УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Специален клас

Школни години 7 – 12
1927 – 1933

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва беседите пред Специалния (Младежки) окултен клас и е разделено на 4 части, включващи по няколко школни години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

01.11.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

СЕДМА ГОДИНА 1927 – 1928 10

БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ 11
ВЕЛИКИТЕ ХОРА 24
КАЧЕСТВА И ЛИНИИ НА КРАСОТАТА 31
ЛИНИИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО 39
БОЖЕСТВЕНИТЕ УСЛОВИЯ 49
ЗНАЧЕНИЕ НА ЛИНИИТЕ 56
НАУЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ 67
СЪОТВЕТСТВИЕ НА ВЕЛИЧИНИТЕ 79
ПСИХИЧЕСКИ АНАЛИЗИ 90
ЦЕЛЕСЪОБРАЗНИ СРЕДИ 94
СКРИТИТЕ СИЛИ 100
МЕРКИ В ЖИВОТА 106
ЛЪЧ НА ПРОБУЖДАНЕ 110
ХИМИЯ И АЛХИМИЯ 116
ЕСТЕСТВЕНА СРЕДА 119
ЧОВЕШКИ И ПРИРОДНИ ЕНЕРГИИ 126
РАЗУМНОТО В ЧОВЕКА 132
РАЗУМНО ОГРАНИЧЕНИЕ 136
ТВОРЕЦ НА СЪДБАТА СИ 144
ЖИВОТЪТ ВЪВ ФОРМИТЕ 153
ПО ПЪТЯ НА ПРИРОДАТА 160
ПРАКТИЧЕСКИ ПРАВИЛА 168
БУДНИЯТ ДЕН 174
СМИРЕНИЕТО 186
ДВЕТЕ ПОСОКИ 194
МЕТОДИ ЗА ХРАНЕНЕ 201
РАСТЕНЕ И РАЗВИТИЕ 211
ПРАВИЛНО ДЪВЧЕНЕ 216
ВТИЧАНЕ И ИЗТИЧАНЕ 225
ТЪНКИЯТ КОНЕЦ И ДЕБЕЛОТО ВЪЖЕ 230
ТЪРПЕНИЕ И БЕЗСТРАШИЕ 235
ОСНОВНА ИДЕЯ 238
ЗАКОНИ НА КРАСОТАТА 245

ОСМА ГОДИНА 1928 – 1929 252

ЛЕНОСТ И ПРИЛЕЖАНИЕ 253
ГОРДОСТ И РЕВНОСТ 271
МЪРТВАТА ТОЧКА 290

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ ВЛИЯНИЯ 301
ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО 314
ПРАВИЛНА ОБХОДА КЪМ СЕБЕ И КЪМ ПРИРОДАТА 324
ТВОРЧЕСКАТА ЛИНИЯ НА БИТИЕТО........ 339
МЕТОД ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ЖЕЛАНИЯТА........ 350
МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА ЗА СЪБУЖДАНЕ НА ДАРБИТЕ 363
ЕДИНИЯТ. ОСНОВНАТА ИДЕЯ НА ЖИВОТА........ 375
НАЙ-ВИСОКОТО МЯСТО. ЗАКОН НА ИКОНОМИЯТА В ПРИРОДАТА 387
ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОР ХЮГО И ТОЛСТОЙ В „КЛЕТНИЦИТЕ“ И „ВОЙНА И МИР“ 398
ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОР ХЮГО И ТОЛСТОЙ В „КЛЕТНИЦИТЕ '' И „ВОЙНА И МИР“ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)........ 415
ДЕЯТЕЛНОСТ И ЗАМИСЪЛ НА ПРИРОДАТА 431
ХИГИЕНА НА ЖИВОТА........ 448
УЧЕНИЕ И ПРИЛАГАНЕ. ГОСПОДАР И СЛУГА........ 465
МЕТОДИ ЗА НАБЛЮДЕННИЯ. ОБИКНОВЕНИ И НАУЧНИ 480
ТРИТЕ НЕИЗВЕСТНИ. ПРЕЧУПВАНЕ НА ЛЪЧИТЕ, СВЕТЛИНАТА........ 494
НАБЛЮДЕНИЕ И ИНТУИЦИЯ 508
СМЯНА НА ЕНЕРГИЯТА 519
СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ) 531
МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА 549
ЗАМИСЪЛ НА ПРИРОДАТА 564
СИЛИТЕ НА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕТО И ЗАКОНЪТ НА СЪПРОТИВЛЕНИЕТО 577
НАУКА И ЗНАНИЕ........ 587
ОТВОРЕНИ ФОРМИ 596
ПЕРИОДИЧНОСТ В ЖИВОТА 602
АЗБУКАТА НА ПРИРОДАТА 607
ИСТИНСКА ОПОРА........ 617
ЖИВИТЕ ЛИНИИ НА СЪЗНАНИЕТО 623
ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА 630
ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ МЕТОДИ........ 634
ДОБРАТА ДУМА........ 640
ЕДИНСТВО В ЖИВОТА 648
ЗАКОН НА ДОВОЛСТВОТО 655
ЕСТЕСТВЕНОТО СЪСТОЯНИЕ........ 661
ЛЕСНО И МЪЧНОПОСТИЖИМИ НЕЩА 670
СВЕТЪТ НА ОГРАНИЧЕНИЯТА – ФИЗИЧЕСКИЯТ ЖИВОТ 678
ОБИКНОВЕНО И БОЖЕСТВЕНО СЪЗНАНИЕ........ 692
СПЕЦИФИЧНАТА СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА 699
ВЕРНИЯТ ОБРАЗ........ 705
МЪЛЧАНИЕ И ГОВОР 707
АБСОЛЮТНА И ОТНОСИТЕЛНА РЕАЛНОСТ........ 713
НА ПЛАНИНАТА........ 721

ДЕВЕТА ГОДИНА 1929 – 1930 734
СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ 735
СМЕНЯНЕ НА СЪСТОЯНИЯТА 756
ПРАВИЛНИ ФИЗИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ С ПРИРОДАТА 769
ПРАВАТА ЛИНИЯ 784
ПОСЛЕДНИЯТ ОПИТ 799
ЗЛАТОТО В КРЪВТА (ОРГАНИЧЕСКО ЗЛАТО) 812
ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ 823
ПРАВИЛНОТО СЪПОСТАВЯНЕ 832
ЗДРАВЕ И ЗЛАТО 843
СИЛНИ И СЛАБИ ВЪНШНИ УСЛОВИЯ 859
ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА 883
ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ И РАЗБОР) 899
ПСИХОЛОГИЧЕСКИ РАЗБОР ВЪРХУ ПОЛОЖЕНИЯТА НА НЕЩАТА 921
ДВЕТЕ СМЕНИ В ПРИРОДАТА – БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ 943
ДОБРО И ЗЛО КАТО ПОСЛЕДСТВИЕ ОТ ИЗПЪЛНЕНИЕ ИЛИ ЗАБАВЯНЕ 960
ОТЛИЧИТЕЛНА ЧЕРТА НА НАЕМАТЕЛЯ И СОБСТВЕНИКА 978
ПЪТИЩАТА НА ПРИРОДАТА 996
ПРИРОДНИТЕ ФУНКЦИИ НА ЧОВЕКА 1010
САМОСВЕТЕЩАТА ЛАМПА 1035
ВЪТРЕШНОТО ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОАЯТА (ЗАКОНЪТ НА ВНУШЕНИЕТО КАТО МЕТОД ЗА ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА) 1052
НАВРЕМЕ И НА МЯСТО 1065
ПРУЖИНИТЕ, ТОВАРЪТ И СВЕТЛИНАТА 1069
ЕДИННОСТ И ОБЩНОСТ НА ПРИРОДАТА И ЧОВЕКА 1076
РАЗУМНОСТ, ДОБРОТА И ЗДРАВЕ 1086
ДОБРОТО И ВРЕМЕТО 1096
ИДЕАЛНИЯТ ЧОВЕК 1120
ДИСОНАНСИТЕ В ЖИВОТА (УСМИВКАТА И СЛАДКОТО) 1133
ВЪЗПИТАНИЕ ЧРЕЗ РЪЦЕТЕ 1157
ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ОРГАНИЧЕСКАТА И НЕОРГАНИЧЕСКАТА МАТЕРИЯ. МАТЕРИЯ ЗА УПОТРЕБЛЕНИЕ 1175
ОГЪНАТА ПЛОЩ 1189
ПЪРВАТА ЗАДАЧА 1212
ЗАДАЧА И ОТКЛОНЕНИЕ В МЛАДЕЖКИЯ КЛАС. ЛЮБОВТА КЪМ БОГА 1226
ЗНАНИЕ И СВЕТЛИНА 1247
ДЕМОНСТРАЦИЯ 1275
ЧЕТИРИТЕ СЪСТОЯНИЯ НА МАТЕРИЯТА. ТОЧНОСТ И РАБОТА 1297
ПРАВАТА ЛИНИЯ НА ЖИВОТА 1313
МУЗИКАТА КАТО МЕТОД ЗА СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА. РАБОТАТА – ОТГЛАС НА ЛЮБОВТА 1327
КЪРТЪТ, СЛАВЕЯТ И ПЧЕЛАТА 1340
ОСНОВНАТА МИСЪЛ (СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА) 1357

ОБРАЗЦИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ 1373
ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА (РАБОТА, МУЗИКА, МОЛИТВА) 1389
ЗАКОН НА СМЕНЯНЕТО. СЪПОСТАВЯНЕ НА НЕЩАТА (ВЪНШНИ УСЛОВИЯ И ВЪТРЕШНИ ВЪЗМОЖНОСТИ. ЗАГУБЕНАТА ДУМА) 1406
АБСОЛЮТНО ОСВОБОЖДЕНИЕ ОТ ЛЪЖАТА В СЪЗНАНИЕТО 1424
ВЛОЖЕНОТО У ЧОВЕКА (ОТНОШЕНИЕТО НА СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА КЪМ ЧОВЕКА) 1440
ЧЕТИРИТЯХ ЕТАПА НА РАЗВИТИЕТО. ОТЛАГАНЕТО 1455
НА ЕЗЕРАТА 1470
ПЪРВИЯТ ДЕН 1481
ПОУЧЕНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА 1487

ДЕСЕТА ГОДИНА 1930 – 1931 1510

ПЪТЯТ НА ДОБРОТО. ЖЕРТВАТА НА СТРАНАТА НА БОЖЕСТВЕНОТО! 1511
СВЕТЪТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ 1529
ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ. СИЛАТА НА ДЕМАТА „ДОБРО“ 1546
ЛИНИИТЕ НА МИЛОСЪРДИЕТО И КОРИСТОЛЮБИЕТО. ОТВЕСЪТ НА ПРАВАТА МИСЪЛ. 1556
МИРОГЛЕДЪТ И ЧОВЕКЪТ 1578
ЛИНИИТЕ НА ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ. ЕДИНИЦАТА – ДОБРОТО. 1599
ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕТО НА СВЕТОВЕТЕ. РАЗВИТИЕ НА ЛИНИИТЕ. 1621
ПРАВИЛНИТЕ ОТНОШЕНИЯ. ДОБРАТА ПЕДАГОГИКА 1641
ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ. ОРГАНИЧЕСКИ И НЕОРГАНИЧЕСКИ СИЛИ В ПРИРОДАТА. 1658
РАЗУМНО ИЗМЕНЕНИЕ НА АБСОЛЮТНОТО РАВНОВЕСИЕ. ПРОБУЖДАНЕ НА ИЗВЕСТНИ СИЛИ. 1679
ВЛИЗАНЕ И ИЗЛИЗАНЕ. ИЗБОРЪТ НА ЧИСЛАТА И ПРИРОДАТА. 1699
СМЯНА НА ЕНЕРГИИТЕ 1718
ПРИНЦИПИ И ФОРМИ. ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТЕ. СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ. 1735
ОТВЪН И ОТВЪТРЕ. СВЕТЛИНАТА И МИСЪЛТА. 1750
ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА 1767
ЛЮБОВ И МИЛОСЪРДИЕ 1787
СЪЕДИНИТЕЛНИТЕ НИШКИ НА ЖИВОТА 1803
Д.У.С.Б. ДОБЪР, УМЕН, СИЛЕН, БОГАТ 1829
ЗАКОН НА РЕДУВАНЕТО. ФУНКЦИИ НА ЧИСЛАТА – КОЛЕЛОТО НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ. 1847
ГЛАДЪТ – ДОБРОТО – РАЗУМНОТО СЛОВО 1864
РАЗУМНОТО 1891
МЕТОДИТЕ НА САМОВЪЗПИТАНИЕТО 1909
ТРИ НЕЩА СА ПОТРЕБНИ 1926
ЖИВОТ И РАДОСТ. ПРИНЦИПИ НА ЗДРАВЕТО. 1939
ВЪЗПИТАТЕЛНОТО ДЕЙСТВИЕ НА ЛИНИИТЕ В ПРИРОДАТА. ЖИВИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА. 1952

ХАНИЗЕ 1965
СПРАВЕДЛИВИ 1984
ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА 1998
ЗНАНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ 2011
ТРИГОН 2024
ПОСТИЖИМОТО, РАЗУМНОТО И РЕАЛНОТО. ИДЕАЛИТЕ НА ЧОВЕКА. 2039
СЪОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ РАЗУМНОСТТА И СВЕТЛИНАТА. СПАНЕ И ТЪМНИНА. 2062
ЗНАНИЕ И ОПИТНОСТ 2077
РАЗУМНОТО УПОТРЕБЛЕНИЕ 2094
ОБИКНОВЕНИ И ИДЕЙНИ МИСЛИ 2114
НОВАТА ЕПОХА 2126
ФИЗИЧЕСКА, ДУХОВНА И УМСТВЕНА АНАЛИЗА. ОКУЛТНИЯТ ПЪТ И ОБИКНОВЕНИЕТЕ ПОСТИЖЕНИЯ. ВЪТРЕШНОТО ОТКРИТИЕ. СКРИТИТЕ ТАЛНТИ. 2142
ЕДНАКВА ОЦЕНКА. РИТМУС НА МУЗИКАТА. СТЪПКА В МУЗИКАТА 2160
ПЪРВИТЕ ОТНОШЕНИЯ 2173
ДВЕТЕ ПОСОКИ – В И С. (НЕМИНУЕМИЯТ ПЪТ НА СТРАДАНИЕТО ЗА БЛАГОТО) 2192
СВИВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ 2208
ЛИНИИТЕ НА КРАСОТАТА В ПРИРОДАТА 2223

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1931 – 1932 2240

СВЕЩ, НОЖ И ЧЕШМА. СЪЩЕСТВУВАНЕ, ЖИВОТ И ОТНОШЕНИЯ. 2241
ДЕСЕТЯХ ВЪЗПИТАНИ ДЕЦА 2255
ПРАВИТЕ И КРИВИТЕ ЛИНИИ. НАЧАЛО И КРАЙ НА ВСЯКА РАБОТА И ПОСТЪПКА В ЛИНИЯ. 2269
ПАМЕТ. МЕТОДИ ЗА УСИЛВАНЕ НА ПАМЕТТА. 2280
ОТНОШЕНИЕ НА СИЛОВИТЕ ЦЕНТРОВЕ 2297
МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ У ФАРСИН. ВЕЗНИТЕ НА ПРИРОДАТА. 2319
ПЪРВИЯТ ПРЕДВЕСТНИК. СРАМЪТ ПРЕДШЕСВЕНИК И ПРЕДПАЗИТЕЛ НА НАЙ-МАЛКИЯ ГРЯХ. СРАМЪТ И РАДОСТТА. 2334
ЧОВЕШКИТЕ КОСМИ 2353
НА ВРЕМЕ 2367
ЩАСТЛИВИ ЧИСЛА 2379
СТИМУЛ И ЛЮБОВ 2392
ВЪТРЕШНОТО БОГАТСТВО 2405
БАВНИ И БЪРЗИ ДВИЖЕНИЯ 2420
СВОБОДА 2438
СЯНКАТА НА НЕЩАТА 2457
СЪЗНАТЕЛНИ И НЕСЪЗНАТЕЛНИ ДВИЖЕНИЯ 2472
СВЕЩЕНОТО МЯСТО 2478
СИЛАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ 2496
ФАКТОРИ НА ХРАНОСМИЛАНЕТО 2510
ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ 2528
СЪЗНАТЕЛНИ И МЕХАНИЧНИ ДВИЖЕНИЯ 2538

ЕСТЕСТВЕНАТА ГАМА.. 2553
ПЕТЪК И СЪБОТА 2564
ЗНАЧЕНИЕ НА ЧИСЛАТА 2572
ДОБРИЯТ ПОГЛЕД 2589
ЖИВИ ЧИСЛА.. 2599
ЖИВОТ, МИСЪЛ, ВОЛЯ 2610
ПЪТЯТ НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ 2623
РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА 2643
НОВО ЗНАНИЕ 2658
ПОГЛЕДЪТ НА БОГА.. 2675
РАЗУМЕН ЦЕНТЪР.. 2695
ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ 2708
РАЗУМНИЯТ СВЯТ.. 2723
ТЪНКИ И ДЕБЕЛИ ЛИНИИ 2737
ЧОВЕШКИ И БОЖЕСТВЕН ПРОЦЕС.. 2756
ПЕТТЕ ОБЛАСТИ В ЖИВОТА 2775

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА 1932 – 1933 2793

РАЗУМНОСТ 2794
КЪМ ИЗВОРИТЕ НА ЖИВОТА 2810
ЗНАНИЕ – СЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ (СИЛИТЕ В ПРЪСТИТЕ. ЗНАНИЕТО В ПРИРОДАТА) 2821
ГРАНИЦИ НА ВЪЗМОЖНОСТИ.. 2844
ПОСТИЖЕНИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ (КОМУ ДА ОБЕЩАВАМЕ).. 2858
ПОСТИГНАТИ РЕЗУЛТАТИ.. 2878
ДВИЖЕНИЕ, ТРЕПТЕНИЕ И РАЗШИРЕНИЕ (ДАДЕНО И УСТАНОВЕНО).. 2901
КОНТРАСТИ В ЖИВОТА.. 2918
ЖИВОТ И БЛАГО 2931
СИЛАТА НА УМА 2948
ЗАВИСИМОСТ НА МИСЛИТЕ И ЧУВСТВАТА ОТ ПОСТЪПКИТЕ (ЗАВИСИМОСТ В ПРИРОДАТА) 2963
МУЗИКАЛЕН ПЪТ.. 2985
ЕДНА ТЕРЦА (ПЪРВАТА ТЕРЦА НА ЖИВОТА).. 3002
ПОЛОЖИТЕЛНОТО И ОТРИЦАТЕЛНОТО.. 3013
ИКОНОМИЯ НА СИЛИТЕ.. 3031
ОТНОШЕНИЕ НА МИСЛИТЕ И ЧУВСТВАТА 3053
ЕДНО ПИСМО 3071
ВРЕМЕТО НА ДОБРОТО 3072
ТОЧКАТА И СВОБОДАТА 3089
ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ ПРАВИ, ОГЪНАТИ И ОВАЛНИ ЛИНИИ 3102
СЪОТНОШЕНИЕ НА УХОТО КЪМ УМА, ДРОБОВЕТЕ И СТОМАХА 3118
ПРАВ ПЪТ НА ЕНЕРГИИТЕ 3130
ГОЛЯМОТО И МАЛКОТО 3145

ЗАТВОР И ОСВОБОЖДЕНИЕ 3159
ОБЩИ И ЧАСТНИ ПОЛОЖЕНИЯ 3176
ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ УМА И СЪРЦЕТО 3189
ЗАКОН НА ДОБРОТО 3200
НАСТЪПВАНЕ И ОТСТЪПВАНЕ (НЕРАЗБРАНИТЕ РАБОТИ В ЖИВОТА) 3215
КАНДИДАТИ ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ФИРМАТА 3226
СТОТНИЯТ КЛЮЧ 3240
ТРИМА ГОСПОДАРИ 3251
РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА 3261
ПАУЗА В ЖИВОТА 3271
КООРДИНИРАНИ ДВИЖЕНИЯ 3280
ТРИТЕ ПОСОКИ 3292
СВЕЩЕНОТО СЪРЦЕ 3301
ТРИ ВИДА ПРОЦЕСИ 3315
ЖИВОТ И ИДЕАЛ 3328
ВЕЛИКАТА РЕАЛНОСТ 3338
ДОВОЛСТВОТО В ЖИВОТА 3352
СИГУРНОТО МЯСТО 3368
ОБИКНОВЕНА И НЕОБИКНОВЕНА МИСЪА 3384

РЕЧНИК 3395

ТЕМИ ЗА ДОМАШНА РАБОТА 3403

Седма година
1927 – 1928

БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Тема за следния път: "Отличителните качества на великите хора."

Какво прави човек, когато го канят на сватба? Първо той отива на баня да се окъпе, да бъде чист. След това се облича с чисти дрехи. Казват, че някой се облякъл като сватбар. Това подразбира, че той се облякъл с най-новите си и чисти дрехи, пременил се е, турил си накитите. Той знае, че там го чака угощение и веселие.

Какво прави човек, когато го повикат на лозе да копае? Той знае, че на лозето трябва да отиде като работник, цял ден да вдига и слага мотиката. При това положение, той облича работническите си дрехи, а не сватбарските. Да отидеш на сватба, или да отидеш на лозе да копаеш, това са две различни неща, за които се изискват различни пособия. Следователно, който разбира живота, знае, какво се изисква от него всеки даден момент. Не разбира ли живота, той се обърква и изпада в драматично, комично или в трагично положение. Не е ли комично положението на човек, който отива да копае лозето със сватбарска премяна, а на сватба – с работническа?

И тъй, от човека зависи да бъде животът му комичен, драматичен или трагичен. Сам по себе си, животът не е нищо друго, освен драма. Когато драмата не се изпълнява, както трябва, превръща се в комедия; когато в изпълнението ѝ има пресилване, драмата се превръща в трагедия. В същност, комедията и трагедията, като самостоятелни прояви на живота, не съществуват. Те са полюси на

самия живот, който представя драма. Ето защо, за да не изпадате нито в комично, нито в трагично положение, поставяйте всяко нещо на своето място. Ако отивате на сватба, ще се облечете в нова, чиста премяна; ако отивате на лозе, ще облечете работническите си дрехи и ще вземете мотика в ръка; ако влезете в църква, ще се прекръстите, ще запалите свещ и ще слушате, какво чете свещеникът. Вземете ли мотика в ръка и влезете в църква, вие ще изпаднете в комично положение. Като ученици на великия живот, вие трябва да имате широк ум, да разбирате законите, които работят в Битието. Не е достатъчно човек да разбира външния живот, както днес се проявява. Това е частично проявяване на живота. Човек трябва да разбира целокупния живот, както се схваща в пробуденото съзнание. Схване ли живота по този начин, ученикът става активен, готов за работа. Който иска да бъде активен, дееспособен, трябва да се стреми към разбиране на целокупния живот. Не дойде ли до това широко разбиране на живота, човек се движи в ограничен кръг на дейност. За да разшири съзнанието си, той трябва да гледа на всяко явление като на част от целокупния живот, да знае, че между всички явления има тясна, неразривна връзка. Следователно, дето и да вложите енергията си – да копаете, да пишете, да се молите, да правите добро, тя ще произведе един и същ резултат. По същество енергията е една и съща, но различна по направление. Ако посоката ѝ е възходеща, и резултатът ще бъде възходещ; ако посоката ѝ е низходеща, такъв ще бъде и резултатът. Който иска да се благослови трудът му, нека вложи енергията си за повдигане на цялото човечество, т.е. за общото благо. Ако вложи енергията си само за свое, лично благо, той постепенно се понижава и остарява.

И тъй, докато живее само за себе си, човек се намира в ограничени условия на дейност; когато живее за хората, условията му се обогатяват, но все още не е дошъл до целокупния живот; дойде ли

до идейното схващане на живота, до изпълнение на Божиите закони, човек влиза вече в целокупния живот, който обхваща всичко. Който е влязъл в областта на великия живот, той се свързва със съзнанието на разумните същества, които са готови всякога да му помагат. Ето защо, когато се говори за велики работи, ще знаете, че те са дело на целокупния живот. Те са дело на велики съзнания, които действуват вън от обикновените форми, вън от обикновения живот. Когато говорим за обикновеното човешко съзнание, ние разбираме обикновените човешки прояви. Например, някой човек отправи погледа си към вас, и вие казвате, че ви внушил някаква мисъл – добра или лоша. Това може да направи всеки човек и всяко животно. И змията, и лъвът, и тигърът могат да спрат погледа си върху вас и да ви уплашат. Дойдете ли до човек, на когото съзнанието е пробудено, той може да изпрати своята мисъл не само наблизо, но и на далечно разстояние. Има хора, на които мисълта отива на разстояние стотици и хиляди километри. С помощта на своята силна мисъл те могат да лекуват болни на разстояние, без никакви лекарства. Мощно нещо е мисълта. Тя прави чудеса, тя твори и разрушава. Като знаете силата на мисълта, хранете в себе си само светли и възвишени мисли, които повдигат, съграждат и обновяват човека.

Съвременните учени се спират върху закона на внушението като вътрешна, съзнателна сила в човека. Достатъчно е да има човек чисто и пробудено съзнание, за да бъде проводник на светлите и възвишени мисли на разумните същества. Той може да лекува, да помага на болни, страдащи, обезсърдчени хора, да ги оправя в пътя им. Като знаете това, работете върху своя ум, да организирате неговите сили, да станете проводници на Божията мисъл. Ако имате добре организиран ларинкс и добре развито музикално чувство, вие ще възприемете музиката, която иде от висок възвишен свят. Ако

религиозното чувство е добре развито във вас, чрез него ще възприемете Божията Любов.

Като ученици, вие трябва да работите върху пробуждане на висшето, Божествено съзнание в себе си, както и върху организирането на висшите центрове като проводници на Божествените идеи и чувства. Това се постига чрез новите мисли. Достатъчно е да насочите ума и сърдцето си към новите, светли идеи, за да започнат те да работят във вас и да организират ума и сърдцето ви, да събудят висшите умствени центрове. За каквото мисли човек, това става. Повечето хора мислят, как да наредят живота си, как по-лесно да преживеят. Откак светът съществува, хората са мислели по този въпрос, няма защо повече да се занимават с него. Не само хората, но и минералите, и растенията, и рибите, и птиците, и млекопитаещите мислят по този въпрос. Което живо същество да попитате, как живее, то веднага ще ви отговори – специализирало се е. По този въпрос всички живи същества са специалисти, не се нуждаят от учители. Щом е така, трябва ли човек и до днес още да мисли как да си нареди живота? Това е един въпрос, който не внася нищо ново в човека. Който продължава да се занимава още с него, той страда от така наречената "духовна анемия, малокръвие или безжизненост." Много естествено. Установените работи не могат да разширят човешкото съзнание. Колкото и да е добър един писател или поет, докато се занимава с установени въпроси, той не може да се издигне над обикновения уровен на мисълта. Колкото и да е добър един певец, докато се движи в кръга на установените песни, той не може да възприеме новата песен и музика. Когато възприеме новия живот, писателят започва да твори; той излива мисълта си в нови, стройни форми; певецът и музикантът изливат песента си в нови форми и образи. Пазете се от правилата на стария живот, които са

вече изтъркани грамофонни плочи. Не ставайте грамофони, но проводници на новата мисъл, на новите чувства и на новата песен.

Като ученици, вие трябва да се стремите към новия живот, който иде сега, и да ликвидирате със старото. Ако търсите Бога, ще Го намерите в новия живот, а не в стария, който представя замъждялото човечество. Казано е в Писанието, че Бог твори нова земя и ново небе. Значи, старият човек трябва да си замине, да отвори път на новия. Бъдещето е в ръцете на новия човек. Ако искате да познаете, кой е стар и кой – нов човек, вижте, каква храна употребяват, с какви мисли и чувства се хранят. Старият човек се храни с отрицателни мисли и чувства – завист, користолюбие, страх, съмнение и т.н. Новият човек се храни с положителни мисли и чувства. Новият и старият човек се различават един от друг и по методите, с които си служат: новият човек си служи с методите на светлината, а старият – с методите на тъмнината.

Мнозина от вас се считате за ученици на Божественото учение. Помислете върху отличителните качества на ученика и, каквото знаете по този въпрос, напишете го като тема. Всичко, каквото виждате в природата – камъни, растения, животни, хора се различават едни от други по някаква специфична черта. Следователно, и ученикът на новото се отличава с някои специфични качества. Мислете по този въпрос, за да си съставите ясна представа за себе си, да знаете, доколко, в същност, сте Божествени ученици. Човек трябва да се познава добре, да знае, с какви дарби и способности разполага, за да може да се справя с всички мъчнотии в живота си. Даже великите хора изучаваха себе си, с цел да намерят най-добри методи за справяне с мъчнотиите в живота си. Колко повече това е задача за обикновените хора! Като изучавате живота на великите и гениални хора, виждате, че те не дойдоха на земята със сватбарски дрехи, но с работнически. Те носеха в ръцете си чукове, мотики, рала, да трошат

камъни, да правят пътища, да разорават земята. Те пожертвуваха живота си за благото на човечеството, но проправиха неговия път. Не беше лека тяхната работа. Те се занимаваха с грубата материя, но преодоляха мъчнотиите. Ако великите хора минават през мъчнотии и изпитания, мислите ли, че обикновеният човек ще върви по гладък и лек път?

Мнозина мислят, че, ако приемат новите идеи, ще прекарат живота си леко, без мъчнотии. Вярно е това, но лекият, приятният живот ще бъде накрая, а в началото всички ще минат през големи мъчнотии и страдания. Това не трябва да ви плаши. Знайте, че колкото по-големи са мъчнотиите ви, толкова по-големи постижения ви чакат. Човек става велик, само когато минава през големи мъчнотии и изпитания и ги преодолява. Например, ако поставите медузата в условията на човека, тя ще се повдигне, и човек ще стане. Ако поставите човека в условията на вълка, колкото и да се е повдигнал, след време ще стане вълк. През всяка форма на живота минават специфични течения, които се проявяват навън по начин който съответствува на дадената форма. Следователно, в каквото течение попадне, човек неизбежно се намира под неговото влияние. В този смисъл, той не може да избегне закона на влиянието. Едно се иска от вас: да се стремите към добрите влияния и да избягвате лошите. И тъй, като ученици на великия живот, вие трябва да се стремите към новото, което иде вече в света. Кое е новото, към което трябва да се стремите? Новото подразбира нови схващания за живота, нови възгледи за всичко, на което се натъквате. Представете си, че ви дойде някакво страдание. Как ще се справите с него? Като ученици на новото, вие трябва да помислите за всички същества, малки и големи, които също страдат. Няма същество на земята, което да не страда. Щом мислите така, по-лесно и разумно ще понасяте страданията. Ако се индивидуализирате и мислите само за своето страдание, вместо

облекчение, вие ще страдате повече, отколкото трябва. Всяко живо същество взима участие в общата скръб на света. Това е неизбежен закон. Чрез страданията животът се организира и оформява. Не става ли същото и с храната? За да придобие известна енергия, чрез която да подържа живота си, човек приема известно количество храна. Първо той донася храната си с ръцете си, туря я в устата и започва да я дъвче. След това я изпраща в хранопровода, в стомаха и в червата. Оттук тя минава в дробовете, дето се пречиства, и най-после отива в мозъка. Значи, енергията, която се съдържа в храната, минава през ред процеси на огъвания, страдания, докато се превърне във фина, организирана енергия, от каквато се нуждае човек. Също така и теченията, т.е. енергиите, които действуват в живота, трябва да се префинят, да се организират, да подготвят човека към нов живот.

Как се постига новото? – Чрез съзнателна работа, външна и вътрешна. Добрите резултати не се постигат чрез бързане, но чрез постоянство и любов. Който не иска да работи, казва, че е достатъчно да посадиш лозената пръчка в земята, за да ти даде винце. Не е така. Първо ще разкопаеш земята, след това ще посадиш лозовата пръчка, ще се грижиш за нея и едва след три – четири години ще очакваш плод. Природата работи постоянно, планомерно, тя никога не бърза. Ще кажете, че страданията ви, като ученици, са големи. Това е криво разбиране. Всички същества страдат, независимо това, дали са ученици, или не. Раненият заяк не страда ли? Овцата, която колят, не страда ли? Онзи, когото турят в затвор и измъчват, не страда ли? Онзи, когото бесят, не страда ли? Всички растения, животни и хора страдат, без да са ученици. При това, някои хора страдат повече, някои – по-малко. Това зависи от степента на развитието на тяхното съзнание. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-интенсивни са страданията му. Много хора, с пробудено съзнание, в миналото са били бесени, изгаряни, но те са разрешили въпроса

правилно, както житното зърно. Те гледали на смъртта като условие за посяване на новия живот. С тяхното пожертвуване животът им се вливал в окръжаващата среда. От техния живот се ползували всички същества на земята. Нищо в природата не се губи.

Следователно, енергията на човека, който се жертвува за общото благо, се влива в много същества, които възприемат неговите енергии и ги разпространяват.

Тъй щото, ако сте истински ученици, не се страхувайте от страданията; не се страхувайте и от смъртта. Като умре, човек влиза в други хора и пак продължава да работи. В този смисъл, за съзнателния, за разумния човек смърт не съществува. Формата му може да се разруши, но съзнанието – никога. – Какво става със съзнанието? – Разширява се. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова повече се разширява. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Никой никого не може да убие. Страшно е, ако съзнанието на човека не е пробудено. Той пак не умира, но живее в тъмнина, в дълбок сън. За да извади човека от това състояние, природата му дава страдания. Чрез тях съзнанието се пробужда, и той започва да вижда нещата ясно. – Не може ли без страдания? Докато сте на земята, страданията са неизбежни. Влезете ли в духовния свят, там съществуват други закони. Не избягвайте страданията, но се ползувайте от тях. Всяко страдание крие някакво благо в себе си – гледайте да не изпуснете това благо.

Една от първите задачи на ученика е да изучава своя живот, да дойде до познаване на своите добри и лоши черти. За да стане истински ученик, той трябва да се освободи от всички слабости. Например, между учениците често се явява вътрешна, скрита завист. Докато не се справи с нея, ученикът не е проникнал още в новия живот. Забележи ли това отрицателно чувство в себе си, той трябва да търси метод, как да се справи с неговата енергия, да го превърне в

положително чувство. Завистта е опасно чувство, защото в него няма даже микроскопическа светлинка или радост. В другите слабости все има нещо, което радва или залъгва човека. Виждате пияницата, че пие и се разболява от пиене, но в това време той се радва, че задоволява желанието си. Завистливият, обаче, няма никаква радост в себе си, благодарение на което и той страда, но иска другите повече да страдат. За да не получи съседът му по-голямо благо от неговото, той е готов да му извадят едното око, но на съседа – двете очи.

Стремете се да превръщате енергията на завистта в положителна. И тогава, вместо да пожелавате на ближния си по-голямо зло, пожелайте му по-голямо добро от вашето. Христос изрази този закон чрез стиха: "Онези, които идат след мене, ще правят по-големи чудеса от моите." Христос не завидя, не мислеше, че след Него не трябва да дохождат велики хора, но Той пожела да се увеличи силата на доброто в света. Това показва, какво благородство се криеше в душата на Христа, Който носел в себе си велика идея. Той разбира, че всички добри и възвишени прояви в живота, с Божии, и затова казва: В бъдеще Бог ще се прояви по-силно, отколкото днес. Следвайте Христа и радвайте се на всяка добра проява, на всеки талант, на всяко добро предприятие. Ако завиждате, вие спъвате ближните си, но спъвате и себе си.

Един художник представил завистта картинно във вид на висок планински връх, като идеал на човечеството. Всички хора се стремят към него. Всеки, който се опитва да се качи на върха, веднага пада долу – другите го теглят отзад, не му позволяват да стигне пръв. След първия се качва втори, трети, четвърти, но и него теглят, не му позволяват да стигне върха. Идеалът привлича всички, но, поради завистта, никой не може да го постигне. Навсякъде в живота виждате блъскане, теглене, да не би някой да излезе пръв.

Сега, като на млади, ви казвам: Работете върху съзнанието си, да измените коренно живота си и разбирането си за него. Дайте широта, простор на душата си, във всяка добра проява да виждате нещо Божествено. Помнете: Като помагате на другите, вие помагате и на себе си. Като давате свобода на Божественото, вие сами се повдигате и усилвате духа си. Не подпушвайте себе си; не подпушвайте и ближните си. Нека Божественото в човека се проявява свободно. Някой иска да напише нещо ново, да се прояви. Дайте му път. Досега мнозина са писали и пишат върху драмата на живота. Нека някой напише нещо ново върху драмата, от гледище на новото. Нека всеки се опита да работи в новия дух. Малко да направите, но да придадете нещо към това, което досега сте съградили.

Сегашните хора се оплакват от неуспехи в живота си. Защо не успяват? Защото се залавят за велики работи. На всеки човек е дадено да носи по една малка част от общия товар, а не целия. Никой не може да носи земята на гърба си, но всеки може да носи по една малка частица от нея. Никой не може да носи страданията на целия свят, но всеки може да носи своите страдания, като част от общите страдания, и да не се радва за привилегията, която му е дадена. Привилегия е за човека да страда. Чрез страданията той вижда, че е предпочетен. Кой ученик не страда? За да научи уроците си, той употребява четири – пет часа от времето си, не си доспива, понякога не си дояжда, както трябва, мъчи се, но в края на краищата, мъчнотиите и страданията му се възнаграждават. Който не е учил, не е страдал, не се е мъчил, животът му не се нарежда добре. Трудолюбивият ученик се възнаграждава, а ленивият – страда. Ако този закон е верен за обикновения ученик, колко по-верен е за ученика на новото. Който иска да бъде истински ученик, не трябва да бяга от страданията, нито да се оплаква от тях. Като човек, като ученик в живота, всеки трябва да бъде носител на Божествените идеи,

колкото малки и да са те, колкото страдания и да му причиняват. Най-малката Божествена мисъл е в състояние да повдигне човека, да го постави на здрава основа. Не мислете за големи идеи, които могат да ви спънат. Приемете малките Божествени идеи в себе си, както майката отглежда детето си в своята утроба. Отхранвайте малките идеи като малки деца в себе си, за да се радвате някога на големите идеи. Малките идеи се посаждат в човешката душа, растат, развиват се, цъвтят, завързват плод и зреят. Ако не сте сели, какво ще очаквате?

Радвайте се на малките Божествени идеи, които са в състояние да разпръснат всяко отчаяние и обезсърдчение. Те действуват върху съзнанието, както пълната каса върху задлъжнелия търговец, както богатата библиотека върху мисълта на учения. Щом се намери пред някой труден въпрос, търговецът отваря пълната си каса и го разрешава; ученият отива към библиотеката си, изважда една от книгите и разрешава мъчнотията си. И вие имате условия да разрешавате мъчнотиите си. Погледнете към вашата малка, Божествена мисъл, която живее в ума ви, и мъчнотиите ви ще изчезнат.

Вярвайте в Божественото в себе си; вярвайте в Божественото във всички хора. Не се стремете да станете велики хора, но дайте път на Божественото в себе си. То ще ви направи велики. Божествените мисли правят хората велики. Като вярва в Божественото Начало, човек усилва вярата си. Вън от Божествените мисли, вярата не може да се прояви. Много естествено, ще вярваш в това, което съществува, а не в това, което не съществува. Единственото реално нещо в човека е Божественото, което е вечно и неизменно.

И тъй, който иска да се развива правилно, трябва да приеме съществуването на Божественото Начало в себе си, като аксиома. Ще кажете, че не приемате недоказани неща. Понякога доказаните неща се приемат по-мъчно от недоказаните, но очевидни. Божествените

неща са очевидни. достатъчно е да ги възприемете, за да се оформят като доказани. Каква нужда има растението от доказване на неговото съществуване? То стои пред тебе, расте, развива се, цъвти и плод дава. Трябва ли да доказвате процесите, през които минава то? Ще кажете, че вярвате в дървото, а не вярвате в неговата семка. Малка е семката, наистина, но в нея е скрит животът на цялото дърво. Приемайте и вие малките Божествени идеи, в които е скрит животът на цялото. Първоначално и земята е била малка, но постепенно е расла и се разширявала, докато е дошла до положението на плод, който зрее. Един ден тя ще узрее и ще капне от дървото на живота. Заедно със земята ще узреят и хората. Тогава ще дойдат ангели от разумния свят, да видят узрелия човек и да го поставят при нови условия на живота. Всеки човек ще узрее, но това трябва да стане на време, когато всички ще го ценят, а не преждевременно, когато червеи ще го ядат.

Пазете следното правило: ставайте от сън с радост, че носите Божественото в себе си и с негово съдействие можете да развивате дарбите и способностите си. Вярвайте във всяка Божествена мисъл, колкото да е малка, като зародиш, от който може да израсте голямо, велико дърво. И най-малката Божествена мисъл е магическа пръчица, която ви отваря път навсякъде. Тя е подобна на малка светлинка в тъмна, бурна нощ, която осветява пътя ви крачка по крачка, докато слънцето на живота изгрее и освети целия ви път. Това значи, да се измени коренно живота ви, да влезете в областта на новото, великото в света. Слънцето на човешкия живот не е изгряло още, но човек има ръководни нишки, които го упътват. Това са малките Божествени мисли, които не трябва да се пренебрегват. Без тях човек не може да направи крачка напред. Такъв живот води към големи разочарования. Трябва ли младият да върви по пътя на стария, който се е обезсърдчил и разочаровал? Стойте далеч от стария живот. Едно ви е нуждно: да вложите в ума си мисълта, че Божественото Начало е във всеки човек.

Нека тази мисъл бъде основният камък на вашия живот, за да съградите върху нея своето велико бъдеще.

Само светлият път на мъдростта води към истината.

1. Лекция от Учителя, държана на 4 септемврий, 1927 г.
София.

ВЕЛИКИТЕ ХОРА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Чете се темата: "Отличителни качества на великите хора".

Като се говори за великите хора, ние дохождаме до техния произход и до пътя, по който са вървели. Ние се интересуваме от тях дотолкова, доколкото можем да следваме пътя им и да се ползуваме от техните опитности. Важно е да се знае, кой е бил първият тласък в човека, да работи върху себе си и да стане велик. Първият тласък в човека за съзнателна работа се крие в мисълта. Мозъкът оформява човешката глава и определя границите, в които човек може да се движи. Като мислил дълго време, човек определил кръга на своята дейност в умствения свят. От този свят той слязъл в сърдцето и образувал друг кръг – поле на дейността си в света на чувствата. Мислите представят формите на идеите, но форми без съдържание нищо не струват. За да ги осмисли, човек вложил в тях чувства, като съдържание на мислите. Следователно, мозъкът е резултат на умствената дейност на великите хора. Белият дроб и сърдцето са резултат на техните чувства. Между великите хора, както и между обикновените, се появило раздвояване: едните тръгнали наляво, другите – надясно. Първите били по-силни от вторите, поради което изместили сърдцето наляво. В бъдеще, когато мислите и чувствата на човека се уравновесят по сила, сърдцето ще бъде точно на средата, както е било първоначално, при създаването на първия човек. Най-после, великите хора постепенно слизали надолу, докато един ден стъпили на земята и създали стомаха – третият кръг на своята дейност, проявена на физическия свят. Стомахът е полето, в което човек усилено работи, за да придобие блага, чрез които да подслажда

живота си. Значи, като говорим за великите хора, ние имаме пред вид това, което те са създали чрез мисълта, чувствата и стремежа си към хранене, към задоволяване нуждите на вкуса. На великите хора, именно, се дължи създаването на мозъка, белия дроб, сърдцето и стомаха.

И тъй, първото нещо, което определя човека, е правата мисъл, която трябва да бъде строго определена, т.е. да отговаря на реалността. Реалността е тил на правата мисъл. Второто нещо, което се иска от човека, са правите чувства, които имат зад себе си поне една основна мисъл като тил. Преходните чувства нямат никакъв тил зад себе си. Тъй щото, човек може да бъде велик, когато мислите му имат за тил Божествени принципи, а чувствата му се подържат от Божествени мисли. Първоначално, когато светът се е създавал, великите хора са взимали участие в създаването му. Те са били богове на небето. Като свършили работата си горе, те слезли на земята на по-низка служба – да я уредят. Щом завършат тази работа, те ще се качат на небето, като оставят на земята по няколко от своите представители. Като проследите живота на великите хора, виждате, че те са живели при големи ограничения, поради което не са могли да се проявят напълно. Те се проявили частично. Христос беше велик човек, но не можа да се прояви напълно, не му се даде възможност: биха Го, разпнаха Го и Го изпратиха на онзи свят. Христос носеше в себе си велико слово, светлина и мъдрост, знание и любов, но не можа напълно да се прояви. Днес постепенно се създават условия за проявяване на великите хора. Отсега нататък те ще слизат на земята, за да се проявят в своята пълнота и величие. И в сегашните времена слизат велики хора на земята, но малцина ги приемат с любов, още по-малцина ги познават. За да познаете, кой човек е велик, вие трябва да имате отзивчиво сърдце и будно съзнание. Който не е готов да познае великите хора, той минава край тях, както край обикновените, без да

придобие нещо. Много естествено. Как може слепият да се ползува от светлината на слънцето? Срещнат ли човек, който има любов в себе си, великите хора веднага се отварят, пущат малко от светлината си и отново се затварят. Не беше ли същото и с Христа? Колко души Го познаха и приеха учението Му?

Като ученици на живота, вие се нуждаете от смирение. Да се смири човек, това значи, да научи закона на смаляването. В една легенда се разправя, как Буда приложил закона на смаляването. Един ден той си почивал в една градина, между цветята, и до него дошла астралната змия, обвила го и започнала да го души. За да се освободи от нея, той започнал да се смалява и се смалил толкова много, че се изхлузил от нейните гънки. Следователно, щом се намерите пред някаква мъчнотия, направете опит, да се смалите, да станете като водата и въздуха, да прониквате и през най-малките отвърстия.

Кои са отличителните качества на светлината, на въздуха, на водата и на земята? Кое е отличителното качество на въглерода? – Твърдостта. Най-съвършената форма на въглерода е диамантът, който се отличава с твърдост и лъчепречупване. Кое е отличителното качество на водорода? – Неговата подвижност и способност да прониква и през най-малките шупли. Достатъчно е да отворите съда, в който е бил водородът, за да изпълни цялото пространство. Той е общителен, с всички става приятел. Турците имат една поговорка: "Не ставай приятел със седем крале." Значи, между седем крале не може да има разбирателство. Те не се разбират, а вие ще ставате приятел с всички. Бъдете твърди и устойчиви като диаманта. Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, одерете кожата ѝ, както на змията. Ако в сърцето ви влезе едно желание, което има характера на змията, не се оставяйте то да ви души, но вземете диаманта, който носите в себе си, направете един разрез около врата на това желани и одерете кожата му. То веднага ще се укроти, ще се смири, и втори път няма да чуете

гласа му. Кое е отличителното качество на азота? Той е недеятелен газ, мъчно влиза в съединение с другите елементи. С други думи казано: азотът не е общителен, не прави връзки с хората, не мисли за любовни работи, за дом, за семейство. Той е идеалист, остава верен на един принцип – на огъня. Щом се повиши температурата, той влиза вече в съединение и с други елементи. Както водородът, така и азотът се съединяват с кислорода, като един крайно активен елемент, и образуват нови вещества. Когато намислите да правите зло, мислете за азота, който образува неустойчиви съединения. Ето защо, влезете ли в съюз със злото, бързайте да развалите този съюз. Бъдете неустойчиви в съюза си със злото, а устойчиви в съюза с доброто. Всеки елемент има определено място в човешкия организъм. Например, мястото на кислорода е в кръвта на човека; на азота – в мозъка, в нервната система; на водорода – в стомаха; на въглерода – в костите.

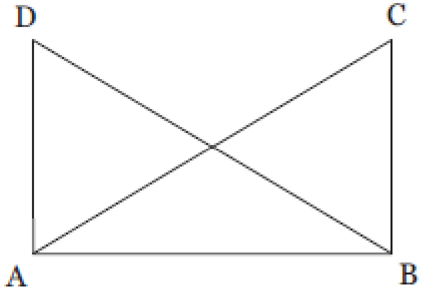

Фиг. 1

Да се върнем към въпроса за дейността на човека, който се е поляризирал: единият полюс представя дейността на ума, а другият – на сърдцето. Фигуративно представяме това с помощта на два триъгълника –Фиг. 1, които могат да се намаляват и увеличават. Намаляването и увеличаването на триъгълниците зависи от дейността на човешкия ум и на човешкото сърдце. При това, колкото

по-голяма хармония съществува между ума и сърдцето на човека, толкова по-правилни са триъгълниците. Като изучава законите на ума и на сърдцето, човек може лесно да се справя със своите криви мисли и чувства. Достатъчно е да измени посоката на действуващите сили в ума и в сърдцето си, за да преодолява всички мъчнотии и смущения. Като познава законите на ума и на сърдцето си, той ще скъсява и удължава линиите АД и СВ, ще скъсява и удължава линията АВ – резултат на силите. Така той ще превръща силите, които действуват в триизмерния свят, в едно и двуизмерни, според нуждите на своя организъм.

Представете си, че някой заема високо обществено положение – пръв министър в отечеството си. Като министър, той има много задължения, отговорности, с които не може да се справи. Той се движи в триизмерния свят на своите мисли и чувства, но не може да ги хармонизира. За да излезе от това трудно положение, той трябва да напусне своя пост, да приеме само една идея. Ако му предложите да си даде оставката, ще се огорчи. В такъв случай, освобождаването му от трудния пост може да се наложи по друг начин – чрез заболяване. Тогава той непременно ще напусне поста си и ще има само една мисъл – да оздравее. По този начин той ще излезе от триизмерния свят и ще влезе в едноизмерния. Не чакайте това да става по насилствен начин, но изучавайте законите, сами да минавате от един свят в друг, да трансформирате състоянията си.

Ще кажете, че човек се понижава, когато държи само една мисъл в ума си. Зависи, каква е мисълта. Ако дадете път на една Божествена мисъл в ума си и на едно Божествено чувство в сърдцето си, вие туряте основа на своето величие. Работете съзнателно върху Божествените мисли и чувства и не мислете, кога ще станете велики. Това е въпрос на времето. Божествените мисли и чувства могат да се проявяват всеки момент, но човек трябва да се освободи от

дребнавостите в живота, които играят роля на паразити. Те изяждат възможностите и добрите условия за проявяване на Божественото Начало в човека.

Като ученици, вие трябва да работите върху сърдцето си, да го храните с устойчиви чувства. Това се постига чрез любовта. Само любовта прави човешкото сърдце устойчиво. За да придобиете любовта, вие трябва да правите опити, да обичате хората. Кого трябва да обичаме? Да обичате онзи, който ви обича, това е естествено, то е в реда на нещата. Детето да обича майка си, и майката да обича детето си, това е естествено. Христос казва: "Да възлюбиш ближния си, като себе си." Той казва, че човек трябва да люби и враговете си, но как, не е казано. Значи, това не е достояние на всички хора. Само великите хора могат да любят враговете си. Те имат метод, по който проявяват любов към враговете си. Който не е дошъл до този метод, трябва да прави опити, да си изработи свой специфичен метод. Защо трябва да любите враговете си? – За да станете велики. Като люби враговете си, човек е подобен на Бога, Който изпраща слънцето, дъжда и вятъра за добрите и за лошите. Когато раздава благата, Бог има пред вид всички същества, малки и големи, добри и лоши. Няма по-велико нещо за човека от това, да люби враговете си и да е готов да прощава.

Разправят за един от българските писатели и общественици, че, когато заминавал за онзи свят, поискал прошка от всички хора, които обиждал; същевременно той простил в себе си на всички, които някога са го обиждали. Велико нещо е да искаш прошка от онези, които си обиждал, но по-велико е да простиш на онези, които са те обиждали и причинявали пакости. Това е качество на великия човек. То не се постига изведнъж. Много трябва да работи човек върху себе си, за да го придобие. Направете опит, да работите поне една година върху това качество, да видите, какво ще постигнете.

Беден човек дължал голяма сума на един богат и не могъл да му я върне. Богатият не искал да прости дълга на бедния и постоянно го безпокоел за парите. Един ден бедният се разхождал край брега на реката и видял, че някой се дави. Веднага той се хвърлил във водата, хванал давещия се за ръката и го извлякъл на брега. В него той узнал своя кредитор. От благодарност към бедния, който спасил живота му, богатият го прегърнал братски и му простил дълга.

Когато Христос казва да възлюбим враговете си, Той има пред вид това положение, че през дългия земен живот на човека, ще дойде ден, когато врагът му ще го извади от реката и ще спаси живота му. От вашия враг зависи, да ви извади от водата, или да ви остави да се удавите.

И тъй, мислете за великите хора, за идейните неща. Като мислите известно време върху идейното в живота, ще започнете постепенно да го прилагате. Мислете за Бога, Който повдига и облагородява човешкото сърдце. Мислете и за великите хора, като образци на трудолюбие, постоянство, любов към знанието, истината и свободата.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

2. Лекция от Учителя, държана на 11 септемврий, 1927 г.

София.

КАЧЕСТВА И ЛИНИИ НА КРАСОТАТА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Отличителни качества на великите хора."

Чете се темата: "Значението на красотата."

Какви са основните качества и линии на красивия човек? На челото, на носа, на лицето на красивия човек се забелязват тънки, фини линии. Когато той се усмихва, само наблюдателното око може да схване едно слабо, едва уловимо мръдване края на устните. Тази усмивка увеличава физическата красота на човека и предава весело изражение на лицето му. Краят на устните се повдига нагоре. В песимистите е точно обратно – надолу. Изобщо, когато човек е весел, радостен, линиите на устата му взимат възходеща посока; когато е тъжен, скърбен, линиите взимат низходеща посока. Който погледне лицето на такъв човек, разбира, че той е под тежестта на известни страдания. Който изпадне в песимизъм, в обезсърдчаване, губи красотата си. Всяко помръдване на линиите на устата надолу причинява малко или голямо нещастие на човека. Значи, човек сам създава нещастието си. Той сам туря хомота на главата си, но и сам може да си помогне. Една усмивка е в състояние да измени посоката на линиите и ъглите на устата му – от низходещи да ги превърне във възходещи. Ако сте се скарали с приятеля си, и двамата ще се върнете дома си с песимистичен израз на устата. И двамата ще бъдете недоволни. Какво се изисква от вас? Да се срещнете пак, но с усмивка на лицето, с повдигнати линии на устата. Помнете: лошите навици изменят естествените, красиви линии на лицето, на устата. За да не

изопачите мускулите на лицето си и правилните линии, които природата ви е начъртала, стремете се към доволство, към добро разположение на духа. Кои линии правят човека красив? – Които природата е поставила. Всички хора се усмихват, но не всички усмивки са красиви. Има линии на устата, които правят усмивката неприятна. Очите на красивия човек нито са много отворени, нито много затворени. Някой затваря очите си толкова много, че едва вижда. Той иска да се виждат клепките му, да бъде красив. В красивия човек сянката, която пада от горния клепач, минава през средата на зеницата. При това посоката на лъча, който излиза от очите му, е възходещ. Той живее на земята, но умът му е зает със светли, възвишени мисли, а сърдцето – с благородни чувства. Правете наблюдения върху очите върху посоката на погледа, върху най-слабите помръдвания на носа, на устата в различните хора, за да си извадите сами заключение за красивите линии, както и за красотата на човека.

Изучавайте челата на хората, да различавате челото на красивия човек от челото на разумния и добър човек. Ако челото е високо и широко, вие имате пред себе си умен човек, със силно въображение но не и красив. Челото на красивия човек е особено. В красивия човек преобладават повече чувствата, отколкото мисълта. Той не е философ, не е мъдрец, но експансивен човек, с добро сърдце. В красивите хора чувствата играят важна рова. Тъй щото, когато говорим за красотата в живота, имаме пред вид проява на разумния живот чрез чувствата. Чувствата са по-близо до живота, отколкото мисълта, която се движи в по-високо поле на живота. Какъв е носът на красивия човек? Някой ще каже, че красивият нос трябва да бъде "гръцки тип." Не е така. Гръцкият тип нос показва интелигентност, той изразява повече красота на интелигентност, но не и красота на линията. Красивият нос не е много широк, нито много сплеснат. Широкият нос означава

голяма чувствителност, а тесният, сплесканият – голяма сухота. Носът на красивия човек се отличава с лека, едва видима подвижност, която говори за будност на съзнанието. Красивият човек съзнава, че крие в себе си някаква сила, някакво обаяние. Движенията му са хармонични и в такт; когато се усмихне, едновременно се помръдват очите, веждите, линиите на челото и на носа. Не само това но и движенията на цялото тяло в него са хармонични.

Като ученици, вие трябва да наблюдавате хората, да изучавате линиите и движенията на красивите хора да видите, каква пластика има в тях, какви красиви движения правят те. Така ще различите истинската красота от привидната, духовната от физическата. Някои хора са красиви само външно, като маски но нямат никаква пластичност, никаква красота в движенията си. Те са наследили тази красота, но понеже нямат красив вътрешен живот, линиите на лицето им са неподвижни, в застой. Като изучавате цвета на лицето на красивите хора, ще забележите три характерни цвята: бледо розов, белезникав и слабо, едва забележимо жълт. Първият цвят показва, че този красив човек живее повече в чувствата; вторият живее повече в мисълта, а третият е излязъл и от двата свята и се занимава с възвишеното, великото в света. Красотата на третия тип наричат "духовна красота". Когато човек се моли постоянно, когато чете духовни книги и се занимава с красиви работи, лицето му придобива особени линии особена красота.

Една американка през целия си живот прочела съзнателно, с любов и разположение Библията 90 пъти. Това занимание с Библията дало отпечатък на лицето ѝ. Тя придобила особени линии които ѝ предали нежност, красота и пластичност. Тя възприела добрите черти на библейските пророци и на апостолите. Затова е казано: "С какъвто дружиш, такъв ставаш." Дружбата не подразбира само външни приятели, но и приятелство с възвишените и светли мисли и чувства

на разумни, велики хора. Като четете живота на великите хора, вие се свързвате с тяхното величие и подсъзнателно възприемате някои техни чърти. Казвате за някого, че е велик. За да се произнесете така, това показва, че имате представа за великия човек. Казвате за някого, че е строг, сериозен човек. По какво познавате? – По линиите на лицето, на устата, на челото, на очите. Когато човек стисне устните си, това показва, че той е твърд, взел е някакво решение. Когато учителят влиза в клас, учениците веднага познават, строг ли е, или не. Ако е строг, той е навъсен: свива веждите си, челото му се набръчква, поглежда под очи, сянката на горния клепач минава под центъра на зеницата. Следователно, когато сянката на горния клепач минава над центъра на зеницата човек е справедлив, мек и снизходителен. Щом се измени посоката на тази линия, той става строг, груб и дава вид, че нищо не вижда, а в същност всичко вижда.

И тъй, дойдете ли до въпроса за красотата, гледайте на нея като на нещо възвишено, Божествено. За да станете красиви, стремете се към красивите, здрави и живи форми. Не се спирайте върху изсъхналите цветя и дървета, върху умрелите животни и хора. Красиво е онова, което расте, цъвти и зрее. Стремете се към чистите извори вслушвайте се в тяхното клокочене, в духането на вятъра. Наблюдавайте изгряването на слънцето, пението на птичките. Цялата природа е пълна с красота и хармония, с песен и живот. Влезте в съгласие с природата, за да се ползувате от нейната красота. И майката дава, и бащата дава, но природата дава изобилно. Тя изправя неправилните и изопачени форми. Достатъчно е да влезете във връзка с нея, з да може само с една линия, с една сянка да изправи това, което човек е изкривил в себе си. Ако грозният човек се предаде съзнателно в ръцете на разумната природа, само в няколко години тя ще го преобрази, ще го направи красив.

Велико нещо е красотата. Турците казват: "Благословение е за човека да гледа красиви неща". Засега малко хора са красиви, но всички носят красотата в себе си като заложба. Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат красиви. В своите първични форми красотата действува възпитателно върху човека. Във всеки човек има поне една красива черта, поне една красива линия. Той трябва да знае тази своя черта и да работи за усъвършенствуването ѝ. Когато обичате някого, това се дължи на красивата черта в характера му. Тя може да бъде в обходата, в движенията, в усмивката, в говора му и т.н. Заради една красива черта в характера му, ви есе готови да понасяте неговите лоши прояви. Красотата, вложена в човека, е в състояние да заличи лошото, което се проявява в характера му. Сега се явява въпрос: каква е температурата на красивия човек? Ако пипнете ръката му, ще усетите приятна, умерена топлина. Повиши ли се топлината на ръката му, той е изпаднал в отрицателно състояние. Красивият човек има силно развита надежда. Той не се обезсърдчава. Скръбта и страданията могат да го посетят, но никога не го обезсърдчават. Те са необходими за него, за да се развие по-голяма дълбочина в характера му. За да придобият топлината на красивия човек, хората трябва да си въздействуват съзнателно с красиви образи: камъни, растения, цветя, картини от природата и т.н. По този начин ще внесат чувството към красотата като необходим елемент при възпитанието на младото поколение. Бъдещите хора трябва да служат на красотата. Хората от шестата раса която иде в света ще бъдат красиви. Т носят висок идеал в душата си който ги прави красиви. Как може да стане човек красив? – Като направи известно усилие и употреби малко енергия, за да повдигне ъглите на устата си нагоре и отвори очите си така че сянката от горния клепач да пада над центъра на зениците на очите. Като гледа по този начин и като се усмихва приятно, той ще обърне

внимание на ближните си, и те ще му се радват, ще го приемат добре. И приятелите му ще имат добра обхода към него, и той – към тях.

Как се поздравяват хората? Кой е най-красивият поздрав? Днес мъжете поздравяват своите познати със снемане на шапка а жените – със слабо навеждане на главата. Американците, за които времето е пари, за да не губят време да свалят шапката си и пак да я турят, вдигат малко ръката си и заминават. Някога хората са се поздравявали, като допирали носовете си, после – езиците си. Те още не са дошли до истинския поздрав. Животните се запознават и опознават с мирисане. Като се срещнат две животни първо се спират, погледнат се после се приближат едно до друго и започват да се миришат: по носа, по гърба си и се разделят.

Какви трябва да бъдат веждите на красивия човек? Нито много тънки, нито много дебели, но в никой случай сключени. Изобщо, всички части в тялото на красивия човек са съразмерни, с правилни съотношения помежду си. Ако някой човек е природно красив и наследил от майка си красотата, той се намира при щастливи, благоприятни условия. Който е далеч от тези условия, трябва да работи много, за да стане красив. Ако устните на човека са много тънки, това показва сухота; ако са дебели, показва, че има много влага в организма си. Следователно, устните не трябва да бъдат нито много тънки, нито много дебели. Както при хора с дебели устни, така и при хора с тънки устни, ритъмът на сърдцето не е правилен. Съкратеният ритъм на сърдцето е причина за неврастенията. Сърдцето трябва да бие ритмично равномерно. Добре е от време на време да проверявате ритъма на сърдцето си, но ако се укаже някаква неправилност, не трябва да се страхувате; ако е правилен, радвайте се и благодарете на Бога, че сърдцето ви е в изправност.

Като ученици, вие трябва да се стремите към красотата, като нещо съществено в живота ви. Докато е красив, човек се радва на

живота; изгуби ли красотата си, той престава да се радва на живота, но и хората вече не му се радват. И животните се влияят от красотата. Кучето не лае красивите хора, но, срещне ли някой грозен, веднага се хвърля върху него. Красотата е израз на истината. Казано е в Писанието: "Възлюбил Си истината в човека". Значи, истината е вложена в човека, но всеки не я проявява. Само красивият човек проявява истината. Стремете се към красотата, за да проявявате истината, вложена в душата ви. Като знаете това, работете върху себе си, да се освободите от лошите наследствени черти. Както са създадени те, така можете да се освободите от тях. Сегашното поколение е в състояние да се справи с лошите черти, наследени от деди и прадеди. Ако се натъкнете на някой лош навик в себе си, правете усилия да не го проявявате. Вие сте го придобили чрез често повтаряне. Като избягвате да го проявявате, ще се отвикнете от него.

Три неща са необходими за придобиване на красотата: любов към любовта, т.е. свързване с природата за да се оформи човешката уста. Любов към мъдростта; тя ще оформи човешкия нос. Най-после, любов към истината; тя ще оформи челото, погледа и очите. Очите, с веждите и клепачите, изразяват истината. Самите очи, без вежди и клепачи, като пособия, не са красиви. Днес истинската красота е изгубена. За да придобиете красота правете красиви движения. И тогава всеки ще каже: Ето човек с красиво сърдце и с красив ум. Може ли умът да бъде красив? Щом носът е красив, и умът ще бъде красив; щом устата е красива и сърдцето ще бъде красиво.

В какво се заключава новото учение? В преустройване на сегашната човешка форма и в нейните удове: лице, чело, нос, устни, ръце и др.

Красотата е колективно благо на цял народ, на цялото човечество. При това, за придобиване на красотата трябва да се работи едновременно в трите свята: във физическия, духовния и умствения.

Във физическия свят човек има възможности да прави опити и да работи; в ангелския, т.е. в духовния свят той придобива красотата а в умствения свят тя се превръща в нещо величествено.

Гледайте красивите неща, мислете за красотата и създавайте красиви форми.

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

3. Лекция от Учителя, държана на 18 септемврий, 1927 г.

София.

ЛИНИИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Чете се резюме на темата: "Предназначението на красотата".

Кои линии наричаме успоредни? В каква посока могат да вървят успоредните линии? – В една и съща и в обратна посока. В същност, успоредните линии се движат винаги в противоположна посока. – Защо? – Защото две успоредни линии всякога представят две части на едно цяло. Запример, линията на сърдцето и линията на ума в човешката ръка представят две приблизително успоредни линии, които са части на едно цяло. Те се движат в противоположни посоки: умът излиза от възвишението на Юпитер и отива към Марс; сърдцето върви в обратна посока на ума. За да запазят своята успоредност, двете линии трябва да бъдат еднакво дълги, т.е. еднакво интенсивни. Ако едната изгуби скоростта си, другата ще я привлече към себе си, и някъде във вечността те ще се пресекат. Пресичането на успоредните линии показва че са попаднали в различно гъсти среди. Ако линията на сърдцето е по-дълга, а на ума по-къса, това показва, че сърдцето е по-интензивно и се движи с по-голяма бързина от ума.

Представете си, че сърдцето е канализация, през която минават енергиите от козмичния свят. Колкото по-широка става канализацията, толкова повече енергия минава през нея. Какво ще прави човек с толкова много енергия? – Ще увеличи тялото си. На голямо сърдце отговаря голямо тяло. Наистина, първите същества, на които сърдечната линия била дълга, си създали големи тела, без да мислят за бъдещето поколение. Те не са взимали във внимание, дали растенията могат да изхранят бъдещите поколения. Тази е причината, дето първичните животни, като мамонта и др., са

изчезнали. Какво може да направи днес един мамонт? За домашна работа не може да се използува, на нивата и на лозето – също. Трябва само да го хранят, но няма да има достатъчно храна за него. Като имала пред вид бъдещите условия и като спазвала закона на икономията, природата поставила големите животни при такива условия, в най-скоро време да изчезнат. Много желания на човека са подобни на предпотопните животни: колкото и да ги храните, не можете да ги задоволите. Чувате някой да казва: Искам да обичам целия свят. Как ще обичаш целия свят с малкото си сърдце? Може ли да събереш целия свят в сърдцето си? Когато човек пожелае да обича целия свят, това показва, че той има друго сърдце, в което може да събере всички хора. Къде е това сърдце, не знаете. Мястото на физическото сърдце знаете, но къде е същинското, духовното сърдце не знаете. Сърдцето е резервоар, в който се втичат и изтичат енергиите на козмичния свят. При новото възпитани се обръща внимание линиите на ума и на сърдцето да бъдат еднакво дълги. Ако линията на ума е по-дълга от линията на сърдцето и надмине марсовото поле, човек става чрезмерно страхлив и скъперник. Същевременно той е много умен. Каквато задача му дадете, ще я реши. Ако се занимава със статистика, той взима под внимание и най-дребните данни, на които малцина дават значение. Изобщо, този човек е много съобразителен. Ако линията на сърдцето е много дълга, човек става голям идеалист. Той търси все идеални хора, но понеже живее по високите върхове, не може да ги намери. Ако отиде на Тибет, на шест хиляди метра височина там ще намери няколко отшелника. По-високо от Тибет той не може да намери хора. Истинските идеалисти живеят на Хималаите. Идете там и от тази височина разглеждайте човешкия живот. Какво представят Хималаите? – Възвишените човешки мисли.

Следователно, искате ли да разрешите мъчните задачи на живота, качете се във възвишения свят на вашия ум. Там ще ги решите правилно. Има мисли, които човек мъчно може да реализира. За тях са нужни стотици и хиляди години. При това, колкото по-посредствен е човек, толкова и времето се удължава. Даже за гениалните хора и за светиите са нужни хиляда години, за да реализират своите светли и възвишени мисли. Какво представят хиляда години? За умните хора хиляда години са един щастлив ден. Като изучавате линията на ума и на сърдцето, ще познаете посоката в която човек се движи в пространството. По дължината и направлението на тези линии познавате пътищата, през които минават човешкото сърдце и човешкия ум. От посоката на движението на тези линии определяте характера на човека. Знаете, че характерът на човека, както и бъдещето му, се определят от различните планети на слънчевата система, в която днес живее той.

Мнозина се запитват, докога човек ще живее в слънчевата система. – Докато завърши еволюцията си. Един ден, когато завърши еволюцията си в слънчевата система, човек ще мине в друга система – в Сириус – най-светлата звезда на небето. По култура тя стои по-високо от слънцето. Като я наблюдава често, човек изпитва особен, свещен трепет в себе си. Тя събужда в човек стремеж към чистота, към нещо светло и възвишено. Всеки би желал да отиде на Сириус, но там приемат само хора с пробудено съзнание. За неподготвения, животът на Сириус е подобен на описанията, дадени в приказките "Хиляда и една нощ".

И тъй, когато чувствителността на човека се увеличава, сърдечната му линия се удължава. В него се събира излишна енергия, която се натрупва в задната час на мозъка и му създава големи тревоги и смущения. За да се справи с тази енергия, той трябва да мисли, да я отправи в предната част на мозъка. Ако линията на ума се

удължава за сметка на сърдечната, чувствителността се намалява, и човек постепенно губи топлината и влагата си, втвърдява се и заболява от артериосклероза. Тази е причината, дето младите страдат от голяма чувствителност, която ги довежда до размекване в чувствата, а старите – от сухота, втвърдяване и артериосклероза.

Следователно, за да не страдат нито младите, нито старите, между чувствата и мислите им, както и между ума и сърдцето им, трябва да има равновесие. За да не се размекват чувствата, не значи, че не трябва да обичате. Ще обичате, колкото е нуждно – нито по-малко, нито повече. – Колко души трябва да обичам дневно? – Иди на лозето и виж, колко корена можеш да прекопаеш. Колкото корена си прекопал през деня, толкова е любовта ти. Да обичаш хората това значи, да работиш за тях. Щом обикнеш един човек, ти влизаш в неговото положение, интересуваш се от живота му, от неговите умствени и сърдечни прояви – от целия му живот. Някой говори за идейна любов и по цели часове седи на едно място и размишлява. Това не е любов. Любовта подразбира работа за ближния. Ти обичаш човека заради една негова черта, която при всички условия остава неизменна. Много качества има човек, добри и лоши, но някои от тях са постоянни. На тях, именно, може да се разчита. Запример, някой човек е справедлив, друг – честен, трети – услужлив и т.н. За тези качества те могат да бъдат обичани. За да се обичат двама души, сърдцето на единия трябва да бъде еднакво интенсивно с ума на другия и обратно: умът на втория трябва да бъде еднакво интенсивен със сърдцето на първия. Значи, в любовта между двама души трябва да става кръстосване на енергиите.

Като ученици, вие трябва да изучавате линиите на ръката си, не само по форма, големина и посока, но и по дълбочина. Също така трябва да изучавате пътя, по който енергиите текат, през какви възвишения минават. Ако линията на ума и на сърдцето не са

еднакво дълги, те ще изгубят своята успоредност и, или ще се кръстосат или ще се слеят. И едното, и другото говорят за някаква фаталност в човешкия живот. С такива хора не правете никакво съдружие. Има случаи, когато линията на сърдцето се влияе от линията на ума. И обратно: линията на ума се влияе от линията на сърдцето. Това са отклонения в човешкия живот, които трябва да се изправят. Изучавайте ръката си, като справочна книга в живота ви. Изучавайте линията на ума си, да знаете, колко е дълга, разклонена или права и колко е дълбока. После проследете пътя ѝ: към сърдцето ли отива или надолу, към луната. Ако линията на ума слиза към луната, човек става мистик, живее повече във въображението си и мисли, че може да направи всичко, каквото желае. Ако линията на ума се качва нагоре, към сърдечната линия, при Меркурий, човек проявява спекулантски способности. Той се движи в гъстата материя; голям материалист е, няма висок морал. Моралът му се отнася до неговите сметки. Вън от тях никакъв морал не признава. Как може да бъде честен, когато едновременно дължи на много хора? Пари няма и не може да плати дълговете си. Като се намери в големи мъчнотии, той се ожесточава и казва: Не може да се живее с морал, с честност. Когато по линиите на ръката срещате знаци – квадрати, кръстове, те представят спирачки на енергиите в човека.

Като изучавате хиромантията, вие ще се натъквате на много линии, но ние обръщаме вниманието си върху основните – линиите на ума, на сърдцето и на живота. Линията на сърдцето трябва да върви към Юпитер, а линията на ума – между Луната и Марса, които се обичат. Понеже Луната обича философията, а Марс е войнствен, линията на ума трябва да се движи между тях, да уравновесява силите си. Ако линията на ума е по-къса от линията на сърдцето, ще правите опити, чрез мисълта си да я продължите поне с един – два милиметра. За тази цел трябва да се занимавате с трудни науки –

математика, физика, философия, да уравновесите силите на ума със силите на сърдцето си. Така вие се свързвате с разумни, съзнателни същества, които ви водят в правия път. Те дохождат при вас, със своята мотика и рало, да разкопават почвата ви; след това посаждат доброкачествени растения и плодни дървета. От време на време те ги присаждат.

Всички трябва да изучавате хиромантията, да знаете, какво ви предстои, за да избегнете известни мъчнотии. Има случаи, когато и да знаете, какво ще ви сполети, не можете да го избегнете. Тогава, ако сте страхливи, за предпочитане е да сте невежи, отколкото да разполагате с големи знания. Представете си, че ви предстои някаква страшна физическа или психическа криза. Какво ще правите? Вие ще се уплашите толкова много, че от страх можете преждевременно да умрете. Ако сте студент и знаете, че някой от професорите ще ви намрази и ще ви скъса три пъти на изпит, какво ще правите? Ще кажете, че ще напуснете университета и ще следвате друг университет. Но и там ще се намери професор, който ще ви скъса. Има неща кармически, които не могат да се избегнат. Професорът може да ви скъса, но може да бъде крайно разположен към вас, и изпитите ви да вървят отлично – зависи, какво е положението ви спрямо него – карма или дихарма.

Като ученици, правете усилия, да подобрите сегашния си живот. Ако сегашният ви живот е добър, и бъдещият ще е добър. Това подразбира, че идната година се определя от сегашната. Ако при усилията, които правите, можете да се свържете с разумни същества, вие ще подобрите съдбата си. Това значи, да вярва човек в Бога и да уповава на Него. Да се подобри съдбата на човека, това не значи, да с освободи абсолютно от товара си, но да му се покаже, как да го носи и по кой път да върви. В това отношение хиромантията може да помогне на човека. Например, ако пръстите на ръцете ви са сухи, не

дружете с човек, на когото пръстите са също така сухи. Ако вие сте слаб, сух, другарят ви трябва да бъде пълен, с малко въздебели пръсти при основата си. Значи, между двама другари, единият трябва да има добре развита стомашна система, а другият – добре развит ум. По линията на сърдцето познаваме състоянието на стомаха, а по линията на ума – състоянието на белите дробове.

И тъй, вие трябва да развивате мозъчните си центрове правилно, за да не се създава някаква аномалия. Например, ако центърът на предпазливостта е силно развит, човек става страхлив. Когато има много непостигнати желания и голям страх, човек става неврастеник. Ако знаете хиромантия, вие можете да си въздействувате. Например, ако пръстите ви при основата си са слаби и между тях има празднини, това показва, че стомашната ви система е слаба. Който има такава стомашна система, той може да живее едва 30 – 40 г. Ако пръстите ви при основата са дебели и плътно прилепват един до друг, стомашната ви система е добре развита. Но при това положение човек е изложен на друга опасност – затлъстяване. И той не може да живее до дълбока старост. Но, като знаете хиромантия, вие ще си помогнете по друг начин. Ако стомахът ви е слаб, ще усилвате дробовете си. Приложете хиромантията като нов метод при самовъзпитанието. Вижте, какво прави прилежният ученик. Като учи един предмет и се умори, той не хвърля книгата с недоволство, но я замества с друга; ако и от нея се умори, замества я с трета. По този начин той дава възможност на всички мозъчни центрове да работят, за да се развиват правилно. Също така постъпва човек, който обича да чете. Като чете някоя книга, която засяга ума, за да не се умори, от време на време той я сменява с друга, която действува върху сърдцето. Изобщо, при обучаване на децата, така нареждат програмата, че всички предмети да бъдат застъпени, да се развиват еднакво и умът, и сърдцето. Те трябва да вървят успоредно в развитието си.

Някои окултисти подържат мнението, че човек трябва да работи главно върху сърдцето си. Човек трябва да работи и върху ума си. Линията на ума и на сърдцето трябва да бъдат успоредни. Даже и линията на живота трябва да бъде успоредна на другите две, но засега ние се занимаваме главно с линиите на ума и на сърдцето. Човек трябва да се развива правилно. Когато мисли, той дава ход на мисълта си, свободно да се проявява; когато чувствува, дава ход на сърдцето си: нито подпушва чувствата си, нито на пара ги поставя. Ни говорим за любовта, като разумна проява в живота, а не за човешките чувства и настроения.

И тъй, искате ли да дадете път на чувствата си, да се проявят, трябва да обичате. Във всяко същество – растение, животно или човек, ще намерите поне една добра черта заради която можете да го обичате. Обичта подразбира правилна обмяна на енергиите между две същества, които едновременно си помагат. Ако двама души се обичат и не могат взаимно да си помагат, обмяната между тях не е правилна. Обичта подобрява здравето на човека. Казано е в Писанието: "Слабият във вярата си да яде зеле". Аз пък казвам: Слабият в здравето си да обича. Правете опити в това отношение, да се уверите в истинността на закона. Ако страдате от ревматизъм, треска или друга някаква болест, обикнете някого. В скоро време здравето ви ще се подобри. Колкото по-скоро оздравеете, толкова по-правилно сте проявили обичта. Закон е: Любовта премахва всички слабости и недъзи. Тя е особено космическо течение, което минава през всички живи същества. Колкото по-правилно се приема и предава тази енергия, толкова по-здрав е човек. Ръката му има здравословен цвят, с приятна топлина и мекота. Ръката на здравия човек не е нито много влажна и топла, нито много суха и студена. И едното, и другото представят крайности. Като пипнете дясната ръка на здравия човек, усещате приятна хладина; от лявата му ръка се

отделя слаба топлина. Обаче, при най-малкото заболяване, физическо или психическо, тези течения се смесват в организма, вследствие на което се явяват различни неразположения: напрежение в слепите очи, зад ушите, в задната част на мозъка и т.н. Човек сам се чуди, какво става с него че се явява желание да се гневи, да се бие, да се сърди на окръжаващите. Причината е ясна: в някои от удовете му се е събрала излишна енергия. Освобождавайте се от излишната енергия. Как? – Вечер, като си лягате, отворете всички кранове на тялото си, да излезе излишната пара навън. Това значи, да си даде човек сметка за постъпките си през деня и да се освободи от всички заблуждения и погрешки. Сутрин, като стане от сън, трябва да тури въглища в машината си и да каже: Готов съм за работа!

Следователно, изучавайте себе си, за да можете сами да си помагате. За тази цел ползувайте се от хиромантията, физиогномията, френологията, астрологията. Те ще ви доведат до познаване на себе си, до очъртаване на вашия характер в най-големи подробности. И тогава, като погледнете главата, лицето и ръката си, вие ще четете по тях, като по книга. Всяка линия на ръката всяка черта на лицето и всеки център на главата са писма, които свидетелствуват за живота и дейността на човека от далечното минало до днес. Всяка нова линия на ръката или на ръцете трябва да ви радва. Обаче, страшно е, когато линиите на ръката се губят. Това показва, че енергиите на човешкия организъм потъват някъде дълбоко.

Като ученици, вие трябва да изучавате различните типове ръце, глави, лица, тела, всеки да се определи, към кой тип спада. Някой се хвали със знанията си, иска да мине за учен човек, а като го запитат нещо за самия него, към кой тип спада, нищо не знае. Не е учен онзи, който знае много неща за външния свят, а себе си не познава. Не е учен онзи, който знае различни теории за душата, а своята не

познава и е готов да я отрече. Ето защо, човек трябва да изучава окултните науки, за да се домогне до истинското знание, което материалистичната наука не може да даде. Като изучавате физиогномията, вие можете да определите, към кой тип спадате, какви възможности носите в себе си за справяне с изпитанията и изкушенията в живота. Всеки от вас ще се намери пред отворени каси и ще види доколко може да издържи на изкушението. Някой ще се изкуси и ще бръкне в една от тия каси, а друг ще мине и замине, като че нищо не вижда. Опасни са отворените каси в живота! Защо трябва да се изкушавате от отворените каси? Погледнете главата, лицето и ръката си, да видите, какви блага и богатства се крият в тях. Ако носите богатството и благата си в себе си трябва ли да се изкушавате от външните богатства и блага? Не бъркайте в чуждите каси, но бръкнете в собствената си каса, в която ще намерите всичко, каквото ви е нуждно. Изпаднете ли в сиромашия, погледнете ръката си; там ще намерите начин, как да се справите с положението си. На ръката, на лицето е написано, как и къде ще намерите приятелите си, които могат да ви помогнат. Ако бяхте пристигнали на време до спасителната станция – при вашите приятели, щяхте да избегнете много трудности и мъчнотии.

Помнете: богатството на човека е в самия него. Затова, именно, е казано: "Познай себе си!" Познай себе си, открий своето богатство и го приложи.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

4. Лекция от Учителя, държана на 25 септемврий, 1927 г.
София.

БОЖЕСТВЕНИТЕ УСЛОВИЯ

Размишление.

Както дървото, което расте, има един център, към който се отправят всички негови органи, така и ученикът трябва да има една централна точка в живота си, към която да се отправят всички негови стремежи. Без ядка няма растене, няма никакво развитие. Всяка клетка съдържа по една ядка, в която се крият условията на живота. Даже и минералите, които се отнасят към неорганическия свят, имат една централна точка, около която се отправят всички останали точки, и настъпва процесът на кристализиране. Значи, в минералите, в солите има стремеж към кристализиране; и те се стремят към организиране. Растенията и животните пък се стремят да запазят рода си. Дойдем ли до човека, виждаме, че и той има една основна мисъл – да научи нещо, да придобие известно знание. За човека не е нежно, както в кристалите, да има един център, около който да съсредоточи всички свои мисли и чувства; за него не е достатъчно да има само едно чувство – да запази рода си, както растенията и животните. Той трябва, като ученик, да има една основна мисъл, около която да се съсредоточават всички останали мисли, чувства и желания. Няма ли поне една основна мисъл в ума си, всичките му стремежи, всичките му идеали се обезценяват. Всички негови мисли и желания ще бъдат разхвърляни. Той ще се заеме за една работа, ще се въодушеви от една мисъл и на втория ден ще ги захвърли. После ще се въодушеви от друга мисъл, но скоро и нея ще захвърли. Така той ще се хвърля от една мисъл на друга, от едно желание на друго, докато един ден се намери в положението на гладния вол или кон, който обикаля около празните ясли. За да не изпаднете в това положение, съзнайте се като

ученици, които имат една основна идея в живота си – да учат и да придобиват истинско знание.

Велико и красиво нещо е да придобива човек знания, които да го ползуват в живота. Тези знания идат от истината и мъдростта. Който е придобил знанията на истината и на мъдростта, той се е облякъл в красивата дреха на живота, която го прави силен, смел и разумен. Кой не се радва на своята дебела и топла дреха, която го предпазва зиме от лошите и неблагоприятни външни условия? Облича ли се зимно време с тънки дрехи, човек лесно се простудява и губи силата си. Затова казваме, че слабият е облечен с тънки, окъсани дрехи, през които вятърът прониква и го смразява. Силният, здравият е облечен с топли, здрави дрехи и може да се бори с външните неблагоприятни условия. Същото се отнася и до знанието. Който има знание и разполага с него, той е силен и здрав човек; който няма знание, той е слаб, болен, изнемощял.

Като говорим за знанието, ние имаме пред вид това знание, от което се нуждае човешката душа. То е специфично за всеки човек. Както храната е различна за всеки човек, така и знанието е различно. От каквито елементи се нуждае организмът на човека, такава храна си избира той. Същото се отнася и до знанието. Човек се стреми към такова знание, което е необходимо за развитието на неговия ум. При това, не е достатъчно само да придобива знания, но той трябва да ги асимилира. Остане ли на повърхността на неговия мозък, знанието ще тече отгоре, без да се всмуква и ще образува порой. Обаче, като се всмуква от мозъка, то прониква навътре и дава условия за растене. За да расте и да се развива правилно, ученикът трябва да учи, да придобива знание, като задържа от него същественото. За всеки човек същественото е различно. За земеделеца съществено знание е да разбира почвите, да знае, какво може да даде всяка почва. Само при такива знания той ще ги използва разумно, и животът му ще бъде

добър; ако не разбира почвите, животът му ще бъде пълен с несгоди и мъчнотии. Като знаете това, стремете се към придобиване на такива знания, които усилват почвата на вашия ум. Дойдете ли до знания, които отслабват почвата на ума ви, бягайте от тях. Как постъпват земеделците в такива случаи? Като видят, че почвата на нивата им е отслабнала, те я посяват с такива растения, които ѝ предават нужните елементи и я засилват. Дали по естествен, или по изкуствен начин става наторяването, в края на краищата, обеднялата почва се наторява.

В процеса на наторяването голямо участие взимат природното електричество, слънчевата светлина, топлината и влагата. За да натори почвата на своя ум и на своето сърце, ученикът се нуждае от светлината на мъдростта и на истината, както и от топлината на любовта. Както без светлина и топлина човек се изтощава, така също се изтощава и без мъдрост, истина и любов. Влезе ли в света на безлюбието, той се изчерпва, както растенията изчерпват соковете от почвата и я изтощават. За да не се изразходва докрай, човек трябва да се стреми съзнателно към любовта, към мъдростта и истината, като условия за наторяване, т. е. набавяне на изразходваната енергия на тяхната почва. Любовта носи живота. Ето защо, когато попаднете в закона на приливите и на отливите, пазете връзката си с любовта, да не се изтощите. Без любов няма живот, няма условия за наторяване. Когато почвата е слаба, и плодородието е слабо. Ако изгуби любовта си, човек не може да ражда. Каквито усилия да прави, какъвто тор и да туря, той не може да очаква добри резултати. Дето е любовта, там има знание, разбиране и живот. Прочетете една книга с любов, прочетете я и без любов, да видите, какви резултати ще имате. Прочетете ли я с любов, разбиранията ви ще бъдат едни; прочетете ли я без любов, разбиранията ви ще бъдат други. Любовта внася разширение, а безлюбието – ограничение.

Каква е задачата на ученика? Ако говорим за ученика на светските училища, неговата задача е да свърши училището, да придобие знания, да заеме висока служба, да стане виден човек. Ако говорим за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силен човек, да се справя лесно с мъчнотиите и изпитанията си. Казано е, че силата на човека се познава във време на мъчнотии и изпитания. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен." Какво означават тези думи? – Когато човек е слаб за човешкото, тогава е силен за Божественото. Значи, силата на човека се крие в Божественото начало. Кога водата проявява силата си? – Когато слиза надолу, в долините. Водопадът е силен, защото водата има наклон. Колкото по-надолу и по-буйно слиза, толкова по-голяма е силата му. Следователно, ако ученикът проявява силата си в долината, това показва, че е ученик на Божествената школа, а не на някое светско, обикновено училище. Като проявява силата си в долината, той постепенно придобива смирение.

Какво представят мъчнотиите в живота? Те са калта на блатата, от която ученикът сам трябва да излезе. Ако излезе благополучно, той е силен. Не може ли сам да излезе от тази кал, той минава за слаб човек. Какво ще кажете за онзи, който проповядва за Господа, за Неговата сила и любов, а сам не може да мине от единия бряг на реката до другия? Докато проповядва на хората, той представя човек с убеждения, добре облечен и нагизден. Щом срещне река на пътя си, той веднага се замисля, започва да търси мост, как да мине на отвъдния бряг. Той се страхува да не се удави. За свое оправдание казва: Защо трябва да прегазвам реката, щом има възможност да мина през мост? Ако не мина през моста, ще се удавя. Това не е никакво убеждение. Ако същият човек е гонен от разбойници, той няма да разсъждава, няма да търси мост, но направо ще се хвърли в реката и ще я преплава. След това ще се чуди, как е прегазил реката

без мост и без ничия помощ. Защо има убеждения човек, ако в момент на мъчнотии не може да си помогне с тях? Ако гонен от разбойниците, човек бяга и прескача реката, а при спокойно състояние не може да мине реката без мост, това показва, че той няма убеждения. Той е страхлив, не прави усилия. Не следвайте примера на онези хора, които философстват, говорят за убеждения, но щом се натъкнат на мъчнотии, търсят мост, лесно да излязат на другия бряг на мъчнотията. Не следвайте примера и на онези, които, като видят неволята и опасността, тогава стават смели и решителни. Следвайте примера на истинския ученик, който прилага силите си при всички външни и вътрешни мъчнотии. Не прилага ли силата си, дето трябва, той сам се спъва.

Казано е в Писанието, че истината освобождава човека. И тогава той става силен. Всички говорят за истината, но малцина я познават и прилагат. Да кажеш истината на човека, това е едно от великите изкуства. Истината е свързана с духовния живот на човека. Докато не живее духовно, човек не познава нито истината, нито любовта. Казано е, че Бог е Любов, но хората не познават любовта. Като се говори за любов към Бога, считат я за непостижимо, далечно нещо. Казват, че първо човек трябва да потърси любовта на своите ближни, а после любовта на Бога. Питам: Кого търси детето – майка си, или слугите? На кого се радва то най-много? Кого най-много прегръща и целува? – Майка си. – Защо? – Тя му е дала живот, тя го храни, къпе, облича. Коя е майката на всички хора? – Любовта. Право ли е тогава твърдението на хората, че Бог, Който им е дал живот, Който се грижи за тяхното растене и развитие, да бъде последен в света? Да мислите, че Бог е недостъпен и далеч от хората, това е изопачаване на истината. Трябва ли майката да мисли, че детето ѝ ще познае първо слугинята, после близките, които го окръжават, и най-после нея. Детето познава първо майка си, а после окръжаващите. Ако волът

познава господаря си, не трябва ли господарят му да познае Онзи, Който му е дал живот и го е пратил на земята да се учи?

Да се говори, че Бог е отвлечено понятие, че идеята за Бога е недостъпна за човешкия ум, това означава съзнателно поставяне на препятствия в човешкия живот, с цел да се спъват хората и да спират развитието си. За да се освободят от робството и ограниченията, в които се намират, хората се нуждаят от истинско, положително знание. Те трябва да познаят Бога, като свой Баща, за да придобият Неговото знание, Неговата мисъл и любов. Защо трябва човек да се стреми към Божиите мисли? – За да се освободи от нисшите мисли, които обременяват ума му. Всяка мисъл има тежест. Колкото по-низка е, толкова е по-тежка. Значи, мислите произвеждат известно налягане върху човешкия мозък. Като знае това, човек трябва да освободи мозъка си от непотребните мисли и да остави само ценните. Разумният човек изнася само ценното от себе си, като капитал, който пуща в обръщение. Всичко останало, което няма цена, трябва да се изхвърли навън. Много картини има в природата, но ценни са само живите, а не и мъртвите картини.

Едно дърво се огрява цял ден от слънцето, но всички моменти не са важни. Важни са онези моменти, при които слънцето огрява дървото така, че изявява неговия вътрешен живот. Че дървото хвърля различни сенки, това не трябва да ви интересува. Какъв смисъл представят мислите, които обременяват човешкия мозък? Да се занимавате с мисли, които имат динамическа сила и произвеждат удари и налягане върху мозъка, това значи, съзнателно да се излагате на мъчнотии и страдания. Както мислите, така и думите, съдържат в себе си динамическа сила, с която човек трябва да знае, как да се справя. Не само това, но човек трябва да разбира значението на думите, да разбира всичко, което слуша, за да се ползва от него. Не разбира ли нещата, той изпада в смешно положение и спира

вниманието си върху неща, които нямат никаква връзка с онова, върху което се говори.

Един селски свещеник проповядвал на своите слушатели върху някои стихове от Евангелието. Един от присъстващите, овчар, слушал проповедта на свещеника, и на края на проповедта започнал да плаче. Свещеникът забелязал това и, като свършил проповедта си, извикал овчаря при себе си и го запитал: Коя мисъл от проповедта ти направи впечатление и те накара да заплачеш? Овчарят отговорил: Като гледах брадата ти, спомних си за моя пръч, който умря миналата година и ми домъчня за него, затова се разплаках. Значи, овчарят слушал проповедта на свещеника, но нищо не разбрал от нея. Той само гледал и намерил, че между брадата на свещеника и брадата на неговия пръч има известна прилика.

Като не разбират нещата, хората се разговарят, проповядват едни на други, но, в края на краищата, те се оприличават на нещо и се разделят, без да се ползват от думите и опитностите, които са си разменили. Всеки оприличава своя ближен на нещо, което някога е чул, видял или знаел. Човек трябва да бъде досетлив, да разбира живота. Няма ли нужната досетливост, природата го прекарва през страдания, които обработват сърцето му и развиват неговия ум. Страданията подготвят хората да разбират новия живот, който носи новите идеи в света. Само така човек вижда, че между физическия, духовния и Божествения свят съществува тясна, непрекъсната връзка. Те представят части на едно Велико Цяло – Великият, целокупен живот.

5. Лекция от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г. Русе.

ЗНАЧЕНИЕ НА ЛИНИИТЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

За следния път пишете върху някоя свободна тема.

Когато в ръката на човека преобладават успоредните линии, по характер той е независим, на никого не се подчинява. Успоредните линии са линии на разумността. Следователно, човек с успоредни линии на ръката е разумен, има идеи, особено мнение за нещата, не се нуждае от чужди съвети. Има случаи, когато линията на живота в ръката е успоредна на другите две. Такъв човек е крайно независим и свободолюбив. Каквото и да му говорите, той постъпва, както си знае. Има случаи, когато линията на ума и на живота се пресичат. И това не е лошо. Този човек е готов да се подчинява на разумността. Пресичането на линиите в ръката му показва, че той се е намирал под някакво силно външно влияние. Той е благороден, отстъпчив. Хиромантиците са констатирали, че в някои ръце линиите на ума и на живота са успоредни, а в някои – в началото се сливат и после се разделят, но какви, в същност, трябва да бъдат тези линии, не казват. Те са определили характера на едните и на другите, но не са посочили направлението на тези линии, да се знае, какво трябва да бъде. Ако линията на сърдцето дойде в съприкосновение с линията на живота, такъв човек има някаква фаталност в живота си. Ако линията на ума в някого се слива с линията на сърдцето, бъди далеч от него. Опасно е ако тези линии се сливат и в двете ръце. Каквото обещае този човек, нищо не изпълнява. Яви ли се мистичният кръст на ръката, положението се спасява. Той разделя линията на ума от линията на сърдцето.

Често се говори за благоприятни и неблагоприятни условия на живота. Последните условия се дължат на гъстата материя, която се е създала от изопачените човешки умове. Както учените, с помощта на низка температура и високо налягане, успяват да сгъстят газовете и да ги превърнат в течности, така и човешкият ум е в сила да сгъсти и да разреди материята. В първия случай те създават неблагоприятни условия за живота, а във втория – благоприятни. По силата на този закон, именно, за сгъстяване на материята, е създадена и земята. В Битието е казано: "В начало Бог създаде небето и земята, но земята беше неустроена и пуста. И Дух Божи се носеше над бездната." Земята и до днес още не е устроена, още се устройва. Един ден, когато налягането, което я притиска като капак, се вдигне от нея, тя ще бъде вече устроена. Този капак е подобен на черупката на яйцето. Докато черупката не се махне, пилето не може да излезе навън. Капакът, който налята върху земята, не е от варовито вещество, както черупката на яйцето, но от много гъста материя с голямо сцепление между частиците ѝ. Тук действуват особени сили на природата. Налягането върху земята е причина за големите страдания, през които минава човешкият дух, но те са временни. И Апостол Павел казва, че цялото създание лежи в страдания, в робство и в ограничения, но това е временно. Налягането е необходим процес за оформяване на нещата.

Следователно, и хората минават през процеса на оформяването. Един ден, когато се оформят и завършат развитието си, капакът от земята ще се вдигне пилето ще покаже главата си и ще излезе вън. Тогава човек ще бъде свободен.

Много неща знаят хиромантиците, но каква трябва да бъде дължината на основните линии на ръката, нищо не казват. За предпочитане е, обаче, линията на сърцето да бъде по-дълга от линията на ума. Ако линията на ума е чрезмерно дълга, тези хора са

много подозрителни, съмнителни и хитри. В материалния свят те са добри, но в духовно отношение са крайно подозрителни. Каквото и да им говорите те казват: Никой не може да ме излъже, не вярвам на хората. Това се отнася до живите линии на ръката, а не до мъртвите. Значи има два вида линии на ръката: живи, които са в процес на развитие, и мъртви – спрели вече развитието си. Тъй щото, колкото и да са дълги мъртвите линии, те нямат значение, т.е. не указват влияние върху характера. За пример, линията на сърцето в шимпанзето е чрезмерно дълга, но тя не увеличава неговото благородство. Хора, в които линиите на ръцете са мъртви, се намират в застой. Тяхното развитие е спряло за известно време. Те трябва да чакат благоприятни условия, да дойде някаква възходяща вълна в живота им, да ги подеме. Докато се намира под влиянието на мъртвите линии, човек е подобен на животно: не иска да учи, да се моли, да работи – от нищо не се интересува. И при това положение на човека са дадени възможности, да прескочи мъртвите линии и да върви напред. Като е дошъл на земята човек трябва да има обич към знанието, да не гледа на него като на професия, да се прехранва. Гледа ли на знанието като на условие за прехрана човек постепенно се изражда. Приеме ли го с любов, той се повдига.

Съвременните хора се стремят към новите идеи. Това е естествен стремеж, понеже новото ще подобри състоянието на техния живот, ще измени линиите на ръцете им. Тази промяна ще стане първо в астралния свят, дето основните линии са успоредни а после във физическия, дето стават големи или малки отклонявания. Обаче, отклоняването на тези линии не показва, че теченията, които са ги създавали, не са успоредни. Ако отречем тяхната успоредност, отричаме и разумността им. Това е невъзможно. разумността е първата сила, с която природата работи, но, въпреки това, отклоняването е неизбежен процес на физическия свят. Срещате, за

пример, човек с правилни линии на лицето, на ръцете, с благороден характер, но опитайте се да се докоснете до нещо, което е свързано с неговия личен живот, да видите, как ще се отклони от разумността, която е работила върху него. Ако е поет, учен, философ и се опитате да докоснете някой пасаж от съчиненията му, той веднага ще се нахвърли върху вас, ще каже, че нямате право да пипате работите му. Обаче, при друг случай и той може да постъпи по същия начин. Това показва, колко трябва да работи човек върху себе си, за да не се подава на силите във физическия свят, да го отклоняват от правия път.

Като говорим за хиромантията като наука, имаме пред вид бъдещето ѝ развитие. Трябва да се явят хора, които обичат тази наука, да правят точни математически изчисления, да поставят хиромантията на почетно място, като абсолютна наука. Тогава тя ще има практическо приложение в училищата, в семействата при възпитанието и самовъзпитанието. Учителят ще погледне ръката на ученика и ще разбере, в какво материално положение се намира, какви наследствени черти носи в себе си. Ако някой иска да влезе в съдружие, пак чрез хиромантията ще разбере, трябва ли да се свързва с него, или не. Който си служи с хиромантията, никога не се лъже; който не я разбира, много грешки прави.

Сега, ще се отклоня от хиромантията. Представете си, че имате числа или букви, повдигнати в различни степени. За пример, имате числото 2, 2^2, $2^3$3, 2^4, или А, $А^2$, $А^3$, $А^4$. – Буквата А представя човек с един морал, $А^2$ – с два морала, $А^3$ – с три морала, $А^4$ – с четири морала. Ако имате отношения с А, никога няма да се излъжете. Той си служи с една мярка, която прилага еднакво и към себе си, и към ближния си. Човекът $А^2$ непременно ще ви излъже, понеже си служи с две различни мерки в отношенията си, но все пак можете да хванете лъжата му, понеже се движи в плоскост. Човекът $А^3$ мъчно можете да

го хванете. Щом разбере, че сте го познали, ще избяга в гората. Онзи, пък, който си служи с четири мерки – A^4, ще хвръкне във въздуха. Според езика на математиката, степените на числата означават измеренията. Ако числото е в първа степен, означава точка; ако е във втора степен, означава права линия, която подразбира движение на войската напред и назад. Число, взето в трета степен, подразбира трите измерения в геометрията, т.е. движение, освен по права линия, още нагоре и надолу, във въздуха и във водата. Четвъртата степен подразбира четири измерения, т.е. движение във всички посоки. Степените вървят до безкрайност. Значи, измеренията също са безкрайни. В това отношение степените, както и измеренията, са части на едно велико цяло. Праведният съзнава, че всичко, което притежава, е част на великото цяло и му се подчинява. Който не се подчинява на великото цяло, изпада в отрицателните течения на живота. И тъй, когато иска да решава задачите си правилно, човек трябва да започне от правата линия, като мярка на нещата. Колкото повече степените се увеличават, толкова по-големи са противоречията му. За да се справи с тях, той трябва да си служи с разумните сили, които действуват по прави линии. – Коя линия на ръката се явила първа? – Линията на живота. След нея се явила линията на сърдцето, а най-после – линията на ума. Ако означим линията на живота с А, на сърдцето с A^2, а на ума с A^3, имаме трите измерения. За да бъде човек добър, да се развива правилно, трябва да живее не само в три, но в много измерения, да разполага с много начини за изпълнение на Божията воля. Не само един път води към планината, много пътища има. Разумният човек намира много пътеки, които могат да го заведат на планината, даже и с аероплан може да се изкачи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да търси път, не само за физическото си изкачване по планини и високи върхове, но и за

духовното си повдигане. Затова, именно, той трябва да избира съответни методи за работа върху себе си. Ако се обезсърдчи, трябва да знае как да си помогне. Лесно се обезсърдчава човек, когато попадне в астралния свят. Понеже астралният свят представя водно състояние на чувствата, човек лесно се въодушевява и лесно се обезсърдчава. Докато не се е натъкнал на някаква мъчнотия, той предприема много работи; щом дойде мъчнотията, отказва се от всичко, което е намислил да прави. Като вижда своята неустойчивост, човек се задълбочава и вижда, че има скрити сили в себе си, чрез които може да се изправи, да измени характера си. Щом види доброто и благородното в другите, човек трябва да бъде готов да прояви същото. Ако се възхищаваш от благородството и добротата на другите хора, прояви и ти същите качества. Ще кажете, че не искате да страдате. Вярно е, че добрият и благородният човек страдат повече, но, който иска да благува, трябва да приеме и страданията. Радостите и скърбите в живота се сменят. Без радости и скърби, животът не може да се прояви; те са две естествени посоки на движение, но, за да придобие нещо, човек трябва да се стреми повече към възходещите, положителните посоки. Ако всеки ден човек не придава по нещо към живота си, той ще се превърне в точка

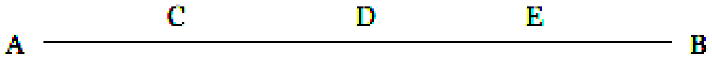

Фиг. 1

Представете си, че съществото А иска да отиде до съществото В по права линия. То тръгва по правата линия и се намира при В. На другия ден, обаче, не отива при В, но съкращава пътя си и отива при Е, на третия ден – при Д, на четвъртия – при С и т.н. Защо съкращава пътя на своята права линия? – По две причини: или се е разболял и не може да върви дълъг път, или е изгубил интереса си към живота.

Изгуби ли интереса си към живота, към хората, човек се превръща в точка, в неизмътено яйце. Следователно, чуете ли, че някой пита хората: Знаеш ли, кой съм аз? – ще му отговорите, че ти си едно неизмътено яйце. Кажи си: Аз съм човек, който иска да работи. Това значи: ти си човек, който се движи по правата АВ, има определена работа, която трябва да свърши. Тръгнал си на училище да се учиш, да придобиеш знания. Питам го: Готов ли си да извървиш този път? – Готов съм. Значи, правата АВ представя дългия път, който човешката душа трябва да мине. В пътя на своето движение той среща препятствия, които се дължат на гъстата материя. В този случай той се намира в положението на остров сред вода. Какво ще прави? – Ще измени посоката на своето движение в плоскост и ще образува квадрата, в който всички страни са равни, но две по две срещуположните са успоредни. Тази успоредност говори за разумността, която разрешава мъчнотиите. Затова казваме, че квадратът разрешава всички въпроси. Срещнете ли квадрати по линиите на ръката, ще знаете, че те представят спирачки.

Като разглеждате ръката на човека, освен квадрати, ще видите още триъгълници и кръстове. Като ги изучавате, ще обръщате внимание на местата, дето се намират. Например, ако квадратът се намира на Юпитер, предпазва човека от нещастия. За да се образува този квадрат, върху човека са действували висши разумни сили. Ако вместо квадрат има триъгълник, този човек притежава особена способност или дарба. Ако има кръст, очакват го страдания. Кръстът показва диагоналите в живота. Значи, страните на квадрата са изчезнали, останали са само диагоналите.

Линиите на човешката ръка са резултат на сили, на течения, които работят в природата. Човек неизбежно попада под влиянието на тези течения и някога съжалява, някога се радва – зависи под влиянието на какви сили е попаднал. Понякога човек се разкайва и за

доброто, и за злото, което е направил. И След това започва да разправя на хората, какво е извършил. Направи ли някакво добро, разумно дело, човек трябва да мълчи. Доброто има отношение към космоса. Следователно, радвай се, че си изпълнил Божията воля, че служиш на Господа. Линиите на ръката на духовния човек имат определена дължина, те представят ирационални числа, което показва, че животът продължава и зад физическия свят. Дробните числа, които се получават при измерване линиите на ръцете, показват, докъде е достигнал всеки човек по отношение на разумността.

Сега, колкото и да се говори върху хиромантията, човек сам трябва да работи, да проверява знанието, което има, за да не се отегчи от него. В такъв случай, по-добре е да знае малко, но да се радва на знанието си, отколкото много да знае и да се отегчава. Затова той трябва да свързва знанията си по всички окултни науки в едно цяло. Ще знаете, че всички линии на ръката и на лицето указват влияние върху мозъчните центрове. Работете върху всички центрове, да ги развивате правилно. Иначе, човек може да изпадне в добри и лоши настроения, от които не може да се ползува. – Защо? – Настроенията са временни състояния, Настроенията са временни състояния, които имат отношение към животинския свят. За да излезе от животинския свят, човек трябва да работи съзнателно, всеки ден да прибавя по нещо ново към своето знание. Новото внася подтик, импулс в живота. То въвежда човека в Божествения свят, във вечния живот. Още със ставането от сън, внесете поне една малка Божествена мисъл в ума си и по едно малко Божествено чувство в сърдцето си, за да осмислите своя живот. Обаче, в желанието си да постигне нещо голямо, велико, човек пропуща малките неща, които, в същност, ще го ползуват най-много. Един ден султан Махмуд тръгнал с великия везир на разходка из Цариград, да види, как живеят поданиците му. За тази цел той се

дегизирал, никой да не го познае. Понеже трябвало да минат на другия бряг на реката, те взели една лодка. Лодкарят бил умен човек и веднага познал, с кого си има работа. По пътя султанът го запитал: Твоя ли е лодката? – Моя е, купих я в деня, когато султан Махмуд взе престола. – Доволен ли си от работата си? – Откак султан Махмуд дойде, работата ми върви добре. Това се харесало на султана. Като стигнали на другия бряг на реката, султанът казал едно мъдро изречение на лодкаря: "Казанът има седем халки. Като се намериш в мъчнотия, хвани едната халка, и мъчнотията ще се разреши". След това той извадил една златна монета да плати на лодкаря. Последният казал: Не искам пари, но моля ви да ми напишете за спомен изречението, което ми казахте, много ми хареса. Султанът извадил един голям ферман от джоба си, написал изречението и се подписал: Махмуд.

Като взел фермана в ръката си, лодкарят дошъл до една велика идея, за реализирането на която му било нуждно съдействието на другарите му лодкари. На другия ден още той извикал другарите си и им казал: Дойде ми една светла идея. Много време страдахме с нашия занаят. Време е вече да подобрим живота си. Съберете помежду си 400 лири: двеста ми са нуждни да си направя дрехи за велик везир, а останалите двеста ще дам на някой добър писар, да напише заповед за уволняване на досегашния везир. Отдолу ще туря подписа на султана, който ми е даден от самия него. Лодкарите изпълнили желанието на другаря си, понеже знаели, че е умен и добър човек. Като взел заповедта в ръцете си, лодкарят отишъл в джамията, дето великият везир се молел. Тихо се приближил до него, хванал го за рамото и му казал: Ето, по желанието на великия султан Махмуд, аз, новият везир, те арестувам. Турил го след това в затвора и започнал да управлява. Първата му работа била да смени всички по-главни чиновници със своите другари лодкари. Понеже опитали неправдите

на дотогавашните чиновници върху гърба си, те проявили голяма справедливост и добросъвестност в работата си. В продължение на три месеца новият везир изчистил страната от крадци и разбойници, от рушветчии, благодарение на което всички поданици заживели спокойно, сигурни за своя живот и имот.

В това време старият везир намислил да пише писмо на султана, да го пита, защо не си спомни за него, да го освободи от затвора. Той завършил писмото си с думите: Ако има наказание, няма ли прошка? Султанът се почудил, кой турил в затвор везира и веднага заповядал да го освободят и доведат при него. Едва сега той разбрал, че има нов везир, който турил стария в затвора. След това извикал новия везир, да разбере от него, как е станала тази работа. Новият везир се явил пред султана, облечен във формата на велик везир и казал: Ето вашият подпис, който ме постави на това място. Султанът му казал: А бе, синко, аз ти казах да хванеш едната халка на казана, а ти хвана седемте. Но понеже управляваш справедливо, и всички поданици са доволни от тебе, ще си останеш на поста. Сега и на вас казвам: Бъдете смели и хванете едната халка на казана, без да поставяте стария везир в затвора. Смелостта е добра черта. Бъдете смели и решителни да управлявате царството си по-добре от стария везир, който се подкупва с пари. Лодкарят представя човека на новото, а везирът – стария, страхливия човек, който след големи страдания се осмели да пише писмо на султана и да го запита: Ако има наказание, няма ли прошка?

Докато живее със старото, човек всякога ще лежи в затвора. В който ден приеме новото, той излиза на лице: сам се назначава сам взима висок пост и започва да управлява в името на великата Правда, да възстанови ред и порядък в държавата, да я очисти от всички вредни елементи, които живеят с подкупи на гърба на добрите и трудещи се хора. Правдата трябва да възтържествува! Всички хора,

които се мъчили и страдали, трябва да излязат на лице, да приложат наученото, да заживеят братски помежду си и да внесат свободата в света.

Само светлият път на мъдростта води към истината.

6. Лекция от Учителя, държана на 16 октомврий, 1927 г.

София.

НАУЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Четоха се свободните теми.

Чете се резюме на миналата лекция.

Днес всички хора се стремят към знание. Всеки иска да стане учен. Добро е това желание, но се изисква работа, наблюдения, измервания. Като срещнете някой добър, благороден човек, наблюдавайте проявите му. Ако имате възможност, измерете дължината на ръката му, от рамото надолу, до пръстите. После измерете ръката му на части: от рамото до лакета, от лакета до китката, а най-после и китката, до края на пръстите. После измерете горната и долната част на китката поотделно. Изобщо, добре е да имате метър, с който да измервате дължината на ръката на добри и благородни хора, както и на груби, низки натури, да имате представа за противоположностите в живота. Като правите своите измервания и наблюдения точно, ще дойдете до истинските мерки, които природата е определила. Не е случайно дадена дължината на ръката на добрия и на лошия човек. Нормалната височина на човека е 1.65 м. На тази височина отговаря нормално дълга ръка. По-горе и по-долу от тази мярка, заедно с човешкия ръст се изменя и мярката на ръката. Все пак трябва да се знае, какво е отношението между ръста и дължината на ръката. Важно е да знаете нормалната височина на човека. Що се отнася до отклоненията, това е предмет на подробни изучавания. Като изучавате тези неща вие се домогвате до ценни данни по отношение на човешкия характер. Всяка промяна в ръста, в дължината на ръцете указва влияние и върху характера.

Добре е човек да изучава окултните науки, но трябва да бъде готов за тях. За да не изпада в погрешки, нуждно е да развива наблюдателност, точност, безстрашие, да мери вярно, а после да си служи с външни пособия. Той трябва да схваща нещата правилно и, каквото му се открие, да не се страхува. Човек не може да бъде астролог, френолог, хиромантик, ако не е чувствителен. Много неща познава той по линиите, по центровете, по влиянието на планетите, но много неща му се откриват при съприкосновението му с даден човек. Достатъчно е да пипне ръката му и, ако е чувствителен, да каже много неща. Сухата и слаба ръка, с дълги пръсти говори едно, а влажната и пълна ръка с къси пръсти, говори друго. Виждате че някоя врачка нарежда боб или карти в различни системи и гадае по тях. Но тя има и друго виждане – вътрешно. Външните фигури служат само като външен повод, да се съсредоточи човек, да концентрира мисълта си към известен център, отдето идат теченията. Свърже ли се с този център, човек може да предсказва. Като се упражнява в това направление, човек развива своето вътрешно виждане.

Доказано е, че линиите на ръката се обуславят от мозъчните центрове. Ако пипнете ръката на човек, в когото мозъчните центрове са добре развити, ще усетите особена мека, приятна топлина. Като се вгледате в линиите на ръката, ще видите, че от някои излиза светлина. Такава светлина излиза и от някои мозъчни центрове, които са добре развити. Например, ако центърът на съвестта е добре развит в човека, оттам излиза бяла, приятна светлина. Има случаи, когато от един център излиза светлина, а друг някой е съвършено тъмен. Например, човек може да бъде крайно съвестен, справедлив, а да не е развил религиозното чувство – любов към Бога. Този център се намира на горната част на главата. Щом не е развит този център, никаква светлина не излиза оттам. Широчината на ръката се определя от широчината на мозъка, а дължината ѝ – от дължината на

мозъка. По широчината на ръката се познава още, здрав ли ще бъде човек, или не. Приятно е да хванете ръка, на която линиите са живи. От тях блика живот и светлина. Те са подобни на бистри планински изворчета, на долини, обрасли със зеленина, опъстрена с множество разновидни цветя.

Работете върху себе си, но правете и външни научни изследвания, да придобиете знанието на хиромантика, на френолога и на физиогномиста. И тогава, като погледнете ръката, лицето, главата на човека, а после и цялото му тяло, да знаете, какво представя той. Целият човек е жива книга, която трябва да изучавате. Ако линията на сърдцето в ръката на някой човек е добре развита, казвате, че той има добро сърдце; обаче, ако главата му е тясна и отзад неоформена, въпреки добре развитата сърдечна линия, той е горд и взискателен. Каквото и да говори, той все ще каже нещо за своето високо произхождение. Къде е мястото на сърдечната линия в ръката, знаете, но къде е тази линия на лицето? – Тя се намира отчасти в устата и отчасти в очите. Къде е линията на ума в лицето? – В носа и в челото. А линията на живота? – В устата и в челюстите.

Всички хора могат да изучават хиромантията, френологията, физиогномията, но всички не могат да бъдат добри гадатели. Нуждно е вътрешно виждане, чувствителност, вярно схващане на нещата. Истинският гадател никога не бърза в заключенията си. Ако види една линия на ръката, той не се произнася още, докато не намери същата линия на лицето и на главата. Значи, всяка черта трябва да се среща на три места. Няма ли я на трите места, не можете да кажете за човека нито добро, нито лошо. Като се е отклонил от правия път на живота, човек изменил някои линии в себе си, поради което на главата си носи една добра черта, която в ръцете си е изопачил вече. Например, срещате един човек с продълговато лице, с добре оформена глава, а с малка ръка и къси пръсти. Срещате друг някой с дълга ръка,

дълги пръсти, добре оформени, а главата не е много добре оформена, лицето кръгло. Това несъответствие говори за отклоненията, през които човек е минал.

Спрете вниманието си върху устните, върху челюстите на човека, да видите, какво разнообразие съществува и тук. Долната устна на някои хора е издадена напред, а горната е навътре. Това показва, че външни причини са указали влияние върху чувствата му и са го направили пасивен. По отношение на чувствата, той повече възприема, по-малко дава навън. На това се дължи голямата потенциална сила в него. Колкото и да му говорите, той всичко ще възприеме, но почти нищо няма да приложи. Като противоположност на него се явява човека с издадена горна челюст малко навън. Той е крайно активен, човек с голяма инициатива. Умът в него е добре развит; той упражнява влияние върху горната челюст, а волята – върху долната. Като работи върху умствените си способности, след време човек може да измени неправилностите на лицето, на главата, на ръката си, да създаде от себе си правилен тип във всяко отношение. Ако не работи, той може да деформира линиите на лицето и на ръцете. Например, не е правилно челюстите да се издават навън, както в животните, в които умът, изобщо, е слабо развит. Обективният ум в животните е развит дотолкова, доколкото да си доставят храна. Те крият в себе си повече магнетизъм, отколкото електричество, затова умът им е слабо развит.

Първата задача на ученика е да работи върху лицето си, да го оформи, да изправи отклоненията. Ако и двете челюсти са издадени навън, трябва да се изправят. Центърът на тежестта в човешкия мозък трябва да бъде пред ушите, а не зад тях. Остане ли зад ушите, човек дълго време ще бъде лишен от религиозно чувство. Докато центърът на тежестта на мозъка не дойде пред ушите, за никаква религия не може да се говори. В човешкия мозък има две плоскости –

хоризонтална и отвесна, които са в постоянно движение. От наклона и направлението на тези живи плоскости една към друга, зависят проявите на човека като чувствен или умствен тип. Ако при движението си, тези плоскости отправят силите на ума в задната част на мозъка, човек се проявява повече като чувствен тип; ако силите на ума се отправят към горната част на мозъка, човек е повече религиозен, съвестен и справедлив; и най-после, ако силите на ума се отправят към предната част на мозъка, човек е интелигентен, наблюдателен. Когато силите на ума се отправят равномерно към всички посоки, имаме нормално развит човек. Опасно е, когато силите на човешкия организъм се отправят към задната част на мозъка, дето става голямо горение, което предизвиква омекване на мозъка. То е причина за неправилното действие на нервната система. Всички нервни заболявания се дължат, именно, на възпаления, на сътресения в задната част на мозъка.

Човек не трябва да се тревожи, да се гневи и възбужда. Ако не можеш да разрешиш известен въпрос ще го оставиш настрана. Човек носи, докато може да издържа. Щом дойде до крайния предел, дето не може повече да издържа, той казва: Такава е Божията воля. Докато можеш да издържаш, не казвай, че е такава Божията воля. Щом не можеш да издържаш напрежения, кажи в себе си: Такава е Божията воля. Минеш ли този предел, без да си се смирил, сърдцето ти може да се пръсне, да се скъса някоя вена, да стане разрив. Ако не можеш да се смириш, отправи излишната енергия на сърдцето си към ума си и започни да мислиш. Кажи си: Не съм аз единствен в света, който страда. Защо трябва да се обезсърдчавам? Всички хора страдат, и аз страдам. Не само хората страдат, но и животните. Много животни биха желали да сменят живота си с човешкия. Колко по-високо стои човек от всички животни! Защо трябва да се отчайва тогава? Ако сте музикант, вземете инструмента си и тръгнете по света да свирите; ако

сте художник, вземете четката и боите си и тръгнете по света да рисувате; ако сте лекар, започнете да изучавате някоя болест, да се специализирате. Така ще изучавате хората и ще се калите в живота. Защо не вземете метър, книга и молив и не тръгнете по света да правите измервания на човешките глави? Не е лесна тази работа, но големи знания се придобиват. При това, трябва да бъдете силни, да не се свързвате с енергиите в човека. Има ръце, които дават, но има такива, които приличат на ахтапод, смучат. Достатъчно е да хванете ръката на човека, да познаете, какви сили се крият в него. Има хора добри, магнетични, добре разположени. Като хванете ръката на такъв човек, изпитвате приятности. Той дава нещо от себе си. Който има обич към знанието, ще понесе всички мъчнотии и неприятности, но ще бъде възнаграден – много тайни ще му се разкрият. Природата е щедра към онези, които обичат знанието и го търсят.

Мнозина изучават хиромантията, френологията, но не могат да ги прилагат. Някои са слушали за тези науки, но не ги признават. Те мислят, че чрез тези науки се дохожда до някои общи положения, но не могат да проникват на дълбоко, да открият специфичните чърти на човека. Обаче, ако им кажете всичко, което са проявили от детинство до зряла възраст, те остават изненадани. Човек вярва главно в това, което се отнася лично до него, което засяга неговия живот. Тогава той казва, че окултните науки са положителни и може да се разчита на тях. Много недъзи има сегашното поколение, наследени и лични, но има начини за изправянето им.

Окултните науки отварят очите на хората. Съдят някой човек за кражба. Викат свидетели, да се произнесат, крадецът ли е той, или не. В края на краищата, пак могат да се заблудят. Достатъчно е да погледнат на ръката, на лицето и на главата му, за да видят, има ли знака на кражбата или няма. В един момент те могат да се произнесат, крадец ли е даден човек, или не. Който краде, той носи

тази слабост от далечното минало, когато кражбата се е развивала специално, като добродетел. Такъв е бил моралът в миналото. Днес кражбата строго се преследва. Това показва, че хората още не живеят в абсолютния морал, защото и днес още има прояви, които се считат за добродетели, а в бъдеще ще минават като пороци и слабости. Като пази равновесие между силите на своя организъм, човек постепенно дохожда до онзи абсолютен, органически морал, който съществува в разумната природа.

Какво трябва да правите, за да запазите равновесието на своите сили? Вечер, преди да си легнете, прекарайте всички мисли, чувства и образи, които са минали през ума и сърдцето ви. Тези, които намирате, че са противоречиви и внасят смущение във вас, турете настрана. Оставите ли ги в себе си, те ще внесат известни наслоявания, които ще предизвикат подпушване на чувствата. В резултат на това подпушване се явяват различни болезнени състояния. Като направите тази равносметка, вие се примирявате със себе си, успокоявате се и заспивате здрав, спокоен сън. Ликвидирате ли веднъж със старите си сметки, повече не ги допущайте в ума си. Постъпвате ли вечер по този начин, сутрин ще бъдете бодри, радостни, като че сега се раждате и започвате нов живот.

Тока ли живеят сегашните хора? Малко хора са примирени със себе си и с ближните си. Повечето са обидени едни от други, не се поздравяват, не могат да се търпят. Само като си помислят, че еди-кой си ги обидил, те казват: Никога няма да простя на този човек за обидата, която ми нанесе. Прав си, обидил те е този човек, но какво печелиш, ако не му простиш? Не само, че нищо не печелиш, но пакостиш на себе си. Вярно е, че човек не може да дружи с всички хора, да обича всички еднакво, но все пак, ще намери начин да превърне енергиите и на най-нехармонично настроения човек. Как ще стане това? – Като прекара енергиите на този човек през други

хора, които си хармонират с него. Забелязано е, например, че ако този, когото не можете да търпите, влезе в обществото на вашите приятели, той ви става, ако не приятен, поне търпим. Това показва, че едни за други хората представят среда, през която енергиите се хармонизират. Не е лесно сам човек да се справи с енергиите на някои хора. Има случаи, когато, въпреки голямото разположение на някого към вас, вие не можете да дружите с него. Той е любезен с вас, услужлив, но вие го избягвате. Друг някой, без да е любезен и внимателен към вас, вие го търсите, приятно ви е неговото присъствие. Коя е причината за добрите и за неприязнените отношения към хората? – Някога причината е външна, видима, а някога – вътрешна, незнайна.

Един гражданин отишъл в едно село, във Варненско, по работа при един селянин. Последният го посрещнал любезно, угостил го добре и приятелски се разговаряли. По едно време домакинята, угледна жена, влязла в стаята при мъжа си, ръкувала се с госта, който я погледнал набързо и пак продължил разговора със селянина. Недоволен от госта си, който се осмелил да погледне жена му, селянинът взел една тояга и се нахвърлил върху него. Гостът скочил от мястото си, затичал се към вратата и едва се спасил от разярения селянин. Той не могъл да си обясни защо селянинът го приел толкова любезно, а накрая го изпъдил с тоягата. Селянинът обичал жена си и я ревнувал от всеки чужд поглед. Неговата любов има свойството да предизвиква вкисване. Вкисне ли се веднъж, човек не може да бъде господар на себе си. Много случаи има в живота, които предизвикват вкисване. Представете си, че някой свършил два факултета, способен е, но го назначават за подначалник в едно министерство, дето началникът не е образован, нито много способен. Значи, ученият, способният, даровитият трябва да се подчинява на по-долен от себе си. Той се вкисва, сърди се, недоволен е от положението си.

Представете си, в един дом се раждат две момчета: по-големия наричат "бате", но той е посредствен, с по-ниска култура от малкия; по естество е груб, невнимателен, лош. Малкият е с по-висока култура, по природа мек, учтив, добър. Големият брат като "бате" се налага на малкия, бие го, иска да го подчини. В първо време малкият е недоволен от положението си, не може да търпи, щото брат му, по-некултурен и по-груб, да го бие, но, като мисли върху положението си, намира начин, как да смекчи брата си. Той не му се сърди, но отива при него, гали го, приказва му спокойно, докато един ден големият брат отстъпва. Той вижда, че малкият брат има право да бъде на еднакви начала с него и изменя отношенията си. Малкият брат се смирява, а големият отстъпва пред неговото смирение. Това става в семействата, но същото става и вън, между чужди хора. Ако се намерите в положението на малкия брат, не трябва ли и вие да се смирите? Щом се смирите, отношенията ще се подобрят. Търпение се иска от всички хора, за да разрешат задачите си правилно.

Пазете равновесието на силите си, да не излезете от релсите на своя живот. След това трябва да употребите големи усилия, за да се върнете в първото си положение и да набавите изгубената енергия. Тъй щото, колкото и да ви обиждат, бъдете като патиците по перата на които водата се хлъзга, без да ги намокри. Нека и обидите да се сипят върху вас, без да ви засягат, без да намокрят крилцата ви. Вземете пример от великите хора. През какви обиди и хули са минали те, без да нарушат своето равновесие, без да изменят своя живот. Дълго време след смъртта им се явяват хора, които ги разбират и възстановяват тяхното име, честта и достойнството им. Ще каже някой, че нарушили разположението му. Има ли нещо лошо в това? Вие сте учен човек, не се подавайте на външните условия, но спрете се и започнете да мислите, коя е причината за неразположението ви, външна или вътрешна; ако е някое същество, питайте го, какво иска,

отде е дошло и, ако има нужда от вас, помогнете му; ако не се нуждае от вашата помощ, поговорете с него и го помолете да излезе вън. Ако доброто ви разположение се е сменило със скръб, направете следното: или помогнете на съществото във вас, което скърби, или му кажете строго, че нямате време да се занимавате с него и му отворете вратата да излезе вън.

Мнозина мислят, че трябва да се отнасят със страданията си меко, да ги гладят. Ако много гладите страданията си, те ще ви ухапят. Не прави ли същото и котката? Започнете да главите котката по козината, и вижте, какво ще направи. В първо време тя изпитва приятност от гладенето. Колкото повече я гладите, тя започва да се дразни и се обръща да хапе. От гладенето върху козината се образува електричество, от което котката иска да се освободи. Тъй щото, искате ли да имате добри отношения с хората, нито ги хвалете, нито ги укорявайте. Укоряването е по-тежко от хваленето, но и двете не се препоръчват. Стремете се към положителни постъпки в живота. Що се отнася до отрицателното, няма защо да го учите. Всички хора са минали през тази наука.

Разправят за една жена, че когато се карала със съседите си, ставала много красноречива, като ораторка. Когато била тиха и спокойна, езикът ѝ се преплитал, не могла да говори. Щом се възбуждала и разгневи, езикът ѝ се развързвал, и тя могла да говори по два – три часа непрекъснато. Всички ѝ се чудели, как може да говори толкова много. Но и това е болезнено състояние. Човек трябва да бъде енергичен, но да не се гневи. Ако иска да направи някаква забележка на някого, ще я направи смело, с енергия, без да се гневи, без да внася отрова в организма си. Един от древните философи се разхождал в гората и разсъждавал върху важен въпрос. Срещнал го един разбойник и се готвел да го обере. Философът свалил дрехата си и се хвърлил върху разбойника, набил го добре и му казал: Да

помниш, как се обира философ! След това наметнал дрехата си и продължил пътя си, като че нищо не се случило. Това е характер! Не можете ли и вие да постъпвате по същия начин със своите мъчнотии? Натъкнете ли се на една мъчнотия, хвърлете дрехата си и започнете да я налагате. Като я обезсилите, метнете дрехата на гърба си, вземете книгата си в ръка и, като философа, продължете пътя си и размишлявайте върху важните въпроси. Характер трябва да има човек!

Материалният живот, в който се движите, носи условия за създаване на характери. Тук, именно, вие ще срещнете своя противник, своя неприятел, който ще ви разтърси. В борбата си с него вие ще се калите, ще създадете характер. Справедлив е вашият неприятел. Той е изпратен от разумния свят да предизвика мисълта ви, да ви застави да мислите. Вие ще се калите в борбата си с него, и след време ще станете герой. Но каквото и да ви говори той, не трябва да се обиждате. Извадете благото, което се крие в думите му. Постъпвате ли по този начин, след време ще станете приятели.

Помнете: мъчнотиите, през които минавате, с вашите неприятели, с които в даден случай не хармонирате. След време ще се хармонирате с тях, и те ще станат ваши приятели. Мъчнотиите са живи, разумни сили, с които можете да се разговаряте. Като знаят това, проповедниците говорят, проповядват на грешниците, с цел да им въздействуват. Те слушат да им се говори за доброто, докато един ден решат да изменят живота си. И държавниците прилагат същия закон към своите неприятели, да ги превърнат в приятели. Христос казва: "Направете си приятели от неправдата".

Изучавайте себе си, своите състояния и ги възпитавайте. Говорете им като на разумни същества, да разберат, че има един, който стои по-високо от тях. Ако човек не стане господар на своите състояния и не може да им въздействува, той не може да се нарече

силен. Като работите върху себе си, вие ще дойдете до положение, да отделяте чуждото, външното влияние и да се справяте с мъчнотиите си. Щом искате да се възпитавате, можете да прилагате различни методи, но справедливи трябва да бъдете. Не сте ли справедливи, педагогиката ви пропада. Докато постъпвате справедливо, съществата във вас ще ви слушат. Измените ли на справедливостта, никакви методи не могат да им въздействуват. При това, обещаете ли им нещо, непременно ще го изпълните. Само при това положение ще бъдете свободни от мрачни и тъмни мисли и настроения. Ще кажете, че къща без дим не може. Къща без дим не може, но само при големи ветрове и бури. При тих вятър, при нормални условия горенето става пълно, и въздухът е чист и приятен. Спазвайте правилата за живота, за да преодолявате на съпротивленията на гъстата материя, в която живеете. Ще каже някой, че при днешните условия на живота човек трябва да се огъва. Как ще се огъва: като скорпион между два огъня, или като змия в мравуняк? Такова огъване не се позволява. В него няма никаква философия. Под думата "огъване" в широк смисъл разбираме прилагане на разумността. Прилагайте разумността навсякъде в живота си, за да се справяте с мъчнотиите и противоречията си.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

7. Лекция от Учителя, държана на 23 октомврий, 1927 г.

София.

СЪОТВЕТСТВИЕ НА ВЕЛИЧИНИТЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Като измервате височината на тялото, гръдната обиколка, врата, дължината на ръката, както и отделните ѝ части, дължината от рамото до лакета, от лакета до китката и самата китка, виждате, че между всички величини съществува известно съотношение. По дължината на ръцете, например, по тяхната форма съдите още и за условията, при които се създавали ръцете преди хиляди години. Като измервате гръдния кош на различни хора, виждате, че в различни времена и епохи съществували различни условия, благоприятни или неблагоприятни, за създаването му. Различните системи в човека – дихателна, стомашна, нервна са били създадени при различни условия и времена, под влиянието на различни планети. Същото може да се каже и за различните удове на тялото. Например, ръцете се намират под влиянието на Близнаци и Меркурий, краката се намират под влиянието на Юпитер и Риби, дробовете – под влиянието на Рак, главата – под влиянието на Овен.

Като ученици, вие трябва да правите измервания, да се домогнете до известни практически данни, от които да се ползувате в живота си. Така можете да се освободите от някои лоши наследствени чърти, или поне да се предпазвате от тях. Забелязано е, че силите или теченията, под влиянието на които човек се намира днес, след 22 години се повтарят. Това е закон в природата. Като знаете, че през период от 22 години събитията или явленията в природата, както и в живота на човека, се повтарят, вие можете, чрез усилена работа върху себе си, да ги избегнете. Особено това е от значение, когато се говори

за лошо наследство. Наистина, има повторения в природата, но не в абсолютно същата форма и сила. По същество повторението е еднакво, но по форма и сила има известна разлика. Значи, във възможностите на човека е да усили доброто и да намали слабостите си.

Човек желае много неща, например, да стане гений, велик човек, но затова са нужни условия, специално стечение на обстоятелствата. За да се яви един музикален гений в света, нужно е първо среда, която да го създаде; после, трябва да дойдат двама учители – отвътре и отвън, да му дадат потик и методи за работа. Вътрешният учител може да бъде бащата или майката, които ще го импулсират към музиката; външният учител ще му даде технически методи и начини, за да приложи музиката. Каквото е нуждно за музикалния гений същото се отнася и до всеки друг гений, както и за всеки талант. При това когато работи върху своите дарби и способности, човек трябва да спазва едно правило: да не внася своята личност, своята амбиция. Ако личността на някой писател или пот е силно развита, мислите му се нареждат по особен начин. Това дава повод на критиците да го нападат яростно. С това се обяснява, защо някои критици са безпощадни към известни писатели, а към други – меки, снизходителни. Личният елемент, внесен в поезията или в прозата, дразни читателите, особено критиците. Следователно, който пише, трябва да си служи с общ, принципен език. Това се постига чрез усилена работа върху себе си.

Следователно, човек трябва да познава себе си, да знае, какви числа, т.е. какви сили действуват върху него. Например, ако вземете отношението между отделните части на ръката 35 : 27 : 19, т.е. дължината от рамото до лакета, от лакета до китката и дължината на китката, виждате една несъразмерност, която води към разочарования. Който има тези числа на ръката си, започва добре

своите работи, но, като дойде към средата или края, става нещо особено, и той не дохожда до никакви резултати. На края работата се разваля. Това се дължи на числото 35, което действува на физическия свят. Числото 35 дава сбор 3 + 5 = 8; то е пасивно число. Обаче, числото 27, сумата на което е 9, е активно число, поради което уравновесява силите на числото 35. Дължината на китката, 19 см., показва, че и лицето на този човек е дълго. Дългото лице обикновено изразходва повече енергия, отколкото придобива. Такива хора са припрени, самообладанието им е слабо. Те трябва да правят големи усилия, за да се владеят. От тях се иска въздържание, за да уравновесяват органическите сили, които работят в тялото им. Като работи съзнателно върху себе си, човек дохожда до познаване на вътрешните сили в себе си, както и на външните сили, които правят времето добро или лошо, благоприятно или неблагоприятно. Той изучава средата в която живее, условията, които му съдействуват или противодействуват и т.н. Само по този начин той разбира своите състояния и лесно се справя с тях. Иначе, изпада в различни състояния, тъжни или весели, без да знае причините им, поради което се гневи, сърди на окръжаващите. И, в края на краищата, вместо да си помогне, да се освободи от тежкото състояние, той го влошава. Човек трябва да бъде пластичен. Това значи, да познава силите, които действуват вън и вътре в него, че, като започнат да го атакуват, да се връщат назад, без да го засегнат. Колкото пъти да падне на земята веднага да се изправи на краката си неповреден.

Новите времена изискват издържливи, устойчиви, здрави хора. Хората стават по-чувствителни, дарбите и способностите им се развиват повече, амбицията им за проявяване, за постижения расте, но външните условия са ограничени, не дават простор на човека, да се развива. Какво трябва да правите при това положение? Човек трябва да дойде до съзнанието, че не живее само за настоящето, но и за

бъдещето. Днес той приготвя условия за бъдещите поколения. Ако мислите, че живеете само за настоящето, вие се движите в тесен кръг на съзнанието си. Значи, това, което искате да постигнете днес, ще го постигнете утре; ако днес не се проявите, утре ще се проявите. Бъдещите условия носят по-големи възможности от днешните. Но затова се иска работа, да се приготвите за новите условия. Като работите днес, ще се ползувате от благата на бъдещето. Мнозина искат да знаят нормалните данни за дължината на лицето, за широчината на врата, за дължината на ръката и т.н. Мъчно може да се дадат нормалните мерки, защото те са в зависимост от ръста. Например, дължината на лицето може да бъде 17, 17.5, 18, 18.5, 19, 19.5, 20 см., но това зависи от другите величини. Ако лицето е много дълго, а ръстът малък, в този човек има някакво несъответствие, благодарение на което се явява известна аномалия. И обратното не е нормално: голям ръст, късо лице. Ако вратът е много широк, от 35 см., нагоре, до 41, 42 см., този човек е изложен на апоплексия. Той трябва да направи нещо, да намали дебелината на врата си. Ще пости ли, диета ли ще пази, не е важно – вратът трябва да стане по-тънък. Вратът на човек, който има височина 165 см., трябва да бъде най-много 35 см. широк. Ако се намали широчината и стигне до 29 – 30 см., той е изложен на друга опасност. Трябва да се храни по-добре, да увеличи дебелината на врата си. Който може да увеличи или намали широчината на врата си, той може да се лекува. Ако дебелината на врата и на ръката на някой човек постепенно намаляват, той е изложен на опасност, да заболее от някаква гръдна болест. Помнете: преди да сте се разболели, вие можете сами да си помогнете, да предотвратите известни състояния, които ви очакват. За тази цел, правете си сами измервания, да определите диагнозата си, докато сте още здрави. Няма по-добър практически метод за определяне диагнозата на здравия човек, от измерването и наблюдението първо

върху себе си, а после и върху близките си. Следете, какви промени стават с ноктите ви. По състоянието на ноктите може да се определи, какви болести ви очакват даже след 20 години. И ако те са наследствени, можете да се справите с тях по естествен, разумен начин. Вземете ли предварително мерки, като дойдете до болестта, която ви дебне, ще минете известни страдания, но лесно ще изплувате над тях. Изобщо, окултните науки показват на човека, какво може да го сполети, но същевременно те му посочват и методи за справяне с мъчнотиите и изпитанията, които го очакват.

Като ученици на живота, вие трябва сами да си помагате. Каквато болест, или каквото неразположение да ви нападне, първо трябва сами да си помогнете. Ако нямате резултат, тогава потърсете външна помощ. Някой се простудил слабо и търси човек, на когото да се оплаче. Това е стар метод. Направете опит сами да си помогнете. Ако постоянно се оплаквате, вие ще станете отегчителни на хората. Боли ви зъб, тичате при лекар. И това е добре, но потърсете причината на заболяването. Тя е духовна. Зъбоболието се дължи на нарушаване закона на любовта. Това нарушаване може да е станало в далечното минало, а днес изпитвате последствията му.

Първоначално нарушаването на закона се е отразило върху ума, изопачило е мислите; после е слязло в чувствата, а оттам във физическия свят, дето се е отразило дисхармонично на зъбите. Значи човек може да си помогне по духовен начин, да въздейства на ума и на сърдцето си, да изправи отношенията си към любовта. Щом се развалят зъбите, човек не яде сладко, храносмилането не става правилно, а оттам и здравето му се разстройва. Без зъби няма здраве. Без любов няма живот. Значи, между яденето и любовта има известно съотношение. Ние говорим за любовта, която носи живот и подтиква човека към придобиване на знание. Значи, знанието, науката се дължат на любовта.

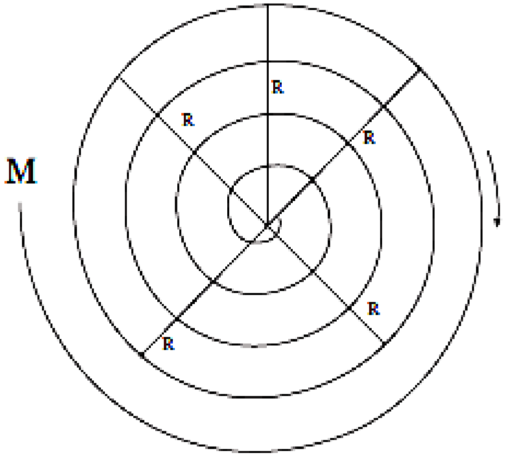

Фиг. 1

Докато не обича нещо или докато не обича някого, човек не може да учи. За да се прояви, той трябва да обича някого. В това отношение, животът не е нищо друго, освен потик, любов, стремеж на висшето съзнание да се прояви навън. Има една основна идея във всички живи същества, която им дава тласък да живеят, да се проявяват, да се развиват. Тази основна идея е центърът на живота, който се представя като център на една спирала. Чувствата се движат около основната идея по спиралата към точка М, а мислите – по радиусите. Значи, мислите се движат по права линия, а чувствата – по крива. Мислите и чувствата на човека се пресичат в известни точки, наречени възли. Като дойде до един от тези възли, човек може да спре, да направи изчисления, да види, какво е отношението между неговите мисли и чувства, съществува ли между тях хармония, или не. Ако между мислите и чувствата няма хармония, волята постепенно отслабва. Ако умът и сърдцето са силни, и волята е силна. Волята е дете на ума и на сърдцето. Тя върви по мъжка линия; значи, тя е синът на ума и на сърдцето. Когато волята на човека е силна, синът управлява; щом отслабне волята, дъщерята управлява. Ето

защо, по закона на прераждането, човек се ражда ту с по-силна, ту с по-слаба воля, докато се уравновесят и се създаде среден тип човек, с уравновесен характер. В някои случаи, силната воля е за предпочитане пред слабата, а в някои – обратно. Следователно, човек не трябва да дава предимство на волята си, но на разумността. Има опасност, силната воля да се превърне в упоритост, а слабата – в мекушавост. Затова, именно, казваме, че човек трябва да прояви разумната си воля, която дава представа за среден, или нормално проявен тип, в когото силите на ума, на сърдцето и на волята са напълно уравновесени и хармонизирани.

Като дойдем до човешката воля, виждаме различни прояви. Например, срещате един генерал, или началник на учреждение, на които всички се подчиняват; на генерала се подчинява цяла армия, а на началника – всички чиновници и служащи в учреждението. Всички се произнасят за тях, че са строги, волеви хора. Достатъчно е, обаче, да се яви пред тях любимата им дъщеря, за да отстъпят веднага. Пред дъщеря си веднага отстъпват, но пред другите хора не правят никакви отстъпки. Това е естествено положение. Любимата дъщеря е идеал на бащата. В нея той вижда реализиран своя идеал. Може ли той да се бори с идеала си, със самия себе си? – Не може. Ето защо, дъщерята може да повдигне баща си, но може и да го понижи. Ако е разумна, тя знае, какво може да иска от баща си, без да го понижи; ако е неразумна, тя ще иска от него да задоволи всичките ѝ желания и, без да съзнава, ще го понижи. Той ще отстъпва пред всяко нейно желание, разумно или неразумно, и в скоро време ще се обезличи като човек.

Много неща могат да повдигнат или да понижат човека. Представете си, че в ума на човека влезе една мощна, разумна идея, която може да се реализира. Щом започне да работи за реализирането ѝ, тя го повдига. Обаче, ако в ума му влезе една неразумна идея,

недостъпна за човешкия ум, която не може да се реализира, тя ще го понижи, ще го съсипе. Започне ли да работи за реализирането ѝ, в скоро време той ще се съсипе и материално, и духовно. Например, такава е идеята "perpetuum mobile". Не е неразумна тази идея, но днес не може да се приложи на физическия свят. Тя е задача за бъдещето; тя е задача за великите същества, които са разрешили вече своя живот. Математически тази идея е разрешима но не от сегашния човешки ум. Днес човешкият ум и човешкото сърдце не могат да я обхванат. Например, как можете да вложите в ума си мисълта, че ще обичате целия свят? Днес това е невъзможно. Човешкото сърдце не може да обхване целия свят. Как ще вложите в сърдцето си желанието да станете виден човек, да ви познават всички хора на земята и на небето? Сърдцето ви не може да издържи на външния напор, което това желание предизвиква. Как ще реализирате желанието си да пораснете толкова, че да стигнете до слънцето? За земята такъв човешки ръст е невъзможен. Това са няколко идеи, мисли и желания от характера на идеята "perpetuum mobile".

Съвременните хора вярват само в неща, които могат да се докажат. Обаче, има неща, които и без доказване са верни, и дават известни резултати. Например, когато някой се оплаква от болки в зъбите, той търси някакво външно лекарство, за да успокои болките: компрес, гаргара със солена вода, йод и др. Също така приема и вътрешни лекарства. Как действуват тези лекарства, той не се интересува, важно е да му помогнат. Има и психически начини за лекуване. Те се отнасят главно за съзнателния ученик, който не критикува, но прилага и се учи от придобитите резултати. Само за ученика давам следния начин за лекуване на зъби. Ако зъбоболът съвпадне с изпразването на луната, нека вземе едно чукче, да тури раницата на гърба си и, ако денят е топъл, да тръгне към планината. Като види на пътя си камък, да спре там и да започне да удря с

чукчето, докато откърти малки парченца. Ще чука с чукчето и мислено ще си казва: Както камъкът се кърти, така да се откърти болката на зъба ми. Същевременно, нека брои, да види, след колко удара болката ще мине. Колкото по-съзнателно се отнася към опита, толкова по-бързо ще мине болката. Така той ще има възможност да направи екскурзия и да се излекува. Ще знаете, че този опит може да стане само лятно време и при изпразване на луната. Ако ви боли зъб през друго време, ще прилагате други методи. Как ще си обясните лекуването на зъбобола по този начин? – Чрез скритата, потенциална енергия в камъка. Чрез чукането човек се свързва с потенциалната сила на камъка, която лекува. Този опит се отнася само за ученика. Докато сам не направи опита и не получи резултат, нищо да не говори за него.

Има още много психически методи, чрез които човек може да лекува не само зъбобола, но и други, по-сериозни болести. За това се иска вяра и съзнателно отнасяне към опитите. Съвременната медицина лекува с екстракти, извлечени от растителното и минералното царство. Обаче тя е дошла и до нов начин на лекуване – чрез храната. Той се състои в следното: чрез храната да се доставят на организма онези елементи, от които той се нуждае в даден случай.

Сега и на вас ви трябват два важни елемента за психическия ви живот, т.е. за правилното ви развитие. Тези елементи наричам правила. Значи, за да се развива правилно, ученикът трябва да има пред вид две свещени правила в живота си. Първото правило: Никога да не отнемаш на ближния си или на своя приятел времето, което не можеш да му дадеш. В това време приятелят ти е зает с важна работа, която решава съдбата му – не му отнимай времето. Щом разбереш, че не е свободен, върни се и му помогни мислено, да свърши добре работата си. Като се освободи, той сам ще те извика да се разговаряте.

Второто правило: Никога не се отказвай да направиш това, което можеш. От тебе искат да направиш една малка услуга – не се отказвай, не мисли, че не можеш да я направиш. Откажеш ли се под предлог, че не искаш, не можеш или нямаш време, ти се свързваш с един отрицателен закон в природата. Против тебе се опълчва верига от отрицателни сили, които след време ще развалят хубавите ти планове. Те представят подпочвена вода, която бавно, но сигурно разрушава основите на твоя живот. Един ден ти ще се намериш пред голяма катастрофа. Това подразбира българската поговорка: "Малкото камъче събаря колата." Като спазвате тези правила, ще се научите да зачитате правата на другите хора. Ще знаете, че идеите, с които хората се занимават, са свещени. Не питайте, с какво се занимава този или онзи, какви мисли ги вълнуват. Това е тяхна работа. От вас се изисква да минете край тях, без да ги смущавате с мисълта си. Ако учениците пазят тези правила в отношенията си, те ще се повдигнат в морално отношение, ще създадат помежду си благоприятна атмосфера. Това е първото условие за създаване на добра обхода.

Първото правило работи в дясното полукълбо, а второто – вялото. Затова когато видиш, че приятелят ти е зает, тури десния си крак напред и бавно отстъпвай. Когато някой иска от тебе една малка услуга, тури левия си крак напред и сигурно пристъпвай. В първия случай ти си готов да покажеш зачитане правото на своя приятел, а във втория – си готов да дадеш нещо от себе си, да направиш малка услуга. Който е разбрал двете правила и ги прилага, той расте в духовно отношение от никого незабелязан, и всеки ден притуря по малко към своите добродетели. Като спазвате правилата към приятелите си, ще се научите да ги спазвате и към себе си. Седиш, размишляваш върху една велика идея. В това време някоя странична мисъл влезе в ума ти и започне да те смущава. Казваш си: Какво съм седнал да се занимавам с велики идеи. Важно е, да прекарам живота

си леко. Как ще преживея с тези идеи? – Тури десния си крак напред и започни да отстъпваш. Н отнемай свещеното време на духа си. Отстъпи назад!

Второто правило има отношение, освен към душите на вашите ближни, още и към вашата душа. Ако някой хлопа на вратата ви да иска услуга от вас, нали ще станете да му услужите? Не трябва ли да направите услуга и на вашия приятел, вътре във вас, който хлопа и очаква нещо от вас? И да спите даже, щом чуете хлопването на приятеля си вътре във вас, веднага станете, измийте се, облечете се и дайте ухо, да видите, от какво се нуждае. Малка услуга иска той от вас, но не трябва да му откажете. Той ще ви зададе един въпрос, и вие ще му отговорите. ще дойде ден, той ще ви благодари за направената услуга. Освен на земята, човек има приятели и в духовния свят. Затова е казано в Писанието, че никой не живее за себе си. цялото живее за нас, и ние трябва да живеем за Него. Това е велика идея, която трябва да движи човечеството. Ние ще живеем за тази велика идея, а тя – за нас.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

8. Лекция от Учителя, държана на 30. октомврий, 1927 г.
София.

ПСИХИЧЕСКИ АНАЛИЗИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Тема: "Произход на тъкачеството." Кога е създадено тъкачеството и при какви условия?

Когато се говори за тъкачество имаме пред вид тънки и дебели нишки. Явява се въпрос: Защо някои тъкат тънки материи, а други – дебели? Защо съществуват тънки и дебели линии? Паякът, например, тъче тънко. Паяжината му е направена от тънки нишки. Защо? – От икономична гледна точка. Тънкото предене е свързано с икономията в живота. Първите тъкачи в света са растенията. Те тъкат и разнищват. После се явил паякът като тъкач.

Наблюдавайте човека, да видите, какви линии се срещат в него. Например, носът на някои хора горе е тесен, образува тънка линия, а долу е широк, образува дебела линия. После виждаме разлика в поставянето на очите: някои очи са близо едно до друго, а други – надалеч. Онези, на които очите са близо едно до друго, обичат да се вглъбяват, да се занимават повече със себе си, отколкото с външния свят. Те приемат по-малко светлина и по-малко впечатления от външния свят. Онези, на които очите са отдалечени, приемат много впечатления от външния свят, поради което малко се занимават със себе си. Когато очите на човека са големи и широко отворени, това показва, че той се е родил вечер. Малките очи и не много отворени, показват, че човек се е родил през деня, на светло. Добре е човек да прекарва повече на светлина, но да се пази от пресищане. Светлината храни и развива очите. Като приемат светлината те я пращат към мозъка, който се храни с нея и се развива добре. Щом мозъкът се

храни добре, той действува добре, и човек мисли правилно. Понеже очите възприемат светлината и хранят мозъка, трябва да ги пазите, да не отслабват. Очите отслабват от чрезмерна светлина, от страх, от отрицателни чувства и силни преживявания. Кога се страхува човек? Когато се свърже с някакъв обект от външния свят. Представете си, че сте се качили на един планински връх, висок около пет – шест хиляди метра. Вие поглеждате надолу и изпитвате ужас, да не паднете в пропастта. Мисълта за пропастта ви плаши. Не можете ли да бъдете като авиаторите, които летят във въздуха на голяма височина и не се страхуват, че могат да паднат? Самообладание се иска от ученика. Друг пък върви по планината, но се страхува от змия, да не подаде отнякъде главата си и да го ухапе. Змията не е по-силна от човека. Достатъчно е да отправите към нея мисълта си, за да я стреснете. Тя се страхува от човешкия поглед и бяга. Змията е опасна, само когато я настъпите. Само тогава тя хапе. Имайте пред вид, че в света съществува една разумност, която следи за всичко, поради което няма случайни и произволни неща. Вървите сам в гората, страхувате се да не излезе отнякъде разбойник да ви убие. Ако сте богат, донякъде имате основание да се страхувате; ако сте беден, няма защо да се страхувате.

Богатият може да се страхува от разбойници, а бедният – от вълци. Невежият се страхува, ако му дадат да развие една философска тема, но ученият – не се страхува. Той има знания, може да развие темата. Това показва, че някога страхът е основателен, а някога – неоснователен. Страхът се дължи на сърдцето, а не на ума. Той иде от астралния свят. Като се страхува и не може да си обясни причините за страха, човек започва да страда. Затова, именно, казваме, че и страданията идат от сърдцето, т.е. от астралния свят. За да не се страхува без причини, човек трябва да анализира мислите си, да види, къде се крие страха в тях и да го използува.

За да се освободи от страдания и нещастия, човек трябва да се откаже от ненуждните си желания. Затова е казано, да се отрече човек от желанията си. Аз добавям: от ненуждните си желания. Някой желае да стане виден философ, да бъде известен на целия свят. Какво ще придобие с тази известност? Друг иска да бъде виден поет, всички хора да го познават, да се възхищават от поезията му. Какво ще придобие от тази известност? – Ще има по-големи страдания. За да стане някой виден, трябва да дойде един силен, разумен човек, пръв той да го признае и да го наложи на другите. Гърците се прочуха благодарение на римляните. Със своята силна воля римляните наложиха гръцката култура и философия и на други народи. Те приеха гръцката философия, гръцката култура, дадоха ѝ малко практичен дух. Кои са отличителните черти на философията на Аристотеля, на Платона и на Сократа?

Първото правило във философията на Сократа гласи: "Познай себе си!" Това значи: Познай себе си!" Това значи: Познай доброто и злото в себе си. Като го познаеш в себе си, ще го познаеш и в своите ближни. Само по този начин ти ще бъдеш свободен. Докато не познава себе си, човек е изложен на изпитания, на опасности и страх. Той се страхува и там, дето няма никаква опасност. Страхът в човека е дошъл от животните; там страхът е закон. Животното се подчинява на страха, защото предчувства, че го очаква някаква опасност. За човека не е така. Той има ум, може да мисли, да анализира нещата, да разбере има ли смисъл да се страхува от нещо, или не. Той има условия да изпитва, да прилага нещата и да придобива знания и опитности, освен по външен, още и по вътрешен път.

От вас се изисква съзнателна работа, да преодолявате мъчнотиите си, да се справяте с недоволството и страданията. Щом сте дошли на земята не трябва да ги избягвате, но ще мислите, ще работите, ще търсите начини, как да се справяте с тях. Страданията са

дадени като условия за създаване на човешкия характер. Страхът също е необходим за човека. Чрез него той се калява, изработва нещо устойчиво в себе си. Казано е в Писанието: "Страхът от Господа е начало на мъдростта". Страх от Бога има само онзи, който е готов да изпълнява Божиите закони. В Писанието думата "страх" е употребена в друг смисъл, а не в този, който обикновено се разбира. Не може човек да изпълнява Божиите закони от страх. Който е готов да изпълни великите закони на Битието, той е изпълнен с любов, с благоговение към Бога.

Като ученици на живота, вие трябва да работите върху своите мисли, да ги анализирате. Преди да приемете една мисъл, анализирайте я, вижте, какво съдържа тя, отде иде и какво иска от вас. Някои мисли понижават човека, а други го въздигат. Приемете и едните, и другите, без да се понижавате или възгордявате. Ако се възгордеете, ще паднете; ако се понижите, ще се повдигнете. Не е въпрос до понижаването, но до смирението, което ученикът трябва да постигне. Чрез смирението той расте, укрепва и се развива. По същия начин трябва да анализирате и чувствата си, да знаете, от какво можете да се страхувате и от какво да не се страхувате.

Помнете: никой не може да се избави от изпитания и страдания. Каквото и да правите, те ще ви следват. Закон е: само смелите хора се поставят на изпитания, а не и страхливите; само на способните ученици се дават мъчни задачи, а не и на неспособните; само на силните хора се дава да носят товар, а не на слабите. Дръжте в ума си тези мисли, и смело вървете напред. Докато държите връзката си с Бога, с Неговите закони, никой не може да отнеме живота ви, да ви обере. Пред Божиите закони отстъпва и смъртта.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

9. Лекция от Учителя, държана на 6 ноемврий, 1927 г. София.

ЦЕЛЕСЪОБРАЗНИ СРЕДИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се темата: "Произход на тъкачеството."

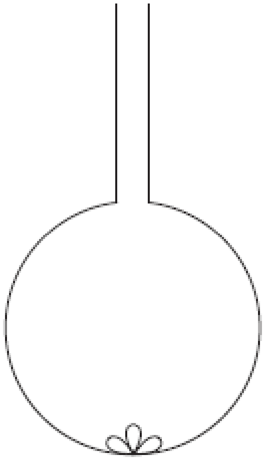

Фиг. 1

Сегашните хора гледат на тъкачеството като на занаят. Наред с него се говори и за рударството, пак като занаят. Обаче, ние се интересуваме за техния произход. Кой човек или народ е започнал пръв да копае руди? Това са въпроси, от които се интересуват естествениците, хората на положителните науки. Религиозните и духовни хора говорят за хармоничен живот, който се обуславя от благоприятни външни и вътрешни условия. За да живее хармонично, да бъде здрав, първо човек трябва да бъде господар на външните условия. Затова е нужна разумност. Кога две същества живеят разумно? – Когато пътят им образува успоредни линии. Първоначално те се движат по прави линии (Фиг. 1). След известно

време изменят движението си: едното същество се извива наляво, другото – надясно и образуват една форма – (Фиг. 1), която напомня формата на земята. Едното същество създало едната половина на земята, а другото – втората половина. Тази форма може да се уподоби и на плод – ябълка, орех, лешник и др. Защо орехът и лешникът имат твърди черупки? – За да издържат на външните неблагоприятни условия. Следователно, когато казваме, че някой е твърд по характер, разбираме, че той е живял при неблагоприятни външни условия. Тези условия правят човека твърд, упорит. Ако вътрешните условия са неблагоприятни, той става жесток.

Формата, която двете същества образуват, може да бъде стомна. Колкото по-красива е стомната, толкова по-голямо внимание обръща на минувачите. Ако отивате за вода с нея, децата ще вървят след вас, ще искат да знаят, какво има в стомната. Те ще я замерват с камъни, докато се пукне, и водата изтече. Видят ли водата, ще бъдат доволни, че са научили нещо. Те са научили нещо, но вие сте изгубили стомната си. Как можете да се справите с децата, че и те да се задоволят, и стомната ви да остане здрава? Ще им дадете по няколко ореха. Като видят орехите, децата ще забравят стомната. Същевременно вие ще се запознаете с тях, и те няма повече да замерват стомната ви с камъни. Следователно, когато обществото отвън ви преследва, или когато външните условия са неблагоприятни за вас, подхвърлете им нещо – орехи, пари, с което да ги залъжете да се занимават, да не ви безпокоят.

Като говорим за мъчнотиите и изпитанията за страданията и болестите, ние имаме пред вид разумните мъчнотии, които ползуват човека, а не онези, които нищо не допринасят. Например, Толстой казва, че след всяко боледуване придобивал известно прозрение. Той гледа на страданията, на мъчнотиите и на болестите като на посвещение. Някой си счупил крака и страда. Ако нищо не придобие

от това страдание напраздно е счупил крака си. Но ако чрез боледуването, той се запознае с лекаря, с цялото му семейство и създаде от тях добри приятели, страданието му се оправдава. Човек страда и не се ползува от страданията си дотогава, докато гледа на физическия свят като на някакъв отделен, случайно създаден свят, без никаква разумност. Какво се каза на Мойсея, когато отиде на Синайската гора да получи законите? – Той чу Божия глас, Който му говореше, да направи всичко така, както видял горе. Значи, над физическия свят има друг, по-висок, който се управлява от Разумността. Същата Разумност работи и във физическия свят, по същите закони и принципи. Който разбира този закон, той лесно се справя с мъчнотиите и страданията и различава целесъобразните от ненуждните. Нека всеки от вас да си постави за задача, да различава разумните от ненуждните страдания. Представете си, че е дошъл някой виден музикант, или философ и, по немане на пари, не можете да си купите билет. Трябва ли да страдате за това? Разумно ли е вашето страдание? Ако не можете сам да отидете, ще помолите някой, който е присъствувал на концерта или на сказката, да ви разкаже нещо. Ще възразите, че обичате сами да пиете вода от извора, а не други да ви носят от него вода. Кой е истинският извор: който извира от земята, или който слиза от небето?

Задачата на всеки човек е да различава страданията, дали са целосъобразни или не; дали идат за изпитание или са ненуждни. Като си отговорите правилно, ще потърсите начин, да се справите разумно с тях. Понякога е за предпочитане да се откажете от някакво благо, отколкото да го получите. Днес много хора живеят на земята, като във велик Божествен университет, но не всички са записани за редовни ученици. На земята има много университети, създадени по подобие на Божествения. Като влезе в един от тези университети, човек вижда разликата, която съществува между тях и Божествения.

Вън от Божествения университет всички останали са само подготвителни институти за истинския, вечен университет. Както четирите годишни времена се различават едно от друго, така се различават временните университети от вечния. Така и хората се различават едни от други, според времето, когато са раждани. Онзи, който е роден зимно време, се различава от този, който е роден през пролетта. Достатъчно е да погледнете лицето на човек, роден през зимата, за да познаете какво е било времето, имало ли е сняг, или не; ако някой е роден през пролетта, лятото или есента на лицето му се чете всичко: какво е било времето, имало ли е изобилие, или не – всичко е написано на човека. Той е книга, в която може да се чете всичко с най-големи подробности. Който може да чете, той познава мислите и чувствата на човека, разбира неговия вътрешен живот. Колкото по-дълго време се задържат образите на мислите и чувствата върху човешкото лице, толкова по-здрав е той. Мислите и чувствата са нишките, с които човек тъче платното на своя живот.

Работете съзнателно, за да влезете в Божествения университет. Правете опити да преодолявате мъчнотиите и неразположенията си. Ако сте неразположени и не можете да учите, кажете си няколко пъти тихо думите: живот, светлина и любов. След това кажете: Аз се движа в живота; аз живея в светлината; аз живея в любовта. Като повторите няколко пъти тези мисли, ще видите, какво действие ще укажат върху вас. Животът изнася много неща пред човека, но когато той рече да ги вземе, те веднага се скриват. В такова положение се намирате при срещата си с някой адепт. Вие се оплаквате от сиромашията си, и той ви дава пълна кесия със златни монети. Туряте кесията в джоба си, но след известно време джобът ви се изпразва. Къде отидоха парите, не знаете. Вие се намирате в положението на човек, на когото стомната е пукната. Той не знае това, отива на чешмата, пълни стомната, но

водата се излива. Кой е виновен? – Който е направил стомната. Кой е по-разумен, който налива водата, или който носи пукнатата стомна?

Като изучавате окултните науки, трябва да се ползувате от техните методи, за да решавате задачите си правилно. Всяка мъчнотия е задача, която трябва да се реши правилно. Първо трябва да знаете, от какъв характер е тя, външен или вътрешен, за да употребите съответен метод. Не можете ли да приложите към мъчнотията някакъв метод, вместо да се ползувате от нея, тя ви създава нови неприятности.

Един кон бил вързан за един подвижен дарак така, че, като прави кръгове около дарака, последният се движел и раздрънквал вълната. За да обикаля дарака доброволно, на известно разстояние пред него турили сено, което да привлича коня. По цели часове конят гонел сеното, но не могъл да го стигне. Обаче, даракът се движел и вършил работа. Както конят обикаля около дарака да гони сеното, същото правят и хората. В живота на всеки човек има по един дарак и пред него куп сено, което той гони да стигне. Не е лошо, че човек гони сеното, но трябва да знае, на каква основа е застанал.

Основата, на която съвременните хора стоят, трябва да бъде неподвижна. човек трябва да мине от подвижната към неподвижната основа на живота, т.е. от условията на временния живот към вечния живот. След като обикалял цял ден дарака, най-после конят получава малко сено. Следователно, и човек, след като работил десетки години в света, при подвижна основа, накрая ще му се даде малко почивка. Ако някой учен, писател или поет работил цял живот за отечеството си и, в края на краищата, критиците го нападнат от всички страни, той се обезсърдчава, не иска вече да живее. Защо трябва да се обезсърдчава? Ако пък не може да понесе критиката и се обезсърдчи, нека си постави за задача, да изучава обезсърдчението, условията, при които се появява и т.н. Поне ще го разреши научно. Радвайте се,

когато обезсърдчението дойде при вас. То ви дава възможност, като на учен човек, да го изследвате, да придобиете нови знания. Застанете в положението на учен човек, изследвайте живота във всяка негова стъпка, в най-малките му прояви; изследвайте светлината стъпка по стъпка, в най-слабите ѝ прояви; изследвайте любовта стъпка по стъпка, в красивите ѝ прояви.

Нека всеки от вас си постави за задача, цял месец да изследва мъчнотиите, страданията, обезсърдченията си и да се произнесе, целесъобразни ли са или не; при какви условия се явяват – благоприятни или неблагоприятни, външни или вътрешни. Колкото по-искрен е ученикът в изследванията си, толкова повече знания ще придобие. Нека всеки си отбелязва в тетрадка, като в дневник, резултата на своите научни изследвания.

Работете съзнателно върху себе си, да придобиете повече живот, повече светлина и повече любов. Живот, светлина и любов са целесъобразни среди, при които човек расте, цъвти и зрее.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

10. Лекция от Учителя, държана на 13 ноември, 1927 г.

София.

СКРИТИТЕ СИЛИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Произход на тъкачеството"

Чете се темата: "Първият рудокопач".

Тема за следния път: "Разлика между функциите на алгебричните числа и функциите на органическите сили"

Каква е задачата на съвременната наука? – Да подобри живота на човека чрез усилията на неговия ум. Затова, именно, човек трябва да работи за развитието на своя ум, да слиза с него на физическия свят и да се качва в умствения, т.е. да твори. Чрез науката човек дохожда до музиката, художеството, като изкуства. В тях той развива чувствителност, мекота, благородство. Обаче, има науки, изкуства и занаяти, които огрубяват човека. Например, хирургът, с постоянните операции, огрубява; скулпторът, с постоянното мачкане на глината, огрубява; тъкачът, с еднообразната работа, огрубява. За да не огрубява, човек трябва са сменя предмета, с който се занимава. Това наричаме закон за "смяна на енергиите". Той има отношение и към чувствата. Ако не сменя чувствата си, човек огрубява. Който се движи в една и съща посока на своите мисли, чувства и постъпки, в края на краищата ще огрубее. Ако се храни изключително с месо, човек огрубява. С какво може да се замести месото? – С боб. За да бъде лесносмилаем, трябва да се изхвърлят люспите му. Тогава той е отлична храна. Добре е поне един път в седмицата да се яде боб.

Днес от всички се иска да преустроят тялото си, да го нагодят на сегашните условия. Не успеят ли да направят това, те не могат да използуват новите условия и често ще се демагнетизират. Хора с

еднакви енергии се отблъскват и се проявяват грубо едни към други. Това се забелязва особено между господари и слуги. Слугата може да смени състоянието на господаря си, да му повлияе по някакъв начин. – Как? – Чрез храната. Ако господарят му употребява една храна, той трябва да употреби друга, противоположна на първата. Чрез храната, в господаря и в слугата се развиват два вида магнетизъм, които взаимно допълват нуждите и на двамата. При това положение господарят не се гневи на слугата си, но е доволен от него. Като го види, той му се усмихва, разговаря се приятелски с него. Значи, ако господарят яде кисели храни, слугата трябва да яде сладки храни, за да уравновесява енергиите на господаря си. Този закон работи в цялата природа, затова едни хора се хранят с кисели храни, а други – със сладки. Този закон наричаме закон за "уравновесяване на силите в природата". Като учите, вие трябва да сменяте предметите, за да се развива различен род енергия в мозъка. Направете следния опит: за една седмица занимавайте се по един час дневно с алгебра, именно първия час след изгряването на слънцето. Не мислете, че ще придобиете големи знания, но ще събудите в себе си особени енергии, чрез които ще свършите друга някаква работа. След това, определете втория час след изгряване на слънцето за изучаване на някаква философска система. Като работите една седмица в това направление, ще събудите в себе си друг род енергия. През времето, когато се занимавате с математика и философия, измервайте врата си и широчината на ръката при китката, да видите разликата между енергиите в единия и в другия случай и действието им върху кръвообръщението. Като разбирал този закон, псалмопевецът казва: "Господи, на ранина ще Те призова". Това значи: На ранина, преди изгряването на слънцето, ще се занимавам с най-великата работа – общение с Бога, да придобия енергия, с която да свърша работата си през деня. Дето и да отиде човек, каквато работа да започне, той се

нуждае от енергия. Вие трябва да бъдете външно и вътрешно богати, с мощен дух, широка душа, светъл ум и с благородно сърдце.

Радвайте се и благодарете че живеете при благоприятни условия, когато заедно с вас работят много хора и взаимно си помагате. Като изучавате математика, например, вие се свързвате с умовете на всички, които работят в тази посока и се импулсирате едни други. В древността не е било така. Малко хора са работили тогава в областта на науката и всеки сам, с малка външна помощ, си е пробивал път.

Препоръчвам ви да четете да учите, да развивате всички мозъчни центрове. Добре е да четете Стария и Новия Завет, да изучавате живота и характера на пророците и апостолите. Ако искате да имате техните опитности, трябва да минете през техния живот, но нещата не се повтарят. Например, опитностите и животът на Мойсея, на Соломона и на другите библейски личности никога няма да се повторят. Четете Еклисиаст, правете анализ и синтез на Соломоновата философия, в която той казва: "За всяко нещо има време". Като изучавате характера и живота на велики личности, вие се ползувате от техните опитности. Същото се отнася и до науките, с които се занимавате. Ще дойде ден, когато ще ги приложите в живота си и ще се ползувате от тях.

В училищата се изучава математика на числата, но без да се прилагат в психическия живот на човека. Който знае живата математика, той я прилага във всекидневния си живот. Още със ставането си от сън той прави изчисления, с колко хора ще се срещне през деня и какви преживявания ще има; след това, колкото косми паднат от главата му, той ги изброява и измерва, да разбере причините на падането им. Така той определя, какво ще му се случи през деня. Ще кажете, че падането на космите е маловажна работа. Не е така космите са антени, чрез които човек се свързва с духовния свят. Ето защо, не ги хвърляйте, дето попадне. Събирайте ги в плик и,

когато отидете на планината, накладете огън и там ги изгорете. Това означава почитание към себе си. Ако човек себе си не почита, никога не може да почита ближния си. Също така събирайте и ноктите си и ги изгаряйте на планината, заедно с космите. Велико нещо е да знае човек живата математика, живата химия и т.н. Ако си химик, който познава живата, психическа химия, ти ще можеш да анализираш слюнката си и всеки ден ще знаеш, какво те очаква. Съставът на слюнката всеки момент се мени и определя промените, които стават в психиката на човека. Това е наука, която ще се изучава в бъдеще.

Като ученици, вие трябва да изучавате светлината, да видите, че всеки цвят има различни вълни различен брой трептения в различните октави. Например, червеният цвят в долната октава има известен брой трептения, в горната октава – друг брой трептения. Колкото по-нагоре се качвате, до седмата октава, броят на трептенията все повече се увеличава, цветът става по-мек, по-приятен.

Като изучават трептенията на светлината, както и вълните, които тя образува, учените дохождат до заключението, че енергията, която излиза от слънцето, докато дойде до земята, претърпява ред трансформирания и най-после се проявява като светлина, която ние възприемаме чрез очите си. Същото се отнася и до човешкото тяло. Нашият организъм е образуван от милиарди клетки, които имат свойствата на земята, да възприемат слънчевите лъчи, да ги трансформират и да задържат от тях необходимата прана за обновяване и лекуване. Ето защо, когато сте неразположени, прекъснете работата си и излезте вън, изложете гърба си известно време на слънце и след това продължете работата си. От слънцето ще приемете това, което никаква философска мисъл, никаква научна теория не може да ви даде. Знайте, че всяка мисъл, която възприемате непосредствено отвън, има приложение в живота ви; тя има своя форма и определено време за реализирането ѝ. Не я отблъсквайте, но

анализирайте я, да видите, от какви елементи е съставена. Много от съвременните хора мислят, че всичко знаят, че са способни. Вярно е това, но всеки ще бъде поставен на изпит, да се види, какви дарби и способности носи в себе си, какъв характер има. Затова е казано, че човек се изпитва в трудни, в усилни времена. При благоприятни условия всеки е добър, но важно е, как ще се прояви при неблагоприятни условия.

Във Варненско, в село Николаевка имало един голям чифликчия. Дворът му бил пълен с кокошки, оборите му – с говеда, хамбарите – с жито. Жена му, на име Менекша, живяла като царица в големите си къщи, добре наредени и постлани, обиколена със слуги и слугини, готови да изпълняват заповедите ѝ. Случило се, че мъжът ѝ загубил нещо в предприятията си и почнал постепенно да обеднява. Здравето му се разстроило, той заболял и един ден умрял. Менекша, известна по своя мързел на цялото село, се видяла в чудо. Плакала, роптала против съдбата, сърдила се на слугите си, на съседите си, че я изоставили, но с това не могла да си помогне. Понеже била умна, тя започнала да мисли, какво да прави, как да си помогне, за да излезе от новото си положение. Най-после съзнала, че единствена тя може да си помогне: скочила на крак и започнала сама да си гледа къщата – да чисти, да мете, да готви. Най-после дошла и до стана, до който никога не се докосвала. Оттук – оттам тя насновала прежда и започнала да тъче. Ден след ден тя ставала все по-опитна, докато се усъвършенствувала и започнала да тъче най-сложни неща и да учи даже съседките си. Как стана това нещо, че Менекша се преобрази? Трудните условия в живота ѝ събудиха скритите сили и възможности в нея. Тя се прояви и разбра смисъла на живота. Следователно, радвайте се, когато дойдат трудни условия в живота ви. Те представят преса, която ще ви застави да пуснете маслото, което криете в себе си. Не може ли всеки от вас да бъде новата Менекша, да даде ход на

Божественото в себе си, да прояви доброто и благородното което е вложено в душата му? Вярвам, че всеки може да бъде нещо повече от Менекша. Няма да философствувате, защо това е така, а не иначе. Няма да подражавате на този, на онзи, но всеки ще изнесе нещата идейно, както са вложени в душата му, както той ги разбира. Каквото кажете, каквото правите да почива на истината, която не търпи нищо нечисто, нищо излишно.

Нови времена идат, нова култура се създава. От старото спомен няма да остане. От него ще извадите само онова, което е добро, светло и красиво. Останалото ще мине през огън. Старите мехове, т.е. старите форми и разбирания са отживели времето си, нищо ново не могат да държат. Турете настрана старото, приемете новото и вървете напред.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

11. Лекция от Учителя, държана на 20 ноемврий, 1927 г.
София.

МЕРКИ В ЖИВОТА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Произход на рудокопачеството".

Чете се темата: "Разлика между функциите на алгебрическите числа и функциите на органическите сили."

Каква е разликата между механическите и органическите действия? Изобщо, механическите действия са прости. Може ли да се прояви механическо действие без участието на разумна сила? Виждате, че един камък се търкаля от планината, или вода извира отнякъде. Механическо действие ли е падането на камъка? Като изучавате механическите и органическите функции, виждате, че причините, за да се извършват първите действия са външни, а за вторите – вътрешни; механическите действия са прости, органическите – по-сложни, а психическите – най-сложни.

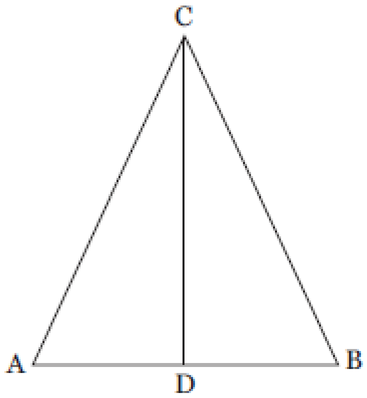

Фиг. 1

Представете си, че имате един равнобедрен триъгълник, с основа 5 см., а бедра – 30 см. (Фиг. 1) Ако основата АВ се увеличава, а бедрата остават същи, височината СД се намалява. Върхът С на триъгълника представя мястото, отдето идат човешките желания. Тогава казваме: колкото по-голяма е устата на човека, т.е. правата АВ, толкова по-близко до него идат желанията му; колкото по-малка е устата, толкова повече се отдалечават желанията му, т.е. обектите му са далеч. По устата на човека се познава още, много ли яде, или малко.

Сега ще ви дам работа за цяла година. Разделете се на групи, да изучавате всички удове на човека, както и вървежа, движенията му и т.н. Една група ще вземе да изучава очите, друга – ушите, трета – веждите, четвърта – носа, пета – устата, шеста – челото, седма – скулите на лицето, осма – брадата, девета – ръцете, десета – краката. Останалите групи ще изучават движенията, вървежа на волеви, енергични хора, както и на слабоволни, пасивни. Ще наблюдавате хората откъм лицето, откъм гърба, за да изучите най-дребните прояви на характера им. Без наблюдения нищо не можете да постигнете. Когато наблюдавате хората, с цел да ги изучавате, винаги взимайте два крайни типа – активен и пасивен тип. Ако изучавате ушите им, за пример, ще наблюдавате ухото на активния, после на пасивния и ще направите разлика между тях. Щом научите двата вида уши, между тях ще поставите всички останали. След това намерете други два типа – единият интелигентен, а другият неинтелигентен; изучете ушите им поотделно и след това направете разлика. Най-после сравнете ушите на други два типа хора: добродетелен и недобродетелен. Сравнете ушите им и отбележете разликата помежду им. Като правите своите изследвания, ще дойдете до заключение, коя част от ухото отговаря на интелигентността, коя на добродетелта и коя на жизнеността в човека. Всеки трябва да си има тефтерче, да отбелязва наблюденията си, както и деня, часа и времето, през които

ги е правил. Също така ще рисувате. Каквото наблюдавате – ухо, око, уста, ще рисувате. Без рисунки нищо не можете да научите. След една година съзнателна работа, всеки ще има по една специалност. Както правите наблюденията върху ушите, така ще правите и за останалите удове. Който изследва челото на човека, ще спре вниманието си и върху кожата му. Кожата на интелигентния човек е нежна, мека. По черепа се познава интелигентния от неинтелигентния. Това ясно се вижда по дебелината на костта.

Изобщо, при изследванията, ще се стремите да не пресилвате нещата. Всяко пресилване на фактите ви отдалечава от истината. Ако челото на човека е вдлъбнато по средата, той не може да бъде историк, паметта му е слабо развита. Като разглеждате челото на математика, на естественика и на историка, виждате разликата между тях. Като изучавате черепите на хората, ще познаете техните религиозни и политически убеждения, ще знаете, кой е православен, католик, евангелист, демократ, социалист и т.н.

Като ученици, вие трябва да придобивате нови, положителни знания, за да можете с тях да въздействувате на себе си и на окръжаващите. Ако сте учители, ще знаете, как да въздействувате на децата, да им помагате. Едно докосване на учителя до някой център на главата на ученика може да трансформира енергията му и да го облекчи. Ако иска да накаже ученика си, учителят не трябва да го дърпа за горната част на ухото му, но да го хване отдолу, за месестата част, и леко да я дръпне надолу. Ако детето е разгневено, да пипне леко с двата си пръста върха на носа му. Дразненето на човека не се дължи на някаква вътрешна, органическа причина, а на външни причини – противодействия, мъчнотии и др.

Една от опасните страни в човека е, да вижда отрицателното в живота, в себе си и в окръжаващите. Понеже всеки човек, всяко нещо има две страни – добра и лоша, положителна и отрицателна, той

трябва едновременно да вижда и двете, да ги съпоставя, изследва, анализира, претегля и тогава да спре вниманието си на неизменното, на доброто в човека. Всеки човек има нещо добро и възвишено. Следователно, бъдете справедливи първо към себе си, а после към окръжаващите. Първо мерете, претегляйте нещата, а после правете заключения.

Казано е в Писанието: "Изпитвайте нещата, но доброто дръжте".

Сега и на вас казвам: Изучавайте и доброто, и лошото, но доброто дръжте. Нека доброто бъде основа на живота ви, върху която да градите.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

12. Лекция от Учителя, държана на 27 ноемврий, 1927 г.

София.

ЛЪЧ НА ПРОБУЖДАНЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Разлика между функциите на алгебрическите числа и функциите на органическите сили".

За следния път някой да напише нещо върху темата: "Разлика между химия и алхимия".

Напишете на черната дъска изречението: "Изворите на живота вече протичат и образуват малки поточета, които поливат цветята". За следния път внесете едно малко подобрение в изречението, да го направите по-звучно, за да му намерите съответна мелодия. Към кой астрологически знак спада даденото изречение? – Към Водолей. В кои думи се крие силата на това изречение? – В изворите и в поточетата. В коя гама бихте наредили тази песен? – По съдържание тя е мажорна. Но в протичането има нещо миньорно, защото поточетата срещат препятствия на пътя си. Значи, от мажорна тя минава в миньорна гама.

Съвременната наука изучава предмети и тела от цялата природа: минерали, камъни, метали от неорганическия свят; след това влиза в органическия, като изучава растения, животни и най-после дохожда до човека. Същевременно тя изучава различните микроби, които причиняват болести. Какво придобива човек, например, ако изучи свойствата на холерните бацили? Като ги изучава, той търси начин да се предпази от тях и, ако е заболял, да знае как да се лекува. Една опасност има при това изучаване: в ума на човека се задържат различни впечатления от опасните бацили и трябва да мине известно време, докато се освободи от тях. Същото става, когато човек храни

отрицателни чувства: завист, омраза, злоба, ненавист, съмнение и т.н. Кога се озлобява човек? – Когато среща известни противодействия. При това, той се озлобява на предмета или на човека, който се изпречва на пътя му като препятствие. Когато някой се изпречва на пътя ти на време и без време, най-после той ти омръзва. Понякога и хубавите неща омръзват на човека и започват да му се втръсват. Той се отвращава от храни, които не му хармонират, също от мисли и чувства, които не може да възприеме в себе си. Последното отвращение наричаме "морално отвращение".

Като изучавате злобата и омразата, виждате, че те взимат участие и в биологическите процеси на живота. Къде, именно? – В корените. Корените на растенията отделят киселини, които разтварят твърдите вещества на почвата и ги използуват като хранителни сокове. Такова нещо представят злобата и омразата за корените на живота. Клонете и цветовете на живота се хранят с положителни мисли и чувства, с добродетели. Ето защо, като се натъквате на отрицателни чувства и мисли, не се борете с тях, но ги отправяйте към корените на живота, дето вършат добра работа. Не дръжте злобата и омразата в клонете и цветовете на вашия живот, да не ви тровят. В корените е мястото им, а не в клонете и цветовете. Който не разбира това, той страда, мъчи се и боледува. Хората страдат от разместване на нещата. Като поставят всяко нещо на своето място, страданията сами по себе си изчезват.

Мнозина говорят за личност и индивидуалност, но ги объркват. Това са две различни неща, със строго определени места и свойства. Личността представя външната страна на човека, неговите листа и цветове, с които всяка пролет се облича и след време се освобождава от тях. Индивидуалността е вътрешната страна на човека, която остава с него. Тази страна наричаме духовно, Божествено начало в човека. В личността влизат страсти, желания, униние, щеславие,

стремеж към богатство, към ядене, пиене и т.н. Значи, личността се стреми към външни, преходни неща, а индивидуалността – към вечни, трайни неща.

Съвременната култура се дължи отчасти на стремежите на личността, а духовният живот – на стремежите на индивидуалността в човека, която се стреми към благородното и възвишеното. При това положение човек е готов на жертви за великото в света, но никога не се жертвува за личното в себе си. Личността може да се жертвува за индивидуалността, но никога не става обратното. Личността се безпокои, смущава се да не пропадне, да не изгуби нещо, а индивидуалното в човека се проявява тихо, спокойно, с вяра, че всички работи ще се наредят добре. Личността умира, а индивидуалното в човека страда. То служи като съединителна връзка между човека и душата. личното прави човека недоволен, затова казваме, че, докато живее в своята личност, човек никога не може да се задоволи; като проявява индивидуалното в себе си, човек е доволен от всичко, защото знае, че изворите на живота постоянно текат. Животът на личността е изиграл своята роля. Време е вече да отстъпи мястото си и да отиде на заден план, да слугува. Досега личността е била господарка, отсега нататък тя ще слугува. Когато се казва в Писанието, че човек трябва да даде отчет за своя живот, това се отнася до личността. Тя трябва да отговаря за всичко, което е направила, и да отстъпи назад.

Като влязат в новия живот, хората искат веднага да ликвидират с личния живот. Това е криво разбиране. Невъзможно е човек да се откаже от личния си живот, като особен род енергии, от които организмът естествено се нуждае. Енергиите на личния живот трябва да се трансформират, а не да се унищожат. Казано е, че плът и кръв няма да наследят Царството Божие, но без плът и кръв, като облекло на душата, последната не може да се развива, не може да се

прояви. Когато висшият живот се облече в плътта, последната, по благодат, се ползува от благата на живота. Тази е причината, която заставя обикновеният човек да се стреми към висшето, Божественото Начало, което работи чрез човека и в по-долните среди. Ако душата се изложи направо върху действието на Божия Дух, тя не може да издържи. Тя ще повехне, както повяхва нежният цветец под силните слънчеви лъчи. Той се нуждае от мека, приятна светлина. И душата се нуждае от плътта, като покривка, която я пази от силните лъчи на Духа. Който не разбира този закон, плаши се от плътта, от личността си, иска да убие техния живот. Той мисли, че те са спънка за неговото духовно развитие. Да убиеш живота на плътта и на личността в себе си, това значи, да премахнеш условията за проява на Божественото, на своята душа. Те са инструмент, на който душата свири. Какво ще прави цигуларят без цигулка? Как ще изрази музиката, която носи в себе си? Следователно, не се страхувайте от плътта и от личността си, но работете усилено с мисълта си, да се справяте с всички отрицателни, нисши и кошмарни състояния. Да усилва мисълта си и да работи с нея, това е първата задача на ученика.

Помнете: каквато мисъл носи човек в подсъзнанието си, това става. Ако в подсъзнанието си държи песимистични мисли, песимист става. Песимизъмът не е само философска система, за която някои философи говорят, но състояние, в което изпадат и хората, и животните. И кучето изпада в песимизъм. Но достатъчно е да дойде някое кученце при него, да си поиграе, да му донесе една кост, за да се освободи от песимизма. Като види, че някой го обича, грижи се за него, кучето се освобождава от песимистичното настроение. Кога изпада човек в песимизъм? – Когато мисли, че хората не го оценяват, не му мислят доброто и търсят начин да го изиграят. Песимистичното състояние в човека се дължи на влиянието на Сатурна. Сатурн е материалист, паднало величие. Той е детрониран Бог. Каквото и да му

говорите, той казва: Аз съм бил между боговете, какво ли не съм видял и опитал. Много неща е видял Сатурн, много неща е опитал, но любовта не е опитал. Към всички е недоверчив, но като види Луната, особено Венера, веднага изменя възгледите си.

Кога изменя човек възгледите и настроенията си? – Когато срещне своя любим приятел, когото не е виждал десетки години. Любовта му към неговия приятел става причина да се пробуди Божественото, висшето съзнание в него. Това значи, да изложи душата си на меките, приятни лъчи на светлината, които галят и повдигат човека. Отваряйте сърдцето и ума си за тези лъчи, да растете и да давате плод. Не запушвайте прозорците на душата си за тях. Те идат и заминават, не им поставяйте изкуствени прегради. Трябва ли да чакате външна помощ, да дойдат разумни същества от по-висок свят, те да отварят прозорците ви и да ви освобождават от товара ви? И те могат да дойдат, но по-добре е човек да разчита на себе си. Щом стане от сън, веднага да отвори прозорците на ума и на сърдцето си, да възприема меките и топли лъчи на светлината.

И тъй, дойдете ли до някаква мъчнотия, изпитание или препятствие, кажете си: Аз съм по-умен от животното, по-умен съм и от кучето, което лесно се справя с мъчнотиите си. Вържете едно куче и един кон с въже и вижте, какво ще правят. Кучето не чака да дойде господарят му, да го освободи. То прегризва въжето и се освобождава. Конят ще умре вързан, но няма да прегризе въжето. Ако скорпионът се види заграден с огън, той вади жилото си и сам се пробожда, не чака да дойде някой да го освободи, нито се оставя жив да изгори. Това са отрицателни, специфични прояви на съществата, не са общи прояви на живота. Отрицателните прояви и злото не представят смисъла на живота. Затова, стремете се към доброто, а понякога, като няма какво да работите, спрете вниманието си и върху злото.

Сега, нека всеки се опита да създаде мелодия на дадения текст. Това се изисква главно от музикантите. Добре е човек да привикне да пее, да трансформира състоянията си, да издържа, да подобрява здравето си. Чрез пение и свирене човек става по-здрав, калява волята си. Волевите хора могат да пеят. Новата култура изисква певци и музиканти. Който не може да пее и да свири, не може да влезе в новата култура. Човек трябва да пази гласа си, да не огрубее. Грубият глас се отразява вредно върху мислите и чувствата на човека. Затова е казано в Писанието: "Пейте и веселете се в Господа" Който пее, не огрубява и не остарява. Той носи изкуството в себе си. Стремете се да придобиете някакво изкуство. Живописта, музиката, поезията са изкуства, които облагородяват човека. Изкуство, наука и занаят са условия за развиване и обработване на човешкия ум, на човешкото сърдце и тяло.

Да се върнем към изречението: "Изворите на живота протичат, и малките поточета цветята поливат". Цветята представят човешките мисли и чувства, които се поливат от извори и поточета. Наредете думите в стройна, поетична форма, която да задоволи първо вашето вътрешно чувство, а след това ѝ дайте съответна мелодия.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

13. Лекция от Учителя, държана на 4 декемврий, 1927 г. София.

ХИМИЯ И АЛХИМИЯ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се темата: "Разлика между химия и алхимия."

Може ли да се говори за неща, които не съществуват? Може ли да се говори за алхимически процеси в природата? Ако не съществуваха, нямаше да се говори. В природата се извършват и химически, и алхимически процеси, затова се говори за тях. Тези процеси вървят успоредно. Какви имена ще турите, не е важно. Едните процеси започват със сричката "хи", а другите със сричката "ал". Това са два обратни процеса, каквито са силите, които излизат от левия и от десния палец, показалец на човека. Тези сили ще се срещнат някога във вечността.

Явява се друг въпрос: могат ли правите линии да се пресичат? – Могат. Като се пресичат, те образуват плоскости. Значи, правата линия се явява като възможност на точката. Като се движи, точката образува плоскост. И плоскостта се движи и образува тяло. Като намери пътя на правата линия, човек намира пътя на плоскостта. От плоскостта пък той намира пътя на тялото.

Защо съществуват химията и алхимията? – Защото съществуват хора на земята. Ако нямаше хора, нямаше да съществува нито химия, нито алхимия. Химията изучава външната страна на светлината, алхимията изучава цветовете на светлината, начина, по който се боядисва. Значи, алхимията изучава вътрешната страна на нещата. Че е боядисана светлината, познаваме, когато се прекара през някоя призма. Какво ви интересуват частиците "ал" и "хи"? Те имат смисъл за вас дотолкова, доколкото са свързани с живота.

Следователно, човек може да проникне в науката дотолкова, доколкото има представа за живота. Казват, че, за да станат нещата, човек трябва да мисли. Не е така. Нещата стават само тогава, когато мисълта е носителка на живота. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът". Под думата "път" Христос разбира всички науки, събрани в едно цяло; под думата "истина" Той разбира целите, които науките преследват; под думата "живот" Той разбира онова начало, което използува науките и техните цели. Докато не разбира живота, човек не може да се нарече дете на природата. Щом започне да разбира живота, той постепенно се оформява, и от каша се превръща в твърдо тяло, което може да издържа на външните условия. Живот трябва да се внесе в науката, т.е. така да се оформят нещата, че да излезе от тях вода. Ще кажете, че това са фантазии на мисълта. Не са фантазии, а реалност. водата символизира живота. Значи, всяко нещо трябва да носи живот в себе си. Няма ли живот в нещата, те нищо не струват. Всички хора се нуждаят от живот. Каквото хванат, да потече от него вода.

Къде е силата на живота? – В слънцето. Алхимиците взимат златото като символ на живота. Те свързват златото със слънцето. За да разбере, какви сили се крият в слънцето, първо човек трябва да изучава благородните метали, свойствата им и законите, на които те се подчиняват. Старите алхимици са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни. Те са търсили още и жизнения елексир – някои са го намерили, а някои продължават да го търсят. Които са го намерили, наричаме "посветени, светии, гении на човечеството".

Съвременната наука трябва да служи на живота. Затова и на вас казвам: Изучавайте всичко онова, в което можете да вложите живота. Дръжте идеята за живота, като свещена идея в ума си. Мислите ли за живота, каквато тъмнина и да имате в съзнанието си, ще се

разпрясне. Любовта ражда живота. Стремете се тогава към любовта, за да придобиете живота, който осмисля нещата. Вложите ли живот в науката, всички нейни отрасли придобиват смисъл. Нека всеки от вас почне да изучава по един предмет – математика, естествена история, химия, физика, философия, но с ново разбиране, с нова светлина. При това положение, времето, което посветите на науката, ще се възнагради. Възнаграждението се заключава в развиване на скритите сили в човека, чрез които той се свързва с разумната природа, както и със съществата от разумния свят.

Като ученици, стремете се към положителното, към неизменното, към вечното. Това е съзнателният, разумният живот. Човек се стреми към вечния живот, т.е. към безсмъртието. Това е крайната цел на алхимията. да бъдеш истински алхимик, това значи, да придобиеш безсмъртието. Всеки учен се стреми към безсмъртието. И, като не може още по естествен път да го придобие, той пише, изобретява неща, с цел да обезсмърти името си. Да обезсмърти човек името си, това значи, той сам да живее в бъдещите поколения. В същност, и като умре, човек продължава да живее в необятната природа. Дали съзнава или несъзнава това, той живее. За предпочитане е да съзнава нещата, но, и като не съзнава, фактите си остават верни и неизменни. Желая ви да бъдете истински алхимици, да придобиете безсмъртието.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

14. Лекция от Учителя, държана на 11 декемврий, 1927 г.

София.

ЕСТЕСТВЕНА СРЕДА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
Размишление.
Тема: "Причини за ограниченията".

Всички хора говорят за свобода, но, въпреки това, се ограничават едни други, и всеки сам се ограничава. Видни хора, професори, учители, проповедници, като излязат да говорят, стесняват се, чувстват се ограничени. Трябва да мине известно време, докато се освободят. Една от причините за ограниченията и стеснението на хората е страхът. Всеки се страхува да не изгуби ценното, което носи в себе си. Генерал и полковник обикалят позициите във време на сражение. Неприятелят ги обстрелва, гранати и куршуми се сипят около тях. – Как сте, господин генерал? – запитва полковникът. – Много добре. – Ами вие? – И аз съм много добре. И двамата са много добре, но зъбите им тракат. Не е лесно да вървиш под дъжд от куршуми и гранати. Всеки момент животът ти е изложен на опасност. Какво по-ценно има човек от живота? Не е лесно да обикаляш позициите във време на бой и да не мислиш за живота си.

Представете си, че в този момент накарам някой от вас да изпее една песен. Той веднага ще почувствува едно стеснение, едно ограничение. Не е лесно, гранати хвърчат из въздуха. От някоя позиция ще профучи една граната, ще ви уплаши. Страшни гранати са критиците. Започваш да пееш, но взимаш неверен тон – веднага една граната ще профучи към тебе. Как ще пеете при това положение? Друг е въпросът, ако излезете да пеете в приятелска среда, дето няма куршуми и гранати.

Нека всеки от вас прочете първа глава от Евангелието на Йоана и да спре вниманието си върху стиховете от 6 – 14, които са наредени музикално. Шестият стих е: "Имаше човек проводен от Бога, името му Йоан." Както виждате, Словото е предадено в музикална форма. Това показва, че всяка реч може да се изрази музикално. В бъдеще хората ще могат да си говорят музикално; вместо да говорят, ще пеят. Това е нов начин на отношения между хората. Операта не е ли музикално говорене? На каква гама ще се разговарят хората, не е важно – може и на мажорна, може и на миньорна гама. Мажорната гама е по-ограничена, а миньорната по-богата на изрази. Като пее, човек прави движения, както в операта.

Изпейте първата фраза "Имаше човек проводен от Бога, името му Йоан" с движения. При това, трябва да знаете, коя дума е най-силна, нея да поставите на първо място или да ѝ дадете нуждното ударение. Думите могат да се степенуват, както и числата. Степенуваните числа представят стъпалата на човешкото развитие. Например, числата 2, 22, 23 показват фазите, през които човек е минавал. Първоначално човек се е хранил с вода, понеже се е движил във водна среда, подобно на рибите. Постепенно той сгъстявал храната си, докато дошъл до твърдата храна. Каквато храна употребява човек, такъв е и характерът му. Както външната среда указва влияние върху характера и развитието на организмите, така също и храната им влияе. Рибата, например, живее във водата, но няма вътрешна топлина. Тя е студенокръвна, защото има повече електричество в организма, отколкото магнетизъм. Тя има малко вода в себе си. Някои хора приличат на рибата. Мисълта им е логическа, но студена, малко вода имат в себе си. Когато чувствата преодоляват, мисълта на човека е топла, магнетична.

В пътя на развитието си, човек минава от областта на чувствата към мисълта, т.е. в умствения свят. Онзи, за когото мисълта става

необходимост, живее в умствения свят. За него четенето, ученето е такава храна, както хлябът. Престане ли да чете и да учи, той усеща голяма загуба на енергия, каквато при лишението си от хляб. Да лишиш един човек от умствена храна, това значи, да го подложиш на глад и страдание. Не е такова положението на онзи, който не е дошъл до умствения живот. Като се нахрани, като задоволи жаждата си и като подиша чист въздух, той казва: Нищо повече не ми трябва. Достатъчно е да чуя оттук – оттам, какво става по света – повече не се интересувам. Който се интересува от развитието на човека, на всички живи същества, той чете не само писани книги, но и по камъните, по изворите, по листата, по дърветата. Много книги има в живата природа, но човек трябва да се отвори за тях, да ги разбира. В бъдеще, когато хората ще си служат с шестото чувство, ще четат книгите на природата, ще ги разбират и ще се ползуват от тях.

За да се домогнат до живота на нисшите същества, каквито са микробите, учените си служат с микроскопи, увеличават ги няколко хиляди пъти и така ги изучават. Обаче, това увеличение е временно. Не можете да увеличите нещата изкуствено, да измените естествените мерки, които им са дадени. Например, ако човешкото лице се увеличи, човек погрознява. Много естествено. С увеличаване размерите на човешкото лице трябва да се увеличат размерите на всичките окръжаващи тела, даже и на земята. Не стане ли това, явява се вече известна дисхармония, която нарушава красотата в природата. Значи, размерите на човешкото лице отговарят на първичния план на Битието. Ако ги увеличите или намалите, вие дохождате до илюзиите на живота. Големината и тежестта на земята определят големината и тежестта на всички същества, които живеят на нея. Чрез мисълта си човек може да увеличи и намали теглото си. Достатъчно е да мисли само за земни работи, за да увеличи теглото си; като мисли за възвишени работи, за небето, теглото му се намалява. Той става лек,

подвижен, една стъпва на земята. Като изучавате хода, вървежа на човека, ще познаете, дали е материалист, или идеалист. Материалистът стъпва тежко, грубо, а идеалистът – леко, едва се докосва до земята. Обаче, докато е на земята, човек не трябва да се вдига много високо. Ще кажете, че, който лети високо, е безстрашен човек. На земята няма абсолютно безстрашни хора. Даже и авиаторите, които минават за безстрашни, като се намерят на голяма височина в пространството, изпитват страх, чувство на самота, на отдалечаване от земята. Щом се почувствуват сами, те искат да се върнат назад. Това са изпитвали много писатели и поети. Чрез мисълта си те се издигат високо в пространството и дохождат до такава височина, която не могат да издържат повече и веднага слизат на земята. Чрез мисълта си те са стигали и до слънцето, но и там не са останали.

Не е лесно да живее човек в среда, за която не е приготвен. Мнозина мечтаят да влязат в общество на благородни, учени, възвишени хора, но, като попаднат между тях, чувствуват се самотни, никой не им обръща внимание, поради което искат да се върнат в домовете си. Тази атмосфера за тях е непоносима. Ще напуснат обществото на учените, но няма да се върнат праздни. Ще им напълнят торбите и ще кажат: Идете си със здраве и кажете на близките си, какво сте чули и видели между нас. Когато влиза в известна среда, човек трябва да бъде готов за нея. Иначе, и между учени и възвишени същества да влезе, пак ще се почувствува незадоволен. За да не се отегчава, човек трябва да намери своята естествена среда, която помага за развитието му. Голямото разнообразие в природата е причина за съществуването на различни среди.

Колко време може да живее човек между учените? Колко време светията може да живее в пустинята? Когато светията прекара

известно време в пустинята, той изпитва голямо напрежение и търси начин да се освободи от събралата се в него умствена енергия. Той слиза между хората, разговаря се с тях, споделя придобитото си знание и отново се връща в пустинята, доволен и облегчен. Никой светия не е останал докрая на живота си в пустинята. Той трябва да влезе между хората, да им предаде знанието си, да се обмени с тях. Как получава той своите знания? – Чрез съзерцание, размишление и наблюдение. Той наблюдава растенията и камъните, от тях взима пример на търпение и издържливост.

Като ученици, вие трябва да изучавате средата, в която живеете, да знаете, естествена ли е тя, или изкуствена, божествена, или човешка. При това, като минавате от една среда в друга, трябва да правите разумни връзки със съществата, да се обменяте правилно: да давате и да взимате. Само по този начин човек може да бъде доволен между своите, да им даде с любов и разположение от богатството, което носи в себе си. Каква по-голяма радост търсите от тази, да бъдете между близките си, да се разговорите с тях, да си хапнете заедно и след това да си легнете. След работа иде почивка. Затова природата е създала съня, да даде почивка на своите деца. Докато спят, като грижлива майка, тя изчиства къщите им, обновява ги и ги събужда, да продължат работата си.

И тъй, който иска да се развива правилно, да създава характер в себе си, трябва да намери своята естествена среда, своята естествена посока на движение. Наляво или надясно е тази посока? – На всички страни. Вятърът духа от всички посоки, и ти трябва да знаеш, как да се справиш с него. Акробатът, който ходи по въжето, е изложен на външни мъчнотии, но силата е в самия него. Ако има вътрешно равновесие, той може да се справи с всички външни мъчнотии. Това са неприятелите, които нападат човека от всички страни. Ако се справи с мъчнотиите си, той ще се качи и ще слезе от въжето

безпрепятствено; ако не се справи с тях, ще падне от въжето, и всички присъствуващи ще го осмеят. Ще дойдат противодействуващи сили отляво и отдясно, ще дойдат противоречия в ума и в сърдцето ти, но никой няма да ти помогне. Ще влезеш в душата си, ще вземеш пръта и с него ще пазиш равновесие.

Когато се намерите в големи противоречия, които ви атакуват от всички страни, ще знаете, че се намирате в естествената среда на живота си. Понеже сте силни в естествената си среда, затова именно, ви атакуват. И, ако издържите, ще ви ръкоплюскат. Кога и да е всеки човек ще мине по въжето. Някои се готвят да вървят по въжето, други се качили вече, а трети са на края. Това е неизбежен път. Няма човек в света, който може да го избегне. Това е въпрос само на време, по-рано или по-късно. Следователно, като дойдете до най-големите противоречия, ще знаете, че е дошъл моментът да се върнете при своите. Дошло е време и за светията, да напусне светилището си, да се върне в света да покаже на хората, как да живеят. Хората секат дърветата в горите, трошат камъните и светията се вижда принуден да напусне гората. Той казва: По-добре между хората, отколкото между дърветата.

Хората се оплакват от страданията и искат да ги избегнат. Това е невъзможно. Каквото и да правите, ще минете по тънкото въже. Ще пазите равновесие с върлината на ума и сърдцето си и ще уповавате на душата си. Може да дойде у вас съмнението, страхът, омразата завистта; ще се наклоните наляво, но пак ще се изправите. Ще дойде у вас гордостта, ще се наклоните надясно, но пак ще се изправите. Ще гледате само напред, ще вървите само по законите на душата си. Няма да се отклонявате наляво или надясно, по законите на сърдцето или на ума. Тъй щото, не питайте, защо идат противоречията, но върнете се в естествената среда, в която Бог ви е поставил, там ще

намерите себе си, висшето аз. Намери ли себе си, човек е придобил своя вътрешен мир, става господар на себе си.

Помнете: всеки човек е акробат в живота си. Дали е безверник, или вярващ, това не е важно. Има нещо по-високо от безверието и вярата, това е любовта, която регулира живота. Надеждата и вярата са степени, фази в живата, които водят към любовта. Под думата "любов" разбираме Божественото начало в човека. Влезеш ли в този кът, ти си вече у дома си. Докато не си дошъл до любовта, ти си още между камъните, между изварите, между хората – поети, философи, учени и т.н. Каквато поезия да четеш, каквато музика да слушаш, каквато картина да гледаш, нищо не се ползуваш. Ти трябва да влезеш в Божествения свят, да четеш живата поезия, да слушаш живата музика, да гледаш живите картини. Това са разрешените задачи на човешката душа. Желая на всички да вървите напред, без никакво отклонение наляво или надясно; да се върнете у дома си – в отечеството на вашата душа.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

15. Лекция от Учителя, държана на 18 декемврий, 1927 г.
София.

ЧОВЕШКИ И ПРИРОДНИ ЕНЕРГИИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Сега ще ви дам следната задача: онези от вас, които са свободни, да извадят от лекциите на общия и специалния клас всички практически правила, упражнения и формули. Разпределете се на групи и определете, коя група коя годишнина от лекциите ще вземе. Така ще улесните работата си.

На философите пък ще дам следната задача: да сравнят буквите на българската азбука с латинската и да потърсят причините, защо българското "р" е на латински "п", защо буквата "п" е на латински "н" и българското "у" е латинското "и"? Интересно е да се знае защо известни букви имат едно значение в един език, а друго значение в друг език. Буквата "а" означава бременност, същевременно символизира ума. Това показва, че умът в бялата раса е бременен с някаква идея.

Онези от вас, които са музикални, ще заучат добре песента: "Имаше човек, проводен от Бога". Следния път ще я изпеете. Изобщо, от всеки човек, като ученик в живота, се иска работа, както в областта на ума, така и в областта на сърдцето. Човек трябва да развива творческите си енергии. Какво ще стане с него, ако не работи? Какво ще стане с млякото, ако не се свари и стои дълго време неизползувано? Какво ще стане с живото, ако стои с години в хамбара? Всяко нещо, създадено от природата, има приложение. Ако не се приложи, то се разваля.

Една от задачите на съвременното възпитание е да научи човека да работи, да влага своите енергии и да ги разработва. Като млад,

човек се проявява на физическия свят. Докато е дете, той расте, развива своята мускулна и дихателна система. Като юноша, той работи повече със сърдцето си и проявява идеализъм. Като възрастен и стар, човек живее повече в умствения свят. Въз основа на придобитите опитности и знания, той започва да мисли. Често слушате старите да казват: Не си струва да бъде човек идеалист. Нито старият е прав в заключенията си, нито младият.

Старият отрича идеализма, защото се е разочаровал в него. Младият приема идеализма, защото не го е опитал. Той се възхищава от различни идеи, приема ги, но скоро се разочарова в тях. Той мечтае да работи за отечеството си, да го защищава и се хвърля в боя с голям ентусиазъм. Щом влезе в боя и го ранят, идеализмът му изчезва, и той казва: Не си струва да бъде човек идеалист. Под думата "бой" не разбираме буквалното значение, да отидеш на война. И в обикновения живот човек може да се сражава и, като го ранят, да търси начин да се скрие. Ако е писател, поет, който излизал направо с името си, сега започва да се крие, излиза с псевдоним, да не го познават хората. Псевдонимът показва, че има позиция и опозиция, но неприятелят е силен. Когато писателят, поетът, ученият излизат с името си, това показва, че са станали силни, не се страхуват от неприятеля си. Имената на всички хора са псевдоними. Никой досега не е излязъл още с истинското си име. В бъдеще, когато човек придобие истината и разбере, какво в същност представя той, ще излезе с истинското си име. Тогава той ще бъде готов да отговаря за всичко, което е и което знае.

Съвременните геолози изучават земята, различните огъвания и пертурбации, през които е минала тя, без да знаят дълбоките причини, които са предизвикали тези промени. Учените казват, че някакви естествени, природни причини са предизвикали промените в земните пластове, но тези промени не са случайни. Зад всяка

промяна се крие разумно същество, разумна сила. геолозите изучават фактите, но дали има някаква разумност в промените, които стават със земята, това не ги интересува. Защо едни планински върхове са по-високи, а други – по-низки, това е цяла философия. Фактът, че планинците се различават от полските хора по характер, по интелигентност, това говори за различните сили, които действуват по високите и низки места. Високите върхове са динамични центрове. Те представят резервоар на сили, които ще се използуват в бъдеще. Планинските върхове са свързани с центъра на земята и на слънцето. Същевременно те са помпи, които изтеглят нечистотиите. Например, ако сте неразположени и се изкачвате на някой планински връх, неразположението ви ще изчезне, и вие ще се върнете освежен, обновен. В долината човек се чувствува неразположен, угнетен, напрегнат. Щом се качи на планината, неразположението изчезва. Ако изкачите лъв, тигър или друго хищно животно на планина, висока четири – пет хиляди метра, то коренно ще се измени, ще се укроти, ще стане безопасно. Както в природата съществуват планински върхове и долини, така има хора с характери на планински върхове и на долини. Например, когато е неразположен, гневен и напрегнат, човек трябва да търси приятел, който представя планински връх, да му отнеме неразположението, да смени енергиите му. Когато сте пасивен, нямате енергия за работа, потърсете приятел, който живее в долината и обработва чернозема. Свържете ли се с него, той ще ви импулсира, ще ви предаде част от енергията си, и вие ще станете активен. Ето защо, трябва да дружите с хора, които са противоположни по характер на вас: активни с пасивни, идеалисти с материалисти. Изобщо, животът се проявява между полюси. Както две окръжности с различни радиуси могат да имат общ център, така и хора, с различни идеи и убеждения, могат да имат общ център. Някои

мислят, че материализмът е зло. Това е криво разбиране. материализъм и идеализъм са полюси на живота.

Какво, в същност, представя злото? – Произволния живот. Значи, злото се крие в произволите на живота, в еднообразието, в повтарянето на нещата. Представете си един човек, който заема положението на цар, и създава строги закони. Всеки, който не изпълнява законите, строго се наказва. Случва се, че в следното прераждане този цар се явява като прост войник и се намира под ударите на тези закони, които сам е създал. Щом го засегнат същите закони, той ги счита за зло. Много естествено. Тези закони се повтарят, те са зло за онзи, на когото се налагат. Адът е създаден от неща, които се повтарят, а раят – от нови неща. Ако искате да повторите миналия си живот, да се върнете към старите си разбирания, това значи, да си създадете най-голямото зло. Следователно, за да избегнете злото, не се борете с него, но всеки ден внасяйте нещо ново в разбиранията си. Не оставайте дълго време в старите си разбирания. Новото прави човека силен, млад, жизнерадостен. В какво се заключава силата на човека? – В неговата разумна воля. Колкото по-силна и разумна е волята на човека, толкова по-силен е той. За да не отслабва волята ви, винаги дръжте палеца си отвън, а не свит под пръстите. Когато искат да накажат човека, да го обезсилят, отрязват му палеца. Палецът трябва да се движи. Забележите ли, че волята ви отслабва, започнете да движите палеца си нагоре – надолу, наляво – надясно, да правите упражнения. Правете упражнения и с другите пръсти. Като отделите палеца настрана, приближете останалите пръсти, два по два, и правете различни упражнения с тях. Колкото по-подвижни са пръстите ви, толкова по-здрави ще бъдете. Горната част на ръката е положителна – волева, а долната – отрицателна. Добре е, от време на време да търкате дланите си една в друга, да махнете неразположението си. За

да се справи със своите състояния, човек трябва да наблюдава вървежа си, да изучава стъпката си. Ако удря силно с токовете си, това показва твърд характер. Силното удряне на токовете в земята разтърсва нервната система. Ако токовете се изяждат навън, това показва, че човек е несправедлив към външния свят; ако се изтриват отвътре, той е несправедлив към себе си. Здравословно е, когато ходите, да стъпвате на пръстите си тихо, спокойно, да не внасяте разстройство в нервната система. Гледайте на човешките прояви, като на задачи за разрешаване. Важно е да ги разрешите правилно и да научите нещо от тях. Като изучавате различните науки, вие развивате специални центрове, чрез които решавате задачите си. За да възприема и да предава правилно своите енергии и тия на природата, човек трябва да държи всички свои удове в изправност. Даже и космите, които мнозина считат за маловажно нещо, трябва да се държат в изправност, да не капят. Ако главата на човека е гола, той прилича на голи планински чукари, които нищо не произвеждат. Обаче, и крайното обрастване с косми не е за препоръчване. Много космат човек е повече животно, отколкото човек. Това показва, че животинското естество в него е силно развито. Исак имаше двама синове: Исав, който беше много космат, и Яков. Кой от двамата спечели повече в живота си? – Яков. Той не беше космат. Същевременно той беше любимец на майка си.

Като ученици на великия живот, стремете се към разнообразие. Това се постига чрез изучаване на различни науки – астрология, физиогномия, хиромантия, френология и т.н. От друга страна, изучавайте математика, естествените науки, философия и др. Каквото научите, прилагайте. Например, какъв смисъл има да познавате хиромантията теоретически, а не знаете, с какви хора да се свързвате и кои да избягвате. Казват, че е нещастен човек този, на когото трите основни линии – на ума, на сърдцето и на живота са слети в едно.

Страшно е положението на човека, ако това сливане на линиите е и в двете ръце. Ако е само в едната ръка, другата може да спаси положението. Обаче, и за това се иска силна воля. Ако този човек е нещастен за себе си, какво може да даде на другите? Трябва ли да правите връзка или съдружие с него? Срещнете ли такъв човек, бягайте с километри от него. Изобщо, гледайте на ръцете си като на проводници и възприематели на енергии. Колкото по-добре е развита ръката, колкото по-добре са развити пръстите и фалангите им, толкова по-богати условия има човек за развитието си. Да бъдат добре развити пръстите, не значи да бъдат чрезмерно развити, но да отговарят на онези нормални мерки, които природата е поставила. Това значи да има равновесие между силите на човешкия организъм. Казано е: "Познай себе си!" За да се познае, човек трябва да се изучава. Само при това положение той уважава и почита себе си, т.е. Божественото, което е вложено в него. Като почита себе си, ще почита и своите ближни. божественото в човека, проявено като дарба, способност или чувство, е планинско изворче, което непрестанно тече, увеличава се и напоява околността. Кой жаден пътник не се радва на това изворче? Кой пътник, объркал пътя си в гората, не се радва на малкото овчарче, което знае пътя и му го посочва? Радвайте се и на най-малкото знание, което ви посочва правия път в живота. Радвайте се на малките дарби, които ви избавят от мъчнотиите в живота. В малкото е скрито Божественото, което расте и се развива.

Т. м.

16. Лекция от Учителя, държана на 25 декември, 1927 г.

София.

РАЗУМНОТО В ЧОВЕКА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се кратък реферат върху Достоевски.

Коя е причината за различието между хората? Всички души са излезли от Бога с еднакви потенциални възможности, но по време и пространство всички не са излезли изведнъж. Тази е една от причините за различието, което съществува между хората. Като четете съчиненията на Достоевски, виждате, че неговите герои преживяват големи борби. Те всякога се борят между две чувства, поради което преживяват големи страдания. Явява се въпросът: В същност, имат ли хората страдания и радости? От философско гледище, ако страданието и радостта са нещо реално, защо така лесно се загубват и заличават?

Например, един търговец милионер има красива жена, красиви дъщери и синове. Всички му се радват, посрещат го и го изпращат любовно, и той се радва на щастлив семеен живот. По едно време той изгубва богатството си и дохожда до положението на краен сиромах. Жена му не му се радва вече, децата – също. Той преживява голямо страдание, чувства се изоставен от всички. Кое от двете положения е било реално: когато бил богат и се радвал на щастлив живот, или когато изгубил богатството си от една страна, жена си, синовете и дъщерите си – от друга, които започнали да роптаят против него и да го изоставят. Ако придобие отново богатството си, с него заедно ще се върне любовта на жена му и на децата му. Сега и вие, като млади, гледайте да не изгубите милионите. Ако ги изгубите, стремете се по някакъв начин да ги придобиете пак, но в по-голям размер, с няколко

милиона повече. Как може да спечели човек няколко милиона повече, не е важно. Това не може сега да се обясни. То си остава необяснен, затворен въпрос.

Помнете: красотата в живота се заключава в неразбраните неща. Кои неща са неразбрани? – Великите. Например, има велики радости и скърби, които са неразбрани. Те произвеждат обратни резултати. Голямата радост причинява голяма скръб; голямата скръб причинява радост. Ако на земята слезе един ангел, в своята красота и величие, много хора ще се влюбят в него и ще страдат, че не са красиви като него. Ако срещнат грозен човек, ще се зарадват. Грозният страда, че не е красив, а красивият се радва, че му се дава възможност да изпъкне с красотата си. Това са прояви, свойствени на човешката личност, а не на човешката душа. Когато душата се проявява, човек се радва на красивото и скърби заедно със страдащия. Оттук вадим заключението: злото действува в личността, а доброто – в душата. С други думи казано: злото се ражда, когато човек се отделя от Бога. Щом иска да бъде свободен, да прави, каквото иска, без да бъде отговорен за делата си, човек се отделя от Първата Причина и веднага започва да греши. Понеже човек носи законите на злото в себе си, той трябва да бъде буден, да не му се подава. Това се постига само чрез съзнателна и разумна връзка с Бога. Само така човек е в състояние да изправи погрешките си и да оживее. Докато греши, човек е мъртав. Щом изправи погрешките си, той оживява и възкръсва. Това значи придобиване на вечния живот. Ако животът не е в състояние да изправи погрешките на хората, да превърне злото в добро и въглена в диамант, сам по себе си, той няма смисъл. Вечният живот носи светлина, топлина и сила за човешките души. Като знаете това, стремете се към онзи живот, който внася светлина в ума, топлина в сърдцето и сила в тялото. Само при това положение кармата ще се превърне в дихарма, въгленът – в диамант, злото – в добро. При това

положение човек няма да остане в ада. Вратата на ада ще се отвори, и той ще излезе вън, на свобода и простор. Само така човек съзнава, че е дошъл на земята да изпълни Божията воля, в кръга на своите възможности и знания.

Много хора четат Достоевски, възхищават се от него, искат да бъдат като него. Това е невъзможно. Един е Достоевски, един е Толстой, един е Христос. Нещата не се повтарят. Следователно, ако великите хора са носители на светлина за човешките умове, стремете се всеки от вас да бъде поне малка свещ, да осветява своя път. Щом можете да осветявате своя път, ще помогнете и на ближния си. Радвайте се, че сте малка свещ, която носи светлина в света. Малките свещи, събрани на едно място, дават силна светлина, която разпръсва големия мрак. Да бъдеш велик, това значи, да минаваш през големи страдания и да се учиш от тях. Великите писатели описват своя живот, своите борби и страдания. Вие плачете над техните герои, искате да станете велики, но забравяте, че трябва да минете през големи страдания, да създадете своите герои. Иначе, нищо не можете да напишете. Бъдете доволни на всичко, което ви е дадено. Ролята ви може да е малка, но, ако я изиграете добре, вие ще се прочуете като добър актьор.

Ще кажете, че искате да играете първата, най-важната роля. Къде ще я играете? Ако играете вашата собствена драма, имате право да играете първата роля, но ако играете чужда драма, може да вземете и последната роля. Ето защо, дръжте в ума си мисълта, че в своята драма ще играете първата роля. Като запазвате първото място за себе си, ще отдавате правото и на другите. В своята драма всеки ще заеме първо място. Следователно, докато не сте влезли в новия живот, не питайте, защо нещата не стават, както трябва. Ще дойде ден, когато тъмнината ще отстъпи мястото си на светлината, и тогава всички ще

виждат ясно. За това време апостол Павел казва: "Сега виждаме мрачкаво, а тогава ще виждаме лице с лице".

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

17. Лекция от Учителя, държана на 1 януарий, 1928 г.

София.

РАЗУМНО ОГРАНИЧЕНИЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Чете се темата: "Причини на ограничението".

Отде произлиза думата ограничение? – От граница. В същност, не всяка граница е ограничение. Реката има два бряга, които определят посоката на нейното движение. Значи, бреговете са граници, без да я ограничават. И обратно: не всяка свобода е истинска. Да мисли, да чувствува и да постъпва човек, както иска, както намери за добре, това не подразбира свобода. Свободата е разумен, съзнателен акт. От гледище на свободата, всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да има определена граница, т.е. определена форма. Като говорим за ограниченията, добре е човек да се наблюдава, да види, на какви външни и вътрешни ограничения се натъква. Когато мислите на човека имат земен характер, той навежда главата си повече надолу, към земята. Колкото по-тежки стават мислите му, толкова повече натежнява главата. Тази е причината, дето понякога човек подпира главата си с ръце. Когато главата натежнее, това показва, че човек се движи в гъста материя. Направлението на човешката мисъл към центъра на земята или към центъра на слънцето дава свобода на човешките действия, или ги ограничава.

Като говорим за ограниченията, имаме пред вид разумния човек, който лесно се справя с тях. Той разбира смисъла и важността на нещата и знае, кога трябва сам да се ограничава и кога не. Например, един разумен студент се нуждае от учебник и получава от баща си пари, колкото му трябват, за излишни работи няма. Отива да купи книгата, но вижда по магазините хубава баница. Очите, стомахът му

силно желаят баницата. Ако си хапне баница, част от парите за учебника ще отиде. Като разумен, той веднага съобразява, че учебникът е по-необходим и доброволно ограничава желанието си да яде баница. Закон е: първо посей житото, а после яж баница. Астрологически погледнато, този студент е работил върху себе си, справил се е със света на временните желания и различава същественото от несъщественото. Който не разбира астрологията, ще се чуди, какво влияние може да окаже тя върху човешкия живот. Преди всичко, човек трябва да знае, че астрологическите знаци не са само вън от него, те се намират и в човешкия мозък. В мозъка на човека има едно слънце, около което се движат всички планети. Значи, каквото виждаме на небето, същото го има и в мозъка. Това, което наричаме движение на сили, на силови центрове в мозъка, не е нищо друго, освен влиянието на външните планети върху човешкия мозък. Значи, човек носи астрологическите знаци в мозъка си. Защо се интересува човек от слънцето? Защото е в неговата глава. Ако слънцето в човека изгасне, той е загубен. Ако една от планетите в неговата глава се разруши, той преживява голям катаклизъм.

За да не стават катаклизми и пертурбации в човешкия живот, на всички хора се препоръчва съзнателна, разумна работа върху себе си. Въпреки това, човек се гневи, не може да се владее и току грабне ножа, иска да си отмъсти на някого. Какво е станало с него? Коя е причината за гнева му? Марс е дошъл близо до него, влияе му. Но в този момент други планети се намесват, той хвърля ножа и бяга – уплашил се. Значи, Сатурн е въздействувал на Марс. От голям страх човек може да се разболее. Като утихне гнева, като мине страха и болестта, човек започва да мисли, да търси причината на своето състояние и по този начин сам си въздействува. При втор случай той не се подава на влиянието на Марс, справя се лесно с гнева си. Това наричаме работа върху себе си. Ето защо, когато се натъква на

известни състояния, на известни мисли и чувства, човек трябва да търси причините им, защо идат, отде идат и т.н. Така той придобива знания и опитности, от които се ползува в живота си. Когато планетите дохождат близо до слънцето, те указват благотворно влияние върху човека. С това се обяснява, защо човек мисли върху някои неща, а те не се сбъдват, докато не ги почувствува в слънчевия възел. Щом нещо трепне под лъжичката му, т.е. в слънчевия възел, това, което мисли, ще се реализира. Не трепне ли, мислите му не се реализират. Колкото по-далеч са планетите от слънцето на човешкия мозък, толкова по-мъчно се реализират неговите мисли. Години ще минат, докато се реализират. Крайният предел за реализиране на една човешка мисъл на физическия свят е 22 години. Ако през този период не се реализира, тя остава нереализирана.

И тъй, всеки трябва да работи върху себе си, да развива интуицията си, т.е. Божественото чувство. Чрез интуицията той ще знае, как ще свърши гимназия или университет, дали ще успее в предприятията си и т.н. Интуицията е вътрешният пътеводител. Тя води човека в правия път, посочва му, какво да работи, какви връзки да прави с хората и т.н. Чрез интуицията човек изучава вътрешната астрология, т.е. астрологията на своя мозък. Щом научи нея, той може да изучава и външната, обширна, космическа астрология. Ако разбере вътрешната, ще разбере и външната. Без познаване на вътрешната астрология, външната не може много да ви ползува. Като изучава себе си, човек може да си даде отчет за всички свои движения, да разбере, произволни ли са те, или не са произволни. Той ще разбере, че много от неговите движения са под влиянието на нисши същества и ще прави опити да се владее. Човек не трябва да се подава на чужди влияния и внушения, на хипнотични състояния. Чрез възпитанието и самовъзпитанието вие можете да си помагате, да не се подавате на външни влияния, или поне да ги разбирате и да знаете, как да си

въздействувате. И най-силният, и най-ученият човек не може да се освободи от влияния. Малко или много, всеки човек се намира под чужди влияния и внушения.

Опасно е, когато влиянието иде от нисши същества и светове. Ако влиянието е от възвишения свят, човек се ползува. Ще възразите: Защо Бог е допуснал влиянието? Много подобни въпроси могат да се зададат. Например, може да се запита, защо паякът лови мухите, защо соколът граби малките птички, защо сомът гълта малките риби, защо змията гълта жабите, защо жабата гълта мухите? Какъвто отговор и да дадете на тези въпроси, не можете да ги разрешите. Едно трябва да знаете: всичко, което става в природата, във външния свят, същото става и в човека. В животинското царство съществува велика борба, която не може да се избегне. Тя се дължи на различието, което съществува в съзнанията. Всяко същество живее така, както съзнанието му го ръководи. Не е въпрос, да се постави хармония в съзнанието на другите същества, но всеки да помисли за своето съзнание. Какво трябва да прави човек, за да не нарушава хармонията на съзнанието си? Първо, човек трябва да се огради от влиянието на дисхармоничните съзнания вън от себе си. Това значи, да ограничи, да затвори съзнанието си за външни, нисши влияния. В този смисъл, ограничението е не само на място, но даже е благо. Представете си, че кесията ви е пълна със златни монети, и вие трябва да минете през гората, дето ви очакват разбойници. Горският стражар ви среща и казва: Дайте кесията си! – Не я давам. – Върнете се тогава у дома си да я изпразните. Вие се възмущавате от ограничението, което ви прави стражарят. Не се възмущавайте, послушайте го: върнете се у дома си, да изпразните кесията, или я оставете при него. Като се върнете, той ще ви я даде. Не се ли ограничите, ще платите с живота си.

Ще кажете, че не е морално да ви ограничават, или да взимат богатството ви. Тук не става въпрос за морал, но за спасяване на живота. Ако вълкът попадне в капан, той предпочита да прегризе задния си крак, за който е хванат, отколкото да остане в капана и да одерат кожата му. За предпочитане е да живее, макар и с три крака, отколкото да разчита на случайността. Щом се е хванал в капана, няма спасение. Друг е въпросът, ако е попаднал в капана с предния крак. За нищо на света той не може да прегризе предния си крак. В този случай, той е готов да се моли на онзи, който го е хванал, но крака си няма да прегризе. Тъй щото, ако кесията ви представя задния крак, с който сте попаднали в капана, прегризете го, т.е. оставете кесията на стражаря, откажете се от нея. Обаче, ако кесията ви е предният крак, ще разчитате на Провидението. Значи, ако е хванат задният ти крак, ти сам ще разрешиш въпроса; ако е хванат предният крак, Бог ще разреши въпроса. Ако краката ти са хванати, ръцете могат да те освободят; ако ръцете ти са хванати, краката не могат да те освободят. В случая, ръцете представят човешкия ум, а краката – човешкото сърдце. Ето защо, като се намерите пред известно ограничение, стремете се да разбирате не само себе си, своя личен живот, но и силите, които действуват в самата природа. За това се изисква непрестанна работа. Никога не оставайте праздни, без работа. Каквито състояния да минавате, положителни или отрицателни, изучавайте ги, за да се ползувате от тях.

Разправят за английския държавник Гладстон, че никога не оставал без работа, поради което се справял с мъчнотиите си. Когато се натъквал на трудни въпроси, на тежки състояния, той отивал да реже дърва. По този начин трансформирал състоянията си и отново пристъпвал към разрешаване на мъчните задачи. Какво представят лошите и мрачни състояния? Те са мисли на живи същества от низка култура. Щом ви нападне такова същество, впрегнете го на работа.

Дайте му един добър урок, втори път да не ви посещава. Ще кажете, че причината се крие във вас, че вие сте лош човек, затова имате лоши състояния. И това е възможно, но питам: Как така, един и същ човек, днес е добър, на другия ден лош? Човек е или добър, или лош; в същност, човек не е нито добър, нито лош. Като дойде доброто при вас, приемете го, то работи във ваша полза; като дойде злото, впрегнете го на работа. Не го ли заставите на сила да работи за вас, то ще ви застави да работите за него. Някои мислят, че Бог и природата ще оправят работите им, ще помогнат да се освободят от мъчнотиите си. И това е вярно, но първо вие ще работите, да трансформирате състоянията си. Бог помага на онези, които работят, които проявяват доброто.

Представете си, че намерите на пътя кесия с 500 златни монети. Виждате, че един човек се навежда, търси нещо по земята. Кесията е негова. Той отивал при някои бедни, да им помогне. Щом разберете, че кесията е негова, вие му я давате. Доволен от постъпката ви, той взима вашия адрес, иска да ви посети. Вие разправяте за случката на вашия приятел, но той ви нарича будала, глупец. Защо сте будала? – Защото не сте задържали кесията с парите за себе си. Трябва ли да се обиждате от приятеля си? Какво лошо има в постъпката ви? Богатият човек дохожда в къщата ви, разговаря се с вас и ви обещава, че ще ви подържа да свършите университет. За вашата честност, разумният свят ви отпуща кредит чрез богатия човек, да свършите образованието си. След всяко добро, което правите, разумният свят увеличава кредита ви. Които ви обичат, са готови на всякакви жертви за вас, защото вървите в правия път. Добре е, от време на време, да получава човек някакъв подарък от онези, които го обичат.

Като знаете това, стремете се да проявявате доброто, справедливостта, любовта, да се свързвате с разумните и напреднали същества, които са завършили развитието си на земята. За най-

малкото добро, което виждат в човека, те са готови да го възнаградят материално и морално. Това не е подкуп, а поощрение. За да върви напред, човек се нуждае от одобряването на някое възвишено същество. Човек иска да знае, как е издържал изпита си. Приятно е да чуеш мнението на разумния и учен човек. Какво ще каже за вас онзи, който не разбира нещата, това да не ви смущава, нито да ви обижда. Започнете с малки опити и упражнения да калите волята си. Например, ръцете трябва да имат приятна топлина, да не бъдат нито горещи, нито студени. челото трябва да бъде хладно, а не топло или горещо. Ако ръцете са горещи или студени, а челото и предната, горна част на главата – топли, трябва да приложите волята си, да урегулирате кръвообръщението си. В предната част на мозъка действува електричество, а в задната – магнетизъм. Така, именно, се уравновесяват силите в човешкия организъм, и той мисли право, радва се на добро здраве. Организмът, с който човек разполага, е неговият инструмент. За да си служи с него, той трябва да го държи в изправност. Който не разбира нещата, бърза, иска по-скоро да свърши работата си.

Бързането не помага. Разумният човек прави всяко нещо на време. Той не губи времето си, затова работите му се нареждат добре. Като бърза, човек сам се спъва: тук се изгорил, там се ударил и т.н. Ще кажете, че трябва да се мъчите, да се трудите, за да свършите работите си на време. Защо ще се мъчите? Мъчението е за ада, трудът – за земята, а работата, творчеството – за рая. Следователно, щом се намерите пред мъчнотии, не се мъчете, но излезте от лошите условия на живота и започнете да мислите. Чрез мисълта си човек се повдига в по-висок свят, дето лесно решава задачите си.

И тъй, трябва да работите върху характера си, да развивате самообладание. Чрез самообладанието си вие можете да владеете силите на своя организъм, да владеете своите нисши желания. Това не

значи, да ги подпушвате, да се борите с тях, но да ги изучавате и възпитавате. Като влезе едно нисше желание в сърдцето ви, или една нисша мисъл в ума ви, започнете да се разговаряте с тях. Като им обърнете внимание, те се смекчават и постепенно утихват, докато излязат вън от вас. Опасността не е в сърдцето, нито в предната и горна част на главата, но в задния мозък. Дойдат ли желанията там, човек мъчно може да си помогне. Затова казват, че човек се спъва от задния си ум. Когато силата му е в задния ум, той минава през големи мъчнотии и страдания, но, в края на краищата, ще се освободи, ще излезе от този ум и ще влезе в предната и горна част на своя мозък.

Желая ви да бъдете силни в предния си ум, а не в задния. Последният нека бъде в запас; ако потрябва някога, ще се обърнете към него за услуга.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

18. Лекция от Учителя, държана на 8 януарий, 1928 г.
София.

ТВОРЕЦ НА СЪДБАТА СИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Къде се проявява най-голяма дейност на човека? – В устата и в носа. Устата е свързана със стомаха и с дробовете. Значи, най-голяма дейност проявяват стомахът и дробовете. Устата е врата, връзка между природата и човека. Стомахът пък е свързан със слепоочните области на човека, а оттам и с творческия му ум. Нуждата от храна е направила човека изобретателен. С други думи казано: стомахът е направил човека изобретателен. Гладът е накарал хората да мислят, да откриват различни неща. Който гладува, може да стане гениален в областта на изобретенията.

И тъй, всеки орган, всяко сетиво помага за развиване на известни способности в човека. Например, дробовете помагат за развиване на обективния, т.е. наблюдателния ум на човека. Понеже и носът има отношение към дробовете, и той помага за развиване на обективния ум; очите и ушите взимат участие при развиване на висшите способности. Като изучавате анатомията и физиология, вие се свързвате с физическата и психическата служба на органите. Всеки орган има двойна служба: външна и вътрешна, т.е. материална и духовна. Като изучавате службата на своите органи, дохождате и до отвлечени въпроси, например, какво представя изкуството, красотата и т.н. Добре е да изучавате тези въпроси, както са ги разглеждали учените и философите в миналото, както ги разглеждат и днес. Добре е да познавате културата на миналото, както и съвременната култура. В далечното минало хората са живели в плоскост, днес живеят в куб, в

третото измерение, а в бъдеще ще живеят в тесеракта – в четвъртото измерение.

Много от сегашните хора се стремят към идеен живот, т.е. към плоскостта, но този живот носи изненади. Стъпиш ли на една плоскост, лесно можеш да се подхлъзнеш. Не е така, обаче, с телата. Влезеш ли в едно тяло, опасностите са по-малко. Там има много ръбове в противоположни посоки, които задържат човека, препятствуват на падането. Ако на едно място се подхлъзне, от друго ще се задържи. Като геометрическо тяло, човек представя куб в движение. Той се движи напред, ту с едната страна на куба, ту с другата. Тази е причината, поради която човек не тръгва всеки ден с един и същ крак от дома си: някога с десния си крак, някога с левия. На вас не ви остава нищо друго, освен да следите, как се нареждат работите ви през деня, с какви хора ще се срещате, в какви отношения ще бъдете с тях, в зависимост от това, с кой крак сте тръгнали. Двата крака не съдържат еднакви енергии, тъй щото, от значение е, с кой крак човек тръгва от дома си, колко обръщания правил през деня и в колко часа се връща и т.н. С това се обясняват различните отношения на хората към училището и към окръжаващите. Някой ученик или студент тръгва от дома си за училище и отива направо там; друг не отива направо, а се отбива на няколко места – в една, в друга лавка, да си хапне и пийне, докато изгуби времето за училище.

Ученик или студент, който не отива направо в училището, прилича на онзи турски бей, който се напил и започнал да пее, да играе и забравил, каква работа трябвало да свърши. Той отишъл в дома на един български чорбаджия да поговорят по една важна работа. Чорбаджията го поканил да седне и след това му донесъл да опита новото вино, което едва започнало да кипи. Беят пил повече, отколкото трябва, и се напил. По едно време той казал на чорбаджията: Чорбаджи, иска ми се да поиграя. – Поиграй! – Иска ми

се да викам, да пея. – Викай, пей, колкото искаш. Беят играл, викал и пял, но работата си не свършил.

Дойдете ли до живота на съзнателния човек, нужно е будно съзнание. Той не трябва да се ограничава, но да се ръководи от правилата на разумния живот. Като отива на работа или на училище, човек трябва да знае, с кой крак да тръгне – с десния, или с левия. За да дойдете до това знание, трябва да правите опити. По този начин вие се свързвате с органическите сили в природата и ще знаете, как да се справяте с тях. Знанието трябва да се прилага. Ако не го прилагате, не можете да се ползувате от него. Човек може да черпи знанията си направо от природата: от вятъра, от облаците, от небесната дъга, от камъните, от цветята, от дърветата, от животните. Затова е нуждно наблюдение, размишление, съпоставяне. Изучавайте ветровете и вижте, кой вятър обичате – тихия или силния, западния или източния, южния или северния. Разглеждайте облаците, вижте, кои от тях са дъждовни, кои не са. После спрете вниманието си върху цветята и техните краски, да научите, какво влияние оказват те върху нервната ви система. Постепенно ще дойдете до птиците, млекопитаещите. Интересно е, всеки сам да провери, кое животно обича най-много и защо го обича. Всяко животно има специфични прояви, които заслужават изучаване. Колкото по-съзнателно изучавате природата, толкова повече се свързвате с нея и дохождате до такива знания, които ви правят самостоятелни и сигурни в живота. Казано е: "С какъвто дружиш, такъв ставаш". Дружете с природата, черпете от нея сила и знание, за да се развивате правилно. Само онзи може да се ползува от знанието на природата, който, като дете, с доверие възприема и се учи. За него природата отваря вратата си и го въвежда в своите скривалища. Покаже ли му пътищата, които трябва да следва, тя го пуща в живота да изучава себе си и окръжаващите. Следователно, човек не може да дойде до познаване на себе си, ако не

е познал природата. Като четете съчиненията на някой философ, или учен, вие виждате, какво е работил, но същевременно прониквате в неговата мисъл. Някой изучава мравките, прави заключения за тях, но силата на неговия ум се проявява, именно, в тълкуванията, които той дава. Така от една страна изучавате животните, растенията и минералите, а от друга – ума, който ви довежда до тези познания. И най-после, като изучите и човека – самия себе, вие сте готови да влезете в Божествения свят. Това не значи още, че сте решили напълно задачите на живота, но поне отчасти. Докато не влезе в Божествения свят, човек се намира в бурното море, изложен на бури и ветрове, на земетресения и катаклизми, на тревоги, смущения, лишения и т.н. Ще дойде ден, когато ще излезе от вълните на бурното море и ще стане творец на собствената си съдба: каквото помисли, ще стане; каквото пожелае, ще има. Работете съзнателно, да станете творци на съдбата си. Това подразбира, да бъде човек господар на своите сили, да разполага със знанието си във всеки даден момент. Той познава законите на Битието и се ползува от тях. Когато дойде някаква идея в главата му, той не се мъчи да я организира, но я посява в добра почва и я оставя сама да се организира. Вземе ли човешкият ум участие в организиране на идеите, нищо не се постига. Това е механически процес, а естественото организиране на идеите е разумен, съзнателен процес. Да пренасяте с кофа вода от далечно разстояние, за да измиете един голям салон, това е губене на време. Много време, много енергия ще изразходвате, а резултатът ще бъде малък. Какво трябва да направите? Ще вземете една каучукова тръба, ще я турите на чешмата и ще поливате. Едно е нуждно само: малък наклон, по който нечистата вода да изтича навън. В разумния живот е допуснат малък наклон, по който нечистотиите да изтичат навън. Като знаете това, дайте малък наклон на плоскостта, на която живеете, да стане едно изтичане навън. Само при това положение

може да стане въпрос за смяна на състоянията. Колко голям трябва да бъде наклонът на вашата плоскост? Не по-голям от два градуса. При този наклон човек се чувствува доволен, радостен и обновен.

Това, което говоря днес, се отнася за напредналите ученици, които са дошли до границата на Божествения свят. Те трябва да работят за себе си, но и да помагат на по-слабите. Силни и слаби, всички хора трябва да работят, никой да не очаква наготово. И като очаква наготово, нещата пак ще станат но не така, както искате. Например, някой влезе в лодка без гребла, без кормило и очаква на условията. Ще дойде прилив на вълните, ще го отнесе на брега. Тук той ще чака известно време да дойде по-голям прилив, да го поеме. Отново ще влезе във водата, но вятър няма да го подкара. Ще чака ден – два да дойде вятър. Ще го подеме вятърът, но в посока, която той не желае. След много блъскане, ще го остави на някой бряг, но не на този, който човекът е желал. Разумният човек не очаква на приливите и на отливите. Той върви с тях, но прилага греблата и кормилото. Той знае посоката на движението си и не се подава на случайности и произволи.

За да спазва разумните правила на живота, човек трябва да изучава окултните науки. В широк смисъл на думата "окултна наука" разбираме науката, която изучава същината на живота, т.е. неговите дълбоки прояви. Дали ще изучава хиромантия, френология, физиогномия, астрология, това са все окултни науки. Всяка от тях изучава специални прояви на живота, които се отразяват на ръката, на лицето, на главата, на целия организъм. Останалите науки – физика, химия, математика, естествена история, философия, са достъпни за по-голяма част хора и се явяват като съставна част на окултната наука. Който познава тези науки, по-лесно ще изучава окултната. Като изучава окултните науки, човек вижда, че външните условия оказват влияние върху организма и характера му. Например,

ако космите на човека са дебели, това показва, че той е живял в груба среда, която му е противодействувала; ако космите му са меки, той е живял в мека среда, благоприятна за развитието му. Колкото по-отворени са очите на човека, толкова по-малка е била окръжаващата светлина. Очите се хранят от светлината, но тя не трябва да бъде нито много силна, нито много слаба. Силната светлина, както и голямата тъмнина произвеждат един и същ резултат – ослепяване. Прилепите, които живеят в тъмни пещери, имат съвършено слабо зрение. Обонянието и осезанието в тях е добре развито, за сметка на зрението. Хора, на които очите са широко отворени, имат интенсивни желания. Те са весели, обичат разнообразието. Ако очите са крайно изпъкнали, това означава алчност. Малките очи приемат малко впечатления от външния свят, но и тях всякога не обработват добре. Това се отнася до нормалните очи. При анормалните очи дохождаме до други белези.

Човек трябва да пази зрението си: да не гледа направо силна светлина, като слънчевата, електрическата и др. Силната светлина действува върху ретината и притъпява зрението. Човек трябва да знае, как да тонира зрението си, да се нагажда на различните светлини, без да поврежда очите си. за да усилите зрението си, излизайте вънка след полунощ, от 12 – 1 ч., когато небето е звездно, да наблюдавате звездите. Добре е да излизате и в мрачна, бурна нощ. След това сравнявайте, как се отразяват на очите ясната и мрачната нощ. Тези опити са добри, както за усилване на зрението, така и за каляване на нервната система. Излизайте вечер и при добро, и при лошо разположение на духа. Във втория случай ще трансформирате състоянието си и ще се върнете бодри и с добро разположение. Едно се иска при опитите – спокойствие. Никакъв страх, никакво смущение! Най-малкият страх или най-малкото смущение пречи на опита. Който е страхлив и не се решава сам да излиза вечер, нека

извика своя приятел и заедно да излязат. Щом са двама, те могат да излязат вън от града. Значи, първото условие, което помага за добрите резултати при опитите, е спокойствието.

Всеки трябва да работи върху себе си, да се лекува, да трансформира състоянията си. Това се постига чрез опити и упражнения. Малки опити ще правите, не започвайте с големи. Малките опити дават добри резултати, не изведнъж, но постепенно. Ако отлагате и не работите доброволно, природата ще ви застави насила. ще ви даде някаква болест, ще ви тури на легло, ще боледувате пет – шест месеца, докато платите задълженията си. Ще кажете, че не сте разположени да правите упражнения. Разположението или неразположението не трябва да пречат на работата ви. Те са резултати на миналото. Дали се радвате, или скърбите, това са последствия от миналия ви живот. За да създадете нещо хубаво в себе си, трябва да работите при всички условия: при разположение или неразположение, при радост или скръб. Само по този начин ще влезете в красивия живот.

Мнозина се оплакват от отслабване на паметта и отдават това на възрастта си. Те мислят, че са остарели. Паметта отслабва от натрупване на стари идеи в ума. Например, хората се страхуват за бъдещето си и постоянно мислят, какво ще стане с тях след 10 – 20 години. Това са идеи на вашите деди и прадеди. Няма защо да се страхувате за утрешния ден. Бъдещето ви зависи от вас. Изхвърлете старите идеи от ума си, и вие ще се подмладите, ще усилите паметта си. Ако вложите вашите стари идеи в ума на едно дете, и то ще изгуби паметта си. Защо трябва да се страхувате за бъдещето си, когато животът ви е поставен пред вас на изучаване? Отворете книгата на вашия живот и четете. Само онзи се страхува, който няма очи да вижда и глава, да разбира. Дето погледнете – на ръката, на лицето, на главата – навсякъде е писано, как ще живеете и през какви

мъчнотии и страдания ще минете. Отворете книгата на вашата астрология, да видите, кои планети ви влияят и как можете да се справите с добрите и лошите им влияния. Четете това, което сте писали сами върху себе си и бъдете внимателни в това, което пишете днес. Ако в хороскопа ви преобладава числото едно, т.е. единицата, ще знаете, че мъжкият принцип – бащата, е оказал влияние върху вас; ако преобладава двойката, майката е упражнявала влияние; ако преобладава тройката, братята и сестрите са упражнявали влияние. Тройката е число на равновесие. След това, отново иде влиянието на бащата – четворката, на майката – петорката, на децата – шесторката. Това е втората фаза на влияние. Най-после влизаме в третата фаза – седморката – влияние на бащата, осморката – на майката и деветорката – на децата.

Това са кратки обяснения. Искате ли да знаете повече, всеки сам ще изучава астрологията, но, при условие, да не се страхува. Дойде ли до затворените числа, да не бута там. Те ще се откриват постепенно, според подготовката на човека – това зависи от степента на неговото развитие. Бог работи върху човека с доброто и със злото, с положителните и с отрицателните сили. От човека зависи, как ще се ползува от тия сили.

Представете си, че сте беден момък, следвате в университет, но едва се справяте със средствата си. В същия университет следва един син на милионер, който има на разположение хиляди. Какво трябва да направите, за да подобрите положението си? Свържете се с богатския син чрез услуги. Гледайте всеки ден да му направите услуга, която той да оцени. Това значи: свържете своето нещастие с щастието на другите хора и към вас ще потекат струи на изобилие, на нов живот. Ще кажете, че това е унизително за вас. Чудно нещо! Човек се е унижил пред Бога и пред разумните същества, като е

загубил благото, което му е дадено, а не иска да се изложи през ближния си.

В живота има много начини, чрез които човек може да подобри съдбата си. Представете си, че вашият приятел, който има лоша съдба, падне в дълбок кладенец. Трябва ли да се спуснете след него да му помогнете? Ще го оставите да чака известно време, докато намерите здраво въже, с което да го извадите от кладенеца. Дебелото въже е условието, с което подобрявате съдбата му. Вие давате част от своите блага на приятеля си и му помагате да подобри живота си. Трябва ли да стоите в кладенеца и да плачете, че никой не ви чува, никой не се отзовава на вашия вик? Достатъчно е да мине само един час, за да дойдат вашите добри приятели.

Благодарете на добрите си приятели, видими и невидими, които се притичат на вашия разумен зов. Дето е разумността, там са вашите приятели. Няма човек на земята, който да е лишен от добри и разумни приятели. Те му се притичат на помощ и подобряват неговата съдба. От правилната връзка с вашите приятели зависи вашето бъдеще. Затова казваме, че човек е творец на своята съдба.

– Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на мира ще изпълни сърдцето ти с всички добрини.

19. Лекция от Учителя, държана на 15 януарий, 1928 г.
София.

ЖИВОТЪТ ВЪВ ФОРМИТЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

От следната седмица влизаме в съзвездието Водолей, което продължава до девети март. Съществуват два водолея: малък и голям. През това време ще изучавате лекциите, ще размишлявате върху тях и ще прилагате това, което може още сега да се приложи. Мисленето, като процес, не е нищо друго, освен тъкачество. Досега вие сте прели, отсега нататък ще тъчете, да изработите нещо. За тази цел ви са нужни стан, бърдо; после, ще насновете преждата и ще започнете да тъчете. По какъв начин ще тъчете? – По методите на природата. Търсите ли философски системи при тъкането, нищо няма да постигнете. Защо? – Много философи тъкат, но само в своята област. Излязат ли вън от нея, философията им пропада. Тя е нагодена само за една среда, както рибите – за водата, птиците – за въздуха. Истинският учен, философ живее във всички среди. Той лесно трансформира състоянията си и минава от въздухообразна среда в течна, от течна в твърда и обратно: от твърда в течна и въздухообразна.

Като се говори за постиженията на човешкия ум и на човешкото сърдце, дохождаме до гениите, светиите и адептите. Щом съществуват такива постижения, и обикновеният човек може да върви по пътя на съвършените, да постигне съвършенство. Това не се постига изведнъж, но постепенно. Важно е още днес човек да постави добра основа на живота си и да гради върху нея. Приемете ли една Божествена идея, не я чоплете. Посейте я, тя сама ще се организира. Ще кажете, че трябва много да мислите върху нея. Многото мислене

не помага – нуждна ви е светлина. За обикновения човек е достатъчна светлината на философския ум, но за онзи, на когото умът е организиран вече, друга светлина е нуждна – мека, бяла светлина, наречена духовна. Тази светлина се отнася към втората гама на дъгата. В същност, дъгата се състои не от седем, а от десет краски: първите три са основни, четирите – производни, а останалите три – принципални. Който попадне в последните три краски на дъгата, ще възприеме в ума си меката, бяла светлина, която ще внесе мекота и разположение в сърдцето. Без тази светлина сърдцето остава кораво и сухо.

Какво трябва да прави човек, за да понася мъчнотиите в живота? – Да прилага любовта. Без любов задачите не се разрешават. За да запази равновесието си, човек трябва да обича и лошите хора, с които е поставен на везните. Може ли да обичаш лошите хора? – Ако обичаш себе си, ще обичаш и лошите хора. Представете си, че вие сте поставени на едното блюдо на везните, а на другото – един лош човек, към когото нямате разположение. Лош човек е, наистина, но само с него се уравновесяват везните. Пожелаете ли той да слезе долу, да се освободите от него, равновесието се нарушава, и вие падате на земята. Докато сте на везните, и вие ще го обичате, и той ще ви обича. Без него вие ще се намерите на земята; без вас и той ще падне на земята. Обикновено Провидението поставя в блюдата на житейските везни един добър и един лош човек, взаимно да се уравновесяват. В редки случаи поставят на двете блюда добри хора.

Ще кажете, че хората се теглят. Теглят се, без да знаят това. И на земята ги теглят, и в онзи свят ги теглят. Тегленето има за цел да уравновесява величините, с които природата си служи. Това подразбира стиха от Евангелието: "Не противи се на злото". Ние казваме: "Не се бори със злото". Българите пък казват: "Ела зло, че без тебе по-зло". Не може да се изхвърли злото от живота, нито от

природата. То е велика, космическа сила, която работи заедно с доброто. Злото и доброто съществуват и в самия човек. Каквито усилия и да прави, човек не може да се освободи от злото. Да се освободиш от него, това значи, да напуснеш земята. Изкуство е не да бяга човек от лошото си естество, но да го уравновеси с доброто. Щом постигне това, те стават приятели. Най-малкото нарушаване на равновесието внася противоречия в човека. Той се чуди, какво е станало с него, че е толкова лош. Сам се пита: Аз ли съм това, или не съм? За да не нарушава равновесието си, човек трябва да знае, от какво може да се освободи и от какво не може. Освобождавайте се от всичко човешко, но не и от Божественото. На Божественото ще се подчинявате, а човешкото ще възпитавате. Дойдете ли до желанията си, правете наблюдения, изучавания, да различавате човешките от Божествените. Не е въпрос да се самоосъждате, но да анализирате нещата. Критиката е опасна, но и без критика е опасно. Човек трябва да бъде разумен, да знае, кога и как да критикува.

Защо не трябва човек да критикува? – Защото всяко нещо е в процес на развитие. Как ще критикуваш пъпката, че не е цъвнала? Тя чака момента на своето разпукване. Как ще критикуваш плода, че не е узрял? Той не е достатъчно огряван от слънцето. Когато слънцето го грее определено време, плодът узрява. Следователно, не критикувайте художника, че не рисува добре. Той не е завършил още учението си. Не критикувайте музиканта, че не свири добре. Той не е завършил още развитието си. Радвайте се и на слабите, незавършили още поети, писатели, музиканти и художници, защото пред тях се открива велико бъдеще. Важно е човек да работи, един ден ще излезе нещо от него. Светът, в който живеете, е велико училище, от което ще научите много уроци. Дали сте материалист, или идеалист, не е важно. И материалистът се учи, както и идеалистът. Разликата е в това, че

идеалистът е весел, с добро разположение на духа и вярва в успеха на работата, която започва.

Човек трябва да се изучава, да знае, какви линии носи в себе си. Ако линията на раменете е права и широка, човек е пригоден за физическия свят. Той върви по мъжка линия. Правите линии, с които природата си служи, показват енергия. Когато линията на раменете е крива, заоблена надолу, човек върви по женска линия. Кривите линии показват пластичност. Такъв човек работи повече с мисълта си. Като наблюдавате човешкото лице, виждате, че то представя два триъгълника, с обща основа и с върхове в противоположни посоки. Колкото повече се засилва долният триъгълник, т.е. колкото повече енергия се складира в брадата, човек става по-голям материалист. Колкото повече се засилва горният триъгълник, челото и горната част на главата, човек става по-голям идеалист. Той се интересува от възвишени работи и дава условия за проявяване на Божественото в него. За да развива ума или сърдцето си, човек трябва да си създава красиви образи за нещата. Например, ако искате да имате високо чело, ще мислите за хора с високи чела, ще изучавате пътя, по който те са изработили своето чело. Ако искате да развиете някоя добродетел, мислете за хора, които носят тази добродетел в себе си. Ако искате да станете атлет, мислете за хора, които са развили голяма физическа сила. Затова е казано: За каквото мисли човек, това става. Или, с какъвто дружиш, такъв ставаш. Невъзможно е външната обстановка да не повлияе на човека. Като знае това, той трябва да се движи в среда, която да му влияе благотворно. Както благоуханието на цветята се разнася надалеч и влияе на хората, така добрите и лошите хора оказват влияние на окръжаващите. Светът е пълен с красиви и изопачени форми на мисълта, но човек трябва да бъде господар на себе си, да знае, кои да възприеме и кои да отхвърли. Затова е казано в Писанието, че духовете трябва да се подчиняват на

праведния и на пророка, а не пророкът на духовете. Под думата "духове" разбираме онези същества, които помагат на човешкия ум и на човешкото сърдце. Обаче, заедно с човека те трябва да се подчиняват на неговата разумна воля, т.е. на неговата разумна природа. Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде господар на своите мисли и чувства, да ги различава и да знае, кои да приеме, кои да остави вън от себе си. Учете се да си избирате добри приятели и приятелки, добри книги и добри занятия. Има занаяти, професии, които развиват долната част на лицето – брадата, челюстите, скулите на лицето и правят човека материалист. Има и такива занаяти и професии, които развиват горната част на лицето и правят човека идеалист.

Работете върху себе си съзнателно, да подобрите своите форми и чърти на лицето, на главата, на ръцете, да изваете красив образ, т.е. да се усъвършенствувате. Правете различни опити и наблюдения върху себе си, да знаете по какъв начин да възприемате светлината и да се ползувате от нея, както за лекуване, така и за повдигане и растене на ума. Като излизате вън, да се печете на слънце, не е безразлично, под какъв ъгъл ще възприемете слънчевите лъчи. Обръщайте ту дясната, ту лявата страна или гърба си към слънцето, и следете, как ви се отразяват слънчевите лъчи. При различно положение ще имате различни резултати. Ако сте на планината, и там правете същите опити, но обръщайте внимание на мястото, дето седите. В природата има тъй наречени "живи места, живи фокуси", които предават на човека живи, разумни енергии. Едно такова място може да предаде на човека една светла, възвишена мисъл, която да го подтикне към нещо добро и красиво. В това отношение, земята е склад на енергии, които трябва да се използуват за доброто на цялото човечество.

Който иска да се развива правилно, трябва да бъде внимателен, да използува нещата разумно. Ако четеш през деня или вечер, първо

ще се нагодиш така, че светлината да пада добре върху книгата, да не разваляш очите си. Заемеш ли добро положение, и състоянието ти ще бъде добро. Който не внимава и бърза, всякога ще страда. Затова е казано: "Покритото мляко котка го не лочи." Покривайте съда, в който сте турили ценно съдържание, за да не страдате. Какво по-ценно може да има човек от живота си?

Работете с цветовете, с различните краски, като методи за лекуване и за набавяне на онези енергии, които липсват в организма ви. Всички хора не се нуждаят от един и същ род енергии, затова, именно, всички не обичат един и същ цвят. Ако нямате предмети, които да ви свързват с различните цветове, работете мислено, като изговаряте такива думи, които ще събудят у вас съответни цветове. Например, ако кажете думата "син", веднага си представяте или тъмно син, или ясно син цвят. Първият е цвят на долина, затова ви сваля низко, в долината на живота. Ясно – синият цвят ви напомня небе, височина, затова издига мисълта ви високо, на някой планински връх. Също така и другите цветове произвеждат различни състояния в човешката мисъл.

От днес, до 9 март остават още осем седмици. През това време ще изберете осем лекции от по-важните, и всеки ще вземе една от тях, да я проучи добре. Ще извадите основната мисъл, както и тези мисли, които имат практическо приложение. Ще видите, какво може да направите за себе си. Всеки ще работи за себе си, без никакво възнаграждение – даром. Кога работи човек даром? – Когато работи за душата си. Този закон наричаме "благият закон." Старите българи, които живели на Балканския полуостров, служили на благия Бог, затова се нарекли "българи". Това е духовното тълкуване на думата "българин". Някои казват, че българите носят името си от реката "Волга", отдето дошли, преминали Дунава и се заселили на Балканския полуостров, дето имало вече българи. Старите българи се

различавали от новите, които преминали Дунава. Първите са благи, служат на благия Бог, а вторите се отклонили малко от пътя си, заради което изгубили религиозното си чувство. Обаче, и едните, и другите са на везните, взаимно си помагат.

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

20. Лекция от Учителя, държана на 22 януарий, 1928 г.

София.

ПО ПЪТЯ НА ПРИРОДАТА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Тема за следния път: "Отношението на сложно тройно правило към живота."

Сегашните хора гледат повече мрачно на живота. Малко хора са жизнерадостни. За да бъде жизнерадостен, човек трябва да е развил три основни центрове. Единият център се намира зад ушите – издадената кост. Колкото по-издадена е тази кост, толкова по-голяма жизненост има човек, толкова по-издържлив е той. Има голям запис от енергия, поради което не пада духом. Второто условие, да бъде човек жизнерадостен, е силно въображение. Когато горната част на челото е широка, човек има силно въображение. Съзнанието действува в предната част на мозъка. Третото условие, за да бъде човек жизнерадостен, е духовният елемент в него. Духовният човек е жизнерадостен. Който естествено не е жизнерадостен, трябва да работи върху себе си, изкуствено да си създава образи, които да будят нуждните центрове. Всички знаете поговорката: "С какъвто дружиш, такъв ставаш." Значи, човек е изложен на постоянно влияние, както от хората, така и от мислите на окръжаващите. Той се влияе също и от своите мисли. Закон е: човек не може да се освободи от влиянието на масата. Какво се разбира под думата маса? – Сбор от интелигентни същества. Маса съществува само в разумния живот. Например, в океаните има острови, образувани от малки животинки – кораловите острови. Те се дължат на техния колективен живот. Тези животни могат да образуват не само острови, но и цели континенти. Един ден, когато те престанат да работят, земята ще бъде мъртва. Също така и

човек расте и се развива благодарение на малките разумни същества в себе си. Престанат ли те да работят, и неговият живот престава. Докато живее, човек трябва да работи върху своя мозък, да го развива. Когато мозъкът се развива правилно, животът на всички малки същества в човека върви добре. Наруши ли се равновесието в мозъка, нарушава се и в целия организъм.

Човешкият мозък има две страни: материална или физическа и духовна или силова. Когато човек напусне земята, материалният мозък изгнива и се разлага, а духовният, т.е. силовият, в който е написан целият живот, той взима със себе си. Значи човек взима същественото със себе си а несъщественото оставя на земята. Материалният мозък е организиран според силовия. Докато материалният и силовият мозък са свързани помежду си, докато са в хармония, човек учи, възприема знания и помни. Щом се наруши връзката между тях, той забравя всичко: чете, учи, но нищо не запомня.

Изследванията на някои учени са потвърдили това. Обаче има учени, крайни материалисти, които не вярват в духовната страна на мозъка и отдават всички способности на големината и теглото на мозъка. Те приемат, че човек работи с целия си мозък. В същност, съвременните хора работят само с известни мозъчни центрове – с тия, които имат отношение към тяхната работа. Например, математикът, който има отношение повече към числата, работи главно с центъра на числата; когато разглежда математическите истини от гледището на философията, той работи повече с центъра на разсъждението; поетът работи повече с въображението. Изобщо, човек работи най-много с десетина мозъчни центрове. Той не е дошъл още до положението да работи с целия си мозък, с всички мозъчни центрове. Даже да развие всичките си центрове, той не може да работи едновременно с тях.

Умствените способности, както и интелигентността на човека не се определят от тежестта на мозъка, както някои погрешно мислят, но от развитието на предния мозък, от челото. Всеки мозъчен център има специфична служба. Например, горната част на мозъка определя моралността и религиозността на човека. Слепоочната област определя полуинтелектуалните или творческите способности на човека. Количеството на мозъка се определя от броя на мозъчните клетки, от броя и дължината на мозъчните нишки. Един ден ще се достигне и до тези измервания. Също така, от кожата на човека може да се определи, коя част на мозъка е развита: предната, слепоочната, горната или задната част.

Днес не може да се говори на хората за тези работи, защото още не са готови. Ако им се открият някои признаци във връзка с френологията или друга окултна наука, те ще се уплашат. Ето защо, начинаещите в тези науки трябва да изучават първо положителните страни на живота, както и на човешкото естество, а след това отрицателните. Отрицателните страни на живота и на човека са предмет на патологията. Обаче, ученикът изучава първо здравословните, нормални прояви на човека, а после – ненормалните и болезнените. Задача на човека е да работи върху себе си, да развива правилно своите мозъчни центрове. Особено трябва да се работи върху центъра на веселието, за да понася човек лесно мъчнотиите в живота. По естество човек е весел, но трябва да прилага веселието си при мъчнотиите, а не дето не трябва. Животните, в сравнение с човека, не са весели, те са повече тъжни, сериозни. Обаче, в присъствие на човека и те стават весели, възприемат неговата веселост. Като се изучава, човек по естествен път се запознава с влиянието на планетите върху себе си. Той забелязва, че влиянието на Марс се проявява при всички случаи, когато става състезание за права. Той се проявява в твърдите и упорити хора. Влиянието на

Меркурий се проявява силно, когато човек се стреми към придобивки, материални или духовни. Добре е да изучавате влиянието на планетите в различните възрасти на човека, от 1 – 7 години, от 7 – 14, от 14 – 21, от 21 – 28 и т.н.

В стремежа си да се домогне до положителното знание, човек трябва да бъде спокоен, да не се тревожи. Колкото повече се вълнува, умът му не е свободен да възприема нещата правилно. При това положение, той изпада в обезсърдчение, което прекъсва хода на правилното развитие на процесите. При изучаване на човека, добре е да правите мислено опити. Представете си например, че ви се пада голямо наследство, от няколко милиона лева, и започнете да мечтаете, как да ги използувате. В този процес, именно, в разпределяне на парите, ще познаете, какви желания и стремежи имат надмощие във вас. Ако започнете да мечтаете за книги, за списания, за пътуване в чужбина, за учене на езици, вие имате умствени стремежи; ако започнете да раздавате парите на бедни, страдащи хора, да помагате за издържката на бедни и способни учени, сърдцето е силно развито у вас. Вие туряте своите лични интереси на заден план. Ако пък започнете да мислите за строеж на къщи, за купуване на имоти, вие живеете повече на физическия свят, с желание да се осигурите на земята. Освен това, можете да си представите, че заемате високо обществено положение и от висотата на своя пост да се наблюдавате, как постъпвате с хората. Човек трябва да се изпитва при всички положения, да знае, какво носи в себе си, какви центрове трябва да развива. Има естествени положения в живота на човека, на които самата природа го поставя, но има и изкуствени, които той сам си създава. Има даровити хора, които естествено заемат положението си като актьори, музиканти, учители, професори, проповедници и т.н. Има и такива, които само заемат тези места. Първите са естествени, чисти диаманти или скъпоценни камъни, а вторите са изкуствени. На

какво място да турите първите, свойствата им веднага ще блеснат; изкуствените камъни, обаче, в първо време блесват, но на края показват естеството си. Природата признава само онова, което тя е създала. Всичко изкуствено остава на последен план. Едно нещо е да бъдеш гениален, признат от природата; друго нещо е ти сам да станеш гениален, с неестествени усилия и труд. В края на краищата, ти сам ще си кажеш, че не заслужва по изкуствен начин човек да става гениален. Изразходваната за тази цел енергия струва повече, отколкото придобивките, получени чрез нея. За предпочитане е, човек да бъде признат от природата за гениален, отколкото от хората.

Помнете: работите на природата се различават от човешките работи. Когато човек работи едновременно с природата, инициативата излиза от природата, а човек е изпълнител на нейната инициатива. Тогава природата върви напред, а човек след нея. Има случаи, когато инициативата взима човек, а природата му помага. В този случай, човек върви напред, а природата след него. Дали човек ще работи по първия, или по втория начин, не е важно; важно е само, да бъде в съгласие с природата. Който е в съгласие с природата и работи по нейните методи, всякога дохожда до ценни резултати. При това, природата прилага за всеки човек различни методи. Следвате ли методи, които не са за вас, вие може да пострадате. В такъв случай, няма да имате добри резултати. Това е забелязано в западноевропейските окултни школи. При дишането, например, те си служат с методите на индуските йоги, но не получават добри резултати. Много естествено, те не са нагодени за техните условия. Вървете по естествения път на природата и не се страхувайте. Ако се отклоните от нейния път, вие ще си създадете изкуствени мъчнотии, с които не можете да се справите. Ще кажете, че сами не можете да свършите известна работа. "Може" и "не може" са относителни

понятия. Това, което днес, при дадени условия не можеш да свършиш, при други условия ще можеш да свършиш.

Представете си, че искате да отидете за дърва в гората. Впрягате колата си и тръгвате на път. Колкото и да сте силни, ако пътят е много кален, колата ще стигне до едно място и ще се върне назад – невъзможно е да прегази голямата кал. След няколко деня, времето се поправя, калта изсъхва, и вие можете да донесете една – две коли дърва от гората. Значи, това, което вчера не можахте да направите, сега го направихте. Защо? – Условията се подобриха. Ако направите един опит и не успеете, ще направите още два опита. За да има успех в работата си, човек прави поне три опита. Ако още при първия опит има успех, няма защо да прави други опити. Изобщо, разумният прави по три опита, обикновеният човек – десет опита, а глупавият – 99.

Допуснете си, че сте свършили университет с отличен успех в странство, и искате да се настаните за учител в една от софийските гимназии, но не успявате. Ще направите втори опит, да се назначите в някой голям град в България. Ако не успеете и този път, ще оставите на министъра, той да ви назначи, където намери за добре. Този път успявате. Ще кажете, че искате да живеете в София. Това е вашето желание, но не е желание на природата. Ще се подчините на желанието на природата, която е предвидила вашето бъдеще. Тя иска да ви изпрати на работа там, дето ще бъдете най-полезен. Ако речете да изнасилите природата, тя ще ви даде, каквото искате, но, в края на краищата, виждате, че това, което сте желали, не дава никакви придобивки. Ще разберете, че сте сгрешили. Ако се остави на плана на природата, човек се радва на големи придобивки. С малко енергия той постига големи резултати. От Божествено гледище, човек трябва да запази силата и трезвостта на мисълта си, за да има какво да предаде на бъдещото поколение. Когато някой поеме длъжността

библиотекар, той трябва да пази книгите, да ги държи в изправност, за да има какво да предаде на следния библиотекар. Следователно, като напуща земята, човек трябва да остави добро наследство след себе си. Не остави ли такова наследство, природата отваря книгата си и пише: Ето един човек, който не е изпълнил задълженията си, както трябва. Тя пише името му и се подписва, като туря печата си. Дойде ли втори път на земята, този човек носи вече печата, който природата му е сложила – печата на лош, изопачен живот. – Докажи това. – Всяко ново поколение носи печата на предидущото. Приближете се до него и четете. Ще се убедите сами, че няма нищо скрито – покрито в природата. Отворете книгата на Стария Завет, и там ще проверите същия закон. Аврам беше на 90 години, а Сара на 80, когато им се роди син – Исак. Те трябваше да се приготвят, да се очистят от отрицателните мисли и желания, за да има какво да оставят в наследство на своето поколение. Аврам не беше прост човек, той беше адепт. Отличаваше се с голямо послушание: каквото Бог му кажеше, всичко изпълняваше, без никакво разсъждение. Аврам ходи и в Египет, да се запознае със законите на Бялото Братство и след това се върна в Ханаан, дето го приеха с почести. Каквото знаеше от учението на Белите Братя, всичко прилагаше, затова се ползуваше с почит и уважение между своите.

Сега и на вас казвам: Идете в природата да се учите и се върнете обратно при своите, да видите как ще ви посрещнат. Ако прилагате наученото добре ще ви посрещнат с почести и уважение; ако нищо не прилагате, не сте научили нищо от природата. Ще се върнете отново в природата, да учите. Докато между теорията и практиката не настане пълна хармония, вие ще отивате в природата и пак ще се връщате. Щом тя ви даде диплом за свършен курс на учението, вие ще влезете и във външния свят, да помагате на цялото, като част от него.

Ще кажете, че животът е тежък, че имате големи мъчнотии. На кого животът е тежък? – На когото бащата и майката са умрели, и той е принуден да работи на чужди хора, само да има възможност да учи. Много студенти в странство са минали през тази опитност. За да изкарат прехраната си, те работят по няколко часа на ден чужда работа, а през останалото време учат. И при тези условия те свършват университета с успех. Англосаксонецът казва, че времето е пари и го използува добре. Славянинът пилее времето си и, за да учи, той търси удобства. Англосаксонците са весели, жизнерадостни. След като работили цяла седмица, в праздник те се обличат добре, почиват си и се радват на придобивките си. Кой е беден, кой – слуга и кой – господар, не познавате всички живеят като аристократи.

Славяните са повече песимисти, отколкото оптимисти. Те са възприели тази черта от гръцката култура. Песимизмът и недоволството на българите също носи началото си от византийците, с които българите са били дълго време в контакт. Младото поколение трябва да работи, за да се освободи от старото и чуждо византийско влияние.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

21. Лекция от Учителя, държана на 25 март, 1928 г.

София.

ПРАКТИЧЕСКИ ПРАВИЛА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Каква е ползата от изучаване на математика? Математиката има голямо приложение в живота, но какво се ползува самият човек от нея? Центровете на математическите способности в човека се намират от двете страни на челото, горе, при обективния ум. Те трябва да се пренесат в горната част на мозъка, при висшите способности. Тогава човек ще работи не само с неодушевени, мъртви величини, но и с живи величини. И тогава, като каже "един камък", той ще дойде не само до понятието камък, но ще се свърже и със силите, които единицата камък съдържа; като каже един килограм вода, той ще се свърже с енергиите на водата в единицата вода. И най-после, като каже един е Бог в света, той ще се свърже със силите, които Бог съдържа в себе си. За да се оформят в човека понятията единица, двойка, тройка, той трябва да прекара през ума си всички одушевени и неодушевени предмети за даденото число. След това той може да каже, че в него се е оформило понятието за дадено число. Ако иска да си състави понятие за числото две, през ума му трябва да минат два диаманта, две струни, две житни зърна, две амеби, два славея, две овце, два човека и т.н. В училищата се изучава външната страна на математиката а в живота – вътрешната. Колкото повече напредва човек, толкова повече прониква той в съдържанието и смисъла на числата и толкова по-сложни стават задачите му.

За да се развива правилно, човек трябва да отделя всеки ден по пет минути, да мисли върху всички предмети, т.е. върху всички науки. Всяка наука събужда съответния мозъчен център и дава

възможност на човешкия череп да се оформи добре, да стане правилен. Тази е причината, дето в училищата са застъпени всички предмети. Еднородната и еднообразна работа събужда еднородни центрове. Затова се препоръчва на човека да разнообразява работата си. Човек има около 50 центъра на главата, които трябва да се развиват. Има методи, чрез които човек може да отправя повече или по-малко кръв към едни или други центрове, за да ги храни според нуждата и изискванията им. Например, ако иска да развива милосърдието си, човек трябва да се среща със слаби, нуждаещи се хора. Като влиза в положението им, той изпраща повече кръв към центъра на милосърдието и го храни. Човек може да е милосърден към слабия, но към силния той има уважение.

Работете върху себе си, без да се пресилвате. Всяко пресилване на мехура ще го пукне. Ако искате да развивате въображението си, никога не си представяйте отрицателни положения: че падате в някоя яма, или че ви гонят да ви убият, или че пропадате на изпит. Носите ли отрицателни образи в себе си, някога те ще се реализират в умствения или във физическия свят. Щом си представите, че падате в яма, веднага си представете, че някой ви подава ръката си или въже, и веднага излизате оттам; ако някой ви гони, пак си представете, че ви идат на помощ; ако отивате на изпит, дръжте в ума си мисълта, че професорът ви е разбран човек, влиза в положението ви и ви помага свободно да си кажете каквото знаете. Каквото мисли човек, това става. С каквито форми и образи се свързва, това става. Природата си служи със здрави и красиви форми, а не с пукнати и грозни. Процесите в природата стават непрекъснато, последователно. Явява се въпросът: Защо хората не успяват в живота си? – Защото си служат повече с отрицателни и счупени форми и образи, отколкото с положителни и здрави. По този начин те късат връзката между ума и сърдцето, между ума и духа, между сърдцето и душата си.

Единствената връзка, която не могат да скъсат, е връзката между душата и духа, но тя е много високо, почти недостъпна за физическия свят. За да не къса естествените си връзки, човек трябва да бъде доволен от всичко, което в дадения момент има. Дойде ли недоволството, той трябва да се справи с него, да го изучи и да извади някаква поука. Във всяка мъчнотия, във всяко изпитание се крие нещо добро, което един ден ще даде резултати. – Не може ли без мъчнотии и страдания? – Не може. Ако можеше без страдания, пръв Христос щеше да мине без тях. Цялото небе щеше да Му дойде на помощ. Мъчно се носят страданията, но когато човек знае крайните резултати, когато знае, че зад всяка физическа мъчнотия се крие някакво благо, той става силен и издържа с радост и любов. Търговецът може да изгуби една малка сделка, но зад нея се крият големи блага и печалби.

Работете върху себе си съзнателно, всеки ден да придобивате по нещо. Ако имате известно качество, по-силно развито от другите качества, приложете първо него, като го разпределите навсякъде. Някой казва, че любовта му е много развита, че има много любов. Тогава нека разпредели любовта си на вадички, да полива цялата си градина. Не се страхувайте от любовта. Напротив, ако имате много любов, благодарете. Ако любовта ви е извор, с нея можете да поите вашата градина, както и градините на вашите съседи. Страшно е ако любовта ви е локва, в която се въдят микроби и се развиват миризливи газове. Никой не е пострадал от любов, на която водите са чисти, кристални. Тази любов носи изобилие в живота, прави хората радостни и весели. Опасно е, когато човек скача, играе, и по невнимание, може да падне, да си счупи крака. Това не се дължи на любовта, но на неумението на човека да се справя с нейните енергии. Свещено нещо е любовта. Дойде ли при вас, ще се отнесете към нея с

всичкото си почитание и благоговение. Бог е Любов. Следователно, каквото мислите за Бога, такова ще мислите и за любовта.

Задачата на човека е да определи отношенията си към любовта. Който е постигнал това, знае, какво може да иска от нея и как да благодари за всичко, което тя ме дава. Тук, именно, се прилага законът: Без любов нищо не се постига; с любов всичко се постига. Въпросът е само до времето. Човек трябва силно да желае нещо, за да го постигне. Не го ли постигне изведнъж, ще чака. Някой изисква от природата веднага да се реализират желанията му и, ако не бъде задоволен, гневи се. Гневът е резултат на човешкото честолюбие. Може ли детето да се сърди на майка си? Природата е майка на човека. Като види, че се гневи, тя го приспива. Щом се събуди, нахрани го, помилва го и пак го приспива. Не мислете, че ще постигнете нещо с гневене. Не само че нищо няма да постигнете, но даже ще си напакостите. Следователно, щом дойдете до природата, вашата майка, ще бъдете разумни, ще знаете, как да искате и какво да искате. Какво може да иска човек от природата и колко да иска? – Най-необходимото, но в количество, което да го задоволи, без да го претовари. Ако искаш ядене, ще искаш само един обед, но да бъде царски, т.е. първокачествен; ако искаш богатство, ще искаш толкова, колкото е нуждно за един ден; ако искаш знание – колкото да разрешиш една мъчнотия; ако искаш сила – колкото да вдигнеш едно препятствие от пътя си. Ако желаете да бъдете ученик, ще искате от природата благоприятни условия за учене. Само онзи може да бъде ученик, който обича да учи. После той трябва да обича учителя си и своите съученици. Така ученикът си създава външни и вътрешни благоприятни условия. Щом вече е готов да бъде ученик, природата му доставя всичко, което му липсва. Първото условие е любовта, като връзка между ученика и учителя, между ученика и неговите другари. Той може вече правилно да възприема и да дава. За да прояви

любовта си, от него се иска само едно: да намери в учителя и в другарите си онази основна черта в характера им, на която всякога да разчита. Без тази черта никаква връзка не може да се създаде между хората.

Първото правило, което трябва да прилагате в отношенията си с хората, е да намирате във всеки човек по една добра черта, най-силна, която да го отличава от всички хора. Той сам трябва да познава тази черта в себе си. Мъчно е за човека да намери най-силната черта в себе си; мъчно е и другите да я намерят, но трябва да се наблюдавате и изучавате. Не търсете силната отрицателна черта в човека, но положителната, която го издига като човек, като разумно същество. Ако срещнете на пътя си неразумен човек, не му отговаряйте според безумието му. Ако срещнете глупав, не му говорете нищо. На глупавия и на безумния можете да говорите мислено, да не знае, отде иде свети.

Търсете доброто в човека и не се страхувайте. Щом намерите добрата черта и заради нея го държите в съзнанието си, той ще бъде винаги добре разположен към вас и ще ви стане приятел. Свържете ли се с лошата черта на човека, вие го настройвате против себе си и го правите ваш неприятел. Казано е в Писанието: "Създавайте си приятели от неправдата." Прилагайте този стих в живота си, да си създадете добри условия, да можете правилно да се развивате.

Кога може човек да постигне желанията си? – Когато се приготви за онова знание, което е в ръцете на разумните същества. Обикновеното знание лесно се постига, но истинското знание – мъчно. То се пази с меч и се дава само на онзи, който е отворил ума, сърдцето и волята си за него. Той е минал през процеса на чистенето. С други думи казано: той е минал през огън и вода.

Казано е в Битието, че в райската градина имало много плодни дървета. Всяко дърво представяло известно знание. То било достъпно

за първите човеци, но преди да сгрешат. След грехопадането то се пазело от ангели, с меч в ръка. Те и до днес още стоят пред райската врата с меч в ръка и пазят, да не влезе някой, който не е готов за него.

Желая ви, да се приготвите за това знание, че, като дойдете до райската врата, мечът да падне от ръцете на ангелите, и вие свободно да влезете вътре, да започнете да се учите.

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

22. Лекция от Учителя, държана на 1 април, 1928 г.

София.

БУДНИЯТ ДЕН

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

Размишление.

Казано е в Писанието: "Разумните ще разберат." Ние желаем всички хора да бъдат разумни, да разберат великата истина, за която са дошли на земята. Всеки човек трябва да има правилно разбиране за своя живот. Не разбира ли живота си правилно, той всеки ден ще се натъква на разочарования.

Сега ние говорим на онези хора, на които съзнанието е пробудено. – Защо? – Защото истински човек е онзи, на когото съзнанието е пробудено. Той е излязъл от животинското си състояние, т.е. от онова състояние, когато е живял без закони и правила, когато не е разбирал живота. Разумният, истинският човек се отличава по това, че живее по вътрешни, Божествени закони и правила, чрез които съзнателно се ограничава. Понякога човек сам себе си не разбира и се чуди, защо се натъква на недоразумения и противоречия. Много естествено. Той иска да бъде господар, да бъде щастлив, без да се подчинява на вътрешните закони. Какъв господар е този, който при най-малкото изпитание бяга? Къде остава неговата сила и мощ, неговото господарство? Започне ли земята да се тресе, всички живи същества бягат: и хора, и животни, и буболечици. И щурецът бяга от дупката си. Всичко живо излиза от скривалището си и бяга.

Коя е причината за страха от земетресенията? Във време на земетресение се отделя голямо количество електричество. Животните, както и хората, възприемат това електричество и, за да се освободят от него, като от голям товар, те бягат. При движението си от едно

място на друго, те се освобождават от излишното електричество. Природата е вложила страха в животните, за да ги освободи от нещастието, което би ги сполетяло при великата работа, която тя върши. В този случай, страхът е на място. От гледището на целокупния живот, земетресението, като промяна в природата, е велико дело. Всички велики работи в природата започват със земетресения. Ние живеем в началото на великите работи, отдалеч чуваме чуковете на майсторите, които работят.

Хората се страхуват от земетресенията, но има нещо по-страшно от външните земетресения. Представете си една млада мома, едва влязла в живота, се влюби в един момък и след година – две тя преживее някакъв крах в чувствата си: животът ѝ се обезсмисля, надеждите ѝ пропадат, мечтите – рухват. Тя чувствува, че сърдцето ѝ е разкъсано, намира се пред развалините на своя живот и желае да умре, отколкото да живее с разрушения в себе си. Какво е станало с момата? – Земетресение в чувствата ѝ. Външно погледнато, всичко е в ред и порядък, разрушението е станало вътре някъде. Момата мисли, че в нея е станало голямо, непоправимо разрушение, но то не е видимо, не е реално за другите хора. То може лесно да се поправи.

Страшни са земетресенията в чувствата на човека, но и тук природата работи разумно и целесъобразно. Тя има пред вид да научи човека, кои желания са законни и съществени и кои – не са. Всяко чувство и желание, които не вървят по законите на великата природа, са незаконни и несъществени и са осъдени на разрушаване. Който има такива желания, той е осъден на страдания. Като страда известно време, той ще разбере, че се намира на крив път и ще се оправи. Знайте, че за вас се интересуват множество разумни и възвишени същества и всеки момент ви помагат. Вие не ги виждате, но трябва да знаете, че успехът ви в живота се дължи на любовта и грижите им към вас. Отношението им към вас е същото, каквото е

отношението на родителите, на братята и на сестрите към добрия син и брат. Той отива в странство да се учи, но е подкрепен от любовта на своите любими родители, братя и сестри, приятели. Като чувствува тяхната любов, той учи повече за тях, отколкото за себе си. Като се върне от чужбина, всички му се радват. Ако поддържате същото отношение и към съществата от разумния свят, които ви обичат, животът ви коренно ще се измени.

Понякога човек се чувствува самотен, изоставен. Това е общо чувство, което изпитват всички хора, не само някои лица. Това чувство изпитва и малкото дете, когато майка му го отделя от гърдите си и го туря в люлката. Това изпитва и детето, което прохожда. Щом стъпи на краката си, майката не го носи вече на ръце. Тя прави това съзнателно, привиква детето си към самостоятелен живот. Ако цял живот го държи на ръце, то ще стане инвалид. Ако майката постъпва разумно с детето си, как трябва да постъпва великата, жива природа с нас?

Следователно, който се стреми към новите идеи, трябва да съзнае положението си, като дете на разумната природа, която има любов и грижи към него, по-големи от тези на майката. Щом съзнава това, той трябва да бъде в съгласие с нея и да се подчинява на нейните закони. Свърже ли се с природата, човек отваря сърдцето си за всички живи същества. Той гледа на тях като на ценни книги. Във всяко живо същество, малко или голямо, природата е вложила известно съдържание, което заслужва да се пази, за да могат всички сегашни и бъдещи поколения да четат по него и да се поучават. От правилното разбиране и отношение към природата, човек постепенно отива към Бога. Той започва да Го разбира по нов начин.

Днес повечето хора гледат на Бога като на външна необходимост, като на същество, което наказва и преследва, поради което имат повече страх от Него, отколкото любов. За тях Бог е в

бурята, в земетресенията, в страданията. Те не Го търсят в себе си, но само отвън. Докато гледат така на Бога, те всякога остават далеч от Него. Приемете Бога първо в себе си, в своята душа, в своя ум и в своето сърдце, като израз на велики мисли и чувства, като потик на добри и възвишени дела. Оттам, погледнете вън, на окръжаващата природа, и ще Го видите във всичко чисто и красиво: в небето, осеяно с безброй звезди и слънца, в чистите планински извори, в красивите цветя, в долини и планини. Вслушвайте се в гласа на пойните птички, в шумоленето на цветята, в тихия ветрец – навсякъде е Бог. Ще Го видите и вън, и вътре във вас, горе и долу, надясно и наляво. Няма кът в света, дето Бог да не присъствува. Ставате ли от сън или лягате да спите, знайте, че животът има смисъл, защото всичко е изпълнено с Божието присъствие. Само при това разбиране можете да четете 91 Псалом и да вярвате в истинността на думите, вложени в него. Там е казано: "Тисяща ще падат от страната ти и десет тисящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближат." (– 7 ст.). – Когато е писал този Псалом, Псалмопевецът е минавал през големи противоречия, в които опитал и познал силата на Бога. Щом дойде до това познаване, човек ще бъде свободен от тисящите, т.е. от хилядите мъчнотии, в които се намира. Когато се свърже с Бога и живее в единство с Него, той решава лесно мъчнотиите си. "Който живее под покрива на Всевишнаго, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго". (– 1 ст.). Защо е казано под покрива, а не в дома? Същата идея българинът би изразил с думите: "Който живее под сянката на Всевишнаго". Под думата "сянка" разбираме, да имаш пари в някоя банка, или приятели, на които да разчиташ. Под думата "покрив" се разбира, да имаш някой да ти помага, да те защищава, да се подслониш под неговото крило. Псалмопевецът искал да предаде идеята, че човек трябва да упова на Бога, като на вечен, неизменен принцип и да Го пази свето в душата си, да не Го излага на поругание.

Представете си, че имате една тетрадка с чисти, бели листа, подвързана със скъпа, здрава подвързия. Вие пазите тетрадката си в голяма чистота и я давате само на приятелите си, всеки от тях да напише нещо хубаво в нея. От време на време четете написаното и го споделяте само с онези близки, които могат да го разберат и оценят. Можете ли да оставите тетрадката си на разположение на децата? Ако намерят тетрадката ви, те ще започнат да драскат, да пишат кукички и лулички и в скоро време ще я изцапат. Като знаете това, казвам: Не отваряйте ума и сърдцето си пред онези, които не разбират и не ценят това, което вашите разумни и напреднали братя са писали в тях. Пък и вие, ако трябва да проникнете в техните умове и сърдца, четете само онова, което може да ви ползува и което разбирате. Например, вие четете книгата на някой философ и се спирате пред неговите разсъждения за Бога. Той казва, че Бог не съществува. Ако приемете тази мисъл буквално, ще се спънете. Обаче ако я преведете, ще намерите истинския ѝ смисъл. Философът иска да каже, че този Бог, на когото хората днес служат, не съществува. Какъв Бог, наистина, е този, когото хората призовават в своя личен и материален живот? Те искат от Него пари, къщи, имоти, да им помага в борбите и в раздорите, да побеждава неприятелите им. При това, под неприятел те разбират всеки, който се изпречи на пътя на техните интереси. Стремете се към онзи Бог, Който ръководи целокупния живот, Който има пред вид нуждите и интересите на всички същества, от най-малки до най-големи. В името на този Бог пишете, както в своята книга, така и в книгите на своите приятели само онова, което Той ви диктува. Всичко друго, написано вън от Неговата намеса, е писано от деца, които в скоро време ще изцапат и скъсат книгата.

Дръжте в ума си свещената идея за Бога, че Той е неизменен, вечен, необятен и бди за живота на всички същества. Бъдете герои като онзи войник на фронта, който е изложен на дъжд от куршуми и

гранати, но уповава на Бога, мускул не трепва на лицето му. Много гранати ще се сипят върху вас, но не се страхувайте! Пазете връзката си с Бога. Ще дойдат отвън хора да ви казват да се откажете от убежденията си, да напуснете този път, но вие трябва да устоявате. Да се откаже човек от убеждението си, да напусне правия път, това значи, да се откаже от живота, от богатството, от знанието, от силата си. Ако се откажеш от живота си, ще намериш смъртта; ако се откажеш от богатството си, ще намериш сиромашията; ако се откажеш от знанието, ще намериш невежеството; ако се откажеш от силата, ще намериш безсилието.

Изобщо, откажеш ли се от това, с което в даден момент разполагаш, ти се натъкваш на страдания. И сиромах да си, не се отказвай от сиромашията. Откажеш ли се преждевременно от нея, ти никога не можеш да бъдеш богат. Който не е бил сиромах, не може да бъде богат; който не е бил богат, не може да бъде сиромах. Това са две състояния, през които човек неизбежно минава. Разумният лесно се справя със състоянията си. И като богат, и като беден, той еднакво се учи. Когато говорим за богатство и за сиромашия, разбираме не само материалното състояние на човека, но и неговото умствено и сърдечно положение. Човек може да бъде богат с идеи и желания, но може да бъде и беден. И в единия, и в другия случай разумният знае, как да се справя. Многото желания, например, могат да удавят човека, но ако е разумен, той ще намаже кожата си с мас, както прави патицата, и те няма да го докоснат. Патицата влиза във водата, но тя не се докосна до кожата ѝ, не пречи на плаването ѝ. Ако водата достигаше до кожата на патицата, щеше да отнима топлината на тялото и да ѝ противодейства. Тъй щото, когато много желания нахлуват в сърдцето ви, намажете тялото си с мас, която да им се противопоставя.

Който иска да бъде ученик, да решава задачите си правилно, трябва да бъде разумен и добър. Това са две качества, които се изискват от всеки човек и специално от ученика. Казано е за Бога, че е всеблаг, всемъдър, вселюбещ. На същото основание и за човека казваме, че трябва да бъде всеразумен и вседобър, т.е. да проявява своята разумност и доброта при всички условия на живота си. Значи, от човека се изисква доброта и разумност, но какво представя той сам по себе си? – Квадрат и кръг. Квадратът е физическият човек, който разрешава отношенията си на физическия свят; кръгът е духовният човек, който разрешава отношенията си в духовния, в идейния, в Божествения свят. Ако разглеждаме човека геометрически, казваме, че главата представя кръга, а тялото – квадрата, т.е. четириъгълника. Главата мисли, съзерцава, решава въпросите в умствения свят, а тялото изпълнява нейните решения. Главата на човека представя кълбо, сфера, а тялото му – куб. Значи, от една страна човек представя кръг и квадрат, а от друга – сфера и куб. Сферата крие в себе си множество възможности и условия, които човек проявява на земята като безброй отношения и съотношения. Думите квадрат и куб, кръг и сфера са мощни, понеже крият в себе си всички възможности и условия. Като кажеш квадрат и куб, разбираш всички възможности за реализиране на разумните неща на физическия свят. Като кажеш кръг и сфера разбираш всички възможности за реализиране на разумните идеи в Божествения свят. Какво виждате, човек е създаден по правилата на великата геометрия. За да не наруши тези правила, той трябва да мисли и чувствува право. Като чувствува, човек опитва нещата. Като ги опита, той пристъпва към реализирането им. В реализиране на нещата, волята играе важна роля. Това показва, че дейността на ума, на сърдцето и на волята са тясно свързани.

Ще прочета няколко стиха от 58 глава на Исаия. Пророкът казва, че, за да придобие любовта и да я запази, човек трябва да живее в светлина.

"Тогаз твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще прозябне, и правдата ти ще предиде пред тебе, и славата Господня ще ти е задна стража." (– 8 ст.). "Тогаз ще зовеш, и Господ ще отговаря; ще викнеш, и Той ще рече: "Ето, аз."

"Ако извадиш изсред си хомота, посочването с пръст, и суетните думи, и отваряш душата си на гладния, и наситиш утеснената си душа тогаз светлина ще ти изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне." (– 9 и 10 ст.).

"И Господ ще те води всякога, и ще насищава душата ти в бездъждие и ще даде сила на костите ти; и ще бъдеш като градина напояваема и като воден източник, на който водите не пресекнуват." (– 11 ст.).

"И от тебе родените ще съградят вехтите запустения: ще възстановиш основанията на много родове; и ще се наречеш зидател на развалините, поправител на пътища за население." (– 12 ст.).

"Тогаз ще се наслаждаваш в Господа; и аз ще те направя да ездиш по високите земни места, и ще те нахраня с наследието на отца ти Якова; защото устата Господни казаха това." (– 14 ст.).

Когато четете тази глава, виждате, че думите на пророка и до днес не са изгубили значението си. Ако живеете така, както пророкът пише, всичко, което душата ви желае, ще се сбъдне. Душата желае само едно нещо: да се прояви. Може ли да се прояви, вие ще бъдете всякога разумни и добри. Това са качества на човешката душа. Следователно, като казвам, че човек трябва да бъде добър и разумен, това не значи, че отсега нататък ще придобива тези качества. По естество човек е добър и разумен, но трябва само да се прояви. Видите ли, че детето ви иска да прояви милосърдието си, да раздели хляба си

с бедното си другарче, не му забранявайте. Обикновено майката, бащата или по-големите братя и сестри забраняват на детето да дели хляба си с бедните деца. Всеки човек има по едно малко дете в себе си – неговото милосърдие. Не препятствувайте на милосърдието ви да се проявява. Днес препятствувате, утре препятствувате на милосърдието, докато най-после сърдцето ви се втвърди и се превърне в красива форма без съдържание. Дайте път на всяка свещена идея в себе си, да се прояви. Колкото и да е малка, не я спъвайте. Човек работи върху себе си, докато е млад. Щом остарее, мъчно може да си въздействува.

Млад човек е онзи, който прави добро и мисли правилно. Щом престане да мисли и да прави добро, той преждевременно остарява. Кажете ли, че искате да бъдете млади, да се подмладите, трябва да правите добро и да мислите. Някой се оплаква, че не може да учи. Щом прави добро и мисли, той може да учи. – Голяма сиромашия ме е налегнала. – Сиромашията е училище. За да научиш уроците, които се преподават в това училище, ще проявиш доброто в себе си и ще мислиш. Да мисли човек, да прави добро и да учи, това са магически сили, които той крие в себе си. Прилагайте тези сили в живота си и не се страхувайте от нищо. С тях можете да постигнете каквото желаете. Ще мислите върху доброто и разумността и ще ги проявявате. Ако мислите само, че сте добър и разумен, без да проявявате доброто и разумността си, тези качества губят своята магическа сила. Доброта без разумност губи силата си. Ако проявява само разумността си без доброта, човек става горделив; ако проявява добротата си без разумност, той става фанатик. Обаче, ако проявява и добротата, и разумността си заедно, човек се разширява, проявява душата си. Само любещият и разумният е с широка душа, благородно сърдце и просветен ум.

Съвременните хора живеят в изключителни времена. Възкресението, за което се говори в Писанието, става и сега. Днес

светът се съди, и мъртвите ще възкръснат, ще се явят на съд пред Господа. Съдбата се налага по различни начини: чрез земетресения, чрез войни, чрез болести, чрез страдания. Бог казва на Израиля: "Търсете ме, докато съм близо". Това значи, търсете Бога, докато още не е закоравяло сърдцето ви, докато съзнанието ви не се е помрачило. Стане ли това, ще дойдат катаклизми и катастрофи в света. Това е начало на изпитанията, които няма да преминат скоро. Земята ще се тресе, ще се огъва, докато се създаде новото. Нов свят се твори сега. Не се страхувайте, но уповавайте на Бога и кажете като Псалмопевеца: "Тисящи ще падат от страната ти, и десет тисящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближи". Работете върху ума и сърдцето си съзнателно, да бъдете от онези праведни, добри и разумни хора, за които възвишените и напреднали братя са готови всякога да воюват. Вие ще работите за доброто на своята душа, както и за доброто на своите ближни, а други ще воюват за вас. Когато дойдоха ангелите в Содом и Гомор, да погубят тези градове, Аврам ги запита: "Ако има поне десет праведни между жителите на Содом и Гомор, ще погубите ли градовете?" Ангелите им отговориха: Няма да ги погубим. Обаче, между жителите на Содом и Гомор нямаше даже десет души праведни затова се приложи наказанието върху тях.

Желая и между вас да има поне десет души праведни, да не се приложи наказанието на света. Ако не може да се избегне напълно наказанието, поне да се смекчи. Числото десет е едно от добрите числа за човечеството. Човек е дошъл на земята да донесе Божието благословение. Това го отличава като Син Божи, като Божи служител. Казано е в Писанието: "Вие сте чада Божии". Следователно, който иска да бъде Син Божи, трябва да служи на Бога от сърдце и с любов. По това, именно, се отличава синът от слугата. Синът служи на баща си с любов, а слугата – с пари. Само онзи може да служи на баща си без пари, който има синовни отношения към него. Следователно,

докато сте в бащиния си дом, служете без пари; благодарете че живеете под покрива на баща си. Чист трябва да бъде човек по ум и по сърдце. Освободете сърдцата си от горчивините и умовете – от недоразуменията помежду си, защото са настанали усилни времена. Пространството е пълно с Божии войни. Ако погледнете нагоре, ще видите войни, с извадени ножове, с вдигнати знамена, с бойни колесници. Там всички точат ножовете си и поглеждат към земята, търсят праведни и добри хора в света. Ако не намерят, колкото трябва, те ще тръгнат напред, ще се пуснат в бой и ще извикат: Край на всички неправди! Ред и порядък е нужен в света. Че някой имал едни убеждения, друг – други убеждения – пред нищо не се спират. Една свещена идея трябва да изпълва умовете и сърдцата на всички хора: Да се въдвори ред и порядък в света, да се приложи Божията Любов, да се прегърнат всички хора, като братя, като синове на един Баща. Ако доброволно не стане това, насила ще ви заставят. Дошло е време да се въведе Божият ред и порядък в света. Какво виждате след земетресението, което стана преди няколко деня? Всички хора, бедни и богати, напуснаха къщите си, излязоха вън, на палатки или на открито. Богати, красиви къщи, с всички удобства, станаха необитаеми. В това отношение и бедни, и богати се приравниха. Всички хора пазят живота си. Те разбират, че най-ценното нещо което им е дадено, е животът. Обаче, той може да се запази само с доброто и правдата. Праведни хора се търсят днес, и то не десет, но стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да посрещнете Бога, вашия Баща, с любов. Христос казва: "Блажен е онзи роб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал." Това значи: бъдете будни да посрещнете новия ден, новия живот, който иде в света.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

23. Лекция от Учителя, държана на 20 април, 1928 г.

София. – Изгрев.

СМИРЕНИЕТО

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Ще прочета 55 глава от Исаия, която разглеждам като литературно произведение.

"О, вие, които сте жадни, елате всички при водите". (– 1 ст.).

"Вместо драка, ще възлезе елха; вместо коприва, ще възлезе мирсина; и това ще бъде Господу за име, за вечно знамение, което няма да изчезне." (– 13 ст.).

Време е вече ученикът не само да носи името ученик; не да бъде пълен със знание, както касата на банкера е пълна с пари; не само да бъде нагорещена пещ, в която да се пече хляб; не само да бъде фурна, да продава хляб, нито зеленчукова градина, която да изкарва лук и чесън. Ако е пълна каса, ще се изпразни: ако е нагорещена пещ, ще изгасне; ако е фурна, ще продаде хляба си и ще се изпразни; ако е зеленчукова градина, ще дава временно продуктите си. Ученикът не трябва да бъде и цвят, който прецъвтява. Какво трябва да бъде ученикът? – Извор, който постоянно блика. Той трябва да разбира отношенията между неговата душа и различните роли, които трябва да играе. Например, какво е отношението на човешката душа към пълната каса с богатство и знание, към нагорещената пещ, към фурната, към зеленчуковата градина и т.н.? Като разглежда и изучава тези отношения, човек трябва да се самовъзпитава, а не да се дресира, както дресират котките и кучетата.

Един човек се занимавал с дресиране на котки. Той събрал 40 – 50 котки и дълго време работил за дресирането им. Най-после той

дошъл до убеждението, че котките са вече дресирани и може да прави с тях различни опити.

Веднъж дошъл при него един приятел, да види, докъде е стигнал с възпитанието на котките. Той наредил котките по групи и почнал демонстрации с тях. В това време приятелят му пуснал една мишка. Всички котки хукнали веднага подир мишката и дресировката пропаднала. Достатъчно било да се яви една мишка, и трудът на възпитателя пропаднал.

Какво представя мишката? – Старият, наследен навик. Каквото е мишката за котката, такова нещо са старите навици за човека. Колкото дресираната котка може да издържа пред мишката толкова и човек може да издържа със своето знание пред старите навици. Те са сила, пред която човек мъчно устоява. На какво се дължат старите навици и как може да се справи човек с лошите навици? Навиците са резултат на честото повтаряне на нещата. Това не значи, че човек не може да се откаже от навиците си.

Достатъчно е да се намери пред нещо силно, за да забрави навиците си и да отстъпи от тях. Какво ще прави онзи, който има навик всяка сутрин да се къпе, но къщата, в която живее, се запали? Той ще гледа час по-скоро да излезе вън и ще забрави, че е навикнал сутрин да се къпе. Страхът от изгаряне е по-силен от навика. Той казва: Днес направих изключение, не се окъпах, както правя всеки ден. Значи, изключенията са резултат на силни подбуди, силни преживявания в човешкия живот. Пред пожара всякакъв навик отстъпва. Смешно е да видите, че някой се къпе, когато къщата му гори.

Пророк Исаия казва, че Божиите мисли не приличат на човешките. С други думи казано: идейният живот не прилича на обикновения. Противоречията на хората се дължат, именно, на това, че искат да влязат в идейния живот с обикновените си разбирания.

Някой мисли, че може да влезе в идейния свят със своите стари навици и разбирания. Това е невъзможно. Новите времена изискват нови разбирания. Например, ако ви представят две положения – богатство и дарби, кое бихте предпочели? Едни ще пожелаят да бъдат богати, а други – даровити. Ще се явят различни мнения по въпроса. Някои ще кажат, че богатият може да стане даровит. Като има добри външни условия, той ще работи върху себе си и ще развива дарбите си. Други ще кажат, че даровитият, т.е. вътрешно богатият има условия да стане и външно богат. Ние пък казваме, че човек трябва да бъде и богат, и даровит, защото всяко нещо има своето специфично място. Богатството има отношение към физическия свят, знанието и способностите – към умствения свят, а добротата – към духовния. Следователно, човек не може да бъде духовен, докато не е добър; той не може да бъде умен, докато няма знания и не може да бъде здрав, докато не е богат. Златото има отношение към здравето.

Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова е по-благороден, по-устойчив и по-здрав. Някой ще възрази, че има богати хора, които са болни. Това не е истинско богатство. Ако натоварите едно магаре със скъпоценности, богато ли е то? Магарето носи чуждо богатство, а не свое. То не съзнава богатството си. И да го съзнава, не може да се ползува от него. Тъй щото, за да бъде здрав, човек трябва да бъде богат; за да бъде умен, трябва да има знания; за да бъде духовен, трябва да е добър. Богатство, знание и доброта са качествата на истинския човек. Ако отнемете едно от тия качества, вие нарушавате неговата цялост.

Представете си, че ви дадат следната задача: да извадите една част от цялото, или цялото от неговите части, без да нарушите целокупността на цялото. Можете ли да решите тази задача? – Не можете. Ако извадите една част от цялото, непременно ще нарушите целостта му; да извадите цялото от частите му, и това е невъзможно.

Цялото може да се дели на своите части, но то вече не е цяло. На същото основание, казваме: Като цяло, човек е неделим. Не можете да извадите от него една част, и той да остане цял. Какъв човек е този, от когото сте извадили доброто? Но и доброто, като част от човека, само не съществува. Доброто, като абстрактна величина, не съществува. Затова казваме, че има голяма разлика между проявеното и непроявеното добро. За да схванете тази разлика, мислете върху житото, брашното и хляба. Житото се мели и се превръща в брашно. Те се различават по обем, но не по качество и по състав. Житото заема по-малък обем от брашното. Като се смеси с вода, брашното отново намалява обема си и се превръща в тесто, което се пече и става на хляб. Тук имаме два процеса: на разширяване – смилане на житото в брашно и смаляване – превръщане на брашното в хляб.

Разширяването и смаляването са процеси, през които минават и човешките идеи. Явява се въпрос: при кое от двете състояния идеите са най-устойчиви? Кое е най-устойчиво: житото, брашното или хлябът? – Житото. Защо? – То е първичната идея, която слиза направо от идейния свят. Щом слезе на земята, то минава през различни фази, които са временни, преходни. И те имат приложение, но само за известно време и при известни случаи. Оттук вадим заключението: възприемайте идеите направо от идейния свят, в първичното им състояние, а не във видоизмененията им. Идеите само се посаждат, но нито се мелят, нито на хляб се правят. Ако няма условия веднага да ги посеете, тогава имате право да ги смелите на брашно, да ги омесите и да направите хляб, от който да се ползуват окръжаващите. Не прекарвате ли идеите си през тези процеси, те ще се развалят и ще губят своя смисъл. Дойдат ли добри условия за сеене, веднага ще ги посеете. Така постъпва добрият и богатият човек.

Сега аз изнасям тези процеси за способните и талантливи ученици, за да извлекат от тях някакъв метод за самовъзпитание.

Да се върнем към основната мисъл на лекцията, а именно: човек трябва да бъде в съгласие с Божественото. Между човешките и Божествените мисли трябва да има пълно съгласие. Когато казваме, че в живота всичко е постижимо, разбираме, че между човешкото и духовното, между духовното и Божественото съществува известно отношение, известен паралел. Дойдем ли до непостижими неща, това показва, че паралелът е нарушен, т.е. между човешкото и Божественото е настанала някаква дисхармония. Някой има амбиция да стане учен човек и мисли, че това е Божествено качество. Амбицията е потик в човека да постигне нещо, но не е резултат на Божествения паралел, който включва основните правила на живота. Само смиреният човек спазва тези правила. В духовния свят смирението е мярка, която определя разстоянието между успоредните линии. Смирението е качество, но същевременно е мярка за определяне разстоянието между успоредните линии. От това разстояние зависи хармонията, която съществува между мислите, чувствата и постъпките на човека. Между мислите на смирения и Божествените мисли има известен паралел, благодарение на което смиреният се ползува от знанията на Бога естествено, без никакви усилия.

Горделивият прави усилия да постигне Божественото знание, но не успява. Той придобива известно знание, но не става учен. Той не може да стане истински учен, понеже е нарушил паралела между Божественото и човешкото в себе си. Гордостта представя сушата в живота. Какво може да расте на суша? – Нищо. Каква идея може да расте на суша? За да растат и да се развиват, идеите се нуждаят от слънце, влага и хранителни елементи. Гордостта е причина за пропадането на някои религиозни системи; тя е причина и за пропадането на религиозни и на светски хора. Когато религиозният започне да мисли, че е достигнал до откровението на живота, и когато

светският мисли, че е дошъл до крайния предел на науката, и двамата се проявят. Те достигат до точката на замръзването. Кога остарява човек? – Когато мисли, че е постигнал всичко. Като стане на 21 годишна възраст, той си въобразява, че е придобил големи знания, че няма какво повече да учи, дошъл е вече до своето пълнолетие и желае да стане като баща си – с брада и с мустаци. И това е добро, но брадата и мустаците не разрешават въпросите на живота. Какво ще каже жената, която няма брада и мустаци? И тя има задачи за разрешаване. Като няма брада и мустаци, трябва ли да се мисли, че животът ѝ е лек и я освобождава от мъчнотии и страдания? Мъжът има брада и мустаци, защото живее в гористи места; жената няма брада и мустаци, защото живее в полета. В това отношение, мъжът е дървар, а жената – земеделец, който произвежда жито. Стремежът на жената към мъжа и на мъжа към жената се дължи на необходимостта от материалите, които те произвеждат. Жената взима горивен материал от мъжа, а той взима жито от жената. Като говорим за мъжа и за жената, имаме пред вид отношенията между гората и полето, а не външните отношения между формите мъж и жена. Гората и планината дават едни блага, а полето и долината – други. Те взаимно се допълват. Който не разбира предназначението си в живота, той е недоволен от всичко. Дърварят, например, всеки ден сече дърва в гората, товари ги на магарето си и слиза в града да ги продава. Като се отегчи от работата си, той става недоволен, не знае, как да излезе от положението си. Щом се отегчиш в гората и в планината, слез в долината; като се отегчиш от долината, възлез пак на планината. Важно е, и при едните и при другите условия човек да намери нещо красиво и възвишено. Красивият и възвишен живот ще намерите на слънцето. Стремете се към слънцето, за да не се отегчавате от условията на земята. Слънцето представя човешката глава, а земята – неговият стомах. Като се отегчите от земята, т.е. от живота на стомаха

си, качете се в главата си и започнете да мислите. Там е вашето слънце, оттам иде вашата радост и вашето веселие. Следователно, когато сте радостни и доволни, вие сте на слънцето; когато сте скръбни и недоволни, вие сте на земята. От вас зависи да бъдете радостни и доволни. Качвайте се на слънцето, да придобивате живот и енергия, да се справяте с мъчнотиите и страданията си. Ще кажете, че условията на сегашния ви живот са тежки. Знайте, че сегашният живот е само част от целокупния, а частите не представят правила. Общият, целокупният живот включва правилата, а частите му представят методи, чрез които човек може да прилага своето богатство, знание и доброта при дадени условия.

Каквото и да се случва в живота на ученика, от него се иска смирение. Смирението не е външно качество, но вътрешно. То е мярка, която определя разстоянието между успоредните линии. Смирението е мярка, която определя правилните отношения между човешките и Божествените отношения. Следователно, докато не се смири, човек не може да има правилни отношения към Първата Причина на нещата. Казано е в Писанието: "Бог към смирените благоволи, а на горделивите се противи" – Докато човек върви успоредно с Божествения свят, смирението има смисъл. Щом се наруши паралела на неговия живот, смирението губи своя смисъл. Който не разбира дълбокия смисъл на смирението, не иска да бъде смирен. Защо? – Той мисли, че, като смирен, трябва да се подчинява на всички, и кой как мине край него, ще го тъпче. Това е неразбиране на живота. В същност, истински смиреният е брониран, никой не може да го тъпче.

Какъв паралел можем да поставим между стомаха и главата? Задачата на стомаха не е само да поглъща, но да превръща хранителните елементи и съединения, да ги обработва и като сокове да ги изпраща към мозъка. В този смисъл, стомахът всеки ден

пренася жертви, за да изкупва греховете си. Ако не прави жертвоприношения, стомахът не може да има правилни отношения с Първата Причина на нещата, т.е. със своя мозък, с главата си, която мисли и направлява целия живот на човека.

Внесете тази идея в ума си, за да приемете новите идеи, да приложите новите методи за тяхното реализиране. Само по този начин ще се освободите от старите разбирания и навици, които досега са ви спъвали. Старото трябва да отстъпи, да направи път на новото. Желая ви да възприемете новите идеи и да ги приложите в живота си.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

24. Лекция от Учителя, държана на 27 април, 1928 г.

София. – Изгрев.

ДВЕТЕ ПОСОКИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Кой е крайният предел, до който една болест може да се развива? – Смъртта. По-далеч от смъртта, болестта не може да се развива. И обратно: крайният предел, до който здравето може да се развива, е придобиване на живота. Значи, най-низката граница, до която болният може да стигне, е смъртта; най-високата граница, до която здравият може да стигне, е животът. В смъртта телата се разлагат, а в живота те се обновяват, подмладяват, растат. В смъртта човек се разлага и вмирисва; в живота той започва да цъвти и благоухае. Благоуханието е признак на права мисъл. Съвършено здравият човек мисли право. Започне ли да боледува, мисълта му се изопачава. Който върви в посоката на смъртта, се различава коренно от този, който върви в посоката на живота. Това са две диаметрално противоположни посоки, които внасят две различни разбирания в човека за Битието и за живота.

Задачата на съвременните учени и философи е да дойдат до разрешаване смисъла на живота и на науката. Според крайните материалисти, животът няма смисъл, а предназначението на науката е да подобри живота на хората. Според идеалистите, смисълът на живота се заключава в усъвършенствуването на човешката душа, а на науката – в познаването на Бога. Обаче, само онзи, който е дошъл до крайния предел на живота, може да говори за неговия абсолютен смисъл. То започва да цъвти и се радва на първия плод, който придобива. Кой е първият плод? – Любовта. Казано е, че първият плод

на Духа е любовта. Значи, първите плодове на здравето са любовта, доброто и животът; първите плодове на болестта са омразата, злото и смъртта.

Това знание се отнася до онези от вас, които искат да се развиват правилно. Ако не дойдете до положителното знание всички ще започвате добре, а ще свършвате зле. Ще започвате с идеализъм, ще свършвате с разочарование. Докато сте млади, ще казвате, че животът има смисъл, че хората са добри и благородни. Като остареете, ще поддържате обратното, че животът няма смисъл, че хората са лоши. Това е субективно схващане за живота, което се придобива по отрицателен път. Това показва, че болезненото състояние в човека е достигнало до крайния си предел. Има една болест в човека, наречена грях. Затова и Давид казва: "В грях ме зачна майка ми". Болестта и болезнените състояния в науката, в живота и в самия човек трябва да се изключат. В това се заключава смисълът на живота във физическия свят. Остане ли болестта да царува на физическия свят, тя ще разруши всичко. Докато болестта съществува, животът, богатството, знанието, силата са безпредметни. – Защо? – Защото от една страна човек ще придобива, от друга страна болестта всичко ще изяжда и руши.

Сегашните хора, млади и стари, вървят по един път, който не им е наложен от природата, а от самите тях, от техните криви разбирания, поради което има толкова лоши последствия. Това е пътят на болестта. Трябва по научен, естествен път да влязат в пътя на здравето. Всички искат да бъдат здрави, но, като рекат да се мръднат от местата си, те се страхуват. Наистина, има опасни места в новия път, но човек трябва да бъде безстрашен; той трябва да бъде герой. Като дойдат до тези места, и най-големите герои се разколебават. Вяра е нуждна на човека. Не е лесно да минете пропастта по една тънка, огъваема дъска. Като стъпите с единия си крак, дъската веднага се огъва, и всеки момент може да се счупи и вие да паднете в

пропастта. Как ще минете по тази дъска, особено ако сте болен? Никой не може да накара болния, сам да мине по дъската. Трябва да дойдат двама силни, здрави юнаци, да го вдигнат на ръце и така да го пренесат от единия бряг на другия. Вяра и безстрашие се иска от човека, за да премине пропастта, която разделя пътя на болестта от пътя на здравето.

Културата на съвременните хора се отличава по това, че по отношение на земята, всеки човек е в хоризонтално положение и двама души го носят. Той не упова на себе си, т.е. на Божественото начало в себе си. При това положение човек не е нито културен, нито духовен. В него трябва да се яви желание да постави гръбнака си перпендикулярно на плоскостта, върху която стъпва. Щом се изправи на краката си, човек изправя и съзнанието си и взима права посока на движение. Ако не е в състояние да вземе това положение, той не може да постигне своите идеали. Като влезе в живота, човек трябва да стъпи на краката си, да вземе правата посока на движение и да знае, какво го очаква. Той не трябва да бъде новобранец, когото посрещат с музика и песни, и да мисли, че животът му в казармата е забава. Влезе ли в казармата, той трябва да знае, че, рано или късно, го чака фронт, на който ще приложи пушката и топовете. Като чуе гърмежите, този голям герой ще започне да трепери, да вика майка си и Бога на помощ. То вика и пита, защо никой не му е казал, какво го очаква и какво трябва да прави.

Който е дошъл на земята, той е войник, доброволно, или насила, ще участвува във войната. Веднъж си влязъл във войната, ще я свършиш и ще излезеш победител, но няма да унищожиш неприятеля си, а ще му дадеш права, като на себе си. Ще му вземеш оръжието и ще внесеш новото, както в своя живот, така и в неговия. Ако мислиш, че, като победиш неприятеля си, трябва да го унищожиш, ти си на крив път, не си разрешил задачата си правилно.

Ще победиш неприятеля си, и ще го повдигнеш. Това значи, да вземеш правата посока на живота. На физическия свят войната е неизбежна. Човек трябва да воюва със злото в себе си, което се проявява във вид на слабости, недъзи, отрицателни чувства и мисли. Ще се борите с тях, да ги победите, без да ги унищожите. Ще воювате с отрицателните сили в себе си, докато ги превърнете в положителни. От низходеща посока ще ги насочите към възходеща. Това е задачата на сегашния ви живот. Всички хора имат някакво знание, но не могат да го приложат. Защо? – Нямат методи. Знанието без приложение е товар. За да се освободи от товара си, човек трябва да го приложи, да го тури на работа. Войник е той, не може и не трябва да носи голям товар. Той трябва да воюва с неприятеля си и да го победи. Болният ще дойде до границата на смъртта, здравият – до границата на живота и трябва да преминат тези граници. Не минат ли отвъд границите, ще паднат в пропастта, а всяко падане подразбира връщане назад. Дръжте тези идеи в ума си, да се ползувате от тях. За тази цел, вие трябва да учите като малките деца, които постъпват в първо отделение. Учителят започва с тях от най-елементарни работи и върви напред. Той ги запознава с буквите и с аритметическите действия, като започва със събирането. И вие ще започнете със събирането: да знаете, как се събират две идеи, две противоречия, две мъчнотии и т.н. Как ще съберете мъчнотиите си? Докато не ги отделите от себе си, не можете да ги съберете. Колкото мъчнотии имате в ума, в сърдцето и във волята си, ще ги приведете към общ знаменател и ще ги съберете. Те се движат в една посока.

Сега да се върнем към въпроса за болния и за здравия. Когато болният дойде до крайния предел на своята болест, иде смъртта. Лесно се казва това, но мъчно се умира, т.е. мъчно се влиза в пределите на смъртта. На границата са поставени десет врати за минаване. Човек трябва да знае, през коя врата да мине, т.е. по кой

начин да слезе в пределите на смъртта. На умиращия се дава свобода на избор, сам да определи начина на заминаването си за онзи свят. Всеки се стреми да избере най-лекия начин на умиране. Първата врата представя най-лекия начин, а десетата – най-мъчния. Същото става и със здравия. Когато дойде до крайния предел на живота, здравият се намира на границата на възкресението, дето му се представят десет врати, т.е. десет начина за възкресение. Той сам може да си избере един от десетте начини. Чуете ли някой да казва, че животът му е дотегнал, и иска да се освободи от него, ще знаете, че той е болен човек. И като болен, той не може да стигне до границата на смъртта, докато не изплати дълговете си – те го мъчат. Ще работи дни, месеци и години, докато ги изплати. При това, човек не може непрекъснато да бъде болен. Състоянията му се менят, той е ту здрав, ту болен. Като ученик на живота, той ще събира моментите, да знае, колко пъти през деня е бил болен и колко пъти – здрав, за да има представа за своето състояние. Това са отвлечени задачи, които човек сам трябва да реши. Решаването им е в зависимост от правилното разбиране на нещата. Ще знаете, че човек може да реши задачите си, когато постави болестта и здравето вън от себе си, само като възможности. Човек не е роден да бъде болен, не е роден и да бъде и здрав – това са възможности в живота. Въпреки това, той не може да избегне нито болестта, нито здравето. Човек не се е родил нито за болести, нито за здраве. Той се е родил да живее. Животът му се осмисля, само когато цъвне и даде плод – любовта. Като говорим за живота, ние го схващаме като цвят и плод на любовта, затова казваме, че любовта ражда живота. При сегашните условия, животът има възможност само да цъвне, но не и да върже, да даде плод.

Като слиза на земята, човек има пред вид учението. Той се учи, придобива знания, а животът му се определя от посоката на неговото движение. Човек трябва да научи две неща: да намери посоката на

своето движение и начин, по който да сменя състоянията си. Научи ли тези неща, той получава диплом, с който може да продължи учението си в по-висока школа. Докато завърши образованието си на земята, човек минава през много школи. Колкото по-съзнателно е работил, толкова повече знания и опитности има. Той може, като химик, да различава свойствата на първото състояние – на болестта, и на второто – на здравето, и да определя посоката на тяхното движение, още докато са в зародиш. Правете и вие опити, да изучавате двете посоки на вашето движение. За следния път, нека всеки от вас да намери в себе си две състояния на болестта и две – на здравето и да си ги отбележи. Изкуство е да можете да ги различите още в зародишното им състояние. Как ще различите по външен път змийското яйце от това на славея? Външно мъчно се различават, но ако ги поставите при условия да се измътят, от змийското яйце ще излезе змийче, а от яйцето на славея – славейче. Те се различават и по форма, и по съдържание. Змийчето ще започне да пълзи по земята – пътят на болестта и смъртта, а славейчето ще литне нагоре – по пътя на здравето. За да не изпадате в заблуждения, вие трябва да оставите идеите си, които са в зародишно състояние, при условия да се измътят. Едва тогава ще знаете, в каква посока се движат те. Оттам ще определите техния вътрешен характер и техния произход.

Като не разбира вътрешния смисъл на нещата, човек изпада в противоречия и недоволство, и сам не може да си помогне. Той е недоволен, че е сиромах, че няма пари, че не е учен, че не може да свири, да пее и т.н. Наистина, не е лесно да се справи човек с тези неща, но и богатият не е всякога доволен от положението си. Той е богат, има пари, но е болен и не може да намери лекар да му помогне. Човек не подозира, че лекарят е в самия него. Той сам може да си помогне при всички мъчнотии. Как? – Чрез мисълта си. Достатъчно е да държи в ума си положителни мисли, за да се справи лесно и със

сиромашията, и с невежеството, и с болестите. Защо не си представи, че е богат, че има на разположение къща, скъпи дрехи, слуги? Защо не си представи, че е учен, че е професор в някой университет? Защо не си представи, че е млад, здрав и весел? Чрез мисълта си временно поне човек може да смени състоянието си. Всеки човек може да бъде богат – от него зависи. Три елемента са необходими, за да бъде човек богат: да прояви доброто, разумността и здравето си. Само добрият, разумният и здравият човек може да бъде богат. Той може да бъде и учен – и това зависи от него. Ще каже някой за себе си, че не е учен, защото не е написал нито една научна книга. Това нищо не значи.

Всички хора не могат да бъдат писатели: едни ще пишат, други ще четат. Често писателите не са доволни от произведенията си, намират, че нещо им липсва. Обаче, четците са доволни, намират, че произведенията им са гениални. И обратното се случва: писателят е доволен от произведенията си, а четците не са доволни. Следователно, и който пише, и който чете трябва да бъде учен, да разбира смисъла на нещата. Казано е в Писанието: "Не чрез сила, нито чрез крепост, но чрез духа ми". Това значи: човек може да постигне всичко не чрез сила, нито чрез крепост, но чрез своя мощен дух. Какво крие духът в себе си? – Живот, разумност, доброта и здраве. Това са четири важни елемента, чрез които човек може да разреши социалните въпроси.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

25. Лекция от Учителя, държана на 4 май, 1928 г.

София.

МЕТОДИ ЗА ХРАНЕНЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Тема за следния път: "Предназначение и задача на храносмилателната система".

Мислете върху въпросите: Кога се е създала храносмилателната система, при какви условия и защо се е създала? Какви системи има в човека? – Нервно, кръвоносна, мускулна, костна, дихателна и храносмилателна. Може да се даде и друго деление на системите: нервна или мозъчна, дихателна и стомашна. Или, нервна или мозъчна, дихателна и симпатична нервна система. Мозъчната система е динамична, понеже произвежда електричество, а симпатичната нервна система произвежда магнетизма. Стомахът спада към симпатичната нервна система, затова е магнетичен. Като знаете това, използувайте магнетичните сили на стомаха за смяна на човешките състояния. Ако видите, че някой човек е неразположен, дайте му нещо за ядене. Колкото и да е неразположен, щом се нахрани, неразположението му изчезва, и той придобива енергия, импулс за работа. Оставите ли човека гладен, той ще изгуби своята енергия и вдъхновението си. Стомахът е министър на вътрешните работи, но не и на полицията. Всичко, което се отнася до благоустройството на организма, до неговото здраве, е предоставено на грижите на стомаха. Значи, стомахът има пред вид вътрешната уредба и благосъстояние на организма. В помощ на стомаха идат още много органи: зъбите, езикът, устата, хранопровода и червата.

Човек трябва да се изучава, да познава своите външни и вътрешни прояви, да разбира физическите и психически функции на своите органи. До известно време човек расте, развива се, придобива знания. След това иде смъртта, която ние наричаме ликвидиране с дадена фирма. Когато човек ликвидира с живота си, веднага дохожда ликвидационната комисия, да прегледа сметките му. Така постъпват при ликвидацията на всяко дружество. Онези, които погребват човека, са първите членове на ликвидационната комисия. След тях идат и други, които правят равносметка, колко приходи и разходи има дружеството. Чистите печалби се разпределят между членовете. Също така се разпределят и дълговете. При образуване на дружеството са нуждни поне двама души: председател и подпредседател. Те изработват устава на дружеството. След това се записват членове, от които избират останалия състав на управителния съвет: секретар, подсекретар и касиер.

Това са положения, върху които трябва да мислите, защото развитието, растенето на човека зависи от състоянието на храносмилателната система. Една трета от енергията на човека се изразходва от стомаха. Следователно, не е безразлично, как се изразходва тази енергия и какви резултати се получават. Ако енергиите, които храносмилателната система произвежда, се използуват разумно, състоянието на човешкия организъм се подобрява. Като говорим за значението на храненето при организма, нямам пред вид повдигането му в култ. Храненето има отношение и към вкуса. Без вкус човек би бил апатичен. Тъй щото, колкото по-добре е развит вкусът в човека, толкова по-сладко яде той, и толкова по-активно работи стомахът. Това не значи, че вкусът трябва да управлява дейността на стомаха. Той само събужда известни енергии, без да направлява работата на стомаха. Ето защо, вкусът не трябва да се изопачава, нито да се претъпява. Дойде ли до това положение,

човек трябва да работи върху себе си, да възстанови своя нормален вкус. Някои майки, без да познават научно въпроса за храненето, като видят, че децата им са неразположени, дават им такива храни, които да повдигнат духа им, да ги разположат. Това лесно се постига с плодовете. Децата обичат плодовете, затова с тях лесно се трансформират състоянията им. Всяка форма, всеки плод има специфично предназначение. Чрез плодовете природата дава възможност на хората да трансформират състоянията си. На малките деца, бозайничетата, природата трансформира състоянията чрез майчиното мляко; на онези, които лазят – чрез играчки, чрез плодове и бонбони, а на онези, които са проходили вече – чрез плодовете. Последната категория деца най-много обичат плодовете. Към тази категория се отнасят повечето хора на земята. Те са стъпили вече на краката си и трябва да се отнасят съзнателно към живота си.

Като се изучавате, добре е да знаете, във всеки даден момент, към коя категория деца принадлежите: към бозайничетата, към онези, които пълзят, или към тези, които ходят самостоятелно. Времето, през което майката носи детето си на ръце, наричаме "златно време". През този период детето е божество, всички му се радват, носят го на ръце. Дойде ли началото на втората година, царството на детето се свършва. То постепенно пристъпва, изправя се и един ден започва само да ходи. От този момент детето става по-самостоятелно.

Това са фази, през които детето неизбежно минава, докато дойде до състоянието на възрастен човек, който започва да решава задачите на своя живот. За да разреши задачите си, човек трябва да има буден ум и интерес към тях. Интересът се диктува от развитието на човешките дарби и способности. Колкото по-повдигнат е човек в умствено и в духовно отношение, толкова по-големи и високи интереси има. Не можете да заставите насила да се интересува от музиката онзи, който не е музикално развит. Обаче, има интереси,

които са присъщи на всички хора: на учени и прости, на бедни и богати, на красиви и грозни. Такъв интерес е, например, интересът към яденето. Каквито умствени интереси и да има човек, щом му замирише на ядене, веднага вкусът му се събужда. Защо? – Интересува се човекът от яденето. Ако на различни категории хора предложите някаква чорба, всички решават задачата си по един и същ начин – с лъжицата. Ако им предложите хляб, всички ще постъпят по един и същ начин: всеки ще отчупи едно парченце, ще го тури в устата си и ще почне да го дъвче. Разликата се заключава само в начина на дъвченето: професорът дъвче по един начин, простият – по друг начин, проповедникът – по трети начин и т.н. По начина на дъвченето може да се познае, какъв е човек.

Наблюдавайте, как дъвче човек, и си правете научни изводи. Сега, да се върнем пак към храносмилателната система, като елемент, нужен за създаване на човешкия характер. За да създаде добър характер в себе си, човек трябва да държи храносмилателната си система в изправност. Какво разбирате под думата "изправност на храносмилателната система"? Това подразбира нейната нормална дейност. Тя зависи, първо, от външните условия и обстановка, а после – от вътрешните условия. Например, не е безразлично, как ще започнеш да ядеш, изведнъж ли ще се нахвърлиш върху яденето, или ще се спреш пред трапезата, ще благодариш за това, което ти е дадено, ще си направиш молитвата и след това ще започнеш да ядеш. Не е безразлично, дали ще ядеш бързо, или бавно; дали ще дъвчеш добре, за да се всмукват хранителните сокове не само от стомаха, но и от езика. Не е безразлично, дали трапезата е чиста, добре наредена, или е нечиста и в безпорядък. Това са условия, които оказват влияние върху изправното или нередовно състояние на храносмилателната система. Не е безразлично още, дали човек е разположен, или неразположен, когато яде. При добро разположение на духа стомахът

свършва работата си добре, а при неразположение, той не функционира правилно. Ето защо, не е добре да яде човек, когато е гневен, или пък да се гневи във време на ядене. Забелязано е, че като яде, човек трансформира състоянието си, и неразположението му изчезва. За предпочитане е, обаче, като яде, да бъде разположен.

Храненето е процес за трансформиране на известни енергии, които се събрали в излишък. Като яде, човек решава една задача, която му е дадена. Дали съзнава това, или не, не е важно. Опитът е доказал вече това. Преди да се е нахранил, понякога човек се мъчи, страда, не може да реши някакъв въпрос. В това време са събудени известен род енергии, с които той не може да се справи. Щом се нахрани, излишните енергии в организма му се поглъщат от стомаха, той се успокоява и започва да мисли правилно. Не се минава много време, в ума му проблесне някаква идея, и той решава въпроса, който го е измъчвал.

Като се храни правилно, човек изучава закона на жертвата. Тогава той не жали съществото, което се пожертвувало за него, но го обиква и му благодари за направената жертва. Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Това подразбира съзнателно, разумно хранене. Който се храни с любов и благодарност, той има живот в себе си.

Различаваме три категории хранене: механическо или физическо, органическо и умствено. Механическото хранене е присъщо на животните, които гледат на храненето като на процес, чрез който задоволяват своите нужди. Те нямат съзнателно отношение към храненето. Колкото на по-низко стъпало се намира животното, толкова по-несъзнателен е процесът на храненето за него. Като се качваме по стълбата на живите същества, дохождаме до обикновения човек, у когото храненето минава във втората фаза, като органически процес. Човек се храни съзнателно, изпитва приятност и

вкус при яденето. При този процес взимат живо участие чувствата. Най-после дохождаме до третия процес на храненето, който е присъщ на хора с висока умствена и духовна култура. Тук мисълта взима живо участие. Който се храни механически, лесно заболява. Значи, една от причините за заболяването на хората се дължи на механическото хранене. Някой започва да яде, но сам не знае, гладен ли е, или не. При това положение, за него е безразлично, какво ще яде. Ако пък е гладен, стреми се да напълни стомаха си, да не го безпокои, а какво е ял и как е ял, не иска да знае.

Като говорим за храненето, имаме пред вид следното правило: яж, когато си гладен. Не си ли гладен, не яж. Гладът е първият импулс, който свързва човека с физическия свят. Той е най-добрият приятел на човека, но и най-големият му неприятел – от човека зависи, как ще го приеме и как ще се справи с него. От значение е още, каква храна се употребява. Природата е определила за всяко същество специална храна. Следователно, и за човека е определена специфична храна. Попадне ли на нея, той ще бъде здрав и ще се развива правилно. Тази е храната, която той обича. Тя отговаря на силите, които действуват в неговия организъм, на неговите мисли и желания. Тя представя основния тон на физическия му живот. Като намери основния тон на физическия, на сърдечния и на умствения си живот, човек влиза в онази хармония, която представя идеал на неговия живот.

Според храната, която употребяват, хората се делят на вегетарианци и месоядци. Има вегетарианци от рождение, но има вегетарианци, които употребяват растителна храна от 10 – 20 години насам. Тъй щото, когато говорим за вегетарианци и ги сравняваме с месоядци, имаме пред вид първата категория. Главата на вегетарианците, в сравнение с тази на месоядците, е по-дълга и по-тясна, когато на месоядците е по-широка и по-къса. Изобщо, главата на месоядците е по-широка около ушите. Това показва, че

разрушителните способности са силно развити у тях. Изобщо, храната оказва влияние, както върху физическия, така и върху духовния и умствения живот на човека. От произведенията на поетите и писателите можете да определите, с малки изключения, кой е вегетарианец, и кой – месоядец.

Изучавайте влиянието на храната по отношение на тялото, на сърдцето и на мозъка. Ако сте се хранили правилно, ще имате добри резултати, както върху здравето, така и върху мислите и чувствата. Ето защо, пазете следното правило при храненето: преди да започнете да ядете, съсредоточете мисълта си към храната, която природата ви дава, като велико благо за живота. Като мислите върху храната, вие се свързвате с разумната природа и внасяте спокойствие в мислите и в чувствата си. Така успокоени, пристъпете към яденето. Каквото и да е сложено на трапезата, приемете го с благодарност. Може да имате само хляб и сол, благодарете и за това. Хлябът е най-важният елемент за организма. Посолете си хляба, турете малко червен пипер и яжте с благодарност. Ако имате нещо готвено и плодове, по-добре ще бъде, но учете се да благодарите за всичко. Като ядете, стремете се да дъвчете храната добре. Никакво бързане не се позволява. Докато ядете, мислете си, че сте богат човек, че имате на разположение слуги, за да можете да се нахраните спокойно. Не мислете за никаква друга работа, освен за яденето. Когато се храните, по-важна работа от яденето няма. Постигнете ли това, вие ще използувате храната разумно, а това ще се отрази благотворно върху организма ви. Щом физическото ви състояние е добро, щом сте физически здрави, и психически ще бъдете добре. При това, не трябва да преяждате. Ще ядете дотогава, докато дойдете до най-сладката хапка, и там ще спрете. Усетите ли, че можете още да ядете, спрете вече. Ако продължавате още да ядете, стомахът ще погълне всичката енергия и няма да остане нищо за мозъка. Ето защо, който яде много,

не дава храна на мозъчната система. Физическото му тяло се развива за сметка на мозъка.

Задача. В продължение на десет деня направете опит да се храните по нов начин, да видите, какви резултати ще имате. Преди да ядете, ще се успокоите напълно, никакво смущение или безспокойство да не остане в ума и в сърдцето ви. След това ще си отчупите 20 хапки от хляба; по-малко може, но не повече от 20 хапки и не по-малко от пет. Ще ядете с благодарност и съзнание, че вършите велика работа. Който успее да приложи тези правила при храненето, непременно ще има добри резултати. Отбелязвайте състоянието, в което се намирате през време на опита. И най-малкият резултат трябва да ви радва. Голяма придобивка е за човека, ако може да превърне храненето от механически в умствен процес. Това не се постига изведнъж. Много опити трябва да прави човек, докато приложи напълно новите правила при храненето. Те трябва да станат за него втора природа.

През времето, когато правите задачата за храненето, проучете въпроса за храносмилането, както и устройството на храносмилателната система. Като изучавате процеса на храненето, ще видите, че водата е един от елементите, който присъствува във всички храни: твърди, течни и въздухообразни. Ако изучавате начина на храненето у различните същества, ще забележите, че колкото по-напреднали са те в умствено и в духовно отношение, толкова по-фина храна употребяват. Има същества, които се хранят с въздух, светлина и топлина. Те са високо организирани, поради което могат да използуват елементите на въздуха, на светлината и на топлината. Природата е предвидила условията за поддържане живота на съществата, поради което е устроила техните организми разумно и целесъобразно. Това виждаме ясно във висшите организми, специално у човека. Щом храната влезе в устата, веднага жлезите

проявяват своята дейност. Те отделят специални сокове и вода, с което помагат за омекването и смилането на храната. И тъй, задачата на човека е да осмисли процеса на храненето, да знае, че той е сложен. Човек се храни не само физически, но и сърдечно, и умствено. От съзнанието на готвача и от умеенето му да готви, зависи доброто физическо, сърдечно и умствено състояние на човека. За да държи в изправност тялото, ума и сърдцето си, човек трябва да готви добре и с любов. Най-добрият готвач е човек сам за себе си. Щом нахрани тялото си, той изпраща храна на сърдцето и мозъка. От енергиите на приетата храна той създава красивите форми на тялото и на удовете си. Който се храни правилно, той има красив строеж на тялото си, красиви очи, уши, нос, уста и т.н. Човек може да бъде красив, ако енергиите му се разпределят правилно по всички удове. Не става ли това, едни органи ще приемат повече енергия, отколкото други. На това се дължи остротата на човешкия характер. Всяка дисхармония в организма прави човека сприхав, груб, остър. Изкуство е да се знае, как да се отправя енергията от стомаха в сърдцето и от сърдцето в мозъка.

Задачата на съвременните хора е да работят съзнателно върху самовъзпитанието. За тази цел, те трябва да започнат с храненето, да изправят погрешките на миналите поколения. Като изучават изкуството за правилното хранене, едновременно ще работят и върху правилното и дълбоко дишане. Като работят върху храненето и дишането, естествено ще изправят мислите и чувствата си и ще се домогнат до по-висок живот. Този живот наричаме Божествен. Той има отношение към разумните хора, а не към обикновените. Божественият свят не е някъде далеч, не е отвлечен. Той се ръководи от разумни и високо напреднали същества. Тяхната мисъл е силна. Чрез мисълта си те организират света. Като знаете, че мисълта е мощна, творческа сила, развивайте я, за да постигнете това, което

желаете. Малко хора успяват в живота си, понеже мислят за обикновени работи. Те се интересуват от въпроса, как ще прекарат живота си. Ако мислите за обикновени работи, ще прекарате живота си като дядо си и баба си. Как са прекарали те живота си? Живели са като обикновени хора, докато най-после са ликвидирали с живота си, т.е. дружеството им ликвидирало. Ликвидацията на дружеството свършва с това, че комитетът дава отчет за своята дейност. Преди последния си отчет, всяка година дружеството дава отчет за дейността си и, ако се окаже, че загубите са по-големи от приходите, то решава да ликвидира окончателно. Невъзможно е да съществува едно дружество, след като е изразходвало всичкия си капитал. То е осъдено на окончателно ликвидиране или фалимент. Дружество, което всякога печели, не ликвидира. Това дружество съществува вечно. Защо? – Комитетът и членовете му живеят разумно, прилагат правилно методите за хранене и дишане. Те се радват на добро здраве и щастлив живот.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

26. Лекция от Учителя, държана на 11 май, 1928 г.

София. – Изгрев.

РАСТЕНЕ И РАЗВИТИЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Кои неща са реални и кои отвлечени? Гладът, например, реално нещо ли е? – Реално. Гладният усеща особено състояние, липсва му нещо, затова търси начин да се освободи от това състояние. За да се справи с глада, човек прибягва до кесията си, или до хляба. И кесията с парите, както и хлябът са реални величини, които задоволяват глада. – Защо съществува гладът? – Това е друг въпрос. Ще кажете, че съществуването на глада е противоречие. Дали е противоречие, или не, това не е важно – той трябва да се задоволи. И музикантът се оплаква от лошите струни на цигулката си, но трябва да ги смени с нови, хубави струни. Лошите струни са противоречие за него, но той трябва да се справи с противоречието си. Задача на човека е да се справя с противоречията си. Ако не може да се справи с тях на физическия свят, той не расте; ако не може да се справи с противоречията си в духовния свят, той не се развива. Който не расте, не може да се развива.

Растенето е процес, свързан с формите. Само формите могат да растат и да се развиват. Формата е свързана с растенето, а развитието – с движение. Развитието има отношение към духовния свят, а растенето – към физическия. Това са две величини, които играят роля в човешкия живот. Ако не расте и не се развива в най-слаба степен, човек всякога ще бъде недоволен, ще чувства празднина в живота си. Тук имат смисъл поговорките: "Камък, който се търкаля, не може

да послужи за основа на зданието". "Падналият от дървото лист не носи живот в себе си".

Всички говорят за живота, искат да живеят. Това желание е естествено, но добре е, същевременно, да изучавате живота, проявен във всички форми, даже и в елементите, дето се проявява във вид на сродство или стремеж. Като изучавате живота на формите, естествено дохождате до тяхното растене. Растенето подразбира увеличаване на формите. Обратният процес на увеличаването е намаляването. Значи, формите се намаляват и увеличават. Това са два закона, които имат приложение в целокупния живот: в икономическия, обществения, семейния и индивидуалния. Например, когато държавата иска да закрепи финансовото си положение, тя намалява разходите на бюджета. Бедният, в желанието си да задоволи своя глад, е доволен на малкото. Той иска малко хляб. Ситият, обаче, иска много. Гладният изучава закона на смаляването, а ситият – закона на увеличаването. Ако първият се оплаква от условията и не прилага закона на смаляването, природата ще го ограничи още повече. И при благоприятните, и при неблагоприятните условия на живота, човек еднакво се учи. При неблагоприятните условия той изучава закона на смаляването, а при благоприятните – закона на увеличаването. И при едните, и при другите условия има противоречия, но те не трябва да се примиряват. Справяйте се с противоречията, изучавайте ги, но никога не ги примирявайте. Могат ли бреговете на реката да се примирят? Ако се примирят, водата ще излезе от коритото си и ще залее околността. Природата не позволява да се примиряват противоречията. Реката ще върви в пътя си, а вие ще я изучавате.

Представете си, че ви назначават на служба в една голяма градина. Работата ви се състои в това, цял ден да вдигате и слагате една голяма дръжка. Вие веднага изпадате в противоречие и се запитвате недоволно: Какво ще направя с тази дръжка? Само време

ще губя. Не бързай, имай търпение, ще видиш, какво ще излезе от вдигането и слагането на дръжката. Тя е свързана чрез тръби с един дълбок подземен извор. Като вдигаш и слагаш дръжката, ще потече вода. Няколко дни наред водата ще тече и ще полее цялата градина. След това ще оставиш дръжката и ще вземеш мотиката, да разкопаеш градината. Като свършиш и тази работа, ще видиш плода от своето усилие. Плодните дървета ще дадат добри плодове, зеленчуците – също и, в края на краищата, господарят ще определи заплатата ти. Трудът, който си положил, определя благосъстоянието на плодните дръвчета, на господаря ти, а най-после и твоето. Както виждате, едно противоречие, разумно използувано, дава добри резултати за всички. Следователно, когато се оплаквате от противоречията си, казвам: Движете дръжката бавно, спокойно и съзнателно. Ще потече вода, ще полеете дърветата и скоро ще видите плода на своя труд.

Какво представя дръжката в човешкия живот? – Волята. Докато човек прилага волята си разумно, планомерно, съзнателно и с търпение, животът ще тече правилно и хармонично. Хармонични трябва да бъдат движенията на ръката! Ако волята на човека не е свързана с буталото, ако съзнанието му не е будно и ако не разбира основния закон на живота, той няма да получи никакъв резултат. Той ще вдига и слага дръжката механически, без да потече вода, т.е. без да се прояви животът. Ако не потече водата, откажете се от дръжката. Ако храната, която употребявате, не дава добри резултати, откажете се от нея. Същият закон се отнася до чувствата и до мислите на човека. Следователно, ако постоянно се натъквате на едни и същи чувства, без да имате някакъв резултат, откажете се от тях. Да се откажете от едно чувство, това значи, да го пожертвувате, както жертвувате нисшето за висшето. При това, ако жертвоприношението ви не даде никакъв резултат, то не е разумно. Разумна жертва е тази,

която се приема. Не се ли приеме, тя не е на място. Жертвата има отношение към висшите същества. Тя представя тяхната храна.

В старо време жертвоприношението се изразявало в различни форми. Клали са животни, птици. Някъде, за да омилостивят божествата, хората сами се ранявали. Така постъпват днес и децата, и възрастните. Жертвоприношения, с които човек пакости на себе си, са неразумни. Някой се обезсърдчава, обезверява, животът му се обезсмисля, и той не прави усилия да се освободи от тези състояния. С това той мисли, че ще омилостиви Бога и разумните същества, които ще му се притекат на помощ. Не е позволено на човека сам да си пакости. Той трябва да се примирява с условията, да трансформира състоянията си. Човек трябва да бъде разумен в своите постъпки. Той не може да прави, каквото иска. Ако си позволи да прави, каквото си иска, той ще носи последствията на своята неразумна свобода. Някой иска да бъде поет, или философ, за да се прочуе, да има уважението на всички хора. И това е възможно, но той трябва да е работил върху себе си, да му се дадат благоприятни условия. Поетът, философът, ученият, музикантът се проявяват при добри условия. Под добри условия разбираме тези, при които човек може да расте и да се развива. Това значи, да се прояви човек и да бъде признат от хората.

Когато говорим за добри и лоши условия, н разбираме само външните условия, но и вътрешните. външните и вътрешните противодействия не подразбират лоши условия. Великите хора са имали големи спънки и противодействия, но чрез тях те са расли и са се развивали. Без мъчнотии и страдания няма растене, няма условия за развитие. Лошите условия и препятствия в живота помагат за развиване на благородното и възвишеното в човека. Те стават причина да напуснете стария живот и да влезете в новия.

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

– *В истината е скрит животът.*

27. Лекция от Учителя, държана на 18 май, 1928 г.

София. – Изгрев.

ПРАВИЛНО ДЪВЧЕНЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Съвременните хора се стремят към придобиване на знания. Това желание е естествено, но, за да придобият знания, те трябва да разглеждат нещата в естествените им прояви. Например, за да дойде до понятието число, човек се е запознавал с числата постепенно, както вървят в естествения си ред, от 1 – 10 и т.н. Така наредени числата, между тях има едно механическо отношение, каквото виждаме и между органите на човешкото тяло. Ако искате да наредите органите в такъв ред, както нареждате числата, това е невъзможно. Вие не знаете, кой орган се е явил пръв, кой – втори, трети и т.н. Освен механическото нареждане на числата, можем да ги наредим и по съдържание, но трябва да знаем, какво е тяхното съдържание. Какво разбирате, ако наредите числата в следния ред: 1 + 2, 2 + 3, 3 + 4, 4 + 5, 5 + 6, 6 + 7, 7 + 8, 8 + 9, 9 + 10. Ще кажете, че тук имате действието събиране и знаете, че 1 + 2 = 3, или 2 + 3 = 5 и т.н. Обаче, какво представя събирането, като съдържание на даден процес? Ако под единицата разбирате активна сила, каквато е кибритената клечка, а под двойката – дървата, поставени на огнището, като цъкнете клечката, дървата се запалват и горят. Те стават активни, благодарение на клечката, от нея са приели енергия. Колко време гори една кибритена клечка? – Няколко секунди. Ако запалите една свещ, тя гори повече. Важно е да разбирате числата, като механически величини, като съдържание и като смисъл. След това трябва да разбирате отношенията между числата, например,

отношението 1:2. Единицата е активно число, което предава активността си на числото две.

Миналия път говорих за храненето. Сега ще ви запитам, кой дъвче правилно: професорът, или работникът? Като учен който знае значението на дъвченето, професорът би трябвало да дъвче храната си по-правилно от работника, но понеже умът му е зает с важни задачи, той не обръща голямо внимание на яденето. В това отношение работникът го превъзхожда. Той мисли за работата си, докато работи. Щом свърши работата си и започне да яде, мисли само за яденето и дъвче правилно. Професорът мисли върху важни въпроси, например, върху явяването на една комета в пространството и прави изчисления за бързината на движението ѝ и т.н. Какво ще яде, колко ще яде, той не мисли за това. Какво допринася професорът на човечеството със своите изчислени яза бързината на една комета? – Нищо особено. Какво допринася на човечеството с това, че дъвчел храната си правилно, или неправилно? – Пак нищо особено. Който го види, как дъвче, ще каже: Професорска работа! Дъвче, както си иска. Едно трябва да имате пред вид: Когато се отнася за научни въпроси, мислете като професора; когато дойдете до яденето, яжте и дъвчете като работника, който е гладен и мисли само за хляба. Следователно, всяко нещо, което вършите в даден момент, е най-важно. Като ядете ще мислите за храненето и за дъвченето. Правилното дъвчене оказва влияние върху човешките мисли, чувства и постъпки. С други думи казано: Правилното дъвчене оказва влияние върху човешкия характер. Ако човек се отнася небрежно към дъвченето на храната, какво отношение ще има към другите си задължения? Важен процес е дъвченето – от него зависи бъдещето на човека.

Като наблюдавате младия и стария професор, ще видите, че те се различават в дъвченето: младият дъвче бързо, а старият – бавно. Той дъвче храната си и мисли, защо Господ е създал света така, сам човек

да си търси храната и да я дъвче. При това, защо Бог не е направил разлика между учения и простия? Ученият, който се занимава с важни въпроси, трябва да дъвче, както обикновения и прост работник, който по цял ден вдига и слага чука или мотиката. Дъвченето на храната е маловажна работа, не е за професор. Не е така. Да сдъвчеш една хапка хляб правилно и да я приемеш в организма си, това е велика работа. Като знаеш това, ще дъвчеш бавно, съзнателно и с любов. Никакво бързане не се позволява при дъвченето, никакво излизане от релсите. Защо си служим със сравнението, да не излиза човек от релсите? – Защото живеем в 20. век, когато хората си служат с превозни средства, които се движат по релси. В миналото, преди две хиляди години, хората не са познавали релсите и са казвали: Внимавай, да не се отклониш от пътя си. Рибите, за които не съществува никаква суша, нямат понятие нито от релси, нито от път. Релсите, пътищата по суша и по вода са установени положения, според времето и епохата, но, въпреки това, те съграждат вътрешния мироглед или вътрешния живот на човека.

Важността на нещата се определя от разбиранията на човека и от духа на времето. Представете си, че ви предложат един билет за театър или концерт, но ви го донасят половин час преди започване на представлението. Какво ще направите? Ще се облечете набързо и още по-набързо ще се нахраните. В дадения случай, вие считате концерта за по-важно нещо от яденето. Тук не сте прави. Но представете си, че ви поканят на обяд, дето присъствува комисия от няколко лица, която от начина на храненето ви, от държането на вилицата, на ножа и на хляба определя дали да ви назначат на някоя висока служба, или не. Как ще се храните, как ще дъвчете? В този случай, по-важна работа за вас от яденето и дъвченето няма. От нея зависи бъдещето ви. Ако пък сте войник и трябва да присъствувате на парад, по случай пристигането на виден гост, княз или цар, трябва да се явите в пълна

изправност: с чист шинел, с лъснати копчета, лъснати обуща, с добре поставена фуражка и т.н. Ако само едно от копчетата ви не е лъснато, вие пропадате. В този случай по-важно нещо от лъснатите копчета няма. Много подобни примери се явяват в живота ви, които определят важността на нещата. Значи, важността на нещата бива относителна и абсолютна. Ние спираме вниманието ви върху абсолютната важност на нещата, която остава една и съща за всички хора, за всички времена и епохи.

Какво ще каже природата ако види човека с едно нелъснато копче? – Нищо няма да му каже. Тя ще мине край него, ще му се усмихне и ще продължи пътя си. Обаче, ако види, че той не дъвче добре храната си а направо я гълта, тя ще го спре и ще го запита: Как смееш да гълташ цели хапки, без да ги дъвчеш? За нарушаване на този закон, ще бъдеш наказан. Това, от което хората се интересуват, природата не се интересува. Методите, с които хората си служат, не са методи и на природата. Добре е човек да знае методите на природата и да ги различава от човешките. Същото можем да кажем и за реда на човешките мисли и чувства. Този ред се различава коренно от реда на мислите в природата. Ето защо който има отношение към природата, трябва да се съобразява с хода на нейните мисли. Каже ли някой, че иска да бъде свободен, да мисли, както намира за добре, той влиза в стълкновение с природата. Зданието гори, ти не можеш да бъдеш на особено мнение. Всички бягат, и ти ще бягаш. – Имам да разреша един важен въпрос. – Ще го отложиш за друг път, а сега ще бягаш. – Срамота е човек да бяга! – Когато живот се спасява, ще бягаш, нищо срамно няма в това. Кое е по-добро: да бягаш, или да останеш в къщата и да изгориш? Друг е въпросът, ако можеш да изгасиш пожара – тогава ще минеш за герой. Но, ако не можеш да го изгасиш, бягай вън. – Какво ще кажа на хората? Защо бягам? – Ще кажеш, че къщата, в която живееш, гори; температурата е много висока и при

тези условия не можеш да се занимаваш. Кажеш ли така, всички ще те разберат и ще влязат в положението ти. – Как да изляза от къщата: да бягам, или да вървя бавно? – Ще бягаш, колкото можеш повече. Даже и старият учен, който дъвче бавно, като види огъня, ще ускори движението си.

И тъй, когато описвате нещо, ще се стремите да бъдете по-възможност точни. Дали предавате чувствата или мислите си, ще бъдете точни, ще ги предадете в тяхната действителност, без преувеличаване или намаляване. Всяко преувеличаване или намаляване на нещата внася неточност, неискреност в човешкия характер. Някой казва, например, че не се интересува от вестниците, не ги чете, а в същност по цели часове чете вестници; друг казва, че обича науката, в същност нищо не учи; трети казва, че обича висшата математика, но не се интересува от елементарната математика, която работи с действията на простите числа, но в същност не познава даже и простите действия с числата. Така не се говори. Всички процеси в математиката са важни, от най-простите до най-сложните. Изобщо, всеки процес е важен за времето и за случая, в който се извършва. Важно е това, което в дадения момент занимава ума и сърдцето ви. По това се съди, докъде сте стигнали.

Следователно, не подценявайте и не надценявайте нещата. Природата си служи със строго определени мерки, с които оценява нещата. Всяко нещо е ценно, каквото си е. Високият човек е ценен по своята височина, широкият – по своята ширина, низкият – по своя низък ръст и т.н. Тия величини са още по-ценни, ако са в правилно отношение с други такива. Например, на известна височина отговаря определена широчина. Ако някой е много висок и тесен, той прилича на ос; ако е низък и широк при раменете, той минава за човек, който причинява големи пакости. ОТ друга страна, той е работлив. Каквато работа му дадете, ще я свърши добре и на време.

Който иска да бъде учен, трябва да върши работите си добре; ходът на неговите мисли да бъде в съгласие с тези на живата природа или с Божествените мисли. Истинският учен, музикант или художник върви в съгласие със законите на разумната природа. Ученият се отличава от обикновените учени по своята мисъл, музикантът – по своя тон, художникът – по своя замах. Мисълта на истинския учен, тонът на истинския музикант и четката или замахът на истинския художник се отличават от проявите на обикновените хора. Те служат като мярка на нещата и корегират неправилностите в живота. Всяко нещо в тях е естествено, защото те имат ясна представа за себе си и за окръжаващите. Те не се самозаблуждават, но и другите не заблуждават. От сън да ги събудите и да ги питате за часа, ще ви кажат точно, едва ли ще има разлика от две – три минути. Каквото знаят точно го знаят. Който може да определя точно времето, и като музикант ще бъде точен, ще има верен, сигурен такт. И без тази точност хората свирят, но им липсва нещо. Много моми и момци играят на хорото, но като свършат играта, някои се оплакват, че краката ги болят, а други нищо не са усетили. Последните са истинските играчи. За да се умори човек, това зависи и от музикантите, които свирят на хорото. Някои свирят така, че играчите се уморяват. Други музиканти не само не причиняват никаква умора, но и болните вдигат от легло.

Какво показва това? – Че в природата съществува правилен ритъм, който се възприема и предава чрез хората. Музикантът го предава чрез свиренето; художникът – чрез четката; ученият – чрез мисълта; любещият – чрез сърдцето си. Ако мислите, чувствата и постъпките на човека се подчиняват на този ритъм в природата, той може да предаде своя основен тон на мислите, на чувствата и на постъпките си и на другите хора. Няма ли този ритъм, никакъв тон не

може да предаде. И тогава, ако е учен, ще говори на хората, но те няма да го разбират; ако е музикант, ще им свири, без да ги въодушевява.

Стремете се към положителните методи, за да знаете, как да развивате своите дарби и способности. Някои са намерили начин за развиване на дарбите си и лесно се справят с мъчнотиите си. Други не са намерили съответен начин и повече страдат и се мъчат. А всеки трябва да намери специфичен метод за себе си. Иначе, даже и способни да сте, дарбите ви ще останат неизползувани. Например, малко хора работят върху центъра на причини и последствия, поради което само констатират нещата. Запалила се къщата на някого, и той разправя на всички, че го сполетяло нещастие. Защо се запалила къщата му, той не мисли, не търси причината на това нещастие. Който търси причините и последствията на нещата, той работи с мисълта си, прави анализ и синтез на своите мисли. Това наричаме ние "дъвчене в умствения свят". Значи, има два вида дъвчене: дъвчене на физическия свят и дъвчене в умствения свят. Истински ученият дъвче добре мислите си, смила ги и така ги изпраща в умствения свят. Всеки човек трябва да преработва мислите си, т.е. да ги дъвче, да намери начин за развиване на своите дарби и способности. Колкото по-съзнателно работи човек в това направление, толкова по-голям е интересът на разумния свят към него. Разумните същества се интересуват от способния, разумния, добрия, здравия и справедливия човек. Те се интересуват и от болния, лошия, несправедливия и неразумния човек дотолкова, доколкото могат да му помогнат.

Това са контрасти в живота, които трябва да се изучават, не с цел да се измени естествения ред на нещата, но като условия за човека, да познае равноценностите в природата. Върху тях, именно, е построен красивият, истинският живот; върху равноценностите се крепи човешкият идеал. Ако не може да се домогне до равноценното на морала, на религията, на науката, на красотата, на доброто, човек

нищо не може да постигне. Който не може да се домогне до равноценното, той остава в стария живот, дето няма напредък. Старият живот е пълен с противоречия, от които човек трябва да се освободи. Ако кажете на пияницата, който живее в стария порядък, че не трябва да пие, той ще се намери в противоречие и ще каже: Човек не може да не пие. – Не може да не пие, но какво? Без вода не може, а не без вино. – Нямам ли право да мисля? – Имаш право, но какво трябва да мислиш? Ако и ти, по цели часове държиш отрицателни мисли в ума си, не приличаш ли на пияницата? Какво печели пияницата? Не само че нищо не печели, но губи силите и здравето си. Има мисли, които действуват върху човека, както виното. Не внасяй в ума си мисли, които опетняват и понижават. Дойде ли такава мисъл при тебе, веднага я изхвърли навън. Допущай в ума си само такива мисли, които идат от Божествения източник. Те са подобни на чисти, планински води.

И тъй, стремете се да нареждате нещата в естествения им ред. Ако напишете няколко глагола, за да ги наредите в естествения им ред, трябва да имате пред вид граматическото и логическо нареждане. Например, глаголите пиша, работя, искам, живея, проектирам, виждам, уча, дишам, чувствувам, ям са в безпорядък, не представят нещо цяло. Обаче, те могат да се поставят в такъв ред, да изкажат нещо цяло. Първият глагол е живея. Като се роди детето, първият звук, който издава, е звукът "в – ва – а." Буквата "в" означава противоречие. Значи, с раждането си, детето разрешава едно противоречие. Вторият глагол е дишам. Като издаде първия звук и заплаче, детето започва да диша. След това вече му се дава малко мляко, и то започва да се храни. Нареждането на глаголите в този ред, именно, наричаме естествено или логично: живея, дишам, ям и т.н. За да върви в естествения път на живота, човек трябва да има будно съзнание, да реализира желанията, които Бог е вложил в него.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

28. Лекция от Учителя, държана на 25 май, 1928 г.
София. – Изгрев.

ВТИЧАНЕ И ИЗТИЧАНЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Тема за следния път: "Причини за притъпяване на вкуса". Ще пишете едновременно за физическото и духовното притъпяване на вкуса.

Съществуват два вида отношения: съзнателни, които са във връзка със съзнанието, и несъзнателни или механически. Бомбата, която експлодира, има несъзнателно отношение към човека; колата, която скърца, мишката, която гризе, също имат несъзнателно отношение. И човекът има съзнателно или несъзнателно отношение към по-високостоещите над себе си същества. Отношенията му към тия същества определят неговата свобода. Колкото по-съзнателни са отношенията му, толкова е по-свободен той. Несъзнателният човек се подава лесно на чуждо влияние, на внушения. Достатъчно е да дойде при него някой човек с по-силна мисъл, за да го постави в магнетичен или хипнотичен сън и да му предаде своето желание. Като се събуди от сън, той не помни нищо, но чуждата мисъл е проникнала в подсъзнанието му и работи там до деня, в който трябва да реализира чуждото желание. Той чувствува в себе си силен импулс да направи нещо и пристъпва към реализирането точно така, както му е внушено. Защо върши това, сам не знае, но се подава на своя вътрешен потик. Човек не подозира, че мислите и чувствата му са преплетени с мислите и чувствата на други същества, и при известни условия той върши това, което някога му е било внушено. След всичко това, човек казва, че е свободен да прави, каквото иска, т.е. има

свободна воля. Докато не се свърже с Първата Причина и не реши да изпълнява нейната воля, човек не може да говори за свобода.

Внушението, на което човек се подава, иде от две страни: от тъмните сили на природата и от светлите сили. При първото внушение човек е ограничен, действува като сомнамбул. За такъв човек казват, че е хипнотизиран. При второто внушение човек е свободен и постъпва съзнателно, разумно. За да не попадате под влиянието на тъмните сили в природата, вие трябва да правите опити, да съсредоточавате мисълта си, да бъдете господар на мислите и чувствата си. Докато не постигнете това, вие всякога ще бъдете жертва на чужди мисли и желания. Сам ще се чудите, отде идат известни влияния, но, въпреки това, ще изпълните всичко, което ви се внушава.

Упражнение. За 20 деня ще бъдете будни, да наблюдавате мислите, чувствата, постъпките и движенията си. Каквато мисъл мине през ума ви, ще се спрете известно време, да изпитате, отде иде тази мисъл и трябва ли да я реализирате. Дойде едно чувство в сърдцето ви, също така ще го анализирате. Ако трябва да направите нещо, преди да се проявите, ще обмислите добре, каква е целта на вашата постъпка и, ако не е нуждно, ще я отложите за друг път. Ако направите някакво движение, веднага ще си отговорите, защо правите това движение, какво целите с него и т.н.

Има разумни и неразумни движения. Разумните движения са красиви, а неразумните не са красиви. Да изучавате движенията си, това значи, да изучавате органическата или вътрешна динамика. Който се е домогнал до тази наука, той е господар на движенията си. Затова всяко негово движение е красиво и пластично. Той познава, отде иде налягането върху човека и лесно се справя с него. Има два вида налягане: външно – върху цялото тяло и специфично върху мозъка и сърдцето; вътрешно – върху всички органи. Чрез разумните

и съзнателни движения човек може да въздействува върху налягането и, ако е силно, да го намали, да го разпредели по цялото тяло. Ще кажете, че човек трябва да се тренира. Тренирането е механически процес. Разумната природа си служи със съзнателни упражнения, с гимнастика а не с тренировка. Вятърът, например, е гимнастика, в която взимат участие и хората, и животните, и растенията. Няма живо същество, което да не взима участие в природните гимнастики. Изучавайте законите и методите, с които природата си служи, за да ги прилагате при възпитанието и самовъзпитанието. Природата разполага с методи за хранене, за дишане, за концентриране на мисълта и т.н. Като си служите с методите на природата, вие дохождате до истинското познаване на нещата, до положителната наука.

Ще прочета десета глава от Притчите, в която се съдържат мисли, които имат отношение, както към физическия, така и към духовния свят. Като чете тия мисли, човек може да изправи живота си. Значи, изправянето на човека става преди да е сгрешил. Като сгреши веднъж, изправянето е по-мъчно. Същото нещо виждаме и в училищата. Например, ученикът има класна работа по математика. Докато тетрадката е в негови ръце, той може да прави, колкото иска корекции. Предаде ли тетрадката си на учителя, ученикът не може вече да прави корекции. Като знаете това, изправяйте мисълта си, докато още не е излязла навън, т.е. докато не се е реализирала. Щом се реализира, изправянето ѝ е невъзможно. Трябва да минат месеци и години, когато мисълта отново ще се върне при същия човек и, ако има нещо за изправяне, да я изправи. Но при връщането си, мисълта носи нещо ново в себе си.

Кое е новото, което носи мисълта в себе си? Колкото повече време е изложен на слънце, толкова по-зрял и сладък е плодът. Следователно, колкото по-дълъг път е изминала една мисъл, толкова

по-зряла е тя. Ние не говорим за плодове, които узряват и изгниват, но за онези, които вечно зреят. Ето защо, ученикът трябва да се стреми към вечните процеси, които имат начало, но нямат край. Такъв процес е ученето. Като свърши първоначалното училище, ученикът трябва да мисли за гимназия; като свърши гимназията, ще мисли за университет; като свърши университет, той ще мисли за училището на живота, което е без край. Страшно е, когато ученикът бърза да свърши учението си. Щом престане да учи, той не може вече да живее. С ученето се свършва и човешкият живот. При ученето, като вечен процес, човек се запознава с процесите прилив и отлив, или с процесите вливане на космическата енергия – прилив и изливане – отлив, втичане и изтичане на енергия.

Човек извършва два процеса в природата: работа и почивка. При работата космическата енергия постоянно излиза навън, а при почивката се влива. Радвайте се, когато космическата енергия постоянно изтича навън и се втича навътре. Докато детето играе, работи и скача, то е здраво. Щом престане да играе, то е болно. Същото се отнася и до човека. Вместо да играе, той работи. След като работи известно време, човек се нуждае от почивка. Колко време трябва да почива? – Пет минути. Повече от пет минути не се позволява. Човек трябва да знае, колко време да работи и колко да почива. Ако работи или почива повече, отколкото трябва, той губи разположението на духа си и започва да боледува.

Стремете се към красиви, съзнателни и пластични движения, за да се свържете разумно с приливите и отливите на козмичната енергия, т.е. с изтичащата и втичаща се козмична енергия. Излизането и влизането на козмичната енергия определя здравословното състояние на човека, а също така и неговите мисли и чувства.

Който иска да се развива правилно, трябва да знае, че, преди всичко, той има отношение към Първата Причина и към разумната природа. Всичко останало в живота на човека е второстепенно. С други думи казано: върнете се към онова състояние, при което козмичните енергии хармонично се втичат и изтичат от човешкия организъм.

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

– *В истината е скрит животът.*

29. Лекция от Учителя, държана на 1 юний, 1928 г.

София. – Изгрев.

ТЪНКИЯТ КОНЕЦ И ДЕБЕЛОТО ВЪЖЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Размишление.

Тема за следния път: "Отличителните черти на ученика".

Представете си, че някой човек влиза в света на светлината, но нищо не вижда. Защо? – Сляп е, зрението му липсва. Останалите сетива са добре развити в него, но зрение няма. С него заедно влиза друг човек, на когото всичките сетива са добре развити. Ще познаете ли, кой от двамата е сляп? Ако този свят има форма на билярдна топка, не можете да познаете, кой е сляп и кой – не. И двамата ще се хлъзгат безпрепятствено. Как ще познаете, кой от двамата не вижда? – Като поставите на пътя им едно физическо препятствие. Колкото и да е малко препятствието, онзи, който не вижда, веднага ще се спъне, ще забави движението си; който вижда, ще прескочи препятствието и свободно ще се движи. Следователно, всяка спънка в живота ви показва, че очите ви са затворени. Докато не се натъквал на препятствия, слепият си мислил, че всичко ще му върви наред. Той мисли, че е като всички хора. Наистина, и той е човек, но му липсва нещо – зрение няма. Тъй щото, не питайте, защо се спъвате, но благодарете, че ви дават възможност да видите своя недостатък. Може би, той е единственият ви недостатък, но трябва да го видите, да не живеете със заблуждението, че сте съвършен. На всички хора липсва нещо; всички хора имат някакъв недостатък, който носят от далечното минало. Недъзите на хората показват, че в известно отношение те са слепи. Например, някой се съмнява в хората, в Бога. Щом се усъмни, иде безверието. Съмнението е препятствие в неговия

живот. Ако не може да прескочи препятствието, което разумните същества са поставили на пътя му, той се обезверява. Първите човеци, създадени от Бога, били безгрешни. Те живеели в света на светлината, без никакви препятствия. Обаче, още при първото препятствие те се спънали. Тогава видели своята голота, своя морален недъг. Докато се движели на билярдната топка, и двамата били с отворени очи; щом поставили на пътя им дървото за познаване на доброто и на злото, и двамата се спънали и разбрали, че нямат зрение, не виждат ясно.

Често хората се запитват, защо не могат да се обичат. Много просто – недъзите не им позволяват. Най-малкият недостатък е в състояние да лиши човека от едно велико благо. Един млад, беден момък се оженил за една княжеска дъщеря. Те се обичали и си живели добре. Младоженикът имал голяма слабост към чесъна, но възлюбената му органически не могла да го понася. Обикновено той ял чесън скришом от нея. Случило се, един ден тя го помирисала и толкова се ужасила от миризмата на чесъна, че изпаднала в изстъпление: започнала да го бие, ругае и го изпъдила вън от къщата си. И така, за една своя слабост младият човек се лишил от едно велико благо – от своята възлюбена.

Да се върнем към въпроса за отличителните качества на ученика. Най-важното качество на ученика е стремежът му да учи, да придобива знания, да открива тайните на природата, за да може, като Архимеда, да извика: "Еврика!" За кои хора Архимед извика "еврика": за сегашните, или за хората на миналото? Великите хора работят, създават, откриват, но не за своите съвременници. Те се раждат по-рано, отколкото трябва. В това отношение, те са предшественици, представители на бъдещата епоха. Някои се раждат сто, двеста години по-рано, а някои – хиляда, даже две хиляди години. Те първи се качват на върха на планината, дето слънцето ги огрява и разкрива красотата на живота.

Кое е отличителното качество на красотата и кое – на грозотата? Красотата работи с късите вълни или с бързите трептения, а грозотата – с дългите вълни или с бавните трептения. Значи, красивият човек предизвиква съкращаване на мускулите, а грозният – удължаване. Какво ще кажете за музиканта, който свири само с цели ноти? Колкото и да е добър музикант, нищо хубаво не може да изсвири. Изкуството на свиренето се заключава в съкращаването и удължаването на времето. За да се произведе музикален тон, непременно трябва да срещнете някакво препятствие. Ако удряте с камертон в празно пространство, никакъв звук не може да се произведе. Като знаете това, благодарете за препятствията в живота си, чрез които можете да произвеждате музикални тонове. Препятствията биват физически, духовни и препятствия от причинния свят. От който свят и да идат, те са временни. Щом се постигне известен резултат, те се вдигат. Това показва, че препятствията се поставят от разумни същества, които следят за действието, което произвеждат те.

Едно от качествата на ученика е изразено в желанието му, по-скоро да завърши учението си. Той трябва да знае, че учението няма край. Ще свърши едно училище, ще влезе в друго; ще издържи едни изпити, ще дойдат други. Каквото и да правите, ще знаете, че има неразрешими въпроси. Например, как ще разрешите въпроса за глада? Никое същество, на земята или на друг някой свят, колкото и да е учено, не може да разреши този въпрос. Въпросът за глада е неразрешим. Като знаял това, един стар, опитен адвокат, приложил разбиранията си на практика. Той водел едно дело цели 40 години и с него изхранил семейството си. В деня на сватбата на дъщеря си, бащата предал това дело в ръцете на зета си, да му послужи като зестра. Младият адвокат, зетът, проучил делото и в две години го разрешил. Дядото му казал: Синко, гладен ще ходиш. Аз цял живот

прехранвах себе си и семейството си с това дело, а ти го разреши за две години. Щом разрешаваш въпросите толкова бързо, ти не можеш да бъдеш адвокат, ще вземеш друга служба.

Искате ли да напредвате, работете за развиване на благоговение, на почит към учителите си, към другарите си и към себе си. Без това чувство никой не може да бъде ученик. После иде вече стремежът към учене. От ученика се изисква първо любов и почит, а после стремеж към знание. Любовта ражда любов към знанието. Почитта към учителя подразбира любов и почит към източника, отдето излиза знанието; почитта към себе си подразбира любов и почит към резервоара, в който се влива знанието; почитта към ближния подразбира умение на ученика да използува външните условия за прилагане на знанието. Може ли растението да се развива без почва? Може ли да расте, ако не е пуснало корени надолу и стъбло и клончета нагоре? Може ли да расте, ако няма светлина, топлина и влага?

Сега ще ви дам две важни правила в живота: Никога не късайте тънкия конец. Никога не късайте и дебелото въже. Що се отнася до останалите конци и въжета, между най-тънкия конец и най-дебелото въже, можете да ги късате свободно. Който не разбира тези правила, сам си причинява пакости и нещастия. Който се осмели да скъса най-тънкия конец, той ще скъса и най-дебелото въже. Това не е геройство. Истински герой е онзи, който не къса нито тънкия конец, нито дебелото въже. Задача. Всеки от вас да изреже един картон с елипсоидна форма, с дължина 20 см. и широчина 15 см. На картона ще напишете с едър, красив почерк двете правила: Не късай най-тънкия конец! Не късай най-дебелото въже. След това ще окачите картона на източната стена на стаята си и ще го четете поне по три пъти на ден. Картонът ще остане в стаята ви 20 деня, докато трае задачата. След това можете да го свалите. Прилагайте правилата

първо към себе си, после и към окръжаващите. Видите ли, че двама души се карат, минете край тях и кажете: Не късайте най-тънкия конец! Не късайте най-дебелото въже!

– *Само светлият път на мъдростта води към истината.*

– *В истината е скрит животът.*

30. Лекция от Учителя, държана на 8 юний, 1928 г.

София. – Изгрев.

ТЪРПЕНИЕ И БЕЗСТРАШИЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

Хората се оплакват от противоречията на живота, но лесно могат да се справят с тях. Как? – Като научат законите на земния и небесен живот. Под думата "небе" разбираме нещо вътрешно, невидимо, отвлечено, недостъпно за обикновения човек. Като изучава законите на земята и на небето, човек изучава себе си – от една страна организма си, а от друга – своите мисли и чувства. Така той се домогва до онова, което му липсва и върху което трябва да работи. Например, човек трябва да работи върху безстрашието, търпението, милосърдието. Чувството на страх е силно развито в човека, като остатък от животинското му състояние. Не е лесно да живее човек под постоянен страх, да не заболее, да не бъде убит и т.н. Страхът се преодолява чрез любовта. Прилагайте любовта, за да се справите със страха. Търпението пък е във връзка с устойчивостта на чувствата. И милосърдието, върху което трябва да се работи, също е свързано с любовта. Само любещият може да бъде милосърден човек. Като се говори за тези качества, човек дохожда до паметта и намира, че тя постепенно отслабва. За да усили паметта си, той трябва да укрепи нервната си система. Значи, отслабването на паметта е във връзка с отслабване на нервната система.

Страхът, отслабването на паметта, подозрението са болезнени прояви на човека. Това показва, че почти всички хора са болни в известно отношение – физическо, сърдечно или умствено, поради което трябва да се лекуват. Човек не се познава, не знае, какви сили се крият в него, затова казва, че е в състояние да разруши света. Той не

може да вдигне един камък, а ще разруши света. Бог управлява света. Той е изпратил човека на земята да учи, а не да разрушава. Който си въобразява, че може да направи много неща, той се намира под влиянието на същества от низка култура, които искат да го изложат и спрат в развитието му. Затова е казано в Писанието: "Опитвайте духовете". Като изпитвате духовете, вие придобивате знание да ги различавате, да знаете положително, кой дух ви говори, и дали казаното ще се сбъдне. По това, именно, ще познаете, кой дух е изпратен от Бога, и кой не иде от Него. Някой ви нашепва, че на едикое си място в земята има заровени пари – голямо богатство. В същност, това не е вярно. Вие можете да направите опит, да се уверите в истинността на това, което ви се нашепва. Като разкопаете земята на определеното място, ще видите, че всичко е било лъжа, никакво богатство няма там. Ако, вместо да търсите пари, бихте разорали земята и засели с жито, наистина, щяхте да придобиете известно богатство. Ако Бог ви каже да обърнете някой човек към Него и успеете да направите това, вие се повдигате. Няма по-голямо благо за човешката душа от това, да покаже правия път на човека и да го научи, как да живее. Който влезе в правия път, той е подобен на извор, който постоянно изтича навън. Ето защо, човек трябва да се свърже с Бога, да се стреми към великия идеал на живота. Разумност се иска от човека, да знае, как да постъпва, какво да говори, как да се отнася с хората. Ако преувеличава или намалява фактите, той не е разумен. Без да иска, той си служи с лъжа. Видял една змия половин метър дълга и ще казва, че имала два метра дължина. В България няма такива змии. От страх може да му се е видяла много дълга, но страхът преувеличава нещата. За да не изпадате в неестествени състояния, работете върху себе си, за да се справите със страха. Вложете любовта в сърдцето си, и страхът ще излезе вън. Там той може да остане, като външна стража, но по никой начин вътре.

Изучавайте Божествените закони, които ще ви доведат до Божественото знание. Имате ли това знание, вие ще бъдете безстрашни, силни, търпеливи. Без него вие никога не можете да бъдете силни. Христос казва: "Ако имате вяра, колкото синаповото семе, можете да кажете на планината да се премести, и тя ще се премести". Вярата в Бога включва Божественото знание. С това знание, наистина, човек може да мести планини. Желая ви, не да вдигате и местите планините, но да се справяте с големите си мъчнотии, които за вас представят нещо по-голямо от планина.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

31. Лекция от Учителя, държана на 15 юний, 1928 г.

София. – Изгрев.

ОСНОВНА ИДЕЯ

Размишление.

Съвременните хора се натъкват на мъчносмилателни въпроси, за разрешаването на които са нужни здрави зъби, здрава храносмилателна система. Допуснете, че имате една точка, която представя едно семе, или една идея. Ако разглеждате външно семето, вие имате известна представа за него, но това е механическо знание. Какво е всъщност семето, не знаете. За да разберете естеството на семето и силите, които крие в себе си, трябва да го посадите в земята. Според силите, които съдържа, семето ще използва благоприятните условия, които му се дават. Същият закон се отнася и до човека. Ако не е поставен при условия да прояви своите вътрешни възможности, човек не може да се познае. Някой минава за безстрашен, а всъщност носи голям страх в себе си. Като се натъкне на най-малкото външно изпитание, той проявява страх и тогава вижда, че е страхлив. Докато не се справи с вътрешния си страх, човек не може да бъде смел и безстрашен. Каква сила ще развие човек, ако се страхува да яде, за да не разстрои стомаха си? При този страх той всякога ще бъде слаб и немощен. Каквато храна да му дават, той ще я разглежда, ще мисли, да яде ли от нея, или не, как да яде и т. н. Обаче, каквато храна да дадете на здравия човек, той ще яде с разположение. Той разчита на стомаха си и не се страхува. Достатъчно е храната да бъде чиста, за да яде сладко и с разположение. Здравият и разумен човек е силен. Той минава за герой. Ние вземаме думата „герой“ в широк смисъл. Истински герой е онзи, който се справя лесно с условията и разумно ги използва.

Всяко семе, поставено при благоприятни условия, може да расте и да се развива; ако условията не са благоприятни, то не може да расте и започва да гние. За да расте, семето трябва да взема нещо от почвата и от въздуха. В този смисъл, вземането има отношение към растенето. Ако не взема, човек не може да расте. Обаче, след вземането иде процесът на даването. Между човешката душа и природата става правилна обмяна само тогава, когато човек спазва процесите на вземане и даване. Не ги ли спазва, настъпва процесът гниене. С други думи казано: Когато човек няма една основна идея в себе си, той се излага на разрушаване, на гниене. Както семето не може да се развива без зародиш, така и човешката душа не може да се прояви без основна идея. Значи, зародишът представя основната идея, която организира нещата. Без основна идея човек не може да разбере живота, нито да го осмисли. Ако го запитате, защо е дошъл на земята, той казва: Бог знае. Че Бог знае нещата, това е факт, но и човек трябва да се стреми, да знае това, което е в неговите възможности. Щом учителят знае повече от ученика си, последният трябва да се стреми да придобие знанието на учителя си. Какво ще кажете за ученик, който не учи и мисли, че щом учителят има знания, той не трябва да учи? Този ученик е мързелив и не мисли право. С помощта на метъра определяме дължината, широчината и височината на предметите, но той сам не прави измерванията. Човек движи метъра и мери. Следователно, Бог знае всичко, но и вие трябва да учите, да придобивате знания. От вас зависи, колко знания ще придобиете. Майката знае, че детето е гладно, но колко ще яде, каква е степента на неговия глад, това знае само детето. Нуждата от храна е обща за всички, но количеството ѝ се определя от възрастта на човека и условията, при които се намира. Малкото дете приема малко храна; младият момък и младата мома употребяват повече храна, а старият

човек се нуждае от малко храна. Каквато е нуждата на човека от храна, такава е нуждата му и от основна идея.

Страшно е положението на човек, който няма основна идея. Той се излага на пълно разкапване или гниене и в умствено, и в сърдечно, и във физическо отношение. Той започва да се разлага и да мирише. За да не изпада в това положение, човек трябва да държи в ума си поне една основна идея, в сърцето си – едно основно чувство и в тялото си – една основна постъпка. Някой изпразва сърцето си от всички чувства и като се отчае от живота, казва: Никой не ме обича. Той не говори истината. Има Един, Който при всички условия в живота ви е с вас и ви обича. Понеже целият свят е Негов, Той ви обича чрез растенията, чрез животните, чрез мушиците даже, чрез хората и т. н. И най-малката любов е в състояние да повдигне духа на човека. Дръжте в ума си идеята, че Бог е Любов, за да запазите през целия си живот по една основна идея в ума си и по едно основно чувство в сърцето си. Всяка основна идея е Божествена. Следователно, дали е малка, или голяма, не е важно. Божествените идеи са творчески. Те внасят в човека живот, радост, светлина и свобода. Божествените идеи са вечни, а човешките – кратковременни. Божествените идеи водят към завършени процеси, а човешките – към незавършени. Да има човек основна идея, това значи, да е непоколебим във вярата и в убежденията си. Тя е канара, на която той всякога разчита. Каквото и да му се говори, той остава верен на своето убеждение. Никой не е в състояние да го разубеди в съществуването на Първата Причина, в съществуването на Великата Разумност в света. Който признава съществуването на Първата Причина, той вижда ясно нещата; той има очи и уши, вижда и чува всичко, което го окръжава и което става около него.

Представете си, че се срещат двама души: единият е сляп и глух, а другият – с отворени очи и уши. Първият твърди, че няма слънце, че

любов не съществува, че всичко е мрак и тишина. Вторият го опровергава. Той казва, че слънцето изгрява и залязва, осветява цялата земя и хората, животните, растенията се радват на светлината му, обичат се помежду си. Да отричаш мъдростта и светлината, това значи, да страдаш от умствена слепота; да отричаш любовта и живота, това значи, да страдаш от сърдечна глухота. Правете опити, да усилвате светлината на вашия ум и топлината на сърцето си, да виждате ясно нещата, за да не изпадате в заблуждения, в каквито се намират слепият и глухият. Колкото повече семена сте посели в градината на вашия ум и на вашето сърце, толкова по-добри резултати ще имате. Всяко семе ще даде добри, сладки плодове. Какво представят семената, които посявате във вашата градина? Това са добрите постъпки, които всеки човек може да направи.

Представете си, че някой учител или професор отива на работа и вижда на пътя, че един кон е паднал на земята от голямата горещина. Какво трябва да направи този професор? – Да се спре пред коня и да му даде малко вода да пие. И на умиране да е, конят ще благодари за направената му услуга. В дадения момент той страда като човек. Ако професорът продължи пътя си, без да обърне внимание на коня, той е човек без идея. За свое оправдание, той ще каже, че бърза, че не е негова работа да се занимава с падналия кон. Никакви оправдания не го извиняват. Щом няма кой да помогне на коня, професорът е длъжен да се спре и да му даде поне малко вода. Който влиза в положението на всички живи същества и им се притича на помощ, той е човек с идея, на него може да се разчита. Както искате хората да ви помагат, така помагайте и вие. Не казвайте, че това е кон, крава, вол, магаре, че те не страдат като човека. Има животни, на които съзнанието е по-високо от това на някои хора, поради което минават през големи, интензивни страдания. Някой мисли, че страданията му са големи и постоянно се оплаква. Питам този човек: Излизала ли е

кървава пот от порите ти, както на Христа? Няма човек в света, който да е минал през по-големи страдания от Христовите. Мнозина са бити, текла е кръв от носа, от главата, от устата им, но, въпреки това, те не са познали още страданието. Когато човек се изкачва на високи планински върхове, от носа му тече кръв, но той не страда. Колкото по-нагоре се качва човек в духовния свят, толкова по-интензивни са страданията му. Най-после той дохожда до една област, дето страданията изчезват. Там страданията се превръщат в радост. Това показва, че неорганизираните сили се организират.

Каква е целта на страданието? – Освобождаване на човека от нечистотиите, от неорганизираните енергии. Казвате, че някой ви мъчи. Защо ви мъчи? – За да ви освободи от нечистата материя, която се е събрала в някоя част на организма ви. За да извлече нечистата материя от тялото ви, той си служи с рог. Казвате, че този човек е лош, че ви мъчи. Обаче, щом излезе нечистата материя вън, състоянието ви се облекчава и мъчението ви напуща. Радвайте се, че сте се освободили от нечистотиите си. Капка по капка излиза нечистата материя, но, вместо нея, отвън иде нова, жизнена сила, която обновява и повдига. И новата енергия иде по малко, както и любовта. Колкото и да обичате някого, не отваряйте сърцето си изведнъж, да не изтече всичката ви любов навън.

Помнете: който отваря сърцето си за някого и проявява всичката си любов към него, той прави престъпление. Искате ли да дадете на възлюбения си от своята любов, давайте му капка по капка. Същият закон се отнася и към идеите. Искате ли да проявите идейния живот, изнасяйте навън една по една идеите си. Само по този начин те растат и се развиват правилно. Изнесете ли ги изведнъж навън, в скоро време ще почувствате известна празнота в себе си. При това, започвайте от най-малките си идеи и постепенно вървете към големите. Като работите по този начин, ще видите, че имате условия

за проява на всяка ваша идея. Някой се страхува, че като изнесе идеите си навън, няма какво повече да работи. Не е така. Работа има за всички и за цялата вечност. Вижте, какво прави диригентът. За да състави оркестър, той събира различни музиканти и на всички дава съответна работа. Даже и тъпанджията е необходим. Тъй щото, ако няма с какво да се занимавате, вземете тъпана и бийте върху него – все ще излезе нещо. – Може ли всеки да удря на тъпана? – За вярващия всичко е възможно.

Да се говори за възможностите на живота, това значи, да имаме предвид великата разумност. Само разумният може да постигне, каквото желае. За неразумния нещата са отчасти постижими. Благодарение на различието, което съществува между разумния и неразумния, между тях се явява спор. Разумният приема съществуването на разумността в света; неразумният не я признава. Той казва, че разумността е резултат само на човека, а не на някакво Велико начало. Разумният приема съществуването на Бога, а неразумният Го отрича. Неразумният е горд, той възприема само онези идеи, които отговарят на личните му интереси. Неразумният отрича и любовта. Като се говори за нея, той казва, че не може да обича всички хора. Всъщност, човек по-лесно може да обича Цялото, отколкото неговите части. В Цялото влизат всички хора. Следователно, като обичате Бога, ще обичате всичко, което Той е създал. Когато обичате човека, вие обичате целия човек, а не само една или две негови части.

Задачата на всеки човек е да се проникне от любовта и да знае, че в него се крие възможността да обича всички. Ако житното зърно храни цялото човечество, защо човек да не е в състояние да обича всички? Не стои ли човек по-високо от житното зърно? Достатъчно е да се пробуди съзнанието му, за да разбере, какви сили и възможности се крият в него. Който има пробудено съзнание, той е

ученик на новото учение; той е завършен тип. Докато не е дошъл до това положение, той пада, става, плаче, радва се. С една дума, той изучава себе си и своя ближен. Ето защо, когато говорим за човека, ние го изучаваме. Когато говорим за Бога, ние вярваме в Него. Следователно, вярвайте в Бога, а човека изучавайте. Ако вярвате в човека, преждевременно ще се обезверите.

Като ученици, пазете правилото: за да не се обезсърчавате и обезверявате в човека, първо го изучавайте, а после вярвайте в него. Започнете първо със знанието, а после ще дойдете до вярата. Това е едно от правилата на новото учение. Това е един от методите на Божествения свят.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

32. Лекция от Учителя, държана на 22 юни, 1928 г. (VII г.) София – Изгрев.

ЗАКОНИ НА КРАСОТАТА

Размишление.

Тема за следния път: „Условия за самовъзпитанието.“ Ще развиете темата от гледището на старите и новите философи, и то идейно. Всяка мисъл трябва да бъде добре обоснована.

Като ученици на Великата школа на живота, вие се стремите, освен към обикновените науки, още и към окултните. Например, вие искате да изучавате астрология, хиромантия, физиогномия и др. Този стремеж е естествен. Като астролози, вие се интересувате от бъдещия си живот. Всяко новородено дете се намира пред неизвестността на своя живот. Когато мине целия кръг на своя живот, тогава неизвестността става известна. Докато е в утробата на майка си, детето е в пълна неизвестност. То се намира под влиянието на майка си. Щом излезе на бял свят, то влиза в нови условия и заплаква. Плачът означава две състояния: радост и скръб. Когато новороденото дете заплаква, плачът му означава радост. То се радва, че се освобождава от ограничителните условия, в които се е намирало. В утробата на майка си то се намирало между живот и смърт.

Човек трябва да изучава процесите на развитието, през които са минали всички форми на физическия свят, докато дойдат до последната. Човек е последната и завършена форма на физическия свят. Но и той още не е последната форма на природата. В бъдеще ще има още много форми, по-съвършени от човека. Както физическите форми претърпяват промени, така се изменят мислите, чувствата и постъпките на човека. Казваме, че човек е бременен с някаква идея, с някакво чувство или с някаква постъпка. Ако е бременен в мисълта си, тежестта пада на мозъка; ако е бременен в чувствата си, тежестта пада

върху симпатичната нервна система. Мисълта и чувствата на човека са свързани с дишането. Като мисли право, същевременно човек диша правилно; като чувства правилно, той пак диша правилно. Мисълта има отношение към белия дроб, а чувствата – към черния дроб. Затова, именно, казваме, че човек диша едновременно и с белия, и с черния дроб. Ако белият дроб се подпуши, човек се задушава и престава да мисли; ако черният дроб се подпуши, в човека се зараждат много отрицателни чувства, които тровят кръвта. Каквото е отношението на човека към белия дроб, такова е отношението на жлъчката към черния дроб. Сърцето е поставено между двете крила на белия дроб, като водораздела линия за енергиите, които текат в човешкия организъм.

Какво представя белият дроб в човека? Той е представител на един висш свят и служи за трансформиране на енергиите, които идат от центъра на земята. Правилното действие на белия дроб определя мисълта на човека. Белият дроб пречиства кръвта, а сърцето я отправя по всички части на тялото. Службата на сърцето не се заключава само в изпращане на кръвта по цялото тяло, но то представя още и възел на електрическата енергия, която се предава на всички клетки, като им дава възможност да участват в целокупния органически живот. Белият и черният дроб представят два трансформатора на енергии: белият дроб е трансформатор на умствените енергии на човека, затова отправя енергиите на мисълта към мозъка; черният дроб е трансформатор на чувствените енергии, като ги отправя към симпатичната нервна система. Чувствата не могат да се проявяват без черен дроб. Колкото по-правилно функционира черният дроб, толкова по-възвишени и благородни чувства има човек.

Без сърце няма живот, но и без жлъчка не може да се живее. Когато жлъчката се излива на време и на място, тя помага при храносмилането. Обаче, когато тя не действа правилно, човек

заболява от опасни болести. Когато човек се гневи, дразни, възбужда, жлъчката не действа добре, и в резултат на това се явяват различни разстройства в организма. За да трансформира чувствата си и да асимилира правилно сока на жлъчката, човек трябва да яде такава храна, която му е приятна – главно плодове. Като знаете значението на сърцето, на белия и на черния дроб за организма, пазете в изправност тези органи. Отправяйте към мозъка си нови и чисти мисли, към сърцето си – благородни и възвишени чувства и от нищо не се страхувайте. Който мисли право, той всякога печели; който не мисли право, всякога губи. Мозъкът се храни с чисти и нови мисли, а сърцето – с възвишени чувства. Не допущайте в ума си изопачени и обезсърчителни мисли и в сърцето си отрицателни чувства. Защо човек да не си представя красиви картини, които събуждат светли мисли и благородни чувства? За предпочитане е той да храни ума си със светли мисли и желания, макар и да са непостижими, отколкото да се трови от изопачени и обезсърчителни мисли и желания.

Дръжте в ума си по една свещена идея и в сърцето си – по едно свещено чувство, които постоянно да ви повдигат. Ако падате, пак не се обезсърчавайте. Какво прави падналият плод? – Заравя се в земята, и следната година отново израства. Знайте, че нищо в природата не се губи, но само се видоизменя. Защо трябва да мисли човек? – За да подобри състоянието на своята мозъчна система. – Защо трябва да чувства? – За да подобри състоянието на черния си дроб. Без мозъчна система и без черен дроб животът не може да се прояви. Като мисли човек, силите на главния мозък отиват в симпатичната нервна система; като чувства, силите на симпатичната нервна система отиват в мозъчната система. Когато тези енергии се кръстосват правилно, човек е здрав, мисли и чувства правилно. У много хора белият и черният дроб не действат правилно, поради което боледуват, страдат и не мислят право. Изучавайте живота от гледището на живите

форми, защото те съществуват и във вас. Само така ще се обновите и ще придобиете правилен възглед за живота. Остане ли сам в живота, човек губи всички възможности и условия за щастие. Не може човек да се изолира, да се откаже от семейството си, от обществото и от Бога и да бъде щастлив.

Мнозина казват, че могат да живеят сами, без Бога, без всякакви общества. Това показва, до каква степен тези хора са се индивидуализирали. Обаче, крайният индивидуализъм е създал положителните сили в природата. Той е причина и за създаване на онези същества, които живеят повече сами. Такива са лъвовете, тигрите – хищните животни. Тревопасните живеят повече на стада и взаимно си помагат. Ако изпадне в положението на хищните животни, човек започва да се уединява, не иска да говори с никого. Той се обезверява, изпитва недоволство, отвращение към всичко, което го заобикаля. Всички казват за него, че е станал голям философ, че иска да живее сам, за да размишлява повече. Според мене, този човек се е уединил, защото има в черния си дроб киселини повече, отколкото трябва. Те го правят неспокоен и го карат да се уединява и да избягва хората.

За да не изпадате в мрачни състояния, трябва да подобрите дихателната си система и черния дроб. Щом подобрите дишането и чувствата си, подобрява се състоянието на нервната и симпатична системи. Това се постига чрез систематично изпотяване. Ето защо, през летния сезон, направете 20 потни бани, в продължение на 20 дена. След всяка баня пийте по две чаши гореща вода, облейте се с топла вода и се преоблечете. Чрез изпотяването се отварят порите на кожата и организмът започва да диша правилно. Повечето хора страдат от подпушване на чувствата, което се отразява на черния дроб, а оттам и на мозъчната нервна система. Не задържайте кисели чувства в сърцето си, за да не разстройвате черния си дроб. Ако

мразите никого, дайте си отчет, защо, именно, го мразите. Като анализирате искрено чувствата си към този човек, виждате, че няма причина да го мразите. Щом се освободите от омразата, вие отпушвате чувствата си и психическото ви състояние се подобрява. Човек има право да мисли лошо за някого, само когато този човек има възможност да му помогне в нещастието му, но го е отминал, без да изпълни дълга си към него. При това, той има право да мисли лошо за него само за дадения момент. В следващия момент той се е изправил. Много естествено. Докато състоянието на вашия черен дроб не е нормално, вие сте лош човек; щом състоянието ви се подобри, вие ставате добър.

И тъй, ако искате да подобрите състоянието си, трябва да дойдете до онзи психически възел на живота, в който се примиряват всички противоречия. Щом постигнете това, вие ставате любим и привлекателен за всички. С това се обяснява, защо някой човек привлича хората към себе си, а друг ги отблъсква. За първия човек казваме, че е хармонизирал мислите и чувствата си, а вторият още не е дошъл до истинската хармония в живота. Ако искаш хората да те обичат, първо ти обичай. Ако искаш хората да бъдат доволни от тебе, първо ти трябва да бъдеш доволен от себе си. Затова, като се обличаш, гледай да задоволиш първо себе си. Бъди всякога спретнат, чист, както за другите, така и за себе си. Някой е нехаен към облеклото си, към обущата си, но, щом му дойде гост, той веднага бърза да се облече, да бъде изправен във всяко отношение. Това не е правилно. Преди всичко, бъди изправен към себе си, за да бъдеш изправен и към окръжаващите.

Стремете се към подмладяване, за да запазите енергиите на организма си. Само така можете да работите правилно и да имате добри резултати. Не може ли да се подмлади, човек лесно се уморява. Каквато работа и да започне, скоро се уморява. Коя е причината за

това? – Невежеството му. Той работи, без да знае как; почива, без да знае как да си почива. За да работи и да си почива правилно, човек трябва да възприема само такива мисли, които го интересуват. Гладният се интересува от хляба, жадният – от водата, умореният – от почивката, ученият – от книгата и т. н. Следователно, интересувайте се само от онези мисли и чувства, които могат да внесат във вас сила и живот, да ви помогнат. Силата на човешките мисли се определя от чувствата, и обратно: силата на чувствата се определя от мислите. Постъпките пък се определят от силата на чувствата и мислите.

Ще дам един метод, чрез който да си въздействате при разстройство на черния дроб. Турете дясната си ръка отпред, на корема, с длан към корема, а лявата – на кръста, пак с длан към тялото и мислено прекарайте енергиите на слънцето към центъра на земята. След 10-15 мин. състоянието ви ще се подобри и ще станете весели. Ако този метод не помогне, обърнете се мислено към Онзи, Който носи хармонията в себе си. Щом се свържете с Него, състоянието ви ще се подобри, дишането ви ще стане правилно. За да разберете какво е състоянието на черния ви дроб, гледайте какъв е цветът на лицето ви, светлината на очите и тяхната жизненост. Тези неща предават красота на лицето. Ако очите са жизнени и лицето е жизнено. Погледът на човека трябва да бъде установен, да не блуждае в разни посоки. Като гледаш един предмет, ще насочиш погледа си само върху него, докато го изучиш добре. След това ще отправиш погледа си в друга посока, докато придобиеш известно познание. Във всяко нещо трябва да намирате същественото. Затова казвам, че всеки трябва да има поне една основна, съществена идея, която да определя посоката на неговото движение. Една от съществените идеи за човешкия живот е идеята за Бога, като добро, като сила, като мисъл, като чувство и т. н. Говорите ли за доброто, за силата, за мисълта и за чувството, чрез които Бог се проявява, разбирайте правата, абсолютна

и хармонична мисъл, правото чувство и непреодолимата сила. Бог се проявява в неизменното, абсолютното и безграничното.

Задачата на ученика е да бъде красив. Като работи съзнателно върху себе си, той придобива вътрешна красота, с която привлича вниманието на хората, както красивата мома привлича вниманието на младите момци. Кое прави човека красив? – Моралният живот. Под думата „морален живот“ ние разбираме онзи истински, положителен живот, в който Божественото Начало взима връх над човешкото. Природата е щедра към красивите и морални хора. Тя ги приема в своите складове и щедро ги дарява. На грозните и неморални хора тя затваря вратите си, дава им малко от своите блага.

Христос казва: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.“ С други думи казано: Ако не станете красиви, ако не станете чисти и светли, няма да влезете в Царството Божие. Който прилага Божиите закони, той става красив и всеки го обича. За какво може да обичате човека? – За неговия светъл ум и за неговото чисто сърце.

Желая ви да бъдете красиви, да прилагате законите на разумната природа, за да бъдете полезни, както на себе си, така и на своите ближни.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

33. Лекция от Учителя, държана на 29 юни, 1928 г. (VII г.) София – Изгрев.

Осма година
1928 – 1929

ЛЕНОСТ И ПРИЛЕЖАНИЕ

Ще се спра само върху две думи: леност и прилежание.

Леността и удоволствието са брат и сестра. Те всякога вървят заедно, както прилежанието и деятелността. Каквато е връзката между първите две, между леност и удоволствие, такава е връзката и между последните две – прилежание и деятелност. Ленивият човек обича да се удоволства, а прилежният – да работи, той е работлив човек. Деятелността и работоспособността, това са две аналогични състояния на душата. Леността изключва истинската култура от себе си. Ленивият не е културен човек. Той може да се нарече цивилизован, но не и културен човек. Леността е присъща на еволюцията. Както казах, еволюция съществува само за слабия човек. Ленивият човек търси удобства, той не обича да променя мястото си, не обича да се движи. Той обича да има 10 – 20 слуги на разположение, да е обиколен със звънци, и щом бутне някой от звънците с пръста си, желанието му да се изпълни веднага, по магически начин. И затова ще видите ленивият човек потънал в мечти от приказките на 1001 нощ.

Казвам: леността е състояние, което съществува и във физическия, и в умствения, и в духовния свят на хората. Всички противоречия, които съществуват в света, се дължат на ленивите състояния на човека, които понякога обхващат душата му изцяло и я възпират в нейните благородни стремежи. Всеки човек, който пита, защо работите стават по един, а не по друг начин, това показва, че той е ленив човек, който търси лесния път.

Една българска пословица казва: „Накарайте ленивия на работа и той ще ви научи на ум“. Всички ленциви хора са умни. Леността се отличава с едно негативно качество – отлагане. Ако е въпрос да се

плаща за нещо, ленивият човек отлага; ако е за извършване на някоя работа – отлага; ако е за молитва – отлага; ако е за учене – отлага; ако е за умиране – пак отлага. На каквато работа и да накарате ленивия човек, той постоянно отлага, като казва: не може ли да се отложи за малко тази работа? Или: дайте ми малко време да помисля. Ленивият човек не бърза, той няма никакъв идеал. В него няма нещо определено. Той се стреми към вътрешно спокойствие и избягва тревогите. Ленивият човек обича да се оглежда в огледалото, бои се да не би лицето му да се е набръчкало. Или, ако види че кожата на ръцете му е малко огрубила, веднага казва: дайте ми малко масло да си намажа ръцете! Ленивият човек обича да има меки ръце.

Аз не говоря за тази леност, или за този мързел, който произтича от обстановката на нещата, но за обикновения мързел, който е свойствен на всеки човек. При първия случай, например, ако човек е богат, може да бъде мързелив. Богатският син често не учи, мързелив е, защото знае, че баща му е богат. Леността в някои случаи става причина да се роди лъжата. Ето защо, когато човек тръгне в истинския път на живота, той трябва да се пази от това състояние. Леността е едно тихо течение в природата, но попадне ли човек в него, натъква се на ред противоречия и започва да търси щастието, което никога не може да постигне. Леността не води към щастието.

Казвам: само прилежанието е в състояние да запази добродетелите на човека. За да се развива човек, той требва да бъде прилежен! Може да се каже, че прилежанието е спасително средство против вътрешната леност у човека. Ще кажете: може ли всеки човек да бъде прилежен? – Прилежанието е качество на всяка душа, което тя е наследила от духа. Казва се за духа, че е неуморен в своята деятелност. Духът постоянно работи. Прилежанието е качество, което подбутва човека към работа, да свърши всички свои започнати, но недовършени работи. Прилежният ученик всякога ще си научи

уроците; прилежният работник всякога ще си свърши работата за деня; прилежният богомолец ще си направи молитвата навреме. Изобщо, прилежният човек винаги завършва работата, която е започнал.

Друго отличително качество на прилежния човек е това, че той започва с малки, а не с големи работи. Обаче, започне ли една работа, той я свършва до край. При великите, при грандиозните работи, винаги се намесват ред подбудителни причини, но не и прилежанието. Богатството е родило леността, а сиромашията – прилежанието. Прилежният човек разбира смисъла на живота. Той учи и знае защо учи. Ленивият човек пък седи в бездействие и не знае, защо не му се работи.

Какво бихте писали, ако ви се дадеше темата: „Кога се ражда леността и кога прилежанието“? Изобщо, когато хората изгубят своите първични идеали, леността се явява на сцената на живота. Изгуби ли човек посоката на своя вътрешен живот в него се заражда леността. В този случай, ние определяме леността като последствие, като резултат от загубването на нещо велико. Кога се ражда прилежанието? – Когато човек намери своя път, т. е. когато намери посоката на своя вътрешен живот. Прилежанието е показател на истинския път в живота. Докато човек е прилежен в каква и да е работа, това показва, че той е на истинския път на живота. Докато човек е ленив, това показва, че той е извън истинския път на живота: той няма цел, няма смисъл в живота, живее неправилно, затова идеите и желанията му също така са неправилни.

Представете си следните прости случаи в живота. Някой човек казва: аз не искам да уча. Или: аз не искам да стана философ, не искам да бъда учен, поет, музикант или какъв и да е знатен човек. И този човек, за да убеди и себе си, и другите, че е прав, ще започне да ви цитира стихове от Писанието, дето се казва, че знанието,

придобивките на човека са тягост на духа, Човек трябва да живее спокойно, тихо, да знае, защо е живял. Кои са подбудителните причини, които карат този човек да мисли и да постъпва така в живота си? – Леността. Само ленивият човек възстава против страданията. Всички хора, които се възмущават от страданията, са лениви хора. Като им се заговори за страдания, сърцето им трепва. Ленивите хора имат неправилно философско спокойствие. За да избегнат страданията, те запазват вътрешно спокойствие.

Сега аз няма да се впущам надълбоко, да ви обяснявам произхода на леността, но казвам: леността всякога произвежда известна разслабеност, отпуснатост на организма. Някои смесват леността с почивката. Не, почивката е едно нещо, а леността–друго. Почивката е едно естествено състояние, при което човек променя положението си, придобива загубените енергии, обновява организма си и след това се усеща бодър и готов за работа. При леността, състоянието на човека е почти едно и също през целия ден. Казвам: най-опасната болест за младия човек е леността. Няма по-опасна болест за младите от леността. Аз говоря за онзи млад човек, който е прегърнал известна идея в живота си. Ленив ли е човек, той нищо не може да реализира от своята идея. Дойде ли леността у човека, тя ще го спре в неговото развитие. Тя не потиква човека напред. Каквото благородно начинание да се зароди у човека, дойде ли леността, ще го чуете да казва: няма защо да бързам сега, ще дойде време и за това. Ленивият човек все отлага. За да изтъкнат резултатите от положителните и отрицателните качества на човека, хората на миналото, са написали ред басни и пословици с нравоучителни заключения. Например, в баснята „Щурец и мравки“, те представляват щуреца като символ на леността, а мравката – символ на прилежание и трудолюбие. Не, това нравоучително заключение не е правилно. Щурецът не е ленив, и мравката не може да символизира истинското

прилежание и трудолюбие. В тия нравоучения днес трябва да се направи една малка корекция. Мравката е, наистина, активна, деятелна, но чувството, което я заставлява да се прояви такава, не е прилежанието, но стяженолюбието. В моите очи, щурецът, със своите песни, е предвестник на една нова култура. Той е културен. Между щуреца и заека има известно сходство: задните крака на щуреца са дълги, и той обича да скача. Същото нещо се забелязва и у заека.

Казвам: от чисто психологическо гледище, за да може една работа да се свърши добре, човек трябва да има разположението на щуреца. Щурецът винаги има разположение. В това отношение щурецът мяза на виден учен човек, който добре разбира живота. Това не значи, че той разбира живота като човек, но като щурец. В ограничения кръг на своя живот той го разбира и използува добре. Мравите пък символизират култура, която е изгубила вече своето направление в живота. Те показват за отклонението на културата от правия ѝ път. Като се проследи живота на мравите, може да се намерят причините в органическия свят за спиране развоя на една култура. И ако търсите отрицателните, лошите чърти на дадена култура, ще ги намерите в живота на мравите. Между тях има ред и дисциплина, но дисциплина на насилие, дисциплина на жестокост. Те са същества на краен материализъм, но не и на идеализъм. Когато младият човек казва, че требва да се работи на младини, за да се почива на старини, това подразбира култура на мравите.

Съвременните хора, като се ръководят от принципа, да работят на младини, за да почиват на старини, са създали леността. Под почивка те разбират това успокоително състояние, в което човек само си почива и удоволствува. Върху този принцип са съградени и някои религиозни системи. Турците, например, си представляват рая, като блаженство: пред тях седи цяла планина от пилаф, полят с масло. Те държат наргиле в устата си и лъжица в ръка, и от време на време си

пушат и взимат от пилафа. Това състояние се продължава цяла вечност. То е вечният живот на щастие и блаженство. И много от съвременните хора си представляват живота по този начин и казват: да има пред мене планина от пилаф и аз да седя с лъжица в ръка пред нея, без никаква мъчнотия да бъркам в пилафа, да си хапвам и за нищо в света да не мисля – в това седи смисъла на живота. Тия хора търсят лесния живот, без мъчнотии и страдания, Питам: каква култура, каква цивилизация или каква идея може да се роди при такова разбиране на живота? Днес младите се възпитават по един начин, старите – по друг начин, но в края на краищата, и едните, и другите, като се натъкват на мъчнотии и противоречия в живота си, казват: защо е създаден така светът? Казвам: мислите ли, че Бог, Който е създал света и мислил с векове, как и по какъв най-добър начин да го създаде, ще внесе всички тези противоречия, мъчнотии и страдания, от които вие да се спъвате? Мислите ли, че Бог, Който е създал цялата вселена, не е прегледал, не е взел във внимание всички най-правилни начини и методи за развитието на всички същества? Мислите ли, че Той не е предвидил всички условия за и против общото развитие на живота? – Всичко това е предвидено още преди създаването и проявяването на живота, и. ако днес изпъкват повидимому ред противоречия в живота, те не са Божие дело, но те са сенки, които съществуват в съзнанието на недоразвитите още същества. Тия сенки се дължат на други същества, които са влезли в съзнанието на хората и са затъмнили тяхната първоначална светлина. Животът, сам по себе си, тъй както е бил първоначално в съзнанието на Бога, е идеален, възвишен и съвършен. И ако човек вложи в живота си онази абсолютна вяра, че всичко, което Бог е направил, е добро и съвършено, той ще се домогне до истинския, до дълбокия смисъл, който Бог е вложил в целокупния живот. Тогава, човек ще разбере, какво е предназначението на тия привидни противоречия; той ще

разбере още, защо идват страданията и мъчнотиите в живота. За да се достигнат практически тия резултати, и да се спаси човек, той трябва да схване всички ония най-фини прийоми, чрез които леността го обхваща, за да спре неговото развитие. Леността е сила, която съзнателно се домогва до човека, за да му противодействува в живота. Когато силите в човека се уравнят, в него се явява леност, бездействие. Представете си, например, че двама юнаци, с равни сили, излизат да се борят един срещу друг. Те ще се борят известно време, но никой от тях няма да спечели борбата, вследствие на което тя ще се прекрати. При това положение не може да има вечна борба. Смисълът на живота не е във вечната борба, но във вечното движение. В този случай, на помощ иде прилежанието, То е онзи импулс на човешкия дух, който постоянно потиква ту една, ту друга сила или способност у човека към дейност и го държи в постоянно съзнателно движение, което ние наричаме „работа“. Ето защо, прилежанието трябва да влиза като основен елемент във всеки акт, във всяка мисъл, във всяко чувство.

И тъй, прилежанието се отличава с това, че превъзмогва всички трудности и мъчнотии в живота, а леността отстъпва и при най-малката спънка. Следователно, за да не може леността да се загнезди в ума, в сърцето или в волята на човека, като болезнено вътрешно състояние на душата, той не трябва да се спира пред никакви мъчнотии в живота си, защото всяка мъчнотия, колкото малка и да е тя, представлява един етап, през който човек трябва да мине. Тя представлява преграда, на която има поне едно отверстие, през което може да се излезе. Мъчнотиите в живота са нещо подобно на формулите в математиката, знаеш формулите, ще можеш да решаваш и задачите. По същия начин, ако се справите с една ваша мъчнотия, вие ще можете да решите и задачата на вашия живот. Мъчнотиите са елементи на дадени задачи.

Сега аз искам добре да ме разбирате, добре да ме слушате. Понякога ленивият човек си мисли, че е божество, за което всички трябва да работят. Той се счита като център на вселената и казва: аз не трябва да се движа от мястото си, защото помръдна ли се, всичкият ред и порядък в света ще се наруши. В това отношение този човек е философ, счита, че само той има право да учи хората, как да работят и да живеят, а щом дойде въпрос до него, той казва: аз свърших своята работа в света, свърших и с въпроса за учене и за молитва, свърших и с въпроса за Любовта. Сега не ми остава нищо друго, освен да седя неподвижно, като точка във вселената, около която всички други да се движа и да работят. Който иска да му кажа, какво трябва да прави, да дойде при мене. Такъв човек може да ви учи, какво нещо е прилежанието, без да го прилага сам той. Той търси охолния живот и удоволствията. Говори меко, тихо и спокойно, като философ. С никого не се кара; повидимому е благ и спокоен, усмихва се наляво – надясно, и ако някой му противоречи, ако не иска да свърши работата, която му възлага, той ще бръкне в джоба си, ще извади от там една или няколко звонкови монети и ще му каже: ако искаш да станеш прилежен човек, направи тази работа и не ме заставяй да изгубя спокойствието си. Изгубя ли своето спокойствие, ти ще изгубиш живота си, защото ще се наруши реда и порядъка в цялата вселена. Щом се изпълни желанието му, той казва: ето един будала човек, който не разбира смисъла на живота!

Ленивият човек постоянно дава съвети на другите. На едного казва: иди да копаеш на лозето! На другиго казва: ти чети, учи! На трети казва: иди да ореш на нивата! А той само седи и се подсмива на слабостите на хората. Някои наричат леността „вътрешна аристокрация“ на човека. Ленивия човек се движи с голямо достойнство и величие, дава си вид, че всичко разбира. От кога води началото си леността?–Още от първия човек, който, като останал без

работа, искал да надхитри природата, да ѝ се наложи. Но разумната природа не обича лъжите, не обича бездействието, не обича да се престъпват нейните закони. Дълго време тя е мълчала и наблюдавала само, до кога ще се продължи тази работа? И като видяла, че тази работа няма да се изправи сама по себе си, като минавала покрай човека, тя започнала всеки ден да туря на гърба му по една малка прашинка. Ленивият човек, като не обичал да се чисти, оставял праха на гърба си. Така той очаквал друг някой да го очисти, докато най-после на гърба му се събрал толкова много прах, че той забелязал, как животът му се изменя и губи смисъла си. Той не може да разбере, че причината за натрупването на прашинките по гърба му, това е той сам. Туй натрупване на прашинките се изразява в общо затлъстяване на организма. Този човек затлъстява толкова много, че всичко красиво в него се обезобразява. Той започва да се чуди на всичко това и казва: как тъй, аз, спокойният човек да дойда до това положение? Има нещо безсмислено в живота! Започва да се оглежда оттук–оттам и казва: какво е станало с мене, че се измених толкова много?

Следователно, много от сегашните безпокойствия и страдания в света се дължат единствено на бездействието. За всеки даден момент човек може да бъде ленив в добродетелта, ленив в знанието, ленив в истината, ленив в мъдростта. Леността съществуваше и в Соломона, като качество на човешкото. След като Соломон доби всичкото знание на света, леността първа тури своето краче в него, и той каза: „Суета на суетите, всичко е суета! Многото знание е тежест за духа.“ След това Соломон се предал на ядене и пиене. Той търсил причините на леността в себе си, но не могъл да ги намери. Най-после напуснал всичко и свършил с падение.

И тъй, правилният, естественият път в живота е прилежанието. Докато прилежанието е залегнало дълбоко в човека, той върви в правия път на живота, в който всички сили и способности се развиват

правилно. Прилежният човек е радостен и весел. Като се връща вечер от работа, той е тих и спокоен, доволен, че е свършил работата, която му предстояла през деня. Той има свой актив и пасив. Красиво е, когато човек успее да постигне такова състояние в себе си! Каже ли някой човек, че скърби за своите непостигнати желания, това показва, че той е бил ленив. Само ленивият човек мисли, че желанията му не могат да се постигнат. Недоволството е състояние, присъщо на леността. Недоволството и леността вървят заедно. Или, казано с други думи: леността е майка на недоволството. Който е ленив, непременно ще има вътрешно недоволство в себе си.

Та казвам: ако искате психологически да разберете качествата на леността и прилежанието, ще се доберете до външната страна на новия живот, който искате да придобиете. Прилежанието ще ви покаже методите и законите, които съществуват в живота; то ще ви покаже още и с кои хора ще можете да работите. Леността пък ще ви отклонява от правия път. Много деца до известна възраст са активни, прилежни, но после тръгват по пътя на леността, и така изгубват смисъла на живота. Ще знаете следното правило: злото се явява като резултат на леността. Или, леността е майка на злото. Доброто е резултат на прилежанието. Или, прилежанието е майка на доброто. Това е вътрешно, психологическо разграничение между злото и доброто.

Някои питат: от какво е родено злото? – От леността. Леността е цивилизация, която е родила злото. Силата на злото не е постоянна, но то има ефект, понеже в него стават чести избухвания. В злото действува българският остен. Волът оре на нивата, движи се, защото остенът го побутва. Конят тича, служи на господаря си, защото камшикът се упражнява върху него. Нито волът, нито конят работят по своя добра воля. Остенът и камшикът са причина за тяхната деятелност.

Следователно, ако човек има в себе си стимул, подобен на остен или камшик, който го заставя да работи и върви напред, това не е правилна деятелност. По този начин и ленивият може да работи. Когато иска да извърши някоя работа, ленивият ще накара някого да го застави насила да работи. Силите в ленивия човек са пасивни. Той казва: „Кой ще си чупи главата да учи това или онова? Господ не е създал живота за мъчение. Няма защо да се мъча.“ Излезе вън, понапече се малко на слънце, пак влезе вътре, легне да си почива. Ленивият човек търси удоволствията в живота. Някой казва: аз не искам да уча.

– Аз зная, кои са причините за това нещо. – Аз не искам да се моля. – И за това зная причините. Кой те заставя на сила да се молиш? Ако те заставят на сила да се молиш, това не е молитва. Ако те заставят на сила да правиш добро, това не е добро. Добро е това, което се върши по закона на прилежанието, което е естествено, здравословно състояние на човека. Човек винаги трябва да държи прилежанието в себе си. Дойде ли до някоя спънка в живота си, той трябва абсолютно да отхвърли леността от себе си. Не върви ли нещо в живота ви, откажете се напълно от леността и започнете с прилежанието. Само чрез него ще разрешите въпросите: защо съществува злото в света, защо съществуват и противоречията. Дойде ли леността при вас, откажете се от нея. Тя е майка на злото. Не се сърдете на леността, но изслушайте я, тя има цяла история. Ако бъдете внимателни с нея, тя ще ви каже истината, отде води произхода си, как се е загнездила в човека и т. н. Не мислете, че е лесно да се освободите от леността. Тя е жива сила, която разполага с такива тънки похвати, че ако не знаете, как да постъпите с нея, тя ще се метне на гърба ви и цял живот ще я носите. Тя ще се промъкне и в най-добрия ви приятел, когото обичате, за да ви заблуди и изкара от правия път на живота.

Ще ви приведа един пример, да видите, с какви тънки похвати работи леността. Представете си, че при вас дохожда най-добрия ви приятел, когото не сте виждали цели 20 години. В това време вие требва да направите своята молитва, и приятелят ви, като види това, казва: „Остави сега молитвата си, първо да се видим, че тогава. От толкова време не сме се виждали!“ Подадете ли се на неговите думи и съвети, вие изпадате в закона на леността. Ако вашият приятел върви по закона на прилежанието, той трябва да се моли заедно с вас.

Молитвата е свещен акт, който всеки човек трябва да извърши. Как ще направи той своята молитва, това зависи от неговото развитие. Какво прави човек първо, когато се събуди? Докато е спал, очите му са били затворени, но щом се събуди, най-напред той отваря очите си, после вдига ръцете си и става. И тогава аз казвам: пробуждането на човешката душа се съпровожда с отваряне на очите. Отварянето на очите пък в този случай не е нищо друго, освен молитва. Значи, молитвата е отваряне на очите. Кой отваря очите си рано сутрин–Прилежният човек. Той е буден, има будност на съзнанието. Да се молиш, значи да отвориш очите си, да погледнеш на всичко красиво в света, което Бог е направил и да тръгнеш напред, да свършиш малката работа, определена за деня. Онези хора, които само седят на едно място и молитви четат, тяхната молитва е молитвата на ленивия, на мързеливия човек. Тия хора в края на краищата ще свършат лошо. Те четат молитви една след друга и, като не получат отговор, казват: защо Господ не отговори на моята молитва? Аз имах нужда от 10–15,000 лева, от 10–15 слуги. Защо Господ не задоволи моите нужди? Този човек си представя най-хубави неща и се чуди, как тъй, Господ се осмелява да не отговори на молитвата на такова величие, на такова божество, като него! Той мисли, че и Господ трябва да му слугува. Този човек има голямо мнение за себе си.

Та казвам: всички отрицателни черти в нашия живот се раждат все от леността. Щом се явят тия отрицателни черти, животът става несносен, изгубва смисъла си, а с това и съзнанието на хората потъмнява, и те вече не могат да разбират нещата. Това е състояние на затваряне очите на човека. Обаче, кога трябва човек да затвори очите си? – Само когато спи.

Сега, като говоря за леността и прилежанието, аз ги разглеждам в тяхната вътрешна същина, а не тъй, както се разбират в живота. Например, аз не взимам почивката, като състояние на леност, но като състояние, в което мисълта взима участие. Когато човек почива, трябва да знае причините, защо трябва да почива; когато човек иска да се моли, трябва да знае причините, защо да се моли; когато човек иска да мисли, да работи, или да учи, трябва да знае причините, защо иска тия неща.

Някой казва: животът няма смисъл. Питам: как е възможно, Бог, Който е създал света и го е осмислил, да няма никакъв смисъл? Ти как дойде до това заключение? Това е философията на ленивия човек, от която трябва да се пазите. Ако искате да придобиете новия живот, трябва да се пазите, требва да се откажете от философията на леността. Който иска да живее с новите разбирания, трябва да бъде благоугоден на Бога. Как може човек да бъде благоугоден на Бога? Ще ви попитам: кои ученици са любими на учителя си? – Способните ученици. Прилежният ученик е способен. Способният ученик е даровит. Даровитият ученик е любимец на учителя си и на Бога. С прилежния ученик Бог всякога се занимава, а на ленивия ученик–прах остава. Какво разбирате под думите „на ленивия ученик Бог прах оставя“? Вървите ли по закона на леността, Бог ще остави върху вас прах. Това значи: колкото пъти природата мине покрай ленивия човек, който седи в бездействие, все ще тури по една прашинка на гърба му. Бог поглежда към този човек и казва: „Това мое дете един

ден ще пожъне последствията на своята леност, но ще научи урока си".

Често, като се говори на хората за духовни работи, те не се интересуват за тях. Вие требва да знаете причините, защо не ви интересуват тия въпроси. Две причини може да има за това: или вие не сте готови да възприемете тия въпроси, или този, който ви говори, не засяга въпросите по същество. Преди всичко, и материалният, и духовният свят имат своите добри страни. И в двата свята има нещо реално, което не се изменя. Тази реалност, именно, представлява вътрешната връзка между всички прояви на живота. В това отношение вие ще видите, че прилежният човек се солидаризира с деятелността на съществата от всички светове и работи заедно с тях. Лենивият човек, обаче, е краен индивидуалист. Той се отделя от съществата на другите светове, живее само на физическия свят, като се ръководи главно от своята личност. Животът на личността, обаче, не представлява идейния живот. Чрез леността у човека може да се развие вътрешното криво разбиране на нещата, което да го отклони от правия път на онази естествена деятелност, потребна за душата.

И тъй, ще държите в ума си идеята за прилежанието и леността. Младите трябва да се пазят от леността. Старите, които имат опитност от нея, все са научили нещо, и сега трябва да се подмладяват. Дойде ли в съзнанието им идеята, че са се подмладили, трябва вече съзнателно да се пазят от леността. Тя води към старост, към осакатяване на човека. Младостта е външен израз на прилежанието; старостта е външен израз на леността. Всички велики добродетели живеят в закона на прилежанието; всички слабости и пороци живеят в закона на леността. Младият трябва да върви в закона на прилежанието и да използува и най-малките блага, които Бог му е дал за разрешение на задачите, определени в живота му. Влезе ли леността в сърцето на младия, тя ще каже: ти трябва да

пазиш сърцето си от Любовта, да не изгори; не трябва да обичаш всички хора, не си ги родил ти. Обичай себе си. Достатъчна ти е тази любов. Дойде ли такова чувство в сърцето ви, то ще ви осакати. Когато ленивият човек казва, че не може да обича всички хора, аз го уподобявам на човек, който туря пред очите си преграда с тясно отверстие и от време на време поглежда през него, като казва: не мога да обичам целия свят! – Разбира се, че не можеш. През това тясно отверстие ти виждаш само един човек и него можеш да обичаш. Той казва: тогава покажи ми начин, как да обичам всички хора! Веднага хвърлям преградата от очите му, и той вижда всичко наоколо си. Леността туря такива прегради пред очите на хората и ги води в задънени улици. Те гледат, гледат наоколо си и казват: как може да мине кола оттук?

– Този път не е за кола. Пътят за кола е на друго място. – Тогава нека дойдат хора да прокарат нов път. Казвам: та върви по пътя, който Бог отдавна е начертал и не чакай хората да прокарват нов път.

Днес млади и стари, учени и прости критикуват Бога, философстват, намират, че светът не е създаден, както трябва; по друг начин трябвало да се създаде. Казвам: хора, които философстват по този начин, вървят по закона на леността. Това е анормално състояние на съвременната култура. При това състояние хората слизат от стъпалото на културата и отиват в цивилизацията – една стъпка по-надолу. Човешкият идеализъм роди културата; културата роди цивилизацията; цивилизацията роди диващината – едно регресиране на човечеството. И какво дойде след всичко това? – Хората започнаха да се избиват. Какво спечелиха от това нещо? – Навред разрушения. Такива са последствията на леността. Това не е еволюция, но израждане на човечеството. Еволюцията е закон за изправяне на погрешки. Да еволюираш, значи да вървиш към прилежанието. Еволюцията включва усилията на човечеството да

влезе в закона на прилежанието, т. е. в правилните прояви на човешката деятелност.

Някои питат: каква е задачата на съвременното човечество? Казвам: задачата на човечеството е да се върне към първичния Божествен живот. Това е новият живот. Всичката философия може да се изрази с думите: да живеем, както Бог живее; да се проявяваме, както Бог се проявява; да работим, както Бог работи! Да бъдем като Бога и едно с Бога! Този е смисълът на новия живот. Постигнеш ли това, всички същества ти стават близки, както на Бога са близки; всички спорове се разрешават моментално. По този начин вие ще чуете тихия глас на Бога, който ви казва: „Прилежание!“ То води към правилното развитие на живота. Разберете ли така прилежанието и леността, те добиват смисъл за вас, защото в смисъла им се крие истината. Всяка дума е вярна, когато изразява истината. Ако описвам вълка, ще го опиша такъв, какъвто е – с неговите истински черти. Като описвам леността и прилежанието, ще ги опиша със същинските им качества, без никакво преувеличение и намаление. Тогава само думите придобиват още съдържание и смисъл.

Ще ви дам правило, как да се пазите от леността. Като минете покрай нея, турете на гърба ѝ една прашинка и си заминете. Като ѝ турите тази прашинка, тя ще се зарадва. Иначе, ще тръгне подир вас. Тази прашинка е благословение за нея, което тя след време ще разбере. Казвате: как да разберем и приложим това правило? Буквално ли трябва да се разбира?–Онези хора, на които съзнанието е будно, те ще ме разберат. Който не разбира същността на живота, не трябва да се самоосъжда. Който се самоосъжда, той не разбира Истината. Онзи човек, който не се самоосъжда, но търси причината на своите грешки и иска да ги изправи, той разбира смисъла на живота. Всички погрешки, всички неуспехи в живота се дължат на леността. Тежките условия на вашия живот се дължат на леността.

Някой казва: тежка е моята съдба! Кой ме доведе до този край? Кой ме върза с това дебело въже? – Леността. Казвате: въжето вече е оплетено, вързан съм с него, но какво да правя сега? – За да се избавите от вашата тежка съдба, влезте в закона на прилежанието, и веднага ще разрешите мъчнотиите на вашия живот. В момента, когато започнете да работите със закона на прилежанието, вие ще се освободите от ограничителните условия на вашия живот. Свържете ли се със закона на прилежанието, не се страхувайте повече. Да не постъпите като онзи неврастеник, комуто лекарят препоръчал по-бързо ходене. Той послушал съветите на лекаря и веднага започнал да върви бързо. Обаче, като изминал няколко крачки, спрял се и си казал: „Да не бързам толкова много. Като вървя така бързо, мога да изгубя силите си, мога да се задуша, и сърцето ми ще спре." Щом помислил така, той взел друга посока в живота си.

Та казвам: тръгнете ли по закона на прилежанието, не се спирайте, не се плашете от бързото движение. В прилежния човек съмнение, неверие не съществуват. Той е човек на положителната вяра. Започне ли една работа, свършва я до край. Че времето било студено или дъждовно, че условията били неблагоприятни, че имал някакви спънки, наследени от майка си и баща си – за всичко това той не търси причини за извинения, върви напред и работи. Леността очаква на наследство и се оправдава с лоши наследени черти, а прилежанието носи дарбите и ги разработва. Някой пита прилежанието: какво носиш? – Дарби и трудолюбие. После пита леността: ти какво носиш? – Слабости и охолен живот.

И тъй, доста ви говорих за леността и прилежанието. Тия въпроси са материя, приятна за разискване, но дотук ще спра, за да не забравите другите неща. Дойдох вече до едната трета от въпроса, но ако продължа по-нататък, ще преядете. За да имате импулс към

работа, трябва да останете малко гладни. Това изисква закона на прилежанието.

Започнете новия, Божествения ден на прилежанието! Днешният ден да бъде последен ден на леността и пръв ден на прилежанието. Нека светлината на този ден бъде свидетел на прилежанието!

1 лекция от Учителя, държана 24 август, 1928 г. Изгрев.

ГОРДОСТ И РЕВНОСТ

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит живота“.

В Писанието има едно изречение, което гласи: „Знанието възгордява, а Любовта назидава“ [I Кор, 8:1]. Онзи, който изказал това изречение, скрил в него една дълбока истина. Кои са причините, че знанието възгордява? Да се мисли, че знанието възгордява, това говори за изопачаване на правата мисъл. Само гордият човек мисли, че всичко знае, че никой не знае работите, както него. Обаче, да знаеш всичко, да знаеш нещата тъй, както никой друг, това е качество само на Бога, на онова висше съзнание у човека, което схваща всички неща едновременно. Когато некой човек каже, че той знае всичко, че като него няма подобен в света, това показва, че този човек е на първото стъпало на възрастващия живот и едва сега започва да мисли. Мисли ли, че всичко знае, той е на пътя на гордостта, т. е. на кривия път в живота.

„Знанието възгордява, а Любовта назидава“. Друго едно положение, в което горделивият човек изпада е, че той заема особено положение към всички същества; мисли, че за него трябва особено положение, особена обстановка в живота. Горделивият човек изгубва своята вътрешна мекота, чрез която може правилно да се развива. Не е знанието, което възгордява и спира човека от правия път на живота, но гордостта, именно, е спънка за истинското знание и за добрия живот на човека. Човек, у когото живее гордостта, престава да се учи. Той казва: аз зная всичко. Престане ли да се учи, той престава и да живее и казва: аз съм живял достатъчно, всичко съм опитал, няма какво повече да уча. Горделивият човек намира, че всички хора требва

да вървят по неговия път, понеже той всичко знае, всичко разбира – той е мярка за живота на другите.

Според мен, гордостта е най-голямата суша, която може да се яви в живота на човека. Гордостта може да се нарече още запичане на съзнанието. Когато хлябът се тури във фурната да се пече, още докато не се е напълно опекъл, казват, че хлябът се запича. Това запичане на хляба не е естествен процес, т. е. не е завършен процес. След като опечете хляба, какво постигате? Вие може да ядете житото тъй, както природата ви го дава, а може и да го опечете, като хляб. Като вземете една круша, вие може да я опечете, и така да я ядете, а може да я ядете и в естествения ѝ вид. И житото, и крушата, както и всички плодове са печени веднъж от слънцето.

В природата съществува един вътрешен процес, в който се проявява животът. Когато житното зърно расте и зрее, то придобива живот в себе си. Обаче, когато житното зърно се пече, то не придобива живот. печенето, като процес, живот не се придобива. Следователно, когато се запече или напълно опече хляб, или какъв и да е плод или друго нещо, този процес е резултат на човешката наука, наречена на съвременен език „готварство“. Ако разгледате научно, какво е донесло готварството в днешната му форма, в която съществува, ще видите, че то води след себе си редица изопачавания. В такъв случай ще се яви въпросът: ако не се готви, как трябва да живее човек? Яко човек не пече хляба, какво трябва да прави? Този въпрос е на мястото си, но не е зададен правилно. Трябва да се зададе въпросът: необходим процес ли е запичането? Казвам: нещата не требва да се запичат. Особено този процес на запичането не трябва да съществува в човешкото съзнание! Щом човешкото съзнание се запече, и животът престава. След запичането се явява процес на загниване, мухлясване. Вземете един хляб едва запечен или напълно опечен и го оставете да поседи 5 – 6 деня. Какво ще стане с този хляб

през това време? – Ще мухляса. Същото нещо се забелязва и при гордостта. Дойде ли гордостта у човека, ще видите, че след 5 – 6– 10 деня най-много той започва да мухлясва. Горделивият човек мухлясва.

Първият процес, който трябва да се яви в мисълта на хората, които искат да живеят правилно, е да се откажат от желанието да пекат нещата. Някой казва: пекат ме на ръжен. Какво се разбира от тия думи? Ако печете жив човек на ръжен, какво ще придобиете? Ако печенето е процес на спасяване, разбирам, но ако след като печеш човека, той само се оплаква, в това печене няма никакъв смисъл.

Следователно, всички неестествени отношения, всички неестествени мисли и желания, това са неестествени процеси на човешкото съзнание. В това отношение гордостта е първото болезнено състояние на човешкото съзнание. Горделивият човек мисли за себе си, че той притежава някакви особени качества, каквито другите хора не притежават. И външно, и вътрешно той счита себе си за особен човек.

Сега ще ви обясня, как разбираме, ние външното и вътрешното състояние на човека. Животът на земята, т. е. физическият живот на човека е външният живот. В този живот съществува разнообразие отвън, а еднообразие отвътре. Значи, същината на земния живот е еднообразна. Обаче, същината на живота седи в духовния живот. И затова, ще видите, че когато някой човек започва да живее духовен живот, той се отегчава от външните форми на нещата и, ако рече да се моли по стария начин, казва: дотегна ми вече да се моля! Молитвата, обаче, е непрекъснат процес в живота на всеки човек. Тъй щото, като казва, че молитвата му дотегва, той възстава в себе си против формата на молитвата, но не и против съдържанието и смисъла на молитвата. Този човек търси вече вътрешен израз на нещата. Молитвата на духовния, човек трябва да бъде тъй естествена, каквато е молитвата на детето към майката. Детето се моли на

майката: „Мамо, дай ми хляб, дай ми круши, дай ми това,– онова!“ Детето иска, а майката дава. Но ако това дете и след като порасне, след като стане възрастен човек, все още продължава да иска и тя все дава, какво ще придобие човек с това постоянно искане? Значи и за духовния човек молитвата трябва да получи нов израз. Той трябва да се моли вече тъй, както се моли Божественият човек.

При сегашното състояние на човечеството, хората са дошли до положението само да искат. Те се обръщат към Бога и казват: „Господи, къща нямаме, дай ни две стаи и кухня!“ Други искат дрехи, обуща; трети се оплакват, че страдат от главоболие, от корем, от стомах, здраве искат от Бога. Всички искат удобства, добри условия на живота и т.н. Рекох, като отидете при Бога, нищо няма да искате. Постоянното искане довежда човека до ожесточение. Горделивият човек, понеже има особено мнение за себе си, като не получи това, което иска, казва: „Как смятат да не задоволят моите искания? Не знаят ли, че аз съм особен, необикновен човек!“ – Не, особен може да бъде само съвършеният човек! Ако обикновеният човек мисли, че е особен, това е противоречие, на което той сам се натъква.

И тъй, когато човек дойде до положение да не се задоволява от физическия, от земния живот, той трябва да навлезе в духовния живот. В този живот има еднообразие отвън, а разнообразие отвътре. Духовният човек не може да греши на земята, понеже той живее вътрешен, а не външен живот.

Сега ще ви представя в една външна, видима форма един процес, който става в съзнанието на горделивия човек. Представете си, че един млад, красив момък хванал под ръка или както казват още „алабраце“ някоя хубава, представителна мома и гордо, самодоволно върви с нея. В съзнанието му скрито седи мисълта: „Като тази мома няма друга в света. Само аз мога да се разхождам с нея алабраце.“ Това показва, че гордостта се прокрадва скрито в неговото съзнание.

И момата, от своя страна, върви с момъка и си мисли: „Като този момък няма втори в света.“ Гордостта се промъква и в нейното съзнание. И двамата вървят, оглеждат се надясно, наляво, да разберат дали и хората наоколо им признават този факт. Но ето, случва се едно малко нещастие на този момък. Като върви из пътя, среща друга мома, десет пъти по-хубава от неговата. Той веднага хвърля поглед към нея, преценява я, че е хубава мома и в съзнанието му се прокрадва мисълта: „Защо сега не мога да хвана тази мома алабраце?“Като не може да постигне това свое желание, въздъхва си само. Щом отмине хубавата мома, той се замисля малко и се уплашва от себе си, че такава мисъл, такова желание е могло да мине през него. Хубавата мома, като забелязва, че този момък става малко гузен, тя се възгордява, но си казва: „Докато ти ходиш алабраце с тази мома, не заслужаваш моето внимание.“ Момата, която той води алабраце; в този случай започва да става ревнива. Тази среща с хубавата мома и желанието на момъка да се разхожда с нея, е причина за първия грях, който се явява в неговото съзнание. На първата мома той е казвал, че никога няма да се откаже от нея, а едва вижда втората мома и е готов вече да замени първата с нея.

Аз ви привеждам този пример, за да се схване положението, в което много от съвременните хора често изпадат. Тази мома, с която се разхождате алабраце, може да бъде някаква ваша идея, за която казвате: това е идеалът на моя живот, от който никога няма да се откажа. Обаче, виждате друга по-хубава идея и веднага казвате: как бих желал да имам тази идея и да се разхождам с нея алабраце!

Питам: ако човек мени своите идеали, на какво ще мяза той? Какво ще придобие този човек? Ако всеки момент човек мени идеалите си, той дохожда до нивото на обикновения човек, който живее без собствен идеал и без свои разбирания. Под думата „идеал“ аз разбирам това, което не може да се замени с нищо друго в живота

ви; това, което може да издържи на всички бури и ветрове, на всички страдания и изпитания. Успее ли човек да замени своя възвишен идеал с друг някой, той престава да живее. Това е точно така, както, ако човек замени своя живот с живота на друг някой човек. Както животът на човека не може да се заменя, така и идеалът му не може да се заменя. Всяка подобна смяна води към смърт.

Някой казва: едно време идеята за детинството беше моят идеал. Тогава аз се възхищавах от идеята, която Христос е вложил в стиха: „Станете като децата!“ Питам: мислите ли, че вие можете да замените този идеал с друг някой? – Във физическия свят може да го замените, но в духовния – не можете. Вие не може да замените Любовта с нищо друго в света. Външните неща не могат да бъдат подбудителна причина в света. Следователно, красотата не ражда Любовта. В този случай външната красота на някоя мома или на някой момък не ражда Любовта. Ако вашата любов се дължи на някоя външна форма, това не е любов; ако вашият идеал се дължи на някоя външна форма, това не е идеал; ако вашият живот се подържа от нещо външно, това не е живот.

Казвам: в духовния свят има външно еднообразие и вътрешно разнообразие. Затова, ако погледнете външно хората в духовния свят, ще забележите, че всички са еднакво красиви. В това отношение между тях няма разлика. И тогава, ако един млад момък влезе в духовния свят и види някоя красива мома, той никога не би казал: защо не мога да хвана тази мома алабраце? Там всички моми са еднакво красиви. Следователно, в духовния свят престъпление не може да се направи. Обаче, престъпление отвътре може да се направи: мислено или сърдечно. Във физическия свят нещата са обратни. Там престъпленията се вършат главно външно. Когато някой човек сгреши в духовния свят, пращат го на земята да изправи погрешката си. Ако той има известна идея в духовния свят и настоява, че идеята

му е права, пращат го на земята да разбере истината по въпроса, и за тази цел възвишените същества му казват: „Когато идеята ти стане обективна, ти сам ще се произнесеш за нея“. И наистина, този човек дохожда тук на земята, учи, работи, пада, става; днес хване една алабраце, утре друга; днес него хванат алабраце, утре му дават пътя, докато най-после казва: „Побеля ми главата! Възвишените същества го следят отгоре и му казват: „Сега те поздравяваме! Разбра вече, в какво седи твоята идея и как тя ще може да се реализира“. Този човек в първо време е бил горделив, мислил е, че всичко може да направи, но след като видял своя неуспех, започва да става ревнив.

Значи, гордостта ражда ревността. Ние наричаме ревността сиромашия на живота. Защо? Гордостта произвежда запичане на съзнанието, а запичането създава суша в живота на човека. Питам тогава: какви плодове могат да се родят на суха почва? Ето защо, след запичането се ражда сиромашията, т. е. ревността. Когато се каже за някой човек, че е много ревнив, това подразбира, че той е осиромашал и умствено, и духовно – всестранно е осиромашал.

Сега аз развивам тези въпроси, защото и вие може да ги проверите, а мнозина вече имат опитност по тях. Гордият и ревнивият човек изгубват всичко хубаво в живота си: своите велики мисли, своите велики чувства. Той изгубва всичко онова, което го е радвало в живота му. Като говоря за гордостта, аз не разбирам проявената гордост, но – състоянието, което е резултат на гордостта – запичането на съзнанието, когато човек престава да мисли и да чувствува. Каквото и да се каже на такъв човек, той все казва: „Аз зная всичко това.“ – Погледни небето, виж какви са светли звездите! – Няма какво да гледам небето и звездите. Аз зная от какво са направени звездите, зная каква светлина имат, зная, че са населени от разумни същества – няма какво повече да уча. Сега нека учат тия неща малките деца, които нищо не знаят.

Сега, от това, което се знае за гордостта и за ревността, може да се извлече следният закон: докато има запичане на човешкото съзнание, ще има сиромашия, ще има и безплодие. При тия състояния човек всякога ще бъде лишен от нещо. Такъв човек, като вижда, че съседът му има нещо повече от него, в сърцето му се явява ревност и веднага почва да критикува Господа: несправедлив е Бог към мене! Как може Той да се отнася тъй към мене, да ми отнема правата, да не ме оценява, както трябва? Не знае ли, че аз всичко разбирам, че не съм обикновен човек, като другите? Този човек, докато се разхождал алабраце с красивата мома, гордеел се, поглеждал самодоволно към всички хора, като си казвал: по-красива мома от тази няма! Като постъпва така с тази мома, все едно, че дава обявление пред света за нейната красота. В същност, това блазни неговата гордост. Обаче, не минава много време, той среща по-красива мома от неговата и спира погледа си върху нея. И момата от своя страна, като срещне друг момък по-красив от нейния, поглежда го и казва на своя момък: „Ако обичаш, пусни ме да вървя свободно. Горещо ми е малко“. Тя отдръпва ръката си, под предлог и двамата да бъдат свободни. Това показва, че тя е намислила да бяга. И той, от своя страна, ѝ казва: „Искам малко да се уединя, защото се обезличихме“. В това обезличаване се крие друга идея. Неговото божество вече се е сменило с друго, и начинът на поклонението вече е друг. Това са външни страни на известни вътрешни състояния у човека.

Казвам: ако вие искате разнообразие в живота си отвън, трябва да знаете, че сте във физическия свят. Обаче, между всички форми на живота съществува известна връзка. Тия форми съставляват части на един общ организъм. Ако вие не можете да схванете тази велика идея и давате предпочитане на една част пред друга, ще внесете смут в душата си. В това отношение духовният човек трябва да събере

всичките тия части на едно и да образува от тях целия организъм. Писанието казва: „Ще бъдем едно стадо и един пастир“. Във физическия живот се срещат ред противоречия, които ще се разяснят само тогава, когато всичкото разнообразие на този живот се съедини в едно цяло, в което ще изпъкне великият, красивият образ на Бога. Задачата на човека е: в своето висше съзнание да намери себе си, да намери Бога, да намери истинския смисъл на живота. По този начин той ще може да съедини всички части в едно цяло, в един образ – в образа на Бога. Това значи да намериш Вечното Начало. Който не Го е намерил, дал е място на гордостта в себе си. Влезе ли гордостта в човека, като естествена последица на нея се ражда запичане на съзнанието. Последното създава сиромашията у човека. Този човек вече е ревнив. Да бъде човек сиромах в този смисъл на думата, това е голям недъг. Ревнивият човек, като минава през нивите и лозята на своите съседи, вижда, че нивите им с добре изорани и лозите добре вързали и си казва: да е мое сега това нещо! Той пожелава всичко туй да е негово, но сам не се залавя за работа. Горделивият човек не може да работи в твърдата почва, в твърдата земя. Защо? – Има запичане, твърдост в съзнанието.

Следователно, горделивият човек, за да се освободи от това състояние на съзнанието си, трябва да влезе в закона на смирението. Учителите на миналото са разбирали това състояние на горделивия човек и затова са говорили върху закона на смирението. Смирението е вътрешен процес на съзнанието, който се изразява в сменяване условията на живота. Непременно требва да се сменят вътрешните условия на човека, за да се почне работата в живота. Условията, при които мнозина хора живеят, са неблагоприятни – в съзнанието им има сухота, запеченост. В тия хора нищо не може да расте. Казват: какво трябва да се прави? – Вземете стомните си и почнете да

поливате. Веднага тревата наоколо ще стане свежа, зелена, и всичко ще започне да расте.

За да се разбере смисълът на разнообразието, което съществува във физическия свят, трябва да се влезе в духовния свят, дето се намира идеалът на живота. Ето защо, трябва да се съедини външният физически живот с вътрешния духовен живот, т. е. външното разнообразие на физическия живот с вътрешното разнообразие на духовния живот. Само така животът може да се осмисли. Като говорим за Вечното Начало, ние вече разбираме всичкото разнообразие, което съществува в света. Всеки може да опита тази идея. Който обича Бога, всичко, което, съществува в света – небето, звездите –всичко е заради него. Обаче, съберат ли се двама души и всеки от тях казва, че всичко в света съществува само заради него, и двамата ще се намерят физическия свят и ще видят само частите, но не и цялото. Всички хора трябва да влязат в духовния свят, да на образуват едно цяло, един общ организъм. Ние говорим за сливането. Всеки човек, който може да съедини всички форми на физическия и на духовния свят в едно цяло, той е завършил своето развитие, т. е. престанал е да еволюира, да се развива, а само ще се проявява. Този човек ще минава от свят в свят: ще влезе във физическия свят и ще гледа външното разнообразие; после ще влезе в духовния свят и ще гледа вътрешното разнообразие. Ако човек не разбира живота по този начин, в него ще се зароди едно безсмислие, и той ще каже: защо трябва да живя повече? Аз опитах всичко в живота, и намирам, че животът няма смисъл.

И тъй, след като човек разбере външната страна на физическия живот и после разбере вътрешната страна на духовния живот, той влиза вече в Божествения живот–в закона на единството. Онези от вас, които не са примирили нещата, казват: Далечни са тези неща! Колко ли милиона години се изискват, докато се достигнат?

– Никакви милиони години не се изискват. Милионите години са нужни за глупавите хора. Каже ли някой човек, че милиони години му са нужни, за да се развие и напълно усъвършенствува, той е глупав човек. Ако вземете отделните части на цялото и ги съединявате една по една, наистина, са потребни милиони години, докато се създаде цялото, но ако насочите любовта си към всички тия части, веднага ще образувате общия, красив образ на Бога. Тъй че, по закона на Любовта всички части могат моментално да се съединят и да образуват цялото. Някой казва: аз съм работил милиони години, за да създам своя идеал. Друг някой казва: аз пък само помислих и създадох своя идеал. Глупавият се мъчи и казва: дайте ми време! Умният не се мъчи и не иска време. Времето е потребно и за умния, но той живее и в пространството.

Понятията време и пространство се употребяват за разяснение на две състояния. В духовния свят няма време, има пространство; във физическия свят няма пространство, има време. Следователно, който живее само във физическия свят, живее във времето; който живее в духовния свят, живее в пространството. Питам някого: „Ти можеш ли да отидеш на звездите?“ – Не мога.

– Значи, не живееш в пространството. Във физическия свят се изучават процеси и състояния, които се отнасят до времето–разнообразието на всички предмети и явления, както и състоянията, които се раждат от тях: недоволство, скръб, радост и т. н. Отиваш на училище, учиш се, правиш съчинения, декламираш – радваш се на всичко това. Хванеш някоя алабраце, радваш се, казваш: ето, де е смисълът на живота! Не се минава много време, взимат ти алабрацето, тя умира, и ти започваш да плачеш. И майката има такова алабраце–детето си. Носи го на ръце, радва му се и казва: като моето дете подобно няма. Един ден, обаче, вижда друго по-хубаво от нейното дете и започва да скърби. Това е окарикатурване на идеите.

Питам: хубавият момък има ли право да хване някоя красива, здрава мома алабраце? Щом хване здравата мома алабраце, той вече е направил първото престъпление, първия грях. Този грях се отнася до съзнанието. Ще кажете: какъв грях има в това? Казвам: красивият, здравият човек е една хубава ваза, догоре пълна с вода. В такъв случай, разумно ли е от ваша страна да наливате още вода в тази ваза? Когато искате да хванете красивата, здравата мома алабраце, това показва, че вие искате да налеете в нея, като в ваза. още вода. Значи, вие искате да ѝ придадете нещо, а хората, като ви видят, че правите това, да ви отдадат почит и уважение. Павел е казал: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена могат в Христа.“ Обаче, идеята, която Павел е изказал в този стих, е съвсем друга от тази, която хората разбират. Някой момък среща своя приятел с една мома алабраце, той въздъхва и си казва: „Ех, и аз да имам едно алабраце, друг смисъл ще има моят живот!“ Какво разбираме ние днес под женитбата? – Женитбата подразбира свързване на душата със своя велик идеал. Мисълта, която Павел е внесъл в цитирания стих, е следната: нито животът може да се прояви без ум, нито умът може да се прояви без живот. Животът и умът не са две различни същини, независими една от друга. Те са тясно свързани помежду си и не могат една без друга. Истинската женитба, в този случай, седи в създаване тясна връзка между ума и живота, като велика целокупност. Това обяснение е за тези хора, у които съзнанието е пробудено; тези пък, на които съзнанието не е пробудено, ще правят разлика между ума и живота, между мъжа и жената и ще ги разглеждат като отделни части, без никаква връзка. Съберат се мъж и жена да живеят заедно и веднага се скарват, явява се спор и разногласие между тях. Ние не осъждаме женитбата, защото тя е такава радост за тия хора, каквато са радостите на децата. Ние съдим само неестествените положения в живота, каквито са гордостта и

запичането на съзнанието, защото те лишават човека от всяка възможност за растене и правилно развитие. Гордостта и ревността внасят сиромашия в живота на човека, а човекът днес иска да бъде богат.

Та казвам: който е научил закона на прилежанието и на леността, да направи паралел между гордостта и ревността от една страна, и запичането и сиромашията от друга. Оставете настрана запичането и сиромашията, не се интересувайте от тях. Как се изразява сиромашията в живота? – В липса на пари, в нямане къщи и т. н. Парите, къщите, говедата са разнообразието в живота. Дойде ли сиромашията, и ревността иде след нея. Тя е нейна спътница. Павел казва за себе си, че бил ревнив в Любовта. Това е друг вид ревност. Да бъде човек ревнив в Любовта, това подразбира стремежа на душата да постигне нещо велико в живота. Обаче, ревността на обикновения човек го води към падение. Такъв човек не живее, а се мъчи. Той и като стане духовен, пак се мъчи. Стане богат, пак се мъчи; стане учен, пак се мъчи. Покажете ми един философ в света, който да не се е мъчил! Защо се мъчи?

– Да създаде една велика идея в себе си. Как ще може да създаде човек тази велика идея в себе си? – Като съедини всички части в едно цяло. За мене това ще бъде най-хубавата поезия.

В духовния свят всички неща са поставени малко по-другояче от тези във физическия свят. Каквото създаде един човек в духовния свят, то е общо за всички. Там идеалът на едного е идеал за всички. Ако в духовния свят някой момък хване една мома алабраце, там никой няма да го пита, защо прави това. Утре те хване друга мома алабраце, първата няма да му се сърди. Ако във физическия свят някой момък хване днес една мома алабраце, а утре – друга, веднага между двете моми ще се яви спор, ревност, несъгласие. Първата мома мисли, че само тя може да бъде идеал за този момък. Той ѝ казва:,

„Слушай, и по-красиви моми има от тебе, няма защо да си въобразяваш, че само ти си най-хубавата мома в света и да се сърдиш."

Сега аз не ви говоря нещо ново, но с тия примери изяснявам нещата, както съществуват във физическия и в духовния свят. И младият, и възрастният човек разбират тия неща. Това са болезнени състояния, които ние наричаме „патология на духовния свят". За да бъде човек духовен, трябва да знае, как да се освобождава от болезнените състояния на своята душа. Упражнението, което правите с водата има за цел да очисти тялото ви от утайките в него, за да се отворят всички седем милиона пори. Тогава у вас ще се яви външно разнообразие и вътрешно еднообразие. Еднообразието се заключава в това, че всички ще се чувствувате здрави и ще намерите, че животът има смисъл. Разнообразието се заключава в това, че всички ще започнете да мислите свободно. Докато мислите, вие сте здрави; престанете ли да мислите, вие сте болни. Докато чувствувате, вие сте здрави; престанете ли да чувствувате, вие сте болни И тъй, ще се пазите от запичане на съзнанието, което се ражда от гордостта; ще се пазите и от онази ужасна сиромашия, която е последствие на ревността. Горделивият човек, за да се избави от своето болезнено състояние, требва да превърне гордостта в самоуважение. Ревнивият пък, за да се избави от своето болезнено състояние, трябва да превърне ревността в прилежание. Влезе ли човек в закона на притежанието, той стъпва в правия път на живота. Турите ли ревността на своето място, да помага на прилежанието, това е знание. Да може човек да се освобождава от своите болезнени състояния, в това седи красотата на новия живот, в това седи силата на културния човек. Под нова култура ние подразбираме ново схващане, нова философия на нещата, с която може да се реализира онзи висок идеал, към който се стреми всяка душа. Всеки човек в съзнанието си се

стреми да съедини всички части на своя свят в едно цяло и да създаде първичния образ на Бога в себе си, за да има на какво да се моли.

Сега, ако ви кажа, че човек трябва да се самоусъвършенствува, то не е ново за вас, но казвам: всеки човек, който има любов в себе си, той е на правия път. В Любовта има два важни момента, два важни полюса: в единия е животът на еднообразието, а в другия е животът на разнообразието. Щом ви дотегне еднообразието, ще минете в разнообразието, и обратно: дотегне ли ви разнообразието, ще минете в еднообразието. Ще се учите да минавате от едно състояние в друго. Попаднете ли в еднообразието на духовния свят; веднага ще слезете във физическия свят. Дойдете ли до еднообразието във физическия свят ще се качите в духовния свят. В това слизане и качване на съзнанието седи спасението на човека. Всеки човек, който се учи и във физическия, и в духовния свят, той се намира в естествения път на живота. Да се учи човек, да се стреми към съвършенство, това е естественият път на неговото развитие.

Съвършен може да стане само онзи човек, който се учи; не се ли учи, съвършен не може да стане. Някои хора казват, че на онзи свят не могло да се учи. – Не, и тук ще се учите, и в духовния свят ще се учите. Когато се казва, че вечно ще учим, това подразбира закона на съвършенството. Той е закон на вечността. Съвършенството показва, че преди тебе има други същества, които са завършили своето развитие, и ти ще се учиш от тях. След тебе пък има много същества, за които ти си съвършен. Например, ти може да си милосърден човек. В това отношение ти ще учиш другите на милосърдие. Преди тебе има други същества, които са развили добродетели, които за тебе са идеал, затова от тях ще се учиш. Аз мога да бъда идеал за едни; други ще бъдат идеал за мене; те пък ще имат за идеал трети и т. н. Най-после идваме до Бога, Който е идеал за всички.

Някой казва: „Не ми се учи. Свърших с науката“. – Не, ще признаеш в себе си, че си ленив, и ще се обърнеш към прилежния човек. Докато научиш закона на прилежанието, той ще бъде идеал за тебе. Друг казва: „Аз не обичам да се моля, завършил съм своето развитие.“ Казвам: щом си завършил развитието си, сега, именно, ще се молиш. Който не се моли, той е мъртъв човек. Молитвата е отваряне на очите. Човек, като отвори очите си, вижда всичката красота и хубост на света. Само така може да се разбере дълбокият смисъл на молитвата. Няма по-приятно чувство за човека от това, да се моли по свобода на духа, а не насила. Който е заставен да се моли, той затваря очите си, мижи. Това показва, че хубостите на духовния свят са затворени за този човек. Да затвори човек очите си, като се моли, разбирам, но веднага пред него да се разкрият хубостите на онова велико разнообразие, което съществува в духовния свят. Някой момък, като хване алабраце някоя красива мома, той може да я държи отдясно или отляво на себе си – това са методи. Грехът не седи в това, но в предпочитането на една мома пред друга, т. е. в различието, което се прави на една форма пред друга. Вие не знаете още, дали първата мома, с която вървите алабраце, не е по-способна, по-умна, по-добра от втората, която после срещате. Във втората мома вие сте харесали само външността и нищо друго не знаете за нея.

И тъй, вие трябва да подложите живота си на съзнателна критика, на един щателен анализ, а не да гледате повърхностно на нещата, както децата нареждат своите кубчета. Вие трябва да знаете, на кое място да турите всяко кубче. Тъй трябва да ги нареждате, че нийде да не остане празнина в живота ви. Всяка част от вашия живот ще туряте на мястото. Като изучите нещата в положението, в което се намирате, ще създадете своя свет, отново ще разглобите частите му, ще образувате от тях друг, подходящ за вас свят и т. н. Така не прекъснато ще разглобявате и ще сглобявате частите на своя живот,

като възлизате стъпка по стъпка нагоре в Божествения свят. Това са вътрешни процеси на съзнанието, изучаването на които представлява цяла наука. Това е красивата страна на живота, фигуративно представена. Имате ли този идеал – да влезете в Божествения свят, да наследите Царството Божие – вие ще надделеете всички болезнени състояния у вас, както и всичките недъзи, които се явяват у вас, било по наследство, било по невежество. Грехът е мъчително болезнено състояние на душата, от което великите, разумните същества се стремят да избавят човечеството. От това гледище, страданието е метод за лекуване на хората от греха.

Сега, ще ви представя от друга страна идеята за момъка или момата с тяхното „алабраце". Представете си че някой красив момък се разхожда алабраце с една грозна мома. По едно време той среща друга мома, по-грозна от неговата и си казва: „Ще напусна моето алабраце и ще хвана тази, по-грозната мома, и с нея ще вървя из улиците" Какво ще каже в този случай първата мома?–Тя ще се върне дома си обидена, унизена, че той предпочита по-грозната пред нея, но веднага ще се окопити; в нея ще се събуди сила и мощ и ще каже: „Аз ще му дам да разбере! Този човек не е достоен за моята любов, не заслужава да го погледна повече. Не искам да го зная!" Ако втората мома беше по-красива, първата щеше да плаче, да се отчае, и в нея щеше да се събуди ревност; Но щом втората мома е по-грозна, в първата се. събужда гордост.

Питам красивата мома: „Защо плачеш?"–По красива от мене дойде и ме замести. Питам грозната мома: „Защо стана така горда?"

По-грозна от мене:; дойде и ме замести. Какво се постига в единия, или в другия случай?

Сега аз ви говоря за процеси, които стават в съзнанието. Всички процеси, които стават вън, във физическия свят, стават и вътре, в духовния свят. Щом се разберат вътрешните състояния у човека ще се

разберат и външните промени, които стават с него. Някой път човек пада духом. Защо? – По-красиво „алабраце" дошла. Някога се възгордее. Защо? – По-грозна мома дошла. Това са две различни; състояния, две различни опитности, през които човек минава. Ако човек разбира дълбокия смисъл на тия отношения, ще каже на по-красивата мома: „Ела, сестра, при нас! Ти ще бъдеш общ идеал и за двама ни“. Ако дойде по-грозната мома, ще ѝ каже: „Ела, сестра, ще те поставим на твоето Място“. Като част от цялото, те я поставят на нейното място. В цялото тя не е грозна. Няма грозни неща в света! Грозота съществува само там, дето частите не са поставени точно на своите места. Поставите ли ги на местата им, ще видите, че в Божествения свят няма противоречия, няма грозни неща. Някоя идея изглежда грозна само затова, защото не е поставена в ума ви на това място, което Бог ѝ определил. Вие я виждате противоречива, защото е в сянка. Поставите ли я, обаче, на нейното място, тя става красива.

И тъй, бъдете носители на новата култура! Много работа предстои за хората на новите времена. Всички хора, на които съзнанието е пробудено, разбират, защо живеят. Те търсят дълбокия смисъл на нещата, размишляват, учат и прилагат, и по такъв начин стават творци на своите идеи. Живеят ли така, противоречията пред тях изчезват. Дойде ли някоя противоречива идея в ума им, те ѝ казват: ела на мястото си! Дойде сиромахът при тях. Ще го хванат и ще го турят на мястото му. Дойде богатият при тях. И него турят на мястото му. Хванат ученият – ще го турят на неговото място. Хванат простият–ще го турят на неговото място. Хванат светията, майката, бащата – и тях ще турят на местата им. Само така може да се придобие вътрешното щастие. Само така може да дойде Любовта в душите на хората.

Любовта, това е Великото Начало, което се проявява в нас. Любовта е завършен процес, който е поставил всяко нещо, всяка част

на своето място. Да любиш, значи да поставиш всички части на своето място и да образуваш от тях цялото. Това е вътрешен процес на съзнанието. Всеки може да намери частите на цялото в себе си още сега, а не след хиляди и милиони години. Успее ли човек да постигне това нещо, той е в закона на съвършенството и става възрастен, на 33 години.

В заключение на всичко това, питам: какво трябва да направи горделивият, за да се освободи от своето болезнено състояние?

– Да внесе в себе си самоуважението. Какво трябва да направи ревнивият, за да се избави от своето болезнено състояние?–Да стане прилежен.

Казвам: като живеете във физическия свят, като живеете и в духовния свят, на всички предстои великата задача, да бъдете носители на новите идеи. Новите вярвания изискват герои! За героя нито светът със своите изкушения, нито страданията, нито смъртта са в състояние да го смъкнат от неговото място. Новият човек е човекът на безсмъртието, на Вечния Живот.

2 лекция от Учителя, държана на 31 август, 1928 г., София-Изгрев.

МЪРТВАТА ТОЧКА

5 часа сутринта

Светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

Размишление.

Какво се нарича мъртва точка? Във всяко бойно поле има мъртви точки. Мъртва точка на бойното поле е тази, дето никой човек не може да се убие. Следователно, рекох, във всяко поле има безопасни точки. В мъртвата точка не се позволява никакво убийство. Тогава, аз наричам мъртвата точка Божия точка, дето човек не може да се убие. Божия точка или безопасна точка, значи място, дето животът не може да се вземе.

Мъртви точки има и в търговията. После, във всеки град има мъртва точка. Но, ако вие направите едно сравнение между мъртвата точка на бойното поле и тази на търговеца, ще забележите една голяма разлика. Мъртвата точка на бойното поле произвежда на войника приятно впечатление, когато мъртвата точка на търговеца произвежда неприятно впечатление. Защото при тази точка никой не влиза в дюкяна му, от никъде не иде никакъв капитал – не става никакъв оборот. За такъв търговец казват: „Той се е спрял на една мъртва точка, не му върви.“

Такава мъртва точка има и в религията, и в науката. Та рекох, когато вие изпаднете в една такава безопасна точка или Божествена точка, знанието седи в това, да можете да определите къде се намира тази мъртва точка, ако е на бойното поле или ако е в науката, или в

религията, или в търговията. И второ, да знаете какви резултати имат тия точки и какво предназначение имат те към вас.

Когато ти си попаднал в мъртвата точка на бойното поле, Бог ти казва: „Войната не е за тебе! Ти няма да убиваш!“ Затова си запазен тук в тази точка и тебе няма да убият. Когато си в мъртвата точка на търговията, Бог ти казва: „Напусни тази точка, тази работа не е за тебе!“ Когато си в мъртвата точка на религията, Бог ти казва същото. И когато си попаднал в мъртвата точка на науката, Бог ти казва: „Напусни тази наука, тя не е за тебе!“

Да определя сега: има хора се занимават с някоя специалност, да кажем, някой иска да стане инженер, но той няма способност за това. Той учи, учи, но нищо не може да научи. Няма дарба за това учение. И като стане той архитект или инженер, той се намира в една мъртва точка, не върви тази работа. Никой не го вика, не му върви тази специалност. Сега какво искат да му кажат? – Напусни тази работа, тя не е за тебе!

Опасността седи в това, че като попадне някой в тази мъртва точка на науката, у човека се заражда песимизъм. Попаднеш ли в тази мъртва точка на бойното поле, ти ще се зарадваш, че си в безопасност. В мъртвата точка на бойното поле ти ще се зарадваш и ще благодариш на Бога, че при тази мъртва точка ти си останал жив. Но когато попаднеш в мъртвата точка на търговията, сърцето ти ще се свие. Виждаш по другите дюкяни клиенти влизат – излизат, тук, там, а при тебе, които влизат, умират. При тази мъртва точка в този дюкян или при този търговец никой не влиза. Тогава неговото сърце се свива от болка, той не се радва. Значи, ти си попаднал в мъртвата точка на търговията. И още показва, че ти не си разбрал, какво иска да ти каже тази мъртва точка, в която си попаднал. Следователно, тук има двама души, попаднали в една точка, но не мислят еднакво. Единият се радва, а на другия работите не вървят, той скърби. Ти

трябва да разбереш, че тази мъртва точка, в която си попаднал, ти казва: „Ти си слаб човек за тази работа, търговията, ще се изкусиш, ще почнеш да лъжеш хората, ще се огрешиш. Тази работа не е за тебе, ти трябва да излезнеш от това място. Търговията не е за тебе! Напусни я!“ Какво трябва да правиш? Ще напуснеш търговията. Нищо повече! Имаш някое верую, ще го напуснеш. Имаш някоя теория, ще я напуснеш. Каквото и да е, няма да се спреш там. Това показва мъртвата точка в този случай. И в растителното царство има мъртва точка, дето нищо не расте, нищо не става.

Сега тия мъртви точки имат свое предназначение. Върху тях вие ще мислите. Те са за човека едно благословение. Те му показват правия път. Аз ги наричам още „правите точки“. Това са постове и ако знаете да четете, ще знаете по каква посока трябва да вървите. Но там никога не трябва да се спирате. И при една мъртва точка на бойното поле, при едно сражение, дето хиляди хора умират, а само един човек, който седи там, на тази точка, не го убиват. И докато трае сражението, тази точка остава извън огъня на сражението. Та рекох, мъртвата точка, това е Божият показател, който показва пътя на разумните души. И у всинца ви както тук, тъй и по целия свят, у всички хора има желание да се подигнат, да имат знание, да могат да пишат, да учат. Всеки човек има желание да се прояви. Но животът на всеки един човек е определен. И тъй, в една мъртва точка човек не може да се прояви.

Сега аз ви давам тия напътвания, понеже в живота си вие ще срещнете такива мъртви точки. Например, вие не може да учите, нямате вдъхновение да учите, не четете, не работите. Друг пък казва: „Аз завърших еволюцията си.“ Или казва: „Аз няма да работя, не мога да работя.“ Такъв човек се намира в една мъртва точка на своя живот. Ти ще излезнеш из тази мъртва точка. В мъртвата точка няма и наука, там не се учи. Оттам ще излезнеш. В мъртвата точка на

религията, няма и да се молите. И да се молиш, от Невидимия свят няма да те слушат. Тогава ще знаете, щом дойдеш до тази мъртва точка, ти имаш една велика истина в себе си, че ти си на един крив път. Божиите точки пък показват, че ти си на правия път. Те показват правия път. А щом се намираш на мъртвата точка на живота, показва, че ти не се намираш на правия път. И Невидимият свят или Бог, Който те е учил, те е турил в тази точка, да те спаси, за да можеш да свършиш добре живота си. Показва ти, че не си на прав път. Другояче, ако беше попаднал на друга точка, щеше да останеш с някоя повреда на организъма си – щеше да се осакатиш най-малко.

Например вземете науката зоология, какво приложение може да и се даде като се изучават формите на животните? Или ако се вземе бактериологията, от какво е произлязла, от коя наука е част? – От зоологията, взето специфична част или отдел от вредните животни, бактерии и микроби. Как може да се изучава вътрешния живот или вътрешния характер на микробите? Изучават се отровните извержения, които остават в организма на човека. Бактериолозите имат думата за тази болест у човека и с тази си наука принасят голяма полза на хората. Ако вземете ботаниката, има специфични растения, от които, ако вземете от сока им, в старо време биха определили вашия живот. Следователно, част от ботаниката влиза и в съвременната медицина. И там се употребяват. соковете на разни растения като лекарство. Сега ние вървим още по един път на негативната наука. Тя е хубава, да се предпази човек от злините, които съществуват в света. Например сега, ако дойде един лекар, той ще ви даде един цяр, за да спре преди всичко размножаването на тия микроби у вас. А ще дойде един ден, когато този лекар ще ви даде, за да ви помогне, да ви излекува, малко елексир на живота. За сега този елексир го няма и хората сега се задоволяват само с това да отмахнат временно злото от организъма. После това зло пак ще се яви.

Сега, всеки един от вас трябва да си създаде едно ясно понятие за себе си. (Учителят при черната дъска.) 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12. Представете си сега, че това са живи същества и се определя някакъв ред вътре. Трите може ли да играе ролята на двете, тъй както са наредени в дадения случай, в тази система? – Не може. С колко трите е по-голямо от двете? Трите, взето като число отделно, е по-голямо от двете. Но поставено в тази система, както го написах на дъската, двете е по-голямо от трите, три е по-голямо от четири и т.н. и накрая 2-те е най-малко от всичките други цифри. В началото това число две е най-голямо, а накрая то е най-малкото. Как тогава казвате: „Аз, първият, големият, който съм играл такава роля в света, че да ме остават на заден план сега. Не знаят ли, че аз съм едно грамадно число?“ При туй движение на числото, както е написано цялото число, ти си поставен накрая и си най-малката величина. Но ако на това число се поставят запетайки: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, то цялото число се изменя. И всяко число си носи своята стойност. Но това е вече индивидуализиране на числата. Тъй всяко число означава стойността, която е скрита в него.

Та рекох, ако едно число не може да се измени, то се намира в една мъртва точка. Ако ти не можеш да вземеш всичките положения на едно число, да можеш да взимаш навсякъде място, ти се намираш в една мъртва точка. „Ама аз няма да ставам мост на всички.“ – Ще станеш мост и по твоя гръб ще минават и по техния гръб ще минаваш. Сега, нали често бащата носи детето си на гърба. Какво има от това? Нищо. Той няма през целия си живот да го носи. Растенията не стават ли мостове на хората? Тогава по тази теория и вие, като сте били растения, и вие сте били мостове на хората. Обаче, в сегашното състояние, казвате, мост не можете да станете. Казваш: „Аз мост няма да стана.“ Но във вашите идеи и в умствено отношение, или в морално отношение мост ще станеш. Ако не си достигнал до някоя

мъртва точка, мост няма да станеш, но ако си достигнал, ще станеш мост.

Добре, сега вие сте изучавали числата. Имате едно число 1, ако туй число не е живо, то има значение само като количество, но ако поставите туй число като един човек, мъж или жена, тогава в всяка една единица се крият много качества. Ако турим един виден философ, капацитет или някой юнак, тогава в тази единица са скрити множество сили. Ако турим 2 и приемем, това с двама души, хора, един мъж и една жена, 1 и 1 колко правят? 1x1=1, 1+1=2. Единицата показва едно състояние, едно мъртво положение. Само единицата, като се развиват числата, се намира в едно мъртво състояние. Ако поставите единицата в успоредно състояние (11), ще се яви числото 2 (II). Туй показва, че единицата е излязла от своето мъртво положение, започнала е да строи, да работи. Разумността на единицата е надделяла на препятствията, които се намират у нея. Надделяла е на трудностите на мъртвата точка. Да кажем, това е един търговец, капиталът му е бил в застой, не намира изходен път, но тъй се случва, той излиза из тази мъртва точка и става числото 2. Значи, първото нещо: той трябва да напусне мъртвата точка. След туй и числото 2 се намира в мъртво положение. Мъжът и жената, като се оженат и нямат деца, и те се намират в мъртвата точка. Тогава имаме числото 4, 2x2=4 и 2+2=4. Ако обаче се съберат 1+2+3+4=10. В 4-т има едно действие, че съдържа в себе си числата до 10. Обаче двете единици умножени, не съдържат числата до 10, а остават само 4.

Следователно 2x2=4 показва в даден случай посоката, към която човек трябва да се движи или посоката, към която числото 2 трябва да се движи. Тогава ние определяме: 2 е посоката на единицата; 3 е посоката на двете, 4 – на трите и т.н. Това са все посоки, излезли от тази мъртва точка. И да изучаваш живите сили на тия точки, то значи, твоят живот да бъде прогресивен. И сега хората са дошли до

едно суеверие, те изучават числата като мъртви точки. Някои казват: Четвъртък е за мене мъртва точка, в този ден не ми върви нищо. За другиго петък е мъртва точка. За българите вторник и петък са мъртви точки. Българинът тогава не захваща работа или не отива на работа. У евреите събота е мъртва точка и като такава мъртва точка, те казват: „Тя е само за Бога. Бог е казал: Шест дни ще работите, а седмия ден ще почивате.“ Тоест: един ден ще оставите за Мене, аз ще ви покажа в коя посока да вървите. В всеки 7 дена има една мъртва точка и почивката е мъртва точка или аз я наричам Божия точка. Бог ще ти покаже посоката, в която да вървиш. Аз рекох, мъртвата точка показва посоката или как трябва ти да вървиш.

В всяка мъртва точка има скрита една Божия Истина. И всеки един от вас, който е разумен, като разбира, може да помага на себе си и може да помага и на другите. И всичкото падане на хората и в старо и в ново време е ставало винаги в тази мъртва точка. И трябва да се обяснява много, за да се разберат мъртвите точки. Щом определиш на един човек, де се намира или в коя мъртва точка се намира той, ти вече можеш да му кажеш какво ще му се случи в живота и можеш да му покажеш правия път. Всичко това е обосновано, един прост пример има: ако един френолог те пипа с ръцете си по главата и намери, че главата ти отгоре е широка, въображението е силно развито или чувството за красивото е добре разработено, ще ти каже: „Ти, като забогатееш в живота си, ще обичаш добре да бъдеш облечен, да имаш много къщи, да живеете хубаво.“ Където туй чувство го няма, той казва: „Ти ще бъдеш развлечен, окъсан, ще имаш много петна по дрехите си, ще носиш скъсани обуща, философ ще бъдеш.“ Защото, който се облича хубаво, той не може да бъде философ. Това е един вътрешен стремеж. Който ходи хубаво облечен, има стремеж да се покаже. А който не обръща внимание на дрехите си, той не иска да се покаже.

После, у някои е развито чувството на стяженолюбие. Туй чувство има няколко степени. Някой път е развито в материално отношение, стремеж към богатство; някой път е развито в умствено отношение, иска да придобие всички познания, да прочете тази книга, онази. Има такива философи, събрал той цяла библиотека, знае всичко, кое къде се намира. И минава за един много учен човек. Но у него туй чувство така е развито, като една страст.

Сега туй учение, което сега ви изнасям за мъртвите точки, друг път не сте го слушали. И дълго време трябва да се работи в тази насока, за да се разбере приложението му. В приложението се изисква стабилност вътре, за да прогресира човек в живота си. Изисква се голяма устойчивост. Да допуснем вие поставите заека на пост с пушка да пази. Вие му кажете: „Поста няма да напускаш, само като дойде друг да те смени." Той ви каже: „Слушам, ваше благородие!" Той се разхожда, караули. Но като чуе най-малкия шум, той офейка, казва: „Страшна е тази работа! Не е за мене." От гледището на заека, не е заради него, но и от гледището на този, който го е поставил на този пост и той не е бил на мястото си, не е трябвало да постави заека на това място. Та често вие поставяте някои ваши способности да извършат някоя работа, когато те не са в сила да я извършат. Сега например, вие не знаете, коя е силата в вас, с която вие трябва да работите. Коя е мощната сила у вас, не знаете. Някои хора може да отличите много добре с някоя способност. Но у човека има известни сили, които трябва да бъдат ръководни пунктове за самия него. Такива ръководни пунктове философите са ги дефинирали и класифицирали различно. Например, те казват: „Умът трябва да ръководи чувствата, или моралните сили трябва да ръководят чувствата, или неговата воля трябва да го ръководи." Но волята може да има само тогава сила, когато при всички изпити, при които може да бъде поставен, остане на поста си.

Та рекох, вие в живота си всеки ден може да се намерите в такава една мъртва точка. Индиферентен си, неразположен духом, но ти ще се благодариш, че си дошъл до тази точка, тя е спасителна точка, която определя твоята посока за този ден, за живота ти. Ти може да не си разположен, казваш: „Не остава вече нищо заради мен.“ На бойното поле не остава място за тебе, но на друго място остава. По този начин ще работите при мъртвите точки. И вие ще знаете следующата посока, в която трябва да идете.

Има такъв един закон: след всяко едно тягостно състояние, след всяко едно обезсърдчение, след всяка една несполука, ще се случи нещо добро за тебе. Всички тия неуспехи, това е мъртвата точка в живота ти. И ако ти слушаш Провидението или това, Разумното в света, то след тази несполука, ще ти се случи нещо добро. И туй добро ще съответствува на страданията, които си имал. Каквото е било страданието на човека, такава ще бъде и радостта. В света има една равносметка на силите. Каквато е скръбта, такова е и възнаграждението. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Вземете простия пример, да допуснем майка, която има обич към детето си. Като се е родило това дете, тя е викала цялата махала на угощение, радвала се е. Но след 4-5 години това дете умира. Тогава скръбта ще бъде толкова голяма, колкото е била радостта в началото. Колкото хора са дошли на рождението му, толкова може да идат и на погребението му. Някой път може да варират тия числа с една малка разлика. Ако имате една статистика, ще видите, че колкото души са ви посрещнали, толкова души и ще ви изпратят.

Та рекох, ние ще вървим по този път, докато дойдем до онази област, дето хората няма да умират. Когато излезнем из областта на мъртвите точки. Сега те са спасителните точки, показват, че трябва да вземем друга посока на движението. Та, като излезнете из тази област, тогава целият ви живот ще се измени. Пък сега, ако питате

защо са поставени тия мъртви точки? – Рекох, те са спасителните положения за човека. Щом дойдете до едно голямо изпитание, вие сте на една мъртва точка. Внимавайте върху посоката, какво ново може да направите. Ако направите нещо ново, съществуванието ви ще се измени, в туй състояние вие не можете да живеете, вие трябва да го измените. Ако останете още в същото положение, във вас ще настане едно втръсване. Например, човек обича някои храни, но когато някоя храна му се е втръснала, вие не можете да го накарате вече да яде тази храна. Той казва: „Туй го не искам по никой начин!“ Това са мъртви точки на храната.

И в съвременното щастие на човека пак има такива мъртви точки. И в религиозния живот, и в учения живот или в науката, навсякъде има такива мъртви точки, аз ги наричам, както ви казах, „спасителни точки“. И когато дойдат изпитанията на тия точки, човек трябва да се обръща към Бога, да му покаже правия път, да излезе из този пункт на живота си. Когато евреите дойдоха до този момент, до тази мъртва точка, те се обърнаха към Бога и Бог им изпрати Мойсей, да им помогне. Те казваха: „Този живот е непоносим вече за нас.“ И Мойсей им каза: „Ако не излезнете из тази точка, вие ще умрете.“ И в едно бойно поле тази точка ще се измести. Щом се започне едно ново сражение, мъртвата точка и тя се изменя, не остава същата. И този човек трябва да напусне мястото си, ако той остане на същото място, ще го убият, защото мъртвата точка се е изменила. Следователно, при второто сражение да те няма на първото място. При третото сражение, ти пак ще се изместиш, ще видиш къде се намира сега мъртвата точка.

Мене ми разправяше един войник, при едно сражение били 10 души на едно място, заповядано му било да държи войниците на това място. Той казва: „Целия ден ни обстрелваха, гранати падат, но нито един от нас не умря.“ На втория ден, той казва: На друго място трябва

да идем. Но някои от войниците казаха: Не, тук е хубаво и останаха там, на първото място. Не се минаха 10-15 минути, пада една граната и всички ги убива.“ Затуй рекох, при мъртвата точка няма да седиш дълго време. В дадения случай тя ти казва да излезнеш от туй положение, да напуснеш тази мъртва точка. И ако седи човек дълго време в туй положение, това е лошо зарад него самия. Една лоша мисъл е една мъртва точка за тебе. Щом я измениш или напуснеш, то е едно велико благо заради тебе. Показва, че ще дойде едно добро за тебе!

Светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

6.05 часа сутринта

3 школна лекция на I-ви Окултен Специален клас, 7.IX.1928 г., петък, Изгрев, София

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ ВЛИЯНИЯ

5 часа сутринта

Отче наш

Допуснете, че ви дадат задача за докторат по философия, техника или друго нещо. И ви зададат тема: „По наклонена площ“. Какво разбират от думите: по наклонена площ? Той върви по наклонена площ. В морално отношение не му върви. Успех няма да има. Де е злото, че върви по наклонена площ. Трябва да се определи с колко е наклонена площта. Кой наклон е най-опасния?

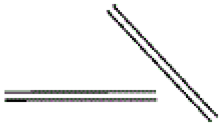

Фиг. 1

Да кажем, че той върви по една хоризонтална площ. Значи, при наклонената площ има известна опасност, а при хоризонталната – по-малка е опасността. Питам сега: ако те са две плоскости, ако едната е планински връх, а другото е долина или равнина? Двама души сте вие. Явите се в света. Тогава ви дадат избор, да си изберете живота по наклонена площ или по хоризонтална площ. Сега каква е вероятността за тези двама души; можете ли да предвидите вие, като трето лице, като арбитър, кой кое ще избере в дадения случай? Те са разгледани нещата от чисто реалистично гледище.

Мога да ви дам едно обяснение. Да допуснем, че влезете в един клас от стотина души ученици. Обаче в този клас има само един човек със сини очи, а другите са с черни или кафяви очи. Да кажем, че

някой влезе в класа, може ли да предскажете, като се сприятели този човек, кой приятел ще си избере? Какъв ще бъде приятелят му? Да избере със сини очи има само една възможност. А да избере с кафяви очи има по-голяма вероятност. Първият, като избере със сини очи, то вторият след него, няма вече избор. Но не всички тези с кафяви очи са еднакви.

Онзи, първият има преимущество. Какво да кажем, че не върви по наклонена площ, [...]. 50 на сто е вярно, че наклонена[та] площ е опасна. Реките по наклонена площ текат, а на хоризонтална площ реките не текат. Всички реки, на които наклонът е много голям, правят големи издълбавания и дали някой човек върви по наклонена площ или по хоризонтална, това може да се определи от физиогномистите. Те определят условията на живота. Може да се покаже дали човек върви по наклонена площ или по хоризонтална. Природата е съчетала всички възможности, че да си помагат. Всяка наклонена площ има отношение с една хоризонтална площ.

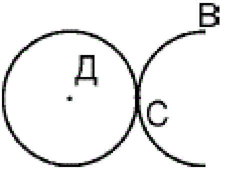

Фиг. 2

Питам сега: Д е кола, която се движи, предава своите енергии на точката С и чрез точка С на предмета В. Всякога, при съприкосновение, се предава енергия. Следователно, всякога при едно съприкосновение, при каквото и да е съприкосновение в света, има две възможности: или ще предадеш или ще дадеш. Науката в света седи в това, да определи пътя, по който човек е дошъл. Щом дойде човек, той трябва да знае по какъв път е дошъл. Ако е дошъл по една наклонена площ или по една хоризонтална площ, то си има своите

причини от чисто физическо гледище. Ако у нас не са развити способности за причини и последствия, по каква площ е дошъл? По наклонена площ може да се сее жито. Вие може да кажете: „Какво от това?“ Това е жито, ябълки, круши, но представете си, че вие живеете в един свят и че вашите бъдещи възможности зависят от житото, от царевицата. Да кажем, че вашият баща е земеделец и вие имате желание да следвате. Ако житото и царевицата станат, то баща ви ще отпусне, ще отдели средства, за да ви прати в странство. Но, за да стане царевицата, зависи от характера на наклонената площ. Всякога в природата един характер, който е енергичен, той върви по наклонената площ. Има слизане, импулс има в неговите движения. А онези хора, които вървят по хоризонталната площ, те са флегматици и тяхната дейност се определя от онези, които вървят по наклонената площ.

Някой казва: „По наклонена площ не трябва да се ходи, през права, хоризонтална площ трябва да се ходи.“ В това отношение някой може да каже: „В моя характер има лоша черта, аз пиша много импулсивно.“ Импулсивността, това значи една наклонена площ. Трябва най-първо да се определи наклона на вашата наклонена площ. Вие не сте определяли силата на вашата импулсивност. От импулсивност до импулсивност има разлика. Някой каже и свърши, направи. Той не говори общо. Например някои деца са много импулсивни. Някое дете ще настоява, ще плаче, докато се изпълни желанието му. Някой път може да остане само с плакането, а някой път може да получи някой подарък. Подаръкът може да бъде двояк. Някой път това, което иска детето, му се дава, а някой път бащата може да донесе една тояжка. И тояжката е подарък. Понеже детето е вървяло по една наклонена площ и тогава енергията от пръчката се предава на детето. Минава енергията, тя се трансформира. И от детето известна енергия протича в тоягата. А бащата, понеже е умен, то тази

енергия протича в известен резервоар и бащата я складира за бъдеще. И ако бащата не прави така, то това дете за бъдеще няма да забогатее. Този въпрос има известна философска страна. Ако вие сте едно дете и бащата слага тояжката някъде във вас, вие ще почувствувате известна енергия. Бащата може да сложи тоягата в ръката. Старите учители биеха децата. Първия път, когато го бият, детето не знае какво нещо е тънката пръчка и подава ръката си. Но втори път детето си оттегля ръката.

В живота се явяват ред противоречия в сегашното развитие на човека. И ние седим и размишляваме защо животът е създаден по един или по друг начин. Той е създаден по чисто научен начин. Имаш известна мъчнотия, то е една задача. И задачи ще имаш. Имаш нужда да носиш обуща, шапка, да лягаш, да ставаш, това е все задача – проблеми в света.

По какви съображения се яви гладът в света? Не сте си задавали този въпрос. Гладът е най-мощната сила, която кара цялото органическо царство. И хората казват: „Прегладнях." Той гладувал, гладувал и после не му се яде вече. Дойде до едно състояние и заспи. Прегладнява, значи до едно състояние дохожда на умора. Имаш само едно желание интензивно и после се уморяваш и имаш желание да заспиш. Предпочиташ да заспиш отколкото да ядеш. Има ли някаква връзка между глада и спането? Да кажем, че децата играят на лотария. Всичките билети са 100 и 10 билети печелят. 10 души са взели билети, можете ли да определите научно, кой ще вземе печалбата от тези билети? Вие може да кажете, че това върви по произвол. По видимому така е, вие имате известна ваша мисъл, вие имате една лотария, можете ли да знаете, каква е вероятността за постижението от нея? Вие имате една лотария. Има 10 възможности за печалба. Това са най-щастливите добри условия, при които вашата мисъл може да се реализира. Това представлява първата печалба; втората печалба

представляват условия, пак благоприятни, но не толкоз и т.н. И най-после ще имате билет при най-малка печалба. Т.е. ти си при най-бедните условия, при които може да се реализира вашето желание. Значи има една междина, която ще покаже възможностите. Сега от какво зависят тези вътрешни възможности? Лотарията изкуство ли е или занимание?

По наклонената площ трябва да ходят умните хора. Зависи от тази площ, каква е? Дали е гладка или е хълмиста? Тази площ си има своите служби. Но има един, който върви по наклонената площ, той върви като на хазартна игра. Ако не употребиш своя ум и своята воля и се оставиш по течението, какво ще стане от тебе. Че каква лошевина има да се върви по течението? За някои казват: „Върви срещу течението.“ Някои казва: „Може да се върви срещу течението.“ Но тази максима не се потвърдява. Сегашните параходи вървят по течението и срещу течението. Значи, зависи от това дали влагаш своята воля или своя ум. Някой казва: „Срещу общественото течение не трябва да се върви.“ Други казват друго: „По течението не трябва да се върви.“ Кое е моралното? Ако си при някоя река и живееш сам, до града е далече – 40-50 км., или трябва да вървиш с лодка. Реката изтича от града и минава покрай твоето жилище. Тогава, когато отиваш в града, вървиш срещу течението, а когато се връщаш у дома си, вървиш по течението. А може разположението да е обратно – реката минава покрай твоята къща и после отива в града. Тогава ще бъде обратното. Де е погрешността на това твърдение? Всякога в природата вървиш „за“ и „срещу“. Но някой ще каже: „В света не може ли без зло?“ – Не може. Светът, както е създаден сега, за да има течение на една река, за да има каквото и да е течение, трябва да има едно малко наклонение.

Допуснете, че когато вие вървите против течението, то е зло. А когато вървите по течението, то е добро. В първия случай ще харчите

повече енергия, а при втория случай, ще печелите енергията и работата по-лесно ще се свършва. Онзи, който работи със злото, винаги губи. А онзи, който работи с доброто, той печели. Онзи, който прави добро, и той губи по някой път. Когато няма никакво зло, тогава няма да има никакво движение, никакъв импулс. Злото в това отношение е само една възможност. И ако вие не знаете как да използувате тази възможност, то ти ще превърнеш една възможност да стане зло. Да определя, че вие имате една тенджера от мед; ти не си запознат със законите на оловото и без да калайдисате съда, сварите боб. Някой ви казва: „След като сварите боба, веднага да го извадите от съда, бобът да не преседява в този съд." Вие ще кажете: „Защо да не седи в този съд?" Ако оставите вашия боб, какво ще стане? Злото е, че този боб ще отнеме нещо от бакъра. Ще стане една обмяна на техните енергии и ще има отравяне.

Следователно, всичките наши морални правила си имат своя произход. Казваме: „Не лъжи!" Лъжата си има свой произход. Или казваме: „Говори истината. Бъди твърд. Бъди прилежен. Не бъди ленив." Това са известни правила, които служат за успеха на живота.

Вие искате да бъдете щастливи. Вие искате да вземете най-хубавото положение – първия билет. И казвате: „Да бъда аз един княз, богат човек." В един вестник пише едно антрефиле, че един българин се е оженил за една богата американка. Каква вероятност има в това? Той внесъл една голяма сума – 5 хиляди долари, да се раздадат на 5 души писатели. Ще кажете: „Ето един българин, който може да оправи работите на България!" Това твърдение на вестниците вярно ли е? Това са възможности. Като дойдете в света, ще приемете живота в неговото положение. Всеки един човек да приеме условията, при които се ражда, и да почне да ги изучава. Той трябва да изучи окръжаващата среда, каква е обстановката, дали е поле или планина. Баща му, дядо му, баба му какви са били. И ако той е умен човек, той

всякога ще може да определи какво ще бъде неговото положение в света. За какво го е предназначило Провидението?

Вие казвате някой път: „Даже като вярвам в Бога, какво ще ми даде Господ?“ Тогава аз ще задам този въпрос: Като свиря на цигулка, какво ще ми даде цигулката? Ако дялам с тесла като дърводелец, какво ще ми даде теслата? Ако зная да дялам, теслата ще ми даде нещо, но ако не зная да дялам, няма да ми даде нищо. Ако човек знае да дяла, всеки ще го повика; ако не знаеш да дялат като майстор, тогава кой ще те повика? Ти казваш: „Да мисли човек.“ И мисълта е нещо творческо. Ако знаеш как да мислиш, добре е. Но ако не знаеш как да мислиш?

Това колело да го направят на хороскоп (Фиг. 3). Да кажем, че [в] един хороскоп при точката А се показва Венера с едно добро съчетание със Слънцето и с Марс. Какъв ще бъде този човек? А да допуснем, че Сатурн е в най-високата точка С, на зенита. Той има влияние. Какво влияние ще окаже той на Венера? Сатурн е бащата. Да кажем, че Венера е дъщерята. Тази дъщеря върви от А към С, отива към бащата. По този път има доста красиви момци. Тя е красива мома. Всички тия течения влияят на Венера. Понеже той обича дъщеря си и момците я обичат. Тогава бащата взима всички предохранителни мерки и казва: „Аз трябва да си дам думата.“ Когато ти се движиш по известна орбита към баща си, това са вътрешните условия и там има и посторонни влияния.

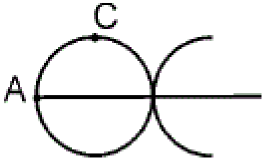

Фиг. 3

Да кажем, че ние искаме да направим нещо. И казваме: „Чакай, какво ще каже баща ми, да изпълня неговата воля.“ Искаме да сме под влиянието на Бога. Това са вътрешните влияния. А има и външни и вътрешни влияния. А по някой път очистя и махна С, затрия го от ума си. Има някои неща, които са верни, а други не са верни. Например някой казва: „Аз съм безверник.“ И ти го убеждаваш. Имаш ли право да го убеждаваш. Понеже хората са създали един изкуствен бог и са накарали хората да вярват в един лъжлив бог. Той, като се освободи от вярата в изкуствени богове, тогава не се ли е освободил? Тогава аз, като му кажа: „Ти си безверник“, аз съм безбожник, защото като вярвам в един изкуствен бог, то вярването ми е лъжливо. Да кажем, че вълкът дохожда и казва, че вярва в Бога и аз ще му докажа, че вярването му е лъжливо. Ако вълкът каже, че е роден от овца, аз ще му кажа: „Можеш ли да пасеш трева?“ Агнето дойде и каже, че е родено от майка вълчица. И това не е вярно.

Това, в което вярваш, трябва да имаш качества от него. Ако вярваш в Бога, ще приличаш малко на Него.

Тогава ще си умен. А сегашните хора мислят, че като вярват в Бога, ще обезумеят. Кога става това? Той ще си направи един господ като идолопоклонник и казва: „Малко парици ми трябват.“ На първия ден каже така, на втория ден – същото и т.н. И най-после му каже: „Не разбираш ли ти?“ И такъв човек най-после ще обезумее. Ти намери едно живо същество, а не глупаво същество, което ти си създал в ума си. А Великата реалност, Бог, като Му кажеш веднъж, Той разбира. И като се молите много пъти и Той не отговаря, тогава ти вървиш по един погрешен път и ти си създал един кумир. Като идеш при Него няма да плачеш. Той ще каже да престанат сълзите. И ще ти каже причините, защо си страдал. Ти ще Му кажеш: „Вечерно време в гората се лутам.“ Господ ще каже: „Нямаше защо да се луташ вечерно време в гората. Стой и после, като се съмне, тръгни.“

Природата не търпи еднообразие. Бог е една Разумност, толкова разнообразна, че всеки ден, всяка минута, всяка секунда имаме да видим нещо красиво във всичките Негови прояви. И не само в този живот, но и в цялата вечност има какво да видим във величието на Бога. Той няма да ти се покаже само в една форма. Само по един начин. Казват за някого: „Той е религиозен човек, но не е умен човек.“ Тогава той си е направил кумир. Например един цигулар, като си създаде идеята, че свири и че като него няма друг. Той е на погрешен път. У него трябва да има непрекъснат процес на свирене. Той, като постигне една техника, трябва да знае, че пред него има друга една техника. Например по цигулка си виртуоз, но ако ти дадем пиано, ще може ли да свириш. Някой казва, че е виртуоз и че може да свири на латерна.

Знанието, което ние имаме, животът, с който разполагаме, целият наш земен живот е забавление за други разумни същества. Ние им служим просто за развлечение. За умните същества в света ние на земята им служим за забавление. И когато те искат да гледат театър, те идват тук и гледат как някой пъшка под нещо; как някой плаче, въздиша, а някой иска да се беси. Как някой [...] баща му умрял, майка му умряла и прочие. Някой ангел строи една система, уморил се и Господ му дал една малка отпуска, да гледа представление тук на Земята. Интересен сюжет представлява, като гледа как тичат тук и плачат. Той има фотография, тъкмо заплачеш, те фотографира и тури плочата в торбата си. Искаш да откраднеш, той пак фотографира и тури в торбата. Него го интересува механическата страна. Онзи, който открадне, какви движения прави?

Онова дете, което се е качило на едно дърво, за да вземе плодове, това по отношение на хората е престъпление, но по отношение на Първичната Причина не е престъпление. Някой ще каже, че този морал не е валиден. Един богат плантатор направил градина, дошло

едно дете да вземе плод от градината и слугата започнал да го налага. Плантаторът казал на слугата: „Защо го биеш? Пуснете го!“ И му дал цяла кошница плодове. И му казал: „Втори път, като минеш, пак ела.“ А на слугата казал: „Няма да го биеш.“ Слугата го налага, а господарят му дава. Това е защото слугата разсъждава по един начин, а господарят по друг начин. Господарят е свободен. Ние в съвременния морал приличаме на този слуга. Някой казва: „Ако даваме постоянно, ще се свършат благата.“ Не, Божиите блага са нескончаеми. То е както да си при един голям извор. Например има един голям извор и един човек взима от него една кофа вода и го налагат. Тази вода няма ли да изтече, ако не вземеш кофа вода. Има неща, които не могат да се направят частна собственост. От тази вода всеки ден идват и взимат. Моралът е вътре, при схващането на Божествения свят трябва да имаме морала на този плантатор. Да имаме широко сърдце и само така може да продължи нашия живот.

Ние всеки ден казваме: „Защо е тази работа така и онази работа?“ Вие едновременно трябва да знаете да вървите по наклонена площ и по хоризонтална площ. Човек, който не знае и двете, той не разбира живота. Ученикът трябва да разбира и двете. Някой върви по наклонена площ. Няма нищо лошо от това. Има някои, които не само слизат по наклонена площ, но и се качват по наклонена площ. А някои вървят по хоризонтална площ. Най-трудните условия са най-красивите условия. И условията, които не са придружени с мъчнотии, и техните придобивки са малки. В това отношение вие трябва да учите.

Всеки един от вас трябва да знае, коя е основната черта на неговия характер, на която всякога може да разчита. Една задача имате в този живот – да намерите във вас една черта, която никога да се не мени. Вие да си я знаете. И когато стъпите на тая основа, тогаз във вас ще се яви таланта и гениалността. Една черта, на която всякога

можеш да разчиташ. И много неуспехите в нас се дължат на това, че няма на какво да разчитаме в себе си. Например ти имаш идеята за Бога. Дойдат ти изпитания и тогава казваш: „Почвам да се съмнявам в Бога.“ А щом имаш истинската идея за Бога, идея, на която можеш да разчиташ, тогава няма да има тази идея за Бога в тебе при изпитания. Или да кажем, че си добър човек. И ако твоето добро не може да издържи до края, тогава остави това добро. Или вземи постоянството. Ако твоето постоянство не може да издържи до край, тогава остави това постоянство.

Казваш, че можеш да изгубиш вярата си. Вярата не може да се губи. Или казваш: „Бог ще ме изостави.“ Ти тогава не познаваш Бога, щом разсъждаваш така. Например, момата казва: „Моят възлюблен може да умре.“ Че от где знае, че той може да умре? Ти казваш: „Всички хора умират.“ Има изключение. Всички въжета, които влизат в кладенеца, все се късат от дълго употребление. Но въжета, които не са влизали в кладенеца, не се късат. Тогава какво ще кажете? Първото нещо е: учениците трябва да се освободят от онези наследствени заблуждения. Сега е ред за освобождаване от заблуждението и да се види какво ще остане, като се освободиш от тези заблуждения. Това е най-малкият капитал, с който можеш да разполагаш, при каквито и да е условия.

Разбира се, при сегашните условия на живота, ще кажете, че е трудно това за приложение. Един американец отишъл в Германия и попитал един философ така: „Няма ли къс срок за изучаване философията?“ Философът му казал: „Има и къс срок. Може и за 6 месеца.“ И му казал още: „Когато Господ иска да направи тиква, туря срок 6 месеца, а когато иска да направи дъб, туря срок 100 години.“ Има добродетели, които приличат на тиква, а други, които приличат на дъбове. Има вярвания, които приличат на тиква, а други – на дъбове. Има наука, която прилича на тиква, а друга, която прилича на

дъб. За всичко, за всичко може да приложите това правило. Някой казва: „Как кратковременен е животът!“ Тогава аз му казвам: „Този е от тревите.“ Някой бърза, тогава аз му казвам: „Този е от тиквите.“ Някой има широко сърдце. Рекох, този е дъб. Нека тиквите да бързат. Тиквата много бърза. Дъбът израства първата година малко и казва: „Стига толкоз.“ А тиквата я видиш за 10 дена пуснала цяло стъбло и мисли, целия свят е завладяла. Но дойде есента и тя увехне. А дъбът израстне малко първата година.

Рекох, ако вашето верую е веруюто на тиквата, тогава вие сте за тенджерата. Ако бързаш, Господ ще ти каже: „Тук ще останеш.“ Господ казва: „Щом бърза този човек, направете го тиква.“ Бог вижда твоя вътрешен стремеж. Бог, като обърне внимание върху тебе: или ти тиква ще станеш или дъб. В първия случай постиженията са малки. Ако иска човек големи постижения, той трябва да има устой, при всички мъчнотии да издържа. И ще имаш разнообразие. За старата храна говори, но новата яж. Кажи: „Дайте на мен от прясната пита!“ Велико освобождение трябва да дойде от всички стари вярвания. Умни трябва да бъдете! Не да имаме лакомия. Почнете да прилагате. И най-малкото приложение, всякога носи Божието благословение. Евреите работиха 500 години в Египет и в пустинята събираха манна, но те, понеже я събираха не само за същия ден, но я тургаха в запас, тази манна се разваляше. Те всеки ден трябваше да ходят да я събират. Евреите казваха: „Кой знай дали ще има утре?“

Бог нито се изменя, нито се променя. Щом се промени, Той не е бил Господ. У Него няма обратни решения. Като имаме тази творческа вяра, трябва да се освободим от всички наши криви възгледи за Бога. Всички трябва да станете безверници и безбожници, за да влезете във вярата, т.е. да се освободите от всички стари вярвания и заблуждения. Един ученик казал на св. Никола: „Аз се молих толкова на тебе и 10 свещи запалих за тебе и пак пропаднах.“ Че св. Никола интересува ли

се от свещите му? Какви понятия е имал този ученик за св. Никола? Св. Никола му казал тогава така: „Една малка свещ, но почни да учиш!“ А друг казва: „Аз нито свещи палих, нито на св. Никола се молих, но издържах!“ Господ казва: „Ще учиш! Инак и 10 свещи да палиш, няма резултат.“ Ти казваш за някой ангел: „Да дойде и да ми помогне.“ Че един ангел управлява цяла слънчева система и да дойде за твоята малка работа ли? Че може да стане някоя катастрофа.

Младите ученици да възприемат новото, а старите да се освободят от старото. Щом си обезсърчен, ти си стар; щом вярваш, ти си млад. Щом учиш, ти си млад; щом престанеш да учиш, ти си стар. Щом имаш пари в джоба си, ти си млад; щом нямаш пари в джоба си, ти си стар. Щом си хубаво облечен, ти си млад; щом не си хубаво облечен, ти си стар.

Само Светлият Път на Мъдростта води към Истината!

4 лекция на Младежки Окултен клас 14.IX.1928г., петък, Изгрев

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

5 ч. сутринта

Отче наш

На какво се дължи изкуството? Когато някой иска да рисува, той иска да даде израз, ще рисува кои линии. Да кажем, че искате да дадете израз Y на човешкото лице и рисувате тази фигура. Това лице красиво ли е? Той нарисувал няколко прави линии, но той трябва да ги превърне в криви линии, за да се нарисува красиво лице. Значи, в живота не може да се върви по една права посока. Имате линията АВ. Известна точка С се проектира нагоре. И ако нейната сила не се намалява, то тя ще отива до безконечност нагоре по права линия. Но понеже тази точка, като се движи по пространството, се влияе от други тела и постоянно губи от своята сила и затова се отклонява. И тогава ние имаме ъгъл на падането. Ъгълът на падането е равен на ъгъла на възлизането.

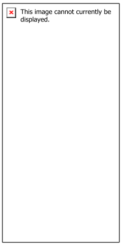

Фиг. 1

Вие искате да приложите, някой път искате да се движите в права посока. Щом срещнем известно съпротивление, то можем ли тогава да го приложим в неговата пълнота. Да кажем, че сте слуга или учител [в] някоя гимназия или в някоя прогимназия и направите някоя погрешка. Каква е вероятността да кажете истината? Но като

знаете, че щом кажете истината ще ви уволнят. Можете ли да определите как ще изкажете истината? Да кажем, че сте изгубили вашето равновесие и сте ударили един ученик и сте му строшили ръката. Ще кажете ли вие истината като учител? Каква е вероятността да кажете истината? Може да се определят причините защо Учителят е ударил и счупил ръката на ученика. Това не е случайно, има си своите причини. Има хора, които всякога те предизвикват и не можеш да се въздържаш, а пък има някои хора, които по никой начин не може да ги удариш. Всичките предмети значи, не произвеждат еднакво въздействие. Да допуснем, че се приближавате до известна тежест. До два къса желязо от по един килограм. Но едното желязо нагорещено, а другото е студено. Второто желязо ще го бутнете с крака си, ще го поместите, а другото желязо, което е нагорещено до хиляда градуса, ще го прекрачите ли? Не, ще го заобиколите. Защо? Защото то съдържа известна сила в себе си. Та, ако вие се обхождате с един човек по един начин, а с друг по друг начин, то зависи от вътрешната сила на онези хора.

Един учител, за да има уважение към вас, трябва да има светлина във вашия ум. И ако ученикът не е нагорещен хубаво, Учителят ще го побутне. Где е вината? В учителя ли или в ученика? Това е сега горният извод. Някой предмет, ако го заобиколиш, а друг предмет бутваш. То защо трябва да заобиколиш първия предмет? Защото има една температура от хиляда градуса. А пък ти едва можеш да изтърпиш 40-50 градуса топлина. Следователно твоят крак може да се стопи и за да се предпазиш, трябваше да заобиколиш. А защо прескочи другото желязо? „Защото трябваше да съкратя пътя си." И понеже този предмет не представляваше препятствие за твоето ходене, ти мина през него. Кога постъпките на някой човек са красиви: когато са по права линия или когато са по крива линия?

Когато ние пишем за прави или криви линии ние подразбираме отношение към известни посоки, към известни принципи.

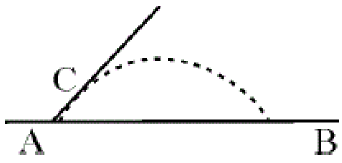

Фиг. 2

Да кажем, че тялото В радиира. Линиите надолу от В, да кажем, че са радиуси. Когато този радиус изгуби своята сила и дойде до крайния предел на своята интензивност, какво става с движението? Т.е. когато това движение срещне съпротивление, какво става с това движение? Повръща се пак към същия предмет. Например като срещне една преграда, посоката на правата линия ще се измени. Радиусът, * след като пристигне до известно препятствие, ще се върне ли до първия път.

Да допуснем, че тази енергия сега излиза по един канал. По този канал излиза енергия от точката С до точката А. При А има един канал В, който отива нагоре. Представете си, че щом дойде енергията по канала до А, то не може да се върне по същия канал. Понеже той е пълен. Постоянно иде енергията и затова ще се върне по друг канал. Представете си, че тази енергия тръгва и запълва цялото това пространство от С. Напорът е толкова голям, че тази енергия не може да се върне през А. А ще се върне през точката В, понеже каналът В е празен. Но допуснете, че всичките канали са пълни, няма празен канал. Тогава какво ще стане? Ще стане разпръскване на тази енергия.

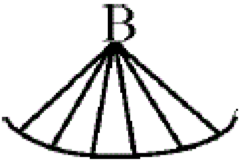

Фиг. 2

Това става с житното зърно. То, като поникне, разпръсква се тази, излишната енергия и излиза навън. Житното зърно има зародиш в себе си. Част от енергията ще се даде на природата. Има две противоположни течения в природата: едно течение от житното зърно навън и друго течение от природата навътре. Следователно всякога при една загуба имате шанс да спечелите. Та когато кажете: „Изгубих своите идеи." Не, не сте изгубили своите идеи, но напрежението на вашите идеи трябва да иде в природата. И тази черупка, с която сте заобиколени, този морал, с който сте живели досега, стария морал, този вътрешен напор ще се разчупи и ако вие се уплашите и ако в дадения случай не може да използувате външната енергия, то ще дойде гниене и тогава това семе не е поникнало. А ако използувате, тогава колкото изгубите, толкова и ще спечелите. А печалбата ще бъде опитност, която ще добиете. А това ще бъде плюс.

Значи има изтичане на енергията от центъра, към периферията и друго течение от периферията към центъра. Има едно течение от душата на човека към Бога и друго течение от Духа на Първичната причина към душата на човека. Високо интелигентният човек, моралният човек използува тези две възможности и щом ги използува, имате един благороден човек. Тогава всичките енергии в него вървят по правилен път. Това са две течения, с които трябва да работим при нашето самовъзпитание. Това е цяла наука. Това се

отнася за вашите чувства, за вашите мисли и прочие. И всякога може да приложите това.

Някой път сте намръщени, иде ви да избухнете. Ти казваш: „Иде ми да се пръсна." Хубаво е. Но трябва да знаеш и да се събереш. Ако не знаеш да се събереш, не се пръскай. Към кой процес спада пръскането? Пръскането съответствува на делението. Ако не знаеш да делиш, няма да знаеш и да събираш. Можеш да събираш само това, което си разделил. В сегашните аритметически правила се почва със събиране и после с деление. Едно и едно равно на две. Но в същност процесът на делението трябва да е предшествувал процеса на събирането. И във вашето минало вие сте делили, но сте забравили, че сте делили. В друго някое прераждане се явявате като малко дете и сте забравили, че сте делили. И тогава ви карат да събирате трудовете от вашите деления. Това деление може да е израз на вашия разумен или неразумен живот.

И пита това дете: „Защо трябва да събирам?" Този учител е практичен, той казва: „Под тази круша има три круши и под другата круша има 4 круши, я ги събери, колко круши се събраха?" „Седем круши." – „Добре. Тури ги в кошницата." Пита го сега Учителят: „За колко време можеш да изядеш крушите?" Допуснете, че всека една круша е по половин кило голяма. Седем круши правят три и половин кила. Учителят пита Иван: „За колко време можеш да ги изядеш?" И след като ги изядеш, каква енергия ще извадиш от тези круши за живота си? Ако изядеш 7 круши, знаете ли каква работа може да извършите? За бъдеще хората ще дойдат до това. Точно специфична работа можеш да свършиш, като си ги изял. И ако изядете 7 ябълки, точно специфична работа можеш да свършиш. С енергията на ябълките не може да извършите това, което може да извършите с крушите. Този въпрос е психологически сплетен.

Представете си, че имате 7 души художници, но те са един от друг по-талантливи. След като дойдете в съприкосновение с тези 7 души, какво влияние ще произведат върху вас? Ти ще се въодушевиш да рисуваш. И тези 7 души ще почнат да те коригират. Срещнеш после 7 души поети, един от друг по-талантливи. Ти досега не си писал поезия, но веднага тези поети ще ти придадат своето разположение и веднага ще почнеш да пишеш стихове. Един ще те коригира, като дойде вторият и той ще те коригира, после третият и т.н. до седмия. И ти вече ще приличаш на един поет донякъде. Или да допуснем, че 7 души музиканти срещнеш или 7 души религиозни хора. Всичките тези хора ще упражнят известно влияние и ще ти предадат своите качества. Всеки ден вие попадате под влиянието на тези музиканти, художници и пр. Тези енергии, които ви идат, могат да бъдат видими и невидими. Ти казваш: „Иде ми една идея." Тази идея може да бъде от някое същество по-разумно, тя иде от някой разумен център. Това същество е от един друг континент. Може да е от Невидимия свят. Пространството не упражнява никакво влияние. Правата мисъл на по-разумните същества се движи по-бързо.

Представете си, че вие живеете на Земята и може да се движите с бързината на слънчевата светлина. И тогава сутринта, като станете, за 8 минути сте на Слънцето и после пак впрегнете вашата каруца и сте пак на Земята. А ако се движите с бързината на биволска кола, ще ви трябват няколко милиона години, а ако се движите с бързината на един бърз трен, ще ви трябват от земята до Слънцето 250 години. Бързината съкратява пространството. Невъзможните неща за биволската кола са възможни за трена. И още по-възможни за светлината, за човешката мисъл. Невъзможното за светлината е възможно за човешката мисъл. Това, което е невъзможно за един, е възможно [...].

Не тургай преграда за време и пространство. За днес може да не е възможно, но след милиони години може да е възможно. Ако някой каже: „Това е възможно за мене за милиони години." Аз подразбирам, че това същество не е толкова напреднало. А за един ангел е възможно веднага. А за един човек е невъзможно след хиляди години. А за някой философ е възможно за след няколко минути. Това, което е възможно за човешката мисъл, то може да се реализира. Не тургай „днес" или „утре", кажи: „Възможно е!" Не тургай „днес" или „утре" и то ще се реализира. Когато кажеш, че не е възможно, ти се обезсилваш.

Искаш да станеш поет, ако кажеш: „За сега е невъзможно", ти се обезсилваш. Кажи: „Възможно е!" Като казваме, че всека една мисъл е светлина, ние подразбираме енергиите, които излизат от Първичната Причина, от Бога. Бог ви казва нещо отвътре. А ти казваш: „Тази работа е невъзможна за мене!" Тогава Бог казва това на другиго. Не въздействувайте на Божествените мисли. Кажи: „Мога да хвръкна! Криле ще ми изникнат. Мога да стана светия, като ангел!" Някой казва: „Мога да изгоря." При неправилно горение има изгаряне, а при правилното горение няма изгаряне. Ще кажеш: „Мога да горя, без да изгарям." Не тургайте мисъл за умиране. То е крива мисъл. Това е човешкото, което спъва вашето развитие.

Следователно приложението: при всека ваша мисъл турете положителна мисъл! Като кажеш: „Мога да бъда музикант," и веднага ще почувствуваш известна радост.

Това е достатъчно. Може да не си такъв музикант сега. Онзи, който свири, ще почувствува известна малка радост. И вие сега може да почувствувате известна малка радост във вас, без да си свирил. И онзи музикант, който е свирил на сцената, на естрадата, той е работил цел ден и дошъл надвечер онзи, който е работил само един час. И като кажеш: „възможно е" и ти ще приемеш толкоз, колкото и

онзи, който е работил цел ден. Какво противоречие може да има в това?

Та в доброто време и пространство няма. Кога се проектира времето? На физическото поле време и пространство има. Можеш да станеш музикант сега. Има деца, които се раждат музиканти. Едно дете се е родило гений и с много малко упражнение свири както онзи, който е свирил 30 години. Как ще си го обясните това? По силата на тяхната вяра, но не вяра, която се колебае. А при силата на разумната вяра, че у Бога всичко е възможно! Когато ние не даваме никаква отпора на Божествените неща и оставим те да се реализират, тогава всичко е възможно!

Онези работници на новата епоха трябва да имат тази положителна мисъл, която да няма обратни въздействия. А сега имате известни идеи и ако ви турят на изпит, колко души ще издържите? Например ако ви ударят по 25 удари по задницата или ако ви кажат, че ще ви убият, колко души ще издържите? Хубаво. Ако вие разберете този Божествен закон, може да направите тялото си с такава голяма бързина на вибрациите, та когато някой ви бие, ще каже: „Аз не искам да го бия, нека друг да дойде." И след като станеш, той ще каже: „Още един път не искам да вдигам ръка върху него. Този човек е праведен." Някой казва: „Ще убия този човек." Това е само измама. Никой не може да те убие. Трептението на човешкото тяло може да е толкова силно, че като дойде един куршум, той да се разпръсне. Снарядът ще се разпръсне. Нали трептението, което е по-силно, надделява?

Вие може да кажете: „Страшен е животът!" За онзи, който не обича, който не разбира, той е страшен. А за който разбира, той няма никакъв страх. Някои при най-малката мъчнотия капитулират.

Няма да противодействувате на Божественото! Ще кажете: „Всичко е възможно!" Ще ви пита някой: „Можете ли да носите

Земята на гърба си?" Вие ще кажете: „Децата, най-малките деца могат да я носят, аз я нося и тя ме носи. Щом тя ме носи и аз мога да я нося!" Това са разсъждения много красиви. Земята е направена от милиарди малки частици и имат разумни центрове. И ако ти знаеш закона на тия частици, ще влезнеш в съгласие с тях. Ти, като туриш Земята на гърба си, тя едва ли ще има тежест. Всеки един от вас може да носи Земята. В дадения случай Земята е емблема на енергиите, които срещате в живота си. Ако вие вярвате на тази Първична Причина, то може да носите Земята на гърба си, а ако не вярвате, тогава едва ли ще може да носите 10 килограма. И едва най-големият юнак ще може да носи 100 кила. И ако ви дадат задача да поносите Земята на Луната и то по 100 килограма наведнъж; и ако на ден пренесете по 1000 кила, то за колко дена може да я пренесете?

Всичко онова, красивото, което иде в нас от онази Първична подбудителна причина, може да се реализира. Всички разумни същества, на които Бог е дал право да живеят, Той ги подтиква и им казва, че всичко е възможно! А пък като дойде време за реализиране, ти ще отбележиш във време и пространство, кога си го реализирал. Тогава в Невидимия свят или в разумния свят знаят отношението между тебе и Първичната Причина. Знаят как си работил. Та, не си противодействувайте, не си бълникайте. Някой казва: „Аз учен човек не мога да стана. Не мога да се развия." Това са стари прийоми. Ти ще кажеш на себе си: „Всичко е възможно!" Ще кажеш на себе си: „Философ ще стана! Поет ще стана! Светия ще стана! Ангел ще стана!" Ти да го знаеш. Работете в това направление.

Ангелът се отличава със своята интелигентност. Той се отличава с това, че служи добре, а не само със своето хвъркане. Не е важно това, ангелът само да хвърка. Но в него има разумност. Някой е философ, но слуша и детето, и ученият човек слуша детето. Философът слуша детето и казва: „Важна е тази работа." Че един Нютон остави една

ябълка да му разправи и ябълката му каза: „Знаеш ли какъв е този закон, който ме кара да слезна долу? Защо слезнах?" И Нютон почва да мисли и откри закона на гравитацията. Значи тази ябълка му дава потик, всичко в живота може да бъде една разумна причина.

Сега да остане мисълта: не си въздействувайте обратно! Ще кажеш: „Възможно е!" И тогава ще бъдеш весел и с оптимистическо разположение. Всякога можем да сме в съгласие с Първичната Причина, всичко е възможно!

Така може да се съгласи един красив свят и да се реализират навън много наши мисли и идеи, да ги въплотите. По този начин всички велики хора са работили в света. Някои са работили несъзнателно, а други съзнателно. Та, ще турите това: за разумния всичко е възможно, а за глупавия всичко е невъзможно. И когато кажете: всичко е възможно, това е правило на разумния. А правило на глупавия човек е: всичко е невъзможно. И тогава ще си кажете: от разумните ли да бъда или от глупавите? При разумните ли да бъда или при глупавите? При възможното ли да бъда или при невъзможното?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

5 лекция на Младежкия Окултен клас, 21 септември 1928 г., петък, Изгрев

ПРАВИЛНА ОБХОДА КЪМ СЕБЕ И КЪМ ПРИРОДАТА

5 часа сутринта

Отче наш

Аз вземам две думи: „обхода" и „внасяне". Внасям, възвождам. Казва се: всичко е възможно. То не е доказано. То се допуща. Или казвате: „Всичко е невъзможно." Това е едно отричане, но и то не е доказано. Вие казвате: „Всичко е възможно." На какво основание отгоре? Или казвате: „Всички хора хвъркат; или всички хора могат да хвъркат." Възможно ли е това? Казвате: „Птиците хвъркат." Също може да кажете: „Всички хора хвъркат." Каква е разликата между двете твърдения? Или казвате: „Всички птици могат да хвъркат." А някой казва: „Всички хора могат да хвъркат." Да допуснем, че двама ученици от първо отделение, единият казва: „Всички птици могат да хвъркат", а другият казва: „Всички хора могат да хвъркат." Явяват се други двама и те казват: „Вярно е, че всички птици могат да хвъркат, но не и всички хора могат да хвъркат." У малкото пиле има стремеж да хвърка и хвърка. Обаче малкото дете, като се роди, има ли стремеж да хвърка? Някой казва: „Всички животни ходят и човек ходи." Между тези две твърдения има ли противоречие?

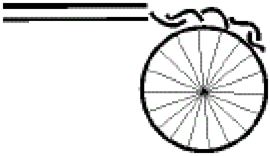

Фиг. 1

Това е колелото А. Да допуснем, че това е воденично колело. И да допуснем, че В е течението на една река. Вие правите едно твърдение и казвате: „Колелото може да се върти." Кога? Когато водата тече отгоре. Когато има това съчетание на нещата. Но, когато водата е отбита, колелото може ли да се върти? Значи, колелото може да се върти само при известно съчетание на нещата. Ако В е в движение, тогава и А ще бъде в движение. Имате две положения сега: има течение на водата по реката и второ, това колело е в движение. Но двете течения не са еднакви. Реката се движи в права посока, в плоскост, а колелото около себе си. Защо водата се движи в плоскост, а колелото около себе си? Тук имате две явления, тази река си е готвила сама пътя и върви, а колелото е направено от човека, турено е за използуване на тази енергия. Следователно, при реката имате една интелигентност, която е работила; а при колелото имате друга интелигентност.

Питам сега, когато тази река се образуваше, имаше ли пред вид това колело? Ни най-малко Нямаше. Тази първична причина ни най-малко не е мислила за колелото. В дадения случай това колело е вметнато в пътя и. Може да се направи едно твърдение, че онзи, който е направил реката, е имал пред вид това колело. Това е твърдение само за човека. Ред прояви във вашия живот приличат на тези движения. Има мисли, които са първични, естествени, природни, вървят в една посока; и после идат други мисли, които вие образувате. Те приличат на това колело, на колелото А. Онзи, който е направил колелото, има известни съображения. Ако това колело е турено, за да извърши своята работа, тогава е на място неговото въртение. Но ако колелото не извършва своята работа, на място ли въртението му? Ако животът е колело, значи животът има своето предназначение: сърдцето, умът, волята на човека си имат своето предназначение.

При обходата винаги подразбираме разумност. Когато кажем, че един човек трябва да има обхода, подразбираме разумност. Когато се говори за обхода, трябва да се подразбират всички условия, при които се намира тази обхода. Да допуснем, че това същество, което е създало колелото А, е съществото Х. Питам сега: от двете букви А и В можете ли да определите степента на неговата разумност? Най-напред ще изследвате терена на тази река. И после, на какво място това разумно същество е поставило воденицата? Ако това същество е поставило колелото на такова силно течение, че често колелото се събаря, то тогава това същество не е било много от интелигентните. Значи, това същество само е имало желание да направи на реката някъде какво да е колело и същевременно да използува речната енергия. Но не е избрало сполучлив начин и място. Значи, от положението на А и В може да съдите за степента на разумността на това същество. Ако това същество е направило колелото така, че при всички условия колелото остава незасегнато от реката, тогава казваме, че това същество е разумно. А когато това колело често се счупва, то тогаз се подразбира, че неговата интелигентност не е на висока степен.

Реката, това е животът; това са условията, при които човек се ражда. Този живот не зависи от вас; той си върви по права линия, но вие си направете колело. Да допуснем, че това колело е вашето тяло. Тялото ви не може да върви с реката заедно. Но по всичката дължина на реката има условия да се върти воденицата.

Както това колело използува енергията, така и вие трябва да използувате живота. „Но трябва ли да вървим с живота заедно?" Това е частично разсъждение, че колелото непременно трябва да седи на своето място и да се върти, да използува тази енергия. Тогава имаме друго едно твърдение. Казваме така: Някой път трябва да вървим с течението, а някой път против течението. Да вземем корабът. Той

върви по един път по течението от реките към морето. И отива към морето. Тогава казваш: корабът трябва да върви по течението, защото такива са интересите. Той занася стока нататък. Друг път той върви против течението, защото интересите на хората са такива.

Добре. Но ако върви по течението или срещу течението, от чисто физическо гледище, каква е разликата? Първия случай харчи по-малко енергия, а втория случай повече. Когато вървим по течението, няма да срещаме онова съпротивление, както във втория случай. Когато преодолявате известни мъчнотии, вие сте против течението. Когато всичко ви върви по един естествен път, тогава сте по течението.

Това е, което хората наричат щастие. Тогава приличате на кораб, който върви по течението. Няма никаква съпротива. А когато имате съпротивление, вие сте против течението. Ако се върви все с течението, какво можеш да свършиш? Ако отидеш, не можеш да се върнеш. И тогава какво добиваш? Ако слезнеш, не можеш да се качиш. Какво добиваш? Да кажем, че имате неща на трети етаж. Вие слизате и не може да се качите. Тогава нямате придобивка от слизането. Придобивка има само когато човек може да слезне и да се качи.

Та рекох, когато срещнете известно препятствие в живота, тогава трябва да прегледате физическата енергия. В някой случай вие сте в съгласие със силите около вас, вашите интереси и интересите на природата са в съгласие. Но някой път вашите сили и силите на природата ще вървят в точно противоположни посоки. Например баща ви, който пише писмо да си дойдете, но духа вятър. Ти, въз основа на писмото на баща си, тръгваш, макар и да духа вятър. Има ли престъпление в това? Забележете, че и природните течения всякога не вървят в една и съща посока. И колелата на природата се въртят навсякъде. Някой път се въртят от дясно към ляво, а друг път виждаш,

че се въртят от ляво към дясно. Има воденици, на които водата иде от горе; а има воденици на които водата иде от долу. Хората използуват и горното течение и долното течение.

Разумната природа си има свой морал или свои научни постъпки. Тя е разпределила нещата по известен път и съобразно законите, които тя е поставила, те работят. Човек, като дойде на Земята, е в съгласие със силите на природата, но по някой път не е в съгласие и тогава се зарежда известна временна борба между човека и природата. По някой път в тази борба човек е победител; а по някой път природата е победител. Но в повечето случаи, природата всякога остава победител. Да допуснем, че човек върви против течението на една река. Тогава той ще похарчи по-голяма сила. Аз искам да ви наведа на тази основна мисъл на действията и противодействията, които се посрещат в човешкия дух. Някой път мислите и мислите ви са постижими и задачите лесно се решават; а някой път дойдете до известно положение, дето мисловния процес се спъва. И имате противодействие. Когато срещнете едно противодействие в живота си, какво трябва да направите? Трябва да усилите вашите сили. Затова казвам, че човек трябва да има характер.

Да допуснем простия пример, че вие обещавате да посетите вашия приятел след 10 дена, във вторник. Тръгвате от дома си в 9 часа и вие ще бъдете там в 10 часа. Но в това време излиза буря, завалява сняг и дъжд и ако вие отложите, може да се извините. И ще кажете: „Понеже имаше буря, валеше сняг и дъжд, аз закъснях малко." Ако вие отложите, вашият приятел може да разсъждава за вашия характер. Именно, че вие сте човек, който не обича да се бори с мъчнотиите на живота. Ако времето се оправи, ще пристигнете може би към 11 часа. Тогава ще кажете на вашия приятел: „Извинете, аз имах всичката добра воля, но времето стана причина да закъснея." Когато някое противодействие се явява в природата, например дойдат някои

пороища, те могат да повредят на колелото. Тази река има ли някакво лошо разположение към колелото, нещо нарочно намислено? Не, но то е съвпадение. Някой път дойде порой и повреди колелото. Трябва ли да се каже: „Тази река е взела на око това колело." При такива разсъждения, че реката има лошо разположение към колелото, тогава се раждат известни суеверия. Тогава се раждат в живота известни погрешни заключения между вътрешния и външния свят.

Когато между външния свят (подразбираме този, естествения свят) и вас има разногласие, това подразбира, че вие не сте проучили нещата. Реката трябва да изучава колелото. Но на първичното същество е безразлично кои колела ще се турят на пътя и. То няма предвид воденицата. Това същество може да няма пред вид терена, дърветата, тревиците, които живеят на тази местност. Но тук не е имала пред вид водениците, тази река е нямала пред вид колелото. Поне колелото няма нужда от вода. То не може да пие вода. То не се нуждае от водата. Някой ще каже: „Необходима е водата за моето колело." Необходима ли е водата за това колело? Не е необходима. За не[го] е безразлично. Тази вода е необходима за вас. Колелото ще каже: „Ако се въртя или не се въртя, за мен е все едно. Ако се въртя, аз ще се изтрия и ще остарея. А ако не се въртя, ще живея повече." Когато вие използувате естествените сили, които са дадени, трябва да знаете, че има известни желания, като тези колела, които са механически. Не е необходимо да си направите някоя воденица. Воденичарите въобще много малко живеят. Съдбата на онзи воденичар не е толкова завидна. Неговите дробове се напълват само с паспал. Аз не съм видел един воденичар свестен. Повечето от тях са пияници. И във воденицата чуват постоянно еднообразно трак-трак-трак-трак. И най-после този човек от нищо не се интересува. Ще купи малко вино или ракия, за да си даде една вътрешна утеха.

И мнозина от вас, които търсите развлечение, приличат на воденичари и каквото постига воденичарят, това ще постигне и той. Каквото и да облече непременно паспалът ще го засегне. Съдбата на воденичаря не е много от завидните. Но питам, тази съдба от природата ли е турена? Не. Тази съдба е направена от човека. В Божествения свят няма воденици. В Божествения свят няма такива камъни. Водениците са измислени от ада. И само на Земята може да има воденици и хречели. Водениците представляват живота в неговата най-груба форма. Те представляват достижението, до което човек е достигнал.

По въпроса за обходата ще кажа следното, ако аз намеря достатъчно воденици по вашия път, тогава ще се произнеса за вашата културност. Че вие сте културен. Тази култура е култура, но тя не е от първокласните култури. Аз ще намеря, че има известна дисхармония вътре в характера на човека.

Сега ще ви приведа това. Тази воденица може да сравним със стомаха. И работата на воденицата ще сравним с чувството „храносмилане". В природата стомахът заема мястото на една воденица. И казват: „Моята воденица не мели." Ако вие накарате стомаха си да мели житото по същия начин, както воденичарят мели житото, тогава непременно в живота си ще имате много болести и страдания. Казвате: „Стомахът ми не смели храната." Вие не трябва да мелите храната така, както воденичарят мели житото. Новите наблюдения показват, че храносмилането се разваля от противоположни мисли и желания, когато у човека има лакомство* и желание да се удоволствува чрезмерно, тогава винаги неговият стомах не работи правилно. А щом стомахът не работи правилно, той указва голямо влияние върху мозъчната система. Тогава проявата на умствения живот не може да бъде нормална и човек тогава не може да бъде здрав. Щом стомахът е анормален, ще бъде анормален и

човешкият ум. Има едно съответствие между стомаха и мисълта. А щом има известна малка анормалност между стомаха и ума, тогава ще има анормалност и в обходата на човека.

Рекох сега, на пръв поглед дадена енергия трябва добре да се използува. Воденицата трябва да се построи разумно и да служи само за нуждите на хората, а не за техните печалби. Щом едно предприятие е като основна печалба, веднага се изменя и целия ход на работите. Докато човек живее в света, той е пратен да живее и да работи. И ако прави така, дотогава всичко върви добре. Но когато човек иска да бъде щастлив на Земята, да се удоволствува, тогава целият ход на живота се изменя.

Тогава кое положение е по-хубаво: на корабника ли или на воденичаря? На кого положението е по-мъчно? В сравнение, положението на онзи, който върви с кораба си, е по-приятно. И той ще има своите мъчнотии, но неговото положение, като се движи по дължината на цялата река, е по-приятно от положението на воденичаря, който седи забит като кол. Следователно вие няма да заемате в живота положението като воденицата, няма да мислите, че сте воденица.

Трябва да има една обмена при използуването на мъчнотиите вътре в природата. Положението на човека X напълно зависи от неговата воденица. Сега, като срещна X, мога да съдя по него, върви ли добре воденицата, без да съм гледал воденицата. Ще гледам дали човекът X добре е облечен, дали е бодър, дали е весел? И веднага ще си направя заключението. Ако той е облечен добре, ако има хубава шапка и е весел, тогава воденицата върви. Между него и воденицата има известно съотношение. Същият закон може да го преведем: виждам, че вашето лице е болезнено, изсъхнало и тогава казвам, че воденицата ви е развалена. Вие казвате: „Нямам разположение, условията ми не са добри." Тогава рекох: „Воденицата ви не върви."

Или казано на съвременен език: храносмилателната му система или неговата воденица не върви добре. Няма небетчии*, после келявото** се чупи често и после, воденичарят, когото сме турили... Голям ремонт изисква воденицата, трябва да се ремонтира. Та често, при всички ваши неразположения, които имате и млади и стари, аз казвам: има нещо във воденицата. Не, че всичко е във воденицата. Ако човек е разположен, тогава рекох, неговата воденица върви добре. Та рекох, трябва да държите в изправност вашата стомашна система.

Когато аз говоря за порите, според моите наблюдения, от порите и човешката кожа зависи какво ще бъде състоянието на воденицата. Кожата винаги определя състоянието на човека. Определя какво ще бъде състоянието на стомаха. Когато порите на човешката кожа са отворени и енергиите на природата се вливат и тогава положението на стомаха е добро. Порите, това са отверстия, през които природата влива своята енергия вътре в организма. Всека пора е един канал, през който природата влива своите сили в човешкия организъм. И когато това вливане е правилно, тогава можем да кажем, че човек се намира в нормално състояние. Човек, щом стане сутрин, най-първо трябва да мисли за тялото, дали вливането от силите, от живата разумна природа е правилно. И дали те влизат през всички отверстия, през всички канали в тялото. Дали всички тези канали се намират в изправно положение.

За бъдещата култура, първото нещо, с което човек трябва да започне своето самовъзпитание, то е храната, храносмилането. Човек трябва да започне със стомашната система, ако иска нормално да развие своя мозък, своите чувства. За да се проявят чувствата и мислите у човека, те са зависими от храносмилателната система. Не, че тя ги ражда, но ако нашето храносмилане не върви правилно, тогава и нашето умствено и морално възприятие ще бъде слабо. И ще имаме изопачени схващания за природата и за околните. Някой

казва: „Не съм разположен днес да говоря с хората." Защо не е разположен? Един американски проповедник започнал да говори в проповедите си много лошо за живота. Той казва: „Светът е лудница. Вие ще идете в ада. Никой от вас няма да се спаси." Неговите пасоми го пратили в болницата за лекуване. Лекарят в болницата му направил промивка на стомаха 3-4 пъти с топла вода няколко килограма. И след това, като се връща от болницата, проповядва една отлична лекция за любовта и приятелството, братството. По-рано тези киселини в стомаха му са били причината на отрицанието. Някой казва: „Изопачи се моя характер." Това е когато имаш киселини в стомаха си. Затова се явява нужда и от постенето. Постенето е за пречистване на стомаха. Няма да ядеш. Спри воденицата да я премиеш, да промиеш всичките нечистотии, които произвеждат тези неприятности.

Когато срещате едно препятствие в живота си, ще разглеждате дали тези препятствия са вън или вътре във вас. Та в това отношение, разумната човешка мисъл може да изправи всичките погрешки в света. Изправянето на погрешката се отнася само до нас. С изправянето на погрешката ще бъде по-добре за нас. Понеже ще бъдем в по-малки стълкновения с окръжаващата среда, със самата природа. Да кажем, че ставате сутрин и вие сте песимист и казвате: "Днес няма да ми върви." Ако има доста вещества, набрани във вашия стомах и вътре в стомаха се образува ферментация, това ще се отрази на вашия ум. Да кажем, че вие следвате по математика или естествените науки или по химия, дето трябва по-сериозна мисъл. Аз ви казвам, че този ден, ако се явите на изпит, ще се замъгли ума ви; вие ще забравите формулите и ще се забъркате и ще ви скъсат на изпита. Коя е причината за забавянето? Вашият стомах. Когато у човека храносмилателната система не функционира правилно, тогава човек става много раздразнителен и страхлив, няма доверие в себе си.

Всички онези, които са смели и имат доверие в себе си, те имат отлична храносмилателна система. У тях стомахът е здрав.

Под думата „храносмилателна система", разбирам основата на физическия живот. Когато Бог, природата са я положили, човек не трябва да изгуби тази основа. При това не трябва бързо да ядете. Всякога сдъвквайте добре храната си. Да кажем, че ядете грозде. Вие само превъртате гроздето с езика си и го глътнете цяло със семките. Извадете семките навън, ако искате правилно да се храните. И после, сдъвквайте хубаво кората на гроздето, така с многото витамини. Вие ядете неправилно и после казвате: „Тежко ми е. Имам уроки." Вие вземете 1, 2, 3 зърна, семките из[вадете] и сдъвчете добре зърната. Направете опит. Вие казвате: „Няма време." Човек, който бързо яде, бързо умира. За закуска сутринта трябва да ви вземе най-малко 25 минути, половин час е естествено. После 40 минути или един час за обед.

И половин час за вечеря. Това ще бъдат за вас свещени часове. Ако някой ви наблюдава, как бързо ядете, ще ви каже с колко време ще се измени положението ви. Така ще ядете било круши, било ябълки, било грозде и пр.

Същият закон ще приведем и за вътрешния живот: когато дойдат чувства, мисли и желания, не ги наслоявайте във вас. Сдъвчете хубаво това желание, което ви дойде, или посадете това желание да израстне, да даде своя плод; и след като опитате плода му, ще видите какво ще правите със семките. Ако плодът му е красив, тогава посадете това растение. Но ако плодът му не е добър, не го посявайте. Дойде ви някоя мисъл, опитайте плода. Ако плодът е красив, тогава посейте второ растение, трето растение и т.н. И тогава ще създадете в себе си характер. И човекът се цени според неговите мисли и желания. Но и повече човек се цени и според неговото ядене. Някой път е приятно да гледаш един човек, който яде красиво. Някой път,

като ядеш, е музика. Някой, като яде, не е лаком, но има музика в яденето му. Човек, като яде, трябва да разбира смисъла на живота.

Аз, като съзная [...], ще кажа: „Ти много ме обичаш, ти жертвуваш толкова за мене. Аз ще ти дам всички условия, като дойдеш при мене, и аз ще направя една жертва за тебе." Изваждам една ябълка и казвам и: „Колко си красива, какво самоотричане имаш! Каква жертва правиш! И на тебе ще дам всички условия." Да допуснем, че някой път обичаме и кокошчица. Печена кокошчица. И на нея ще кажа: „Ти заради мен умре. Но и на тебе аз ще дам всички условия." Разумният човек така трябва да прави. И когато ти се храниш с жито, с хляб и не вземаш пред вид страданията, които житото е прекарало за тебе, не вземаш пред вид тяхната жертва, тогава ще дойде обратният процес. В житото е скрито Божественото, в житото Бог се пробужда и ти казва: „Ти познаваш ли, че и ти ще бъдеш на мое място? Тебе ти е приятно сега, но и ти ще бъдеш сдъвкан, ще дойдеш до смъртта." Що е смъртта? И тя те е хванала и те дъвче. Има смърт, която е благородна. След като те сдъвче, този ангел ще ти каже: „Ще извиняваш, аз ще ти дам условия да растеш и пак наново ще те пратя в света." Този ангел може да каже това, а може и да не го каже.

Разумният човек на Новата култура трябва да се спре при акта на храненето и трябва да се помоли. В какво седи молитвата? Не да плача аз за житото. Аз му казвам: „Много добър пример ми даваш. И аз желая да бъда като тебе." И после казвам на житното зърно: „Като влезеш в мене, мнозина в мен нямат това учение и вътре в мен държа своите проповеди и вътре трябва да им говоря." И казвам на всички слуги: „Слушайте проповедта на този проповедник, защото и той иде от далеч." И ако човек се храни по такъв начин, той ще внесе нов елемент вътре в живота си. И щастието на човека зависи от неговото ядене. Ако знае човек как да яде, той може да бъде щастлив човек.

Всеки човек трябва да почне от материалния свят, после да работи в света на мислите и чувствата, додето дойде до онзи, дълбокия свят. Някои от вас са изучили храносмилането. Съвременните физиолози изучават храносмилането. Ако един салон се измива и се употребява много вода, тогава какво показва това? За този наш салон можем да употребим две бурета или едно буре вода или половин буре. В първия случай, да кажем, че салонът е много кален. Това показва, че учениците не държат много чисто. А ако се употреби при измиване на салона четвърт буре, това показва, че салонът е много чист. Ако се излива много жлъчка в храносмилателната система, това показва, че тя не работи добре. Колкото по-малко жлъчка се излива, толкова по-добре. Колкото повече енергия употребяваме за известна работа, това показва, че сме толкова по-глупави. И колкото по-малко енергия употребяваме, толкова сме по-умни. Хабенето на енергията показва степента на човешката интелигентност. Трябва да икономисваме нейните сили, на природата. Природата не е разточителна. В нея има изобилие, но няма никаква разточителност.

Да ви наведа един пример. Представете си, че имате деца, момиченца и момченца. Майката е замесила хляб и турила е питата, заровила я е в огнището. Момченцето постоянно хленчи, хленчи: „Хляб, хляб!" Детето като плаче, питата ще се опече ли? Плачът ще ускори ли опичането? Вие казвате: „Това дете е много глупаво." И ако вие имате едно желание и това желание не се е сбъднало и вие плачете: „Мамо хляб, мамо хляб!" Какво принасяте на печенето? Нищо. Добре, умната майка ето какво ще направи. Тя, като тури питата, ще извади децата в градината, защото те, като сядат при питата, ще плачат. Тя ще им даде да поливат градината, да се занимава умът им с нещо и ще им каже: „Аз пратих питата на гости у баба ви, там ще седи половин час. И питата после, като се върне, ще

похлопа на вратата." Детето ще пита: „Хлопа се, питата дали се връща от бабата?" Сега питата не ходи в буквален смисъл до бабата, но в преносен смисъл ходи. В нея става известен процес на обмена на веществата. По същия закон, като отиде някой при баба си, не става ли обмена между неговите чувства и чувствата на баба му? Та и вие, като имате известно желание, което не се е сбъднало, ще кажете на вашето желание: „Питата отиде при баба ни," ще почакате и като извадите питата от огъня, ще имате отлично познание. И ако плачете с четири реда сълзи, ще считам, че не сте умни. Рекох, питата е още при баба си. И желанията ходят при баба си. И човешките мисли ходят при дядо си. Известно желание, трябва да мине по един Божествен път. То трябва да изходи цел Божествен кръг. И ако чакате, тогава ще го имате, но ако не чакате, то това желание ще мине и ще си замине.

За хубавото и красивото в света е необходимо една отлична стомашна система. И чувствата на човека са свързани със стомаха. Когато стомахът се разстрои, целият живот се намира в едно анормално състояние. И няма друг орган, който да упражнява такова голямо влияние както стомашната система.

Бъдете доволни. Да знаете добре да се обхождате със себе си. Знае ли човек добре да се обхожда със себе си, той ще знае добре да се обхожда и с другите.

За следующия път всеки един от вас ще си донесе по една чашка, чайна чашка и тази чашка ще бъде пълна с вода. Ще направим един опит. Онези, които нямат чаша, ще седят прави, а онези, които имат чаша, ще сядат. Водата да бъде студена и чашата да бъде един пръст или два сантиметра или близо един сантиметър празна. Можете ли да предвидите какъв ще бъде опитът? Ще направим един малък опит.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

6 лекция на I-ви Младежки Окултен клас, 28 септемврий 1928 г., петък, Изгрев

ТВОРЧЕСКАТА ЛИНИЯ НА БИТИЕТО

5 часа сутринта

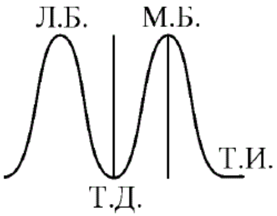

Фиг. 1

Какво представлява тази линия? Тя се нарича: Творческа линия на битието. Пътят на битието. Пътят на живота. Пътят на живота не представлява само права линия. Правата линия е само една отсечка от едно движение. Която и да е част от тази линия се вижда като права линия, обаче цялата е крива линия. Който разбира линията, той ще знае, че тази линия [ще му помогне да] изправи всичко в себе си. Няма нещо, което да не се подчини на тази линия. Тя има формата на змия. Когато змията е мъртва,* тя ще се проточи, но щом се роди животът в змията, тогава образува тези кривини. Чрез тези кривини се образува вече движението. Свиването на мускулите значи, всяко движение на змията, показва движението, което става вътре във вселената. Тук са двата момента: Л.Б. и М.Б. Това са думи, които съдържат съкратени истини. ТД. и Т.И. Тези двата върха показват Божественото Начало. Две Божествени начала, които творят, които създават всичко във вселената. Значи, с тях е започнал първият импулс на творчеството. А, ТД. това е вече това, което е вече създадено, което има форма. Реализиране на творчеството. Тези

огънати места показват реализиране на Божественото Битие, това което Бог е създал.

Всеки един човек може да се роди само в една долина, а не на един връх. Когато говорим за Небето, ние разбираме тези планински върхове, а когато говорим за земния живот, ние разбираме една низина, една долина. ТД. не може да се образува от Л.Б., не може да се създаде без Божествения принцип. В Л.Б. тук се създава ТД. ТД. е пак връх, обратен връх. Л.Б. е първото нещо, което се създава в едно разумно същество. То е желанието.

Ти се събуждаш, в тебе се зарежда желание да станеш. Но не си станал още. Този момент на желанието е проява на чувствата. Но, ако в твоя ум не се роди една права мисъл не може да има посока на движението. Ти искаш да станеш, но трябва да идеш някъде. Да има движение. Л.Б. е пробуждане, а М.Б. е посока да идеш на другия връх. В леглото се образува хоризонтално положение. И в тебе се зарежда една мисъл да станеш. Не ти се спи. Пробудиш се. Щом определиш от коя страна на леглото трябва да станеш, ставаш. Ако твоето легло е от към стената, то ти няма да слезеш от към стената. Даже и да туриш леглото сред стаята, може да направиш опит да слезнеш от дясната страна. Такова желание ще имаш. Но някой път ще имаш желанието да слезнеш от лявата страна. Не можеш да си дадеш отчет защо искаш да слезнеш от лявата страна. Тогава значи положителните сили на тялото са от ляво. Ако слезнеш от ляво, силите течат от Л.Б. към М.Б. Или слизаш от дясно, тогава силите течат от М.Б. към Л.Б. Тази линия наподобява змия. Змията винаги е представлявала емблема на живот. Змията е емблема на творческата линия на битието. Който С не може да разбере тази линия, не може да разбере известни основни окултни истини.

В окултната наука си служат с тази линия.

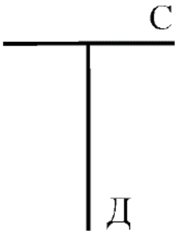

Фиг. 2

В тази фигура има хоризонтална плоскост С и отвесната линия Д. В дадения случай отвесната линия Д показва само стремежа, естественото желание, а С показва посоката. До тази отвесна линия трябва да се движи направо. Същевременно С показва крайния предел на това движение. Щом излезнеш догоре, тази линия ще се отклонява.

Плоскостта С се нарича линия на разумността. Линията Д е волева линия, а С е която трябва да се преодолее. Тя е линия на разумността. Следователно, ако имате вие воля, в дадения случай Д е волята на човека. Тази воля не може да се прояви, ако няма разумност. Защото волята трябва да има посока на движение. Ако Нямаше тази линия С, то Нямаш посока на движение. И следователно, волята не може да се прояви. От чисто философско гледище, ти, за да си създадеш характер, трябва да имаш пред вид казаното. Много пъти не могат да се постигнат желанията, защото Нямаш никаква определена идея. Щом не е определена идеята, тя не може да се реализира. В древната философия са говорили за безформения свят, за да отвлекат вниманието от многото образи, които съществуват. Многото образи раздвоява[т] вниманието. Имаш много работи и не можеш да си избереш. Гледаш на една страна, гледаш на друга страна, гледаш, гледаш и само си въртиш главата. И тия хора, които си въртят главата, това показва, че на много места гледат. Щом човек избере известен предмет, той тръгва в известна посока.

Вземете жеравите, когато те минават, като дойдат до едно място, после се повдигат. Защо? Защото чувствуват, че пред тях има един планински връх. И веднага с окото определят, че са се издигнали над този връх. И тогава пак поемат хоризонталното движение. Когато човек има някоя велика цел, той трябва да се повърти малко. Ходи из стаята си, въобще се движи. Щом се покаже на това високо място, може да си избере желанието. Сега тръгва, почва движението. Следователно, за всяко движение трябва да определите посоката да направиш избор. Ти казваш: „Искам да стана!“ Казваш си още: „Какво ще правя като стана?“ Ако си студент по математика, като станеш, започваш да учиш. Ако си художник, ще вземеш четката да работиш. Ако си дърводелец, ще вземеш теслата да работиш. Тогава идеята вече може да се реализира.

Следователно Л.Б. това е първият импулс събуждането. Четете ли М.Б, това е първият резултат, първият плод, който се придобива, защото Л.Б. има стремеж към М.Б. М.Б. е верен, разумност. Не само трябва да имаш воля, но трябва да имаш посока, разумност, с която ще се реализират твоите желания. Затова всеки човек трябва да има два върха; затова човек има две очи, две уши и две ноздри. И тогава лявото око на човека е око на желанията, на волята. То е волево око. Ти пожелаеш, но пожеланието не е сила, то е само един импулс. Но този импулс има едно съпротивление С, което ние всякога в даден случай посрещаме. Съпротивлението на дадена идея, това показва, че посоката на нашето движение не е още определена. И когато не е определена посоката ви, тогава усещаме известно съпротивление. И когато някой те хипнотизира, той трябва да премахне посоката на движението. И когато го отнеме, в ума остава само желанието и тогава [си] само в полухипнотическо състояние.

Да допуснем, че искате да станете хора учени, добри и силни. Но казвате: „Животът няма смисъл." Ти живееш, имаш нужда да се

храниш, да правиш движения. Но казваш: „Тези движения, това хранене защо ви са?" Ти не искаш да станеш, цел ден лежиш на гърба си. И това го казват: „Философстваш." А що е философстване? Онези философстват, които нямат посока на движението. Който е паднал и не може да стане, какво философствува? Например някой казва: „Изкълчих си крака!" И после казва: „Дано не дойде някой." И онзи, който е паднал и чувствува, че неговите крака не са изкълчени, той може да стане. На къде? На горе. А онзи, на когото краката са изкълчени, той не може да отиде навсякъде. Следователно, неговите желания не могат да се реализират.

Всеки първичен импулс, който действува в душата ти, той си има своя определена посока. Не тургай преграда на тази посока на движението. Ти никога не казвай, че твоят живот няма смисъл. Не, твоят живот има смисъл, защото инак не може да се прояви. Ако го спреш, в този случай ти ще заприличаш на един инвалид. Но природата не създава инвалиди. Инвалидите са създадени от хората. Следователно грехът, който е влязъл, това е първата причина за инвалидство. Грехът това е линията на инвалида. Когато съгрешиш, тогава животът няма смисъл. Но роди се желание у тебе да поправиш погрешката. И тогава животът ти пак добива смисъл. Щом съгрешиш, в тебе ще се яви тъга, недоволство, понеже ти тогава спираш Божествения принцип, спираш Божественото. Това състояние показва, че Божественото в тебе се стреми да премахне в тебе препятствието. И докога ще трае страданието? Докато се махне [стената] на съпротивлението плоскостта на съпротивлението.

И като се махне съпротивлението, ще се образува огъването. Да се огънеш, това значи да тръгнеш. И ще се образуват два върха: Л.Б. и М.Б. Те образуват едно огъване. Огънатото показва само посоката на движението. И ако това движение иде от две противоположни страни, тогава огъването е опасно. Ако огъването от Л.Б. е към М.Б. тогава е

добре. Но ако две противоположни течения от Л.Б. и М.Б. едновременно слизат към Т.Д. тогава никоя работа не става. Когато огъването е неестествено, ние имаме полукръг. Щом се образува полукръг, то е едно неестествено движение. Полукръгът се образува по единствената причина, че движенията от двата върха отиват към една точка. Това показва, че животът не върви нормално. Ако Земята изправи оста си, ако тя получи чист и свят живот, тогава един ден Земята ще се осветлява отвсякъде. Природата показва, че е напълно възможно да се осветлява Земята от всякъде. Да кажем, че Месечината и Слънцето се намират на еднаква линия. И Слънцето осветлява от едната страна, а Месечината от другата страна. Следователно Земята е осветлена тогава от двете страни. Само че, в този случай въпросът е, че половината Земя се осветлява от Слънцето, а другата половина от Месечината. Земята никога не може [...] пълна тъмнота. Но един ден ще бъде възможно Земята да бъде едновременно осветлена от Слънцето от всякъде. Това са символи, които трябва да се предават.

Тази змиеобразна линия е линия на движение. Христос казва: „Да бъдете хитри като змиите." Т.е. трябва да имаш посока на движение. Змията няма крака, значи тя се движи съвсем без крака. Когато кажем: без крака, у вас се заражда една идея, че то е едно неестествено ходене. Неестественото ходене, това е отклонение на движението. Значи идеята от правата посока на своето движение се е отклонила. Краката на човека са две успоредни линии и това показва, че движението на човека е вече разумно. Посоката на двата крака показва разумността. Защото краката на човека са успоредни. Когато стъпваш на двата си крака, то ти вече седиш на един разумен принцип. Можеш да разчиташ и да работиш. Трябва да кажеш тогава: „Мога да работя вече. И всичко, каквото желае Бог, мога да го постигна!" Тези думи ще кажеш, когато стъпиш на краката си. Затова не трябва да се обезсърдчаваш. Щом се обезсърдчиш, ти ще се

намериш на гърба си в духовния свят, тогава ти си вече инвалид. И трябва да чакаш някой с тарга да те носи. И единият отпред, а другият отзад ще те носят. Всеки един човек, който носят на тарга, какъв човек е?

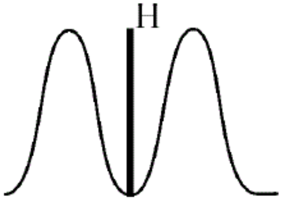

Фиг. 3

Левият крак наричате Л.Б., а десния крак М.Б., тогава става ЛЕБЕ и МЕБЕ. Ще кажеш: „Какво ще придобия като произнасям тези думи?" Известен път на вашето движение. Проектирайте една стена, тогава получаваме следното: тук има Л.Н. Ти казваш: „Невъзможност". Това е Вавилонска кула. Вавилонската кула беше поставена в долината Т.Д. И Невидимият свят дойде да премахне това противоречие, защото щеше да спре цялата култура. Хората искаха да премахнат страданията. И понеже Невидимият свят не искаше да воюва с тях, каза: „Да им размеся езиците, да изгубят разумността." И тогава всички езици се размесиха и напуснаха работата си върху градежа на кулата нагоре. Божествената енергия, която дойде, ги разпръсна навсякъде и всички почнаха да орат, да пишат и пр.

И сега градят хората кулата, сеят, обработват земята. По цялата земя енергията работи. И по някой път и вие имате желание да направите една кула. Като поет и млад искаш да напишеш едно голямо съчинение. И на всички езици да се преведе съчинението ви. То е Вавилонската кула. Обаче дойде Божественото, измести кулата. Ти станеш работник, вземеш чука и почваш да работиш. Ще работиш един занаят, втори, трети. Рекох, сега не си на правата мисъл. Като

поет ще кажеш тъй: „О, планини високи и долини дълбоки." Вярно е, че планината е висока, а долината дълбока. Да се качиш на високите планини е мъчно, а да слизаш в долина дълбока е опасно. Високите планински върхове ще ги скачиш с долините. Няма да туриш препятствие на своя живот. Ти искаш да станеш философ. Това е малка частица от живота. Искаш да станеш поет. И това е само малка частица от живота. Философията седи в това: щом премахнеш причините на някои последствия, последствията не идват. Това е философията.

Това, тази философия има своето приложение. Например ти страдаш, то е едно последствие. Отмахни причините на страданието и страданието ще изчезне. Понеже страданието е едно последствие, то това следствие си има своята причина. Премахни я. Ти сега задаваш въпроса: „Как да я премахна? Аз съм невежа." Невежеството е следствие. Отмахни причините на незнанието и незнанието ще изчезне. То е правото мислене в света. Ти казваш: „Аз съм невежа, трябва да уча." Учението не разрешава въпроса. Защо си невежа? Ти ще намериш причините на невежеството и тогава ще се роди в тебе импулс. Трябва да се яви в тебе любов към знанието, любов към мъдростта. Ти не можеш да се учиш, докато Нямаш любов към мъдростта. Като ще я имаш, ти вече тургаш основата на истинската наука, която можеш да занесеш във всичките светове. Любовта към мъдростта ще роди в тебе знанието. И щом добиеш това знание, ти вече влизаш, вървиш по правилната посока на движението, която природата е определила.

(*Всички братя и сестри бяха донесли чаши с вода.*) Защо ви са чашите? Какво трябва да правите с това съдържание? Тази вода казва: „Понеже ме наляхте в чашата, да ме изхвърлите на земята не искам; да ме полеете на цветята не искам; при Бога да ме пратите не искам; в училище да се уча не искам; при хората да ме пратите не искам." Тя

казва: „Ще намериш такова място за мене, че аз да бъда в безопасно положение." Какво ще правите сега с водата? Да кажем, решавате, да кажем, да я опитате. Но на колко глътки? В природата има един ритмус, вие още не сте определили каква е тежестта на една глътка вода. Вие не сте правили опит върху това. И когато вземеш една глътка вода, усещаш една приятност. Това показва, че тази глътка хармонизира цялото ви тяло. Затова хората казват: „Първата хапка е най-сладка." А пък то е понеже първата хапка ти си откъснал умерено голяма и затова е хубава. А втората хапка ти си я отчупил по-голяма, проявил си лакомия и затова даже можеш да се задавиш. Сега всички вдигнете чашите си и ще пренесете чашите до устните и ще кажете: Л.Б, М.Б, Т.Д. (творчески дела), но няма да гълтате. След това ще вземете една разумна глътка. Това може да правите, когато имате неразположение и се намерите в безизходно психическо състояние. Всякога трябва образ, формула, начин на движение и мисъл. Трябва да се образува в човека желание и посока на движение. И това желание трябва да бъде разумно. Желанието трябва да се постигне. Щом се постигне желанието, тогава има разумност. Щом желанието е постижимо, тогава има разумност.

Всяко желание, всяко движение в природата, непрекъснати са. Защото природата няма прекъсване. Щом се реализира едно желание, ще се роди друго желание. И с тези желания и с тези постижения се гради зданието на живота. Когато проявяваш едно желание и с постигането му, ти поставяш един камък на зданието. Когато човек казва: това не трябва, онова не трябва, той с това събаря. Чисти желания и чисти мисли трябва да се постигнат, трябва да се реализират. Всяко желание, което не се постига, то е нечисто желание. И всека мисъл, която се постига, е чиста. Следователно, постигнатите желания и мисли са чисти, а непостигнатите желания и мисли не са чисти. Какво трябва да правим с несносните, с лошите мисли и

желания? Рекох, постигни чистите си желания и мисли и ще се премахнат лошите мисли и лошите желания. Някой човек иска да те удари с дърво, дай му един самун хляб и сирене и му кажи: „Заповядайте!" Тогава той седи и веднага се разположи и казва: „Ще ме извиниш." И после казва: „От къде си?" Ще се запознаете. Става то причина да реализира той своите желания. Дай му посока на движението. И той тогава ще ти каже: „От къде си ти? Много ми е приятно, че се срещнахме." Ти му дадеш посока на движение. Когато един човек е виновен, той е разбойник. Той е вдигнал сопа и търси някого. Има едно желание и търси да го постигне. Вдига сопата и казва: „Дай тук хляба!" Аз трябва да му туря хляб и сирене и веднага това неприятното разположение на духа му изчезва.

А подпушването трябва да се избягва. Това става като дадеш посока на движение на неорганизираното вътре в тебе, но разумна посока. В дадения момент ще имаш само едно желание, а не много желания. В дадения момент ще имаш едно желание да реализираш и като го постигнеш, тогава второ желание. И пак като го постигнеш, реализираш, после друго желание и т.н. И тогава ти си във връзка с Божествената воля. (*Всички държат чашата в дясната ръка и произнасят: „М.Б“ и после в лявата ръка и се произнася: „Л.Б.“ после се държи в дясната ръка и се произнася: М.Б., Л.Б., М.Б., Т.И. и Т.Д.*) и се изпива една глътка (*творческо добро*). Всички тези букви ще се превърнат, те си имат смисъл.

Сега тази формула: „Само светлият път на Мъдростта води към Истината" представлява само половината от формулата. С горната формула ви давам само половината от съдържанието на творческата линия. Трябва още едно изречение да се образува целия кръг. Една капка и хиляди капки имат един и същ живот. Водата представлява чистота. Водата е чистия живот. Сега ще изпиете тази вода. Ако хвърлите тази вода, утре ще хвърлиш и знанието, мъдростта и

прочие. Каквото остане в чашата, насила ще го изпиете. С тази лекция всички без изключение ще израстнете на един милиметър.

Две неща са потребни: воля и разумност. Желание и разумност. Когато волята не е разумна, тя не е воля. Когато змията ухапе опашката си, това значи съвършенство. Божествената планина има два върха. Защо много ваши желания не се реализират? Всяко желание, което няма посока, не може да се реализира. За да се реализира, Трябва да има област за реализиране. И двата върха са еднакво високи, но Л.Б. върха се вижда по-висок понеже е по-далеч. Онази част от линията, която е по-дебела е по-близо, а по-тънката е по-далеч. В тази линия има нещо приятно и страшно, защото е линия, която съществува в природата.

Веждите на човека в какъв размер са? Те са същата линия. И долната част на носа е пак проекция на същата линия.

Никога не сте пили вода друга, така разумно както днес!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

7 лекция на Младежки Окултен клас, 5.X.1928 г., петък, Изгрев

МЕТОД ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ЖЕЛАНИЯТА

5 часа сутринта

Отче наш

Какво разбирате под думата „постигнато и непостигнато“? Човек, който не се е родил може ли да съгреши? И който не се е родил, умен може ли да стане? Само роденият човек може да бъде и умен, и глупав. А нероденият човек нито умен става нито глупав става. Имате знаците ±. Минус без посока и плюс без посока и без движение*, какъв резултат може да имат? Непостигнатите желания с желания, които ти си опитал и без резултат. Искаш да станеш богат, захващаш разни предприятия, търговия и след 30 години нищо не си реализирал. Това е едно непостигнато желание. Искаш да имаш библиотека, да ходиш в странство, да имаш охолен живот. Това не е станало. Това с непостигнати желания.

Някои имат желание за забогатяване, едни по честен начин, а други – по другия начин, чрез лъжи. По първия начин става бавно, а по втория начин за 10 години. Но при втория начин има подмол, т.е. има закони, могат да те хванат, да ти конфискуват имота и да влезеш в затвора. Кой път е безопасния. Бързо се постига едно желание по нечестен начин. Но има математично отношение, спада вече към закона на гаданията. Щом дойдем до онази наука, с която гадаем, те с тогава положителни науки, както астрономията; както астрономът определя големината и движенията на звездите, така и всяко желание.

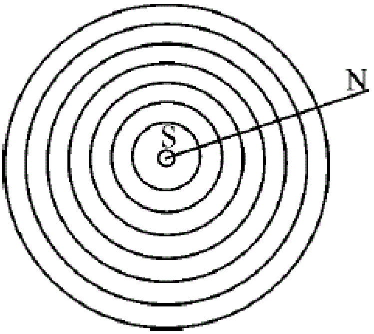

Фиг. 1

Пътят на едно желание на човека и то си има дистанция – източник от дето е излезнало. От някоя система е излязло, дошло то при вас. Има желания, които имат пътя на Меркурий, има желания, които имат пътя на Венера, или пътя на Земята, или пътя на Марс, или пътя на Юпитер, или пътя на Сатурн, или пътя на Уран, или пътя на Нептун, или пътя на Слънцето. Пътят на Слънцето в рисунката е означен SN, а окръжностите с пътя на планетите. Пътят на Слънцето е извън Слънчевата система. Следователно слънчевите желания не принадлежат на Слънчевата система, а с извън нея. После имаме Луната или Месечината, понеже Луната е спътница на Земята, то нейните желания имат отношение първо към Земята и после към Слънцето. За да разбереш какво нещо е въображението, трябва да разбереш какво нещо е Земята и какво нещо е Месечината. Въображението в груба форма може да го уподобим на един голям чувал; можем да го уподобим на един здрав чувал. В него всичко можеш да туриш, но трябва да знаеш какво да туриш. Но за това въображение трябва да намериш някой герой, който да го носи на гърба си, след като го напълниш.

Следователно тези, които не разбират въображението, не разбират закона. Те казват: „Мога да си въобразявам всичко!“ Но те не

разбират, че този чувал трябва да се носи. Всека една мисъл вътре в мозъка има тежест. След като се наслоят, тези мисли имат тежест. Може би за обикновения физически живот нямат тежест, но към умствения живот на човека, имат тежест известна. Следователно не тургай в чувала това, което не ти е потребно. Някой казва: „Всичко мога да си въобразявам.“ Но този чувал трябва да го носи някой. Ти, като напълниш главата си с всички въображаеми неща, ти ще бъдеш този, който ще носи този чувал на определеното място. Друг ще бъде господарят ти и магарето ще носи скъпоценностите. Следователно, не играй ролята на магаре. Един човек, който носи въображенията, той прилича на едно магаре. И щом туриш всичко в чувала си, ти си едно магаре. Ще играеш ролята на магаре.

Следователно, ще се поставиш в едно голямо противоречие в себе си. Ще трябва някой да те развързва. Някой може да се обиди от нещо. Разумният човек може ли да се обиди? Това, което няма никаква тежест, може ли да по-тъне? Не може. То ще седи винаги на повърхността. Това, което няма никаква тежест, може ли да го накарате да се движи? Все таки вие сте хора на 20-ти век. Има инертна тежест, уравновесена на силите. И когато две сили с в равновесие, увеличава се тежестта.

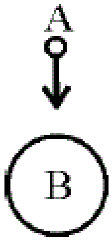

Фиг. 2

Например едно тяло от пространството се стреми към центъра на Земята. Силите на това тяло се привличат от Земята, но те срещат

съпротивление, понеже може да има около себе си известна обвивка. Може да се образува тогава при съпротивлението светлина и топлина. Тези два предмети, като се привличат, то съпротивление в пътя на движението ще има, то е тежест. Тежест та не е нищо друго освен съпротивлението на онази сила, която се движи. Например, едно тяло за един килограм, това е силата, с която се движи. Значи, стремеж. Казват за някого: „Тежък човек е той.“ Значи има идеал. По някой път казват: „Тежък за онзи, който е муден, бавен“, а по някой път казват за някого: „Той тежко се държи“, значи умно се държи. Трябва да имате един ум схватлив, ловък.

Всички желания могат да се реализират. Кои? – Които с в твоята система. Всички желания в слънчевата система могат да се реализират от силата на Слънцето. Или всички планети в Слънчевата система могат да се движат вътре в Слънцето, а планетите, които не с от Слънчевата система не могат да се движат вътре в Слънцето. Следователно, ако в тебе има известни желания, които с непостижими в дадения случай, то трябва да имаш търпение. Например има слънчеви желания, които за да се реализират, трябват 20 милиона години. За да се реализира едно желание на Меркурий, трябват три месеца. За толкова време се завъртва Меркурий около Слънцето. А едно желание на Месечината още по-лесно може да се реализира. Най-лесните желания с на Месечината. Месечината се завъртва около Слънцето за 27 дни и няколко часа. Ако искаш за 27 дни и нещо (*няколко часа*) да реализираш желанието, дръж Месечината. Ако твоето желание върви по пътя на Венера, то желанието ти ще вземе 240 дни, за да се реализира. Значи за едно любовно желание се изискват 240 дни. Защо астролозите с турили интелигентността на Меркурий, а не на Юпитер? Защо с турили Меркурий да бъде носител на интелигентността? Колко е далеч Меркурий от Слънцето? Той е най-близо до Слънцето, именно 57 и

половина билиона километра. Защо Венера с турили да представлява известни желания на човека? Има си причини. Значи, по отношение на Меркурий трябва да кажем: човек трябва да има това съотношение от Слънцето 57 и половина километра, за да има интелигентност. После вземете Сатурн, там има потенциално подозрение, но там има и една разумност. Юпитер има благородство, Сатурн има философия, но там има и нещо меркурианско. Всички духовни хора имат връзка с външните планети – Нептун и Уран.

Тези астрономи, които с наредили това, от къде с черпили тия познания? Има ли нещо реално в това или само с наредили така да залъгват хората. Разбира се, за да се разреши тази трудна задача, трябва научен труд. Това е една трудна задача, така трудна задача, както е трудна задачата на всеки, който изучава охлювите. Той иска да намери кога, преди колко хиляди години, охлювът е образувал тази черупка? И как му е дошло на ума да образува тази спираловидна черупка, а не както мидата? Защо мидата е направила черупка от две половини, а охлювът е направил така спирална? Един учен човек ще опише живо предмета, така красиво и дълбоко, а друг ще каже: „На охлювът толкова му е стигало ума." Не. Охлювът, когато е съграждал тази черупка, той е имал известно прозрение. Мравите и при най-големите суши, при тропическите места, те си имат влага. Наскоро един учен човек е отрил, че тия мрави копаят на 28 м дълбочина канал до водни извори. И мравите слизат до там и си носят вода. Затова мравунякът им всякога е влажен. Кога им е дошло на тези мрави да правят това инженерство? Те си имат канали, кладенци. Това е открил някой си учен.

Щом влизате в живота, както сега сте устроени, трябва да знаете, че този живот почива на разумна основа. Както сега сте устроени в вас работи една висша разумна сила и ако вървите по нейните пътища, всички ваши желания с постижими. Тази сила не ви е

създала като играчка, тя е внесла в вас съзнание. И това показва, че не ви е създала като играчка. И затова ще постигнете нещата, ако се водите съобразно законите ѝ.

Всеки предмет можете да съдите колко време ще съществува според ползата, която принася. Ако поставите един часовник тук, ще го държите много време, но ако поставите тук един предмет, който прилича на часовник, но не работи, то той няма да стои много време, ще го махнете. Значи, за разумните неща всеки се интересува, а за неразумните неща, никой не се интересува.

Значи, ще намерите разумните желания. Има в човека разумни желания, които съдействуват за неговото развитие. В природата има известни съображения за всичко, което тя прави. Природата е поставила интелигентността отпред на челото. Защо не я е поставила отзад? Челото показва посоката, пътя на движението. Интелигентността показва пътя, по който човек се движи. Следователно всякога, когато мислим, всякога ще тръгнем напред. Движението ти не е назад, а напред. И ако вземем в съображение челото си, можем да изчислим какъв е твоят път. Като вземем в съображение височината и широчината на челото си, можем да определим, какъв е пътя ти, и каква е оста на твоя живот. На някои от вас оста е наклонена на 45 градуса върху техния живот. Питам: при един наклон от 45 градуса на вашата ос, какво можете да постигнете? А на някои хора оста се приближава към перпендикуляра. Оста е перпендикулярна към какво? Към посоката на движението. Това се нарича правия път. Когато се говори да се движиш право, то се разбира перпендикулярно на стремежа, на пътя, на който се движим. И отношенията ти в природата да бъдат прави. Всеки един от вас може да преведе явленията в природата към себе си, за да има една ясна представа за себе си.

В празното време вие можете да се занимавате с тези науки на гаданието. Тези науки на гаданието с отвлечени науки, защото гаданието се основава само на интуицията. У онзи, който гадае, интуицията може да се превърне в гадание. Човек, като се упражнява дълго време, може да се превърне у него интуицията в наука. Най-напред с субективния и обективния ум се досещаш. Например, виждаш един човек и се досещаш какъв е той. Разумният човек казва: „Струва ми се, че тази печка е запалена, понеже чувствувам, че иде топлина от горе към ръцете ми“, а друг не чувствува нищо. Значи неговата чувствителност е по-малка. Първият възприема известна топлина от печката. А щом има топлина, трябва да има гориво в печката. Това е по интуиция. Всеки един от вас трябва да има интуиция. Но за тази цел човек трябва да бъде много спокоен. Това го наричат самообладание. Под спокойствие не се разбира инертност, а самообладание, за да може да възприема. Щом възприятията на човек с прави, тогава и знанията му ще бъдат прави.

Най-първо човек ще трябва да има естествени чувства. Човек не може да мисли правилно, ако неговите чувства не с естествени. Щом твоите чувства с неестествени, например ти си разтревожен, тогава и мисълта ти не е правилна. Преди всичко трябва да имаш здрави чувства, тогава и мисълта ти ще бъде здрава. Или на друг език казано: не можеш да изучаваш един предмет, към който нямаш любов. Каквато и да е наука, ако я обичаш, можеш да я изучаваш. Там е голямата тайна. И в науката, и в изкуството любовта играе голяма роля. Трябва да имаш силно желание, силна обич и тогава ще имаш способността да реализираш това, което тази наука изисква. Някой ще каже: „На нас много знания не ни трябват.“ Малкото знание умъртвява, а многото знание го възкресява. Многото знания изравят човека и го възкресяват. А малкото знание го погребва. Малкото

знание прави човека магаре и ражда робството, а многото знание прави човека да мисли и ражда свободата.

Не мислете, че онзи, който хитрува, е умен. Той е глупав. Хитрите хора с глупави хора. А многото ум, многото знание ражда свободата. Че ако ти разбираш геология, ако ти разбираш строежа на земята и с твоята философия знаеш къде се намират скъпоценните камъни, злато, сребро и прочие и правиш изчисления къде се намират и прочие, тогава няма ли да бъдеш богат човек? Или: ако разбираш силите на природата например, няма ли да бъдеш богат човек? Ще бъдеш. Защото хората днес се нуждаят от електричество. Ако ти разбираш строежа на човека и знаеш как да поправиш едно дете, тогава няма ли да бъдеш голям педагог? Ще бъдеш.

Някой казва: „Човек е роден така." Вярно е, че е роден, но де се намират заложбите на неговото знание? Де е неговата любов? Де е неговата смелост? Де с неговите възвишени идеали? Източните народи казват, че човек имал 7 тела едновременно. Тогава, щом има 7 тела, има и 7 глави, 7 стомаха, 14 ръце, 14 крака, 14 очи. И ако ти в живота си се спъваш, тогава не си развил всичките очи. Ти имаш две очи за светлината, две очи за ума си и прочие, от теософско гледище. Някои казват: „Менталното тяло не е развито." Не, тия бабини деветини не ми ги говорете. Те не разбират философията. В едно яйце пилето е вътре. Всичката памет е вътре в него, извън яйцето и пилето. В яйцето е потенциалното пиле, а отвънка е кинетическото пиле. Другите тела с турени, те с сформирувани тела, но някои казват, че трябва да сформируваме своето умствено тяло. Тогава питам: ако моето умствено тяло не е сформирувано, как ще мисля аз?

Но да оставим критиката. Критиката не е наука. Да чопли човек, това не е наука. Но критиката е едно спомагало за науката. Аз няма какво да критикувам. Аз, като погледна човека, разбирам го. Да кажем, че вашата система не е правилна. Аз сравнявам, имам един

образ в природата, имам и един образ и в мене. На другите хора ще говоря според степента на тяхното прозрение. Ако му кажа, че аз съм направен както целия космос, тогава той ще каже: „Много голямо мнение имаш за себе си!“ Ако му кажа, че природата е направена, както аз и ти сме направени, той ще каже: „Как така? Значи ти си образец!“ Аз му казвам: „Природата не съм направил аз, но природата и мен, и теб с направили по същия терк.“ Някой ще ти каже, тогава: „Много мислиш за себе си!“ Това не е наука. Аз рекох, това е един факт. Че аз съм направен по тази форма, която съществува в природата. Аз това го констатирам като един факт. И заради мене е вярно това. То, и за който и да е човек, е вярно. С такива противоречия ние се спираме от правилното познание. При такива противоречия не може да има наука.

Някой например казва: „Представете си какви дивотии има в неговото учение. Той казва, че неговата теория е навсякъде, както космоса. Че къде с звездите, слънцето и прочие? Глупаво е това учение. Той казва още, че цялата природа е навсякъде по неговия терк. Това е глупости! Той казва още, че той има връзка с Онзи, Който е направил света.“ Този човек, който търси противоречие, ще каже, че всичко това е глупости. Той ще каже: „Аз разбирам да се понаядеш, да си ушиеш дрехи, а пък това за звездите и прочие, това не е за нас.“ Така ще каже онзи критик. Това не е критика.

Когато кажа аз, че съм направен по образеца на природата, това показва една връзка. Когато кажа аз, че съм създаден по законите на природата, подразбирам, че аз мога и имам право да изучавам природата и в малък размер тази природа може да се отразява в мен и аз да я проучавам. Аз не мога да обхвана тази обширна природа, но като съм малък образец, мога да изучавам устройството на вселената. В мене има разум така, с който мога да определям дали нещата с разумни или не. Като му кажа на човека: „Всички сме родени и трябва

да живеем в природата“, тогава той ще потвърди. Като му кажа: „От слънцето, от хората и прочие, влиза знание в нас. И по измененията на топлината, светлината и прочие, ние добиваме опитности и ставаме малко по-умни.“ Той ще каже: „Да, да.“ Това е да говориш на един простак. Някой казва: „Говори ми на един разбран език.“ Мога да говоря. На всички езици говоря аз, но за да бъда понятен, ще кажа на човека: „Аз имам желание да изуча всички езици.“ И тогава той ще каже: „Да, да.“ Ако му кажа аз, че мога да говоря и езика на животните и на растенията, той ще откаже това. Като му кажа, че съм се занимавал с ботаника, че еди-кой си ботаник, еди-как казал. Той ще каже: „Да, да.“ Тогава противоречие няма да има. Човек трябва да бъде умен. На религиозните хора лошото е в това, че те говорят на един класически език.

Когато синът говори на баща си най-учени работи за гравитация, баща му му казва: „Много учена работа е тази!“ В всичко това има една вътрешна красота. Когато синът разправя, бащата се чуди. Баща ти е орал на нивата и казва: „Има нещо в това дете, аз съм просташка глава.“ Бащата се учудва и вижда, че има синът му знание. Синът му почва да разправя за науките. Бащата повиква още един, който да слуша какво говори синът му. И онзи казва: „Какво го пущаш на училище, малко му е мръднало.“

В сегашния живот има две течения. Едно движение съществува в природата, движение на потик и едно движение инертно, което спира всеки един потик. Това е един факт констатиран. Щом се зароди в тебе един потик, веднага ще усетиш едно съпротивление. Ще усетиш един първоначален потик и после съпротивление. Това трябва да се преодолее.

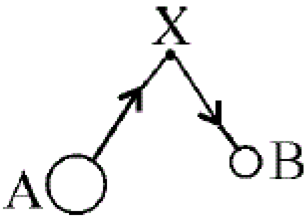

Фиг. 3

В природата има поляризиране, както при едно махало. Трябва да излезнеш от тази орбита. Например ти искаш да отидеш на Месечината. Това е едно законно желание. Но има известно съпротивление. Ако направиш известен апарат и той ще има известно съпротивление. И трябва да изчислиш. И трябва една възвишена интелигентност, за да изчислиш съпротивленията, и да ги превъзмогнеш. Малко се изисква, за да превъзмогнеш тези съпротивления. Направете прав път от Земята към Луната. Най-първо отивате в известна посока и като дойде до едно място, там има известно съпротивление (при X) и оттам ще образувате ъгъл. И като минете тази точка, ще вървите по-лесно.

Желанията не можете да ги постигнете по права линия. По права линия те с непостижими. Ще ви дам едно просто наблюдение. Вие сте човек, живеете на земята. Вие сте човек, който иска пари. Луната е банкеринът, а X е неизвестния. Отивате при този банкерин и му казвате: „Искам да взема от вас 10 хиляди лева.“ Той казва: „Как се казвате? Как ви е името? Доведете някой, който ви познава.“ Това трето лице е X. Банкеринът пита: „Може ли той да стане гарантин?“ Това, третото лице е съпротивлението. Тогава можете да идете на Месечината. Значи можете да влезете в касата на банкерина и да вземете. Ако не може да намерите гарантин, банкеринът ще ви каже:

„Не мога да ви дам парите.“ Затова не можете да идете на Месечината. И в всяко едно такова желание, има такова съпротивление, и в мисълта, и в чувствата е така. Значи, има един Х. Значи 128 най-напред вървите нагоре, към Бога. Ще имате стремеж към Бога. За да мислиш за Бога, това е начин за реализиране на нещата. Ще дойдеш до известна точка и след това Бог ще ти даде пътя. Той е кредитор. Той е гарантът. И ти ще реализираш желанието си. Без този гарантин, ти не можеш да идеш до Месечината. Щом искаш да идеш до банкеринът, ти трябва да се стремиш към една разумна сила. Щом вървиш по нейните пътища, тя ще те огради. Ще идеш до Луната без никаква катастрофа. Инак много пъти ще си строшиш главата. Бог е необходим, за да постигнеш своите желания.

Човек трябва да изучава геометрията, зоологията, ботаниката, физиологията, археологията и др. Трябва да разбираш функциите на тялото. Трябва да изучаваш геология, строежа на пластовете. Ти казваш: „Твоето име е Иван.“ Но това още не е познание. Трябва да знаеш и неговия ум, и неговия характер. Приятелство може да се образува с един човек, който познава твоя ум и твоето сърдце и при това е добър. Каквото каже, направи го. Ако ние не се познаваме, не можем да имаме връзка. Следователно, познанството или приятелството зависи от оная, естествената постановка: да се познаваме. Като се познаваме, ще имаме естествените връзки. А щом не се познаваме, ще имаме нещастие в живота.

Човек трябва да бъде разумен, човек трябва да бъде добър, да бъде любвеобилен, да има Любов към Бога, после трябва да има вложено това, което изучава. Т.е. да се стреми да реализира нещата, те да добият една форма. Това е постижение. Значи, мислите, чувствата и действията на човека всякога трябва да се реализират. Това е животът. В реализирането на мислите, чувствата и волята е проявата на живота. Щом няма мисли, щом няма чувства и волеви действия,

тогава няма живот. Съединени, всички стремежи на хората трябва да дават потик към идеалния живот. А идеалният живот е потик на всичките разумни същества.

Само Светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

8 школна лекция на Младежки Окултен клас, 12.X.1928г., петък, Изгрев.

МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА ЗА СЪБУЖДАНЕ НА ДАРБИТЕ

5 часа сутринта

Отче наш

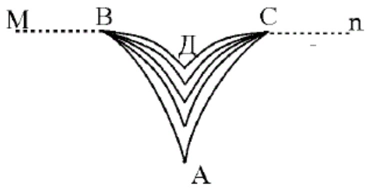

Фиг. 1

Да кажем, че AC и AB са наклонени повърхнини. Да допуснем, че в двете посоки имаме движение към едно и също място. Имаме движение от „m“ и движение от „n“. Да допуснем, че това са две реки, които се спускат към A. Какво ще се образува? Тези двата извора най-първо ще се слеят в точката A. Но допуснете, че вие имате в точката A една турбина. По закона на падането може да изчислите каква енергия може да се образува. Например как ще изчислите, как ще определите един човек дали е енергичен или не? Има закони, по които може да изчислите каква енергия има той. Или в дадения случай каква енергия той развива. Един инженер ще изчисли каква енергия ще се образува от тази турбина, как ще се осветли и ще се използува. Онзи, който не знае и като забавление слиза надолу по BA и CA. Тогава какво ще стане с него, като слиза по тази наклонена площ? Защото катастрофите стават по наклонените плоскости.

Да допуснем, че намалим тези опасни мъчнотии. Можем да намалим тези опасности. Щом можем да намалим тези опасности, не

могат ли да се намалят по същия начин и известни мъчнотии в живота? Могат. Да допуснем, че теглим линия от едната и другата страна на точката Д. Щом линиите отиват към Д, а не към А, то наклонът се намалява. По този начин мъчнотиите се намаляват, но същевременно се намалява и производството на енергия. И най-после, ако се образува една хоризонтална линия, то ще имаме нула енергия. Значи, ще имаме безопасност.

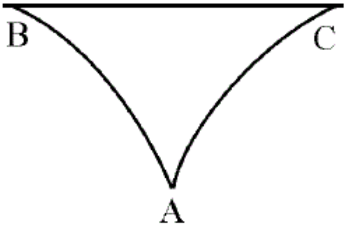

Фиг. 2

В съвременния обществен строй А е търговец, а С и В са длъжници. Тези двамата длъжници В и С внасят на А. Обаче един ден тези, двамата длъжници почват да разсъждават и казват: „Достатъчно толкова време, че внасяхме, я да се съюзим двамата.“ В и С се съюзяват и не внасят своя капитал в А и образуват една права линия. Образуват едно кооперативно съдружие ВС. В дадения случай едно съдружие може да бъде по-производително. Дали се развива по-голяма енергия при малките или при големите падения? Понеже вие искате животът ви да бъде безпрепятствен, без големи мъчнотии, както на глед онзи, който дирижира един оркестър с махане на ръката. Представете си, че вие сте първокласен диригент на „Хиляда и една нощ“ и някой, като гледа, си казва, че това е много лесна работа. Да. Но диригентът, докато дойде до там да маха с ръцете си, да дирижира, колко много се е приготовлявал.

В машината има два цилиндъра. Те са два капелмайстори. Единият от тях върви напред, а другият назад и колата върви напред. Можете ли да турите едно движение в права линия? Може ли движението да бъде праволинейно? Може ли живот без мъчнотии? Превърнете мъчнотиите, като вземете пример от техниката. Например можем ли да получим гориво, ако мъчнотията не се превръща, не изгаря? Или ако не се превърне една потенциална енергия в кинетическа? Този процес на превръщане на известна енергия от потенциална в кинетическа се нарича горение. А обратният процес се нарича загасяне, то е повръщане – кинетическата енергия в потенциална. Горенето е процес на разредяване. Вие трябва да превеждате тези процеси.

Що е мъчнотия? Мъчнотията е едно горение. Ще свършиш някаква работа. Ще стоплиш някоя стая. Слънцето е горе в пространството. То е една печка. Можем да кажем, че Слънцето е направено за Земята. И можем да си дадем голямо значение и да мислим, че Слънцето е за нас направено. Все едно да мислим така или не, както и да мислим, всичкото ни иде от Слънцето. Вие имате известна мъчнотия. Защо ви е дошла тази мъчнотия? Питам тогаз: защо ви е това падане СА и ВА?

С хиляди години овчари са пасли своите овци по тази долина и са използували тревата и. Обаче дохожда един инженер и използува енергията на водата. По-рано овцете са се давили в тези места, също и говедата, а сега инженерът използува тези води. Вие всеки ден се давите в тези мъчнотии, обаче дохожда инженер и създава осветление.

Вие имате известни мъчнотии, че ако човек нямаше мъчнотия, той щеше да бъде най-голямото страшилище на света. И най-красивите хора са хората с големите мъчнотии. И затова красивите хора са най-опасни. Че красивите места в планината не са ли опасни?

Когато виждаш един красив човек, ти ще седиш като някой турист със своята тояга. Той е красив, обаче тогава, както в планината има пропасти и води и трапища, също така и красивите хора са опасни. Най-първо той ви привлича, обаче който е ял попарата на красивия човек, той знае. Там човек може да замръзне. Например на Монт Еверес, на този красив връх се качиха двама англичани, но не се върнаха назад. Красив е върхът Монт Еверес, но който иде и не знае условията, не се връща назад.

Вие живеете в една природа, в която хората са културни, но съвременната култура подразбира и мъчнотии. Защо ви са мъчнотиите? Могат ли да се премахнат? – Могат. Ще впрегнете тази енергия на мъчнотията и ще създадете нещо. Но затова трябва знание. Ако имате една равнина като Тибетската, тогава питам каква култура може да развиете? Тибетската равнина, която е на 4-5 хиляди метра над морското равнище, там защо не може да вирее нищо? Царевица не може да вирее. Каква култура може да имате там? Култура в друго отношение може да имате, но да имате един живот, както е тук в Европа, не може. Всичките сте овчари, стада ще отглеждате. В такава равнина може ли да бъдете вегетарианци? Там няма и гори, и горивото е слабо там. Там има ред неудобства. Разбира се Тибетската равнина може да се превърне в по-удобно място, ако там живеят разумни хора, ако там има железници, шосета, тогава от по-ниските места може да се пренесе гориво, продукти. Тибетската равнина е място на висока култура, но на разумни същества. Високите места са за разумни същества, а не за обикновени хора. А при сегашните условия долините са за обикновени хора. Тези линии може да ги намерите и в човешкото тяло. В това падане ВАС, дето има най-голяма опасност, аз бих си турил всичкия си капитал в него. Най-устойчивия капитал е ВАС, това съдружие е най-устойчиво, а всички други, които отиват по-горе (например Д) са по-слаби. И

следователно, по-скоро могат да фалират или пък можем да кажем, че техният капитал няма условие за развитие.

При най-големите мъчнотии има най-добрите условия за развитие на живота. Каква работа може да си изберете в живота? Най-лесните професии са и[ли] цигуларството, или да бъдеш художник, да бъдеш писател, да четеш. Цигуларят има само един лък; художникът има само една четка; поетът само едно перо. Тръгне той, тури си перото на ухото. Писател е той. После мисли и после пак вземе перото. Те са най-лесните и най-хубавите изкуства. Но представете си, че вие сте между хората, които не разбират от вашето цигуларство. Те го разбират само при специфични случаи. Например българинът разбира музика само когато се жени. Българинът разбира изкуството само когато се облича на Велик ден, тогава той иска да се фотографира. Българинът разбира писателство така, ще ти каже: „Я ми напиши някое писмо." Той ще ти каже това, само като се намери на зор. И като го напишеш, той ще каже: „Учен човек е! Написа ми едно прошение. Това е понеже не е един прост човек." Ако вие сте един цигулар, при хора, които не се интересуват от музика, как ще ги заинтересувате? – Ще чакате удобните случаи, когато се женят и тогава и вие ще бъдете на мястото си с цигулката си. Кога българите викат поповете? Щом се роди някой или когато го кръстят или някой когато умре. И вън от тези случаи българинът казва: „Не ми трябват попове."

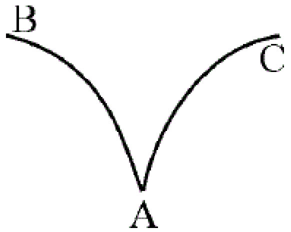

Фиг. 3

Има специфични случаи, моменти, когато човек може да развие своята дейност. Той трябва да разбира къде са тези специфични моменти. Този триъгълник може да го преведете. В човешкото лице къде ще го турите? Един човек, който няма капитал, може ли да прави погрешки? Щом някой човек няма ябълки, круши може ли да се краде от него? Щом от някого крадат, това показва, че има кражба, той имал говеда, овце и пр. Кражбата е едно неестествено положение на човека. Крадецът иска да наруши един естествен закон. Той иска да вземе без да даде. А пък законът е такъв, природата е умна. Ето къде е опасността: тя е турила един лост и онзи, който краде се намира на една равна плоскост.

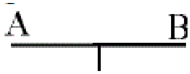

Фиг. 4

Опасността е в следното: да кажем, че той тръгва от точка А, към точка В. А тръгва към премета В. Щом А отиде при В, [...] той ще изгуби ли своето равновесие? И тази плоскост ще се обърне. В природата никога не можеш да вземеш един предмет, ако не поставиш на друго място някоя тежест, която да я балансира. Ако твоето добро няма съответното зло насреща, ти ще се обърнеш с главата си надолу. При гениалните хора седят и гениални глупци. При гениалните мъдреци седят и гениални глупци. Колкото глупецът е по-гениален, толкова и другият е по-мъдър. Някой казва: „Аз имам голяма мъчнотия в сърцето си.“ Ако ти се е свило сърдцето, после идва момент то да се [разшири]. В света, ако един предмет се е свил, ако една гайда е свита, какво трябва да и направиш? Ще я надуеш, тя ще с[и] посвири и ще се разтропат наоколо и ще кажат: „Я, дай тук половин кило!“ Ти кажеш: „Свило се е сърдцето ми.“ Това показва, че

външните условия на твоя живот са неблагоприятни. И ако всеки ден се оплакваш, тогава ще кажа: не си проучил още външните мъчнотии на живота. Следователно трябва ти наука. Трябва да учиш. И в тебе ще стане един гениален учен човек. Нека да го кажа това в по-проста форма: ти си един гениален глупец. Ти си роден глупак и от тебе нищо няма да стане, ако седиш така, както сега. Но ако дойде един по-голям глупец от тебе, той ще те направи умен човек. Когато някой ти каже: „От тебе нищо няма да стане.“ Тогава ти се събуждаш. Тогава рекох, тръгни по света да търсиш по-големия глупак от себе си.

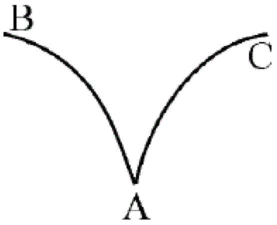

Фиг. 5

Тази дума „глупак“ може да я преведете. Глупак е онзи, който върви от С към А. Зимно време е. Той може да се хлъзне. Какво ще стане при това хлъзгане? Ако е умен човек, гениален, той ще опише как се е хлъзнал, как се е търколил. А онзи глупак ще каже, впечатленията на страданията му са много големи, той ще каже, когато го питат: „Остави се, качи се горе, за да видиш.“

Ще река следното: този ъгъл ВАС си има граници. Този ъгъл не може да иде по-далеч от центъра на земята. Значи, твоите мъчнотии по-долу от центъра на земята не могат да идат. Значи, всяко нещо си има своите крайни предели. Някой казва: „Безгранично". Обаче не е така. Всека една мъчнотия в тебе е създадена, за да събуди в тебе една дарба. Страданията, мъчнотиите, изкушенията, паденията, всичко това, което в природата съществува, най-големите противоречия са

създали добродетели в тебе. Това е закон. Няма никакво изключение. Всички се оплаквате, че паднали Адам и Ева. Но ако те не бяха паднали в тази долина и двамата, тогава не щеше да има никаква култура. И сега се наплодиха и работят тия грешни дяволи, но един ден ще им израснат крила като на светии.

Един ученик на Божественото учение ще трябва да знае следното: всички противоположни сили в природата, каквито и да са те и където и да са, имат съответни добродетели. В този закон няма никакво изключение. И някой казва: „Аз съм много тъпак, нямам памет." Всеки може да развие паметта си, но трябва да разбира закона. Изисква се едно научно занимание, трябва да знаете как да подхраните работата. Както сега ви виждам, колцина от вас разбират коя е моята мисъл, която искам да ви обясня. Вие може би казвате: „Учителят мъчнотии не е видел." Аз съм гладувал по 50 дена, аз съм носил на гърба си по 200 килограма, няма мъчнотия в живота, която аз да не съм опитал на гърба си. Не са опасни работи. Няма дявол, с когото да не съм се срещал и да не съм разговарял. Но трябва разумност.

Има една опасна страна в това. Един ученик, един студент имал голяма любознателност. Той имал една слабост каквото види, да го помирише. Един ден професорът носил най-силен амоняк, дал да го носи студентът и му казал: „Внимавай, че като помиришеш, ще стане чудо." Студентът го поднесъл под носа си и се намерил на гърба си. Когато студентът видел втори път професора с шише в ръка амоняк, бягал назад. Всякога дяволът, този професор носи едно шише амоняк. Той все те залъгва, но като се намериш на гърба си, той ще те обере и ще видиш, че Нямаш нищо и че професорът го няма вече. Един индуски адепт отива в Париж. Той казал, че ще направи опит, за да покаже своята сила. Качил хората на един експрес и казал, че може да спре експреса, ако иска. Но за да го спре, трябва да вземе

скъпоценните им камъни. Това им казал, преди да се качат на експреса. Качили се хората на експреса и той се хвърлил от експреса. Експресът не се спрял, но той задигнал скъпоценните камъни.

Един учен дух ще ви залъже, експресът ще замине и вие ще останете без скъпоценните камъни. Не чакайте спиране на експреса. Чакане, спиране на експреса значи, че някой взел лотариен билет и чака щастлив случай. Ти дадеш парите, експресът замине и парите си заминат.

Трябва труд. Но в същност не труд, а трябва доброта и трябва разбиране. Има и друг един закон: когато природата ви удостои с изкушения, с мъчнотии, със страдания, тя е обърнала внимание на вас. И когато вашият професор ви даде най-мъчните задачи, той има своя цел. Той иска да развие вашите дарби. Той казва: „В този талантлив ученик има нещо, но трябва да се раздруса по един начин по друг начин, за да излезе нещо от него.“ Природата е учител. Тя иска да събуди всека душа, тя иска да раздруса отстрани душата ви. А вие казвате: „Няма ли спиране?“ Но след като ви раздруса, като изгубите съзнанието си, тя пак ще дойде и ще даде малка помощ. Но вашите криви заключения са: „Остаряхме и нищо не научихме.“ Тогава питам: а младият какво е научил? Не разглеждайте нещата от гледището на вашия личен живот, но от гледището на цялото. Считайте, че възможностите на цялото човечество са ваши възможности и че падението на цялото човечество е и ваше падение. И когато чуете, че един учен човек е измислил нещо, ти се радвай и мисли, че и ти вземаш участие. Когато аз говоря нещо, то моята ръка идва на помощ, но няма да хвалят ръката, но ще кажат: „Умен човек!“

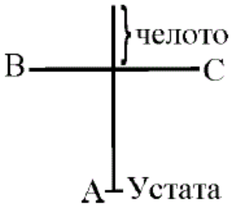

Фиг. 6

Да се повърнем към мъчнотиите. Колкото мъчнотиите са по-големи в живота, толкова придобивките ще бъдат по-големи. Аз не говоря за мъчнотиите, които вие сами си създавате, а говоря за естествените мъчнотии, които произтичат от органическата обстановка във вас. В и със са очи, а А е устата. Ако това разстояние между очите е по-голямо, това значи, че тази личност е разработила капитала си. Но това е само една трета от истината. Имаме друг един закон. За да бъде лицето хармонично, то трябва да се вземат пред вид следните отношения. Разстоянието между двете зеници е мярката, с която се мерят дарбите на хората. Един човек, на когото очите са близо до носа, той възприема по-малко впечатления, обработва повече. А когато очите са далеч, възприема повече впечатления и по-малко обработва. АВ е разстоянието между зениците към отвесната линия. Разстоянието от горния край на челото до устата, от тази отвесна линия до устата се вижда кой човек ще устои и кой няма да устои.

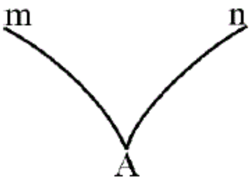

Фиг. 7

В живота си Трябва да се стремите да развиете вашите потенциални сили. Вие още не се знаете. Да кажем, че имаш една мъчнотия в живота си. Разреши п я по правилен начин. Вземете правилото Христово: Ако те ударят от едната страна, обърни си и другата. Защо? Аз обяснявам идеята: ако имате удар от „m“ към А, а другият удар е от „n“ към А, вие казвате: „Удари ме, че ми светнаха очите!“ Ако вашият учител ви зашлеви една плесница, вие запалете една свещ на Бога, защото ще станете умен. Получили сте такава енергия! Но гледайте да не ви бие някой глупак, защото ще станете глупав като него. Това е неговата философия в света. Светът не е създаден глупаво.

Ако сте в мъчнотии, вие сте за съжаление; ако сте оставени без наказание, без мъчнотии, то вие сте престъпници. Ако всеки ден има наказание, то вие сте от почтените. Ако търпиш глад, ако си необлечен, ако шапката ти, обущата ти са скъсани, това нищо не значи. Ще научиш едно изкуство. Тури една кръпка, закърпи ги. Обущата ти са скъсани, тури кръпка и на обущата си. Дрехите ти са нечисти. Съблечи ги. Досега не си знаел изкуството на прането. Научи го. Но казваш: „Аз съм учен човек. Свършил съм два факултета.“ Че тогава по-лесно можеш да переш. Ученият човек по-добре пере. Няма да съдере дрехите. Ако всички хора станат учени, тогава светът ще се оправи. Трудностите в живота, мъчнотиите, съмненията, колебанията, всичко това, което може да разсипе на глед душата ви, това показва най-голяма благост на природата към вас. Това показва, че природата е обърнала внимание на вас. Значи може да стане нещо от тебе. Паднеш веднаж, два, три, четири пъти, могат да се смеят хората на тебе. Че на кой учен човек не се смеят хората? Галилея посрещнаха ли го с венци, когато каза, че Земята се върти около Слънцето? Той, горкият отначало се уплаши и каза, че мисли, че не се върти, но после каза пак: „И при все това се върти!“

Някой път дяволът дохожда и казва: „От тебе нищо няма да стане. Гледай да прекараш живота си без мъчнотии.“ Обаче в Божията книга е писано: праведният с големи мъчнотии ще влезе в Царството Божие. Дяволът казва: „Праведният без никакви мъчнотии ще влезне в Царството Божие.“ И всички вие искате по дяволския път да влезнете в Царството Божие.

Мъчнотиите, това са истинския път, Божествения път. Това е вярно и в науката, и в живота, и във всичко. Премерете си разстоянието между очите, (*линията между двете зеници*) и отвесната линия от този хоризонтал до горния край на челото и до устата. Като мерите до устата, ще знаете, че трябва да измерите до червеното на горната устна. Трябва да видите колко пъти разстоянието между зениците влиза в тази отвесна линия и колко остатък има. После ще дойдем до научната страна.

Колкото повече се развиват в живота мъчнотиите, това показва, че потенциална енергия се превръща в кинетическа. Гледайте да не дойде във вас духът на индиферентността, та да кажете: „От мене нищо няма да стане!“ Изхвърлете тази мисъл от вас. Вие може да се развивате. Някои от вас може да станете физиогномисти, някои хиромантисти, някои художници. Но най-първо вътрешната хармония трябва да имате и вътрешните мъчнотии, които имате, трябва да ги трансформирате.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

9 лекция на Младежки Окултен клас, 19.X.1928 г., петък, Изгрев

ЕДИНИЯТ. ОСНОВНАТА ИДЕЯ НА ЖИВОТА

5 часа сутринта

Отче наш

Пишете върху темата: „Какви връзки могат да направят две разумни същества?“ Или: „Какви връзки могат да направят две разумни мрави, две разумни птици, два разумни елена и двама разумни човеци?“

Тези, които са изучавали физика и математика, казват, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тогава питам: между 4 точки колко плоскости може да прекарате?

Точката няма никакво измерение. Тя е несъизмерима. Обаче с какво може да се измери една права линия? С какво се измерва плоскостта? С права линия. Математиката е обоснована на метафизиката. В математиката няма нищо реално. Тя е най-отвлечената метафизика. И затова трябва дълго време да се работи върху това, отвлеченото, нереалното, за да се извади някой резултат.

Тези две точки са много близо, с най-силния микроскоп може да ги видите. Между тях може да прекарате само една силова линия. Ако турите четири точки, това е един квадрат, един куб. Права линия е тази, която е най-къса. Ако е малко по-дълга, тя е вече крива линия. Правата линия не може да бъде точка. във всека права линия влизат само две точки. Всека линия, която има две точки, е права линия. А всека линия, която има три точки, е крива линия.

Това правило метафизически може да се преведе в моралния живот. Една мисъл или едно чувство може да бъде неправилно, нечисто, може да има някакъв дефект. Чувствуваш, че има в това

нещо неправилно, но не знаеш къде е дефектът. Тогава правата линия в какво се е превърнала?

Законът на правите линии е следующия: Точка, проявена в природата, може да се движи само в една посока в дадения случай. Няма много посоки. И следователно тази посока ние наричаме права линия. Това е необходимо, неизбежно в живота. Ти можеш да се движиш само в едно направление: или назад или напред в две посоки. Когато кажеш, че принципиално трябва да се определиш, това показва, че ти трябва да се определиш само в една посока към Небето, към чистия, идеален живот. Отказваш ли това, ти имаш само един друг избор.

Моралът в какво седи? Човек, който да се качва, да слиза и възлиза, той върви в един правилен път. Обаче онзи, който не знае как да слиза, ще падне; образува се падение. Там, дето няма възпиране, има спиране. Онзи, който е паднал, той е изгубил своето равновесие и затова е паднал. А онзи, който не знае да пази своето равновесие, той се спира.

Някой път може да паднете. Например може да паднете в касата на някой богат човек, в банката на някой богат банкерин. И сутринта да те намерят затворен в банката при парите. Ако банкеринът отвори банката и те намери в касата си, какво ще помисли? Аз разсъждавам метафизически. Тези неща могат да [не] станат, но аз ги допущам. Има известна вероятност. Банкеринът има няколко начина за отваряне на касата. Той може да я отвори отдясно и отляво. Той ще отвори отляво надясно и отдясно наляво. Да кажем, че касата се отваря правилно, отдясно наляво. Но щом е влезнал този човек в касата, то банкеринът може да я отвори отляво надясно. Значи, разменяват се опорните точки. Онзи, който е в касата, се учудва на себе си; той не е предвидил едно нещо: че тази каса може да се затваря по друг начин. Той съзнава, че е направил погрешка. Той е трябвало да направи

такава промяна на касата, че банкеринът да не може да я отвори по друг начин. Този банкерин се учудва, как е влезнал онзи в касата и е затворен. И защо, като е отворил касата, не е взел парите и да си отиде? И двамата разсъждават. Всичко това става моментално.

Това е вярно и по отношение на вашия живот. Например случило се е нещо във вашия живот и ти си мислиш, защо се е случило? Например казваш си: „Защо паднах?“ След като си паднал и станеш, да кажем, че не се изтърсиш и когато другите ти кажат да се изтърсиш, ти тогава се изтърсиш. Защо не си се изтърсил веднага след падането? Защото ти през това време си мислил за причините на падането. Ти тогава казваш: „Тази задача не мога да разреша. Мнозина са се мъчили и не са могли да я разрешат.“ И чак след това се изтърсваш. Ако не разрешиш тази задача, втори път пак ще паднеш и пак ще дойдеш до тази задача. Дойде ти някое препятствие по пътя, по който вървиш. Ти паднеш. Правата линия не може да се продължи, а силите, които действуват, искат да се проявят. Тогава какво ще бъде движението? Тогава ще дойде втора права линия. Т.е. това движение от праволинейно ще бъде перпендикулярно. Значи движението на правата линия ще падне в прав ъгъл спрямо нея. В правата линия има една възможност да се подвижи в посока перпендикулярна на себе си. И така се образува плоскостта.

В природата най-малката плоскост се образува между четири точки и когато тази плоскост се подвижи в нова посока, перпендикулярна на себе си, тогава ще имаме тяло, например куб. Щом се дойде до куба, вий имате известен съзнателен живот. Когато правата линия се превърне, стане на плоскост, то животът от едноизмерен е станал двуизмерен. Ще мислиш, когато дойде до куба, животът е станал триизмерен. В правата линия вие имате една мярка, с която да мерите вашите постъпки. А плоскостите са граници на телата. Ако искате да направите нещо, трябва да имате плоскости.

Плоскостите ще бъдат граница на жилището. Този куб ще бъде заграден с плоскости. Що е кубът? Това е най-малката форма, в която може да се помести един зародиш. Кубът е най-малката форма. Тя може да бъде най-малко с 8 точки. Следователно кубът е една форма, в която зародишът може да си тури своите възможности.

Две разумни същества образуват една права линия. Четири разумни същества образуват плоскост, а осем разумни същества образуват куб. А пък метафизически можем да кажем: всека права линия се пази от два ангела; всека плоскост от четири ангела; а всеки куб от осем ангела. Те пазят тази форма, като някой скъпоценен камък. 2+4+8=14. Но в дадения случай само при формите имате осем ангела; понеже за линиите са два, а за плоскостта четири, стават шест. Осемте ще бъдат като потенциал във вас, а 4+2=6, шест ще бъдат на работа. Те ще образуват кинетическите сили. Тогаз изваждаме един метафизически закон, че потенциалните сили се отнасят към кинетическите, както 8:6.

Вий сте млади и ще кажете: „Що ни трябват нас тия метафизически разсъждения 8:6?“ Тогава аз ще направя превод. Известно време вие сте били малки деца. Майка ви е обичала. Били сте малко детенце, но по едно време вие израстнете, вземете едно огледало и почвате да се чешете, да се оглеждате. От где е дошла тази идея във вас? Вие имате една скрита идея в главата си. Щом се оглежда някой, той може да има следната идея в ума си: „Ще ида на гости и един приятел ще дойде.“ Вие се обличате за кого? Най-първо за себе си. А второто положение е, че вие искате да се представите на някого. Обличането, това е първата точка, а втората точка, това е лицето, на което искате да се представите. Значи имате две точки. Искате някому да се представите, само едно лице имате в ума си и вашето желание е това лице, като ви види, да ви хареса. Ако разрешите вашата идея и турите още едно лице вътре, тогава във вас,

ще се зароди една борба. Щом дойде трето лице, ще дойде и четвърто и целият този процес ще стане сложен. И тогава вие изгубвате първото положение. При първото положение вие сте били радостен, а сега имате смущение. Щом има смущение, това показва, че не са първите две точки, но че са влезли и други точки третата точка. Като дойде третата точка, вие се смущавате. Пред двете точки вие сте добър. Щом има трето лице, ще се роди спор.

Та рекох, в живота вие имате известно заплитане и не може да разрешите известен въпрос. Докато имате Бога, като една мярка в себе си и вие искате за Него да живеете, вие живеете морален живот, чист живот, имате само една идея. Но един ден влезне и друго лице между вас и Бога. Кое е второто лице, което може да влезне между Бога и вас? Това го наричат: Това е първата буква от думата. Да не пишем името му.

Метафизически, защо човек трябва да се облича добре? Може да се обясни. Обличането е закон на пробуждането на човека. Който не се облича, той не се е пробудил. Защо трябва да се обличаме? Защото сме се събудили. В мене има събуждане. Само който не се облича, той спи. От него нищо не може да стане. Следователно идейно казано: по-красиво нещо от обличането няма. Събудил се е той и трябва да се облече. И той казва: „Аз съм готов за работа!“ Първият процес е обличането, а вторият процес е работата! Ще тръгнеш в известна посока. Това са метафизически разсъждения. Ти казваш: „Защо ще се обличам?“ И казваш: „Не зная!“ Обличането е първия процес, процесът на събуждането. Щом Бог те прати в света, Той иска да се облечеш. Като се облечеш, като твоята дреха да няма, ти можеш да се облечеш само по един начин. Всъщност ти можеш да се облечеш по много начини, но има само един правилен начин; а всички други начини ще бъдат само едно отклонение от обличането. Постъпките на

хората се различават, но в дадения случай известна постъпка може да бъде права, само когато има своята идеална форма.

Само за Едного можеш да се облечеш! Ти можеш да се обличаш за двама души, за трима, 4, 5, 6, 7 хиляда. Но при всички тези обличания имате сложни форми. Щом се обличаш за двама, за трима и прочие, формата се вече усложнява. Най-хубавото облекло е, само когато се обличаш за Едного. Най-красива форма е когато се обличаш за Едного. Тя е най-красивата форма и най-простата, която приляга. Като се облечеш за двама, за трима и прочие, най-после ще видиш, че този, който се облича за мнозина, жунжурии, 3040 копчета, по шията, по ръцете, после копринени реснички, особени линии, та всички да харесат.

Сега да преведа. Вие например, написвате една книга и като пишете, вие сте дрехар. Написали сте един роман. Както един дрехар излага дрехата си на витрината. Така и вие излагате романа на витрината. Например романът от Виктор Хюго, от Иван Вазов и пр. В „Клетниците“, първата точка е Жан Вължан. Един нехранимайко, когото Виктор Хюго е направил светия. И другата точка Козета. Жан Вължан знае да работи с четка, написа една хубава картина. Обаче друг се влюбва в нея. И казва: „Да ти платя за картината.“

Най-простите процеси в природата можем да ги преведем. В дадения случай ти се обличаш, да знаеш защо се обличаш. Има две разрешения на този въпрос. Някой казва: „Аз живея за Бога.“ ($\underline{\mathcal{L}}$) Друг казва: „Аз живея за себе си.“ ($\underline{\mathcal{E}}$) Обличаш се за хората, живееш за себе си. Значи външно се обличаш за хората, а вътрешно се обличаш за себе си.

Човек, който живее за себе си, той е лош човек, той не е добър човек. А човек, който живее за Бога, той живее за хората. Човек, който живее за себе си, той е направил първия грях. Но ще кажете: „Защо да

е така?“ Представете си, че вие сте слуга на един господар и той ви е дал да свършите някоя работа. И вие вземете торбата с парите, спирате се в първата гостилница, напивате се и се почерпвате. И в това напиване, вие изгубите съзнанието. И като виждате торбата, казвате: „Кой ми е дал тази торба с парите?“ И казвате: „Тези пари трябва да ги употребя за нещо!“ Купувате автомобил, разхождате се, обаче господарят чака. Той е с автомобил, с цилиндър на главата, с бастун, но идва един ангел от Невидимия свят със своя остър меч и му казва: „Господине, слезнете, искам да се запозная с вас. Искам да ви представя на некое си важно събрание.“ Ангелът предвожда и онзи тръгва подир него. Ангелът го предвожда, за да събуди неговото съзнание, че тази торба не е негова. И да съзнае, чия е. И ето, онзи идва и вижда, че господарят се е изправил. Господарят му казва: „Как така, аз ви пратих без автомобил, без маншети, без цилиндър?“ Такива неща стават и с вас. Законът е този: като тръгнеш в живота, не се спирай в никоя гостилница, не прави запознанство; свърши си работата и като я свършиш, тогава се запознавай с приятели, за да няма нужда да идват ангели с мечове.

Това са ред метафизични разсъждения, които трябва да правите. Подобни съществуват в живота. Човек може да изгуби своето съзнание. Някой човек например, тури перото си на ухото си и после тръгва да си търси перото. Слугинята му казва: „Перото ти е на ухото.“ И онзи отговаря: „Човек, като мисли много, изгубва ума си“. Той е изгубил посоката на своето движение на своето съзнание. Това става и когато са на училище в гимназията. Например ти, като ученик, си научил много добре урока, но като излезнеш, става помрачение в ума ти и не знаеш да го кажеш. И казваш: „Заплетох се.“ А не, че не го знаеш. Но след като мине изпитната комисия, ти извън разправяш урока си. Затова ученик, като отиде да държи изпит, в ума си трябва да има само едното. Влезне ли друго нещо в

съзнанието му, той не може да издържи изпита. Отиваш на изпит, дръж само едното в своето съзнание, като че пред Бога ще даваш изпит. А никакъв професор да не ти е в ума. Влезне ли някой професор в ума ти, тогава или с двойка или с тройка ще издържиш изпита си. Това е метафизическо.

Когато човек живее само за себе си, той е създал едно неестествено отношение. Затова рекох, не живей за себе си! Живей за Бога! Работи за Онзи, Когото обичаш! Ти казваш тогава: „Как да позная кого аз обичам?“ Твоята любов към Онзи, Когото обичаш, няма да се измени през вековете. Щом се измени, ти не обичаш. Ти не си обикнал никого. Това същество наричам аз Вечното, Безконечното, Безначалното – Елигадай Елохим Ехова. Много имена има Той. Можем да Го наречем още Необятната сила, Разумната природа и т.н. Но това Същество, което можем да обичаме, то трябва да е по-разумно от нас. Такъв е законът. Човешкото естество трябва да обича най-силното същество. Това е мярка за човека. Най-силното, най-разумното и най-доброто. Това са качества на Бога! Ти казваш: „Дали Бог ме обича?“ Обаче, понятията на Бога за любовта са съвсем други, не са като нашите. Любовта ви към това Същество, която не се мени, това е Любов.

Кого ще обичаш? Ще обичаш това Същество, което в твоя ум с никое друго същество не можеш да го замениш. Само Него можеш да обичаш. Това Същество, което в даден случай не можеш да замениш с друго същество, Него ще обичаш. Това, което можеш да замениш, там любовта е временна, преходна. Това са временни, преходни работи. Отиваш на чешмата, измиваш си лицето, седиш в гостилница, наяждаш се, вземеш гребена, сресваш космите си и т.н. Това са временни положения. Има ли морал в това да си решиш космите? Това не е от морален характер. Това, което е от преходен характер, то няма реалност. Само сянката на дървото колко струва? Ако ви продам

сто сенки, колко струват? Ако ви продам сенките на сто ябълкови дървета, колко ще ми платят? Па, и сенките на плодовете им, ако продам, колко ще ми платят? Тези неща са само за забавление, които се отличават от реалността. В нас има известни идеи и стремежи и прочие, които са сенки, не са реалност. Нереалните неща са сянка на реалните. Когато човек има философия, то тя му служи като потик за онова реалното, което съществува. Ти казваш: „Аз трябва да живея!" За кого? Аз рекох, трябва да обичате само Едного! Ако сте млада мома, вие само се зачервите, в ума ви ще изпъкне някой подобен на вас. И казвате, че той един ден може да си замине. „Може да ме остави!" Тогава, каква е любовта ти? Това Същество, което в даден случай с никое друго същество не можеш да замениш, Него можеш да обичаш! И това Същество за тебе може да извърши всичко! В дадения случай това е Бог. Не говори за време и пространство.

Да кажем, че се решава една задача. Вие я решите и мислите, че се свършва работата. Не. Тя започва. 2+2=4. Да кажем, имаме следната задача: ако една каруца в един час изхожда 29 км, то за 10 часа колко километра ще изходи? 1:29=10:x Като намерите на колко километра е равен x, ще се яви друг един процес. Трябва да се види за всеки един километър колко трябва да се плати. И после, конете трябва да се отпрегнат. Процесът не е завършен. Процесът се разрешава без да се прекрати. Всеки процес, който ние разрешаваме, в последствие става по-сложен.

Сега какво е обличането, според новото определение? Това е пробуждане на съзнанието. Кого можете да обичате? Този, когото не можете да замените с никого другиго. С тази мярка можете да мерите нещата, всички величини. Имате едно правило, с което можете да разрешавате сложните въпроси на живота. Като обичате Него, тогава всички можете да обичате. Когато вие сте отпаднали, когато ви е обезсмислен живота, когато сте неразположен, седнете и

разсъждавайте метафизически: защо си неразположен? Разисквай отвлечено върху себе си: „Баща ми и майка ми ме родиха, дошъл съм и не зная защо съм дошъл.“ Да кажем, ти си бедняк и Нямаш нито 5 пари в джеба си. Ти си кажи: „Имам възможност да стана цар, да управлявам 10 милиона хора. Не, малко са! А, 20-30 милиона.“ Ти ще кажеш, че това са фантазии. Че тези фантазии ще дойдат. А инак как ще разсъждаваш? Ще кажеш: „Нещастен съм. Беден съм.“ Разсъждавай, че стани цар и т.н. Върху тези, хубавите идеи се спирай. И тогава ще дойдеш до приказката за онзи циганин и като носил делва мляко на главата си, размишлявал как с това мляко ще спечели повече и повече и най-после дошло до царската дъщеря! И тогава от радост подскочил и строшил делвата и млякото се разляло. Този циганин счупил съда с млякото, но се оженил за царската дъщеря. Много умен е той. Добил е една идея. Някой морализира и казва: „Не бъди като циганин!“ Не, не. Този циганин го турям като много по-голям философ, отколкото много други философи, които говорят. И той е оптимист. Той си мисли да се ожени за царската дъщеря.

В това отношение да направим метафизически превод: допущай, че всякога можеш да постигнеш всичко! Дали всъщност нещата са така поставени в момента, то е друг въпрос. Представи си, че имаш земя, че си свършил това и онова. По някой път нямаш никакво образование, можеш да допуснеш, че си свършил някой университет, че си свършил по естествените науки. Че си професор и като професор, ти казваш на студентите, когато ги изпитваш: „Я, стани ти и кажи. Ти стани и кажи, и ти.“ Представи си, че си свършил по философия и пак като професор изпитваш студентите: „Я, стани ти там.“ Или допусни, че си свършил по модерните езици, че си свършил два факултета. Кажи си: „Аз съм на две места професор, имам доста ученици.“ Това положение е по-хубаво, да станеш професор по естествените науки и философия, отколкото да се

убиваш с отрова. Да търсиш някое скришно място и да се убиваш. Да пишеш писмо, да те споменават. По-добре е да станеш професор. И допусни, че преподаваш.

Ти казваш, че това допущане е глупава работа. Ама другото положение е престъпление в квадрат. Аз насърдчавам философията, мечтанията. За два-три часа си станал професор, но след 4-5 часа работа огладнееш и виждаш, че за професора не е наготвено и търсиш една гостилница. Тя е затворена, търсиш втора и тя затворена; трета и тя е затворена и [в] целия град не можеш да намериш гостилница. Професор по естествените науки и по философия, а не може да намери отворена гостилница. Тогава ще се върнеш и ще станеш професор по философия на стоицизма. И пак почни да преподаваш, докато се уреди твоето положение. И то ще се уреди. Посмей се малко. Отчаял си се, направи си една смешка, посмей се. Представи си една гостилница с 25-30 тенджери и ти седиш на масата. Но после пак се събудиш и казваш, че това не е реално. След това напиши един малък разказ: Един професор, който е свършил два факултета и още не е ял. Напечати го. И като срещнеш някого, дай му тази книжка, той ще плати. Това е реалност. И тогава седи на масата в гостилницата и ще имаш сложено паприкаш, бифтек и прочие. Но дръж в ума си тази основна идея, че има Един, Когото можеш да обичаш! Благодари, че имаш философско въображение.

Философията твори, само че изисква по-дълъг процес. Ако ти силно пратиш през пространството мисъл, че си гладен, то има една вероятност, има закон, който е сигурен, който ще дойде в случай. По някой път има изключение. Тази твоя мисъл ще се възприеме от някого. Този господин, който и да е, като възприеме твоята идея, ще каже: „Искам вън да се поразходя, искам да нагостя един приятел!“ И той си фантазира, излиза от града. Ти вървиш и си замислен. Той те среща и ти казва: „Аз разбирам философите. Ти си много замислен.

Лицето ти ми направи голямо впечатление. Ела у дома!“ Ти отиваш с него у дома му, почнете философски да се разговаряте, отворите хубав, приятен разговор и той те нагости. Ето този професор на въображаемите практически учения завързва приятелство с едного през пространството.

Та, затова бъдете хора с фантазии. Защото всички идеи в света са все такива почитания, които са постижими. Но време се изисква на физическото поле, за да бъде част от тях реализирана. Защото всички идеи не могат да бъдат реализирани. И ако се реализират, то краят ще бъде все малко неприятен. Но в нереализирането на идеите, като остане нещо нереализирано, то е хубаво.

Една чешмичка тече, но представи си, че тази чешма изведнъж престане и изсъхне. Да не бъде твоето желание да измериш водата. Нека водата остане неизмерена. Ти казваш: „Искам да си завърша моята мисъл!“ Че ти искаш да се спре мисълта ти. Ти казваш: „Много обичам!“ Радвай се, че обичаш. Казваш: „Много страдам!“ Радвай се, че много страдаш. Ти казваш: „Аз се същисах вече!“ Радвай се, че си се същисал. Ти си почиваш тогаз. Радвай се на всичко, което става с тебе!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

10 лекция на Младежки Окултен клас, 26.X.1928 г., петък, Изгрев

НАЙ-ВИСОКОТО МЯСТО. ЗАКОН НА ИКОНОМИЯТА В ПРИРОДАТА

5 часа сутринта

Отче наш

Направете едно разграничение между книгите „Война и мир“ и „Клетниците“. Каква е разликата между тях? Кои са идеите на Виктор Хюго; кои са основните идеи на „Война и мир“ и на „Клетниците“?

Запитали едно дете: „Защо Господ направи птиците с два крака?“ – „За да ходят по-бързо.“ – „Защо Господ направил човека с ръце?“ – „За да работи“, казало детето. Баща му го попитал: „Защо Господ направил кучето с уста?“ Детето казало: „За да лае.“

За какво е създадена устата първоначално: да яде или да говори? Допуснете, че имаме следните числа: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. В този ред как са поставени числата? Кое число е най-голямо? 9. Значи в 9 имаме 9 единици. Тогава имаме друга една категория дето едното е по-голямо от двете, от 3, от 4 и т.н.

Да кажем, че в кошницата имаме един килограм ябълки. Колко грама съдържат, да кажем, десет ябълки? Тогава казваме, че тези десет ябълки съставляват част от единицата; всички тези девет части съставляват част от единицата. Един килограм може да се раздели. Допуснете, че имате една ябълка и я разделите на десет части. Каква ще бъде разликата между първото и второто деление? В първия случай частите си остават цели, а във втория случай едната ябълка е разделена на 10 части. Сега какви облаги може да имате при първото и второто деление? При първото деление, всеки ще има по една ябълка в джоба си. Да кажем, че сте 10 души. Имате един килограм от 10 ябълки, а при втория случай, ще ви се падне по една десета част от

ябълката. Какво ще правите със семките на ябълката? При първото деление ще имате семките на една цяла ябълка. във всека една ябълка имате по 10 семки. Изяждате една кисела и една сладка ябълка и виждате дали е еднакво числото на семките. В сладките дини, любеници се съдържат по-малко семки. Вкусните дини образуват малко семки, а безвкусните съдържат много семки. Та, сладчината на дините е отишла в семките. Когато една диня има много семки, всичката сладчина отива в семките; а когато има малко семки, тогава сладчината остава в тъканта на динята.

Един богат баща, да кажем, има един син и една дъщеря, а друг беден баща има десет синове и десет дъщери. Четете Стария Завет. Има хора, че имали по деветдесет сина и по сто сина. Кой баща ще бъде по-богат? Когато синовете се увеличават, бащата осиромашава, а когато синовете се намаляват, бащата забогатява. Този закон е верен. Да кажем, че една майка е родила 5 сина и 5 дъщери. Друга майка е родила само едно дете. В какво органическо положение ще се намерят двете майки? Вярно е, че майката, която ражда много деца, отслабва. Обаче има изключения. Когато децата, които се раждат с по-низша култура, майката губи от своята енергия, а когато децата са от по-висша култура, тогава майката печели в своята енергия. Този закон е верен и по отношение на човешките мисли и чувства. Когато чувствата са от нисш характер, човек губи от своята сила, а когато стане от висш характер, той печели в своята сила.

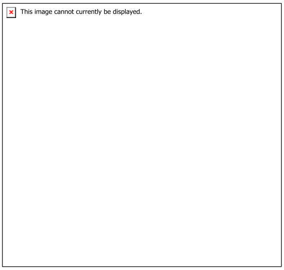

Фиг. 1

Всички форми, които съществуват сега в природата, си имат своите разумни причини. Каква е тази форма? Втората форма е същата като първата. Обаче, ако турите една форма в разни положения, вие ще се поставите в затруднения. Защото при [втората] форма веднага ще се досетите, че това е човешки образ, а при първата форма, не е. При първата форма, може би ще кажете, че това е терен някакъв си, долу кладенец. При първия случай, ще имате един вид разсъждения, а при втория случай, други разсъждения.

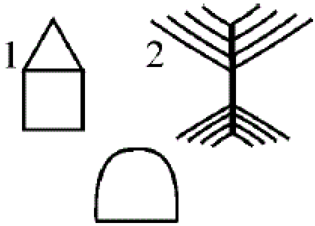

Фиг. 2

Какво си предполагате, че представляват рисунка 1 и 2? Какви идеи се крият в тези две фигури? Представете си, че долната рисунка е един кошер с пчели. Българските кошери са такива. Първата фигура представлява кошер, богат с мед. Втората рисунка представлява едно плодно дърво. Какво ще си избере мечката между плодното дърво и меда? Тя ще избере меда. А детето ще избере плодното дърво. Всеки човек избира лекия път. За детето е по-лесно да се качи на дървото, а за мечката е по-лесно да си избере меда. Виждали ли сте как мечката изважда мед? Обикновените работи в живота, някои правят човека смешен. Коя е най-обикновената работа сега в света? Най-обикновената работа и най-лесната работа е яденето. По-лесна от яденето няма. И затова няма същество, което да се отказва от тази работа. Тя е лесна работа и при това не само лесна, но и приятна.

Когото и да накараш, няма изключение в природата, той ще каже: „Тази работа ще я свърша!“ И затова, щом някой път си мързелив, ще си кажеш: „Свърших си работата лесно, както яденето.“ Нека яденето да ти служи като морал. Някоя работа ти е много мъчна. Ти кажи: „Тя ми е много лесна, като яденето.“

Кой е онзи вътрешен стимул, който прави тази работа, яденето, така лесно? В яденето има един основен закон че всеки който яде, все придобива нещо, има печалба. Няма изключение. Следователно, това в което всякога се придобива нещо, е лесно. А има други случаи, когато работиш, работиш и нищо не придобиваш.

Аз ви казах, че най-лесната работа е яденето. Вие сега казвате: „Коя е най-мъчната задача?“ Някой ще каже: „Да седиш гладен.“ Това е по закона на контрастите. Това, чието извършване е най-лесно и дава печалба, то всъщност представлява за човека и най-голямата мъчнотия; при него седи и най-голямото зло.

Разбира се процесът на яденето не е така прост, както мислите. Той е един от най-сложните. Вие досега сте се спирали върху яденето като прост процес. Но той е един от най-сложните процеси, каквито аз зная. Преди да почне човек да яде, преди да се разреши въпросът за яденето, ръководителите на човечеството са мислили, мислили, докато се разреши този въпрос. Защото светът не е могъл да съществува без ядене. И като са разрешили въпроса за яденето, тогава са почнали творчество създаването на света. Разрешили са икономическия въпрос. Икономията е свързана с яденето. Процесът на яденето е свързан с обмяната на веществата.

Най-първо в какво седи яденето? Когато външният живот се влива в нашия живот, започва процесът на яденето. Той е непрекъснат процес. Човек като яде, нали се увеличава теглото на тялото му. Вие, като сте гладен може да се претеглите. Някой казва, че е много гладен. Ще го претеглим и после, след като се наяде, пак ще го претеглим. И

тогава, можем точно да определим, с колко грама е увеличено теглото му. Ще имаме точни мерки. Ще имаме факти. Ще намерим един човек много гладен, ще го претеглим. Тогава ще претеглим втори, трети, четвърти, пети. Някой казва: „Аз съм много гладен.“ Ще го претеглим. И като се наяде, пак ще го претеглим. И ще имаме тогава едно отношение. Каква е идеята? На един слон му трябват 5 крини ориз, за да се наяде добре. Второ, на един човек му трябва един килограм. Трето на една лисица и трябва една кокошка. Четвърто на едно гълъбче му трябва 20 житени зърна, за да се наяде за един обед. Пето на една мравка и трябва едно малко зрънце, за да се наяде. Този обед на слона от 5 крини ориз, колко време ще вземе за човека, да се продоволствува от такова количество ориз? За половин година можете ли да го изядете?

От това можем да извадим известно логическо заключение за своето възпитание. Значи, ако имате една идея подобна на слон, трябва и 5 крини ориз. Тези 5 крини ориз колко килограма правят? Ако са крината по 12 килограма, те правят 60 килограма. 60 килограма ориз по 25 лева, колко правят? Правят 1500 лв. В един килограм влизат от 16 18 000 зърна.

Противоречията в света могат да се обясняват, защото в природата има икономически похвати. И ако някой път не позволява нещата, [тя] си има своите съображения. Някой човек иска слон, но природата не го дава. Тя казва: „За тебе не е слона, понеже всякой ден по 1500 лв. трябва да харчиш.“ В България, ако имаш слон, можеш ли ежедневно да харчиш толкова пари? Например ти искаш да бъдеш красив. Но красотата е голям слон. Вие искате да бъдете гениални, умни и това е един от най-големите слонове. Ако имате такава сила, толкова голяма като слона; ако имате такъв силен ум, голям като слона, тогава в какво ще го впрягате? Нали сега има гениални хора?

Какво е дал Виктор Хюго? Какво е дал Кант? Все са се мъчили тия гениални хора да създадат нещо.

Вие се спирате на повърхността на нещата. във вътрешния живот не влизате, в дълбочините. Защото ако тръгнете в някое планинско място и искате най-хубавите извори, то колкото по-високо сте, толкова водата е по-чиста. В най-високите места ще имате най-чистата вода, понеже по-долу може да е омърсена. Най-често идеите се намират на най-високите места. А кое е най-високото място? Бог. Какво нещо е Бог, се питат. Бог е най-високото място в света. Нищо повече. Най-високата планина в света е Той. Какво нещо е Господ? Най-високото място. Но на това високо място, нито един човешки крак на върха не е стъпил. Не само човек, но и никое същество не е стъпило на това най-високо място. Следователно, то е като един висок, велик идеал. И планината е една отвлечена идея за някоя мравка.

Вие говорите за човека, обичате го, но искате да пипате неговите уста, ръцете му и пр. Това не е човекът. Тялото не е човекът. Тялото е израз на обективната страна на човека. Тялото не показва, какъв е човекът по същина.

Та рекох, Бог, това е най-високото място. Вече имате една ясна представа за това. Философите казват за Бога: „Това е абсолютното, безконечното, безграничното, несъизмеримото.“ Обаче, какво разбират под думата „абсолютно“? Никой досега не се е качил на този връх, на Абсолютното. Кой е свидетел, кой е видел, че Христос се е качил на този най-висок връх на планината. Той казва: „Отивам при Отца си!“ Но когато дойде синът при Баща си, Баща му му дава едно по-малко столче, а Бащата седнал на по-голям стол. Следователно, Бащата седи на по-високо клонът не може да седи по-високо от дървото. Ние трябва да разсъждаваме за цялото. Христос е проявление. Той е един голям клон. Клонът не може да бъде по-висок

от дървото. Дървото съдържа всякога нещо, което седи по-високо от всички клони с няколко сантиметра. Никой не може да обясни абсолютното, безграничното, безконечното. В безконечното разбираме движение, което няма край, това, което в своето движение е непрекъснато. Докато конецът държи, хвърчилото трябва да хвърка. Но щом се скъса конецът, хвърчилото не хвърчи. Българинът иска да каже, че едно същество, което е без конец, нищо не го държи. Абсолютното само по себе си никакъв конец не го държи. То е свободно. Бог е свободен, не е ограничен. След това идат другите определения Безначален. Идеите на Абсолютното се покриват с идеите на Безконечното у българина.

Сега, коя е основната идея на тая лекция? Че природата си има и своя икономия. Всеки един от вас е дошъл в природата на икономически основания. И всеки един, съобразно тази икономия, се кредитира. Природата казва на някого: „Това не е за тебе." Ти казваш: „Моята идея не се реализира." Казваш още: „Умирам с отворени очи." Може ли човек да умре с отворени очи? Щом му са отворени очите, той не е умрял. Той е престорено умрял, щом му са отворени очите. Кога касата остава незатворена? Какъв ще считате онзи, на когото касата е оставена незатворена? Това показва, че сметките му не са завършени. Значи сметките му са още отворени. Значи този, който умира и очите му са отворени, неговата банка е отворена. Касата му е отворена и има още да работи.

Човек има желания, които може да са непостижими. Какво е едно непостижимо желание? Допуснете сега, че на когото и да е от вас, комуто никой не е обръщал внимание, аз му давам един скъпоценен камък, по-голям от едно камилско яйце един с такава големина? Да допуснем, че имате един скъпоценен като камилско яйце. Доброкачествен, скъпоценен камък. Той ще струва 30-40 000 английски лири. С този скъпоценен камък, вие можете ли да седите

на изгрева си? Всека вечер ще имате посещение. Всички ще ви обикнат. Всички ще се запознаят с вас. Най-първо у всички ще се появи любопитство да ви видят. А второто желание ще бъде да го откраднат. И една вечер може да изчезнете и вие, и камъка. Тогава има ли си смисъл да имаш един голям камък, за да изчезне камъкът и да изчезнеш и ти заедно с него? Та, природата е разумна, когато тя даде някоя велика идея в човека, тя изисква тази идея да остане и да можеш да се ползуваш от нея. Щом не можеш да се ползуваш, ще я изгубиш и ще станеш нещастен; и ако не можеш да я пазиш, тя няма да ти се даде.

Сега мнозина от вас са нещастни. Казваш: „Господи, много работи съм искал и не си ми ги дал!“ Твоето желание разумно ли е, навременно ли е? Имаш ли гръбнак да храниш слона? От всички идеи коя идея бих избрал: лисица, гълъб, мишка, слон и човек? (– Човек.) След като имате едно гълъбче и му дадете обед, каква полза ще ви принесе гълъбът? Как биха използували гълъба? Както знаете разноските му не са големи. Около стотина зърна на ден. Онези от вас, които разсъждават, всякога може да разрешите известни идеи, които имате, какво е отношението за постижението на известни идеи? От какво зависи приятността от една идея, която може да се реализира? Колкото реализирането е по-далечно, толкова радостта е по-малка и колкото реализирането е по-близо, толкова и радостта е по-голяма. Реализирането на известна идея е най-голямата радост. А изгубването на една идея е скръб. Всякога в човека има радост и скръб, загуба или печалба. Само че, по някой път загубата е фиктивна, а по някой път наистина има загуба.

За живота вие трябва да имате ясна представа. Какво е реалният живот? Това, което си изгубил и това, което си спечелил, да можеш да ги оценяваш в дадения случай. Не знаете ли, че малките работи могат да ви спасят? Например да проучите лукът какви свойства има? Той

може да ви помогне за нещо. Например на един богат човек кракът го заболява и вие го излекувате с печен лук. Ще го опечеш малко, ще вземеш прясно масло, ще вземеш една люспа от лука, ще я намажеш с прясното масло и ще превържеш болния няколко пъти и той ще оздравее. И така ще излекувате този милионерин. Лукът ти казва: „Не ми се смей! В мен има нещо. Ти трябва да се запознаеш с мен.“ Някой казва на някого: „Ти си една лукова глава.“ Запознай се с луковата глава, с целебните свойства на лука и на чесъна.

Та малките работи могат да ви помогнат и да подобрят вашето положение. Та малките неща не ги пренебрегвайте. Ти казваш: „Трябва да се живее. Трябва да свърша университет.“ И като свършиш, какво ще направиш? Вие се радвате като свършите университета, но като свършите парите, защо не се радвате? В свършването на университета, каква е идеята? Свършваш ли го или го завършваш? Можеш да кажеш: „Аз получих своето възпитание в университета и отивам малко на работа. Не го напущам, но пак ще се върна.“ Излезнеш от дома и после пак ще се върнеш. Университетът е като дом.

Вие ще си турите правилни идеи, всеки един от вас. Някой път сте обременени, ти казваш: „Аз, като свърша университета, какво ще работя?“ Вашата работа е като тая на циганина. Като тури гърнето на главата си, казва: „Ще продам млякото и с взетите пари ще си купя кокошки, ще ги изведа и ще ги продам, ще купя патенца и после теленца и т.н., и най-после ще се оженя за царската дъщеря!“ Но той е изсипал млякото изгубил млякото, но образът на царската дъщеря е в неговия ум. Това го наричат „фикс идея“. Той тогава е щастлив! Не е ли хубаво тогава човек да има една фикс идея?

Та, основната идея е: природата си има един икономичен закон на всички онези същества, които тя е създала, тя никога не позволява излишни разходи. Тя казва: „Тебе не ти трябва това и това! Друга

работа избери, за която твоите сили и способности са добри. Не избирай големи работи, с големи разноски, които ще ти причинят големи страдания.“ Защото дето има загуби, ще има и страдания; дето има печалби, има радости. От това положение, гледище, кое е най-хубавото, което човек може да има при сегашните условия? Едно здраво тяло, добро сърдце, умът да е добър слуга. Умът е, който дава потик на сърдцето. Сърдцето е, което се обезсърдчава. Умът забавлява сърдцето, ще донесе на сърдцето круши, ябълки, играчки. Сърдцето е капризно дете и то все подскача. Донесе му умът някоя забава, но след 1-2 часа на сърдцето му омръзва, а умът след това мисли какво да донесе. Умът подкрепя огънят на сърдцето. И сърдцето, като хване ума, ще го прегърне, като донесе нещо. Така че, целия ден умът и сърдцето се разцелуват. Умът работи, а сърдцето мие на общо основание.

И така първото правило е: Ще учите икономия. В природата има абсолютна икономия. Сметки се държат. Природата не обича разточителството. Разточителството се забранява. Всякога разточителството донася големи страдания. При самовъзпитанието, ако сте богати, може да имате и три слона, но пазете следното правило: никога не пожелавайте слон, ако не сте легат, кажи си: „Трябва ми едно гълъбче!“ Ако това гълъбче може да ти бъде куриер, да ти носи писма от едно място на друго, плаща си това. Това ти донася известна радост. Гълъбът донесе на Ноя маслинено клонче и с това му донесе известна радост, че на земята има вече условия за живота. Твоето гълъбче ще ти донесе известни условия.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

11 школна лекция на Младежки Окултен клас, 2.XI.1928 г. петък, Изгрев

ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОР ХЮГО И ТОЛСТОЙ В „КЛЕТНИЦИТЕ“ И „ВОЙНА И МИР“

5.15 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Писали ли сте нещо за темата си върху Толстой и Хюго? Понеже темата е малко обширна, може да остане още за една седмица.

Сега вътрешната страна на тия двама списатели каква е? Те и двамата са от два различни народи, две различни раси и две различни нации. Имате Хюго от латинската раса, имате Лев Толстой от славянската раса. Тия двама списатели еднакво не могат да пишат.

I – В.Х. – Л

II – Л.Т. – С

Понеже всеки един народ живее при различни условия и писателите от всеки народ се различават. Хюго живее при известни условия, Толстой живее при други условия. Тук имате I-ва и II-ра категория. Вземаме един писател, който живее в полярните страни. III П.С. и друг, който живее в тропическите страни, той от IV-та категория. Този, който живее в полярните страни, какво ще описва? Елените, снеговете, леда и т.н. А този, който живее в тропическите страни за снега и въпрос няма да прави и за леда няма да прави въпрос. Тогава кажете, какво ще [описва] този от тропическите страни? Голямата горещина, циклоните, слоновете, за големите змии. Когато първият списател и въпрос няма да прави за змиите. Защо? Защото такива големи змии, в полярните страни няма. Вие може да питате: „Защо този от полярните страни не пише за змиите, за слоновете?“ Няма ги.

Та рекох, когато разглеждате двама списатели, Най-първо вие ще ги поставите при условията, при които живеят. Да кажем може да разгледате един от светско гледище, един от духовно гледище. Този от светско гледище поставяте малко по-обективен, то е една полярна страна. Как ще поставите вие духовното и светското гледище. Кой списател ще бъде по-богат с образи, който е духовен или който е светски списател? Чудни са хората, като кажат, че някой бил духовен списател, а някой светски. Че какво виждат в духовния списател? Да допуснем, един духовен списател пише за ангелите, а никога не ги е виждал, пише за рая, а никога не е бил там. То е писане по косвен път. Чел си ти в арабските приказки нещо за „Хиляда и една нощ“. Питам: всичко, което пише там, вярно ли е? Когато казвам, че е вярно или невярно, то е по закона на вероятностите.

Тогава ще турим и V категория. Срещаш по пътя един човек, искаш да знаеш ял ли е този човек или не: V X. Как ще определиш дали този човек се е хранил или не? По какво може да познаете дали един човек е гладен или не е гладен? Без да го питате, само като го погледнете да знаете. Има известни признаци.

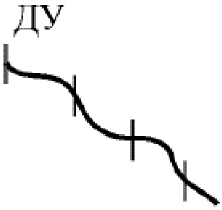

Фиг. 1

Сега допуснете друго едно изяснение. Да вземем една река, която тече. Най-първо пътувате по реката и виждате, че реката е свободна, върви си напред без никакви бентове и вие пътувате по нея и правите своите научни изследвания. Но след 10 15, след 100 години вие пак срещате тази река и виждате на едно място по нея поставен бент, на

второ място пак бент, на трето, четвърто все бентове има, как ще си обясните това явление, подпушванията? Защо са те поставени? Най-първо вие започвате да правите своите изследвания. Да кажем вие сте първия, който минава през тази река, виждате всичко това, отивате при вашия народ, разправяте какво е станало. Сега, как да кръстим тази река? Да кажем това е реката Ду. Вие как ще обясните бентовете по реката Ду? Това са сега научни изследвания.

За пример вие сте един хиромантик. Да кажем хиромантиците разправят за пръстите: Едни са възлеобразни, други са конусообразни, разни типове пръсти има. Сега как ще обясните, как са станали тия възлеобразни пръсти? Кои са причините за тия възли? И кои са причините, че някои пръсти са конусообразни? Това са известни течения. Една река е минала. Има своите дълбоки причини, дето тия пръсти са станали конусообразни или възлеобразни. Онзи, който не обича да разсъждава, може да каже: „Наследствено е това, тъй са родени баща ми, майка ми, дядо ми.“ То е все същото да се отговори за въпроса, защо реката има бентове? „Река е това, направила си е бентове.“ Обаче, друг един човек, който гледа разумно на нещата, ще забележи, че тия бентове са направени от същества, които използуват енергията на тази река. И това са разумни същества, които използуват енергията на водата. Може там да има фабрики. И ще започне той да разсъждава по-дълбоко, ще проучи въпроса и ще обясни причините.

Сега да дойдем до Хюго. Кои са били подбудителните причини, които са накарали Хюго да се спре върху Жан Вължана? Защо той взема този тип. Разбира се, Хюго живее между един народ от едно културно общество и иска да хвърли светлина, че известни порядки, известни закони и традиции не се спазват правилно. И какви резултати могат да произлязат от тези постъпки. При това Хюго се старае да даде едно разрешение за известни погрешни схващания на

тази социална проблема. Например този владика, епископа, когото описва Хюго, съществувал ли е в действителност. И Жан Вължан като тип, както го описва Хюго, съществувал ли е. Възможно е да съществува и възможно е Хюго, като поет да е създал този тип. Вие какво мислите? Той съществува като колективен тип, но от Жан Вължан има още по-лоши типове. Коя е причината за падането на Жан Вължан? Той открадва един хляб. Сега коя е причината, защо именно в френската, в латинската раса има такива закони, че за тази кражба да го осъдят, кажете вие на колко години го осъдиха? *(– Най-първо за 5 години.)* После в Жан Вължан се заражда желание да бяга от затвора. На първо място Хюго, както и други списатели, иска да покаже какво влияние указват условията върху живота.

Когато се разисква върху един научен въпрос, той трябва да бъде разгледан от строго научно гледище. Сега тъй в сухата наука вероятно няма никакво приложение, няма и никакви образци. Под думата наука, ние разбираме, че известни неща са поставени разумно и ние искаме да намерим техните разумни съотношения. Да кажем, вие имате една математическа формула, как ще постъпите при разрешението на тази формула. Тази формула сама по себе си не се родила. А ми кажете, раждат ли се формулите? Не, формулите се създават. Например Питагоровата теорема не се родила, Питагор я създал. Има известни възгледи, които разрешават един научен въпрос. Казваме: „Външните условия създават и добри, и лоши хора“. Може да разгледаме доброто в света като едно здравословно състояние, а злото като едно болезнено състояние за развитието на един организъм. Това значи: можем да разгледаме доброто и злото като два полюса на една и съща същина.

Да допуснем тук имате един плод. В началото този плод е кисел, а в края този плод е сладък. Това са два полюса, две състояния и може да разгледаме едното състояние. Сладчината това е доброто, когато

развитието се е завършило, плодът е узрел, а киселината може да видим в началото. Който яде неузрели плодове, ще го хване треска, който яде кисели плодове, боледува. А, който яде сладките плодове, е в едно приятно, здраво състояние. В това отношение може да разгледаме началото, киселото като зло, а краят, сладкото като добро. Всъщност киселото лошо ли е и сладкото добро ли е?

Вземете киселините, разбира се те действуват разрушително върху човешкия организъм. Но същевременно без тия киселини никакво хармониране не може да стане. Ако в света Нямаше киселини, а само сладчина, може ли светът да се чувствува добре само в сладчина. И обратното е вярно. Животът само с киселини може ли да съществува? Аз вземам доброто като завършен плод. Много списатели и окултни учители казват: „Доброто, това е любовта, проявена в живота. Доброто, това са зрелите плодове на любовта, а злото, казват те, това са киселите плодове на мъдростта.“ Значи имате две противоположни понятия: добро е сладките плодове, а това са завършените плодове на любовта, а злото, това са киселите плодове, те са в своето начало и един ден ще се превърнат на сладки плодове. Или ще кажат: Това са незавършените плодове на Мъдростта. Те може да са още в началото и може би туй зло да се превърне един ден на един добър плод.

Известни доказателства се изваждат по аналогия и у Хюго, има същите идеи. И всичките списатели вярват, че злото и лошите условия могат да се видоизменят. И лошите хора могат да се поправят. Всички вие вярвате [в] това. Казва се: известни хора са лоши и обяснявате коя е причината, че те са лоши. Казвате: „Средата и условията.“ Това е наполовина вярно, но същевременно това показва, каква е тяхната интелигентност. Има известни елементи, известни предмети, известни хора, които се поддават на окисляване, други не се поддават. Например, ако вземете златото, то не се поддава

на окисляване. Ако вземете медта, тя се поддава. Можете ли да кажете кои са причините за окисляването? Обяснява се, че имат голямо сродство към кислорода. То е право, а другите нямат сродство. (– *И те имат, но много малко.*) Има един обществен въпрос: Защо се пие много вино? Защото има много консуматори. Защо се яде много хляб. Например, българите употребяват много хляба. Значи има известно сродство към хляба. Медта се окислява повече, понеже между елементите на медта има по-голямо сродство към кислорода. А злато[то] не се окислява. Има сродство с кислорода, но не се окислява, защо? (Условията днес не са проучени, как може да се съедини кислорода с златото.)

Тогава ще ви дам една аналогия: княжеската дъщеря на 20 години може да се ожени за царския син на 21 години. Има сродство между тях, нали? Но княжеската на 20 години не може да се ожени за простия свинар на 21 година, защо? Няма сродство. Следователно, аз изваждам този извод, че простия свинар, това е златото, а царския син, това е кислорода. В първия случай възможността е почти 99%, царският син почти 100% може да се жени за царската дъщеря. Но каква [е] вероятността на простия свинар да се ожени за княжеската дъщеря? Туй се нарича условия. И златото има сродство към кислорода, обаче няма условия. Добре. Тогава, ако се махнат свинете, свинарят може ли да се ожени за княжеската дъщеря? В тези разисквания други елементи ще изпъкнат. За този свинар ще дойдат други качества. Не се изисква само да се махнат свинете, но дали той има интелигентен ум и дали в него има туй богато сърце. Това са условията вече.

Добре, някой казва: „Защо аз не мога да бъда добър?“ Аз правя следното сравнение: Защо аз да не мога да се оженя за княжеската дъщеря? – Защото пасеш свинете. Пасенето на свинете не дава възможност да се ожениш за княжеската дъщеря. Общественият строй

е такъв. Докато ти грешиш, не може да правиш добро. Грешенето, това е пасене на свине. Занаят е това. Но този занаят е едно препятствие, за да можеш да проявиш доброто, което е в теб. И другото е, че свинете са в най-долното положение. И свинарите приравняват ума си с положението на свинете. Понеже свинете влияят със своите мозъци на свинаря и той не може да се издигне. И народната поговорка казва: „С каквито дружиш, такъв и ще станеш.“ Другото положение: трябва ли свинаря да дружи със свинете? Не трябва, то е един обществен недъг. Най-после свинете нямат нужда от свинар. Защото този свинар само ще ги прибере, ще ги докара в селото и ще ги тури в кочината. Питам: когато тия свине бяха в диво състояние, имаха ли те нужда от свинар? Те по-добре си живееха. Питам: свинете имат ли нужда от проповедници, да ги учат по кой начин да ровят земята, дали по-плитко или по-дълбоко. Човек проповедник на свинете не може да стане. Защото свиня на свиня ще каже как да рови, но този свинар, човекът не може да покаже какво трябва да прави.

Смешно е положението на свинаря, той си носи само една тояга и кара свинете некъде на паша, той нищо не ги учи, те вървят и само ровят. И после ще кажат, че той ги пасъл. Той не ги пасе, той нищо не върши, само си губи времето напразно. Даже свинете му казват: „Ти не стой около нас, защото нищо няма да свършиш или като седиш тук, започни като нас да ровиш тук или не си губи времето.“ Той казва: „Аз трябва да си имам един занаят.“ Да бъдеш свинар, това е най-долният занаят.

Рекох, това са условия за разсъждения. Ако искате да разгадаете известни социални условия, те си имат предшедствуващи елементи. Сегашният строй, който съществува в света, се предшествува от друг строй. Да ви дам едно обяснение. То е следното: представете си, че вие в света намирате едно място на земята, където се увеличават

стърготините или триците. Какъв ще бъде вашият извод за триците там? Как се образували триците? Ако триците се бяха образували в природата преди хиляди години и вие дойдете да ги изследвате, какво ще кажете? Питам: как щяха да обяснят съществуването на триците преди три хиляди години? Сега е лесно, обяснява се: като се смели брашното, хората го отсяват, по-хубавото замесват, а другото отделят. Това, което отделят, това са триците. Значи излишъкът, който е станал непотребен за брашното, образува триците. Значи от съществуването на триците правим заключение, че хората са яли и пили. Сега допуснете, че иде една втора култура, но те са нямали тия условия да мелят брашното като първите и започват да изваждат тия трици. От тях се изваждат екстрактите, отсяват пак триците, все може да се извади още нещо за ядене. Представете си, че и от тия трици, след като са изведени техните сокове, са останали други трици. Допуснете, че тази култура си е заминала и тя изважда от триците трици. След тях идват четвърти и започват да изучават какво може да се извади от тези трици. Питам: хората, които са живели в първите условия, във вторите и в третите условия, еднакви ли са били по култура?

Сега във вашия ум, за да дойдете до новите разсъждения, трябва да се освободите от ред стари разсъждения и заблуждения. Сега, като ви питам по този въпрос, и в училище, ако ви питат, ще кажете: „Мога да кажа, но мога да го кажа погрешно.“ И другите ученици ще кажат: „Защо го казваш, когато знаеш, че не е вярно?“ И в тебе ще се зароди една обида и учителя, като те слуша, може да каже: „Защо говориш неща, които не разбираш?“ И в тебе ще се зароди пак едно докачение. От всички тия външни прояви човек трябва да се освободи. Който и да е, като дойде до науката, той трябва да се освободи от всичките свои предубеждения. Те трябва да дойдат до, те я наричат „голата истина“ красивата истина. Всеки трябва да

разглежда въпросите обективно по един Божествен начин, да знае кои са причините и последствията. И кои са били причините да се домогнем до тия неща.

Ако вземем например грехопадането, тук се дава за повод само един плод. Казано беше: „От плода за познание доброто и злото няма да ядете.“ Питам: как е възможно, че една жена взела и яла от този плод и да се зародят такива лоши последствия чак до сега. От една малка причина се зараждат големи последствия. Онзи, невещия списател ще уподоби хората като деца, които постоянно са правили погрешки. Това показва, че хората са живели в една висока култура. Раят е място на добро и зло. Тия хора не са били тъй голи, а те са живели в една възвишена култура. Сега се заражда един упадък, едно чувство на користолюбие, да се вземе и от този плод. Користолюбието е, което е накарало хората да паднат. Този плод на познанието на добро и зло можем да кажем е станал начатък на користта, когато човек иска да вземе всичко само за себе си. Проявяването на личния живот у човека, който иска да изпъкне над всичко. Питам тогава, разсъждавам философски, не може ли един човек да изпъкне над друг? Но какво е преимуществото тогава?

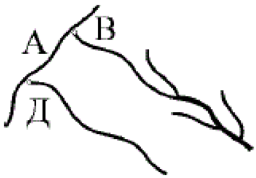

Фиг. 2

Да допуснем две реки, които вървят успоредно една на друга. Изворите на двете реки са еднакви. Следователно и двете реки са равни. (В и Д.) Обаче едната река има повече притоци, едната има по-малко. Тази, която има повече притоци, ще бъде по-дълбока и по-дълга. Ръстът на тази река е в количеството на водата. Първоначално

и двете реки са еднакви. Но притоците видоизменяват положението на двете реки. Сега онзи, който не разбира живота, и ако се вливат повече притоци в живота, ще каже: „Аз се различавам от другия, аз съм по-силен, аз съм по-умен.“ Питам: в какво седи неговата умност? В това, че той е чел повече книги? Това са притоци. Чел е по астрология, това е един приток, чел е по математика, това е друг приток, чел е по философия, чел е по окултните науки, всички тези са притоци в неговия живот. А друг е чел много малко. Единият е учен, а другият е прост. В какво седи това различие на тия двамата хора? И простият може да бъде учен, щом му турите тия притоци.

Да допуснем другото изяснение: в началото двете реки, които изтичат от върха А, имат еднаква чистота, обаче мястото, по което минават, не е едно и също. Едното място е планинско и затова тази река от единия край до другия е бистра, а другата е мътна. Първоначално и тя е била бистра, но към края си вече е мътна. Ние казваме: едната река е грешна, а другата е праведна. Питам: тази река, чистата от само себе си ли стана грешна и праведната река от само себе си ли стана праведна?

Рекох, и двама[та] списатели Хюго и Толстой разглеждат въпроси от живота. Хюго разглежда индивидуалния живот и известни противоположности, които съществуват в него. Толстой разглежда общия живот. Хюго поставя като действуващи лица Жан Вължан и Епископ Мириел. Толстой взема Наполеон и Кутузов. Хюго казва: „Жан Вължан идва в дома на епископа и задига светилниците.“ Толстой пък поставя Наполеона с една армия от едната страна, а Кутузов от другата страна също с една армия. Единият напада, а другият се оттегля. Наполеон изкушава Кутузова. Казва му: „В тебе няма ли геройство, герой излез, започни сражение.“ Кутузов не се поддава, а се оттегля навътре. Така Кутузов оттегля Наполеон от неговата военна база и казва: „Колкото повече го оттеглим в Русия,

толкова повече възможност имаме да го атакуваме.“ А Наполеон иска преди да влезе в Русия да го атакуват, да го порази. Какво се крие в ума на Наполеона? Тщеславен е, той иска да стане цар, а Кутузов казва: „Ти няма да станеш цар.“ Наполеон казва: „Колко от тия държави съм подчинил!“ Кутузов казва: „Ти може да подчиниш, но по-малки държави, тази земя е голяма, тя сама себе си пази.“ Започва борбата. Кутузов се оттегля, Наполеон навлиза, навлиза и какво става най-после?

Толстой иска да каже, че в природата съществува един Божествен промисъл, който регулира нещата. Тази идея на Наполеона не произлиза от френския народ. Може туй да е било желанието на френския народ да се подигне. После Толстой изнася фактите такива каквито са. Например той взима действителни личности: Кутузов и Наполеон. Те вече съществуват, историята ги знае, когато лицата на Хюго Жан Вължан и този епископ може ли да ги намерим в Франция? Толстой е по-открит, а Хюго е по-скрит. Та проблемите на Толстоя са по-вероятни. Той решава с по-широк замах, разрешава всичко в широк мащаб. А Хюго работи с по-малък мащаб. Това е вече до възпитанието на народа. Толстой иска да каже така: Наполеон изгуби своето сражение, понеже вярва, че той е фактор, а Кутузов спечели войната, защото той вярваше, че той не е фактор, неговата вяра го подигна. В каквото вярва човек, това става. А, Толстой казва: „Не е достатъчно само да вярваш, но туй, което вярваш да е и право.“ Наполеон вярваше в себе си, а Кутузов вярваше в Бога и Толстой иска да каже, че този, който вярва в Бога, винаги има надмощие върху този, който вярва в себе си.

От другата страна Хюго казва така: „Онзи, който вярва в ближния си, Жан Вължан е ближен на епископа, подига се. А, който озлобява ближния си, който не вярва в ближния си, се понижава.“ Това е казал епископът. В себе си той казва: „Този светилник може да го купи той,

както и аз. Той и аз едно сме. Моят ближен, спрямо великия закон, който съществува, е равен на мене.“ Щом ние отричаме един ближен, той не е ближен. Щом съгрешиш към твоя ближен, той не ти е близък и щом съдиш един човек, той не ти е ближен. Ти вече поставяш един друг закон, а щом се отказваш да го съдиш, ти го признаваш като ближен. В първия случай: Жан Вължана за един хляб затварят го за пет години и той си заставя едно лошо мнение за хората. във втория случай: пак хващат Жан Вължана за кражба, но епископът се явява и казва: „Аз му подарих светилниците.“ Питам: епископът употребил ли е лъжа? Светилниците бяха ли на епископа? Ще кажете по форма да. Но по съдържание? Това злато беше ли на епископа? Ние ще дойдем до по-високото разбиране. Философски въпроси са това. В туй седи издигането на човека, в една постъпка. Епископът казва: „Светилникът е мой, светилникът съм аз, но същината на този живот не е моя. Аз не може да кажа, че този живот е мой. Следователно, аз трябва да се отнеса към Първичната причина, щом се касае до живота. Понеже този, малкият живот в мене не може да съществува без обширния живот, отдето е излязъл.“

Толстой искал да покаже това. Той е скрил своята отделна идея, понеже хората не са готови. Той искал да каже: Когато хората повярват в Бога, те няма да се бият. Толстой възстава против войната. Във „Война и мир“ Толстой отрича и гениалността на хората в света. Сега всички хора хората ги правят гениални. Че един Наполеон може да избие хиляди хора, каква гениалност има в това? Той разглежда съвсем обективно въпроса. Толстой отрича гениалността в тази смисъл, както хората разбират. Той е гениален човек, като че той е някак си надарен. Толстой казва: „Такава гениалност не съществува.“ Толстой казва: „Наполеон не е роден, за да завлада света.“ Това е едно лъжливо състояние, това е един несполучлив опит. Кутузов му казва: „Ти не може да завладаш света, не само света, но и Русия не може да

завладаш.“ Той иска да възстанови, че може. И се раждат ред други противоположности.

Това са социални въпроси, разгледани от Хюго и Толстой. Хюго и Толстой се спорят върху въпроса дали ние сме фактори на живота или обществото е фактор? И ние сме фактори, и обществото е фактор. Има и друг един външен фактор. Сега можем да кажем така: Бог е, Който всичко върши и ние няма какво да правим. Другите пък казват: „Не, ние всичко можем да направим и Господ няма какво да се меси в нашата работа.“ Едните поставят Бога извън къщата, а другите казват: „Той създаде къщата заради нас. И ние имаме право да живеем, както искаме.“ И действително, във вашия интимен живот дали са ви една къща под наем, господарят на къщата казва: „Мъжът и жената може да се бият, може да си скубят косите, това не ме интересува, но наемът да ми плащат навреме, от това се интересувам.“ После, прозорците да държат здрави, после канализацията, инсталацията да се пазят. Затова постоянно идат неговите агенти, а някой път и самият господар иде и ако намери, че всичко е в изправност отвън, той е доволен. За вътрешната страна, той нищо не иска да знае. Но един ден му иде на ум, казва си: „Ако тия, лошите хора се бият, те ще ми развалят къщата,“ и той се намесва, морализира ги, заради къщата, да пазят къщата. Казва: „Вие трябва да бъдете честни хора.“ Защо? За да му плащат навреме. После казва: „Вие трябва да бъдете добри хора.“ Защо? За да не развалят прозорците. Но това [са] само такива лични съображения.

Питам: каква нужда имаше този господар да направи къщата и да я даде под наем? Питам: сегашните хора собственици ли са или са наемници? Ние още не сме собственици. Природата още не е установила частната собственост. Ние сме наемници. Може да живееш под наем 10, 15, 20, 60 до 120 години, но след 120 години

господарят ще дойде и ще каже: „Сега ще излезете, защото аз искам да направя нов ремонт.“

Та рекох, при сегашния строй, при който живеете, вие се намирате в едно затруднение при някои прояви на живота. Рекох, кое е сега правото разбиране? Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна, и двамата са прави. Индивидът, обществото и Бог трябва да се съединят в едно цяло. Те всички са удове на това цяло. Така трябва да се разглеждат по ред. Индивидът не трябва да се противопоставя на обществото и обществото не трябва да се противопоставя на Бога. Един народ не трябва да казва, че той всичко може да направи, защото и той е в зависимост. Както индивидът е зависим от обществото, така и обществото е зависимо от цялото човечество. А и цялото човечество е зависимо от Бога. В света съществуват известни индивидуални проблеми. Тях ще разрешите под закона на личността, на индивидуалния живот. После има обществени и социални проблеми, тях ще разрешите по законите на обществения живот. След социалните въпроси идат въпросите на човечеството и най-после ще дойдете до законите, които Бог е създал. Така ще имате едно правилно схващане за живота. Тогава вашата работа ще бъде успешна, ще имате няколко възгледа като как трябва да се живее най-разумно.

Например аз живея в една къща, имам 10-20 коша, мога да бъркна в един кош и да си извадя една ябълка, не съм направил никакво престъпление. Обаче, като влезе в едно общество и там има 20 коша, но ако бъркна в този или онзи кош там, веднага ще кажат: „Не! Не може!“ „Ама, как тъй, аз в дома си съм бъркал така!“ Да, в дома може да бъркаш, но тук не можеш. Ето, явява се ограничението. Защо? Тук имате вече един по-голям индивид обществото, то казва: „Ще ме питаш къде да бъркнеш.“ Това е майката, която дава възпитание на детето си. Когато обществото влезе в човечеството, и туй човечество

има 20 коша и ако това общество рече да бръкне в някои от тези кошове, човечеството ще каже: „Не! Не може!“ Пак същият закон. Например тук българите могат да обесят някой българин и никой нищо няма да каже. Но, ако вземат тук и обесят един английски консул, цяла България ще хвъркне и ще стане източен въпрос. Пък даже България може да хвъркне, пак английският консул не могат да го обесят.

Сега да се повърнем към нашите списатели. Казахме Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна. И трябва да дойдат ред други списатели, които малко да обобщят тия идеи и да дадат нова насока. Сега светът е разделен: едни, които вярват в себе си; втори, които вярват в обществото и трети, които вярват в Бога. Сега, какво трябва да се прави? Трябва да се даде една нова насока на отделния човек и на обществото. Хюго дава един метод за личното усилие и показва един човек какво може да направи със своето усилие, в своя живот. Толстой показва един разумен пълководец, при най-големите опасности, какво може да направи. Кутузов, като се оттегля, постепенно се укрепява. Толстой прави избор, ако си морално слаб, отстъпвай. Слабият в морално отношение трябва да отстъпва. Наполеон е една съблазън, едно изкушение. Той заема втора позиция. Кутузов отстъпва, отстъпва и колкото върви по-навътре, злото се отдалечава от своята база, от своя терен. Това са вече други изводи. Кутузов не дава сражение, все отстъпва. Ама ще кажеш: „Как тъй, аз съм човек, аз ще се опълча!“ Ти може да се опълчиш, но Наполеон ще те бие. Ако Кутузов беше дал сражение още в началото и не отстъпеше, какво щеше да стане с Наполеон, той щеше да стане господар на Русия. Кутузов казва: „Аз няма нищо да направя, ако [е] за жертва, ако е за отстъпление, ще запаля и Москва, нека изгори, стига морално да не паднеш, а Москва пак може да се съгради. Нищо не значи.“ Това е скритата мисъл на Толстоя. Но, ако тази мисъл се

извади от Толстоя, ще кажат, че той е анархист. Защото чрез тия вярвания на Толстоя, ще кажат, света не може да се спаси. Ако Наполеон беше станал господар на Русия, какво щеше да спечели Русия? И ако Москва не беше изгорела, щеше ли да спечели Русия? Другояче щеше да се сложи развитието на Русия. И Европа щеше да се намери в друго положение.

Та рекох сега, от общото към частното. Законите са еднакви. Нека видят, че навсякъде отстъпваш, както Кутузова. Атакува те обществото, това е Наполеон, ти ще отстъпваш. Кутузов ще бъдеш. Обществото е Наполеон, силния Наполеон. Ти ще отстъпваш, ще се укрепяваш. Ще запалиш Москва, значи ще жертвуваш всичко, докато най-после извоюваш свободата на Русия. Това е нашата духовна свобода, Божественото, което е скрито в нас. А трябва да запазим свободата. Сега не воюваме ние, но Наполеон воюва с вас.

Накрая друг един въпрос подига Хюго: Защо внесе той Козета и защо допусна Хюго Жан Вължан, който се подигна, да се влюби в Козета. Най-първо Хюго разрешава един социален въпрос и най-после засега, с Козета, една вътрешна борба, едно вътрешно верую. Той засега туй, което Толстой трябваше да направи. Жан Вължан се жертвува, самоотрича се от Козета. Козета, това е Москва, която трябва да изгори. И ако Жан Вължан се беше оженил за Козета, Наполеон щеше да превземе Русия. Козета, това е Москва, която трябва да изгори, но Жан Вължан и той отстъпва в дадения случай и той се оттегля. Тогава де е Наполеон, който го атакуваше? – Който се ожени за това дете Мариус. Наполеон изпъкна отпосле у Хюго, а Толстой извади Наполеон от единия край до другия. У Хюго Наполеон е скрит, отпосле се явява. Най-първо той е в онзи обществен строй, който туря Жан Вължана в затвора за 5 години. Жан Вължан е дал едно сражение на Наполеон и 5 години е седял за това в затвора, обаче като се изплъзна от ръцете на властта и Наполеон бяга. Значи властта е

Наполеон. И властта гони Жан Вължана и този Наполеон всъщност, както Хюго разбира въпроса, казва, че трябва да отстъпва. Това са етапи на разсъждение.

И човек трябва да направи един тънък психологически анализ, за да види красотата, която е съществувала в ума на този поет. Тя остава скрита, тази мисъл. Хюго не е дал всичката тази идея, която той е имал. Защото в такъв случай той би станал еретик. И Толстой не можа да изкаже своята идея. След „Война и мир“ той е писал „Анна Каренина“, но и там не изказва всичката истина. След това написва „Възкресение“ и там не е изнесъл всичко. Още една книга трябваше да напише Толстой, но нея остави втори път като дойде. В „Война и мир“ Толстой има един широк замах, поставя как трябва да се разреши въпроса, какво че трябва да се отстъпва, но не само отстъпване трябва. Отстъпването е само един начин. Толстой изнася в своето учение проблемата: „Не противи се злому!“ Това е Кутузов, нищо повече. На злото не може да се противиш, докато не си силен.

Сега вие прочетете тия две книги и може да изнесете и други страни на Толстой и Хюго.

12 школна лекция на I-ви Окултен Специален Клас, 9.XI.1928 г., петък, Изгрев, София

ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОР ХЮГО И ТОЛСТОЙ В „КЛЕТНИЦИТЕ " И „ВОЙНА И МИР“ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

5.30 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

Размишление.

(Прочете се резюме от миналата лекция.)

До какви заключения дойдохте по темата от „Клетниците“ и „Война и мир“? Кои са подбудителните причини, за да напишат тия свои съчинения Толстой и Виктор Хюго? П.Т.Х. Хюго е талантлив човек, а Толстой е гениален човек. Следователно, тези двамата не могат да гледат еднакво на въпроса по простата причина, че не са еднакво надарени.

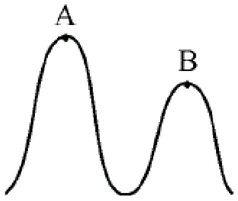

Фиг. 1

Ако двама души наблюдават терена на почвата от тия планински върхове А и В, ще имат ли еднакви схващания? Не. Следователно, техните наблюдения ще се различават. Този от А ще вижда повече, ще обхваща повече и неговите заключения ще бъдат по-широки, по-

общи, а наблюденията на този от В ще бъдат по индивидуални. Сега да се повърнем към метода на Толстой и на Хюго. Всеки един от вас в дадения случай може да постъпва като Хюго и като Толстой. Това са два различни възгледи. Хюго застъпва за развитието на личните способности, как да се развива човек. И дава пример с епископа, какво влияние може да окаже върху Жан Вължан със своята постъпка. Но не е само неговата постъпка. След постъпката на Бдинския епископ идат ред други посторонни елементи и постъпки, които упражняват влияние и давление върху Жан Вължана. Значи в него има заложени сили, има нещо, което трябва да се събуди. Когато едно цвете се изнесе в известна област, дето могат да му се внесат съответните на тях условия, които са необходими за неговото развитие, могат да се подобрят тия вътрешни условия. В постъпката на епископа върху Жан Вължана, той започва да разсъждава, започва да се бори и се събужда неговата духовна природа. Обаче ние виждаме Толстой, след като развива некои подробности на неговия роман, той се спира често върху характера на Кутузова и върху характера на Наполеона. Толстой представя този силен човек, каквото Наполеон реши, трябва да стане.

Наполеон е постоянен и не си мени решенията. Казва: „Това, което аз реших, трябва да стане, не може другояче.“ Като че е един Божествен закон. Това е право, но по отношение на Бога. Умният човек, като каже нещо, става. Но когато глупавият човек каже нещо, трябва ли да стане? Рекох, ако е умно, трябва да стане, ако е глупаво, отмени го. И ако го отмениш, пак трябва да знаеш един метод. И Наполеон почва да се колебае в себе си. Кои са причините, че Наполеон се разколебава? Запример, преди сражението при Бородино Наполеон е давал няколко пъти заповеди да се направи сражение, а после отменя сражението си. Питам: защо друг път не е отменявал, а сега го отменява? Има една посторонна причина, която се намесва и

смущава неговия ум. Вследствие на това колебание на Наполеона и той почва да губи своя терен.

Един паралел може да теглим между Жан Вължан и Наполеон. Това са два типа сходни. Жан Вължан е мястото, отдето Наполеон е излязъл или Жан Вължан е Наполеон при лошите условия. Жан Вължан, тъй както е у Хюго, това е обществото. Който се подига в обществото, което управлява, значи, справил се е с външните условия. Хюго взема своя герой от паднало положение и го въздига. А Толстой снима своя герой. Имаме обратния процес. Толстой иска да покаже, че и умният човек, когато не постъпва съобразно великите закони на природата, на обществото, може да слезе от височата, до която е достигнал. И Наполеон най-после става един простак. Толстой казва: „Наполеон не е никакъв гений." И Толстой, като говори така за Наполеона, това не иде за французите добре. Наполеон не е голям човек. Един човек в своя исторически развой на събитията. Беше много прославен, но Толстой казва: „Какъв гений има в Наполеона?" Че еди[къ]де си бил решителен, но в Русия той отмени думата си. Де е тогава гениалността му? И най-после, ако Наполеон е един гений, защо влезе в Русия? Той не знае ли, че Русия не е победима? Защо изложи цяла Франция? И казва още: „Вие французите си въобразявате само, че Наполеон е гений, но Наполеон е обикновен човек и прави погрешки, както и другите." Той се връща със своята разбита армия. Де е гениалността на Наполеона?" Това са вътрешни разсъждения. Като четеш романа, който разбира Толстоя, ще види, че Толстой иска да възбуди мисълта, иска да каже: „Ти искаш да бъдеш гениален човек, като Наполеона ли?" – „Аз, казва, искам да бъда като Наполеона." Рекох, ако не бъдеш Жан Вължан, не можеш да бъдеш Наполеон. И ако си станал Наполеон, преди да станеш Жан Вължан, ще бъдеш свален от мястото си. И Наполеон в остров Елена беше, Жан Вължан турен в затвора да си довърши школата. И тогава Наполеон

се разхожда и казва: „Аз мога да бъда съден само от моите предци за моите постъпки.“

Човек може да се издигне, но трябва разумно да се постъпва, затова във възпитанието всеки от вас, за правилното възпитание на живота, трябва да започне от Жан Вължан. И в окултния, и в материалния, и в моралния живот всеки трябва да започне от Жан Вължан. Четиринадесет години той е бил в каторгата, в светския университет. Там претърпява той голямо мъчение, неправди, години след години. Но Виктор Хюго, като талантлив, изкарва тия вътрешни страни на Жан Вължан. Той страда, като вижда несправедливостите на хората. Най-после той вижда един добър човек, който си показва човещината, приема го у дома си и му казва, туря го наред със себе си. Сестра му донася сребърните лъжици. Той се учудва на тях, прави му впечатление. Туря му хубаво легло, обаче, щом Жан Вължан остава сам в стаята, в него се събужда старата каторжна натура. Той вижда сребърните прибори и не мисли по-нататък. Този Наполеон Жан Вължан, не мисли нищо повече. Казва: „Тия прибори ми трябват.“ Отива в другата стая при епископа и като го вижда, бори се със себе си. Казва: „Ще ме турят пак в каторгата.“ Хюго прави друго заключение: че моралният човек, този епископ, осветлен от луната, която блясва върху неговото лице, прави силно впечатление на Жан Вължан. Той най-първо мисли да го удари с тоягата си, но после казва: „Дето ще го убивам, нека си спи.“ Най-първо в него става едно уплашване, мисли, че го гонят некои и като вижда, че всички спят, че всичко е тихо, влиза и задига сребърните прибори, с които са го гощавали. След това бързо офейква, качва се на стената и избягва.

На обед трима ангели говорят при епископа и му казват: „Ваше преосвещенство, тези сребърни прибори мязат на вашите.“ „Мои са, казва той, аз му ги дадох, само че той е забравил, не е взел и тия светилници“, и му ги дава и тях. Казва: „Ще ги вземеш, да си

послужиш, те струват 20-30 франка.“ Жан Вължан ги взима и носи светилниците, но с това скритите мисли на епископа действуват върху Жан Вължан. Обаче, после на пътя едно детенце си играе, като подхвърля парите, като на ашици си играе с тях. Жан Вължан е скрит в гората в някакъв си храсталак. Детето, като подхвърля парите, една монета от два лева се търкулва близо до Жан Вължан и той бързо стъпва върху нея. Детето обикаля около него и му казва: „Дигни си крака! Дай ми парите! Те са мои, дигни си крака.“ Той седи, не се мърда и му казва: „Да се махаш оттук, че виждаш ли?“ Детето се уплашва и избягва. Жан Вължан взима парите, 40 су, но веднага си казва: „19 години бях в затвора, с мене постъпиха несправедливо. Сега, това дете си играеше около мене и аз стъпих върху монетата и задигнах двата лева на това дете.“ Веднага той започва да търси момченцето, но момченцето е избягало далеч. Оттам насетне Хюго туря своя герой в друга фаза и той става Наполеон. Той го поставя вече много високо.

Рекох, това са методи. И Хюго, и Толстой имат пред вид техните обществени схващания. По кой начин трябва човек да се възпита? Разбира се, методът на Толстой не е единствения, при това не е и най-правилния, както и методът на Хюго не е единствения и най-правилния метод, но това са методи, които, ако приложите, може да имате резултати. Защото Хюго изкарва тия резултати от своите наблюдения. И Толстой изкарва своите резултати от неговите наблюдения.

Онези от вас, които са чели изповедта на Толстоя, знаете че Толстой се е борил със себе си, искал да се самоубие, не намирал смисъл в живота, и веднага се пита: „Кои са причините за това?“ Той вижда, че този живот не струва и решава да се самоубие. Но скоро дохожда до едно правилно разрешение и казва: „Самоубийството не разрешава въпроса.“ Един прост случай в гората му разрешава

въпроса. И той казва: „Има един път, по който човек може да излезе правилно от мъчнотиите в живота.“ И Толстой намира това в: „не противи се злому“. Дойде ли ти едно страдание, беднотия, не заповядвай, но дай каквото имаш и се оттегли. Психологически не се спирай защо си беден. Толстой иска да каже: „Не допущай, че си беден, не допущай, и че си гладен.“ Щом допущаш, че си гладен, и гладен ще бъдеш. Допусни, че гладът е един велик закон, но не и страдание. Да бъдеш гладен е едно велико благо, а не е страдание. Страданието произтича от факта, че ти бързаш да преодолееш и да задоволиш глада си.

Искаш да преодолееш другите хора. Най-първо не приемай, че ти липсва нещо. Има некои хора, като ги оставите 24 часа гладни, казват: „Ще умра, гладен съм, не съм ял 24 часа.“ Той мисли, че в 24 часа ще умре гладен. След него иде номер втори, който казва: „Не съм ял 48 часа, два пъти ще умра.“ Рекох, два пъти да умира този човек, това е голямо страдание. Иде номер трети, който не е ял 72 часа. Казва: „Три пъти ще умра.“

Рекох, тези страдания са много големи. Значи, страданията се увеличават. Защото гладът има свои психологически моменти. Некои от вас са постили десет деня, никак не са яли, но има друг един глад, ти имаш желание да ядеш, но няма какво, в пустинята си. Вие не сте усещали това психологическо мъчение. То е ужасно нещо да се мъчиш от глад. Ужасно нещо е това, от него и дяволът го е страх. А той е голям юнак, както го представляват индусите.

Има едно предание: когато този адепт съгрешил с Божественото знание, най-първо го наказали с огън. Горили го 1000 години, после го изкарали пред Бога и той казал: „Не си давам свободата, аз съм свободен, мога да работя както искам.“ Турили го още 1000 години в огъня и като излязъл от там, пак казал: „Не си давам свободата!“ 3000 години го държали в огъня и той, след като излизал, все казвал: „Не

си давам свободата!“ Най-после, от Невидимия свят изменили начина на възпитанието: държали го 1000 години гладен и той казал: „Подчинявам се, ще изпълня всички онези разпореждания, които ми давате.“ Значи, има нещо в света, по-силно от свободата, от действието на нашата свобода. Най-първо той казва: „Аз трябва да бъда свободен.“ В света съществува известна свобода. Щом човек извърши известна постъпка и се ограничава, това не е свобода. Да допуснем, че вие сте били гладни три деня. Значи три пъти ще умрете, но преди да умрете три пъти, отивате при някой банкер и му казвате: „Слушай, аз не съм ял три деня, три пъти ще умра, ще умра аз, ще умре жена ми и ще умре и детето ми.“ Той живее и в тримата. Казва: „Като умре син ми, една трета от живота ми е умряла. Като умре жена ми, две трети от живота ми са умрели. И като умра и аз, три трети ще умрат и всичкият свят ще умре. Ще ми дадеш пари на заем, защото три пъти като умра, от света нищо няма да остане.“ И банкерът веднага му дава 1000 лева. Значи 1000 лева те освобождават от ограничението на глада и ти няма да умреш. Но ще имаш тогава друго ограничение. Този банкер му казва: „След три месеца ти ще дойдеш пак при мене и ако не дойдеш, аз ще протестирам своята полица.“ И тогава ще се явят три граждански ангели при тебе. Питам сега: ако вземеш 1000 лева, ти не си свободен, ограничаваш се. Обаче, де седи истинската свобода? Тя е в това: този банкер, като му даде 1000 лева, да му каже: „Сега ти си свободен, няма да ми връщаш тия пари. Ако некога искаш, можеш да ми върнеш парите. Ако не искаш, можеш да [не] ми ги върнеш.“

Следователно, ние наричаме свобода това, дето няма ограничения. Всяко нещо, което те ограничава, това не е свобода. Ако известна истина те ограничава, това не е истина; ако известна любов те ограничава, това не е любов; ако известно знание те ограничава, това не е знание. Знанието, което не ограничава човека, е знание. И

Любовта, която не ограничава човека, това е Любов. Тя го задължава. Той усеща, че това е един закон, на който човек доброволно се подчинява. Такъв един закон е законът на дишането.

Имаме свободната мисъл: изгрява слънцето. Но да допуснем, че аз се разсърдя на слънцето, казвам: „Няма да изляза вън, няма да те гледам.“ Обаче, като изгрее слънцето, има нещо, което трепва на окото. Слънцето всякога е засмяно, никога не се сърди. Колкото и да се сърдим, Слънцето казва: „Вашата сръдня не почива на разумни основи. В моята душа аз никога не съм имал лоши мисли към вас. Към вас всякога аз съм имал най-доброто разположение, но вие не сте ме разбрали. Вследствие на това вие се сърдите.“ Следователно, рекох, не ми струва никакво ограничение да изляза вън. Не само това, но като си отворя само очите и съм свободен вече. Следователно, като гледам Слънцето, това е свобода. Аз мога да кажа: „Няма да те гледам.“ Но като тръгна, падам на някой камък. Тогава казвам: „Като не гледам Слънцето, аз съм ограничен, а като си отворя очите, ставам свободен.“ Следователно да гледаш Слънцето, това е свобода.

Хубаво, де ограничава Любовта? Любов, която затваря очите, ограничава. И хората казват: „Сляпата събота, сляпата любов.“ Не, човек трябва да се пази от сляпата любов. Има едно знание, което също така е сляпо. Това са символи и метафори, но любовта в света носи своята светлина. Не може да има любов в света, дето няма светлина. Не можеш да обичаш това, което не си видел. Може да каже някой: „Как тъй? Бога никой никога не е видел.“ Да, но портрета на Бога сте видели. Чудни са хората, дето казват, че Бог няма никакъв образ. Философите и учените хора казват, че Бог няма никакъв образ. Там в Писанието, още в първата глава, се казва: „И направи Бог човека по образ и подобие свое.“ Значи Бог е придал на човека своя външен образ. Значи, постъпките на човека и неговите мисли да бъдат като тези на Бога. Сега като гледаш един човек, ти имаш

Господа в една карикатура. Но все пак това е образът на Бога. Сега, не че ти си виновен, но фотографът е виновен. Някой те вкара така, че образът ти не е хубав. Лицето ти не е красиво и ти казваш: „Не съм такъв, какъвто ме представяш.“ И всички ние представляваме лицето Божие, но фотографите не са го снели добре. Некъде виждаме лицето Божие по-красиво, некъде по-грозно, но все таки ние не можем да обичаме това, което не сме видели.

Ние се спираме на една много реална философия: не можеш да обичаш това, което не си видел. Ние не сме за пипането. Ти не мисли за пипането, защото пипането е един фактор, който отпосле се явява в живота. Пипат се само близките предмети, но не и далечните. Как ще пипнеш ти Слънцето? Как ще пипаш звездите? Казват: „Това, което аз мога да пипна, в него ще вярвам, и това, което не мога да пипна, не вярвам в него.“ Некога ще пипнеш, но всички неща не можеш да пипаш. Ще знаете едно: ти, докато не видиш нещо, не можеш да го пипнеш. Следователно, виждането предшествува пипането. Виждането е качество на ума. Казвате: „Кой знае има ли Господ или няма?“ И малките буболечици знаят, че има Господ. Питайте малката буболечица, има ли Господ и тя ще ти каже, че има. Те са разрешили този въпрос преди хиляди години, а хората не са го разрешили и днес. Ако питате мравите и те ще ви кажат: „Въпросът за Господа отдавна сме го разрешили.“ Обаче философите на земята ще ви убедят, че мравите нямат никакъв Господ. За нашите философи няма Господ, нищо повече. Това е най-простият факт. Ако ти седиш в една мрачна стая, ти не можеш да си представиш, че другите стаи могат да бъдат осветлени. Ако обаче твоята стая е осветлена, тогава можеш да си представиш, че и другите стаи, в които хората живеят, също са осветлени. Това, което ние имаме, всякога го проектираме и у другите хора.

Законът е следния: когато говорим за гения и за талантите в живота и за дарбите у хората, ние разбираме неща реални, с които сме в постоянен контакт. Рекох, ти имаш известен талант. Например музиката е развита у тебе, щом ти дойдеш до пианото и почваш да трепериш, като видя това, рекох, ти си талантлив. „Ама, отде знаеш?“ В тебе стават известни конвулсии. Знаеш, не знаеш, ти искаш да го барнеш и като пипнеш един клавиш, само един тон да чуеш, мислиш, че много нещо си направил. Това показва, че ти имаш вече талант, който трябва да разработваш. Едно малко дете, само като бутне някоя свирка, мисли, че то знае да свири. Дайте на едно дете една свирка и ако на това дете се ококорят очите, то има талант. Всяко нещо, към което човек има стремеж, той има талант. Искате да бъдете силни, вие можете да бъдете силни.

Сега правата мисъл: за да бъдете всинца свободни в живота, изисква се вашата права мисъл да бъде силна. Да не бъдете един Наполеон, който да дава разпореждания, а после да се разколебае. Почнете ли да се колебаете, вие сте в Русия, вие сте пред сражението на Бородино. Вие отивате в Москва. И аз ще ви кажа: върнете се в Франция! Тази идея, каквато форма и да има, не може да се реализира. Този път, по който вървите, не е прав. Защото предназначението на Наполеона беше да образува една конфедерация в Франция. Затова го пратиха там. Обаче Наполеон измени на обещанието си и след това отиде в Русия да преследва известни идеи, които не са осъществими и после се намери в остров Елена Жан Вължан.

Обаче другият метод е верен. Ако искате да се подигнете морално или в науката, че се намирате в положението на Жан Вължан, борите се със себе си, с известни ваши недъзи, аз ви казвам: на правия път сте. Човек не може да се бори със себе си. Немислимо е да се бори човек със себе си! Човек трябва да бъде зрител на тази

борба, която става у него. На нещо възвишено, на две противоположни течения, две противоположни сили. И когато ти си зрител, и двете страни са заинтересувани от въпроса, а ти си на границата на това равновесие, не взимай участие! Някой път можеш да се плашиш, че ще загубиш това равновесие. И човек се плаши някой път, защото може да загуби това равновесие.

За пример рекох, ако аз изменя на своите убеждения и се откажа, че мога всичко да пожертвувам, в това именно седи уплахата. Така и един човек, ако рече да стане светия, той се плаши от това. Той трябва да се отрече от своя живот, да носи хули, поругания. Той казва: „Това съвсем ще измени целия ми бит и всичката ми философия, която съм добил. Какво ще стане с мене?“ Плаши се. От друга страна пак се плаши. Ако влезе злото пък ще го разсипе. Най-после той ще влезе в едно разрешение. Та рекох, силите у него се борят. И най-после той ще се съюзи с една от двете страни. Тъй щото, когато човек започне да преживява борбата на силите, които действуват у него, ти си на един мощен прогрес. Вътрешната борба показва и степента на неговото развитие. Колкото борбата е по-голяма, по-силна, толкова и той е по-талантлив. За гениалните хора те ще минат през едно голямо посвещение.

Има три вида посвещения: един прост човек, като го просвещават, удрят му десет удара. Знаеш ли де ще ги ударят? Ще му дигнат краката и на краката ще му ударят десет удара. На талантливия човек удрят 20 удара на задницата. А на гениалния човек удрят 30 удара по лицето. Геният бият по лицето, за да мисли. Казват му: „Ти знаеш ли защо ти е даден този образ? Да мислиш. Ти трябва да учиш хората.“ Той казва: „Серсемин ме направиха от бой.“ Това са посвещения. Щом искаш да бъдеш гениален човек, ще те бият по лицето. Щом искаш да бъдеш талантлив по задницата, а щом искаш да бъдеш обикновен човек, ще те бият по краката. Тъй правиха и

българите. Най-първо биеха учениците по краката, когато искат да ги направят талантливи, биеха ги по задницата. Някой ученик ще го държи за ръцете и краката на провинилия се ученик, а Учителят ще го бие по задницата. А до гениалния човек още не са дошли. Учителят само ще плесне една две плесници на някой ученик, а с две плесници той не може да стане гениален 30 плесници трябват. Че като му плесне веднъж, очите да му светнат. А 30 по сто колко стават?

Сега въпросът се отнася до тази вътрешна интензивна борба, която става у човека. Всеки от вас ще мине тази борба. Тя е неизбежна. Това са закони в природата. Сега ние можем да мислим по един или по друг начин, можем да мислим какви ли не неща за себе си. Някой път гледам някой пуяк минава из пътя: тър-тър-тър. Гледам веднъж един пуяк минава покрай мене, върви и все си обръща задницата пред мене. Хубаво, той е красив, но после гледам друг един пуяк бяга от мене. Виждам аз, че опашката му е оскубана. Питам го: „Защо бягаш?“ – „Е, сега не съм разположен.“ Обаче на следния ден гледам, че този, който ходи така с вдигната опашка, цяло величие на земята и това величие го хванали по двора, детронирали го и с него всичко се свършва. Рекох, той е пуяк. Че ние по същия начин не ставаме ли жертви на пуяците? Една особена треска те хване и ти казваш: „Не знаеш ли аз кой съм?“ Дойде треската и ти започваш да трепериш, зъбите ти тракат, но все пак казваш: „Знаеш ли кой съм?“ Кой си? И ти си едно величие човек, на когото треската тресе зъбите. И най-после той изгубва съзнание. Треската му надвива и той свършва със своето величие. Питам: Може ли един човек, който не може да се справи с една треска да представлява някакво величие? То е смешна работа. Най-първо ще хванеш хремата, ще хванеш и треската. Като дойде тя, ще кажеш: „Три деня можеш да седиш, но после да те няма вече.“ А, да те държи 15-20 деня или три месеца, ти си вече слаб тогава.

Аз считам всичките ви страдания, неразположения на духа, това с изпити. Всяко нещо си има своя причина. Това е едно съвпадение. Това са задачи за умния човек. Като ученици на този обществен строй на живота, вие искате да имате философски възгледи, искате да си проправите пътя. Аз ви казвам: може да си проправите пътя като този пуяк: тър-тър-тър. А утре нямате вече това величие. Може да си проправите пътя и като пауна, но отскубват ви задницата. Ние казваме така: Отскубването на перата, това е смяна на условията. Условията на живота се менят. Богатият става сиромах, казва: „Какъв бях едно време, а какъв съм сега?“ Е, какъв се станал? „Едно време имах бели ръкавици.“ А, сега си без ръкавици. Каква е разликата? Разликата е, че едно време си имал бели ръкавици, а сега си без ръкавици. Едно време беше [с] шапка, а сега си без шапка. Едно време с хубави дрешки, а сега със скъсанички. И Соломон като цар е казал: „Има време за всичко!“ И за шапки, и за хубави дрехи, и за скъсани дрехи има време, има време за учение, има време за глупости. Значи имаме два вида времена: за умните хора има един вид времена, а за глупавите хора има други времена.

И Толстой и Хюго са били съвестни. Ако четете и двата писатели, ще видите, че и Хюго си има хубавите страни. Жан Вължан си има хубавите страни, но от окултно гледище, като четеш Виктор Хюго трябва да знаеш, че в живота всеки от вас е Жан Вължан, нищо повече. При това трябва да знаеш от коя степен си, дали си в затвора или си вън от затвора; с пари или без пари; натискаш ли с крак парите на момчето, парите му ли взимаш и казваш: „Без пари не може.“ Щом кажеш, че без пари не може, ти си Жан Вължан, който натиска парите и казва на малкото дете: „Ти си малък, можеш да спечелиш.“ Та, ще знаеш де си: при епископа ли си, светилниците ли взимаш. За да можеш да се подигнеш в обществото, ти трябва да дойдеш до закона на отричането. Ние можем да живеем и без пари.

Не подразбирам, че този ред не може да съществува, а ние разбираме, че можем да бъдем свободни от това желание. Можем да бъдем свободни! Всека идея има своя външна форма. Като казвам, че можем да бъдем свободни, силата не е в формата, а в съдържанието, което сме турили. Онази бомба, която има своя форма, тя е опасна. Защо? Съдържанието и е опасно. Също, когато вложим съдържанието в парите, ние ставаме опасни. Обаче, ние ще направим парите като средство за размяна. Да напишем, например, едно писмо. Едно време хората писаха с паче перо, после с желязно перо. Сега американците пишат с златно перо. Няма да казвате, че без пари не можете. Ще кажете: „Мен ми трябва един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична воля.“ Умът ще намери скъпоценните места, защото всичко в света е за разумните хора. Парите са за разумните хора, любовта е за разумните хора.

Та рекох, ако вие нямате това дълбоко разбиране, вие ще изгубите смисъла на живота. Защото човек, който няма един отличен ум и едно отлично сърце и една отлична воля, той ще изгуби любовта си. А щом загуби любовта, ще загуби живота, щом загуби живота, ще изгуби всичките си дарби или той не трябва да изгубва любовта си. Не трябва да разкъсва връзките, естествените връзки, които съществуват, които Бог е поставил между душите. Съществува известно съотношение между човека и Слънцето; съществува известно съотношение между въздуха и човека; съществува известно съотношение между водата и човека; съществува известно отношение между храната и човека. Те са неща естествени, естествени връзки. Човек не трябва да прекъсва своята среда. Всеки може да ти прекъсне средата. Щом прережеш гърлото на някой човек, ти прекъсваш тази среда. Щом прекъснеш нервната система на зрението, ти прекъсваш тази светлина. Не трябва да прекъсваме онези естествени пътища, през които иде животът ни. Зависи от усилената деятелност на

човека. Поставят ви на некое страдание. Вие искате да бъдете много учен човек. В какво седи тази ученост? Идеята е правилна. Всеки от вас може да бъде много учен. Но тъй, както сега схващате некога учеността, това е неправилно схващане. Така вие ще влезете в известно заблуждение.

Сега имайте на ум Толстой и Хюго! Имайте на ум Наполеон и Жан Вължан в своята слава. Хюго описва Наполеона, как е излязъл от каторгата. А, Толстой иска да каже, че този, който е достигнал до най-високото място, това е Наполеон, който пак може да влезе в каторгата. Виждаме и друга идея от Хюго. Той поставя Жан Вължан да се изповядва. Той казва: „Аз съм Жан Вължан.“ Но Жан Вължан пак изгубва своята слава в лицето на Наполеона. Хюго туря така, но с това у Жан Вължана става едно преобразование още по-велико, когато Толстой снима по-долу Наполеона. Толстой туря друг един образ, съобразно своята теория: Не противи се злому Кутузов. Той има двата героя: единият, който настъпва и другият, който отстъпва. Това е разликата само. И Хюго има два героя: онзи епископ, който отстъпва. И той е героя, дава си светилниците. И Кутузов отстъпва. Толстой, като гений, туря исторически лица, когато личностите на Хюго не са исторически. Дали съществува Жан Вължан като историческа личност, това може да се оспорва, когато Кутузов и Наполеон съществуват като исторически личности. Толстой е реалист, той борави с факти и казва: „Виждате ли този човек, който не изпълнява своята длъжност, какво става с него?“ Един Кутузов в Русия е като една морална личност, имаше нещо хубаво в него.

Няма да ви питам сега, какво разбрахте? Светлината, която добихте? Как си представяте героите на Хюго и героите на Толстоя? Защото всяко нещо, което четете, трябва да го съпоставите. Ние сме за пряката връзка. Ако не можем да направим връзка между нещата, тогава те са безпредметни за нас. Работа, четене, наука, всичко в света

има известно отношение към нас. За да знае човек много, той трябва да намери тия връзки, които съществуват в природата, за да може да се ползува. Сега, по този, новия начин за разсъждение вие ще можете по-лесно да се справите със себе си и с вашите герои, защото имате герои в себе си. Вие не сте Наполеон, но наполеоновци има у вас, има и кутузовци, има и жанвължановци, има и бдински епископци.

Станете сега!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

13 школна лекция на I-ви Окултен Специален клас, 23.XI.1928 г. петък, Изгрев, София

ДЕЯТЕЛНОСТ И ЗАМИСЪЛ НА ПРИРОДАТА

6.25 часа сутринта

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини.“

Размишление.

Ще вземете за тема №5: „Съществените различия на водорода (H), въглерода (C), азота (N) и кислорода (O).“ И подобна на тая тема: „Съществените различия на почвата, водата, въздуха и светлината.“

Трябва да знаете, че във всичките времена, в науката е имало мода, както и в обществения живот винаги е имало мода. Какво разбирате вие под думата „мода“? Какво е понятието ви за „мода“? Мода иде от латинската дума „мод“, което значи начин. Модата има отношение до външността, до външния изглед на нещата: некое облекло, или вещ, особено за облеклото се употребява тази дума, за външността, което не е съществено. Същественото на дрехата е вътрешното качество да даде топлина на тялото, да предпази тялото. А когато се отнася до външния изглед, красотата, която може да добие тялото чрез дрехата, то е друг въпрос. Защото една дреха може да е модна, без да е комодна[1] и без да принася топлина на тялото. Например, може да имате обуща, заостренички, обаче те ви притискат пръстите. С тях може да вървите най-много четвърт километър или с тях да бъдете в къщи, или в някой бален салон. Но ако тръгнете на път, с тях не можете да издържите. Сега можем да видим защо по модата носеха заостренички обуща. Някой от вас да нарисува формата на човешкия крак, след туй, крака на коня, копитото, и крака на котката.

Как мислите, тия форми тук случайни ли са? Тези форми като мода ли са в природата? Защото една модна форма, тя не е постоянна. Тя е преходна. Значи преходните форми в природата можем да наречем мода. А има и постоянни форми, тях можем да наречем установен ред. Даже ако вземете, онзи, който изучава формите на природата, може да познае интелигентността, която съществува и се крие в тази форма. Вземете у коня, туй вглъбване на всичките пръсти в едно копито, как наричат естествениците задната част на тия пръсти? (– *Вторият и четвъртият пръсти у коня са атрофирани.*) Естествениците дават известни причини, според условията, в които те са живели, те са създали и своите удове. Каква силна разлика намирате вие между краката на човека и тия на котката и коня? Всички са млекопитаещи.

Г.Р. излезте на дъската и напишете една проста и една сложна математическа формула. Начертайте и една проста и една сложна геометрическа фигура.

Разбира се законът е все един и същ: колкото повече се усложнява една проява на природата, толкова повече съотношения има. (– *Има повече елементи.*) Следователно, гдето има по-голямо усложнение, ние разбираме и по-голяма интелигентност, и отношенията се усложняват. Да вземем във водата имаме два елемента, нали? във въздуха колко елемента има? (– Главно два, а има още 5-6.) във водата, освен двата, има ли още други? (– *Няма.*) Сега това е един процес на природата. Но този процес на формите на природата ли е или на човешкия ум? Този процес е произволен за характерите, които съществуват. Те още не са се установили, не са добили гражданство в природата. Някои от тия знаци съществуват, но нямат същото предназначение вътре. Тук имате форми, които са преходни. Може една наука да замени знаците с други и пак да означава същия процес.

Сега онова, което искаме да извлечем, е следующето: онзи, който разбира, ще види, че тук има едно скрито отношение. А, който не разбира, ще каже: „Нищо няма.“ Теоремата на Питагор на геометричен език е следната: И другата формула на геометричен език е: [...]

Сега ние ще минем да направим един малък разбор на Толстой и Виктор Хюго. Туй, което те са писали, може да са мислили по този начин, но може и никак да не са мислили така. Може да е вярно, и може да не е вярно по отношение на тях. Известни форми, които съществуват в природата, се подържат от усилената деятелност на човешката мисъл. Има известна усилена деятелност, която е създала очите.

Сега законът, който искам да извадя, е следующият: Защо трябва да мислим и защо трябва правилно да чувствуваме? Има отношение спрямо нашия ум и спрямо нашето сърце. Защо човек трябва да мисли правилно? Ако отслабне деятелността, която е създала очите, веднага почва да отслабва и човешкото зрение. Следователно, в по-раншната възраст у децата очите са по-силни и те виждат много добре. Защото у тях има едно интензивно желание да виждат всичко. Тях всичко ги интересува. И вследствие на тази усилена деятелност на ума, очите стават по-силни. Приижда повече кръв за очите и е по-здравословно. Колкото човек по-напредва в своята възраст, той почва по-малко да се интересува от всички външни прояви. Човек започва субективно да се интересува и да мисли за някакъв свят по-идеален. И човек става по-идеален, почва да мисли по-духовно и неговото зрение отслабва. Но това не е само фактически единствената причина. Много пъти грижите и тревогите за външните блага създават отслабване на очите. Когато кажеш: „Отнеха ми се благата, не мога вече да живея“, пак почват да отслабват очите. В момента, когато почнеш да мислиш,

че няма да можеш да живееш за бъдеще, веднага почват очите да отслабват.

Сега, отслабването на очите, на тази деятелност, се дължи на онова положение, че нямаме истинска представа за законите в природата. Вие ще знаете, че законите на природата не са както човешките, да се менят. Ако някой от вас каже: „Аз няма да мога да живея“, вярно ли е това? Това е само една ваша предпоставка. Че как сте намерили, че нямате условия да живеете? Или може да кажете тъй: „Нямам условия да се уча.“ Всичко може да си кажете. „Нямам условия да прогресирам.“ Или: „Нямам условия да се развивам“, и т.н. Сега това са предпоставки, които вие сами си правите. А дали те наистина съществуват или не, то е друг въпрос. Какво разбирате под думата: „нямам условия да живея“? Като кажем: нямам условия да живея, трябва да имаме една истинска мярка в най-простата форма. Какво разбирате под: да живеем? Ние не разбираме ония сложни понятия, които по някой път философите внасят.

Един прост пример, да вземем една българска стомна. Която има едно голямо отверстие и една мамичка. Ц.Щ., можеш ли да излезнеш, да нарисуваш тази стомничка с двете отверстия? (А) Когато тази стомна не е пукната, има две отверстия, функционира правилно, ние казваме: тя е здрава. Тази малка мамичка е турена, за да изтича водата по-лесно. Щом се запуши това отверстие, водата не може да изтича. Но щом отворим мамичката, водата изтича правилно. Един доста практичен отдушник, за да може да изтича водата правилно. Значи, от голямата дупка се налива водата, а от мамичката да може да се пие. Некои употребяват само устата на стомната, а мамичката служи само като един отдушник. Когато има двете отверстия, казваме, че стомната живее правилно. Ако се отвори само голямата уста на стомната, тя не може да живее правилно. И тя казва: „Не ми дават да живея“. Или, ако другата дупка е затворена, тя казва: „Не ми дават да

се проявя, да се влива нещо в мене.“ Ако се затвори малката дупка, условията са пак лоши, но сравнително по-добри. Тя казва: „Не ми се дава възможност да се проявя.“

Два начина има в живота. Когато в живота не можем да възприемем силите на природата правилно, казваме, че нямаме условия да живеем. И после, когато тия условия са в нас, искаме да се проявим, пък не можем, пак казваме: „Не мога да живея.“ Защо? Защото един човек, който не може правилно да яде, той не може и правилно да работи. Можеш да познаеш един човек по яденето дали е работлив. Като гледаш един човек как яде, непременно ще знаеш и как той работи. Ако той седне полека и почне бавно да дъвче храната и работата ще бъде същата, както и дъвченето. Но, ако видиш, че той си яде тъй спретнато и работата му ще съответствува на яденето. Разбира се, има едно малко изключение. Но като правило ще знаете, ако яденето е спретнато и работата е такава. Има едно полекичка ядене и едно спретнато, бързо ядене. Красиво е то, човекът взема участие като яде. На такъв човек и работата е красива. Сега схванете този вътрешен закон, който трябва да имате. Това са ред разсъждения, които ги има и в училището.

Всичко, което се преподава в училището, има за цел да култивира във вас ума и волята и да ви създаде интерес за работата. Защото вие сте учили много работи в училището, но можете ли да го приложите? Сега ако ви попитам: Коя е най-дългата река в Китай? Или: кой е главния град на Сантяго? Или: кои са градовете на Патагония? Учили сте ги. Един българин отива в Америка, да държи своята лекция за България. Той присъствувал в дома на един американски проповедник. Проповедникът го пита: „Къде е България?“ Иска нещо да осведоми публиката си. Жената на проповедника казва: „Толкова ли си невежа? България е един щат,

един град на Индия.“ В Америка има хора, които не знаят, къде е България. Обаче онова, което съществува в природата...

Всека една форма показва, че в човека съществуват известен род мисли, които са свързани с известни наши органи. Когато тия мисли, които са свързани със зрението, отслабнат, отслабва и нашето зрение. Съществуват известни мисли, които са в тясна връзка с нашия слух, и когато тия мисли почнат да отслабват, отслабва и нашият слух. Има известен род мисли, които са свързани с нашата реч и когато тия мисли почнат да отслабват и туй чувство отслабва. Някой път казвате: „Нямам разположение“, или: „нямам чувствуване към известен предмет“. Не си създавайте тия илюзии. Всякога човек трябва да държи в изправно положение своята чувствителност. Защото загрубяването на човешката чувствителност, в каквато и да е форма, все ще ви лиши от вашите благородни органи, които имате. Има известен род мисли, които подържат човешкото ходило. Има известен род които подържат човешката ръка. Има известен род мисли, които подържат човешкото сърце, човешките дробове, стомаха, мозъка. Има специфични мисли, които подържат всека една клетка. Следователно, ние се стремим към онзи, идеалния живот. Да може нашето съзнание да го обхване. Тия мисли съществуват вънка от нашето съзнание, значи други същества има, които са приятелски разположени спрямо нас, подържат функционирането на нашия живот от всякъде. И ще ни помагат, докато всички тия идеи, които са създали нашите органи, проникнат в нашето съзнание и те станат господари на нас. Значи, докато ние почнем да владеем своите мисли или своите органи.

Ето това са все формули. Вие искате да станете господари. Вие искате да имате един прекрасен, красив крак. Че вие можете да направите крака си много красив. Може да направите ръцете си красиви, очите си красиви, носа си, цялото си лице. Това са ред мисли, които съществуват. И ако влезнете в Невидимия свят, веднага

ще ви покажат вашия първоначален образ, същинския ви образ. И после ще ви покажат всичките ваши видоизменения, в които вие сте се фотографирали. Некои от тия образи може да са във възходяща степен, а некои в низходяща. във възходяща степен, значи живели сте в съгласие с природата, а некъде сте живели един разгулен живот, или сте били в разрез с природата, или казано на ваш език, нали вие сте свършили гимназия, а некои от вас сте свършили университет, пък некои от вас сте били неспособни, не сте свършили университет, други сте свършили университет, учили сте. Пък некои сте свършили университет с много слаб успех.

Сега ние констатираме тия два процеса в природата. Природата в нейния процес констатира само тия, съществените работи, когато пък хората констатират и несъществените работи. Например един професор не констатира дали ученикът е способен, но той иска ученикът да знае и да учи. Даже некои неща иска ученикът да ги знае тъй буквално, както той ги е предал. После иска ученикът да знае и неговата форма на предаване, неговия език и израза му. И студентът папагалски заучава всичко това и минава за учен човек пред професора си. А некои други професори искат от студента свободно той да разкаже идеята, която професорът е вложил.

Та рекох, ако аз дойда да изуча тия крака, тяхната външна форма, безразлично кои са те, под тия гънки отдолу или издатини, по външната форма на пръстите, аз мога да нарисувам целия човек, ръста му и лицето му. Не само това, но от тия извивания, от формата, от красотата и вида ще извадя и неговия морален облик какъв е, и степента на моралната му сила. Ако тия пръсти са хубаво нарисувани, да се вижда и големия, и малкия пръст, естествено може да се познае и човешката интелигентност. То значи да се вижда по неговите крака всичката негова усилена деятелност. Въобще деятелността, която човек влага в живота, тази негова интелигентност се отразява в

неговия крак. Тъй щото, когато ние говорим за разумната природа, зад всичките форми, които съществуват в природата, има разумни сили, които подкрепят това функциониране, тия форми. Може очите ти да са по-далеч или по-близо, има си причини. Големите очи се обясняват от силното желание, от напрежението на този човек да има повече. На един човек, който има желание да има повече, очите са по-големи, по-изпъкнали и по-отворени.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви. Има известен род мисли, желания и действия, които постоянно трябва да се култивират. Дали условията на живота са добри или лоши, всякога трябва да култивирате тия мисли, понеже върху тях се гради целия ваш живот. Туй, което съвременните хора наричат морал. Ние наричаме морал онова, здравословното състояние на човешката душа, т.е. когато всички негови сили, умствени и духовни действат нормално. Да бъде човек морален и здрав, то е равносилно. Здрав в физическо отношение, когато всичките му органи действуват правилно. Ние, като ще кажем, че човек е морален, разбираме туй здраве е взето в още по-широк смисъл: когато в неговите мисли, и в неговото желание, и в неговото тяло има съгласие, има хармония с природата, с законите на самата природа. Следователно, когато ние дойдем да разсъждаваме върху страданията и мъченията в света, някой път тия страдания, които ние изпитваме, не са наши. Но, същевременно, тия страдания показват, че некъде в природата съществува некое оттегляне, в нейния ред и порядък, има некое отклонение.

Някой път за вашите страдания вие ни най-малко не сте отговорни. Ако вие вървите и усещате студ или стягане на вашите крака, какво сте отговорни? Или ако по невнимание турите крака си в огъня и чувствувате болка, какво сте виновати? Или ако някой ваш приятел държи каната с вряла вода, иска да ви налее вода за чай и ви залее, че ви изгори крака, кой е виновен за това? Той ще каже: „Моля,

извини ме.“ Извини, но вие носите страданията. В даден случай, ако той ви изгори крака, у кого е погрешката? И у двама ви. Щом видите, че той сипва повече вода, отколкото трябва, вие трябва да се отдръпнете най-малко на един метър от неговата кана. Пък, ако и той е умен, и той ще бъде внимателен, като сипва врялата вода.

Та рекох, от всички тия форми ще забележите каква разумност е работила. Има хубава красота в човешкия крак. Там има вложена много по-голяма интелигентност, отколкото в устройството на котешкия крак и на конския крак. В тия последните две форми няма вложена достатъчна интелигентност. Затуй при сегашната култура, или във всяка една култура, великите хора и списатели имат за цел да събуждат, да държат в работа човешките способности и човешките чувства. При сегашните условия списатели, художници, поети и учени имат за цел да държат тази обща деятелност на човешката душа будна. И постоянно те събуждат хората към деятелност. Можем да кажем, че при тези земледелци, орачи, всичките занаятчии, онези, които работят с иглата, шивачките тази деятелност намалява. Знаете ли от къде е произхода на шивачеството? Онези от вас, които сте шивачки, знаете ли кой е прародителят на шивачеството? Казват, когато Господ е изпъдил първите хора от рая, първата дреха била направена от вълна. Значи първата мода се яви, когато съгрешиха хората. От библейско гледище, защото до тогава без мода са били, били голи. А след съгрешаването, те си направили мода, турили си листа. Нали? Но Бог е направил дрехи от кожа и ги е турил вънка, като деца на работа. Като ги изпъдил, за да не изстинат, дал им топли дрешки.

Та, най-отвлечената човешка мисъл, която съществува, има отношение към външната форма на човека, упражнява известно влияние. Например ако вие развиете у себе си едно мистично чувство, много благородно, на един отвлечен, възвишен живот, веднага туй ще

се отрази върху вашите очи. Допуснете, че няколко деца минават покрай една градина, вземам съвременни деца. Когато плодовете са окапали, всичките деца обичат да гледат по земята, да видят, няма ли някой капнал плод. Най-първо децата гледат надолу, има ли орехи по земята? Щом няма долу, почват да гледат нагоре, значи плодовете не са узрели. После пак гледат надолу, у тях се заражда едно желание да вземат някой камък, да хвърлят по дървото и веднага гледат пак нагоре. Значи гледат ту надолу ту нагоре. Както човек гледа ту надолу ту нагоре, този процес е и в природата, в живота, който има чисто духовен и материален характер спрямо човека.

Допуснете и друго, някой човек се е втренчил и гледа все на третия етаж на една къща в един прозорец. Най-първо ще помислите, че е художник, затова все на този прозорец гледа, рисува го с блажни бои. Първия ден рисува, втория, третия, един месец, два, три месеца, все този прозорец рисува. Казвате вие: „Не го ли е нарисувал той този прозорец?“ Много сложен е този прозорец. Ние ще идем малко по-далеч. Да кажем детето, което гледа ту долу ту горе и онзи художник, който гледа все този прозорец на третия етаж, намира нещо особено, антично в него, постоянно рисува него и най-после нарисува нещо. После имате онзи астроном, който постоянно ходи със своята тръба вечерно време и той нагоре гледа. Сега питам: кой е най-идеалния от всички? Астрономът е най-идеалния. Можете ли да обвините астронома в некое чувство изопачено на вземане-даване. Детето може да обвините, че взема плодовете, онзи, който рисува, може да обвините, че има нещо в прозореца. Но какво ще кажете за астронома, който гледа все през тръбата си? И този астроном е един влюбен, който търси своята възлюблена по звездите и не може да я намери. Питам: вярно ли е това?

Хубаво, седи сега отдолу един художник, гледа нагоре и рисува един прозорец на третия етаж. От друго място друг художник седи и

той рисува същия прозорец. Трети художник и той рисува същия прозорец. Какво ще кажете на това? (– Опасна е работата.) Не. Доста интересен е прозорецът, има нещо ценно там. Сега тук е въпросът за един прозорец, но 10 души се наберат при един извор. Идеята е същата. Защо при първия случай, особени мисли ще се явят у вас, че рисуват същия прозорец, а като видите 10-тях художници, че рисуват същия извор, каква идея ще имате в главата си? – Че изворът е ценен. А другото положение е мода. Това, което вие наричате влюбване, то е мода. Що е мода? – Нещо, което преминава. „Едно време, казвате, обичах да чета романи, а сега не." Мода е. „Едно време обичах да пиша много красиво, но сега вече не." Мода е. „Едно време обичах да се моля, сега вече не обичам да се моля." „Едно време обичах да се обличам хубаво, сега вече не обичам." Мода е. Но има съществени работи, които от единия край до другия остават винаги в този свят. Яденето мода ли е? Готвенето е мода, но яденето не е мода. Защото от детинство, като дойдеш до стария човек, той все си спомня за ония красиви моменти на яденето. Казва: „Днес ядох тъй сладко, както когато бях малко дете!" И старият човек си спомня за ония красиви моменти на яденето, както и малките деца. И дишането не може да бъде мода. Знанието не може да бъде мода. Чувствуванието, което имаме, същинското чувствуване или същинската мисъл и тя не може да бъде мода. Това са съществени неща у човека, когато другите работи не са. Мода ли е един метод в природата? И в природата има мода. И всеки човек си има мода. Но модата трябва да бъде само едно спомагало. И там, дето не може да помогне тази мода, тя трябва да се измени.

Ние можем да кажем, че в науката, което наричат мода, това са ония хипотези и теории, които спомагат за истинския процес в науката, който въвежда човечеството към една далечна цел, осветява ума и подобрява човека. Модата в науката води към една съществена

цел. Същинската деятелност и цел на една наука е да направи живота по-сносен. Астрономите сега дават само известни сведения, но един ден те ще могат да открият начини и пътища за съобщение и ще докажат, че има живи същества и в другите планети. И може би след 500, или след 1000 години, или 10 000 години ще се яви първият учен, който ще приеме първата телеграма от някоя си слънчева система, или от някоя най-близка система. И ще може да осведоми какво правят хората от другите планети.

Та рекох, сегашните условия, ще се стремите именно към туй. Силата на човешката воля седи да спази правилността на формите, които съществуват. Човек никога не трябва да позволи да се прегърби. Той никога не трябва да позволи да му се изкриви кракът, ръката или лицето. Или пък да се изкриви носът или окото. Той не трябва да позволи това. А ако позволи да се изкриви, това ще бъде атавистическа склонност на дядо и прадядо. Човек трябва винаги да се стреми да изправя. Щом човек изправи своите удове, той ще изправи и своята мисъл. При сегашното ви състояние, у всинца ви трябва да има желание да учите, да разбирате замислите на природата. Туй да бъде едно горещо желание у вас. И като излезнете, да ви интересува всичко в природата. Опитвайте се да проникнете в нейния ум, да работите заедно с нея, да видите къде е работил нейният дух. Защото щом се стремиш към природата, ти вече образуваш една връзка между нея и себе си. А щом образуваш тази връзка, ти вече имаш връзка между Бога и себе си. Щом ти не се интересуваш от замислите на природата, ти не си културен човек, или ти не си ученик на живота.

Та първото нещо, трябва да държите в ума си следната мисъл: Всички да се интересувате в замислите на природата! Ето каква е мисълта в моя ум, която трябва да мине и във вашия. Ако някой от вас учи в училището, нали се интересува за директора на гимназията?

Ако някой от вас е слуга при някой господар, или слугиня при някоя господарка, нали вие ще се интересувате от господарката си и господаря си? Защото от тях зависи и вашето положение. И ако този слуга изучи добре характера на своя господар или на своята господарка и може да се нагоди към него или към нея и в правата смисъл тъй да постъпи, както те искат, той ще си създаде едно отлично положение. Но ако не знае как да се нагоди, ще си създаде цел ред препятствия.

Значи, като влезнем в природата, тя е нашата господарка и тя ще ти създаде препятствия. Като идеш при господарката си, ти трябва да се научиш какво иска тя от тебе. И как да и сготвиш. Тя ще ви каже: „Паприкаш, или точено, или кейк, или пудинг, или пилешка чорба, или кюфтета от телешко.“ Тя ще ви даде известни сведения, как да го сготвите и ако вие не знаете как да го направите, тя няма да е доволна от вас. Сега вие ще преведете всички тия форми. Телешкото какво означава? Агнешкото, пуйката? Това са все формули. Най-първо ще се интересувате от онова, което природата е замислила. Вие сте в дома на природата. Като станете сутрин, ще видите какъв е нейният замисъл за днешния ден. Не мислете, че вие искате да живеете. Вашият живот е второстепенен. Не сте вие, които живеете. Най-първо тя ще живее, после вие ще живеете. Защото ако тя живее и вие ще живеете.

Може да кажете: „Защо е така?“ Вие тръгвате за Америка с един параход, кое е по-важно: вашето здраве или здравето на парахода? Най-първо параходът трябва да е здрав, неговото кръвообращение, артериалната и венозната кръв, после неговата мисъл трябва да е здрава, тогава вие може здраво да минете от единия край до другия. Ако неговият мозък не е здрав, после неговото кръвообращение не върви правилно, че сърцето, дробовете не са здрави, питам: колко ви струва вашето здраве без парахода? Та най-първо, като влезем в

природата, трябва да знаете, че в живота на природата почива и нашият живот. Защото, ако този параход добре мисли, добре функционира и ние можем да бъдем спокойни, и нашият живот ще бъде в безопасност.

Станете сутрин, вие сте се отчаяли, какво означава това? Че вашият параход, в който пътувате, е в неизправност. Нищо повече! Или ние го наричаме това: вие имате погрешно схващане за живота, или казано на друг език: вие не сте в съгласие с законите на природата. Най-първо като станете, ще кажете: „Каква е волята на моята господарка, на природата?“ Ще се явите пред нея и ще видите какво можете да направите за господаря си? Като отивате в университета, чия воля отивате да правите? Вашата ли воля правите, или отивате да направите волята на професора? При това, като направите тяхната воля, вие добивате знание. Вие учите, значи имате известни съотношения. Щом се интересувате вие от професора, слушате го, той ви пита, вие отговаряте. Значи има известни отношения между вас. Тогава и професорът и той се интересува от вас. Щом се интересувате за природата, и тя се интересува за вас. Вие казвате: „Господ от мене не се интересува.“ Не. Крива философия е това. Ако ти се интересуваш за Бога, ще се интересува и Той за тебе. Ако вие се интересувате от природата, не по любопитство, но по живот, тъй по същество, да се учите, да се интересувате от нея, няма изключение и тя се интересува за вас. Хубаво е за вас да се интересувате от природата, тогава тя ще ви се разкрие. Ако кажете: „Професорът ни по английски много хубаво ни учи. Като него няма друг професор.“ Като чуе това професорът ви, ще му стане приятно. Няма учител или професор, който като кажат хубаво заради него, да не му е приятно. И ако вземете Писанието, там е казано: „Всяко дихание да хвали Господа!“ А по-големи професори от Господа няма! Тъй е. Ако ние Го хвалим, ако ние се интересуваме от Неговата

Мъдрост, от Неговото знание, от всичко това, което Той е направил, интересува се и Той за нас. А ако ние не се интересуваме и Той не се интересува.

Казвате: „А, аз ще се интересувам за човешкия крак.“ Ще мислиш, природата го е създала. И ако почнеш да изучаваш краката на разните животни, ще дойдеш до много умни и велики работи. Много ще научиш. Не само да останеш при краката или при прозореца, да го рисуваш. Това е една специална работа, прозорецът. Дълго време като проучаваш човешкия крак, ще проучаваш човешката ръка, човешкото око, другите органи, стомахът, дробовете, ноктите и т.н. И във всичко това ще намериш кои са положителните и отрицателните страни. Сега всички изучават патологическите белези. Но това още не е наука. По ноктите ще изучаваш, по кои признаци се познава гениалността, талантите, добродетелите. Ще имаш една мярка, този нокет талантлив ли е, музикален ли е, от художество разбира ли, морален ли е, материален ли е, весел ли е нокетът? Песимист или оптимист ли е, учен или не? Всичко това, като гледаш по ноктите, да познаеш.

Ще кажете: „Как?“ А, нокетът и той върви съобразно с човека. Колкото човек става по-учен, по-благороден, и нокетът постоянно придобива една красива форма, продължава се, разширява се. Ако човек почва да става своеобразен, упорит, нокетът става много широк като площ. Обаче по него водата не тече, образуват се миязми. Упоритият човек казва: „Това не искам да направя!“ Дойде един учен човек и накара неговото упорство да се смекчи, като даде наклон, направи един дълбок канал и всичката тази вода от това блато се стича там и го накара, иска не иска, да работи. А знаете ли какво нещо е канал? Канал, това са лошите условия, които те притискат навсякъде. Ти не искаш да работиш, баща ти казва: „Работи“, майка ти казва: „Работи“, приятелите ти казват: „Работи“, ти казваш: „Не

искам да работя“, но когато те турят в лошите условия на живота, без майка, без баща, ти работиш.

Ще ви приведа един български анекдот. Може да сте го слушали вие. Една жена, която е била много мързелива, мъжът и казал: „Оголехме вече, понеже като се оженихме, все за любов говорихме. Сега вземи хурката и опреди малко прежда“, и казваше той. „А, работна съм аз“, казва тя. Тя взела една каца с три вретена и казва: „Едното е готово“, показва му го, и второто му показва. „А третото, сега ще го напълня.“ Тя все преде, преде, но никакво подобрение в дрехите не става. Най-после, затъжили се за нея сестра и и майка и, викат ги на село на сватба. „Какво ще правим, моите гащи са скъсани“, казва мъжът ѝ. „Тя е лесна работа, ний имаме един кюп, ще ме сложиш мен вътре и като стигнем край селото, ще ме оставиш вътре, ти ще идеш при майка ми и ще поискаш дрехи за мен и за теб, тя ще ти даде, ти ще дойдеш тук и после ще идем в село.“ Направил той тъй, но той бил хитър, оставил я край селото, отива при майка и, тя му казва: „Защо идеш сам, къде е жена ти?“ „А, тя остана накрай селото, тя иска всички да я посрещнат с гайди.“ Тъй и станало. Запътили се всички сватбари и гайдарджии, а тя седяла необлечена в кюпа, като чува тя музиката, изскочила из кюпа, върнала се в къщи, засрамена, турила къделята и почнала да преде. И той се върнал от сватбата и я намерил, че тя преде. Той направил каша от мамалига и и казал: „Ела, възлюблена, да ядем.“ Тя му казала: „На рамо каша.“ И пак преде.

Та, природата ще ни постави в тежко положение, щом не обичаме да изпълняваме нейните закони. Ние можем да имаме всичко, но природата ще ни тури в тежко положение и ще се научим да работим, да мислим. Щом дойдат тежки страдания, природата веднага ни заставя да мислим. Та, единственото нещо в света е да се интересуваме ние в замислите, които природата има. Щом нашето

съзнание се пробуди за нейните замисли, има вече една връзка между нея и нас. Образува се вече една естествена връзка и това го наричат онзи истински метод и начин за самовъзпитание и саморазвитие. Това означава външните закони, с които природата ни възпитава по нейни начини. Защото има форми, създадени от нея, има форми, създадени от човека, има форми, създадени от животните. Всички тия форми показват онази целокупна деятелност, която работи в природата. Вие трябва да използувате сегашните форми, за да създадете и вие бъдещите ваши форми.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви: трябва да се държите в контакт с мислите, които подържат вашето зрение, вашия вкус, вашия слух, вашето обоняние. Всички тия мисли трябва да ги държите в ума си, да бъдете във връзка с тях, за да бъдете здрав. Или казано в правата смисъл: трябва да се интересувате от замислите на природата и трябва да зачитате нейните закони. Тогава човек може правилно да се развива и да бъде щастлив на земята.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът!

7.08 часа,

14 школна лекция на I-ви Младежки Специален Окултен клас, 30.XI.1928 г, петък, Изгрев.

ХИГИЕНА НА ЖИВОТА

5 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

Размишление върху истинското щастие.

Само 10 души да прочетат темата. Доброволците само.

По поляните всички ходят, но по високите върхове малцина ходят. Трябва едно упражнение. Сега онези, които са ходили по високите върхове, те са екскурзианти. Тогава можем да кажем: „Нека станат екскурзиантите!“ Сега аз ще ви говоря върху хигиена на живота. Въобще обикновените хигиенисти за какво говорят? На първо място в хигиената седи въпросът за жилището. Жилището, в което човек живее, трябва да бъде удобно. Като се включва в това и водата, храната, въздуха и светлината, а после и неговото облекло. Обикновените хигиенисти въобще настояват за тези неща, като важни, елементарни правила за хигиената. За да бъде жилището удобно, човек непременно трябва да има съзнание, че той се нуждае от жилище. После в него трябва да се зароди съзнанието, колко прозорци трябва да има и колко големи трябва да бъдат. Ако не съзнава това, никаква хигиена той не може да има. Здравословно състояние не е само човек да се роди, да му се даде форма и жилище, но той трябва да живее здравословно. Ако той живее в това жилище и постоянно боледува, това жилище не е хигиенично. Много богати хора имат отлични здания, с много прозорци, къщите им са чисти, при това постоянно боледуват. Некои може да възразят, че това зависи и от храната. Да, но богатите хора се хранят с доста пищна храна, обаче какво е онова, което липсва в яденето? Какво количество

от яденето трябва да употреби един човек и колко такива единици са нужни за едно ядене? Въобще при обикновените хора, колко грама хляб са нужни, при нормално състояние? 250, 500, 750, 1000 грама хляб е нормално. Сега има и анормално състояние. Някой при едно ядене изяжда един килограм хляб или кило и половина. Казва: „Ама, аз трябва да ям." Питам: коя е истинската норма за яденето?

Сега хигиенистите казват: „Жилището трябва да бъде удобно." Какво разбирате под удобно, комфортно жилище? Удобно и хигиенично жилище е това, при което като влезеш вътре, на която страна и да погледнеш, да не ти произвежда неприятно впечатление, или да ти произвежда все една малка радост. Дето и да влезете в това жилище, все да ви е приятно. Това е хигиенично жилище. Щом Нямаш тази малка радост от жилището, то не е хигиенично. Та това е положителна радост, доволен си от жилището си. Или, както казах, това е хигиенично жилище.

Същият закон се отнася и до храната. Коя храна е задоволителна? Щом ядеш известна храна, тя трябва до следния обед да ти причини една малка радост. Тази храна е задоволителна. Ако си ял правилно и ако храната е хигиенична, до следния обед ти трябва да чувстваш една малка радост, едно разширение в себе си. Тогава и следния обед ще очакваш пак със същата интенсивност и със същата жажда. Тъй в яденето може да има вече едно здравословно състояние. Щом стане едно малко променение в това малко чувство, в храната има нещо примесено, тя не е вече хигиенична.

Тогава да дойдем до третия въпрос за облеклото. Казват: „Човек трябва да има хубаво облекло." Според хигиената, коя е хубавата дреха на съвременния културен човек? Хигиенична е тази дреха, която като облечеш, както и да я носиш, през целия ден трябва да усещаш една малка радост, че носиш тази дреха. Щом усещаш една малка неприятност, тази дреха не е хигиенична. Целият комплект

дрехи, в цялото си облекло да усещаш едно малко удоволствие, не удоволствие, но задоволство от дрехите си. Тази дреха или този комплект от дрехи, взет заедно с шапката, с връзката, с палтото, с ръкавиците, всичко, което ти е необходимо, в него да няма никакъв дефект. Това наричаме хигиенично облекло. Облеклото не трябва да бъде съвършено, но да усещаш една малка радост от него. Това облекло е хигиенично. Някоя дреха, като я пипаш, тя е малко остра, не ви е приятна. Хигиеничната дреха, трябва да знаете, трябва да бъде добър проводник на живите сили в природата. Например, хигиеничната дреха не трябва да изолира светлината, или да изолира въздуха, но трябва да бъде едно с човека. И тя трябва да бъде добър проводник и на топлината. И всеки човек трябва да знае какви дрехи трябва да носи.

Хигиената още не се е занимавала с този въпрос. Тя разглежда въпроса другояче, от съвсем материално гледище. В дрехите трябва да участвува и съзнанието. Човек, който иска да има хубави дрехи, не трябва да гледа само формата на тази дреха, но тази форма трябва да съответствува и на тялото. Той трябва да има малка радост и от дрехата и да е доволен. При това, каквато част от дрехата и да пипне, да му причинява една приятност. Да усеща една малка мекота от дрехите. Такова облекло е хигиенично. Когато дойдем до учениците на окултната школа, те взимат тия правила вече в съображение.

Та рекох, от хигиената на физическия свят ние минаваме към хигиена на живота. В хигиената на живота влизат три елемента: мисълта като елемент, чувствата като елемент и действията или постъпките на човека, като трети елемент М. Ч. Д-П. Тогава рекох така: една мисъл е хигиенична, на която пламъкът никога не се намалява. Мисъл, на която пламъкът може да се намали, тя не е хигиенична. Всяко чувство, на което интензивността може да се намали, това чувство не е хигиенично. И всяко действие, което в

даден случай може да се изврати, това действие или тази постъпка не е хигиенична. Следователно, от чисто научно гледище, вие всякога може да търсите такива мисли, такива чувства и такива действия, на които пламъкът не се намалява. Защото казва някой: „Животът ми е тъмен.“ Защо е тъмен? Защото пламъкът му се намалява. Защо е тъмен твоят живот? Защото пламъкът на твоята мисъл се е изменил. Тогава? Ако пламъкът на твоята мисъл се е изменил, какво трябва да правиш? Внеси единица любов. Единицата е следното нещо: намери едно същество, което дълго време е очаквало некого, да му помогне. И след като помогнеш на това същество, твоят пламък ще се възстанови. Ти, като се стараеш да помогнеш на това същество, това същество ще възстанови естествения пламък на твоята мисъл. Това не се отнася до праната. Например, това същество дълго време е искало да се учи, моли се, иска знания, в него има такъв жар, навсякъде ходи, търси някой да го извади от това забутано положение. Ако ти му се притечеш на помощ и дадеш потик на неговата мисъл, която той иска да реализира, това същество ще възстанови пламъка на твоята мисъл.

Сега да ви обясня тази мисъл. Едно правило има, един закон, който казва: „Обичай ближния си като себе си.“ Това положение пълно ли е? Тъй, както сега се схваща, то е пълно, но на това изречение липсва нещо. Как любят хората себе си? Хората още не знаят да любят себе си. Ако извадя едного от вас и го запитам: „Как любите себе си?“ Какво ще отговорите? Човек люби себе си само тогава, когато пламъкът на неговата мисъл никога не се намалява, когато пламъкът на неговото чувство никога не се намалява и когато пламъкът на неговите действия никога не се намалява. Този човек има съзнание, той обича себе си, той тачи своите мисли. Той не казва: „Аз не мога да мисля, аз нямам любов.“ За такива мисли и за такива чувства аз не говоря. Човек трябва да каже: „Тази мисъл, която имам, е права; това чувство, което имам, колкото и да е малко, и то е право.“

Аз не говоря за великите мисли и за великите чувства. Аз говоря за микроскопическите мисли и чувства. Ако ние [не] тачим техния пламък, тогава ще изгубим и този пламък, който те имат. Ако аз не оценявам своята мисъл, как ще оценя мисълта на другите! Ако аз себе си не уважавам, как ще уважавам другите? Ако аз себе си не любя, как ще любя другите? Това значи да любиш себе си в другите, нищо повече. Да любиш себе си в ближния, значи да живееш в ближния и да любиш себе си в ближния. Ти, като любиш себе си в ближния, ти ще любиш и ближния си. В това отношение се обясняват и думите Христови: „Аз живея в Отца си." Какво значи да любим Бога и какво значи Бог да ни люби? Когато Бог ни люби, Той люби и себе си в нас. А когато ние любим Бога, любим себе си в Бога. Тогава? Най-първо трябва Бог да ни обикне. Най-първо Бог трябва да обикне себе си в нас и след това ние да обикнем себе си в Бога, а после да обикнем Бога в себе си.

Сега това е вече в проявленията. Това е закон на съзнанието. Някой ще каже: „Как ще стане тази работа? Я, ми обяснете!" Който иска да му се обясняват тия работи, той всякога ще остане простак. Щом ви казвам, вие мислете, че това го разбирате. Сега да ви дам едно обяснение: не мислете, че всяко нещо, което вие разбирате, е разбрано. Ама, че на онова, малкото дете, като дадете хубавата пита, то без да знае елементите на хляба, усеща тази вътрешна радост, която се явила у него. Онзи, който знае всички тайни на хляба и който знае всички тайни на живота, както и детето, което не ги знае, през питата еднакво разбират. Има едно вътрешно разбиране. Не мислете, че трябва научно да ви се обясняват тия неща. Не е мисълта, която води живота. Защото, когато ние умствено се убеждаваме, и умствено се разубеждаваме. Има нещо, което може да се почувствува и което може да се опита и от този опит на съзнанието, никой не може да ме разубеди.

Като съм тръгнал из пътя някой казва: „Ти не виждаш, не можеш да ходиш.“ Хубаво, да направим опит. Елате с мене. Ти нали виждаш? Рекох на трети: „Хвърлете на 20 крачки от тук една игла.“ Аз посочвам на първия да я търси. Той ме критикува, че аз не виждам, но той търси, търси и не може да намери иглата. Аз тръгвам и я намирам. Кой вижда повече от двамата? Който намира иглата, вижда повече от онзи, който не може да я намери. Следователно, в нашето съзнание, когато то може да ме ръководи в правия път, тъй както очите, значи очите са в едно здравословно състояние. Човек, който никога не се спъва в живота си, очите му са нормални. Спъването показва, че има една анормалност. Някой път криво виждаме терена, по който вървим и вследствие на това не правим право своите изчисления и вследствие на това не вървим правилно. Съзнанието е окото на човешкия живот. Когато нашето съзнание е будно, тогава спъване не може да има. Ако има спъване, нека признаем факта, че единствената причина е у нас съзнанието ни не е напълно пробудено, има нещо, което ни липсва. А щом липсва, ние можем да го доставим. В тази положителна философия на живота подразбираме, че условията на живота са дадени на човека и той трябва да разработва тия условия в себе си. Защото ако нямаме дадени условия, тогава е безпредметно да правим известни усилия. Следователно животът ни е даден. В живота влизат елементите: пламъкът на мисълта, пламъкът на чувствата и пламъкът на човешките постъпки.

Сега, това е още елементарната страна на самия живот. Това са елементи, с които вие трябва да започнете. Например, ако известна мисъл понижава вашия живот, отхвърли тази мисъл. Тя не е здравословна. Например ти казваш: „Аз искам да свърша университет.“ Ходиш нагоре надолу и после казваш: „Що ми трябва да си боля главата?“ Питам: тази мисъл здравословна ли е? Човек, който мисли по този начин, той е като онзи работник, който казва:

„Целият ден аз ще работя, но вечерта ще се напия хубаво.“ Едва спечелил 150 200 лева и казва: „Сега ще се наям и напия хубаво.“ Добре, но на другия ден главата го боли и в джоба си няма нищо. Питам: това усилие хигиенично ли беше? Хигиенично беше да работиш, но след това да те боли корем, не е хигиенично. Ако след едно угощение усещаш една малка радост, че си се видел с приятелите си и след това искаш и втори път да се срещнеш с тях, добре, това угощение е хигиенично, но ако след това угощение те боли главата, това угощение не е на мястото си. И тогава, дето си работил цел ден, ти си изгубил нещо от себе си.

Следователно, оставете настрана всички ония мисли, чувства и постъпки, които понижават живота ви. Оставете ги настрана, каквито и да са те, в каквито дрехи и да са облечени. Нека дойде една мисъл, която е облечена хубаво, без дефект, която да внесе хубавото, възвишеното, благородното в света. Тя трябва да внесе в живота една малка радост, постоянна, но не голяма радост.

Та рекох, сегашният век е век на усилена деятелност, понеже при възпитанието се допущат криви насоки. Някой казва: „Ама, аз трябва да се проявя в живота.“ Отлична е тази мисъл. В какво трябва да се проявиш? „Ама, аз трябва да бъда полезен.“ В какво трябва да бъдеш полезен? „Ама, аз трябва да го организирам.“ В положителната философия на истинския живот, ако ти организираш живота и този живот свърши със смърт, питам: какво си организирал? Ако ти си организирал живота и той свърши накрая с един фалит, какво си организирал? Или ако си свършил по художество и рисуваш само най-хубавите картини и най-после всичките ти картини се разрушат, какво си придобил? Не е само да създадем неща. Казват: „Да се създадат мисли.“ Не е само мисълта в живота. „Ама, трябва да умре някой, за да живеят другите.“ Това не е философия.

Питам тогава: ако аз съм на нивата и ора с воловете си, имам един чифт волове, кое е по-добре: да продам воловете или да ги заколя и да ги изям или и те да живеят и аз да живея и да работя с тях? По-хубаво е воловете да останат да живеят и аз да работя с тях, отколкото аз да остана само, а тях да премахна. Защото, ако останеш сам да живееш, ще извършиш работата на магарето. А работата на магарето върши всеки, който греши. Всеки, който греши, е едно магаре. Това значи символа на магарето. Всеки, който греши и който мисли зле, който постъпва зле, е едно магаре. Е, тогава? Ще кажеш на някой човек, който греши, така: „Ти си едно магаре, не мислиш право, не чувствуваш право, не постъпваш право.“ „Как тъй да съм магаре?“ Сега такава е терминологията на хората. И забележи, кажеш ли на един човек, че не постъпва право, твоят живот не е морален, той ще каже: „Остави тия работи!“ Но кажи му една формула, която може да е измислил, кажи му: „Ти си едно магаре!“ Той ще каже: „Как!“ Ти си го засегнал много. Направил си му една операция и тази операция на място е дошла.

Магаре е силна дума. Магарето показва, че грешникът не е научил закона на жертвата. Той яде и пие, но и харчи със своите другари, а това не е жертва. После казват за някого: „Той е умен.“ Да, умен, но само за себе си. Да открадне оттук оттам, но не и да направи някое добро. После иде буквата „г“. Това е онзи овчар, който има кука, но да гони това онова, все за да открадне нещо, но никога не хваща някой, който се дави. Буквата „га“ не помага на бедния. Буквата „а“ се повтаря в тази дума. Иде след това буквата „р“. Тя е един чук. Това е юнакът, който иде със своя чук, и може да удари някого по главата, но той никога не туря този нож, за да помогне, да освободи някоя вдовица или сираче от глад. И най-после буквата „и“ показва, че магарето има всичко, но всичко изтича навън. Такъв човек никому полезен не може да бъде, никому полза не може да принесе. Той е

един източник, който отвсякъде тече, но много дупки има. Казва: „Аз напълних стомната, но тя изтича отвсякъде.“ Това е то „магари“. И тогава, за да преобразите това магаре, ще напишете така: иргам. Играм. Човек всякога може да поправи една своя постъпка, ако знае как да започне с онези елементи, отдето е започнала погрешката. Вие знаете при разплитането на синджирите, домакинята, която е плела синджира, като дръпне още първия синджир, веднага ще се разплете всичко. Ти трябва да знаеш как да постъпваш. За всяко нещо си има своя постъпка.

Сега, да оставим магарето и да се върнем към въпроса за хигиената. Магарето е една сила, която в старо време е означавала една природа, за която се е разисквало много. Много умен трябва да бъде човек, за да знае да влада магарето. Вие знаете как като се заинати магарето, какво значи. После, това магаре, колкото и да го учиш, то си има свои навици. Ти не можеш да го отучиш от неговите навици. И ако един ден неприятелят те гони и ти бягаш, магарето ще те издаде. То ще каже: „Дръжте го, аз го нося!“ Реве това магаре. Магарето е емблема на една необуздана сила и често вие чувствувате, че в характера ви има нещо, с което не можете да се справите. Каквото и да правите, то все реве. При това казват, че магарето е една разумна сила, но морал няма. Никакво приличие няма у магарето. Неговото безобразие няма край.

Рекох, някой път ние търсим магарето отвън, но някой път и ние загубваме благоприличието. Мислите ли, че това магаре в обществения съвременен строй не може да има почтено място? То е пак на почтено място. Английската кралица Виктория имала една магаре, което имало 12 лекари, да го гледат. Тази кралица обичала да се вози на магаре. Питам: това магаре, което минава за толкова пословично, как се е домогнало до този царски двор? При това да има 12 лекари, които да треперят на него. Значи, това е едно изключение,

което показва, че магарето може да поумнее. И действително, има умни магарета. Един от нашите братя в Търново имаше едно магаре, което аз наричах „умното магаре“. Целият ден не реве, само пасе. Но когато види господаря си, тогава започваше да реве. И после, като види, че след малко ще изгрее слънцето, ще се спре, ще се моли, помръдва си малко ушите и като изгрее слънцето, ще коленичи на предните си крака. После ще се поизтърси и пак ще тръгне да пасе. Това показва, че и най-отрицателните сили в нашето естество могат да претърпят известно преобразувание, стига да знаем как да постъпваме.

Та рекох, магаретата, воловете, животните, които съществуват, това са сили на човешкото естество. И в френологията за твърдостта на човека и неговата воля, като емблема на неговата воля турят магарето. Значи по-твърдо същество от него няма. То е много издържливо същество. После, магарето е много тщеславно, но е и много горделиво. Ти пусни магарето, то всякога води напред. То всякога води камилите, казва: „Макар че съм магаре, вървя напред, пред камилите и пред овците.“ Навсякъде то е първо. Никога не остава назад. Та рекох, тази черта у магарето не е лоша. Да има човек високо мнение за себе си, когато заслужава това мнение, е право. Човек трябва да има високо мнение за себе си. Но това мнение трябва да го заслужава.

И рекох, вие младите от класа никога не трябва да се надценявате в себе си, нито трябва да подценявате своите сили и своите мисли. А винаги ще имате една ясна представа за своите сили и за своите мисли. Няма да казвате: „Аз не съм толкова надарен.“ Дарбата, това е усилието на твоя дух постоянно да придобива. Даровитият човек е работил в миналото, а ти, който имаш малко дарби, сега като работиш, за бъдеще ще имаш повече. Пък като не работиш сега, за бъдеще не само за бъдеще, но и в сегашния си живот няма да имаш

нищо. Има хора, които в сегашния си живот идват до големи постижения чрез усилен труд и постоянство.

Сега вие ще схващате хигиената така: права мисъл е тази, на която пламъкът никога не се намалява. А дето пламъкът никога не се намалява, светлината е равномерна.

Следователно, по тази светлина вие ще познаете характера на вашите приятели, до известна степен. Човек и себе си не познава. Той трябва да се учи да познава себе си, а не да знае себе си, какъв е. Даже и най-великите мъдреци още не са достигнали до там да познават себе си, своя произход. Те знаят нещо за себе си, повече знаят, отколкото обикновените хора. Но рекох, човек трябва дълго време да изучава себе си, понеже има много работи да се изучават в човешката душа. На вас ще ви кажа една мисъл: Душата, това са всички способности. Под думата „душа“ в този обширен окултен смисъл, разбирам всички възможности, които Бог е турил. Това е душата. В душата са свързани всички възможности на човека. И умът, и сърцето, и волята, всички сили в човека работят за душата. Човек, който няма душа, той няма възможности. Щом човек отрича своята душа, този човек не може да прогресира.

Щом отречеш душата си, ти ще дойдеш до своята мисъл. Можеш да имаш известно философско познание, но мисълта е много неустойчива. Да плачеш за нещастието на хората и да помагаш на хората, това са две неща различни. Ама хората в театъра колко плачат за страдущите, колко сълзи проливат за тях. Нима мислите, че когато някой проповедник говори в някое събрание и изнася страданията на бедните хора, всички нима не плачат? Плачат, но като излезат отвън, те казват: „Отлично говори проповедникът. Колко много плакахме! Какви страдания имат бедните!“ А наоколо им много бедни хора, те ги отминават. Това още не е човекът. Да мисли човек правилно, това е човешко; да чувствува човек правилно, и това е човешко; и да

действува човек правилно, това е човешко. И тогава аз изваждам: ако мислиш по човешки, а не чувствуваш по човешки, ти [си] само една трета от човека; ако мислиш правилно, чувствуваш правилно, а не постъпваш правилно, ти си две трети от човека. Пък, ако мислиш правилно, чувствуваш правилно и постъпваш правилно, ти си три трети човек или едно цяло, което съставлява човекът. Това е мъдрецът.

Най-първо имаме една трета, две трети това е фазите, през които човекът минал в миналото. Вие се намирате в борба. Докато дойдете до мъдреца три трети. Това е човекът, това е мъдрецът. Неговият пламък на мисълта е постоянен. Неговият пламък на чувствата е постоянен и неговият пламък на постъпките е постоянен. Мъдрецът не люби и не разлюбва, както правят другите хора. Той като люби, неговата любов е любов; той като мисли, неговата мисъл не се изменя. Неговата мисъл е постоянна. Неговата мисъл е разнообразна и неговите постъпки не се менят. Каквото е направил мъдрецът, той не съжалява. И каквото е мислил мъдрецът, той не съжалява за своята мисъл. Мъдрецът винаги се радва на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Това е мъдрецът.

Та рекох, за вас идеал ще бъде мъдрецът. Да имате нещо, на което да се радвате. Вие казвате: „Да свършим училището!" Какво ще свършите? Българите казват: „Облякъл се Илия и като се погледнал, пак в тия." Правата мисъл или светлата мисъл е достояние само на мъдреца. Мъдростта е най-висшето и ако вие търсите знанието, то е в Мъдростта. Пък ако търсите най-възвишеното в света, то е в Любовта. Най-възвишеното чувство, което съществува в света, и тук на земята, и между ангелите, и в Божествения свят, то е Любовта. Това е вечният идеал, за който хората едва ли имат някаква представа. Някой казва: „Аз съм разочарован." Човек, който се разочарова, той не е сънувал нищо за Любовта. В Любовта няма никакво разочарование. Това

разочарование, което някога съществува, седи в следното: най-първо човек чувствува, че люби и той се радва, като люби. Обаче един ден неговото чувство се сменя, той иска и да го обичат, а няма кой да го обича. В момента, когато той смени своята любов, мени и формата на съзнанието си. Докато той съзнава, че обича, той е идеалист, то е половината на неговото възпитание. Щом почувствува той, че няма кой да го обича, той вече е нещастен. А кой е нещастен? Когото не обичат. Тогава има два вида нещастни хора: нещастни хора, които не любят и нещастни хора, които не ги любят. Мъдрецът се отличава по това, че той и като не го любят е пак щастлив. Той пак се радва. И в безлюбието е пак щастлив, защото той обича хората, но никога не ги изнасилва те да го любят, остава на тяхната добра воля. Казва: „Възможно е, те още не ме познават, аз още не съм се изявил." И той пак се радва. Казва: „Все ще дойде един ден, когато те ще ме обикнат." Никога не туря граница, не казва: „Мен никой не ме обича." Нищо не значи това. Ако сега не те обичат, утре ще те обичат. Ако сега не те обичат, на втория, на третия ден ще те обичат.

Този закон може да употребите и в този смисъл: ако днес не постигнете една мисъл, утре ще я постигнете. Поставяйте винаги само за един ден. Не туряйте дълъг срок за седмици, за месец. Нито за повече време. Те са съвсем други математически количества. С такива големи единици само мъдреците, учените, големите хора, адептите работят, а вие, като обикновени хора, които сега се възпитавате, турете срок само за един ден, за един два часа, някой кратък период. Този е начинът за себевъзпитанието. По друг начин не може да се възпитате. Казвате: „Аз искам да се възпитавам." Твоят пламък трябва да се разширява. Ако твоята мисъл не внесе разширение, тя не е права мисъл. Ако имаш една мисъл, която внася безпокойствие, пламъкът и не е постоянен. Ти трябва да имаш една мисъл, на която да се радваш и да усещаш, че този пламък е постоянен. Ще имаш едно чувство, на

което да се радваш. Има чувства, които не зависят от вас. Те ще изменят своя пламък. Но всеки ден ще имате едно чувство, една мисъл в себе си, на които пламъкът никога да не се изменя. Тази мисъл ще съставлява за вас една постоянна радост, едно звено. На втория ден може да дойде друга мисъл, втора, четвърта, хиляди мисли и техният пламък, като се съедини в едно, ще образува голямата радост. А само едната мисъл, сама по себе си образува най-малката радост в мисълта. Едно чувство само, образува най-малката радост в чувствата. А когато се съберат много чувства заедно, ще образуват голямата радост. Това е Любовта. Това е максимата, която вие трябва да приложите. Това е науката, върху която трябва да работите. И по този начин като вървите, ще дойдете до съвременната наука, да знаете например какво е отношението на въглерода у вас.

Какво казват съвременните химици, какво количество въглерод се намира в човешкото тяло? Срещнали ли сте някоя статистика, която да съобщава това? Количеството на въглерода е точно определено, с много голяма точност. Има три качества на въглерода. Има един въглерод, който носи в себе си една част от материята. Той не е променлив, нито се съединява, нито се разлага, нито гори, нито загасва. Следователно, когато у тебе желанията не загасват, когато у тебе мислите не загасват, твоят въглерод е от този вид, а има втори вид, който се мени. Постоянно почернява. Нали казва някой: „Тъмни ми са мислите, тъмни ми са чувствата." Въглеродът, който играе важна роля, не е тъй изменчив. Тогава ще притурите единица Любов и две единици Мъдрост. Всички ще се върнете към първия въглерод.

Сега ще кажете: „Какво означава единица Любов и две единици Мъдрост? Нали ви обясних какво значи единица любов? За Мъдростта ще намериш две същества, които се стремят към знанието, които изучават Мъдростта и ще изучиш техния характер. Тъй че, ще изучиш двама хора на мисълта. Ще намериш двама мъдреци и ще ги

изучаваш. Един ден ще отидеш при единия, а на втория ден ще отидеш при другия. И това, което видиш от тях, ще приложиш в живота си. А за единицата от Любовта ще намериш един светия, който с години се е молил на Бога, че цялата местност е засегната от неговата молитва. За един ден ще отидеш при него и ще видиш как живее той. И ще приложиш от неговата светлина. Ще вземеш една малка единица от неговата Любов. Ти като него няма да станеш, нито се [стреми] да станеш като него, но ще вземеш малко подкваса от него. Често в селата взимат един въглен, когато нямат кибрит, за да си запалят огъня. Това е единицата. Някой казва: „Човек да се осланя на разума. С разумен човек трябва да се върви напред." Вие не се осланяйте толкова на разума. Той не е най-висшето. Разумът е един слуга на ума. Разумът знае да критикува. Той може някога да ти покаже правия път, но ще ти каже: „Не ти трябва да ходиш с него. То не е още за тебе." Например разумните хора много мъчно свършват училището. Разумните хора много мъчно стават художници, музиканти. Разумните хора много мъчно стават мъдреци. И проповедници не могат да станат разумните хора. У тях философия колкото искаш. Но специфично те нищо не знаят. Всичко знаят, но нищо не са приложили в живота си. Повикай го да ти свърши някоя работа, той не може да ти я свърши. На разумния човек липсва нещо. Разумността е едно качество на физическия човек или дето се казва: отчасти знаем, отчасти мъдруваме.

Та рекох сега на вас учениците, който от вас влезе да се учи, той е изложен на обезсърдчения в живота. Какво показва обезсърдчението? Че това, към което ти се стремиш, ти го считаш за непостижимо. Там е всичката погрешка. Значи пламъкът на твоята мисъл се е изменил. Ако не се е изменил, ти Нямаше да се обезсърдчиш. Щом се обезсърдчиш, ще знаеш, че един от елементите на твоята мисъл е изгубил малко от своя пламък. Мисълта е права, но

ти отлагаш, значи съдържание няма. Тогава и пламъкът на твоето чувство се е изменило, ще го поправиш. И най-после пламъкът на твоята воля или човешкият разум се е изменил, ще го поправиш. Защото разум и воля аз ги съединявам. Защото волевият човек е разумния човек. Разумът е най-високото на земята, но разумният човек, ако не се направлява от Мъдростта, той става жесток човек. Защото волевият човек, разумният човек има волята на магарето. Той има и ума на магарето, и волята на магарето. Намясто той да се жертвува, той всички други жертвува. Защото М-то е наука за жертвата, да знае човек как да постъпва. М-то е взето от древността, то е един символ, който означава наука.

Славяните са взели това V и са го обърнали. Нашето Л е латинското V. Има и дубъл ве W. Това е закон на противоречията. А славяните са го обърнали и са го направили Л значи стремеж към Бога. Това, което в латинската азбука показва противоречие, славяните го турят като стремеж към Божественото. То е закон за смяна на енергиите. Значи да обърнеш известни енергии от известно направление в д[руго] за добро. Когато са изучавали закона на кабалата, са дошли до убеждението, че буквите, това са формули. Всека една буква може да се разложи, както в химията или в математиката има известни формули, един закон, по който могат да се разложат тия формули, за да се работи с тях. Ученият знае начините, по които се добиват тия сили.

Сега на първо място говорихме за хигиената, за трите елемента на физическото поле къща, храна и облекло. А в духовния свет: мисълта, чувствата и постъпките.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

15 школна лекция на I-ви Специален Окултен клас, 7 декември 1928г., петък,

7 ч. с., Изгрев, София.

УЧЕНИЕ И ПРИЛАГАНЕ. ГОСПОДАР И СЛУГА

5 часа сутринта

Отче наш

Тема за следующия път: „Противоречие и съгласие.“ Половината от вас пишете върху „Противоречие и съгласие“, а пък другата половина пишете върху: „Произход на противоречието и съгласието“. Хроникирайте просто при какви случаи се проявява противоречието и съгласието. Кое дава повод да се явят те?

2 лица	2 лица
I-во у	I-во иу
II-ро ну	II-ро и ну

Ако на вас ви се даде една тема: „Каква е задачата на съвременната наука?“ Или въобще каква цел има науката? Тогаз какво бихте отговорили?

Или ако ви се даде тема: „Любов към знанието.“ Да допуснем, че вие имате две лица: първото е учено, а второто неучено. Каква разлика има тогаз между учен човек и неучен човек? Да допуснем, че първото лице е и учено, и интелигентно, а второто лице е интелигентно, но неучено.

Да кажем, че имате един човек, който е учен и не е интелигентен, а имате един човек, който не е учен, но е интелигентен. Тогава каква разлика има между тия две категории: интелигентният и неинтелигентният? Такава една тема за размишление прилича на боб, който трябва дълго време да се вари. Има хранителни вещества в боба, но трябва по специален начин да го

вариш. И да се освободиш от външните люспи на боба. Ученият човек е индивид, в който познанието му, за външния свят е систематизирано. Ученият човек е запознат не само с това, което той е учил, но и с тези знания, които хиляди поколения са систематизирали преди него. Той има в своята памет, в своя ум тяхното знание, дефинициите, или определенията на законите. Той е учен човек. А пък интелигентният човек е този, който има познания. И интелигентността носи своя произход от личната опитност или от опитността на душата. Интелигентният е този, който има някоя придобивка. Ученият човек е придобил познанията си отвън. А неученият е този, който няма тези външни познания. С други думи, ученият е с капитал, а неученият е без капитал. В живота и двамата могат да живеят. Но условията на учения, и условията на неучения ще бъдат различни. Ученият човек ще има опитността на миналите поколения, ще може да се ползува от нея.

В друга категория спада интелигентният. Интелигентният учен, той може да използува науката в по-широка смисъл; а интелигентният, който не е учен може да е мъдрец. Човек може да бъде мъдрец, без да е учен. В дадения случай той лесно може да придобие познанията на миналото. И добиването на тези познания от него наричаме самообразование. И тогава у човека тези два процеса вървят. Има неща, които сме наследили от деди и прадеди, бащи. Това е наука и науката може да се наследи. Известни познания, които проникват в съзнанието на поколението, могат да се предадат. Има някои познания, които могат да се предадат. Например, ако майката дълго време се е учила, това може да се предаде. Ред поколения майките са се учили на музика. И това е станало като вътрешна потреба на духа. Тези качества на майката и бащата могат да се предадат. Следователно, можем да считаме, че известни качества могат да се предадат само тогаз, когато станат несъзнателна наука в

човека. Това, което у човека е съзнателно, той може да го предаде. Тъй че, задачата на науката не е празна. Има неща в науката, който са празни, т.е. неверни. Но всички верни работи, дълго време като се употребяват, могат да се предадат.

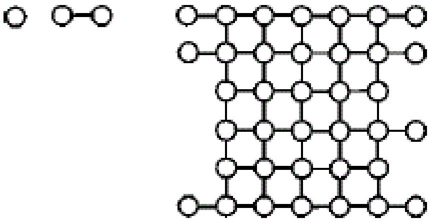

Фиг. 1

Забележете следното положение. Да кажем, че имаме малка клетка А. Сегашните учени, които разсъждават механически, казват, че тази клетка почва да се диференцира, да се видоизменя и от нея най-после е излезнал човекът. Да допуснем, че тази клетка се е образувала и че тя представлява първичен живот. И да допуснем, че няма външна интелигентност. Кои сили ще я накарат тя да се раздвои? Кое е дало повод тя да се раздвои? Получените две клетки пак са се раздвоили и т.н. Учените хора казват: известен инстинкт, напор. Но това не е обяснение. Ако едно разумно същество би наблюдавало строежа на една къща, какво ще констатира? Да допуснем, че една къща би се строила механически, да допуснем, че къщите се строят без хора. Варта се носи сама с механически средства и тези, малките влакове се турят, без да видиш некое живо същество. Ако някой наблюдава този процес, той би ви го описал. Преди тези механически средства е имало живи същества, но после те са се заменили с механически средства.

Да кажем, че един орган е покрит с три пласта клетки. Да кажем, че тези клетки на кожата са се охлузили и после, вечерта тези клетки

се завземат и поправят кожата. Вашето съзнание не взема участие; вашият обикновен ум не е взел участие, но душата, която е жива вътре в тялото, е дала разпореждане клетките да поправят. Понеже тази колективната душа подвижи във всички клетки. И следователно, когато душата даде известен потик, тя разбира езика на клетките. Щом тя каже на клетките, щом даде този вътрешен потик, тези клетки знаят на кое място трябва да се работи.

Често, когато изместите разумното направление, което душата има в тялото, и турите там на ума място, вие влизате в едно противоречие. Вашият ум може да знае как се е образувала болестта, но вашият ум не може да цери болестта. Душата може да цери. Когато човек пожелае да оздравее, моментално оздравява. А когато мисли, че трябва да оздравее, той не оздравява. Когато интенсивното желание е на душата, веднага става подобрение; а другият процес е повърхностен. Даже у вас всеки може да познае кога действува умът и кога действува душата. Просто имате следующия пример. Представете си, че имате златен часовник, мили сте се и сте го оставили някъде, изгубили сте часовника, забравили сте го някъде, но в съзнанието ви е, че сте извадили часовника и не може да си спомните. Повърхността на вашето съзнание ви казва: „Еди на кое си място е той.“ Отивате там и няма го там. Умът казва, че е на друго място, отивате там, но и там го няма. Дойде ви мисълта: „Някои е взел, отива си часовникът.“ После ви дойде трета мисъл и прочие и прочие. Спирате се и се обезсърдчавате и казвате: „Изгубих го. Трябва да си купя друг.“ Но ако вие се спрете и се оставите на вашето дълбоко чувство, на вашата интуиция, тя ще ви пошепне: „Там!“ Интуицията излиза дълбоко от душата.

Та тези две течения съществуват във вас. Нещата на ума са верни само за тези неща, които са под негов контрол. За всяко нещо, което умът не може да мисли, душата може да го знае. Например умът

може да има следната мисъл: „Аз учен човек няма да стана.“ Но душата не казва така.

Сега си представете двама слуги: първият слуга и вторият слуга. Един господар ги праща да свършат някаква работа. След като прегледат слугите тази работа, те се връщат при господаря си и казват: „Тази работа не можем да я свършим, не е за нас.“ В този случай умът ли говори в тях или душата? После дойде господарят, който е заинтересуван, и казва: „Тази работа може да се направи.“

Сега може да направите опит. Опитът седи в следното, например имате известен навик. Да допуснем, че имате навик да пушите тютюн, при това от съображение, че засега кесията ви и нямате достатъчно пари, вие казвате: „Излишен разход правя с пушенето на тютюн.“ И питате ума си: „Мога ли да напусна тютюна?“ Умът казва: „Можеш, ако искаш.“ Ти започнеш ден, два, три и после умът идва и казва: „Сериозна е тази работа, ти си навикнал, ако напуснеш този навик, зле ще ти стане. Я, пропуши!“ И човек решава да пуши, не може да напусне. Обаче идва едно убеждение по-дълбоко, от душата. Душата казва: „Тютюнът е наркотическо растение. И следователно, вътре то ще упражни едно лошо влияние в организъма. И следователно, от здравословно гледище, непременно трябва да напуснеш тютюна.“ Тогава започва борба между ума, който има работа с повърхността на съзнанието и от друга страна душата, която има работа с разумните сили в човека. Борбата започва. У човека се яви желание, после това желание се отметне и пр. И най-после или умът, или душата вземе надмощие. И тогава човек започва да се реформира отвътре.

Та рекох сега, при положението в което се намирате, зависи до каква степен се е събудила душата. Казват: „Умът му е буден, но душата му спи още.“ Това е приблизително вярно. А пък има будни души със спящи умове. А има някои, у които и душата, и умът са

пробудени. А у някои умът е пробуден, а душата не е пробудена, или обратно. А има някои, у които умът и душата не са пробудени и са в несъгласие. А най-първо, при събуждането приведете умът и душата в съгласие. Вие казвате: „Ще тръгнем по пътя на общественото мнение." Но какво е общественото мнение? Общественото мнение е наука. Там, дето обществото поддържа, че човек трябва да живее чист живот, в това съм съгласен. Но когато обществото поддържа, че човек трябва да отива на война, да се жертвува за обществото, питам: Това обществено мнение почива ли на дълбок закон? Нима всеки банкерин няма същия закон? Той казва: „Ти искаш да ме убиеш и аз ще си отмъстя." Трябва ли да се поддържа едно обществено мнение, което няма основа? Основа в самата душа? Не трябва да се поддържа.

Този закон можете да го пренесете вътре във вашия личен живот. Мнозина от вас някой път се намирате в големи смущения. Седите и не можете да разрешите някой въпрос каква област да започнете, какво да станете: химик или естественик, инженер ли, лекар ли, по готварство ли да учите или по търговия и пр. Питат някои: „Де има повече условия, за да се подобри живота?" Това са второстепенни работи. Науката не трябва да бъде само едно средство за прехрана. Отчасти може да бъде така, но науката има и друго предназначение да тури човека в правия път. Аз мога да направя следното уподобление: когато човек тръгне в пътя, той трябва да вземе необходимото за пътя. И с науката той не трябва да се претоварва, той не трябва да вземе толкова много хляб, че да го повреди по пътя, а да вземе до първата станция. Истински учен човек е човекът, който постоянно се учи!

Онзи, който е обикнал науката, на когото душата е будна, той постоянно се учи. Има някои, които са свършили училището. Те остават със старите теории в науката. Питам тогава: кой учен човек, кой капацитет ще кажат на прелетните птици, че времето се разваля?

Има ли някое обявление във вестниците, че времето ще се развали и да им каже: „За това вие трябва да вземете мерки.“ [...] И един ден тези птици решават да вървят. По какви съображения? Питам: дали в тях, те усещат, че времето ще се развали или в тях настава една промяна? Всякога, когато се променя времето, у човека настава една тежест. Там, дето са на курорт, птиците стоят докато им е приятно, но щом усетят най-малката неприятност, казват, че не е време да се живее вече тук. А пък тази неприятност се съвпада с промяната на времето.

Почти 99 на сто от настроенията, които хората имат, се дължат на времето. Например неразположен си, песимист си, това все се дължи на времето. Какъвто вятър вее, така и човек мисли. Вие ще направите едно малко възражение. Ти бъркаш в джоба си, кесията ти е празна. Какво общо има времето с това? Бъркаш в джоба си и имаш лошо настроение. Гладен си, могат да те питат какво общо има това с времето? Аз ще ви дам другото възражение: защо кесията ви е празна? Четири дена е валяло дъжд, никой не ви е ангажирал на работа и кесията ви се е изпразнила. Вие сте учител, искате да преподавате. Дойде епидемия, [...] на вашето стадо, разболеят се децата, искате да преподавате и не сте добре настроени, защото без деца не може да преподавате.

Всички хора са под влиянието на времето. То упражнява голямо влияние. Постави човека извън времето и няма никакво изключение. Спането е положение да излезнеш извън времето и пространството и тогава не те смущава дали имаш пари или не. Но щом влезнеш във време и пространство, веднага времето упражнява влияние върху вас. във времето и пространството влизат всички тези складирани мисли. Опитностите във време и пространство се складират така, както се складират газовете. Ако дядо ви, баща ви се е наплашил много от това време, то и вие треперите и се безпокоите, да не би да изгубите

парите. Някой от вас казва: „Какво ще се прави? Животът е станал много тежък.“ В сегашното си състояние вие изживявате опитността на някои минали поколения.

Значи 99 на стоте от мъчнотиите се дължат на времето. А едно на сто е това, което сега трябва да изживявате. Щом не сте разположени, казвате: „Времето е такова, барометърът спада. Влага има.“ Обаче има една единица мъчнотия. Този е въпросът, който трябва да разрешите. И когато някой каже, че животът е много труден за разрешаване, то има само една единица мъчнотия за разрешаване, нищо повече! В какво седи единицата? Имате едно лекарство, знаете как се лекува хрема. Същевременно вие вървите и сте гладен. Рекох, вие имате единица мъчение. Казваш: „Какво мога да направя с тази единица?“ Срещаш български орач, който не може да оре. Постоянно му течат очите. Той те пита: „Какъв цер знаеш?“ Ти казваш: „Зная, но три деня не съм ял. Като се наям ще ти кажа един хубав цер.“ Той отваря своята торба, ти се наяждаш, ти запалваш огън, сваряваш вода топла, туряш малко сол във водата и забъркаш. И казваш сега на този човек: „Тури в шепата си от тази вода, смръкни с носа си веднъж, дваж и повече.“ След това изваждам едно шишенце, турям вода в шишенцето и му казвам: „Довечера ще туриш тази вода в шепата си и ще смръкнеш. Утре пак.“ И онзи, като смръкне казва: „Действително, малко ми поолекна!“ Топлата вода и солта му въздействуваха. Солта е лош проводник за размножението на микробите. И тя веднага е спряла този процес.

Та рекох, дръжте в света същественото. Не се спирайте от това, което не ви трябва. Не туряйте много работи в ума си. Турете в ума си само една основна мисъл, една основна идея. Тази основна идея има само едно изключение. В 99 случая, тя може да ви помогне. А в един случай може да не ви помогне. Тази основна идея може да не ви помогне само тогава, когато вие не искате. Човека не може да го

заставите да направи това, което той не иска. В това отношение той е едно божество. У него има един особен инат. Той казва: „Това няма да направя." И да го убеждавате, той казва: „Няма да го направя." Това съзнание създава някой път големи вътрешни страдания. Някой път казвате: „Бори се със себе си." Това е борба със стария навик. Например казваш: „Няма да ям." Постиш ден, два, три и най-после ще ядеш. Или казваш: „Няма да работя." И най-после ще работиш. Яденето е най-лесната работа, която природата ти е дала.

Нека дойдем до окултната наука. Човек, който иска да изучава окултната наука, трябва да знае следното: При окултната наука, при сегашното си положение човек трябва да изучава себе си. При окултната наука ще изучаваш себе си. Кои са спомагателните науки на окултната наука? Втори път ми разправете за спомагателните науки на окултната наука. После ми разправете за спомагателните науки на науките.

Вие под окултна наука подразбирате тайната наука. Не е така. Окултната наука се занимава изключително със силите, които действуват в живия организъм. И в близка връзка с тези сили. Някой казва: „Аз съм един окултист." Кои науки влизат в обикновените окултни науки? Хиромантия, физиогномия, френология, алхимия, астрология, гадание във всичките му други форми.

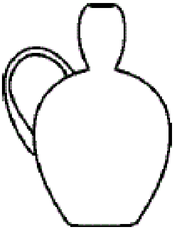

Фиг. 2

Да кажем, че ви попитат по един дълбок въпрос; и вие се почешете по носа. И след като се почешете, ще турите ръката си отстрани на кръста. Това вие го правите несъзнателно, но какво значение има това? Защо тургат на стомните дръжки? За да се носят по-добре. Значи, щом се почеше човек по носа, той казва: „Има усул.“ (Има му лесното.) Има усул, но как да го хвана сега? Човек, като отиде при стомната, гледа къде е дръжката на стомната? Ако има дръжка, лесно е. Важно е от де да хванеш предмета, от де да започнеш първата нишка? Човек ще се почеше по някой въпрос. След като се почеше по носа, тури си ръката отстрани на кръста, след това започва да работи. Много пъти някой майстор работи в къщата и се яви един сложен въпрос. Тогава той се почеше, тури си ръката и след това веднага дава нареждане как трябва да се направи. Не може ли без да се почеше по носа? И без да си тури ръката на кръста? Ако той беше инженер и имаше свой план, той щеше да огледа плана вътре в книгата, и ще си тури ръката на челото и ще каже: „Така трябва да се направи!“ Но като няма план, той се чеше за носа и намери плана. Чешенето на носа е прелистване и после казва: „Разбрах тази работа.“ Той приложи науката и почва да действува.

Вие питате: „Не може ли без чешене?“ Може. Но трябва да имаш план. Ако Нямаш план, трябва да се чешеш по носа. Ти туриш в ума си, че не трябва да се чешеш. Казваш: „Не трябва да се чеша.“ И седиш така. И не ти идва на ума. И речеш да работиш и не ти върви. Тогава иде другото положение. Ще намериш друг майстор, за да каже как трябва да се направи. А пък щом се почешеш, това е съкратена процедура. Това е едно правило от една стара наука. Ако си забравил тези две правила, тогава ще търсиш целия ден някой да те учи. Сегашната наука, която имате, е съкратена процедура. Трябва да се ползувате от тази наука. Мнозина от вас изучавате хиромантията,

астрологията, знаете аспектите, лоши и добри аспекти, съвпадения на планетите, но сами не вярвате в това, защото нямате опитност.

Нека разгледаме един въпрос от физиогномията, например човешката брада. От тези форми бради, коя от тях ще разреши по-скоро въпроса? Третия тип, заострената брада. Това са меркуриеви бради. Всички, които принадлежат към Меркурий, са все с заострени шила (бради). Нещо, което е остро, то е Меркурий нож, игла и друго. Той казва: „Направете го остро, то изисква по-малко пространство.“ Първата брада е широка. Към кой тип спада тя? Когато брадата I и II е заострена показва, че умът действува.

А когато брадата е широка, показва, че действуват грубите, физически сили. Първият тип брада е Марсов, волев, вторият тип брада е на сърцето, а третият тип е на ума. Физическите сили въобще вземат простор, широк простор се изисква за тях.

Следователно, изисква се дълго време, догде то тези физически сили се докарат в действие. Да се възбудят. Човек, който физически е силно развит, изисква се дълго време той да работи, за да се превърне едно негово състояние в друго. Ако такъв човек има и отгоре широки линии (главата и челото), то такъв човек и с 9 чифта биволи не можете да го извадите от мочурлака, в който е затънал. На тези физически сили трябва такава една линия, която може да балансира. Не е само материята, която препятствува на известни сили. Трябва да имате съответните сили и в духовния свят, за да можете да се борите с една физическа мъчнотия в физическия свят.

Та рекох, вещият хиромантик трябва да изучава не само ръката, но той трябва да знае нещо и за физиогномията, френологията и

астрологията. И само тогава може да прилича малко на един окултен ученик. Но ако разбира само ръката, то е нещо специфично, специфично познание. Един лекар не трябва да изучава само болезнените състояния, но и здравословните състояния, за да намери разликата между здравия и болен организъм. И съвременните лекари от чисто окултно гледище нямат диагноза, да могат да познаят болестта преди 10 години. Те само няколко дена преди болестта, казват, че пулсът е напреднал, че температурата се е променила и пр. А окултистът астролог 10 години по-рано казва: „Ако не вземеш мерки, ще заболееш от затлъстяване и от други болести." И ще ти кажат тогава какви храни не трябва да ядеш.

Та рекох сега, вие минавате за окултни ученици, спрете се и попитайте вашата душа. Тя ще ти каже, ти ще се учиш. Няма да бъдеш професор. И ще запишеш това, което душата ти ще каже. Запитай душата си така: „Тази година как ще прекарам?" Тя знае и ще ти каже: Първият месец от годината ще прекараш в хрема, втория месец в треска. В третият месец ще се изпотиш и ще се поправиш. А всички останали месеци ще ги прекараш в голямо щастие. Питам, какво лошо има в това? Първият месец в хрема, цел месец ще кихаш, после ще дойде треската, защото хремата подготвя почва за треската. И след това ще дойде промяната. Цяла година ще прекараш добре. И ти ще кажеш: „Попитах душата си и тя ми каза така и така. И така стана." Но някой път няма да стане така. Душата ти е казала: „Първият месец в хрема ще бъдеш", но никаква хрема не те хваща. Тя ти каза: „Вторият месец в треска ще бъдеш", но не те хваща треска. Тогава какво е станало? Вместо да е говорила твоята душа, дошъл е и ти е говорил самозвания професор умът.

Един човек преди две съществувания, когато е бил на земята, е имал слуга, с когото е постъпил крайно несправедливо, изпъдил е слугата си зимно време и последният дълго време е страдал. Да

допуснем, че тази година се съвпада според изчисленията, този бивш господар да опита същото. В това прераждане, този бивш господар сега служи при един господар, който ще го изпъди и колко време ще седи без работа, аз зная. Преди две съществувания онзи слуга, когото той е изпъдил, се е лутал три месеца. Следователно и този бивш господар точно три месеца ще бъде лутан. Това е писано на ръката му. С микроскоп трябва да гледаш ръката му. Три месеца ще бъде без работа. Според окултната наука всички тези детайли на нашия живот са турени в ръката. И онзи, който познава, като погледне ръката само, той знае и си казва: „В еди кое прераждане, например в предпоследното прераждане или преди три прераждания си направил това и това и в еди кой си месец и година ще опиташ резултатите на доброто, което си направил в миналото. То се връща върху тебе и опущенията, които си направил, и те се връщат."

Та всичко става според Божествената [...] всемогъщо Божествено Съзнание, което прониква цялата природа, и хроникира нещата. Това Божественото Съзнание никога няма да забрави и ще накара човека да пожъне последствията на своите постъпки добри или лоши. Това Божествено Съзнание иска да докара всяко едно същество да пожъне последствията на своя живот. Та в сегашния си живот да не се страхувате. Науката седи в това, че туй, което мислите, което учите и което вършите, всичко това ще стане основа на вашето бъдеще развитие.

Някой път казваш: „Дотегна ми, не искам да се уча." Това са празни работи. И сто пъти да ти дотегне, това няма да те спаси. Един слуга работи при господаря си и казва: „Дотегна ми." Аз гледам ръката му и му казвам: „Още един месец ти остана. Но този месец е опасен. Ако излезнеш преждевременно, природата ще тури лихвите, а ако свършиш тези противоречия, ще станеш господар." За добрите си постъпки човек става господар, а за лошите си постъпки той

винаги става слуга. Някой път вие искате да станете господар. Рекох, писано е на ръката ви да бъдете слуга поради лошата ви карма. При лошата карма човек ще слугува. Някой казва: „Защо трябва да живея добър живот?“ За да бъдеш господар. Така че човек от сега определя в бъдеще господар ли ще бъде или слуга? Аз взимам господар и слуга в най-добрия смисъл. Рекох ако се обезсърдчавате и мислите, че животът е произволен, вие не разбирате живота на човека. Не разбирате вътрешния живот.

Та затова научно ще се стремите към разумен живот. Това е общо разбиране на живота. Каквото може да направите за бъдеще зависи от сегашния ви живот. Някой път вие трябва да слугувате три месеца, а вие някой път седите два месеца и напуснете работата. Например Жан Вължан от начало го осъждат на 5 години затвор, но поради неговото бягство няколко пъти, затворът му става 19 години. При всяко бягане му турят по три години повече. Такива са били физическите закони. И най-после му се набират 19 години. Ако Жан Вължан си излежеше 5-те години, 14 години щеше да спечели.

Под слуга и господар разбирам следното, не разбирам в буквален смисъл на думата. Под слуга разбирам в даден случай човек, който е ограничен от външни условия, а под господар който не е ограничен от тях.

Този закон е верен в природата. Когато ние искаме да избегнем последствията на нашия живот, ние увеличаваме лошите последствия с 14. Не, че трябва да се подчиним безропотно, но онова, което имаш да платиш, плати го! И като платиш, какво ще бъдеш? Ще бъдеш господар!

Само Светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

МЕТОДИ ЗА НАБЛЮДЕННИЯ. ОБИКНОВЕНИ И НАУЧНИ

6.05 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината и скрит животът.

Размишление.

Прочетоха се темите: „Произход на противоречието и съгласието“. По какво се отличава господарят и слугата? Има ли някоя съществена черта, която отличава господаря и слугата? Кои са съществените черти, които отличават господаря от слугата и слугата от господаря? Вземете това за тема. (*Тема № 7*)

По какво се отличава един научен метод от един обикновен метод? Кои методи се наричат научни методи и кои обикновени или тъй наречени ненаучни методи? Да допуснем сега, че някой от вас иска да научи хиромантията или науката за ръката. Науката на хиромантиците се осланя на 2-3 ръце, по които те четат. Те могат да имат допълнителни, спомагателни средства както лицето, краката, главата, всички те са спомагателни средства, за да се уясни ръката. Тогава, как ще започне вашето наблюдение? Най-първо ще изучавате общата форма на ръката, нейната големина, широчина, вид. Да допуснем, наблюдавате ръката на един човек, дланта му е голяма, какво заключение ще извадите? Или, ако ръката е голяма или малка, какво заключение ще извадите?

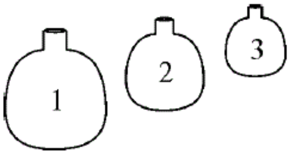

Фиг. 1

Сега тия три №1, №2, №3 могат да произведат във вас две състояния. Едното състояние ще бъде положително. В него ще има радост, доволство. във второто състояние ще има малко скръб, недоволство. Това сега тук са съдове, но т ще ви причинят това. Представете си, че този господин ви носи тези три съда, шишета, с много ценен гроздов сок. Кое от тия шишета е за предпочитане? – Сладка, първокласна шира голямото. Първият, който иде, е с голямото шише, вие ще бъдете много доволен. Вторият иде с по-малко шишенце и най-последен иде един с най-малко шишенце, около 100 грама. При първото шише имате най-голямата радост, после по-малка е радостта и най-после радостта е най-малка, имате недоволство. Да кажем, вие отивате да ви сипят шира в голямото шише. Обаче, който ви сипва, е недоволен, казва: „Нямаше ли по-малко шише, а с това, голямото идеш?“ Той е скърбен. След туй иде втори, с по-малкото шише. Скръбта е по-малка. Най-после иде последният, да иска от твоето шише. Но нищо не е останало. Ти казваш: „Задигнаха всичко!“ Това са прости наблюдения.

Ако дойде ученият човек, по какво ще се отличават неговите наблюдения. Как ще превърнете простия метод в научен. Научният метод води към причини и последствия. Ще кажете: „Защо дойдоха тия хора при вас? Коя е причината?“ Вие търсите науката, вие не търсите човека, нито че шишето му било малко или голямо, но размишлявате: Толкова хиляди хора преминаха такъв път, не се

спряха, а дойдоха. Защо? Необходимо им е. Вие вече гледате научно. Оставяте настрана вашите вътрешни чувствувания, радост или неразположение. Казвате, кои са причините. Значи, ако ние просто само констатираме известни факти, без да търсим техните причини, то е обикновено наблюдение. Ако кажем: „Този човек е лош или добър, този е учен или неучен", това е просто наблюдение. А когато кажем: „Този човек е лош", и защо е лош, кои са причините, че е лош. Така като вникнем по-дълбоко в човешкото естество, тогава имаме един научен метод. Ако този метод се спре и не отива по-нататък, тогава имаме вече догматизъм. Туй вече науката го е доказала. Да допуснем, че науката е доказала, че този човек е добър. В какво отношение е доказала, че е добър. Добрината не е нещо постоянно. Схващате ли сега научната страна?

Казваме, че собата гори. Научно го доказваме. Но тази соба вечно не може да гори. Следователно, щом изгори собата, де е нейната добрина? Тя е добра, докато гори, щом престане да гори, тя не е добра. Докато дава нещо, тя е добра, щом не дава вече, казваме: „Тя е изстинала, черна соба." Собата гори, вие сте седнали до нея, тази соба е добра. Макар, че отвън тази собичка е черничка, обаче никой не обръща внимание на тази чернота, но приятно ви е да се разговаряте с тази соба. Обаче, ако тази соба престане да гори и нейната добрина се изгубва. И тъй, ние изваждаме едно научно заключение. Туй, което може да ни ползува в даден случай, ние наричаме добро. А, което в даден случай не може да ни ползува, казваме, то не е добро. Това е обикновеното наблюдение.

Обаче, иде другата философия, тя зад доброто поставя друго нещо. Зад доброто те поставят туй, разумното същество. За доброто той казва: „Тази соба е добра." Кой поставил тази соба, каква е била неговата цел? Търсете причината, а собата е едно следствие. Причината е човекът. Ние казваме: Човек е добър, той мяза на един

съд, кой го е направил добър. Значи, зад тази добрина търсим първичната причина. Защо е направена тази соба? Взимам човека като една соба. Рекох, Бог го е направил добър, за да може в този студен ден да се грее. Това още не е доказано, то е само едно твърдение. Какво подразбираме, когато кажем, че нещо е доказано? Как ще докажеш, че собата гори? Двама философи седят, единият казва: „Собата гори." Другият казва: „Не, не гори." Той може да му докаже: „Тури си пръста." Другият си тури пръста и го оттегли. „Защо го оттегляш?" – „Е, пари собата." Значи, в горението има парене. Той казва: „Във всяко горене има светлина и червенина, има нагорещяване. А тук още няма червенина." Той отваря вратата на собата и казва: „Отвътре е червена, а отвънка не е червена." Вътре е субективно, а вънка е обективно. Отвънка още не е червена. Вънка си има известни признаци.

Значи, обикновени наблюдения има, когато вие не търсите причината на нещата, а просто само ги констатирате. А ученият философ, той търси вътрешната, истинска, разумна причина. Следователно, при всяко обикновено наблюдение, съзнанието е отвънка. А когато при наблюдението търсим същинската причина, наблюдението е научно. И тъй всичките ваши постъпки, в туй отношение, да се самовъзпитава човек, той може просто да констатира в себе си известни неща, а може да проследи техния развой. Някой казва: „Някои неща в мене са лоши." Това е обикновено наблюдение. Вие не търсите причината. Или казва: „Има някои добри работи в мене." И пак не търси причините. А защо в даден случай съм лош или добър, не казва, нито търси. От това гледище, в дадения случай, човек може да бъде добър и може да бъде лош.

Онзи, който иде при вас с първото шише, и каже: „Дайте м[у] шира." Ти казваш: „Добър човек е този." Че как знаеш това? Докажи го. – „Напълни ми шишето." Шишето, това е един факт, научен факт.

„Не платихте ли нещо?“ – „Не.“ Добър човек е той. Ако обаче, този вземе пари за ширата, какво ще кажете? – „Търговец е той, даде ми едно кило, скъпичко го продаде.“ Не казва вече, че е добър. Значи, щом вземеш пари за ширата, ти преставаш да бъдеш добър. Това го считаме в реда на нещата.

Та рекох, някои от вас ще се научите, като наблюдавате нещата, да знаете същинската причина. Спрете се какво е предназначението на пръстите в науката? Например, какво е предназначението на първия пръст? С кой пръст започна природата, като създаваше човешката ръка? Кой пръст създаде по-напред? Онези от вас, които сте чели хиромантията, какво знаете за това? Хиромантиците още не разглеждат този въпрос. Кога и при какви условия е писано това. Причините, защо и за какво, кое е дало повод на това, всичко това се знае. Първият пръст се е появил със съзнанието на човека. С пробуждането на човека, че той е човек, отделен от всички други същества. В момента, когато човек е почувствувал, че той е отделно същество, в него се е зародила една идея, че той е едно същество отделно, затова вдига първия си пръст. Не вдига малкия си пръст, нито втория, а първия пръст. Първият пръст, това е пробуждане на неговото съзнание като отделно съзнателно същество, което има известни права и задължения. Първият пръст казва: „Аз съм отговорен за всички последствия, на онова, което аз правя. Това значи: аз говоря и после ще отговарям. Но туй е едно твърдение, не е доказано още.

Тогава второто положение, кои са били причините да се яви палецът? Палецът се е явил, когато човек е пожелал да бъде свободен. Палецът означава стремеж към свобода. И тогава ние твърдим, според новата хиромантия, ако вие искате да я обосновете по новите положения, според аналите, които съществуват в природата, от формите на палеца зависи и свободата, която ти търсиш.

Фиг. 2

Когато палецът мяза на някой боздуган, какво казват хиромантиците за тия боздуганообразни палци? Те са престъпници, у тях има желание да убиват, да изневерят. Той е къс, тогава несформируван. Това е пак едно обикновено наблюдение. А има си причини, които обуславят изменението на тази енергия. Мозъчната енергия е изменила тази първа енергия и вследствие на това палецът става боздуганообразен. Това е едно случайно наблюдение, което се среща. Значи, първият пръст, е пръст на свободата, палец на свободата. И колкото вашият палец е по-добре сформируван и вашето понятие, вашият стремеж за свободата, ще бъде по-добър и по-устойчив. Значи, зад всяка една форма се крие една съзнателна, разумна сила. И палецът показва съзнателната разумна форма.

В всеки един пръст имате два елемента, а в палеца имате три елемента. В палеца имате мисъл, чувство и приложение. във всеки един пръст има само мисъл и чувство, няма приложение. Питат те някои, например: „Кое е онова село?“ Или: „Къде се намира Дърваница?“ Ти посочиш с първия си пръст (показателя), но не се мърдаш. В този пръст има само мисъл и чувство, няма приложение. Ако действува палецът, ти ще кажеш: „Ела с мене.“ Той тръгне и ти го водиш. Палецът има трети елемент. Палецът има приложението. Всеки човек, който казва тъй (посочва с показателя), той е дошъл до мисъл и чувствуване, но приложението го няма. Някой посочва [с] първия си пръст, казва: „Аз искам да бъда учен човек.“ Рекох, учен човек с първия пръст. А ако тръгнеш към науката, тогава рекох: ти си

учен човек, с палеца работиш. Имаш три елемента в себе си. И когато вие казвате, че човек иска да изпъкне, имате този пръст, показателя. А когато не иска да изпъкне човек, не показва с пръста си, а тръгне с тебе, заведе те до селото и после пак се върне назад, туй ние наричаме в моралния свят приложение. И тъй, аз наричам обикновения, физически живот с два елемента, а духовния с три елемента. Там има мисъл, има чувство, има и приложение. Когато ти кажеш на себе си: „Аз искам да бъда учен човек, искам да бъда добър човек" и показваш с пръста си нагоре, учен не ставаш. Питат те: „Там ли е воденицата?" „Там е." А другият тръгне с тебе, заведе те.

Сега какви отношения има между тия три шишета и първия пръст, показателя и големия палец? И между тия разсъждения? Вие ще кажете: „Тази работа е разбъркана." Да и аз виждам, че е разбъркана. Разбъркана е, защото в първия случай имаме обикновени наблюдения и след туй ще пристъпим към научните наблюдения. Ще [...] тия шишета и този палец с тия три елемента и ще се повърнем към причините и последствията. Към онази разумната сила, която е работила в света, ще видим какви са нейните вътрешни планове, нейните побуждения и отношения към нас, каква е целта и. Туй е научната страна, да разгадаем всичко това или да дойдем до онези интимни побуждения на природата спрямо нас. В тази смисъл казваме, че науката е, която просвещава човека. Наука е това, което ни показва какви са отношенията на първичната причина към нас. Нас всякога ни радва това най-много. Когато казваме: „Той ни обича." Това е обикновено наблюдение. А като кажеш, че той към тебе има специална любов, особена, че е готов да се жертва заради тебе, то е вече наука. Защо? Ти знаеш, че е готов да се жертвува заради тебе. И ти знаеш защо е готов да направи всичко това. Когато ти знаеш същинската причина на нещата, в тебе има една вътрешна стабилност. А обикновено наблюдение е, когато кажеш, че този човек

е особено разположен към тебе, без да знаеш причината. Казваш: „Добър човек е той, добре е разположен към мене.“ Обаче това са все обикновени наблюдения.

Та в тази наука, всички окултни науки имат за цел, да направят нашите отношения към природата правилни, да няма никакво съмнение. Защото в едно обикновено наблюдение има съмнение, а в научните наблюдения са изключени тия вътрешни съмнения. Едно научно наблюдение е един факт, който като се обобщи, се свързва с цялото и се изваждат тия заключения. Тогава имаме една научна истина и тази истина се отнася и към нас. Сега което говорих, всеки един от вас се интересува за своя палец. Не е обикновено наблюдение. Ако кажа само нещо специфично за палеца, няма защо да се посочва първия пръст.

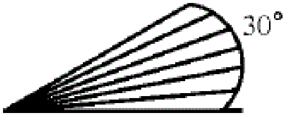

Фиг. 3

Всеки един човек има един начин за показване. Има известно подигане на ъглите. Да допуснем това е във вашия хороскоп написано от 30 градуса. Тогава, ако направите при първия градус една постъпка или при 30-я градус, последствията ще бъдат ли същите? Няма да бъдат. Туй, което сеете в пролетта, има едни резултати, туй, което сеете в есента, има други резултати. Плодовете, които се сеят или зреят в май или юли, имат една сладчина, които се сеят или зреят в август или септември, имат друга сладчина. Който иска да бъде радостен, жизнерадостен, да яде череши, които зреят през пролетта ранозрейки. А, който иска да бъде философ, мъдър, да яде грозде, късните плодове.

Обикновените хора казват: „Този плод зрее през май и повече не мислят.“ Или кажат: „Тези плодове зреят в септември или октомври и нищо повече не казват.“ Прости наблюдения са това. Те нататък не се спират. А ученият човек казва: „Този плод зрее в май“, и знае причините, защо зрее тогава. Ако вие запитате някого: „Защо черешите зреят тъй рано и защо трънките зреят по-късно, кои са причините за това?“ Обикновеният човек ще каже: „Ти на корена ряпа няма да сееш.“ Пък и защо да не сееш? Пък защо просо да не сееш, а ряпа? И защо ряпа? Не разравяй, не сей ряпа, защото ряпата мирише. Като не си в състояние да разрешиш един философски въпрос, не смущавай ума си с работи, които не можеш да разрешиш. Нали казват: „Не разравяй, да не мирише“, живей като обикновените хора, това значи. Онзи, който е турил ряпата, не е българин. Българинът го е взел от друго място. Но онзи, който е турил ряпата, е бил учен човек и е скрил качества в ряпата.

Фиг. 4

Ряпата има известни качества, в даден случай, тя разрешава всички физически мъчнотии. Емблема е тя на преодоляване. Човек, който има известна физическа болка или мъчнотия, да държи ряпата при себе си. Тури я под главата си. Имаш материални мъчнотии, режи ряпа и яж. Сега това е пак едно обикновено наблюдение, защо? Щом попиташ: „Защо трябва да ям ряпа“, ти превръщаш обикновеното наблюдение в научно. Аз рекох, яж ряпа и ще се оправят работите! Ти казваш: „Как ще се оправят работите?“ Ще се оправят. „Е, може ли ряпата да оправи работите?“ Може разбира се.

Щом тази ряпа влезне в стомаха ти, тя ще оправи работите. Ако ти имаш болка в стомаха си и ядеш ряпа и тя те излекува, веднага ти ще имаш друго мнение за нея. Ще кажеш: „Аз ядох ряпа и оздравях, макар и да мирише, но тя оздравява."

Питам ви сега, коя е причината, че тази сестра иде тук тъй близо? Това е първият пръст. Тя не може да разбира. Когато човек не разбира работите, той иска да дойде наблизо. Все по-близо и по-близо, докато разбере работите. Тогава питам от чисто астрологическо гледище, резултатите на постъпки, направени в първия и в 30-я градус, не могат да бъдат едни и същи.

И тъй, ако вземем кръга, 360-те градуса показват 360 условия. В човека има 360 елементарни условия. И всяко едно условие може да видоизмени живота. Кръгът представлява едно колело, което се върти. И щом влезнеш в тия условия, ти трябва или да използуваш тия условия или те ще използуват тебе. Едно от двете ще стане. Е, какви мисли се зараждат във вас? (– Който има голямото шише може да се вземе като човек, който и много дава и много взема. Човек с голяма ръка.) Малката ръка е когато човек е дошъл до крайния предел на физическото даване. Пък иска да направи добро, той се упражнява, упражнява ръката си, упражнява и ума си. Значи малката ръка показва известна интелигентност. Малката ръка, не добре сформирувана, показва по-голяма бедност на ума. Умът се задоволява с малко. Човек, който спада към един чисто умствен тип, той се задоволява с малко хляб. Дайте на две деца хляб, за да ги познаете, какво е състоянието им. Детето, което се задоволява с малко хляб, е умствен тип, а което взема много хляб, то е физически тип. Умственият тип малко взема и малко дава, а физическият тип много взема и много дава. То казва: „Колкото на мене, толкова и на тебе." Колкото то има, толкова и на тебе ще даде. Затуй и в умствено отношение някои философи разрешават мъчнотиите много лесно.

Казват: „Тебе не ти трябва много.“ Но то е от чисто духовно гледище. Обаче, ако един човек има желанията на един слон, тялото на един слон и после има формата на една овца и този философ почва да ни доказва, че колкото яде овцата, толкова трябва да яде и слона. Всеки ще каже, че тук няма никаква философия. Това е отношение на тяхната форма и на техните желания.

И тъй, ние пристъпваме, науката е тази съзнателна сила, която ни показва истинския път на живота. Затова всички хора искат да бъдат учени. Науката хвърля светлина към причините и последствията. Тя изяснява защо и за какво стават нещата. И то не само защо стават нещата, но каква е тяхната вътрешна връзка и какво можем ние да направим. Да кажем един ден учените хора ще обяснят защо Земята е така поставена към Слънцето, кои са причините за това. Защото само при такава специфична далечина от Слънцето, на нашата Земя могат да се развият специфични качества у хората. Защото хората на Юпитер не могат да имат тия качества, както хората тук на Земята. Далечината определя качествата на хората. Затуй казват някои хора: „Да сме далече от някои хора.“ Защо? Или: „Да сме по-близо до някои хора.“ Защо? При близостта се развиват едни качества, а като сме далече, се развиват други качества и разположения. И едното е вярно и другото е вярно.

Значи, когато природата иска да създаде известни типове с известни качества, тя си има свои методи. Пространство е точно определено защо и за какво. Тази далечина е точно определена според енергията на тия организми, според тия същества, които трябва да дойдат на Земята и за всичко онова, което те трябва да развиват у себе си. И на Юпитер има същества, има други типове хора, с други качества, които там се образуват. Ако идеш на Юпитер, там хората се интересуват от съвсем други работи и неща. Разликата

има между тях. Туй, което нас много ни интересува, за тях даже не съставлява предмет. Такова е

различието. И след туй иде другото обобщение. Един ден всички същества от разните планети на слънчевата система, ще дойдат в Слънцето, ще донесат всички други качества и ще образуват нещо ново, един нов тип. Следователно, Слънцето е един общ център, дето всички типове се обобщават. Имаме една конфедерация, дето се образува всичко добро. Но всичко това е само едно физическо твърдение. Казвате: „Докажете го." Може, но за да се докажат нещата се изисква време, изисква се и разбиране.

Сега да не ви взимам повече време, понеже имате друга практическа работа. Нали? Знаете ли каква е практическата работа за сега? Сега ще оставим теорията, за да има време за практиката.

Ще има сега една закуска тархана.

7.14 [часа сутринта]

Ще ви дам едно правило, то е следующето: всички научни изследвания, всичко, което вие учите, се свежда към известни правила.

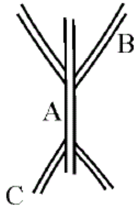

Фиг. 5

Всека една наука си има своите правила. Сега в живота си ще турите първото правило, то е следующето: Какво бихте разбирали под тази фигура? (ABC) Тая линия B имат ли отношение към A? Имат

разбира се. Вие някой път се спирате върху някой научен въпрос и казвате: „Каква е целта на моя живот и защо съм се родил?“ Тогава, тия клоница, които се явяват на това дърво, имат ли смисъл? B това са клоница, а C това са корените на това дърво. Туй сега е в научна форма. Това са сечения. Следователно, дървото се грижи за всеки един клон, за всичките клоница, понеже те са проявления на целокупния живот.

Когато си при най-лошите условия, ти си се обезсърдчил, ще кажеш: „Аз съм клон от дървото на живота.“ Спри се там. Следователно общият живот на природата какво казва? Щом си клон, ти няма да губиш вярата си, защото там е връзката с живота. Понеже този живот е свързан с общия живот. Когато кажем, че нашият живот е частица от общия живот, ние разбираме, че животът е една вътрешна връзка. Или в научна форма казано: животът на цялото е живота на частите. И животът на частите е живот на цялото. Или рекох, другата формула: Животът на цялото се изразява в живота на частите. И животът на частите се влива в живота на цялото. Която от двете формули ви повече приляга, нея вземете. И двете са научни формули.

Тази мисъл изисква известно време, за да се разбере. Щом се даде една формула, вие не се безпокойте от неща, които не разбирате. Вас да ви е приятно, че ви давам едно житно зърно. Рекох, посейте го! Но за вас се изискват години да го наблюдавате. Или ви давам една костилка от череша. Или я носете в джоба си, или я посейте. Всека идея, която ви се дава, е едно семе. Посейте я. Тя има своя научен смисъл. А като я държите като един отделен факт, тя ще стане ненужна за вас. Ще я имате само като един отделен факт. Тази костилка не трябва да пълни джоба ви. Сега виждате, колко е важна

тази лекция. Опитайте лекцията. Нали търпение ще имате. Станете сега!

Божията Любов носи щастие. Божията Мъдрост носи пълното щастие. Божията Истина носи всичкото щастие.

(Закуска тарахана. 7 часа и 30 минути свършихме закуската.)

Божията Любов носи пълния живот!

17 школна лекция на І-ви Младежки, Окултен клас, 21.XII.1928 г, петък, Изгрев.

ТРИТЕ НЕИЗВЕСТНИ. ПРЕЧУПВАНЕ НА ЛЪЧИТЕ, СВЕТЛИНАТА

6 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Размишление върху красотата на живота.

(Прочете се резюме от темите: Противоречие и съгласие.)

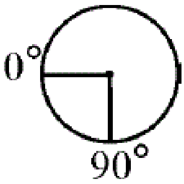

Фиг. 1

Г.Р., излезте на дъската и начертайте една окръжност, теглете два радиуса да образуват един ъгъл от 90 градуса. Интересно е защо са 90° разделили кръга на 360 градуса. Какво разбират в астрономията под един градус? *(– Чисто геометрически, един градус представлява една триста и шестдесета част от кръга.)* Казваме, че един прав ъгъл има 90 градуса. Могат ли да се тупнат повече градуса? *(– Въобще, като кажем 90 градуса, разбираме прав ъгъл, при тази мярка не може да имаме повече градуси.)* Ако имаме една произволна мярка, може да има повече от 90 градуса, ако 90 градуса показват една естествена мярка в природата, тогава всяко отклонение на светлината показва един градус. Значи всеки прав ъгъл е на 90 градуса отклонение. Когато светлината се пречупва, предметът може да бъде видим. Или

щом предметът е на един градус, той е видим. Ако ние възприемаме светлината в права линия, нямаме никакъв предмет. Образите се виждат по причина на отклонението. Кръгът не е нищо друго, освен пречупване. Значи тази линия, като се пречупи на известна дължина и следните ще се пречупят и те не вървят по права линия. А щом се пречупи линията, образува се вече кривата линия, тя не може да бъде права. Тъй се изразява светлината, чрез пречупване.

Щом се намерите в един прав ъгъл на противоречие, вие казвате: „Докога ще трае?“ Рекох, има 90 пречупвания, 90 възможности. За всяко едно пречупване на светлината има една възможност. Ако се пречупи линията, ще има светлина, ако не се пречупи, ще мине покрай нас като едно усещание, като едно движение, а това е вече закон на съзнанието. Щом се пречупи един лъч, има два образа едновременно. Що е градус? *(– Това е едно условно име.)*

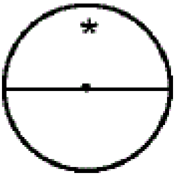

Фиг. 2

Кръгът, това е целия човешки живот, а само половината от този кръг може да бъде осветлена отвънка. В първата половина ние туряме всичките благоприятни условия на живота. Всеки един живот съдържа всичките противоположности: приятни и неприятни условия, успехи и неуспехи, богатства и сиромашия, здраве и болест, всичко това са възможности, които съществуват. Едновременно се образуват противоположните състояния. Щом имаш радостта, непременно на радостта ще дойде противоположното скръбта. Защото радостта е нещо, което ти държиш, спечелил си го, а скръбта

е нещо, което си изгубил. Щом дойде у тебе идеята: „Аз съм млад“, веднага ще дойде и мисълта: „ами, ако остарея?“ Казваш: „Аз имам знание“, веднага с това иде: „Ами, ако го изгубя или ако го забравя?“ Казваш: „добър съм“ и веднага иде: „ами, ако стана лош?“ Състоянията се сменят. Когато се яви едно противоречие в живота ви, това е един закон в природата. Болен съм, кажи: „Мога да стана здрав.“

Та сега не спирайте възможностите на природата. Животът, както е сега на Земята, щом си здрав, природата казва: „Бъди здрав, пази себе си!“ Ти, като си здрав, казваш: „Но мога да бъда и болен.“ До здравето вие туряте болестта. Тогава аз поставям: Здравето се отнася към болестта, тъй както болестта се отнася към здравето. Добре, имате неизвестните X, У, Z, три неизвестни има в живота, с които човек се занимава. Първото неизвестно X, това е Бог, У това си ти, а Z това са външните условия. Това са трите неизвестни, с които се занимават хората. Значи не познаваш Бога, не познаваш себе си, не познаваш и ближния си. На какво е равно X, У и Z? В какво седи неизвестността] или непонятното в какво седи? Щом имаш нещо неизвестно, трябва да се стремеж да го разрешиш. Защото всека една мъчнотия, която се изпречи на пътя ви, това е един X. Според туй правило не може да започнем разрешението с Z. Винаги трябва да започнем с X, там е основата.

Да допуснем, имаме киселина, имаме и основа. Какъв ще бъде резултатът? (– Сол се получава и вода.) Да, сол се получава. Ако турим тогава X за киселина, У за основа, а Z [за] сол, тогава количеството на солта ще зависи от количеството на киселината и от количеството на основата. Тук има известно съотношение. В този закон, щом говорим за Бога, ние имаме една неопределена величина. Добре. Тогава пишете тъй: Б Бог, Ч човек и външните условия и хората или обществото Z. Ние казваме, че всичко зависи от условията.

Нали тъй се казва в обществото? Сега какви са разсъжденията? Количеството на солта зависи от количеството на киселината и от основата. Следователно, обществото се определя от отношенията между Бога и човека.

Вие казвате, че външните условия ги определяте вие. Не е така, Бог и ти, като се съедините, ще създадете външните условия. Какъв ще бъде животът ти, зависи от отношенията, които имаш ти към Бога. Доброто на човека зависи от неговите отношения към Бога. Защото в дадения случай Бог е силата, а човек е условията. За да измениш своята съдба, трябва да измениш отношенията си към Бога.

Вие казвате: „Не съм разположен.“ Вие затваряте отношенията си към Бога. А щастието на човека зависи от отношението на Бога към човека. Ти седиш нещастен си, намираш се в трудно положение. А може и да си в едно средно положение, нито си весел, нито си радостен, нито си скърбен, а искаш да бъдеш щастлив. За да бъдеш щастлив, трябва да има някой да те обича. Тогава този, който те обича, той ще те направи щастлив. Да видим сега процесите, които съществуват в природата. Имате едно житено зърно посято. В какво седи щастието на това зърно? В поникването. А неговото поникване зависи от топлината от Слънцето, от светлината и от въздуха. Защото щастието е един вътрешен процес на душата. Щастието е покълването. Щом покълне зърното, отваря се един малък прозорец. Щастието не е нищо друго, освен един малък прозорец, през който ти виждаш всичките безбройни възможности. Ти започваш да се радваш, усилваш и казваш: „Животът има смисъл.“

Трябва да имате тия вътрешни разбирания на живота, да не считате нещата произволни. Казвате: „Нещастен съм.“ Тогава един математик трябва да определи, какво е нещастието, понеже за твоето нещастие има причини. Ще намериш причините, ще ги отмахнеш и ще туриш положителното на тяхното място. Щом имаш едно

негативно състояние, ще намериш положителното и ще го туриш на това място. Имаш да плащаш дългове. Кое е положителното на дълговете? Богатството. Най-първо ти си се родил богат, отпосле си задлъжнел. Ще туриш тогава формулата: богатството се отнася към сиромашията, както сиромашията към богатството и ти ще започнеш да работиш. Сега всички вие казвате: „То ще дойде, ще стане.“ Но как ще стане?

И тъй под думата „лъч“ всякога вие ще разбирате в окултен смисъл пречупване на светлината. Щом се пречупи светлината, образува се лъчът. Ще знаете, видимият лъч не е нищо друго, освен пречупване на светлината. А, за да се пречупи светлината трябва да има известна среда, през която да мине лъчът. Ще стане известно видоизменение. Така и във вашия ум стават известни промени в положителна или отрицателна смисъл. Това са само възможности. Не туряйте онова криво тълкуване на нещата, защото никакъв резултат не се добива. Имате две неизвестни, ще турите и трета неизвестна. Стане ли една промяна във вас, това е вече един процес. Някой работи върху вас.

Сега на мнозина от вас тази работа е непонятна. Но хубостта е там, че не е понятна, в това седи цяла наука. Това са въпроси, върху които трябва да работите, за да ви се изяснят. Изваждаме закона: Промяната, която може да стане в душата ви, да не ви смущава, но да създаде във вас един потик да учите. Трябва да стане известно пречупване на светлината, за да се яви един лъч. А този лъч е необходим, за да се яви един образ, а този образ е необходим, за да мислите конкретно. После този предмет трябва да се видоизмени, значи да започне да се размножава. И така имате един път на движение, последователно мислене или последователно чувствуване или последователно действуване.

Казвате: „Дотегнаха ми тези страдания.“ Но и радостта на човека може да му дотегне. Да опровергая сега това твърдение, че скръбта не може да ти дотегне, а радостта може да ти дотегне. Да ви докажа това нещо, че скръбта не дотяга, а радостта дотяга. Ние доказваме това, което не е и ще го докажем така и вие ще се уверите, че е така. Радостта, това е една величина, 100 килограма тежест злато, това е радостта, туй злато го носите на гърба си. Вие вървите и си въобразявате: „Това ще направя онова“, и сте радостни. Но като ходиш, ходиш, усетиш, че ти тежи. Мислиш, как да се освободиш от този товар, да намериш някого, да го туриш на гърба му. Представете си, че друг един като тебе ходи, но той няма нищо на гърба си, свободен е, няма никаква тежест.

I. 100 кгр. радостен +

II. 0 кгр. нещастен –

Първият е щастлив, а вторият е нещастен, скърбен. Върви си той из пътя и се безпокои, но не губи от силата си, казва: „Пари си нямам, какво да правя, но слава Богу съм здрав.“ Питам, ако тия двамата вървят заедно, в края на краищата кой ще спечели? Който има радостта ли ще спечели или който е нещастен ще спечели? Но това състояние ще се смени. Първият ще каже на втория: „Я, вземи половината от този товар.“ Онзи е весел в себе [си], нищо не му тежи, взима и туря товара на гърба си. Та скърбящият човек е свободен човек. Кое ще го направи да скърби? Кое ще го изпоти из пътя, като няма нищо на гърба си? Може ли той да каже: „Изпотих се, дотегна ми.“ А първият казва: „Дотегна ми вече.“ Ти носиш въображаеми работи, а онзи носи съществени работи.

Следователно, скръбта има чисто психологическо състояние, това не е нещо реално. Казваш: „Изгубих си парите.“ Значи, свободен си. Онзи, който се радва, той носи съществени работи (I), а ти (II) за

вятъра страдаш. Но това, което измъчва човека, това е неговата мисъл. Затуй се обяснява закона: Каквото мисли човек, това и става. Следователно ти си нещастен, защото така мислиш, престани да мислиш, че си нещастен, кажи: „Свободен е гърбът ми от тежест." По-рано ходех наведен и се изпотявах из пътя, а сега, като е махнат чувала от гърба ти, ти ходиш изправен, значи свободен си. Ти може всеки един човек да познаеш дали носи нещо на гърба си или не. Който носи тежест на гърба си, тежко ходи, а който няма нищо, се движи много леко. Които нямат никаква тежест, те балет играят. Затова ви рекох, в скръбта няма нищо реално. Следователно, състоянията се сменят. Радостта, която имате, е само физическа, скръбта също така. Най-първо имаш радост, докато я имаш, мисълта е толкова силна, че ти дава сили да носиш 100-те килограма, после, като изгубиш тази мисъл, физическата радост става едно нещастие. Казваш: „Защо ми дадоха толкова много да нося? Не ми трябват 100 килограма." И почваш да намаляваш, най-първо отнемаш 50 килограма, после ти стават 40. Казваш: „И туй ми е много", и т.н. Най-после казваш: „Един килограм ми е достатъчно." Такива са разсъжденията за радостта.

Сега вторият, който върви подире ти, и той си мисли: „Да имам едно килце." И той става лаком, иска все повече и повече. И най-после ти се освобождаваш, отричаш се от живота, казваш: „Олекна ми, слава Богу, нямам нищо." А на втория казваш: „Ти ще видиш какво е." И вторият казва: „Ще видиш и ти моето положение." Той казва: „И аз мислех като тебе." Такива са истинските разсъждения. И действително, 100 килограма злато ще ти причини най-първо голяма радост, но за един ден, за два деня. Но носиш ли го повече време, казваш: „Не искам нито парите, нито златото, искам само гърбът ми да бъде свободен."

Хората сега искат щастие, казват: „Да имаме сто килограма, пари да имаме.“ Но той иска десет магарета да има, да носят товара, а той да бъде щастлив. Той да ходи свободен, а друг да му носи златото. Такова богатство природата не дава. Тя казва: „Колкото може да носиш, това е твое. Давам ти само това богатство, което може да носиш, което не може да носиш, то не е твое.“ И тъй Пътят на единия е от сто килограма, намалява, намалява до един килограм, а другия от нула килограми един, два, три до 99 килограма. Аз ви навеждам сега на тази мисъл, искам сега да разсъждавате правилно за нещата, а не да се отказвате. А може да носиш и 1000 килограма, но трябва знание. В носенето не е щастието, нито в неносенето нещастието, в мисленето е всичкото. Туй, което човек мисли, това е реалното в същност. Мисълта е, която привлича.

Сега този, който носи 100 килограма, ако е умен, той може да си създаде приятели, колкото иска. Понеже в 100-те влизат 10 единици по 10. Следователно този, който носи 100-те килограма злато, може да има десет души приятели. Как? Като раздели своето богатство на десет. А пък този, който е нещастен, той, като няма нищо, той е свободен. Казва: „Свободен съм, мога да ям“. Но той няма условия да си създаде приятели, няма какво да даде, а щастливият има какво да даде.;

Сега другата страна, красивата страна. Значи, когато придобиеш тия 100 килограма, ти ще намериш своите приятели и ще им кажеш: „Вие сте ми приятели.“ На всеки едного ще дадеш по 10 килограма и ще тръгнете 10 души заедно. Тогава ти няма да бъдеш отеготен от товара си. Това е щастието на живота. Това е размишление, че този е щастлив само тогава, когато повика своите приятели. Аз наричам приятел този, с когото можеш да размениш това, което имаш, наполовина, в това седи щастието, там е сигурността. Онези, които не разбират това, са задържали всичко за себе си и мислят, че щастието е

в осигуряването. Че всъщност като имаш тия приятели, това е една банка. във всеки един ти си вложил твоето богатство. Значи имаш девет банки, девет приятели. Все таки, ако ти изгубиш, тия твои приятели ще ти се притекат на помощ. Ако туй богатство го носиш сам, без да го вложиш в банката, тогава ти ще бъдеш сиромах. И светските хора същото правят, те влагат своите богатства в една банка, във втора, в трета, то иде от този вътрешен закон. И когато някой от вас иска да има един приятел, пак същият закон.

Ще знаете, всеки един има възможност да има най-малко девет души приятели. Това е сега първото положение.

Или казано в друг смисъл, всека една твоя мисъл има девет методи или девет начина, по които може да се изрази. Не е само един начинът за изразяването на едно чувство, на една мисъл, има безброй възможности. Все мисълта трябва да се изрази по един или по друг начин. Имаш известна мисъл, ти трябва да знаеш, по кой начин да я изразиш. Или имаш известно чувство, трябва да знаеш, как да го изразиш. Не знаеш ли как да го изразиш, ти ще попаднеш в едно противоречие. Противоречието излиза от факта, че не знаеш, кой метод да избереш.

В една от лекциите си бях казал: умният човек, мъдрецът предвижда всичките неща и най-дребните. А онзи, който люби, той знае, какво те интересува, това, което може да ти причини радост. Някой път може да не е някой голям предмет. Но онова, малкото дете, като му дадете един орех, то целия ден подскача, радва се на този орех. Питам: това дете, което се радва на ореха, от сега ли е научило това понятие? Туй дете от години има това понятие в себе си. То казва: „Този орех от години седи в съзнанието ми. Аз го сънувах.“ А дайте този орех на един възрастен човек, той не се радва. Кое е това, което радва стария човек? Той изял своя орех. Детето го радва най-първо яденето и дрехите. Ако дадеш на стария човек дрехи обуща,

той казва: „Не съм млад.“ Но, ако му занесеш една пилешка чорбица, той казва: „Господ здраве да му дава.“ Дядото предпочита яденето. А детето се радва и на яденето, и на дрехите. На стария, ако му дадеш дрехи, той не се радва толкова. На яденето той се радва повече, понеже вярва, че ако яде, може да му дойде сила. Може малко да стане млад. За дрехите той казва: „Защо ми са, едно време нали се обличах“, това са старите атавистически мисли, които се преповтарят у човека. Той казва: „Не ми трябва това нещо, не съм млад.“

Питам: ти, като си остарял, разбрал ли си младините? Ти трябва да разбираш, какво нещо е мъдростта. И ако си остарял, разбираш ли смисъла на старостта. Определете в нейната конкретна смисъл, в какво седи старостта? В знанието. Ако имаш знание и мъдрост, ти си стар човек. А в какво седи младостта? Младостта седи във възможностите. Детето вижда възможности. То, като излезе, се радва на всичко, то се радва на себе си, че всичко това седи в него. Единият е богат, а другият не е. Единият се радва на това, което е придобил, а другият се радва на това, което може да придобие. Старостта не е нищо друго освен реализиране на младостта. Това, което детето е желаело в младостта, след като го реализира, той се нарича стар човек, придобил го е.

След старостта какво иде? Да обясня сега мисълта. Казваш: „Дотегна ми да живея.“ Кое иде след живота? Смъртта иде, нали така. Представете си тогава, че и в смъртта има такова състояние, ти казваш: „Дотегна ми да умирам.“ Това е противоположното на: дотегна ми да живея, значи един непрекъснат процес на живеене. И след като ти дотегне да умираш, ще дойде раждането, а след раждането, ще дойде растенето. Кое трябва да замести умирането? Какво трябва да направи този човек? Той трябва да измени това състояние, трябва да се роди изново. Следователно, в смъртта, след като умре човек, той върви по една неопределена линия. Тази линия

ще се измени и като каже човек: „Дотегна ми смърт“, ще се образува кръгът. Той усеща вече, че се е освободил от ноктите на смъртта и е едно семенце и сега от него ще се изискват известни условия. Това е почвата. Това може да го наречем изгрев на Слънцето. Правата линия е човекът, който казва: „Дотегна ми смъртта.“ Когато посеят семето, образува се кръгът. Изгревът на Слънцето не е нищо друго освен един процес, дето ще намериш възможностите на твоя живот, там ще търсиш смисъла на живота. И всеки един човек, който се е родил, все търси смисъла на живота. А, щастието това е един резултат.

Сега X, У, Z Бог, човек и външните условия, от това зависи щастието на човека. Щом напишем числото 10, ние го наричаме светско число. Когато каже човек: „Дотегна ми смъртта“, това е само половината. Нулата, това е човекът, който се избавил от смъртта, единицата е условията, при които ние живеем. Когато говорим за Бога, подразбираме условията, при които нашият живот може да бъде щастлив. Бог, това е средата или условията, при които ние живеем. Първичната среда и първичните условия представлява Той. Затуй Бог се взима като единица. Десет, това са условията, нула, това е човекът, който трябва да използува тия условия. Ще дойдат ред промени, светлина, топлина, разни пертурбации на времето, няма да се обезсърчаваш, каквото и да дойде, всичко ще спомага на твоето растене. Понеже първичната причина в почвата е разумна или почвата, в която сега живеете, е разумна и всеки един импулс, който имате, каквато и да е посока, се дължи на тази разумна почва, понеже тя иска да добиете това, което вие желаете. Вие искате да бъдете богати, може да бъдете богати, но трябва да бъдете разумни, за да може да използувате богатството. Искате да бъдете учени, може да бъдете учени, но трябва да бъдете мъдри. Учението е едно богатство и трябва да имате мъдрост, да знаете как да използувате тази мъдрост.

Ако нямате тази мъдрост, вашето състояние ще се измени и намясто радост и веселие, ще дойде обратното нещастията.

Ще бъдете мъдри най-първо. Тогава ще ви дам две неща: мъдрецът намира щастието навсякъде във всичко, обикновеният човек намира щастието само на специфични места, на особени места, а глупавият намира скръбта навсякъде, той казва: „Аз съм нещастен човек." Тогава, ако ти намираш щастието навсякъде, ти си мъдрец; когато го намираш само на отделни места, при особени условия, ти си обикновен човек; а когато кажеш: „нещастен съм", тогава ти си глупав човек. Човек трябва да се определи, какъв е и де е. Не казвам, че по същество човек е глупав. Ако си мъдрец, щастлив си във всичко, намираш щастието в кръга, обикновеният човек намира щастието по периферията, а глупавият намира щастието извън кръга. Ако щастието го намирате в Бога, вие сте мъдрец. Ако го намирате в себе си, вие сте обикновен човек. А ако го намирате навсякъде, какъв човек сте тогава? Ако сте щастлив, живеете в Бога, това значи, каквото и да ви се случи, казвате: „Божия работа е това." Вие сте щастлив, радостен, благодарен на всичко, и на страдания и на радости. А щом търсиш щастието в себе си, ти си обикновен човек, а щом търсиш всичко в обществото, ти си глупав човек.

Ако търсиш всичко хората да ти дадат, ти си глупав човек. Понеже всеки човек е занят със себе си, много естествено той няма да мисли за тебе. В света всеки е зает със себе си. Тогава, кой ще мисли за тебе. Какво ще търсиш щастие в другите хора. Гледаш, всеки тръгнал с торбичката си, никой не те спира, да те попита: „Ти откъде си, какво искаш?" Ако се спре някой приятел при тебе, той трябва да бъде от щастливите хора и понеже е щастлив, казва: „Аз те очаквам, ела у дома ми", и щом те повика вкъщи, гощава те. Това е мъдрецът. Щом ти плати и те прати в гостилницата, това е обикновен човек. А щом те изрита навън, той е от глупавите. Ако угощаваш

благоприятните] условия на живота, мъдрец си. Ако кажеш, да ти плащат, обикновен човек си, а ако изритваш тия условия навън, глупак си.

Сега ще се повърнем към съществената мисъл. При тези разсъждения, коя мисъл остана в ума ви? Коя е най-естествената, реална мисъл при този род разсъждения.

За мъдрецът всичко е важно, за обикновения човек само някои неща са важни, а за глупавия нищо не е важно. Тогава, ако кажеш, че всичко си разбрал, мъдрец си, ти си ученик, който е способен, даровит, музикален. Ако кажеш, че: „всичко не можах да разбера" обикновен ученик си. Ако нищо не е разбрал, е глупав. И това не трябва да ви безпокои. Човек трябва да знае де му е положение[то]: в центъра на кръга ли се намира, по периферията или извън кръга? И извън центъра, това не трябва да го считаш, че това е фатализъм. Може някой да те е поставил там. Ще се повърнеш към първото положение, всичко можеш да оправиш, но и всичко можеш да развалиш, можеш да бъдеш щастлив, а може да бъдеш нещастен. Може да бъдеш богат, а може да бъдеш и беден. Така седят разсъжденията. Защото този човек, който е бил богат едно време, той е бил и сиромах, но той е постъпил съобразно законите, не само в един живот, но в ред съществувания. Тогава ще кажем: „Заслужено е това!"

Станете сега, да направим едно упражнение.

I. *(Движение на ръцете отпред към страни.)*

Знаете ли какъв е смисълът на това движение? Значи това, което е в сърцето ми, това е и в ума ми. Значи, това, което е в условията ми, в сърцето ми, това е от Бога. Защото всяко нещо, което иде в сърцето на човека, то иде все от Бога. Следователно, когато човек забрави

нещо, той все трябва да направи едно движение, за да си го спомни. Животът се изразява чрез известни движения.

II. *(Ръцете дъгообразно се разтварят настрани.)*

Смисълът на това движение. Това е растене. Показва, че всека мисъл може да се реализира само тогава, когато се разцъфтява. Това показва, че мисълта трябва да действува. Всека добра мисъл, всяко добро желание може да се реализира само тогава, когато черпи сили от Първичната причина, Която е вложена в него. Та каквото човек прави, каквото мисли, каквото и да желае, дали в физическия свят, в духовния или умствения, във всичко трябва да има вяра. Да бъде уверен. Затова, защото вярата сама по себе си е едно висше знание, за което не се изисква никакво разсъждение.

III. *(Хвъркане. Движение на ръцете като хвъркане.)*

Това движение показва, след като имаш всички мъчнотии, изтърси всичко това. Престани да мислиш за мъчнотиите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

18 школна лекция на I-ви Окултен, Специален Младежки клас, 28.XII.1928 г, петък, 7.15 часа сутринта, Изгрев.

НАБЛЮДЕНИЕ И ИНТУИЦИЯ

5 часа сутринта

Отче наш

За идущия път пишете една тема: „Защо вярвам и защо се съмнявам“.

В живота има известни процеси, които всички хора наблюдават, но не могат да направят една връзка между процесите, които стават. Например вие сте гладен. И веднага наблюдавате това, което ви най-много интересува. Наблюдението почва с яденето. Искате да ядете и наблюдавате. Наблюдавате най-напред паницата; после наблюдавате дали има масълце в яденето; после дали месото е печено; после ще наблюдавате соса, който е турен, после хляба и след като направиш този преглед, пристъпваш към опита. Отчупваш едно парче от хляба и почваш да ядеш. След това гребваш супата с лъжицата. Ако наблюдаваш психологически по лицето на човека, можеш да познаеш дали супата е хубава или не. Ако тя не е вкусна, ще видиш свиване на веждите, при второто меню пак, [...] тогава ще наблюдаваш лицето. И психологически ти пак можеш да съдиш, какъв е готвачът. После, наблюдаваш гостилницата и съдиш за него.

Някой ще каже: „Това е проста работа.“ Не е проста работа. Един човек, който може да наблюдава яденето си, той може да наблюдава и другите работи. Правете разни наблюдения. Например искате да направите разходка. Поглеждате времето, виждате дали има облаци, вятъра и прочие. И ако има, вие казвате: „Не е хубаво времето сега за разходка.“ А ако времето е благоприятно, вземате си дрехата и излизате. Но онзи, който не разбира, може да се излъже. Времето може да е хубаво, но после да ви излъже. Възможно е в гостилницата

супата да е хубава, но възможно е да ви излъже готвачът и последното меню да не е много хубаво. А възможно е и обратното: супата да не е много хубава, но последното меню да поправи работата. Същото може да стане и при екскурзията, отначало времето е хубаво, после вали дъжд и се върнете наквасен.

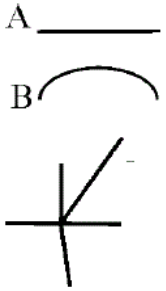

Фиг. 1

А дълбокият наблюдател в природата, той знае процесите. Той Трябва да знае един процес, който започва, ще бъде ли праволинеен – А, или криволинеен – Б, или неправилен – Д. Някои казват: „Не си криви душата.“ Когато радиусите са еднакво отдалечени, този процес е правилен. Когато около центъра има различни радиуси, различни по дължина, тогава казваме, че има известна дисхармония.

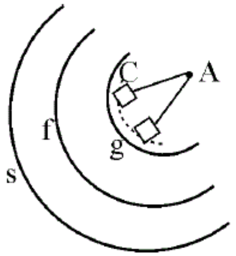

Фиг. 2

В какво седи престъплението? В едновременното действие на две противоположни сили. Допуснете, че имате център А. Представете си, това представлява една съвременна каса, пълна с злато. Представете

си, че тази каса има магнетическа сила, която ви привлича. Да кажем, че А е касиера, който отива към касата С. След това касата се подвижва към мястото g и после се връща към центъра А. Значи, той взел тези пари и касата се връща. Това е един кръг. Образува се една крива линия, незавършен кръг. Но кога едно действие може да стане неестествено? Допуснете, че у този касиер се зароди едно друго желание, да излезе в друг един кръг – f. Да кажем, че иска да иде в странство, обаче не му достигат парите, не е спестил, няма достатъчно. Но има силно желание да направи разходка, иска да вземе назаем от тук от там. И най-после той започва да се разговаря с касата. От касата задига 400-500 хиляди лева, като излиза от вътрешния кръг на касата и отива в другия кръг f и не се връща. Това наричам престъпление. След това банката може да прати свои детективи. Но това лице прескача в друга страна. Тези детективи се връщат и този човек си прави своята разходка в странство.

За такова поведение се казва, че не е морално. Или ние казваме, че такива системи, методи не са разумни. Разумността в тях е слаба. Такива действия стават в един свят, в който разумността е слаба и дето има незавършени характери и тогава има престъпления, наречени неразумни или престъпници. Но и в природата съществуват известни отклонения, когато известен процес вътре в природата е неестествен, нехармоничен, той се отразява и в растежа на тялото, после в облагородяването на сърдцето и в развитието на ума. Има неестествени процеси засега: или тялото, или човешкото сърдце, или човешкият ум. Рекох, когато се образува известен морал вътре в природата, ние подразбираме, че моралът трябва да съдейства за човешкия растеж. Под думата морал подразбираме ония условия, при които човек може да се развива правилно. В природата най-първо наблюдаваме дали някои процеси са естествени

или има някакви отклонения. Ако има малки отклонения, може да се отдалечите от този правилен път, по който може да вървите.

Допуснете, че вие сте един естественик или някой ветеринарен лекар и трябва да ходите да преглеждате говедата, които ще се колят. Трябва да определите кои говеда ще бъдат за заколване и кои не. Питам, каква ще бъде вашата отговорност като лекар? Някой път лекарят може да прокара и болните говеда. Някой път касапинът може да намаже колата на лекаря с масло и тогава болните говеда стават здрави говеда. А, ако не плати някой път, тогава и здравите говеда болни стават. Това са човешки понятия. Обаче, ако лекарят има убеждение, какво трябва да бъде неговото поведение? До где се простира неговата власт? Да кажем, че той прегледа сто говеда и има съзнание, че тези говеда не трябва да се колят. Какво трябва да прави? Вие ще кажете: „Труден въпрос!“ Да допуснем друго: имате 10 души престъпници, които са осъдени на смъртно наказание. Да допуснем, че тяхното смъртно наказание зависи от лекаря, защото когато някой престъпник е болен, трябва да го лекуват, не могат да го накажат. Здрав трябва да бъде престъпникът, за да се накаже. Какво трябва да направи лекарят с тези 10 престъпника? На хората човешка мас не им трябва. Тези хора, ако ги убият, ще ги заровят.

Аз привеждам тези примери, за да ви наведа на следното, а именно, че по някой път може да разсъждавате и тези разсъждения да нямат никаква връзка. Например вие сте лекар и казвате: „Ще позволя да заколят тези говеда.“ На тези хора им трябва мас да явят. Вие сте лекар и викат ви да определите дали някои хора са здрави или не. Вие може да кажете: „Аз светът няма да го оправям.“ Вие светът нито ще го оправите, нито ще го развалите. Но какво може да направите в света, ако направите една лоша постъпка? Ако нито може да оправите света, нито може да го развалите, тогава защо ще ви обвиняват хората за вашите лоши постъпки?

Един престъпник може да има отношение най-първо към самия човек. Най-първо моралът има отношение известно, което се отнася лично до самия човек. После има морал, който се отнася до обществото, до другите хора. Следователно, някои от постъпките могат да бъдат вредни и за самите нас; а някои постъпки могат да повреждат и обществото. Има закон, който гласи: Всеки един човек, който не живее добре за себе си, не може да живее добре и за обществото. И обратното е вярно: Който може да живее за себе си добре, той да живее добре и за обществото. Това са прави заключения. Някои считат, че човек, щом спрямо своите постъпва добре, той е морален, а спрямо себе си може да постъпва както си иска. Въпросът за Бога не оправя света. Държавата си има свои закони, които тя нарежда. Но и всеки баща и всека майка, има закон в семейството. Например, когато детето престъпи нещо, майката нарежда закон, да се накаже това дете. Държавата няма закон, по който да се накаже това дете. Но в къщата има такъв закон. Питам, държавата меси ли се в тези разпореждания на майката? И в природата има същите правила. Също така можеш да бъдеш радостен или песимист, можеш да вярваш или не да вярваш; природата седи и те гледа. Да допуснем, че не вярваш, това значи, че си с затворени прозорци. Природата казва: „Много добре.“ Или пък казваш: „Аз вярвам.“ Тогава природата пак казва: „Много добре.“ Това значи, че си отворил прозорците си. И тогава си по-щастлив. Някой казва: „Не вярвам.“ Тогава рекох: В такъв случай си с затворени прозорци. Някой казва: „Аз се радвам.“ Тогава рекох: „Ти си с отворени прозорци.“

Вие трябва да направите известни наблюдения, които са естествени. Има известни ваши разположения, които са лични. Тях не ги смесвайте с онези, великите, истински процеси. Първите са детински работи. Ти мислиш, че като носиш една капка, че като кажеш една дума, ти си голям фактор. Ти казваш: „Знаете ли, че като

падне капката на земята, какво ще стане?“ Не, тя пада и нищо не става. Следователно, вие сте като малките деца. Най-напред вярвате, че малката капка може да помете всичко. И като не стане, идва разочарованието. Няма възможност в една капка да помете света. Един учен човек математически може да изчисли, че в тази капка има толкоз скрита енергия, че тя може да помете цялата земя. Това може да стане, но в коя лаборатория той ще развие тази енергия? Енергията, скрита в тази капка, може да кара за 10 години всички машини по целия свят. Ако аз вярвам в това, какво губя? Докато вярвам в това, то е вярно; а щом престана да вярвам, не е вярно. Докато вярвате, че от тук до Слънцето има 93 милиона мили, така е. Но щом престанете да вярвате, не е вярно.

Има и друг метод за наблюдение. Има начини, по които може да познаете дали нещо е вярно или не. Например някой ви каже нещо. Отначало може то да ви се види чудновато. Толкова невероятно ви се вижда, че ви изглежда за смешно. Има един закон, по който може да познаете дали е вярно това, което ви говори някой човек или не. Някой път, като слушате човека, няма раздвояване във вашето съзнание. Вие сте спокоен, тогаз това, което този човек говори, е вярно. Ако има раздвояване в съзнанието ви и не сте спокоен, тогаз това не е вярно.

Във вестниците имаше един случай за един диригент на опера. Той казва на оркестъра: „Свирете погребален марш“. Те не искат, а той настоява, и като изсвириха до края погребалния марш, той паднал и умрял. И казват, че той е предчувствувал, че ще умре. Дядо Ради в село Николаевка, Варненско бил на 80-90 години. Старият вика свещеник да го пречисти. Дядото си запалил лулата и пуши и казал на свещеника: „Аз съм пътник. Искам да ме пречистиш.“ Свещеникът му се изсмял, но го пречистил и отива до вратата, обръща се и вижда, че дядото е умрял.

Има вътрешен процес на интуиция, която ще ви покаже истинския път на вашето развитие. Та в наблюдението взема участие обективният ум. Там нещата са верни или неверни. Обаче в интуицията всички неща, които ние изследваме, са верни. Там не са научни нещата, но знаеш, че нещо така ще бъде. Някой те пита: „Кой ти е казал това?“ Ти казваш: „Никой не ми е казал, обаче чувствам, че тази работа така ще бъде.“

Това чувство на интуицията го имате, дайте му място да расте. В бъдеще новата култура ще зависи от това чувство. Интуицията ще даде правило как да постъпвате и ако имате това вътрешно чувство, ще го приложите. Чрез него всички нещастия могат да се предотвратят.

Не е въпрос само човек да свърши с диплом. Защото и природата дава диплом. Тя всякога дава диплом. Тя развива у човека някоя дарба и винаги се грижи за дарбата, която дава. Тя развива в човека някоя сила и винаги се грижи за тази сила, която развива. Давид казва: „В грях ме зачна майка ми.“ Зачenатите неща в грях са човешки. Но ако има зачатие в грях, има зачатие и без грях. Това е там, дето интуицията се проявява.

X, Y, Z. Тези три букви се считат за неизвестни. Обаче как е станало X? Ако продължим тези криви линии, то те ще се обърнат в противоположна страна. Лявата ръкавица не става на дясната ръка. Но ако я обърнете наопаки, може да я турите на дясната си ръка. Значи някой път, за да направите нещата възможни, трябва да ги обърнете. Казват: „Обърна му ума.“ Имаш две ръкавици на дясната ръка. Студено е. Обърни едната ръкавица, за да туриш и двете ръкавици на ръцете си. Има ли тук някое престъпление? Не. Стига да топлят. Ако вие обърнете някои панталони наопаки, не може ли да ги облечете? Какво ще се случи от това? В човека има известно суеверие и той се пита какво ще се случи.

Един разбойник откраднал чифт волове. С това той обърнал ръкавицата наопаки. А вие го уплашвате, вземате воловете и ги връщате на стопанина. Значи, вие сте обърнали обърнатата ръкавица наопаки. Т.е. докарали сте я в нормално положение. При сегашното живеене много от нашите мисли и желания трябва да бъдат превърнати. Човек трябва да мине през много опитности и за да мине тази опитност, трябва да мине известен курс. Всека наука, каквато и да е, трябва да има едно приложение вътре в душата. Какъвто и клон от науката да учите, гледайте да използувате това. Например изучавате естествените науки, изучавате вълка. Какво може да се ползувате от вълка? У вълка има една отлична черта: голямо постоянство, после е демократичен, после живее от ден на ден с вяра, не трупа. Не може да го обвини някой, че е голям банкер, че складира някъде. Или да кажем, че изучавате лисицата. У нея има известна стратегия. Тя е обърнала голямо внимание на своя [...]. Тя ще си мръдне опашката насам нататък и с това предизвика кучетата. Нейната тънка муцуна показва, че има интелигентност и тя си играе с кучетата. Кое е свойственото на свинята? Че тя знае да оре. Ти ще черпиш сили от всяко едно животно. Щом почнеш да мислиш за вълка, можеш да усвоиш някоя негова отлична черта, например постоянството. Като помислиш за лисицата, можеш да усвоиш някоя нейна черта схватливост и съобразителност. И биволът казва: „Не струва да се смущаваш, влез в калта и се намажи, малко може да не е толкова благородно, но така се освобождаваш от мухите.“ От биволите ще вземеш отлична наука. Ако искаш да бъдеш търпелив, наблюдавай биволите. Някой път си неразположен. Щом почнеш да мислиш за биволите, ще добиеш спокойствие. Ако искаш да бъдеш търпелив, хубаво е да мислиш за тези работи. Това успокоява. Също така е хубаво да мислиш и за овцете. Да кажем, че си нетърпелив, представи си, че имаш хиляда овце. Ти си с кривака на рамото, овцете

са отпред, ти подир тях. Един час ако така размислиш, ти ще имаш резултат. Мисли за воловете, биволите, овцете и ще добиеш търпение. Това е за добиване на пасивното търпение.

Или някой път наклади огън в къщи, с дъбови дърва. Почни да се грееш и ще станеш търпелив. Огънят казва: „За да бъде човек търпелив, човек трябва да жертва." След като се нагрееш на огъня, ще станеш и ще се разходиш в къщи. В екскурзиите, които сме правили, кладенето на огън, варенето на вода, това са методи, за да се образува търпението. Та някой от вас, който е станал много нетърпелив, специално ще наклade огън за търпението. Ще вложиш тази идея и след това седни и си попей, това ще бъде огънят, който ще ти даде търпение. Каква ще ти бъде целта на екскурзията? Между другото да развие и търпението. Ако човек развие търпението, ще развие и своята интуиция. Ако вие наблюдавате огъня, ще научите много нещо от огъня. Има нещо много красиво в огъня при наблюдението.

Българинът е лековерен, но не е суеверен. Каквото му кажеш, вярва. На българина като му кажеш: „Богат ще станеш." И той вярва. Като му кажеш: „Светия ще станеш", пак вярва. Той казва: „Божия работа е това!" Кажи му: „Учен човек ще станеш." Той вярва. Но излъжеш ли го веднъж, той втори път не вярва. Отначало българинът, като му кажеш, той казва: „Право ли казваш?" Трябва да му отговориш: „Право казвам." И тогава той вярва и опитва нещата.

Вие следующия път направете опит с огъня в екскурзия. Накладете огън само за търпение. И наблюдавайте половин час огъня и гледайте какви процеси ще станат във вашата душа. Може да не излезне точно така, както ви казвам. А някой път направете опит с овчарлъка. Представете си, че имате хиляда овце. И то най-хубавите овце, белите. Или си представи някой хубав, черен вол. В очите на вола има нещо много красиво. После, волът много се привързва, помни си името и идва на име. После, правете и опит с растенията, с

ябълки, круши и прочие. Ако знаете методите, можете да използувате и животните, и растенията, понеже всяко растение и всяко животно има една специфична черта, която ни е потребна. Те динамически действуват върху нашия ум. Съвременната наука още не знае тези неща. Изучавайте и минералогията, зоологията и ботаниката. Всичко това действува възпитателно.

Сегашната наука действува само подсъзнателно. Ще кажете: „Хубаво е човек да бъде учен." Защото от всички предмети, които човек е учил, той е почерпил известно богатство. Та богатствата, които почерпите от науката, турете ги в обръщение. Всеки един факт трябва да бъде едно живо семе, посето. Защото без опит и без посаждане на това семе няма да имаме резултати. В окултния клас трябва да се изучават нещата. Например някой трябва да има, да изучава само космите или само устата или само носа или само първия пръст, или втория пръст, или някои движения на хората, или как те ходят. Как ходи болният и как здравият, как ходи умният и как глупавият? Как ходи щедрият и като ходиш зад гърба на някой човек, да можеш да кажеш, че този човек е такъв и такъв. Ти ще кажеш: „Аз с такива ли работи ще се занимавам?" Че не е ли по-смешно, целия ден все със своите нещастия да се занимаваш? Един човек лежи на гърба си 4 5 месеца и после умира. И мисли все за глупави работи. Какъв смисъл има във всичко това? По-хубаво е да мислиш за живия вълк, за живата овца, за живата лисица, за овцете и прочие. Отколкото да мислиш, че като умреш така и така да те погребат.

Ние трябва да знаем какво е вложила природата в положителните форми, които съществуват в света. Та човек трябва да знае от кои форми да се насърчи. Мохамед бил обезсърчен веднъж и казал: „Тази работа няма да стане." И той наблюдавал една мравка, която 99 пъти се качвала и все се катурвала, но на стотния път прехвърлила пречката. И Мохамед тогава казал: „Ако тази мравка има

толкова постоянство, аз ли няма да постоянствувам!“ И направил тогава още един опит и сполучил!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

19 школна лекция на Младежки Окултен клас 18.I.1929 г, петък,

СМЯНА НА ЕНЕРГИЯТА

6.15 часа сутринта

Светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит Животът!

Размишление върху чистосърдечието.

(*Прочетоха се темите: „Защо аз вярвам и защо се съмнявам*“.)

(*Тема 10*) За идущия път вземете 10 грама просо и прочетете колко зърна има в тях. Да видим какво различие ще има между изчисленията. Това ще ви бъде една тема, отлична тема. Като прочетете зърната, ще имате една опитност за просото. За просото има един малък митически разказ в много вариации. Когато слезли всички тия плодни зърна от Невидимия свят, те отишли навънка да помагат на човечеството и се паднало просото да стане хляб. То попитало: „Какво да стана?“ „Е, на хляб.“ „На точено?“ „Ти хляб стани, пък за точеното не мисли.“ Вие ще намерите на какво съответствува хляба и на какво точеното в живота. Защото мнозина искат да бъдат точено. Знаете ли колко се продава просото? *(– 16 лева.*) Ще изберете хубаво да е просото, защото после ще го изпукате и ще го изядете. Вие яли ли сте просо? (– *Не.*) Просен хляб яли ли сте? (*Не.*) Като преброите просото, ще го изпържите в малко зехтин и няма да го ядете изведнъж, бавно ще го ядете. Сега това ще ви бъде задачата. Вие, като го преброите, ще го опукате и ще видите вкуса какъв е. Вие ще го изядете, пък на мен ще кажете колко зърна има в 10 грама. Аз се интересувам от зърната, пък вие от вкуса му.

След като преброите и изядете просото, вие ще имате една малка опитност и наблюдение върху себе си. Като почнете опита, ще отбележите един психологичен момент, всъщност той е органически. Най-първо ще отбележите какво е времето, ясно или облачно. След туй ще отбележите вашето вътрешно състояние. След като изядете просото, пак ще отбележите какво е времето отвънка и какво е вашето вътрешно състояние. Това са наблюдения, които ще правите върху себе си. Защото всеки един опит си има своите вътрешни резултати. Вземете идеята за просото. Като изядете просото, може то да ви даде една особена мисъл. Може да извадите оттам закон на смаляването, нали има една притча в Писанието за синаповото зърно.

За онези хора, които не разбират, всичко е разхвърлено. И действително, в природата има разхвърлени неща. Но тия, разхвърлените предмети са части на едно цяло. Ученият и умният човек разбират отношението на тия части. Казвате: „Какво ме интересува мен, че тия части принадлежат на едно цяло.“ Допуснете, че вие сте слуга в един голям чифлик и господарят ви каже да впрегнете конете. Затова трябва да се знаят ред пособия, разни такъми, хомот и други. За да впрегнете тия коне, вие трябва да разбирате тия разхвърлени части. Който знае, веднага ще свърши работата, пък който не знае, не може да свърши работата. Той ще каже: „Мен не ми е работа да се занимавам с това.“ Да допуснем, вие сте писател. Вас ви трябва перо, мастило, книга. После, ако не може да пишете право, трябва ви един подлистник, за да може да пишете право. Да допуснем, че вашият началник обича да пишете право. Ако намери, че не е право написано, той е педант, никога няма да приеме вашето писмо. Ще ви върне назад и няма да ви приеме, нито вашата работа ще иска. Най-първо, ако ви види интелигентен, ще каже: „Пишете по-право!“ Той може да е учтив към вас, ако е от ваша страна, пък ако не пишете така, вие оказвате едно незачитане към

него. Та, ако искате да се представите пред началника си, ще пишете хубаво. Но, ако ти започнеш най-първо хубаво, а свършваш съвсем изкривено, [...] и в това има писмо, само че буквите не са написани в порядък.

Или да допуснем, вие сте художник, рисувате един образ, най-първо челото не съответствува, после това не е един естествен образ, такъв не съществува в природата. Това е една изродица. Ще коригирате нещата. И всеки ден, когато вие не сте разположени духом, изменя се и лицето ви и вашите мускули се съкращават. А щом сте разположени, мускулите вземат пак хармонично състояние и вие сте доволен. Всякога тази вътрешна дисхармония се изразява във вашето лице и върху вашите кости. След няколко хиляди години, ако вие постоянно сте се гневили, това гневене в живота ви, ще ви създаде известни черти, които ще ви причинят и създадат най-големите неприятности.

Сегашните недъзи на хората се дължат на миналото. Вие искате да напреднете, казвате: „Майка ми е дала тия черти." Ако майка ви беше невнимателна или баща ви беше такъв, един ден и вие ще станете като тях. Това, което ние имаме, можем да го предадем, не само в физическо отношение. Един списател пише, той може да ви предаде това свое състояние на мисълта и на другите. Ако вие седите при някой човек, който прави гримаси и ако вие седите дълго време при него, без да искате и вие ще започнете да правите същите тия гримаси.

В Америка има една област, дето живеел един епископ, той обичал да си носи главата наведена на лявата страна и всички проповедници си държали главата наведена като него. Предава се. Тия проповедници са били учени хора, питам, защо ще си носят така главата? Те несъзнателно подражават. Вие носите ли си главите право? Погледнеш някого и си подкривяваш главата. Защо си

подкривявате главата наляво? За да видите некого. После дойдеш до друг и си накривиш главата на дясно? Казваш му: „Какво искаш да кажеш?“ Какво означава този жест? (*Главата наведена на дясно.*) Не казвам, че това е лошо. Но в дадения случай кое е по-хубаво? Права да е главата е по-хубаво. После главата може да е издадена напред и отдръпната назад. Но ще вземеш едно естествено положение на главата си. Щом си наведеш главата напред, този господин насреща ти веднага ще заключи нещо.

Когато влезете в някой магазин, как ви посреща там търговецът? Той се навежда малко назад, казва: „Добре дошел! Какво обичате, господине?“ Търговецът се покланя пред вас и вас ви е приятно. Влизате някъде, където не е позволено, разсилният излиза насреща ви: „Какво искате тук?“ Значи: защо влизаш тук без позволение? Той се изпъчва напред с тялото си. Иска да каже още: „Ти знаеш ли, кой съм аз? Ти Нямаш право да влизаш тук, докато не ме питаш.“ Та, в дадения случай, щом направиш някоя гримаса навътре, вие сте един търговец, който иска да продаде платове. Нищо повече! Пък щом кажете: „Какво искате там? Защо влизате?“ Вие сте разсилния.

Та много наши постъпки, несъзнателни движения, трябва да се изчистят от характера ни. Правиш една гримаса, но ако погледнеш в характера си, ще видиш от къде си наследил това движение. Например някой път с един жест на ръката си като че отсичаш нещо. От къде си наследил това? От военните. Онзи, като извади ножа си, навсякъде реже. И сега у всинца ви има такива махания. Сега, какво се постига с едно такова махане? Вземете онзи, който е взел жито в ръката си и махне с ръката си, какво прави? Той сее. Вземете произхода на това движение. Това е един сложен процес. Най-първо в природата има една борба между тия две движения. Най-първо този човек се е учил да реже главите на хората или взeме брадвата и реже дърва. После, човек почва да мисли: „То със сечене на дървета нищо

не се постига, хайде, да направя едно добро.“ Ще посее нещо. Ще зарови след това, това, което е посял. Значи, един човек, който е съзнал своите постъпки, той ги изправя. Той иска да направи едно добро. Това са методи.

Някои казват: „Как да изправя своята погрешка?“ Седи някой и ти бърбори. Ти казваш: „Не ме смущавай.“ Пък някой път можеш да го удариш. А можеш и да го прегърнеш и да го целунеш, да му кажеш: „Много хубаво говориш, много красиво! Я, ми кажи още веднъж това!“ Той ти е казал: „Страшен шмекер си ти!“ Ти го прегърнеш и го целунеш и му кажеш: „Я, го кажи още веднъж.“ Питам, като го целунеш 10 пъти, какво ще ти каже той? Ще се избърше, може би, от целувката. Тогава вземи го и го заведи на гостилницата и му дай един хубав обед. Кажи му: „Аз отдавна го знаех, че съм страшен шмекер, но искам да го повториш.“

Сега, който може да го направи това, то е вече характер у него. Но колцина от вас могат да направят това? Мъчно се прави това нещо. Един, който ти каже: „Ти си шмекер“, ти да го целунеш 10 пъти. Мъчна работа е! Той трябва да е един светия. Туй да се направи, то е един вътрешен процес. Може най-първо вътрешно да го правите това в ума си. Ще направите един опит, втори, може да вървиш по улицата, повтаряш си: „Хъм, шмекер, шмекер ми каза!“ Готвиш се да воюваш с него. Разговаряй се в себе си вътре. Вечерта като дойде, ще решиш в себе си: „Човещина е това, той не е знаел какво да каже. Сега аз имам друга работа, какво ще се занимавам с това?“ Когато този човек е решил да забрави туй шмекерство, той ще стане весел и ако е женен, ще каже: „Я, жена, дай ми една чаша вода.“ Той, като изпие тази вода, то е едно лекарство заради него. Някой път, вземи си една чаша вода и си кажи: „Шмекер, а?“ Изпий си водата и шмекерството отива вътре, после вземи си малко храна, пак кажи: „Шмекер, а?“ Изяж си храната и шмекерството отива вътре. Един лекува това

състояние с вода, друг с храна, трети иска да си пийне чаша винце и след това си запее: „Горо ле, зелена, водо ле, студена.“ Много интересни са тия психологически наблюдения. И вие трябва да ги наблюдавате. Върви някой човек по пътя и се разговаря, приказва си: „Представи си, той ми каза шмекер!“

Та, у човека в задната част на главата има едно съзнание и в предната част, в челото има друго съзнание. Ако туй съзнание проникне отзад, то е подсъзнателно или животинският инстинкт е това, може да се предизвика у вас една вътрешна борба. Тя се дължи на задните впечатления и представи. Понеже в предната част на този лоб се явяват тия белите нишки, които са носители на възвишеното съзнание. Те са като проводници на светлината. Защото туй съзнание има една нова светлина, с която разглежда нещата. Та, според новия метод, понеже тежестта на мозъка е била в задната част на мозъка и вследствие на това се раждат тия противоречия. Вие казвате: „Как тъй, той да ми каже шмекер?“ Най-първо ще пренесеш туй съзнание, тази енергия напред. Щом мине тази енергия в предната част на челото, тя се асимилира. Вие сте преработили тази енергия, Бог работи във вас и Той ще трансформира обидата. Обърни се към Бога, Бог е, Който воюва и работи в тебе. Затова всека една обида, човек като я преработи у себе си, той е израснал, подигнал се е с един милиметър в живота си. А един милиметър като израснете, това е вече много.

После, вземете думите „шмекер“, „вагабонтин“, те са български думи. Вагабонтин, значи човек на противоречието или: U е знакът на противоречието. Или казват: „Той е страшен крадец!“ В какво седи лошото на крадеца? Това са падащи сили. Крадецът, това е сила, която пада върху вас. Следователно ние в живота имаме от двете страни действуващи сили, които се пазят. Думата „живот“, носи това равновесие. А в „крадец“, К тази буква показва, че силите, които действуват в един крадец не са хармонични. Кажете други думи с К.

(*Корона, кръст, крепост, кръг.*) Кръгът постоянно се движи, не седи на едно място. (*Кон, камила, кокошка.*) Вземете тия животни, конят обича да рита, камилата? Ами кокошката? (*Коза, крава.*) Кравата обича да боде. Дайте думи с В. (*Воденица, Венера, вода, вяра, вино.*) Виното прави хората весели. Вярата ги окуражава. Воденицата приготовлява брашно за хората. Ако вземете речника и погледнете думите, които почват с В или с другите букви, ще видите колко силни думи влизат в една буква. Ще видите после, колко силни думи има когато тази буква е в началото и когато е накрая. В целия този речник, в тази гама ще видите колко силни думи има. Ако думите са по-силни, тази буква е добра. А, ако повечето думи са в низходяща степен, то тази буква не я обичате.

Вие трябва да проучавате нещата. Всякога, когато се зароди във вас известна интенсивна идея, вие не знаете в коя област на мозъка става това. Например, ако имате интенсивна мисъл дълго време, ще усетите нещо в тялото отпред. Ако изпитвате чувство на вяра в хората, ще почувствувате сърбеж горе в главата отстрани. Или ако искате да бъдете справедливи, ще усетите на друго място нещо. Мислите и чувствата се изразяват, но в разни области на човешката глава. Да допуснем, че се разгневите, тогава ще почувствувате около очите си, около ушите си известен напън, известно малко стопляне. Та във всички области на мозъка се появяват разни чувствувания. В бъдеще това ще се знае.

Да допуснем, че някой много се е разгневил. Достатъчно е малко да му потъркам носа и състоянието му ще се смени. Например някое дете се е разгневило и ако барнем носа му, то енергията на ушите веднага се сменя, защото тази част на носния връх е свързана с енергиите около ушите. В носа е и обонянието. И като приближи храната до носа, събужда в тебе желание за ядене, а понеже носният връх е свързан и с енергиите около ушите, значи и с гнева, то щом се

разгневиш, наяж се хубаво. Това е от моите наблюдения. Щом някой иска да те обиди, ти, за да не се разгневиш, извади лешници или каквото и да е друго нещо и яж!

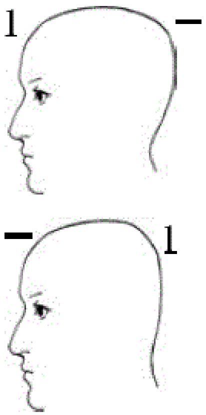

Фиг. 1

В задната част на мозъка има съзнание. Тази област на мозъка е независима от мисълта; чувстванията, които са свързани с задната част на мозъка, имат влияние върху човека. Ако човек не може да пренесе мисълта си към предната част на мозъка, това има лоши последствия за него. Когато те обидят почни да мислиш. Щом мислиш, ще добиеш метод как да изправиш погрешката, която е сторил онзи, та да произведеш у него обратния ефект и той да се поправи. Щом превърнеш минуса в плюс, тогаз ще се сменят енергиите у онзи, който те е обидил. У онзи, който те обидил, такова е положението: (чертежът) Обаче, щом се сменят знаците, задната част става отрицателна и у него ще дойде съзнанието. И той ще каже: „Ще извиниш, аз не постъпих добре.“ За да поправиш някого, ти най-първо трябва да смениш своите енергии. Защото инак той може да ти предаде своето съзнание. И ако в своите чувства станеш положителен

и той е положителен, то между двама силни хора ще има борба. И в тази борба един от двамата ще спечели.

Та сега трябва дълго време да проучавате механическите прекъсвания на енергиите от задната част на главата към челото. Най-опасното място са личните чувства. Вие не можете да преодолеете личните чувства, ако не пренесете енергията на личната обида в центъра на милосърдието горе. И тогава можеш да простиш. В предната част на мозъка горе се намират вярата и надеждата. Там са местата, дето се сменят нисшите енергии с висшите.

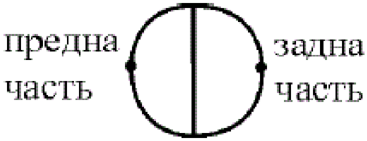

Фиг. 2

Когато вашето лице е било отзад, задна там е било лято, там всичко е никнало, част, а отпред е било зима. И после, като прекараш тази енергия в предната част, то слънцето ще минава в северното полушарие на нашия живот. Това може да произведете и изкуствено. Ако знаете този Божествен закон, вие можете да смените вашите състояния. Някой път ви се дават благоприятни условия. Има едно движение на тия условия. Това става и в природата. Слънцето прави едно движение около целия организъм. За сега Слънцето е в главата. Там е съзнанието. Дробовете нямат това съзнание, както мозъка. По някой път ние съзнаваме, че всичките енергии са насочени към лицето. Лицето представлява посоката, по която човек се движи. На където е обърнато нашето лице, към тая посока се движат и всички енергии на тялото.

Следната рисунка представлява животинската линия. С хиляди и милиони години разумната, слънчева енергия е градила и е изправила човека. Тази слънчева енергия е изправила човека на двата му крака и сега действува на човешкото чело. Някой гледа Слънцето, но трябва не да гледа Слънцето, но мислено трябва да пренасяте енергиите от задната част към предната част. Някои се опулваха в Слънцето, като не разбираха законите. Пренасяне енергиите отзад напред е важното. За цялото човечество това ще вземе дълго време, но за отделни хора ще вземе по-малко време. Някои адепти в Индия практикуват това, като се концентрират в себе си. Ако ти се концентрираш и не знаеш в какво се концентрираш, нищо няма да възприемеш.

Трябва да изучим закона за пренасяне на енергиите от задната част на мозъка към предната. Задната част на мозъка може да заличи всичкото знание. Да кажем, че вие сте учили 15 години и после кажете: „Няма нищо, празна работа.“ Живите хора, те са които поддържат науката.

Това е съзнанието на тези учени хора, които постоянно мислят за това, постоянно поддържат пламъка и благодарение на тях, науката ни помага.

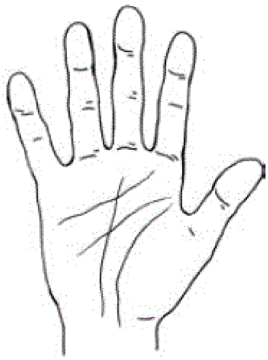

Фиг. 3

Представете си, че вие искате да изучите хиромантията. Какво означава животната линия? Като видите животната линия на един човек, ще знаете дали е здрав или не. Линията на гръбначния мозък е Сатурновата линия. Ако задната част на главата е плоска, отвесна, за такъв човек турците казват: „Камък, който се търкаля, място не хваща.“ Такъв човек ще бъде скитник. Когато главата отзад е [обла], вие имате един нормален човек. Отпред е линията на ума. Линията на ума и линията на живота са тясно свързани. Между линията на ума и на живота има тясна връзка. Ако линията на ума е по-дълга от линията на живота, това показва, че животът не е толкова нормален. Тогава човек се грижи за много работи. Много работи го безпокоят и не може да трансформира енергиите си. Трансформирането трябва да става правилно. Ако през една жица минава по-силна енергия, то тази жица изгаря. За трансформирането трябва да имате морални чувства. Те са горе, те са трансформаторите. Когато говорим за сърдцето, ние го вземаме като трансформатор. Умът и сърдцето трябва да се съединят, за да могат да трансформират енергиите на ума. Инак никакво трансформиране не може да стане.

Трябва да знаем как да пренасяме енергията от животната линия отзад напред. Трябва да знаем причините на нещата. Някой е неразположен, да знаеш кои са причините за плача. Необходимо е да държите в разположение повече мозъка си. Затова е необходима правилната мисъл. Ако ходим неправилно, това ще предизвика сътресение в мозъка и енергиите ще останат отзад. Не, че ходенето е най-важното, но ходенето е първия акт, в който умът ще почне своята работа. Ходенето играе много важна роля. Когато туриш единият крак напред, ти прекарваш неговата [...] енергия напред. С ходенето човек може да трансформира своята енергия. Например, разтревожен си. Ходете 1 километър. И тогава всичката ваша тревога ще се измени.

Има още много работи за учене.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

20 школна лекция на Младежки Окултен клас, 2.I.1929 г., петък, Изгрев.

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

5.30 часа сутринта

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

Размишление.

Какво подразбирате вие под смяна на енергията? Какво е вашето понятие за смяна на енергията? Защото всякога може да се намерите в известно затруднително положение.

Фиг. 1

Вие всякога трябва да прибягвате към ония понятия, които са вам познати. За смяна на енергията вие казвате: „Не знаем." Но за смяна на товар, разбирате какво е, една идея, която е по-достъпна за вас, нали? Носите известен товар в едната ръка, (А) като почувствувате известно умаляване, сменяте товара в другата ръка, после пак сменяте. Има взаимообразна помощ вътре в природата. За да смениш известна енергия от едно положение в друго, между органите трябва да има известно съотношение. Да кажем между задната част на мозъка и предната част има такова съотношение, както между двете ръце. Когато кажем да сменим двете ръце, това положение разбираме.

Но възможно е едната ръка да е парализирана или не е под контрол на твоята воля, тогава не сменяш ръцете си. Пък когато двете ръце се намират в нормално положение, всеки от вас разбира, ако стомната е в дясната ръка, тогава тургаш я в лявата и пренасяш енергията в противоположния полюс.

Тук в чертежа имате известна тежест, имате и известна енергия. Какво отношение има между тежестта и енергията? Имате известна сила, която тече по жиците или можем да кажем, енергията тече тъй както водата. Можем да уподобим, че енергията е едно водно течение в духовния свят. Защото тази енергия се предава по нервите. Когато нервите са в изправно състояние, тогава енергията се предава в право състояние. Когато нервите не са в изправно състояние, тогава мускулите, които трябва да извършат тази работа, не могат.

Та рекох, ще започнете с онези, основните идеи, които са на вас понятни. От онова, което знаем, към онова, което не знаете. От онова, което може да направите, към онова, което не може да направите. Което не може да направите, за да го постигнете, непременно то зависи от това, което може да направите. От онова, което може да постигнете, зависи какво може да направите. Например, за да изходите известен път от 100 км., вие не можете този път изведнъж да го прехвръкнете, като някоя птица, даже и птица да сте, пак ще ви вземе известно време. Значи има известни методи. Да кажем, вие вземете една крачка от половин метър туп, след това друга туп! Ще мерите. Значи, за да изходите този път от 1 км, колко пъти ще трябва да турите вашия крак? Изхождането на този път зависи от вашите крака. Най-първо вашите крака трябва да бъдат в изправно състояние, от тях зависи, ако вашите крака могат да вземат туй разстояние. Ако вие с тази величина не може да се справите, вие с другата съвсем няма да може да се справите, тя ще бъде съвсем недостъпна заради вас. Следователно големите величини в света ще зависят от малките

величини. От големите величини не зависи, а от малките величини. Малките величини влизат като единица. Значи този, дългият път ще зависи от ония, малките стъпки, които вземате и след известно време вие ще изходите този път, колкото и да е дълъг.

Сега, изхождането на този път има и други постижения. Вие си задавате известна идея, искате да станете художник, въобразявате си, че можете да нарисувате известна картина, която да учуди света. Каква ще бъде тази картина? Но най-първо тази картина няма да я снемете като фотография изведнъж. Как сте започнали вие рисуването, как са ви учили вашите учители в училището да рисувате? (ОС.: Най-първо са ни давали тетрадки с точки и по тях да правим разни фигури.) По видимому тия точки изглеждат като играчки, но от това, което е било играчка, излиза сериозна работа. Защото всички неща, които нямат съотношение, са играчки. Например едно дете играе с една кутия кибрит, приятно му е, показа я на другите, изважда една клечка, подскочи, драсне я, подхвърли я. В случая няма съотношение. Но ако това дете драсне кибрита и наблизо има взривни вещества около него, тук има вече съотношение, тогава това дете не може да подскача тъй лесно и да показва, че играе. При тези условия тази игра може да се превърне на една сериозна работа.

Да допуснем, вие сте в гората, викате, крякате, хвърляте камъни, произнасяте разни думи, свободни сте, значи няма съотношение, никой не може да ви направи бележка, защо викате и защо хвърляте камъни. Но ако произнасяте тези думи в едно общество, които сте произнесли в гората, и хвърляте там камъни, веднага ще се намерите в затруднено положение. Вие казвате: „Не съм ли аз свободен?“ Тогава от това гледище, между хората може ли да бъдете свободни? Другото положение: ако ти си пълен с желания, можеш ли да бъдеш свободен? И ако ти си пълен само с мисли, може ли да бъдеш свободен? Не можеш да бъдеш.

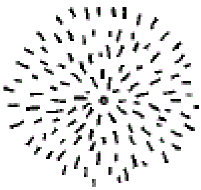

Фиг. 2

Следователно в туй отношение има една свобода, свобода на хаоса. Но щом дойдеш до разумния живот, тия линии може да ги съчетаеш и поставиш в друго отношение, пак да бъдеш свободен. Там непременно ще дойдат кривите линии. Тук, в тази свобода не можеш да постъпваш както ти искаш. При свободата на хаоса можеш да постъпваш както ти искаш, а в разумния живот ти ще правиш линии точно определени.

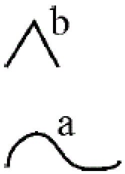

Фиг. 3

Движиш се между хората, там тази извивка (а) е един признак на разумност. Тия изпъкналости и вглъбявания (а) си имат своите разумни причини. Ако тази линия е под ъгъл (б), виждате в края на носа на човешкото лице веднага се образува един прав ъгъл. Този прав ъгъл, който се образува под носа, си има своите разумни причини. Кои са причините в тялото, когато някои линии са пречупени? Коя е причината, че очите са изпъкнали или вглъбнати? Очите са били извън веждите. Такива високи могилки са имали, а после са влезли навътре. Значи природата или човекът правил с

хиляди години своя опит, докато очите дойдат на мястото си. Но очите още не са на мястото си. Има малки корекции, които сега се правят. И за бъдеще очите на хората ще бъдат на мястото си. По-рано корекциите са били големи, а сега са малки. Едно време ние сме били длъжни да държим книгите по-близо до очите си, после губи се тази корекция, очите стават късогледи. Има хора далекогледи, а други късогледи, но има хора далекогледи в мисълта си. Има хора късогледи в мисълта си. Има хора далекогледи в своите чувства, има хора късогледи в чувствата си.

Та рекох, трябва да се повърнем към това, което вие знаете. Всякога непонятните идеи за вас ще ги обяснявате с това, което е вам понятно. Рекох, какво нещо е смяна на енергията? Можете ли да смените една енергия или едно състояние? Има начини за смяната. Сега бих желал да ви дам нови понятия. Някой от вас може ли да ми каже, как обясняват в физиката или в химията енергията или смяната на енергията? Ако се вземе произхода на думата „енергос“, тя е гръцка и означава „размножение“. Това, което се размножава, да се смени. Изблик да намери път да се смени енергията, това е да не става натрупване. Смяната на енергията подразбира размножаване, защото ако тази енергия не се смени, ще се образува едно вътрешно натрупване. И може да се образуват известни състояния неприятни.

Да кажем, че имате известни желания, гладен сте. Значи има известно давление във вас. Това желание е една потенциална енергия. Гладът е едно психологическо състояние. Вие обикаляте, гледате, търсите, специфична е тази енергия. Тя указва същевременно давление и на човешкия ум. Френолозите турят тази енергия в слепите очи. Тя е свързана с обонянието. Като вървиш, ти миришеш, ходиш, търсиш някое ядене, гледаш тенджерите. Всека една тенджера ви се вижда красива. Може да си учен човек, нищо не значи, само това гледаш. Може да каже някой: „Срамота е да проявяваш такава

слабост". Действително, може да е срамота, но и децата, и възрастните хора, въпреки срамотата, все правят безобразия. Казват, че децата не могат да се въздържат, но и възрастните хора също не могат да се въздържат. Действително, децата са нетърпеливи, но и възрастните са нетърпеливи.

За пример, един възрастен човек, ако го оставиш 40-50 дни или една година да гледа яденето така спокойно, не да бъде индиферентен, но да е гладен и да чака. За да познаете вашето търпение, има един начин. Направете опит. След като си гладен, да седнеш и да гледаш на яденето, тъй с една усмивка и да гледаш благосклонно на другите, като ядат. Тъй да опиташ себе си. Но в природата има крайни предели. Не е задача в природата да гладуваме, защото гладуването има лош резултат. Когато човек гладува дълго време, неговият организъм се изтощава, мисълта му не може да работи, неговите чувства не могат да се проявят.

Следователно, явява се един дефект в природата, а се изисква равновесие. Значи, това състояние трябва да се смени. Състоянието на глада трябва да се смени. В какво? В задоволство. Но и доволството трябва да се смени.

Много пъти казвате: „Аз искам да бъда доволен." Но и доволството е едно състояние, трябва да се смени. Както едно чувство на глад трябва да се смени, така и чувството на доволство трябва да се смени. Защото и доволството, ако това състояние не се смени, то е толкова лошо, колкото и гладът. Тогава ще имате два процеса. Доволството, което се получава, като ядеш, ти ставаш по-тежък, по-голямо натрупване става у тебе. Представи си, че ти тежиш 10 тона. Тогава вие не може да ходите. Какво ще бъде вашето положение? Ще се пънкяш, ще се пънкяш, едва ще се движиш. Представете си и другото положение. Ако вие олекнете от глад толкова, че тежите като перце. Тогава, който вятър дойде и повее, ще ви духне, не може да

ходите по пътя си. Ако повее един вятър, да кажем, че тръгнете от София за Изгрев, а вие сте лек като перце. За колко време ще дойдете до Изгрев, ако повее един северен вятър, например. Ще кажете: „Имах всичкото желание да дойда, но не можах.“ В морално отношение някои хора са толкова леки, че общественият вятър ги отвява.

Някои казват: „Как така, ти да не можеш да вървиш?“ Много хора искат да бъдат разположени, но като дойдат до пътя, вятърът ги отвява. Как ще обясните, че единият човек, който тежи 10 тона и другият, който е лек като перце, има и трети, който е нормален. Той не може да влезе в положението на перцето. И казва: „Как да не можеш?“ „Е, не мога, вятърът ме отвява, вятърът ме носи!“ А другият казва: „Едва се мърдам, не мога да ходя.“ „Че как тъй?“ Положението на тия двама хора мяза на Настрадинходжовата работа. Той си изкълчил крака. Среща го един и го пита: „Как стана тази работа?“ „Бях на покрива отгоре, покривах къщата.“ – „Е, как падна?“ „Тъй!“ „Ами защо не внимава? Трябваше да внимаваш, да не паднеш.“ – „Как не се намери някой, който да е падал, че да знае, как се пада!“

Та в съвременната наука или в науката на живота, която съществува в света, тя е колективна. Общият резултат от нея е излишната енергия, която е натрупана в знания. Защото знанието, само по себе си е една складирана енергия. Когато аз кажа на едно дете например думата „давам“, какво ще разбере то? Ако вие сте гладни и ви кажа, че ви давам хляб, вие ще разберете много нещо. Всека енергия съдържа в себе си сили. Но трябва да знаете нейния метод. Ако отидете в Англия и кажеш на български, че си гладен, ще ти дадат ли да ядеш? Казваш: „Аз съм гладен, българин съм, гладен съм, дайте ми моля ви се! Няма ли хора, които вярват в Бога?“ Никой обаче няма да ви разбере. Кажеш ли на англичанина: „ай ем хънгри“, той ще те разбере. А българинът му казва: „Гладен съм.“ Тогава можеш да превърнеш тази енергия „давам“. Но кой може да каже

„давам“? Богатият. А кой може да каже „гладен съм“? Сиромахът. Богатият никога не може да каже „гладен съм“ и сиромахът не може да каже „давам“. Богатият може да каже „давам“, а сиромахът може да каже „гладен съм“. Аз говоря за законите на природата.

Когато си богат, можеш да кажеш: „давам“. Някой казва: „И аз мога да кажа давам“. Можеш да кажеш, ако си богат, ако имаш в изобилие. Но щом съм сиромах, нямам нито пет пари в джоба си, не мога да кажа „давам“. Сиромахът взима, дава богатият. Кой мисли? Сиромахът мисли, той мисли много. Как няма да мисли? Ученикът мисли за уроците, а професорът мисли ли? Професорът ни най-малко не мисли за това, за което ученикът мисли. Професорът мисли за своята лекция и той е ученик, мисли за своите задължения. Но щом приготви лекцията си, не мисли вече.

Следователно, ония неща, които са нам понятни, ние не мислим за тях. Ние веднага ги схващаме. И казваме: „Трябва да мислим!“ Значи в природата има известни нужди, които трябва да задоволяваме. Мисълта е един процес, чувствуванието е друг процес. Тогава те се сменят. Човек, като престане да чувствува, например ти чувствуваш най-първо глад, едно приятно чувство, но това чувство не трябва да стане мъчително. Като го задоволиш, какво се явява след глада? Сега трябва да ви оставим три деня гладни и всеки от вас да опише своите състояния. Например, как чувствувате вие глада? Нещо ви човърка, дразни ви, вие усещате някаква празнина в стомаха, а след като се наядете, усещате една пълнота, едно доволство. Най-първо нещо ви дразни. В глада има едно свиване, едно дразнене и безпокойство. Тогава в глада се образува една крива линия (с) След като се наяде, той става художник. Всички линии са прави, не са резки. В него няма никакво дразнене. И ако има една чувствителна фотография, която да схваща всички енергии, които излизат вън от човека, трептенията на самата енергия, непременно

това състояние на глада ще се отбележи. То си има особена форма и ние ще знаем, че този човек е гладен. И според тия трептения, ние ще знаем степента на неговия глад. А щом човек е доволен, ние ще знаем степента на задоволството му, на неговите чувства. Та от тия действия, които са вам познати, от тях ще разрешавате това, което е вам непознато.

Как може да се смени известна енергия? Да допуснем, че вие сте се разгневили. Или да вземем едно чувство на обида, обидили сте се. Тази обида може да внесе и едно дете в къщи. Обиден си, седите ден, два, три, избягате от къщи, не се връщате. Седите в гората или при някой ваш чичо или леля, имате едно неприязнено чувство към вашата къща. Пишат ви от къщи едно писмо, второ, трето да се върнете, но вие не се връщате. Какво трябва да направите, за да смените вашите чувства? Вие казвате: „Аз няма да се върна!“ Вие сте обидени, вашето достойнство е накърнено, но и вие не знаете защо. Обидата седи в това, че сте искали дрехи за Велик ден. На вашето братче са направили дрехи, а на вас не са. И вие избягвате. Сега баща ви и майка ви знаят този закон, те ще ви направят едни дрехи, ако сте момченце или гащи и палтенце; ако пък сте момиченце, ще ви направят една рокличка с панделки и шапчица, като пеперудка. Но като сте избягали, как трябва да смените енергията? Вие казвате: ако се върнете в къщи ще ви се смеят всички. Вие искате да ги заставите те да признаят, че са постъпили към вас несправедливо. Вие като личност съзнавате това и си казвате, тогава: „Защо трябва да се гневя?“ Какво трябва да направите? Каква идея трябва да внесете във вашия ум, за да смените това ваше състояние. Защото, ако не го смените, вие не можете да се върнете в къщи. Да допуснем, че едно от вашите братчета, което е станало причина вие да забегнете, е получило нови гащи, но вие имате друго едно братче, което много обичате, но и то като вас, няма нови гащи. То не се е разгневило и си

седи в къщи. Докато вие мислите за това братче, което е с новите гащи, вие казвате: „Не отивам в къщи!“ Седите при леля си, майка ви ви пише едно писмо да се върнете, второ писмо ви пише, но ти казваш: „Не, няма да се върна!“ Но един ден ти помислиш за онова братче, което е в къщи и което не е получило гащи. Веднага си спомняте неговото хубаво лице, искаш да си поприказваш с него и ти казваш: „Както то седи в къщи с тези вехти гащи, тъй и аз ще остана в къщи“, и се връщаш в къщи. Това правдоподобно ли е? Давам ви един пример само за смяна на енергията. Заради обичта към онова братче в къщи, ти вече си сменил енергията. Прекарал си своите чувства. Красивите образи са вече подбудителна причина, за да се пренесе енергията от едно състояние в друго.

Но да допуснем сега, че твоите чувства са затрогнати малко по-дълбоко. Тук са дрехите причината. Но да допуснем, че вие сте певец, артист, ходили сте в странство, знаете да пеете, но излизате на сцената да пеете. Там ви освиркват по всички правила. Слизаш от сцената обиден. Най-първо казваш в себе си: „Не искам да пея вече!“ Но човек си, трябва да работиш нещо, а друга работа не знаеш. Седиш, мислиш си, казваш: „Какво да направя, да взема мотиката да работя, деликатни са ръцете ми. Да взема някой занаят, да шия, не разбирам от техника.“ Неразбирам това, не разбирам онова, намираш се в едно противоречие. Разсърдиш се на публиката и казваш: „Те не разбраха, но аз пак ще направя един малък опит.“ Ставаш смел. Препращаш енергията от задната част на главата си отпред. Тази енергия на обидата е на границата между моралните чувства и животинските.

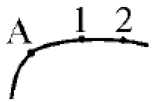

Фиг. 4

Най-високото чувство на физическия свят, това е честолюбието (А), то е животинското чувство в човека. Когато едно животно се обиди, това за него влиза в моралния закон. Неговите морални чувства са засегнати. Тъй както за нас моралните чувства са валидни, тъй за животните са личните чувства. Животното казва: „Аз имам достойнство." Обаче, като дойдем до по-възвишения свят, до света на Любовта или света на милосърдието (1,2), те влизат в друг един кръг.

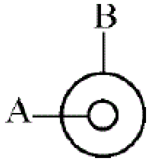

Фиг. 5

Ако личните чувства са един такъв кръг (А), другите са един по-голям кръг (В). В дадения случай той казва, че не е пял хубаво. Тия хора са прави. Излиза втори път на сцената на друго място, но и там го освиркват. Мисли, мисли, казва си: „Прави са тия хора." Но този човек го освиркат на девет места и трябва още един път да пее. Той си казва: „Трябва да направя още един път опит", но сега вече се приготовлява по всички правила. На десетия път гласът му става мекичък. До деветия път той е имал самообладание, горд е бил, на десетия път в гласа му има едно трептение, става смиреничък. Хората, като го видят, съжаляват го, казват: „Горкият! Има талант." Изпращат му своите добри мисли. И той, като застане прав, дойде в себе си, окуражи се, викат му: „Бис, бис!" После му дадат това-онова и най-после казва: „Слава Богу!"

Сега аз правя един анализ. Ако вие питате, всички велики певци също така са минали през това чистилище. Не мислете, че изведнъж

са постигнали всичко. Те отпосле добиват знатност и самоувереност. Той, горкият, като се качи на сцената, казва: „Моля ви се, девет пъти съм късан.“ И тази комисия става снизходителна към него. Той, като гледа тази публика, не е със страх, но с едно умиление, тъй миличко. И те съзнават това.

Фиг. 6

Та рекох, това, което ние наричаме нещастия, те имат един възпитателен метод в природата. Та при смяна на енергията трябва да се яви какъв и да е образ противоположен на първия. И този образ трябва да привлече твоето внимание, ако искаш да смениш известна енергия или това чувство у човека става глава, (м) То се нарича център на разрушението или глава, гняв. Тази енергия може да се смени по няколко начина. Например баща, който се е обидил, може да смени своята обида така: той може да си каже: „Жена имам, деца имам.“ И като тури децата си в ума, ще каже: „Аз трябва да обуздая своите чувства.“ Ако Нямаше деца, той щеше да постъпи по друг начин*. Ако той е някой богаташ, милионер, ще постъпи по един начин, ако е сиромах и има задължения, ще постъпи по друг начин. Следователно богатите хора по-мъчно ще се справят със своето честолюбие. И природата, когато иска да избави някой човек от някои чувства, ще го постави в положението на бедния. Бедността е едно масажиране, едно урегулиране, едно изглаждане, за да уравновеси в него честолюбието.

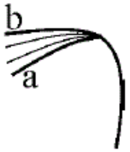

Фиг. 7

И действително, главата на честолюбивия човек взима форма на краставица. (a) Не, че тази енергия е изчезнала, но имате един процес. Ако този човек се смири, главата му отпред ще се подигне нагоре и линията (a) ще приеме една по-хубава форма. Постепенно после ще се яви едно уравновесяване на главата. Значи, хиляди, хиляди пъти ще действува човек, за да може да смени състоянието си и по този начин да се заглади главата му. Докато човек се уравновеси, не мислете, че е достатъчно само веднъж да каже, че няма да прави това или онова. Не, хиляди пъти ще падаш, ще ставаш, ще се самоубиваш, ще възкръсваш, какво няма да ти дойде на ум, докато най-после кажеш: „Чакай да разсъждавам малко!“ Това е все напластяване, за да се смени енергията.

Та рекох, ще се спрете, ще се абстрахирате и ще мислите малко по-умно. При всека постъпка ти трябва да растеш. Ти няма да се считаш като една личност. Ще се качиш над личността отгоре. Търговец си, изгубил си парите. Представи си, че не си търговец. Кажи си: „Нямам нищо да давам!“ Мисли си, че си някой философ, който се занимава с някои отвлечени работи, който наблюдава небето. Прави със себе си маневри. Да кажем, че имаш да даваш хиляди полици, които си подписал. Ще кажеш: „Никому нищо не дължа!“ Една маневра и ще снемеш товара от себе си.

Ние сме чудни, съвременните хора. Има неща, които ние считаме морални, а те не са морални. Ще ми даде някой злато и после ще каже, че не съм честен, не съм върнал златото му. Че това злато не

е негово. Или ще ми даде някой един самун хляб и после ще казва, че ми е дал този хляб. Но този хляб не е негов. Той не е работил, други са работили. Този ред от разсъждения, при сегашния свят, хората считат за неморален, а другото считат морално. Най-първо ти, за да се освободиш, ще кажеш: „Никому нищо не дължа", нищо повече. Това ще направиш по същия закон, както ако аз нося известен чувал на гърба си, то след като се уморя, ще снема чувала от гърба си и ще го туря на земята.

Да ви обясня закона. Носиш сто килограма на гърба си. Минеш цел километър, уморен си, питаш: „Да снема ли чувала от гърба си?" Ще го тръшна на земята и ще кажа: „Няма да го нося!" Ще се поразходя, ще пия една вода и чувалът ще почне да плаче. Питам: „Какво има?" „Оставил си ме на земята." Рекох, да си почина малко. След това аз съм благороден човек, взимам чувала от земята. Уморя се, пак се скараме. Казвам на чувала: „Няма да стана роб, я! Ще се разходя и пак ще те взема." В ума си имаш хиляди полици. Тия полици провидението не ти ги е турило на гърба. Защо да те смущават? Ти си ги подписал сам, хвърли ги! Пък после, като заплачат полиците, пак ела при тях и ги питай: „Какво искате?" Или казано на съвременен език, след като забогатееш, ще кажеш: „Аз съм честен човек." Пък щом Нямаш пари, ще кажеш: „Полиците да ги няма!" Пък и ония хора, ако са разумни, като дойдат и видят, че този човек е пожълтел, едва се движи, да не му искат тия пари. Ще го повикам на гости, ще го угостя и въпрос няма да правя, че имам да взимам от него. При това, ще извадя сто-двеста лева и ще му кажа: „Може да ви потрябват тия пари." Това е човещина. Това трябва да бъде състоянието на хората.

Та първото нещо, човек трябва да се освободи от ония ненужни мисли, чувствувания и обиди, които са временни неща. „Речено – казано", всеки трябва да го забрави. Много пъти трябва да бъдеш глух.

Някой ви каже: „Мошеник." Например искаш да се справиш с тази дума, заличи „м"-то. Остава „ошеник". Искаш още повече да се справиш. Пак заличи. Остава „шеник". После „ник", „ик". Свърши се с обидата. Затривайте буквите и четете и вижте, колко смешно става. Вземете друга дума: „обида". Бида, ида, да, а. Значи, всичко е станало благополучно. Ето един начин за смяна на енергията.

Това са ред умствени процеси. То са методи в окултната наука. Някой казва: „Ама, ти не трябва да се гневиш. Ама баща ти..." Това са външни морализирания, които не могат да упражнят никакво влияние. Те са празни работи. Затривай буквите, произнасяй ги и като затриваш буквите по този начин, ще произведеш една вътрешна промяна в себе си, понеже всека буква представлява една динамическа сила. Това „М" е една динамическа сила и като му турите „Р"-то, боздуганът, ако вземем, например, думата „мразя". От чисто окултно гледище, психологически „М"-то е един планински връх. Значи енергията на омразата трябва да се свали в планината. „Р"-то е чука, ръката. „А"-то е един бременен човек с известна идея, той трябва да роди нещо. „З"-то е закон на размножаване. Например, да извършиш едно престъпление. „Я"-то в български, каква обща идея съдържа? „В"-то показва, че ти си бил един известен човек. На тази сила ти си дал ход. Всички букви са турени в думата „мразя" дисхармонично. Мразя, разя, азя, зя. Значи да докараш всичката омраза да каже: „зя". Тъй казват и малките деца и се засмиват. Значи, най-първо ще премахнеш „м"-то, ще я превърнеш в какво? Ще направиш едно ново съчетание. „Р"-то ще замениш с „И". И така ще се образува „милосърдие" или „милост". Следователно, след омразата иде милостта. При „м"-то ще разсъждаваш по следния начин: като мразиш дълго време, какво можеш да добиеш? Нищо. Мразенето е един процес за развиване на енергията. Сега и това е един начин за смяна на състоянията.

Може да имате и картини. Аз на всеки от вас мога да сменя състоянието. Това е само един от начините. Например, представете си разни картини и образи, които могат да сменят вашето състояние. Всяко състояние може да се смени моментално, стига да се съпостави съответния образ, който да е антипод. Антипод на омразата е любовта. Антипод на лъжата е истината. Следователно, вие ще поставяте винаги антиподите, не само символично, но и техните образи. Представи си, че мразиш некого. Направи една маневра към този, когото мразиш. Ти си беден човек, случва се, че дълго време пътувате и никой не ви приема. И най-после този човек, когото мразите, ви срещне, угости ви, даде ви средства, направи ви една отлична услуга. Когато вие направите тази маневра в себе си, вашето сърце ще се посмекчи наполовина. Ще направите още една маневра, после трета, четвърта. Колкото повече маневри направите и състоянието ви ще се смени. Религиозните хора правят смяната по друг начин. Ние казваме: „Бог ни е създал." И като помислим така, веднага заради Любовта на Бога, ние сменяваме своето състояние.

Та трябват ви известни образи за смяна на енергията. Умът ви Трябва да бъде разнообразен. Не дръжте еднообразни мисли в ума си. Сега, ако някой от вас ме слуша, като удрям монотонно с тебешира на дъската 1-2 часа, той ще заспи. Това е механическо състояние. Като изменя ударите малко по-другояче, това е смяна на тази енергия. Вземете друго ваше състояние, когато вие сте неразположени. Хубаво е да имате едно тъпанче, едно дааренце. Там-дирИдири-дира, там-дири, дири-дири. Така ще удряте даарето и състоянието ти ще се смени. Кажи: „Иван Стоянов ме обиди, но аз ще си поиграя малко с даарето и работата ще се свърши."

Та рекох, ние Трябва да имаме едно дааренце, да правим опити. Който от вас е много обиден, ще му дадем даарето. И като потупа малко даарето, ще видим, какво ще остане от неговата обида. Трябва

да има човек методи за смяна на състоянията. във всички окултни школи от старо време, все са имали такива методи за смяна на енергията. Ние сме загубили тази наука, не знаем каква роля е играло даарето. Не е смешно! Като не знаеш да удряш даарето, ти цял ден ще бъдеш неразположен, а през нощта няма да спиш. Но биеш ли даарето, ще имаш един дар.

Това е философия на живота, която може да ни научи в дадения случай да живеем правилно и да можем да се справим с известни състояния и да си проправим пътя. При сегашното състояние тия методи са потребни. Защото ако четете живота на учените хора, всички са минали през такава дисциплина. И много от учените хора са били това дааре, за да си проправят пътя и да израснат. Сега, като са израснали т като планински върхове, вас ви се вижда, като че ли т не са минали през никакви мъчнотии. Толстой, който се е подигнал толкова много, колко пъти му е идвало на ум да се самоубие. Казвал е: „Няма смисъл животът." И най-после, като видял сянката на един дънер в планината, едно малко, нищожно явление, казал си: „Човек може да живее и по друг начин. Има смисъл да се живее". Той писал „Война и мир", „Ана Каренина" и казвал: „Животът няма смисъл." Недоволен бил от живота, искал да се самоубие. Защо? Това е от набиране на енергия в задната част на главата. И Толстой дълго време се е борил, докато е прекарал енергията в горната част на главата си, за да се развият моралните му чувства. И от тогава животът му се изменил. И написал романа „Възкресение". И всеки от вас ще се намери в трудно положение. Ако един Толстой се намери в трудно положение, камо ли вие няма да се намерите? Но както той е разрешил въпроса, така и вие по своя начин може да го разрешите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

21 школна лекция на I-ви Младежки Специален Окултен клас, 1.II.1929 г., петък, 7 ч. с., Изгрев.

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

5.30 часа сутринта

Отче наш

Размишление върху светлината.

Ако някой ви запита: по какво се отличава човек? Или: кое определя човека като човек? Казвате: „Аз съм човек!“ Кое е онова качество, което определя човека като човек? Задачата е трудна, но ще започнем от причините. Кое определя светлината? Светлината отваря пътя на всички същества, добри и лоши. Кое е онова качество, което определя топлината? Топлината стопля всички същества, без разлика. Туй качество на топлината учи хората, че при топлината всякога, всички тела се разширяват. Някой път може топлината, от друго гледище, да причини някоя малка вреда, но добрината, която причинява, е с хиляди и милиони пъти по-голяма от малката вреда. И светлината може да причини микроскопическа вреда, от наше гледище, но добрините са повече.

Сега, кое е онова, което определя човека? Мисълта. Трябва да кажете: Мисълта е едно определено качество у човека и тя се отличава по това. Човек, който мисли, никога не се спъва, но то е фигуративно казано. Да кажем, ти си раздразнен, неразположен си духом, щом дойде мисълта, веднага твоето състояние ще се смени. Мисълта, това е Божествено състояние у човека. Недоволство, безверие, каквото и да е отрицателно състояние у тебе, като дойде мисълта у тебе, всичко ще се смени и ти ще имаш едно естествено състояние. Ти си човека, господар на твоите желания. Та рекох, да мислиш, то е да бъдеш господар на себе си. Който не мисли, не може да бъде господар на себе си. Казваш: „Аз мисля.“ Ако в тебе могат да се сменят тия

състояния, както при светлината, като дойде светлината, всичко е отворено, всички пътища са светли. Това прави светлината. И когато дойде мисълта, ако всички пътища ти се отворят, това е вече мисълта. Някой казва: „Аз това не съм го намислил.“ Не си го намислил, защото мисълта не е дошла. Какво ще мислиш? „Аз не съм тръгнал“, казваш. Но, ако твоето тръгване се обуславя от светлината? Подразбирам, светлината да дойде. Но има един закон, щом дойде светлината, който има органи на зрението, той не може нито една секунда да седи на едно място. Щом дойде светлината, тя ще го подвижи. Ти при светлината не можеш да седиш на едно място. Светлината има това свойство дето мине, тя всичко носи със себе си, без разлика, всичко носи в една и съща посока.

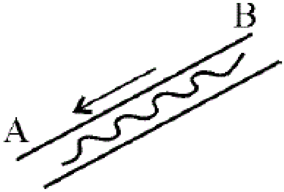

Фиг. 1

Сега, на това вие може да направите едно възражение: всички предмети, които са в реката, нали отиват с нея? Да допуснем тук имате едно течение АВ. Всички предмети, пуснати в ръката, отиват заедно с нея. Но един параход може да върви и против течението на реката. Психически се явява едно противодействие и забележете, онзи, който не разсъждава, той ще извади едно криво заключение. Ако един параход върви против течението на реката, той не върви против течението всъщност. Тук имате две течения противоположни. Освен реката, имате и човешката мисъл, която тече в обратна посока на водата. Не параходът се движи, човек се движи. Човешката мисъл

е, която движи парахода. Тъй щото привидно параходът се движи, а в същност човек се движи. Може някой да каже: „А как може рибата да върви против течението?“ Не, всички предмети, които са пасивни, нямат свое течение, те ще вървят с общото течение.

Туй, което отличава човека, то е мисълта, която сменя всичките му състояния. И всички вие трябва да се стремите да придобиете това. Хората го наричат характер, навик, нрав, много имена тургат, които не изясняват. Аз го наричам това мисълта. В мисълта има жертвоприношение, там е началото на мисълта. Сега някои хора имат една погрешна идея за началото. Някой път началото е в началото. Някой път началото е в края. Някой път краят е в началото, някой път краят е на края. Какво подразбирате вие под начало и край на нещата? Начало на нещата в света е Бог, а край на нещата, то сме ние. Следователно туй, което за Бога е край, заради нас е начало.

От наше гледище говоря. Или по нямане на друго положение, туй разбиране начало и край, те образуват една абсолютна норма, то е една права линия. И ние наричаме: правата линия е само от две точки. Това е мярка, с която се мерят всички прояви на този свят с едно измерение. Кое е онова, което отличава едноизмерния свят? Коя линия определя еднопространствения свят? (*Правата линия определя едното измерение.*) За да съществува правата линия, *тя трябва да има външни условия. Кои са външните условия на правата линия? (– Те се наричат отворени криви линии.*)

То е спиралата, тези линии, които не са свързани. Отворената линия, това е светът на правата линия, възможностите на правата линия. Следователно, линията АВ в колко посоки може да се движи? *(– Само в една посока.*)

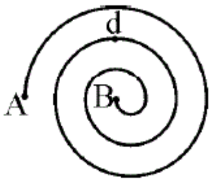

Фиг. 2

Следователно щом турите две прави линии на едно място, те образуват крива линия. Следователно кривата линия, това са възможностите на правата линия. Но отделно те съставляват по две точки, които образуват правата линия. А тази отворената линия не може да се яви без тия две точки. Защо тази линия е отворена? (AB) (*– Защото има начало и край.*) Защото тази крива линия съставлява граница на друг един свят на двуизмерното пространство. Затова тя е отворена. Тия две точки AB на отворената линия показват, че тя е свързана с друг един свят. С кой? със света на плоскостите.

Сега какъв е законът на едноизмерния свет? Че една права линия има две точки, два края има. Тогава законът на двуизмерния свят, с какво се отличава той? (*– В него има две посоки.*) Тогава къде ще се яви противоречието в едноизмерния свет? Да допуснем, две същества тръгнат от точките A и B, къде ще се срещнат? В точката d. Какво ще стане? (*– Ще се сблъскат.*) Не, като се срещнат, те ще се видят и ще се зарадват, ще помислят, че това е краят на техния живот. Ще си кажат: „До тук е“, по-нататък не могат да се мръднат. Дето и да се срещнат, то ще бъде край за тях, по-нататък не могат да мръднат. Като се срещнат, те ще кажат: „Свърши се с тази работа“, това е смисълът на техния живот. В същност къде ще се срещнат? – На половината път. Те мислят, това е всичката възможност на техния живот, те да се срещнат.

Но да допуснем, че тия същества, като се срещнат един ден, сбутат се и се скарат, не могат да се споразумеят. Идейно се скарат и се свадат, кажат: „Аз не мога да живея с тебе.“ Какво да правят сега? Накъде трябва да идат? Заражда се едно желание у тях, искат да се отдалечат. Какво трябва да правят? Вие ще кажете: „Трябва да се оттеглят заднешком. (– *Те могат да идат и в друго измерение.*) Но не го знаят. Тия две същества ще кажат, че този свят е нещастен, а нашият свят е много добър. Но като се скарат там хората, няма възможност да се отдалечат. Започват те да мислят. От там се заражда тяхната философия какво да се прави? За тях има една невъзможност. А тази невъзможност не съществува. Но в тяхното съзнание съществува.

Сега друг един въпрос, кое е дало повод на тия същества да се скарат? Защо тия разумни същества са недоволни? За да бъде човек недоволен, трябва да има повод. Кое може да бъде повод за едноизмерния свят, да се скарат? Кое може да накара хората да се свадат? Скарването това са наши понятия. Ние казваме например: „Не ме уважават.“ Например ти си учен човек, искаш да те признаят, че си учен. Но същевременно и другият е толкова учен, колкото и ти. Тогава от где ще знаеш, че той няма уважение? Ние считаме по външните прояви, че някого уважават или почитат. Когато младият седи на стол и влезне един стар, с бела брада човек на 120 години, и младият стане и даде стола на стария, ние това считаме уважение. Но ако туй го направи старият? Ако младият влезне в стаята и старият човек даде място на младия, на какво ще уподобите вие това? Ако влезне едно малко дете в стаята и една стара, 10-годишна котка седнала на стола, няма ли да стане старата котка пред малкото дете? Ще стане и оттатък ще мине. Та, има такива случаи, когато един млад, много учен, свършил 4 факултета човек и имате един дядо, който нищо не е учил, той, като види младия, става му на крака.

Счита го по-стар от него. Защото онзи, който знае, е по-стар от брадата. Сега, защо се вметнаха тия мисли за младия и стария?

Да уважаваш един човек, значи да му дадеш неговото право. Значи имаш известно задължение, да дадеш туй, което си обещал. Както е например в нареждането по улиците, всички трябва да вървят от дясно, да има ред в отминаването. Значи да има един нормален ход в света. На всеки човек да се даде туй, което е право. Онзи, когото трябва да уважават, какво трябва да има той? И какво трябва да даде той? За да се боят хората от тебе, какво трябва да имаш? (– *Сила.*) Сила. Пред силния всички се страхуват. Онзи, когото почитат и уважават, какво трябва да даде в замяна на почитта и уважението? Това е една обмена на известни вътрешни разбирания. При сегашните условия, при които човек се намира, уважението е резултат от любовта. Този, който те обича, всякога ще го уважаваш. Л:У, значи има известно отношение между обичта и уважението О:У. (– *Салонът е студен.*) Вие можете да съберете топлината от далеч. Топлината и светлината се събират. Туй, което обичаш, можеш да уважаваш, а туй, което не обичаш, не можеш да уважаваш. Което обичаш, ти можеш да уважаваш, да зачиташ, да му служиш, всичко можеш да направиш. Има отношение вече. Туй, което обичаш или което те обича, към него можеш да имаш отношение всякога.

Та, като рекох първото нещо, ако искате да ви обичат и уважават, трябва да имате в себе си едно отношение. Или аз казвам, отношението Б Бог, се отнася към отношението Ч човека, тъй както Ч се отнася към М мисълта. Б: Ч=Ч:М. Защото, за да бъдеш уважаван, непременно трябва да имаш Божественото у себе си или то значи: трябва да мислиш. (– М.) Божественото у човека започва с неговата мисъл. Мисълта у човека има отношение към Бога. И всякога, когато у вас не могат да станат тия промени на съзнанието, показва, че вие не мислите. Вие казвате: „Това е невъзможно, аз не мога.“ Мисли и

всичко е възможно! Щом кажете, че нещата са невъзможни, значи у вас няма мисъл. Най-първо ще кажете: „Всичко е възможно!“ Нищо повече! Да допуснем, вас ви срещне на пътя един въглен, вие казвате: „Аз не искам да се занимавам с въглища.“ Но минавам аз, бутна въглена, направя го на диамант. „А, казва, аз с диаманти се занимавам“, и задига диаманта. Мисълта превръща нещата. Тя има магическа сила. Ти щом мислиш, щом бутнеш въглена, той става диамант. Щом имаш тази мисъл, като срещнеш твоя противник, подай си ръката. Като подадеш ръката, той, неприятелят ще изчезне. Например двама противници не искат да се гледат. Дай си ръката. Почнете да се гледате и всичката разлика ще изчезне. Като дойде Божественото, другото ще изчезне, за него няма противоречие. Божествената мисъл сравнявам на един кръг. Сравнявам така, че всичките отношения от центъра са еднакви.

Сега аз ви изнасям силата на мисълта. Онова, което мисли у човека, това е човекът. Човек никога не трябва да каже: „Това е невъзможно заради мене!“ Ще ми каже някой: „Ти цяла вселена можеш ли да направиш?“ Рекох, мога. Ела, сам да видиш, аз ще направя една вселена, че да можеш ти да видиш от всякъде. Вземам една капка вода и я населявам с толкова милиарди същества, колкото има в една вселена. Ето ти една вселена. Защото туй, което ти не можеш да видиш, то не е вселена. Туй, което може да обхване твоя ум, то е вселена. Казват: „Но тази вселена е безконечна.“ То са празни работи, коя вселена е безконечна? Туй, което твоето съзнание може да обхване, то е вселената заради тебе. „Ама, аз може да мисля заради него.“ – Значи, ти можеш да го обгърнеш. Щом не можеш да го обгърнеш, ти не можеш да мислиш, а щом можеш да го обгърнеш, ти можеш да мислиш. Следователно в твоя ум ти трябва да обгърнеш вселената. Защото ти си по-голям от самата вселена. Че вие [си] представяте вселената другояче, но то е Божествената вселена. Но в

съзнанието на Бога то е тъй, както една капка вода, то е съзнание на Неговата мисъл. Но щом дойдеш да имаш Божественото у себе си, ние говорим за Божественото у себе си. Щом започнеш да мислиш, всичко е възможно.

Христос казва: „Любете враговете си." Нали го обичаш? Значи има една възможност, можеш да го обичаш. При какви условия можеш да обичаш човека? Ще ви обясня сега: обичай Бога във врага си! Защото Бог се проявява и във врага. Това значи: обичай врага си. Или това значи: обичай Бога във врага си. Тогава има смисъл. „Ама, аз не мога да се примиря." Примири се с Господа, Който е у него, а него остави настрана.

Привеждах примера: две ученички от гимназията се мразят, не могат да се примирят, не се гледат. Обаче един ден директорът взема едната ученичка и отива към другата, едната се засмива и двете се ръкуват и се поздравяват. Едната казва на другата: „Колко си хубава и добра днес!" – „Директорът е тук! Няма ли го директорът, тогава ще ме видиш каква съм." Та рекох, щом дойде директорът, двете ученички веднага се засмеят и се ръкуват. Директорът не знае, че има някой спор между тях. Та рекох, ако две ученички могат пред директора да си подадат ръка и да си говорят любезничко, защото директорът е тук, тогава две същества, ако Господ е при тях, не могат ли да направят същото? Тогава аз ще кажа: „По какво ще позная, че Господ е с мене?" Щом почнеш да мислиш, значи директорът е тук, тогава всичко е възможно.

Та, кои са основните мисли, които може да извлечете от казаното? При мисълта всичко може да се твори! Силният човек трябва да мисли! И вие трябва всеки ден да мислите по 5, 10, 15 минути, човек ли сте или не. Т.е. да видите почнали ли сте да мислите или не мислите. Ще знаете, в мисълта има едно отличително качество, то е следующето: щом като дойде мисълта, тя носи светлина

със себе си. Веднага се отварят простори пред тебе, и памет, и способност, и музика, и художество, няма обезсърдчение там. Но изгубиш ли мисълта, пак станеш обикновен. Ще знаете, мисълта, тя е магическата тояжка! Имаш ли нея, всичко е възможно. Изгубиш ли тояжката си, веднага се сменят състоянията. И магите са носили своите тояжки в ръкава и докато той носи своята тояжка, той е силен, той е маг, в деня, в който той изгуби своята тояжка, никаква магия не остава у него. И ти, докато носиш своята мисъл, ти си маг. Изгубиш ли мисълта си, ти си един обикновен човек. Казваш: „Това е невъзможно, онова е невъзможно. Това да направя, онова да направя“, и най-после нищо не можеш да направиш.

Колко точки се изискват, за да направиш един връх? (– *Три.*) Какво пространство ще бъде тогава това с трите точки: едноизмерно, двуизмерно или триизмерно? (– *Двуизмерно.*) Значи, с две точки не можем да направим един връх. Сега ще преведем математическите понятия в куба. Имаме 6 стени и 6 плоскости. Тогава колко върха има в куба? (– *Осем.*) Осем, колко точки има във всеки връх? По три. 3Х8=24. Ние казваме, имаме осем върха, 24 8 остават 16, къде влизат тези 16? Те не оперират във видимия свят. Значи, имаш един запас от 16. Тогава колко точки имаме в един квадрат? (– *Четири.*) Но понеже имаме две точки в линията, четири граници по две точки, колко правят?

Щом се съединят две разумни същества, щом се допрат на едно място, какво образуват? Сливат се и образуват един връх. Тогава, ако три плоскости се съединят, какво образуват? (– *Пак връх.*) Значи изисква се две разумни същества, за да се слеят и да образуват един връх. Три плоскости, ако се допрат какво образуват? (Пак връх.) Ако две линии се пресичат? (– *Пак връх се образува.*) Каква е разликата, когато две същества образуват един връх и когато три същества образуват връх? Можете ли да приведете един пример в живота, където

се проявяват тия линии? Нали казахме, че две разумни същества образуват един връх. Дайте един връх в живота си или две разумни същества, които образуват връх. *(– Три същества, които образуват връх в живота, това е семейството: бащата, майката и детето.)* Но майката и бащата, преди детето, какво са образували? Момъкът е от едно измерение. Като е близо до хората момъкът, той се сгодява, като се сгоди, той става двуизмерен. Т.е. като се сгоди той е плоскост, а като се ожени е вече куб. Питате що е права линия? Момъкът. Що е квадрат? Сгоденият. А кубът? То е онзи, ожененият, с три сечения. Двамата имат стремеж.

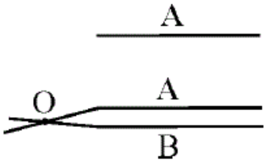

Фиг. 3

Имате правата линия А. Свободна линия, която се движи. Ако турим и друга свободна линия В, която се движи по същата посока. Ако тия линии се пресекат, пресичането е проявлението О. Пресичането е влюбването, тук имате най-голямата интенсивност. Но понеже всяка права си има свой път, те не остават за дълго заедно. Значи, любовта е в пречупването О. След това, като се разлюбят, къде ще се срещнат?

Значи, има влюбване и разлюбване. Де е разлюбването? Разлюбените хора са умни хора, вървят успоредно. Влюбят се, искат да се срещнат.

Сега какво разбрахте вие с думата влюбване? Всякога в залюбването има два момента. Влюбеният е весел, засмян, пее си, ходи си, фантазира си. След туй дойде една голяма замисленост. Лицето е при най-голямата интенсивност, понеже става фокус.

Защото щом залюбиш, ти привличаш при себе си всички залюбвания в света и те се съединяват в тази точка, ти ставаш център вътре и от всички направления се привличат точки към тебе. Тогава дойде едно състояние на безпокойствие. Казваш: „Ама, този, когото съм залюбил, ако той ме напусне?“ Дойде едно разколебание на мисълта. Почнеш да мислиш, да се тревожиш, създадеш си такива мъчителни неща в мисълта. От тази мисъл започва мъчението. Това прави съмнението. В реда на нещата е, той да те разлюби. Защо да не считаш, че и разлюбването и то си върви вътре. Разлюбването е толкова важно, колкото и влюбването. За чистата мисъл разлюбването е толкова важно, колкото и влюбването. Залюбването е началото, а разлюбването е края. Какво лошо има в това? Но понеже не разбирате закона и съотношенията, казвате: „Хубаво в началото, но на края…“ Едното е толкова важно, колкото и другото. (– *Защо*?) Че ти, ако не го разлюбиш, не можеш да си починеш. (*Смях.*)

Вие сте чудни, няма време и пространство. Вие, както вървите, не можете да разберете основната идея, че то е почивка. В съзнанието е този предмет, възлюбил си го, това не подразбира, че ще го държиш постоянно в твоето съзнание. Психологически ние имаме една крива представа за влюбването и вследствие на това се явяват тия аберации, какво е аберация в светлината? (– *Разсейване.*) Има си своите причини за това. В дадения случай разлюбването е един процес, за да дойде пак влюбването. Ти, щом заспиш, разлюбиш го, пак се събудиш на другия ден, пак го залюбиш. Красотата на любовта седи в това, че можеш да залюбваш и можеш и да разлюбваш. Естествено е това. Вие наричате разлюбването прекъсване, пречупване, явяват се такива болезнени състояния. То е друг въпрос. Две състояния има, едното ще бъде положително, другото негативно. Като че ти преставаш да мислиш за този предмет. Ти най-първо мислиш, мислиш и най-после

умът ти минава от едно състояние в друго. Но това ни най-малко не означава, че този предмет си го забравил.

Сега вие ще дойдете до закона на любовта. Да допуснем, че вие имате едно същество, което ви обича, нали? В истинския смисъл, ти трябва да си дадеш едно обяснение за това. Представи си, че туй същество, което ви обича, ви държи с дясната ръка и вие му държите ръката и казвате: „Да не ме пуска." Но туй същество иска да пусне ръката си и да ви хване с лявата ръка. Вие не разбирате това и наричате това разлюбване. Той изтегля дясната си ръка, вие не разбирате закона, треперите, мислите, че няма друга ръка. Но той ви хване с лявата ръка. Питам, има ли некое противоречие? Казваш: „Какви са неговите намерения?" Намеренията му са да смени дясната ръка с лявата. След това, той ще смени лявата ръка с дясната. След туй, туй същество ще иска да оттегли и двете си ръце и ще иска само да ви гледа от далече. Какво лошо има в това? Тогава връзката е между очите. След това, туй същество си затваря очите, иска да ви слуша, казва: „Говори ми, искам да те слушам."

Ще разбирате, в любовта има много връзки. И онзи, който не разбира многото връзки на любовта, постоянно се спъва само с едната връзка на едноизмерното пространство. Тази не е правата мисъл. И вследствие на това се раждат противоречията на ума и страданията на сърдцето. При най-малката несполука или промяна у вас, казвате: „Нещо лошо се е случило." Не е лошо, трябва да се разбира философията на живота. Какво разбирате вие?

Духовните работи трябва да се обяснят. Любов без мисъл не може. Правата мисъл седи в това: непременно човек трябва да мисли. Щом човек мисли, любовта ще дойде. Всякога, за да бъде животът нормален, приятен или сносен, човек трябва да мисли. Мисълта носи Божествената проява, затова всякога трябва да мислите. Щом станете сутрин, започнете да мислите. Всичко е възможно в света. Ти носиш

Божественото състояние. Като мислите, ще кажете: „Бог като е с нас, никой не може да бъде против нас. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможното за безлюбието, е възможно за Любовта.“ Туй е безлюбие, невъзможното за човека на мисълта. Невъзможното [е] за онзи, който не мисли. Да мислиш, значи да имаш туй, Божественото начало в себе си. И ако ти си неразположен или в тебе не могат да се сменят състоянията, ти ще знаеш, че Божественото начало не е у тебе, ти не си започнал да мислиш. Мисъл и Божествено начало трябва да ги съедините в едно. А щом дойде мисълта, всичко тръгва както трябва.

Питат, какво ще стане после? Ще се запалим. Какво има от това, като се запалим? Нека се запалят всички. Ако огънят не се запали, ако не гори, тогава е зле. „Ама, ще изгорим.“ Нищо в света не изгаря. Някой казва, че изгорял. Какво казва съвременната наука, мени ли се количеството на материята? (– *Не.*) Количеството на силата? (*Не се мени.*) Казват: „Изгоряло е дървото.“ Не е изгоряло. Ако туриш един голям калпак върху горящото дърво и събереш туй, което е изгоряло, този дим и ако имаш една малка запалка, ще има пак ново горение. И тогава, ако дървото е горяло един ден, димът може да гори 10 дена. И върху това горение, ако туриш друг калпак, и него запалиш, то ще гори 10 години и пак няма да изгори. И ако върху това горение туриш друг калпак и с друга запалка запалиш, защото всяко нещо си има своята запалка, то ще гори 10 хиляди години и няма да изгори. На физическото поле ние имаме най-простото горение. Затова имаме простото разбиране.

Младият даже не знае защо е млад. Старият е стар и той не знае защо е стар. Ние само констатираме, че той е млад. Защо? Е, не зная. А, кое е онова, което отличава младия човек? Младият човек, това е реката, която върви навсякъде и постоянно лъкатуши. Тази река, като влезне в морето, той стане стар. Старият човек показва, че реката се е

вляла в морето, вече не лъкатуши. Че какво има, ако тази река лъкатуши. Тази река, със своето лъкатушене, на милиони същества е причинила грамадна полза. Не е ли тогава по-хубаво да лъкатуши? И някой път е приятно и ние да лъкатушим. Не да бъдем един канал, направен от хората. И то е хубаво.

„Ама, аз не искам да се огъна." Защо да не се огънеш? Светлината не се ли огъва? Та слушай, светлината прави милиони огъвания. При това, такива малки огъвания. Много се огъва светлината. Че всичките най-възвишени същества и те се огъват. Там е хубостта! Колкото повече се огъваш, толкова по-силен ставаш. Че какво ми струва мен да се огъна? Вървя като един войник изправен, видя една малка мравка, огъна се на едната страна. В този случай правя чест на мравята. По-нататък видя голям бик, огъна се на другата страна. Той ще ме сгази, огъна се. Едното огъване аз правя, другото бикът прави. Значи, разумно е да се огънеш. Питам, което се огъва ли прави грях или което не се огъва? Който не се огъва прави грях, а който се огъва никога грях не прави. Сега туй как ще го приемете във вашите схващания? Вие казвате: който се огъва, прави грях, а който не се огъва, е праведен. Но ние говорим за разумния човек. Разумно е да се огънеш. Аз го наричам, огъване да стане, то е едно разумно движение на съзнанието. Да разбираме, значи да мислим; да мислим, значи грешка да не можем да направим. Щом мислим, грях не правим, а щом не мислим, веднага идат погрешките в живота.

Да мислиш, значи да можеш да сменяш всичките състояния. Върхът е нещо разумно, например има психичен връх. В миналото се крият всички погрешки, а в бъдещето се крият всички възможности за изправлението на погрешките. Тогава миналото и бъдещето, като се съединят, образуват настоящето.

Ще запомните едно: трябва да се мисли! Мисълта, това е магическата пръчка! Тури мисълта: Всичко е възможно! И ти ставаш

едно с всички разумни същества, т.е. те са във връзка с тебе. Щом мислиш, те те знаят; щом не мислиш, те те забравят. Мисълта е права, когато човек мисли. Щом човек не мисли, това е кривата мисъл. Щом човек престане да мисли, той пада. В човешката мисъл няма противоречие. Мисълта сменя състоянията и дава простор. Хора, които мислят, са хора, които виждат, а хора, които не мислят, са хора слепи.

Станете сега.

Добрата молитва

22 лекция на I-ви Младежки Окултен Специален клас, 8.II.1929 г., петък, 7 ч. с., Изгрев.

ЗАМИСЪЛ НА ПРИРОДАТА

6 часа сутринта

Отче наш

Размишление върху прилежанието.

Станете да направим едно упражнение:

I. Двете ръце пред гърдите. Лявата длан върху горната част на дясната ръка, леко допряна. Бавно изтегляне на дясната ръка навън и поставяне дясната длан върху горната част на лявата ръка, тъй че двата палци да гледат нагоре. Същото се прави и с лявата ръка. Упражнението се повтаря няколко пъти, последователно с едната и с другата ръка.

II. Ръцете, вдигнати нагоре, са с допрени пръсти о рамената, успоредно на главата. Бавно се изтеглят ръцете, с опънати пръсти успоредно на главата, нагоре до над главата и после по същия начин, бавно ръцете слизат, докато пръстите се допрат до рамената. Това се прави няколко пъти.

Аз бих нарекъл днешната лекция „Замисъл на природата“. Ще знаете какво значи „замисъл“. Какво значи в най-обикновената смисъл: замислям нещо и намислям нещо? Едно и също ли е? Замислям нещо, значи процес несвършен, а намислям значи процес свършен. Намислям нещо и още мисля. Сега важността на движенията, които стават в физическия свят, каква е? Ако тия движения нямат вътрешен смисъл, те са безсъдържателни. Да допуснем, вие имате едно движение, намирате се в едно обезсърдчено състояние. Например онзи, който е обезсърдчен, си турга ръцете тъй успоредно, тъй пред гърдите, с палците надолу, седи и мисли. Но когато ти искаш да разрешиш един въпрос, ще вдигнеш палците си

нагоре, байраци са те. Ако правиш туй упражнение и свиеш палците си надолу, ще има съвсем друг смисъл. Значи палците ти тук имат отношение към мисълта. След като движиш тъй ръцете си, имате успоредно движение на ръцете, едната ръка се оттегля, турга се върху другата, после другата се оттегля, двата палци ту се отдалечават, ту се приближават. Имате отношение вече. След като се приближат съвсем палците, какво ще стане? Ще се допрат. Всякога приближаването означава: мисълта, която трябва да се реализира, е близо до реализирането. За да се достигне една форма на мисълта, трябва да дойдат две сили в съприкосновение.

Та рекох, ако вие държите в съзнанието си всяко едно движение, да допуснем, вие искате да идете някъде, но избирате най-късия път, ще успеете ли? Кой е най-краткия път? (– *Правата линия.*) Да допуснем, аз искам да мина по права линия от тука. Нали трябва да вдигна няколко души? В дадения случай най-краткият път е да заобиколя. Защото кривата линия, това е безброй малки, прави линии. Под думата крива линия се разбира съвсем друго нещо. Аз мога да се движа по крива линия, но ако моето съзнание присъства, аз се движа по права линия. Защото всички тия малки линии, скачени образуват права линия. Кривата линия е линия на чувствата. Следователно, чувствата изкривяват линията. Т.е. правата линия трябва да се огъне, за хатър на чувствата, нищо повече.

Вглъбяване трябва да има. В природата е за забелязване един факт. Онези хора, които са меки, отстъпчиви, у тях преодоляват кривите линии, а хора, които не са отстъпчиви, у тях преодоляват правите линии. Например вземете един тип на Месечината (I), и друг тип марсианеца (II). Разбира се това са различни типове. Вие никога не може да очаквате от втория тип да постъпи съобразно първия тип. Първият тип е на Месечината, вторият е марсианеца. Марсианецът винаги държи в ръката си своята шапка.

Та рекох, за да се изрази във вашето съзнание известна мисъл, тя си има своята форма. Има си свой ход на движението. Някой път вие избягвате да направите едно малко движение, един малък потик, мислите, че това е маловажно. В природата маловажни работи няма, там всичко е важно. За съзнанието всичко е важно. Ако каквато работа ти започнеш, и даваш цена или важност, тя работата става важна. Отива едно лице при друг, пита: „Може ли да ми сметнеш 5 яйца по три лева колко правят?“ „Ама, толкова не знаеш ли да смяташ?“ 5x3=15. Но когато дойдеш да смяташ, най-първо заинтересувай се от този човек, кажи му: „Я, да видя яйцата ти, хубави ли са, големи ли са?“ Ще сметнеш най-първо 5 яйца по 3 лева колко правят. Но кажи му: „Дай да видя яйцата.“ Когато смяташ, трябва да имаш една ясна представа за формата вече. Ако вие смятате безразборно 5x3, че правят 15, то е хубаво, но то е едно упражнение. Но ако искате да имате едно постижение, то туй, което искате да вземете, трябва да имате една ясна представа.

Ако мислите да изучавате една форма или сила, или искате да изучите почерка на човека, най-първо трябва да видите почерка му. Значи онзи, тънкият наблюдател, човек вижда, че мислите и чувствата на човека се изразяват по някой начин навън. Има известни закони, които определят движението.

Следователно в изграждане на характера, ние се стремим към хармонични движения. Да допуснем, вие седите и мърдате пръстите си, единия показател удря другия, питам: каква е мисълта на този, който прави така? Или някой път седите, мислите, мислите и се почешете зад ухото. Това са известен род движения, които правите. Всички правите известни движения. Не се стремете да дадете известни обяснения на тия движения. Може би те се дължат на вашето подсъзнание, съзнание или на вашето самосъзнание. Но те не се дължат на вашето свръхсъзнание. Някой път като седите, турите си

единия крак върху другия, поизкривите се на едната страна, на другата. Вдигнеш едната си ръка нагоре, туриш я в джоба, извадиш я. Не ви свърта на едно място. Накривите си главата на едната страна, на другата. С всички тия движения искаш нещо да изразиш. Най-първо човек трябва да се освободи от ония първични енергии. Нали и у децата в училището има такива енергии набрани, какво правят тогава учителите им? Оставят ги да изразходят тази енергия.

Представете си, че вие тук, както си седите, тихо и спокойно, аз мога да ви разтревожа всинца ви. Има известни форми, ако на вас покажа една такава форма, нито един от вас няма да остане тук в клас. Казвам ви: „Тук има една бомба." Всички ще избягате. Защо? Знаете последствията. Представете си, че внеса една боа, конструктор от тези кобри, колко от вас ще имате смелостта да останете тук? (*Ц.: – Аз ще остана.*) (*Смях.*) Аз вземам нещата, в техния обикновен смисъл. И страхът иде в нас не от нашата мисъл, ние се уплашваме без да искаме. Ние отпосле се плашим. Вие, като видите тази змия, веднага тя ще внесе известен род движения, ще ги причини. Питам: кои са причините за страха от една змия? Някой път не е от големината на предмета, който ни плаши.

Сега ние говорим за ония естествените движения, другите отпосле идат. И у животните има движения от страх. Аз снощи наблюдавах във въздуха един сокол се спусна върху гаргите и хвана една голяма гарга във въздуха. И соколът и гаргата паднаха на нашето място. Соколът натиснал гаргата, а тя вдига шум, моли се, кречи. Рекох, какво стана с гаргата? Гаргата се отърва, но като се намесих аз. Смелчак е този сокол. Това се случи надвечер. Няколко изяснения могат да се дадат. При това този сокол не е от много големите, от малките е, при повече от хиляда гарги влиза между тях и хваща една гарга, във въздуха я държи, но не може да я носи и двамата падат на нашето място. Аз им рекох: „Тук не е място да се ядат гарги." Въпрос

не е за вегетарианството, но рекох на този сокол: „Нека си живее гаргата. Отвънка може, но тук не може да се правят престъпления." Пък и другото, един сокол да си позволи да хване една гарга, показва, че той се намира в голяма нужда.

Та рекох, когато ние сме спокойни, нашите движения са един род. Спокойният човек има един род движения, неспокойният има друг род движения. Всеки един от вас трябва да се стреми към едно спокойно състояние. Всеки ден трябва да имате половин час за самовъзпитание на тялото си. Седнеш, захапе те някъде. Стой половин час, не мърдай. Или сърби те някъде, мисли, че не се отнася до тебе. Може да чуеш някой шум, ще се самовъздържаш. Самовъзпитание се изисква. Не се вслушвай в този шум. Или искаш да надникнеш, да видиш нещо. Не се мърдай. Това са ред от движения, които тогава искате да направите.

Някой път, според както гледа човек от прозореца, такъв му е характерът. Някой ще дойде отблизо, ще си покаже главата и ще се отдръпне, друг цел ще се надвеси. Този, който е внимателен, едва ще си тури главата и ще се оттегли, а другият цел ще се надвеси навънка. Какво мислят тия двамата? Ако хващате тия хора да ви работят, кого ще изберете? Първият е откровен, а този, който се е надвесил много, не е много разумен. Той харчи много, много е щедър, но и много харчи. А онзи е пестелив, икономист, с малко енергия отива, с едното си око погледне и пак се оттегля. Единият ще направи такава линия АБ, ще се надвеси много. А другият ще направи по-малка линия $А_1Б_1$. АБ ще харчи повече енергия, за да изходи този път, а $А_1Б_1$ ще харчи по-малко. Ако АБ е ваш ортак, той ще харчи повече. Сега това не е един закон, но като пристъпваме да изучаваме характера на човека, все ще се натъкнем на тия наблюдения. Та необходимо е по някой път да се спирате по 5, 10, 15, 20 минути върху себе си. И после, да правите упражнение, каква поза трябва да имате? Човек трябва да има едно

тяло изправено, гръбначният стълб на човека трябва да бъде почти в отвесно състояние, с едно малко различие.

Самовъзпитанието трябва да започне от тялото. АБ представлява вашият гръбначен стълб. Може да се образува една малка кривина. То става от практическо съображение в кривите линии се харчи по-малко енергия. Щом човек е в един унил дух, той веднага се изкривява, за да си помогне. При този навик къде е тежестта? Или защо човек си навежда главата малко напред? Човек, който си е навел главата надолу, не мисли. Казват: „Наведена глава сабя я не сече." Какво подразбирате вие под наведена глава? Защо човек си навежда главата? Щом човек си наведе главата напред, де е тежестта? Центърът на тежестта е назад. Щом центърът на тежестта мине напред, човек си изправи главата. Следователно, онзи човек, който почва да се нагърбва, той се повръща към онова, животинското състояние. Затова е необходимо всеки един от вас да се изправи, гръбначният му стълб да вземе едно отвесно състояние. Може да се изправите пред една врата и да допрете гръбнака си до нея. Като сте тъй изправени, да тонирате вашия гръбначен стълб, да могат тия енергии на гръбначния стълб да потекат. Понеже има едно течение у човека от север към юг. Север е горе, а юг е доле. Вие трябва да регулирате туй течение на гръбначния си стълб. В следствие на неправилния ход на туй течение, някой се деформирал, накривил се на едната страна или на другата. Полюси са това. Постоянно се менят полюсите на движението. Някой човек ще вдигне едното си рамо, някой ще стъпи само на единия крак, на левия, а десния ще държи леко като някоя кокона, благородна дама. Това са вътрешни състояния на неговите чувства.

На вас ви рекох, дръжте си главата права! Някой път като се учудвате, правите разни движения с главата. Това иде естествено. Наведе си главата на едната страна, иска да каже: „Чудна работа!"

Изгубил си той равновесието. Ако е наляво, значи центърът на тежестта къде е? Ще решавате математически. Иван Стоянов навежда главата си наляво, какъв характер има? Поставете в геометрическа форма, кои са силите, които действуват. Значи, центърът е в дясната страна. Имаш един неприятел или задяват те от ляво, ти се накривяваш към дясно към твоя тил. Който наклонява главата си на лявата страна, значи той уповава на сърцето си. Спасението е долу, в сърдцето. Пък друг навежда главата си на дясно. Уповава на ума си.

Тия са разсъждения като наблюдавате хората. Но заедно с това наблюдавайте и себе си. Наведете си главата на ляво, наблюдавайте се, кои са набудителните причини за това? Кое ви е накарало да наведете главата си малко на ляво? Човек трябва да върви прав като една запалена свещ, да има само едно колебание, това е за разумния човек. За онзи, който не е разумен, той може да навежда главата си както иска. И вас, като ви гледам много, малцина седят тъй правилно, както природата изисква.

Един окултен ученик или един ученик на новата наука, той трябва да знае ония линии, които са правилни за неговия живот. Има морални линии в природата, разумни линии, мъдри линии в природата, не самите линии са мъдри, но линии, по които мъдростта се движи. Сега, когато дойде един ваш приятел, когото вие обичате, как ще си подадете на него ръката? Той, като дойде, как го посрещате? Всякога трябва да се спирате върху вашето поведение, да се анализирате. Не човек да стане дребнав, но да забележите разликата в движенията. Към онзи, когото обичате, във вашите движения сте много пластичен. И в ръцете, и в лицето ви има голяма пластичност, на която вие не обръщате внимание. Това се дължи на вашето подсъзнание. Някоя майка, която обича своя син или син, който обича и почита майка си, в тях има един род движения, благородни. Когато пък някой господар, като се приближава към

слугата си, у него има съвсем други движения. Той се приближава към слугата си с безлюбие. Вие можете да кажете: „С чувства свирепи, груби, сурови“, и т.н. Новата психология не търпи такива думи. Дървото е сурово, груб е неодяланият камък. Безразличен също не може да се употреби. Господарят, като се приближава, няма почитание към слугата си. Един учител, като се приближава към някой ученик, който е способен, приближава се към него по-внимателно, а към ученика, който е слаб, с пръст го сочи.

Във варненската гимназия имаше един учител Белчев, той на неспособните ученици казваше, като си свие малко очите: „Я, ти там излез на дъската!“ А към способните ученици си отваряше очите. Като си затваряше очите, той искаше да каже: „Ти си от онези, които ходиш с затворени очи и умът ти е затворен, я, излез малко на дъската, да ти се отворят очите.“ В него имаше една черта, той, като погледнеше ученика, оценява го, казва: „Я, излез.“ Ако дойдем ние да разглеждаме защо този учител спрямо едни постъпва по един начин, а спрямо други по друг, това зависи от учениците. Но ако е един учител с високо познание на човешката душа, той ще се държи еднакво и към онзи, който знае и към онзи, който не знае. Но той все таки прави различие. Той, щом се обърне към един от неспособните ученици, има нещо различно в движенията му и в ръцете, и в лицето, в правите и криви линии на неговото движение има нещо, което се различава. Ако гледате учителя, по неговата фотография може да знаете какъв е ученикът, на който той говори, способен ли е или неспособен. Пък и у неспособния ученик има известни движения, които го отличават. Той, като стане, стиска се, седи неспокоен, несигурен, а онзи, който знае, като стане, в него има самообладание, нещо хубаво има в него и красиво. Та има известни линии, които определят нашето вътрешно [*поведение*] падение.

Та всеки ден трябва да мислите върху онова, хубавото и благородното в природата. Представете си, че вие сте затворени във вашето тяло. Нали всеки ден трябва да отваряш прозорците си, да влезне светлина и чист въздух. Ще погледаш малко и ще подишаш на широко. Ще правиш известни упражнения върху себе си. Казвате: „То ще дойде от само себе си." Нищо само по себе си не иде в света. И всякога в природата те заставят по всевъзможни начини, хиляди начини и методи има, чрез страдания, чрез неволи, чрез лишения, докато ни вкарат в правия път, да мислим правилно. Сега вие се приближавате към тази наука. За да стои по-дълго време у вас, за да може да я използувате, във вашето съзнание, Трябва да има пълен контрол върху тялото ви. Не да господствувате, но тялото и вие Трябва да се разбирате. И във всеки даден случай Трябва да разбирате състоянията, които минават във вашите мисли и желания. Всякога от две състояния Трябва да разбирате кое е правото.

Седите някой път, имате свивания на лицето си, някои хора правят движения с лицето си, устните, носа си, този род движения може да са предадени по наследство, а някой път, като се намираш в затруднително положение, в мъчение, чрез изкривявания на мускулите тази енергия търси място да излезне. Следователно, ако мислите правилно и чувствувате правилно, тази енергия ще излезне, ще се асимилира и няма да има нужда да се обезобрази тялото. Нашето тяло се обезобразява от натрупване на излишна енергия. Ако се разгневите, имате едно чувство на гняв, то ще произведе известен род движения, известен род криви линии у вас. Или, ако вие развивате у вас своята твърдост, тя има своята линия. Твърдостта се изразява въобще в устата. Ако вие я развиете по-силно, тя ще образува една права линия С. И когато човекът иска да каже, че е твърд, стиска си устата, образува права линия. Днес си стискаш устата, утре си стискаш устата и най-после устата образува една

безформеност. А пък онзи, на когото твърдостта е слаба съвсем, устата му седи отворена. Тогава онзи, на когото устата е затворена считат го за волев човек, пък на когото устата е отворена за безволев човек. За предпочитане е една патка, която можеш да сготвиш, отколкото един кремък. Когато човешките чувства изгубят своята пластичност, те стават като един кремък.

Та ще знаете, че всичките наши мисли се изразяват навън. Твърдостта се изразява в правата линия, същевременно и контролът на чувствата. Но този контрол може да стане така, че да осакати устните. Но все таки в устата трябва да има известна твърдост. Не си стискайте устата, нека естествено да се допират, без да правят някое особено налягане. Пък и не си отваряйте устата. Човек във всяко едно отношение трябва да бъде естествен. В природата има един естествен предел на отношенията. В природата има един красив предел: „по образ и подобие". Този предел съществува в природата. За самовъзпитанието, трябва да се стремите да работите върху хармоничните черти, поне половин час да седите, да работите за хармоничните линии в лицето си, в главата и в цялото си тяло. Може да турите една основа за постройката на вашето бъдеще тяло.

Та, при възпитанието, някой път можем да си спомогнем с движенията. Не знаеш какво да правиш, слаба ти е волята. Стани прав и си направи това упражнение с ръцете пред гърдите, но дръж си палците нагоре. Защото горната страна на ръката е положителната, а вътрешната е отрицателната. Физически и умствено става преливане на енергията. Не, че много ще постигнете, но все таки ще стане една вътрешна хармонична промяна. Туй упражнение трябва да се направи така, че пръст върху пръст да минава отгоре, а не да се прави тъй безразборно. Първият пръст върху първия, вторият върху втория, и т.н. После някои могат изведнъж да направят упражнението. Не е въпрос изведнъж да се свърши упражнението.

Ние трябва да знаем защо става всеки един акт в нашия живот. Ако вие се почешете зад ухото, може ли веднага да проследите, коя е мисълта, която ви е накарала да се почешете? Той е учен човек, който може да каже това. Или по някой път бутнете си носа или ухото, знаете ли коя е причината? Онази мисъл, която ви е заставила да си турите ръката върху тази повърхност на носа. Да допуснем, че вие сте много нервен или неспокоен, турете ръката си до края на носа, 5-6 пъти допрете така леко ръката си до носа и забележете как ще ви се отрази. Или когато сте силно раздразнен от вътре, има един, който се е раздразнил у вас, допрете ръката си до носа няколко пъти, няма да се мине много време и веднага ще се смени енергията. Ти извади тази енергия от себе си. Известен род криви линии стават проводници на тази енергия. Ако вие знаете как да тургате ръката си върху вашия нос, много ваши състояния ще се сменят.

Сега, такова едно упражнение, някой път може да ви помогне и да ви избави от 3-4 години затвор. Казваш: „Аз няма да си играя." Като си играеш, 4 години ще спечелиш; пък ако не си играеш, 4 години в затвор ще бъдеш. Ако си кажеш тъй на носа, 4 години ще спечелиш, ако не, 4 години в затвор ще бъдеш. Ако тъй правиш с ръцете си, 4 години ще спечелиш; ако тъй не направиш, може без служба да бъдеш. Те са положения спасителни за света. В природата има някои положения, които са спасителни, при даден случай са важни за вас.

Затуй малките случаи, които ви се паднат в живота, не трябва да ги считате маловажни. На всяко нещо трябва да дадем точно тази цена, която трябва. Не да станете страхливи, като се случи нещо. На всичко, което става у вас, ще обръщате внимание. Станала кожата ти суха, ще обърнеш внимание на това. Трябва ти повече вода. Подигнала се температурата на ръката ти. Ще обърнеш внимание на това. Какво ти трябва? Трябва ти малко изпотяване. Образуват се

известни конвулсии в тялото ти. Трябва ти една баня. Щом си неспокоен, вземи една кана вода, полей я отгоре си. Можеш да се възпиташ с една кана вода. Налей я отгоре си. Кажи и: „Добро утро!“ Тази вода, като потече по тебе, тя е магическа. И при това тя ще направи хубави, красиви линии върху ти. Няма друго същество, което прави такива красиви линии, както водата. Вие виждали ли сте като пуснете вода върху гладка повърхност, колко красиви движения се образуват. По-красиви движения от водата не съм виждал. Като полееш каната върху си и кажеш „добро утро“ на водата, всички тия капки в криви линии, като минат по тялото ти, ти се усещаш радостен и доволен. С водата тази непотребната енергия се е премахнала от тебе и ти си се тонирал вече.

Вие сте млади сега и тия, малките упражнения са хармонични и потребни за вас, за да се създаде у вас едно тяло устойчиво. И кой как ви види, да забележи, че в строежа на тялото ви има нещо ново. А ако останем с нашите стари глави и тела и със старите си походки, тогава няма защо да учим. Всичко трябва да стане ново. Щом дойде новото у вас, вие ще се възродите.

На вас ще ви дам сега туй упражнение (I и II) за 10 дена ще го правите сутрин и вечер по 10 пъти. Сутрин, като станете от леглото и вечер, като лягате. Полека ще го правите и съзнателно, тъй пръст върху пръст. Ако го правите само тъй да се мине, нищо няма да ви ползва. Ще правите наблюдения, какви промени стават вътре във вас. Може да си имате едно тефтерче да отбележите по-главните ваши състояния. После, ако ви е минала една мисъл и нея може да си я отбележите. След туй ще направите второто упражнение. Ръцете ще вдигате успоредно от страни на главата и после пак бавно да се огънат от страни на главата до шията. Сега с тия упражнения не че ще се получат Бог знай какви постижения, но вие ще правите вашите

наблюдения. С тия два вида упражнения ще проверите един психичен закон.

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

23 школна лекция на I-ви Младежки Окултен Специален клас, 15.II.1929г, петък, 7.05 ч. с., Изгрев

СИЛИТЕ НА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕТО И ЗАКОНЪТ НА СЪПРОТИВЛЕНИЕТО

5.30 часа сутринта

Отче наш

Размишление.

(*Казаха се главните положения от миналата лекция.*)

Представете си, че имате едно тяло като топка А. Имате и една площ АВ. Сега, ако тази топка спуснете по направление на площта, какво действие ще се получи след падането? Какво направление ще вземе топката в движението си след падането? (*Топката ще върне по същия път.*) Можете ли да определите колко ще подскочи топката нагоре? (– *По-малко, отколкото първоначално.*) Може ли да се определи колко пъти ще се покачи и ще падне топката? Вие може да определите защо топката, като падне, не може да се върне пак на същото място? (– *Защото имаме съпротивлението на въздуха.*) Но, ако е в безвъздушно пространство? Ако е в безвъздушно пространство и топката е съвсем еластична, предполага се, че топката ще се върне на същото място. Точно перпендикулярно ли ще се върне или ще направи едно отклонение? Допуснете, че туй падане е към известна площ, която оказва известно съпротивление. Топката ще падне и ще отскочи, ще падне и ще отскочи, докато най-после остане на площта отгоре. Според съвременната наука, кои са причините да отскочи топката? (– *Пъргавината на топката е причина тя да отскочи, в топката става едно огъване и свиване.*) Нали човек, като си тури ръката до печката и ако тя гори, той прави едно бързо движение, едно отскачане има.

Сега мен ме интересува колко пъти ще отскочи топката? Да кажем, ако топката е спусната от 10 метра височина. Направете един опит, пуснете една топка от един и половина два метра височина и пребройте колко пъти ще подскочи топката. Направете този прост опит с една гумена топка, а може и с друга топка, разбира се при гумената топка ще има повече подскачания. Ако вземете един камък, той по-малко ще отскача. Ако тази площ отдолу е водна и пуснете топката в нея, тя ще подскочи ли? (– *Няма.*) Значи, колкото съпротивлението е по-голямо и отскачането ще бъде по-голямо. Да допуснем, че вие сте една топка, искате да преодолеете една мъчнотия. Да вземем топката А, представлява едно ядро, пращате го към същата площ, ще подскочи ли? (– *Ако е снаряд, няма да подскочи.*) Значи ще се забие в същата площ. А това ще зависи от съпротивлението на тази площ.

Сега забележете законът, който трябва да извадите от падането на тия тела. Да кажем това са трудности в живота. Представете си, топката е едно съзнателно същество, един човек, който е разумен. Площта, това са условията, които той трябва да преодолее. Непременно той трябва да падне върху тия условия. Искаш, не искаш, ти ще паднеш. Да допуснем, той иска да преодолее тия условия, а не да остане в тях. Какво трябва да има той? Сила трябва да има, за да ги преодолее. Това, дето казват сила на характера или сила на човешката воля. Но характерът е едно пасивно състояние. Характерът само противодейства, а волята действува. Тогава, ако ние искаме да пробием тази площ, трябва да разбираме силата на нейното съпротивление. Да кажем, искаме да си пробием един път. Най-първо ще определим силата на тази площ, която противодействува, каква е. Каква е нейната дебелина или силата на нейното съпротивление. И ще вземем съответни мерки, за да можем да се подвижим. В дадения

случай човек трябва да вземе тия мерки, които са необходими, при условията, при които се намира, за да може да си пробие пътя.

Сега представете си, че туй падане става в друга посока. Друго едно същество В, разумно същество, пада върху тази площ АВ. Това е едно гористо място, там се намират опасни същества, лъвове, тигри, леопарди, змии. И това същество В трябва да мине, да изходи тази област. И трябва да ходи целия ден от 12 часа. Ако това същество не е въоръжено, ще може ли да мине без съдран кожух? Каква е възможността, че като мине през тази област, да не излезе със съдран кожух? И след колко време ще излезнете? Какво ще забележите най-първо в това същество, което проектира да мине този път или през тази област? Най-първо ще има едно колебание, той ще си помисли, не може ли да мине по друг път? Щом други съображения няма, той ще се реши да мине този път или през тази област. Но в съзнанието на лицето В най-първо какво ще има? Колебание. Колко дълго ще продължава това състояние да се колебае? (*– Докато измине целия път.*) Не. Преди да тръгне то се колебае, дали да тръгне или не, докато най-после в него дойде едно силно желание да мине пътя. Допуснете сега, че туй същество, което тръгва по суша, има възможността да има и крила. Тогава на туй същество му е по-лека задачата из пътя, като види опасност, то може и да хвръкне. Тъй страхът се намалява у него повече. При опасност, то си разпери крилата и ще се изкачи нагоре. Значи, то има едно упование в себе си. Когато човек дойде до известни мъчнотии, най-първо той трябва да намери възможности, чрез които да може да преодолее мъчнотиите. Затова има един закон, който действува. Сега да видим, вие как познавате, че може да преодолеете една мъчнотия или не?

Да допуснем, че това същество В е един студент в университета и ще държи изпит по висшия анализис. Тогава в случая мечката е професора. Вие трябва да минете тази зона от единия край до другия.

Тази област АВ е предмета, по който той има да държи изпит. Тази площ АВ, е разделена на много въпроси, един въпрос, втори, трети и т.н. Професорът ви дебне, той върви по пътя ви и ви преследва, гледа къде ще намери място, дето да не знаете, че да ви скъса. Вие отивате в университета, страх ви е, но то не е една гора, там няма нито мечки, нито тигри има там, но и тук вие треперите да не ви скъсат. Казвате: „Каква ще стане тази работа?“ Ще ви вземе доста време, докато се приготвите, да имате онази самоувереност в себе си, да владеете материята, тогава няма да оставите професора зад гърба ви да ви нападне. Сега, при първия случай ние изясняваме защо човек го е страх в гората. А във втория случай защо човек го е страх от висшия анализис. Цяла година професорът е предавал, ти си го слушал, дойдеш да те изпита професорът, страх те е вече. Тогава, щом те е страх от професора, значи при изпита не е същият професор. Онзи, който предава и който изпитва, те са двама професори. Когато отиваш в университета и професорът предава, ти си тих и спокоен, слушаш с внимание. Но отиваш при професора, да те изпита, друго отношение има вече. Питам, професорът същия ли е или се е изменил? И вие същия студент ли сте или сте друг студент?

Сега ние се приближаваме да намерим основните причини, защо професорът е изменил своите отношения към онзи студент, когото ще изпитва и защо отношението на онзи студент, в известно отношение се изменя, става известно колебание, известна пертурбация в неговия ум. Значи имаме същия закон. Професорът иска да предаде известни познания и после иска да знае, дали този студент е достоен за знанията, които му е предал. Иска да го изпита, понеже ще го пусне пред обществото с тези знания, иска да види, дали няма да злоупотреби с това знание.

Да поставим другояче въпроса. А е господар, а В е слугата. Господарят иска да даде една сума от 5-6 хиляди лева на слугата, да ги

занесе някъде. Най-първо господарят ще подложи своя слуга на изпит. И слугата трябва да издържи този изпит, за да остане при господаря си. В какво седи този изпит? Неговата честност ще бъде изпитана. Как ще познае господарят, че слугата няма да задигне парите? Ако слугата задигне парите, той е скъсан по предмета. Пък, ако занесе парите на мястото, без никакво колебание, той е издържал изпита си добре и ще получи 7. Ако слугата без никакво колебание, без никаква съблазън тръгне и занесе парите, той е дал отличен изпит. Пък, ако се колебае, значи за отиването до мястото има известно време да чака. Значи този професор, който изпитва слугата си, може от времето, което ще употреби слугата да занесе парите, да разбере каква е неговата честност. Някой път вие не можете да отговорите на въпроса. Зададе ви професорът един въпрос, вие се спирате, колебаете се. Значи, не сте ведующ по предмета, колебаете се. И от това съди професорът дали знаете предмета. А някой път ученикът е находчив, разбира въпроса. Професорът пита, веднага отговорът е готов. Питат го друг въпрос, веднага отговаря. На някои студенти пък, професорът зададе някой общ въпрос не отговаря, пише му две.

Сега ние прилагаме този закон в морално отношение. Този слуга носи парите, това е предмета, на който той държи изпит. Той се колебае, казва: да го занесе ли или не? Най-после казва: „Да го занеса.“ Тук-там се спира, закъснява. Питам, този господар може да му тури 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Щом му тури нула, значи слугата е изчезнал некъде. На какво мяза нулата? Имало един турски ходжа, който искал да стане много богат. При него отива един мукалитин. Турчинът му казва: „Дай ми 500 лири, 100% ще ти давам лихви.“ Той, като чул това, дава му. За 6 месеца той му давал 100%. Пита го: „Доволен ли си? Благодарен ли си?“ „Много съм благодарен.“ „Ами майката?“

„Майката загубена." И повече не му плащал, нито лихвите, нито майката.

Всички изпитания в живота не са нищо друго, освен да се изпита стабилността на някоя ваша способност. Запример знанието, в даден случай, е силата. Когато се изпитва човек колко знае, изпитва се неговата сила, с която той разполага. Колкото повече положително знание има за предмета, толкова неговата сила е по-голяма. Колкото силата е по-голяма, толкова повече има възможност да си свърши работата по-добре. Съзнанието трябва да расте с знанието. Всякога, когато придобивате знание, трябва да имате пред вид туй знание, трябва да произвежда сила във вас. И тази сила трябва да бъде разумна. Ако знанието е един товар върху когото и да е, то е една непроизводителна сила, която спъва човека, като един товар непотребен.

Допуснете сега в първия случай, В има да мине тази гора, там има тигри, мечки и други зверове, може да платите с живота си, може да ви изядат. Какво може да ви застави да минете тази местност? Какво ще правите? Най-първо ще изучите езика на мечките, после ще изучите езика на лъвовете, на тигрите, на змиите и като знаете техния език, може да минете. Под думата език аз разбирам да имаш сила. Да знаеш един език, това е сила. Да знаеш как да говориш и на време да говориш, то е сила. И в Писанието се казва: Като каже Бог нещо става. Ако ние говорим, без да имаме сила в нашите думи и в нашите мисли, ние не говорим. Всека една дума, която кажеш, тя трябва да се превърне в сила. Като кажеш: „Ще направя това", направи го! Имате 4-5 деца, едното казва на майка си: „Ще донеса вода." Минава час, два, три, вода не се донася. Другото казва: „Ще донеса вода". И то не донася. Най-последното отива и донася вода. Или: дават ви едно упражнение, вие казвате: „Ще го направим". Но и вие, като тия малките деца, не го направяте. Значи, туй упражнение не може да

произведе сила във вас. Всякога, когато човек се възпитава, трябва да спазва следното правило: „Кажи и направи!“

(*Учителят вдигна едно малко парченце книжка от пода.*) Колцина сте минали днес тук в салона, не сте забелязали тази книжчица. Кое е по-хубаво: да се вдигне ли или да се измете? Тази малка шушкалинка може да се вдигне. Такива шушкалинки може да има във вашия ум или във вашите мисли, във вашия характер. Днес една, утре една и ще се натрупат много такива. А това ще стане една спънка за вашето развитие. Най-първо ще се стремите към един навик, да превръщате вашите мисли в сила. Защото, щом турите тази мисъл в действие, ще се образува едно противодействие. Щом хвърлите предмета А към повърхността АВ, ще се яви едно подскачане, едно противодействие. Значи, щом решиш да направиш едно действие, ще имаш едно противодействие, едно съпротивление. И вследствие на това ние отлагаме много работи. Виждаме този път не е, отлагаме го. После, като видим, че за някои работи има съпротивление, ние пак отлагаме. Докато дойдем до един метод, дето има най-малко противодействие.

Та именно при създаването на човешкия характер, на човешките способности, при сегашните условия има един нов метод, който хората не прилагат. Хората сега прилагат методите на принудителното възпитание. Сега трябва да те принудят по закон, за да направиш нещо. Бащата и майката те заставят и ти отиваш да се учиш. Не ти се учи тебе, но ти отиваш. А това трябва да става по любов. Аз наричам принудително възпитание на хората Мойсеевия закон. И в по-горните науки става това. Свършиш университета по Мойсеевия закон, казваш: „Ако съм прост човек, не мога да преживея.“ Това е по принуждение. Ако човек изучава науката за самата наука от любов, той ще има едни резултати, ако ги изучава по принуждение, той ще има други резултати.

Та рекох, трябва да преведете съвременната наука. Какво означава падането на телата? И веднага да го използувате. В какво отношение може да използувате туй падане на телата? Всички тела в пространството падат. От падането какво се образува? Месечината пада към Земята, Земята пада към Слънцето. Всички падат, а не допадат. Месечината, като пада към Земята, стига ли до нейната повърхност? Защо не стига Месечината до повърхността на Земята? Колко вида падания има? Учените хора твърдят: едновременно има две сили, едната, която привлича, а другата, която отблъсква. Следователно, с каквато сила се привлича Месечината, с такава се отблъсква. Не само Месечината се привлича към Земята, но и Месечината привлича Земята към себе си. И не само Земята се привлича към Слънцето, но и Земята привлича Слънцето. Следователно, едновременно има и действие и противодействие. И вследствие на това се образува движение.

Всеки един предмет, който вие искате да обсебите или да постигнете, вие ще окажете влияние върху тази идея и тя ще окаже влияние върху вас. Например вие искате да станете прочут астроном. Кой може да бъде стимула за вас да станете такъв? Каква е идеята на астронома? Коя е основната идея, която може да подтикне към тази наука. Коя е идеята, която може да изпъкне във вашия ум? Идеята е самото небе. Най-първо той иска да се запознае с всички небесни тела. Може да се зароди у него обич към тях. Заинтересува се той в тях. След туй се зададат втора, трета, четвърта, пета подбудителни причини. Той иска да стане прочут, ония знания, които е получил, иска да ги предаде в един труд. Например, вие може да предадете тия познания, може да разправяте за Месечината, за Слънцето, за звездите, за строежа им. Сега коя е подбудителната причина да стане той астроном, от де у него се зарежда това желание? Друг има желание да стане естественик, трети химик, четвърти иска да свърши

по физика, пети механика, кои са подбудителните причини за този избор? Почти са неизвестни. Правете вие наблюдения, кои са първичните причини, че у този човек са развити едни способности, а у други други способности.

Сега ще се повърнем. Най-първо вас ви трябва да изучите онзи закон на съпротивление, защото, ако не изучите закона на съпротивлението, вие ще срещнете големи мъчнотии в живота си. Вие трябва да знаете какво съпротивление ще окажат нещата върху вас и с каква сила разполагате да противодействувате разумно в дадения случай.

Да допуснем, че В трябва да мине през тази област на тия животни. Той трябва да се въоръжи с оръжие, защото на един съвременен човек трябва оръжие. Но допуснете, че вие нямате никакво оръжие, а с голи ръце не се минава от там, но вие имате само един цигански тъпан, който го носите със себе си за препитание. Вие може да употребите този тъпан и да минете тази местност. Вие, като тръгнете от В, постоянно ще биете тъпана. Бумтенето на тъпана ще произведе в животните един силен ефект, защото тъпан никога не е минавал през тази област. Вие, като минавате: бум-бум, тъй ще си пробиете път, защото нещо странно се произвежда в техния ум и те се оттеглят. И тъй с тъпана ще минете по-безопасно.

Сега преведете биенето на тъпан с нуждата, този с тъпана ще мине по-безопасно, отколкото друг без тъпан. Но трябва да се бие тъпана, в известни случаи ще биеш тъпан от единия край до другия и колкото повече биеш, толкова по-безопасно ще минеш. Може някой, като те чуе, да каже: „Защо този човек така силно бие тъпана?“ Да допуснем, имате друго едно същество А, то отгоре наблюдава, то разбира: като биеш тъпана, ти си стъпил в опасната зона. След като млъкне тъпанът, то ще знае, че това същество е изминало опасната зона. А биенето на тъпана е само един признак, за да се пази. Сега аз

ви давам тази тема за силите на противодействието и закона на съпротивлението. Вие ще мислите върху тях и втория път ще продължим.

(Направихме двете упражнения I и II.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

24 школна лекция на I-ви Специален Окултен клас, 22.II.1929 г., петък, Изгрев, София

НАУКА И ЗНАНИЕ

5 часа сутринта

Отче наш

Пишете върху темата: „Разлика между моралния и добродетелния човек“.

Морал, това е човекът, който ходи с патерици. Аз рекох, без патерици не може ли? Щом не държи единият крак, патерицата ти е на място, но на здравия човек защо му е патерица? Казват: „Закон“. Законът за беззаконния е патерица, но на здравия човек, който никога не прави престъпление, защо му е закон. Значи, законът е за глупавия човек; моралът е за глупавите хора. Кой е глупав човек? Не мислете, че глупавият е глупав. Той е разумен човек. За да направи човек някоя глупост, той трябва да е умен. Глупостта излиза от ума. Но умът никога не излиза от глупостта. Умът може да роди някоя глупава мисъл, но глупавата мисъл не може да роди една умна мисъл. Тази е разликата. Разбира се това са смътни идеи. На онзи инвалид му трябва една патерица. И като го подпира под рамо, той казва: „Много хубава патерица“. Той може да я направи от злато, от сребро, може да се подпира с някой бастун и пр. Някой път и аз нося патерица. Бастунът е патерица. Казват, едно време имаше една теория, че всички хора като [...] носели дървета за подпиране.

Тогава да вземем думите: наука и знание. В какво седи разликата между тях. Казваме: „Трябва знание. Той е учен човек.“ Тогава науката ли ражда знанието или знанието ражда науката? Това са [...] щом дойдем до науката, разбираме систематизирано знание.

Щом говорим за числата, за числото 5 000 000, но какво 5 000 000? Може да са пет милиона прашинки. Щом казваме „прашинка“ имате

едно понятие. Имате ли понятие каква е тежестта на една прашинка? Имаме числото 2. Това може да са два вола, коня, къщи и пр. Ние казваме: „Величината на едно число, петте милиона прашинки струват ли колко[то] два хубави коня?“ Имате цифрите 5 000 000 и 2. Някой казва: „Аз искам да имам 5 000 000.“ Можеш да съдържаш 5 000 000 прашинки. Значи не е в количеството. Можем да имаме 5 000 000 хора, грама жито. 5 000 хора са повече отколкото 3 коня. Но 5 000 000 прашинки са по-малко от два коня. Тези числа може да ги превеждате за вашите мисли. Например имате 5 000 000, какво знание може да имам в 5 000 000 прашинки? Представете си, че една прашинка тежи 1/100 000 от милиграма. Колко килограма падат? Тогава 5 милиона прашинки правят 5 кг. Значи тук 5 000 000 е по-малко от числото 2.

Трябва да знаете числата в природата. Разумните същества си имат разни ключове. Да допуснем, че това е термометър.* Два градуса над нулата или един градус под нулата или два градуса под нулата. Какво е съотношението на тия числа. При два градуса под нулата, ще бъдете при печката. Когато кажете числото две, разбираме печката. Когато кажем плюс три, тогава казваме: „Мен печка не ми трябва“. Минусът показва, че Нямаш нищо. Имаш да даваш. Търсиш некого, за да вземеш на заем. Всички идеи, чувства и действия са изразени чрез живи числа. Ако погледнете, ще видите всевъзможни форми. Някои ясновидци, като погледнат, те се забъркват. Не разбират отношенията между явленията. Например вечерно време вие сънувате змия. Тази змия влезне в стаята ви, вие излизате през прозореца, влезнете в друга стая, но тази змия ви гони и там. Като идея, какво представлява тази змия? Този сън има отношение към действителния живот. В дадения случай, това показва един човек, с когото ще имате работа. Той може да бъде един учен професор, търговец, стражар, свещеник и пр. И той ще те изиграе, както тази змия. Ще влезнеш от

едно положение в друго. Сънят показва какво ще прекараш. По някой път може да не означава нищо, просто да е едно упражнение.

При сегашното състояние материята е дошла до едно състояние и се стреми към инертност. Всички хора не искат да работят. У всички хора има стремеж да не работят, да си почиват. Разбира се п[ри] покоя има плюс и има и минус. Един религиозен човек, след като е дошъл в света, от дълго време моли се на Бога и казва: „Аз не искам да ям, да имам работа с хората.“ Той се вглъбил в себе си. Почва да се вглъбява, но ако той не е разбрал какво нещо е вглъбяването, идва до едно вътрешно противоречие. Седиш ден, два, три, четири, пет, шест, седем, дойде едно противоречие, събудят те от този сън и тебе ти се иска да ядеш. Ти казваш: „Аз, светията да се занимавам с такава проста работа, да дъвча.“ Но след дълга борба, ти се решаваш да ядеш. И при яденето ти усещаш, че достойнството ти е уронено.

Обаче да кажем, че Нямаш храна. Няма от никъде. Тогава въпросът иде до второто положение: ще отидеш при някой познат, малко ще се пречупиш? И след малко колебание ще кажеш: „Аз съм странник, аз бях в пустинята“, и ще измислиш някоя история, че майка ти умряла и т.н. Ако тези хора са добри, ти ще ядеш. Ако ли не, ще отидеш на друго място, на трето, на четвърто, на пето, докато се наядеш. Но с това унижението не се свършва. Изгубиш навика да работиш. Намираш се в голямо противоречие и казваш. Не ми се живее. А пък при все това трябва да живееш. И казваш: „Искам да замина.“ Но и ти не знаеш къде. А пък в природата те чакат бирниците. Щом те чуят, че ти искаш да си заминеш, веднага дойдат всички кредитори, които да вземат от тебе. Хванат те, разчопкат всичко каквото имаш и казват: „Сега можеш да си заминеш“. Някои ви вземат веждите, други космите, ръцете, червата, стомаха, дробовете, сърдцето, а някои вземат нервната система.

Много смешно е когато погребат човека, много тържествено. Няма по-смешно нещо от погребението на човека. Това е един вътрешен процес. Да съзнавате онази борба, която става във вас. По някой път вие седите като ангел с усмихнато лице и после почва вашето лице, да се заоблачава. Слънцето изгрева, после небето става ясно. После почват да се появяват пак облаците. От друга страна почва да се появява вятър, буря и течение във въздуха. Търсите прибежище, искате да се скриете нейде. Някой път, като срещнете некого, казвате: „Не съм разположен днес, не ме закачай, не ме бутай." На какво се дължат тези вътрешни пертурбации, които стават в човешкия дух. Защо човек става неразположен, без да има външни причини? При неразположение цвета на лицето се изменя, светлината на лицето се изменя, кръвообращението се изменя, и пулсът се изменя, и дишането се изменя. Някой път седите и въздишате: „ох", казвате. Значи липсва ви нещо. Някой път казвате: „хо", така и бързо издишате. А в някой случай казвате: „ах". А в някой случай: „хо". „А" е език на болестта. Ти вече говориш на езика на болката. Когато нещо е станало, казвате: „хо". Какво означава това „хо"? Това показва, че в това, което е станало, има нещо чудновато. При самовъзпитанието се изисква следното: като дойдете до едно противоречие, след като дойде тази буря, ти ще се спреш при високата канара, ще се спреш до нея и ще погледнеш на тези течения и ще се усмихнеш на това, което става. Значи, ти си тогава господар. Като разбираш законите вътре, които съществуват в природата, ти ще се поусмихнеш и всичко това ще утихне вътре в тебе.

Вие искате да уредите външно живота си. Но вие не може да уредите външно живота си, докато не уредите вътре живота си. Вие се качвате на кон и ако вашите мускули не са яки и не може да управлявате юздите, то се излагате на опасност. Отвътре конете се спират по-лесно отколкото отвън. Значи силата на човека е отвътре.

Човек може да въздействува на състоянието си. По някой път вие оставяте коня, слизате от него, оставяте юздите и тичате насреща, за да посрещнете коня. Това не е умно. Човек, който иска да заповядва на конете, трябва да знае да ги спира. Ти ангели няма да ги направиш, но ще контролираш силата на конете си, за целта, която яздиш.

Та първото нещо, щом дойдете до едно неразположение, до мрак, тъмнина, веднага да можете да смените това състояние. Че трябва да знаете как да смените едно съзнание, едно отрицателно състояние. Едно песимистично състояние, да го смените с едно весело, слънчево състояние или да промените нощта в ден. Да промените вашата нощ в ден, вие правили ли сте такива опити? Ти живееш в една стая, Нямаш запалена свещ, за тебе е нощ. Имаш кибрит, свещ, драснеш, запалиш свещта и за тебе стане ден. Значи превърнал си нощта на ден.

Човек може да измени своето състояние, това е дадено в негова власт. Това трябва да го знаете. Там е всичката наука. Всичко това, което изучаваме, вън става. И психология и астрономия и други, това е самовъзпитание на човека, за да може [да превръща] нещата в ден. Защото невежеството, това е нощ. А знанието това е ден зазоряване. Безморалието е нощ, а моралността е ден, не един от най-хубавите дни, може да е облачен или бурен ден, но все таки един бурен ден е по-добре, отколкото една нощ.

Както вие сте поставени, вие влизате в организма на някое напреднало същество. Вашето съзнание като единица влиза в съзнанието на някое висше същество във вселената. И това същество почва да оперира с вас. Може да ви тури някъде. Това същество те раздробява, премества те от едно положение в друго. Трябва да разбираш от закона на неговите операции. Най-първо трябва да знаеш, че ти не си абсолютно свободен. Най-първо ние влизаме в съзнанието на Бога. Ти казваш: „Аз не вярвам в нищо.“ Това

твърдение отчасти е вярно. Ти вярваш в себе си. Тогава защо казваш, че не вярваш в нищо? Ти вярваш в себе си. Ти вярваш, че си дошъл тук на Земята. Значи тогава трябва да кажеш: „Относително има някои неща в науката, в религията, в любовта и прочие, в които не вярвам.“ А пък който отрича всичко това, това не е наука. Това е невежество. Първото нещо е да говорите истината. Да говориш истината със себе си. Ама ще кажеш: „Аз зная всичко.“ И в това лъжеш. Ти казваш: „Аз тази работа я зная.“ Че какво знаеш? Ти казваш: „Тези пари ги е взел Иван, Стоян, Драган.“ Но ти не знаеш подбудителните причини за това. Това е само гол факт. Това е знание. Или казваш: „Аз съм много добър човек.“ Пак не говориш истината. Или казваш: „От мене много нещо ще излезе.“ Или казваш другото: „Нищо няма да излезе от мене.“ Пак не говориш истината. Какво много може да излезе от вас? Ама едно кокоше яйце казва: „Много нещо ще излезе от мене.“ Аз разбирам, че от него ще излезе пиле с два крака. Та знанието подразбира, да знаеш какво в даден случай може да излезе от тебе.

Ти трябва да разбираш езика на известна идея. Всека идея си има своя език. Всички идеи имат общ език. Те имат „есперанто“ на което говорят. Но и всека идея си има специфичен език, както хората на земята. Така че, каквото е горе в Невидимия свят, това е и долу на Земята. Един вид подражание. Ти в едно отношение приличаш на другите хора. Това е общия език. Но специфично имаш нещо, което другите хора го нямат. Например някой човек върви по пътя и вдига шум. Но като дойде до врата, спира се и чуква по халката. А пък някой друг е много смирен, а пък като чука, чука много силно. Този, който хлопа, е страхлив. А пък този, който хлопа малко и полека е смел човек. От това изваждам едно заключение. Когато вие бързате да постигнете някои работи, вие сте страхливи. Онзи, който бърза да стане велик човек в света, той хлопа силно от страх. Ако майка ти е

вътре, когато хлопа, то е хубаво. Но ако я няма майка ти, тогава? Защото тя може да е излязла някъде.

Та има известни състояния в човека, които трябва да се изучават. Когато човек не изучи своето състояние и съзнание, той няма да разбере живота. Ще изучавате законите на висшите същества, в които живееш. Трябва да оперираш с законите. Ти не можеш да действуваш както ти искаш. По някой път разумни същества, в които влизаме, ни изучават. И оперират според нашите закони. Бог, както оперира с нас, не оперира произволно, а оперира разумно. Та, всеки един, когато оперира със себе си, трябва да оперира разумно. Това е цяла философия. След като се запознаете с всичката философия на живота, тогава науката, която съществува на Земята, ще се определи. В растенията имаме цветове, листа, корени, стъбла и пр. Всичко това съставлява едно цяло. Така трябва да стане и с науката.

Някой път спрете се и бъдете тихи и спокойни. Да кажем, че боледувате, имате 40 градуса температура. Лекарите казват: „Скоро ще си заминеш.“ Ти не ги слушай. Ти кажи: „Лекарят не познава, аз няма да си замина. И 42 градуса да е, аз няма да си замина! От горе зависи да замина или не!“ Онези предмети, които са по-добре прикрепени към почвата, нали по-добре устояват. Значи, колкото човек има по-ясни познания, толкова по-добре може да устоява. (*На външните условия на живота.*) Ти си кажи: „Тази работа ще се оправи, защото животът е разумен.“ Имаш някоя мъчнотия в себе си или в живота. Кажи: „Ще се оправи!“

Какво разбрахте от всичко казано? Трябва да извадите едно обобщение. Трябва да се разбира казаното в една лекция. Трябва да седнете, да разработите едно обобщение на законите. И после трябва да се приложи. Човек трябва да изучава своя вътрешен мир; после трябва да изучава в какъв размер е неговата свобода; и после да

изучава какви са неговите отношения към онези, които оперират над него и към онези, които оперират под него.

Да допуснем, че вие сте силен. Когато вървите, онези, които са по-слаби, ви отварят път. А когато някои са по-силни от вас, вие им отваряте път. Ти казваш: „Аз съм много отстъпчив.“ Не, кажи така: „При някои условия съм отстъпчив, при някои условия съм много щедър, а при някои условия съм голям скъперник.“ Към някои хора ти си много внимателен, а към някои не.

За някого казват, че е пияница. Аз рекох, аз го взимам за трезвен човек, защото когато спи, аз никога не съм го виждал да пие. Значи, когато кажеш, че той всякога пие, това не е вярно. Когато някой път кажеш, че си много добър, ще кажеш: „Имало е състояния, когато съм добър. То е когато спя, защото тогава никакво зло не правя.“ Когато спиш, ти си добър. Колко тихо спиш. Но щом се събудиш, друго е положението. Някой казва: „В мен няма добро.“ Има добро. – „Кога?“ Когато спиш. Когато си в спящо състояние, ти забравяш това и онова, забравяш, че това е непостигнато и онова е непостигнато и казваш: „Няма нищо!“ И после се събудиш и си освежен. Но ти тук си ученик, учиш, учиш и казваш: „И да ме скъсат и да не ме скъсат, нищо!“ И най-сетне заспиш над книгата. И като заспиш над книгата, умът ти се е прояснил. В това състояние, когато си заспал и някоя добра мисъл, друго същество, са дошли и са ти помогнали. И после казали на професора: „Не го плашете, той е много страхлив.“ Тогава строгият професор те погледне, погледне те и ти казва: „Казаха ми да не те плаша.“ Та има красота в живота.

Някой ще каже: „Така се говори, но дали е така?“ Така е, когато човек спи е добър, а когато е буден е и добър, и лош. А когато спи е само добър. По какво се отличава едно будно състояние? Че тогава човек е и добър, и лош. А по какво се отличава едно спящо състояние? Че тогава човек е всякога добър. Следователно, ако искате всички да

бъдете много добри заспете. Но тук под заспиване аз разбирам не заспиване, но човек да забрави всичките отрицателни мисли и чувства, да заспи за тях. Човек, когато иска да умре, той има тази идея. Под думата заспиване, той разбира да забрави всичко. Тази е идеята. Да не мисли за нищо отрицателно, за нищо лошо. И тогава ще се поправи неговото състояние.

Направете си 5 пъти дихателни упражнения.

(*Всяко дихателно упражнение се състоеше в следното: Вдишване през лявата ноздра, като се запуши дясната. После задържане на въздуха и издишване през дясната ноздра, като се запуши лявата.*)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът.

25 лекция на I-ви Младежки Окултен клас, 1.III.1929 г., петък, Изгрев.

ОТВОРЕНИ ФОРМИ

Размишление.

Коя мисъл е ценна? – Разнообразната. Често мисълта става еднообразна, както вървежът на рака и отегчава човека. Каквото и да правите с кривия рак, той все настрана ще върви. Това е навик в него, от който не може да се освободи. Каква култура носи кривият рак? – Нисша култура. – Защо? – Възможностите му са ограничени. Развитието на неговите способности е ограничено. За да придобие нещо повече от това, което носи днес, кривият рак трябва да напусне сегашната си форма и да влезе в друга, с по-големи възможности.

Същият закон се отнася и до човешките мисли. Всяка мисъл има специфична форма. Докато дадена мисъл може да излиза вън от своята форма и да се реализира, тя има условия за развитие. Щом не може да се проектира навън и да се реализира, тя няма условия за развитие. Тя е затворена в своята форма. Щом се намери в такова положение, човек търси външни форми или пособия, чрез които да си помогне. Както в механиката хората си служат с лостове, за да извършат онова, което не могат да направят с ръцете си, така и в мисълта си те прибягват до лостове, чрез които пренасят мислите си от по-низка в по-висока форма, т.е. от форма с по-малки възможности във форма с по-големи възможности. Човек се ражда със способности и дарби, които се проявяват само на земята. Някои способности и дарби в човека са толкова слабо застъпени, че през целия му живот не могат да се проявят. Неспособният и с лост, и без лост малко постига; обаче способният лесно постига нещата. Той работи и без лост, и с лост. Приложи ли лоста, той печели и време, и енергия. Човек си служи с лостове не само на физическия свят, но и в другите светове.

Например, някои мъчнотии са въпроси извън физическия свят. Следователно за разрешаването им са нужни не физически, а психически, духовни лостове. Щом се намериш пред една психическа мъчнотия, ще потърсиш някакъв духовен лост, с който да я повдигнеш.

Помнете: мъчнотиите в живота, били те физически или психически, са задачи, които трябва правилно да се разрешават. Докато човек гледа на мъчнотиите като на задачи и се стреми да ги разрешава правилно, той може да бъде ученик. Ако гледа на тях като на произволни, случайни явления, наложени от условията, той не може да бъде ученик. Някои учени, философи, писатели минават и заминават покрай мъчнотиите, но не се спират върху тях, да ги разгледат като задачи, дадени от съзнателния, разумен свят. Щом се намерят в неблагоприятни условия, те казват, че животът им е тежък и ги отминават. Истинският философ използва разумно неблагоприятните условия за своето растене и повдигане. Той знае, че колкото по-силен е вятърът, толкова повече растението се калява и укрепва. Истинският философ, учен и писател е в състояние сам да подобри условията си. Като решава мъчнотиите правилно, той изкарва доброто от тях. Ще каже някой, че светията, философът или ученият не се нуждаят от удобства, от много храна, от хубаво облекло и т.н. Някои си представят светията бедно облечен, с жълто, изпито лице, с хлътнали очи и т.н. Едно е вярно: светията не живее само за да яде и пие; той не мисли само за себе си, но и за другите. Затова някои казват: Обикновеният човек живее шест деня за себе си, а седмия посвещава на Бога и на ближния си. Животът на светията е точно обратен: шест дни от седмицата той посвещава за служене на Бога, а седмия – за себе си. Има светии, които се хранят само един път през седмицата, но това са изключителни случаи. Трябва да се знае, че всяка мъчнотия може да се разреши по пътя на най-малкото

съпротивление. Мъчнотията има за цел да събуди човешките способности към дейност, да застави човека да мисли право. Само така човек ще разбере, че различните мъчнотии, през които е минал, са го научили как да работи и да прилага знанията си. Сегашната човешка форма е резултат на усилията, които човек е правил при минаване от една форма в друга, докато е дошъл до сегашната. Микроскопически са промените, през които човек е минал, но всяка промяна говори за условията, за времената и за усилията, през които е минал той.

Като изучавате линиите на човешкото лице, по дължината и правилността им ще съдите за дейността на човешкия ум. Колкото е по-дълга и по-правилно развита една линия, толкова повече е работил и толкова по-големи придобивки има човек. Големите придобивки носят голяма радост, а малките придобивки – малка радост. Радостта и скръбта също имат свои силови линии, свой път на движение. Пътят на радостта се отличава от пътя на скръбта. Също така и пътят на доброто се отличава от пътя на злото. Апашът върви по един път, а добродетелният човек – по друг път. Затова казваме, че пътищата на хората се различават. Апашът излиза обикновено вечер, когато хората спят, когато градинарите са в домовете си. Добродетелният човек върши работите си през деня, когато всички хора са будни и се намират в нужда. Като мине покрай някоя градина, той не гледа дали дърветата имат плодове, да ги обере, но се вглежда в тях, да разбере нуждите им и ако са сухи, полива ги и си заминава. – Защо трябва човек да скърби? – За да дойде радостта. Радост без скръб не може. Ако линията на радостта ви е дълга, ще знаете, че на единия ѝ край е скръбта. Радостта и скръбта са две неразделни сили. Щом едната се прояви, другата чака вече своя ред.

И тъй, който се радва, трябва да е готов да страда; и който страда, трябва да се готви за радостта. Човек дъвче храната си. Това е особен

род страдание. Обаче, ако храната, която дъвче, има приятен вкус, при дъвченето той изпитва приятност. Ако дъвче развален орех, например, той изпитва неприятност. Това показва, че приятността и неприятността, както и страданието и радостта са тясно свързани. Гледате някого, докато се радва още, започва да скърби; и докато скърби, започва да се радва. Ние отиваме още по-далеч и казваме: Едни хора трябва да страдат, за да се радват други. Ще кажете, че това е несправедливо. Във Великия живот няма неправда. – Защо? – Защото силите в разумната природа се сменят. Който е страдал, ще се радва; който се е радвал, ще страда. В притчата на Христа за богатия и за Лазара виждаме този закон добре изразен: Лазар страдаше на земята, а на небето се радваше. Обратно: богатият благуваше на земята, а на небето страдаше. Казано е за Лазара, че бил приет в лоното на Аврама, т.е. в рая, а богатият – в ада, т.е. в света на вечното мъчение.

В какво се заключава мъчението? – В труд, в занимание с тежки, груби работи, които не ви подхождат. Адът е място на усилена работа. Там не се позволява никакво излежаване, никакъв мързел. И в рая се работи, но с приятност и разположение. Както на земята човек учи, работи и живее добре или зле, така и в рая, и в ада той се учи и работи. Колкото по-съзнателно се отнася човек към работата си, толкова тя му е по-приятна. Несъзнателното отнасяне на човека към работата му причинява неприятност. В първия случай той казва, че се намира в рая, а във втория случай – в ада. Добрият живот подразбира приятна работа, а лошият живот – неприятна работа. Като смениш разположението към работата си от неприятно в приятно, ти се качваш в рая; ако работиш с неразположение, ти слизаш в ада. Ако философът престане да работи, става орач; ако орачът учи и работи с разположение, той става философ.

Един ден запитали Сократа: Защо богатите дават милостиня на бедните, а на философите нищо не дават? Сократ отговорил: Богатите дават милостиня на бедните, защото и те могат някога да осиромашеят; на философите нищо не дават, защото не могат да станат философи. Значи, човек влага енергията и средствата си там, отдето очаква да получи нещо. Отдето нищо не очаква, там нищо не влага от себе си.

Като се намерите пред някакви мъчнотии, не се оплаквайте, но се опитайте да ги отделите от себе си и така да ги разрешите. Щом са вън от вас, запитайте се, защо е дошла тази мъчнотия, коя е причината за нея. Някой се мъчи, че не може да се прояви. Друг иска да стане добър оратор, да владее публиката и, ако не може да постигне това, той започва да се мъчи. Какъв смисъл има да говориш пред публика? Някой говори с часове, но в края на краищата, публиката го освирква. Има смисъл да говори човек пред публика, но ако може да ѝ предаде нещо от себе си, тя да остане доволна от него. Всички хора ще кажат за него: Умен човек е, добре и разумно говори.

Задачата на човека е да решава мъчнотиите си правилно, а какъв е той по професия, това е второстепенен въпрос. Като живее, човек ще бъде и философ, и учен, и музикант, и поет. Ще кажете, че трябва да се осигурите. – Природата е осигурила всички живи същества. Организмът, с който човек разполага, е най-голямата осигуровка. Който може да използва на място своите мисли и чувства, своите дарби и способности, той е осигурен, той минава за богат човек. Той съзнава своето призвание на земята като човек и се стреми правилно да го изпълни.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

26. Лекция от Учителя, държана на 8 март 1929 г. София – Изгрев.

ПЕРИОДИЧНОСТ В ЖИВОТА

Размишление върху противоречията.

Съвременните хора се страхуват от противоречията и търсят причината за съществуването им. Те не подозират, че в противоречията се крие нещо велико. И за кривия рак е противоречие защо ходи настрана; защо черупката му е твърда; защо има десет крака и т.н. В тези противоречия, обаче, се крие някакъв велик замисъл на природата. Условията, при които е живял ракът са го създали крив. Ако се проследи далечното му минало, ще се намерят причините, които са го създали и ще видите, че никакво противоречие няма в устройството на неговия организъм. В този смисъл, противоречия съществуват само за ограничения човешки живот, но не и за вечността. Може ли да делим голямото, безкрайното, вечното на времето? – Може, но все пак ще се получи безкрайно голямо число. Да делите безконечността на времето, това значи, да изливате водата от един котел, в който постоянно се налива нова. От една страна ще го изпразвате, от друга ще се пълни. Това показва, че вечността е неделима, но резултатите ѝ се поддават на разглеждане и на деление.

Какво отношение съществува между масата на едно тяло и силата, която действа в него? – Право пропорционално. Това значи: колкото е по-голяма масата на тялото, толкова по-голяма сила действа в него. Десетте крака на рака показват действието на известни сили. С числото десет той е разрешил известно противоречие. Ако не беше го разрешил, щеше да излезе от положението си на рак. Всяко неразрешено противоречие внася стремеж в човека към повдигане.

Представете си, че имате една неопределена величина, която означаваме с нула, т.е. с нищо, което представя кръг. Кръгът е неопределена величина, понеже можем да се движим по него хиляди години, без да го извървим, особено ако повърхността му е навсякъде гладка и еднаква. Колкото пъти да го обикаляте, не можете да познаете дали сте го извървели или не. Ако има някакви белези върху кръга, вие ще знаете, колко пъти сте го обиколили. Значи, явленията в живота се повтарят периодически през всеки 22 години. Това показва, че съществува една периодичност, както в човешкия живот, така и в целокупния. Например, ако родителите дават на своето петгодишно дете да пие малко вино, след 22 години, като стане 27 годишен момък, в него ще се яви желание пак да пие, но повече, отколкото е пил като дете. Той може да се опие и да разстрои организма си. След други 22 години желанието му да пие е още по-силно. Той пие и се разболява от пиене. Така след всеки 22 години той пие все повече и повече, докато организмът му съвършено се разстрои, отслабне и не може вече да издържа. Той престава да пие, но заминава за другия свят. Законът на периодичността се проявява във възходяща и низходяща степен, в зависимост от разположението на човека към добри или лоши навици.

Като се говори за пиенето, нямаме предвид само пиене на спиртни питиета; пиянство съществува и в сърдечния, и в умствения свят. Човек е пиян, когато между чувствата и между мислите му няма никакво съотношение. Той не чувства и не мисли правилно. Положението на пияния, било на физическия, в сърдечния или в умствения свят, е подобно на онзи пияница, който пил за здравето на всички свои приятели и, като тръгнал за дома си, възседнал коня си наопаки – с опашката напред. Той сам се чудел какво е станало с коня, че главата му изчезнала. Всеки, който не може да намери главата на коня си, непременно е пиян. Когато не можете да

разрешите една мъчнотия, това показва, че сте възседнали коня си наопаки. Търсите главата му и, като не можете да я намерите, казвате: Страданията ми нямат край. Който мисли, че страданията му нямат край, той прилича на онзи, който търси главата на коня си и не я намира. Ще знаете, че и страданията, и радостите имат край. – Защо? – Защото обектите на страданията и на радостите са материални. Докато има обекти, ще има и радости, и страдания. Щом изчезнат обектите, ще се свършат и радостите, и страданията. Придобиването на богатство, на приятели, прави човека радостен. Щом ги изгуби, той страда. За да не губи радостта си и да не страда, човек трябва да търси духовни обекти, а не материални.

Ще кажете, че радостта се дължи на правилното разрешаване на задачите, а страданието – на неправилното им разрешаване.Така е, но какво се разбира под правилно и неправилно разрешаване на известни въпроси? Ние казваме: Не е силен онзи, който решава задачите си при благоприятни условия на живота. Не е учен онзи, който наготово преписва задачите си. Който носи страданията си с радост, той е по-силен и по-учен от онзи, който избягва страданията. Той е по-разумен от онзи, който преписва задачите си наготово. Всеки сам трябва да решава задачите си. Че срещал на пътя си препятствия, това нищо не значи. Колкото повече спънки среща човек и ги преодолява, толкова по-силен става. Не си създавайте сами спънки, но не избягвайте онези, които разумната природа ви е поставила. Тя знае какво е нужно на човека, за да кали волята си. Чрез спънките природата го заставя да мисли, да работи и да се движи. Тя го кара да взема участие в нейните работи, да изучава законите ѝ.

Като върви в правия път на живота, човек лесно решава задачите си, не се отклонява, не нарушава законите на природата. Щом кривне някъде, той вече се е отклонил или нарушил законите ѝ. Всяко нарушаване или отклоняване води към заболяване. Отклоняването

може да е станало преди много години, но последствията идат днес. Който намери причината на заболяването си, лесно се лекува. Не я ли намери, болестта не го напуща. Като знаете това, не питайте, защо някой боледува и греши, а друг не боледува и не греши. Първият се поддава на действието на всякакви бацили, а вторият е неуязвим за тях; първият минава покрай касата на богатия и веднага бръква в нея, а вторият минава и заминава, без да я погледне. Първият е нечестен човек, а вторият – честен. Обаче, има случаи в живота, когато малките погрешки се предпочитат пред безгрешния живот. За предпочитане е да вземеш парите на онзи, който е решил да си купи с тях револвер, за да убие своя неприятел. Като вземеш парите му, той трябва да разбере, че разумната природа съзнателно му поставя препятствие, да го отклони от престъплението, което е намислил да прави. Ето защо, когато се яви някакво препятствие на пътя ви, мислете, коя е причината за това; щом намерите причината, можете да махнете препятствието, а може и да го оставите. Има големи, тежки препятствия на пътя ви, които сами не можете да вдигнете. Срещнете ли такова препятствие, обиколете го и вървете по друг, по-чист и прав път.

Да се върнем пак върху противоречието на кривия рак. Мислете върху него като задача, на която разрешението се крие в далечното минало. Ако разрешите тази задача, ще разрешите и своите мъчнотии, които се крият в закона на периодичността. Който не разбира този закон, той преяжда. Опасно е преяждането. Който го разбира, не си е доял. За предпочитане е някога да не си доял, отколкото да си преял. Ако не си доял, ти имаш условия да се наядеш. Ти имаш импулс, подтик в себе си.

Наблюдавайте проявите на живота си през различните възрасти. Така ще разберете проявите на закона за периодичността.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

27. Лекция от Учителя, държана на 15 март 1929 г.

София – Изгрев

АЗБУКАТА НА ПРИРОДАТА

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Размишление върху Духа Божи.

Съвременните хора казват: Азбуката е за децата, книгата – за учениците, а науката – за учените. Ако ви запитат, знаете ли азбуката, ще кажете, че я знаете. В същност, вие знаете азбуката на български език, но не знаете азбуката на другите езици. Някои знаят азбуката на един или на два чужди езици, но никой не знае азбуката на природата. Тази азбука трябва да се изучава сега. Днес хората не се разбират, понеже нямат обща азбука, нямат еднакви схващания за морала, за живота, за природата. Когато всички хора научат азбуката и езика на природата и могат да се разговарят на него, те ще се разберат. Тогава ще дойде онази хармония между тях, която всички търсят.

Коя е първата буква в азбуката на природата? Ще кажете, че първата буква в българската азбука е „а“, но коя е първата буква от азбуката на природата, не знаете. В същност, коя буква наричаме първа? Коя дъждовна капка е първа? Коя капка на извора е първа? Ние сме се условили да даваме първенство на всяко нещо, което е начало. Първороден син е онзи, който, с идването си на земята, туря началото на децата в семейството. Пръв ден е този, с който туряме начало на някаква работа. С коя буква е започнала природата своята работа? Сегашните учени говорят върху различни въпроси, пишат книги, правят изследвания, но какво остава от техния труд, ако дойде някой отвън и заличи написаното в главите на учените или в техните

книги? Докато написаното в главите и в книгите им стои, те са доволни, радостни; щом се заличи, всички страдат и казват, че животът им се обезсмислил.

Какво остава в ръцете на богатия, като вземат парите му? – Празната кесия. Какво остава на човека, когато отнемат щастието му? – Скръбта. Скръбта представя празна кесия. – Не може ли да се живее без скръб? Не може. Парите трябва да се турят в кесия. Привилегия е за човека да има хубава, скъпа кесия. Има кесии, табакери, украсени със скъпоценни камъни. Ако някой беден студент има такава кесия или табакера, той може да я продаде скъпо и с парите ѝ да свърши университет. Има обикновени и необикновени кесии, както и обикновени и необикновени скърби. Обикновените кесии струват няколко лева, няма смисъл да се продават. И обикновените скърби струват евтино, затова не се намират хора, които да ги купуват. Друг е въпросът за необикновените скърби и страдания, които всеки се стреми да купи. Когато страда, човек трябва да знае причината на страданието и мястото, отдето иде то. Това се отнася не само до страданието, но и до мислите и чувствата на човека. Като знае причините, които ги предизвикват и мястото, отдето идат, той може да определи тяхната ценност. Това е предмет на човешкото съзнание. Съзнанието на човека се намира в главата му. То има своите корени – нервички и клоне. Ще кажете, че съзнанието е отвлечено понятие, без специфични органи. Говори се за съзнанието, но чрез какви органи се проявява то, това никой не знае. Обаче, всеки е забелязал, че при най-малкия удар в главата, човек губи съзнание и претърпява големи пертурбации.

Съзнанието на човека се разглежда като вътрешна сила, която организира неговите мисли, чувства и действия. Много от сегашните учени не знаят, къде е мястото на съзнанието. Седалището на съзнанието е в главата, а отчасти и в гръбнака. То се изявява чрез

главния и гръбначния мозък. Някогашната столица на съзнанието е била на друго място, а не в главата. Има още сили на съзнанието, които не са преместени в главата. – Къде е било мястото на съзнанието по-рано? – В симпатичната нервна система, или така наречения слънчев възел. В далечното минало главата на човека е била на това място. Той е мислил чрез слънчевия възел. Днес учените разглеждат главата като място, дето се складира знанието. Човек придобива известно знание и го отпечатва в мозъка си. Това не е истинско знание, но помнене, т.е. запаметяване на известни факти. Истинско знание е това, при което човек разполага със силите на своя организъм. Понеже съзнанието на всички хора не е еднакво развито, те се различават помежду си по строеж, по проява на своите мисли, чувства и постъпки. На това се дължи, защо едни хора са математици, други – философи, трети – музиканти, художници, занаятчии и др. На това се дължат различните възгледи на хората върху морала, върху доброто и злото. Доброто и злото са мерки, с които човек определя нещата. Дойде ли до тези мерки, като абсолютни величини, той се е домогнал до същината на живота. – Какво е човек по същина? – На този въпрос не можеш да си отговориш. Речеш ли да мислиш за своята същина, ти ще заспиш. – Каква е същината на Бога? – И по този въпрос не можеш да мислиш. Човек може да мисли за себе си, в смисъл на своите нужди, но не и за себе си, като същина. Ако искаш да знаеш, какво си в същност, ще знаеш, че си нула – нищо повече. Нулата пък представя елипса или кръг, зависи как ще я напишете. Значи, човек е кръг, когато има един център, или елипса – с два центъра. Ще кажете, че искате да бъдете свободни. Може да бъдете свободни, а може и да не бъдете, от вас зависи. Който се движи само около един център, т.е. около Бога, той е свободен. Хвърчилото, с което си играят децата, свободно ли е? – Не е свободно. То хвърчи благодарение на това, че не е свободно. Ако е свободно, не може да

хвърчи. Центърът, около който е закачено, е ръката на детето. Значи, хвърчилото се движи из въздуха, понеже е свързано за разумната воля на детето. То го пуща да хвърчи и го прибира по своя воля. Привидно хвърчилото е ограничено, защото е вързано с канап, но то лети, именно, защото е вързано. Оттук вадим заключението, че не всяка връзка ограничава човека. Има връзки, които го ограничават; има връзки, които го освобождават, дават му възможност да хвърчи.

Сегашните хора се страхуват от връзки, не искат да изгубят свободата си. Кога листът е свободен и се развива правилно? – Когато е свързан с дървото. Откъсне ли се от дървото, той пада на земята и започва да гние. През това време вятърът го духа, играе си с него. Следователно, разумните връзки, направени от природата, не ограничават човека. Неразумните връзки, обаче, го ограничават. Пазете се от такива връзки. Пазете се от отрицателните внушения на хората. Някой ви казва, че в скоро време ще се разболеете. Ако сте слаб по дух, вие възприемате това внушение и наистина заболявате. Ако сте силен, отхвърляте внушението и казвате: Аз съм здрав човек, живея разумно и не се поддавам на чужди внушения. Изобщо, това, в което човек вярва, става. Има случаи, когато и като вярва в нещо, не става според вярата му. Обаче, в повечето случаи става. Като знаете този закон, приложете вярата си за реализиране на положителни неща.

Двама светии живели в една гора, дето прекарвали повече в пост и молитва. Единият вярвал в силата на мисълта и казвал, че с мисълта си човек може всичко да постигне. Един ден другарят му останал в колибата да вари боб, а той отишъл в гората да се разходи и да размишлява. Като се върнал в колибата, намерил всичко приготвено и седнали двамата да обядват. Първият светия, който поддържал, че с мисълта всичко се постига, хапнал от боба, но веднага оставил лъжицата в чинията си и казал: Бобът е безсолен. Другарят му

отговорил: Помисли, че е солен и той ще се осоли. Всеки сам трябва да соли яденето си. Готвачът не е длъжен да го осолява. Неговата работа се заключава само в готвенето; що се отнася до осоляването, това е работа на онзи, който яде. Така постъпва и природата. Тя готви, а осоляването остава на хората. Осоляването е процес, който става в мисълта. На човека е дадено правото да осолява нещата според вкуса и разбирането си. Това, което за някого е солено, за друг е безсолно. И обратно: безсолното за едного е солено за другиго.

Какво представя още мисълта? – Изгряване на слънцето, т.е. на съзнанието в човека. Всяка мисъл е слънчев лъч, или лъч на човешкото съзнание. Ето защо, когато човек мисли, скръбта го напуща. Скръбта има отношение към сърцето и към чувствата. Щом чувства, човек скърби. Започне ли да мисли, той престава да скърби. – Коя мисъл разпръсва скръбта? – Правата мисъл. Всяка крива, изопачена мисъл може да усили скръбта, но не и да я премахне. Затова, когато някой каже, че собствените му мисли са спънка в неговия живот, ние подразбираме неестествените, изопачени човешки мисли. Обаче, правите, естествените мисли премахват всички препятствия, всички скърби от човешкия живот. Когато мисли право, човек е свободен. Той е свързан с Първата Причина и се намира в нейните ръце, както хвърчилото в ръцете на детето. Пусне ли канапа, хвърчилото пада на земята. Радвайте се, докато Бог ви държи в ръката си. Пусне ли ви, вие попадате в ръцете на вятъра, който ви люлее, дето иска. Паднете ли на земята, смърт ви очаква. Същината на човека се крие в неговото съзнание, което всеки ден го повдига все по-високо и го напътва в живота му. То му нашепва какво да прави, как и кога да се прояви. В този смисъл, съзнанието на човека не е нищо друго, освен неговото ръководно начало. Някои го наричат още интуиция, ангел пазител и др. Който слуша гласа на своята интуиция, работите му се нареждат добре. Престане ли да слуша този глас,

всичко на зле върви. Ако искате да бъдете свободни, дръжте връзката си със своето ръководно начало. Това не значи, че няма да се натъквате на мъчнотии. Ще минавате през мъчнотии, през страдания, но лесно ще се справяте. Задачата на човека е да развързва неправилните връзки, да се освобождава от ограниченията и да прави съзнателни, разумни връзки. Съзнателни и естествени връзки са тези на ученика с неговите учители. Той прави връзки, защото има желание да учи. Желанието на човека да придобива знания е естествено. Колкото по-силно е желанието му да учи, толкова по-правилни ще бъдат връзките му с неговите учители. Той ще ги обича и те ще го обичат.

Сегашните хора се нуждаят от вътрешно самовъзпитание. Всеки трябва да знае, докъде се простират неговите възможности и свобода. Колкото по-широко съзнание има, толкова по-голяма е неговата свобода. Свободният върви по пътя на най-малките съпротивления. Като минава покрай някоя овчарска кошара, отдалеч още той я обикаля, за да не предизвика кучетата. Той може да мине и направо, но джобовете му трябва да бъдат пълни с камъни, да се брани от кучетата. Ще каже, че иска да мине направо през кошарата, да не губи време. И в двата случая ще употреби едно и също време: в първия случай ще обиколи, но няма да се спира, да се разправя с кучетата; във втория случай пътят му е по-къс, но ще изразходва време, докато се освободи от кучетата. Истински свободният разполага със знание, което всякога може да приложи. Прилагане на знанието е нужно, а не само знание. Ще каже някой, че се намира в лишение: няма дрехи, обуща, шапка, пък и пари няма. Едно е нужно на човека – вътрешен мир. Щом има мир, той не се смущава от нищо. Той знае, че каквото му е нужно, ще го придобие – всяко нещо ще дойде на своето време. – Това не е най-страшното. Всички хора са умирали и умират гладни. Значи и ти ще умреш гладен. – Ще умра млад и зелен, без да съм си

поживял. – Не си ти първият, който ще отидеш млад и зелен. Колко млади хора са отишли на онзи свят!

Явленията в живота и в природата се повтарят. Каквото е ставало и става с хората, ще стане и с вас. Дядото на някого умрял от простуда, баща му – също. Най-после и той ще умре от простуда. Тук действува законът на фаталността, но това не значи, че този закон не може да се измени. За да се избегне фаталността, той трябва да намери причината, която е предизвикала простудата. Дядото се простудил, защото пиянствувал; бащата се простудил, защото отишъл да краде една мома през студена зимна нощ. За да избегне тази фаталност, той трябва да живее по нов начин, да вложи нова мисъл в ума си. Само така ще се създаде ново, здраво поколение. Какво трябва да се прави тогава? – Няма да пиеш като дядо си, нито ще крадеш мома през студена зимна нощ. Какво представя зимата? – Неблагоприятните, неестествените условия в живота. Ще живееш разумно и ще използваш благоприятните условия. Това иска разумният свят от всички хора. Това значи човек да се самовъзпитава. То подразбира, да работи човек с първичните елементи на умствения, на сърдечния и на волевия живот. Всяка проявена мисъл, всяко проявено чувство и всяка проявена постъпка е сложен процес. За да се проявят правилно и за да се използуват разумно, човек трябва да познава първо елементите на своите мисли, чувства и постъпки и после да ги съединява и да образува от тях цял умствен или духовен процес.

И тъй, изучавайте първо елементите на своите мисли, чувства и постъпки, за да можете впоследствие да образувате сложни съединения. Започнете с изучаване елементите на търпението, за да се справите с нетърпението си. Това е наука, за прилагането на която има различни методи. За развиване на търпението приложете следното упражнение: Застанете прав на един крак, а другия

подгънете под прав ъгъл. Така застанали, ще се държите право, без да се люлеете на една или друга страна. Като се възпитаваш, няма да се люлееш от крак на крак, но ще стоиш тих и спокоен, ще се наблюдаваш, накъде се наклонява тялото ти: надясно, наляво, напред или назад. Ако не станеш господар на десния или на левия си крак, как ще станеш господар на цялото си тяло, на своята мисъл, на своите чувства и постъпки.

Когато сте затруднени и не можете да разрешите известен въпрос, изнесете десния крак и дясната си ръка напред. Пръстите на ръката да бъдат свити, само показалецът да бъде изправен нагоре и постепенно да го свивате. Ще кажете, че това е детинска работа. Не е детинска. Който може правилно да свива и изправя показалеца си, всичко може да постигне. Ще свивате и изправяте пръста си 10 – 30 пъти и в това време ще забравите всичко около себе си. Ще се стремите да проникнете в смисъла на свиването и изправянето на показалеца. Няма движение в природата, което да е лишено от смисъл. Когато иска да хване една от овцете си, овчарят си служи с кука. Тя крие някакъв смисъл в себе си. На същото основание, когато се намерите пред изкушение, извадете показалеца си навън и започнете да го свивате и изправяте. Така вие хващате изкушението и го обезсилвате. Устойчивостта на човека зависи от правилното свиване и изправяне на показалеца. Като правите това упражнение, ще разберете неговото голямо значение. Дайте перо в ръката на онзи, който няма показалец и вижте, как ще се подпише той. Като знаете значението на този пръст, научете се да го свивате и изправяте при всяка лоша мисъл, която дойде в ума ви или при всяко изкушение. Като правите упражнението, изучавайте лошата мисъл, наблюдавайте я и ще видите, че тя прилича на животно, което има желание да ви напакости. Обаче, ако съзнанието ви е будно, тя ще мине и замине край вас, без да ви причини някаква пакост.

Как върви мисълта на човека? – По течението на вятъра. Така се движи и хвърчилото. Ще кажете, че искате да бъдете свободни, да мислите, както намирате за добре. Не е така. Правата мисъл има само един път на движение, а кривата, изопачената мисъл има много пътища. Човек е свободен дотолкова, доколкото има съзнание за свободата си. Вън от съзнанието никаква свобода не съществува.

Ученикът на великия живот трябва да работи върху себе си, да придобие самообладание. Така той може да кали нервната си система. Ако сте нервни, правете опити да гледате спокойно, без да мигате. Така ще концентрирате мисълта си и ще регулирате нервната си система. Някои мислят, че гледането няма влияние върху човешкия характер. Не е така. Гледането, погледът има голямо значение върху човека. Ако говориш за Бога, а гледаш към земята, ти обезценяваш думите си. Щом говориш за Бога, ще гледаш нагоре. Лъчът, който излиза от очите ти, образува ъгъл от 45 градуса с хоризонталната права, теглена от очите навън. Невъзможно е човек да говори искрено върху възвишени въпроси и да гледа към земята. Невъзможно е и обратното: да говори върху въпроси, които се отнасят до нисшия живот и да гледа нагоре.

Следователно, когато се говори за Бога, ъгълът, образуван от лъча, който излиза от окото и от хоризонталната права, трябва да бъде равен най-малко на 45 градуса. При това, лъчът трябва да бъде възходящ, а не низходящ. Възвишените мисли образуват възходящи лъчи, а низшите и отрицателни – низходящи. Учените са доказали, че всеки предмет, с който се занимава човешкият ум, има свой специфичен ъгъл, с определена големина и направление. Всеки ъгъл има свой вътрешен смисъл. ако изнасяш някаква идея, без да се образува нейният ъгъл, тя не може да се реализира. Една идея е постижима, когато възможностите за нейното реализиране образуват специфичния ѝ ъгъл. Когато стреля, войникът нагажда оръдието под

такъв ъгъл, за да постигне своята цел. Слънчевите лъчи също падат под известни ъгли. Всяка разумна работа образува ъгли и линии, определени строго математически. Същият закон има отношение и към човешките мисли и чувства. Каже ли някой, че цял живот мислил и нищо не постигнал, това показва, че мисълта му не е вървяла по пътя на своите линии и ъгли.

Упражнение. Сутрин, като станете от сън, измийте добре ръцете си и в дясната си ръка сипете малко вода, която ще изпиете на седем пъти, на глътки. Това ще правите седем сутрини наред, т.е. една седмица. Малък е този опит, но ценен. Така ще опитате силата на енергиите, които възприемате чрез ръката си. За да разберете смисъла на опита, добре е да правите наблюдения и да си отбелязвате впечатленията. Който пие вода от ръката си, а не направо от извора, той не се простудява. Ако някой страда от коремоболие, нека направи следния опит: сутрин да пие по десет глътки гореща вода, на всеки пет минути. Като правите това няколко пъти, коремоболието ще изчезне. Горещата вода, приета на глътки, чисти нервната система от наслоявания, които подпушват мислите и чувствата на човека. Тя го освобождава от напрежението, което нервната система произвежда върху него.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

28. Лекция от Учителя, държана на 5 април 1929 г., София – Изгрев

ИСТИНСКА ОПОРА

Размишление.

Теми: „Най-красивото лице.“, „Най-добре оформената глава.“

Кое държи човека за земята? – Материята, теглото, земното притегляне. Земята привлича всяка частица от материята. Също така и слънцето привлича всяка частица от земята. Има два вида привличане: частично и общо или колективно. Математиците се занимават с това привличане и правят изчисления и измервания на ъглите, които се образуват при привличането.

Казваме, че човек се привлича от земята, благодарение на земното притегляне. Привличането, т.е. връзката на човека със земята се дължи на материята му. Значи, материалният човек е свързан със земята, а духовният – със слънцето, което символизира Бога. Слънцето в човека е неговото съзнание. Чрез съзнанието си той е свързан с Бога. Някои признават тази връзка, а други я отричат. Те казват, че Бог не съществува, но, въпреки това, мислят за Него. Едни приемат съществуването на друг свят, освен земния; други го отричат, но, от време на време, се замислят върху въпроса съществува ли друг свят, или не съществува. Мнозина се оплакват, че не могат да се освободят от влиянието на този или онзи човек. Защо не могат да се освободят? – Защото са попаднали в мрежата му. И мухата не може да се освободи от паяка, когато попадне в неговата паяжина. Как ще се освободи мухата от паяка? – Като скъса паяжината. И мисълта има нишки, както паяжината, с които привлича хората. Следователно, ако искате да се освободите от мисълта на човека, в чиято паяжина сте попаднали, скъсайте нишките ѝ. Минавате покрай едно дърво и се спирате пред него. – Защо? – Привлича ви то. – С какво? – С хубавите

си плодове. При това, вие не се спирате пред коя и да е страна на дървото, но на онази, дето плодовете са най-красиви и зрели. Както плодовете привличат човека, така го привличат и мислите, и чувствата. В това отношение, те са плодове на човешкия ум и на човешкото сърце.

Като се говори за привличане, явява се въпросът: земята ли привлича човека или човекът привлича земята? Щом сте дошли на земята, тя ви привлича. Защо не ви е привлякла друга някоя планета? На този въпрос никой учен не е отговорил. Важно е, че земята привлича човека и той може да се ползва от нейната материя, от всички нейни сили. Цялата земя е на разположение на човека. Въпреки това, той не може да се ползува изцяло от нея. – Защо? – Защото не познава законите ѝ. За да се ползува от всичките сили на земята, човек трябва да я изучава като живо същество.

Да се върнем към основната идея, към връзката на човека със земята. Говори се за връзка между човешката душа и Бога. Говори се за връзка, за отношения между хората. Каква представа имате за връзката изобщо? Реално понятие ли е връзката или отвлечено? Според окултистите, астралното тяло на човека е свързано с физическото посредством една нишка. Когато астралното тяло напусне физическото, нишката се скъсва. Също така човек е свързан и с божествения организъм, от който съставя уд. Тези нишки са невидими за обикновеното око, но те съществуват. За да не скъса нишката си с астралния и Божествения свят преждевременно, човек трябва да се изучава всестранно и във физическо, и в духовно отношение. Затова е казано: „Познай себе си!“ Не се ли познава, човек изпада в заблуждения. Съществуват два вида заблуждения: едни, при които човек се подценява, и други, при които се надценява. Човек изпада в заблуждение, когато не може да реши правилно мъчнотиите и изкушенията си. Обидите, противоречията, на които се натъквате,

са изкушения и мъчнотии, с които трябва да се справите. Как ще се справите с обидата? – Ще се повдигнете в съзнанието си, да не ви засегне. Работете върху себе си съзнателно, за да се справите с мъчнотиите си и да придобиете практически резултати. Ако не работите върху себе си, нищо няма да придобиете. Като работи, ученикът развива мозъчните си центрове, проявява способностите си и лесно решава своите задачи.

Един от въпросите, който спъва мнозина, е въпросът за съществуването на Бога. Често се запитват, съществува ли Бог или не, имат ли връзка с Бога, в прав път ли вървят. Ако връзката ви с Бога е силна, никакви съмнения и колебания няма да ви смущават. Човек трябва да има такова убеждение, което да издържа на всички сътресения. Каквито разтърсвания да има, физически или душевни, връзката му с Бога трябва да бъде канара, опора на неговия живот. Скъса ли се тази връзка, човек излиза от своята орбита, от орбитата на слънчевата система и отива в друга система. Не е лесно да влезе човек в друга система, да прави нови връзки, да създава нови отношения. Това е все едно, да скъсате приятелските отношения с някого и да създадете нови. Най-силни приятелски връзки са онези, които съществуват от детинство. Новите връзки са по-слаби. Колкото по-дълбоки са корените на дървото, толкова по-добре се развива то. Не е позволено да се пренася дърво от едно място на друго. Колкото повече се пренася, толкова повече губи силата си.

Съвременното градинарство е дошло до развитие, което отговаря на сегашното човешко съзнание. Сегашните градинари кастрят дърветата безразборно. Това е все едно да режете косата си, без да знаете, какво представят космите. Жената, като магнетична натура, носи дълга коса, понеже магнетизмът върви по дълги, криви линии. Мъжът, като електричен, носи къса коса. Електричеството се движи по къси, прави линии. От това гледище, хората трябва да знаят кога и

колко да режат косите си. Космите са израз на известни сили, които действат в организма. Когато се устройва един организъм, едновременно вземат участие и магнетизмът, и електричеството. Ако преодолява магнетизмът, жена се създава; ако преодолява електричеството, мъж се създава. Изобщо, при създаването на един организъм става преместване или придвижване на клетките. С една дума, всичко в природата е в движение. Земята се движи в пространството, а заедно с нея се движат всички живи същества. Обаче, и човек, сам за себе си, се движи в някакво пространство. Промените, които стават на земята, не се дължат толкова на слънцето, колкото на движението на слънчевата система в космичното пространство. То не е еднородно, съставено е от различни полета, с различни енергии. Това е отвлечен въпрос, който не ви интересува. Вие сте дошли на земята, и тя ви интересува.

Казвам: Човек е дошъл на земята и трябва да живее, да се изучава, да познава своето естество. Не е достатъчно да разбирате само отношенията си към земята; трябва да разбирате и отношенията си към слънцето, защото животът иде от него. У някои хора има надмощие влиянието на Юпитер, у други – Сатурн, у трети – Венера, у четвърти – Луната и т.н. Понеже влиянието на Слънцето у повечето хора отстъпва на другите планети, те са обеднели, лишени са от живот. Правилно е Слънцето да има господстващо влияние върху човека. С други думи казано: Много идеи вълнуват човека, но една трябва да има господство в него. Тя трябва да заема в умствения му свят такова място, каквото Слънцето в слънчевата система. Една от причините за неврастенията се дължи на слабата връзка между човешкия организъм и слънчевите енергии. Ако засилите тази връзка, неврастенията ще изчезне. Който е свързан със Слънцето, той води добър, разумен, морален живот.

Като ученици на Великата школа, вие се интересувате от окултните науки, специално от астрология, за да се опознавате. Ако изучавате астрологията механически, малко ще се ползвате от нея. Трябва да изучавате психоастрологията, т.е. отношението на астрологията към душевния живот на човека. Астрологията и останалите окултни науки имат смисъл, когато се прилагат при самовъзпитанието. Да се възпитава човек, това значи, да се подчинява на великите Божии закони, не от страх, а от съзнание, както планетите се подчиняват. На Слънцето, на Земята, на всички планети е казано да се движат и те се движат. И на човека е казано да се движи. Кажат ли ви да излезете вън, трябва да излезете. Учителят казва на ученика да излезе и той излиза. Това е послушание. Някой бяга в гората от страх, мечка видял. Това не е онзи страх, за който се казва, че е майка на живота, начало на мъдростта. Който не е минал през разумния страх, не може да бъде мъдър. Всички познават страха, но има разлика между разумния и неестествения страх. Когато влезе в разумния свят, човек трябва да разбира законите му и да се съобразява с тях. Ти стоиш на релсите на една линия и философстваш, без да забележиш, че зад тебе иде трен. Каква дума трябва да ти кажа, за да те предпазя от опасността, която те очаква? Щом съм вън от релсите, ще ти кажа: Ела! Мога да ти кажа още: Излез! Думата „ела“ има отношение към приятел; „излез“ означава начало на нещо, а „влез“ – създаване на връзка.

Думата „излез“ започва с буквата „и“ – истината. Казано е, че истината освобождава човека. Който не излиза, не може да бъде свободен. Който не влиза, не може да образува правилни връзки. Значи, излизането и влизането трябва да се разглеждат като съзнателни, разумни процеси. Каквото правите, всичко трябва да бъде разумно. Ако говорите, ще се съобразявате с онзи, на когото говорите. Не можете ли да постъпите така, по-добре мълчете. – Свободен съм да

правя каквото искам. – Не си свободен. Външно можеш да бъдеш свободен, но не и вътрешно. Не всякога човек е свободен външно и вътрешно. А от него се изисква външна и вътрешна свобода, т.е. делата да отговарят на убеждението му. Ще кажете, че се нуждаете от знание. Така е, знание е нужно на всеки човек. Но ако не може да го приложи при самовъзпитанието, знанието е безпредметно. Какъв смисъл има да давате на пияницата пари?

И тъй, пазете връзката си с Бога, като истинска опора на живота. Докато сте свързани с Бога, вие ще изпълнявате Неговата воля, ще вземате участие в Неговото дело. Скъсате ли тази връзка, всичко ще загубите. Прилагайте Божиите закони не механически, от страх, но по любов и разположение.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

29. Лекция от Учителя, държана на 12 април 1929 г., София – Изгрев

ЖИВИТЕ ЛИНИИ НА СЪЗНАНИЕТО

Размишление.

Чете се темата: „Любимият ми цвят.“

Всички сте изучавали ботаника, зоология, анатомия и сте запознати с растенията и животните, с тяхното устройство и можете да говорите за тях, като за живи форми в природата. Това е наука за живите форми. Значи, има наука и за мъртвите форми, която се занимава с вкаменелостите. Често и хората изпадат в тези категории, т.е. в категорията за живите и за мъртвите форми. Когато се обезсърчи, когато изгуби разположението на духа си, човек изучава науката за мъртвите форми. Щом се насърчи, животът му се осмисля и той се занимава с науката за живите форми. Затова се казва, че с какъвто дружиш, такъв ставаш. Когато сте всред природата, между гъсти, зелени гори, с чист свеж въздух, вие се обновявате, радвате се, имате желание да живеете. Ако попаднете на място, дето лежат костите на хиляди хора, разположението ви изчезва. Вие ставате тъжен, замислен и недоволен от живота. Човек се радва на всяко нещо, от което лъха живот, а скърби за всяко нещо, което му напомня за смъртта. Като се радва, той се разширява; като страда, той се вдълбочава. В това отношение скръбта и радостта са необходими за човека, като условия за развитието му.

Следователно, хората се интересуват, от една страна от радостта и от скръбта, от друга – от живота и от смъртта. Който живее, непременно ще умре. Щом е така, естествено е човек да се интересува и от живота, и от смъртта. – Право ли е това? – Право е. Кои неща са прави и кои – криви? Кой човек е прав в разбиранията си и кой – крив? Който не е прав, той е крив; Който е крив, не е прав. Който не

върви по правата линия е крив; който не върви по кривата линия, той върви по правата. За да се говори за прави и криви линии, трябва да се разбира същината им. Когато минават през човешкото съзнание, тези линии внасят радост и разширение в него, предават му сила и бодрост. Така се отразяват всички неща, които имат отношение към човека. нямат ли никакво отношение към съзнанието му, те минават и заминават, без да му предадат нещо. Например, виждате пред себе си парче тебешир. Казвате, че това е тебешир, но той не произвежда никакво впечатление върху вас. Ако трябва да напишете нещо на черната дъска, вие вземате тебешира в ръка и свършвате работата си. В този случай тебеширът има отношение към вас.

Често съвременните хора са недоволни от живота си, защото схващат нещата ограничено; техните разбирания са стари, отживели своето време. Например, стар стогодишен дядо върви по улицата и вижда пред себе си един голям скъпоценен камък. Навежда се да го вземе, но си мисли: Защо ми е този камък сега, на стари години? Да бях го намерил на младини, щях да го използвам, както трябва. Хвърля камъка на земята и продължава пътя си. Вие се чудите на постъпката на стареца и си мислите, че ще постъпите другояче със скъпоценния камък. Ако сте на мястото на стария човек и вие ще постъпите като него. Колко светли и възвишени идеи сте пренебрегнали, под предлог на това, че сте възрастни вече или, че времето не благоприятствува за реализирането им. Това е криво разбиране. Който на млади години е добър, ученолюбив, музикален и философ и на стари години ще бъде такъв. Ако на млади години не сте готов да приемете новите идеи и да работите за реализирането им, и на стари години не можете да ги приемете.

Помнете: златото и в калта е пак злато; медта и на царската маса пак е мед. Щом излезе от калта, златото веднага изменя своите възгледи за живота. То разбира, че има нещо ценно в него, на което

всякога може да разчита. И медта, като излезе от царските условия и се изложи на влиянието на атмосферния въздух, веднага изменя възгледите си. Тя разбира, че стойността ѝ не се крие в нея, но в условията, при които се намира. Ценни неща, в абсолютен смисъл на думата, са онези, които не изменят свойствата си и при лошите, и при добрите условия. Златото и в калта, и на царската маса, има една и съща цена. Следователно, ако кажете, че човек е излязъл от Бога, а същевременно мислите, че нищо не може да стане от него, вие имате криви разбирания и вървите по пътя на кривите линии. Едно от двете трябва да допущате: или, че сте излезли от Бога, или, че не сте излезли от Него. Ако приемете, че сте излезли от Бога, вие имате велико бъдеще, от вас ще излязат истински човеци. Ако приемете, че не сте излезли от Него, ще знаете, че каквито усилия да правите, от вас нищо няма да стане. – Светът не е направен, както трябва. – И това е криво разбиране. Бог е създал света. Щом е така, светът е създаден разумно. Ако има нещо криво, неправилно в живота, то се дължи на човешкия свят. Човек сам е изопачил своя свят и сам трябва да го изправи.

Когато се говори за прави и криви линии, ние разбираме прави и криви възгледи, които се проявяват чрез човешкото съзнание. Както вижда човек, така мисли. В този смисъл, правите и кривите линии наричаме очи на съзнанието. Който се разглежда само външно, казва: Какъвто съм отвън, такъв съм и отвътре. За да бъде заключението ви правилно, вие трябва да виждате едновременно и външно, и вътрешно. Тогава ще разберете, че ако сте злато, заровено в калта, външно можете да бъдете нечисти, но вътрешно сте чисти и ценни.

Само любовта вижда нещата и външно, и вътрешно. Затова казваме, че любовта осмисля живота. Вън от човека, вън от живите същества любовта не може да се прояви. Ето защо, когато се казва, че любовта осмисля живота, вие веднага ще помислите за някое живо

същество – цвете, животно или човек. За каквото помислите, такова направление ще вземе вашето съзнание. Ако можете да мислите за любовта, без да я свързвате с някое същество, това значи да проникнете в цялата слънчева система. Достатъчно е да помислите за любовта, за да обиколите всички планети. Това значи, да имате ясна и пълна представа за любовта. Който разбира любовта, той има всичко на разположение. Каквото пожелае, моментално го придобива. Защо? – Защото любовта се проявява в настоящето. Тя няма отношение към миналото и към бъдещето. Любовта не се занимава с велики работи. Тя няма пред вид високи служби. Да заеме човек високо обществено положение, това значи, да раздели окръжаващите на два лагера и да предизвика между тях спор. Те започват да спорят, какъв е човекът, който заема високия пост, дали е знаменит, виден или обикновен. Каквото положение и да заеме човекът на любовта, той всякога служи на другите. Той има пред вид първо интересите на своите ближни. Себе си оставя на последно място.

Кой цвят символизира любовта? – Белият и розовият. Белият цвят е символ и на чистотата. Първото пролетно цвете е кокичето. То е символ на чистота. Каква е разликата между кокичето и минзухара? Кокичето е бяло, а минзухарът – жълт и лилав. Кокичето има луковица, а минзухарът – грудка. На какво се дължи белият цвят на кокичето? Изобщо, коя е причината, че различните цветя са различно обагрени? – Белият цвят на кокичето се дължи на студа. Понеже то се явява рано през пролетта, когато е още студено и слънцето грее слабо, тогава няма условия за образуване на багрилни вещества. Белият цвят на кокичето не е бяла боя, но въздух, който прониква в клетките му. Естествениците казват, че багрите на цветята се дължат на условията, при които се развиват. Също така климатът определя цвета на животните. Северните животни – мечки, елени, зайци са повечето бели. С промяната на температурата се изменя цветът на животните.

Това е закон, който има отношение и към човека. Като знаете този закон, вие можете сами да си въздействувате. Например, оплаквате се от студ. Какво трябва да направите против студа? – Да увеличите любовта си. Безлюбието внася студ в човешкия организъм, а любовта – топлина. Някой се оплаква от тъмнина в съзнанието си. Щом му е тъмно, нищо друго не остава, освен да си купи една свещ и да я запали. Като увеличи светлината си, съзнанието му се прояснява. Ще кажете, че когато вътрешната светлина и топлина в човека се увеличават, положението му се подобрява. Не е въпрос за подобряване на положението, но човек трябва да решава задачите си правилно. Какъв смисъл има подобряването на прасето, ако го чака нож? В такъв случай, по-добре да е слабо, но да живее, отколкото угоено и да умре. И за човека е същото. По-добре е да бъде слаб и да живее, отколкото да е изхранен и да умре. Животът се предпочита пред смъртта. Като живее, човек има възможност да учи, да придобива опитности.

Сегашните хора се нуждаят от нови възгледи, от ново разбиране на нещата, за да различават същественото от несъщественото. И природата прави усилие да измени условията, да преобрази живота на съществата, за да намали страданията им. Пертурбациите, които стават в нея, имат за цел да изменят посоката, по която хората се движат, за да бъдат щастливи. Щастието се придобива по много пътища, а не само по един. Много пътища, много линии водят човека към щастието. Те се наричат живи линии на съзнанието. По тях се изучават Божествените закони, които действат в човешкия живот. Вън от живите линии, човек се натъква на мъртви линии, остатъци от живота, които съставят предмет на мъртвата наука. Който се занимава с мъртвата наука, обича да се рови в миналото си, да види, че в някое минало съществуване е бил цар. Какво печели той, ако знае, че някога е бил цар? Ако, като цар, е прекарвал в съмнения и страх, че

неприятелите му ще го убият, за предпочитане е положението на обикновения човек. Ако си обикновен човек и в лицето на всички, които срещаш, виждаш свои приятели, радвай се на положението си. Няма по-голямо благо в живота, да виждаш в човека свой брат и приятел. За предпочитане е да бъдеш здрав и сам да си услужваш, отколкото да си болен и други да ти услужват.

Какво означава думата „болен“? Тя е образувана от две срички: бол и лен. Сричката „бол“ означава изобилие, а „лен“ – мързел. Значи, човек боледува по причина на изобилие или на пресищане в живота. Думата „здраве“ е образувана от сричките „здра“ и „ве“. Значи, здравият „здра, дра“ обича да одира кожата на хората, или да съблича кожуха им. Понеже той е пълен с енергия, лесно може да спре човека на пътя и да му одере кожата. В известни случаи, болният се предпочита пред здравия. Болният е честен човек, на никого зло не прави, освен на себе си. С какво си причинява пакости? – С мързела.

Като ученици, вие трябва да изучавате растенията, да се ползвате от тях, да ги разбирате като символи. Казвате, че кокичето е красиво. В какво се заключава неговата красота? – Във венчето му. Освен на чистота, кокичето е символ и на мекота. То е срамежливо, затова навежда главата си надолу, като образува една крива линия, подобна на поклон. Така, именно, кокичето се покланя на минзухара, който съдържа електричество. Кривата линия на неговия поклон е магнетична. Значи, кокичето представя мекота, а минзухарът – твърдост. Кокичето е щедро, всичко раздава. Това е качество на белия цвят. Минзухарът предава повече електричество, бодрост, твърдост на човешкия характер. Затова се казва: Ще бъдеш мек и чист като кокичето, а твърд и смел като минзухара. За да придобиете тези качества, ще отидете при кокичето и минзухара, да слушате лекцията, която ще ви предадат. После ще си кажете: Днес слушах лекцията на двама нови професора – кокичето и минзухарът.

Всички хора се нуждаят от нов начин на мислене. Ще кажете, че животът е тежък, че хората се нуждаят от пари. Парите представят движение. Щом имаш някаква идея, ще се движиш и пари ще имаш. Как ще се движиш – по прави или по криви линии, това зависи от твоето съзнание. Който е излязъл от Бога, знае точно направлението, по което се движи и придобивките, които ще има. Това значи, да мисли човек право и да разсъждава по нов начин. Новото иде и всички трябва да се отворите за него, както се отваря цветът за слънчевите лъчи.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

30. Лекция от Учителя, държана на 19 април 1929 г. София – Изгрев

ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Размишление върху прилежанието.

От какво се нуждаят хората в живота си? От какво се нуждае младият? От какво се нуждае човек при ходене? – От крака. – За мислене? – От глава. – За слушане? – От уши. – За гледане? – От очи. – За живота? – От дишане. Ще кажете, че най-важна е мисълта. Не е така. Преди мисълта е дишането. Човек първо диша, а после мисли. Първо приготвя хляб, а после яде. Когато човек прави погрешки, мисълта и чувствата му идат на помощ, да му помогнат за изправяне на погрешките. Мислите и чувствата помагат на човека да се освободи от скърбите. Как ще помогнете на скръбния? Достатъчно е да го стиснете за врата, за да се освободи той от скръбта си. Той мисли, че скръбта му е голяма, но като го стиснете за врата, вижда, че може да се задуши. При това положение, малката скръб отстъпва пред голямата. Ако някой е радостен, по същия начин можете да отнемете радостта му. Щом го стиснете за врата му, той вижда, че животът му се свършва и радостта веднага го напуща. Значи, една и съща причина – стискането, произвежда два различни резултата: скръбта превръща в радост, а радостта в скръб.

Скръбта и радостта са състояния, през които минават всички хора. На тях се дължи промяната в отношенията им към Бога и към ближните им. Човек става радостен и весел от сън, но до вечерта все ще се намери някой, който да стисне ума или сърцето му, да му причини някаква болка. Достатъчно е да срещнете една ваша

другарка, която да ви покаже един, два, три или повече пръста. Ако ви покаже един или два пръста, това показва, че сте пропаднали на изпита. Вие ставате скръбна и недоволна. Ако ви покаже три, четири, пет или шест пръста, това показва, че сте издържали изпита и сте минали в по-горен клас. Колкото по-висока е бележката, толкова по-голяма е радостта ви. Показването на пръстите не е нищо друго, освен мълчалив разговор между хората. Който разбира този език, може да се радва или да скърби. Който не го разбира, може да вижда пръстите, без да прави някаква връзка. Докато е жив, човек ще вижда един или няколко пръсти, които ще му показват как е издържал изпитите си.

Кой човек наричаме млад? Докато Сатурн не се е проявил в човека, докато е весел, той е млад. Щом Сатурн се прояви в него, той е стар. – Доколко години човек е млад? – И стогодишен да е, щом е весел, разположен, той е млад. Който пада духом, не е млад. В този смисъл, всеки сам може да си отговори, млад ли е, или стар. Ако раните ви заздравяват лесно, това показва, че мислите и чувствата ви са добри. При това положение вие минавате за млад човек. Онзи, на когото раните не заздравяват лесно, е стар. Лекарите ще кажат, че причината на това е нечистата кръв. Ние вадим друго заключение, а именно: старият има нечиста кръв. На младия кръвта е всякога чиста. Тъй щото, ще знаете, че старостта не е нито във външния израз на човека, нито в годините, но в нечистата кръв. Стар човек е онзи, който се спъва от злото. Който не се спъва от злото, е млад. Младият е добър, старият – лош; младият е силен, старият – слаб.

Хората трябва да се откажат от външното гледане на нещата. Някой, например, минава за религиозен, защото се моли по няколко пъти на ден. Това е външно, механическо отношение към Бога. Това е външна връзка. Така се връзват хората с въжета, когато минават през опасна планинска местност. В духовния свят въжета не съществуват. Там не можете да обсебите никого. Там не се допущат никакви

престъпления, никакви обиди. Как ще обидят някого, когато в речника им не съществуват обидни думи? Докато сте на земята, ще се обиждате, защото речниците на хората са пълни с обидни и горчиви думи. Обаче, щом влезете в духовния свят, между ангелите, трябва да се откажете от стария си живот. За да се приготвите за ангелския свят, трябва още на земята да възприемете идеята, че Бог живее във вас и вие живеете в Бога. Не приемете ли тази идея, и млади, и стари ще се вкисвате. За да не изпадате в това положение, от всички се изисква правилна обхода към Първата Причина, към ближния и към себе си. Така ще дойдете до онова вътрешно разбиране на живота, което представя идеал на човешката душа.

За следния път всички ще напишете по едно любовно писмо до някой гостилничар, когото често посещавате. Вие знаете, какви ястия готви той, каква обхода има към клиентите си. От отношенията му към клиентите, вие ще опишете неговия портрет, ще му направите характеристика и ще завършите писмото си с излияние към ястията му. Писмото ще бъде добре написано, на хубав език и съдържателно. – Защо хората крият любовните си писма? – Защото се страхуват да не останат неразбрани. Всеки, който се опитал да изкаже любовта си устно или писмено и не са го разбрали, се счита за мъртъв. Той е изгубил любовта си. Ето защо, който люби, трябва да мълчи като риба.

Представете си, че млада, красива мома се влюбва в един княз. Ако е разумна, тя няма да изкаже любовта си. Ще ходи скромно облечена, да не я забележи той. Скромното облекло показва, че тя обича работата, обича живота и това я задоволява. В любовта си тя не е сама. Да любиш, това значи, да си свързан с много души, които любят. И слънцето е свързано с много слънца. То свети, защото не е само в света и защото има за кого да свети. Бъдете и вие като слънцето и като младата мома, да обичате живота, да работите и да

светите за другите същества, а не само за себе си. Светията, момата и момъкът, които любят Бога, си приличат. Предадени на своята идея – служене на Бога, те забравят себе си. Обличат се чисто, спретнато, но скромно. Без да искат, те обръщат внимание на хората, всеки се спира да ги гледа. Те са вътрешно облечени, вътрешно красиви.

Темата, която ви дадох, да напишете по едно любовно писмо до някой гостилничар, има широк смисъл. Под „гостилничар" разбирам човек, който върши работата си с любов. Той може да бъде учител, професор, проповедник, съдия и др. На каквато служба да сте, вие имате клиенти, както гостилничаря. От тях ще си изберете няколко, с които ще работите. Като свършите една работа с любов, започвате друга. Докато свикнете с новата работа, вие скърбите и се измъчвате. Изобщо, на две скръбни състояния иде едно радостно. И обратно: на две радостни – едно скръбно. Защо радостта се замества със скръб? – Защото е дошла отвън, от хората. Човешките радости се губят, а Божествените – никога. Човек трябва да се радва на неща, които произтичат от самия него, а не на неща, които идат от окръжаващите. Разчитайте на оръжието, което носите в себе си, а не на външните оръжия, направени от метал. Давид предпочете да излезе на борба с Голиата със своята прашка, а не с оръжието, което Саул му предложи. Не разчитайте на външните условия, нито на приятелите си, но на силите, които са вложени във вас.

Като размишлявате върху лекцията, спомнете си случаи от живота си, когато на две скръбни състояния сте имали едно радостно и на две радостни – едно скръбно.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

31. Лекция от Учителя, държана на 26 април 1929 г. София – Изгрев

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ МЕТОДИ

Размишление върху добрите придобивки.

Чете се темата: „Любовно писмо“.

Думата „любов“ е динамична. Да любиш, значи да живееш и да градиш. Чистата, безкористна любов произвежда чиста радост. Например, благодетел поддържа един студент в университета. Той не иска нищо от студента, благодарение на което му дава свобода, да се прояви, както желае. Студентът се радва на свободата си, доволен е от своя благодетел. Той посещава редовно лекциите си, учи с радост. Обаче, един ден, като отива в университета, спъва се в един камък, пада на земята и си счупва крака. Сега той скърби, че се лишава временно от възможността да посещава университета. Като оздравее, нова радост го очаква. Той боледува, но проверява закона, че на две радости иде една скръб и на две скърби – една радост.

Различни са случаите в живота, при които човек може да провери този закон. Ако студентът е способен и се възгордее, без да счупи крака си, пак ще провери закона. Той започва да си въобразява, че знае почти като професора си, с което го настройва против себе си. Един ден професорът му дава мъчна задача и го скъсва. След време, като съзнае погрешката си, студентът изправя своето поведение и професорът му помага да издържи изпита си. Така студентът преживява две радости и една скръб. Понякога хората сами си създават скърби и страдания. – Как? – Като преувеличават нещата. Някой преживее едно нещастие, изгуби разположението си и казва: Няма по-нещастен човек в света от мене. – Това не е вярно. Като сравнява положението си със свои приятели, възможно е той да е по-нещастен от тях, но в никой случай не е най-нещастен човек в света.

Да се мисли така, то е все едно да вярвате в израза: „Яйце да хвърлиш, няма къде да падне“.

Като ученици, вие трябва да разсъждавате правилно, да виждате истинската стойност на нещата. Например, имате числата 1 и 2. Външно, те не се различават много. Двойката е с единица по-голяма от числото едно. Обаче, ако тези числа са величини с различни стойности, разликата между тях ще бъде голяма. Диамантът е скъпоценен камък и рубинът е скъпоценен камък, но те се различават по стойност не с единица, а с много повече. Имате два коня: единият е от арабска порода, а другият – от обикновена. И между тях разликата е голяма. Имате двама приятели: единият е богат и учен, а другият – беден и прост. И те се различават един от друг. Тъй щото, когато се произнасяте върху известни предмети, трябва да имате ясна представа за тяхната стойност и съдържание. Това се познава, когато ги изгубите. Промяната, която става в съзнанието ви, показва, каква е цената на загубения предмет. Ако загубите скъпоценен камък, ще страдате по-малко, отколкото при загуба на коня. Ако загубите приятеля си, ще страдате повече от загубата на коня. Скъпоценния камък можете да продадете; коня можете да продадете, но можете и да си служите с него. Приятеля си не можете да продадете; той струва над всичко. Той е жива душа, която не може с нищо да се смени. Ще кажете, че приятелят не се губи. Изключение е, наистина, човек да изгуби приятеля си, защото връзката между приятелите е любовта. А любовта съществува и на този, и на онзи свят. Да допуснем, като изключение, че е възможна тази загуба. В такъв случай, скръбта ще бъде голяма.

Съществуват ли изключения в света? – В човешкия живот съществуват изключения, но в Божествения няма изключения. И тогава казваме: Невъзможно е безсмъртни родители да родят смъртни деца. Невъзможно е гениални родители да родят идиоти-деца.

Невъзможно е глупави родители да родят умни деца. Изключенията идат само като последствия на човешките грехове. Погрешки съществуват във физическия живот на хората. Затова, именно, казваме, че изключенията съществуват само във физическия свят.

Говорим за безсмъртна майка и за безсмъртен баща. На какво се дължи безсмъртието? – На добродетелите и способностите на човека. – Защо? – Защото само те го следват във вечността. Някой говори за безсмъртие, а същевременно прави хляб от трици, или баница от развалено брашно. Хлябът от триците не може да нахрани човека. От каквото брашно да са триците, той все гладен ще бъде. Нито развaленото брашно ще задоволи човека. Ако искате да направите хубава баница, нужно ви е прясно брашно и чисто масло. Който се храни физически, духовно и умствено с чиста и доброкачествена храна, в него има условия за безсмъртие. Ще кажете, че ако не сте безсмъртни, поне първи да бъдете в живота. Това е възможно само при условие, всеки да работи в своята област и на своето място. – Да бъдем богати. – Можете да бъдете богати, ако сте готови да носите големи мъчнотии. Богатият е пълна кесия, а бедният – празна кесия. Коя кесия се отваря най-много? – Пълната. Всички се интересуват от пълната кесия, а не от празната. Някой казва, че сърцето му е обременено, иска да си почине малко. Лесно ще си почине, ако изпразни сърцето си от желанията на света. Те го обременяват и го правят неспокоен. Сърцето му е пълна кесия, която трябва да се изпразни. Лесно се празни каса, но как ще се изпразни сърцето от своите желания? То е подобно на шише, което може да се пълни и празни с известно съдържание. Сърце, пълно с желания, е подобно на магнитен полюс, който се привлича от магнита. За да не се привлича, то трябва да се освободи от всички желания, които, подобно на железните стърготини и железните предмети, го правят магнитен полюс.

Това състояние на изпразване наричаме изолиране на човека от света на желанията. Попаднете ли в този свят, нищо друго не ви остава, освен да събуете обущата си и да продължите пътя си бос. За предпочитане е бос да вървиш, отколкото да се залепят обущата ти на магнита на желанията, отдето с години не можеш да се освободиш. Не е лошо да има човек желания, но не трябва да им се поддава, да го водят при големия магнит, от който не може да се отлепи. За учения този магнит не е опасен, но за невежия е опасен. Да допуснем, че магнитът е поставен на Витоша и привлича хората от 10-15 км. разстояние. Ученият ще подкове обущата си с железа, да го привлече магнитът отдалеч и, като стигне на върха, ще ги събуе и ще започне свободно да се разхожда на планината, да прави научните си изследвания. – Как ще се върне назад? – Бос. Той ще остави обущата си на магнита, ще се върне бос, но свободен и богат със знания. Невежият ще остане на планината, не може да се върне назад и знания няма да придобие. Той не може да си представи, че като е отишъл обут, може да се върне бос. Човек постоянно се запитва, как да нареди живота си. – Много просто: или като учения, или като невежия, т.е. или ще отиде обут и ще се върне бос; или ще отиде обут и като се привлече от магнита, ще се върти около него с години, докато дойде някой отвън да го освободи.

Съвременните хора имат всичко на разположение и, въпреки това са недоволни от живота си. Те се намират пред богатата трапеза на природата и постоянно негодуват. Защо са недоволни? – Защото се сравняват едни с други. Всеки иска да бъде богат, учен, щастлив, да заема първо място. Първото място не разрешава въпросите на живота. Както не можете да разделите числото пет на две, на три и на четири без остатък, така има въпроси, които не се разрешават нито с богатство, нито със сила, нито с ученост. Има явления в природата, които, преди да се разрешат, трябва да се преведат. Без превод те не

ви интересуват. А всяко нещо, което не ви интересува, няма смисъл за вас. Като се натъкнете на такъв въпрос, казвате, че не обичате да се занимавате с него. Не че не обичате, но не можете. Ако питате сламката, защо не слиза до дъното на водата, и тя ще каже, че не обича да прави това. Не че не обича, но не може; теглото ѝ не позволява да слиза до дъното на реката. Златото пък ще ви каже, че не обича да остава на повърхността на водата. Не че не обича, но не може; теглото му е голямо и го заставя да слиза до дъното на реката. Бедният е на повърхността на водата, а богатият – на дъното. Направете превод, при какви условия човек трябва да бъде сламка и при какви – злато. Когато морето е бурно, бъдете подвижни и леки като сламката, за да можете да се движите по повърхността на водата, без да се удавите. Когато морето е тихо, бъдете като златото, скрийте се на дъното, да не ви оберат крадци и разбойници. Когато иска да възпитава човека, и природата си служи с тези символи – сламката и златото. Сламката е радостта, златото – скръбта. Природата изпраща на човека радости и скърби, да се учи от тях. Обаче, малцина използват разумно радостта и скръбта. Сламка имат, не я оценяват, злато имат – и него не оценяват. Радостите и скърбите минават и заминават край тях, без да ги използват. Нещата трябва да се осмислят. Само така човек ще разбере, какви богатства се крият в радостта и в скръбта. Хората не могат да се ползват от благата, които им се дават, защото мислят за старини. Те търсят начин, как да се осигурят, да си създадат добро материално положение, че на старини да благуват. Това е криво разбиране. Използвайте разумно днешния ден. Той носи блага и за бъдещето. Всеки ден, разумно преживян, осигурява бъдещия.

Днес хората са недоволни, страдат, измъчват се, защото не знаят, с какви методи да си служат. Има два вида методи за работа и за постижения: външни и вътрешни. Външните методи са за работа и за

учене, а вътрешните – за мисъл и за молитва. Ако първо си се молил и мислил, след това ще впрегнеш ралото и ще ореш. Ако първо си орал и разработил почвата, после ще се молиш и ще мислиш. Някой се моли за дъжд и не работи. Друг пък оре и копае, без да се моли. Като дойде дъждът, първият казва: Бог послуша молитвата ми, затова заваля дъжд. Вторият казва: Ако аз не бях работил, твоята молитва нямаше да помогне. Кой е прав? – Двата метода трябва да се приложат от един и същ човек. Ще се молиш и ще работиш едновременно, или ще работиш и ще се молиш. Остане ли един само да се моли, а друг само да работи, резултатите не са добри. Всеки трябва да бъде творец на съдбата си. Това се постига чрез мисъл, чрез молитва и чрез работа.

Упражнение. Двете ръце се поставят отпред на гърдите, с допрени пръсти. Разтваряне на ръцете настрана и бързо движение на китката. Сваляне на ръцете до земята, като че гребат. Свиване на ръката в юмрук, бавно издигане на ръцете и поставяне пред гърдите, в първото положение. Изнасяне ръцете настрана, с бързо движение на китката. Цялото упражнение се прави няколко пъти.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

32. Лекция от Учителя, държана на 3 май 1929 г., София – Изгрев

ДОБРАТА ДУМА

Размишление върху силата на живота.

Какво представя правата линия? – Граница на плоскостта. А плоскостта? – Граница на тялото. Когато правата линия става по-дебела и по-голяма, това показва, че тя се превръща в плоскост. Значи, правата линия е в движение. Има движения в материалния свят, в духовния и в умствения. Например, срещате двама приятели, които са в хармония помежду си. Докато са в хармония, движението между тях е незабелязано, отношенията им са отмерени. По едно време отношенията им се изменят. Единият от тях казва, че приятелят му се изменил към него. И вторият казва същото. И двамата започват да мислят по особен начин, съставят си особено мнение един за друг. Това показва, че хармонията помежду им е нарушена. Обаче, промяната в отношенията между двама души не показва още дисхармония. Чрез промяната може да се внесе нещо ново, което да увеличи хармонията между приятелите. Следователно, човек трябва да проверява промените, които стават в неговия ум и в неговото сърце, да знае, какви резултати произтичат от тях – хармонични или дисхармонични. Ако учителят е недоволен от ученика си и му каже, че нищо не знае, последният може или да се разгневи на учителя си, или да се съгласи с него. Ако се разгневи, отношенията към учителя му са дисхармонични. Ако се съгласи с него, той започва да учи добре, поправя слабата си бележка, мнението на учителя си и отношенията към последния стават хармонични. Лошо е положението на ученика, ако остане с мисълта, че учителят му е несправедлив и го е преценил неправилно. Тогава той престава да учи и върви към загуба. И учителят губи, и ученикът губи; учителят губи

едно на стоте, а ученикът – две, три и повече. Когато учител и ученик се борят, яйцето на учителят пострадва само от единия край, а на ученика и от двата края – и от острия, и от тъпия. Затова, като видят, че някой се бори с по-силен от него, казват му: Пази добре яйцето си, поне тъпият край да остане здрав. В заключение на това, казвам: Не докарвай обидите до крайния предел. Като дойдеш донякъде, върни се, да остане поне едно чисто място, на което да стъпиш.

Не докарвай обидата до крайния предел. Това е правило, чрез което си служат и лекари, и свещеници, и учители, и съдии. Като отиде при някой болен, на когото стомахът е крайно разстроен, лекарят му препоръчва абсолютен глад и от време навреме да употребява по една чайна лъжичка лекарство, разредено в малко вода. Болният пита, защо не трябва да яде. – Много просто, стомахът му трябва да се запази, да не отиде до крайния предел на неговото разстройство. Който мисли криво, казва, че лекарят не обича този болен, затова го лишава от ядене. Ако му даваше да яде, това показва ли, че го обича? Колкото е вярно едното заключение, толкова е вярно и другото. Ако акордът е хармоничен, това не показва, че тоновете, които го съставят, се обичат помежду си. И обратно: ако акордът е дисхармоничен, т.е. ако тоновете са в дисонанс, това не показва, че се мразят. В музиката и дисонансът, и съзвучието са еднакво необходими. Така светлината и топлината са необходими за живота. Отде произлиза светлината? – От знанието и от науката. Затова казваме, че знанието носи светлина и сила. Понякога светлината изсушава нещата, понякога ги опорочава. Например, докато не познаваш един човек, ти имаш добро мнение за него. Щом го познаеш, изменяш мнението си. Докато не познава материалното положение на своите клиенти, гостилничарят е добър и внимателен към тях. Щом разбере състоянието на кесията им, той изменя отношенията си към тях: към бедните става груб и невнимателен, а

към богатите увеличава вниманието и разположението си. Следователно, за предпочитане е гостилничарят да бъде невежа за кесиите на своите клиенти. Някой казва, че иска да знае всичко. – Не трябва да знаеш всичко. Какъв смисъл има да знаеш кога ще умреш или кога ще ти се случи някакво нещастие? Страшно е за човека да научи някаква новина изведнъж.

Един циганин-хамалин спечелил на лотария един голям параход. Завели го при парахода и му казали: Този параход е твой, на лотария го спечели. Като чул това той се стреснал изведнъж и полудял от радост. Трябвало да го подготвят, постепенно да свикне на радостта. Да го заведат при парахода и да го запитат: Харесва ли ти този параход? Какво би направил, ако ти го подарят? Най-после да му се каже, че този параход е негов. Големите изненади са опасни за съзнанието на човека. Напредналите същества се справят лесно с тях, но обикновените не могат да издържат големи напрежения. Понякога природата си служи с тях. – Кога? – Когато иска да кали човека. Така железарят кали желязото: нагорещява го силно и после го поставя в студена вода или обратно: силно изстуденото желязо туря в огън. Мисълта, която обхваща човешкото съзнание, се нуждае още от мекота и пластичност, да може гръбнакът ѝ да издържа и на най-големите бури и изпитания.

И тъй, никой не може да се произнася, че еди кой си го обича, или не го обича. – Защо? – Защото любовта съществува само като абсолютна проява на Бога. Човек не е проява на любовта, но чрез него тя може да се прояви. А Бог е Любов. Божественият свят е свят на светлина и на любов. Тъй щото, ако търсите светлина, там ще я намерите; ако търсите любов, пак там ще я намерите. Вън от този свят вие изпадате в мрак и в безлюбие. Ние говорим за възходящата любов, в която няма измяна. Ако говорите за любовта на промените, вие сте в друг свят. Тази любов наричаме низходяща. В тази любов

хората се влюбват и разлюбват. Докато са влюбени, те са готови на всякакви жертви. Щом се разлюбят, нищо не дават един за друг. Любов, в която има влюбване и разлюбване, е любов на илюзиите. Такава е земната любов. Докато е на земята, човек се движи в илюзии. На десет илюзии ще срещне едва една реалност. Ако избягвате илюзиите, нищо няма да ви остане. Илюзиите са като триците на брашното, но и без тях не може, все има с какво да се занимавате. Каквото представят играчките за децата, такова нещо са илюзиите за възрастните. Дълго време детето се занимава с играчките си. Следователно, и възрастният не може в един момент да се откаже от илюзиите си. Докато живее с илюзии, човек все още се държи за земята. Отнемат ли изведнъж илюзиите му, той ще полети в пространството, без да може да се спре. Страшно е това положение. То е все едно, да се качиш на балон и да отрежат връзките на балона. Дълго време ще викаш, но никой не може да ти помогне. Ще чакаш, докато балонът сам падне на земята. Всяко нещо може да бъде илюзия, но може да бъде и реалност – зависи от разбирането на човека. Бомбата е илюзия за онзи, който не я разбира, но реалност за онзи, който я разбира.

Някои казват, че илюзиите са сенки на живота. Лошо ли е да бъдеш на сянка? Лятно време, в големите горещини е добре да бъдеш на сянка, но зимно време сенките са опасни. Значи, илюзията е опасна, когато не е употребена на място. Други пък поддържат, че илюзията е подобна на рекламата. Както рекламата привлича вниманието на хората към нещо ценно, така и илюзията привлича вниманието им към реалността. Като седиш известно време под сянката на крушата, най-после ще обърнеш внимание и на самата круша. Сянката на крушата ще ви даде повод да правите научни изследвания. Като знаете това, не избягвайте илюзиите, но вървете постепенно към реалността на живота. Учените, по линиите в

спектроскопа, познават, дали две тела в пространството се отдалечават едно от друго, или се приближават. Външно, отдалечаването и приближаването не се забелязват, но по линиите лесно се определят. Също така се определя и бързината на това отдалечаване и приближаване.

Илюзии съществуват и в мислите, и в чувствата на човека. Например, някой ученик или студент се готви за изпит и си въобразява, че ще го издържи за шесторка, но получава едва тройка. Явява се на друг изпит и очаква да бъде скъсан, а всъщност, получава добра бележка. Това са илюзии на неговите мисли и чувства. В заключение казвам: Който печели в началото, накрая губи. И който губи в началото, накрая печели. Не е голямо нещастие, че ученикът или студентът е пропаднал на изпита си. Когато влезе в реалния свят, тогава ще има ясна представа за нещата; тогава ще разбере кое му носи щастие. Щом е така, не казвайте, че знаете това или онова. Истинско знание е това, което ви следва навсякъде. Някой казва за себе си, че е добър математик, но не може да си служи с математиката. – Защо? – Защото не се упражнява, не работи с нея. Друг казва, че е силен, но силата му изневерява. Той не се упражнява, не работи физически и всеки ден губи силата си. Когато човек губи силата, знанието си, това показва, че се намира под влиянието на други закони. Всеки иска да бъде свободен, самостоятелен, никой да не му влияе. Това е невъзможно. Например, някой решава една задача, иска сам да я реши. Така той усилва своята самоувереност, но, в края на краищата, пак не е самостоятелен. Стотици хора преди него са решавали същата задача, мислили са върху нея, и той върви по отъпкан път – не е самостоятелен и независим. Той се влияе от мисълта на онези, които са работили преди него. – Не искам да се свързвам с хората, не искам да правя връзки. – И това е невъзможно. Ще правиш връзки с хората, с храната, с дрехите си и т.н.

Едно е важно за човека: всяка връзка да му предава нещо. Връзваш обущата си, да се държат добре за краката. Връзката е минус, ползата от обущата е плюс. Ако плюсът е по-голям, минусът е на място. Храната е минус, товар; ползата от храната е плюс. Природата започва с минус и свършва с плюс. Като се роди, детето започва да диша, да се храни – изразходва енергия – минус е това. Въздухът, водата, храната му предават нещо – това е плюс. Има външна и вътрешна пасивност – минус; има външна и вътрешна активност – плюс. На пасивността отговаря активност. Някой човек е външно пасивен, вътрешно – активен. И обратно: някой е външно активен, вътрешно – пасивен. Казват, че този човек има инициатива. Той може да има инициатива, без да свърши някаква работа. Друг пък няма инициатива, но, като започне да работи, свършва работата си. Добре е човек да има инициатива, добре е да бъде индиферентен, но само за някои неща. Философът, обаче, се интересува от всичко, но не купува всичко. Правете и вие същото: всичко наблюдавайте, от всичко се интересувайте, но малко купувайте – не се товарете много.

Представете си, че искате да знаете кога е създадена Витоша. Какво ще придобиете от това знание? И да знаете, кога е създадена Витоша, вие не я познавате в началото. Като млада, на една година, тя е била красива, напета. Днес е стара баба, набръчкана. Понеже я виждате като баба, за вас е важно да знаете, какви богатства крие в себе си. Внуците се интересуват от баба си дотолкова, доколкото тя е скрила някакво богатство за тях. Какво по-голямо благо може да очакват, ако бабата даде на всяко внуче по няколко килограма злато? Златото осмисля живота. То е най-добрият проводник на живота, на праната, на жизнената енергия. Който има повече злато в кръвта си, той се радва на повече живот. Ако златото в човека е малко, той често боледува. И в астрологията златото се разглежда като проводник на

живота. Духовната наука разполага с формули, чрез които се привлича златото.

Едно момиченце минавало често край кантората на един банкер, спирало се, разглеждало жълтиците на прозореца и си казвало: Бог да ти помогне да спечелиш два пъти повече злато. На другия ден пак се спирало пред прозореца и пожелавало на банкера да спечели три пъти повече злато. Колкото пъти минавало, всякога му пожелавало да има по-голяма печалба. Банкерът забелязал, че когато момиченцето се спирало пред прозореца, печалбата му се увеличавала. Един ден той извикал момиченцето вътре и го запитал, какво си шепне, когато се спира пред прозореца му. То отговорило: Пожелавам ти всеки ден по-големи печалби. Той благодарил, дал му няколко жълтици и го поканил да дохожда често при него.

Следователно, който иска да придобие органическо злато в кръвта си, нека всеки ден, като минава покрай някой банкер, да му пожелава да печели двойно, тройно, четворно повече, отколкото по-рано е печелил. Всяка светла и възвишена мисъл, често повтаряна, чистосърдечно и безкористно, предава нещо на човека. Природата възнаграждава човека за всяка добра дума, за всяка добра мисъл, отправена към някого. И обратно: ако човек пропусне да каже една добра дума, или да пожелае добро на някого, природата го наказва. Една добра дума, казана на място, отваря сърдцето и на най-големия скъперник. Така може човек да си помага и при различни заболявания. Ако сте хремави, мислете за здравето. Често повтаряйте мисълта „аз съм здрав“ и в скоро време хремата ще ви напусне. Здравият често мисли за болестта и я привлича. Правете точно обратното: мислете за здравето, за да го привлечете и усилите и да се освободите от болестта. Разумното, доброто, великото в човека е в състояние да се бори с микробите, които причиняват болестите.

Прилагайте добрите и положителните думи и мисли като формули, с които можете да си въздействате. Ако си песимист, повтаряй по няколко пъти на ден думите: Аз съм оптимист. Ако си нарушил мира си, повтаряй думите: Аз имам вътрешен мир. Прилагайте положителното на мястото на отрицателното, доброто на мястото на злото, правдата на мястото на неправдата и така ще изправяте погрешките си.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

33. Лекция от Учителя, държана на 10 май 1929г., София – Изгрев.

ЕДИНСТВО В ЖИВОТА

Размишление върху жизнените токове в природата.

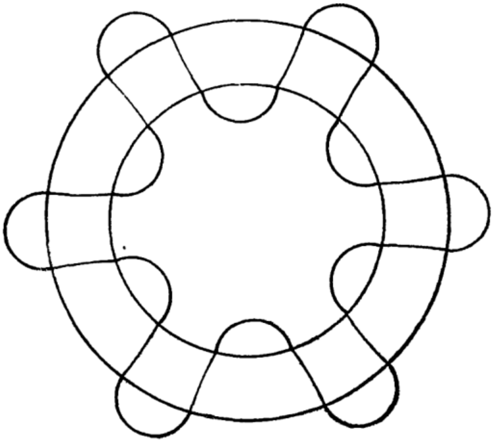

Фиг. 1

Какво представя геометрически **Фигура 1**? – Две концентрични окръжности. Тук има само две концентрични окръжности, а те могат да бъдат без брой. Около окръжностите може да се прекара една крива, вълнообразна линия. Такава система от концентрични окръжности и криви линии, съществува и в природата. Слънчевата система е построена върху същия принцип. Слънцето е центърът, а планетите се движат около него в кръг. Коя е причината за образуване на крива линия между два кръга? Ще кажете, че кривите линии се образуват механически. В същност, и механическите движения имат свой психологически, вътрешен произход. Причината за тези движения е вътрешна. В природата се забелязват криви линии и при образуване на планините и долините. Някои учени обясняват образуването на кривите линии с огъването на пластовете. Това

обяснение за природата е донякъде вярно. Обаче, какво обяснение ще дадете за кривите линии на предмети, направени от човешка ръка? За да се огъне една линия, върху нея са действували две разумни същества. На места разумните същества са били по-силни от теченията в природата, а на други места природните течения са били по-силни от разумните същества. Така се е образувала кривата, вълнообразна линия.

Известно е, че когато една линия се огъва и пресича кръговете хармонично, всякога се забелязват две места, в които действат токовете на природата: едното място е отрицателно, а другото – положително. Тези места отговарят на две противоположни действия – на събиране и на изваждане. Тези процеси вървят успоредно. Затова казваме, че дето става събиране на сили, там става и изваждане. От друга страна, дето става умножаване на силите, там се явява и деление. Разликата между тези действия е в бързината на тяхното извършване: събирането е бавен процес, а умножаването – бърз. Изобщо, бавните процеси в природата се извършват чрез действията събиране и изваждане, а бързите – чрез умножаване и деление. И в обикновения живот хората си служат със същите действия. Например, домакинята събира жито и го туря в тенджерата да се вари. След това взема лъжица и вади свареното жито. На трапезата са поканени гости, всички очакват да се сложи вареното жито. Домакинята дели житото, т.е. разпределя го в толкова чинии, колкото е числото на гостите. Домакинята е разумното същество, което събира, изважда и разпределя житото.

Всяка страна е съставена от общества. Държавата, т.е. страната е центърът, а обществата се движат около нея в концентрични кръгове. Някои общества са партийни, други – научни, трети – духовни и т.н. Хората, които влизат в обществата, представят кривата линия. Като минават от една партия в друга, от едно научно или духовно

общество в друго, те образуват огънатата крива линия. Често слушате да казват за някой човек, че се огънал, т.е. минал от една партия в друга. Казват още, че той променил боята си. Някога е добре човек да промени боята си. Например, добре е черното лице на човека да стане бяло. Белият цвят е плюс, а черният – минус. Друг е въпросът, ако белият цвят се промени в черен. Това означава обезценяване, падане, извършване на някакво престъпление. Престъплението е вън от гамата на цветовете. Черният цвят не съществува в спектъра. Ако си червен, жълт, син, портокалов, зелен, виолетов цвят, ти си в естествените процеси на природата. Излезеш ли от тези цветове и влезеш в черния, ти излизаш от границата на естествените цветове. Има два черни цвята, които са граници на другите цветове: долен черен цвят – положителен и горен – отрицателен. Докато се движи между двата черни цвята, човек не прави престъпления. Щом излезе от тези граници, той влиза в света на тъмнината, на злото, на разрушаването и започва да върши престъпления.

Какво представя престъплението? От гледището на юриспруденцията, престъплението е нарушаване на известни закони. В този смисъл, престъпления се вършат във всички области на живота. И в музиката има престъпления. Ако вземеш фалшив тон, ти си извършил вече престъпление. Всяко престъпление води след себе си наказание. Ако не пееш правилно, първо ще те мъмрят; не се ли изправиш, ще те изпъдят навън. И при писането се вършат престъпления. Там се говори за погрешки, а не за престъпления. Имената са различни, а всъщност и погрешките носят наказания, както престъпленията. Ако ученикът не знае къде да туря а, е, и, ъ, и ако не знае местата на препинателните знакове, той прави повече или по-малко погрешки, за които учителят го наказва. В този случай наказанията са слабите бележки. Забелязано е, че след всяко престъпление, в човека се изменят цветовете, както и ритмуса на

неговото сърдце. Същевременно се изменят и движенията му, стават неправилни и дисхармонични. Вижте, как върви престъпникът и какви движения прави. Ще кажете, че се страхува да не го хванат. Причината за дисхармонията в него не е страхът, но изгубване на естествения ритмус на движенията му.

Какво се образува при огъване на правата линия? – Долини и върхове. В планинските върхове текат положителни енергии, а в долините – отрицателни. От върховете към долината слизат няколко вида енергии: светлинна, магнетична и електрична. Като минават през етера, тези енергии се отклоняват от своя път, което показва, че етерът не е навсякъде еднакъв, значи, има различна гъстота. Както в природата кривите линии се движат около кръгове и ги пресичат, така и в човешкия живот, между две състояния, между две мисли или между две чувства – положителни и отрицателни, всякога се явява трето. Например, някой те обича – това е единият кръг; друг те мрази – вторият кръг. Кой от двата кръга е отвън или отвътре, не е важно. Те менят местата си. Важно е между двата кръга да се образува кривата, вълнообразна линия на вашата мисъл, която да примири двете състояния на обич и омраза и да създаде трето, равновесно състояние.

В какво се заключава разликата между обичта на хората? – В дължината на окръжността. Ако обичта е външният кръг, дължината на окръжността, т.е. кривата линия е по-голяма, удължена; ако обичта е вътрешният кръг, дължината на окръжността е по-малка, т.е. кривата линия е съкратена. Същото се отнася и до омразата. Следователно, можем да кажем, че даден човек се движи по линията на удължената обич, а друг – по линията на съкратената обич. По какво се различават двата вида обич? – По методите, с които си служат. Кажете ли на някого, че се движи по удължената или по съкратената линия на омразата, това означава два различни метода на действия.

Като разглеждате **Фигура 1**, тя представя статическо положение на силите. Такова е положението на всички фигури и тела в статичната, т.е. относителна геометрия. Дойдем ли до абсолютната, духовна, психическа геометрия, там всичко е в движение. Кръговете, със своите радиуси и диаметри, кривите линии – всичко се движи. Движението осмисля и одухотворява нещата.

Казано е в Писанието: „Целият свят лежи в лукавия." Ако разглеждаме тази мисъл буквално, тя представя статическо положение на истината. Тогава где е Бог? Абсолютното добро е в центъра, а относителното добро и зло образуват кривата линия, която пресича вълнообразно кръговете. Както има два концентрични кръга (Фиг. 1), така може да има и две криви линии: едната е на доброто, другата – на злото. Докато се движи по линиите на относителното добро и зло, човек всякога се намира в противоречия, всякога ще бъде недоволен. Той мечтае за абсолютния център, за центъра на абсолютното добро, а въпреки това, се движи по кривата вълнообразна линия на относителното в живота. Например, млад, красив, образован момък търси работа. Той иска да бъде свободен, да се свърже с живота и по линиите на радиусите, да има отношение само с абсолютното добро, с центъра на живота. Обаче, като търси работа, той неизбежно минава по кривата линия. На пътя му застава млада, красива мома, която го увлича след себе си. Той намира работа, но изгубва идеала си. Никой не знае неговия идеал – абсолютния център на живота; той мечтае за него, въздиша, пише му писма и така прави усилия да върви по правите линии – по радиусите. Много центрове има в живота, но един е истинският. И змията се увива в концентрични кръгове, като туря главата си за център, но страшно е да попаднеш в този център. Тук действат нисши сили, които дебнат човека с цел да го използват и унищожат.

Мнозина се питат, кога ще се свършат противоречията. Те не се разрешават лесно. Ако се освободиш от противоречията на ума, ще попаднеш в противоречията на сърдцето: като решиш тези противоречия, ще попаднеш в противоречията на волята. Докато съзнанието на човека не се издигне, не влезе във високите области на живота, човек непрестанно ще минава от едно противоречие в друго. Докато кривата линия минава през кръга на ума, на сърдцето или на волята му, той всякога ще констатира отсъствие на връзка между ума и сърдцето си, между ума и волята, или между сърдцето и волята. Да възстанови човек връзката между ума, сърдцето и волята си, това значи, да възстанови единството между физическия, духовния и Божествения свят в себе си. Това се постига по пътя на самовъзпитанието. Създаде ли се тази връзка, кривата линия ще се измени. Тогава кръговете няма да се пресичат. Никакви нисши сили не могат да минат през тях. Следвайте пътя на светлината, която единствена минава през концентричните кръгове. Ако течението на светлината във вашия ум е по-силно, оставете го да минава там; ако течението на светлината във вашето сърдце е по-силно, оставете го да минава през сърдцето; ако пък течението на светлината във вашето тяло е по-силно, пуснете я да тече в тялото ви. Дето е най-силно течението, там да минава; дето е слабо, пазете го да не го изгубите.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? – Влиянието на кривата линия, която пресича кръговете. Тя постоянно обикаля живота. Има смисъл да обикаля човек, но да върши някаква работа. Ако бояджията само върти четката си, без да обръща внимание, къде и как я поставя, той не върши никаква работа, но само цапа. Трябва да изправи погрешката си, да боядиса нещо. Само тогава може да му се плати. В този смисъл, погрешките не са нищо друго, освен цапане. Изправянето на погрешките е художествено боядисване. Така

боядисва природата. Лошата дума е цапане с черна боя; добрата дума – боядисване с бяла боя.

Като слушате лекцията, едни ще кажат, че всичко разбират, а други – че нищо не разбират. Това е добре, но трябва да стане обмяна между едните и другите. Които разбират, нека дадат от своето разбиране на онези, които нищо не разбират. Които не разбират, нека дадат от неразбирането си на другите. Само така могат да съществуват отношения между хората. Ако се съберат такива, които всичко разбират, или нищо не разбират, те не могат да създадат връзка помежду си. В пътя на живота човек трябва да върви от положителните величини към отрицателните и обратно, от отрицателните към положителните. Така се образуват кривите линии на движението. Дето има криви линии, там усилено работят умът, сърдцето и волята на човека. Той мисли, чувствува, работи, прави изчисления, намира мястото на своите погрешки, на страха, и сам си помага.

Упражнение. Ще изпеете няколко пъти думата „слушам“. Така ще си въздействате при различни психически състояния.

Ноти!

Така ще изправяте кривата линия на вашия живот и ще вървите по радиусите на концентричните кръгове. Пейте упражнението с думата „слушам“. То ще ви помогне при самовъзпитанието. Пейте всички, работете върху себе си и вървете напред.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

34. Лекция от Учителя, държана на 17 май 1929г., София – Изгрев

ЗАКОН НА ДОВОЛСТВОТО

Размишление върху силата на живота.

Представете си, че класът ви разполага с капитал от пет милиона лева. Кое осмисля този капитал? – Онова, за което той може да се употреби. Отивате да купите жито, но ви казват, че то не се продава. Отивате да купите плат, и за него казват същото – не се продава. Искате да направите нещо с капитала, да го вложите в някакво предприятие, но ви казват, че няма материали за тази работа. Вие стоите с парите си и нищо не можете да направите. Докато нямахте пари, казвахте, че без пари не се живее. Сега имате пари, но нищо не можете да си купите, нищо не можете да направите с тях. Това е все едно, да се раждат в главата ви различни идеи, без да знаете, как да ги реализирате. Всяка идея има място, време и начин за прилагане. Докато не вземе пред вид тези неща, човек не може да реализира своите идеи.

Често се говори за човешки мисли и за човешки идеи. Каква е разликата между мисъл и идея и между мислене и идеализиране? Казват за някого, че мисли много, а за друг – че идеализира. По какво се отличава първият от втория? Някои не правят разлика между мислене и идеализиране. Представете си, че имате дълг от сто хиляди лева. За да изплатите дълга, какво трябва да правите: да мислите или да идеализирате? При това положение можеш ли да бъдеш идеалист? Щом става въпрос за дългове, ще мислиш, как да ги изплатиш. Идеализмът представя висок планински връх. Идеалистът се качва на него и оттам гледа красивите картини в живота. Мисълта пък представя процес на слизане и на качване. Тя се занимава с обикновените работи в живота. Кога мисли човек повече: когато

забогатява, или когато обеднява; когато е здрав, или когато е болен? Той мисли повече, когато обеднява и заболява. А бедността и болестта са принудителни процеси. Значи, мисълта е принудителен процес. Някой казва, че мисли много. Ако го бият, ако е болен, наистина, мисли; ако всичко му върви добре, той мисли малко. Значи, мисълта е силна, активна, когато човек се намира в отрицателни състояния. Чрез тях природата го заставя да мисли. Който има добра, силна мисъл, той не подозира, че е минал през големи мъчнотии и изпитания, докато се е научил да мисли. Човешката мисъл е изкупена с цената на хиляди скъпи жертви. Достатъчно е да видите своите минали животи, мъчнотиите и страданията, които сте преживели, за да разберете, колко скъпо струва вашата мисъл. Като знаете цената на правата и силна мисъл, благодарете за страданията, през които сте минали. Те са учители на човечеството. Те са научили човека да мисли. Въпреки това, той не е доволен, че страда.

Коя е причината за недоволството на човека? – Търсенето на лесния път в живота. Всеки иска да живее охолно, богато, да се задоволяват всичките му желания. На кого се задоволяват желанията? – На малкото дете. То е слабо, немощно, не може само да си услужва. Като огладнее, то започва да плаче, и майката веднага се притича на плача му. Тя му дава мляко, облича го, къпе го. При това, не всички са на разположение на детето – само майката или близките му се грижат за него. Ако попадне в среда на крави, овце, биволици, колкото и да плаче, никой няма да се погрижи за него. Те не разбират нуждите му и не могат да ги задоволят. Ако това се отнася за безпомощното дете, колко по-малко възрастният може да очаква на другите, да задоволят желанията му. Пазете се от недоволството, като вътрешно напрежение, да не се пръсне формата, в която се е наместило. Какво ще стане с газта, която е сипана в една сфера, ако в нея има известно напрежение? Газта ще наляга върху всички точки

на сферата, докато си намери път и изтече навън. Дето сцеплението между частиците на сферата е най-слабо, там ще стане пропукването ѝ, и газта ще излезе навън. Какво придобива сферата в този случай? Не само, че нищо не придобива, но губи; формата ѝ се разрушава. Такова нещо е недоволството. То руши човешкия организъм.

Ние вземаме сферата като хармонична форма. Астрологически, кръгът и сферата представят хармонично съчетание на сили. Ако и в човека, както в сферата, силите му са в хармония, природата има грижи за него, тя сама задоволява нуждите му. Когато силите в човешкия организъм не са хармонизирани, човек сам се грижи за себе си. Защо е така? Представете си, че срещате човек с високо обществено положение, с добра обхода към подчинените си. Всички го обичат, изпълняват заповедите му. Всеки бърза да се отзове на нуждите му, да му услужи. За такъв човек се казва, че планетите, под влиянието на които се намира, са в добър аспект. Един ден той се провини, извърши някакво престъпление. Хората, които са около него, отнемат доверието си, не го слушат, не изпълняват вече заповедите му. Той сам трябва да върши всичко, сам да се грижи за себе си. Така постепенно губи материалното си положение, пращат го в затвор, лишават го от права и т.н. Кой е виновен за сегашното му положение? – Той сам. Ще кажете, че аспектите на живота му не са благоприятни. Обаче, той е причина за лошото съчетание на аспектите. Могат ли да се поправят лошите аспекти в човешкия живот? – Могат, но време е нужно за това. Има случаи, когато лошите аспекти се изправят лесно. Например, някой прилича на един престъпник, който успял да се скрие. Хващат набедения, наказват го, но временно. Един ден намират истинския престъпник и веднага освобождават невинно пострадалия. Това се случва в човешкия живот.

Едно трябва да се знае: човек може да подобри живота си, т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една

възвишена идея. Ако някой извърши престъпление и не се повдигне, съзнанието му не се пробужда. При това съзнание той не е в състояние да измени лошите аспекти на своя живот. Задача на всеки човек е да изучава законите на висшето, Божествено съзнание. Само чрез тези закони той може да се справя с недоволството си. Само така той ще разбере, трябва ли да бъде недоволен за дребни работи. Детето да плаче за чаша мляко, това се допуща, но младата мома и младият момък да плачат за чаша мляко, това съвсем не е на място. Който е дошъл на земята, носи известен капитал за обработване. Трябва ли тогава да бъде недоволен? Нищо не му остава, освен да работи. Ако при богатството, което му е дадено, плаче за чаша мляко, той е малко, недорасло дете. Има ли съзнание за себе си, че е голям, учен човек, той трябва да се прости с недоволството.

Защо идат страданията в живота? – За изправяне на погрешките. Малките страдания изправят малките погрешки, а големите страдания – големите погрешки. Като се изправят погрешките, страданието изчезва. Казвате, че кармата на човека е тежка, затова страда. Какво нещо е кармата? Кога се създава тя? Когато хората не живеят в съгласие с Божествените закони. Те се отклоняват от правия път и вървят по крива, вълнообразна линия, наречена „път на астралната змия“. Който попадне в този път, скъпо плаща. Дълго време той ще се мъчи, ще страда, докато се освободи от клещите на тази змия. Много нещо ще научи, много качества ще придобие, но може и с живота си да плати. Бъдете будни към изкушенията, които срещате на пътя си, за да не попаднете във вълните на кривата линия. Който е доволен от условията на своя живот, върви по пътя, който разумните същества му определят. Недоволният постоянно се отклонява, но вместо придобивки, свършва с големи загуби. Условията на всеки човек крият възможности за неговото развитие.

Ако използува възможностите, които му са дадени, той върви напред и постига своята цел.

Като ученици, от вас се иска будно съзнание, да разбирате нещата правилно и да ги прилагате разумно. Който има будно съзнание, бързо се ориентира, разбира хората и им помага. Той е като онези хора „психометри“, които с едно докосване до някой предмет, описват човека, на когото принадлежи предметът, или който последен го е хващал. Те описват неговата външност, характера му, даже и неговото минало, отчасти и бъдещето му. Бъдещето е в зависимост от миналото. Който знае миналото на човека, може да предскаже и бъдещето му. Как няма да предскажеш бъдещето на онзи, който преди 20 години извършил убийство, но успял да скрие следите на своето престъпление. Ще дойде ден, когато престъплението му ще се открие. Откриването на престъплението е неговото бъдеще. Как няма да предскажете бъдещето на човек, който е живял добър и чист живот? Каквото е миналото му, такова бъдеще го чака.

Следвайте кръга на Божественото съзнание, дето няма страдание, няма недоволство. Който влезе в този кръг със своето недоволство, сам попада в устата на астралната змия. Той бива изхвърлен вън, като пророк Йона. Три деня ще седите в устата на змията и като се пробуди съзнанието ви и схванете погрешките си, тя ще ви изхвърли вън. Оттук пак може да влезете в кръга на Божественото съзнание. Влезете ли в този кръг, пазете се от недоволството. Там не се позволява нито сянка от недоволство.

Хората се плашат от старостта. На каквато възраст и да сте, бъдете доволни. Старостта не е в годините, но в погрешките, в недоволството. Недоволният е стар. Като прави погрешки, съзнанието му се помрачава, той става недоволен и преждевременно остарява. Младият е всякога доволен. Ако греши, той бързо изправя погрешките си. И младият, и старият се учат, но старият се страхува

да не изгуби знанието си. Какво трябва да прави човек с придобитото знание? – Да събере семето му. Само така той може да запази знанието си. Какво прави градинарят наесен? – Събира семената на растенията и напролет отново ги посява. Не направи ли това, той ще изгуби растенията и цветята, които имал миналата година в градината си. Красив цвят е знанието! Грижливо трябва да се отглежда и навреме да се събира семето му. Градинарят трябва да знае, след колко време всяко цвете израства, цъфти и дава плод.

Задръжте в ума си следните мисли: Не смущавай без причина Божественото съзнание, в което живееш. Пази единство на съзнанието си, за да не изпаднеш в областта на недоволството. Натъкнеш ли се на него, не се плаши, но усмихни му се и кажи: Колко си красиво! Можеш ли да кажеш тези думи с разположение, недоволството само по себе си ще те напусне.

Единство в съзнанието и връзка с Божественото съзнание са закони, чрез които човек се освобождава от недоволството.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

35. Лекция от Учителя, държана на 31 май 1929г., София – Изгрев

ЕСТЕСТВЕНОТО СЪСТОЯНИЕ

Размишление върху стиха: „Пътят на праведния е като на зазоряване“.

Тема за следния път: „Полза от физическия труд“.

Какво се образува при равномерното движение на едно тяло? – Ако тялото е твърдо или течно, образува се права линия. Ако е въздухообразно, образува се сфера.

Представете си, че земната кора постоянно се повдига и спада. Кои са причините за повдигането и спадането ѝ? Учените дават различни обяснения на този въпрос. Според вас, къде се крият причините на това явление, вън някъде, или в самата земя? Кои са причините за сплесването на земята при полюсите? Ще кажете, че въртенето ѝ около оста е причина за сплесването ѝ при полюсите. Произволен процес ли е въртенето на земята около слънцето и около оста ѝ, или е наложен от някаква външна, разумна сила? Учените казват, че Слънцето привлича Земята, затова тя се върти около него. Възможно ли е едно тяло, което се намира на 92 милиона мили далеч от друго, да го привлича и заставя да обикаля около него? Учените дават обяснения и на този въпрос. Има и частни причини, които са предизвикали промяната на земната кора. Това са създаването на горите и изсичането им. В първия случай, част от земята се покрива с гъсти, непроходими гори, а във втория случай, горите постепенно изчезват, и земята се оголва. Така се създадоха органическата и механическата култури. За сметка на живота на растенията, изникнаха човешките жилища. Човек приложи изкуството си да гради. В това изкуство, той изяви своите вътрешни нужди и разбирания. Колкото по-големи са прозорците на една къща, толкова

по-съзнателно е отношението на човека към светлината. Той се нуждае от повече светлина и повече въздух. За да разбере законите на природата и нейните прояви, първо човек трябва да излезе от процесите, които стават в него.

Следователно, започнете от себе си, като мярка на нещата, и постепенно вървете към природата. Например, срещате един човек със силно развити скули, а друг – с по-слаби. Какво забелязвате между двамата? Първият се отличава с голяма издръжливост; вторият не е много издръжлив. Хора, на които мускулите на лицето са хлътнали, имат слаба стомашна система. Ако дишането е слабо, отразява се върху носа и очите. Изобщо, всички правилни и неправилни прояви на организма се отразяват върху лицето. Съвършеният човек има съвършени черти на лицето си. Явява се въпрос: Кое се проявява по-рано – характерът или формата, чрез която се изявява той? Това е все едно да се пита, причината ли се явява по-рано или последствието. Някой иска да говори с вас, но вие нямате разположение да го слушате. Знаете ли какво ще ви говори? – Не знаете. Въпреки това го отблъсквате. Значи, вие предварително знаете, че ще ви говори нещо неприятно и не искате да го слушате.

Както виждате, първо се проявява причината, след нея иде последствието. Ще кажете, че това е проста работа, като $a+b=c$. Като равенство това е проста работа, но трябва да знаете какво означават тези величини. Тук $a+b$ представят две същества, които са свършили известна работа. То е все едно, да съберете труда на онзи, който е направил цигулката, на учителя, който преподава музика, и да създадете ученика. Ако нямате цигулка и учител, нищо не можете да направите.

И тъй, започнете от физическите неща, които са най-близо до вас, и постепенно отивайте към духовните. Започнете от познаване на вътрешните процеси в себе си и вървете към духовните и

Божествените. Виждате двама души с болни крака. Казвате им да ходят. Първият казва, че не може да се движи и остава на мястото си. Вторият започва да ходи. Защо единият не може да ходи, а другият може? Вторият има по-силна воля и преодолява болката. В някои случаи, силната воля има механически характер. Причината за проявата ѝ се дължи на здраво сърдце и на силни мускули. В други случаи, проявата на волята е органическа или духовна. Някой човек не може да ходи, но може да реже дърва, да работи умствено и т.н. Разумният човек координира дейността на своята воля, благодарение на което животът му е хармоничен. Ако не може да координира дейността си, явява се дисхармония в живота му.

Като изучава себе си, човек почва да различава три вида процеси в своя организъм: механически, органически и психически. Според едни учени, първо се проявяват психическите процеси, после – органическите и най-после механическите. Според други, точно обратно: започва се с механическите и се свършва с психическите. Важно е да се съединят трите процеса в едно. Колата, конете и коларят представят трите процеса заедно. Сглобяването на частите на колата е механически процес, тегленето на колата от конете е органически, а управляването на колата от коларя е психически процес. Колата се движи напред, колелата – кръгообразно, конете – също напред, а коларят управлява юздите напред и назад, наляво и надясно. При скъсване на лявата юзда, движението отива наляво; при скъсване на дясната юзда, движението отива надясно. Същото се отнася и до чувствата: ако юздата на човешките чувства се скъсява наляво, човек отива наляво; ако юздата на чувствата му се скъсява надясно, и той отива надясно. Някой казва, че не те обича, но ти пак отиваш при него. Той казва, че не иска да те вижда, но ти постоянно се изпречваш на пътя му. Това показва, че ти, който не искаш да видиш този човек, си свързан с него. Ти скъсяваш юздата на твоите чувства и той отива

точно в същата посока, в която и ти отиваш – свързани сте двамата. – Защо идеш с мене? – Защото скъси юздата ми и сам ме потегли в посоката на твоето движение. Колкото по-силно е желанието ви – този човек да не върви с вас, толкова по-силно е и неговото желание да ви следва. Майката не иска да вземе детето си, дето отива, но то тръгва след нея. Тя се върне, набие го и заминава. След малко то пак тръгва подир нея. Защо става така? – Опнат е ремъкът му, не може то да не върви след нея.

Човек трябва да има ясна представа за процесите, които стават вън и вътре в него. Някой се оплаква, че не може да се владее, че няма самообладание. Много естествено. Той се качил на колата, а коларят кара и не мисли да спира. При това положение, човек не може да се владее, не зависи от него. Докато коларят непрекъснато стяга ремъците, ти винаги ще бъдеш воден от него. – Какво трябва да направя? – Ще приложиш волята си, ще кажеш на коларя да спре; той ще заповяда на конете си, и колата ще престане да се движи. Следователно, ако искаш да постигнеш желанията си, трябва да знаеш, как да постъпиш. Коларят трябва да разбира твоя език, а ти да знаеш кога да му говориш. Колата слиза по наклон, а ти казваш на коларя да спре. Колкото и да го молиш да спре, той няма да те послуша. Ще чакаш да дойде колата на такова място, дето няма препятствия и мъчнотии за нея. Тогава ще кажеш на коларя да спре, и той ще те послуша. Тъй щото, ако искате да спрете някой процес, не го спирайте в момента, когато минава по наклон, или когато се изкачва. Спрете го, когато е в равнината, на равно място. Само в равнината човек разсъждава правилно. Само на равни места колите спират. Само на равни места едни хора се забавляват, а други философстват и размишляват. Някой минава за добър математик, но не може да спре една кола на пътя ѝ. Коя е причината за това? – Той изчислява добре, но не мисли добре. Друг пък казва за себе си, че

е набожен, всякога се моли на Бога. Набожен е, добре се моли, а дето влезе, произвежда раздори. Някой минава за добър счетоводител, добре смята, но винаги липсва нещо от касата. Защо се явяват тези противоречия? – Защото между външната проява и вътрешната подбуда няма съгласие. За да бъде касата на човека в изправност, между външното и вътрешното смятане трябва да има единство. Като не знае причините за неуспехите си, той ги търси вън от себе си. Причините за успехите и неуспехите на човека са в самия него.

Една от причините за неуспехите на хората е отлагането. Някой намисли да отиде на планината, но отлага за друг ден, защото днес било облачно, дъжд ще вали. Друг ден пък сняг вали. Той не знае, че всеки ден носи известно благословение. Дъждът носи голямо благо за растенията. Снегът е топла покривка за тях. След усилената им работа през пролетта и лятото, иде зимата, покрива ги с топла завивка – снегът – и ги оставя да си починат. Благоприятните условия и за растенията, и за животните идат след дъжда и снега. Дето е паднал голям дъжд и дълбок сняг, там мъчнотиите са големи. Който разбира този закон, може да изчисли количеството на падналия дъжд и сняг и да вади заключение за състоянието на атмосферата. Той може да отиде още по-нататък, да вади заключение за физическите и психически мъчнотии, през които са минали хората на известна местност. Забелязано е, че когато вали дъжд, действат едни сили; когато вали сняг, действуват други сили. Човек трябва да има будно съзнание, да не отлага нещата, за да се ползува разумно и от едните, и от другите сили. Така той ще използува благословението, което те носят в себе си.

Изучавайте символите, с които природата си служи, като с методи за работа, и правете преводи от тях. Ставаш една сутрин от сън, крайно неразположен. Имаш да плащаш една голяма сума, а нямаш пари. Сещаш се за приятеля си, който е богат и добър човек.

Бързаш да отидеш при него, да му искаш пари на заем, да платиш поне част от дълга си. Знаеш, че приятелят ти излиза рано и се страхуваш, че няма да го намериш в дома му. Гледаш, вън се излива проливен дъжд. Не отлагай да изпълниш решението си. Дъждът е благословение за тебе, ще задържи приятеля ти вкъщи, и ти ще свършиш работата си. Такова е решението на задачата, при условие, че имаш богат приятел. Какво ще правиш, ако нямаш такъв приятел? Поет си, пишеш стихове и започваш да фантазираш, как ще напишеш едно хубаво стихотворение, ще го напечаташ и разпространиш по целия свят, всички да го четат. Добре е това, но пари нямаш за напечатването му. Какво ще правиш? Има един изход. Ще отидеш при гостилничаря, при когото се храниш, и ще му напишеш едно стихотворение, като реклама на гостилницата му. След това ще го помолиш да останеш при него известно време, да му помагаш и да научиш нещо от занаята му. Като го разположиш, той ще отвори сърдцето си и ще ти помогне.

Като изпаднат в мъчнотии и затруднения, хората не са готови да слязат от високото положение, в което се намират, и с това усложняват мъчнотиите си. Казват: Как е възможно един поет, учен или философ да слезе толкова низко, да работи в гостилница и да пише реклами? Ако не е готов да слезе от висотата си, дълго време ще стои там, изложен на бури и ветрове. Ще дойде ден, когато ще слезе, но по-добре по-рано, с малко разходи и загуби. Вижте, какво прави водата в природата. Като падне на планината, тя започва да слиза надолу, в долината. Ако не е готова да слезе, няма да донесе плодородие на хората и сама тя ще замръзне. Вслушвай се в природата и виж, какво иска тя от теб. Каже ли ти да слезеш, ще слезеш. – Искам да се качвам нагоре. – Стани въздух. Има въздушни течения, които възлизат нагоре, но има такива течения, които слизат по склоновете на планината. Каже ли те природата да отстъпиш, ще

отстъпиш. По-добре да отстъпиш, отколкото да попаднеш в плен. Ще отстъпиш и пак ще настъпиш. Когато условията са благоприятни, ще настъпваш; когато са неблагоприятни, ще отстъпваш. Разумност се иска от всички.

Какво трябва да правите, когато изгубите разположението на духа си? Първо трябва да знаете причината за неразположението. Ако е от материален характер, ще я трансформирате пак с нещо материално, но от по-висока степен. Причината за неразположението ви се крие в невъзможността да изплатите дълга си. За да не ви мъчат тежки мисли, ще си представите, че сте министър на просветата, или генерал и заповядвате на своите подведомствени. Вие вървите нагоре-надолу и си представяте хубостите на новото положение: получавате голяма заплата, назначавате на служба свои познати, те ви благодарят. С тази маневра вие си въздействувате и превръщате неразположението си в разположение. Това е добър метод за самовъзпитание. Обаче, през това време не се заблуждавайте, но работете повече от всеки друг ден. Вие съзнавате, че от вас, като министър, като генерал се иска повече работа. Казано е, че мисълта е творец на характера. Значи, ще си помагате с мисълта. Който не може да работи с мисълта си, ще се натъкне на по-големи мъчнотии, ще се обезсърдчи и ще си каже: Няма да стане човек от мене.

Ще кажете, че не искате да се самозалъгвате. – Това не е залъгване. Как може актьорът на сцената да стане цар, министър, генерал, а ти не можеш в стаята си да станеш виден човек само за няколко часа. Като се свърши представлението, ти си пак обикновен човек. Не мислете, че изпадате в смешно положение – това е временно. Правете такива опити, докато дойдете до положение да различавате същественото от несъщественото. Не гледайте на погрешките си като на неща, сраснати с вас. Това са временни роли, които играете на сцената. Всяка роля продължава известно време и се

сменя с друга, по-добра и по-достойна за вас. – Защо трябваше да се окалям толкова? – Вие не сте виновни, пътят е такъв. Попаднали сте на прашен път, а после сте минали през мочурливи места, дъжд ви е валял и сте се окаляли. Като научите пътя, няма да минавате вече през него. Така ще придобиете по-голяма опитност и разумност, да избирате чист път и да знаете по кое време да пътувате. Не се спирайте върху това, което сте преживели. Вървете напред и размишлявайте. Създайте си нова философия. Останете ли на едно и също място в мисълта си и кажете, че от вас нищо няма да излезе, вие се втвърдявате. Младият трябва да бъде пластичен, да се свива и разпуща като пружина.

Пазете се от атавизма, да не повтаряте неща, които сте преживявали в миналото си. На времето си те са били естествени, но днес не са естествени. Всяко неестествено състояние причинява големи страдания. Затова, за да не страдате, пазете се от неестествените състояния; не се обезсърдчавайте и не бягайте от хората и от живота. Върнете се към естественото състояние на своята душа. И тогава, колкото трудни задачи да имате, ще намерите начини за разрешаването им. Природата дава методи за решаване и на най-мъчните задачи. – Как може човек да се върне към състоянието на своята душа? – Като мине през всички царства под себе си и над себе си и вземе от тях по едно от най-добрите качества. Първо ще минете през минералното царство, после – през растителното, през животинското, през човешкото, през ангелското и отвсякъде ще задържите най-ценното. Това значи, човек да изучава и да прилага закона на алхимията за превръщане на материята. Като работи с този закон, най-после той ще дойде до първоначалната чистота на материята, чрез която душата се проявява в своята пълнота и сила.

Стремете се към онази основна чиста и светла мисъл и към онова основно красиво чувство, с които да работите като с най-

устойчива и фина материя. Те представят основа на вашия живот. Докато работите с тях, никаква изненада няма да срещате на пътя си. Който не иска да работи, гледа да прекара живота си леко, без мъчнотии. Това не е истински живот. Ще живеете съзнателно, за да придобиете онази първоначална материя, с която можете да работите. Само така ще разберете, че животът и в училището, и извън училището е един и същ. За онзи, който не разбира нещата, училищният и външният живот са две различни неща. За него дъждът и снегът са две състояния на една и съща материя. Външният живот е разширение на училищния. В училището се работи с математиката на статичните числа, а в живота – с математиката на живите числа, които са в постоянно движение.

За следния път всеки от вас да помисли върху понятията: учител, проповедник и търговец и да види, на какви числа ще ги уподоби. В математиката се работи с променчиви и с постоянни числа. На какво число ще уподобите търговеца, като знаете, че стоката, с която работи, се мени постоянно?

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

36. Лекция от Учителя, държана на 6 юни 1929г., София – Изгрев.

ЛЕСНО И МЪЧНОПОСТИЖИМИ НЕЩА

Размишление върху силата на живота.

Съвременните хора се стремят да постигнат някакъв център в живота си, около който да се наредят всички техни възможности и условия. Те виждат, че им липсва нещо съществено. Като делят нещата на лесно и мъчнопостижими, казват, че любовта се постига мъчно. Въпреки това, те се стремят към любовта и, освен, че не я постигат, губят това, което имат. После, като се разочароват от живота, казват, че човек трябва да бъде разумен. А разумността не се постига лесно. Не е достатъчно да бъде човек разумен, но да разбира законите на разумната природа и да ги прилага.

Говори се за лесно и за мъчно постижими неща, но, преди всичко, за постигане на каква и да е идея, нужно е работа и постоянство. Невежият казва, че мъчно се постига изкуството да четеш и да пишеш. Какво виждаме ние? И шестгодишното дете се научава да чете и да пише. – Как става това? – Чрез постоянство. То започва с чертички и кукички, съединява ги, докато образува отделни букви, срички и думи. След това съединява по няколко думи заедно и образува изречения. Постоянството не подразбира да се седи с месеци върху една и съща буква, нито да държиш в ума си постоянно една и съща буква. Буквите трябва да се сменят една след друга; всяка предидеща буква трябва да отстъпва мястото си на последващата. Само така детето се научава да чете, съзнанието му се обогатява и разширява. Пишеш и четеш думата „любов.“ Първо спираш вниманието си върху буквата „л“, после – върху „ю“, постепенно се изреждат останалите „б, о, в“, докато възприемеш в съзнанието си понятието, което се съдържа в тази дума. Тя пък съставя отделна

буква от още по-голяма азбука – азбуката на необятната любов. Казваш, че любиш. Какво любиш? Може да любиш хора, дрехи, книги, цветя, животни, ядене и т.н. Ако любиш нещо за ядене, ще го изядеш. Да любиш, значи, да се проявиш в известно направление. Казваш, че любиш знанието. И това не е достатъчно. Ти любиш знанието, но то не те люби. Всички хора са опитали това. Всички са любили, без да бъдат любени. Някой харесва една дреха, обиква я, но дрехата не го обича, дрехарят – също. Има начин, по който можете да ги заставите да ви обикнат. – Как? – Като дадете добра сума за дрехата. Тогава туряте дрехата на гърба си, тя ви прилегне добре, и вие се радвате, че е отговорила на любовта ви. Значи, колкото и да е мъчнопостижима любовта, има начин, по който може да се придобие.

Първата работа на човека, като ученик на Великия живот, се свежда към изучаване външната страна на живота. От външната страна постепенно се отива към вътрешната. Не можеш да постигнеш нещата, ако не следваш естествения ход на живота. Какво трябва да правиш, като се върнеш вечер от работа? Първо ще измиеш ръцете и лицето си с чиста, топла вода, ще съблечеш дрехата си, ще я изчеткаш от праха и ще я закачиш на кука, да не се мачка. Сутрин пак ще облечеш дрехата си. Каквото е отношението на човека към дрехата, такова трябва да бъде и към тялото му. То трябва да се пази чисто, да се поддържа здравословното му състояние. От външната чистота човек постепенно отива към вътрешната, към чистотата на ума и на сърдцето. Както в обикновения живот се спазват известни правила, така трябва да се пазят правилата на разумната природа. Ако си поканен на вечеря, можеш ли да отидеш с простите си, работнически дрехи? Ще облечеш новите си дрехи и така ще отидеш на гости. Ако отидеш на бал, ще облечеш специални дрехи, според изискванията. Нямаш ли специални дрехи за бала, няма да те пуснат вътре. Ако отиваш на училище, без книги и тетрадки, ще те върнат.

Казвате, че човек трябва да има идея, да знае, какво му е нужно. Това значи, да се е пробудило висшето съзнание в него. Когато това съзнание се проявява, човек се отличава с постоянство. Каквато работа започне, свършва я добре. Неговият стремеж към постигане на известна идея е непрекъснат. Когато висшето съзнание действува в човека, всичко е постижимо за него; когато действува обикновеното съзнание, човек мъчно постига желанията си.

Истинският живот започва с проявяването на висшето съзнание. Без него няма движение, няма мисъл, няма чувство. То импулсира човека; подтиква го към живот, работа и учене. Той се намира в постоянно движение, дава път и на другите същества да се движат. В неговия живот няма никакъв застой. Дето има застой, спиране, там се проявява обикновеното човешко съзнание. Трябва ли човек да държи само себе си в съзнанието си? Какво представя човекът? – Една буква от голямата азбука на космоса. С една буква нищо не се постига. Следователно, за да се научиш да четеш и да пишеш, да разбираш езика на природата, ти трябва да държиш и другите хора в съзнанието си, като букви на голямата азбука и така да се обогатяваш, да придобиваш знания и опитности. Ще кажете, че знаете азбуката на много езици. – Много азбуки знаете, с много думи и изречения си служите, но, въпреки това ви липсва нещо. Има нещо, което сте изгубили и непрестанно го търсите. Всеки се оплаква, че нещо му недостига. Какво сте загубили? – Една дума. Щом намерите загубената дума, животът ви ще се осмисли.

Коя е изгубената дума за гладния? – Живият хляб, от който, като яде веднъж, никога не огладнява. Коя е изгубената дума за жадния? – Живата вода. За учения? – Знанието, което носи светлина. За нещастния? – Щастието, което никога не се губи. Мнозина казват, че са щастливи, но се страхуват да не загубят щастието си. Щастие, което се намира и губи, не е истинско. Изгубената дума не се среща в

никой съвременен език. Тя нито се пише, нито се изговаря. Ако се напише или изговори, тя ще се опорочи, ще изгуби своята сила и красота. Единственият език, на който може да се изговори, е езикът на любовта. На този език говорят всички възвишени същества – адепти, светии, но никой не си позволява да произнесе тази дума.

Свещена дума е изгубената. всичко в живота и в природата се подчинява на нея. Чрез нея Бог създаде света. Чрез нея създаде и човека. Казано е в Писанието: „И рече Бог.“ Много неща рече Бог, и много неща създаде, но чрез коя дума ги създаде, не е казано. Следователно, външният свят, който ни обикаля, е резултат на изгубената дума, която Великият е произнесъл. Хората търсят тази дума. Те мислят, че са я намерили, но след време виждат, че се заблудили, не са я намерили. На това самоизлъгване се дължат разочарованията. Без магическата дума, положението на човека е подобно на капитана на парахода, който има всичко на разположение, параходът му е в изправност, но той не знае, къде да го бутне, за да тръгне. Не се иска много, за да потегли параходът. Трябва да се натисне бутончето. Който знае мястото на това бутонче, ще го натисне и параходът ще тръгне. Който не знае мястото му, ще обикаля натук-натам, ще търси чужда помощ, докато най-после намери бутона, натисне го, и параходът поеме своя път. За онзи, който знае мястото на бутона, всичко е лесно. Обаче, за невежия нещата са мъчнопостижими.

Представете си, че параходът се движи вече, върви по пътя си, но не знаете да го управлявате, не знаете, как да го спрете. Какво ще правите тогава? Ще потърсите онзи, който разбира от работата. Той знае, къде е бутонът, който управлява парахода, дава му направление. Като дойде на пристанището, той пак натисне бутона, и параходът спира. Не можете ли да спрете парахода, ще изпитате ужас. Бъдете

добри капитани, да знаете, как и кога да натиснете бутона, за до може параходът ви да тръгне и да спре навреме.

Какво представя организмът? – Параход, който вечер спира движението си и сутрин отново започва да се движи. Спирането на парахода наричаме заспиване, а тръгването – събуждане от сън. Как става това, не знаете. Лягате да спите и параходът спира някъде. Къде спира и това не знаете. Кой го спира, също не знаете. Има някой, който натиска бутончето. Като го натисне първия път, параходът започва да се движи. Щом го натисне втори път, параходът спира. Всеки параход има по един капитан, който се грижи за движението му. Той го движи и управлява. Ако за огъването на една права линия трябва да знаете свойствата на крайните ѝ точки, колко по-големи знания трябва да има капитанът на парахода. Две са крайните точки на правата линия, но те представят две съзнания, А и В, на които трябва да разбирате езика.

Говори се за движение и за спиране на парахода, но това са относителни неща. В същност, всичко е в движение. Когато пътуваме с параход или с железница, вижда ни се, че предметите вън от нас се движат, а параходът стои на едно място. Това е илюзия – параходът се движи, а предметите са в покой. За да имате абсолютна представа за състоянията на движение и покой, вие трябва да излезете вън, в пространството, оттам да наблюдавате. Учителят изважда ученика пред дъската да решава задачи. Ученикът взема тебешира и започва да се движи, решава задачата. Той показва, какво е разбрал и научил от учителя си. Учителят го слуша и проверява знанията му. Външно той е в покой. Когато учителят разказва урока, той е в движение, а ученикът в покой. Учителят внася нещо ново в съзнанието му. В действителност, и учителят, и ученикът са в постоянно движение по ум, по съзнание. Ние говорим за външно, за физическо движение, а не за движение в мислите, в чувствата, в съзнанието на човека.

Има случаи в живота, когато човек се движи пред природата, държи изпита си. Природата го изслушва внимателно и му пише бележка. Понякога става обратното: Природата се движи пред човека, предава му урок. Той я слуша и се произнася върху работата ѝ, казва, че предава добре, разбрано. Значи, и той ѝ пише бележка. Каквито са отношенията между добрия учител и добрия ученик, такива трябва да бъдат отношенията между природата и човека. Природата, като добър учител, никога не прави погрешки. Погрешките, които забелязвате в нея, се дължат на елементите, с които тя работи. Представете си, че двама трезви, добри приятели се отбиват в една кръчма да си починат и да си хапнат нещо. Те никога не са пили вино, не познават свойствата му. Кръчмарят, освен хляб, им поднася по една чаша вино. Те изпиват виното и се развеселяват. Изпиват още по една чаша вино и се опиват. След това другарите им се смеят, началството им ги наказва. Къде е погрешката? – Във виното. Природата не позволява на човека да влиза в кръчма, била тя физическа или психическа. Страшно е да се стремите към виното, но още по-страшно е пиянството в мислите и в чувствата. Пазете се от мисли, чувства и желания, които опиват и разстройват организма. Пазете се от желания, които опропастяват човека и го изкарват от релсите на живота. Който си позволява да пие, той дава ход на лошите си желания. няма да мине много време, ще дойдат лошите последствия: мъмрене, наказание, унижение и т.н. За да изправи погрешката си и да възстанови първото си положение, човек трябва да обещае, че втори път няма да влиза в кръчми, дето има вино, лоши мисли и желания.

Работете върху себе си, да се самовъзпитавате, да станете господари на своето тяло, на своя ум и на своето сърдце. Докато сте господари на шишето, вие ще се развивате правилно. Влезете ли в кръчма, шишето ви става господар. Тогава изпадате в безволие, и

шишетата се пълнят и празнят пред вас, без да знаете, как става това. Отивате си най-после в къщи, но оставате изненадан, че часовникът, парите, горната дреха ви липсват. Кой ги е взел? – Някое користолюбиво същество. Такива користолюбиви същества има и в сърдечния, и в умствения свят. Тяхната задача е да обират хората и да ги съсипват материално и морално.

Работете върху себе си, да имате ясна представа за нещата; за всеки даден случай да знаете, вие ли се движите, или предметите около вас се движат. Пазете се от погрешки, които могат да ви опропастят. – Не трябва ли да се пие? – Ще пиете, но само такива течности, които внасят живот, а не отнемат живот. Пийте вода, чай, сладко вино. Давайте място в ума и в сърдцето си на такива мисли и чувства, които повдигат и облагородяват. Който има криви мисли и чувства, лоши навици, лошо възпитание може така да извратил вкуса си, че да не оценява и най-чистата вода. Така се извращават и мислите, и чувствата. Пазете се да не изгубите онзи тънък усет към нещата, онази нежност, които природата е вложила в умовете и в сърдцата ви. Пазете се от еднообразието в живота, което действува убийствено върху ума и сърдцето. Влюбените често попадат в това еднообразие и в скоро време изгубват любовта. След това плачат, страдат, търсят любовта, но не могат да я намерят. – Защо? – Любовта изключва еднообразието. Ако търсите разнообразието в живота, търсете го в света на великата любов. Влезете ли в този свят, навсякъде ще срещате същества, облечени най-разнообразно – в разноцветни костюми. Има нещо общо в тях, но има нещо особено, по което те се различават.

Сегашните хора търсят любовта, но същевременно се срамуват от нея. Срамът се дължи на нечистотата. Ако дрехата ти е чиста, без никакви петна, няма защо да се срамуваш. Срамува се онзи, който

излиза пиян от кръчмата. Опие ли се, той не разбира любовта. Каквото и да му говорите за любовта, той остава чужд за нея.

Търсете онази любов, в която има пълно разнообразие и абсолютно безкористие.

Търсете онази любов, която ще донесе изгубената дума, т.е. магическата пръчица. Тя обновява, подмладява и възкресява.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

37. Лекция от Учителя, държана на 14 юни 1929г., София – Изгрев.

СВЕТЪТ НА ОГРАНИЧЕНИЯТА – ФИЗИЧЕСКИЯТ ЖИВОТ

Размишление[1].

Искам да ми кажете какво разбирате под думата „физически живот“ тъй както вие го разбирате. По какво се отличава физическият живот? Нали правите разлика между физическия живот на животните и растенията? По какво се различава той от физическия живот на човека? След това, по какво се отличава духовният живот? („*Със смисъл и съдържание.*“ „*А физическият живот се отличава с движение.*“) Аз искам да ми говорите на един език, който аз разбирам. Аз съм чужденец, не разбирам вашия специален език – искам да ми говорите на езика на природата, който съм учил. Само този език аз разбирам, другите езици не разбирам. Ако една река се продължава, расте ли тя? Или ако една река се разширява, надебелява ли тя?

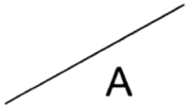

Фиг. 1

Да кажем, че имате линията A, която е мярка – която в себе си има дължина. Ако с тази линия мерите дължината и широчината на една река, еднакво число пъти ли ще влезе тя? Ако тази мярка влезе еднакво число пъти в дължината и широчината на тази река, какво показва това? Тя еднаква дължина и широчина ли има?

[1] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Светът на ограниченията“.

Ако човек яде, това физическия живот ли представлява? Ако в гърлото на една воденица отгоре ѝ туряте жито и тя го мели, това физическия живот ли представлява? Това ядене ли е? Това е процес на мелене. Какво разбират учените под думата „физически живот“? Искам да зная и вие какво разбирате под „физически живот“, това е доста интересна тема. физическият и Божественият живот са антиподи, между тях има известно съотношение. Какъвто [*е*] човек във физическия си живот, такъв е и в Божествения си живот. Между физическия и духовния живот, обаче, няма почти никакво съотношение. Какъвто е човек физически, той не може да бъде такъв и духовно.

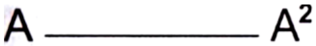

Фиг. 2

Между краищата на една линия **АА**^{2}, да кажем, че има известно напрежение. Допуснете, че в **А** има едно напрежение от сто хиляди волта; какво ще бъде напрежението в **А**^{2}? Цеко, какво ще бъде напрежението в този полюс? („*Предполагам да е нула.*“) Там, дето напрежението е нула, в тази посока е течението.

Под думата „физически живот“ винаги се разбира, че там могат да ви ограничават, там има ограничения. На всяка стъпка могат да ви турят ограничения. В ходенето могат да ви турят ограничения, в яденето могат да ви турят ограничения и т.н. Там, дето има ограничения, то е физическо. Постоянните ограничения, постоянните страдания, постоянните пертурбации. които станат, показват, че това е физическият свят. Щом дойдат ограниченията, веднага имате конвулсии, плачене, огъвания, неспокойствие. Вие правите известни физически движения. Защо правите тези движения? Защото имате ограничения. Не ви дават да ядете – ограничават ви, не ни дават да се движите – ограничават ви. Дето има ограничения, това е физическо.

Щом имате ограничения, трябва да намерите начин, как да се справите с физическото. Казват: „Как да се справим с физическия свят?“ физическият свят е свят на ограничения. То значи: как да се справите с този живот, дето на всяка стъпка ви ограничават? Сега ще кажете, че човек е организиран чрез любовта. Не, това не е никакъв физически свят. Ние искаме да имаме идея. Значи това, което на всяка стъпка ни ограничава, то е физическо.

Сега се задава въпросът, защо трябва да бъдем ограничени? Това вече е една специфична мисъл. То е все едно да ни се задава въпросът, защо шишето има уста. Аз им отговарям: човек трябва да бъде ограничен, за да бъде свободен. И другото положение е вярно. „Защо човек трябва да умира?“ За да се роди. Който не умира, той не може да се роди. „Ами защо трябва да се ражда?“ За да умре, защото който умира и който се ражда – и двамата са свободни; а който се е родил и който е умрял – те са вече ограничени. Като умираш, ти си свободен, но като умреш веднъж, ти вече си ограничен. Свободата е в умирането, докато още не си доумрял, но умреш ли вече – ти си ограничен. И като не си се дородил още, ти пак си свободен; но родиш ли се веднъж – ти вече си ограничен. Защо си ограничен, като се родиш? Майка ти ще те хване, ще те повива, после ще те тури в коритото и може да ти даде или да не ти даде да ядеш. След това ще дойде слугинята и ще те заведе на училището. Тук учителят ти може да не те обича, другарите ти няма да са намясто – ще ти се подиграват; учителят ще те дига на урок, бележка ще ти пише; а може да нямаш навреме обуща или да са скъсани обущата ти, да нямаш шапка или леглото ти да не е добро – да имаш дървеници в него, въшки, които да те хапят, и т.н. Това са все физически.

Сега вие ще се разплитате, ще се освобождавате от тия ограничения, то е друга работа. Докато не си умрял, това е дълга работа, и докато не си се дородил това е лесно, ти си свободен; но като

се родиш или като умреш, ти си вече ограничен и другите хора ще те използват. Сега ти казваш: „Аз съм ограничен човек. Какво трябва да правя, за да се освободя, тоест да се родя отново?“ Затова Христос казва: „Понеже веднъж си се родил вече, сега трябва отново да се родите.“ То е новораждането, което подразбира свобода. Сега Христос казва „друго раждане“ – с това започва нов процес на новораждане. Трябва да започнеш да се раждаш отново, това значи свобода. Или, преведено на друг език, може да се внесе нов смисъл в това новораждане.

Сега тази сутрин, например, да ви кажа защо не се молите, както трябва – аз ви виждам, ясновидец съм. Вие се изправяте на молитва, но не се молите, както трябва. Някой казва: „Снощи не можах да си отспя, не съм разположен.“ Друг казва: „Колко ли време ще трае молитвата? Колко ли време ще продължава лекцията?“ А пък вие трябва да сте направили своята молитва, преди да дойда аз, и вие трябва да сте придобили разположение, преди да вляза аз в клас, а не отпосле да получавате разположение. Щом хората станат физически, все ще има известни ограничения. Та казвам: Божественият свят е свят на абсолютно освобождение. Когато човек минава от физическия свят към Божествения, той се освобождава; а когато минава от Божествения свят към физическия, той се ограничава. Това е един процес, който става и в самата природа.

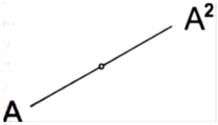

Фиг. 3

Линията **АА**^{2} представлява и трите свята. Единицата **А** е Божественият свят, двойката е физическият свят, а нулата е духовният свят. Значи имате 1, 2 и 0. Какво ще кажете сега? Единицата е бащата,

двойката е майката, а нулата е тяхното дете. И следователно, когато бащата се тури пред нулата, имате числото десет, но когато дойде да царува нулата пред двойката или пред единицата, какво ще имате тогава? („*01 или 02.*“) В научно отношение за мене нулата представлява условия, при които единицата може да се развива, да се роди, да покаже това, което е скрито в нея. Тя е условие и за двойката – показва в каква посока, при какви условия тя може да се развива. Майката – това е известна енергия в природата, която трябва да се развие: бащата е също така известна енергия в природата, която трябва да се развие, да се дороди.

И тъй, когато човек се движи към Божествения свят, той се освобождава – това е главната идея. Кое е Божественото? Това, към което човек като се стреми, се освобождава, става свободен. Той става свободен в своите мисли, чувства и действия. Посоката, към която човек се стреми и става свободен – това е Божественото а посоката, към която човек, като се стреми, се ограничава – това е физическото. Най-първо имаме в целокупност какво означава физическият живот – той е свят на ограничения. Следователно, като влезем в него, ще изучаваме законите, по които можем да се освободим.

Например онези, които строят параходи, взимат предвид ограниченията, които ще срещнат по пътя си, затова гледат да ги премахнат. Онези, които се занимават с преустройване на аероплани, също така имат предвид ограниченията и гледат да ги премахнат. Сега в света вие сте или физически параход, или физически аероплан. Щом е така, и вие ще имате същите ограничения. Допуснете, че вие сте изпаднали в голяма сиромашия, нямате никакви парици – какво ще правите? На какво ще уподобите парите в един кораб? („*Това са въглищата.*“) Да допуснем, че парите са подобни на въглищата. При горенето едно време трябваше и вода. На какво може да се уподоби водата? На хляб. Значи водата ще уподобите на хляб. Хлябът, като

гориво в парахода, а водата като пара, която като се изпарява, се образува тази сила, която може да движи парахода. Каква е целта на парахода? („*Да пристигне в някое пристанище.*“) Така и вие казвате: „Аз искам да постигна известен идеал.“ Вашият идеал е пристанището. Влизате в едно предприятие, това предприятие цели да достигнете до известна страна. Идеалът ви е да пристигнете до някое пристанище и като слезете на брега, да отидете в някое училище. Там ще следвате известни науки.

Та казвам: понеже се намирате под закона на ограниченията, какво трябва да правите? Аз ще ви дам едно разрешение. Да кажем, че сте съвършено страхлив човек, с какво бихте заменили страха? Вървите по пътя, падне някое камъче или лист и вие се плашите – с какво бихте заменили този страх? Страхът е като празна каруца, която върви по каменисто място – подскача и дига голям шум. За да не скача тази каруца, трябва да я натоварят отгоре с голям товар, да я направят по-устойчива. Същото правят и с парахода. За да не пострада от големите бури, от големите вълни, напълват го догоре с товар. Щом сте страхливи, казвам: вие сте от един празен кораб или една празна каруца, която върви по каменист път и подскача.

Казвате: „Малка вяра имам.“ Какво означава малката вяра? Малко стока имате, нямате парици. Вярата ви е малка. Щом ви дадат пари, щом ви дадат стока, веднага вярата ви става по-голяма – имате вяра тогава. Щом ви дадат хлебец, имате вяра. Вярата има един обект – значи да вярваш в хлебеца, преди да е дошъл. Той ще дойде и тогава, щом го видиш, той става пак реален.

Като се говори за обичта, и сега, и в старо време, хората са имали, имат едно и също понятие по отношение [*на*] нея. То е следното: вие мислите, че когато един човек ви обича, той ще направи всичко заради вас. Не, онзи, който ви обича или когото вие обичате, не може да направите – нито вие, нито той – всичко един за

друг. И да имате желание, пак не можете да направите всичко. И ако вие очаквате това, и ако той очаква това вие нямате представа какво нещо е животът. Обикнеш ли някого и той обикне ли ви, той вече престава да яде. Ако искаш да умориш някого – обикни го, и той ще престане да яде и ще умре. Да обикнеш някого на физическия свят, това значи да го поставиш в положение да не яде и после да умре. Всеки, който не може да яде на физическия свят, много го обичат; а който много яде – него не го обичат. Тъй трябва да схващате нещата на физическия свят. Не говорете за неща, които не съществуват. физическият свят е свят на ограничения. Ти не можеш да ядеш, оплакваш се. Казвам: много те обичат. Друг казва: „Аз ям много.“ Защото не те обичат. Това са насоки на една нова наука, която показва от какво зависи яденето. Това са насоки на енергиите.

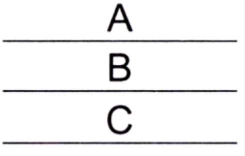

Фиг. 3

Представете си три линии **A**, **B** и **C**. Нека линията **A** представлява енергиите на Божествения свят, линията **B** представлява енергиите на духовния свят, а линията **C** да представлява енергиите на физическия свят. Ако тези три линии се прекарат едновременно във вашия живот, те ще произведат три различни явления във вас. Ако прекарате енергиите на **A** към енергиите на **C**, към физическия живот – този човек ще яде и оттатък ще мине. Защо? Защото, като влезе във физическия живот, той постоянно се ограничава – няма кой да го обича. Щом те пращат от Божествения свят във физическия – изпращат те на работа, и ти казваш: „Осиромашах. никой не ме обича, но поне да имам ядене, да си хапвам.“ Онзи пък, който отива

от физическия свят към Божествения, той казва: „На мен не ми трябва много ядене.“ Той започва от ден на ден да яде все по-малко и по-малко, като казва: „Аз ще умра вече.“ Не, енергиите на физическия свят са прокарани в Божествения свят и този човек се освобождава от тяхното влияние. Ако пък енергиите се прокарат от **B** към **C**, в човека постепенно се зарежда едно недоволство от яденето, той става все по-недоволен.

И тъй, когато човек е недоволен, когато скърби, когато има противоречия – това се дължи на преминаване енергиите от **B** към [**C**]. Тогава човек става недоволен и казва: „Маслото не е хубаво.“ Хубаво е маслото. „Тогава солта не е намясто – не е, колкото трябва.“ И солта е добре турена. „Тогава готвачът не е добър човек, лош човек е той, не е здрав, значи той е вложил нещо.“ Че какво е вложил той? Не е нещо физическо. Маслото имало нещо – в тия масла, които иначе са чисти, все им липсва нещо. Няма в тях това, което човек търси. Вземете например гроздения сок. Ако го изцедите, вече една минута след изцеждането му той е изгубил нещо от своята ценност. След две, след три или повече минути той губи вече нещо от своята ценност. Следователно след един или два часа той вече няма да бъде такъв, какъвто е бил в началото, когато е бил още в гроздето.

По същия закон, когато у вас се яви едно приятно чувство или една приятна мисъл, тя няма да бъде докрай такава, каквато е била още в първата минута. Или същото може да се каже и за чувствата. Да кажем, че вие сте едно малко дете, на което баща ви е донесъл едни хубави обуща. Радостта ви в първата минута ще бъде най-силна, тя ще бъде в девета степен, близо до съвършенство – 1^9. Втората минута ще бъде в осма степен – 1^8. Третата минута ще бъде в седма степен – 1^7. Четвъртата минута ще бъде в шеста степен – 1^6. Петата минута ще бъде в пета степен – 1^5. Шестата минута ще бъде в четвърта степен – 1^4. Седмата минута ще бъде в трета степен – 1^3. Осмата минута ще

бъде във втора степен – 1^2 и т.н. Така радостта ви постепенно ще се смалява, докато дойде до единица и най-после до нула. И там няма да остане, но ще започне да спада под нулата, докато най-после у вас се образува един ден недоволство. И като видите обущата си, ще кажете: „Тези обуща?!“ Първо време сте ги посрещнали с голяма радост, а след една година казвате: „Не искам да видя повече тези обуща.“ Тези обуща са със скъсани подметки и казвате: „Не искам да видя тези обуща повече.“ Защо? Не че са скъсани, но във вашия физически живот е станала известна промяна. Защо скъсахте обущата си? Защото сте лоши. Скъсването на обущата показва, че сте лоши. Ако бяхте добри, обущата ви щяха да бъдат здрави. Никаква друга философия! („*Само умрелите не късат обуща.*“) Да, защото те са добри хора.

Виждате ли сега какви понятия за морал имате? Някой казва: „Аз добър човек ли съм?“ Виж обущата си. Ако обущата ти са скъсани, те показват, че не си добър човек. Казвам: ако ти си носил обущата си цяла година и те са още здрави – харесваш ми, добър човек си. Вие трябва да имате една правилна философия за живота. Човек, който си къса обущата, трябва да знае, че е лош. И ако при тази лошавина, след като съм си скъсал обущата, не съм направил никакво добро, значи лош човек съм. Ако пък след като съм си скъсал обущата, съм направил някакво добро, значи тия сили се уравновесяват. Някой казва: „Изгубено ми е времето.“ Ако ти си изгубил времето си и нищо не си придобил, значи ти си в същото положение, като да си скъсал обущата си.

Сега да се повърнем към физическия живот. Щом сте ограничени, щом сте неразположени, значи във физическия свят сте. Затова ще мислите, ще се стремите към Божествения свят – там е освобождението. В духовния свят пък са методите, с които трябва да се научите да манипулирате, да работите. Има ли някой от вас, който

сега да е неразположен? Кой от вас е неразположен? Кажете истината сега. Вие искате да ме [*преметнете*]. Който от вас е неразположен, да излезе от мястото си. Ще направим един опит. (*Паша излезе.*) Сега да излязат двама, които са разположени.

(*Излязоха Олга и Цеко.*) Вие двамата, турете си първия пръст (*показалеца*) на дясната ръка върху слепите очи на сестрата. Защо си неразположена, сестра? Тези двамата са двама ангели, които са изпратени да по-дигнат твоето неразположение. (*Учителят направи три пъти особени обливания, при което написа следните числа: 3, 4, 1/5 и 0*[1].) Ако някой брат или сестра е неразположена, направете този опит, като турите пръстите си върху слепите ѝ очи. Той е един ефикасен опит. Веднага ще имате едно микроскопическо изменение на разположението.

На сестрите ще дам друг метод. Ако някоя сестра е неразположена, ще я лекувате по следния начин: една сестра ще я хване за главата и ще я завърти, а друга – за краката, и така ще я полюлят три пъти. След това неразположението ѝ ще мине. Тъй ще я полюляте ту на една, ту на друга страна. За братята има други методи. При тия методи веднага ще има поне едно микроскопично подобрение в състоянието. Правете ред опити, не само да седите и да се одумвате. Кажете си: „Да си направим един опит." Сега направихме първия опит и най-лесния, а при втория случай, който е неразположен, ще го носим от една страна на друга. Сега знанието трябва да има приложение. Вие сте достигнали до една област, дето в дадения случай трябва да имате едно изкуство. Когато човек знае да направи нещата, то е вече едно изкуство. Знанието да направиш нещата, то е вече изкуство – в добър или в лош смисъл. Изкуство има в лошав ината, изкуство има и в доброто.

Като умрете например, де ще отидете? Човек не трябва, най-първо, да разсъждава де ще отиде човек, след като умре. Той трябва да

започне с даденото. Ако той е разбрал физическото си раждане, ще разбере и смъртта си. Ако не е разбрал раждането си, той не може да разбере и смъртта си. Ако не е разбрал отде е дошъл, той не може да разбере и де ще отиде. Следователно, ако ние не знаем земния си живот – отде сме дошли и де ще отидем, защо сме дошли и защо живеем – как ще разберем онзи свят? Как ще си обясним защо ще отидем там? Де е онзи свят всъщност? Онзи свят не е нито на месечината, нито на Марса, нито на Сатурна, нито на Венера. В който свят и да отидете, все ще имате известни ограничения. Важно е за вас да различавате ограниченията. Във всеки свят, колкото и малки да са, все ще има известни ограничения. А пък в разните светове човек не може да отиде направо – от един свят в друг. Затова именно стават и промените. Смъртта не е нищо друго освен една вътрешна промяна. Под думата „смърт“ ние разбираме освобождение – да се освободи човек от известни желания. Всеки, който се е родил, той има един възел на желания; но който е умрял, той се освобождава от тези желания. Значи, когато и последното желание се скъсва от тебе, ти умираш вече, не можеш да живееш. Всяко желание се отделя от човека като конци. Като се скъсат всичките желания, ти ще идеш някъде.

Има нещо в човека, което трябва да умре. Например у пияницата, у когото се заражда желание да пие, това желание намясто ли е? У крадеца, у когото се заражда желание да краде, това желание намясто ли е? Убиецът, у когото се заражда желание да убива – намясто ли е това желание? Всяко желание, за което казваме, че трябва да умре, ние го разбираме като неестествено желание. Например ти имаш желание да си щедър. Това е живот. Защо? Защото при щедростта това, което обичаш, ти си готов да го дадеш. Ти се лишаваш от онова, което обичаш, даваш и това, което обичаш. Та има известни желания, които могат да останат да живеят у човека.

Това показва, че самите желания са свободни. Значи има свободни желания и има и несвободни желания. Кажете ми друго свободно желание. Думата „свободно желание“ на български език има двояко значение. За пример казват за някого: „Свободен е той да направи, каквото си иска.“

В какво седи милосърдието? Да си допуснем едно изяснение. Да допуснем, че имаме един извор, а пред него – едно малко коритце. Ако това коритце се напълни с вода, която не се изтича, какво ще стане с нея? Тя ще изгуби своята преснота и ще жабуняса. Но ако тече, тя постоянно ще се опреснява и освежава. Хубостта на водата седи в това, постоянно да се сменя. Следователно и желанията на човека трябва постоянно да се опресняват, да се сменят; трябва да има един вечен процес в тях. Те трябва да са като едно течение. Никога едно желание не може да седи повече от една секунда. Ако ти спреш едно желание в себе си за дълго време да го реализираш, то ще жабуняса. Остави желанието да си върви, да има един непрекъснат процес в него. Не считай, че желанието е за един момент. Истинските желания не трябва да бъдат прекъснати действия. Действието не е желание.

Мнозина психолози съединяват едно действие с желание и те казват: „Да постигнем нещо.“ Това не е желание. Този постоянен стремеж, този постоянен устрем на душата – това са истинските желания на човека. Туй, което постоянно минава в тебе и те чисти, което се втича и изтича – то са истинските желания. То е Божественото, което може да те ограничава временно, но после те освобождава. А това, което се втича и не излиза, и това, което излиза от тебе и не се връща към тебе – това не са истинските желания. Всичката ви погрешка седи в това, че като дойде едно желание, вие искате да го разберете – хванете го и не го пущате. Пуснете желанието да си върви. Например ученикът трябва да има

непрерывното желание да учи. Дойде ли до някое желание да свърши отделенията – иска, учи да свърши. После, трябва да има желание, след като свърши отделенията, да постъпи в прогимназията, после – в гимназията и най-после – в университета. Желанието му да учи трябва да бъде непрерывно. Прекъсне ли се това желание, то се свършва вече с него. Желанията трябва да бъдат непрекъснати, за да бъдат истински. Щом не досвършиш една работа, това желание не е Божествено. Щом започнеш една работа и не се колебаеш – това е Божествено, колебаеш ли се – това е човешко. Желания, в които няма колебания, няма разкаяния – те са Божествени, а щом има колебания и разкаяния в тях – те са човешки. Божествените желания са непрерывни, непрекъснати, а човешките са прекъснати.

Сега да дойдем до първата идея, която искахме. Що е физическият свят? Свят на ограничения. Значи сега вие сте ограничени. Що е Божественият свят? Свят на освобождение. Следователно светът на ограниченията може да се хармонира, да се направи животът сносен. Докато сме на земята, нашият живот може да се направи сносен само като привлечем енергиите на Божествения свят, който може да ни освободи. Ние още не сме на небето, но като живеем на земята, Божествените енергии трябва постоянно да приииждат към нас. Те няма изведнъж да ни заведат в Божествения свят, но като живеем долу, ще бъдем в положението на онзи, който слиза във водата с водолаз, и чрез особени тръби му вкарват чист въздух. По същия начин и Божествените блага трябва постоянно да приииждат в нас, за да ни освобождават от физическите ограничения.

Това, което е приложение в окултната наука, то е само като един метод. Ако вървите така, у вас се заражда едно желание и казвате: „Аз зная.“ Хубаво, ти знаеш, но имаш главоболие и не знаеш как да го изцериш. На какво се дължи главоболието? Едно правило: главоболието всякога се дължи на това, че тънките и дебелите черва

не са в изправност – те не функционират правилно. Следователно, искате ли да не страдате от главоболие, дръжте в изправност червата си. Изправни ли са червата ви, ще бъде изправен и стомахът ви, и главата ви. Има и практически начини за това. Щом ви заболи главата, веднага турете краката си в топла вода – тя ще произведе една реакция в червата и в кръвта ви. Щом червата ви почнат да куркат да се освободят – това е един метод за лечение. Ако и това не ви помогне, вземете някои очистителни средства. След това в продължение на един-два дни не яжте мъчносмилаема храна, за да се освободят червата ви, понеже те са големи аристократи. Те често се сърдят и казват: „Няма да работим повече!“ Клетките в стомаха, в червата не искат да работят, казват: „Ти си господар, но най-после, ние не сме роби.“

Учителят ни поздрави на излизане с неговия поздрав – вдигната ръка.

38. Лекция от Учителя, държана на 28 юни 1929 г., петък, 5:30 ч., София – Изгрев[2].

[2] В запазения пълен текст на стенограмата лекцията е под №40.

ОБИКНОВЕНО И БОЖЕСТВЕНО СЪЗНАНИЕ

Размишление.

Кои неща в живота са важни? Според някои, важни неща са тези, които човек вижда; според други, важни неща са тези, които човек съзнава. Представете си, че един учен изпитва голям глад. По особени причини той не е ял два-три деня. Отива на работа, иска да свърши всичко, което му е дадено като задача, но нищо не може да направи. Мисълта му е заета само с едно, да намери хляб и да се нахрани. Среща приятели, разговаря се с тях, те му посочват различни картини, обръщат вниманието му към красотата на природата, но нищо не го задоволява. Той вижда красивите картини, вижда радостните и задоволени лица на хората, но това не го храни. Единственото важно нещо, което занимава ума, сърдцето и съзнанието му, е хлябът. И музикант, и художник да сте, щом сте гладен, най-важното нещо за вас е хлябът. Той изпълва съзнанието ви. Щом се нахраните, хлябът изчезва от съзнанието ви. Значи, и хлябът не е най-важното нещо. Хората ядат, растат, развиват се и умират. Какво остава от тях? – Само онова, което те са възприели и обработили. Всеки ден човек вижда, как слънцето изгрява и залязва, но то не е реалното. Това, което човек възприема от слънцето и го обработва в себе си, то е реално, то следва човека навсякъде. Той носи реалното постоянно със себе си. Затова казваме, че реалните неща са непрекъснати. Те никога не губят цената си. Напротив, колкото повече време минава, толкова по-ценни стават те. Истинско, реално желание е това, което никога не изгасва. Някой иска да изучава музика, но след две-три години желанието му изчезва. Друг иска да стане художник, но след няколко месеца желанието му изчезва. Това не са

истински желания. Те нямат нищо общо с реалността. Трети обича да се моли, минава за религиозен, но след известно време престава да се моли, тръгва по друг път. Значи, религиозното чувство в него е било слабо, нямало дълбоки корени и лесно изсъхнало. Неща, които се явяват и скоро изчезват, не са реални.

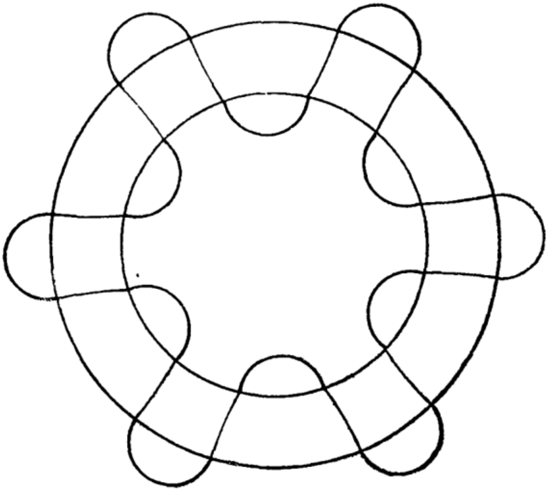

Фиг. 1

На **Фигура 1** виждате две концентрични окръжности и една крива, вълнообразна линия, която пресича окръжностите. Силите, които действат в концентричните кръгове, са равномерни; силите, които действат върху вълнообразната линия, са крайно интензивни и експанзивни. В случая, вие виждате окръжностите, виждате и вълнообразната линия и казвате, че те са реални величини, защото в тях действат сили. В същност, реалността е в силите, които действат в тях, а не в самите величини, които се образуват под влиянието на силите. (Фиг. 1) Ако силите не действаха, величините нямаше да съществуват.

Какво представя правата линия? – Път, изминат от една точка. Значи, при движението на точката се образува права линия. Или, най-

късото разстояние между две точки се нарича права линия. Двете точки се движат в две противоположни посоки. Само така се образува правата линия. Това показва, че двете точки играят важна роля навсякъде. За да се прояви идея в човека, нужни са две противоположни мисли. За да се прояви някакво чувство, пак са нужни две противоположни чувства. Въпреки това, казва се, че човек трябва да има една основна идея, едно основно чувство. И това е вярно, но, за да се прояви основната идея или основното чувство, в човека са действали две противоположни идеи и две противоположни чувства. Сама ръка нищо не върши; две ръце всичко могат да направят. За да се роди една велика идея, други две идеи трябва да се стълкновят. Някой се оплаква, че паметта му отслабнала, нищо не помни. Защо не помни? – Защото в ума и в сърдцето му не са се стълкновили две противоположни мисли и чувства. Как ще забравите онази мисъл, която се е стълкновила с някоя противоположна на нея? Представете си, че вие мислите върху мира в света, върху вътрешния мир в човека, и в този момент дойде някой отвън и ви набие добре. След това вие ще помните мисълта си с години, ще помните и мислите, които ви е казал онзи, който е посегнал върху вас. Следователно, всяка мисъл, на която вибрациите са по-силни от вибрациите на вашите мисли, остава паметна за вас. Кога страда човек? – Когато съзнанието на онзи, който му причинява някаква болка, е по-силно от неговото съзнание. Кога се радва човек? – Когато съзнанието на онзи, който му причинява болка, е по-слабо от неговото. С други думи казано: Човек страда, когато обикновеното му съзнание не е свързано с неговото висше, Божествено съзнание. Той се радва, когато между обикновеното и висшето му съзнание има тясна, правилна връзка. Каже ли някой, че страда, нищо друго не му остава, освен да съедини своето нисше, обикновено съзнание с Божественото, т.е. с възвишеното, благородното начало в себе си.

Само така човек може да постигне своите благородни и възвишени идеали. Без връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието никаква благородна работа не може да се свърши.

Често учениците се оплакват, че нямат успех в училището. Те учат много, а малко придобиват. По цели дни учат, а свършват със среден успех. Защо? – Няма връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието им. Срещнете ли ученик, у когото съществува връзка между двете съзнания, ще знаете, че и учителите са разположени към него. В края на краищата, той свършва училището с отличен успех. Невъзможно е учителят да скъса ученик, у когото обикновеното съзнание и свръхсъзнанието са в хармония. И да желае да го скъса, не може, защото хармоничната връзка между двете съзнания на ученика действува благоприятно върху учителя. Като го изпитва, той става весел, разположен, поглежда с усмивка към ученика, и последният дава добър отговор.

И тъй, за да има разположението на професора си, студентът трябва да се смири. Смирението подразбира проява на Божественото съзнание. Щом прояви Божественото съзнание, студентът въздейства вече на своя професор, у когото също се проявява висшето съзнание. Така между тях се създава връзка. Професорът се вслушва в отговорите на студента и му помага да издържи изпита си добре. Обаче, рече ли студентът да доказва на професора знанията си, последният ще го скъса. Какви знания има студентът? Той не знае повече от професора си. Следователно, той може само да покаже, какво е научил от професора си. Може ли да направи това, професорът му ще бъде доволен от него. На същото основание, ако искате да задоволите един поет, декламирайте неговите стихове, а не вашите. Той ще ви изслуша, ще ви благодари и ще ви стане добър приятел. Невъзможно е студентът да стои по-горе от своя професор. Да се мисли другояче, това значи, професорът да е престанал да

работи. Щом спре на едно място, студентът ще го настигне. Но, докато професорът върви напред, студентът никога няма да го настигне. С други думи казано: Невъзможно е обикновеното човешко съзнание да стои по-високо от Божественото съзнание. На първо място е Божественото съзнание, а след него иде човешкото или обикновеното.

Погрешките на съвременните хора се дължат на факта, че и младият иска да докаже на стария, че знае повече от него; и старият иска да докаже на младия същото. Младият иска да докаже на стария още, че е по-силен от него. Докато живее във висшето съзнание, старият всякога ще бъде по-силен от младия. Ако старият живее в обикновеното съзнание, а младият – в Божественото, той, наистина, ще бъде по-силен от стария. Значи, силата на човека се крие в неговото висше съзнание. Който започва с материализма, а свършва с идеализма, е вътрешно млад човек; който започва с идеализма, а свършва с материализма, е вътрешно стар човек. Материализмът има отношение към обикновеното, т.е. към човешкото съзнание; идеализмът има отношение към Божественото съзнание. То дава сила на човека да реализира копнежите на своята душа. Стремете се да запазите връзката си между Божественото и обикновеното съзнание. Само така непостижимите неща стават постижими. Прекъсне ли се тази връзка, човек не може да учи, да работи. Каквито усилия да прави, резултатите му са слаби, а някога почти няма резултати.

Хранете ума си с положителни мисли, за да поддържате връзката си с Божественото съзнание. Кажеш ли, че от тебе нищо не може да стане, ти сам късаш тази връзка. – Невежа съм. – Не си невежа, но си скъсал връзката между Божественото и обикновеното съзнание. – Грешен съм. – Скъсал си връзката. Възстанови тази връзка и ще станеш праведен. – Беден съм. – Не си беден. Възстанови скъсаната връзка и богатството, само по себе си, ще потече. От тебе зависи да

бъдеш богат и почтен човек. Като дадеш някакво обещание, изпълни го, не отлагай. Така ти ще се научиш да използваш моментите, а всеки момент носи своите блага и богатства. Като не изпълни обещанието си, човек започва да се извинява, да търси причините вън от себе си. Никакви извинения не помагат. Всяко неизпълнение показва прекъсване на връзката между Божественото и обикновеното съзнание. Ще възстановиш тази връзка и ще изпълниш обещанието си.

Да се възстанови връзката между Божественото и обикновеното съзнание на човека, това значи, да се възстанови връзката между ума и сърдцето, между душата и духа. Всяко неразположение, всяко смущение се дължи на прекъсване на тази връзка. За да придобиете разположението си, вземете два конеца и направете връзката. Ще кажете, че не разбирате, как се прави тази връзка. Първо ще вярвате в силата на връзката, а после ще я разберете. Какво знаете, когато ви поканят някъде на обяд? Знаете ли, какво ще ядете? – Нищо не знаете. Вие вярвате, че сте поканени на обяд, че ще ви угостят добре и, след като се нахраните, знаете вече, какво сте яли. Щом се нахраниш, ти оживяваш, ставаш добър, весел, разположен. Това значи възстановяване на връзката между обикновеното и Божественото съзнание.

Когато ставате сутрин от сън, правете следното упражнение. Седнете спокойно на стол, повдигнете ума си към Бога и кажете: Господи, помогни ми да направя връзка между обикновеното и Божественото си съзнание. Размишлявайте върху тази връзка пет минути и започнете работата си. Вечер, преди лягане, благодарете за помощта, която ви е дадена през деня, и пак помислете за силата, която се крие в тази връзка. Не очаквайте големи резултати изведнъж. Радвайте се, ако сте придобили даже микроскопически резултат. Силата на нещата се крие в тяхното съединяване, а не в

разединяването им. Само с обикновеното съзнание нищо не можеш да направиш. И само с Божественото съзнание нищо не можеш да направиш. Обаче, двете съзнания, свързани заедно, представят велика сила.

Какво представя Божественото съзнание? – Височина, т.е. висок планински връх. – Какво представя обикновеното съзнание? – Долина. За да се ползува долината от благата на планината, между тях трябва да има връзка, по която енергиите на височината да слизат в долината. Водата тече отгоре-надолу, а не отдолу-нагоре. Обикновеното съзнание е матката, утробата, в която се реализират всички възможности. Божественото съзнание пък крие в себе си условията за тяхното реализиране. Ще кажете, че за това е нужда воля. Който има отличен ум и отлично сърдце, обединени в едно цяло, той разполага и с отлична воля. Не може синът да е добър, а бащата и майката да не са добри. Там, дето волята е силна и разумна, умът и сърдцето са също разумни. Две разумни същества, от които едното живее на Слънцето, а другото – на Земята, могат да си подадат ръцете по-лесно и да направят връзка помежду си, отколкото две неразумни същества, които живеят в една стая. Първите са близки, сродни души, а вторите – далечни, чужди едно на друго.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

39. Лекция от Учителя, държана на 5 юли 1929г., София – Изгрев.

СПЕЦИФИЧНАТА СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА

Кога се доспива на човека? – Когато се занимава с обикновени мисли. Когато се почувствува осигурен, човек лесно заспива. Той се успокоява, не мисли за нищо и заспива. Необикновените мисли подтикват човешкия ум към дейност. Изобщо, неблагоприятните условия подтикват човешкия ум към работа, а благоприятните – към почивка. Почивката е добро нещо за тялото, но не и за ума.

Сегашните хора се стремят повече към охолен живот, към почивка, но и това им дотяга. Те са задоволени, не мислят за ядене, всичко им е дадено в изобилие. Други пък гладуват, но са дейни, търсят начин да задоволят глада си. Има нещо приятно и в ситостта, и в глада. За да не се изгуби приятността, човек не трябва да бъде всякога сит, нито всякога гладен. Гладът стимулира човека, кара го да мисли, да работи. той предвкусва удоволствието, което ще изпита в момента, когато започне да яде. След това в него се зараждат други желания. Следователно, добре е човек да реализира едно свое желание, но веднага след това трябва да се роди друго желание, което да му дава импулс, подтик към работа и движение. Някой казва, че няма никакви желания, мисли и стремежи. Как мислите, щастлив ли е този човек? Не е щастлив. Човек живее и се радва на живота, докато мисли, чувства и желае. Изгуби ли тези подтици, той е мъртъв. Една стара философия казва, че човек трябва да убие всяко желание в себе си. На тази мисъл Христос се противопоставя с думите: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец наш небесни.“ Значи, човек трябва да усъвършенства своите желания, а не да ги убива. Бог, който е създал света, дал условия на всички живи същества да растат, да се развиват и усъвършенстват. Той знае, какви мисли и чувства вълнуват човека, затова дава на всекиго съответни условия. На

ученика, на младия дава едни условия, на възрастния и на стария – други.

Кой е ученик? – Който учи. Да учиш, това още не значи, че си ученик. Много ученици учат, но пропадат на изпитите, повтарят класовете. Според мене, ученик е този, който никога не пропада на изпит и минава безпрепятствено от един клас в друг. Изпитите подразбират мъчнотии и затруднения в живота. Ученикът всякога свършва добре изпитите си, т.е. лесно решава мъчнотиите и затрудненията си. Каквато задача да дадете на ученика, той лесно я решава. Няма работа, която той не може да свърши. Работата подразбира разумно използуване на Божествените условия. Кажем ли „работен ден“ разбираме ден, в който човек е използвал разумно условията на живота. В този смисъл, едно от качествата на ученика е прилежание и работоспособност.

Сега ще ви задам въпроса: коя река се размътва? – Малката, тясна и плитка река. Ако е дълбока, широка и буйна, тя не може да се размъти. Какво трябва да направите с вода, която лесно се размътва? – Да я прекарате през тясна, стъклена цев, т.е. през ограничения. Голямата река, обаче, не може да се прекара през цев. Само част от нея може да прекарате, но не всичката. Оттук можем да извадим заключението: обикновените мисли и чувства могат да се ограничат, да се прекарат през цев, но великите мисли, чувства и добродетели не се ограничават. Всяко нещо, което се ограничава, е слабо, малко, несъвършено. Великите неща никой не ги ограничава. В този смисъл, велик, съвършен човек е онзи, когото никой не може да ограничи. Той е неограничен, свободен. Ако става въпрос за ограничаване, той сам се ограничава и сам се освобождава. Докато греши, човек всякога се ограничава. Престане ли да греши, престават и ограниченията му. За оправдание на погрешките си, грешният казва: Понеже светлината ми е отнета, затова правя погрешки. – И това е възможно. Въпросът е,

обаче, кой отнел светлината му. Три причини има за отнемане светлината на човека. Те са вятърът, окръжаващите и той сам. Когато вятърът затвори капаците на вашите прозорци и попречи на светлината да влиза в къщата ви, след време той пак ще ги отвори и светлината отново ще проникне. Когато окръжаващите затварят капаците на прозорците ви, и те имат някаква цел. Когато вие затваряте капаците на прозорците си, най-добре знаете, кога ще ги отворите, за да проникне светлината в къщата ви. Всеки сам трябва да си отговори, кой от трите случая е за предпочитане: вятърът ли да затвори капаците на прозорците ви, окръжаващите, или вие сами?

Как се прекъсва светлината на вашия ум и как се възстановява, това са съзнателни процеси, които се извършват, както в отделния човек, така и в природата. Всеки процес в човека се основава на разумността, която работи в природата. Седите на брега на морето и близо до вас виждате човек, добре облечен, държи се с достойнство, със съзнание за някакво величие. Вие го поглеждате, но той не ви обръща внимание, не иска да има никакво отношение с вас. По едно време, той усеща глад, иска да намери отнякъде хляб, да задоволи нуждата на стомаха, да си хапне. Обръща се натук-натам, докато най-после се принуждава да ви заговори, да иска парче хляб от вас. Вие веднага отваряте торбата си и му предлагате част от своя хляб. Чрез глада гордият човек се запознава с вас. Следователно, Божественото Начало дава на човека първия урок на смирение. Чрез глада хората се опознават, правят връзки помежду си. Гладът е първата буква на знанието. Който не е гладувал, не може да стане учен човек.

Докога може да гладува човек? – Докато изпитва приятни чувства. В това време той има приятни преживявания, радва се, че след известно време ще задоволи глада си. Почне ли да чувства неприятност, човек трябва да задоволи по някакъв начин глада си. Не го ли задоволи, той се превръща в разрушителен процес: по-силните

клетки изяждат по-слабите. Това наричаме процес на самоизяждане, на вътрешно месоядство. Желанието на човека да задоволи глада си е Божествено. Следователно, ако не дадете ход на Божествените желания в себе си, иде разрушението. Тогава настъпва разрушение и смърт на организма. Ако го задоволите и не благодарите за това, което ви е дадено, ражда се злото, грехът, който е по-страшен от смъртта. Човек трябва да отвори душата си за лъчите на любовта, за да бъде чист, добър и любещ.

Като се говори за благодарност, имаме пред вид онази вътрешна благодарност, а не обикновената. Още със ставането си от сън, човек трябва да благодари за живота и за благата, които му са дадени. Животът е най-великото благо, което притежавате. Щом има живот, всичко може да придобиете: и знание, и свобода, и светлина. Постоянно се молете и благодарете за великия дар, който Бог ви е дал. Да се молиш, това значи, да работиш. Да се молиш, това значи, да отваряш прозорците на душата си за светлите лъчи на любовта. Само при тези лъчи зреят плодовете. Благодарността е един от узрелите плодове на душата. Имате ли зъби, вие ще ядете свободно от плодовете на своята душа и ще благодарите. Старият, който няма зъби, не може да се ползува от Божествените плодове и не може да благодари. Дадете ли му плод, той казва: Защо не ми го дадохте на младини, когато имах зъби, да го опитам, да вкуся от него и да благодаря? Пазете зъбите си, за да бъдете всякога млади и да благодарите за всичко, което ви се дава. Така се възпитава ученикът. Така се повдига всеки човек и се определя за член на бъдещата раса.

Какво представят сегашните хора и какво – бъдещите? – Сегашните хора са още неизлюпени яйца, а бъдещите – малки излюпени пиленца. За да се излюпите, вие трябва да работите усилено върху ума и сърдцето си, да не се вкисвате от малки работи и да не губите лесно радостта си. Съзнателна, вътрешна работа се

изисква от всички. Който се вкисва и лесно губи радостта си, той е играчка на условията. Затова трябва да бъдете разумни. Представете си, че се намирате на брега на дълбока и буйна река. Искате да минете на другия бряг, да отидете в града да свършите една важна работа. Как ще минете реката? Мост няма, не знаете да плавате, не се решавате да я прегазите и се чудите, отде ще ви дойде помощта. След известно време виждате, че десетина души носят една голяма греда, която ще поставят за мост на реката. Ако сте разумен, веднага ще се приближите към хората и ще вземете участие в построяването на моста. С общи усилия ще се построи мостът и всеки ще мине реката, ще свърши работата си. Значи, всяка мъчнотия представя река без мост. За да разрешите мъчнотията си, трябва да знаете, как и къде да поставите моста. Така ще преминете реката.

Сега вие сте дошли на Мусала да прекарате няколко деня. Как ще използвате времето си? Ще кажете, че ще дишате чист планински въздух и ще правите разходки. За да се ползвате от планината, вие трябва да възприемате слънчевата светлина чрез ума си, слънчевата топлина чрез сърдцето си и въздуха чрез дробовете си. И това не е достатъчно. Трябва да знаете, кой момент през деня да възприемате светлината и топлината, за да се ползвате разумно от тях. Това значи, да приемете специфична светлина и топлина от слънцето. Който може да възприеме слънчевата светлина и топлина чрез ума и сърдцето си, той се чувства радостен, свободен и разположен.

Упражнение. Всеки ще си избере един камък и ще го полее десет пъти с вода, която сам ще носи от едно от езерата. Ще кажете, че дъждът полива камъните, няма защо вие да ги поливате. Вашата работа е специфична. Като поливате камъка, ще наблюдавате, колко вода поглъща той и как се разлива водата по него. Всеки ще прави наблюдения и ще ги отбелязва. Това упражнение ще правите най-късно до обяд. Ще мислите върху лекцията и ще я свържете с водата.

40. Лекция от Учителя, държана на 12 юли 1929г., Рила – Мусала

ВЕРНИЯТ ОБРАЗ

Размишление.

Какво става, като се срещнат две тела в пространството? Ако си хармонизират, те ще се сближат и опознаят. Ако не си хармонизират, ще се отблъснат и от срещата им ще се създаде източен въпрос. Каквото представят срещите между същества, които са хармонично или дисхармонично настроени помежду си, такова нещо представят и думите, които хората си подхвърлят. Ако думите са хармонични, съществата се сближават и опознават. Ако са обидни, съществата се отблъскват, както се отблъсква гумената топка, хвърлена върху твърда преграда.

Коя е причината, че се говори за среща и за отношения между две същества? – Все има някаква причина, външна или вътрешна. Дали хората се разговарят, дали се срещат, има някакъв повод за това. Някой говори, с цел да оправдае себе си или ближния си. Ако успее да направи това, той минава за талантлив човек. Ако не успее, той минава за невежа. Обаче, невежеството не е многократен процес. Човек може да бъде невежа в един момент, а в друг да прояви голямо знание, да мине за учен. За невежеството пишат двойка, а за знанието – шесторка. Като съберат двете бележки и ги разделят на две, получават тройка, среден успех. Талантливият човек е запалена свещ. Невежият е загаснала свещ. Невежият и ученият са полюси на живота. Невежият започва с нула и свършва с двойка; ученият започва с тройка и свършва с шест. Който започва с шест, свършва с нула. Това значи превръщане на енергията от нисша във висша и от висша в нисша. Който знае да превръща енергията от нисша във

висша и от висша в нисша, той може да тълкува и изправя погрешките си.

Често учениците грешат, защото се месят в работата на своите учители. И тогава, вместо добри бележки, те получават слаби. Учителите представят природата. Следователно, хората, като ученици на живота, се месят в работите на природата и, вместо добри бележки, получават слаби. – Нямам ли право да говоря, да кажа мнението си? – Имаш право да говориш, но разумно, правилно. Добрият, разумният говор е вътрешен и невидим. Този говор е истински, реален. Оттук вадим следното заключение: реални неща са тези, които предизвикват вътрешен говор в човека. Между тях всякога се образува духовна връзка.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

41. Лекция от Учителя, държана на 25 юли 1929г., София – Изгрев.

МЪЛЧАНИЕ И ГОВОР

Размишление върху светлината

Кога мълчи човек? – Когато спи, когато пости, когато мисли; когато се страхува от нещо, когато има да дава, когато не знае урока си и т.н. Значи, човек мълчи при различни случаи, а това зависи от степента на неговото развитие. Някой казва, че не иска да говори. Защо не иска да говори? – Или, защото не може, или защото не е разположен. В това мълчание няма никаква философия. Човек не може да говори още при два случая: когато се намира в безвъздушно пространство, или когато пространството е крайно наситено. Между говоренето и сеенето има известно отношение. Всеки казва: Аз мога да говоря. Това е все едно да кажеш, че можеш да сееш. Можеш да говориш, ако има условия за говорене. Можеш да сееш, ако има условия за сеене. Първото условие е да имаш семе и нива, на която да сееш. Ако нямаш нива, семето ще падне някъде, но няма да израсте.

Казват, че живите говорят, а умрелите мълчат. Обаче и живите могат да мълчат. Кога мълчи живият и кога – умрелият? Какво се образува при мълчанието на живия и на умрелия? – Прави линии. Умрелият образува линията А – основа, а живият – линията В, – растене нагоре. Умрелият казва на живия: Ако говориш много, както аз съм говорил, ще легнеш на гърба си и ще образуваш основата А. Живият казва: Ако говориш много, ще израстеш много. Турците казват: Който много говори, много знае; който много знае, много страда. Мълчанието на умрелия показва, че нищо не го смущава. Той си е изработил особена философия за живота. Живият пък мълчи и с това иска да каже да не го предизвикват, защото ще избухне.

Какво е значението на мълчанието в природата? Кога мълчи ученикът? – Когато слуша, как учителят преподава. Кога мълчи учителят? – Когато изпитва ученика. Мълчанието на ученика е резултат на възприемане, а мълчанието на учителя – резултат на пресяване, преценяване на нещата. В дадения случай, учителят е подобен на търговец, който разпределя стоката: една туря надясно, друга – наляво; една горе, друга долу. Да мълчи човек, това значи, да бъде вътрешно тих и спокоен, а в мисълта си активен. Той ще мълчи физически, външно, а ще работи с мисълта си.

Кога човек не може да мълчи? – Когато са засегнати чувствата му. Колкото по-силно са засегнати, толкова по-голямо е напрежението му да говори. За да мълчи, той трябва да успокои чувствата си, да утихне вълнението на сърдцето му. Какви методи прилагате за мълчание? Когато учителят иска да застави учениците си да мълчат, той приковава вниманието им към нещо важно. Когато се качвате по планинските върхове, също се налага мълчание. Когато слизате от планината, също е нуждно мълчание. Значи, учителят призовава вниманието на учениците към известен предмет, като към висок планински връх. За да разберат, какво се крие в този връх, нуждно е мълчание.

Ако влезете в общество, дето всички мълчат, ще усетите голямо напрежение. Ако ораторът, преди да говори, мълчи пет минути, публиката също изпитва голямо напрежение. Ето защо, които са изпитвали напрежение при мълчанието на някой човек, казват, че мълчанието е страшно нещо. Страшно е за онези, които не го разбират. Който разбира езика на мълчанието, знае, че когато човек мълчи на физическото поле, той е крайно активен. Малцина се интересуват от мълчанието, но ако от мълчанието зависи щастието на хората, всички ще се интересуват от този въпрос. Някой казва, че не обича да мълчи. – Не обичаш да мълчиш, защото не знаеш цената

на мълчанието. Ако знаеш цената му, ако от мълчанието зависи твоето щастие, ще мълчиш. Важно е да знае човек, кога да мълчи и кога да говори. Ти се оплакваш от съдбата си, но един твой приятел ти казва да мълчиш една минута. Ако мълчиш, съдбата ти ще се подобри. При това положение ти ще послушаш приятеля си и ще млъкнеш. Значи, има моменти в човешкия живот, когато мълчанието произвежда преврат в съдбата на човека. Както музикантът трябва да знае, кога да мълчи, т.е. да туря паузи, така всеки човек трябва да знае, кога да мълчи. Паузата е необходимост в музиката. Чрез паузата се отделя една музикална мисъл от друга. Певецът използува паузата за поемане на въздух. Законите на организма налагат на певеца естествено прекъсване на песента. Това прекъсване е на място, когато се диктува от дишането.

Защо мълчи умрелият и защо мълчи живият? Като мълчи, умрелият иска да каже, че неговата работа е свършена вече, няма какво да прави. Когато свърши речта си, ораторът млъква. С това той иска да каже, че е свършил работата си. В този смисъл, мълчанието на умрелия и на живия представя граници на речта. Когато умрелият мълчи, речта му е свършена, настава пауза. Когато живият мълчи, това показва, че речта му ще започне. Такива моменти на мълчание съществуват и в мисълта, и в чувствата на човека. Затова, като мълчи, човек трябва да знае, дали е настъпил край в мисълта и в чувствата му, или начало. Старите окултни школи са налагали на учениците си мълчание. В Питагоровата школа са изисквали от учениците четири години мълчание. Не е лесно да мълчиш четири години. Това не е за обикновените хора. Чрез мълчанието човек изучава вътрешните закони на Битието. Чрез мълчанието той разбира вътрешния смисъл на живота. Чрез мълчанието той разбира двата полюса на нещата.

Като ученици, наблюдавайте лицата си, да различавате скръбното състояние от радостното. Така ще знаете, кои мускули на

лицето се изменят при скръбта, и кои при радостта. Същевременно, наблюдавайте, кога човек се отпушва и кога се запушва. При радостта човек се отпушва, свързва се с природата и тя му проговаря. При скръбта той се подпушва, влиза в дисхармония с природата и тя се затваря за него. Три важни моменти има през деня, когато човек може да смени радостта си със скръб и скръбта – с радост. Всеки сам трябва да намери тези моменти и съзнателно да си въздейства. Като работите върху самовъзпитанието си, трябва да знаете, как да ставате сутрин и какво състояние да си наложите – радостно или скръбно. Ако сте радостни, природата ще бъде щедра към вас и ще ви даде всичко, каквото искате. Ако сте скръбни, природата ще се затвори за вас. Обаче, за нея не важи, дали сте радостни или скръбни. Важно е да научите нещо. За природата скръбта и радостта са две състояния, еднакво важни и необходими. Тя щедро дава на човека, каквото иска. Ако иска радост, радост му дава; ако иска скръб, скръб му дава; ако иска да мечтае, дава му условия за това.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? – Защото не знаят как да стават сутрин и как да лягат вечер. Ставането от сън и лягането са два важни момента през деня, които определят хигиената на човешкия живот. Ако ставате и лягате, както трябва, работите ви през деня вървят добре. Вие сте радостни и цялата природа е отворена за вас. Ако не ставате сутрин правилно, гледайте да си лягате поне правилно. Това са два важни момента, които определят бъдещето ви. Правете опити в това направление, да се научите правилно да ставате и да лягате. Правете наблюдения поне седем деня наред. Ако сте ставали и лягали правилно, ще имате едни резултати; ако не сте ставали и лягали правилно, ще имате други резултати. Отбелязвайте резултатите и си правете научни заключения. Бъдете смели и искрени в наблюденията и заключенията си. Природата обича смелите хора и на тях помага. Някой се оплаква,

че е беден, че никой не му помага. Отива при един, при втори богаташ, но и те не се отзовават на молбата му. Те чувстват, че този човек не е станал правилно от леглото си. Бедният сам може да си помогне. Как? Той има добър глас. Вместо да иска помощ от богатия, нека му изпее една песен. Така той ще отвори сърдцето на богатия, който ще го възнагради щедро. След това ще го покани и друг път да го посети, да му попее малко. Богатият ще си каже: Ето един човек, който е станал правилно от сън. Следователно, ако работите ви не вървят добре, влезте всред природата и изпейте ѝ една песен. Тя обича смелите хора и богато ги възнаграждава. На страхливия тя казва: Ще имаш търпение, ще чакаш, докато проявя своето благоволение към тебе. Не постъпва ли така и учителят? На добрия и смелия ученик той отговаря с внимание и благоразположение; за страхливия той се затваря и го оставя да чака, докато придобие смелост и решителност.

Кои са основните мисли на днешната лекция? – Мълчанието и правилното ставане и лягане.

Сега изпейте думата „говори“ на срички. И трите срички са силни, действуват върху нервната система. Така, човек може да се лекува. Затова, от най-стари времена до днес, окултните школи са прилагали музиката, като метод за трансформиране на енергиите и за лекуване. Думата „говори“ е енергична, силна, отпушва човека и го повдига. Ще кажете, че не всички хора са родени за пение. Обаче, ученикът трябва да пее. Ако не пее, сам ще си причини нещастие.

Казвате: Какво е заключението на днешната лекция? – Още не може да се говори за заключение. Защо? – Защото не е говорено върху същността на мълчанието и на говоренето. Може ли една реч да има заключение, когато още не е говорено, както трябва? Може ли човек да скърби, ако още не се е радвал? Който не се е радвал, не може да скърби; и който не е скърбил, не може да се радва. Обикновено

радостта се явява първа, а скръбта – последна. Всяко нещо започва с радост; радостта е инициаторка. Втория момент иде скръбта. Щом си отиде скръбта, настъпва второто начало – радостта. Ще знаете, че първа се явява радостта, а последна – скръбта.

Изобилието на Божиите блага носи живот.

42. Лекция от Учителя, държана на 2 август 1929г., София – Изгрев.

АБСОЛЮТНА И ОТНОСИТЕЛНА РЕАЛНОСТ

Размишление.

Често се говори за абсолютна и относителна реалност. Представете си, че напишете числата десет и сто. Какво означават тези числа? Те могат да бъдат слънца, животни, дървета, камъни и др. Тези числа могат да означават нещо реално, което има свой смисъл. Ще кажете, че числата крият в себе си абсолютна и относителна реалност. Това е донякъде вярно.

Представете си, че един пияница има в джоба си само десет лева. Какво ще направи той с тези пари? Ще отиде в една кръчма и ще се напие. С това той влага парите си в банката на кръчмаря. Какво е придобил, като изпил парите? – По-голяма смелост. Преди да пие, той е бил мрачен, неразположен. Щом се напие, става весел, смел и решителен. Излиза от кръчмата и започва да пее, да говори високо и казва: Никого не искам да зная. Не ме интересува общественото мнение. Ще кажете, че парите правят човека смел. Това е относителна истина. Млад момък, студент, получава сто хиляди лева наследство от чичо си, и веднага изменя живота си. Преди това е бил беден, окъсан, но сега се облича добре, разхожда се с автомобил. Казвате, че парите направили смел този беден студент. Външно парите го изменили, направили го по-смел, по-самоуверен, но това не е още истинският човек. И пияницата стана по-смел с десетте лева, и студентът стана по-смел със стоте хиляди лева, но тази смелост е относителна, а не абсолютна. Ако пияницата изгуби десетте лева и не може да пие, ако студентът изгуби стоте хиляди лева, и двамата ще изгубят смелостта си. И гъсеницата е смела, когато се нахрани; докато е гладна, никаква смелост няма в нея. Като е гладна, тя минава за демократка. Щом се

нахрани, тя става аристократка, едва се движи, поглежда самодоволно натук-натам.

Явяват се въпросите: Кой направи пияницата толкова смел? – Десетте лева и виното. Кой даде възможност на бедния студент да се облича хубаво, да се разхожда с автомобил и да държи главата си нагоре? – Стоте хиляди лева. – Кой застави гъсеницата да лази по дървото? Нуждата от листа, с които се храни. – Реални ли са положенията, в които се намират пияницата, студентът и гъсеницата? – Не са реални. Ще дойде ден, когато пияницата ще изтрезнее; студентът ще придобие вътрешно богатство, на което всякога може да разчита; гъсеницата ще се превърне в пеперуда, и ще напусне дърветата. Следователно, каквото е отношението между гъсеницата и пеперудата, такова е отношението между човека и ангела. Човек мисли, че по-реално положение от неговото няма. Обаче, като се превърне на ангел, ще разбере, че се е намирал в относителната реалност на живота.

Помнете: Човек е подложен на постепенно развитие. Благодарение на това, той изменя, както начина на храненето си, така и своите мисли и чувства. Невъзможно е да се храниш по един и същ начин и с една и съща храна през целия си живот. Невъзможно е да мислиш и да чувстваш по един и същ начин през целия си живот. Ако не възприемаш всеки ден по една нова мисъл, ти си осъден на смърт. – Не ни трябват нови колове. Старите колове са добри за нашия бент. – Не е така. Старите колове са изгнили, наведени; в скоро време ще паднат, и водата ще нахлуе, дето не трябва. Какво ще стане тогава с воденицата ви? – Ще престане да работи. Престане ли тя да мели брашно, воденичарят пропада. Коловете постоянно трябва да се подновяват, за да бъде бентът ви в изправност.

Вие сте млади, предприемчиви, искате да се проявите, да забогатеете. Всичко можете да постигнете, но зависи, какъв път ще

изберете. Пътят определя вашето бъдеще. Някой избира известен клон от науката, друг става музикант, художник, занаятчия и т.н. Какъвто избор е направил, такъв ще бъде резултатът на неговия живот. Някой изучава бацилите и става учен човек, професор. Опасни са бацилите, но те хранят учения. Чрез тях той се повдига в обществото, храни себе си и семейството си. Ако питате, защо съществуват опасните микроби и бацили, ще си отговорите, че чрез тях хората стават учени. За да се запазят от тях, те изучават живота им, условията за размножаването им, и така минават за защитници на човечеството. В същност, причината за съществуването на микробите се крие другаде. В бъдеще хората ще разберат и този въпрос.

Кой е създал микробите: човек или Бог? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Някой пита, кой е създал динамита? Съществува ли динамит в природата? – Не съществува. Значи, човек сам е създал динамита. От съчетанието на глицерин и азотна киселина се получава динамит. Сам по себе си, азотът е инертен газ, но азотната киселина лесно образува експлозивни вещества. Динамитът е сложно тяло, получено по изкуствен начин. Това показва, че много вещества, получени от човека изкуствено, носят нещастия за човечеството. В желанието си да твори, да съчетава нещата, човек не предвижда последствията на своите изобретения и, вместо полза, причинява пакости на своите ближни. Като не предвижда нещата, човек произвежда експлозии и с езика си. Тук каже една обидна дума – там друга и произвежда голям пожар. Коя е причината за експлозиите и за пожарите в света? Много отговори могат да се дадат на този въпрос, но един е истинският. Ще кажете, че експлозиите се дължат на неустойчивостта на веществото. Защо някои вещества са устойчиви, а други не са устойчиви, и това не е обяснено.

Брат и сестричка се забавляват. Майката им дава две ябълки, да си ги разделят. Обаче, братът иска да вземе и двете ябълки. Той започва да разказва приказки на сестричката си, да отвлече вниманието ѝ от ябълките, за да ги вземе за себе си. Това е един начин за постигане на целта му. Ако така не успее, дава бонбони на сестричето си, да го залъже. Ако и това не помогне, той сграбчва ябълките и ги туря в джоба си. Сестричето се разплаква, вика майка си, тя да разреши въпроса. Както виждате, една неправилна проява в отношението на брата към сестричето създава големи неприятности в дома. Това са въпроси, които трябва да се изяснят. Всеки сам трябва да си отговори, защо постъпва по един или по друг начин, да знае причините, които го подбуждат.

Като говорим за неправилните прояви на брата към сестричето си, имаме пред вид различната степен на развитие на хората. Това показва, че всички хора не са еднакво развити, нямат еднакво пробудено съзнание. Следователно, те не дохождат от едно и също място. Водата слиза от планинските върхове, но всички върхове не са еднакво високи. Същото се отнася и до съзнанието на хората. Всички хора не са на еднаква степен на развитие, защото съзнанието им не е еднакво високо. Богатият и бедният се различават по съзнанието, което имат за материалното си положение. Богатият съзнава, че има пари и може да направи, каквото иска. Бедният съзнава, че няма пари и се чувствува ограничен. Но какво ще бъде съзнанието на богатия, ако е болен и постоянно лежи? Макар и богат, той се чувствува ограничен. Ако бедният е здрав и силен, той се чувствува свободен. Болестта е свързала богатия, както се свързват мома и момък. Ще кажете, че женитбата е едно нещо, а връзката между богатия и болестта – друго нещо. Не е така. Като говорите за брак, за женитба, за съчетание, трябва да ги разглеждате във всички случаи, а не само като отношения между мома и момък. И светлината има различни

прояви и съчетания. И елементите имат различни съчетания. Например, ако водородът и кислородът се съединят в отношение 2:1, получава се вода. Съединят ли се в друго отношение, получава се друго съединение.

Като ученици, вие трябва да изучавате не само материалната химия, но и духовната, да изучавате съединенията, които се образуват от две мисли, от две чувства, от две добродетели и т.н. Какво съединение ще се образува от елементите правда и любов? Ще кажете, че такова съединение не може да стане. За онзи, който гледа само на материалната страна на нещата, това е невъзможно. Обаче за онзи, който разбира вътрешния смисъл на живота, всичко е възможно. Той не гледа само на механичната страна на явленията. Който гледа механически на нещата, той изпада в убийствена еднообразие. Той се намира в положението на учителя, професора, проповедника, които всяка година повтарят едни и същи неща, докато най-после се отегчат от живота. Когато нещата се повтарят, човек се механизира. Тъкмо това трябва да се избягва в съвременното възпитание.

Човек трябва да дойде до дълбоко, вътрешно разбиране на живота, да различава съществено от несъщественото. Той трябва да осмисли живота си. Как ще го осмисли? – Като внесе разнообразие в своите мисли, чувства и постъпки. Човек не е дошъл на земята да разкрива тайните на Битието и на природата, но е дошъл да учи, да преустрои организма си. Ще кажете, че нямате условия за това. Не говорите истината. Всеки може да измени живота си. Как? – Като избере специален метод за своето развитие. Обикновените методи са отъпкани пътища. Който търси истината, който иска да разбере смисъла на живота, ще върви по специален за него път. Отъпканите пътища са за обикновените хора, които се задоволяват с обикновени неща.

Млад, но беден студент търси начин да си изкара хляба. Отива при един фурнаджия и си мисли: Много неща мога да кажа на фурнаджията. Учен съм, имам знания, но той не се интересува от моите знания. Как да му поискам хляб? Разумният се вслушва в нуждите на хлебаря. Така постъпва и студентът. Той вижда, че хлебарят има нужда от вода. Взема стомните и му донася вода. Фурнаджията го поглежда, благодари и му дава половин килограм хляб. Между хлебаря и студента се завързват правилни отношения и те взаимно си услужват. Такива трябва да бъдат отношенията на всеки човек към природата. Стане ли сутрин от сън, той трябва да се свърже с природата, като с разумно същество. Няма по-разумно същество от природата, не само в нейните прояви, но и в силите, които действуват зад тези прояви. Виждате, един човек пали кибрит. Радвате се на светлината, но, в същност, зад светлината се крие разумната, реалната сила. Светлината те привлича, ти отиваш в посока към нея и виждаш разумното същество, което пали кибрита. Така постъпва и природата. Ти се намираш в бурна, тъмна нощ вън и се обезсърдчаваш, мислиш, че всичко е свършено с тебе. В този момент в ума ти прониква една светла мисъл, която ти посочва пътя, по който трябва да вървиш. Зад светлата мисъл се крие разумната природа, която те вика при себе си. Свържеш ли се с нея, ще видиш, колко много работа ти предстои и ще се насърдчиш. Докато има работа, човек живее и се радва на живота. Престане ли да работи, животът му се обезсмисля.

Една опасност има за човека. Тя се заключава в търсене на лесния път. Страшно е, когато човек избягва работата, ученето и търси лек път за постигане на своите желания. Някой иска да работи само с мисълта си, да не учи, да не копае и оре. Това е невъзможно. Мощна сила е мисълта, но резултатите ѝ не са всякога добри. Мисъл, чувства и действия, съединени в едно, дават условия на човека да

расте и да се развива. Ако мислиш само, ти можеш да попаднеш в миналото си, което е подобно на мъртвите, стари езици. Старите езици не ползват човека. Иска ли да напредва, да се свързва с културата на напредналите народи, той трябва да изучава новите, живите езици. Работете с мисълта, с чувствата и с волята, за да създадете своето светло бъдеще.

Миналото, мъртвите езици са мъртви хора, за които Христос казва: „Оставете мъртвите да погребват своите умрели.“ Какво трябва да правят живите? – Да се занимават с това, което животът им предлага. Човек трябва да се свърже със себе си, със своето висше съзнание, с живата природа. Само така той може да познае Бога. Ще кажете, че всички хора търсят Бога, но не могат да го намерят. Как го търсят? С плач и роптание ли? Бог не се трогва от човешки сълзи. Той иска всички хора да участвуват в Неговото дело, да станат съработници с Него. Вън от Бога няма живот. Вън от Бога човек не може да се справи с мъчнотиите си. Без него и богатството, и знанието, и силата нямат смисъл. С Него и сиромашията, и болестите, и страданията се осмислят. Човек научава езика им и се разговаря с тях.

Мисълта, която искам да ви оставя, е следната: Да имате връзка с Бога. Тази връзка е реалност, на която можете да разчитате при всички условия: като болен и здрав, като беден и богат, като нещастен и щастлив. При тази връзка и най-големите дяволи отстъпват. Тази вътрешна връзка определя бъдещето на човека. И да се обезсърдчи, и да се обезвери, щом има тази връзка, той лесно се справя със своите състояния. Скъса ли се връзката, всичко пропада: и знание, и вяра, и сила, и богатство. Изгуби ли вярата в себе си, човек изгубва живота си. Щом е така, пазете връзката си с Бога. Бъдете готови на всички страдания, но да не изгубите връзката си. Бъдете готови да жертвате всичко за тази връзка. Който е направил връзка с Бога и поддържа

отношенията си с Него, той е намерил магическата пръчица в живота си. Той е маг, съзнателно работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Той разполага с нещо положително. Той е свързан с абсолютната реалност и всякога разчита на нея. И през най-големи страдания да мине, той е смел и решителен.

Упражнение. За една седмица правете наблюдения: как лягате вечер да спите, в какво положение, на коя страна, и как се събуждате сутрин. Отбелязвайте си, какви отклонения сте направили през съня си, в каква посока и под какъв ъгъл. Забелязано е, че когато човек страда от крак, ръка, корем, в него се явява желание да тури болния уд по-близо до центъра. Като правите наблюдения върху отклоненията на тялото си, правете наблюдения и върху влиянието, което различните идеи ви оказват. Тялото заема такова положение, каквито са идеите на човека. Това показва, че човек се движи в два свята: в подсъзнателен и в свръхсъзнателен. Първият свят произвежда несъзнателните, неволните движения, а вторият – съзнателните, волевите движения.

И тъй, стремете се към онази основна мисъл в себе си, върху която почива вашата свобода и развитието ви. От тази мисъл зависят вашето здраве, вашите радости и скърби.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

43. Лекция от Учителя, държана на 9 август 1929г., София – Изгрев.

НА ПЛАНИНАТА

Сега вие сте дошли на планината, но и говедарят извел говедата си нависоко. Това може да ви послужи като предметно учение, да се замислите малко върху физическия си живот, да го издигнете по-високо, отколкото е сега. Човек трябва да започва от видимото и постепенно да върви към невидимото, т.е. от физическия свят към духовния. Все трябва да има някакъв материален предмет, който да въздейства върху ума и сърдцето ви. Без материалното, духовното остава неразбрано. Говорите за човека, за неговата душа, но за това вадите заключение от неговата външност и от неговите прояви. Какво нещо е душата, никой не знае, никой не я виждал. Обаче, всеки е опитал нейното въздействие. Достатъчно е да изпаднете в мрак, в тъмнина, в заблуждение и да се обърнете към душата си, за да опитате нейното проявление. Тя ще се прояви по един скрит, вътрешен начин, но веднага ще познаете присъствието ѝ. Тя ще разсее мрака и заблуждението ви и ще ви възкреси. Душата помага, но се крие, иска да остане невидима. Тя е красива, подобна на едва разцъфнал се цвят. Тя се страхува от хората, да не я обсебят.

Често хората сами се произнасят за себе си, казват, че са добри, чисти, справедливи. Ако искате да познаете, доколко даден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Ако нарушавате чистотата ѝ, тя ще ви изпъди с дъжд, сняг, гръмотевици. Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината. Знайте, че тук всичко е в порядък, понеже Бог нарежда и оправя

работите в космоса. Щом оправя работите на целия космос, и вашите ще оправи. Дръжте тази мисъл в ума си, без никакво съмнение и колебание. Като ученици, от вас се иска живот без съмнение и страх; от вас се иска абсолютно чист живот, външно и вътрешно.

Ще кажете, че не можете да живеете чисто, защото вашите прадеди и прабаби са грешили. Щом Адам и Ева са сгрешили, и вие ще грешите. Така не се говори. Адам сгрешил още преди създаването на Ева. Че ядоха от забранения плод, това беше само повод, да излезе греха навън. Веднъж излязъл грехът на повърхността на живота, не се позволява вече човек да греши. Още преди създаването на Ева, Адам носеше в ума си мисълта да се отдели от Бога. Затова, като му забраниха да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, той използува случая да се отдели от своя Баща, да стане самостоятелен и каза: Нали аз съм обработвал това дърво? Нямам ли право да вкуся от него? Щом намисли да реализира желанието си, той яде от забранения плод и напусна рая.

Казвате: Защо Учителят ни говори така? – Все имам някаква цел. Ако запаля свещта си в тъмна нощ, светлината е на място. Ако запаля свещта си през деня, когато слънцето грее, светлината на моята свещ е безпредметна. И без моята свещ слънцето грее. Свещта гори, защото слънцето грее, а не обратно. Аз мисля, защото Господ мисли, а не обратно. Някой се обръща към Бога с думите: Господи, не виждаш ли, какво правя? Господ отговаря: Ти трябва да гледаш, какво аз правя, а не аз да гледам, какво ти правиш. Гледай мене и прави, каквото аз правя. Аз съм направил толкова неща, а ти още не си ги изучил. Някой иска да покаже, че много знае. Защо ще се показваш пред хората? – Искам да покажа, че зная много неща, че съм обиколил всички върхове. Ако си се качил на Харамията, какво си придобил? Този връх е забележителен по това, че в старо време харамиите се качвали по него и оттам наблюдавали минаващите пътници да ги

оберат. Има смисъл да се качиш на един връх, но ако можеш да се помолиш там, да оставиш нещо добро от себе си.

Всяко нещо, което прави човек, трябва да бъде продиктувано от някаква идея. Ако се качиш на един връх, той трябва да бъде пълен с енергия, да ти предаде нещо. Харамията е електричен връх, той повече взема, по-малко дава. Мнозина се качват на него, за да не се изложат пред другите, да не мислят, че те не могат да се изкачват. Там е погрешката на хората. Те гледат да не се изложат пред близките си. В същност, човек трябва да постъпва така, първо да внимава да не се изложи пред Бога, после пред себе си и най-после пред хората. Добре е човек да се качва по високите върхове, да преодолява мъчнотиите, които среща по пътя си. Това са постижения, които внасят нещо в характера. Колкото по-големи са мъчнотиите на човека, толкова повече се калява волята му. Вие се качвате по планински върхове, но се запъхвате, краката ви се пресекват, не можете да ходите. Защо? – Защото бързате, надпреваряте се, искате да се покажете, че сте добър турист. Искате ли да се качвате по върховете, ще бъдете тих и спокоен; първо ще си направите молитвата, ще закусите и ще благодарите, че ви се дава възможност да се разходите. След това ще тръгнете бавно и постепенно ще ускорявате хода си. Светският човек се качва по планинските върхове и ако стигне пръв, извиква, всички да видят, че е стигнал вече. Религиозният пък, като стигне на върха, казва: При Бога съм, видях Го вече. – И едното, и другото е щеславие. Какво печели този, който се качи пръв? Как ще докаже религиозният, че е видял Бога? Който види Бога, става съвършен. Щом не е съвършен, нищо не е видял. Какво става с младия момък, като види една красива мома? – Той се изменя коренно: лицето му става светло, гласът – мек, погледът – дълбок. Привидно той е унесен, а в същност е съсредоточен, все за красивата мома

мисли. Ако тя може да измени момъка, колко повече Бог е в състояние да измени човека.

Христос казва: „Който е видял мене, видял е и Отца ми“. За да бъде силен, да издържа на мъчнотиите и изпитанията, човек трябва да има някакъв светъл образ, който да носи постоянно в съзнанието си. И Петър казваше, че е видял Бога, но, в същност, той Го видя след като мина през изпитания. И Христос, преди да пострада, имаше едно разбиране за Бога. След възкресението имаше друго разбиране. Той отиде да види Онзи, Който Го възкреси. Ще кажете, че и вие следвате Христа.

Мнозина следват Христа, без да Го познават и разбират. Те са в положението на хора, които външно търсят Христа и не Го следват. Следването е вътрешен процес, а не външен. Да следваш Христа, и да не Го разбираш, това значи, да носиш в ръката си златна монета, без да разбираш стойността ѝ. Който следва Христа и Го разбира, той е минал през няколко реторти и се очистил. Ученикът трябва да мине през огън и вода, за да бъде готов да учи, да разбира и да прилага. Не е лесно да носиш златна монета в ръката си, да я оценяваш и да се справяш с нея.

Като ученици, от вас се иска приложение. Прилагайте знанията в живота си, а не ги трупайте. Ако чрез знанието не можете да придобиете вътрешен мир и спокойствие, все едно, че нищо не знаете. Който има знания, той вижда ясно нещата. Като се качва по върховете и слиза, той вижда всичко. Значи, знанието подразбира отворени очи. Знаещият приема еднакво и радостта, и скръбта. За него радостта е като днешния ден, светъл, ясен, топъл. По-хубав ден от днешния не сме имали, и по-хубава вечер от снощната не сме имали. Какъв ще бъде утрешният ден, не е наша работа. Така гледа на радостите и скърбите всеки, който има знания. Днес се радва на радостта, а какво го очаква на другия ден, не мисли за това. Той счита

за привилегия да има страдания. Който няма знания, роптае, гневи се, пита се, той ли е единственият най-грешен човек, че трябва да страда толкова много. – Не си най-големият грешник, но не си и най-големият праведник. Както се радваш на радостта, така трябва да се радваш и на скръбта. Човек трябва да бъде готов, както понася радостта, така да понася и скръбта.

Не е лесно да носи човек радостта. И за това се иска знание. То е все едно, да ви дадат една книга, пълна с магически формули и правила. Ако ги разбирате, ще ги прилагате на място и ще бъдете като алхимиците, да превръщате неблагородните метали в благородни, да укротявате бурите и ветровете, да донасяте дъжд и т.н. Ако не разбирате тези формули и правила, книгата ще бъде затворена за вас. Вие ще бъдете готови да я продадете на всеки, който я пожелае. Милиарди струва тази книга, но за онзи, който я разбира. Такава книга представя човешкото тяло. В него са вложени много дарби и способности, много сили, които трябва разумно да се използуват.

Всички хора се нуждаят от въздържание, да не произвеждат експлозии в организма си. Много кибритени клечки имате, но трябва да знаете, кога да ги палите. Някой само се заканва, че ще драсне кибрита си, а в същност, кутията му е празна. Желателно е кутията на всички да бъде пълна с кибритени клечки, че като драснат, да произведат ефект. Като палиш кибрита си, трябва да се съобразяваш с времето. Ако вън духа силен вятър, колкото клечки запалиш, всички ще изгаснат, без да накладеш огън. Затова, ще намериш някое закътано място, дето няма вятър, и там ще запалиш огън. Щом се разгори огънят, можеш да го изнесеш вън, при силния вятър. Огънят ще гори, вятърът ще го раздухва, и ти ще свършиш работата си. Значи, не е достатъчно човек само да се качва и да слиза, но да свърши някаква работа, т.е. да придобие енергия за ума, за сърдцето и за тялото си.

Казвате: Бог е Любов. Бог е виделина. Това е казано в Писанието, но вие опитали ли сте Господа? Казано е, че чистосърдечният ще види Бога. Значи, чистота се изисква от всички: чистота в мислите, в чувствата, в постъпките. Чисти мисли, без никакво съмнение; чисти чувства, без никаква корист; чисти постъпки, без никакво петно. Говориш за Божията Любов, а се съмняваш в нея. Това не е никакво познаване на любовта. Съмнението не е нищо друго, освен плюене върху дрехата на любовта. В школата не се позволява никакво плюене: нито надясно, нито наляво; нито напред, нито назад. Щом плюете, вие огорчавате някое същество. Вие сте обиколени от същества, които ви придружават. Бъдете внимателни, да не ги наплюете. Дето и да сте, на планината, или в града, трябва да пазите чистота. Не е позволено на ученика да плюе по земята. – В бъдеще ще постигнем тази чистота. – Ние живеем в настоящето, а не в бъдещето. Затова още днес ще започнете да служите на Бога с чистота и светост. Ако отношенията ви към Бога са изправни, още днес можете да постигнете всичко, каквото желаете. Това значи познаване на Бога. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Познаването на Бога има отношение към вечния живот. Който познава Бога, той е придобил вечния живот. Той може да постигне желанията си. – Бог всичко може да направи. – Така е, но важно е, какво ти можеш да направиш. Всеки да си постави за задача, да се опита, да разбере, с какви сили разполага и какво може да направи.

Сега от вас се иска здрава, положителна мисъл. Здрава мисъл е тази, която има за основа чистотата. Абсолютна чистота в мисли, в чувства и в действия – това трябва да бъде идеалът на всяка душа. Чистият и морален човек не се подкупва с нищо – нито на земята, нито на небето. Целият свят да му дадат, той пак не се подкупва. Той е свещ, която свети на всеки светилник. Той е дошъл на земята да се

учи, защото се интересува от нея, както и от небето. И за мене земята е толкова важна, колкото и небето. Адът е толкова важен, колкото и раят. Така проверявам, мога ли да превърна ада в рай. Като усетя, че температурата на ада става много висока, наливам вода в огъня, изгасвам го и адът се превръща в рай. Изкуство е човек да превърне ада в рай, и тъмнината в светлина. Мнозина изгасват светлината на рая и го превръщат в ад.

Казано е в Писанието: „Наближило е Царството Божие на земята." Наистина, хората са далеч още от Царството Божие, но все пак са по-близо, отколкото във времето на Христа. Днес, при хубавия слънчев ден, при чистия въздух и чистата вода, вие сте почти в рая, между ангелите. Как ще опишете ангела? Ще кажете, че е много красив. Вие имате понятие за красотата, каквато познавате на земята. За рая, за ангелите, хората имат такава представа, каквато художникът – за света, в който живее. Той рисува една картина: планина, дървета, вода, птички. И казва, че това е рай, но не е истинският рай. Като разглеждате картините на някой художник, трябва да знаете, от кой свят са снети те – от физическия, от духовния, или от Божествения. Ако една картина представя физическия свят, художникът сам е ходил до обекта на своята картина; ако е от духовния свят, обектът на картината сам е дошъл при художника. Физическият свят е направен от материя, която постепенно се мени, разлага и гние; духовният свят е направен от материя, която отчасти се променя; материята на Божествения свят е специфична, абсолютно не се изменя.

Това знание се дава на онези, които познават Бога и обичат истината. За да познаеш Бога, ти трябва да Го обичаш. Същото се отнася и до човека. Познаваш човека, когато го обичаш. Тогава той отваря сърдцето си и се разговаря с тебе. Ако не го обичаш, той се затваря. Следователно, ако искате да се отворят хората за вас,

обикнете ги. Те веднага ще отворят прозорците си, ще ви се усмихнат, ще ви приветстват. Ако мразите хората, веднага студът нахълтва в сърдцата им. Те затварят прозорците си, обличат дебелите си дрехи и не се разговарят с вас. Омразата е затвор, в който и затворникът, и надзирателят са чужди един за друг. Проникне ли любовта в затвора, вратата на килията се отваря, затворникът хвърля дебелата си дреха, отваря прозореца и се разговаря с надзирателя. И двамата стават приятели. Дето влезе любовта, оковите падат от краката на затворниците, и те излизат на свобода.

Казвате: Какво ли мисли Бог за нас? Който се интересува от мнението на Бога, той е готов да се жертва за Него. Той познава Бога. Достатъчно е да си помисли за Него, за да се справи моментално с мъчнотиите си. Ще кажете, че за всяко нещо е нужно време. Време е нужно за човешките работи, състояние – за ангелските, а миг – за Божествените. Мигът е господар и на времето, и на състоянието. Това значи: Божественият свят управлява и духовния, и физическия. Затова, палете всеки ден клечки от трите кибритени кутии: от физическата, от духовната и от Божествената. С физическа клечка палите огън, който гори и изгаря; с духовната клечка палите огън, който никога не изгасва, а с Божествената палите огън, който дава живот. Това са трите разбирания на човека: физическо, духовно и Божествено. Палете огън всеки ден с трите клечки кибрит, за да имате широко и правилно разбиране.

От какво се нуждае човек? – От любов: да обича и да го обичат. Свойствено е на човека да иска всички да го обичат. Това е възможно, само ако той живее в Божествения свят. – Аз искам да обичам. – Това показва, че си в духовния свят. – Искам само един човек да ме обича. – Това е човешкият свят. В човешката любов хората затварят сърдцата си. Защо? – Попарени са. Мъж бие жена си. Щом излезе на работа, жената бързо затваря вратата. Защо? – Тя се страхува да не влезе друг

мъж да я бие. Ако мъжът се отнася добре с жена си, тя е готова да отвори вратата си за всички хора. Тя вярва в доброто, което е вложено в тях. Следователно, кажете ли, че някой човек затваря сърдцето си, ще знаете, че той е бил обиколен с лоши хора. Ако отваря сърдцето си, той е бил обиколен с добри хора. Първият не вярва в доброто и в светлината, а вторият вярва.

Сега ние говорим за Божествения живот, който прави човека добър, умен, здрав и справедлив. Щом е здрав, той е богат. Ако си богат, трябва да даваш от своите блага. Ти ще кажеш, че даваш любов. Какво е твоята любов? – Човешка. Човешката любов е преходна – между любовта на хората и на ангелите. Ангелът е щедър, на всички дава изобилно. Каквото срещне на пътя си, ще го целуне. Любовта на ангелите е подобна на светлината, която целува всичко, каквото срещне на пътя си. Тя всичко осветява, без да се опетнява. Божествената любов е готова на всякакви жертви. Дохожда един момък при този, който носи Божествената любов в сърдцето си и му казва: Ще ти поверя една тайна. Влюбих се в една мома, но сега ми трябват 20,000 лева. Понеже му е поверил тайната си, дава му 20,000 лева, той плаща за него. След това дохожда друг и му поверява своята тайна. Той убил съперника си и сега се моли, да не го намерят, да го накажат за убийството. Щом му е поверил тайната си, и на него ще помогне. Намира убития, намазва раната му с някакъв цяр, и той възкръсва. След това извиква виновния и го заставя да се примири с убития. На убития казва да не ходи повече да се бие за чуждите моми.

Съвременните хора се нуждаят от жива вяра. Те се нуждаят и от любов, но не като тази на заека. Заекът казва: Умирам от любов, но щом му тропнеш с крак, той изчезва. Какво означават думите „умирам от любов“? Защо, който обича, трябва да умре? – Защото няма любов в него. Когато любовта влезе в човека, той никога не умира. Някой казва: Умирам от жажда, умирам за вода. Защо

умираш? – Защото водата е вън от тебе. Щом влезе в тебе, ти вече не умираш. Разбиране е нужно, да различавате проявите на хората, да знаете, в кой свят живеят. Христос казва: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?“ Ето защо, първата работа на човека е да разбере земния живот и проявите на хората. Видите ли, че някой мига бързо и гледа към земята, ще знаете, че той ще ви излъже. Ако му дадете пари, няма да ги върне.

Сега вие гледате облаците на небето и се страхувате да не вали дъжд. Не всички облаци са дъждоносни. Когато Мойсей се качи на планината, облак обви цялата планина, и тогава Бог проговори на Мойсея. Нещо хубаво се криеше в този облак. Така и във външната грозота понякога се крие нещо красиво. И в геометрическите линии има нещо красиво. Видите ли такива линии на човешкото лице, ще знаете, че красотата е зад тях. Когато ангелите гледат човешкото лице, те търсят главно две линии на него. Намерят ли ги, казват, че лицето е красиво. И любовта има свои характерни линии. Първо, тя се проявява в устата. Ако линията на любовта се намира на устата, любовта присъства в човека. Няма ли тази линия, любовта отсъства. Втората линия сами ще намерите. Ако говорите за старостта и за младостта, те имат две характерни линии. Който знае мястото на тези линии, той е разбрал и старостта, и младостта и се ползува разумно от тях. При това положение, човек се радва и на старостта, и на младостта. Той вижда красотата във всичко. Има смисъл да бъде човек красив и да се радва на живота.

Кои са отличителните качества на красивия човек? – Дето мине красивият, всичко запалва. Той носи творчески сили в себе си. Не произвежда ли огън, човек не е красив. Красотата е творческа сила. Както любовта произвежда огън и топлина, така действува и красотата. Обаче, любещият е същевременно мъдър, силен, свободен. Той носи истината в себе си. Любещият е съвършен човек. Той

постоянно дава от себе си, както планината. Като сте дошли тук, вие постоянно черпите: от въздуха, от водата, от енергиите и от силите, които се крият в самите върхове. Има върхове, които излъчват магнетична енергия; има върхове, които излъчват електричество. Като се качвате по върховете, вие се възхищавате от красотата на природата и започвате да мислите за Онзи, Който е създал цялата вселена. Вие искате да видите Бога вън от себе си, в друг някакъв свят. Това е невъзможно. Ако не Го видите на земята, никъде не можете да Го видите. В небето никога няма да видите Бога. Много естествено. Кой от вас е видял себе си вън от подобните си? Всеки се вижда в подобния си. Ако отидеш на онзи свят, ти ще бъдеш сам. Как ще се видиш, щом няма друго същество, в което да се огледаш. На небето няма обекти, които могат да събудят стимул в човека, да търси Бога. Как ще Го види тогава. Който иска да види Бога, да слезе на земята. Качи ли се на небето, при Него, няма да Го види. В един стих от Писанието е казано: „Когато видя лицето Ти." Значи, има места на земята, дето можеш да видиш Бога. Това, което виждаш на земята, и на небето ще го видиш; това, което не виждаш на земята, и на небето не можеш да го видиш.

Мнозина казват, че понятията на хората за любовта, за живота са объркани. – Зависи, от какво гледище изхождат. Например, като се влюби някой, той става слуга. Неприятно е на човека да му кажат, че е слуга, но, като се влюби, доброволно става слуга. Ако съзнателно ставаш слуга на любовта, ти си на прав път. Няма да мине много време, любовта ще те направи господар. Как ще стане това? Като слугуваш на възлюбения си, ти работиш, учиш, придобиваш нещо, а той се отпуща, губи и това, което е имал. След време ти прилагаш това, което си придобил, и се издигаш над него, ставаш господар. Ако не си бил умен като слуга, не можеш да станеш господар. Ако си неразумен, неустойчив, страхлив, слаб, не можеш да бъдеш господар.

Важно е да бъдеш свободен и като слуга, и като господар. – Искам да бъда господар. – Искай от Бога само това, което не те ограничава. Стремете се към запазване на свободата си, а не към господаруване. Който иска да бъде господар, трябва да е слугувал дълго време, да е придобил качествата на господаря. Какъв господар е този, който се страхува от микробите? Какъв господар е този, който се смущава от една мисъл? И страхът е на място, но на физическия свят. Страхува се онзи, който не познава любовта. Има нещо по-високо от страха, това е съвестта.

Какво е нужно на човека? – Свобода. Който иска да бъде свободен, трябва да пази свободата и на другите. Всеки да бъде свободен на своето място. Конят ще бъде свободен като кон, волът – като вол. И да им дадете свобода като вашата, те не могат да я оценят и използуват. Под „свобода“ се разбира използуване на онези условия, които са дадени на всяко живо същество. Като се ползува от дадените условия, то се развива правилно. От човека зависи да бъде свободен и да изгуби свободата си. Като прави зло, той сам се ограничава. Ограничи ли се човек, и другите го ограничават. Преяде ли, той сам се ограничава. Говори ли лоши думи, той пак се ограничава. Бъдете будни, да живеете така, че да не губите свободата си. Помнете, че вие сте едва в началото на своето съзнателно развитие. Много още трябва да работите, да учите, докато достигнете копнежите на своята душа. Някои са по-напреднали, но на всички предстои усилена работа. Научете се да служите правилно на себе си, за да служите и на Бога. Да служиш на себе си, това не значи, да мислиш само за себе си. Служенето е велика работа. Тя включва идеята любов към Бога. Слугата работи от любов, а не за пари. Той оставя на господаря си да го възнагради според своето разбиране. Ученикът работи без пари, но с ценности. Знанието му е една от

ценностите. Чрез него той отваря пътя си. Работете, без да се оплаквате. Сейте, без да критикувате.

Какво се иска от ученика? Да придобива знания, да възприема науката, която иде от Бога, а не от хората. Ще цитирате стиха, че знанието възгордява. Знанието възгордява онзи, който не го разбира. Трябва ли да се хвали онзи, който помага на ближните си? Той помага, защото обича истината, защото вярва в Бога, защото има отношение към хората, а не защото е добър. Той не мисли за своята доброта. Някой помага материално на хората, понеже мисли, че ще ги освободи от ограниченията. Ако хората се освобождават чрез материалното, пръв Бог би задоволил материалните им нужди. Друго нещо освобождава хората. Казано е, че истината освобождава човека. Значи, всеки трябва да възлюби истината и да я придобие. Само така той ще се освободи.

И тъй, човек трябва да се стреми към свободата, но трябва да има ясна представа за нея. Да бъдеш свободен, значи, да желаеш и за другите това, което ти имаш. Ти пиеш чиста вода, ще желаеш и другите да пият от същата вода. Който греши, не може да бъде свободен. Само свободният може да люби и да мисли. Да любиш и да мислиш, това подразбира абсолютна свобода. Свободен е онзи, който може да слугува на всички.

Благодарете на планината, на въздуха, на водата за благата, които ви дадоха. Благодарете за енергията, която придобихте тук. Сега трябва разумно да използвате всичко, което сте придобили.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

44. Лекция от Учителя, държана на 16 август 1929г., Рила – Седемте езера

Девета година
1929 – 1930

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

„Отче наш“

Размишление върху служенето

Ще ви дам една тема – „Отношение между положителните и отрицателните страни на природата“. Какво разбирате под думите „това, което трябва да бъде“ в положителен смисъл? Или детето, което се ражда – кое е това, което трябва да бъде на първо място? Допуснете сега, че туй дете е една завършена форма. Под „форма“ разбирам туй реалното, което е достъпно за човешкия поглед или което е достъпно за съзнанието. Значи тази форма трябва да има съответстващо съдържание. За пример, ако допуснем, че тази форма е една английска лира или една турска лира, ако вземем, че английската лира е направена от злато, а турската от мед и двете имат същата тежест, какво ще бъде съотношението между тях? С английската ще свършите повече работа. Туй, което човек има, е вложено вътре. Човек е вложил по-голяма цена на златото, отколкото на медта. Когато човешкият организъм се е родил, най-важното е съдържанието. Това е животът, а съдържанието на самия живот – това е здравето. А здравето подразбира съчетание или хармония на елементите, с които животът функционира.

Фиг. 1

Да вземем сега „това, което трябва да бъдете“. Кое трябва да бъде най-важното у вас в дадения случай (Фиг. 1)? Природата е дала един отличен метод. По-добър метод от този няма. Човек е турен в тази форма. Малко странна, нали? На първо място човек има три съотношения с природата, т.е. три връзки има той. Човек с природата има отношение чрез своя стомах, после има отношение чрез своите бели дробове и най-после има отношение чрез своя мозък. Човек има и второстепенни отношения, с които е свързан с живите сили в природата. Но най-първо човек започва своите отношения с природата чрез своята мисъл, чрез своя мозък, реализира ги чрез своя стомах, а ги уравновесява чрез своите дробове. Най-първо у него се явява желанието, че той трябва да живее. Явява се глад – как може да живее. В него се явява мисълта, къде може да намери храната си. Тази храна не влиза в мозъка, откъдето иде мисълта, а влиза през устата в стомаха, после в дробовете. Стомахът приготвя тази храна във вид на сокове. Праща я в белите дробове. След туй тази динамическа сила се връща в мозъка, за да се навакса силата, която е изразходвана за придобиването на храната.

Сега храносмилането, това е външната страна. Кое в живота съответства на храносмилателната система? Кое може да уподобите на храносмилането? Имайте предвид, че ако стомашната система на човек куца или ако неговите дробове куцат, или ако неговият мозък куца, с такива инвалиди в човешкия организъм в съответстващия живот ще куцат и другите му отношения. Ако един човек в материално отношение е хилав, той и в Божествения свят ще бъде хилав. Нищо повече.

Някой казва: „Аз не искам да бъда материалист.“ Това е друго положение. Да бъдеш материалист, това е едно анормално

отношение. Да вярваш, че само материята съществува, то е едно болезнено състояние.

Или ако искаш да бъдеш само идеалист, и то е анормално отношение. Нищо повече. Но ако вие разбирате под думата „материя“, „материалист“ единия полюс на живота, а под „идеалист“ – другия полюс на живота, вие сте на правата страна, на правата посока. Това е едно нормално състояние. Но ако искате да вървите само в материализма или само в идеализма, това са анормални положения.

Вземете думата „мъж“ или „жена“, м = ж. Какво подразбирате под тези думи? Де именно животът ще се прояви по-правилно – у мъжа или у жената? Вие може да имате един спор, къде се проявява човекът. Ако мъжът иска да живее при жената, той е нормален. И ако жената иска да живее в мъжа, и тя е нормална. В дадения случай жената е материалист. Жената минава за по-нежна, по-идеална, но всъщност в природата същински материалист е жената. И щом седне тя на едно място, тя създава център. Жената веднага ще направи къща, ще натрупа това и онова. А тури мъжа на едно място, веднага той ще разпръсне всичко. И българите казват – ако мъжът принася с кола, а жената изнася с игла, тя ще съсипе къщата. И туй чувство у жената е непрекъснато. И тъй е. Мъжът с години принася, а жената постоянно изнася. Следователно ония сили, които постоянно действат, са по-силни в своите прояви – колкото и слаби да са, отколкото силите, които се появяват с известна сила.

Казвам, това съществува в природата. Това са два полюса в две различни форми, в две различни посоки, за реализирането на един висш идеал. После често вие смесвате идеята – мъжа, с възлюбен. Голяма разлика има между мъжа и възлюбения. Такава грамадна разлика има там, както е от небето до земята. И някоя жена казва „възлюбения“ и разбира нейния мъж. Възлюбеният може някой път да стане и мъж, но мъжът никога не може да стане възлюбен. Под думата

„мъж“ жената разбира, че има някой да я покровителства. Подразбира този силния, който може да се застъпи за нея. А под думата „жена“ разбираме един слаб принцип в света. Но това са две форми. Някой ще каже сега: „А, не искам да бъда жена.“ Чудно нещо. Ама че ти си роден от жена. Друг ще каже: „Аз не искам да бъда мъж.“ Но ти си заченат от мъж. Началото ти е дал мъжът, а края ти е дала жената. Следователно от тия двата полюса излиза детето. И един ден то може да се превърне мъж или в жена.

Разберете ме сега правилно. Не разбирайте анормалните състояния. Туй, което вие мислите за мъжа или за жената, то е анормално състояние. Ако вие разбирате, че човек е само едно същество, което яде и ходи по себе си, и двете състояния са анормални състояния. Един човек, който само дъвче и си криви устата и после ходи по себе си, каква философия има в това? Човек ли е това? Ако вие разбирате само тия състояния, това е анормално състояние на живота. И вследствие на това се раждат разните болести. Ако ти мислиш само да ядеш и да си кривиш устата, ти ще създадеш едно анормално състояние в себе си. И ако постоянно мислиш да ходиш по себе си, това е друго анормално състояние. Това са два случайни процеса, създадени от природата. Природата може да направи, ти и без да си кривиш устата, да се храниш. Тя има и други методи за това. Например във въздуха има нещо друго. Туй, което е необходимо за стомаха, не е необходимо за дробовете и туй, което е необходимо за дробовете, не е необходимо за мисълта. Сега не смесвай кой е по-добър процес. Трябва ли да дъвчеш въздуха? Но храната, за да я възприемеш, трябва да мине един дълъг процес на дъвкането. За да влезе храната в стомаха, непременно трябва да се дъвче. И този процес на дъвкането е необходим за известна цел. Човек със своето дъвкане на своята храна ще придобие нещо. Това е

за уякчаване на своята воля. Затова природата го е турила. Ти, като дъвчеш, влагаш тази сила в дъвкането.

Природата е наредила така, че с това ти уякчаваш своята воля. От дъвкането зависи – както си дъвкал, такива ще бъдат и резултатите. Ако си дъвкал нормално, правилно, и волята ти ще се уякчи, и ще се прояви. Ако не си мислил, като си дъвкал, и волята ти няма да се уякчи. Всякога волята ти ще мяза точно на твоето дъвкане. Обаче това е само едно твърдение. Вие може да правите наблюдения в живота, да видите кой как дъвче, и такъв характер на волята има. Ще забележите каква грамадна разлика има в начина на храненето у англичаните, французите, германците. Каквото е храненето, такава е и работата. Един германец яде тъй бабачко, а един французин яде по-малко. После вземете онзи нервозния човек как яде и онзи, на когото благоутробието е развито, как яде.

Та казвам, ако ние турим в яденето този вътрешен процес на мисълта, понеже туй желание, което трябва да се реализира чрез храната, то е един вътрешен разумен процес, аз мога да ви кажа защо трябва аз да дъвча. Че в това дъвкане, то е един сложен процес на няколко десетки милиона клетки – работят в стомаха, т.е., които имат туй желание, проектират го, и ти ядеш. Яденето, това е един резултат на тяхното желание. Искат те да възприемат една храна. Цял един народ – десет милиона клетки изпращат своето желание и тази формула – устата почва да се движи, да се свива и разпуща, да се изпрати малко храна.

След туй трябва да започне онази работа, която не е свършена. Чрез дъвкането се свършва само един процес. После, след като влезе храната в стомаха, тези клетки там имат тия познания, те разбират да изваждат тия скрити сокове и сили, разбират как да преработят тази храна. И след като приготвят тази храна, изпращат я в мозъка, откъдето е дошъл този подтик. Вече има съотношение. Та, след като

ядете, процесът не се спира. Когато вие ядете, ще се придобие тази сила, ще мине през стомаха, белите дробове и мозъка, тя ще образува един малък кръг. Една част от тази енергия ще мине В един по-висш свят, в по-висок кръг. Тия сокове ще минат от вашия организъм. Най-фината храна, най-фината прана ще мине в стомаха на ангелите, после ще мине в дробовете на ангелите и в мозъка на ангелите. И там ще стане пак същият процес. След като мине през този процес, най-хубавото от енергията ще мине в Божествения свят, ще се асимилира там, ще направи един голям завършен кръг. Ако вашето ядене е направило един кръг в тия три свята, този процес на яденето е правилен и вие ще почувствате една голяма радост. Може да мине един ден или няколко години, но като се завърши един такъв процес, вие ще усетите една мощна сила в себе си, която ще ви повдига. Пък ако не достигнете дотам, вие ще останете хилав. Следователно ние казваме – никой не яде за себе си в света. Стомахът не яде за себе си. Може да върши той тази работа за главата, за мозъка, или можем да кажем обратното – мозъкът не мисли за себе си, той мисли за стомаха. Има едно съответствие в работата на нещата. Какво разбирате вие, че мозъкът мисли за стомаха? Да му доставя работа, храна, с която той да се занимава. А стомахът мисли, след като изработи тази храна, къде да я изпрати за обработване още по-далеч.

Та казвам, трябва да имате туй дълбоко схващане за себе си, ако искате да бъдете здрави и да се чувствате граждани на великата природа. Ако имате едно такова съотношение и схващане, вие във всичките си работи ще намерите добър смисъл. Пък ако нямате такова разбиране, тогава във всичката ваша деятелност ще кажете: „Аз уча, но каква полза от това?“ Не. Това, което ти учиш, то ще ти донесе нещо. Например изучаваш земята. Празна ли е тази работа? Или изучаваш небето, слънцето. Празна ли е тази работа? Ако един художник вземе и нарисува ръката на човека, празна ли е тази

работа? Че ти имаш ръката на човека, имаш известни познания за самия човек. Можеш да четеш за скритите енергии, които съществуват у него. Или може някой художник да нарисува само човешкото око. Ти като имаш окото на човека, имаш и целия човек. Или някой може да нарисува само човешкия нос. По носа ти имаш също целия човек. Или човешката уста. Във всяка една част от тялото човекът е там, вътре. Или да ви приведа друго сравнение. Ако вие имате една ябълчна семка. Не съдържа ли тя цялото яблъчно дърво в себе си? Но питам, семката мяза ли на ябълката в нейната проява? Никак не прилича. Но ако я турите в известни условия – в почвата, веднага тази семка ще замяза на ябълката. По същата аналогия живият нос може да създаде и целия човек. И живото ухо може да създаде целия човек. Разбирам по форма. Посадете човешкото око, и то ще създаде целия човек. Има съотношение вече. Всяка една част е в състояние да създаде съответстващото на себе си. И туй е красивото в природата. Нищо не е изгубено. Ако ние знаем законите, ще знаем и как да постъпваме. За пример падне ли ти един зъб от горната челюст – той може да е кътен или кучешки зъб, ако би разбирал законите, ще знаеш и съответствието на законите, които съществуват в природата – подразбира взаимностите на силите, които съществуват. Ако ти знаеш как да постъпиш, долният зъб може да създаде горния. Но ако не знаеш, няма да се мине дълго време, и ще падне и долният зъб. Зъбите падат по следния ред: падне един долу зъб, един горен, после – един горен, един долен. Нали у малките деца тъй израстват зъбите – един, че после друг. Щом ти дойде едно нещастие, ако ти паднеш и не постъпиш правилно, не само това, но ще дойде и друго нещастие. От горната челюст ще дойде едно нещастие и друго нещастие – от долната челюст.

Та казвам, анормалните неща са вследствие неразбиране законите на природата. И вследствие на това идат противодействия – болезнените състояния.

Като усилим негативните сили, зараждат се негативни и болезнени състояния у човека. Като усилим положителните сили, зараждат се здравословните състояния у човека. Най-първо човек е смел, после е страхлив. Пък има и едно друго състояние, дето човек е безразличен – нито е смел, нито е страхлив. Докато човек е смел, той работи за нещо. Смелият човек върви напред. Аз наричам, смелият излиза от къщи навънка, а страхливият влиза вкъщи. И уплашете което и да е дете, то веднага се крие вкъщи, веднага взема една вътрешна позиция. Значи страхливият влиза, или страхливият завършва работите. Смелият започва работата, но смелият не завършва работата никога. А страхливият всякога завършва работата. Сега да определя как завършва работите. Някой ти иска пари, ти си смел, казваш: „Няма да ти дам!“ Набият те хубаво, уплашат те – дойде страхливият у тебе, ти кажеш: „Ще ти дам парите.“ Отваряш кесията и даваш парите. Като станеш страхлив, ще завършиш работите. Две държави се бият. Докато са силни, те започват работата. Победят ги, дойде страхът, те стават страхливи, настава мир. Щом дойде страхът, дойде и мирът.

Значи, за да дойде мирът, трябва да станеш страхлив. Страхът внася мир. Казвам, много хубаво. И всичката педагогика, всичкият морал седи в това, кажат ти – туй, което ти правиш, не е добро, онова не е добро. Уплашат те, ти в ада ще идеш, хората няма да те почитат. Ти се уплашиш, и свършиш работата. Туй е сегашният морал. Аз го наричам морал на страхливите. И всичките велики работи, всички култури се дължат все на страха. Казват, да не би да пропадне някой човек. Хубаво, така е донякъде. Това положение всички го носите в себе си. И вие, като седите, казвате: „Може да се случи нещо с нас.“ Но

страхът не ражда геройството. Той завършва работите. И природата го използва. Самият страх е един процес. Като се съединят смелостта и страхът, те произвеждат един нов процес у човека, туй, което ние наричаме разумност. Смелостта трябва да се превърне на страх, и обратно – страхът трябва да се обърне на смелост. Защото и страхливият става смел.

Да ви дам един пример. Най-първо една котка е страхлива, тя бяга от къщи. Но като я турите натясно, тя става смела, хвърля се отгоре ви на гушата и дращи ви и онзи, който я напада, отстъпва. Страхливият, като дойде до крайния предел на своя страх, става смел. Страхът се превръща на смелост и смелостта на страх. Тия двете енергии могат да се превърнат и за туй човек трябва да разбира качествата и на страха, и на смелостта. Смел си всякога, когато мислиш, че противникът ти е по-слаб от тебе и всякога ставаш страхлив, когато мислиш, че противникът ти е по-силен от тебе. Вземете, един противник се бори, но той още не знае какъв е неговият противник. Ако аз мога да успея да убедя един търговец, че е по-слаб и му кажа: „Остави тази работа, ти имаш на разположение само един милион лева, какво правиш, той ще те съсипе“, веднага той се замисли и става страхлив. Или мога да му кажа и обратното: „Слушай, ти имаш сто милиона, а той има един милион лева“ – той веднага става смел.

Та казвам, дотогава, докато ние мислим, че външният предмет или това същество, с което ние се състезаваме, е по-слабо от нас, ние сме смели. Нали знаете онази поговорка за заека, който отивал да се дави. Казва: „Тази работа няма да излезе на добър край, всички мене плашат, всички ме гонят, по този начин не искам да живея.“ И отишъл да се дави. Таман отишъл, и жабите, като го видели, уплашили се от него. Като видял заекът това, извадил си корубата и

казал: „От мене има и по-страхливи.“ И досега заекът живее с тази идея, че жабите са по-страхливи от него.

Та казвам, ще преведете психологически тези отношения. Ще знаете едно нещо – докато човек мисли, че няма никакъв шанс, че той нищо не може да направи, че всичките му мечти в живота са затворени, неговото положение е на заека, който идва да се дави, обаче щом види една жаба, че се е уплашила и тя от него, връща се вкъщи и казва: „Ще започна работата. Има и които се страхуват от мене.“

Сега вие младите, които влизате в живота, трябва да се учите, трябва да разберете истинските процеси в живота. Ако не разберете в този смисъл новия живот, който се заражда, вие ще умрете по силата на една стара култура, която сега умира. Това са старите резултати, които ще имате. Да кажем, някой от вас падне духом и каже: „Няма да я бъде тази работа.“ Не. Дай си отчет за твоето състояние.

Защо човек се обезсърчава? Защо всякога да не е смел, да е разумен? Той иска да умре. Но той трябва да има понятие, да знае какво е смъртта. Че ти като се върнеш в онзи свят, ти приличаш на един слуга, на когото дали работа да оре на нивата, пък той се е върнал по обяд. Какво ще стане тогава? Господарят те пита: „Драгане, защо се връщаш, изора ли нивата?“ „Не, не съм.“ Ти по свое собствено желание не си роден, и по твое собствено желание няма да умреш. Не си се родил по свое собствено желание и за да умреш, пак не зависи от теб. Ти, като се раждаш, знаеш ли това? Не. И като ще умреш, пак няма да знаеш това. Една кокошка кога ще умре? Зависи от господаря ѝ. Той ще я заколи, когато той намери за добре. И за да се излюпи кокошката, пак не зависи от нея. Той ще вземе яйца, ще ги тури под някоя квачка, и ще излязат пилета. Вие ще кажете – нали има естествена смърт у човека. Други господари има там. Дойдат микробите и кажат: „Отиде човекът!“ Тия господа, цяло едно

съдружие, една компания влиза в тебе, и те ядат. Това не зависи от тебе. Питам тогава, кой от само себе си умира? Казват, че някой се самоубил. Туй самоубийство не зависи от него. Той имал да дава на Петко, на Стояна и да не се урони неговият престиж, онези хора го заставят той да се самоубие. Ако самоубийството е едно естествено състояние, тогава човек, който съзнателно може да се самоубие, това подразбира и другия закон – и сам да се съживи. Онзи, който не може сам да се съживи, той не може и да се самоубие. Онзи, който другите го убиват, и други го съживяват. Та казвам, не си правете илюзии, да казвате: „Аз ще се самоубия, аз искам да умра или искам да живея." И да живееш, не зависи от тебе. И да умреш, не зависи от тебе. Наука е да дойдеш до положението, да разбираш как да живееш. Ти трябва да разбираш законите на живота и закона на смъртта. Смъртта не е толкова страшна. Това са два противоположни процеси. Когато в една форма ти не разбираш твоите процеси, тогава ще оставиш едната форма и ще влезеш в другата форма. Един затворник не може ли да излезе от затвора навънка? Могат да го пуснат, но някой път той може да изкопае една дупка и да се освободи от затвора.

Но сега кое е онова, което може вас да ви освободи? Това са вашите правилни възгледи за законите на живата природа, да знаете съотношенията, които съществуват там. Когато учите, да знаете защо трябва да учите. Да се учи човек, ние подразбираме – процесът на неговата мисъл трябва да става правилен. Това е учение. С това се развива мозъкът. Да има туй съответствие на Божественото у човека. Да имаш знания на земята, то значи да имаш Божествените сили на твое разположение. Или да имаш Божествените сили, с които да можеш да разполагаш. Това значи знание.

И това е най-висшето. А да бъдеш морален, както го наричаме ние, това значи – в твоя морал не трябва да седи страхът като основа. Това е едно анормално състояние. Моралът е вече основан на сърцето.

Човек не може да има морал без сърце. Моралът се дължи изключително само на чувствата. Който има сърце, той може да бъде морален. Постъпките на човека се дължат на неговото сърце и се определят от неговото сърце. Доброто и злото функционират в света на човешките чувства, в чувствения свят на човека. В неговата мисъл или в света на мисълта съществува само правдата. Щом дойде някой и каже: „Това е право“, това не е в света на чувствата. Между правото и морала има такова голямо различие, колкото между небето и земята. Право е едно, а морал е друго. Та има известни постъпки, известни действия на природата, които принадлежат на света на чувствата. Защото и в чувствата има известна разумност и най-чистата мисъл. Когато говоря аз за разумност, разбирам мисъл, която не е ангажирана с някои придобивки. Чистата мисъл е това. Например вие изучавате музиката или изкуство за самото изкуство и нищо не очаквате да придобиете. Или изучавате небето и звездите. Какво ще придобиете от това? Може един астроном да изучава небето и той само да се радва, че изучава звездите. Той даже няма предвид да придобие нещо. Това е чистата мисъл вътре. Друг е въпросът, щом му дойде на ума да напише една книга, едно съчинение и да спечели пари. Тогава той ще украси природата, ще тури неща външни, но ще изопачи своята астрономия. Той ще тури в астрономията неща, които не са верни.

Та казвам, вие сега се намирате между един нов и един стар живот и по някой път какъв е моралът ви? Започвате с новото учение и като дойдете натясно, ще го изритате навън с голяма смелост. И като излезете навънка, не знаете как да си проправите път. Ако ви попитат в какво седи новото учение, вие не можете да отговорите. Новото учение може да съедини страха и смелостта. Да ги примириш. Можеш от страха и смелостта да създадеш едно ново положение – разумността. От любовта и омразата да създадеш благостта. Да знаеш

законите, че като съединиш омразата и любовта в едно, че да извадиш нещо ново от тях. Това е новото учение. Ако това не можеш да направиш, ши имаш една стара култура. Защото всякога едно състояние на любов ще се смени утре с едно състояние на омраза и едно състояние на омраза ще се смени в едно състояние на любов. Онзи, който вчера те е мразил, днес можеш да го накараш да те обича. Във всяко едно отношение можеш да направиш смяна на състоянията.

Да кажем, един свършил четири факултета, не искат да го назначат. Казват: „Той не е способен.“ Но на този министър вие дадете 10 хиляди английски лири. Веднага този човек става способен, във вестниците пишат за него, назначават го. Що е американската реклама? Че всички учени хора вървят по рекламата, еди-кой си писал за него. След време, след хиляди години, като умрат тия учени хора, ще се разбере кой е гений. Всички тия учени хора ще видят кой е гениален. Защото и времето, и то си има и своята дума. Туй, което ред видни авторитети ще кажат, те могат да умрат, но времето като дойде, то ще каже последната дума. „В тази работа имаше английски.“ Туй казва времето на учените сега. „Не той тежеше, а парите тежаха.“ Времето след хиляда години, след 10 хиляди години ще покаже кой е гениалният. И за доброто е така. Някои хора са много добри, светии са. „Че как няма да са светии. Хиляда английски лири като се турят във везните, светия ще стане.“ Не. Времето има последната дума. Русите имаха един много голям светия. Но той не можа да им помогне. И да иска, не може да им помогне той.

Та казвам сега, само онова същинското знание, то не се мени. Трябва да знаете силата на човешката мисъл. Човешката мисъл е права само тогава, когато вие разбирате доброто и злото. И в Писанието е казано – понеже Адам стана като един от нас, да познава доброто и злото – понеже той не е разбрал още същността на живота, простря ръката и яде от дървото на живота. Тази работа ще стане по-

лоша, по-добре да го изпъдим навънка, да не ви каже и на вас да взимате от дървото на доброто и злото, казва Господ. Аз предпочитам да го изпъдя навънка, защото, ако остане вътре, той ще яде и от другите дървета и работата ще се влоши още повече. Изпъждането навънка какво показва? Подразбира да се научиш. Майката трябва да те изпъди. Защо? Да се научиш. Тя те изпраща в училището, защото, ако не излезеш навънка, ти ще се научиш само да прегръщаш майка си и баща си и нищо друго няма да научиш. Но майка ти те взема и те изпраща навънка: „Хайде навънка в училището!“ И ти като идеш при този учител, той няма да постъпи с тебе както майка ти. В училището няма никакво прегръщане. Мирно ще седиш там и по някой път, като не слушаш, има една магическа тояжка както тази на капелмайстора. Сега има разни тояжки. Учителят ви има една тояжка – едно тефтерче, после една тояжка има такава: 1 (единица), друга тояжка има 2 (две), има и такава – 3 (три), 4, 5 и 6. Има и по-опасни тояги като мехура – 0. Като дойде нулата, то е вече юмручното право. А когато дойде учителят с единицата, това е шамарът – петте пръста съединени. Англичаните въобще обичат бокса.

Да кажем, вие искате да живеете в света. Най-първо трябва да поправите вашия стомах, вашата стомашна система. Ще знаете какво е съотношението ви на стомаха. Пречистване трябва. Затуй що е покаянието у човека? В природата съществува покаяние. Значи да отделиш чистото от нечистото. Това е покаяние. И у християните има покаяние. Те казват: „Трябва да се покая.“ Покаяние трябва да има – чистото на една страна, нечистото на друга. Те вървят в две противоположни посоки. След туй съотношенията трябва да бъдат правилни. Всички тия сокове трябва да се пратят в белите дробове, в сърцето. В духовния свят сърцето представлява белите дробове, дихателната система на духовния свят. Затуй, ако сърцето не функционира добре, такъв човек не знае да диша. После страстите

вземат мястото на стомаха. А дихателната система показва, че всичките желания на човека трябва да се пречистят.

Та казвам, ако вие си поставите за задача и се стремите вашата дихателна система да бъде здрава, имате едно отлично понятие за чистотата на организма. Дойде злото, да кажете: „Това е чисто, това е нечисто." Никога не смесвайте една чиста мисъл и една нечиста мисъл, да ги объркате в едно. Ще ги поставите тъй, както е в природата: тази мисъл е чиста, другата е нечиста. Ако вие във вашия ум не пресеете нещата, мислите си, а съедините една чиста и една нечиста мисъл, вие ще образувате една отрова във вашия ум и ще отровите вашата мисъл въобще. Не. Ще кажете: „Тази мисъл е чиста, това е чисто, а другото е нечисто", както е поставено в природата: чистото отива на едно място, нечистото на друго място. Та най-първо ще бъдете безпощадни, разумни, да знаете кои мисли какви желания ще произведат. Ще знаете, известни мисли ще произведат известни желания и известни желания ще произведат известни действия, а известни действия ще произведат известни последствия вътре в живота. Та всякога трябва да знаете мисълта, която имате, каква е. Това няма защо да го казвате отвънка, но в себе си вие трябва да знаете, че туй, което вършите, е право или не е право. Туй строго трябва да го знаете, ако искате да бъдете здрави. И никога не се извинявайте: „Аз не знаех." Ти го знаеше. Има неща, които човек не знае, но как трябва да живеем, всеки един от вас знае как трябва да живее. Искате да живеете, непременно трябва да имате права мисъл, да бъдете здрави. Ако човек не е здрав, какво ще извърши в живота?

И тогава, ако ви попитат какво е новото учение, как ще отговорите? В себе си как ще отговорите какво е новото учение? Да може да разделите злото от доброто. Да разделите любовта от омразата. Да разделите невежеството от знанието. Че ако ти не можеш да направиш едно разделение между злото и доброто, ти не си

силен човек. Силен е онзи, който може да разедини доброто от злото, да работят в две различни посоки. Щом ги разединиш, ти можеш да работиш и да постигнеш нещо, защото, като туриш на една страна добри хора, на друга страна лоши хора, отлична работа могат те да вършат.

Да ви дам едно изяснение сега. На вас ще ви се вижда малко странно, но представете си, че поставяме два лагера – едните добри хора, а другите лоши. Те нямат друго оръжие, но едните имат артилерийски огън от тия златните английски лири. Вие сте наблизо, оръжие друго нямате. Те почнат отгоре ви да ви бият с тия златните. Ако вие сте голи, боси, все ще се образува по тялото ви известно подуване по главата. Но ако вие се скриете, те като изхвърлят всичките си лири, вие сте силен, вдигнете ги в една торба на гърба си, а те останат без оръжие. След туй, понеже вие имате, те ще дойдат при вас и вие ще ги пратите да орат. Те ще ви станат слуги. Ще направите фабрики. Глупавите хора са тези, които хвърлят парите си да бият другите. А умните са тези, които събират тези пари и ги дават на други да им вършат работата.

Сега ти седиш и изпращаш злото: това ще му направя, онова ще му направя. А той е умен човек. Седи, мълчи и събира каквото ти хвърляш. Ти хвърляш, хвърляш и най-после, като се изпразниш – усещаш едно изпразване в себе си, кажеш: „Тази работа няма да я бъде, ама хайде аз да му простя.“ Онзи сега ще стане силен. Сега ти ще идеш при онзи, на когото искаше да направиш пакост, и той ще ти преподава уроци. Затуй, като седнеш, не мисли да правиш зло никому, само да изразходваш своята енергия тъй безразборно, а гледай да имаш една трезва мисъл. Ако изпращаш своята енергия тъй безразборно, ти ще страдаш. Бомбардирва ме някой отвънка, скрий се в позицията си. Той ще хвърля, хвърля отгоре ти, и ще спре. Излез ти тогава и събери ги всичките тия английски лири, тури ги на гърба си

и иди у дома си. И чакай там. Той ще дойде. Впрегни го, ще му платиш, а той ще ти върши работата. Сега може ли това да приложите в живота?

Сега мисълта е още тъмна. Окултистите казват – както човек мисли, тъй става. Тъй е. На онзи човек, който има положителна мисъл, защото, ако ти в дадения случай искаш да станеш някой гениален музикант и го зариеш, тъй както в природата, всички гении на музиката ще дойдат да ти помогнат. Когато ти искаш някое постижение в природата, тия сили, които работят в тази насока, се кооперират и ще ти дадат всички опитвания, и ще ти съдействат в това. Така и във философията и във всички области. Ако ти нямаш някоя користолюбива мисъл, отгоре ще ти съдействат. Нали хиляди реки се съединяват в една, за да образуват една голяма река. Един учен човек е една голяма река, в която се вливат много малки рекички.

Та ще имате една ясна представа, да знаете как стават нещата в природата. Ако вие не сте внимателни, в природата нямате вяра, тогава тия велики, разумни същества няма да се кооперират с вас и да ви вършат работата, за да станете велик човек. И вие ще бъдете един обикновен човек. У мнозина от вас се заражда един страх, казвате: „Ако излезем в обществото, какво ще правим?“ Чудни сте. Че ако сте един виден цигулар, извади цигулката си и свири. „Ама каква песен да им свиря?“ Ако си на хорото, ще свириш песен за хорото. Ако си в църквата, свири една набожна песен. Пък ако си вънка, свири им едно хоро да играят. „Ама право ли е?“ Ти свири, всичко е право. Този, който може да играе на хорото, той може и да се моли в църквата, а който не може да играе на хорото, той не може да се моли в църквата. Някой ми казва: „Той е много набожен.“ Аз го зная. Той, преди да е станал набожен, е играл на хорото. „И защо е влязъл сега в църквата да се моли?“ И туй го зная. Той е срещнал ред разочарования,

преживял несполуки и сега се моли. Един ден, когато му се оправят работите, той пак ще се намери на хорото. Сега тази философия на арменските долапи ще я оставите настрана, себе си няма да лъжете. Ти ще кажеш – е, не е лошо да играеш на хорото, защото, който може да играе на хорото, може и да се моли, а който не може да играе на хорото, не може и да се моли. Не е лошото да се играе. Лошото е само в разбирането. Ако аз играя без разбиране, там е лошото. Но ако аз зная защо се моля и защо играя, и едното, и другото е приятно. „Какво да правя?“ Свири! „Нямам тъпан.“ Копай! Да знаеш да ореш, и то е музика. „Пея. Ама право ли е?“ Пей! Нищо повече. „Какво ще кажат хората?“ Остави какво ще кажат хората. Ти какво ще кажеш? Пей! Нищо повече. В дадения случай ти трябва да вършиш нещо.

Та казвам, работи с каквото имаш. И да не те е срам, че работиш. Тъй е в съзнателния живот. „Ама да създадем новата култура.“ Как ще я създадем? Новата култура не иска затвори, бесилки. Това не е култура. Новата култура, аз разбирам, да се премахнат недъзите на хората, принципите, които трябва да се поддържат и съвършено други резултати трябва да дойдат. Сега на вас, младите, ви казвам, вие няма защо да минавате по пътя на старите. Защото, ако минавате по техния път, няма защо да сте млади, то е безразлично. Пък и да минете по пътя на старите, какво ще придобиете? Ако пред тебе е един стар търговец, който е бил знаменит, а после е пропаднал и е станал неразумен и сега е хилав и туй, което е придобил, не е в състояние, не може да го приложи, нито да го използва, вие искате да имате същата опитност, да минете по същия път, вие ще спрете на мястото, отдето той е започнал и с неговата опитност ще продължите. Той се е хвърлил от едно място и си е счупил крака. Каква нужда има ти да се хвърляш, да проверяваш как си е счупил той крака. От тази височина се чупят краката. Вие ще кажете: „Аз ще намеря един друг път, където, като мина, краката да остават прави.“

Какви трябва да бъдат вашите отношения? Първо, на вас ви трябва служене. Второ, почитание. И трето, обич. Служене. Почит. Обич. На кого ще служите? Ако служите на себе си, вие ще фалирате. Не че не трябва да служите на себе си, но ще служите на онзи принцип, от който вие сте възприели всичко. Това е Божественото във вас. Кого ще почитате? Себе си ще почиташ. Защото, ако Божественото, което е вложено във вас, ти не го почиташ, ти ще фалираш. Това е вече правилно отношение, това е етика. Ако себе си не почиташ, ти никого не можеш да почиташ. Човек, който почита себе си, той има правилни отношения към всички хора, към всички животни, растения, към всичко в природата. И когато човек се е научил да служи на Бога и да почита себе си, тогава той ще може да приложи и обичта. Обичта е един Божествен принцип. Служенето е един материален принцип. Служенето е разбиране на физическия свят, почитта – на духовния свят, а обичта – на Божествения свят. Най-първо тебе няма да те е страх от труда, от служенето. Онзи човек, който го е страх да служи, да работи, той не може да постигне Божественото. Той иска да се облече, да има почит и уважение пред хората. Ако той не е бил слуга, той никога не може да бъде облечен. И никога не може да влезе в Божествения свят, да придобие той своето наследство. Ако той не се е научил да служи, да се самоуважава, да приложи Божествения принцип.

Та в ума ви ще седят тези три основи: служене, почит и обич. Няма да се обиждате. Човек, който обижда другите, той не се е научил да почита себе си. И човек, който не знае да се труди, да служи, той не разбира физическия свят, той не разбира живота. Та казвам, вие ще остареете, ако нямате тия разбирания, ще се зароди друго желание, ще кажете: „Тази работа е малка, едно време, когато бяхме млади, се увлякохме в едно ново учение, но това са празни работи на младежите, фантасмагории са това.“ Та нима тези убеждения на

старите хора са по-съществени? В какво неговите стари възгледи са повече от тези на един млад човек? Или в какво са по-трезви техните отношения? Не така. Ако няма съотношение между живота на младия и стария и стария и младия, това е анормално състояние – ако няма една интимна връзка между Божествения живот и твоя живот. Тъй да си доволен от твоя млад живот, да не казваш: „Е, едно време много глупости правех.“ Ти да си доволен от твоя млад живот и като станеш стар, пак да си доволен от стария си живот. Това разбирам аз нормално състояние. Кажеш ли „Те са глупави работи“, това са анормални състояния. Като млад какво ще правиш? Ще служиш. А като стар какво трябва да правиш? Почитанието е за старостта. Там няма да обичаш. А онзи, който иска да обича, това значи да умира. И всякога, когато искаш да обикнеш някого, трябва да умреш.

Що е смъртта? Това е обич. Защото в любовта разбирам да дадеш всичко. Ти ще слееш и служенето, и почитанието в едно. Ти умираш, но си господар. Ти в смъртта си господар на смъртта, това е обичта. Ти имаш смъртта в ръцете си и казваш: „Ще направиш това, което аз искам.“ Сега това е ново разбиране за любовта – ти си господар на смъртта. Ако смъртта е господар на тебе, ти не може да обичаш. Да обича човек, то значи да бъде господар на смъртта. И някой казва: „Аз те обичам.“ Казвам: „Ти станал ли си господар на смъртта? Ти не можеш да ме обичаш.“ Тъй седи идеята. А онази любов, в която смъртта царува, това не е любов, това е мамалижена каша. А онази любов, която е над смъртта, това има смисъл, това е идеал, това е мощност, гений, светлина, това е сила в света, която всичко създава. Това разбирам аз любов. Човек, който е станал господар на смъртта, на всички тия елементи и знае как да разполага с тях, това е любов.

Затова казвам тъй, най-великото в света е любовта. Най-силното е мъдростта. А най-красивото в света, това е истината. Това са принципи, които съществуват. И вие трябва да си ги напишете. Кой е

най-великият човек? Който има любовта. Кой е най-силният? Който има знание, мъдрост. А кой е най-красив и благороден? Който има истината.

Сега вземете новата формула: *„Само Божията любов дава смисъл на живота."*

Първа лекция на Младежкия окултен клас, 30 август 1929 г., петък, 6-7.05 часа, София – Изгрев.

СМЕНЯНЕ НА СЪСТОЯНИЯТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Размишление

(*Прочетоха се темите „Отношение между положителните и отрицателните страни в природата*“.)

Дайте сега една положителна дума. (*Чистота, вдъхновение, свобода, – хляб, живот.*) Дайте сега една отрицателна дума. (*Смърт, мързел, гняв, завист, катастрофа.*) Имайте предвид, че положителните думи могат да бъдат и във възходяща и в низходяща степен. И отрицателните думи могат да бъдат и в положителен и отрицателен смисъл. Да вземем първата дума „чистота“. Дайте сега друга дума, която да бъде антипод на първата дума. *(Нечистота.*) Коя е по-силна? Сега думата „вдъхновение“, противната на „вдъхновение“ коя е? (*Унилост, упадък.*) Тези думи са толкова облечени от формите на външния свят. Вие мислите – тези работи са толкова лесни. Да превърнете една величина от един свят в друг, от едно състояние в друго, не е тъй лесна работа. За пример преведете думата „грозде“ в по-висока степен. (*Вино.*) Преведете виното в по-висока степен. (*Веселие.*) Виното произвежда веселие, но само виното ли произвежда веселие? Вземете златото. Някога и златото произвежда веселие. Нали, щом туриш златото в джоба си, веднага ставаш весел. Питам тогава, виното ли произвежда веселостта. Ето как е – гроздето произвежда виното, виното произвежда пиянството. Но виното може ли да произведе трезвост? Превърнете тогава виното, реформирайте го. В какво? Вино = вода. Ако вие можете да превърнете водата във

вино и виното във вода – туй, което отличава виното от водата – във виното има един елемент специфичен, който го отличава от водата.

Да кажем, че вие искате да реформирате един пияница, без да му давате цяр. Ето как бихте го реформирали. Да допуснем, че вие имате един навик да пиете. Ти искаш да не пиеш вече вино. Ще вземеш една чашка с вода и ще я туриш пред себе си. Щом ти се допие вино, ще вземеш чашата с вода и ще кажеш: „Много хубаво е туй вино, чисто, натурално." И ще изпиеш водата. Ти остави виното. Ти си придобил един навик на миналото, сега ще превърнеш виното на вода. Ти пак си пий, но вода. И всеки път, като искаш да пиеш, вземи чашата с вода и си кажи: „Ето ти чисто вино." Прави така цял един месец, и у тебе се ще яви един нов навик, ще пиеш чиста вода, а пиянството ще окачиш на гвоздея. А също можеш един навик от пиене на вода да превърнеш в пиене на вино.

Имате думата „мързел". В какво ще превърнете мързела? (*В труд.*) На какво е символ мързелът? Каква е разликата между мързеливия и лениvия? Това са две думи синонимни, но те се различават. То е богатство на речта, но има едно различие. Ако вземете „до диез" и „до бемол", по какво се отличават те? Има една разлика. Тъй също има мързел в диез и мързел в бемол, после леност диез и леност бемол. М, м, л, л. Мързеливият в диез казва: „Ще дойдат парите, някой ще ми донесе парите." И той се радва. А мързеливият в бемол, той е паднал духом, обезсърчил се е. Мързеливият има едно състояние на обезсърчение.

Каква е коренната разлика между мързеливия и лениvия? Лениvият го мързи и да приказва. Кое от кое е произлязло? Кое е по-старо – мързелът или леността? Защото и думите се раждат. Думите в човешкия език са се родили, тъй както децата. Има думи по-стари и думи по-млади. И те си имат своя възраст. После известни думи умират и на тяхно място се населяват други. Има думи, които

остаряват с хиляди години. Ако седи известна дума, тя остарява и после излиза от употребление. (Леността е повече психическо състояние, а мързелът – физическо.) Аз пък мисля, леността е една пасивност, а мързелът е едно органическо състояние. Кои са причините да бъде човек ленив или мързелив?

Нека вземем думите „зло“ и „добро“. Кога се е явило злото? („*При неизпълнение на доброто.*“) Представете си, че имате едно дете, на което всичките желания се задоволяват. Кога у туй дете може да се яви злото? Щом не се задоволи едно негово желание, веднага у него ще се зароди едно неразположение, това е вече зародиш на злото. Може ли злото да се роди преди доброто? Може ли човек да осиромашее, преди да е станал богат? И може ли човек да умре, преди да се е родил? Следователно какво подразбира смъртта? Смъртта всякога подразбира раждане. Този, който никога не се е родил, никога не може да умре. А този, който всякога се ражда, всякога ще умира. Това е закон. Например имате едно неразположение, което наричате киселост. Как бихте лекували киселостта? Нали казвате: „Не ме бутайте, кисел съм.“ Ако е в химията, тя ще се неутрализира в основа. Имате един другар, той е кисел. Вие искате да го лекувате. Той е замислен малко, неразположен, вие искате да смените неговото състояние. Почвате да му говорите, той каже: „Не искам да ми говориш.“ Какво трябва да направите сега? Умният човек всякога сам сменя състоянията си. Щом се яви известно състояние, той произведе в ума си противоположното. А онзи глупавият, като му дойде

едно такова състояние, то седи у него.

Сега вие трябва да се учите да разсъждавате и да съедините тия три свята в едно направление. Представете си, че вие се намирате в една тъмна стая и не знаете обстановката на стаята, не знаете вратата къде е, искате да излезете навънка, но тъмно като в рог. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Представете си, че сте влезли в една

пещера, забутали сте се в пещерата и не можете да излезете. Какво трябва да направите? Да допуснем, че сте отишли за научни изследвания, вън е денем, а вътре е тъмно като в рог. Допуснете, че имате свещ в джоба си и кибрит, но сте ги забравили. Вие вдигате рамената си и се молите. Какво трябва да направите? Трябва да си спомните, че имате свещ и кибрит. Но най-първо човек, като влезе в една пещера, какво трябва да прави? Той трябва да си носи един тебешир, че откъдето мине и където отива, да бележи. Тук ще тури един белег, там един белег, и тогава по обратния път лесно може да се върне.

Например на вас ви се случи някоя неприятност, но вие не сте турили някой белег, мислите, че няма да се повърне това състояние, но то може да се повтори пак. Едно състояние ще се върне най-малко 10 пъти у вас, а може и повече, сто, двеста, триста, хиляда пъти може да дойде. То е както онзи, който се е влюбил и когото искаш-не искаш, той ще дойде. Вие нали знаете какво прави влюбеният. Иска ли той позволение да ви пише? Пише ли той в писмата си: „Моля ви, високопоставена госпожице, позволявате ли ми да ви пиша?“ Той не пита, а при това пише. Страданието, злото или доброто и добродетелта никога не питат човек. Доброто никога не пита човека дали ще благоволят да го приемат. То ще дойде. Изпъдите ли го, то ще иде на друго място. В света само доброто никога не хлопа на вратата. То всякога ще намери някоя малка дупка, през която да влезе мълком. И ти ще видиш, че то е влязло. Вие ще питате защо да не хлопа. Защото всичко в света е на доброто, и то си отива както у дома си. Ти си слуга. Когато господарят влиза в своя дом, той никога не хлопа. Този, който хлопа, той е слуга. Можеш да хлопаш само на един човек, който не е слуга. Ти, като влезеш в своята стая, хлопаш ли?

Да извадим сега една философия. Какъв е изводът? Ти ще питаш трябва ли да направя добро, или не трябва. Какъв си тогава – господар

или слуга? („Слуга.“) Онзи, който пита дали трябва да прави добро, какъв е? Вземете сега другото. Кой седи по-високо – онзи, който прави добро, без да пита, или онзи, който пита? Разбира се, който прави добро, без да пита, седи по-високо, той е господар.

Сега за злото. Онзи, който пита да прави ли зло и който не пита да прави зло? По-високо седи този, който пита дали да направи зло, или не. Законът е все същият. При злото пак същото правило действа. Ние ще ги турим тъй, зло диез – който не пита да прави ли зло, той е господар, а зло бемол – който пита да прави зло, той е слуга. Това е само за едно изяснение. Също и добро диез и добро бемол. Обаче вие можете ли да сменяте бемол с бемол? Вие може да сменяте диезите от злото с бемола на доброто и бемолът на злото може да смените с диеза на доброто. Ако дойде да сменяте, може да ги сменим. Но въобще онзи, който е бил отрицателен в злото, ще бъде отрицателен и в доброто. Законът е все същият.

Сега, ако съберете деятелността на двама мързеливи хора, какво ще добиете? Единият е мързелив в първа степен, **-01**, а другият е във втора степен **-02**. Първият мързеливец, за да го накараш да се помръдне от мястото си, взема му една минута. Следователно това е един жест за него, а на втория трябва да му говориш две минути, за да се мръдне от мястото си. Тогава на какво е равна тяхната деятелност? По отношение на тебе ти си иждивил три минути, за да измениш тяхното състояние. Добре. Сега да вземем противоположното. Да вземем двама, които са трудолюбиви. Какво число иде турите? Да кажем, това са двама учени по медицина. Единият работи пет часа, а другият работи шест часа на ден. Добре. Сега този, който работи пет часа, колко време ще ти вземе, да го спреш от работата му?

За пример вие казвате, че може да накарате мързеливия да работи. Мързеливият има специфично изкуство. Ти тури мързеливия човек да яде, ако искаш да те научи как да ядеш. Ако искаш да ти даде

правила за дъвкането, тури мързеливия и го наблюдавай, да видиш каква пластика има в него. Та има нещо, в което трябва да се подражава мързеливия. В яденето. Пък ако искаш да знаеш или да видиш някой, който най-малко знае как да яде, тури трудолюбивия, да видиш каква неестественост има у него. Той току бърза-бърза. Следователно, ако искаш да развалиш твоето ядене, тури трудолюбивия, бързия на трапезата си. Той веднага почва бързо-бързо, храната му остава несдъвкана. Тъй щото трудолюбивият може да ти покаже как да работиш, но той за яденето не е сръчен, не е майстор. Когато мързеливият е майстор в яденето. Следователно и мързеливият, и той е трудолюбив, но в яденето.

А какво е ленивият човек? Той е много набожен човек. Той постоянно се моли и всеки ден се моли. И от молба е станал такъв ленив. Той казва: „Защо трябва да се работи? Да измъча тялото си? Малко трябва да работя.“ Та онзи, който е казал, че ленивите хора са били все религиозни, право е казал. Набожни хора са били те, постоянно са се молили. Обаче тези от физическото поле, които са работили, те са направили религиозните хора лениви. Първоначално е било така, а мързеливците са били хора на самопожертването. Мързеливият седи и си казва в ума: „Ако имам сто хиляди лева, ще направя болници, училища.“ В ума си той все жертва, всичко дава. Мързеливият се занимава все с някое изобретение. Той иска да направи или да измисли перпетуум-мобиле и с години работи върху това. Тъй щото единият е набожен, другият е учен човек. Та виждате какво хубаво произхождение имат и двамата. Ленивият е набожен, мързеливият е учен. И щом кажеш ти – той е набожен човек, простолюдието казва – той е ленив. Само набожният знае да вдига ръката си и да се моли постоянно. Като дойде до мързеливия човек, той е професор, казва: „Доста е да туриш само ръката си и да се образува нещо.“ Мързеливият живее само с фантазията си, но да

направи нещо на свят, той не може. И аз казвам, накарай мързеливия на работа, той ще ти каже: „Защо ще се мъчиш, ти само се качи на трактора. Защо ще си хабиш тялото?“ Тъй разправя мързеливият. И винаги ще ти покаже най-лесния път. Затуй въобще употребявате тази поговорка: „Накарай мързеливия на работа, да те научи на ум.“ А ленивите хора, те умеят да се молят. Ние не говорим за недъгавите хора, нито за болезнените типове, това е само едно състояние. Леността е състояние на сърцето, а мързелът е състояние на ума. Специфично, във висока степен единият функционира в Божествения свят, а другият – в духовния свят, без да имате антиподи.

Сега кои са антиподите на физическото поле? Нали всяка една деятелност си има своите антиподи. Казвам, когато и вие се намерите в едно такова състояние, да можете да се справите. Нали някой път човек става ленив. Тогава той трябва да знае произхода на нещата. За пример за злото вие не трябва да имате такова лошо понятие. Злото на физическото поле се изразява по един начин, в духовния свят – по друг и в Божествения свят – по трети начин. Ако вие пренесете деятелността или соковете на злото в Божествения свят, там то ще даде сладки сокове. Пренесете най-голямото зло в Божествения свят, веднага имате най-сладките плодове. Щом дойдете до Божествения свят, веднага тази енергия се сменя. Защото тази енергия е разрушителна само във физическия свят, в духовния свят – отчасти, а в Божествения свят всички енергии се сменят. По това се отличават те, че известни Божествени енергии, като влязат във физическия свят, запазват своето първично състояние, а други не запазват. Има един вътрешен закон. Вие трябва да познавате известни състояния, които се сменят. Туй е вярно за човешкия ум. И този закон вие, младите, трябва да го знаете. Най-възвишените ваши мисли или най-възвишените ваши идеали, ако вие ги снемете на физическото поле, те ще родят сокове на злото. И ако най-лошите ваши състояния, които

имате, ги прекарате горе в Божествения свят, веднага ще се родят най-хубавите неща. Това са психологически възможности. Аз ги наричам необходими за самовъзпитанието.

Да допуснем, вие питате как могат да се сменят състоянията. Представете си, че вие сте чрезмерно докачлив и честолюбив човек. Минава един и ви ушива една плесница и после ваш приятел иде и ви казва: „Този господин направи една погрешка, но за тази негова погрешка аз ви давам 10 хиляди английски лири, простете му за щетата на плесницата. Ето, аз изплащам тази плесница с 10 хиляди английски лири.“ Веднага соковете на злото се сменят. Най-първо вие казвате – това не е достойно, не е правилно, но щом вземете парите, веднага ще намерите, че тия сокове са добре дошли. И затова природата постоянно ни възпитава като децата. Ушие ти една плесница, после ти даде 10 хиляди английски лири, ти забравиш удара и се радваш. Та трябва да прилагате закона. Дойде ви известно зло, за да работите в света, вие трябва да знаете да сменяте вашите състояния. Защото всяко състояние у човека може да се смени. Магията е там. Да кажем, не си разположен да учиш. Че всеки един човек могат да го накарат да се учи. Има един начин, по който могат веднага да отворят ума на човека и да го накарат да учи или да не учи. Стига да знаеш в дадения случай как.

Та казвам, при самовъзпитанието може да прилагате тия правила. Имате известно неразположение в себе си, ще внесете една дума или една идея, която може да смени веднага вашето настроение. Вземете тия религиозни хора, които са се молили на Бога и там имате все същия закон. Това е една вътрешна психологическа работа за сменяне на състоянията. И по този начин могат да се усилят дарбите на човека. Да кажем, че вие искате да станете музикант. Свирите, скърцате, не върви. А има един начин, по който вие можете да станете лесно музиканти. В 10 години отгоре вие можете да станете

отлични музиканти. Най-първо ще си представиш, че си запознат с един отличен първокласен музикант. Ти като гледаш, че той свири и го наблюдаваш, и винаги ще го държиш в ума си той как свири. Тази идея за този музикант или ти като го наблюдаваш той как свири, той ще събуди и у тебе тази музикална способност и тя ще започне постепенно да расте. Понеже, за да се развие една способност у човека, тя изисква специфична храна, той ще расте и ще се развива. Ако не му дадеш, той остава в потенциалност или в зародиш, тъй както едно семе ти можеш да го развиеш при специални условия. Нали известни семена растат при известна светлина. Така и известни способности или дарби у човека изискват специфична храна. И винаги музикалният човек се стреми да си даде тази светлина.

За пример вие още вярвате в произволността на природата. В щастието вярвате. Но щастието е един закон на определените величини и деятелност, която работи за човека. Защото вие трябва да преведете щастието. Щастието не принадлежи към ония величини на земята. Щастливият човек може да бъде нещастен. Щастлив човек е онзи, който е напълно задоволен. Щастлив човек – в идеалната смисъл, той е напълно задоволен. Питат кой може да го направи нещастен. Като му се отнеме нещо, той е нещастен. Това не може по никой начин, щастието не може някой да ти го отнеме. Туй, което може да се отнеме, то не е от щастието. Като говорим принципално, щастието никой не може да ти го отнеме. Щом вярвате, че вашето щастие може да ви се отнеме, то не е никакво щастие. Че вие тогава имате една лъжлива идея. Вие мислите, че може да ви се отнеме, и отнема ви се. То не може да се отнеме. Щастието е нещо, което никой не може да ви отнеме. Туй трябва да го знаете. Ако то дойде веднъж, то си живее при особени закони и нищо в света не е в състояние да ви го отнеме.

Как живеят онези мъченици? Мъчат го, горят го на огън, а той си пее. Защо? Той е щастлив. Кой може да му отнеме щастието. А вие казвате: „Отнеха ми щастието.“ Защо някой не може да отнеме щастието на светията? Ако вашето щастие може да се отнема, вие ни най-малко не сте щастлив. Това е само една фикция у вас. Да вземем, вие сега минавате за окултни ученици. Коя е основната черта на окултния ученик? Знанието, което ученикът има, никой не може да му го отнеме. По това се отличава той. Ако тебе могат да те разколебаят някои философски доводи, ти не си никакъв окултен ученик. Окултната наука предшества всички други науки в света. И всички сегашни науки, това са деца на окултната наука. Тя е един древен мъдрец, който е запознат с всичко. А сегашните науки са деца, които сега започват да се занимават с азбуката и които разправят – а, математиката е отлично нещо. Този мъдрец го потупа по рамото и му казва: „А, ти си много учен. Вие открихте нещата.“ Но ако това дете мисли, че е предало нещо от себе си на този стар древен мъдрец, който носи всичко със себе си, това е едно вътрешно заблуждение.

Сега казвате – окултната наука е нещо скрито. Но окултната наука не е само скрито нещо, но това е един древен мъдрец, който носи всичкото знание със себе си. Сега, ако вие сте от тия окултни ученици и се стремите да имате туй знание, ако вие добиете една малка доза от това знание, вие ще имате онзи алхимически жизнен еликсир в себе си. Представете си, че вие си носите един малък мускал от 10 грама от този жизнен еликсир, та вие ще бъдете най-богатият и най-силният, няма да има втори като вас. Питам, кой можа да ви отнеме мускала? Вие сега ще си представите мускал отвън. Не. Този мускал не може да се отнеме, той е отвътре. Има неща в света, които не могат да се отнемат. Та казвам, всички трябва да имате една положителна философия, която може да се приложи. Защото окултната наука може да се приложи на физическото поле. Тя си има

свои методи, които могат да се прилагат на физическото поле. За пример как трябва да говорите? Ако вие имахте познания за всеки ден, щяхте да знаете какво да говорите и какво е вашето предназначение. А сега бавите се, ходите даже, които изучават астрономията, как казват астролозите, кога има един лош съвпад. Например Венера и Марс какво образуват, какво е тяхното влияние? Как се казват лошите съвпади? Кои са същинските причини, че Венера има лош съвпад с Марс? Причината е Юпитер. Тогава, ако Венера е ангажирана с Юпитер, тя има лош съвпад с Марс.

Да ви наведа сега един пример. Аз си представлявам Венера една красива мома, тя си има един красив мускулест юнак. Тя се влюбила на хорото в него. Това е един добър съвпад. Но идва един богат, а понеже Венера обича удоволствията, тя се спира на него. Това е Юпитер. Той е като цар. Обича я. Тогава какви ще бъдат отношенията на Венера към Марс – този, който обича военщината? Тя най-първо него е обичала, но като идва този царски син, какви стават нейните отношения към Марса? Вече се явява един лош съвпад. Следователно законът е такъв: когато вие отивате да се влюбвате, гледайте да не дойде царският син или царската дъщеря. Защото царският син или царската дъщеря всякога развалят любовта на Марс. При такъв случай астролозите казват, че има един лош съвпад. Аз вземам езика в обикновения смисъл, за да се изяснят нещата. Та вашите далечни идеали, които имате, – вие може в дадения случай да дадете преимущество на една идея пред друга. Това върви по същия астрологически закон. Този закон определя отношението на хората. Туй отношение не е произволно. Може след време туй положение като една отрицателна величина у човека, едно дисхармонично състояние да се смени. Или явява се една дисхармония между твоите любовни чувства и реализирането им. Да кажем, ти искаш да реализираш някоя любов, но не можеш да я реализираш. Значи на

Марс не му върви. В ума си искаш да постигнеш нещо, но не върви по този начин.

Или представи си следующето. Тази Венера седи. Ти си един млад момък и се зароди известно чувство в тебе, влюбиш се в нея, искаш да ѝ обърнеш вниманието, носиш мотика, копаеш, но за нея работиш и гледаш дали тя обръща внимание на тебе. Обаче тя не обръща никакво внимание и ти кажеш: „Тъй не става." След туй ти тръгнеш на училище, почнеш да четеш и пишеш, и пак гледаш дали ще ѝ е приятно. Тази Венера пак не обръща внимание. Като станеш учен човек, тя някой път обича учените хора, а друг път обича тия поети или набожните, някои деликатни хора. Този младият момък ще наблюдава състоянията ѝ. Каквото тя обича, такъв и той ще стане. Неговото обличане на дрехите, шапката му, връзката му, всичко ще бъде все по нейния маниер. Каквото тя прави, и той ще го прави. Каквото тя обича, това прави от единия край до другия. Следователно модата се дирижира от Венера. И засега Венера живее в Париж.

Та ще се учите да сменяте вашите състояния. Това е една велика вътрешна наука. То е трудно и да знаете как да работите. Другояче ще се зародят такива отрицателни идеи, че обществото нас не ни разбира, че трябва да бъдем умни – това са празни работи. Умният човек всякога може да си пробие път. Не казвайте: „С нашите идеи хората няма да ни обичат." Чудна работа. Нима учените хора не ги обичат? Не си пробиват те път? Ако аз съм един учен човек, навсякъде ще си пробия място. Пък ако съм от тези завеяните, няма да си пробия път.

Затова казвам, трябва да има нещо стабилно, положително в човека. Защото, ако ти само като етикет носиш окултната наука, а не живееш по нея, никъде пътят ти няма да е отворен. Трябва да знаеш какво е окултната наука. В нея има разрешение на всички задачи на сегашния живот. Това е окултна наука. Нищо повече. Затова трябва да

се приготовлявате още отсега. И няма задача в сегашния живот, която да не може да се разреши. А това е важно.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(*Учителят поздрави с дясната ръка, ние отговорихме с лявата.*)

Втора лекция на Младежкия окултен клас, 6 септември 1929 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев.

ПРАВИЛНИ ФИЗИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ С ПРИРОДАТА

„Отче наш“

Размишление върху правдата

Имаше ли тема? (*Не.*) Каква беше основната мисъл на миналата лекция? Можете ли да пишете върху темата „Разликата между растителното и органическото царство“? В какво седи разликата между растенията и животните? Станете сега. Да имаме всички едно упражнение. (*Ръцете са настрани и леки движения, мърдане на ръцете нагоре-надолу, като хвъркане.*)

В природата гладко движение няма. Че то е цяло изкуство едно движение да бъде правилно и хармонично. Вие можете да правите тия упражнения за смяна на вашите състояния. Ако вие сте неразположен, сутрин, щом станете, вие можете да смените вашето състояние чрез ред физически упражнения. Да кажем, че вие имате едно неразположение, почнете тогава така да движите ръцете си само от дланите, от едната ръка на другата. Кисел сте, неразположен, спри се и започни да правиш тия движения на упражнението до 10 пъти. Състоянието ти не се е сменило. Направи още 10 пъти. Пак не се сменя. Още 10 пъти. Тогава започни с пляскане на двете ръце 10 пъти. Не се сменя. Още 10 пъти. Щом направите тия удряния, непременно ще стане една промяна вътре в мисълта ви и в чувствата ви. Ако не направите тия упражнения, вие ще бъдете принудени да търсите някой отвън, с когото да се карате. И това ще го направите по един естествен начин. Ако имате вкъщи сестра или брат, вие ще намерите повод да изхарчите тази енергия навън от себе си. И ще търсите най-малкия повод, за да дадете ход на вашето чувство.

Добре. Имате такова едно чувство на съмнение, нещо ви мъчи отвътре. Вие трябва да отвлечете вниманието си. Нещо отвътре ви гложди. Седни тогава и се ощипи за кожата на ръката си отгоре. Тъй, ти мислиш нещо лошо против някого. Пък не ти е приятно, не знаеш какво да направиш. Не се бори със себе си отвънка. Сутрин е. Хвани кожата на ръката си отгоре и се ощипи с двата си пръста – най-първо на едната ръка, после на другата. И състоянието ви ще се смени. Ще кажете: „Това боли.“ Щом боли, тогава? От тебе зависи, от твоето стискане. Започнеш да разсъждаваш: „Защо именно ме боли ръката?“ Ти си причина на твоето стискане. От тебе зависи да стискаш много или малко. Кой е виноват на туй щипане? Това е само да наведеш физическото си съзнание, че някои неща зависят от тебе. Неща, които ти можеш да смениш. Това е само едно припомняне, че тия неща зависят от тебе.

Ти имаш криви понятия, трябва да ги смениш. И щом наведеш мисълта си към правата посока, ще се сменят нещата или състоянията моментално. Да кажем, някой от вас иска да пее или да свири, но криво пее или криво свири. Какво трябва да правите в дадения случай? Вие трябва да намерите някой, който знае да пее хубаво. Но няма кой. Ти си сам в стаята си. Тогава, ако разбирате, турете си двата пръста при слепите очи върху центъра на музиката. Концентрирай се към средата на челото, до края на веждите. Искаш да пееш или да свириш, разбутай този център. Защото, ако човек разбира законите, може да разбута деятелността на всеки един мозъчен център. Начало може да даде едно упражнение, което да бъде естествено за човека. Или да допуснем, че във вас има едно състояние на твърдост, не сте доволен в себе си. Не сте така мек и благ. Седни тогава и тури едната си ръка – лявата, на гърба, а другата – дясната, върху косата, горе на главата, близо до челото, като че сте се подпрели. Изглежда, че мисли този човек. И гледаш, някой човек, без да знае, тъй си хванал гърба и

главата, той може и да не мисли, но този, който го ръководи, го напътва как да си тури ръцете, за да му се помогне. Така поставени, ръцете са, за да се смени едно тягостно състояние в неговия дух. При това това е една хубава поза – лявата ръка на бедрото, дясната горе на главата и десният крак малко напред. Някой път естествено идат тия движения у вас. Във вашето висше съзнание има един закон, който регулира тия движения. Всички движения, които нам са най-естествени, произволни, във висшия свят стават разумно, в другия свят туй движение е разумно. Но те не разбират тази разумност. Онази сила, която произвежда тези движения, тя ги направлява.

Когато един учител написва една буква хубаво, и детето, това физическото, и то подражава, но буквата не е тъй сполучлива, както тази на учителя. То не разбира. Обаче тази първоначална причина, която те подтиква към някои движения, е разумна. Но ти, като не знаеш, ще направиш едно подобно движение. Някои от вас казвате тъй, гладите си веждите, окото, рамото, но защо ги гладите? Причината за гладенето на веждите е второстепенна, вие искате да се докарате отвънка. Но причината, за да се докарат тия вежди, всъщност е съвсем друга. Или някой от вас си чопли с пръст ухото и си клати ръката. Защо? Да се отпуши ухото, има нещо запушено. Ако вие знаете как да направите тия движения, не трябва много да го клатите. Ти като направиш едно деликатно движение, то си има своята психологическа основа и ухото ви ще се отпуши. Забелязали ли сте, след като си движите пръста в ухото, какво е състоянието ви? Та много от тия движения, които правите, са наслоени от поколения и вие ги повтаряте.

Някой път, когато ухото ви е затворено, вие го размърдвате, за да се отвори. Или някои си туряте ръцете на хълбоците, края на пръстите напред, като че ще правите известно упражнение. А друг път тургате едната ръка на гърдите, а другата на главата, на челото. Или лявата

ръка, подпряна на челото. Коя ръка тургате под мишница и коя под брадата? Може и едната, и другата. Някой път ви е приятно, а друг път, като турите лявата ръка под мишница, изпитвате една малка неприятност и изменяте положението. Или често, когато седите прави, тургате си петте пръста на лявата ръка на слепите си очи и казвате: „Ще мине." Или като седите долу, хващате ръцете си при колената. Защо? Човек е в постоянно движение. Постоянно мести едната си ръка, другата, постоянно пипате главата си. Защо? Ръцете са едни регулатори. Нали сте виждали тия съвременните радиа? Нали сте виждали радио? И човек има една жичка, която съединява двойника на човек с неговото тяло. Има един апарат – КОВЕ се нарича, дето се намират антените. Тук се възприемат вълните. Двойникът предава на физическото тяло. А жицата, това е човешката уста. Двойникът на човека е неговата антена, чрез която човек възприема впечатления от външния свят, вследствие на това двойникът на човека е отвънка, за да може да функционират тия вълни на двойника и да ги предават на физическото поле. Следователно, ако знаеш да регулираш двойника си – тази антена, тогава впечатленията ще станат правилни.

Та най-първо, като станете сутрин, трябва да регулирате вашата антена, да приемате всички впечатления направо до физическото тяло. И тогава мисълта ви ще бъде правилна и чувствата ви ще бъдат правилни. Но ако вашата антена или вашият двойник не е добре регулиран, веднага ще се яви едно съскане, което ще те дразни. Ти буташ очите си, ушите си, главата си – навсякъде се буташ, и търсиш да намериш причината. И ще забележите – онзи, който е направил това радио, е постъпил точно по закона на тялото. Това може да ви служи за едно изяснение на онези движения, които стават в човешкия организъм. А човекът е един апарат, хиляди пъти по-сложен.

Та самовъзпитанието на човека започва оттам – най-първо проучвайте вашето тяло. Да знаете за пример каква роля играе ръката. Някой път ръката ви е гореща, суха или влажна. Веднага трябва да знаете да мените състоянието на площта на ръцете си. Ако е чрезмерно суха ръката ви, вземи една влажна кърпа и вода и я прекарай през едната ръка, през другата ръка. Ако е много влажна ръката ви, вземете една кърпа и изчистете ръката си веднъж, два пъти, три. Та вие ще регулирате вашия двойник. И след това, понеже ръката е един възприемател, вие можете чрез ръката си да приемате. Някой път ще забележите – вашето лице е сухо. Вземете, умийте се веднага два пъти, три пъти през деня. Може три-четири пъти да си миете ръката на ден. Ако е много потно лицето ви, измийте го. Не само веднъж трябва да се мие лицето. За да смените състоянието си, може да се миете по няколко пъти на ден с чиста вода. Но вземете най-хубавата вода, най-чистата. После може мнозина от вас с месеци да не си миете ухото. Вземете малко вода и измийте ушите си. Турците по три пъти си мият ушите. И те в някое отношение имат много хубави черти. Вземи кърпата и я прекарай по гънките на ухото си. Изчисти ухото си хубаво, понеже и ухото е един добър възприемател. А ако то е запушено, това препятства на ухото, на тази антена, да възприема вълни от този род, които са здравословни за твоето състояние.

Някой път може всичката причина да е в главата ти. На някои от вас, когато мисълта е разбъркана, и косата му е разбъркана. Разбърканата мисъл е, че няма хармония между теченията – магнетизма и електричеството, и вследствие на това започва да се набира голямо количество електричество. Затова се разбърква косата. Вземи малко вода, вчеши си косата, докато отстраниш туй електричество, което се е набрало в косата ти. Та по един външен начин може да отстраниш електричеството от твоята коса и тъй да

облекчиш твоя мозък. Ако ти не отстраниш това електричество навреме, непременно ще се яви едно тягостно състояние при слепите очи.

Какво правите вие, когато имате болки в главата? Вземете една сурова картошка, голяма. Разрежете я на тънки колела, турете на едната страна, на другата – една кърпа, и за пет, десет, петнайсет, двайсет минути нека тъй да седи, за да се смени състоянието ви, да се махне това електричество от слепите очи. Защото, ако се смени по един вътрешен начин, вие ще иждивите много голяма енергия. И това напрежение на електричеството ще слезе във вашата симпатическа нервна система, в стомаха, в червата и вие ще усетите едно свиване на състоянието, и пак няма да се смени. После лекарят ще каже да вземете едно очистително. Но работата и там няма да се уреди. Ще се премахне болката, но ще се яви запичането. Не можеш да излезеш ден, два, три. Туй запичане ще наруши хармонията вътре в човека. Ако е лятно време, вземи една диня, вземи един резен от нея или пък, ако има, гроздов сок можеш да вземеш. Но с това няма да се уреди работата. След запичането това ще се пренесе в ставния ревматизъм, докато природата ще те застави да мислиш правилно. Причината е една и съща. А можеше тебе нищо да не ти струва. Най-първо тебе косата ти е била щръкнала нагоре, тебе те мързи да вчешеш, да урегулираш твоето състояние. Тогава това състояние ще се пренесе в симпатическата нервна система, в стомаха, в червата, в ставите, в гръбначния стълб – навсякъде ще дойде едно болезнено състояние. Ще кажеш: „Каква е причината?“ Причината е една вътрешна дисхармония, която съществува, с външната природа. Значи между твоето тяло и външната природа не могат да се възприемат правилно тия вълни и вместо всяка една вълна да ти бъде полезна, тя произвежда раздрусване. Всяка дисхармония действа разрушително. А човек не може да търпи дисхармония. Дойде някой и ви каже една

дума. Ако е много наблизо и ви каже една дума, вие сте много чувствителни, ако думата не е казал тъй меко, както трябва, веднага става едно избухване. Може той да не е имал никаква умисъл да ви дразни, но само една дума в едно изречение може да произведе цяла една пертурбация в организма.

Та казвам, колко е хубаво човек да се самовладее. В дадения случай, когато говориш, ти сам да се радваш на речта си. Като изказваш думите си, ти сам да ги чувстваш и да се коригираш в дадения случай. Да не оставаш друг да те коригира. Умният човек сам се коригира. И когато говори, той трябва да регулира своята мисъл. Че когато на едно радио не е ясен звукът, който се предава, какво трябва да прави онзи репортер? Вие оперирали ли сте с радио? Той си има известни ключове, които постоянно върти, бута ги и търси времето, вечерно време, когато атмосферата е по-благоприятна за предаването на тия вълни.

И всеки един от вас трябва да разбира и да изучава своята природа. Под думата „природа“ ние разбираме тия благоприятни условия, когато ние можем да си въздействаме правилно. При сегашното ви разбиране вие сте като клиенти и мислите като някои пансионери при гостилничаря. Седнете на стол и чакате да ви турят да ядете. И после оставите кърпата, паницата, той да си ги вдигне. Туй в природата не съществува. Ти, като ядеш, сам ще си вдигнеш паницата. Всичко туй ще си очистиш и горко ти, ако не го очистиш. Десет-двайсет души ще минат и ще те върнат, да очистиш там, дето си ял, защото никой няма да го очисти. Тук, в гостилниците, ние го правим, но онзи гостилничар е заинтересован. Та тази е причината, дето в света го обясняват като карма – кой каквото е направил, сам ще си го изправи. Вие мислите друг да оправя една ваша погрешка. Погрешката вие сами ще си я изправите, но и благото, което сте придобили, никой не може да ви го вземе. Тук, ако оставиш нещо, ще

ти го задигнат, а в природата, като оставиш нещо, с хиляди години може да седи там, дето си го оставил. Защото в природата кражба не може да има. Там никой няма да бутне твоето.

Ти ще го намериш точно на мястото си, дето си го оставил. Само ти трябва да си спомниш къде е. Там никой не може да вземе туй, което е твое. Даже в природата не може да се направи една погрешка. Туй е ред и порядък, върху който трябва да базираме живота си. На земята стават погрешки, но в природата няма погрешки. Тази идея трябва да влезе в ума ви. Това е за самовъзпитание. Вие казвате някой път, че природата не ви е обдарила, нищо не ви е дала. Тя ви е обдарила, но туй, което ви е дала, вие не знаете как да разполагате с него. Ако вие разбирате нейните закони, с които тя оперира, всяка една дарба, която имате, тя се развива на своето време.

За пример някой път вие се въодушевите, видите някой поет, но вие в дадения случай не можете да бъдете поет. В математическо отношение на един народ от сто хиляди хора колко поети трябват? Кажете едно произволно число, поне десет. Колко музиканти им трябват? Тъй че трябват им поети, музиканти, свещеници, учители. На сто хиляди фамилии тургам по едно дете на фамилия и по петдесет ученика в клас. Колко учители трябват? Две хиляди учители. Колко печатари им трябват? Нали поетът пише, а това трябва да се напечати. Всичките служби в природата имат еднаква стойност. В природата не е както на земята. Даже там по-простите служби са по-високо одарени, по-голяма почит имат, а по-високите служби имат по-малка почит. На земята един учител или един цар има по-голяма почит, в духовния свят един слуга има по-голяма почит от един цар. И царят съзнава, че така трябва да бъде, за да се запази едно равновесие между царя и слугата. А на земята това не съществува и вследствие на това ние имаме едно болезнено състояние. Но. в природата слугата има по-голяма служба, а царят, който иска по-

големи почести, казват му: „Щом ти си за по-големи почести, тогава вземи службата на един слуга.“ И ако слугата попита: „Защо аз имам толкова големи почитания? Аз не съм цар.“ Щом царят не е доволен, че не го почитат достатъчно, казват му: „Вземи мястото на един слуга.“ И ако слугата не е доволен от това голямо почитание, кажат му: „Стани цар.“ Въпросите лесно се сменят. Питам ви, кой няма да стане цар на земята? Обаче в природата един слуга никога няма да смени мястото на един цар и един цар няма да смени мястото на един слуга. Въпросът не е за външността, но царят си е цар, слугата си е слуга. Слугата има почитание вътрешно, а царят има почитание външно. Всеки един има своето достойнство на мястото си.

Да ви приведа едно сравнение. Един философ, за да бъде философ в пълния смисъл, той няма да бъде един пехливанин. Ако той бъде пехливанин, той никога философ не може да бъде. философът е деликатен, нежен, като перце върви, но философ е, има глава. Много е деликатен, защото иначе той не може да ниже мислите си, а онзи вдига чувала и го носи. Но като дойде този юнак при философа, той се стъписва при него, няма вече юначество, а и философът, като иде при юнака, и той се усеща слаб. При перото е силен, но при този, който е силен физически, казва: „Моята философия не работи тук.“ В дадения случай философът признава, че туй, което той пише с перото си, там е силен той, но той не може да направи това, което юнакът прави с тялото си. И го признава като авторитет на земята. Такива отношения съществуват. Ако на земята съществуват физически отношения, и в природата има отношения към разумните души. Всеки съзнава в дадения случай, че това, което философът прави, онзи бакалин не може да направи. Може да каже някой, че един адепт може да го направи. Но даже един адепт в дадения случай не може да стане от един хилав философ, да стане един великан. Защото това е тщеславие, и той няма да го направи. То

е в реда на природата. Ако един адепт съзнателно влада своя ум, той и без това ще стане силен. Той може да прояви и това изкуство като пехливан, но съзнателно той няма да го прояви. И той остава на слабата страна, ще изяви своята слабост, мекота. Защото, ако от едно философско състояние той мине в състоянието на един великан, той ще изхарчи грамадна енергия. Та и това не е тъй потребно – да сменяме своето състояние. Ти си слаб, хилав, а искаш да станеш силен човек. Ти можеш тази слабост да смениш с юнака, но същевременно ти ще загубиш философията си. Ти ще станеш силен, но ще загубиш това, което философът има. Или казваш: „Аз искам да бъда философ." Ще загубиш физическата си сила.

Та ще знаете, едновременно човек не може да влада всичките богатства при сегашното си състояние. Това е едно от положенията. Понеже ние живеем в четири свята едновременно, а за да ги победиш, то е въпрос на дългия ход на човешката еволюция – докато се изучат законите. За всички хора има място. И хората в това отношение се допълнят. Онзи философ може да има нужда от работника и онзи работник да има нужда от философа. Тежките работи може да ги вдига един работник, но и той има нужда от философа, ако иска да чете една книга. В това отношение философът, поетът или който и да е учен човек могат да му бъдат в услуга. А и работникът може да бъде в услуга на един философ. Затова природата е турила всичко. И никой не трябва да презира каквато и д е деятелност, каквото и да е същество.

Сега едно обяснение. Явяват се мрави в двора ти. Какво е предназначението на мравите? Какво ти говорят тия мрави? Ти можеш да ги изметеш. Да кажем, те не са потребни. Но те ти дават един урок. Ако ти си умен, какво трябва да разбереш от появяването на мравите? Обратното, да допуснем, че в двора ти се появила една пчела, имаш ябълка, дошла тази пчела и после отишла някъде в

гората. Ще кажете – това е случайност. Ами че, когато във вас се зароди една мисъл, да станете богати, кой е дошъл у вас? Мравите. Че идеята, да станеш богат, много да знаеш, това е една смелост, ти проявяваш смелостта на мравите, които отвсякъде събират. Искаш и ти да събираш богатства. Но когато дойде пчелата в двора ти, на какво може да я уподобите? Какво ви говори тя? Това е още по-високо състояние. И всякога, когато видиш мравя или пчела, тя трябва да събуди в тебе известен род мисли, желания, впечатления или действия. Това е един урок за тебе. И ако ти разбираш закона, при тази пчела в дадения случай ще имаш разрешение. Ти седиш и казваш: „Не зная какво да правя, объркан съм в работите." Дойдат мравите в двора ти. Те ти казват: „Следвай пътя на мравите." Ти седиш и казваш: „Тази работа е объркана." Дойде пчелата в двора и ти казва: „Следвай пътя на пчелите, от всяка трева събирай мед." Дойде една оса. Казва: „Следвай пътя на осите." Казваш: „Не зная какво да правя, болен съм, краката ми не държат." В двора ти се яви една змия, казва ти: „Следвай пътя на змията." Тя без крака ходи, а ти с крака си в леглото, казваш: „Краката ми не държат, ръцете не държат." Дойде змията, природата, и ти казва: „Следвай пътя на змията, стани и ходи днес малко, утре малко." Значи природата чрез змията ти показва, че може и без крака да се ходи, който знае. Тази змия без крака и без ръце се е научила да ходи. При това много бързо ходи.

Да се повърнем към движенията на ръцете. Забелязали ли сте кои са най-естествените движения, които правите? (*Учителят си държи двете ръце, допрени като за молитва, и движи двата си показалеца, после вторите пръсти, третите, четвъртите и най-после двата си палеца, а другите пръсти – отворени.*) Това е един процес в природата. Ако някои работи ти са объркани, можеш да направиш това упражнение и като отвориш само пръстите на двете

ръце (*Положението на ръцете е като чашка.*) и оправиш ума си в това положение, веднага могат да ти дойдат такива мисли в главата, с които можеш да разрешиш мъчните задачи. Тъй ръцете представляват един цвят, който чака да завърже, или една чашка, която чака да се напълни. При сегашното възпитание на специализация, механическото възпитание, което е отвлякло вниманието на хората от правилния път на самовъзпитанието, ние сме станали много едностранчиви.

Ти мислиш за някоя строфа. Например поетът казва: „Лика-прилика като два стръка иглика." Какво иска да каже поетът? Защо в дадения случай поетът е уподобил приликата на игликата? И ако изучавате съвременната поезия, ще намерите много такива уподобления. Аз бих желал за втория път да ми донесете кой е най-добрият български поет, да видим как гледате на българските поети. Това ще ви бъде тема – „Кой е най-добрият български поет?" Защото поетът е тълкувател на ония символи, които съществуват в природата. Той е поет дотолкова, доколкото може да тълкува правилно образите, които съществуват в природата. Щом не може да ги съпостави правилно, това не е никаква поезия. Щом може да съпостави образите правилно, и колкото е по-близо той до природата, толкова е по-добър поет. Той може да съпостави едно цвете с едно качество, но това съпоставяне да е правилно. Ако не съпоставя нещата правилно, той не е поет. В поезията поетът схваща нещата по един интуитивен път, начин. И тогава казваш, че поетът е израз на човешката душа. Тъй гениалният поет е израз на това, което става в човешката душа. И философът трябва да бъде изразител на човешката душа.

Тъй, направете сега първото упражнение. Сутрин, като станете, 10 пъти само търкане на ръцете – китките, нагоре-надолу, след това пляскане на ръцете също 10 пъти. Вие ще си правите психологически

наблюдения върху себе си, за да може да констатирате у себе си този вътрешен закон, който държи упражненията. Ако не можете да схванете връзката между упражненията и законите, които са в природата, вие не можете да разберете нищо. А ако вие схванете това, ще дойдете до една нишка за разплитане на много въпроси, които са много важни за вас. Тя, природата, и без това пак ще го застави да разреши въпросите. Но вие се стремете всичките ви действия да бъдат хармонични. Защото някой път, когато човек почне да мисли, не знае как да тури ръцете си. Човек трябва да знае къде да си тури ръцете. Най-естественото положение е да си спуснеш ръцете. Някой ги държи отзад, някой отпред, но най-естественото положение е тъй свободно като си спуснеш ръцете. После как си тургате краката. Трябва да знаете как да си тургате краката. Според вас кое положение е най-красиво за краката? Излезеш на сцената да декламираш или да кажеш нещо, как трябва да поставиш краката си? Ще вземеш една естествена поза. Ще туриш единия крак малко напред. Нали някои от вас сте учители, как си държите ръцете? Когато сте на катедрата е лесно, но ако излезете на естрадата, как ще застанете? Цялата ти реч ще зависи кой крак ще бъде напред. Ако ти поставиш криво крака си, ще се уплашиш. Още като излезе онзи говорител, гледай, наблюдавай му краката. Наблюдавайте краката на онзи, който говори, и виж как той ще постъпи, с кой крак ще излезе навън и кой крак е назад. Та ще забележите какво влияние имат краката. Ако той направи една крива стъпка, той иде се оплете и може да развали цялата си реч. Човек трябва да бъде в съзнание, да вземе една поза, която е в съгласие с природата.

Ако вземеш една стъпка с природата, тя веднага те поддържа и ти съдейства. Но щом направиш нещо, което не е съгласно с нея, тя те оставя. И тогава знаеш ли на какво ще мязаш? И ще мязаш на един актьор, който добре знае ролята си, не говори той, а суфльорът.

Природата е такъв един суфльор, който ти нашепва какво да правиш. И така работата върви. Ако суфльорът не ти казва какво да говориш ти, публиката отвън ще те освирка. Та ще пазите отношенията в самовъзпитанието. Природата е крайно взискателна към всички тия закони. Тя иска пълно съвършенство във всички стъпки и действия. Но тя е много справедлива и крайно взискателна към всички закони, каквито и да са те. Тя започва от малките работи. И ако ние пренебрегваме тия малките работи, те постоянно фигурират вътре. И да не мислите, че вие ще се освободите от тях. Вие казвате: „Човек не трябва да прави толкова движения.“ Вие можете ли да се освободите като поети от буквите? При това ще ги пишете хубаво. Един писател трябва да пише хубаво. Щом някой не пише хубаво, това е немарливост. Не само да обръщате внимание на калиграфията, но човек трябва да пише отчетливо и да не бърза. Природата не обича бързите работи. Тя обича бързите, но не нервните. Ти трябва да бъдеш бърз в своите мисли и в своите чувства. Ако си бърз в мислите, а муден в чувствата, това е нещастие, а ако си бърз в своите чувства, а муден в своите мисли, това е друго нещастие.

Сега коя основна мисъл остана у вас? Правилни физически отношения с природата. Да кажем, че един ваш приятел ви каже тъй (*Учителят маха с ръката си, като че отпъжда нещо.*). Знаете ли какво ще ви постигне? През целия ден ще минете едно състояние на неразположение. Не махай ръката си по този начин. Защото и на тебе ще махат през целия ден по същия начин ръката. Ако си готов да кажеш тъй на приятеля си (*Като нашия поздрав, с вдигане на едната ръка.*), заведи го вкъщи и го почерпи един чай, през този ден и тебе ще посрещнат така. Ако кажеш: „Днес не съм разположен“, туй неразположение го няма в природата, то е само едно специфично неразположение на тебе. А това е своенравие. Ти повикай приятеля си, нищо няма да ти коства. Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, бях

склонен да си вървиш, но направих го заради себе си. Ха сега, пий един чай, че да ми върви. Повиках те да пиеш един чай, защото ти си с късмет. И ако ти пиеш един чай, ще ми върви, а ако не пиеш, няма да ми върви целия ден.“

Не мислете, че вашите приятели, които са дошли, са без съдържание. Те имат съдържание и ако вие сте постъпили неправилно към тях, така се съгражда и вашият характер. А ако вашата постъпка е правилна, вие сте разрешили правилно въпроса за този ден. А ако пренебрегнете тия малките постъпки на отношенията, този човек ще остане недоволен. И вие ще си създадете една карма, която ще остави ред страдания и страдания с векове, докато се изправи тази постъпка. Когато това може да се избегне много лесно.

„Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина и Божията любов, и Божията мъдрост, и Божията истина да пребъдват в нас.“

Трета лекция на Младежкия окултен клас 13 септември 1929 г., петък, 6.15 часа, София – Изгрев.

ПРАВАТА ЛИНИЯ

„Отче наш“

Станете и поразредете се малко, ще направим едно упражнение само с ръцете. (*И ръцете турени на средата на челото.*)

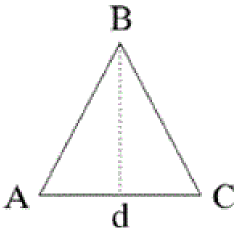

Фиг. 1

Всички сте запознати с. > геометрията, нали? Вие сте проучвали триъгълника. Имате триъгълника ABC (Фиг. 1). Ако се подвижи линията AB и CB, какво ще стане с триъгълника? Ако се подвижат тия линии вътре, какво ще стане с d? Философия е това. Или това е геометрията. Тази геометрия при сегашните състояния служи за известни практически цели. Ако тези линии се подвижат към посоката AC или към C, какво ще стане с линията AB? Тази линия ще се отдели, ще върви към линията AC. Тогава ще имате AB+BC+AC. AB ще се удвои, ще стане по дълга. Защо се удвоява линията? Какво показва удължението на линиите? Щом линията се удължава, това показва, че тази линия се приближава към теб или ти се приближаваш към нея. Щом линията се удължава два пъти, това показва, че тялото се приближава. Но ако вие подвижите и трите страни, какво ще стане?

Сега това е само за онези от вас, които може да разсъждавате. Този процес се забелязва и в живота. Ако човек загуби едно от своите сетива, чувства, да кажем, обонянието или слуха, тогава някое друго чувство се удвоява в силата си. Сега имате следующите разсъждения. Някой казва: „Аз искам да ви попипам.“ Пипането не е ли едно чувство, сетиво? То е елементарно чувство, сетиво на ръцете. Ако ти искаш да знаеш нещо на физическия свят, ти искаш да го пхванеш. Всяко нещо, което ти можеш да го пхванеш, ти мислиш, че то е вече реално. Друг казва: „Аз искам да го опитам, да го вкуся с езика си.“ Значи той най-първо го държи с ръцете си. Второто положение – ти искаш да знаеш какъв е вкусът. Трети казва: „Аз искам да го послушам.“ После искаш да видиш предмета и най-после искаш да го вкусиш.

Питам, какво е станало с твоите възприятия? Това, което вие държите в ръцете си, можете ли да го изследвате? Ако вие нанесете двете линии АВ и ВС върху линията АС, те ще предадат нещо от своето качество на АС. Какви качества ще предадат на тази линия? Представете си, че АС представлява физическия свят, АВ – умствения, а СВ духовния свят. Това са граници само за изяснение. Ако вие слеете линията АВ с АС, какво ще предадете? Ще предадете мисъл. Тази сила ще се изяви на физическото тяло като мисъл, но същевременно ще се изяви като движение, като светлина. Ако нанесете СВ върху линията на физическото поле, то ще принесе чувстване, интензивност. Значи ще се увеличи топлината. Щом внесете каквото и да е чувство в човешкия организъм, то ще повиши температурата. А щом внесете мисъл върху тялото, повишава се светлината.

Следователно от физиологическо гледище ако удължавате лицето си, значи тези линии се нанасят върху физическото тяло. Ако лицето се удължи, какво се предава на тялото? Предава се активност.

Човек става висок, с по-големи крачки, изхожда повече пространство. Когато вървят високите хора, спори им. Мислите ли, че могат да вървят заедно високият и дългият човек с някой къс човек? Вие ще кажете – могат. Кон и бивол могат ли заедно да вървят? Ако конят се съгласи да върви като бивола, те могат заедно да вървят. Ако вие нанесете CB върху линията AC, какво ще се предаде? Интензивност ще се предаде, повече широчина и топлина. Следователно, за да се развият чувствата, трябва огън, трябва широчина.

На чувството не му трябва височина. Всяко чувство търси широчина, дето да се прояви. А всяка мисъл търси дължина, дето да се прояви. На мисълта не трябва широчина. Това е едно качество, което отпосле се явява. Ти с мисълта искаш да знаеш причината на нещата. Що е причината на нещата? Причината е A. При C се намира крайният предел. Когато ти кажеш, че искаш да знаеш причината на нещата, казвам, тогава ти си на C. Следователно ти се отнасяш към A. Имаме C:A. Но за да знаеш причината на нещата, ти трябва да се повърнеш назад към A. Оттам започва причината. Питам, като дойдеш до A, какво ще научиш? Тази линия е станала видима, проявена вследствие движението на A до C. Ти, като дойдеш до A, няма да знаеш толкова, колкото знаеш при C. Казваш – има някоя друга причина. Другата причина е AB. Ти се подвижиш към B. Ще знаеш толкова, колкото си знаел при A. Пак казваш – има друга причина. Добре, BC. От BC ще дойдеш пак до C. Каква е разликата между AB и BC? Че си обходил триъгълника от всичките му страни.

Питам, какво си научил, след като си обходил триъгълника от всичките му страни? Поне си го измерил, знаеш дължината на страните му. Това е единственото знание, което си придобил. Ти ще знаеш колко е дълга страната AB, BC и AC. Щом знаете тези дължини, вие можете да приведете тия числа в мисъл.

Ако умножите 3 на себе си, какво ще придобиете? 3х3 = 9. Преведете сега какво означава 9 в геометрическа форма. („*9 е квадрат на числото 3.*“) Добре. 2х2х2 = 8. Какво представлява 8? („8 е кубът на числото 2.“) Тогава какво е отношението на 9 и 8? 9 е квадрат, а 8 е куб. После имате и друго отношение. 3х3х3=27. Тогава между 8 и 27 има отношение. Имате тогава 8 и 27. Тези числа спадат към третото измерение. Към кое измерение спада 81? *(„81 спада към четвъртото измерение, то представлява 3 на четвърта степен. 3х3=9, 9х3=27, 27х3=81, 34.*“) Така е. 4х4 = 16, значи 16 е квадрат на числото 4. За да имате куб от 4, какво трябва да направим? 16х4=64. По-нататък имате 5х5=25х5=125, 6х6=36х6=216, 7х7=49х7=343, 8х8 = 64х8 = 512, 9х9 = 81х9 = 729. Най-първо в дадения случай вие трябва да разбирате отношенията на числата, когато се занимавате с тях. Да вземем сега числата 216, 343, 512, 729. 2+1+6 = 9, 3+4+3 = 10, 5+1+2=8, 7+2+9 = 18. Какво правило може да извадите от това? Тези числа засягат третото измерение. Оттук може да извадите едно правило за отношенията, които съществуват между вашето тяло и вашата мисъл или вашия ум и вашето чувство. Това е третото измерение.

Тогава как ще определите второто измерение? Как ще определите отношенията на вашите чувства към вашето тяло? Геометрически към кое измерение ще го поставите? Те спадат към второто измерение. А отношението на тялото към себе си? Пак по същия начин, само че ще лежат в различни посоки в пространството. Да допуснем, имате човешкото чело. Ако това чело се удължава, става по-високо, какво се предава на ума? Неговата мисъл става интензивна. Значи високото чело предава интензивност. Предава по-голяма светлина на ума. Тази светлина от какво зависи? Ние ще преведем.

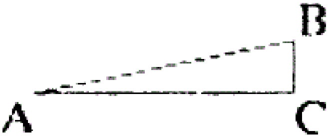

Фиг. 2

Тук имате точката А, точката В и точката С (Фиг. 2).Сега до мисълта. Законът е такъв. Ако едно тяло пада от по-голяма височина, има по-голяма енергия. Този закон можете да пренесете и върху мисълта. Всяка мисъл, която иде от по-далечно пространство, е по-силна, а която иде от по-близко пространство, е по-слаба. Когато се приложи дължината на този ъгъл А на челото, определя се каква ще бъде мисълта и откъде иде тя. Това съществува вече в природата. И когато вие се силите да бъде вашата мисъл интензивна, да можете да я реализирате, непременно вие трябва да произведете във вашия мозък известно удължаване на нишките. Ако вие не можете да внесете известно удължаване на нишките на вашата мисъл, вие не можете да внесете никаква интензивна мисъл. Вие ще видите колко е важен процесът. Когато ти мислиш, в ума ти има известни нишки, по които мисълта върви като по радио. Ако вие не знаете в даден случай да удължите или да скъсите известни нишки, вие не можете да манипулирате с известни нишки в мозъка и не можете да регулирате мисълта си. Има пък известни нишки вътре в мозъка, на които, ако вие не можете да дадете в даден случай едно малко разширение, тогава вие не можете да манипулирате с вашите чувства. При мисълта вие ще удължите тия нишки, а при чувствата вие ще придадете известна широчина. А като се образува тази широчина, ще даде на тялото голяма сплотеност и ще направи тялото голямо

И тъй, ако една линия е дълга, тя скоро ще се скъса. Тъй че чувствата предават една стабилност на мисълта. Туй, което дава стабилност на дългия конец да се не къса, това е неговата широчина.

Щом една мисъл има дължина и широчина в себе си, тя е стабилна. Може някой път да няма широчина в мисълта ви, вие казваше, да има само дължина. Не е така. Вие трябва да предадете още едно качество на вашата мисъл – широчина.

Ние идваме до закона, дето в кабалата се казва, че числата имат сила. На какво са разрешение числата от 1 до 10? Аз ще ви приведа. Всяко едно число е израз на нещо. От 1 до 10, това са свойства и качества на точката. Или това е точката в своето проявление, понеже тази точка, като се подвижи сама по себе си, няма никакви измерения. Но това, което няма никакви измерения, като се подвижи в известна посока, какво образува? Правата линия. Посоката на точката е правата линия. Това за едното. Какво показва двете? Двете образуват плоскостта. Трите образува куба. А четирите образува тесаракта. За това Питагор се е спрял дотам. Не само Питагор, но и всички от древността са отишли само до четирите и там са се спрели. И съвременните математици не са отишли нагоре. До четири какво има, вие знаете, но от четири нагоре какво има, вие не знаете. Какво има в числото пет. Пет, това е човекът. Човек сам по себе си, по своята същина не е едно четириизмерно същество.

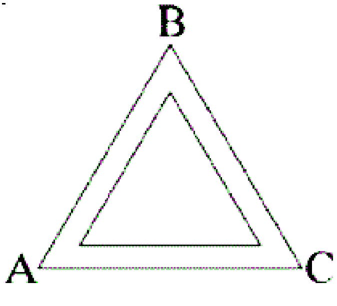

Фиг. 3

Та казвам, когато имате една мисъл, която се проявява в един по-висш свят, качествата и свойствата се различават коренно от тези,

които се проявяват тук, долу. За пример има известни качества, които отличават духовния свят. По какво се отличава духовният свят от физическия? Аз ще ви представя, физическият човек е един малък триъгълник, а духовният човек е един голям триъгълник (Фиг. 3). Физическият човек знае, че е един триъгълник, но казва: „Не съм му измерил страните.“ И духовният човек е един триъгълник, но той казва: „Аз съм му измерил страните.“

Да допуснем, вие сега искате да познаете този физически човек какъв е. Ако вие почнете да движите страната AB към BC и страната BC по посока BA, какво ще стане? Ще се намалява. Ако BC се слее с AB, това е физическият свят AC и чувствителността престава. И ако AB се слее с AC, и мисълта ще престане. Обаче, ако AC се намали наполовина, тогава ще се прояви силата на линията AB, или ще се прояви човешката интензивност в BC. Затова пък от другата посока ако CB се подвижи към AB, тогава ще се усили човешката интелигентност. В духовния свят съществува обратният процес. Когато се развиват чувствата, те се проявяват в своята интензивност – развива се умът. Когато умът се проявява в своята интензивност, развиват се чувствата. А когато чувствата се проявяват в своята интензивност, понеже човек страда повече, развива се мисълта.

Да ви представя едно сравнение. Представете си, че вие сте едно лакомо дете, влизате в една гостилница, без да питате, вие ядете. Хваща ви гостилничарят, набива ви хубаво. Вие излизате, обаче влизате на друго място, на трето, там по същия начин вие ядете, без да питате, набиват ви. Туй дете сега прави своите научни изследвания, не може да разбере защо става това. Най-после това дете влиза в една бакалница, дето има една кошница с ябълки. То бръква в коша и си взима ябълки и яде, без да пита, пак го набиват. Втория път, като влиза, то вече знае, че има лоши последствия, то прави своите научни изследвания. Първия път то мисли, че има право да

вземе от ябълките, втория път то вижда, че има лоши последствия и на третия път, като влезе, то гледа да не го види никой. Ако в дюкяна няма никой, то бръква и си взима. Ако има там някой да го види, то не взима от ябълките. Та във всичките тези случаи желанието му да яде и шия препятствия, които среща на пътя, развиват неговия обективен ум. То вече разсъждава, казва: „Няма вече да си излагам гърба, най-първо ще видя дали има някой, който да препятства.“

Вие питате защо са страданията. Минавате покрай някой кош, бръквате си и изваждате нещо, бият ви, после сте по-мъдър. Може да направите същия опит един, два, три и повече пъти, докато най-после ще дойдете до известни заключения и ще извадите един морал за себе си. Ще разсъждавате така, ще кажете: „Тази работа не става с взимане. Влязох, взех, биха ме. Втория път мислех, че са далеч и не ме виждат, но пак ме биха. Все ме биха.“ Търся разрешение на тази трудна задача. Та ще вървите от причините към последствията. Най-после идвате до мисълта, че има известно отношение между тези ябълки и едно разумно същество. Ти откриваш тази философия и отиваш към това същество и казваш може ли да благоволи да ти даде от ябълките. То ти казва: „Аз с пари давам.“ „Е, няма пари.“ „Тогава ще работиш за мене и аз ще ти дам от ябълките.“

Така ще разсъждавате и вие. Как се зараждат тези философски понятия в света? Нали, като се родят мъчнотии. Дават ви известна мисъл, вие търсите причините. Щом намерите причините, по един или друг начин почвате да разрешавате мъчнотиите. При сегашните условия има изостанали известни атавистични черти. Малко сприхав сте, бърз. Бърз в чувствата си и бърз в мислите си. Не е лошо човек да бъде бърз в чувствата си и бърз в мисълта си, но какво трябва да правите с вашата бързина, с прибързаните заключения?

Представете си, че аз съм философ. Казва ми един, който преподава съвременната математика: „Пиши 1, 2, 3.“ Представете си,

че аз като пиша това число, в мене става цяла една промяна, един процес. Аз мисля върху това. Той ми каже: „Напиши 2.“ Аз още мисля за едното, а той ме счита, че съм невежа. „Напиши две, ти казвам.“ Написвам двете. Казва: „Пиши три.“ Аз още се спирам върху двете, това число произвежда известно впечатление върху мене и известна енергия, то ми действа. Вие не можете да напишете известно число, без да предаде известна енергия и на вас.

Сега някои от вас искате да бъдете прави, нали? Ще ви дам един метод геометрически за изправление. Вземете един молив и начертайте една линия права, втора, трета, четвърта, пета, шеста. Това – един ден, два дена, три дена и мислете върху тази правата линия. Чертането на тази права линия ще ви даде отношение да бъдете правдив. Вие имате една ваша приятелка, с която не можете да се справите. Седнете и чертайте прави линии. Прочетете при колко прави линии отношенията ви ще се изправят. След като напишете двайсет прави линии, идеята за правото ще се събуди у вас. Но всеки ден напишете поне една права линия. След двайсет и един дена, ако вашите отношения се изправят, ще кажете: „Има едно правило. Като се напише правата линия 21 пъти, известни отношения се оправят.“ Това е един закон, едно правило заради вас. Ще преведете какво представлява 21. 2+1=3. А какво представлява трите? Трите само по себе си е корен. На кое число е корен трите? На 9. Значи в дадения случай 3 спада към едно число. Кабалистически това число спада към триизмерния свят. По цена то струва по-голяма цена, но като се умножи два пъти на себе си, дава квадрата. Значи цената му геометрически не е толкова голяма, колкото кабалистически. То дава метод, с който можете да работите и разбирате. А за да работиш с едно число, ти трябва да го ограничиш.

Всяка една енергия трябва да я канализирате, трябва да знаете начина да я впрегнете на работа. Най-първо трябва да имате един

метод, за да я канализирате. И ако вие не знаете да канализирате вашата енергия, тогава каква полза? Ако други хора дойдат да ви канализират, да ви възпитават, какво придобивате? Когато една държава дойде да възпитава друга една, какво е положението ѝ. Така и с вас. Един от външния свят ви възпитава, той влага свои капитали и вие трябва да знаете за колко години ще внесе капитал.

Вие имате една приятелка. За да бъде тя приятелка, тя има известни чувства към вас. Вие не можете да имате една приятелка, ако тя няма едно предприятие у вас. И аз да ви кажа. Ако приятелката ви е малка, и приятелството ви ще бъде малко, точно толкова, колкото е и концепцията. Пък ако няма концепция, тогава и те ще се разделят.

Сега вие, младите, както и старите, имате една идея за самовъзпитанието на човека толкова повърхностно, колкото е и паяжината. То няма никакъв закон. Та ние можем да определим по този начин числата. Аз не искам да ви разкрия тайната на числата, но ще ви покажа отношението им. Щом лицето изменя своята дължина и широчина, аз да ви кажа колко време ще трае вашето приятелство. Ако се спираш само на едното лице, то е относително знание. Ако едното лице е по-дълго, а другото по-широко, тогава казваме – единият има интензивност на чувствата, а другият – на мисълта. Единият ще бъде привързан по чувство, а другият – по мисъл. Следователно и двамата могат да работят заедно. Ако и двете лица бъдат еднакво дълги, ще има известна дисхармония. Та аз искам при метода на самовъзпитанието да разбирате геометрията.

Често при работа вие имате главоболие, някаква мисъл, имаш една ръка, имаш и друга, после имаш един пръст, втори, трети, четвърти, пети, шести, седми, осми. Бройте, гледайте правите линии, и това, което ви стяга, ще изчезне. Има нещо, което ние можем да направим. Известни движения, ако вие знаете как да ги правите, веднага може да премахнете всички болки. Вие трябва да знаете, че

има известни естествени движения, които трябва да правите всеки ден, за да може да се трансформира, правилно вашата енергия, защото тялото само по себе си е един акумулатор. Ако всяко нещо е на своето място, човек се намира в едно нормално състояние. Ако тия движения са по-малко или повече, ще се зароди една малка дисхармония в организма. Някой път в симпатическата нервна система се струпа повече енергия, някой път в гръбнака, в стомаха, в ръцете, в пръстите, в лицето, в очите – и всичките тия енергии чрез самовъзпитание могат да се пласират правилно навсякъде. Аз ви приготовлявам към правилните движения. Мога да ви дам известни упражнения, но трябва да се осветлите. Иначе не може да се достигне нищо. Може да четете някой философ или Питагор, или Кант, или Айнщайн. Ако четете неговата теория, питам, какви практически резултати ще извадите?

Приложение трябва. Ако ти четеш една книга, и не можеш да направиш едно микроскопическо практическо приложение на това, което си прочел, трябва да знаеш, че времето е загубено. Всяка една книга, която четеш, в дадения случай трябва да знаеш да извадиш едно малко приложение на това, което си чел. Например учите смятане, математика, но това смятане трябва да има своето приложение. Изучавате физиогномията на хората и красиво е да знаеш защо на един човек лицето му е дълго, очите сини, веждите тънки. Кои са първоначалните причини за това? Има една философия. Колко е красиво, да знаете историята на това лице. Колко художници са работили там, докато се установят на този модел. Това е цяла една история на миналото. И ако вие можете да разгадаете това лице, ще ви се открие цяла една епоха. Следователно много несъобразности ще ви станат ясни. Нали казвате сега, че хора със сини очи са студени. Турете сега вие студени ли са, или какви? Хората със сини очи имат интензивна мисъл. Преведете сега студ и

хлад – интензивна мисъл имат. За друг казват – той е много горещ, сприхав, нетърпелив. Преведете тия величини. Значи този човек има широчина на чувствата. Той казва: „Искам да живея.“ Онзи, който има чувства, иска голяма стая, а на когото мисълта е силна, казва: „Не ми трябва широка стая. – Малка стая му трябва, казва: – само едно бордейче, да гледам небето.“ Иска да мисли за външния свят. Като вляза в една къща, аз се интересувам да видя какви са стаите – големи или малки. Развежда ме той из къщата си, казва: „Не ми трябваше такава голяма къща, жена ми ме застави да направя такава голяма къща. Мен ми е достатъчна една малка стаица.“ Казвам, чувствата на тази жена са богати, тя мисли – като има много стаи, животът ѝ ще се уреди. Урежда се къщата, но чувствата не се уреждат. Или широчина на чувствата има, но умът не се урежда. И този, който казва – не ми трябват много стаи, той мисли – като има малка къщица, ще се уреди животът му. Пак няма да се уреди животът му, защото на този свят му трябват и чувства, и мисли, пък после му трябват и прояви отвън. Има едно качество разумно, плътност трябва вътре. Да бъдат нашите мисли и нашите чувства устойчиви.

Сега можем някой път да направим един опит, да приложим тази теория. Ти, за да накараш един човек да мисли, щом той пожълтее, той почва да мисли. Щом лицето му почервенее, той почва да чувства. На физическото поле е така. Например кажете на едно малко момиченце нещо хубаво, красиво, и лицето му почервенява. Това показва, че то почва да чувства. Мисли ли то нещо? Не. То е почувствало нещо. Кажете ли на едно момченце нещо, и то веднага пожълтее – почнало е да мисли. Ако някой почервенее, аз не се спирам върху лицето, аз се спирам върху чувствата. И тогава, искам да разгадая, ако чувствата се развиват нормално, то е правилно. Но ако това развиване на чувствата не стане правилно, има друг един закон, който регулира разпределението на чувствените енергии,

защото, ако чувствата не се разпределят, може някъде да стане експлозия. И при чувствените енергии, и при мисловните енергии, ако човек не е внимателен, и там стават известни експлозии.

Та вие сте дошли до една фаза в природата, дето трябва едно самовъзпитание и изучаване на енергиите. Когато аз казвам, че всичко в природата има свой смисъл, ние разбираме, че като се спрем върху някоя местност, по линиите, по телата, които се намират там, аз разсъждавам кои линии преобладават най-много или кой свят преобладава най-много: физическият, духовният или причинният, или мисловният свят преобладава. После дългите линии или късите линии. Ако в тази местност преобладават дългите линии, аз казвам – телата идват при мене, в моя посока се движат. Ако линиите са къси, казвам, телата се отдалечават. Някой път ми трябват известни тела да се приближават, а някой път ми трябва известни тела да се отдалечават. Вие не искате ли някой ваш приятел, колкото и да го обичате, да се отдалечи някой път от вас? Хубостта на нещата седи в това, да знаеш да се приближаваш правилно и да се отдалечаваш правилно. При това, като се отдалечаваш, ще се смаляваш, а като се приближаваш, ще се увеличаваш. Но същевременно има известни величини, които не растат в света.

Представете си сега, че някой от вас е зад сцената. Вие излизате навънка, той се явява. И после, ако вие идете зад сцената, у вас ли става известна промяна? Когато вие се явявате и изчезвате, става ли някаква промяна в самия предмет? Не става. Ако вие се представите на това същество отдалече, ще се покажете, че сте малък, а ако се покажете отблизо, ще се покажете голям, без всъщност да сте голям. У вас не става никаква разлика. Този вижда само перспективно, но той ще има само едно повърхностно понятие, че растете и се смалявате. Туй смаляване и увеличаване на предметите е само външно, без действително предметите да са се смалили или увеличили.

Та казвам, може някой път отношението на някой ваш приятел да се измени, вие казвате: „Той вече не ме обича." Това не е философия. То е само външно отношение на нещата. Ако аз ви запаля един огън и го оставя далече, на сто метра от вас, какви ще бъдат отношенията ви към огъня? Ще кажете ли – той не ме обича вече този огън. Не. Вие се самозаблуждавате. Не ви обича, понеже вие сте се отдалечили от него на сто метра. Приближете се пак на същото пространство, той пак ще ви грее. Та ще знаете, не по същество са се изменили нещата, но външните отношения са се изменили. Следователно вие ще регулирате този закон на отношенията, и много погрешки ще се изправят.

Аз бих желал някои от вас да работите върху известни мисли, да пишете числата и когато пишете едно число, да го пишете по-красиво. Дръжте едно правило и мислете върху съдържанието на това число. Напишете 1 – какво означава, пишете 2 – какво означава, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. И ако някои от вас искате тъй да си въздействате, пишете и си чертайте. Вие няма да проникнете в числата от 1 до 10, но все таки, ако ги пишете хубаво, все ще остане нещо хубаво и красиво във вас.

За пример в геометрията вие имате петоъгълника. От памтивека петоъгълникът означава човека. Ако напишете втори петоъгълник и ги прекарате един в друг, нали се образуват два петоъгълника: единият – с върха надолу, а другият – с върха нагоре. Първият е материалистически, а вторият – духовен. Следователно всякога трябва да знаете, че във всеки един човек има две проявления, две страни: едната – Божествена страна, а другата – човекът като човек по отношение на Божествения свят, който представлява нещо противоположно в своите стремежи. Човекът, който живее за Бога, той дава на всеки, който му дойде в къщата, той извира навънка. А човекът, който живее за себе си, той всичко прибира, той е като

банкерин, все трупа. Та ще знаете, човек, който прибира, живее само за себе си. Законът е еднакъв. Другите дават, давай и ти. Ти виждаш, другите прибират, и ти прибираш. Защото, който не дава, той не може да взема. Най-първо в природата ние започваме с Божествените числа. Ако ние не научим закона на даването на Божественото, ние. никога не можем да научим законите на вземането.

Та ще имате правилни отношения. Мнозина от вас казвате: „Да се оправят работите.“ Това е крива философия. Да се оправят работите – всички разбират да вземат. Какво ще искаш, като не си дал? Ти можеш да вземеш чрез насилие, но насилие ще дойде отгоре ти. Закон е: както вземеш, тъй ще ти вземат. Както даваш, тъй ще ти дадат. Ако дадеш с любов, с любов ще ти го дадат. Ако дадеш с омраза, с омраза ще ти го дадат. Та някой път, като си попипате пръстите на ръцете си, ще си кажете: „Да се продължат малко пръстите ми.“ Като гледам ръката си, аз пожелавам хубавото в себе си, в ума си. Обърна от вътрешната страна ръката си, погледна я, казвам: „Да се разшири сърцето ми.“ После хвана ръката отгоре и казвам: „Тъничка е малко, но трябва да се стабилизира малко, да стане по-здрава.“ Като я пипна отгоре, заглаждам ръката си, то е да се удължи малко, да надебелее, широчината е малка, чувствата е това. Казвам, много хафиф съм станал. Като си гледаме ръцете, така ще кажем: да се продължат пръстите, да се разшири дланта и да понадебелее малко, не съвсем много.

Само светлият път на мъдростта води към истината е скрит животът.

Четвърта лекция на Младежкия окултен клас 20 септември 1929 г., петък, 6 часа, София – Изгрев

ПОСЛЕДНИЯТ ОПИТ

„Отче наш“

Размишление върху пътя на живота

Тема имате ли? (*Да, „Разлика между животинското и растителното царство*“.) Пишете върху тази философска тема: „Произход на човешкото сърце.“ Който знае, да пише, пък който не знае – да мълчи.

Колко естествени положения може да има между три точки, които имат съотношение една към друга – .А .В .С? Да допуснем, че точката А е централна, а В и С имат отношение към А. Коя, мислите, има първото отношение към А? Ако ги наредим така: А:В, А:С, В:А, В:С, С:А, С:В, какво правило можем да извадим? Ако А се отнася към В, тъй както към С, и В се отнася към А, тъй както към С, можете ли да направите един превод от това? Обикновеното мислене дава обикновени резултати.

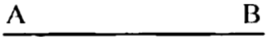

Фиг. 1

Да допуснем другото положение. Ако вие пътувате през един и същ път и сте минали десетина пъти по този път, можете ли да кажете, че познавате този път? Имате един прав път. Да го определим като АВ. Вие можете да кажете, че познавате пътя, но този път има отношение и към окръжаващата природа. Ако този път сте го минали само зимно време, какви ще бъдат вашите познания за него? Ще познаваше само колко сняг пада. При това ще бъдете специалист по това. Ще знаете каква е дебелината на снега и какви са препятствията по него. Но ако вие минете по този път 10 пъти през пролетта, тогава

ще знаете достатъчно за всичките цветя, които растат по него път. Ако минете и през лятото 10 пъти, и през есента 10 пъти, тогава ще знаете нещо повече. Като минете за всяко годишно време по 10 пъти, значи всичко 40 пъти като минете, какво остава още да учите? З – 10, П – 10, А – 10, Е – 10. Да заменим тогава числата. Пролетта вземаме като начало на живота – детинство – Д. Лятото какво представлява? Юношество. Есента? („*Възмъжаван*е.“) Зряла възраст – З. А зимата означава старостта – С. Те вървят така: П – Д, Л – Ю, Е – З, З – С. Човек, след като е проучил детинството, юношеството, възмъжаването и старостта, какво му остава? Смъртта. Ще кажете: „Има ли училище на смъртта?“ Всеки един човек на това училище го носят на тарга. Таргата, това е един файтон, един автомобил за всички, които отиват в това училище. И там умрелите не седят, но на гърба си лежат.

Питам, след като идеш в училището на смъртта, какво ще учиш? Там професорът ще те посрещне при вратата, ще ти каже: „Всичко, каквото имаш, ще дадеш. И ти оставаш всичко. И с каквото си бил облечен, и него ще оставиш. Е, какво ще остане от човека най-после? Ще остане туй, което наричат неговата душа. Под думата „душа“ разбирам в този случай неговото съзнание. Туй, което представлява неговото съзнание.

Допуснете сега, че в туй училище човек прекарва 4 положения и изминава един път по 10 пъти своите опитности. Най-първо той започва да изучава в туй училище старостта. Че в старостта човек дава всичко. И понеже той дава, той осиромашава. Старият човек е стар по причина, че е натрупал повече, отколкото трябва, и вследствие на това товарът му е непоносим и краката му не могат да държат. Това, дето казва, че няма сили, това е едно погрешно положение. Че старият човек, който дава на всички хора, той е толкова натоварен, че не може да се мръдне от мястото си. Даже ако натоварите една голяма кола, и тя не може да се мръдне от своето

място. Ако в една съвременна кола вие турите 100 хиляди тона на железницата и закачите най-силния локомотив, ще може ли той да потегли тази кола? Знаете ли колко тона може да кара една съвременна машина? Да кажем, 30 вагона по 10 тона колко правят? (*„300 тона.“*) Нека ги турим по 20 тона, значи имаме 600 тона.

Турите една идея в ума си. И тя има своята тежест. Та казвам, в туй училище на смъртта, след като човек е проучил тия 4 фази, той ще дойде до обратния процес на туй училище. Той ще стане толкова въздухообразен, че ще излиза от всяка дупчица. Туй училище е направено херметическо. Понеже всички същества, като се съблекат от всичките си тела, които имат, придобиват едно качество, че каквато и най-малка дупчица намерят, те имат желание да бягат. Никакъв професор не питат, веднага изскачат навънка и се освобождават. И туй освобождаване на смъртта ние го наричаме раждане. Да го преведа на съвременен език. Значи свършва училището и му дават диплом. В туй училище има една врата, през която само професорите влизат. И тя е толкова малка и само професорите я знаят. Но този, който се е съблякъл от всички облекла, като мине 40 пъти през тия 4 пътища на смъртта, един ден се домогне до тази дупчица, дето професорите минават. И той, като мине веднъж оттам, назад не се връща. И за наказание, че е минал от тази дупка, професорите го пращат на земята пак облечен.

Питам ви сега, туй, което ви разправям, вярно ли е? Вие казвате: „Може ли да бъде туй?“ Да кажем, че може да бъде. Но казвате: „Туй, което не съществува, ние не можем да говорим за него.“ Да ви докажа, че

неща, които не съществуваш, могат да бъдат реални. Как се казва в съвременната геометрия, точката взема ли някакво пространство? Не. Хубаво, безпространствена е тя, но ако на тази точка ѝ се даде тази динамическа сила движение, какво ще образува? Ще образува

линия. А линията е пространствена, има едно измерение. Откъде дойде туй измерение? Точката сама по себе си няма пространство, а като се движи, образува едно пространство А. Как ще определите тогава що е пространство? Пространство е да простреш нещо. Значи в точката е вложена възможността да образува пространство. Тя създава първото измерение. Как го създава? Тогава подвижете правата линия. Има ли правата линия в себе си широчина? Няма. Но ако я подвижите в прав ъгъл на себе си, какво ще образува? Плоскост, нали? Тогава отгде излезе плоскостта, която я нямаше в правата линия? Подвижете плоскостта в прав ъгъл на себе си и какво ще образува? Тялото. А тялото беше ли в пространството, в плоскостта? Нямаше го, но отпосле се създаде. Тогава казвам, може ли животът да произведе смъртта? Смъртта не е в живота, но животът отпосле може да произведе смъртта. Тогава казвам, и смъртта може да произведе живота. Макар че смъртта не е живот, но смъртта може да произведе живот. Ако животът може да се превърне на смърт, тогава и смъртта може да се превърне на живот. Какво ще разберете тогава?

Сега за размишление аз казвам тъй: ако смъртта се превръща в потенциална енергия, енергия в покой, може ли тази енергия да се превърне в кинетическа? Може. Да турим, че кинетическата енергия представлява живота. Тогава казвам тъй: докато има смърт в живота, ще има и живот. Докато има смърт, значи, докато има потенциална енергия, кинетическата може да бъде в действие. Но докато има кинетическа енергия, може да има и потенциална енергия. Кинетическата енергия и тя може да се превърне в потенциална. Сега вие казвате, че тази работа е сложна. Какво ни интересува нас това. Чудни сте. Питам, какво я интересува онази младата мома да играе на хорото? Вие казвате – това е глупава работа да се играе. Но философски какво я интересува да се върти? Тя изучава кръга, кривата линия. Всяка една млада мома най-първо изучава кръга.

Върти се, върти се на хорото. Вие минавате, гледате тия млади моми и момци, казвате – тия работи са глупави. И човек го изучава не в статическо положение. Как наричате туй положение, когато всички неща се въртят? Динамическо. Динамиката изучават. Да видите колко сложно изучава тя въпроса. Сега тази е млада мома, минавам покрай нея и я питам: „Млада моме, защо играеш?“ Тя започва научно да ми доказва туй.

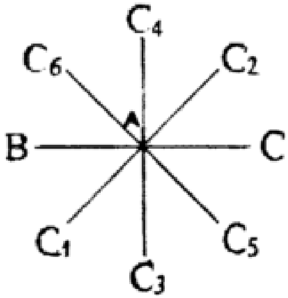

Фиг. 2

Две точки, които имат еднакви отношения, са еднакво съпоставени към една трета точка – .B .A .C (Фиг. 2). Между тия точки могат да се прекарат безброй прави линии. И тя започва да прави тия прави линии около този център A. Следователно тия две точки, които еднакво отстоят от центъра, като се въртят, първата е C_1, следващата е C_2, имаме още C_3 и C_4 и т.н. И тя казва, когато всички точки се завъртят около своя център, ще се образува една фигура, която се нарича крива или кръг. Сега дали тия точки се движат поотделно? Ако една точка, която седи на еднакво разстояние от центъра, постоянно се движи, тя, за да се движи, трябва да има съответстваща точка, трябва да има някакъв идеал.

Питат някои защо тази мома играе на хорото? За да образува кривата линия. Тогава тя, след като е научила кривата линия, тя вече знае отношението, че кръгът, това са безброй точки, които имат

еднакви отношения към един общ център. Но питам, всички положения, всички линии на един кръг еднакви ли са? (Ако е окръжност, всички точки са еднакво отдалечени от центъра.) Но отношенията на всички точки еднакви ли са? Към центъра са еднакви, но какво е тяхното отношение една към друга? („Помежду си те нямат никакви отношения.“) Допуснете сега, че в този кръг гайдарджията е в центъра. Следователно този център и той се движи, но с гайдата си, а всички моми и момци, които се въртят наоколо, са все точки на тази окръжност.

Питам, какви са отношенията на всички моми и момци, които се движат вътре? Каква е положителната точка в един кръг? Това е момъкът. А що е една негативна точка? Момата. Значи всички точки в кръга са все положителни и негативни. Момъкът, това е чукът, момата, това е наковалнята. Питам, който дойде между чука и наковалнята, какво става? (*Смачква се.*) На гвоздей става. У вас има тези обикновените разбирания. Казвате, чук и наковалня. Не се спирайте така. Онзи чук, това е момъкът, който ходи подир момата. И двамата се разбират. Те стават активни само тогава, когато дойде някой между тях. И изведнъж чукът се спуска, той не допуща никой да дойде до наковалнята. Ревност е това. И който е дошъл при наковалнята, има трака-трука. И вторият, който е дошъл, казва: „Тук не се живее.“ Следователно между една мома и един момък може да има само един център. Друго същество там е невъзможно. И онзи, който се опита да влезе там, той ще намери смъртта. Или толкова бой ще яде там, че ще излезе навънка.

Та в окултната наука има един разказ, няма да ви го приведа сега. Умрелият, след като го биете безброй пъти, той оживява. Какво са страданията в новата философия или в живота? Страданията са един процес в тази наковалня. Че след като те бият безброй пъти, ти ще оживееш. Ти си мъртъв, казваш: „Животът няма смисъл, какво да

правя?“ Най-после, като дойде този чук, като те бият, почнеш да мислиш, че животът има смисъл. И у вас се заражда една философия, тъй както живеете на земята, мислите, човек, като има всичките удобства на земята, ще бъде щастлив. Ти можеш да добиеш знание, да говориш на човечеството, това е измама. Ако на земята ви се задоволят всичките ваши желания, последния ден, като ви се задоволи последното ваше желание, вие ще умрете, ще изгубите всяко съдържание.

Сега това са ред разсъждения за процесите, които съществуват в природата. По някой път гвоздеят, който попада на наковалнята, казва: „Не зная защо дойдох тук. И защо ме бият, пак не зная.“ Можете ли да знаете защо бият един гвоздей? Ако вие попитате един гвоздей „Защо те биха тебе“, ще каже: „Не зная“. Онзи, който го бие, какво има? Той си има едно огнище с въглища. Той взема гвоздея, туря го в огъня. Но това е един процес, да види дали е почнал да оживява. След това го туря на наковалнята, трака-трука, после пак в огъня и го бие докато оживее. Щом оживее, хвърля го.

Следователно всяка една ваша идея, това е един процес, който действа вътре във вашия ум. Всяка една идея, или всяко едно желание, което трябва да се роди в света, непременно минава през тази наковалня. И като излезе навънка, тя няма желание да влезе в тази наковалня. Освен ако забрави, но пак се случва същият процес.

Та имаме тия отношения – А, В, С. Това са проблеми, които, ако вие можете да ги превърнете, те са магически величини – АС, АВ, ВС, СД. Това са магически формули. С тях вие можете да разтопите всичко в света. Можете да минете през всяка дупка, през всяка стена, отвсякъде можете да минете и можете да се пренесете през пространството. Нали има такъв пример в арабските приказки. Е, питам, докато ти мислиш за дядо си, който е умрял и не ти е оставил никакво наследство, какъв човек може да излезе от тебе? Ти седиш

вкъщи и не вярваш, че дядо ти е жив. Къде е дядо ти? Казваш: „Господ да го прости.“ И този, който го няма, хората не вярват, че той е жив, а ти седиш и го съдиш. Как можеш да съдиш един умрял човек? Казваш: „Съжалявам, че не ми остави наследство.“ Щом това казваш, значи ти го съдиш. А как можеш да съдиш един човек, който го няма никъде? Питам тогава, ако ти съдиш дядо си, че не ти е оставил наследство и баща си, какви ще бъдат резултатите?

$А^3 : А^4 : А^3$ – това си ти. $А^4$ – това е този умрелият. Или допуснете, че имаме единица в трета степен – I^3 и I^4. Ако извадите 1^4 от 1^3, какво остава? Това е смъртта. $А^3$ може да има отношение към $А^4$, но $А^4$ не е от този свят. Тогава, ако вие мислите за баща си или за дядо си, че не ви оставили наследство, какво ще стане с вас? Имали ли сте някоя опитност, да знаете какво ще стане? Всякога, когато човек достигне до едно положение, дето няма разрешение на въпроса по пътя, по който върви, той трябва да вземе друга посока, перпендикулярна на правата линия. Когато един въпрос не се разреши в едно измерение, той се разрешава в друго измерение.

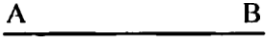

Фиг. 3

Да вземем тази линия АВ (Фиг. 3). Това са две станции, да кажем, от София до Варна. Да кажем, за пръв път тръгваш, нямаш никакви А В отношения там, никого не познаваш. След като изминеш целия път и стигнеш до Варна, какво ще бъде отношението ти? Ще се спреш и ще мислиш къде да отидеш. Значи пътят се е свършил, по-нататък няма къде да отидеш, ти си стигнал до последната станция. Ти, като слезеш в града, ще си образуваш нови отношения. Ще гледаш да се запознаеш с някои хора и ще си търсиш работа. Ще искаш да приложиш занаята си или ако знаеш някое изкуство, или ще искаш

да станеш слуга. Ще дойдат ред положения, които ще те накарат да измениш философските си мисли.

Да кажем, ти отиваш на екскурзия, имаш пари, но те обират по пътя, вземат ти всичките пари и ти оставаш тъй хафиф, без никакви пари. Представете си, че вие попадате в Лондон, обран сте напълно, езика не знаете. Какво ще правите? Говориш на български на този, на онзи, всеки си отминава по пътя, не те разбират. Тогава може да имате положението на онзи индусин Сандо, който дошъл до едно противоречие в живота, молил се една вечер, казва: „Аз ще се самоубия, животът за мене няма никакъв смисъл. Няма защо да живея повече." Той се обръща към Господа и казва: „Ако ти съществуваш, кажи ми. Прояви ми се, и аз ще живея и ще работя в ново направление. Ако не, тази вечер свършен е животът ми." Какво става с него? Той сам разправя своята опитност. Той обещава, ако му се каже нещо тази вечер, той ще върви по този път, по новия път. И какво става? Христос му се явява и му казва: „Защо искаш да се самоубиеш? Аз пострадах за света, да го спася, ти можеш да работиш. Тъй както вървиш, аз ще ти помагам." Като дошъл на себе си, той видял, че стаята му светнала от идването на Христа и после пак станало по обикновеному. Казва: „Христос замина, но в мен стана един вътрешен преврат. Че да се самоубия, всичко туй изчезна от лицето ми. И оттам насетне животът се осмисли и придоби вътрешен смисъл."

Та казвам, не е само знанието, философията не седи в това, човек да тури един товар на гърба си или в мозъка си, или в сърцето си, но в това, да се осмисли животът. Онова знание, което може да осмисли живота, това знание наричаме ние знание на живота. Значи нужно е знанието, което може да осмисли живота. Ти се обезсърчаваш – не е знание туй, което обезсърчава, но това, което може да осмисли. Това е, което ви трябва сега на вас. Та всеки един, който е имал такава една опитност, той казва както апостол Павел: „Всичко считам за измет, да

позная Христа.“ Христос в този случай е една идея, която дава разрешение на всички въпроси в дадения случай. За пример ти се раждаш. Това не е разрешение на въпроса, това е само една възможност. Растеш, и това не е разрешение на въпроса, това е една възможност. Ставаш юноша, възмъжаваш, ставаш на пълна възраст, най-после остаряваш. Това са все възможности, но това не е разрешение на живота. Разрешението на живота е следното. Туй, което имаш, никой да не може да ти го вземе. И след като умреш, да можеш да минеш през тази малката дупчица, през която професорите минават. И като минеш оттам, осмислянето вече иде. Щом те хванат и те пратят на земята пак, ти отчасти си познал, че има друг един свят. Но като минеш туй, и да бъдеш свободен, по свой начин да възприемеш и да слезеш на земята. Щом тебе те хващат и те пращат на земята, още си в зависимост.

Та казвам, всички вие имате да разрешите една важна задача в живота си. Сега вие сте само възможност. Но какво може да излезе от вас? Ако човек стане круша, ако стане растение, може да обиколи цялото растително царство, все ще ражда круши, ябълки, череши. Може да стане да ражда големи дини или пък тикви да ражда, а може и жито да стане, ръж, ечемик и т.н. Все ще ражда, ражда, ражда. И как ще го посрещат хората? Ако стане жито, с камъни ще го посрещат. Ще го турят между камъните, ще кажат: „Добре дошли. Дай каквото имаш.“ Че не е ли това цяло разбойничество, обиране.

Та казвам, на вас, младите, ви трябва един нов мироглед. Вие казвате – не си струва да се живее. Тъй не си струва да се живее при такъв глупав живот както сегашния. Добре, искаш да се самоубиеш, но ще направиш един опит. Преди да си се самоубил, ще направиш последния опит. И действително човек трябва да направи своя последен опит, за да намери онази вътрешна истина в живота. Ако човек не намери тази истина, ще дойдат страданията в живота. И те

имат същата цел – да събудят мисълта у човека, да намери човек смисъл в живота. И всеки един от вас, по който и да е начин, трябва да осмисли живота си. И да го осмисли тъй, че вашият живот, който имате сега, да стане за вас смислен. Не само туй, философите казват: „Да се живее за Бога.“ Да се живее за Бога, значи да ядем. Е, хубаво, вие сте гладни, казвате: „Да ядем.“ Но наядохте ли се? Не. Хубаво да се наядем. Хубаво наядохте ли се? Ама храната да се сдъвче хубаво. Но храната хубаво сдъвкана ли е? После? Е, да си починем. Е, починахте ли си? Да започнем работа. Започнахте ли работата? Нито сме яли, нито сме отпочинали, нито сме започнали някоя работа. Какво сме добили? Е, да обичаме Бога, да живеем добре, да си гледаме училището, той, животът, ще се осмисли. Това са добри дни, които ще дойдат за бъдеще. Е, ще оздравеем, ще остареем – всичко това са неща обикновени. Всички така говорят, но това не е никакво разрешение на задачата.

И най-силните работи в живота са тия, когато не се говори. Аз нося една торба, пълна с хляб. Ти си гладен. Казвам тъй, подавам ти я. Оставям един голям самун. Зная, ти си учен човек. Ти зарежеш хляба и започнеш своето изучаване. Тия естественици нали обичат да човъркат. Без да съм ти говорил, ти сам си правиш своя опит. Може някой да каже – това са глупави работи. Ти си дъвчеш. Преди краката ти не държат, но след като дъвчеш, кажеш: „Гледай сега какво ще стане с мене.“ Краката ти се засилят, и ти си бодър вече. И онзи, който казва: „Няма смисъл животът, настрадах се, ще умрем“, краката не държат. Той не може да се вдигне от земята. Ти започнеш с хляба, дадеш му един самун, той подъвче малко и се освежи, стане и започне да се движи. Остава половината от хляба, казваш му: „Вземи и това, яж и ще се разреши въпросът. Най-първо почни като мен да дъвчеш.“' „Какво ще стане?“ „Ще стане каквото с мене.“ Ще ходиш, ще се движиш и ще бъдеш свободен.

Та новите идеи, ако не могат да ви направят да станете и да бъдете свободни, да напуснете старото си място, тя е неразбрана идея. Аз ще ви дам един пример, той е следующият. Това е един пример, който вие трябва да държите в ума си. Вие имате един кремък, едно огнило, имате и прахан. Кибрит нямате. Отвънка е студено, зима е. Вие се намирате в една стая, дръвца и сламица има. Какво трябва да направите? Вие изваждате вашето огнило и цъкате. Ако вашето огнило може да запали прахaнта, вие можете да запалите и вашия огън.

Питам, туй огнило и този прахан защо ви са? Направете сега вие превода. Кое е вашето огнило, вашата прахан и вашия кремък? Знаете ли тях, и отвънка веднага ще запалите огъня. Запалите ли веднъж огъня, в дадения случай вие можете всичко да направите. Тогава този кремък и туй огниво и тази прахан са намясто и всичко има смисъл. Но в дадения случай, ако вашето огниво не може да произведе тия искри и прахaнта не може да се запали, земете и ги изхвърлете навънка. Ако съвременната философия и съвременната наука не влязат в съприкосновение с вашия ум и с вашия живот, ако тия познания не могат да запалят прахaнта, която сега имате, и не могат да запалят огън тази наука и тази философия, хвърлете ги навънка. И ако не ги изхвърлите, вас ви очаква явна смърт. Но ако тази философия ви запали прахaнта, запалете огъня. Дръжте вашата идея в джоба си като една светиня. Това е огнилото, това е прахaнта, това е кремъкът.

Три неща ще пазиш: огнилото, кремъка и прахaнта. Запалва ли се огънят, и животът се осмисля. Сега ще ви оставя да мислите върху вашето огнило, вашия кремък и за вашата прахан.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Пета лекция на Младежкия окултен клас, 27 септември 1929 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ЗЛАТОТО В КРЪВТА (ОРГАНИЧЕСКО ЗЛАТО)

Тайна молитва

(*Прочете се резюме от темата „Разлика между животинското и растителното царство“.*)

Пишеше сега върху темата „Каква е разликата между животните и човека“. Дайте си едно вътрешно определение, тъй широко, върху темата. Нали всеки един човек си има по едно животно. Каква е разликата тогава?

Какво разбирате вие под думата „настроение“? Често казвате – човек е под известно настроение, или мени се настроението му. Може ли някой от вас да каже елементите на настроението? Нали и настроението има елементи. В какъв смисъл употребявате вие думата „настроение“? Тогава ще ви задам другия въпрос: кой има по-голямо настроение – старите или младите? („Младите.“) Защо? Въобще как схващате вие настроението? Имате добро и лошо настроение. Вие казвате, че си настройвате цигулката. Човек, след като си настрои цигулката, започва да свири. С какъв камертон си нагласяш цигулката? Да изясниш термина, сравнението. Когато цигулката е разстроена, цигуларят я настройва. Той си има правила за това. Когато вашето настроение не съответства на камертона, как се нагласявате? Какъв камертон имате вие? Имате ли някои правила у вас за нагласяване?

Допуснете, двама ученици се състезават. Англичанинът се състезава за някаква златна чаша. Единият взел чашата, има добро настроение. Другият не я е взел, има лошо настроение. Мисля, ние сме се спирали и друг път върху настроението. Каква е дълбочината на настроението на човека? Забелязали ли сте колко трае

настроението на човека? Когато си добре отспал, на сутринта имаш добро настроение. Щом не си отспал, имаш нещо неприятно в себе си. Вие не сте правили психологически наблюдения върху себе си. Ако вземем една игла и я забием един сантиметър на някое деликатно място, на ръката на човек, който е в добро настроение, какво ще стане с неговото настроение? Ще се измени, нали? Добре. Вие сте ученичка в гимназията. Другарката ви дойде до ухото и ви каже: „Знаеш ли, онзи ден учителят ви е турил единица по математика.“ Вие веднага казвате на другарката си: „Остави ме, моля, нямам настроение, не съм разположена.“ Защо? Единицата е това, една права линийка – 1. Но ако тази линийка беше направена със злато и тежеше два килограма, какво щеше да бъде вашето настроение тогава? Нали човек трябва да сменя състоянието си. Ето имате тази единица. Направете я в ума си от злато, за да смените вашето състояние. Най-после кажете си: „Заслужава ли човек да си губи настроението за една единица?“

Сега кое е което се крие в настроението? Какви чувства се крият в настроението? Когато човек има добро настроение, какво усеща? Да допуснем, някой от вас има следната опитност. Свършили сте матура в гимназията, по всички предмети сте били освободени. За колко дена трае това настроение? Може да трае до следващата година, докато дойде да следвате в университета. Най-първо мислите, че сте разрешили един важен въпрос. Ходите, разположен сте, носите си дипломата. Но лека-полека тази диплома започва да губи своя смисъл, състоянието ви се сменя. И вие почнете да мислите за друго положение. До известно време дипломата и тия бележки внасят в ума ви една самоувереност, че много нещо можете да направите. След една година вие почвате да губите вашата самоувереност и се намирате в това положение на онзи ученик във Варна. Свършил той гимназията и почнал той да ходи да търси служба. Носи си той дипломата, тук не му дават работа, там не му дават работа. И най-

после купува си той едно точило, турил си дипломата в рамка и тръгва да точи ножове. Всички казват за него: „Колко способен момък, да носи туй точило на гърба си.“ След време той си уредил работата. Сега може ли вие да предвидите какво е било настроението на този момък? В настроението има един елемент – всякога човек очаква повече, отколкото може да му дадат. Затова човек губи известна част от настроението, или губи известна енергия. Да допуснем, даде ви се една задача. Някой от вашите другари изгубил настроението си, как ще го настроите?

Сега ние престъпяме закона на самообладанието. Светът, в който сега живеете, материята, се намира в едно преходно състояние, или казано на психологически език, проявеният свят, защото реалността, това е едно проявление на съзнателния живот, минава едно преходно състояние. Някой път казвате: „Учителят е неразположен към мене.“ Той, като ви погледне, има едно неразположение. Колкото и хубаво да отговаряш, той ще ти тури три. Учителят е неразположен към вас, но не знаете защо. А на някой друг ученик, той и средно да отговори, учителят му пише шест. Ти усещаш една несправедливост, но на какво се дължи, не можете да си разгатнете, защо единият отговоря отлично – три му турга, а на другия турга шестица. Казвате: „Защо учителят постъпва по този начин?“ Вие имате някоя ваша другарка или другар, с когото сте разположени да говорите, а с друг не сте разположен да говорите. После с някого говорите повече, а с друг по-малко. Вие казвате, че говорите с този повече, защото той разбира повече, а другият разбира по-малко. Може би до известна степен е така, но имаме разположение да говорим с някои хора повече, с някои нямаме. Казвам, при самовъзпитанието на човека – докато той не разбере в какво седи естеството на настроението и да си даде един отчет. Стане сутрин, той е неразположен. Да знае правилата, чрез които може да смени състоянието си. Човек трябва винаги да знае да

сменя настроението си. Кое е следующото състояние, което иде след настроението? Онези от вас, които са изучавали психология, как класифицирате тези състояния? След настроението кое иде? Ако ви дадат едно перо или злато, плодове или дрехи или ви назначат на служба, какво настроение ще добиете? Към каква категория спадат тези различни чувства, които ще изпитате при различните състояния? Ако ви дадат един скъпоценен камък, голям колкото едно кокоше яйце, може ли да се смени настроението ви?

Да кажем, имате едно песимистично настроение, не се интересувате от живота, но щом ви се даде това кокоше яйце диамант, щом погледнете на него, веднага ще се смени вашето настроение и умът ви ще заработи. Най-първо този знак ще заработи във вас, с ножа човек става смел. После и тези знаци...

Когато човек е разположен да говори, коя от планетите има влияние върху него? Към коя от планетите спада говорът, речта? („*Към Меркурий.*“) Той, като секретар на боговете, все ще има да дава някакъв отчет. Всъщност планетата Меркурий упражнява ли някое влияние? Какъв е елементът, който тургат при Меркурий? („*Живакът.*“) Значи, когато в човешкото тяло има живак, той говори повече, живакът търси място да излезе навън. Тогава ще турим за Слънцето златото, нали? Меркурий – живакът. Венера – медта. Месечината – среброто. Марс – желязото. Юпитер – калай. Сатурн – олово. Уран – платина. Нептун?

Сега вие можете да направите най-елементарен опит. Да допуснем, че нямате настроение, искате да смените състоянието си. Най-първо почнете да тургате 500 грама злато в ума си. Да кажем, състоянието не се сменя. Увеличавайте – едно кило, две, може да дойдете до десет килограма. Турете в ума си златото по алхимически начин и като го турите тъй в ума си, ще забележите каква смяна ще стане с настроението ви. Тогава направете и с други елементи опита.

Вземете калая, съединете Слънцето с Юпитер и с тия пари купете си няколко хиляди паници, направени от мед, от бакър. Турете парите в обръщение. Купете си сахани, ибрици, котли. Да кажем, вие си купите всички тия медни съдини и ги калайдисате. Каква ценност ще имате тогава? Ще турите калая на работа, всички тия калайдисани сахани, ибрици, котли ще ги турите в обръщение, ще ги изнесете за продан на пазара И си представете тогава, че вие сте млад, но според закона в тази култура все млади хора ще идват да купуват вашите саханчета, ибрици и котли. Какво ще бъде настроението ви? Колко ще турите да струва един сахан, тъй направен хубаво и калайдисан? („30 лева.“) Тридесет, това е законът на ума ви. Ще разложите туй число на три триъгълници – вие ще имате един покрив отгоре над себе си. Щом имате числото 3, това са условията. Ще работите, или казано с други думи, ще изучавате закона за самообладанието.

Който, иска да изучава закона на самонаблюдението, той трябва да избере две противоположни състояния. Например избирате да идете на екскурзия, когато вали дъжд като из ведро. И след като се върнете, да считате, че екскурзията е отлична. Или избирате, когато денят е ветровит и целия ден ви е духало. И може да изберете, когато времето е хубаво. Три екскурзии ще имате: едната на дъжд – материалистическа, другата – когато има вятър, колкото искате, и третата – когато времето е хубаво. Хубавото време аз наричам време на чувствата. Щом вятърът ви е духал, това е време на ума. А когато дъжд ви е валяло, имате пак време на чувствата. Тридесет – това е първата паница. Второто – продавате ибрика. Каква цена ще турите на ибрика – хубав, меден? („*150 лева.*“) Сто и петдесет като се съкрати – 15, значи трябва да извадите всички вредни елементи на вашия организъм. Петнадесет е пречистване на кръвта, на чувствата. Е, знаете ли как се пречистват чувствата?

Има два начина за пречистване на чувствата. Най-първо ще започнете със закона на даването. Ще си представите, че сте богат човек, имате няколко милиона и после ще ги раздадете на бедните, и ще раздадете всичките, ще останете само с едни дрехи, едни обуща и една шапка. Тъй у вас ще остане един процес на пречистване. Ще следите, след като сте раздали мислено всичките си пари. Ако сте доволен, добре. Ако сте доволен от даването на парите, значи вървите по един правилен метод. Но ако след даването на парите у вас остане едно недоволство, процесът е неправилен. Ще кажете – това е една игра. Но такива игри ги има навсякъде. Да кажем, вие изучавате тия вредните, бобоническите микроби. Кое е онова, което вас ви радва, като изучавате тая микроба? Вие изучавате техните качества и техните свойства. И най-после си въобразявате, че ставате един учен бактериолог, всички вестници пишат за вас и вие се радвате. Тази идея изпъква в ума ви. Може да станете учен бактериолог и да не станете. Тази идея е хубава, но каква полза ще ви донесе тя, след като сте научили нейните вътрешни черти? Приложението на туй знание, което можете да добиете в даден случай, то може само да ви въздигне. Та казвам, правете пречистване на вашата кръв, на вашите чувства и на вашите мисли.

Сега вие продаваше и един котел, който събира 10 килограма вода. Каква цена ще му турите? („*380 лева.*“) Това е един котел, с който вие можете да се прехраните. Ще занесете вода тук-там, все ще ви платят нещо. При най-добрия случай да знаете за какво може да се употреби една паница, един ибрик и един котел. Представете си, че пътувате на едно място. Вие обичате мед. Където отивате, вас ви отрязват едно парче от пита мед и ви го тургат в паницата, второ, трето парче, и вие ядете. Представете си другото положение. Вие сте пътник, носите вашия ибрик с най-хубавата вода, гърлото ви е засъхнало и вие вкусите от тази вода малко. Вие можете да

превърнете тази паница, ибрика и котела, вие можете да организирате нещата, тъй както онзи художник. Да видоизменяте нещата, като започнете от физическия свят и да свършите с най-възвишеното у човека. Но при всеки случай и трите тези съдини да вървят с вас. Където ходите, навсякъде да им намирате място. Тогава вие ще бъдете учен човек. Пък ако ги оставите тук и там и останете сами, не сте от много учените. Ако ти можеш навсякъде да ги носиш и да им намираш място, да сменяш енергиите си от едно състояние на друго, ти си учен човек. За пример с какво можете да смените един турски сахан? Или един ибрик, или един котел с какво можете да ги смените, ако е смяна?

Природата ни възпитава по същия начин. Тя влага разни мисли в човешкия ум и турга разни желания в човешкото сърце и разни постъпки на човешката воля. Значи тя влага всевъзможни положения, за да ви вкара от едно положение в друго. И ако не искате доброволно да я слушате, тя чрез хитрини ще ви застави по един или друг начин да възприемете.

Да кажем, някой от вас ви застави да облечете някоя простичка дреха. Кое ви заставя да се облечете тъй или инак? Някой път казваш: „Тази дреха не ми се харесва." А друга ви е приятна. Питам, в дадения случай кое ви е накарало да се облечете по един или по друг начин? Да кажем, поглеждате на една маса, виждате едно перце. Вие като дете не обръщате никакво внимание, но иде време в живота ви, когато като поет или като писател вие обръщате много внимание на перото. В дадения случай и някой цар да е, все и той ще вземе туй перо и най-малкото – ще подпише някой указ. Кое е важното в перото – дръжката или перото? Перото, след туй иде дръжката.

Сега за пример най-важното за сегашното ви състояние кое е? На вас според моето схващане, на всинца ви липсва злато. Всинца сте малокръвни, злато нямате. Липсва ви златото. И даже доста злато ви

трябва, по 10 милиграма в кръвта. Всички страдате от анемия. Първото условие – злато ви трябва. Второто нещо – на вас ви трябва един триъгълник отгоре. Някои от вас нямате триъгълник, нямате покрив, стая, къде да живеете. След туй креватът ви не е добър, покривки нямате, свивате се. Най-първо, човек трябва да има изобилно злато – разбирам слънцето, живота. След туй – място, къде човек да прояви своя живот. Една хубава стая, най-малко с два прозореца, един – към изток, друг – към юг. Сутрин, като стане, да го огрее слънцето. После стаята да е висока и да има някоя планина насреща, да може да наблюдава. В такъв случай човек има едно добро настроение.

Допуснете сега, вие сте достигнали до степента на това вътрешно познание, да знаете положително къде се намират тия 10 килограма злато. Ако са затворени в някоя монета или затворени в едно голямо парче злато и изваждате ги. Като ги вземете в някоя торба или в някое куфарче и ги носите из пътя, в позата ви ще има нещо тежко-тежко, една самоувереност ще има и едно особено поглеждане. Представете си сега, че един ден туй може да стане. Вие сега се забавлявате, но представете си, че туй го направим да стане? Тогава няма да бъде залъгалка. Сега все предполагаме – ще бъде както онзи търговец, който се учил да смята. Един отива при един бакалин и му носи една банкнота от 100 лева, взима нещо за 5 лева. Дава банкнотата и този му казва: „Колко имаш да вземаш?“ „Е, 95 лева.“ „Хубаво, предположи, че ти ги давам.“ Този си прави сметката, така е, но връща се вкъщи, казва: „Как е така? Аз му дадох 100 лева, а той какво ми върна?“ Някой път човек се забърква в своите идеи. Защо? Има нещо криво. В тия 95 лева, които бакалинът му е върнал, има нещо криво.

При сегашното самовъзпитание непременно трябва да изучавате влиянието на елементите в човешката кръв. Когато ръцете изстинат на човека, какво му липсва? Показва липса на влага. При него стават

повече изпарения и поглъщат топлината. После липсата на златото образува едно свиване у човека. Човек, който няма пари, винаги се свива някак си. Щом има пари, у него има едно разширение. Тури десния си крак малко напред, един триъгълник се образува. Обаче, щом загуби парите, прибере краката си на едно място и се свие. Те го казват – на дълбоко размишление е. Или той размишлява къде отиде златото. Но злато всякога може да имате. Малко количество злато всякога може да добиете. Една стотна от милиграма всеки може да има. Като работите в природата, може да добиете една стотна от милиграма злато.

После в някои храни се намира повече злато. В кои от храните има повече злато? В житото има ли злато? Колко злато има в човешкия организъм? Чели ли сте някоя статистика, в кои храни колко злато има? Може ли за втория път да прегледате какво количество злато има в човешкия организъм? Съвременните химици все са определили колко злато съдържа човешкият организъм.

Пишете върху темата „Храната на гениалните хора, с какво се хранят гениалните хора“. Каква храна повече употребяват гениалните хора? Можете да намерите някой автор, който е писал нещо върху храната на гениалните хора. Един доста важен въпрос е това. Един гений какво обича повече? Има известна храна, която е нему присъща. Онези активните хора ядат повече кисели, солени и люти работи, онези хора с един възвишен и благороден характер ядат повече сладки храни.

Та казвам, когато изучавате астрологията, вие трябва да превърнете елементите в химията. В плодовете има елементи, в храните, вие трябва да ги изваждате. След туй и във всяка мисъл се съдържат известни елементи. По естество всяка мисъл съдържа повече от някой елемент. Ще изучите какво съдържат мислите ви, желанията ви. За бъдещото самовъзпитание трябва да, има една наука

положителна, с която да боравите и да имате резултати. За втория път целият клас да вземем предвид „Проучване и употребление на среброто“. За какво може се употреби среброто?

Тайна молитва

(*Няколко бележки след лекцията.*)

Златото показва средата, в която животът се проявява. Ако знаете да позлатявате работите, можете лесно да се справяте. Да позлатите мислите, желанията.

Има някои хора, мязат на сахани, други – на ибрици, а трети – на котли. Ти, като знаеш, че някой мяза на сахан, ще постъпваш с него като сахан.

На всинца ви трябва една гъвкава мисъл. Човек трябва да знае всичките положения. Всички работи в природата трябва да се турят на място. Няма неща маловажни. Има неща маловажни, когато не можеш да ги разрешиш.

Онзи, който е сменил настроението си, трябва постоянно да се обнадеждава. На хора на настроението не може да се говори истината. А ще ги забавляваш, те са като деца, ще му дадеш една кукла. После няма кой да им прави забележки, че не е постъпил добре.

В малките загуби човек страда повече, а в големите той претърпява едно пречупване на гръбнака. Той се претъпи и по-лесно изтърпява. Среброто изстудява и образува огрубяване, а топлината образува леност. В природата стават смени.

Констатирано е – между учителя и ученика няма допирни точки. Щом едно живо съзнание няма допирни точки със съзнанието, което направлява обектът на неговото желание, образува се настроение.

С един искате да говорите, имате помежду си невидими точки, с друг не искате да говорите, нямате допирни точки.

Да дадеш, значи да образуваш контакт. С каквото и да е, ти ще направиш контакт, и тогава вече има резултат.

Шеста лекция на Младежкия окултен клас 4 октомври 1929 г., петък, 6-7.30 часа, София – Изгрев.

ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Сега искам от вас да извадите основните мисли от всички лекции на миналата година. Ще ги прегледате и иде извадите основните мисли. Земеделците имат един прост закон и всички го знаят. Който сее, той ще жъне и вършее. Ако той само трупа, а не вършее, той нищо няма да придобие. И който само трупа материали, нищо не се ползва. Ако той остави всичко на нивата, идущата година то пак ще изникне, но той нищо няма да се ползва. Онзи, който само сее, а не вършее, нищо не се ползва.

Сега може ли правата линия да се изкриви? Представете си, че ви се задава от научно гледище въпросът, кои са причините, които изкривяват правата линия. Защото всичките ви работи са все такива. Често някои от вас казват тъй: „Аз не мога да уча.“ Друг казва: „Аз не мога да ям.“ Трети казва: „Аз не мога да държа пари.“ Четвърти казва: „Аз не мога да ходя.“ Пети казва: „Аз се уморявам.“ Тогава какво отношение имат тези думи? Който казва „Аз не мога да уча“, кои са причините, че не може да учи? Казват – той не е роден талантлив. Оставете паметта. Вземете една дума в нейното изявление. Какво се разбира под „Аз не мога да уча“ или „Аз не мога да помня“, „Не мога да разсъждавам“? Или казвате: „Не мога да постъпвам добре.“ „Слабост имам.“ Какво се разбира под „Слабост имам“?

Но да дойдем до въпроса, как се изкривява правата линия. Щом продължавате правата линия повече, отколкото трябва да бъде права, какво става с нея? Две положения има: или ще стане крива, или ще стане много дълга. Нали в геометрията се казва – между две точки

може да се тегли само една права линия. Тогава от туй гледище кривата линия е съставена от безброй прави линии, които се движат около един център. Но това не е разрешение на въпроса. Когато имаме един център и с пергела направим окръжност, ние разрешаваме как се е образувала кривата линия, проявяването на този център. Как се е образувала правата линия? Онези, които изучават обикновената геометрия, казват – между две точки може да се тегли само една права линия. Но за да теглим една права линия, кои са подбудителните мотиви или причини, които да заставят човека да постъпи така? Казват: „Прав човек е той.“ Значи има прави отношения между двама души. За друг казват: „Той е крив човек.“ Какво подразбират хората под думата „крив човек“? Не постъпва разумно, не постъпва добре в отношенията си спрямо другите хора. За такъв казват: „Крив човек е той.“ Сега в какво седи лошото, че е крив? Или в какво седи кривината? Нали, когато човек иска да си направи една лъжица, нали му трябва една крива линия. А какво лошо има, че лъжицата му е малко крива? Хората роптаят против кривата линия, а правят криви лъжици. Питам сега как оправдават хората, че ядат с криви лъжици чорба? В природата допуснато ли е човек да яде чорба? Аз вземам едно такова положение, чорбата е произведение само на човека. Само човек прави чорба. Ще нарежете малко картошки, малко магданозец, малко вода и ще направи малко картошкена чорба. И мисли, че туй е някаква храна за него. Хубаво.

Ако вие разбирате ония моменти, които отклоняват човека от правата линия, вие ще разберете вътрешния подтик, защото човешкото естество се мени, и кои са причините за промените на вашите състояния. Едно същество, което има идеята само за едно измерение, у него съществува само една идея. И щом в това същество, в ума му се родят две идеи и той иска да ги реализира, какво ще направи то? Може ли да ги реализира по закона на правата линия?

Можем да турим, тъй както във видимата геометрия се тургат нещата. Поставете, че на една линия АВ живеят три същества – 1, 2, 3.

А – 1 – 2 – 3 – В

Допуснете, че тия същества седят в правата линия. Едното от тия същества иска да има отношение със съществото 3. Но по закона на живеенето туй същество не може да има прями отношения с третото същество. Следователно то ще говори на второто и то ще бъде като тълкувател. То с третото същество не може да се види, но в неговия ум то знае, че има едно същество пред него и то иска да приказва с него, че да се запознае. Но в един свят с едно измерение отникъде не можеш да заобиколиш. Ако вървиш според законите на този свят, а имаш желанието да се запознаеш, какво трябва да направиш? Естествено ще станеш философ. Ще кажеш: „Има ли в природата някоя възможност?“ В света все трябва да има тил. И в тебе ще се зароди тази мисъл, която ще каже – в природата съществува нещо повече, отколкото аз разбирам. Възможно е да съществува и да мълчи. Не е само това отношение, което сега съществува. Следователно туй същество, което си е наумило да се запознае с третото или четвъртото същество, то вече от правата линия е изкривило своя път. То знае в ума си, че не е само този път, но трябва да има друг път, друга възможност.

Сега да приведа един пример. Допуснете, че вие сте гимназист и всякога вървите по една права линия и никога не се отбивате от тази линия. Тя върви право от къщи в гимназията. Но допуснете, че един професор, когото вие не искате да срещнете, дойде и той да живее на тази улица. Тогава у вас се заражда едно неразположение, не ви се ходи вече по правата линия, но искате да живеете на тази улица. Излезете от къщи, дойдете донякъде и кривнете от пътя. Пита ви някой: „Защо не вървите в правия път?“ „Е, не ни се ходи по правата линия.“ Защо? Защото този професор е там, не искате да го срещнете

и изкривявате линията си. Казвате, когато човек не иска да срещне някого, той ще изкриви линията си.

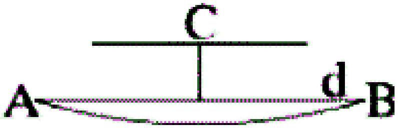

Фиг. 1

Сега, който разбира причините, добре, но който не разбира причините, той ще каже тъй (Виж чертежа –Фиг. 1) Ще мине от А до В, обаче не по права линия, ще изкриви малко. Схващате ли сега откъде иде причината на изкривяването? Този перпендикуляр С е на две успоредни линии, d е ученикът, който живее на тази улица. При С живее професорът. Този студент, щом дойде до предела, не продължава пътя си, а кривва. Значи този професор е заставил студента да изкриви пътя си. Или разположението, което има студентът към професора, го е накарало да изкриви пътя си. Следователно той е иждивил и от времето си. Понеже правият път се изминава за точно определено време, а щом той изкривява пътя си, трябва му повече време. В природата е тъй, с каквато и бързина да пътувате, правата линии винаги си има точно определено време. Или правата линия се определя с точно време.

Вие казвате за тези неща – те стават в мига. Нещата, които стават в мига, те вървят винаги в права линия, а тези, които не стават в мига, те не вървят в права линия. Туй, което става моментално, става в права линия. Сега онези, които не разбират законите, ще кажете – този ученик няма право да изменя пътя си. Та все по един път ли ще ходи в гимназията и в университета? Може и по друг път. Добре. Заменям или замествам този професор С с един негов любим приятел, който живее на същото място С. Тогава кривият път веднага

ще изчезне и ще се възстановят пак първите отношения. Тогава кои са причините за изчезването на кривата линия? Неговият приятел е причината. Сега това е едно явление. Да го преведете във вашия психически свят. По тази аналогия извадете един закон, по който можете да действате. Защото възможно е в нашата точка С да се яви едно чувство, което може да ви застави да измените хода на вашите мисли или желания, или на вашите постъпки. Това е възможно. Ако дойде друго едно същество, което има хубави отношения към вас, да възстанови пак първите отношения, които вие сте имали.

Следователно, казвам, ако имаш един човек, когото не обичаш, намери друг, който те обича, за да се възстанови първото положение. И вследствие на това, когато хората ги гонят, те търсят поне някъде помощ. Всички говорят лошо за него, той търси път, за да закриви малко, той търси поне един човек, който да му съчувства и тъй да възстанови Божественото в себе си. И като намери един човек, казва: „Нека другите си говорят колкото си искат, един има, който говори добро за мене." И тогава той тръгва пак по правия път.

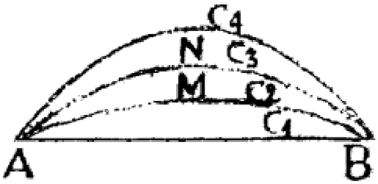

Фиг. 1

Сега другата страна. Казват за някого: „Да го оправим." Но представете си, че онзи, който не разбира закона, иска механически да го изправи. Но този път на туй механическо изправяне ние поставяме един стражар C_1 (Фиг. 1). Това пак представлява професора С. Студентът тръгва, но като дойде до В, иска да кривне малко. Стражарят C_1 му казва: „Не може, направо ще вървиш." И той, иска-не

иска, намира се между две злини, казва: „При професора лошо, при стражаря още по-лошо." И той тръгва по правия път на училище. Питат го в училището: „Защо ти друга сутрин кривваш из пътя си, а сега мина из правия път?" „Е, имаше един стражар." Значи в дадения случай стражарят те оправи. Но на другия ден този ученик се ухитрява и казва: „Ще направя друга крива линия." Иска да заобиколи професора си от другата страна, по M, и този стражар не го среща. Но допуснете, и тук поставят друг стражар C_2. На следната сутрин те среща стражарят C_2, и пак те връща, оправи те. Но на другата сутрин този ученик минава през друг път, още по-далечен, по N. Пак поставят стражар C_3. И най-после дойде стражарят C_4. Още пред къщата на ученика пази го, като излезе, и го придружава до гимназията. Стражарят върви отподире му и казва: „Право ще вървиш." Не. Това е механическо направление. Туй е законът на морализирането. Това е Мойсеевият закон.

Тези C_1, C_2, C_3, C_4, това са все Мойсеевият закон. И горният ученик няма възможност да мине през друг път. Питам, защо е нужно сега? И той казва: „Както виждате, баща ми, майка ми са решили да ме вкарат в правия път. И ми казват, непременно през тази улица ще минеш." Заставен е той. Няма друг избор. Те му определят един път и той е заставен оттам да мине. Но допуснете сега, стражарят C_4 се разболее, напусне поста си. Ученикът ще кривне. Като дойде C_4, онзи, който го морализира, пак на мястото, не може да кривне от пътя. Но след туй разболее се стражарят C_3, ученикът дойде до него, няма го, пак кривне. На следния ден те го заставят пак по правия път да върви. Разболее се сега C_2. Ученикът, като дойде до това място, пак кривне.

Та в закона на наследствеността децата все повтарят някои навици. Щом се премахне причината, която забранява, веднага ние вземаме същото направление, пътя, по който ние искаме да вървим. Щом се яви тази причина, ние вървим по правия път. Сега ние

искаме да направим нещата, но ни е страх, стражар има. Някой път ти имаш нужда от пари, виждаш касата отворена, но обикаляш оттам. Защо? Хората ще те видят. Това е вече изкривяването. Тръгваш пак по правия път. Има ли един, ще изкривиш пътя, няма ли никой, ти бъркваш в касата. Но в ума ти, преди да направиш нещо, все има един стражар.

Та когато ние говорим за идейния живот, тия стражари C_1, C_2, C_3, C_4 трябва да ги очистим от ума си. Сега питам, няма ли едно положение за този студент, за да не си изкривява пътя? Има. Вие можете сами да намерите тази причина. Центърът C има известна отблъсквателна сила към точката B. Тогава в много отношения ние можем да кажем тъй: когато две еднородни величини, които имат една и съща сила, се срещат, те се отблъскват. Следователно професорът C е една положителна сила и студентът d, и той е една положителна сила. Тогава, щом дойде d до този перпендикуляр C – а понеже C е по-силен, веднага става отблъскване и се образува една крива линия. Затуй често в човешкия мозък известни желания, известни мисли се отклоняват по същия закон. Някой път ти искаш да направиш нещо, но зависи от силите, които действат, дали са положителни, или са отрицателни.

Та разбрахте закона на отклонението. Ако са положителни или са отрицателни, може да измениш своя път. Тогава постиженията какви са? Зароди се у тебе една мисъл, но тя трябва да има известно постижение. Щом пътят е по-дълъг, отколкото трябва, ти няма да имаш едно правилно постижение. Казвам, в живота, когато се привеждат обикновените сили, обикновените мисли и желания на хората, когато се изясняват, вече се разбират причините малко по-друго. Има още една философия, още неоформена. Т.е. между проявите на физическия живот и между проявите на духовния живот няма още ясна връзка в нашето съзнание. И вследствие на това много

наши постъпки не можем да ги изясним разумно. Изясняваме ги по този начин, или по пътя, в който няма единство. Сега аз тургам и това. Някой, който може да каже: „Какво ще се плаши той от професора, нека си мине направо, какво има от това.“ Но, представете си, че точката С, това са разбойници. Тогава ти няма да минеш през този път, който те минават. Непременно ще измениш пътя си. Ще кажете: „Може ли това да стане някой път?“ Добре, представете си тогава, че С е един мост на някоя река, но той е развален. И ти по тази посока не можеш да минеш. Сега, за да изясним този дадения случай, представете си, това е един канал, през който трябва да мине корабът d, но тук, при точката С, каналът е затворен. Тогава при този канал има мъчнотия. Щом дойде до С, корабът ще тръгне по друго отклонение, има друг един канал. И ако се попита защо не върви по правия път, ще каже – каналът е затворен. Все същото е това.

Тогава другото положение. Представете си, този канал е затворен и няма никакво отверстие. Какво ще стане? Едно от двете: или този кораб ще се спре и ще чака, докато каналът се отвори, или той ще се повърне назад. Следователно, когато кажеш, че в живота на някой човек е станало известно повръщане назад, значи той се връща пак на същото място, отдето е тръгнал. То е пак по същата причина – да намери друг изходен път, за да намери разрешение на този въпрос. Значи препятствията, които среща на пътя си, са непреодолими и той предпочита да се върне назад. Но разрешението на този въпрос е възможно. Защото от точката, от която той тръгва, там може да намери едно разрешение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Седма лекция на Младежкия окултен клас 11 октомври 1929 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ПРАВИЛНОТО СЪПОСТАВЯНЕ

Тайна молитва

Кой повтаря класовете? Способните ученици, даровитите или неспособните ученици? Кой повтаря класовете четири години? Тогава как да обясним, казват някой път: „Повторението е майка на познанието.“ Всъщност не може да има повторение. Само незаучените неща трябва да се заучат. Туй, което човек не е заучил, трябва да го научи, а туй, което човек изведнъж е заучил, няма какво да го повтаря. Незаучените работи трябва да се заучат. Сега въпросът седи тъй: може ли художникът на едно и също платно да нарисува два пъти една и съща картина? Два пъти не може да се рисува една и съща картина. На едно платно само една картина се рисува. Вторият въпрос се задава сега: защо именно художникът трябва да рисува? Това е същият въпрос, защо човек трябва да яде, защо трябва да гледа, защо трябва да говори. Всички тия въпроси спадат към същата категория. Вие може да си зададете и въпроса, защо трябва да живея. В какво седи животът? След като си зададем въпроса, защо трябва да живеем, какъв е отговорът? Има два отговора на въпроса, защо трябва да живеем. Защо трябва да живея? Х. То е същият въпрос, питам ви сега: защо трябва да се уча? У. Защо трябва да страдам? Z.

Х – това е господинът, който знае защо трябва да живея. У е господинът, който знае защо трябва да се уча, а Z е господинът, който знае защо трябва да страдам. Понеже те са толкова мълчаливи хора, трябва да ги предразположиш по известен начин, да ги накараш да ти отговарят или да ти говорят. А другояче те са много мълчаливи. Вие казвате – човек, който е мълчалив, нищо не излиза от него. Та с хиляди години математиците също мълчат. Те се мъчат да ги

разположат да говорят. И много учтиво постъпват те. Те казват: „Моля господин X, какво ще кажеш върху този въпрос?“ Тогава аз тургам обратния въпрос, защо пък трябва да не живея? X^{10}. Защо да се не учим? $У^{10}$. Защо да не страдам? Z^{10}. Като зададеш тия двата въпроса, ти ще намериш един отговор за себе си. Сега онзи, който те пита защо трябва да живея, ти ще отговориш със същия въпрос, пък защо не трябва да живея. Ако ние задаваме този въпрос, защо трябва да живея, значи туй не зависи от нас. Ако волът пита защо са ме впрегнали, какъв е отговорът? Нали онзи, който го е впрегнал, знае защо го е впрегнал. Коларят, който го е впрегнал в колата, взел е остена, качил се на колата и му казва така: „Днес ще идем на нивата, ти ще ореш.“ „А после?“ „После ще те върна у дома, ще ти дам малко слама, пък аз ще ида в стаята си горе и ще спя. На другия ден пак ще идем на нивата. Десет дена наред ще идем на нивата, ти все ще ореш.“ „После?“ „После ще те оставя в гората за едно кратко време и после пак ще те впрегна.“ „Защо?“ „Ти ще вършееш, защото на мен ми трябва житото.“

Сега вие задавате въпроса, защо трябва да живеем. Не задавате правилно въпроса. В света живее само Бог. Това е въпросът и това е отговорът. А щом питаш защо трябва да живея, значи има нещо над тебе, не си фактор ти на нещата. Онзи, който е фактор на нещата, не пита. Изворът не пита защо трябва да тека или защо аз трябва да извирам. Той извира. И ако вие питате защо аз трябва да ям, значи и на яденето не сте вие фактори. Ако питате защо трябва да мисля, и мисленето не е ваше. Тогава намерете една точка, която да е ваша, за която вие никога не се запитвате, и да знаете, че този въпрос е за вас ясен. Казвате: „Този въпрос е ясен за мене.“ Кой е този въпрос, който никога не го задаваме? Този е въпросът, ние казваме тъй: не ми стига умът. Това е незададеният въпрос. Единственото нещо, което не знаеш, това е този отговор – не ми стига умът. Не мислете, че този,

който казва „Не ми стига умът“, не е умен човек. Той казва тъй: „Има един въпрос, който аз никога не задавам, понеже, ако го задам, той ще бъде просто като другите въпроси.“ Сега вас всинца ви безпокои този въпрос. Вие казвате тъй: „Защо да не мога да го задам?“ Щом го зададете, вие ще бъдете в положението на вола, впрегнат в хомота. А щом не го зададете, вие ще бъдете този свободният. И вие казвате: „Не ми стига умът.“ Хубаво. Онзи, който мисли, че не му стига умът, какво е постигнал?

Та казвам сега, ще имате тези три величини в ума си: X, У, Z, X^{10}, $У^{10}$, Z^{10}. Това са противоположности. Какво ви интересува вас или какво ви ползва вас, като задавате въпроса, защо живея? Ето, това е то. И аз ви питам сега, нали сте учени хора, кажете, колко лекции имахте миналата година? (*46*[3]) 4 и 6=10 и по-нататък не можете да идете, защото сметка се дава. Когато работникът е работил целия ден, като се върне при господаря си, той е свършил работата си през деня и казва: „Сега ти ще платиш.“ Аз разреших моето и намирам, че и ти можеш да разрешиш. Кое е това? Ако взимаш 45 златни лева на ден, те са достатъчни. Колко правят те, ако всеки златен лев е по 30 лева? („*1350 лева*“) Една сиромашка заплата. Сега в първата лекция от миналата година за какво се говореше? („*Леност и прилежание*“) Основната мисъл на втората лекция? („*Гордост и ревност*“) На последната? Началото знаете, края не знаете. Значи това е същото. Има въпроси, които не можем да зададем. Аксиома е един въпрос, който не може да се задава. Защо е аксиома? Тя е очевидна истина, която не търпи доказване. И колкото я доказваш, тя недоказана остава, тя става по-оплетена. Да речеш да докажеш една аксиома, то е все таки да завъртите онзи ключ на лампата. Какво ще стане? Веднага ще стане тъмно. И ако речете още да я доказвате, ще стане още по-

[3] Лекциите в предната година са 44.

тъмно. А щом не буташ аксиомата, тя свети. Този център ти не можеш да буташ, понеже върху него е съграден животът. Този център, или недоизказаните неща, това е аксиома. Ти не можеш да буташ там, понеже, ако буташ този център, ти ще се намериш в една тъмнота – и физическа, и умствена, и духовна. Затова именно има неща, които човек трябва да пази.

Сега представете си, вие имате една чаша с мед, вие сте употребили меда, но не сте измили чашата. Един ваш приятел ви каже тъй: „Дай ми малко мед." Вие ще кажете тъй: „Е, нямам, чашата е празна." Хубаво, за вас няма мед, но ако вие поднесете тази чаша на пчелите, най-малко още двайсет пчели ще могат да намерят мед да се нахранят. По стените на чашата те ще намерят още толкова мед. Значи там, дето човек не може да намери мед, малките насекоми могат да намерят още. Отношението между тази пчела и човека е много голямо. Пчелата се задоволява с много малко количество, а човекът не. Питам сега, ако един човек е изял една чаша мед, и пчелата, която е изяла една роена капчица мед, имат ли пчелата и човекът едно и също понятие за меда? Кой е по-голям майстор, да каже, – човекът, който не знае как да приготви меда, или пчелата, която го приготовлява? И кой чувства сладината на меда повече – човекът или пчелата? Как мислите? (*Човекът чувства повече меда.*) Човекът, понеже той е накарал пчелата да приготви повече мед. Тогава кой оценява яденето повече – който го готви или който го яде? („*Който го яде.*")

Какъв е предметът на третата лекция? Сега представете си следующето положение. Двама видни музиканти, гениални свирци, се срещат със своите първокласни няма ще кажат, като се срещнат тия двамата?

Ще се разговарят. Как ще се разговарят? Онзи, който знае да свири, той се разговаря, като свири. Без да свири, той не се разговаря.

Тогава как ще постъпят те, кой ще бъде първият? Кой ще бъде първият от тия двамата гениални музиканти да захване речта си. Вие казвате: „Това са двама гениални хора.“ Но кой ще бъде първият и кой вторият? Единият казва: „Аз ще ви посвиря.“ Той е първият. Другият казва: „Аз ще ви послушам.“ И той за пръв път усеща една приятност, че някой ще му посвири. Досега той всякога е бил първи, а сега онзи като казва „Аз ще ви посвиря“, той казва: „Приятно ми е, аз ще ви послушам.“ И нему е приятно, че ще слуша един гениален музикант.

Питам сега има ли някоя несъобразност в желанието на първия, който казва: „Искам да ви посвиря!“? Сега каква е подбудителната причина у първия? Той иска да свири, но има една публика, казва така: „Искам да ви посвиря. Аз досега съм свирил на много хора, но на такава публика като вас никога не съм свирил. Искам пред вас да свиря, че вие да оцените. Този, пред когото ще свиря, той е публиката.“ Но същевременно той ще даде най-правилната оценка. Той казва: „Аз за първи път ще свиря на човек, който разбира от музиката. Аз ще свиря, пък вие ще прецените.“ Тогава, след като е свирил първият, какво ще каже вторият? Вие, ако сте, какво ще кажете? Отлично, много хубаво, гениален цигулар. Вторият казва така: „И аз искам да ви посвиря.“ И онзи веднага става публика. Вторият казва: „За пръв път срещам такъв гениален човек. Тъй както аз ви слушах, искам и да ви посвиря. И вие ще се произнесете за онова, което аз ще свиря.“

Сега третото положение какво ще бъде? Да кажем, първият представлява числото 1, а вторият – числото 2. И двамата са свирили вече, тръгват и двамата. „Там някъде има един също гениален музикант, който от 10 години боледува. Та казвам, да идем да му посвирим, да видим какво ще произведе нашето свирене.“ Ако числото 3 може да произведе 4, това е крайният предел на твоята гениалност. Значи туй, за което вие мислите и за което вие

постъпвате едновременно, е абсолютно вярно. Една работа трябва да я поставите на опит.

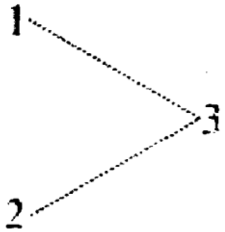

Фиг. 1

Казвам сега, схващате ли вътрешната страна на това сравнение? Първият свири на втория, вторият слуша първия, после двамата свирят на третия, третият ги слуша (Фиг. 1). Каква е мисълта? Това е човекът. В него постоянно свири неговият ум, после – неговото сърце и най-после туй третото у човека представят го разно. Може да го представите, че е човешката воля или човешката душа, или човешкия дух. И туй третото вече се произнася. Туй число е вече незаинтересовано само за себе си. И тогава, ако вземете туй разстояние от числото 3 до 1 и 2, то е равно. Геометрически от 1 и 2 към 3 разстоянието е еднакво. Или казано другояче, 3 седи на еднаква дистанция от 1 и 2, не взема две различни положения към центъра. По това се отличава. Еднакви са гениалните цигулари, но в тяхното изпълнение има едно различие. Единият свири с такава яснота, преснота, с такава чистота на тоновете, която може да произведе светлина в душата. Като слушаш този музикант цигулар, той внася светлина в душата, широчина, простор. А другият, като свири, той внася известна топлина, приятност, мекота, та тебе ти е приятно. Преди ти да си го чул, ти се усещаш неразположен, животът няма смисъл за тебе. А той като започне да свири, всичко се осмисля. Ти казваш: „Има защо да се живее, животът има друг смисъл."

Та, за да намерите вие смисъл в живота, трябва да слушате тия двама музиканти. Те като ви засвирят, вие трябва да бъдете в числото 3 – то е главният съветник, там е разрешението на много важни въпроси. Всички въпроси, които ви занимават, може да ги разрешите при числото 3. Само трябва да се представят нещата в тяхната първична чистота. За да разберете една работа, една задача, вие трябва да я поставите в нейната първична чистота и простота, за да бъде тя разбрана. Ако не я поставите, тогава вие не можете да я разрешите. За пример, ако вие разрешавате на какво е равна нулата, какво ще направите? Едното на какво е равно? Ако вземем един грош, нали има съдържание. Забелязали ли сте според нашето – арабското, писание от едно нагоре къде се явява нулата? Едва след 9. Като дойдем до 10, тогава турганe нулата след едното. След като си говорил цял един период, какво тургаш? Нула. Значи точката. Значи, след като предложението е завършено, там е точката. Казваш: „Дотам стигнах вече. Аз ходих на Витоша." И тургаш точката. В дадения случай в нулата се показва резултатът на всичко, или какъв резултат има.

Да допуснем, вие сте богат, баща ви е оставил едно наследство – цял един милион. У вас се заражда желание да идете да се учите. Но 10 години сте ходили, изхарчили сте всички пари, джобовете ви са празни, нямате нито 5 пари. Най-първо вие сте минали през всичките тия 9 състояния и ще дойдете сега да поставите нула – 10. Имате нещо в себе си, съдържание, но без съдържание. Нулата е една величина, която вие не можете да оцените. Единственото нещо, което вие не можете да оцените, което не може да се оцени, това е нулата. Как ще оцениш туй, което няма съдържание, но същевременно дава съдържание? То е все едно същото нещо – точката, която не завзема пространството, а като се движи, образува правата линия. Сега, кое е по-хубаво – да имате един грош или да имате нула гроша? Затова,

когато човек ще осиромашее, да осиромашее на свят. Така че да не остане нито един грош в джоба му. Този е истинският сиромах. И докато ти не почувстваш, че ти нищо не знаеш, да остане в тебе само туй, което дава подтик на знанието, да остане у тебе желанието, да искаш да знаеш. Ти да знаеш, че нищо не знаеш, но да остане у теб един подтик към знанието, да кажеш: „Отсега нататък аз ще се уча да зная.“ Затова ви казвам, тази максима да остане у вас, когато искате да изучите и развиете вашия характер.

Вие трябва да знаете как да изтривате тия числа. Единственото нещо, което разрешава всички въпроси в света, това е нулата. Любовта, тя е нулата. И който знае как да я търкаля, той всичко разрешава. И гениален може да стане, и богат може да стане, и учен може да стане, и светия може да стане, и живот може да придобие. Но който не знае как да я търкаля, той ще има най-големите нещастия в живота.

Тези, които излизат навънка от стаята, какво показва? В мен седи една хубава картина. Когато изворът започне да бъбри, че излиза навън, има ли нещо лошо в това? Как го казват това излизане или това изтичане? Да изтича, без да изтече. („*Бликане*“) Зависи вътрешно как ще поставите нещата. Човек трябва да съпоставя нещата правилно, в правия смисъл. У всинца ви трябва да има желанието, да съпоставяте правилно вашите мисли и вашите идеи. В дадения случай вие трябва да се намирате като едно лице незаинтересовано. Защото, ако човек е заинтересован, той не може да разсъждава безпристрастно. Човек трябва да се стреми към знанието от любов към него, без да има някакъв интерес. Знанието трябва да иде от любовта. Нямате ли любов, въпросът е предрешен. Онзи, който е добил знанието с любов, и онзи, който го е добил само от интерес, от любознание, тия двамата хора се различаваш. И резултатът на туй знание, придобито по един или друг начин, и то се различава. От

онова знание, придобито от любознателност или интерес, от него нищо не остава. Ето сега вие, след като сте свършили гимназия, ако ви попитат, много от тия въпроси, които сте учили, са изчезнали от паметта ви, а знанието, придобито с любовта, може всякога да го предизвикате. Това е същината на онзи въпрос. Човек трябва да има любов, а не интерес към знанието.

Сега от 1 до 10 тия числа съществуват ли вънка от човека? От 1 до 10 тези числа, това показва деятелността на човешкия дух, или това е туй, което духът е произвел, създал. По това се различават 1, 2. 3... 10. Тези числа показват деятелността на духа, туй, което той е направил. Затова в Кабалата, когато се изучават числата, те са творчески. Числата, това са силите, които са работили, които духът е създал. Те вънка от човека не съществуват, нямат никакво съществуване. Те имат обективното съществуване. Точката може и да създаде и правата линия, и плоскостта, и куба, и всички други тела. В дадения случай точката е, която създава, а всичките други – правата линия, плоскостта и кубът, това са производните тела на това, което не завзема никакво пространство.

Следователно от 1 до 10, това е едно произведение, резултат от туй невидимото в света, което е станало видимо. Затова онзи, който изучава числата, той трябва да изучава най-първо техните закони. Той най-първо трябва да знае реда на нещата. Например имаш едно желание, явява се една мисъл, непременно трябва да знаеш къде да я поставиш. Това е както в една музикална гама. Една мисъл, едно чувство и т.н. После трябва да знаеш ключа, на кое място да ги поставиш. Мислите не се явяват безразлично и желанията не се явяват безразлично. Има си особени закони, които регулират отношенията на мислите и отношенията на желанията. Всяко едно желание се явява точно на времето. Ако знаеш как да го използваш, ще придобиеш нещо, ако не, туй желание ще си отиде, ще мине и замине и ще

остави в тебе само един малък белег. Ще кажеш: „Преди години мен ме занимаваше една мисъл, но сега се опростих с нея. Исках да свърша гимназията, но сега виждам, че тази мисъл е непостижима.“ Сега вие се намирате в един преходен период. Най-трудният период. Знаете ли кой е най-трудният период в живота? Аз ще ви дам една картина, тя е следующата. Представете си, че вие сте пътували три дена, не сте яли, пък влизате в една добра гостилница, ядохте сладко, но бръквате в джоба, той е празен, нямате пари и се чудите как да платите. Ако можете, след като ядете сладко, и да платите, ще разрешите въпроса правилно. Въпросът ще бъде разрешен. Но ако не можете сладко да платите, ще се намерите в трудно положение.

И тъй, най-трудната работа в живота, в света е плащането. Яденето е лесно, но щом дойдете до плащането, това е най-трудната работа в живота. Влезе някой да купува плат, той казва: „Снемете ми един топ, втори, трети.“ Този търговец в дюкяна подава му един топ, втори, трети, но онзи, който плаща, той завършва всичко. Продавачът казва: „Досега вие ме опитахте, пък сега аз ще ви опитам. Я извадете вашата кесия, да видя и аз какво има.“ Аз изваждам 10, 20, 50, 100, 200, 500, 1000. Една покупка за 10 000 лева и трябва да ги наброя парите. Аз си вземам парите под ръка, а той прибира парите и казва: „Благодаря, пак заповядайте.“ И който продава, и който плаща, и двамата се покланят.

Сега и вие сте дошли до едно положение, дето трябва да плащате. Досега ядохте и пихте, а сега ще плащате. Ще кажете: „Това е много естествено.“ И хубаво разсъждавате. Тогава ще отворите кесиите си, звонковите, които имате от толкова години скрити. Понеже сте скъперници, не сте научили закона на щедростта. Вие все се показвате, че сте бедни, че нищо не знаете. А това са все ерменски долапи. Казвате: „Ние сме много невежи, нищо не знаем.“ Но след като излезе учителят, казвате: „Той сбърка, нищо не знае. Днес не

държа лекцията си както трябва. Не беше добра.“ Значи не сте от простите. Пък и учителят, като влиза в един клас, и той знае, че пред себе си има все професори. В странство учителите се наричат професори. Пък ако идете в Америка, там цялата страна е пълна само с професори. Там някой казва: „Аз съм професор на християнството.“ Там всеки е професор, а тук, в България, малко професори има. Професор, значи изповядва някое учение.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Осма лекция на Младежкия окултен клас 18 октомври 1929 г., петък, 6-7.05 часа, София – Изгрев.

ЗДРАВЕ И ЗЛАТО

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът

Размишление

Само трима души да четат темите си от миналия път. Кажете основната мисъл на миналата лекция?

Представете си, двама велики цигулари се срещат и са с цигулките си. Това е едно щастливо срещане. Но представете си, че тия двама цигулари се срещат, но и двамата нямат цигулки. Двамата, които са със своите първокачествени цигулки, работата върви там успешно, но какво, мислите, ще направят тия цигулари, които са без цигулки? Допуснете, че те не само знаят да свирят, но и пеят, същевременно са и певци. Тогава, щом нямат цигулки отвън, те ще пеят. В дадения случай, щом съществуват известни мъчнотии В живота, тогава у човека трябва да се прояви мисълта. Когато цигулките на тия двама цигулари ги няма, с какво ще се занимават те?

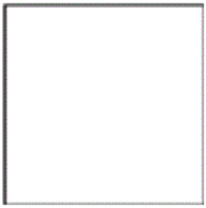

Фиг. 1

Тъй са писали египтяните по йероглифически „къща“. Представете си, че в тази къща огнището гори, а къщата не се стопля. Защо? Как ще си обясните това? Ако в една къща гори огън, силен колкото една свещ, вие ще кажете – огънят е малък, а обемът е голям,

затова не може да се стопли. Но представете си, гори един порядъчен огън вкъщи, а къщата не се стопля. Тогава как ще обясните. Но представете си сега, че този квадрат представлява човек. Ако пренесете едно явление от физическия свят в духовния, този квадрат представлява едно духовно същество. Ти му говориш-говориш, а то ти казва: „Твоите чувства не ми стоплят сърцето“. Защо не го стоплят? Има известни думи, които у човека произвождат топлина, а други произвождат студ. Някой път казвате: „Поляха ме със студен душ.“ А има думи, които произвеждат топлина у човека. Вярно е, че има известни мисли, които произвеждат един вид известна топлина

уплаши, стопля изстива? Каква е вашата опитност? (*Едно куче лае вън силно.*) Кажете на кучето, че лекция има тук, да мълчи.

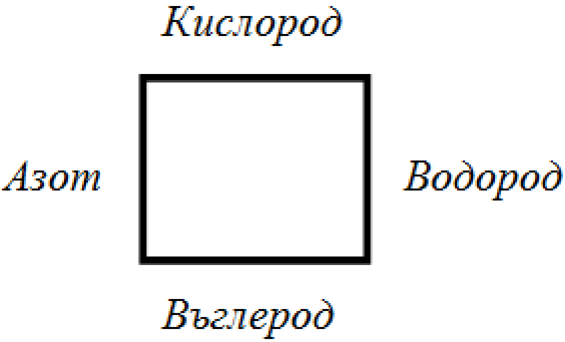

Фиг. 2

Представете си, че тази къща е създадена така, че от горната страна е от кислород – O. Другата страна е Азот от азот – N, третата от водород – H, и четвъртата е от въглерод – C.

Представете си, че кислородът се запали и гори. Кои от елементите между тези страни, имат сходство? Нали тук има сродни страни. Между водата и слънцето има известно съотношение – водата лесно се изпарява, ако се нагрява. Между H и O има сродство. Значи, ако се влезе в къщата, след като има известно горене, ще се забележи,

че има повече влага. Повече пари ще има вътре. Тогава, ако водата погълне всичката енергия или по-голямата част от енергията, която се е образувала от кислорода, на кой елемент тя ще окаже влияние? На въглерода. Какво ще се яви тогава? Известни мъгли. Представете си, че въгленът погълне всичката тази топлина и енергия в себе си и почне да се развива скритата топлина във въглена. На кого ще окаже влияние? За да има горене нали трябва да има въздух? Ще се яви азотът N. И азотът ще вземе известно участие в този процес. Той е главният банкер. След като излезе процесът от кислорода, през водорода, във въглерода, че в азота, той, азотът, ще събере всичкия капитал, защото той е главният отчетник.

Добре, когато една енергия е минала през тия 4 полярни страни – тия страни на тази къща, това са полюси, кои страни тук са плюс и кои са минус? („*Кислородът и водородът може да се вземат като положителни, а въглеродът и азотът като отрицателни.*“) Съгласни ли сте всички. („*O и N са плюс, а C и H са минус.*“)

Сега каквато и да е човешка мисъл или каквото и да е желание, то ще мине през тъй наречените 4 състояния. Състояния, в които се указва сила на движението и едно разширение. След туй водата е едно сгъстяване, организиране във въглерод C – почва да се организира тази идея вътре и най-после тя се пласира в азота. Азотът в дадения случай е място, дето всички енергии завършват своето действие. Да кажем сега, че това е научната страна. Ако вие не можете да намерите една връзка на кислорода, онова влияние, което той упражнява върху организма, ако вие не можете да намерите онова влияние на водорода, на въглерода, на азота, това ще бъде само една философия на живота и вас ще ви интересуват само най-дребните работи.

Да кажем, вие сте студент по математика, първи семестър. Кое е най-важното за вас? В дадения случай най-важното за вас са парите.

Вие казвате: „Щом имам пари, имам хляб, стая, обуща, дрехи.“ Това е най-важното за вас. Щом имате парите, веднага отивате в университета, работата отива добре. Това е първата категория нужди за университета. Сега иде втората категория. Парите имате, пак сте в университета първи семестър. Кое е най-важното след парите? Кое ви е нужно сега? Здравето. На второ място здравето ви е необходимо. Но има още нещо. Пак сте студент от първи семестър. Кое е най-важното още, третата категория? Да се учите. Сега, след като имате парите, здравето и се учите, тогава какво може да се каже? Успехът ви. Има една формула в света, по която в даден случай може да отгадаете за разни неща. Представете си, че някой човек има 100 хиляди лева в банката. Това сега е само за изяснение. Той изважда 10 хиляди, остават 90 хиляди. Изважда още 10 хиляди, остават 80 хиляди. Изважда още 10 хиляди, остават 70 хиляди. Още 10 хиляди – 60 хиляди. И още 10 хиляди, остават 50 хиляди. В старо време, когато хората са изучавали фигуративната наука, кабалистичната наука, тогава хората не са имали толкова занаяти, колкото сега, и тогава хората са се занимавали с тази отвлечена наука, с философията на гаданието. Тогава се е създала кабалата. Ако имате като студент само 9 дена на разположение за постъпване в университета, по този закон може да се определи в кой ден вие ще постъпите в университета или няма да постъпите. Или ако имате 9 билета, може напълно да се определи кой от тия билети ще може да спечели. Разбира се, вас сега ви интересува да знаете тази наука. Ако вие знаехте точно кой билет ще спечели, щяхте да купите този билет, и първият въпрос за парите ще се разреши за вас.

Казвам, тази наука съществува у човека. Ако чувствата на човек са чрезмерно чисти, да няма нищо, което да смущава неговия ум, в дадения случай просто като наука можеш да знаеш кой от деветтях билета ще спечели и кой няма да спечели. Обаче, ако ти разрешиш

кой от деветте билета ще спечели, ти си разрешил само един от проблемите. Разрешил си само въпроса за парите. Но 9 в дадения случай не разрешава въпроса за здравето. Следователно за здравето имате друго число. Имате числото 8. Осем показва кога ще бъдете здрав. Дойдете до учението. Имате числото 7. И тъй 9 е човекът, който борави с парите. Понеже те са една неустойчива сила. Няма нищо в света по-непостоянно от парите. Парите, това са една крайно разпусната жена или един крайно разпуснат мъж и трябва да го морализирате. Здравето, това е един крайно честолюбив човек. По-честолюбив човек от здравето няма. Щом го обидиш, вдига си партакешите и си заминава. И ти трябва да бъдеш крайно учтив със здравето. И за най-малката обида, която можеш да му нанесеш, веднага си взема шапката и си заминава. И скъсва с тебе. А пък учението, да се учиш, то е един строг господар. По-строг господар от учението няма. Може да те накара по 16 часа да учиш на ден, и ти ще учиш. Можеш да се разболееш, нищо не значи, ще учиш. После имаш-нямаш пари, ще учиш. Имаш-нямаш здраве, ще учиш. Нищо повече.

Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави, искате да бъдете учени. Вие имате три динамически сили, те са все положителни. +9, +8, +7. П 9, З 8, У 7. И без да тургаме тия знаци, величините са положителни: 9, 8, 7. Най-първо казваш: „Пари ми трябват мен.“ На парите какво трябват? И парите се нуждаят от нещо. От какво се нуждаят парите? От ум. В света от ум се нуждаят само двама души. Онзи, който краде, и онзи, който прави добро. Когато човек намисли да краде, казва: „Ум ми трябва.“ И когато намислиш да правиш добро, пак ти трябва ум. Когато намислиш да биеш някого или да направиш добро някому, какво ти трябва? Здраве ти трябва. Здрави ръце ти трябват. Искаш да направиш някому добро, казвам, здрав трябва да бъдеш. Но и лошият иска здравето, и добрият иска

здравето. Лошият, за да може да си отмъсти, добрият, за да може да направи доброто. Та ще знаете, и лошият иска ум и добрият иска ум.

В дадения случай парите, това са равносилното за известна изработена работа. Богатството в която и да е страна е един резултат на работата, която е свършена. Значи парите, това са равноценното на работата. Имате 5 лева. Какво означават те? Състоянието на петте лева показва изразходената енергия в природата. Та на всеки човек му се пада да има само толкова пари, колкото има изразходена енергия. Ти можеш да имаш 100-200 хиляди лева, но това е един фиктивен капитал в тебе. А някой път можеш да имаш само 5 лева в джоба си, но тия 5 лева показват, че ти си вложил повече енергия в природата. И тия 5 лева могат да се превърнат на 50 или на 500, на 5 хиляди, на 50 хиляди или на 500 хиляди могат да се превърнат тия пари. Тъй щото в природата се държи една математика, един счот. Не може да харчи човек това, което не е негово. И всякога, когато харчиш това, което не е твое, държат те отговорен. Ти можеш да харчиш, но можеш да се ползваш само от тази енергия, която е излязла от тебе. А за всяка друга енергия, която ти си изразходвал безразборно, тебе те държат морално отговорен, че не си постъпил разумно.

Също в здравето, в яденето има закон. Определена е дажбата ти. Колко ти трябва и колко пъти на ден трябва да ядеш и колко грама трябва да изяждаш. Сега нито един от вас не яде с грамове. Вие отчупите хляба и казвате: „Гладен съм.“ Никаква наука не е да ядеш тъй. В ума си трябва да имаш едно определено количество, колко хляб можеш да изядеш и каква енергия може това количество да развие в тебе. Ти, като имаш известно количество хляб, да знаеш, че тази енергия ти е потребна, за да ти придаде нещо към здравето. И ако не изядеш колкото трябва, здравето ще пострада. Ако така не разбираш, тогава ти ще работиш много повече, а здраве ще имаш по-малко. А ако вземеш повече ядене, и тогава те държат отговорен. Богатите

хора, които ядат много, и боледуват много. Пък и сиромасите, които ядат малко, и те не са толкова здрави, но са по-здрави от богатите, в някой случай.

Та казвам, идейно в ума ви, щом дойдете до богатството, ще мислите правилно. Правилната философия е да знаете каква енергия сте вложили в природата и какво може да ви даде тя в замяна на това. Ще бъде смешно, като казвате: „Ама аз искам да имам пари.“ Разбира се, един човек, който е работил, който е вложил нещо, тогава другият ще дойде и ще плати, или ще даде равноценното на това, което ти си вложил. В природата е така. Когато ние се явяваме на земята, има нещо вложено заради нас. И следователно, когато ти се явиш при една банка, трябва да се явиш със своите книжа, за да изтеглиш нещо. Вие трябва да разбирате закона на природата. За да получите, трябва да работите. Сега всички вие, живелите от подаяние, казвате: „Ще даде Господ.“ Но вие сте в разумен свят. Има разумни същества. Щом дойдете при тях, те са вашата банка, вашите банкери. И те гледат колко сте вложили в банката. И точно е определено колко може да теглите всеки ден, защото, ако вие съсредоточите вашия ум и изисквате повече богатства, отколкото трябва, вие ще загубите.

Туй богатство ще мяза на онзи човек, който има 10 хубави арабски коня, които е турил в обора си и ги храни. Мисли някой ден да направи едно препускане и да спечели. За всеки кон му трябва по един слуга, значи десет слуги му трябват. И трябва да платиш на този слуга по 2 хиляди лева на месеца. Десет слуги по 2 хиляди лева, 20 хиляди лева на месеца. На година това прави 240 хиляди. Понеже в годината само веднъж става препускането, както е в Англия, за някоя чаша, можеш да спечелиш, но ако не спечелиш, ще имаш тогава в годината толкова разход. Питам тогава, какво ще спечелиш от тия коне, като само ги храниш 6 обора си? Това са парите, това е енергията. Казва някой: „Аз искам да забогатея.“ Та и този човек

храни 10 коня, за да може да забогатее. Хубаво, допуснете, че този човек десет години поред все се надпрепуска и все не може да спечели тази чаша или туй богатство. По 240 хиляди на годината, за десет години колко правят? Два милиона и 400 хиляди. Значи толкова са похарчени за десет години. Времето е изгубено и толкова пари са похарчени, и конете не са постигнали целта. Питам тогава, какъв смисъл има този човек, който се занимава с тези арабски коне, да ги държи повече?

Да определя сега по-ясно. Представете си сега един банкерин, който оперира с 10 милиона лева. Тургам на всеки кон по един милион. Десет години той оперира с тия десетте милиона, за да спечели, но дойде една криза, както сегашната, и завлече всичките 10 милиона. Питам, какво остава тогава? Защото крайната цел на света не са парите. Парите са едно средство. Здравето, и то е едно средство. А учението трябва да бъде един резултат. Казват, зад учението, седят условията на самия живот. Човек, след като има пари, след като е здрав, той иска да се учи. И тогава той ще може да живее правилно. Ако човек разбира правилно парите, здравето, учението, те ще дадат подтик на живота. И той ще почне да живее разумно. На тия коне той ще им намери работа. Коя е най разумната работа за тия коне? Да кажем, вие имате тия коне. Каква работа ще им дадете? Хайде, на едного от вас давам тия 10 арабски коне. На най-бедния от вас. Каква работа ще дадете на конете си? Сега аз се поставям на вашето място, на когото дадох тия 10 арабски коня. Всеки ден аз щях да взема по 10 бедни деца, да ги разхождам по един километър и да ги връщам назад. И то ще избера слабички деца, които ще тургам на конете и ще ги разхождам.

Сега силата на парите де седи? Когато вие искате пари, не си представяйте книги в ума, но всякога тургайте злато в ума. Здраве и злато. Парите или златото е само тогава ваше, когато вие сте

изразходили енергия. И следователно на тази енергия съответства златото. В дадения случай златото, колкото и да е малко, то съответства на изразходената енергия, изразходената енергия към вашето здраве. Златото има отношение към вашето здраве, както и слънцето има отношение към вашето здраве. И златото е емблема на слънцето. Слънцето има отношение към вашето здраве, а здравето има отношение към вашия ум. Защото само здравият човек може да учи. Сега трябва да преведете. Ако вие считате богатството извън себе си като една механическа сила, тогава отношението е друго. Но един ученик на Божествената наука, той трябва да сведе богатството към вътрешния живот.

Сега, които от вас се занимават с астрологията, какво отношение имат вътрешните планети, които спадат към орбитата на Земята, и онези планети, които са извън орбитата на Земята? Тия планети, които са в орбитата на Земята, имат отношение към субективния живот на човека. Слънцето, Меркурий, Венера, самата Земя имат влияние към вътрешния наш живот. А Марс, Юпитер, Сатурн имат отношение към обективния живот на човека. Дойдеш до безпаричието. До кого ще се отнесеш? При Юпитер ще идеш. Тогава Юпитер ще те прати при Сатурн, той е касиер, счетоводител. Той е такъв дребнав счетоводител, ще дойде, ще те погледне и ще ти каже: „Дай насам документите, да видим кой си ти. Едно време аз пострадах от това.“ И ще разгледа ръката ти, после очите ти, че ще погледне главата ти, има ли някой да гарантира дали си същият, или не. Десет пъти ще те погледне, и тогава ще тури печата си и ще ти каже: „Ще идеш при Марс.“ Той е съдебният пристав, който ще изпълни решението, да вземеш или не. А де ще ти платят парите? Към коя планета има съотношение Марс? С кого се намира Марс в приятелско отношение 6 Слънчевата система? От астрологическо

гледище от кого се влияе Марс най-много? („*От Венера.*“) Той тогава ще те заведе при Венера. И ти влизаш в живота.

Това са всички обективни външни неща. Каква роля играе Венера в тази система? Тя изплаща чековете. И ще си удари печата, че си взел. След туй ще идеш при Меркурий, той ще ти доизплати. И тогава ще идеш при Слънцето и ще се върнеш на Земята, да ги изядеш. Земята е място само дето парите се изяждат и харчат. Представете си само това, за да извадиш един чек, трябва да идеш при Юпитер, при Сатурн, при Марс, при Венера. Ние забравихме Луната. Тя е като разсилните по кюшетата в банката. Ти като вземеш чека си, тя ще се усмихне и ще каже: „От туй, което ще вземеш, няма ли да оставиш нещо?“ И ти ще бръкнеш в джоба си и ще оставиш нещо на нея. И тя ще ти покаже по кой път да идеш на Земята, да ядеш и да пиеш. Сега, ако вие преведете старата астрология, тия хора, които са живели в миналото и са работили, и ако преведете всички сили у човека, вие ще знаете как да оперирате със силите на Юпитер, на Сатурн, на Марс. Това са силите, които действат, които имат отношение, тъй както една химия действа. Това са сили, които оперират в дадения ум, в твоя организъм.

Та, когато ние говорим за планетите от астрологическо гледище, ние разбираме известно количество от силите, които са складирани при единия съзнателен живот. Тия сили се складират, развиват, имат известни отношения и от правилното съчетание на тия енергии ще зависи какъв ход ще вземе животът на човека. Та именно в съвременната наука, след като имаме тия определения, ние трябва да сведем науката към сегашното положение на живота, за да можем да използваме живота, който живеем, правилно. Човек, след като се е родил, му трябват пари, трябва му здраве, трябва му учение. И след като има тия трите условия, той трябва да пристъпи за реализиране на живота или за развиването на своя живот. А в живота всеки един

човек има една голяма задача. Всеки човек трябва да оправдае своето идване на Земята. Сега вие можете да мислите, както всички хора мислят – човек иде така на Земята. В съзнателния живот човек трябва да оправдае идването си на Земята и харченето на всички енергии, които той е дал. Той трябва да оправдае всичко, което взема, и всичко, което дава. Това се нарича създаването на един вътрешен характер у човека.

Сега коя мисъл остана у вас? Кажете само една мисъл. Я, Н., кажи основната мисъл. („*Човек трябва да оправдае своето идване на Земята. Всички енергии от планетите трябва да бъдат добре съчетани и човек трябва да бъде умен, да има достатъчно способности, за да даде на тези енергии една правилна насока.*“)

И човек трябва да има далечни стремежи. Разумните хора не трябва да се влияят от ежедневните влияния на живота. Да кажем, някой забогатее. Това нищо не значи, че е забогатял. Богатството е всъщност само това, което става част от човешкия организъм. Вие сте богати само дотолкова, доколкото злато имате в своята кръв. Вие сте умен дотолкова, доколкото мисли имате. Къде? В ума ви. От това зависи. Или вие сте добър дотолкова, доколкото чувства имате във вашето сърце. Сърцето не създава чувствата на човека и умът не създава мислите. Умът само оперира с мислите и сърцето – с чувствата. Това е капиталът в тях. Мислите и чувствата са като едно богатство на човека. Ако умът не знае как да оперира със своите мисли, той ще обеднее. И ако сърцето не знае как да оперира със своите чувства, и то може да обеднее. Тъй щото има умствено забогатяване и умствено обедняване. Има сърдечно забогатяване и сърдечно обедняване. Но не е толкова страшна физическата сиромашия, колкото е страшна умствената и сърдечната сиромашия.

Сега вие се намирате в едно положение на земята, дето чакате други отвън да оправят живота ви. Това е право донякъде, но да ви

дам едно обяснение. Да кажем, че имате един болен човек. Три фактора има, които спасяват болния. Първата среда на болния е природата, втората – лекарят и третата – самият болен. Природата дава един капитал на болния от 50, лекарят му дава 25 и 25 остават на болния. Но в края на краищата от болния зависи дали да оздравее, или не. Той е последният, който гласува, както в един бюджет. Председателят е той. Той като си каже думата, това и става. Като си тури той гласа, той разрешава въпроса. Както е в учителските съвети, всички си дават гласа, сумата, но най-последен е директорът, като си даде той гласа, той е последният и той печели. Тъй е и болният, като даде своите 25, всичко печели той. Природата може да му е дала дарби, способности, учителят може да му е дал да направи всичкото усилие за ученика. Законът е все същият. Учителят може да е вложил всичкото свое желание за доброто на ученика, но ако ученикът сам не учи, той не може да напредне. Така и от болния зависи да стане здрав или не.

Ние казваме, когато имаме дадени условията на болния или на ученика: онова, което баща му и майка му дават за неговото здраве, това, което учителят дава, за да учи ученикът, но най-после от ученика зависи дали ще се учи, или не. Та ще знаете, вие сте решаващият фактор. Не че вие сте единственият фактор, но последният фактор във вашия живот сте вие, който можете да решите в една или друга насока. Вие можете да решите да оздравеете или да се разболеете, или да живеете, или да умрете. От вас зависи. Разбира се, зависи и от самата природа, ако тя не ви кредитира и ако лекарят не ви помогне, но последният фактор, който решава, сте вие. Три случая има. За пример лекарят няма желание да умре неговият клиент по единствените съображения, че ако умре, той няма какво вече да тегли. Той е заинтересован болният да живее, за да може и друг път да се разболее, че да има той работа. Природата, и тя не иска да умре

болният, понеже и тя иска да пласира някъде своя капитал. И най-после заинтересовани сме и ние от гледището на правилното разбиране. Някой казва: „Аз не искам да живея.“ Вие не разбирате какво говорите.

Казвам ви сега, при изучаването на окултната наука – вие имате съвсем погрешно понятие за това, което се разбира под окултна наука. Окултната наука не включва в себе си никакъв морал. Казвате: „Ама аз съм окултен ученик или окултист.“ Нищо не значи. А той подразбира нещо Божествено. Окултната наука е наука за тайните сили на природата. Да знаеш скритите сили на природата, това е да учиш окултната наука. Окултната наука е един банкерин, който оперира с известен капитал. Има и вземане, и даване. А вие вземате думата „окултист“ в много висока степен. Например, ако идете на Запад, там не дават такова голямо значение, както тук. Там „окултист“ не означава туй, което в България. Тук, в България, му дават идеен смисъл. А англичаните под „окултист“ разбират човек, който учи тайните науки. Това са магията, магьосничеството, а него изучават и апашите. Апашът седи пред тебе и тъй ти отвлича вниманието някъде, но той те следи и при най-малкото отвличане на ума, той бръква в джоба ти и те обира. Ти никак не си подозрял, даже и се чудиш.

Отива един в Цариград, чувал е, че там имало много апаши. Турил си една лукова глава на златния синджир наместо часовник, така ходил десет дни. Казва на един: „Казват, че тук имало много крадци, но всички са честни. Ето на, нито един не е бръкнал в джоба да ми вземе часовника.“ „Ама това в джоба ти е лукова глава“ – обадил се един. Тия апаши са го опитали най-малко десет пъти досега. А той досега мисли, че никой не е пипал джоба му. Магьосници са те. И той се чуди как са съумели през палтото му да проверят, че лукова глава има вътре.

Та, ако вие изучавате тази окултна наука, тя е наука, с която се вършат много престъпления. И сегашните химици, и сегашните физици – всички се занимават все с окултните науки. Че тия бомби, които хвърлят, тия съединения, тия газове, това са все окултни науки. Снемането на един аероплан, който хвърчи горе, че да го катурнат долу, това е една окултна наука. Казва някой: „Аз съм окултист.“ Като смъкна един аероплан, аз съм окултист. Като запаля един снаряд, тогава пак съм окултист. И като те приспя вкъщи и те обера, пак съм окултист. Но окултизмът има и добра страна, когато се работи с ония разумните сили – аз ги наричам – има една разумна страна на природата. Разумната страна на природата, дето тя е скрила своите тайни. И има причини, дето тя ги е скрила, защото хората не постъпват справедливо. Нечестно постъпват или неразумно постъпват. И затова природата е скрила, има хиляди неща, които тя е скрила. За кого ги държи тя? Тя ги държи за разумните.

Сега трябва да се стремите да бъдете разумни. Да имате едно определено понятие за себе си. Като седиш, да знаеш какво число си ти. Каква фигура си. Какво представляваш в природата. Какво място завземаш. Каква ти е функцията и ролята. Един ученик, който влиза да изучава Божествената наука, непременно като число трябва да знае къде е той. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 до 10 – да знаеш в коя категория си. Ако е до 100, в коя десетица си. Ако е до 1000, в коя стотица оперираш. Тогава ти ще имаш един закон за ония истински познания.

Та казвам, може да се създаде и тепърва ще се създаде една положителна наука, обективна наука. Всички науки са вървели досега по един инволюционен път, затова по закона на слизането те са верни, но по закона за качването, за еволюцията, не са верни. Има едно изключение, което трябва да се попълни. Френологът трябва да попълни и хиромантикът, и астрологът, и графологът, и той трябва да попълни. Защото, ако един човек днес е нервен, то е едно състояние

на миналото, то не е едно сегашно състояние. После вие имате известни наследени качества. Трябва да знаете преди колко поколения, преди колко хиляди години сте придобили тия качества. Аз трябва да зная кога е влязла неврастенията у мене. Да оперирате с времето, когато сте добили тия качества. Понеже тия качества носят силите на това време, а сега се изразяват.

За пример астрологът не може сам на себе си да предскаже. Като се предскаже нещо, не се сбъдва. Астролозите предсказаха много неща и не се сбъднаха. Защо? В данните има нещо, което им липсва. Не че самите изчисления не са верни, но липсва още нещо. За пример онова, което се отнася за реалния живот, за появяването на някоя болест, това се случва. Но щом дойде до някои неща по-осезателни, пророчества, които има да стават, не стават. Там науката е още по-сложна. У човека има един апарат, който трябва да се тури в движение. Но за да се тури този апарат в движение, човекът трябва да има една воля. Той трябва да има една воля тъй силна като диаманта и да бъде като Хималайските планини. Тогава можем да турим този апарат в движение, и всичко ще стане. Но ако нямаш устойчивостта на тази воля и нямаш туй разположение на Хималаите, по-хубаво е този часовник да почака, докато се уякчи стабилността му.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(**Една забележка**.)

Сега можем да направим един опит с вас. Ще направим една лотария. Ще си вземем по един билет, да видим кои билети ще спечелят и кои не. И ще видим в колко случая изчисленията ще бъдат верни. Един опит ще бъде това. Можем да вземем до сто билета или до хиляда. И да видим какви вариации ще има. После ще вземем под

съображение деня, часа, в коя минута. Точна сметка ще направим. Да кажем, например в 9 часа, 25 минути и 30 секунди се тегли билет, пада се 556 или и 7. И ще видим колко билета ще спечелят. Ама искам онези от вас, които се занимават с астрологията, да предскажат щастливите случаи. Този билет ще спечели или няма да спечели. Тъй ще направим опита. Едно малко забавление ще бъде. Кога мислите да направим опита? („*За Коледа.*“) Хубаво, ще имаме известни данни.

Девета лекция на Младежкия окултен клас, 25 октомври 1929 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев.

СИЛНИ И СЛАБИ ВЪНШНИ УСЛОВИЯ

Кой е първият признак на надутия мехур? Изменя обема си. Ще се поразшири малко. Вие трябва да имате по-голяма философия във вашите разсъждения. Защото, гледам, вие искате много повърхностно да разрешите всички въпроси. Така въпросите не се разрешават. Първият процес на надутия мехур кой е? Че той се разширява. А ненадутият се смалява. Сега вие ще кажете, първият признак на добрия човек кой е? За пример сега нито един от вас не знае конкретно какво нещо е добро. Не само вие, но даже един добър професор, който много знае, но всъщност да познаваш доброто, тъй както златарят познава златото или един бижутер познава скъпоценните камъни, не е тъй лесно. По какво се познава добрият камък? По своята твърдост. По какво се познава златото или някой благороден метал? Че не се окислява. А ако се окислява, значи той минава за неблагороден.

Когато външните условия са по-силни, при които известен метал се проявява, какъв е този метал? Какво става с него? Ръждясва. Когато са по-силни окръжаващите условия, това е една психологическа почва, съществото да се промени. Следователно можете да приложите същия закон и да го проверите. Когато окръжаващата среда е по-силна в обществото, вие ще ръждясате, ще се вкиснете. Вземете, когато се замеси тестото и се вкисне. Какво лошо има да се вкисне тестото? Хубав хляб става. Вкисването не е един от лошите признаци.

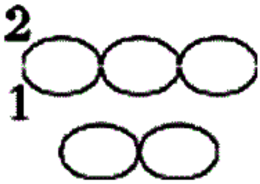

Фиг. 1

Та, казвам, когато окръжаващата среда е по-силна, тя ви въздейства и вие, искате-не искате, ще ръждясате, ще се огънете. Следователно може да се каже, при по-силна окръжаваща среда има огъване. Туй огъване е отвънка – 1. А когато вътрешните условия са по-силни, тогава имаме обратният процес – 2. Тогава се образува осморката. Единият процес е – това се дължи на външните условия, а другият процес , се дължи на вътрешните условия. Единият процес е изпъкнал, а другият е вдлъбнат.

Тогава, казвам, когато външните условия, при които се намираме, са по-силни, или елементите са по-силни отвън, тогава човек ще се вкисне, ще ръждяса, ще се огъне, не издържа, ще се разложи и всичко ще стане. Но когато външните условия са по-слаби, тогава елементът отвътре е по-силен. А този елемент минава за благороден. Тогава можем да извадим следния психологически закон. Когато висшето съзнание у човека е по-силно от окръжаващата среда, този човек минава за добър. Когато висшето съзнание у човека е по-слабо от окръжаващата среда, в която той живее, този човек е лош. Може да проверите това. В първия случай вие се огъвате, недоволен сте, пари нямате, песимист сте, гледате мрачно на нещата, значи парите ви влияят на вас. Тогава нямането на злато е изменило вашето състояние. Първо, че парите ги няма и второ, че тия пари са в ръцете на богатите хора. Тогава тия пари или тия предмети са изменили

вашето състояние. Вие казвате сега тъй: „Как да се изменя?“ Онези социолози, които искат да изменят съвременното общество или условия, казват: „Тия пари трябва да се върнат.“ Да допуснем следующето изяснение. Когато няма известен психологически процес в света, ние трябва да прибегнем към природата.

Фиг. 2

Да допуснем, това представлява един извор А (Фиг. 2). Този извор е текъл свободно отпреди сто д години и цялата местност е била покрита с растителност. Обаче сега този извор го каптират и водата я пренасят в града. Тогава тази местност почва да страда, няма вода. Питам, този пътник, който минава сега през тази местност, какво ще каже? Може някой да е писал – преди сто години тази местност е имала дървета, раждала е плодове, имало е богата растителност и т.н., но този извор сега се е изгубил и никой не знае къде е. Този извор не се е изгубил, но той е каптиран и водата чрез известна канализация влиза в града, там, дето тия хора преди години са страдали. Но сега тяхното положение се е изменило. Какво е станало? Една промяна е станала. За добро или за зло? Кое е по-добро? Да беше изворът в тази долина или да тече в града? Ако питате растенията и дърветата, па даже и камъните, и те ще кажат – по-добре да бъде тук изворът, да тече за нас. Пък, ако питате хората, те ще кажат – много добро е станало, че се е канализирал този извор, да тече водата за нас. Обаче ние казваме тъй. Понеже външните условия на този извор – растенията, са станали по-силни, вследствие на това изворът се е изгубил за тях. Значи градът, тия хора са станали

по-силни и условията се изменили при извора. Тези хора в града имат пари, плащат, хващат извора, иска-не иска, задигат го оттам, калясват го в бъклици. Направят му един много почтен път. Защото водата е много голяма аристократка. Тя казва тъй: „Аз съм от тия аристократи, не съм се научила нагоре да вървя, вървя по равно и при малък наклон надолу мога да вървя, но нагоре не мога да вървя и не пристъпвам нито педя. Нагоре не се качвам. Освен ако ме накарате на сила, но доброволно не отивам. – И после казва, – ако искате да ме прокарате ту нагоре, ту надолу, аз съм много страхлива. Затуй, като слизам от горе на долу, вдигам много шум. Затова ще ме турите в затворен съд, че отгдето да мина, нищо да не виждам, и тогава никакъв шум не вдигам." Сега ще преведете тия символи в една канализация. Водата е нещо много страхливо, по-страхливо нещо от водата няма. И човек, който много говори и постоянно шуми, той е много страхлив. Вие казвате в ума си – страхът, това е лошо нещо. Не е лошо. Ако страхът е лошо, защо Соломон е казал: „Начало на мъдростта е страхът Господен." Страхът е лош само при едно условие. Когато те е страх от въшка, от бълха, от сиромашия, когато те е страх от сухо време, от мъгла, от голяма горещина, от голям студ, когато те е страх да се не съдерат обущата ти. Това е страх, който причинява зло. Но когато те е страх от Господа, когато те е страх от учения професор, ще учиш. Нищо повече.

Та страхът в природата е една подбудителна причина. Едно време страхът е имал друго име. Когато външните условия са непреодолими, страхът се явява като един резултат вътре. Щом се боиш да отидеш в гората, трябва да знаеш – условията отвън са по-силни. И за да не те е страх, трябва да станеш по-силен от окръжаващата среда. И тогава хората вземат това предвид. Като видя, че времето е студено отвънка, аз се въоръжавам. Как? Турям си два кобура, говоря преносно, от най-хубавите кобури си туря отстрани,

после – патрондаш, 4-5 броя бомби, турям си и меча, въоръжа се хубаво, че като срещна този студ, аз ще го уплаша. Какво са двата кобура? Това са двете ми фланели, хубаво облечен ще бъда. Бомбите, това е кожухът ми, направен отвътре с вълна. Патрондашът ми, това са ръкавиците ми, после имам една гугла, така завит с маска, почвам да пристъпям полекичка навън. Сега умният човек ще вземе предпазителни мерки, понеже средата е лоша отвън. Но щом външната страна е миролюбива, той хвърля кобурите и всичко и остава само с една тънка риза и едно тънко палто. Вече кобурите ги няма, и патрондашът го няма. Вие ще преведете сега тия образи.

Значи, когато хората са добри, ние разбираме – външните условия са по-лоши. Тъй седи въпросът конкретно. И ако вие искате да изучите физическия свят, вие трябва да знаете смените, които стават във физическия свят. Ако няма смени или ако вие не знаете какво влияние оказват смените върху вас, вие ще бъдете играчка на обществения живот. Някой път вие се уплашите, изгубите вяра в себе си. Но щом губите вяра в себе си, вие ставате малодушен, външните условия са се изменили, станали са по-силни от вас. Например вие седите и усещате известна болка в кръста, на плешката, българинът казва: „Не зная какво става, урочасаха ме.“ Това се дължи на външните промени в природата. Или е имало много влага в природата, тогава става едно разширение. Или има много електричество, или магнетизъм. Тогава човек не може да се справи с тия условия, ще се явят ред болки или в краката, или във венците му. Когато има много духане на вятър, тъй става. Тук има една сестра, която я болят зъбите. Това се дължи на голямото изменение, спадане на барометъра. И понеже тя е по натура електрическа, спретната, пъргава, става едно пресищане на електричеството и вследствие на това се явява зъбоболието. Можете да направите опит. Сменете електричеството в нейния организъм, веднага зъбоболието ще

изчезне. Но това отвънка трябва да се смени. Значи външната природа оказва влияние. Това са външните условия, ги наричам аз. Всички елементи в света са свързани с живи същества.

Сега ще ви кажа аз какво е елемент в този психологически смисъл. Представете си, един банкер иде в една банка, вие лично не можете да се запознаете с него, пък и той не обича да се запознава с хората. Но той е човек на времето, той е реалност, вие внасяте сто хиляди лева злато в неговата банка, веднага той записва – господин Господинов има сто хиляди лева злато в банката. Господин Думников досега никак не се е интересувал от вас, но сега, щом дойде краят на годината, той ви пише едно писмо: „Господин Господинов, вашият падеж изтече, от парите имате такъв и такъв приход." И той ви изпраща лихвите. Но той нито пет пари не дава за вашето достойнство, но парите ви – стоте хиляди, му казват: „Вие ще пишете едно почтено писмо на нашия господар." Това са слуги, казват, вашите пари успяват. И понеже този банкерин се интересува от вашите пари, и вие се интересувате от банкерина, господин Думников, казвате, а той е способен човек, банката му върви. Защо върви банката? Защото вас са ви изпратили 10 хиляди за стотях. И вие чрез вашите пари се интересувате за господин Думников. Но посредник са парите. Щом извадите стоте хиляди от банката, господин Думников казва така: „Отиде си господин Господинов." И тури един кръст, счита се, не съществува вече. Като дойде краят на годината, за вас няма никакви пари от банката. Но представете си другото положение – че един друг господин Господинов е изтеглил парите ви. Вие знаете, че парите ви са там. Но дойде краят на годината, вие нямате никакво писмо. Пишете едно писмо, второ, интересувате се какво е станало, дали пощата е задържала писмото ви, как тъй. Господин Думников се чуди, казва: „Вашите пари са изтеглени отдавна."

Та казвам, ще дойдете до положението, да разбирате външните и вътрешни отношения. За да разбирате по-дълбоко живота, вие трябва да разбирате отношенията на външния свят. Когато те са по-силни, например вие нямате вложени сто хиляди лева в банката, и господин Думников не се интересува от вас. Но щом имате там сто хиляди лева, господин Думников, казва: „Заповядайте, на ваше разположение съм." Вие казвате: „Дайте ни десет хиляди в аванс." Веднага директорът на банката подписва. Втори път пак искате десет хиляди, той пак дава. Колко пъти господин Думников може да ви кредитира по десет хиляди лева? Той е много благороден, все дава. Който разбира законите, може да предскаже до колко пъти господин Думников ще ви даде. Девет пъти са сигурни, десетият път е крайният предел на благородството на господин Думников. Като отидете на единадесетия път в банката, господин Думников ще ви каже: „Времето, условията, не съм разположен." И господин Думников не ви кредитира повече. Ако вие не разбирате закона, вие ще кажете: „Не се отнесе благородно с мене." Но вие изтеглихте всичките си пари. Този същият закон съществува и в природата. И тя кредитира. Аз пренасям един закон, който съществува в природата конкретно. Този закон е взет от природата и сегашните икономисти, общественици си служат с него. Природата вас ви кредитира, и вие сте дошли до числото 9. То е най-красивото число, но минеш ли границите на числото 9, като идеш на десетия път, на единадесетия път природата ще ти даде една лопата или една мотика на рамото и ще те прати да работиш. Ще знаете – онзи, който има внесени десет хиляди в банката, той върви с цилиндър. Това е един висок цилиндър. Не се смейте. В какво седи благородството под цилиндъра отдолу? В цилиндъра се намира достатъчно въздух. Значи хигиеничен е той, никога главата ти няма да се запари.

Сега да преведем. Онзи, който носи цилиндъра, е човекът на мисълта. В преносен смисъл онзи човек, който може да носи цилиндър, може да мисли, той има тънък ум. Значи, когато ти имаш пари, внесени в банката, можеш да носиш цилиндър. При това носиш много фини ръкавици и много модерна връзка. После този, който има пари в банката, той, като върви, носи си палтото на ръката, като че отива на разходка. И щом влезе този господин при господин Думников, той знае вече, че той има пари в банката. В природата е тъй. Обаче, щом се извадят всичките пари от банката, ти нямаш право да носиш цилиндъра, а имаш право да носиш един дебел български калпак, фрак също нямаш право да носиш, но ще носиш дебели български дрехи. Тогава как ще те кредитират, ако ти влезеш с калпака и дебелите дрехи?

Външните условия показват състоянието на човека. Щом външните условия са по-силни, тогава човек или нервен ще бъде, или смахнат ще бъде, или баба ще бъде, или дядо, или уволнен чиновник, или скъсан студент – всичко може да бъде. Но щом той е по-силен от условията, той ще бъде директор на някоя банка или на гимназия, или пръв министър, или някой началник, здрав ще бъдеш, или ако е студент, ще си е издържал изпитите си добре, професор ще бъде. Всичко това ще преведете.

Тогава казвате: „Какво трябва да се прави?“ Има закон, по който ти можеш да станеш по-силен от окръжаващата среда, в която живееш. Не по-силен – да ги завладаш, но психологически по-силен ще бъдеш. Защото, щом тия хора забележат, че ти станеш по-силен, да ги завладаш, веднага окръжаващите ще се съединят и ще отворят война против тебе. Войната произтича от факта, когато две външни среди станат еднакво силни и се конкурират и едната среда иска да завлада другата – всякога произтича едно положение на война. Не са естествени отношенията на окръжаващите среди и следователно те ще

воюват. Войната произтича от едно явление за надмощие. Обаче Писанието казва: „Който издържи докрай, той спасен ще бъде, той ще победи.“ Сега ние говорим за една естествена среда. Ти в себе си ще знаеш, че си по-силен от окръжаващата среда. Представете си, един виден цигулар живее при дадени условия, при една разумна среда. Значи има музикални сили, които искат да слушат този велик цигулар. Под разумна среда се разбират естествените условия. Представете си и другото, че този цигулар няма нито пет пари в джоба си, но той има съзнанието, че е по-силен от окръжаващата среда. Той си носи цигулката, дава обявление, че ще дава концерт. И той се явява в салона с това съзнание, че може да свири. И гениалността на който и да е музикант в света зависи от неговото съзнание. В дадения случай той съзнава, че е по-силен от окръжаващата среда, но в смисъл, че ги влада. И почне той да свири, и всички остават доволни от него. Питам, парите няма ли веднага да дойдат? За една вечер сто хиляди ще се търкалят при него. Може и вие да идете, но сте по-слаб, дадете и вие обявление, донякъде и вие свирите, но има разлика в съзнанието на гениалния музикант и това на обикновения. Аз наричам – гениалният е по-силен, той влада тия елементи, но той не предизвиква война, защото някой път окръжаващата среда е разумна. Можете да направите опит. Онези големите адепти се познават в света. Големите адепти, ангелите се познават по следующето. Аз ще ви приведа един пример из една среда, която на вас е недостъпна. Но това можете да проверите и тук.

Щом един адепт силен влезе в една среда, в ада например, веднага всички лоши духове се опълчат срещу него и му дават отпор, воюват с него. Туй показва, че той не е силен и той трябва да си оправи пътя. Обаче, когато се яви един ангел там, всички си слагат оръжието и му правят път. Никой не воюва с него и той си минава, заминава. Вие сега ще кажете – ама тя е отвлечена среда, нещо да го

разберем. Аз ще преведа тази отвлечена среда. Минава едно голямо куче през едно село, всички кучета хукват отгоре му. И някой път могат малко да го задърпат, то може да лае, но и кучетата лаят. Но пращате вие един слон голям в селото, питам, кучетата ще лаят ли отгоре му? Всички седят на почтено разстояние от него и само ще го поздравят. Което куче мине пред слона, той като го хване с хобота си, и всички негови неприятели ще хвръкнат назад. Следователно един слон може да мине през селото и всички кучета там – колкото ги има, 200-300, ще вървят на разстояние от него даже като го видят, ще има едно малко квичене, отдалеч ще минават те.

Та което и да е същество има един закон за укрепването. Човек, за да бъде по-як, по-силен от окръжаващата среда, той трябва да има едно убеждение. В какво трябва да седи убеждението? Ако е в духовния свят, ти трябва да бъдеш свързан с едно същество, което е по-силно от тебе, че да произведе у тебе сила. То ще ти бъде тил и ще ти отваря пътя. И то ще те повдига. Да кажем, господин Господинов има вяра в господин Думников. Той знае, че господин Думников няма да му вземе парите. Той винаги има едно самообладание, че неговите пари са в безопасност. Господин Думников е тил на господин Господинов. И господин Господинов – където и да се намира, при каквито и трудни положения, той казва: „Тази работа господин Думников ще я свърши, но в кръга на стоте хиляди лева." Следователно, когато вие се занимавате с външната среда, трябва да знаете и нейната възможност. Тя не е безгранична, и тя си има кръг на възможност.

Но да се повърнем към предмета, когато окръжаващата среда е по-силна, какво става с предметите? Те ръждясват. А когато самият предмет е по-силен, тогава не ръждясва. Е, добре, онези от света, хората на съвременната цивилизация, които знаят, че желязото ръждясва, какво правят? Полират го отгоре, търсят начин, за да не

ръждясва. Да допуснем, че един човек и той ръждясва. Какво трябва да направим с него? Знаем, че окръжаващата среда е по-силна от него. Какво трябва да направим? Да допуснем, вие искате да приложите закона. Като знаете, че известна среда е по-силна от вас, какво трябва да направите? Да ви представя по-ясно положението. Представете си, че вие сте един български пехливанин млад, за пръв път излизате на туй поприще като пехливанин, да си изкарате прехраната. Има пехливани, които се борят, да им платят. Питам, струва ли си да се бориш, като ще те метнат на арената и ти нищо няма да спечелиш? Ако ти усещаш, че противникът ти е по-силен от тебе, струва ли си да се бориш? Ще кажете: „Да си опитам късмета." Но това не е научно. Конкретно – ти, за да се бориш, трябва да си уверен сто на сто заслужава ли да се бориш на арената. Какво трябва да направиш? Само тогава можеш да се бориш, когато знаеш, че силата ти е по-голяма. А с онзи, който е по-силен от тебе, няма да се бориш, ще отстъпиш. Туй не е отстъпление, това е разумно. Защо ще се изложиш за присмех, да кажат за тебе: „Тази баба, как го блъснаха." А онзи, който те е победил, неговата слава ще се повдигне, а ти ще понесеш безчестие. Защо си излязъл тогава на двубой? Ти си се научил, че има голяма премия от 2 хиляди лева и си мислил, че може да спечелиш. Аз превеждам – заслужава ли да вземеш един билет, от който няма да спечелиш. Не. Тогава, аз гледам, някой взел билет, пак го метнали, трети път също. И казва: „Не ми върви." Защо не му върви? Че ти си математик, тогава изчисли кои числа са силни. Осемте за някои хора показва, че външните условия са по-силни и трябва да ти са отворени и двете очи, или трябва да вземеш предвид всичките условия, в които живееш. Ако той е математик, очите му трябва да са отворени и в смятането трябва да вземе под внимание всичките елементи. Е, хубаво, ако очите ти не са отворени и със замижани очи казваш: „Какво ще стане?" Питам, със затворени очи

ще можеш ли да изходиш този път, без да се спънеш. Най-малко на 20 места ще се препънеш. Затуй при осемте очите ти трябва да са отворени.

Осем, това е един бинокъл. Е хубаво, ако аз вървя из гората и бинокълът може да ми помогне, добре. Аз отдалеч виждам – една голяма мечка иде, аз ще се отделя от пътя, кача се на едно високо дърво, добре. Но аз съм наметнал бинокъла си на рамото и си пея „Заплакала е гората“ и си вървя, нищо не виждам. Срещне ме мечката на пътя, аз се разтрепервам, бинокълът седи отстрани.

Мечката, като ме види, наплюе ме хубаво и след това три години треска ме тресе: Да носиш бинокъл, това е боздуган, можеш да го наречеш Крали-Марков боздуган, че като дойде мечката насреща ти, ти вдигаш боздугана и хоп – върху главата ѝ. И казваш на мечката: „Ти трябва да знаеш, че това е боздуган.“ Значи ние казваме – при осемте очите ти трябва да бъдат отворени.

Числото 9 го вземат за щастливо число. Туй число като вземеш, веднага печелиш сто хиляди лева, двеста хиляди, триста хиляди. Значи числото 9 в дадения случай е по-силно в своето съчетание, или неговите вътрешни съчетания са по-силни отколкото окръжаващата среда. Тогава в какво седи щастието на щастливите хора? Когато някой човек е щастлив, неговото съзнание е тъй силно, че то се проектира и навън. Ако си взел един билет, който има числото 9, туй 9 работи заради него – в подсъзнанието му. И неговото съзнание се проектира по който и да е начин към него. Ако ти можеш да проектираш съзнанието си в каквато и да е лотария, ти можеш да извадиш този билет с най-голямата печалба, но да знаеш как да се проектираш, че като бръкнеш, да извадиш този билет. И следователно онези, които изчисляват кои билети печелят, то е въпрос на съзнанието. Всякога в една лотария ще спечели онзи, на когото съзнанието е по-силно от окръжаващата среда. А не може да

спечели онзи, на когото съзнанието е по-слабо от окръжаващата среда. Такива всякога губят. Този закон сте го проверили. Вие сте били ученици, отиваш на училище и казваш: „Учих, учих, но ще ме скъсат." Ти може да знаеш, но си страхлив като някой заек. Извади те учителят по математика, даде ти една задача. Ти като си страхлив, той каже – не е тъй, и ти се разтрепериш, забъркаш конците. А онзи студент, който добре разбира предмета си, и на него му кажат – не е тъй, но той погледне професора си и започва да доказва – така е, не може да бъде другояче. Или аз съм прав, или учителят иска да ме изпита. И започва той доказателствата. И професорът вижда, че не може да го скъса, знае този студент, почва да предлага ред доказателства, еди-кой си математик, привежда един автор, втори, трети, четвърти, всички тъй казват. Професорът може да каже – не е тъй. Студентът пак започва: „Моля, господин професоре, еди на коя страница – 150-а, тъй е казал еди-кой си велик математик." „Ама не е тъй." „Друг математик е казал тъй на страница 200 и друг виден математик е казал това." Пък този професор не е баба, той, като види този боздуган, каже: „Браво!" А първият забрави всичко и каже: „Нещастие!" А другият казва: „Щастие!" Знае той, няма какво да се страхуваш, и студентът казва: „Ако туй не е вярно, което математиците са казали, тогава аз се отказвам от математиката." Студентът иска да покаже, че знае.

Та някои от вас спадате към фатализма. фатализмът е една наука аристократическа, аз я наричам краен аристократизъм, всеки очаква другите да работят заради него. А вярата е наука, при която човек, като работи, казва: „Като работя, непременно ще имам." Що е вяра? Наука, която казва: „Всякога, когато работиш, ще имаш резултат. И вярата казва: „Бъди всякога силен." Що е вяра? Да бъдеш по-силен от окръжаващата среда. И тогава казват – който работи, е вярващ, а който не работи, е безверник. Тъй конкретно да се сведат нещата.

Та казвам, ще изучавате сега средата. Имате едно състояние, неразположен сте духом, раздразнен сте, трябва да знаете – в даден случай окръжаващата психологическа среда е по-силна, ще се постараете да подигнете тона вътре в себе си, да надвиете средата си. Щом вие станете по-силен, веднага средата ще измени своите условия. За пример онзи ученик става по-силен, казва на професора си – еди-кой си математик казва така, друг математик е казал така, привежда съмишленици на професора си. И професорът вижда, че студентът е чел и разбира от предмета си, не може да се играе с него и не може да се каже, че не е вярно. Той доказва, че е вярно. И професорът се поусмихне, казва: „Чел е този." Но слабият може да изпрати на мястото. И някой път учители казват: „Иди си, нищо не знаеш." Щом учителят ти каже „Иди си, нищо не знаеш", ти трябва да знаеш, че окръжаващата среда е по-силна от тебе, нищо повече. Туй трябва да залегне в ума ви. Учителят не е виноват. Той ти казва – човек като тебе, който не можеш да преодолееш окръжаващата среда, нищо не си, много има да му пати главата. Какво трябва да направиш? Аз ще ви дам един пример, той е следующият.

Казва някой: „Моето ножче е ходило на училище и са го скъсали. Дали му някоя работа и то така се назъби-назъби, че не върши работа." Аз наричам – ученик, който е ходил на училище, професорът го скъсал и вече не го приемат. Аз взимам ножчето, турям го в огъня веднъж, два пъти, после го мушна във водата и то стане остро като бръснач. Пращам го пак на училището. И като го пипне професорът да го опита, казва: „Способен станал този студент." Та ще се калите. Щом дойде професорът и те скъса, казва: „Не можеш повече да следваш в училището, такива слаби ученици не трябват в училището", тури те веднъж в огъня, два пъти във водата, излъска те, и пак наново ще идеш на училище. Тогава този ученик ще покаже, че

станал способен, решава въпросите, дето го туриш, ножчето дяла и гладко върви работата.

Сега на въпроса, силни и слаби външни условия и силни и слаби вътрешни условия. Тогава ние ще напишем тия формули: силни външни условия – +С. В. – слаби външни условия – -С. В.; силни вътрешни условия – +С. В., слаби вътрешни условия – -С. В. Хубаво, едно съвпадение дойде – навсякъде С. В., но в това повторение има едно разнообразие, поставяме знаците плюс и минус.

Силните условия означаваме с този знак , слабите с този – . В природата няма еднообразие, то е само привидно тъй, но разни са положенията, силите, които действат в известни области. Или можем да кажем, все със същите сили работите, но резултатите са различни. Ако аз кажа силни външни условия, слаби външни условия, силни вътрешни условия, слаби вътрешни условия, какво разбрахте от това? Тук питането не е право. Когато външните условия станат по-силни, какви са замислите на природата?

Вие често казвате – външните условия са силни, но вие трябва да разбирате какво означават силните външни условия. Когато природата иска да застави едно разумно същество, човек или адепт да работи, тя ще създаде силни условия вътре в него да работи. Тя ще го стимулира, иска-не иска, да работи. Вземете онзи заек, който бяга. Как няма да бяга, че при онзи страх най-много се работи. При онези олимпийски игри как хората се надбягвали. И премии се давали. И всички кандидати с месеци се тренират. Те бягат с боси крака, с къси гащи и с голи ръце. И заекът, като бяга от хрътката, надбягва се и той в олимпийските игри. Лошите условия, това са хрътката отподире ѝ. Вие казвате – има едно съвпадение. Не, не е съвпадение. И този, който спечели при игрите, получава един венец от цветя направен или може да са сто хиляди лева. Ако няма този венец, той няма да

бяга. Заекът и той бяга, но зад него е тази хрътка, сто хиляди лева – живота, и той бяга, но като излезе от гората, заекът казва – заек хрътка не плаши. Заекът като види хрътката, му тупа сърцето, но веднъж като тръгне, вече не трепва. И хитър е той, и заекът си играе, като бяга, и хрътката го гони. Той тича, тича и току се слогне в тревата и хрътката го прескочи, скочи над него, той стане и после пак тича, тича, пак се слогне, играе си с нея. Като дойде наблизо хрътката, той пак се слогне и хрътката го прескочи, после влезе в гората и си каже: „Имам едно изкуство, че хрътката не може да ме хване." Някои мислят, че заекът е много страхлив. 'Не, самообладание има у него. Вие не сте наблюдавали зайците, да видите как бягат те. Геометрия има у заека и математика. Какви изчисления прави той, като го гони един копой, нему му остава време да направи и своите изчисления, как му идва наум да заобиколи, заобиколи, направи един кръг, после влезе в центъра, помисли и хоп – скочи на другата страна на десет крачки, дойде копоят, обикаля, обикаля, не може да му намери дирите из пътя. Заекът е вече надалеч, дава ухо, играе си. Аз намирам, че заекът е станал по-силен, защото, ако този заек беше страхлив, щеше да му се пукне сърцето от това гонене. Аз наричам заек когото всеки гони и не му се е пукнало сърцето, мъдрец е той. Че е мъдрец, показват неговите уши. Цели бурии има той. Наблюдава и слухти, после се изправи на краката си, погледне, върне се. Казват някои, че заекът е глупав. Не, има нещо в заека разумно. В дадени условия, при даден случай той е по-силен от окръжаващата среда.

Та, когато заек ти мине път, българинът се връща назад. Щом ти мине заек път, той иска да ти каже: слушай, ти отиваш на една работа, но ти си по-слаб от окръжаващата среда, върни се назад, да се калиш като мене. Да се дресираш малко, въоръжи се добре. Ако можеш да бягаш, хубаво. Туй иска да ти каже заекът. Или другояче, ония същества, които управляват света, те идат чрез окръжаващата

среда. Минава заекът, туй същество ти говори, казва ти: „Вземи под внимание, окръжаващата среда е по-силна от тебе. Скоро ще дойде един голям хрът, ще те гони, лоши условия ще дойдат, безпаричие.“

Например отиваш да следваш, нямаш да си платиш таксата в университета, пари за книга нямаш. И най-после казваш: „Отлагам да следвам тази година.“ Или кажеш: „Мисля да поотложа малко.“ Не. Ще кажеш окръжаващата среда е по-силна от мене, но идущата година ще вляза в университета. Сега не мислете, че можете да добиете знанието в университета. Аз искам да изведа една крива идея, която е залегнала в ума ви. Не мислете, че онова малко дете, като тури Крали-Марковия ятаган, може да стане като Крали Марко. Не мислете, като носите учената книга на еди-кой си професор, че може да станете като него. Това са само условия. Ако можете да извадите това познание, да го използвате, добре. Университетът не прави учения. Ако вие можете да използвате тези условия в университета, добре, вие ще се ползвате. Но много съвременни хора влизат в университета – преди да са влезли в университета, те са имали един плюс, а като излизат оттам, имат два минуса, две успоредни. Преди да са влезли в университета, те са били честни, почтени, но като са влезли, те се научили да лъжат. Питам тогава, какво са добили в университета? Че университетът не е място за лъжа. Той наместо да изучава правото, изучил кривото. Та университетът не е място на кривото. Или да кажем, той е учил по химия и ще измисли някой задушлив газ, с който да убива хората. Ще кажат – измислил нещо. Нищо не е измислил. Този е фалирал. Ще го хванат в природата за тези газове, които е измислил, и ще има една глоба в пета степен за това, и всичко това той трябва да плати. Питам тогава, какво е добил той през тази година?

Та сега не се въодушевлявайте с отрицателните страни на живота. Казваш: „Трябва да зная.“ Ако ще имаш едно знание, което

ще измени твоя характер и ще ти тури минус, не ти трябва туй знание. Но ако това знание ще ти даде един плюс в живота, една стабилност, ще те направи по-силен от окръжаващата среда, следвай това знание. Снощи идват двама души, искат да ме питат за един много важен въпрос. Какъв е този въпрос? За произхода на живота. Казвам им, много съм занят.

Ама искаме да знаем какъв е произходът на живота. Тогава им казвам, животът няма никакъв произход. Ако вие подразбирате органическия произход, формата, да, има начало, но животът сам по себе си като една същина той няма никакъв произход. Проявява се само формата, но животът е без начало и без край. Почва тогава този да философства. Казвам му, това са твои понятия, ти можеш да мислиш така върху твоята философия, че животът в една форма като се разруши, свърши се с него, но животът няма нито начало, нито край. Ама как тъй? Щом питаш какво нещо е произходът на живота, туй трябва да го знаеш. Никога не трябва да подигате този въпрос. Вие другите работи не сте разрешили, че това остана. Тя е една от най-сложните задачи. Ама откъде е произлязъл животът? От бъчвата. Нищо повече. В природата има една голяма бъчва, оттам е произлязъл животът.

Та казвам, сега ще се занимавате с външните условия и силата ви над тях и не разрешавайте другите въпроси. Вие искате да станете учени. Казвате: „Аз искам да бъда учен човек." Та какво значи учен човек? Учен човек е всеки умен човек, който не носи излишни неща на гърба си. И като го срещнеш, той не е натоварен като някоя камила. Той носи малко, само необходимото, на гърба си. Ученият човек, ако е геолог, той носи само едно малко чукче, камъни опитва, едно перце и едно малко тефтерче за записване, едно длето, едно ножче и една празна торба и ходи. А онзи неученият, той си взима цяла торба с книгите му, един автомобил и дето влезе, десет души

слуги вървят подире му. Това не е никакъв учен. А онзи ходи сам с чукчето си, но изкарва нещо. Та, ако вие искате да бъдете от втория род учени, това е друго нещо. Ще знаете това, ученият човек не носи излишни работи. Той само събира. После аз наричам учен човек, който съзнава, че трябва да се учи. Това са учени хора, които постоянно ходят да се учат. А онези, които ходят в природата и се мислят, че са учени, че всичко знаят, тях природата постоянно ги скъсва. Защото всичкото им знание е само в книгата вътре, а той нищо не знае. Вие казвате: „Лоши са условията, да беше баща ми богат, да ми оставеше малко пари.“ Щом тъй казваш, ти не си учен човек.

Сега основната мисъл, която остана у вас, или какво разбрахте? („*Човек трябва да бъде по-силен от външната среда и условия.*“) Всичко, за което ви говорих, аз ви показах начините и методите как да бъдете вие силни вътрешно. И ако вие разбирате моята реч, аз минах по един ред на каляване. Показах ви как може ножчето да стане силно. Вземам най-първо ножчето, желязото, и го тургам на огъня. Казвате – дълго време го държах там. Два пъти го турнах в огъня, после във водата, след това го кова, кова. Казвам, да видите как става ножчето яко. Ако вие сте учени, ще схванете как се остри ножчето. Казвам, три пъти ще калиш ножчето в огъня, три пъти във водата, но това е само теоретически. Ако аз ти доказвам нещата, това ни най-малко не значи, че ти ги знаеш. Така не се доказват нещата. Аз ти доказвам, че еди-кой си господин е богат, с факти ти доказвам. Питам, какво добиваш от това? Доказвам ти, че господин Господинов има два милиона лева в банката. Какво се ползваш ти от това познание, какво добиваш? Обаче, ако господин Господинов, който е богат, представлява една сила, от която ти можеш да се ползваш, какво показва това? Че при господин Господинов ти можеш да занесеш ножчето си там, да го тури в пещта, нагрееш го и после при господин

Думников можеш да потопиш ножчето във водата. Те имат вече отношение. Значи господин Господинов е огънят, господин Думников, това е водата. Конкретно искам да кажа, ще нагорещиш това ножче в огъня, ще го туриш във водата, и тогава според правилата можеш да се ползваш от ножчето си. Така ще направиш твоето ножче остро. Но ако ти не можеш да туриш ножчето в пещта на господин Господинов и после във водата на господин Думников, това показва, че господин Думников и господин Господинов нямат никакво отношение. Тогава това е само теоретически. Ти развиваш въпроса, има ли Господ, или не. Аз ти доказвам, че има Господ. Но питам, след като ти докажа, светът оправи ли се? Но има един начин, по който, след като ти докажа, че има Господ не теоретически, но фактически, веднага в тебе ще стане една промяна. Като ти докажа с един опит, че ти го почувстваш.

Сега да ви преведа конкретно какво е доказателството, какъв е опитът. Да кажем, вие сте в Париж. Аз ви доказвам, че там еди на коя си улица има една видна гостилница и най-видните ядения се намират там. Всичко туй ви доказвам и вие допущате, че там има такава една гостилница, но в тебе не става никаква промяна. Казваш, това е Париж. Там са все хора, които имат пари. Но пращам ви в тази гостилница, давам ви и пари, да се наобядвате и след като се наобядвате един път, два пъти, каква разлика ще има? Преди да бяхте ходили на гостилницата да ядете, вие бяхте жълтеникав, сгушен, гладен, но сега, като ви пратих там, като се понаядохте, пък и обуща ви дадоха, после там хората са почтени, посрещнаха ви добре, и вие ставате абонат на тази гостилница. Питам ви, стана ли преобразувание във вашата вяра?

Следователно, ако ние не станем клиенти на една идея, работите не могат да се оправят. Аз бих употребил една дума – да бъдеш идеалист, това значи да бъдеш клиент. Тогава ще знаеш какво значи

да бъдеш клиент не на лекар, не клиент на търговец. Идеята за Бога, това е живата идея да има човек жива връзка, да опита тази жива връзка, това нещо. И да може да каже човек – това нещо не е само теоретически, но аз имам една ясна жива представа, че е така. Да няма никакво съмнение, но да има едно вътрешно отношение, да знае човек има ли Господ, или няма. Какво ще се съмняваш. Да знае човек, че той е там клиент, абонат в тази гостилница. Всеки ден ходя и се храня оттам. Какво ще те убеждавам, че има ли, или няма Господ. Човек трябва да има една основна идея, в която да вярва, и да бъде абонат или клиент на нея. И човек, който иска да бъде силен и да живее, той трябва да бъде по-силен от окръжаващата среда. А за да бъде човек по-силен от окръжаващата среда, той трябва да има една основна идея в себе си. В съвременната наука хората изучават тези условия, как да бъдат силни. Едни имат едни методи, други имат други методи.

Сега аз виждам, като съм ви говорил, говорил, вие знаете много теоретически, но щом ви турят на опит, вие веднага се разколебаете. Казвате – това са отвлечени работи, окултни работи. Не говорете така. Окултните работи са приложими. Що е окултно? Окултно е за глупавия, а разумно е за умния. Казват, тайна наука е. Кое е тайно? Което е затворено за глупавия, а отворено за умния. За кого е тайна? За този, който не знае, казва: „Тайна сия велика есть“. Че по-голяма тайна от живота има ли? Питам, животът, който аз нося, тайна ли е заради мене? Тайна е за човека, който не знае, но всеки човек знае за себе си, че живее. Що е животът? Туй, което ти преживяваш. Хубаво, каква ще бъде разликата между един градус топлина, два, три градуса? Това е въпрос само на съзнанието. Увеличение, разширение става на тази топлина, усилване. Това е същият закон, ти имаш един лев – един градус, два лева – два градуса, три лева – три градуса. Не е ли хубаво, ти казваш – при сто градуса температура хората умират, аз

казвам, дайте ми 4 хиляди градуса температура, тя не уморява. Превърнете 4 хиляди градуса в пари, да видите какво ще стане. Я ни турете хиляда градуса в джоба, да видите умира ли се. Така не се разсъждава. Глупавият при 100 градуса умира, а умният при 10 хиляди градуса живее. Знание се иска. Ако умният при хиляда градуса топлина може да живее, какво показва това? Ако човек при сто градуса не умира, значи той е по-силен от окръжаващата среда. А ако човек при сто градуса умира, значи, че условията на външния свят са по-силни от него.

Ето, ако искате една конкретна наука, казвам ви това. Вие наближавате към една област и ще видите дали знаете, или не. Аз ви казвам, може. Може човек да бъде силен. Може човек да живее. Затуй всички вие трябва да изучавате окръжающите условия. И като дойде до вас, ще употребявате всички средства, за да станете по-силни в себе си. Някой път човек седи и се обезсърчи. Обезсърчението е нормата, ти не ми се сърди. На мен като ми каже някой, че се обезсърчи, ето аз какво си представлявам. Обезсърчил се някой, под нулата е, – 0 градуса. Насърчил се е, над нулата е, +0 градуса. Термометър е той. Като видиш, че барометърът е паднал, ти ще туриш една фланела, ще усилиш топлината, като идеш на училище. Като изляза вън и е студено, барометърът ме предупреждава, казва – външните условия са силни, тури си една фланела повече, увеличи отвътре топлината.

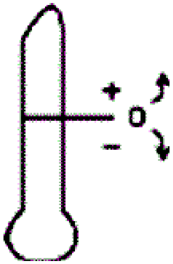

Следователно, при лошите условия на барометъра имаме долу минус. Аз тургам една фланела, това е плюс, какво е \ става? Минусът

се унищожава. Какво е това? Значи туй, което е на пътя като препятствие, то ще се унищожи, взети са за това мерки. Значи на пътя няма да имаш съпротивление. Нали плюс на минус се унищожават. А какво става минус на минус? („*Ако ги събираме, минус на минус дава плюс, а плюс на плюс дава плюс.*“) Какво показва това? Че при минус ще има съпротивление. Че вие трябва да знаете как да превеждате знаците. Ако аз нося една торба със злато, това е плюс, но там на пътя има разбойници, те мен чакат, като мина, да ме оберат, и те са плюс. Добре. Аз, който нося златото, съм един плюс, и те, които ме чакат, и те са плюс. Като се съберат, какво става?

Вие казваше – плюс става. Добре, те ме обират. Значи разбойниците спечелват, получава се плюс, а за мен остава минус. Че вие в математиката трябва да се учите на психологическото разбиране. Да знаете при дадени условия плюс на плюс какво дава. Може две величини да са равни, но в резултатите си те са различни. Във висшата математика като дойдем, плюс на плюс дава плюс, но имаме два резултата. От едната страна имаме плюс придобивка, а от другата страна имаме плюс загуба – минус. Следователно знаците се разлагат, двата плюса се разлагат накрая при резултатите. Ето какво означават знаците: аз със златото, това е плюс, а разбойниците, които ме чакат да ми вземат златото, и те са плюс. Добре, обират ме, моето злато се обръща на минус, а у тях плюс се усилва, става по-силен. В началото аз съм положителен, и те са положителни, обаче накрая резултатите са различни. Единият резултат, моят, е отрицателен, а другият резултат, на разбойниците, е положителен. Може в дадения случай аз да стана положителен, плюс, а разбойниците да станат минус. Какво значи да са станали минус разбойниците? Хванали са ги и са ги турили в дрангулника. Това е вече минус. Когато аз съм се обърнал на минус, тогава разбойниците бяха в гората.

Да кажем, аз съм един слуга, пратил ме е господарят да взема парите. Но случва се, по пътя ме обират. Господарят казва: „Никакви разбойници не са били, но ти си взел парите.“

Та ще знаете, при външните условия ние имаме плюс на плюс, които дават два различни резултата. И ще знаете, когато се разлагат числата, вие имате положителни и отрицателни резултати. И вие трябва да ги сменяте дотогава, докато условията отвътре станат по-силни от външните или докато външните условия се хармонират с вътрешните. Вие в себе си ще направите една маневра. Има един закон на правилно сменяне на резултатите. Онзи, който иска да се занимава с висшата математика, трябва да знае това. И онези във висшата техника вземат тия неща предвид. Те знаят какви резултати ще имат и вследствие на това те избягват много катастрофи. Обаче в съвременния психологически живот, понеже и там съществува същият закон, трябва да се преведат нещата. Това е нужно и в обществото. Обаче онези възпитатели в моралното възпитание не вземат предвид резултатите на плюс и минус. Защото не всякога един добър учител може да даде добри резултати. И не всякога един способен ученик може добре да свърши. Но това вече спада към малко по-друга област.

Спрете се вие сега върху условията. Най-първо върху външните условия. Там съзнанието ви трябва да бъде по-силно.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Десета лекция на Младежкия окултен клас 15 ноември 1929 г., петък, 6-7.25 часа, София – Изгрев.

ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА

Тайна молитва

Ще ви прочета четвърта глава от Колосяном. Вие ще намерите какво отношение има тази глава към днешния ден на вашия живот. Всеки от вас има сега някаква идея, някаква мисъл в ума си. Какво значи сега това? Това са отношения, перспективи.

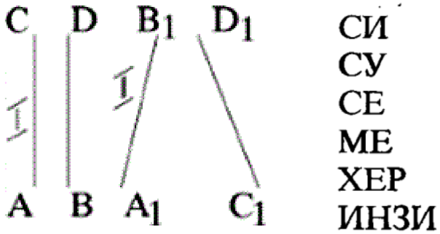

Фиг. 1

Сега между тия паралелни линии и между тези две наклонени линии има ли еднакви отношения (Фиг. 1)? Повидимому няма никакви отношения, но аз ви казвам, че тези линии две по две са паралелни и I и II са паралелни. Вторите се виждат, че не са паралелни по причина на една перспектива, по една обстановка на нещата. Следователно всички линии отблизо са паралелни, а когато две линии се виждат отдалече, те никога не се показват паралелни.

Нали сте виждали железопътните линии как се стесняват или се виждат криви. Питам, коя е онази вътрешна причина, която в съзнанието ни не показва нещата такива, каквито са? И в природата само правите линии се виждат криви. Кривата линия никога не може да се види завършена. Представете си една линия или един кръг като цялата земя, и вие тръгвате да го обикаляте. Можете ли да го видите

от единия край до другия? Или можете ли да видите другия край на тази линия? Ако вие тръгнете да обикаляте земята, какво ще направите?

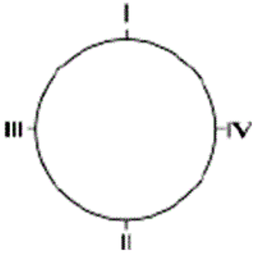

Фиг. 2

Ако тръгнете от едно – I, и свършите до две – II, питам, отношението на I и II еднакво ли ще е(Фиг. 2)? Ако тръгнете по-бързо от I и слизате към II, какво ще бъде отношението ви? Ако вървите по-бързо от движението V У на земята около II, какво ще имате? Представете си, че човек се движи с 10 хиляди км/ч бързина. Аз взимам едно въображаемо движение. Какво ще имате при числото 2? Онези от вас, които могат да изчисляват, можете да кажете къде ще бъдете след един час приблизително? Колко е кръгът на земята? (*40 хиляди километра е обиколката, само екваторът.*)

Значи при 10 хиляди километра ще бъдете на една четвърт от кръга, а след два часа ще бъдете при II.

Сега можете да си зададете един философски въпрос, защо правите линии, след като се продължат, стават криви? Това е свойство на правата линия. Никакво обяснение не се дава. Свойството на правата линия е такова, че като се продължава става крива. И колкото повече я продължаваш, по-крива става. И най-после се обръща на кръг. И тогава можем да кажем обратното, всяка крива линия, колкото я скъсяваш, тя става права. Следователно, когато продължаваш правия човек, той става крив и кривият човек може да стане прав. Направи

правия човек богат, той става крив и направи богатия човек сиромах, той ще стане добър, прав ще стане. Туй е фактически и преносно, и буквално право.

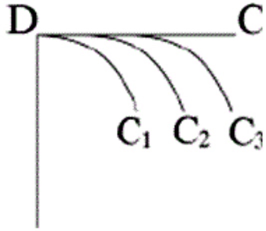

Фиг. 3

Сега разсъждавайте малко. Какво е правата линия? На линията D имате прикрепена линия C (Фиг. 3). Линията C е еластична. Окачваме на нея 45 килограма. Какво ще стане с тази линия? (*Тя ще се огъне.*) Защо ще се изкриви надолу и колко ще се изкриви. Но щом махнете тази тежест, този товар, веднага тази линия C ще вземе своето първо положение. Какво ще стане с линията C? Ще се образува един малък ъгъл на отклонение. Този ъгъл какво показва? Същевременно показва каква е тежестта. Значи колкото повече тази тежест се увеличава, толкова по-големи стават тия отклонения. Тъй щото тия отклонения ще покажат и тежестите, които се прикачват върху тази права линия C.

Сега този закон можете да приложите в живота си. физически и психологически това е вярно. Ако вие имате една идея и обремените тази идея с някаква тежест, да кажем, вие окачите върху тази идея известна тежест, каквато и да е, какво ще стане? Вашата идея ще претърпи едно видоизменение. В какво отношение? В своето положение. Значи пътят, по който върви идеята ви, ще претърпи едно отклонение, ще се отклони малко. Сега да ви представя тази идея. Представете си, че линията C е един музикант даровит, виртуоз, той е правата линия. Сега как иде това отклонение? C е ангажиран да даде

един концерт, да кажем, след 10 дена. Обаче до това време един негов богат роднина някъде в Америка умира и му оставя 10 милиона златни долари. Веднага той напуща концерта си, не го дава, отлага го и тръгва по линията C_1. Да даде концерта си, това е по правата линия С, но той го отлага и тръгва по C_1, защото онзи път C_1 е по-благоприятен за него, отколкото да даде един концерт. C_1, C_2, C_3, това са разни идеи, които могат да отклонят правата С.

Питам, колко ще вземе този от един концерт? Десет, петнайсет, до сто хиляди лева. Това е, ако върви по правата С. При C_1 той има изведнъж 10 милиона долари. Сега кои са мотивите, че той отлага концерта? Десет милиона долари. Значи той се е отклонил от С. Другото положение. Защо дядо му е умрял сега? Какви са причините, че дядо му го отклонил от правия път? И какви са неговите съображения, че му оставя 10 милиона долара? Вие ще кажете – така се е случило. Хубаво, едно съпоставяне е това. Едно съчетание на нещата. Това не е философия. Така може да се разсъждава само по обикновения начин.

Един цигулар си опъва своите четири струни на своята цигулка. Защо? Приготовлява се и свири. Имаме басовата „сол“, после „ре“, „ла“ и „ми“. Питам сега, тия жици, които той опъва, имат ли разни дължини? Имат. Дължината на струните в главата на цигулката са различни. Те имат различни дължини. На едно място те си мязат – долу, отзад на този струнник. Оттам, отгдето тръгват, те са равноправни, но като дойдат до главата на цигулката, там са различни. Коя е най-дългата от струните? („*Ла*“) Е, защо цигуларят е направил „ла“ да е най-дългата? Какви са неговите съображения?

Защото онзи майстор на цигулката, който е поставил „ла“ и който е разбрал законите на цигулката, той е имал известни съображения. Обикновените музиканти не знаят това, но който е създал цигулката, той знае. И после всички струни не са еднакво

опънати, освен това и формата им не е тъй еднаква. Те се различаваш. „Ми“ е по-тънка, „ла“ е по-дебела, „ре“ е още по-дебела, а „сол“ е бабачко. И тя е от друг свят, мяза на военен, тъй облечен в особен мундир.

Сега, като пренесете тия външните аналогии в живота, като имате четири идеи едновременно, това са четири струни, които могат да изразят едно ваше състояние. Обаче вие трябва да знаете произхода на всяка една ваша идея, която се ражда у вас. Вие трябва да знаете произхода на вашата мисъл. Или зароди се известно чувство във вас. Вие трябва да знаете неговия произход и да знаете туй чувство от кой род е и колко време ще живее във вас. Или туй чувство е гостенин, колко време ще седи у вас. Всичко туй трябва да го знаете. Някои от вас никак даже не знаят това. Дойде една идея, после си замине, дойде втора, трета, четвърта, пета, шеста и т.н. И после казвате: „Много идеи дойдоха в моя ум.“ Но нито една от тия много идеи не е останала във вашия ум. Ще кажете: „Какво има от това, че нито една от тия идеи не е останала.“ Не е така. Има една реална положителна страна в живота.

Ако ти си един рибарин и ходиш с мрежата си по брега, хвърлиш я над водата, изтеглиш я, няма нищо вътре. Събереш я, изцедиш я, и пак тръгнеш с кея на рамо. После пак я хвърлиш простряна върху водата, изтеглиш я, няма нищо вътре. Събереш я, метнеш я пак на рамо и тръгнеш. Тъй ходи той, хвърля мрежата веднъж, дваж, три пъти, четири, пет, сто пъти хвърли той мрежата, и все нищо няма. Най-после хвърли мрежата на тревата, седне, хване си главата с двете си ръце, каже: „Няма риба.“ Върне се дома, целия ден се е квасил и няма нито една риба. Питам, какъв му е халът? Това е един човек, който е виждал рибите, хвърлял е мрежата и нито една не е хванал. Казват, поне една като донесеш в торбичката, все пак си рибар, все таки си хванал нещо. Пък като не можеш да хванеш нито една риба,

питам, какъв майстор си тогава? И ако ти си идеалист и нямаш нито една идея в торбата си, какъв идеалист си тогава? Рибарят трябва да има поне една риба в торбата, сушена макар, един чироз. Сега това са посторонни идеи.

СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ. (*Учителят го изпя съвсем тихо, след това високо и дебело.*) Питам, защо в единия случай аз произнесох тъй тихо думите, а във втория случай съвсем другояче ги изпях. В единия случай аз говоря на ученици, а във втория на ученички. (Учителят пак пее със силно ударение на всеки слог.) СИ, СУ, СЕ. Казвам: „Слушай, хей, ти войник трябва да бъдеш!“ После казвам: „Слушай, ти трябва да бъдеш красива, хубава.“ Тихо ѝ казвам. (Учителят пее съвсем тихо.) Защо? Ако ти на една красива мома ѝ говориш натъртено, ти употребяваш един метод на военните. Пък, ако на военния говориш тихо, няма да има резултат. На всекиму ще говориш както може добре да те разбере. Добре трябва да се предаде идеята. Та, когато се говори тихо или силно, когато ние говорим силно или меко, ние имаме предвид един метод, който да бъде съответен. В природата има един метод, закон е как да се предаде една идея правилно.

Та казвам, най-първо трябва да се справите с обстановката на нещата. Ще се учите да гледате нещата правилно. Сега някой от вас може ли да изпее тези думи СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ? Ако вие можете да излезете в една опера, тогава ще го изпеете. А сега ще кажете, че вас ви е срам да пеете. А някои даже между другарите ви е срам. И артисти между себе си не пеят. Един артист на друг рядко ще пее. Там той не се излага, обаче пред една публика пее, не го е срам – плаща му се. Сега и вие това бихте го изпели и оттатък ще идете, ако ви кажат – 10 хиляди долари имате. Охоо, всеки един от вас ще се опита да го изпее. Да кажем, че дадат премия. Който го изпее най-хубаво, той ще я получи. Питам, защо човек с доларите пее по-лесно, а без доларите пее по-мъчно? Това е един естествен закон. Ако

слизате по C, а това е една плъзгава, гладка повърхност, плоскост и има поледица, как ще слезете? Много лесно надолу, даже краката ви няма да вземат никакво усилие. Как ще слезете по неестествено положение – ще клекнете или по гърба си, че чак до долу. При това положение ще слезете много бързо. В дадения случай вие ще слезете по гърба си, нищо повече.

Ще пита някой – защо да не слезеш, като седнеш на своето седалище или по гръб? Това е най-безопасното слизане. Това е по-добре, отколкото ако слезеш изправен, че можеш да паднеш на главата си, пък можеш да изгубиш и живота си. Опасен е пътят, да слезеш прав по поледица. И все таки, докато слезеш, ще правиш известни движения. Тогава, да кажем, че туй място C_1 не е толкова опасно, но ако слезете по C_2 или C_3, долу е повърхнината D. Тази повърхнина представлява едно езеро и вие, като паднете отгоре, ще се понамокрите малко, ще излезете навънка и ще се свърши въпросът. Но ако при туй падане се случи така, че условията, при които падате, са лоши, вие може да се контузите. Казвам, това е една обстановка. Често и в психическия свят стават тия промени, които стават и в действителния живот. Което става във физическия свят, става и в психическия свят, в идейния свят, и в чувствата на човека става същото.

Та всеки един от вас трябва да се стреми да обясни отношенията, в които се намира. Сега вие се намирате при известно положение. Най-първо ставате и казвате така: „Живот.“ Най-важен е слогът ЖИ, после иде ВО и накрая Т. Най-важно е ЖИ, след това иде Я (ям) или ia, М. Тогава казваме тъй ЖИia, от което е произлязло „живувам“, „живея“, най-после казва Т. Това значи – за резултата не питай. Сега вас ви е смешно, но тия ЖИ и ia показват, че нещата стават отблизо, а когато кажеш Т, от това нищо не чуваш. Защо? Защото е далече. Това е краят. Казвам, тия букви са безгласни. Всяко нещо, което е далече,

все е безгласно. ЖИ е идейно, но като дойде краят – Т, нищо не се чува.

Казвам, ти започваш с един импулс в живота, но дойдат спирачки. Спирачки има навсякъде. Спирачки има и у богатите, и у учените, и у младите, и у старите – навсякъде. Спирачките аз ги наричам, това са препятствията. Те могат да бъдат съществени и несъществени. После може една спирачка да е турена навреме и не навреме. Най-първо, щом се яви в живота ви известно препятствие, вижте най-първо вашата спирачка, която ви спъва, има ли си мястото, или не. Ако няма, какво трябва да направите? С, какво е за музиканта в дадения случай спрямо концерта? Една спирачка. Значи едно отклонение от живота в друго направление. Той казва: „Защо ще ходя там да свиря на тези-на онези, да ставам посмешище? Да свиря на тези хора, да ми плащат. Сега съм сигурен, искам да бъда свободен, не искам да свиря там и да съм ангажиран с такива импресарии. Защо ще се завързвам, свободен ще бъда.

Питам, този музикант, който е приел 10 милиона долари наследство, свободен ли е? Не е свободен. Той е свободен отвън от импресарио, но у него отвътре се явяват други импресарии. Като се научат тези апаши, че той станал богат, вече по няколко импресарии го заобикалят. Impre, значи искат да се наложат. И ти от такива не можеш да избягаш. Този, който има 10 милиона долари, ще има най-малко десет импресарии наоколо. А ако той дойде тук на концерта да свири, поне ще бъде свободен, че може да свири. А другояче всеки ще се интересува от парите му в банката.

Но всеки ще се научи, този пак ще се научи, но по друг начин. Питам, кое положение е по-хубаво, с десетте милиона долари или по-рано? По външната обстановка на къщата – с десетте милиона долари отвънка

обстановката е по-добра. Къщата му, автомобилът, аеропланът му, приятелите, но вътре той не е свободен по отношение на изкуството и той трябва да окачи музиката на гвоздея. Цигулката вече не пее и цигулката му изпитва голяма тъга. Ако тази цигулка е сгодена за този виртуоз, тя ще каже: „Защо моят възлюбен не иде, не ме хваща, защо не се явява?“ Какво ще кажете на тази възлюбена? Първият път ще кажете, че дядото на виртуоза умрял и той отишъл да го погребе. Но минават се месец-два, и тя пита за колко дена става погребението? Хубаво, погребението става за ден, два, три, четири. Но и след три месеца той не идва. Какво ще кажете тогава? Значи парите стават едно препятствие вътре.

Питам, сега между тия десет милиона долари и цигулката има ли някакво съотношение? Превръщане може ли да стане? Може. Превърнете парите в една разумна сила. В дадения случай парите са едно условие, необходимо за живота. Златото е една необходимост вътре в жизненото или астралното тяло, или в менталното тяло на човека. Златото е една необходимост за проявата на неговата мисъл. И за чувствата на човека златото на човека е една необходимост. Но туй злато е едно натрупване излишно за физическия свят и вие не можете да намерите нито един богат човек, откак свят светува, и да е доволен. Всички хора, които се стремят към богатство, все са недоволни. Няма нито един богат човек, който и да е той, който да е доволен от своето богатство. На десет милиона бедни хора все ще намерите един, който да е доволен от сиромашията си. Но на десет милиона богати хора няма да намерите нито един, който да е доволен от богатството си. Привидно той може да каже, че е доволен, но вътре в себе си той не е доволен. Всички богати хора имат една неизцерима болест. И щом. дойде богатството, дойде и тази болест. Щом дойде тази болест, аз я наричам проказа на парите. И ще забележите тази проказа в какво седи: щом цигуларят е получил тия пари, той не му

се свири вече. Ако е бил набожен и е обичал да се моли, като дойдат парите, той ще се съблече, ще се облегне, вече не иска да се моли. Ако е някой учен философ, ще каже – не трябва да се пише. Всичко се изменя. Има едно изменение на условията. Днес се моли, утре се моли и не обича вече да се моли, полегне си. Казва: „То и без перце може.“ И ако отиде някъде, ще каже: „Ще чакаш да дойде онзи автомобил.“ И после ще седне той тъй, че да му е по-удобно, по-мекичко. И вкъщи, и вън от къщи той става по-муден в своите действия. И ще видиш този човек, който е бил по-сръчен в своите действия, сега, като го е хванала болестта, той върви по-тежко, по-бавно. Болно състояние е това. И ще видите и сиромаха. Той като ходи, крачи тъй – тъп-тъп-тъп, бърза-бърза. И той е болен. Та и в голямата сиромашия, и там има една болест.

Та казвам, две болести има в света, от които трябва да се пазите. В богатството има една болест, и в сиромашията има друга болест. Та казвам, да дойдем до онова богатство, дето тази болест я няма, и да дойдем до онази сиромашия, дето тази болест я няма. Ние сме за туй богатство и за тази сиромашия, в които няма никаква болест. Богатство без болест и сиромашия без болест. Та сега във философията на живота имате да разрешавате един вътрешен закон, т.е. имате да разрешите едно вътрешно състояние, да можете да разпознавате тия вътрешни, истински, състояния, които са необходими за човека. Всяка една истинска мисъл и всяко едно истинско чувство, в колкото и малки размери да е, това съставлява един градивен материал, с който ще се поддържат условията на вашия бъдещ живот. Дали съзнавате това, или не, но всички вие ще кажете: „Как сме се намерили в тия лоши условия?“ Но тия лоши условия дойдоха за вас. И това не е от сегашния ви живот.

От миналото е това, от вашето намерение, от незнанието ви. И сега всички хора един от друг се учат, и това е привидно.

За пример ученикът гледа от професора си. Той мисли, че професорът му знае всичко. Колко знае един професор. Най-красноречивият човек в света колко думи знае. Само двама души зная – единият Омир и след туй Шекспир, които в речта си са били най-богати. За единия казват, че употребявал 40 хиляди думи. Това трябва да се провери дали е вярно, а за другия казват, че употребявал 15 хиляди думи. Богати по отношение на другите хора. Но един Шекспир и един Омир с 40 хиляди думи имат ли всички думи, с които могат да се опишат потънкостите на човешката душа? Нямат. И следователно много състояния остават неописани. Има много състояния у нас, които не можем да изразим.

Например, ако вземем най-простата формула А+В = С. Ако тази формула я развиете във всичките ѝ отношения и в четирите свята – А+В = С на физическото поле, A_1 +B_1 = C_1 в астралния свят, A_2+B_2 = C_2 в умствения свят, ако тази формула вие я развиете като емблема, какви ще бъдат отношенията? Да кажем, А+В, това са две реки, които се съединяват и образуват една по-голяма рекичка. Добре, А+В, това са два извора, които се съединяват и образуват по голяма рекичка С. Това могат и да са двама професори, които се съединяват и правят своите научни изследвания. Това могат и да са двама проповедници и т.н. Има ред положения и отношения, които можете да съпоставяте. Има един начин, по който можете да знаете резултатите. Тази е най-простата формула, която можете да имате.

В дадения случай имаме думите СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ. Че вие се намирате в това положение, в него живеете. Питате какво значи това „жia“ и след време е станало живот на български, а „ia“ е станало ядене, ям. Животът е един резултат на едно усилие В далечното минало. И сега това е станало живот. Едно време не е било живот, а е било нещо друго. Я ми кажете какво е било? После „iam“ никога не е било ям, сега е станало ям.

Та казвам, това са сега резултати, с които ние разполагаме сега. Ние сега дъвчем тази храна, затова си има причини. Вие сега казвате: „Аз ям“, но трябва да намерите дълбоките причини на яденето. Когато имаш оставени от дядо си стотина-двеста каси, какво правите? Ти отиваш, отваряш едната каса, разбъркваш я, оставиш касата навънка, отиваш при втората, разбуташ и нея, така разбъркаш всички каси и торби. Дядо ти оставил нещо. Че не е ли това ядене. Вземаш една кокошка. Това е една каса, опечеш я, извадиш от торбата какво има, дъвчеш и като отвориш всичките каси, сортираш ги. Какво е сортиране? Вземаш от едната каса, туряш в другата каса и след като си изял едната кокошка, тя си е оставила своята енергия и ти напишеш едно стихотворение или едно философско съчинение. И най-после станеш един орач, впрегнеш воловете си и хайде на нивата, изореш я и т.н. Та всеки един от начините на яденето ще произведе своите мисли.

Ние идваме до такива заключения, които могат да се нарекат абсурдни. Днес на обяд, като ще ядете, вие разрешавате една задача, която сте я мислили преди десет хиляди години. Преди десет хиляди години вие сте разрешили една задача и днес на обяд тази задача пак ще се поднови във вашия ум. Казвате: „Каква ще бъде тази задача?“ Тогава аз ви казвам, наблюдавайте днес на обяд, като вземете лъжицата или хляба, каквото вземете най-първо – хапка може да бъде или каквото ще ядете, и забележете, наблюдавайте каква мисъл ще ви дойде. Та направете това, колкото от вас сте готови. И втория път ще изнесеше опиша си. Няма нищо. Ще изнесете мисълта, която би е дошла, при първото взимане вече на обяд. Тъй както един учен, като намери един скъпоценен камък или някое друго камъче, като е ходил на разходка, тъй и вие ще донесете едно камъче от този обяд. Това ще бъде един скъпоценен камък. На някои от вас може да ви дойде една мисъл, пък на някои от вас нищо може да не им дойде. Някой, като

вземе първата хапка, може да му дойде мисълта, какво ядене ще има втория път. Друг, като вземе първата хапка, може да помисли: „Я да съм сега в някой ресторант, тук обстановката е много бедна.“ Трети може да помисли: „Да съм сега при някой от приятелите си.“ Все така на някой от вас, ако му дойде една посторонна мисъл, ще бъде интересно.

Направете това, да видим на колко от вас ще им дойде наум да схванат и да изнесат тази особената мисъл, която е била преди десет хиляди години. Вие можете да кажете: „Какво ни интересува нас една мисъл отпреди 10 хиляди години, не ни интересува.“ Но питам тогава, онези, които търсят скъпоценни камъни, какво ги интересува, че някой камък преди толкова милиони години е бил заровен в някоя област на земята? И какво го интересува да извади този скъпоценен камък от земята?

Та казвам, за вашите скъпоценности се образува пазар отвънка. Ако ги изнесете, може да ги продадете. А щом ги продадете, ще има и за вас една малка печалба. А щом изнесете една мисъл от вашето минало, вие ще се ползвате, ще я видите и ще увеличите вашия ум с едно богатство. Да мислите, това са все мисли, които ви идват, за разсъждение. Вие казвате: „Празна работа е това.“ Не, това е едно хипнотично състояние. Всяка една мисъл, която може да ви подтикне да мислите, това е едно състояние на един по-висш свят, към който човек трябва да се стреми в живота. Все човек от своето минало трябва да върви по-нагоре и по-нагоре. Ако един човек не прекрачи малко в живота си, ако той мисли само за своя живот, че животът се разбира и за всички. Животът е един израз на всички същества.

Следователно аз участвам в този живот и все ще има нещо, което да ме разтърси. Ние не можем да не живеем, защото, ако се откажем да живеем, ще умрем. После и за яденето. Всички същества ядат и ако се откажеш да ядеш, ще загубиш своята сила. Що е яденето? Кое е

равносилното, когато човек мисли? Какъв процес е той? Защото при отказването да ядеш какво се случва? Човек изгубва своята сила. При отказването човек да мисли какво се случва? Пак имаме същите аналогични прояви. Щом човек не мисли, той става дрехъл. И ако имате да измерите неговите сили, ще видите, че когато той не яде, той губи и когато не мисли, той пак губи. Когато човек мисли, той придобива и когато яде, той пак придобива. Има паралел между мисленето и яденето. Та, когато ядеш, веднага ще съпоставиш и другия процес – ти трябва да мислиш. А щом мислиш, непременно ще поставиш и процеса, че трябва да ядеш. Щом правилно ядеш, и правилно ще мислиш. И щом правилно мислиш, правилно ще ядеш. Та процесите в природата вървят паралелно.

Има известни процеси, които вървят паралелно. Много пъти хората не теглят паралел между нещата и вследствие на това ние страдаме. Страданието произтича от това, че на правата мисъл не поставяш правото ядене. Не поставяш правилен паралел между нещата, а поставяш друго едно отношение. Тогава веднага ще се яви една вътрешна дисхармония. Например ти казваш: „Може човек да мисли и без да яде." Или ако кажеш: „Може човек да яде и без да мисли." И двете заключения са криви. Не можеш да имаш горение, без да имаш въглища, да принасяш и да туряш. Горението зависи от материалите, които имаш и които туряш.

Горението е постоянно превръщане на известни материали. Ако тия материали не се превръщат, горение не може да стане. Горението в дадения случай е превръщане на известни сили от едно състояние в друго.

Сега каква музика бихте турили на тези думи: СИ, СУ, СЕ, МЕ, ХЕР, ИНЗИ? Какво значат те? Като ги изпеете, аз ще ви дам едно изяснение. Не знаете ли какво значи СИ? Ти си. СУ на турски значи

вода. СЕ на български какво е? СЕ (все) ти ли ще се намериш... Иде МЕ, СЕ МЕ, семе. Ти СИ вода и на тебе трябва СЕМЕ.

Идеята е скрита. Всички неща, които са скрити, все имат особени слогове. И слоговете не са поставени в един естествен ред на нещата. Те са поставени в една гама, природна гама. И тя си има тон, а този тон е този. (*Учителят пее тихо и свободно.*) Да пееш без усилие, това е естествено. (*Учителят пее силно думите.*) Можеш да пееш без усилие, обаче, ако измениш тази гама, ще се измени туй отношение на звуковете в гамата „си". Кажете сега кой беше първият тон? Във философията има една естествена музика. Туй, което ви пея аз, то не е музика, то е само тониране. Най-първо и<де тонирането. Едно вътрешно тониране е това, докато ти се освободиш, да станеш съвършено свободен. В пеенето ти се подигаш и се отвличаш в един свят отдалечен от окръжаващите предмети. Ти се пренасяш и като пееш, ти си доволен от себе си, както един човек, който, като види една хубава обстановка в природата, той се въодушевлява и казва: „Хубаво е тук, поетично е да се гледа." Така като си попееш, вече туй пеене не си го създал ти, то си иде по един естествен начин само в тебе. Не да те заставят да пееш, но когато ти си един отглас на пеенето, ти пееш, и сам се чудиш, казваш: „Как тъй да пея, чудно нещо. Досега никога не съм пял тъй хубаво."

Така и някой път добиваш отглас на мисълта или отглас на доброто. Тъй, без ни най-малко съпротивление, веднага вземаш участие в общата Божествена идея или мисъл. Това е най-красивото в света. В дадения случай това е една музика. И в природата има една такава хубава песен. Астрономите са чували тази песен на небесните тела. Ти, без да подозираш, тия тела пеят. И каква песен пеят. Обаче при това тържество, което има на небето, хората седят тук и казват – животът няма смисъл. Всички горе пеят и тържествуват, а хората тук се измъчват.

Изпейте сега туй, което аз изпях. Е, не можете да го изпеете. Защо? Трябва да сте на същото място, на което съм аз. Като го изкачите, ще го изпеете хубаво. Но и това е хубаво. Та човек никога да не казва: „Аз не мога да го направя." За всяка мисъл, за всяка идея, за всяко творчество си има специфично място в природата. Като се поставят нещата на туй място, те стават достъпни и лесни. Щом не съпоставяш нещата, те имат голямо съпротивление и стават трудно. Та затова именно, като мислиш или действаш, трябва да избираш посоката на своето движение. За туй се казва мисли по-напред или първо почувствай. Искаш да идеш на работа, по-напред трябва да помислиш. В колко часа отиват чиновниците на работа сега? (*В 8 часа.*)

Сега запомнете. Днешното ядене, като седнете за обяд, ще наблюдавате мисълта си, коя мисъл ще схванете или коя мисъл ще ви дойде наум. И втория път ще имаме продължение на тази лекция и общ разбор.

Тайна молитва

(*Учителят вдигна дясната си ръка, ние левите и излезе.*)

Единадесета лекция на Младежкия окултен клас 22 ноември 1929 г., петък, 6-7.18 часа, София – Изгрев.

ПРИРОДНИ ГАМИ В ЖИВОТА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ И РАЗБОР)

Тайна молитва

Нали казахме, че ще имаме продължение и разбор тази лекция.

Има една философия, аз я наричам природна философия. Щом дойдете бие до природната философия, трябва да се освободите от всички дрипели, които досега сте събрали. Дрипели аз наричам – ти си едно дете, расло си, докато си станал един момък на 21 години, ти си съдрал 21 чифта дрехи, гащи, палта, навсякъде съдрани, на лакътя съдрано, оттук протрито, оттам протрито, тъй че ти имаш окачени все съдрани дрехи, 21 чифта обуща, все съдрани. Най-първо си имал малки обуща, после по-големи и по-големи и т.н. Сега, когато казвам, че трябва да се освободите от всичките си дрипи, те не са създадени по ваш вкус. Каквото е обичала майка ти, баща ти, дядо ти, все по техен вкус е било.

Та казвам, ако ти искаш да прогресираш, ти трябва да се освободиш от тази идея вътре. Онова, което осмисля живота, това е новото. Не е старата храна, как си ял, но новият плод, който е слязъл от крушата, той е най-важният. Не е сегашното ядене, което ще имате и което няма да ви дадат – и да искате, няма да ви го дадат. Днес готвачите и фурнаджиите са направили стачка. Нали шест дена като работят, имат право да си починат един ден. Та казвам, в тази природна философия има едно изяснение за живота. Ние говорим за сегашната култура на живота. Хубаво. Култура винаги разбира една права линия. Правата линия аз считам винаги почвата. За да имаш култура, трябва да имаш почва, където да сееш. Нали казват – той има култура. От какво? Култура от растения. От ябълки може да има

култура, може да има култура от животни. Имаме култура от ябълки, круши, лозови пръчки. После има култура от разни птици, птицевъдство, хубави петли, кокошки – разни чешити породисти. Има култури от разни прасета, от тия хубавите сръбските с големите уши. Култура от добитък, волове, биволи и т.н. И най-после имаме култура от хора чешити. Т.е. като се каже наука на хората, разбира се една учена култура, морална култура и най-после имаме култура на семейния живот, или можем да кажем още разработване на нашите чувства, мисли и действия. Защото мислите, чувствата и действията така се посаждат, че се култивират. И за да се реализира каквато и да е мисъл, тя си има определено време. В природата, за да опознаете живота на чесъна, колко време му взема? Защото има и култура от чесън, имате зимен чесън, имате и летен чесън. След четири-пет месеца имате вече чесъна израснал. Имате култура от лозови пръчки. Там се изискват три години, за да имате плод. Ябълковите дървета, и те изискват известно време.

Та трябва да изучавате свойствата на дърветата, на предметите, да знаете за колко време се развиват. И най-после човешките чувства, желания и мисли – и у тях има разнородство, и те имат нужда от известно време, за да се развият. Най-благородните мисли и желания изискват дълъг период, за да се реализират. Ако вие нямате тази истинска философия, вие ще дойдете до едно вътрешно стеснение. Имате известно желание, искате да станете поет, философ, музикант, че това не е тъй лесна работа. Да станеш философ, това значи да събереш знания из философията на хиляди поколения от миналото, да направите един пълен извод, а не само да ги държите като една изложба, философията е един синтез на самия живот. Причини и последствия, това е философия. Затова е казано философия на историята, философия на науката, философия на живота на хората. Не е само за да знае науката и причините, но да извадиш известен

метод, за да се поправи известно отклонение на известно поколение. И в изкуството, и там има известна философия. Нещо, което ти изработиш, трябва ти сам да го цениш. Не очаквай други да те ценят. Най-първо ти се оцени като човек. Ти сам си направи една оценка. Всеки човек има нещо у себе си, което сам трябва да оцени. И ако човек не може да цени себе си, той не може да цени и другите. Пък и не трябва човек да се преценява. Някой път си туриш една по-голяма цена, но на пазара не ти я дават. В турско време във Варненско има едно село Хайдърджа, сега е село Николаевка. Ако иде някой да си купи масло от селото, ще му искат 4-5 лева. Казват: „Много е скъпо." Но той не ти дава маслото в селото. Ти му даваш 5 лева, той не го дава. Той ще тръгне от селото, ще пътува пет часа, ще иде в града и ще го продаде за 2 лева и половина. А там ти му даваш 25 гроша, не ти го дава. Той ще иде в града, ще съдере едни цървули и ще го продаде за 2 лева и половина, ще се върне и ще каже: „Евтино го продадох."

Питам, защо този културен селянин не иска да продаде маслото в селото за 5 лева, а в града го продава за 2 лева и половина. Някой път селяните са много упорити. Той ще занесе стоката си в града, ще я върне в селото, и пак ще я занесе в града. Така два-три пъти ще върне стоката в село, няма да я продаде. Питам, защо той ще носи маслото три пъти в града и ще го връща в село? Казва, човек трябва да устоява на своята идея. Хубаво, той три пъти носи и връща маслото.

Какво спечели? В него няма никаква философия, в него има просто едно желание да спечели повече. За да спечели, маслото му трябва да има добър пазар, да бъде хубаво и да има добри консуматори. Някой път маслото е хубаво стопено, но е седяло цял месец и е малко гангренясало. Тогава се е считало за грях да се яде прясно масло. Само децата го ядяха, а възрастните го ядяха топено.

Прясното масло нетопено сито не държи, а топеното сито държи. Това подразбира българинът, че нетопеното масло сито не държало.

Има една философия, според която трябва да се прави вътрешен разбор на нещата. Казвате: „Аз искам да бъда красив.“ Но външната форма трябва да съдържа нещо. Какви са качествата на красотата? Тя има външни качества. Например красивото лице, онзи, който е красив, има повече влияние, повече кредит има. Кои са съществените качества на красивия човек? На първо място красивият човек трябва да бъде умен, добър и характерен човек. Тогава неговата красота, която има, ще има цена. А ако той не е умен, красотата му ще стане играчка, пак ще я използват хората, но от тази красота той няма да има никакви постижения, защото красотата сама по себе си е една сила. А ако ти не си умен, не можеш да използваш тази красота или тази сила. Да допуснем, някой иска да бъде силен. Кои качества трябва да бъдат качествата на силата? Ти трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и каквото кажеш, трябва да го направиш. Това е силният човек. Във вас трябва да има един синтетически ум, да знаете за произхода на нещата.

Сега какво означава това? От чисто геометрическо гледище това е един ъгъл. От гледище на писмеността у българите това е буквата „л“. Как е произлязло „л“-то? Горе имате един връх, една канара, а долу имате един извор. На български с „л“ се пише „любов“, но има и обратно. В западната култура какво означава тази буква? („В“) Тогава в „м“-то имаме две планински вериги, две канари на известно разстояние. И имате и два планински извора. Какво се образува от извора? Една река. Ако не беше реката Нил, не можеше да се минава

за Египет. Следователно реката Нил създаде египетската култура. Сега ако във вас няма една велика мисъл, която да излиза от един център, но не мисъл, която вие можете да създадете... Някой казва – един човек може да създаде култура. Не. Той не може да създаде нищо. Даже съвременните хора не са създали нищо. Нито един народ може да създаде нещо, нито цялото човечество. Човекът, народът, цялото човечество, това са проводници на известни енергии на онази живата природа, те са изразители на нейните мисли. И действително, доколкото един човек е изразител на онази мисъл на природата, на народа и на човечеството, дотолкова могат да се реализират всичките негови копнежи. И следователно всяко едно наше отклонение от онзи истинския път, от онази истинска философия на живата природа – колкото повече се отклоняваме, толкова повече си създаваме неприятности в живота.

Питам, ако едно дете, което се е разсърдило и върви в разрез с волята на майка си и баща си, какво ще постигне? Даже да допуснем, че е красиво, умно. Нека е даровито, пращат го в университета. То казва: „Аз не искам да се уча, аз сам мога да се науча." Искат да го научат да свири, казва: „Аз сам мога." Пращат го да рисува, казва: „Няма нужда." Пращат го в село да пасе овцете, казва: „Аз овчар няма да ставам. И без овчарлък може." Бакалин да стане. „Аз бакалин не ставам, да си губя времето." И целия ден детето ходи, играе или на ашици, или на такива пръчици, на джелик. Туй дете като играе на джелик с пръчицата, това е един закон, туй дете не разбира, че този джелик, това е магическата пръчица. Този джелик, който то подхвърля отдолу, има си философия. Туй дете преждевременно е станало маг. Детето е още на пет години, още не знае да си опасва гащите, а играе с джеликовата пръчица. Казва: „Аз всичко мога да направя, маг ще стана." Но в края на краищата то става говедарин. Това значи да учиш наука, и да не разбираш нещата.

Та и вие – ако не знаете какво значи културата, не само да я определите словесно. Щом говорим за култура, ние подразбираме дадени условия, при които човек може правилно да постигне всичките свои желания. Така определям аз културата. Ако ти не разбираш това, ще мислиш, че културата, това са дадени условия, при които можеш да живееш и да се удоволстваш. Или още казано, дадени условия, при които ти можеш да фалираш. При сегашните условия се явява една вътрешна борба, вие сега се учите, свършвате най-първо отделенията, гимназия и най-после свършвате университет и се готвите за някаква професия. Или може да вземете някоя от свободните професии. Някой от вас ще постигне нещо, ще стане чиновник. Друг и чиновник няма да стане, ще стане земеделец. И в края на краищата вие остарявате, ставате на 50-60 години и умирате като пенсионер, ако ви пенсионират, а някои от вас умират като земеделци, лекари.

Питам, ти като умреш като пенсионер, професор, свещеник, проповедник или лекар или ако умреш като някой земеделец непенсиониран и ти направят паметник, питам, какво се постига? Какви са постиженията, ако ти си пенсиониран или непенсиониран? Постиженията са, че онзи, който се е пенсионирал, не се е трудил много. Все таки е очаквал да му дадат малко водица. Единият живее с вярата на установения ред и порядък на света, все таки отнякъде ще дойде нещо и той е спокоен, а другият не може да разчита на народа, а разчита на някаква си идея, на Господа разчита. Но той все повече се безпокои. Единият е по-фасонлия, има фасон, че той е почитан, а другия като го гледат, казват – този човек не може да постигне нищо. Той не е пенсиониран. Този е установеният ред на нещата.

Питам, колко хора има в света, които са установени и пенсионирани? Защото онези животни, които са пенсионирани, хората въобще обичат пенсионираните животни, щом едно животно е

пенсионирано, то е добре угоено и него го водят на касапницата и го заколват. А щом едно животно не е пенсионирано, те го оставят настрани. Щом едно дърво е пенсионирано, значи има приход, веднага туй дърво го заградят, пенсионират го, оберат го. Питам, ако тебе всяка година те пенсионират отвънка, ти какво печелиш? Прочуваш се, почват хората да правят породисти ябълки, по един килограм ябълката и всички вестници пишат, че еди-коя си ябълка е хубава. Питам, какво се ползва тя, че целият свят пише за нейните породисти ябълки? Това не е за обезсърчение. Ще кажете: „Как трябва да се живее?“ Трябва да знаем да правим добър извод на нещата в света. Ти се раждаш и трябва да имаш една определена идея, какво можеш да постигнеш. Като ябълка какво можеш да постигнеш? Да раждаш големи плодове. Като един вол какво можеш да постигнеш? Да имаш хубави рога, здрави мускули, да можеш да работиш. И след като си работил толкова години, какво си достигнал? Какво ще добиеш? Аз тегля същия паралел. Ти си един богат търговец, хванат те и ти наложат един голям дълг, станеш гарант за 20 хиляди лева. И ти през целия живот все изплащаш. Ял-не ял, ти все изплащаш. И 20 години след като изплатиш този дълг, какво си спечелил? Казват ти: „Трябва да платиш.“ А онзи, за когото си станал гарант, не иска да знае, казва: „Той има, нека плаща.“ Даже не иска да знае за тебе, че ти страдаш. Казва: „Хубаво, че го хванах, той е мазничък, нека плаща.“

Питам, след като си платите тия 20 хиляди лева и си заминеше за другия свят, какво сте спечелили? Ще дойдат тебе да утешават, че за онзи свят си спечелил. Може да си спечелил за онзи свят, а може и нищо да не си спечелил. Сега, ако някой каже, че той е спечелил за онзи свят, ти черно на бяло имаш ли? Тогава няма ли да се намерите в положението на онзи шоп, който е продавал своето масло скъпо, но из пътя отиват двама апаша, пазарят маслото, дават му една трета от парите и една забележка на шопа, че да иде той при еди-кой си

свещеник, той ще доплати. Шопът повярвал това, дава маслото и отива. Към село Княжево е било това и дава книжката на попа. А в книжката пише: „Дядо попе, този човек е малко болен, чети му една молитва и затова ви плащаме 30 лева.“ Шопът пита попа: „Прочете ли, дядо попе?“ Четох. Завежда го той в църквата, турга си епитрахила и чете. Онези апаши задигнаха маслото, в ума на шопа е да си вземе парите. В ума на свещеника е, като му чете, да се излекува. Шопът казва: „Слушай, дядо попе, тази работа с четене не става, ами си плати. Ще прочета още малко.“ „Добре, можеш да четеш още.“ После казва: „Тази работа няма да стане, трябва да платиш.“

Та казвам, ние, съвременните хора, се намираме точно в положението на този шоп. Тебе ти четат на главата отгоре, ти усещаш – с четене тази работа няма да стане. И с туй разбиране, което имаме за живота, няма да стане. За пример вие, младите, какво мислите да постигнете? Питат сега, какъв е онзи свят? Не знаем има ли живот, или няма след смъртта. Бог знае. Тази идея поне за вас трябва да е ясна. Това е най-реалното нещо. Че онзи свят, това е този свят, в който живеем. Та вашите чувства кой ги е видял досега? Та и вашата мисъл, с която вие живеете, кой я е видял? Ще кажете – вие. Ами вашите постъпки кой е видял? Та и външната форма на вашите постъпки кой е видял? Че вие всички живеете в онзи свят, света на невидимото. Вие имате някаква фантастична мисъл. Ще кажете вие – любов. Кой е видял любовта? Позачервило се лицето или станало по-деликатно, и кажат – влюбил се той.

Та що е духовният живот? Туй, в което сега живееш, то е духовният живот. Защото, ако твоите мисли не се въплътят в твоя живот, какво ще разберете? Та затова именно казвам, реалното, това е онзи свят. А този свят е само форма на онзи свят. Вие искате да излезете от този физически свят. Вие считате, като че има една граница някъде и се намирате като пред едно перде и мислите, че

като се вдигне това перде, ще видите онзи свят. Онези хора в онзи свят са много културни, вие искате да идете в онзи свят. Ако един вол пожелае да влезе в културата на хората, да влезе в училището на хората – представете си най-хубавия вол, един млад момък и този вол иска да следва, кой професор ще го приеме? И да покаже акредитивните си писма и да каже: „Господин професоре, аз искам да следвам“, кой би го приел? Всички вие имате едни възгледи. Тия възгледи, с които сега живеете, имат валидност само тук, върху почвата, на която сега живеете. И ако вие минете при други условия, туй, което сега знаете, там няма да ви бъде потребно. Туй знание, което сега имате, няма да ви помогне. И вие ще се намерите в положението на онзи английски лорд, който отишъл да направи едно корабосветно пътешествие с дъщеря си, но случва се тъй, че корабът се разрушава и те със слугата си били изхвърлени на един остров. Там слугата станал господар, а той и дъщеря му станали слуги. Десет години лордът и дъщеря му работили, а слугата ги учил. След като се върнали в Англия, дъщерята и лордът пак вземат първото си положение, а слугата станал пак слуга.

Всинца трябва да имате нещо реално в себе си. Едно убеждение, върху което да почива целият ваш живот. И задавали ли сте си вие въпроса, какъв съм аз като човек? Какъв съм аз всъщност? Като умра, къде ще ида? Ами ако обеднея, къде ще ида? Какво ще стане? Вземи предвид всичките положения: ако стана богат, ако стана милионер, ако стана философ, музикант, какъв ще бъда аз? И при всички тия положения не трябва да се изменяш, философ ли си, философ трябва да бъдеш. Музикант ли си, музикант трябва да бъдеш. При каквито и положения и да бъдеш, в тебе трябва да остане туй реалното, на което всякога да разчиташ. Защото знанието в дадения случай, то е една дреха, с която човек трябва да се облече. Ако вие дойдете след хиляди

години на земята, от сегашното знание, от сегашната култура, от навиците на хората вие ще намерите толкова малко.

Питам, какво ще се ползвате, ако дойдете след хиляда години със сегашното разбиране и култура, какво ще се ползвате? Представете си, един български гъдуларин отиде в Европа със своята гъдулка, със сегашното свирене и със своята българска песен и там даде концерт на съвременните музикални общества? Питам, как ще го посрещнат? Мислите ли, че ако той пее от обикновените песни, че европейците ще се възхитят? Те ще кажат – народните български песни са неразбрани песни, неразбрана музика. Тя е частична музика и произтича от останали религиозни песни, от една стара култура. Ако вие вземете едно парче от Бах, а то всъщност представлява цяло едно парче. Вземете българската народна песен „Стоян мами си думаше“. Е, какво си думал? Докога мами, аз момък ще ходя? Но това е една религиозна песен, внесена в живота. Това е една религиозна песен, а българите са я взели. Но след като Стоян се ожени, пита майка си: „Докога ще ходя?“ Докато той е момък, той е спретнат, калпакът му е закривен, цървулите са завити с бели навои, мустачките наредени и когато майката разреши въпроса, че Стоян няма все да ходи и след като Стоян се ожени, цървулите не са тъй навити, калпакът не е накривен. И той намира едно противоречие между младия живот на свободата и сегашния. И той не може да изрази туй противоречие. Той се намира на едно противоречие със себе си и казва – животът е такъв, неразбран е животът. Жената това-онова и му казват – всички жени са все усойници, но по-малко хапе. Утешават го. Жената е усойница, а мъжът е усойник. Това не е никаква философия. Тази дума „усойница“ не разрешава въпроса. И той е усойник. Те казват: „Ти го хващай близо до главата, да не те хапе.“ С това не е разрешена никаква философия. Казвате, да повярва в Бога. Защо да повярва? Казват, ако има Господ, човек губи ли нещо? Значи печели. Пък ако

няма Господ, той пак не губи. А ако има Господ, той ще спечели. Че ако аз живея, че после изгубя живота си, не е ли това загуба? Защо ще вярвам аз, че ще умра? Ако всичко това, което аз съм спечелил и го изгубя, не е ли това загуба? Загуба е. И затова те поддържат. Ако ти вярваш и има Господ, добре е, ти ще спечелиш. Пък ако няма Господ, ти пак нищо няма да загубиш. А някой път ще изгубиш толкова, колкото ще спечелиш, философията не се разрешава така, има ли Господ, или няма. Това е една математическа задача. И как ще я поставите вие от причини към последствията.

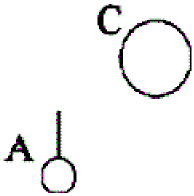

Питам, това семе А без слънце може ли да излезе навън и да порасне? Или другояче казано, земята без слънцето би ли влязла в някоя система? Следователно за живота на земята ние вземаме слънцето. И за появяването на който и да е живот, тъй както ние съществуваме, то си има една първична причина и ние, които живеем на тази земя, мязаме донякъде на тази първична причина. Но това е за онези, които разбират. Това е философия. Че съществува Бог, най-голямото д доказателство си ти. И ако ти сам не повярваш, никаква друга философия не е в състояние да те убеди. Защото, ако може някой да те убеди, друг ще може да те разубеди. Туй, в което хората могат да те убедят, това не е никакво убеждение. Туй, което ти носиш сам по себе си, ти можеш да го срещнеш в хиляди противоречия, но ти не можеш да се откажеш от тях. Това е истинската реалност. Реалността е да срещнеш всевъзможни препятствия. Туй, което ти препятства и което мъчнотиите не могат да сломят, това е животът. Туй, което при най-големите противоречия и мъчнотии остава, на

него ти можеш да разчиташ. А това, което може да се изглади отвсякъде, то е придобито отпосле. Значи всеки един от вас трябва да се осланя на една идея. И вие от тази идея ще започнете.

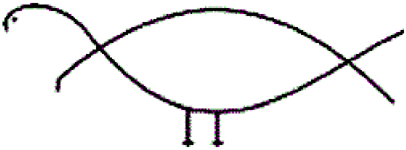

Какъв трябва да бъде досетливият човек? Да вземем пример. Кое е онова, което дава характера на тази птица? Главата и краката. Следователно на всяка идея, ако ти махнеш с ръка главата и краката, тя няма да има никакво изражение. На тази идея ти ще ѝ туриш един източник, едно начало. Туй начало няма да го търсиш у хората. Всеки един от вас може да има най-малкия опит. Бог не е една реалност недостъпна, тя е достъпна и всеки един от вас може да има най-микроскопическия опит. Колкото за Бога и тази идея, ти ще направиш най-малкия опит, няма да направиш най-големия опит. Като се убедиш в тази идея, ти ще поискаш в себе си един малък опит. И като ти дадат тия същества този опит, ти трябва да го туриш като една муска, от която ще зависи цялото твое щастие. И този опит трябва да го чувстваш за хиляди и хиляди години. Каквито и други доказателства да ти дадат, те спадат към друга категория.

Да допуснем следния опит. Ти си беден, не знаеш английски, но опитваш Бога. Намираш се в Англия, да кажем, ти си гладувал три дена, но най-после иде при тебе един човек, потупа те по гърба и те пита: „Говорите ли английски?“ „Българин съм.“ „Кога дойде в Англия?“ Пак казваш: „Българин съм.“ И този човек те отмине, но усеща се той, заинтересува се за вас и иска да намери един преводач, да се разбере с тебе. И намира, че ти си българин. Взима и те нагощава хубаво, дава ти средства да се върнеш в България, не те остава в Англия. Че това не е ли един опит за тебе? Кой е заставил

този англичанин да се спре при тебе в дадения случай и да ти помогне? Ако този опит не може да ти послужи като едно доказателство за тебе от Бога, ти да го приложиш в живота си като една магическа сила. Опитността на човек седи от интензивността на неговата вяра. Има само един момент, дето хората не сполучват. Той е следващият. Ти очакваш нещо, то вече приближава, остава само още един момент, но ти се усъмниш и веднага туй, което ти желаеш да получиш, то си замине и ти го загубиш, няма да го получиш. Най-малкото съмнение, и ти отлагаш реализирането на каквато и да е мисъл. Аз говоря за вътрешното съзнание. Щом ти се поколебаеш в себе си, в онзи принцип на живота, ти ще го изгубиш.

Това е така, както и онези деца, които играят на топка. Ако ти можеш, както върви топката, и ти да я хванеш, ти си спечелил топката. Ако ти я изпуснеш, ти си изгубил играта. Защото играта седи в хващането ‘ на тази топка. Също така ти можеш да се поколебаеш в науката и да я изгубиш. Дойдеш донякъде, учиш-учиш и кажеш: „Не искам да следвам повече.“ И в музиката, и в изкуството стават тия неща. От този момент зависи да се прекъсне цял ход на живота. А ако устоиш пак, от този малък момент зависи твоето повдигане. Аз мога да ви приведа и ред други такива примери, дето видни такива египетски учени са завзели едно високо положение. Хубавото на живота зависи от момента, в който ти не си се разколебал. От това зависи твоето подигане. Не да станете велики, но да постигнете копнежите си.

Та казвам, всички вие трябва да бъдете хора не на науката, но хора на убеждението. Да имате едно свещено убеждение вътре в себе си. Да знаете, че сте човек. Пита ме някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ Ела ми на гости. Е, ти какво мислиш за онзи свят? Ела да си поприказваме малко. Че онзи свят съм аз. Аз като го гощавам, като му покажа какво е услуга, това е онзи свят. Ти като идеш при ангелите,

че те постъпват както аз постъпвам. Каква е обходата на един ангел? Нали казват – а, той е отличен човек. В какво седи отличието на един човек? Най-първо, като те погледне, ще се поусмихне малко, ще ти каже една блага дума. Това е един поздрав. Ако ти идеш, как ще те посрещне един ангел? Че ти като идеш при една крава, и тя ще те посрещне по същия начин. Мен са ме посрещали кравите, тъй както хората. Кравата ще си вдигне главата, ще се приближи, като че се поусмихне малко и почне да ни ближе ръката. Тя след като е яла трева, усеща, че на моята ръка, на потта ми, има малко солчица, приятно ѝ е. Тя е дойна крава, напращяла е, казва: „Мууух, дай ми малко солчица, а ти вземи от моето мляко.“ Че тази крава иде при мене, не е да хукне да бяга, но иде близо при мене и ближе ръката ми. Че това е едно благородно чувство. Дойде един човек при нея, обезсърчил се в живота, тя казва: „Не бой се, ще се уреди работата, добър е Господ.“ Говори ти тя. Това е същото нещо, само че по друг начин. Ако ти отидеш на небето, един ангел и той ще ти каже същото нещо, ще ти каже нещо насърчително. Тогава какво излиза? От най-малките същества до човека всички постъпват по същия начин, само че размерът е различен. Как ще постъпи един ангел спрямо вас?

Сега вие като млади какво очаквате? За пример един от вас, който ви обича, каква е идеята във вашия ум? Онзи, който би обича, когото вие чакате, вие все искате да бъде или някоя княгиня, или някой княз. Такива са вашите идеи. Княгинята, това е една велика идея, възвишена и благородна. Питам тогава, как ще ви посрещнат вашият княз и вашата княгиня? Нали имате идея. Кой от вас би ми казал каква е идеята. Или другояче ще поставя въпроса. Представете си, че вие сте княз или княгиня. Как ще посрещнете този, който ви е очаквал като идеал? През всичкото време той ви е почитал. Как ще го посрещнете? Сега вас ви е срам да се изложите. Ще знаете, срам има само в престъплението. Срамът, това е едно благородно чувство. Ти се

боиш да не би да постъпиш, тъй както не трябва. Срамът е една спирачка. Срамуваш се, да не би да кажеш нещо повече. Някой път казваш: „Засрамих се, казах нещо, което не трябва.“

Та казвам, онзи който иде открай света вас да посрещне, как ще го посрещнете вие? Когато вие говорите за любовта, защо не я вземете така? Защо я взимате винаги едностранчиво, само в една форма? Представете си още любовта, че вие отивате към вашия баща. Князът, това е вашият баща. Този баща ви е пратил в странство и след десет-петнадесет години вие се връщате. Баща ви е устроил цял един пир заради вас. Или майка ви е това, или братята ви, всички, които ще ви посрещнат, са все князе. Разни форми може да вземе любовта. Не си представлявайте само тази обикновена форма на любовта. Представете си я именно в най-възвишената форма. Ако вие нямате тия възвишени идеи, защото, когато мисълта е силна, от невидимия свят тия възвишени същества поддържат тези мисли. Има един закон: ако вие влезете да изучавате окултните науки, там ще ви кажат много правила, но аз ще ви кажа едно най-елементарно правило, микроскопическо правило е то. Има и други правила – почетни са те, но са много скъпи и нищо не може да се постигне.

Любящите души в света са във връзка с невидимите същества. Щом вие имате една идея, която вие обичате и в която вие вярвате, всички тия любящи души в света идват и всеки притуря по малко, по малко като на една сватба. Всички те дават един малък подтик на вашата идея да се реализира. И когато дойдат милиони такива същества, те веднага подигат туй малкото, което е във вас. И това малкото, което е у вас, в което вие вярвате, тия любящи души ще го засилят. Те ще дойдат откъдето и да е. Ангели да са, херувими, серафими, архангели, те пътуват бързо, не им взима много време. За тях ще вземе само две секунди, те ще дойдат, ще ви видят и ще ви поздравят. Ще дойдат един, два, три, четири, пет. Ще се подигне

цялото небе, всички тия възвишени души работят с тебе, помагат ти. Че любовта, това е една колективна работа. Любовта е свещена. Но усъмниш ли се ти в това, те ще почнат да те оставят един по един и ти ще останеш сам и ще почувстваш в живота си една празнота. Тези души казват: „Поколеба се той. В голямата истина се поколеба. В голямата истина не вярва, а в малките истини, в тия дребните всички вярват."

Да вземем от съвременната наука, по какво се отличава златото от среброто? Има съществена разлика между тях. Вие разложили ли сте златото, да видите как са устроени атомите на златото, какво отношение имат? Цял живот е това. Всички тия атоми, йони, събрани в едно, те имат един живот помежду си. Цяла една особена, уредена култура е това. Те са все живи същества, разумни и резултатите на тяхната култура се нарича злато. Това, което за тях нищо не струва, като излезе, то се втвърдява, и ние го считаме за злато. В това злато има живот вътре. С хиляди и милиони същества се движат там, вътре. Те там живеят. И с хиляди години златото расте и се развива. Когато аз кажа, че трябва да имате злато, подразбирам – от тия разумните същества, които образуват златото и помагат да го имате в себе си. Това да ви бъде един подтик. И когато съвременната химия говори за елементи, подразбира тия елементи. Аз разбирам туй разумното същество в природата, на което елементите са най-външният израз.

Следователно, ако ти вярваш, че твоето тяло е разумно, че мозъкът ти е разумен, всичко, което имаш, е живо и разумно, ти ще имаш резултат. Но щом ти не вярваш, ти ще се освободиш от тия разумни същества и ние ще имаме, дето го казват, закона на умирането. И в този смисъл, както вие разбирате живота, това е една аномалия. Че ще се промени тялото ви, то е друг въпрос. Правете разлика между смърт и промяна. Аз бих желал вие, младите, да сте млади, но мнозина от вас ви виждам, че сте млади остарели. Аз

считам един човек благороден, страда той, има нещо, което не е постигнал, вътрешно страда, да каже: „Дежурен съм днес.“ Ти носиш известно страдание, чуждо е то, то не е твое. Ти по закона на симпатията носиш това страдание. Ти нито си съгрешил, нито нещо си направил, но ти го турят на гърба.

От Михалаки Георгиев има един разказ за онзи шоп, който бил в Цариград и му дали 40 дена отпуск. Казали му: „Ако не дойдеш навреме, ще те бесим.“ Той ял, пил, закъснял, ще го беси царят. Почнал да се моли на Господа да му прати едно конче, да може да стигне навреме в Цариград. Вижда той – отсреща иде един еничар. „А, – си казал – ето, кон имам.“ Обаче като приближил, този го накарал да носи едно малко конче на гърба си. Михалаки Георгиев прави извода: Господи, аз ли не можах да се помоля, или ти право не ме разбра? Този човек не е постъпил както трябва, философията, която Михалаки Георгиев дава, е едно приспособление, което няма приложение. Аз ли не можах да се помоля както трябва, или ти не ме разбра? Второто положение – Господ няма какво да разбира. Щом една молитва отива при Бога, Бог ще разбере. А щом една молитва не отиде при Бога, какво означава това? Че Бог не е разбрал? Не. Щом една твоя молитва не отива при Бога, тя не е молитва. Молитвата има само един израз. Ако е молитва, тя всякога отива при Бога. А това, което не отива при Бога, това не е молитва. Защото молитвата е един свещен акт на човешката душа. Молитвата има винаги един израз, тя няма два израза. Всички молитви отиват до Бога. Това, което е молитва, то отива до Бога. Което не е молитва, не отива до Бога. Та Михалаки Георгиев внася тези думи в устата на шопа, но това е негово разбиране. Шопът казва: „Аз ли не знаех как да ти се помоля, или ти не ме разбра.“

Питам, този турски делибашия защо е накарал този българин да носи това конче на гърба си? Всъщност не се знае дали този пример е

същински, или е една измислица. Кажете ми, този разказ на Михалаки Георгиев по същество верен ли е? Или е едно съчетание, както един художник? (*Близо е до вероятността.*) Само че този шоп, освен че няма да иде навреме, но закъснява още повече, защото носи essential кончето на гърба си и работата му се спъва. Да приложим тогава този разказ. Питам, трябваше ли този шоп да върви по този път, по който делибашията върви? Не трябваше да върви по царския път, защото всички разбойници все по царски пътища вървят. Та, като тръгнеш в живота, не вземай царския път, но вземи твоята пътека. Ти после пак ще излезеш на царския път, но позаобиколи малко. Царският път не е всякога най-спасителният. Спасителен е донякъде, но общото правило е така.

Сега тази лекция ще оставим и ще продължим следващия път. Това е само един разбор на природните положения в живота. Или разбор на първите числа от 1 до 10, после от 1 до 100. Това са неща, които вие трябва да знаете и да прилагате в живота си, понеже, ако не ги знаете, вие ще прекарате живота си, тъй както другите хора го минават. Да се прекара един план, значи да се прекара една река, от която никой да не се ползва. А закон е в природата: ако една река минава оттам, откъдето не трябва, за тази река няма бъдеще. Няма закон за нея. Тя ще пресъхне. Но ако тази река минава през една долина, която е окичена с дървета, тия дървета ще ѝ се отплатят, ще ѝ придадат притоци. А ако тази река минава през камъни, тя ще замяза на пустиня. Реката трябва да мине по своя път и местността ще ѝ се отплати. И човек трябва да прави добро. Той трябва да бъде като един извор, той не трябва да щади минаващите. Казва: „Направих една погрешка.“ Казвам, ти не се колебай. Каквото изкуство имаш, впрегни го на работа. Гледай да приложиш на твоето изкуство още нещо, за да имаш всякога общение с ония разумни души. Не се отделяй от Божествения организъм. Ти казваш: „На мен не ми е добре.“ Ти

всякога постави така: моят живот е тъй добър, както животът на всички други. Моят живот да бъде като другия и да бъде за полза на онези, които също като мене работят. И едновременно да бъде в съгласие с техния и да бъде за полза на по-долните. Тогава си във връзка с по-горестоящите от тебе разумни души. Щом се отвориш за тях, и светът ще се отвори за тебе. Законът е такъв. Цветът трябва да се отвори, и тогава слънчевите лъчи ще влязат. А щом този цвят не се отвори, какво ще стане? Няма да цъфне. А щом цъфне, той ще има плод. Тогава ще има други отношения между хубавите образи, връзка ще има.

Та вашите убеждения, които имате, са затворени. Вие имате някое благородно желание, но свиеш се тъй. Не питай какво ще стане с него. Ще се отвориш. Ама какво ще стане? Ще цъфнеш. Като цъфна? Като завържеш, ти не мисли: „Мога да окапя.“ Ще мислиш за узряването. Ти трябва да изникнеш, трябва да цъфнеш, трябва да узрееш, но и за това не мисли какво ще стане.

Като узрееш, ще влезеш в някой царски двор, на царската трапеза и там ще вкусят твоята благост. Пък ти ще кажеш: „Колко са хубави тези уста, които ме ядат.“ Че бие не сте ли влизали в устата на някой княз или на някоя княгиня? Че това е реалното. Ако ти не можеш да влезеш в устата на един княз и ако той не може да те сдъвче, какво ще опиташ тогава?

Та казвам, кое е реалното в света? Реалното не е само да започнете. В реалното има една черта, тя седи в това малкото, постепенно се разгорява, разгорява и няма край. Да кажем, това малкото семенце, като се разгорява, разгорява стане едно растение. Най-първо е тревица, после едно малко цветенце и един голям бор. Като достигне до върха си, туй растение пак се смали, стане едно животинче, една малка микроба, после пак се уголеми. Стане един копой, слон и като достигне до крайния предел, стане човек. И

човекът като дойде до края си, какво ще стане? Един ангел и т.н. Ще кажат: „Къде ще му иде краят?“ Краят му е там, където е началото му. Край и начало, това са двете точки на една реалност. Не считай краят, че е някъде далече, а началото е на друго място. Ето къде е разрешението. Ще ги съединиш, ще направиш правата линия. А правата линия е там, дето двама души могат да си подадат ръцете. А там, дето ръцете не се достигат, това е кривата линия. За мен правата линия е една мярка. Това са фокуси в живота. Като се поставиш на този фокус, всичко е възможно. И да пишеш, и да рисуваш, каквото и положение да вземеш, ти ще бъдеш разбран. Не се ли поставите на точката А, вие всякога ще бъдете чужди.

Следователно А или В, това са фокуси, точки на онова Божествено разбиране. И когато говорим за морал, разбираме правата линия или две точки, дето хората могат да се разберат. И това е приятното. Разбират се и тръгват двамата един път: един пише, един свири, но и двамата се разбират. Щом тази линия се измени, и отношенията се изменят.

Та казвам, ще дойдете до тази природна философия на линиите. Вкъщи ще си турите една права линия и ще знаеш какъв е смисълът ѝ. Ще кажеш: „Това е максимата, с която се мерят нещата.“ Аз я наричам свещената права линия в живота. А кривата линия, кръгът, наричам свещения кръг на реализирането на плодовете на правата линия. Защото, когато в тази права линия двама души се разбират, като тръгнат двамата от тия точки в друга посока, те образуват една крива линия. Това е реализирането на нещата в нашия свят. И всяка една наша мисъл образува една крива линия. И човек в себе си мяза на една елипса, която е слязла отгоре и сега върви нагоре. Щом се

съедини тази жичка, той ще тръгне за онзи свят. И тогава тази жичка, узрелият плод, елипсата се съедини и от невидимия свят го откъснат. Ще го турят в една паница. Това е човекът.

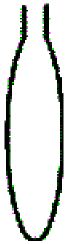

Той трябва да мяза на един плод. И Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Това е казано символически, но то съдържа една мощна идея. Една малка идея, но която се разраства. Има една идея в живота, върху която трябва да се реализират всичките ваши бъдещи копнежи за едно велико, далечно бъдеще.

Закон е: туй, което наричаме свещено, то не е отвънка, Бог не е отвънка, но онзи, на когото ние сме представители, или ние сме едно представление на неговата мисъл. В света ние сме носители на Божиите мисли. И ако ние сме верни на неговите мисли, той ще ни подкрепя. Но ако ние живеем само заради себе си, ни глас, ни слушание, и той няма да ни подкрепи.

Казваш: „Защо ще живея?“ Ще живееш за онзи, който те е създал, който те е родил. Ти можеш да бъдеш израз на Божественото. Ще работиш с чука си и ще кажеш: „Божественото работи в мене.“ Свириш, ще кажеш: „Божественото свири в мене.“ Пишеш – Божественото пише за тебе. Растеш – Божественото в тебе расте. Радостен си – Божественото в мене е радостно. Скърбиш – Божественото в мене разрешава една задача. И като дойде скръбта, със скърбите си ще играеш. Подрускай я малко на гърба си, тя ще се зарадва и вече престава да е скръб. Ако имаш десет скърби, като ги поносиш един километър на гърба си по Божественому, с това

друскане всичките скърби изчезват, и ти пак ще станеш радостен. И затова Христос казва: „Аз пак ще ви видя и вашата скръб ще се превърне на радост." Досега нищо още не сте научили. Работите съвсем се объркаха. Но моята цел е да объркам работите. Аз да ви кажа сега. От това излезе айрана, а маслото ще извадим, от него ще направим баница, точено, полято с мляко. И втория път ще дадем един банкет.

Станете сега.

Често вашите идеали мязат на моята цигулка. Аз я донесох да свиря, но не свирих. Но и цигулката ми, и тя помага за лекцията.

„Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина. И Божията любов, и Божията мъдрост и Божията истина пребъдват в нас."

Дванадесета лекция на Младежкия окултен клас 29 ноември 1929 г., петък, 6-7.25 часа, София – Изгрев.

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ РАЗБОР ВЪРХУ ПОЛОЖЕНИЯТА НА НЕЩАТА

Тайна молитва

Колко букви има в българската азбука? (*31*). Има един нов начин на разсъждение. Вие не сте обърнали внимание да проследите, и всички сте следвали по философия. Кажете ми, могат ли нещата да се увеличават и да се намаляват? (*Едно житено зърно, като се посее и израсне, то се е увеличило.*) Добре, вие казвате: „Нещата се увеличават." Но за да се увеличи това житено зърно, тази материя откъде е взета? (*От слънцето.*) Тогава, щом туй житено зърно се е увеличило, слънцето се е намалило. Щом казвате, че земята черпи сили от слънцето, тогава и аз казвам: ако житеното зърно се увеличава, слънцето се смалява. Ако това са известни хипотези, ние допущаме, че става така, а как е всъщност, ние не знаем. Сега дали всъщност житното зърно се е увеличило, това е още въпрос. И дали слънцето се смалява, и това е въпрос. Външно е така. Видимо ние виждаме, че слънцето се увеличава и смалява. Туй същото явление ние имаме и с другите предмети. Ако ние отдалечим известен предмет или го поставим на известна дистанция, при далечно разстояние, то той ще се види малък. Пък ако ние се приближаваме до предмета, ще видим, че той се увеличава. Но всъщност увеличава ли се предметът или намалява? (Не.) Тогава и при житното зърно законът е същият. Ако ние казваме – житото се увеличава, това ще бъде само една привидност. Сега тук може да има една софистика, можем да извадим логически едно криво заключение.

Но тия знания, които сега имаме, ние трябва да ги пресеем, да видим колко от тях са верни. За пример ние казваме – човек расте, а

след това казваме – той се смалява. Тогава какво разбираме ние под думата „растене“? Туй растене механическо ли е? Защото, ако е механическо, какво става? То все ще се увеличава. Да се увеличава теглото, това ли се разбира? Сега ние говорим за правата мисъл в живота. Какво разбирате вие под „правата мисъл“? Разбирате ли някое морално качество на правата мисъл?

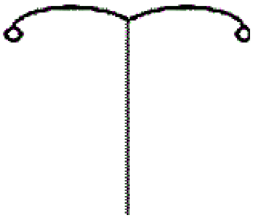

Фиг. 1

Сега, ако приложите каквато и да е малка част в блюдото от едната страна на везните, теглото ѝ ще се увеличи (Фиг. 1). Но под увеличение разбира ли се растене? Въобще какво се разбира под растене? Да ви представя туй математически. Когато между две единици, да кажем, 1 и 2, няма никаква вътрешна връзка, но те се събират, какъв е този процес? Значи, когато няма вътрешна връзка, а се събират две величини, връзката е механическа. А когато има между тях връзка, събирането е органическо. А когато има връзка, има и разбиране между двете неща, тогава имаме механическо, органическо и психологическо събиране.

Следователно, когато между два предмета няма никаква връзка и те са поставени на едно място без никаква цел, това поставяне е механическо. Но те са турени с някаква цел. Сега ние не знаем каква е целта. Можем да си предполагаме. Да кажем, едно кило захар и едно кило смокини са оставени на един камък, в две кесии са турнати те. Вие не знаете кой ги е оставил. Може някой да ги е забравил, може да

има и други, по-дълбоки причини. Ние можем да си правим разни предположения. Може да е лицето X, което е оставило кесиите 1 и 2. Ако ние можем да разгадаем причините за оставянето на двете кесии, ние разсъждаваме правилно. Ако не можем да разгадаем, нашата мисъл не е права. Ние не сме прозорливи, не сме учени хора.

Сега да се повърнем към думата „увеличение в природата“. В съвременната наука нямат едно правилно философско разбиране, какво се разбира под еволюция, или увеличение на материята. Защото всъщност от чисто философско гледище тази първична субстанция, която изпълва вечността, тя не може нито да се увеличи, нито да се намали. Следователно абсолютната вечност, която съдържа тази субстанция в себе си, от която всичко се строи и която всичко съдържа, тя нито се увеличава, нито се смалява. Защото, ако се увеличи, значи липсва ѝ нещо, трябва да черпи отнякъде нещо. Още значи – на вечността може да се придаде нещо. Ако пък вие можете да отнемете от нея нещо, следователно тя е пак ограничена. Два процеса има. Тогава битието не би било реално. Защото реално е това, което нито се увеличава, нито се смалява. Следователно вие не можете нито да му отнемете нещо, нито да му придадете нещо. Сега вие може да си зададете друг въпрос: защо така трябва да разсъждаваме? Защото всички други пътища, по които вие можете да разсъждавате, са относителни или отрицателни и ще ви изкарат до една лъжлива философия. Докато вие може да се занимавате с величини, на които може да отнемете нещо или които можете да увеличите, вие нямате никаква реалност, никаква стабилност в живота и всякога вашата работа може да се измени.

Да допуснем, някой от вас е неразположен към някого, но той дойде и ви даде една хубава ябълка. Като ви я даде, веднага вашето настроение се измени. Значи той е вложил нещо в ябълката и вие си изменяте мнението за него. Казвате: „Аз мислех, че той е лош, но той

бил добър.“ Защо е добър? Понеже ми каза една сладка дума, дал ми е един подарък. Или казвате: „Той е лош човек.“ Защо? Задигнал нещо от вас. Това е все едно. В дадения случай вие сте първата единица, имате 1 и 2 и двамата сте в едно механическо състояние. Това е едно спящо състояние, когато човек не мисли за себе си, в смисъл те спят и двамата. Но да допуснем, едното в природата се събужда най-първо. Като се събуди, нему му идва наум нещо физическо. У него се зароди желание и той даде нещо на числото 2, то спи още. Едно идва и остава там, числото 2, след като се събуди и намери кесията, но понеже няма нищо общо с числото 1, то се чуди, казва: „Откъде дойде това?“ Но понеже те нямат никакво отношение, числото 2 не знае за единицата, макар че са били на едно място. И то почва да мисли откъде е дошла кесията със захарта.

Питам, какви заключения ще направи числото 2? Сега моите разсъждения в дадения случай. Сега, тъй както ви гледам, ето на какво мязате. Един професор разправял на една котка за произхода на сиренето. И тя седяла на стола, той ѝ разправя как млякото иде от кравата, как са го подсирили. А тя му казва тъй: „Дай да си похапна от него. А защо трябва да ми разправяш откъде е дошло сиренето.“ И вашата работа сега мяза на това, вие казвате: „Що ни интересува да ни разправяте за произхода.“ Котката не знае за този произход. Сиренето е един резултат. От чисто практическо, физическо гледище за сиренето котката е права. Но след като котката изяде това сирене, и този философ престава да философства. Котката си направи опита, изяде сиренето и той казва: „Мен не ми трябва да разправям какво нещо е сиренето, тя го научи вече. Сега котката седи на стола и чака да дойде професорът. Тя мисли – професорът пак ще ѝ донесе сирене. Но той казва: „Аз не се интересувам вече от какво е направено сиренето.“ И втория път той не носи сирене. Котката пита професора: „Сирене няма ли?“ Професорът отговаря: „Мен не ме интересува

сиренето вече.“ Както и котката не се интересува от това, как е направено то.

Питам, какво ще каже котката, не беше ли умно да знае котката как се придобива сиренето, че ако професорът не донесе сирене, тя да приготви сама сиренето си. Той казва: „Аз нямам време да разправям всякога за сиренето.“ Котката казва: „Още дай.“ След като е опитала котката сиренето, той е разбрал, че тя е научила вече откъде иде сиренето. А котката хабер си няма. Тя казва: „Нещо хубаво, вкусно беше, но как се добива, нищо не зная.“

Сега вашето положение мяза на котката. Всички, които седите тук, сте в положението на котката. Казвате: „Дайте ни на нас, сега дрехи ни трябват, шапка, обуща хубави.“ Това е сиренето. Ще го изядете. А втория път аз не нося сирене, а на вас ви се яде сирене, какво ще правите? И положението на всички сегашни хора – и учени, всички искат да живеят добре. Това е сиренето. Но този професор само веднъж носи сирене. Втори път той се занимава с други въпроси. И мислите ли вие, че този професор, който се занимава с други въпроси, че те не са тъй важни както сиренето. Да допуснем, той донесе втория път една малка кифла. Котката казва: „Ами сиренето?“ Професорът казва: „Със сиренето свършихме, но аз нося сега една кифла.“ И почва той да ѝ разправя как е станала кифлата и говори за произхода на житото. Котката пак казва: „Дай ми да опитам кифлата.“ Взема тя кифлата и я изяжда и намира, че кифлата е много хубаво направена. Пък онзи, който е направил кифлата, е турил и малко сирене. Котката казва: „По-напред беше само сирене, а сега има и друго нещо.“ Има нещо ново предадено, а има и сиренце вътре. Тя пак мисли – професорът като дойде, ще донесе пак от същото нещо и му казва: „От същото нещо няма ли още?“ Професорът казва: „Мен не ме интересуваш вече кифлите.“ Сега той носи една ябълка. Но този път ябълката не е сварена, сурова е ябълката, при това е от киселите.

Котката се е научила, пак иде при професора, казва: „Първото беше хубаво, второто – хубаво.“ И мисли, че и това е нещо хубаво. Професорът таман почва да разправя, тя казва: „Искам да опитам.“ Той ѝ дава, но не върви. Вие виждали ли сте котка да яде ябълка? Тя я бута-бута, почва да се занимава с нея насам-натам. Понеже не може да я яде, тя си играе с нея, ходи по нея. Като дойде професорът, тя пак мисли, че той носи пак друг предмет. Щом го види, тя казва: „Нещо ново, друго дай.“ Хубаво, професорът сега изважда една скумрийка и таман почва да разправя за произхода на скумрията, нейната еволюция, и тя като я хване, хуу – изяжда я. Питам, защо тия – сиренето, кифлата, бяха сродни на котката, а ябълката не е сродна? Защо котката не може да яде ябълка?

Сега това са философски въпроси – ни в клин, ни в ръкав не влизат. И да го знаете, и да не го знаете – не са важни за вас. Но да ви бъде едно забавление. Дайте сега едно предположение, защо котката не яде ябълка? („*Защото няма съответните елементи в себе си.*“) Хубаво, аз ще ви дам разсъжденията, които аз привеждам. Някой от вас се интересува от музика, друг – от поезията, всички се интересувате от нещо. Казвате: „Друга работа – това не ме интересува.“ Трети пък се интересувате от скулптура, от медицина или от пение, все от нещо ще се интересувате. Имаме пак същото разбиране. Тази ябълка котката не я е яла. Все човек трябва да знае да направи нещо от нея. Ако човек вземе ябълчения сок и тури малко масълце, котката ще яде ябълката и оттатък ще мине. Не че елементите на ябълката не ѝ са сродни, но пипката не ѝ стига. Вие изваждате криво заключение, казвате – сродни елементи няма. Не. Не ѝ стига умът. Като дадете на едно дете пищялката, то ще я надуе. И то знае как да я надуе. Но като му дадете един сложен инструмент, то не знае какво да направи с него.

Следователно изисква се да се научат известни неща. Тогава, ако някои неща не ги разбирате, кои са причините? Че тия неща не са в сродство с вас или че не разбирате нещата? Правото положение е да имате едно схващане. Някой път вие не можете да си дадете един отчет, вие се страхувате да дойдете до онова реално положение, да си дадете едно строго определение, в реалност какво знаете, нещо, на което можете да разчитате. Това трябва да бъде като един стълб в живота. И да дойдете до едно положение, да кажете на себе си: „Туй нещо не го разбирам.“ Ако вие не се спирате да разберете нещата по този начин, всякога ще се намерите в противоречие със самия живот и сами ще дойдете в стълкновение с живота си. За пример тази котка си мисли: сиренето и кифлата бяха много добри, но дойде ябълката, тя е едно противоречие за нея. Тя е минала първия изпит, имала е успех, и на втория пак има успех, но при третия предмет нямаше успех. На какво се дължи, че е нямала успех? Това са неща привидни.

Аз мога да ви позанимая, не само специалния клас, но ако вземем от общо гледище какво нещо е еволюция и какво е инволюция, че вие да видите каква е разликата между едното и другото. Нагледно, физически ще ви го обясня. Сега, тъй както определят еволюцията и инволюцията, кой от вас има едно конкретно понятие, да може да каже какво нещо е инволюцията? Ако отворите който и да е речник или която и да е енциклопедия, там ще намерите едно определение, но ние ще дойдем до туй новото определение, какво значи човек да инволюира и какво – да еволюира. Какво значи човек да слиза и какво – да възлиза? Питам, след като човек е слязъл, какво е спечелил? Допуснете, че от върха на един кладенец вие слизате по въжето да се почерпите с вода. Вие слизате с една стомна и после почвате постепенно да се качваше нагоре. Такъв е законът. Първият начин – слизате с празна стомна, а после възлизате постепенно и с пълна стомна нагоре. Като слизате с празната стомна,

вие спечелвате нещо. Питам, след като сте извадили стомната навън, какво сте спечелили? Питам още, след като сте взели една стомна от този кладенец, обедня ли той? Водата му стана ли по-малко? (*Не.*) Защо? Допуснете, че има един закон в света. Хващат ви на дупката на кладенеца и ви съдят, че сте окрали кладенеца. Как ще се оправдаете?

Сега кое е важното: трябва ли да се оправдаете, или не? Допуснете, че заведат едно дело за открадването на една стомна вода от кладенеца. Хайде, О. С., ти си подсъдимата, оправдавай се сега, докажи, че не си открадната. Поне трябва да сте толкова умни, колкото онзи апаш, който задигнал на онази вдовица житото. Тя носела четири крини жито на гърба си и се уморила и седнала да си почине. И позадрямала малко. Той я видял, вдигнал житото и го носил цял един километър на гърба си. Питат го: „Защо го носиш?“ „Не зная, срещнах една вдовица и я съжалих и дотук рекох да понося житото ѝ.“ „А, – казали те – отличен човек.“ Той се скрил от рамките на закона. Вие ще кажете – той е турил една малка лъжа. Питам, тази лъжа намясто ли е? Ще разсъждавате по един нов начин. За него тази лъжа е намясто, защото той казва – за предпочитане е да кажа една лъжа, защо направих едно добро, отколкото да кажа, че взех житото за себе си, че да ме турят в затвора. Значи с тази лъжа какво придобива той? (*Свободата си.*) Не. Той придобива лъжата – „л“. Лъжа – „л“, и любов – „л“, започват с една и съща буква. Очевиден факт няма, че той е крадец, не е занесъл житото в дома си. Но по пътя го срещат, там работата става опасна. След един километър и той си почива, житото седи до него. Никой не знае мотивите защо той носи житото. И съдът не знае. Законът е външен. Той казва: „Исках да ѝ помогна, дотук го носих, сега нека дойде жената да си го вземе.“ Изпотил се е човекът. Действително ние не знаем защо го е взел. Това е вътрешно съдене. Всъщност какво е спечелил той? Най-първо той мисли, че е

спечелил житото, обаче той е изгубил житото, а на мястото на житото спечелва лъжата. И тя го спаси.

Сега вие не можете да се освободите от един морал. Сега ние ще дойдем – какво нещо е лъжата, вие още не знаете. Туй, което хората наричат лъжа – че много пъти техните истини са лъжа. Много пъти един свидетел, който говори истината, той лъже и много пъти свидетелят, който говори лъжата, говори истината. Тогава кое е на правата страна? Представете си тогава, че този човек, който е обрал жената, е спечелил лъжата. Допуснете, той сполучи да вземе житото и тази вдовица си замине. А той върви с това жито, без да го знаят, и казва вече, че това жито е негово. Там, из пътя, го срещат други и го хващат. Сега жената погледне, погледне, не го търси вече и отива да си купи друго жито. Представете си такова едно положение. Случва се обаче следното положение. Някъде из пътя задремва и той. Минава друг един апаш, по-майстор от него, и му взема чувала. Минават няколко души и той казва: „Този чувал е мой.“ Другият обаче намира свидетели, които го познават, че чувалът е негов. Питам, тези, които свидетелстват, че чувалът е негов, говорят ли истината? Както виждате, сложна процедура е съдопроизводството. Всички казват: „Негово е житото, ние го видяхме, като го носеше, човекът се е изпотил, този чувал е негов.“ Но всъщност този чувал не е негов, тия хора не говорят истината. Тази истина е относителна. Те трябваше да кажат: „Той носеше този чувал, но дали е негов, не можем да кажем.“ Приблизително това трябва да кажат.

Та сега много от тази философия трябва да я вложите... Колко от вашите разсъждения, постъпки и мисли в дадения случай са верни? Вие трябва да имате един начин на разсъждение. Имате една мисъл в ума си, трябва да знаете нейния произход. Лъжата, и тя си има свой произход. Как е дошла тя и при какви условия? Родила ли се е лъжата? И вие носите тази лъжа в себе си. Сега аз ще ви кажа в какво

седи тази лъжа. Представете си, че след като задигнете житото на вдовицата, вас ви хванат и съдията ви наложи една глоба от 500 лева. Да кажем, такъв е законът. Значи тази лъжа е равна на 500 лева. Всяка лъжа си има своята отрицателна стойност. Какво е лъжа? Казваш: „Хиляда лева глоба." Плащаш. Това е лъжа. Що е лъжата? Заклел си се криво. Или лъжата може да е равна, след като си се клел, осъждат те на 12 месеца затвор. Тогава лъжата е равна на 12 месеца. Или след като си излъгал или направил нещо, ударят ти 25 на задницата. Тогава лъжата в този случай е равна на 25.

Значи лъжата си има известни числа. Ако лъжата не беше свързана с такива отрицателни числа, които да засягат човека, тогава човек не може да се изправи. И доброто, то си има числа. Защото доброто, ако дойдем ние до тази философия, то е добро, направено на едно съзнателно същество. Туй същество, на което ти си направил едно добро, то веднага гледа да ти се отплати. Туй същество, на което ти си направил едно добро, то ти подарява един костюм за Великден, дрехи, едно палто, жилетка, панталони, един балтон, хубави чепичета от камилска кожа, хубава шапка, връзка, една хубава карфица диамантена, един часовник със златна верижка от 12 хиляди лева. Ако ти си направил едно добро, всяко добро си има своята цена само по себе си. Тъй е в природата. Тъй се изявява това, което го наричат карма или дихарма. Значи на едно същество, на което ти си направил добро, могат да минат и хиляда години, то иска да ти се отплати и може да те търси.

И много същества търсят едного, казват: „Преди 1000 години той ми направи едно добро, пък не мога да го намеря и мисля къде да го намеря." И ходи в архивите на природата да го намери. И търси го, търси го и един ден го намира някъде в аналите – еди на кое си място живее, например в София. И погледнеш, той дойде при тебе, и ти се чудиш как от невидяно идва едно добро при тебе. Той, като те

намери, и ти направи добро. Но пък има и обратното. Онзи, на който ти си направил една пакост, след 200-300 години той ще те намери. И той те търси, търси. Сега това са посторонни работи, не са реални, понеже се отнасят до една област, както казал циганинът, я има вода там, я няма.

Сега, понеже вие сте реалисти, ние идваме до една конкретна мисъл. Каква беше последната мисъл? (*За котката и за рибата.*) Хубаво. Сега втория път иде професорът и носи една опечена гореща скумрийка и иска да покаже на котката как се приготовлява по нов път на готварството. Котката казва: „Дайте ми я да я опитам." Но втората риба е гореща, котката, като я сграбчи изведнъж, наежи се и я пусне. Отдалечи се малко и гледа. Професорът не може да разбере защо мечи котката. Питам, защо в този случай котката не се интересува от рибата? (*Понеже се опари.*)

Сега аз мога да ви приведа примери из вашия живот. Това са неща важни. Котката, сиренето, кифлата, ябълката, рибата, втората риба. Това са неща конкретни. Тези неща са символи. При втората риба котката има да разсъждава. Като се опари тя от рибата, ней ѝ се струва, че тази риба е жива и тя хапе. И като се приближава, тя гледа отстрани и страх я е вече, понеже е придобила един удар на езика си и не може да разбере каква е тази работа. Тя я гледа и разсъждава. Казва: „Първата риба беше много хубава, но тази, втората." Тя не може да си обясни коя е причината да се измени тази риба. А професорът не може да си обясни – не яде печената риба. Какво ще кажете вие на това? Но виновна е котката, нищо повече. Тя трябваше да вземе тази риба, да я начупи, да я тури в паница, да си направи молитвата, и тогава да я яде. Тя се изгори, защото не се е молила. Ако тя беше се помолила, в туй време, докато трае молитвата, рибата щеше да изстине малко. Но тя бързаше да задоволи нуждите си и вследствие на това попадна на една опитност, която е диаметрално

противоположна на нейните знания. И когато казвам не бързай, това е същата работа. Не бързай, да не попаднеш в същото положение на котката с горещата риба. Щом рибата не е печена, бързай, но щом рибата е печена, ще се помолиш.

За мен, като се каже молитва, аз и за себе си имам друго разбиране на молитвата. Под думата „молитва“ аз разбирам един момент, дето трябва да се спра и да помисля с най-трезвата мисъл. Аз разбирам един момент, който е най-чист. Да се спра и да помисля за нещата, както са наредени. Това разбирам молитва. Един момент, в който мога да се спра и да помисля трезво. Да се освободя от всичката суетност на нещата. Т.е. суетност на нещата, че са поставени в разни форми. Горното състояние аз го наричам молитва. Аз жертвам част от времето си да помисля за нещата, тъй както са направени. Ще се спра да помисля за това, което желая да направя. Които не разбират философията, те схващат само едната страна. Те не знаят дълбоките причини, защо съм се спрял. Аз съм се спрял, мисля, искам да разбера какво да направя, понеже имам работа с печената риба и ако аз бързам, ще имам една отрицателна опитност. Аз гледам и разглеждам рибата. Усещам отдалеч, че от рибата лъха нещо особено, аромат има и една горещина излиза от нея. Аромат има, но и горещина. Тогава? Тогава ще се обърна към този професор и ще кажа: „Господин професоре, аз намерих едно противоречие. От първата лекция на сиренето разбрах много нещо, от кифлата също разбрах, а от ябълката нито хапнах, нито нещо разбрах. Четвъртата лекция беше много хубава, но петата лекция ме застави да мисля. Ще ме извиниш, но ще ми обясниш защо аз не можах да изям ябълката.“ И той ще се повърне назад и ще ми каже, че аз трябваше да имам търпение да изслушам лекцията на сиренето, на кифлата и на ябълката. После лекцията на рибата P_1 и тази на печената риба P_2. Всичката ми погрешка седи в многото бързане да реализирам нещата.

И когато ви се случи някоя неприятност в живота, вие ще се спрете, ще помислите защо се случи тази неприятност. Защото бързате. Обратният процес на бързането е умората. Ти, който си се спрял някъде и си бил невнимателен и си заспал, някой ти задигнал парите, тогава ти го гониш цял километър-два да го стигнеш, да си вземеш парите. Питам, какво ще усетиш? Ще усетиш умора. Усилието да настигнеш този човек ще доведе у тебе умората. Тогава, когато ние усетим този процес на умора, на безсмислие в живота, значи ти си гонил някой.

Следователно, ако ти вървиш по един естествен път на нещата, няма да има умора в природата. Ако ние вървим по законите на природата, у нас ще има само една почивка. А почивка аз наричам едно приятно състояние, място, дето човек може да седне и да си мисли. И всеки един от вас, когато иска да си почине, той мисли. Аз казвам, няма по-хубава почивка от трезвата мисъл. Не да седнете и да мислите какво ще облечете и какво ще обуете, че дърва нямате. Това не е мисъл. Ще вземете една конкретна мисъл, най-хубавата и приятна мисъл, която може да храните в ума си. Ще си представите положението, че сте един княжески син, като имате всичко на ваше разположение, но ти си се хванал на бас с друг един да пропътувате света без пет пари. Защо? За да вземете една голяма премия. И вие вървите със съзнанието, понеже сте казали, че можете да пропътувате света без пет пари – излагате се на страдания. Имате страдания, но вие си мислите за премията. И като мислите за премията, вие разсъждавате разумно какви средства да вземете, за да бъде вашият път сполучлив, като се намерите в трудно положение. Представете си, че сте княжески син, който иска да обиколи света. Вие ще кажете: „Ама това така ли е?“ Аз казвам: „Това не е ли така?“ Ако аз не мога да докажа реалното, че това не е така, вие можете ли да докажете, че е така? Това е все същото. Аз казвам, че има задгробен живот, вие

казвате, че няма задгробен живот. Добре. И аз съм прав, и вие сте прави. Докато аз съм жив, има този живот. Когато аз умра, има задгробен живот. Аз, като умра, доказвам това. За да докажа, че има задгробен живот, аз трябва да ида в задгробния живот.

Ето как аз представлявам реалността. Когато двама хора спорят дали има задгробен живот, или не, те са две радиа – **Р-а** и **Р-б**. Първото радио има общение, или съобщение, с невидимия, духовния свят, извън земята. Туй същество възприема лъчите отгоре, оттам му пращат писма. И то вярва в това, че има духовен живот. Второто радио е съединено с един физически, материален свят. И то си има един център долу. И то не вярва в другия свят, казва: „Там няма нищо." И двамата са прави. И кой каквото е възприел чрез своето радио, за това говори. Обаче онзи, който разбира, че има Господ, и онзи, който разбира, че няма Господ, те разглеждат нещата от две различни становища. Сега вие не разсъждавайте има ли Господ, или няма. Това е една остаряла теория. Когато вие сте на правия път, има Господ. Когато сте на кривия път, няма Господ. Когато има сполуки, има Господ. Когато няма сполуки, няма Господ. Тъй седи въпросът. Ние говорим за живота на земята. Вие казвате: „Онзи богатият човек има ли Господ?" Че и онзи ученият човек, всъщност и той има Господ. Аз говоря за нещата, които са положителни. Говоря за едно богатство, което не се губи, говоря за една наука, която не се губи. Аз не говоря за преходни неща, но говоря за слуги. Някой път вие разглеждате богатия човек така. Да кажем, аз съм богатият и съм пазарил един друг човек да ми носи 5 крини жито на гърба си. Може и той да мине за богат, но това богатство не е негово. Той, който беше богат, идва до моята стая, казвам му: „Остави житото отвънка." Давам му 10 лева, той ги взима и си отива. А богат всъщност съм аз.

Следователно не се заблуждавайте с онова, което носите на гърба си, да мислите, че е ваше. Ако вие ще занесете това на едно чуждо

място, на вас ще ви дадат само 10 лева и всичкото ви богатство седи в десетте лева. Ако и вашето знание, вашият морал, които носите, е такова, че дойдат господарите и го вземат, питам, колко ще остане за вас? Ще остане нещо, един малък капитал все ще имате – 10 лева, те ще бъдат за вас. Ако сте един музикант, колкото концерта сте държали, това е ваше. След време вие ще загубите вашата музика. Може след време ръката ви да заболее, цигулката ви да откраднат и да изгубите всичките тия условия и да остане във вас само идеята за музиката. Но тази идея за музиката, тя не може да ви даде никакъв реален приход. Но докато имате силата, здравето, докато можете да работите, давайте концерти – това е вашата печалба. Колкото пари ще вземете, това е вашата печалба.

Сега обратната философия, лъжливата философия на живота седи в това – вие чакате. За пример болният артист чака. Като остарее, тогава ще даде концерти. Казва: „На стари години да живея добре.“ Питам, един стар артист на 120 години какъв концерт ще даде при своите стари разбирания? Аз извеждам един морал. Вие казвате: „Като остареем, тогава да живеем добре.“ Вярно ли е това? И гениалната певица, и тя на стари години ще даде най-добрите си концерти. И това вярно ли е? Като стара баба тя ще знае само да крещи. И той като стар дядо никакъв музикант не е. Той може да разправя за цигулката си и за музиката колкото иска. Но той няма да свири. Така е и с вътрешния живот. Трябва да се живее, за да се придобие нещо. Сега някои от вас няма да разберат това, ще кажете: „Как трябва да се разбере животът?“ Един приятел в гората е за предпочитане, отколкото въображаемите 10 приятели, които може да имате. Този овчар в гората е за предпочитане, отколкото, че имате 10 души князе приятели. Този в гората още сега може да ви услужи, а тези, които за в бъдеще може да имате, това са въпроси – я дойде, я

не. В дадения случай този овчар, той е княжеският син, ако ти разбираш. А ако ти не разбираш, ти ще гониш сенките на този овчар.

Та казвам, явява се следният въпрос, онази реалната мисъл във вашия ум, която всякога може да държи вашето равновесие, тя е важната. Изводът какъв е? Онази осъществената мисъл във вас, която може всякога да ви даде подтик във всичките трудни положения и да ви подкрепя и в болест, и в здраве, и в беднотия, и в богатство, тази мисъл, каквато и да е тя, тя е реалната. Ако вие уповавате на някоя идеална мисъл, която не е приложима, това е един фиктивен капитал. И мнозина грешат в това – ще напуснат туй хубавото в себе си и ще четат някой си автор, някой роман, някой си образец. Вие трябва да намерите съществената идея на този романист, защо е писал, каква е неговата идея. Вземете за пример разказа на Тургенев или на Толстой, или на онзи руски критик Достоевски. (*Той не е критик, той само е писал.*) А той е голям критик. Като рисува нещата, тъй ги разтърсва. В обикновения смисъл не е критик. Като разгледате всички типове на Достоевски, те все мязат на него. И всички типове на Толстой мязат на Толстой и т.н. Всички типове мязат на писателите. После френският писател Виктор Юго, после разказите на Валтер Скот – всички пишат много хубаво, но те спадат към разни гами, те гледат от разни гледища. И ти трябва да знаеш каква е гамата на Толстой, на Достоевски. Аз не съм срещнал нито един писател, който да е застанал на една естествена почва, да разгледа една тема чисто обективно. Те всякога тургат вътре някои техни субективни схващания. Те или ще преувеличат нещата, или ще вземат неща, които не са верни.

Сега се нахвърлят върху Толстой, че някои неща не са верни у него, понеже в едно отношение Толстой е бил в едно противоречие със себе си. У Толстой има набрана голяма чувствителност. Той е чувствал страданията на хората, понеже той ги е преувеличил тия

страдания. И като четете неговата последна книга, мисля, че е „Възкресение“, той прави една аналогия, която не е естествена. В заключението си той не е естествен. Че Толстой оставя в своите четци познанието, че е невъзможно човек да изправи своята погрешка. Как? Прав е той, но в какво отношение? Когато човек е невежа и не знае, той не може да изправи своите погрешки, но щом знае – може. Обаче Толстой, както представя във „Възкресение“, когато иде да изправи своята погрешка, той има една слабост – когато иде героят да изправи своята погрешка, той иска да се ожени за онази, която той е отхвърлил. Толстой, който въставаше против настоящия порядък на нещата, в този случай той иска да възстанови брака в неговата стара форма и той настоява да защитава съвременния брак. Аз се чудя, защото ние трябва да защитаваме първичното отношение, което природата е вложила в живата душа. Под думата „природа“ аз разбирам ония отношения, върху които почива съзнателният живот. Никога не трябва да скъсаш една връзка, която природата е поставила и върху която почива твоето благо и благото на другите същества. Това е бракът в широк смисъл. А тъй, както е взето сега, това е схващане частично. Та в този смисъл от това гледище на тази философия Толстой не издържа критика. Има и много други писатели. Ако ги турим на една критика, нещата трябва да се мерят с една хубава мярка. Ще оставим сега.

Какво разбрахте сега? Аз зная какво разбрахте. Че сиренето се яде, кифлата се яде, ябълката не се яде, печената риба не се яде. Туй разбрахте. Не бързайте и не се обезсърчавайте. Защото в света има един метод, с който хората се обезсърчават. Някой път, който и да е писател, който и да е поет, някой път, когато говоря и аз по една необходимост, трябва нещата да се преувеличават, да ги направя по-големи, отколкото са всъщност. А някой път, за да ги направя достъпни, трябва да ги направя по-малки. Ако вие се държите по

буквата, ще попаднете в една погрешка. Някой път нещата не са тъй сериозни, както се представят. Пък и не са тъй маловажни. Та вие трябва да си имате едно вътрешно правило. Трябва да знаете запример в този ред на нещата, както аз ви го представям, какво означава. Аз ви предавам един ред на нещата, искам да ви наведа на една мисъл, да мислите право. Защото, ако не мислите право, никаква философия не можете да имате и никакво ново разбиране не можете да имате. Защото новото разбиране значи един нов начин на разсъждение. Новият начин ни е връзка с миналото, но той има един плюс в разбирането. Ние не сме да дадем нови неща, защото всичко, което е дошло, това е до формата на нещата.

Сега мнозина от вас се обезсърчавате. Ако вие се погледнете хиромантически, астрологически, физиологически, вие ще се обезсърчите. Ще кажете – съчетанието на планетите е такова и т.н. Оставете това съчетание. Аз ще се спра някой път върху астрологията, аз как гледам на планетите по новия начин. Как попаднаха тия планети в зодиака вътре и как ние се настанихме в този зодиак. Вие тези неща не ги разбирате още. За да попадна на едно ново разбиране, аз трябваше да разправям на едного цял един час, за да разбере как е възможно. Аз разправям за кръга и квадрата около кръга, казвам: „Това е доброто.“ Но той казва: „Аз зная, че квадратът означава лошото у човека.“ Не може да разбере как е възможно, когато кръгът е вътре в квадрата, човек да е добър? И как може, ако кръгът е отвън, човек да е лош? Това е непостижимо за моя ум. Сега за вас ясно ли е това?

Кръгът, това е Божественото. Когато човек е лош в себе си – следователно Божественият живот е отвън и не може да му помогне. Значи, когато Божественият живот е отвън, а човешкият живот – отвътре, тогава човек е лош. Когато Божественият живот е вътре, а

лошото, квадратът е отвън, човек е добър. Нали казахме, когато квадратът е отвътре, а кръгът – отвън, тогава човек е лош.

А когато Божественото се реализира вътре у човека, тогава кръгът е отвътре и човек се проявява добър. Квадратът – това са лошите условия. Когато квадратът е отвън, лошите условия са отвън. Когато квадратът е отвътре, лошите условия са вътре и ние казваме – човек е лош. И обратното, добрият човек при всички условия е добър – и при добри, и при лоши, той е всякога добър. Там е силата, когато човек е отвътре добър. Доброто у човека нищо не може да го сломи. Защото няма сила, по-голяма от доброто. Доброто, това е най-ценната сила, която съществува. И ако някой път вие се препятствате в живота, то е понеже не вярвате, че е така. Вие се препятствате на дадените условия.

Казвате: „Аз не мога това да направя, това е извън силите ми." Няма нищо извън силите ни. Туй пиле, което е в яйцето, не може ли да се излюпи? Може. Туй пиле има силата в себе си да употреби всичките материали, които се намират в черупката, и да създаде другия организъм. Но докато туй пиле не употреби материалите отвътре, и да разчупи тази черупка, то не може да се ползва от условията на външния свят зад тази черупка. Следователно, щом счупите първата черупка, вие трябва да бъдете готови, защото условията отвън чакат, те са готови.

Когато дойдете да изучавате химията, тогава можете да превърнете този тебешир в една ябълка. Но за да го превърнете, трябва да стане смяна. Не от тебешира да направя ябълка, но от тебешира мога да направя горивен материал, за да сваря едно ядене. Следователно тебеширът служи като едно условие да се произведе яденето. Онзи, който не разбира, той мисли, че не може, но и тебеширът може да стане едно условие, да се създаде една ябълка. Защото тия елементи на ябълката съществуват в природата. И ако аз

зная, в 25 минути отгоре мога да създам една ябълка. Пък ако не зная, трябват ми няколко милиона години, за да стане по един естествен ред на нещата. Когато аз говоря за знанието, аз не разбирам за знанието на книгите, но не разбирам и знанието на вашата опитност. Да. Когато се говори да бъде ръководен човек от духа, това са все думи неразбрани. Какво нещо е да бъде ръководен човек от духа? Значи да бъде ръководен човек от разума си. Всички тия неща не са само думи, но да имаме едно конкретно разбиране. Какво разбирам под думата „дух“. Когато ние разсъждаваме за истината, аз не искам да критикувам нещата. Като правя разбор, аз ще ви кажа по какво се отличава златото. Златото не се окислява. А по какво се отличава желязото? То се окислява. По какво се отличава златото? Че златото никога не губи своята ценност. А ценността на желязото някой път може да се увеличи, и то повече от златото. Ако вие излеете едно кило желязо в тънки телени жици за тамбура, вие ще продадете желязото по-скъпо от златото. Пък ако може да го изкарате от злато, вие ще го продадете сто пъти по-скъпо отсега. Ако знаете как да употребите една стотна от грама от това злато в едно разредено състояние и да нацъркате туй злато в кръвта на един туберкулозен от последния период, той ще възкръсне и ще ви даде един милион долара. В златото има един алхимически елемент, който е скрит, и трябва да го изровите, за да изкарате този еликсир.

Сега това са далечни проблеми, но благодарение че тази наука не знае, защото иначе тя би го продала. Та сега ще се повърнете към начина на онова истинско разбиране, мислене. И всичката дисхармония, която е съществена в света, тя е от неразбиране. Аз забелязвам, често хората, като влязат в една аудитория, като се говори, виждам ги какво мислят. Те бързат, казват: „Да обясни тази точка.“ А те не знаят, че за да се обясни една мисъл, не е лесно. За пример започне някой с произхода на света. Кой е създал Господа?

Ако така някой пита, че по-глупав въпрос от този няма. Ако Господ някой го е създал, тогава той не е Господ. Но под думата „Бог“ ние разбираме туй, което не може да се създаде. Нито се създава, нито се разрушава, то съществува само по себе си. Ти не можеш да мислиш за него и неговия произход. Ако ти речеш да мислиш за неговия произход, ти ще загубиш своето съзнание. И ако вие речете да мислите какво сте вие, веднага ще заспите. Ако някой иска да пита какво е Господ или се питате какво съм аз, няма да се мине половин час, щом като правите такава аналогия върху себе си, и вие ще заспите. Та единственият отговор, който можем да дадем, е следующият. Бог е това, което не може да се създава. Бог е. Щом се създава, той не е никакво божество. Туй, което е създадено, то е относително реално, а туй, което създава, е абсолютно реално, или туй, което не е създадено е абсолютно реално. Тогава нещата, които са създадени, съществуват. А неща, които не са създадени, не съществуват. Всяко нещо, което не съществува, е абсолютно реално. А което съществува, това е неизвестното. (*Сега съвсем се объркахме.*) Че аз искам да ви объркам.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(*След лекцията всички са около Учителя, продължават се разисквания и отговори.*)

Житното зърно расте и се развива, благодарение че има едно съзнание, което се грижи за него и го е поставило в земята. И вие растете и се развивате, благодарение че има една причина, която се грижи за вас.

Когато някои неща не разбирам, аз трябва да предизвикам онова любовното желание у един ангел и той да ми разправи и обясни, което аз не разбирам.

Яйцето ли съществува преди кокошката, или кокошката съществува преди, яйцето? Яйцето съществува независимо от кокошката. И кокошката съществува независимо от яйцето. Яйцето съществува от вечността. Яйцето вечно съществува. Следователно нито яйцето се снася от кокошката, нито кокошката съществува от яйцето. Кокошката не е създала яйцето. Тя го е снела отнякъде.

Само туй, което умът ви не може да провери, това не е реално. Онзи, който не е разбрал, а мисли, е разбрал повече от онзи, който е разбрал, а не мисли.

Реално е само туй, което не може да се ограничи.

Сънищата спадат към особени категории, те са от физическия, духовния или Божествения свят.

Водата е всякога емблема на живот и знание, нов живот и нови знания, които ще дойдат в света.

Защо взех в лекцията котката, а не кучето? У котката има маниер, начин за постъпване. Тя ще се поглади, изчисти, тя казва: „Аз мисля, че вие сте много добър. Дайте ми нещо.“

Съзнанието е първичната среда, през която умът се проявява. Когато умът мине през съзнанието, усилва се неговата деятелност.

Тринадесета лекция на Младежкия окултен клас, 6 декември 1929 г., петък, 6-8.30 часа, София – Изгрев.

ДВЕТЕ СМЕНИ В ПРИРОДАТА – БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Тайна молитва

Ако тръгнете по едно речно течение, как ще познаете кои брегове са подядени от водата? („*Дунавската вода подяжда повече българския бряг.*“) Значи към юг се подяжда. Това е един философски въпрос, защо на южната страна стават огъвания на брега? Един ден ще дойде до старото положение. Учените хора отиват далеч, те казват – целият континент има сега към юг, към екватора, има поляризиране. Но къде се намира сега нашият екватор? Движението е от север към юг. Слизане има от север надолу. Отиваме към екватора, към една по-гъста материя. От горе на долу, това е слизане. Или отиването на юг, това е слизане. Какво значи да слезеш и кой може да слиза? Само богатият може да слиза, сиромахът никога не може да слезе. А кой може да се качва? Само бедният, богатият никога не може да се качва. Сега нали това за вас е едно много голямо противоречие. Защо само богатият може да слиза? Да го обосновем научно.

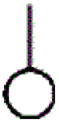

Фиг. 1

Представете си, това е една вътрешна празнина, която е пълна със злато (Фиг. 1). Ако я пуснем, какво ще стане с нея? Ще пада. Тя не пада, тя слиза. Защото слизане и падане, това са две различни понятия. Падането не зависи от волята на предмета. Падане значи – един предмет се откъсва, губи своето равновесие и пада. А под

слизане разбираме – съзнателно слиза, когато медленно слиза. А когато нещо пада внезапно, то е вече падане. Когато топката слезе до дъното, това е богатият, който слиза. Тежък е той. Богатият след като слезе до дъното, ние си представяме, че изваждаме това съдържание от тази торба, и тогава в мехура остава само въздух. Питам, какво стана с мехура? Той осиромашава. И като пуснете този мехур, той ще се качи нагоре. И тази е идеята, която е вложена в думите „само сиромахът може да се качва нагоре“. Затова именно богатият не може да се качи в Царството Божие. По единствената причина, че той има нещо, което го държи на дъното. И за да се качи, той трябва да се освободи от своята тежест, та да има в себе си един импулс да се качи нагоре.

Питам тогава, за да се учиш, богат ли трябва да бъдеш, или сиромах. Помнете едно, богатият учен никога не може да стане. Ако туй разберете, добре, защото сегашните хора не разбират що е процес. А аз ви говоря за един естествен процес на природата. Когато казвам – трябва да бъдеш сиромах, аз разбирам един процес на качване. А богатият трябва първо да слезе долу, да проучва. Богат и учен са думи синоними. В това отношение беднотията е едно красиво състояние на природата, при което ти можеш да се учиш. А пък другото състояние – богатият човек е един, който е тръгнал на екскурзия по долните светове. Богатият трябва всякога да слезе отгоре.

Питам, кое е по-добре, да се качваш по високите върхове или да слизаш по богатите долини? Кое е по-приятно? Ще знаете – по върховете може да се качва само бедният, както и по-долините може да слиза само богатият. И този закон е много естествен. Щом видите някоя маса и хора на нея ядат и пият, те са богати. Всеки, който яде, който има една хубава къща, който е добре облечен, той е все богат, а всеки, който е окъсан, е беден.

Друга една категория хора има. Казахме, бедни и богати. Идеята е да бъдеш в едно естествено състояние. Но съществува едно трето състояние – недоволен и доволен. Недоволен може да бъде и сиромахът, може да бъде и богатият. В своето слизане на богатия може да му липсва нещо, някоя принадлежност, но и сиромахът, и той може да бъде недоволен в условията си. Всяко недоволство е едно болезнено състояние, а да бъде човек доволен, е едно естествено състояние.

Но да се спрем на тия две положения – богат и беден. Някой е недоволен от сиромашията си, друг е недоволен от богатството си, че не е толкова богат, колкото трябва. Сега защо богатият е недоволен от богатството си и защо сиромахът е недоволен от сиромашията си. Ако богатият не е доволен от богатството си, то е по единствената причина, че не е толкова богат, колкото трябва. А защо е недоволен сиромахът? Че и той малко сиромашия има. И законът е много верен. Дайте на човека много сиромашия, и той е доволен. Някой път човек е недоволен от малката сиромашия, казва: „Стига толкова сиромашия." Та в света има едно нормално състояние на сиромашия. Една идея, която, ако схванете, ще разберете. Нормално състояние е да бъдеш беден, за да се създаде един импулс, отгдето да се качваш. Аз наричам активно състояние това, да имаш импулс да вървиш нагоре. Тази сиромашия, която може да ти даде импулс да вървиш нагоре, това е нормалното състояние и тя е истинската сиромашия. Също и тази тежест, която може да ти даде импулс да слизаш надолу, това е богатството. Нямаш ли едното или другото, ти нито си богат, нито си беден. Някой казва: „Аз съм богат." Надолу можеш ли да слезеш? „Не мога." Тогава не си богат. Друг казва: „Аз съм много беден." Нагоре можеш ли да се качваш? „Не мога." Не си сиромах. Определението е така, а всички други определения за сиромашия и богатство, това са криви преводи. Така сиромашията не е сиромашия, а е едно движение

вътре в природата. Без туй движение сиромашията няма никакъв смисъл. Сиромашията е един резултат, нещо, което е станало. Ако ти си сиромах, по коя причина си сиромах? И ако ти си богат, по коя причина си богат.

Тогава казвам, ученият какъв е? Сега да тълкуваме „богат“. А невежият сиромах. Кой е способен да се качва нагоре? Кой е способен да се учи? Ученият или невежият? (*Невежият.*) Да. А на какво е способен ученият? (*Да слиза.*) Да. Защо именно ученият слиза? Сега каква е критиката от тези процеси? Когато човек критикува, какъв процес е това? (*Критиката спада към слизането.*) Хубаво, към слизане. Кой може да критикува? Богатият, ученият. Какъв е светията? (*Богат.*) А грешникът? (*Сиромах.*) Хубаво, тогава богатият, ученият, светият човек могат да критикуват. Защо светият човек може да критикува? Той има светлина. За да разберете какво нещо е критиката, критиката е да дадеш известно обяснение за известна обстановка. За да критикувам аз тази стая, трябва да имам светлина. Светията носи светлината в себе си, веднага влиза в стаята и дава мнението си. Почва той да критикува, столовете са такива, масите, всичко окритикува, тъй както го вижда. Ако аз вляза в стаята без никаква светлина, каква критика мога да дам? Ако кажа – стаята е тъмна, какво състояние е това. За да можете да си дадете едно правилно мнение за себе си, в дадения случай вие трябва да бъдете богат, учен и свят. Тогава можете да си дадете един отчет – такъв, какъвто сте. Трето едно състояние има – да знаеш какъв е умът ти, какво е сърцето ти, какво чувстваш. То е да знаеш какъв си ти. А за да постигнеш някой свой идеал, какъв трябва да бъдеш? Сиромах, невежа и какъв още? (*Грешник.*) Как се пише „грях“? (*С ятова гласна.*) Защо? (*Грях се казва.*) А „грешник“ как се пише? (*С „е“.*) В „грешник „ш“-то е важно.

Грешникът не може да лъже. Праведният може да лъже. Защо грешникът не може да лъже? Понеже, когато обвинявали дявола за всички злини в света и че лъже, той казал: „Не е вярно, аз никога не позволявам на моите подчинени да ме лъжат. На мене всякога трябва да ми се казва истината. И онзи, който си позволи да ми каже някоя лъжа, аз го наказвам.“ Дяволът не обича да го лъжат. И той обича истината. А при това на гърба му стоварват всичките лъжи.

Питам, вие ще допуснете ли вашите приятели да ви лъжат? Не, вие веднага ще се докачите и обидите. Тогава как ще ви впишат едно качество, че лъжете? Психологически как седи въпросът? Вие, които не обичате да ви лъжат, оскърбявате се, когато ви излъжат. Ще лъжете ли? Може ли човек да купува своята стока? (*Не.*) А чуждата? Може. Значи грешникът не може да лъже. Понеже лъжата е неговата стока, той не може да я купува. А понеже праведникът няма от тази стока, той я купува. Ето къде може да лъже праведният. Ако направи една погрешка, която не е в съобразие със светостта на неговия живот, у него ще се зароди мисълта, да я покрие някак си.

Да допуснем например, някой човек направи една погрешка, но направи известни сенки, за да я притули. Да допуснем, той има една хубава бяла дреха, но така се нацапа, с дамги навсякъде. Гледа да се очисти дрехата, не може. И той се решава да боядиса дрехата си. Защо? Казват, че вкус, имал. Това да не ми разправят на мене. Понеже той не може да носи тази дреха повече бяла, и той току тури или син цвят, или розов, или жълт, и т.н., за да замаже погрешката си и да покаже, че бялото е пак на мястото си. Та праведният човек, светият човек, когато има дамги, все ще тури някое украшение. И, мисля, произходът на цветовете излиза от прегрешението. И всички цветове в природата се явили, за да потулят някои дефекти, някои погрешки. Засега ние още нямаме естествени цветове. Всички цветове са турени, за да маскират нещо.

Сега стана ли ясно вашето понятие за произхода на цветовете. Вие казвате: „Как, че то е хубаво червеничка дреха.“ Сега ви е ясна идеята за червеничка, синичка... И всеки един цвят всъщност показва един дефект. Ти желаеш туй, което го нямаш. Анемичните хора обичат въобще червения цвят. Онези хора, които имат желание на алчност, да станат богати, да придобият много, те обичат зеления цвят. Онези хора, които обичат всичко да им е наредено, да нямат мъчнотия в живота, те обичат синия цвят. Хора, които обичат да няма мъчнотия, все нагоре гледат. Главно грешните, те обичат синия цвят. А пък глупавите всякога носят жълтия цвят със себе си. Но само цвета, а съдържанието го няма на цвета. И той всякога е слабичък, изпитичък, а тази жълтина е резултат на сиромашия. Казвам: „Пояж малко.“ Казва: „Е, сиромашия, беднотия е това.“ Какъв цвят има богатият? (*Златен.*) Хубаво. А какъв цвят има сиромахът?

Та ще дойдем до ония правилни прояви в природата. Не всичко онова, което ние считаме за зло, е зло всъщност. Защото туй, което е зло в дадения случай за тебе, или туй, което се е случило за тебе като неприятност, за други е приятност. Тогава как ще измерите едно явление, един акт в природата? Което е приятно за много, за другиго е неприятно. Всичките бухали се обезпокояват от светлината, прилепите – също, докато други животни се радват, че светлината е дошла. По някой път и вие имате такова състояние. Грешникът изживява състоянието на бухала, а праведникът има състоянието на обикновените животни, които обичат светлината. Всички ще дойдете до ония естествени състояния, при които се проявява животът. Вие трябва да си дадете правилен отчет, какво означава тъмнина и какво – светлина.

Това са два процеса в природата. Когато вие искате да наберете известна енергия, за да свършите нещо, непременно трябва да минете през процеса на тъмнината, за да наберете енергия. В природата е

така. Тя е затворила мозъка на една коруба, да работи в тъмнина. Сърцето, и то работи в тъмнина, там си има лампички на изкуствена светлина. По някой път се запалват, а някой път и без да се запалят тези лампички, пак работи сърцето. Всичко в тъмнина става, а при това ние обичаме светлината. И защо именно човек обича светлината? Това е вече смяна на едно състояние с друго. Дълго време като си пътувал през тъмнина, непременно в тебе ще се зароди едно желание, да имаш противоположното на тъмнината – светлината. Или ще имаш второ състояние, след като сте имали едно състояние, на недоволство в природата, искате нещо да бъдете доволни. Всички в света – и млади, и стари, все имат известен стремеж. И тия стремежи са все отмерени. В природата всички неща са все отмерени. И ако човек е разумен, ако върви по разумната природа, следи отмерените действия на природата, то ние не щяхме да страдаме. Но по някой път ние разменяме тия отмерените движения в природата.

Забележете сега как е в музиката. Имате един такт, да кажем, две четвърти такт. Какво означава този такт?. Кои песни имат две четвърти такт? (*Маршът.*) Да вземем тактовете 2/4 и 8/16. Каква е разликата между 2/4 и 8/16? Разбира се, това е закон на хармонията – тактовете. Две четвърти показва ритъма на природата. Той съществува в природата и е естествен. Ти подвиваш крака си: единия, другия. Какво означава всяко едно подвижване на крака? Това е един такт. Ти, като тръгваш, непременно трябва да знаеш в кой такт тръгваш. Вие като тръгнете, и ходенето си има свой темп и такт. Две четвърти, осем шестнайсети, какви други тактове има още? (3/4, 4/4, 5/4.) Сега онзи, който е тръгнал в 2/4, какво ще постигне? (*Отива да завзема някоя крепост.*) Или ще бие, или ще го бият. Или ще сполучи, или няма да сполучи.

Но ние се отдалечаваме от природното състояние на сиромашия и богатство. Това са две състояния на човека, които се сменят. Това са

естествени състояния за човека. Богатство, това е, когато ти станеш учен човек. Богат човек може да бъде и по чувство. Вие искате да ви обичат. Да го тълкуваме на езика на банкерите, на търговците.

Да ви обичат, искате значи вашата банка, вашият дюкян да се напълни със стока, злато. Най-после казвате: „Не искам да ме обичат." Казвам, искате да ликвидирате, да си изтеглите златото от банката. Щом не искаш да те обичат хората, почни да вадиш влоговете им от банката, да им ги връщаш. Докато хората имат вложени пари у вас, те ще ви обичат. Ще ви пишат любезнички писма за техните акции, за техните пари. Щом не искате да ви обичат, да имате вземане-даване с тях, ще върнете това, което те са вложили и отношенията помежду ви ще престанат. Сега ние можем да обясним по същия начин. Когато праведният внесе нещо в природата, 1 е праведен, а когато грешникът е извадил нещо от природата, той е станал грешник. По какво се е огрешил грешникът? Ако идеш без пари в една държава, праведен ли си, или грешник? (*Грешник.*) Хубаво. А ако идеш с пълна кесия, си праведник. А какво казва Писанието? Че грешникът не може да влезне в Царството Божие. За богатия е казано, че не може да влезе в Царството Божие. И богат ако е, не може да влезе в Царството Божие. Богатият не може, но и грешникът не може да влезе.

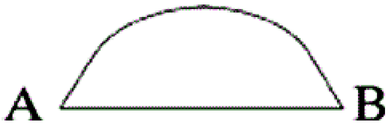

Фиг. 2

Сега друго, за онзи свят вие имате една смътна идея. Къде седи противоречието? Противоречието седи в следващото схващане. Този свят е А (Фиг. 2). Има една голяма мъчнотия, а там, отсреща – В, е онзи свят. Ти, като идеш в онзи свят, пак ще слезеш долу. И този, и

онзи свят седят на един и същ уровен. Само че този свят е разработен, всички тези енергии, които влизат в този свят, въобще тази долина е разработена, а другият свят е пустиня, няма дървета, тя е в своето първобитно състояние. Та именно догоре може да се качи грешникът. Обаче надолу грешникът не може да слезе. От долу до горе това е една богата долина. Богатият не може да се качи, а грешникът може. А от горе на долу богатият може да слезе. И затуй богатият казва: „Трябва да се прекопае един тунел от нашия свят до другия свят." Защото той не може да се изкачва. Може да се прекопае тунел, но много трудна работа е това и много пари трябват, за да се прекопае един тунел от този свят към другия. Затова хората предпочитат да се изкачват нависоко. А грешникът може да се качи нагоре. Но надолу той не може да слиза. А богатият надолу слиза, но нагоре не може да се качи. Затуй ще имаш две състояния. Когато слизаш, богат да си, когато се качваш, сиромах да си. Кога се учиш, невежа да си, а когато придобиваш учение, да ставаш учен.

Сега аз ви навеждам на един естествен процес. Състоянието ще се смени. До известно време ти ще се качваш, но това положение ще се смени, и ти ще се стремиш да слизаш. Не може човек да се движи вечно в една и съща посока. И ти ще направиш една крива линия. Колкото си се качвал, толкова ще слизаш и надолу. Вие считате, че онзи свят е някъде далече високо. Но онзи свят е точно там, може да теглите една права линия от този свят до онзи. Само че този свят е по-организиран. Горе има толкова ледове, толкова снегове, ще напълниш торбата си, колкото искаш. Снегът е едно богатство. Всичкото богатство е по върховете на планините, това са диаманти там. Всички диаманти са горе по планините. Като се качите на туй високо място, ще намерите най-голямото богатство – който разбира, а който не разбира, за него ще бъде снегът, а онзи, който разбира, ще

намери най-голямото богатство по върховете. И като си напълни торбите, ще влезе в този Божи свят.

А този, който не разбира, ще умре горе на върха на планината и ще каже да му направят един паметник. Това показва неговото тщеславие, да кажат: „Умря като екскурзиант по високите върхове." А който разбира, той ще си напълни торбата и ще слезе долу. Или казано на друг език, онзи, който е страдал много, най-после си изважда една философия за живота и си решава да си живее тъй както трябва. И той става един набожен човек, умен човек, той вътрешно си обяснява причините на богатството и сиромашията. Обяснява си всички противоположности и разбира живота.

Сега аз ви говоря за законите, които нямат нищо общо с ония тълкувания, които ние даваме. Ти казваш: „Мене Господ е забравил, хората не ме обичат. Аз съм наследил от баща си, от майка си това-онова." Това са мисли и чувствания без никакъв смисъл. За пример вие сте седнали, казвате така: „Времето е студено." Погледнете чорапите си, обущата, оцапани отвънка. Седиш, гледаш отвънка. Защо? Така е за онзи, който не разбира. Ти си правиш един сондаж – тия обуща ще се наквасят и ред други разсъждения ти минават, ти си недоволен от положението си. Съзнаваш положението си, но как си дошъл до това положение, не можеш да си обясниш. Казваш: „Как попаднах аз в това лошо време, защо да нямах някои хубави, топли галоши." Хубаво, дойдат галошите, но дойде и лятото. Времето е хубаво, но краката ти са завързани. Ти погледнеш галошите, и нещо те смущава. Казваш: „Много се затоплиха краката ми." И търсиш един начин да се освободиш от галошите. Защо? Ти обичаше галошите зимно време, а сега, през лятото, ти искаш да ги хвърлиш. Де е твоето честолюбие? Досега галошите са те носили и са ти служили. А сега искаш да нарушиш договора с тях. Ти ходиш, искаш да ги хвърлиш някъде, казваш: „Искам да ви уволня." Галошите

плачат, ти казваш: „Аз съм ви носил толкова време, сега, плачете-не плачете, ще ви сменя. Това е една смяна на едно ваше състояние. Искате да бъдете радостни. Това е също една смяна на една ваша дреха. Радостта, това е една дреха. Има случаи, когато хората не желаят да бъдат скръбни. И обратното се случва. Когато детето е радостно, радостно то дойде до едно състояние, то търси да смени състоянието си. То бутне някоя чаша или влезе в някоя градина, ще направи някоя пакост, ще го хванат, ще го набият, и нему му е приятно, че са го набили. И не мислете, че ние предизвикваме скръбните състояния изкуствено. Ние не го съзнаваме, но в нас съществува един закон. Ти седиш, като че всичко ти е наредено, но като че нещо ви човърка, чувствате едно желание да направите нещо, да се измени състоянието ви. И като се измени, като че ставате доволни.

Та в природата непременно трябва да има смяна. При сегашните условия, ако не се сменят състоянията, ако не се смени скръбта с радост, тъмнината със светлина, сегашният живот не може да се развие правилно. Това са смени. Ние сме против продължаването на ония ритмически периоди. Този ритъм може да продължава една секунда – светлина, тъмнина, светлина, тъмнина. Или две секунди, три, четири да не измениш отношенията, които природата е дала. Щом направиш един период на светлината по-дълъг, отколкото трябва, или по-кратък, отколкото трябва, ти вече нарушаваш тази хармония на природата.

Затова, когато говорим за естествения живот, подразбираме – онова, което природата е турила, не го изменяй. Не казвай: „Защо аз така се родих?“ Много добре си се родил. Защо аз така живея? Това от тебе зависи. Били ли сте вие при някой студен извор, особено когато ви е много топло? Какво желание се зарежда у вас? Веднага да бръкнете да си турите ръката вътре. Но щом си турите ръката,

оттегляте навън. Питам, от кого зависи да оттеглиш ръката си? От тебе. Ако кажеш, че животът е лош, значи ти си си турил ръката вътре. Изтегли я. Кажи: „Много добре.“ Беден си, кажи: „Много добре.“ Богат си, кажи: „Много добре.“ Щом кажеш „Много добре“, ти не си вече беден. Щом кажеш: „Не ми е добре“, ти си сиромах. Та богатство и сиромашия могат да се сменят моментално. С едно махване можеш да си и сиромах, и богат. Тогава ще направиш така – една стъпка богат, една сиромах. Ти казваш: „Дотегна ми сиромашията.“ Тогава ще кажеш: „С един крак не се ходи, с два крака се ходи, сиромах – богат.“ Можеш да започнеш такта или със сиромашията, или с богатството. Можеш да кажеш тъй: „сиромах богат“ или „богат сиромах“. Каквото искаш, безразлично е, марширувай.

Да допуснем, че вие сте богат, но сте недоволен. В това няма никаква философия. Ще кажете: „Защо така трябва да разсъждаваме?“ Трябва да разсъждаваме по-умно, съгласен съм с вас. Младият казва така. Вие сте доволен, и се разболявате, другият е недоволен, и той се разболява. После онзи, който е богат, ще се разболее и който е сиромах, и той ще се разболее. И след като сте мислили по един или друг начин, турят ви на същото място. Какво сте спечелили? Печалбата на богатството е в двете обстановки, или в двете промени, които ще станат. Сиромахът печели, като излезе от дъното на океана на повърхността. Богатият ще спечели, като слезе на дъното. Сиромахът, като излезе на повърхността, опитността, която придобива, той ще стане богат. А богатият е богат само тогава, когато отгоре слезе на дъното. Тъй щото туй, което има богатият отгоре на повърхността, това не е богатство за него, но когато той слезе на дъното, тогава той е богат. И сиромахът, когато е долу, той не е богат, но когато той излезе отгоре, тогава той е богат.

Има два вида богатство – на повърхността отгоре и на дъното долу. Обаче ние считаме богатство само което е в гъстата материя, в

която живеем. Това е животът на дъното, тъй сме възпитани. Но резултатите са едни и същи и на богатия, и на бедния. Ако прекарате и богатия, и бедния през една реторта, къде ще намерите разликата между тях? Вие срещали ли сте някоя душа или някоя бедна душа? Хора сте срещали, но душа срещали ли сте досега? Тъй – душата отделно, да се разговаряте с нея, срещали ли сте? Светлината срещали ли сте? (Всеки ден.) Ами тъмнината? (Разбира се.) Че светлината, това е дрехата на душата. Щом срещате светлината, срещате и душата. И ако искате да знаете, светлината, това е дрехата на душата. Нищо повече. Някой пита: „Срещал ли си душа?“ Срещал съм, скоро слънцето ще изгрее. Всички души идат от слънцето. Всяка сутрин със слънцето идат всички души в парадна форма. Нашата идея за душата е почти еднаква със светлината. А тъмнината срещали ли сте я? Всички съвременни хора, тъй както сега са направени, са тъмнина. Нищо повече. Сега сте тъмнина. Нали телата хвърлят сянка.

Две неща ще знаете. Сиромахът никога не трябва да иска да бъде богат като богатия, и богатият не трябва да иска да бъде сиромах като сиромаха. Тогава как ще ме разберете. Трябва ли да искаш туй, което е дадено? Трябва ли да искаш да имаш очи, когато ги имаш? Никога не искай богатството на богатия. Защото, щом вземеш богатството на богатия, ти вземаш всичката отговорност на богатството. И щом искаш сиромашията на сиромаха, ти пак вземаш всичката отговорност на сиромашията. И сиромашията има кредитори – лъжата, подлостта, страхът... И още какви кредитори има сиромашията? (*Подлизурството.*) Още някои? (*Кражбата, мързелът.*) Не, мързелът спада към богатия. Вие трябва да знаете кредиторите на богатия и на бедния. Коя е отличителната черта на богатия? Богатият има една отличителна много лоша черта и една отличителна много добра черта. И сиромахът има една отличителна много лоша черта и една отличителна много добра черта.

Богат и сиромах в стремежите си са равни. Туй научно се обуславя. Ако ние отхвърлим една топка нагоре и тя се върне, нали изразходената сила нагоре ще се върне надолу. Тъй щото туй, което сиромахът изразходва нагоре, и богатият, който слиза надолу, той печели. Тогава имаме двата процеса: инволюционният процес на слизане – той се ограничава, слиза, богат е, и път на еволюцията – възлизане в живота. Ние всички сме сиромаси, времето на богатството мина. Като слязохме от небето, всички бяхме богати, а понеже слязохме до дъното, а сега възлизаме вече, осиромашахме. Сега ще се качваме. Сега човек не може да бъде богат. Някои хора имат още малко богатство, а другите, почти всички, са все бедняци и се качват нагоре.

Сега у вас остана мисълта: говори ни се за сиромашия и за богатство, но все си е хубаво да си има човек парички. С това съм съгласен, парите са един придобит капитал, с който всеки може да манипулира. И този капитал все трябва да се събира отнякъде. Е, какво разбрахте сега? (Че сиромахът се качва, а богатият слиза.) Това са два процеса на смяна на енергиите в природата. Смяна има и в живота. Какво е гладът? Сиромашия. Пресищането какво е? Спането какво е? Събуждане и заспиване, и това са два процеса в живота. Да се събудиш и да заспиш, и това са две фази. Спането какво е, богатство или сиромашия? (*Богатство.*) А събуждането? Сиромашия. Защото, като заспиш, няма никакви грижи, спокоен си, богат човек си, а щом се събудиш, веднага дойдат безпокойствата.

Та онова, което може вас да ви обезпокои, ще знаете – има смени. Аз ви дадох миналия път философията на котката. А плюс В равно на С. Това така ли е? Някой пита какво означава А+В? А е едно житено семе – плюс светлина, топлина, влага е равно на С. С е резултатът. Ако умът е работил дълго време под усилената деятелност, под импулса на човешкото сърце, какво ще имате за

резултат? Резултатът ще бъде знанието, учтивостта на човека, това ще бъде С. Усилената работа е С. А в дадения случай вие ще имате само един механически процес. А механическите процеси не обясняват същината на нещата. Един механически процес всякога се опростява. Да кажем, когато превеждате към еднакъв знаменател, числителите ги умножавате, нали? И онези числа, които се повтарят, вие ги съкращавате. В механиката не се взема разумната причина.

За пример хвърля се известен снаряд някъде, изчислява се само с каква сила се хвърля снарядът. Защо и за какво, какви са последствията от това, което снарядът е извършил, не се взема. Само се изчислява каква е била силата, която е изхвърлила туй взривно вещество. След като се изчисли, въпросът е разрешен, повече механиката не се интересува. Механиката прилага един принцип, да се образуват, да работят разни фабрики. А има друга разумност зад тия механични сили. Мене ме интересува върви ли право часовникът. А дали той е разумен, или не, това не ме интересува. Кой го е направил и как го е направил, и това не ме интересува. Аз гледам само върви ли право часовникът. Като го погледна, аз му вярвам. Защо вярвам на часовника?

Тогава между часовника и онзи, които го е направил, има една вътрешна връзка. Този часовник ще върви толкова време, докато онзи, който е направил часовниците, живее и неговият ум действа и се интересува от часовниците. Ако един ден той престане да се интересува и да мисли за часовниците, всички часовници ще спрат. Но понеже природата е направила часовниците, всички часовници вървят, и те никога няма да спрат. Всички часовници са направени по модела на природата. Затова не спират. Но ако един ден природата престане да се интересува от тях, те като войници всички ще спрат изведнъж. Затуй, когато някой човек носи часовник, че спре часовникът му, казват: „Втасахме я.“ Какво означава в природата,

когато ти спре часовникът? Ще спре или твоят живот, или животът на някой друг. (*Но нали може да се поправи часовникът от часовникаря.*) Но ако не може да се поправи, тогава работата е лоша. Трябва да купуваш друг, нов часовник. Ако имаш пари, добре, но ако нямаш? Това са суеверия.

Но турете сега в ума си онези здрави мисли. Най-първо определете вашето състояние, в което се намирате, защото светлата мисъл, или енергията на човека, зависи от онова вътрешно здраво разбиране, което имате в даден момент. А то почива на един закон, на който може да вярвате. Ако вие живеете в една природа, която не разбирате, считате я механическа, вие не можете да имате никакъв прогрес. Вие ще дойдете до едно място и ще спрете. Или експедицията ви ще се спре, както и английската експедиция не можа да иде до Хималаите. Зависи, като стигнат горе, те ще спрат. Къде ще идат оттам нагоре? Защото онзи, който се е качил на най-високия връх, той ще управлява света. А от това се вижда – хората не могат да управляват света и затова не могат да се качат нагоре. Значи на бялата раса им липсва нещо. Казват – те са дошли до 200 метра. Но това е една оптическа измама, илюзия. Според мене те даже на шестстотин метра не са дошли и на хиляда метра не са дошли от върха. Това са само предположения. Дошли са осем хиляди и нещо и петстотин, а В океана съществува дълбочина, близо до девет хиляди и седемстотин метра.

Следователно, ако вземете дълбочините на океана, те съответстват на височините на планините. А има дълбочини на десет хиляди метра. Те даже още не са ги намерили най-големите дълбочини в океана. Ако вземете девет хиляди и деветстотин метра в Индийския океан, а има и още по-големи дълбочини. В Индийския океан има дълбочини и на десет хиляди метра. Значи тази височина съществува и горе. Хималаите са повече от девет хиляди и петстотин

метра. Сега според тях докъде са достигнали? (*До осем хиляди и осемстотин метра.*) Това е толкова вярно, колкото и че Мусала е две хиляди и деветстотин метра височина. Никой още не е правил точни измервания и изследвания, и изчисления на височините. Най-първо трябват три, четири, пет години, за да направят изчисления на височините на известни върхове.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиринадесета лекция на Младежкия окултен клас, 13 декември 1929 г., петък, 6-7.10 часа, София – Изгрев.

ДОБРО И ЗЛО КАТО ПОСЛЕДСТВИЕ ОТ ИЗПЪЛНЕНИЕ ИЛИ ЗАБАВЯНЕ

(*Сила и безсилие на човека. Произход на добрите и на лошите последствия*)

Тайна молитва

Според правилата имаме още 10 минути да чакаме и ще се затворят вратата на Царството Божие. Вие сте станали много добри, умни, послушни. (*Много още от съкласниците ги няма.*) Изпейте една песен, с песни идат тия хора.

„Духът Божи“

„Махар Бену Аба“

Кажете главната мисъл на миналата лекция. (*Качества на богатия и бедния. Богатият слиза, защото той е много натоварен, а бедният се качва, той е лек. Произход на леността.*)

Ако имате едно противоречие, как ще го примирите? Това са две противоположни енергии в природата. Как ще ги примирите? В природата съществува един начин за примирение. В животинското царство, и животинското има противоречие, и между минералното и растителното има противоречие. Под думата „противоречие“ разбирам, че не вървят в една и съща посока. Между гладния и сития пак има противоречие. Даже между едната страна на човешкото лице и другата има противоречие. И човека като го разделим на две части – от пъпа надолу и от пъпа нагоре, между енергиите има противоречие. Единия човек наричам човек на желанията, а другия – човек на мисълта.

Тогава, за да примириш човека с животните, има един начин на примирение. Щом не знаеш как да примириш противоречието, ти ще имаш борба. Борбата е начин за изучаване метода на примирението. Тогава, за да примирите величините х и у според обикновените методи на алгебрата, на какво са равни те? Нали са две величини и вие можете да съставите известно уравнение. В сложното тройно правило имате следната задача. Двама души работници за 10 дена изработват или ушиват 15 ризи, 5 души работници за същото число дни колко работа ще свършат? Това е х. При това числото 2 представя двама работника, две разумни същества, 2-10-15, 5-10-х. Дните какво представляват? (*Разумни същества.*) Десеттях е едно разумно число. Резултатът, и той е разумен. Петнайсет ризи. Законът е такъв: разумното разумно произвежда. Аз пиша тъй: Д.Д.Д. Доброто донася добро. Защо? Това е толкова проста истина. Вълкът винаги ражда вълчета. И вълчетата нали са подобни на вълка? Или човек винаги ражда човечета. Може ли човек да роди нещо друго? Ябълката винаги ражда ябълки. Но за доброто дали винаги е тъй, Д.Д.Д. Доброто донася добро? Доброто може да донесе и зло. В реда на нещата е така, както сега е устроена природата, доброто донася винаги добро.

Питам, ако добрият баща роди добър син, синът е вече един резултат на бащата, неговото тяло е един резултат на бащата. Един син не мисли ли като баща си? Мисли. Да се повърнем. Двама души работници, за десетте дни – и дните в живата природа са разумни, и петнайсет ризи, и те са живи. Тогава какво ще кажете вие? Съвсем ще се объркате. Тогава, за да не се объркаме, ние казваме – това са дни, това ризи. За 10 дни Земята се е обърнала 10 пъти около оста си, това подразбирам аз 10 дни. А 15 ризи при това обръщане на земята около слънцето – едновременно човек е работил, и той е свършил известна работа. Защото и Земята е свършила известна работа. Тогава ние

определяме отношението на човека към земята относно работата какво е.

Сега е въпросът да примирим двете противоречия. В дадения случай x и y са двете противоречия. Ти имаш една мъчнотия, с която не можеш да се справиш. Тя е неизвестната. Неизвестното, това е един недъг, който ме спъва в живота. Ти не го знаеш кой е, трябва да го намериш. Има един закон за това. Да допуснем, вие сте толкова смели, колкото заека, носите кобури, казвате: „Като мене смел човек няма.“ А при всяко трепване отвън вие оставяте кобурите и бягате. При трепването вие забравяте какво сте казали по-напред и бягате. Като мине трепването, вие пак сте онзи смелият. Питам, кой беше първият метод, който накара заека да се уплаши, да се стресне. Кога стана заекът страхлив? Докато заекът спеше, беше смел човек, а щом се разбуди, стана страхлив. Докато той спеше, нямаше никакви нужди, нищо не го стягаше. Щом се събуди, дойдоха всички кредитори и го уплашиха. Ония нужди, с които човек не може да се справя, всякога го плашат. Законът ще дойде. Защо човек трябва да се спъва постоянно? Ако вие забавите една добра мисъл, не я поставите на нейното място, както трябва, тя за бъдеще ще произведе едно противоположно чувство. Така е. Заражда се злото. Това е едно допущение в окултните науки, че всяка една добра мисъл, на която не се е дало ход в дадения случай да се прояви, от нея се ражда едно лошо чувство. В началото, ако не се даде ход на добрата мисъл, да се прояви, ще се роди едно лошо чувство. Тогава ти казваш: „Откъде у мене дойде това лошото чувство?“ Казвам, от добрата ти мисъл. Д. – Л.ч. Нали това е едно противоречие? Ти казваш: „Как тъй?“ Казвам, от добрата мисъл. Много добър си бил, но добър със знак минус, -Д. Така е с добрата мисъл, ако тя се отложи. Обратният закон: яви се една лоша мисъл, ти не ѝ дадеш ход да се реализира, тогава иде се яви

едно добро чувство: Л.м. – Д.ч. Казваш: „Защо си толкова добър човек?“ Аз казвам: „Защото си бил лош.“

Следователно на вашите добри чувства винаги съответстват нереализирани лоши мисли, а на вашите лоши чувства съответстват нереализирани добри мисли. Това сега са предположения, вероятности. Нали, когато онзи математик доказва нещата, при известни аксиоми казва – да допуснем това. Обаче с тия величини вие не можете да работите. Казваш: „Защо трябва да приложим тази мисъл?“ Ако не приложиш добрата мисъл, непременно ще има последици – лошите чувства. И ти не можеш да се освободиш от тези лоши последици – лошите чувства, а щом дойдат лошите чувства, тогава ти ще усетиш тия горчивини, от които, ще страдаш.

Следователно умният вижда, че от доброто се ражда злото. Как? Това е вече закон на превръщането. В магията ти трябва да знаеш как се превръщат живите сили в природата. Ти казваш: „Как, не съм ли аз свободен?“ Ако при всяка една мисъл, която иде от Бога, и ти не я изпълниш, веднага ти се натрупаш с ред грехове. Натрупваш се с енергии, които за бъдеще ще трябва да изплащаш. Не гледайте само на философската страна. Това е едно философско обяснение. Щом така е обяснено, има вече смисъл. Ето защо трябва да бъдем изправни. Има смисъл вече защо не трябва да отлагаш доброто. Има смисъл и защо трябва да отлагаш злото. Има резон защо не трябва да правиш зло. За да се роди в тебе едно добро чувство. И защо не трябва да отлагаш добрата мисъл – за да не се роди злото чувство. По този начин ние можем да обясним произхода на онази разумност. Ако ти не се учиш, да кажем, ти си много способен, даровит, талантлив, погледнато от хиромантическо, френологическо, астрологическо гледище, графологически и по който и да е начин, за тебе казват „Той е богато надарен човек“, но той все отлага, не иска да учи, питам, какво добива този ученик? И виждаме, даровитият става ленив.

Следователно, той като отлага да прояви своя талант, на негово място се явява леността. Следователно произходът на мързела откъде иде? От най-даровитите хора. Мързелът е един резултат на най-гениалните хора, на светиите, на гениите, на адептите. Те са родили леността. И за това някой път и вас ви обсебват такива същества, и вие, за да покажете, че сте гениални, казвате: „Аз няма да работя.“ Ще знаете, това е свойство на гениите. Защото само геният има право да отлага работата. Той казва: „Днес ще почивам.“ Гений е човекът.

Та сега ще знаете произхода на леността. Произходът на всички неща са все такива. Сега мнозина се спъвате. Като дойдете до такива прояви, не можете да си ги обясните. Има начини за това. Да кажем, имате едно състояние – да ви покажа неговия произход. Ще ви кажа как е произлязло това състояние. Преди десет прераждания вие бяхте в Египет в един храм. Това е сега, да видите как се е зародило у вас това състояние, при какви условия. Или ще ви кажа, преди две прераждания вие бяхте в Рим, бяхте един римски патриций или един от римските цезари. Тогава вие ще се учудите как е попаднал тук, в България, в тази аудитория, един цезар. Но това е неразбиране. После може да ви кажа, мнозина от вас сте били такива предипотопни животни и сега сте попаднали тук. И така може да се обясни, но това са все предположения. Това, за което аз ви говоря, не са очевидни истини. Ще ме разберете. Олар белир. Защото това не е точно. Едни казват – от тук до слънцето има 92 милиона

километра. Олар белир. Друг казва – 93 милиона километра са. Възможно е. Трети казва 94. Това са все предположения, приблизително само. Тогава аз ви казвам тъй: 96 милиона километра и 5 сантиметра точно е това. При другите величини, ако вие дойдете до слънцето, не можете да прекрачите, а тук са петтях сантиметра. Имате само една малка междина.

Следователно вие от вашия трен можете да слезете на слънцето. Но при 92 милиона километра вие не можете да слезете, ще има едно трансформиране. И вие ще останете насред пътя и трябва да ви пренесат с аероплани. Защото ще ви дойдат слънчевите жители на помощ, ще кажат – добре правят земните жители, и ще ви пренесат на слънцето. Пък може да е 93 милиона километра. Но де е точното? Това са само учени предположения, не е грях. 92 колко прави? 92=11 = 2. Та сега, да се не отвличаме от работата. Известни състояния, които ни идат, трябва да видим в основата си каква мисъл крият. При сегашния живот трябва да бъдете внимателни и да знаете да изпълните или да отложите една мисъл, защото инак сами ще си създадете своето нещастие. Мнозина не разбират това. Ти не се занимавай с дребните противоречия в живота, не се занимавай с големите противоречия в живота по следните причини. Не вдигай голяма тежест. Защо? Много естествено, ще се орезиш. Ако вдигаш голяма тежест, можеш да се изсипеш. Орязване знаеш какво значи? Пресекване става на гърба. И тогава човек не може да ходи прав. Този, който се е орезил, как го казвате вие? (*Осадил се е.*) Орязване – значи става посмешище на хората, значи, щом не можеш да вдигаш нещо тежко, това остава у тебе един недъг. И тогава ти ще ходиш като един чорбаджия. Това е орязване. Подигаш се бавно, значи е станало едно разслабване на нервната система. Нервите не могат да контролират мускулите на целия гръбначен стълб. Затова не трябва да вдигаш тежък товар. Тогава, щом ти разрешаваш една велика задача, ши ще произведеш същия резултат на ума си. И даже не се занимавай с тежките чувства. За любовта това е друг въпрос. Но такива грамадни чувства не ги вдигай, защото и те имат тежест, защото има осадяване и в другите области. Осаждане, значи да се присадиш.

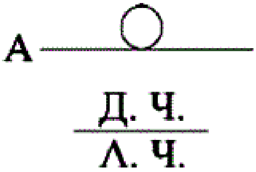

Когато имаш едно лошо чувство, ти ще теглиш една права линия А. Какво означава тази права хоризонтална линия? Какво е турено под хоризонталната линия? Под тази линия се туря знаменателят. Имаш едно лошо чувство. Ще го туриш отдолу, то е знаменател – Л.Ч. Тогава отгоре ще туриш числител – доброто чувство – Д.Ч. Едното е корен, другото е клонищата. Този е законът на присаждането. И трябва да се научите да присаждате. Може да туриш за числител една доброкачествена ябълка или круша върху една присадка, която не съответства. Следователно можеш да прекараш соковете на корените в клонищата и да дадеш един плод, който не съответства на майката на тия корени, които са го произвели. Следователно лошите чувства всякога представляват корени, а добрите чувства представляват клонища. Но и при добрите чувства, когато вие циментирате корените на едно растение, то остава в земята и се превръща на едно лошо чувство. Щом турите един клон, то той пусне корени от себе си в земята, почне да пъпли, да търси храна, той е станал лош. Щом у тебе се зароди желание да станеш учен, богат, ти си вече лош човек. Учен на учен радва ли се? (*Не.*) Силен на силен радва ли се? Красив на красив радва ли се? Певец на певец радва ли се? Светия на светия радва ли се?

Само добрият светия се радва, но не и глупавият. Само разумният, гениалният човек се радва, но има и глупави гениални хора, отлична мисъл има. Има и глупави адепти. Аз вземам в друг смисъл. За онези, които не могат да видят последствията, бъдещите

работи на една тяхна постъпка, а те могат да изменят посоката си. Той знае, че има лоши последствия, но казва: „Аз съм господар, ще направя опита, после ще изменя нещата, нека дойде.“ Както онзи ден ние влязохме при един човек и извадихме две торби цимент. Той не знае, но ние си дадохме правото, казахме – ще му платим. В нашия ум седи мисълта, ще му платим. Но той като иде там, циментът го няма. Ние сме добри хора, а си позволяваме това. Защо? Оправдава се, голяма нужда имаме, а неговият цимент, ако седи, може да се развали от влагата. Заради неговия интерес употребихме цимента, а парите вложихме в банката. Колко струва, толкоз, но сега да си уредим работата.

Та казвам, умните хора, силните си позволяват неща, които някой път се считат законни, някой път се считат незаконни. Умният, като прави добро, си позволява това. Зависи каква е неговата мисъл. Моралът е, ако ти постъпиш правилно в мисълта си. Не е външната страна на морала. Вътрешната работа подразбира мисълта и последствията. Ако не изпълня добрата мисъл, иде вече произходът на лошото чувство. Не съм мислил правилно. Ако в мене едно лошо чувство не съм го изпълнил навреме, забавил съм го в своя ход, като резултат ще се яви едно добро чувство. Онзи, който не може да се въздържа, казва: „Да се пребие като куче.“ Страхливецът трябва да тегли куршума. Но този човек е умен, който не убива. Той се въздържа. И това въздържание става причина да се роди едно добро чувство у него. Именно този господин, като се въздържа, става причина да се яви нещо хубаво, красиво в света. Питам, кое е по-добре – да изпълним желанията на хората, да се покажем, че сме силни?

Вие, които не разбирате закона, казвате: „Човек не трябва ли да работи?“ Разумно трябва да се работи. Някой път човек, когато се въздържа, работи, а някой път, когато не се въздържа, работи. Кога трябва да се въздържа човек? Сега вие, ако вземем всички

въздържатели, нали препоръчвате въздържанието. Но опасно нещо е въздържанието. Въздържанието при пиянството е едно благословение, но да се въздържаш да правиш добро, е едно престъпление. Следователно въздържателите едновременно са добри и лоши хора. Ти трябва да знаеш кога и как да се въздържаш. Кога трябва да се въздържат? Хубаво е, казваш, да люби човек. Да любиш, но ти можеш да бъдеш и светия, можеш да бъдеш и престъпник в любовта. Ако залюбиш една кокошчица и я изядеш от любов, ако залюбиш едно конче и се качиш на гърба му, ако залюбиш дрехите, това и онова, и всичко това ти пристане. Казваш: „Да се любим." Аз не съм съгласен с това. Някой път обичам да не ме любят хората. Сега вие искате всички хора да ви любят. Това е най-голямото нещастие. В природата не съществува такъв закон, дето всички да те обичат.

И вие, които разглеждате сегашния живот, намирате едно голямо противоречие. Но ако нямаше това голямо противоречие, вие по никой начин не можеше да съществувате. Благодарение на това противоречие, в което се намирате, вие имате съществуване и всичко, което имате. Но ако това противоречие биха го премахнали, веднага вие ще се пукнете като един мехур. Съвременната наука разправя, че върху човека има едно давление, една тежест от 1200 килограма, но същевременно отвътре има едно противодействие. Как го наричат във физиката? Вътрешно напрежение. Следователно, ако вие намалите външното налягане, а оставите вътрешното напрежение, какво ще стане с вас? (*Ще се пукнем.*) Тогава аз изкарвам този закон: всички хора, които стават по-високи и по-шишкави, налягането отвън е по-малко, а всички хора, които стават дребни, налягането отвън е станало по-голямо, а напрежението отвътре е по-слабо. Вследствие на това е станало смаляване. Тази е причината относно налягането отвънка. Даваш на един човек малко храна,

условията отвън са лоши. Малко налягане има отвънка. Дадеш на човека доста храна, и веднага той стане бабачко. Увеличение става.

Сега трябва да преведете тези изрази. Да кажем, колко трябва да ядеш? Ето аз така поставям въпроса, аз го поставям точно тъй, почти механически е законът: външното налягане трябва да съответства на вътрешното напрежение. Трябва да има една равномерност. Ако ти туриш на стомаха си повече храна, ще изхабиш повече енергия и ако тази енергия ти не можеш да я вземеш от храната, понеже може да изхабиш повече енергия за храната, която няма да ти достави толкова, колкото ти си изразходил, затова яж по-малко.

И този закон съществува. Вие не наблюдавате. От десет дена кокошките знаят, че ще дойде това време, те изпоорониха една нива. Климатически у тях се събудиха известни сили, яви се една енергия, те ровят по нивата, изваждат житото от земята, казват – ще се развали времето, и тичат. Въобще у военните и у птиците е така. Те вземат провизии за три дена, че като дойде лошото време, да имат енергия в запас. Който види, ще каже – тия кокошки са полудели. Тия кокошки предвещават времето. У тях има едно голямо напрежение, у тях се събужда съответна енергия отвътре и кокошките стават активни. По някой път у вас може да се зароди едно желание, искате да станете щастливи, тогава аз мога да ви пророкувам какво ще излезе от вас. Щом вие искате да станете щастливи, непременно ви иде едно голямо изпитание. Същият закон, ти искаш да станеш богат. Освен че няма да станеш богат, но голяма сиромашия иде отгоре ти. Ти отиваш на училище, казваш: „Научих си урока хубаво. Днес учителят ще ми пише шестица.“ Но тъй се случва, че освен дето шестица не Получаваш, получаваш една двойка. Ти казваш: „Забърках се, аз си знаех урока по този предмет, но се забърках, хвръкна ми из ума.“

Това стана по простата причина и тя е следващата. Този ученик е бил много самоуверен, той върви и препраща своята мисъл на

учителя, а учителят, и той е положителен, а две положителни величини се отблъскват. Когато ученикът праща една мисъл, че той знае предмета си, тогава учителят ще ти даде най-трудната задача, хване те там, и ти загазиш. Пък ако някой каже: „Ще ме скъса учителят. Какво да правя?“ Недоверчив е към себе си, но праща меки мисли към учителя и учителят поомекне малко и като го пита, каже: „Хайде да мине от мене.“ Даде му най-лесното и му тури шест. Като излезе ученикът, той е подигнат за себе си. Но благодарение на този закон, че той вътрешно показва слабата си страна и учителят става по-снизходителен. Питам, кое е снизхождение – че ти тури две или шест? Разбира се, шест е по-хубаво. Защото чувствата, когато мислим, че знаем и чувството, че не знаем, каква е разликата между тези две чувства?

Но ние се отдалечихме от предмета. Сега произходът на доброто у тебе. Ако искаш да станеш гениален човек, да оправиш работите си, всякога изпълнявай онова малкото добро, което се явява у тебе, и никога не го отлагай, не го отказвай. Никога не отказвай тия малките побуждения, малките тласъци, които имаш към доброто. Всеки един малък тласък, който имаш към доброто, това е един свещен тласък в живота. Прилагай, прилагай малките тласъци на доброто. Ти чакаш добрите резултати. В природата резултат моментално няма. Докато се образуват кибритените клечици, колко време са работили учените хора? Мислите ли, че туй слънце, което сега ни свети, знаете ли колко милиарди векове се минаха, докато дойде слънцето да свети, тъй както сега свети? Това не стана тъй изведнъж – само да махнеш с ръката си, цък – и ще запалиш огъня. Сега тъй става, но докато се получи това съчетание на кибритената клечка с огъня, минали са се векове, докато дойдем до това съчетание на нещата днес. Същото е и с речта. Колко време е минало, докато се дойде до това правилното писане, както сега съществува на земята. И колко хора са работили

върху това. Но това не е едно достояние само на вас. Ти казваш: „Аз го зная." Ти така си го научил наизуст, но знаеш ли колко хора са работили върху него хиляди години?

Та законите в природата трябва да се изучават разумно. Вие сега разбрахте ли връзката, когато хората кажат, че от добро се ражда зло и от злото се ражда добро? Разбрахте ли начина как се ражда и де е връзката? Нали сте чували – всяко зло за добро. Тогава и – всяко добро за зло. Ние разбираме така, след като въздържаш една лоша мисъл, не я прилагаш, ще се яви като резултат доброто. Някой път си неразположен, искаш да кажеш някому една лоша дума, да ти олекне. Кое е по-хубаво – да ти олекне или да не ти олекне? Щом искаш да ти олекне, аз да ви кажа – има един начин. Когато искате да кажете нещо, за да ви олекне, ще си купите една модерна цев 50-60 сантиметра дълга и 2 сантиметра в диаметър и когато сте неразположени, излезте вън от града, изкопайте една дупка, турете цевта в дупката и кажете това нещо в земята, да ви олекне. Идете в планината, кажете през цевта, което имате да кажете, тъй героически, че всички да ви разберат, върнете се тогава в града. Знаете ли какви са последствията, когато някой си позволява много да говори? Върви един господин, много честолюбив, в турско време това, с фес и с пискюл на главата. Минава един пехливанин покрай него и го настъпва. Този му казва: „Ти сляп ли си?" Пехливанинът се обръща и му ушива една плесница, той се поваля на земята и фесът му хвърква настрани.

Питам, какво спечели ти, като му каза: „Ти сляп ли си?" Този пехливанин минава покрай друг един турчин, който видял всичко това, и го побутнал с лакътя си. Този веднага се покланя пред него и му казва: „Крайно ви благодаря. Аз съм щастлив един такъв голям юнак да срещна и да ме настъпи." Тогава този пехливанин го потупа по рамото и гърба, изважда нещо от джоба си – една кесия, и му я

дава и казва: „Браво, такива като тебе ние така защитаваме, а юнаците като този, ние поваляме на земята. Ала турка иши.“ Та в дадения случай, когато дойде едно голямо зло до тебе и те настъпи, не му казвай: „Ти сляп ли си?“ Туй подразбира „Не противи се злому“. Кажи тогава на това зло – за голяма привилегия считам, че такъв голям герой като тебе се допря до мене. Тази е вътрешната философия. Другояче няма друго разрешение. Туй, което е станало, не може другояче да стане. В бъдеще може, но сега не може. Счупила си стомната, има друга една, която чака, кандидат е тя, а тази счупената, тя си е свършила кармата. Една стомна, когато се счупи, тя се радва, дава банкет, че се е счупила. И когато една рокля се скъса, и тя се радва, и тя дава банкет. Когато обущата се скъсат, и те свършват своята карма. За тебе е нещастие, а за тях е цяло щастие. Вие ще кажете: „Как тъй?“ Всяка волска кожа е жива. Тия клетки на животните не умират, тия кожени обуща, които носите, не умират тъй лесно. Когато умре кожата на някои обуща, те почват да се пукат, но докато клетките са живи на кожата, обущата са здрави, само се изтриват, а клетките са живи. Следователно те се радват, че се освободили, защото човек е по-лош господар отколкото животните.

Сега приложението на тази мисъл. Откъде произтичат някои неприятности? Малки са причините. За това всеки един от вас трябва да се радва, когато му дойде една хубава мисъл и всякога трябва да я прилага. Никога не отлагай хубавите, красивите мисли, които идат в душата ти. Нали знаете онази поговорка, онзи малък разказ, дето една пчела се хванала на една паяжина и се молила на един човек да я освободи, казала му: „Искам да се върна при моя кошер, чакат ме, дала съм обещание, за бъдеще ще ти направя и аз една услуга, едно добро.“ Той я погледнал и казал: „Какво добро ще ми направиш, аз съм добър човек.“ И я освобождава. Обаче един ден, когато един негов неприятел се целел да го убие, тя го ужилила и тъй го избавила от

смъртта. Ако изпълните най-малката добра мисъл, някога тя ще ви избави от едно голямо нещастие, от една неприятност. А няма по-хубаво нещо, човек да има винаги разположение на духа.

Разположението на духа, това е едно от най-красивите съчетания за доброто. Аз наричам разположение на духа, това е едно от най-красивите съчетания на разумно действащи сили в нас. Когато всички сили у човека са в хармония, това е разположение на духа. И ние никога не трябва да нарушаваме туй вътрешно равновесие. Вследствие на това нарушение ние имаме известни противоречия. Например яви се у тебе желание да имаш два чифта лачени обуща или яви се желанието, да имаш две вратовръзки или три костюма дрехи. Можеш да имаш и десет, но в дадения случай те не са ти потребни. Ти си един пътник и можеш да носиш едва един костюм, можеш да носиш две ризи, едни гащи, а два костюма не са ти потребни. Ти ще кажеш: „Ще ги туря в куфара." Но представете си, че куфарът е гърбът. Тогава ти ще носиш две ризи, едни гащи, в краен случай една фланела, един килограм ориз. Ако ти туриш два костюма, облечен си хубаво, „ком ил фо". Имаш едно дебело зимно палто, едно вътрешно палто, гащи, жилетка, фланели и така тръгнеш из чаршията. Сега къде е злото? Едно, ти сам не можеш да го носиш и второ, като те види някой с голям багаж, а той няма никакви дрехи, и той почне да ходи подире ти. Ти седнеш да си починеш, той те дебне като някой вълк. Ти мислиш, че си осигурен, заспиш, но като станеш, палтото го няма, хвръкнало. Докато идеш до голямата станция, и голямото палто ще хвръкне и ти ще останеш със своите дрехи.

Това са неща, които сега стават в живота. И всички тия кражби и обири в живота се дължат на този вътрешния страх. И това е най-естественото положение, което сегашните хора, имат. И за това казват – няма морал. Няма морал на богатите хора. Аз казвам, няма разумност у богатите хора, но няма разумност и у бедните хора. И

едните, и другите са неразумни. Богатият не знае защо е богат и бедният не знае защо е беден. Ти си добър, и не знаеш защо си добър. Лош си, и не знаеш защо си лош. Това е всичката философия.

Сега, понеже вие се готвите като кандидати – аз наричам, някои от вас ще свършите по закона на силните хора, някои от вас ще бъдете силни, гениални хора, някои от вас ще бъдете бедни хора, някои светии, адепти, учители, професори, поети, философи, а някои от вас ще бъдете готвачи, разсилни, метачи, а някои – владици. Е, кои са? Някои. Това са възможности. Има само една наука. За изчисление всяко нещо си има своите правила. За мен е важен произходът на хубавите и красивите чувства и произходът на лошите чувства. Това е най-важното. Малките добродетели – изпълнявайте ги. Малките лоши чувства – забавяйте ги, превръщайте ги. Щом се яви едно лошо чувство, превърни го в една добра мисъл. По кой закон? Чрез закона на въздържанието. Щом се появи една добра мисъл, какво трябва да правиш? Отхвърли закона на въздържанието. Не се въздържай, пий колкото искаш. Онзи истинският добър човек не може да се въздържа от нищо. В Божествения свят въздържание няма. Но там и зло няма. Всичко е положително. Защото въздържание има само в негативните страни. Щом се каже: ти не прави зло, ти си на земята. Това не прави, онова не прави – това е отрицателно. А щом кажеш: „Аз правя добро, всичко добро правя“, ти се намираш в небето, това е Божественият свят. За земята не мога да ви кажа: прави зло. Затова казвам, въздържай се. На земята най-първо ще проявиш своето въздържание, а после ще проявиш своята положителна страна, Божественото. По този метод може да се изправи животът.

Например, да допуснем, нямаш обуща, чорапите ти са скъсани, обущата също, дрехите, всичко е скъсано. Имаш стотина лева, вземи си една игла и конци и се постарай да зашиеш скъсаното с кръпки и всяка сутрин погледни си кръпките така хубаво, но чисти да бъдат

дрехите ти. Онзи, който ще те хареса, той ще те хареса и с кръпките, ако хубаво са зашити кръпките. После всичко е чистичко, той ще те хареса повече, отколкото, ако ти си облечен без кръпки. Някой път аз харесвам хората със съдрани гащи повече, отколкото иначе. Аз бих предпочел един способен ученик с десет кръпки на палтото си, отколкото един княжески син и неспособен, който не може да раздели на две магарета слама. По добре кръпките със знанието, отколкото хубавите дрехи без знанието. Така трябва да бъде на земята. Кръпките тук са потребни. Колкото повече кръпки има на земята, толкова е по-добре. А на небето е обратното. Но тук, на земята, кръпките са една привилегия. А щом искате да бъдете по-щедър между хората, ако всички са със съдрани дрехи и кръпки по тях, нека един да се яви между тях с цилиндър, тъй, като че спуснат от небето. Ние не сме за беднотията, не. Силата на човека е в доволството. Да бъдеш доволен, като погледнеш един човек, който е облечен хубаво. Порадвай му се. Кажи: „Много се радвам, дано неговите мисли и чувства са такива, каквито са дрехите и шапката му." Иначе колкото и да учите, ако нямате това вътрешно схващане, всичко е безполезно. И ако вие така не наредите живота си, всякога ще свършвате живота си с един минус. А минус, това не е живот. Все таки трябва да дойдете да свършите с плюс. Плюс аз разбирам положителното в живота, а минусът, това са все отрицателните стойности.

Това са сега възможности, които ви дадох, за да учите добре. От това гледище и отрицателният живот е на мястото си. Защото, ако той не съществува, и доброто не може да се прояви. Защото съществува по единствената причина, да съществува доброто. Затова, когато ти си лош, ще кажеш: една възможност да проявя доброто. Когато ти си най-лош, тогава имаш най-голямата възможност да проявиш доброто. Как? Ти само прояви въздържание като човека, който освободил пчелата. Като минеш някъде, направи едно малко

добро.

Сега основната мисъл. Неизпълнените добри мисли раждат лошите чувства, а лошите чувства вече образуват почва за това, което хората наричат карма. Аз ви казвам условията, как се плетат нишките на кармата. А щом се въздържаш от една лоша мисъл, ти даваш ход на едно добро. Следователно създаваш своята дихарма. Всеки един от вас трябва да се стреми по този начин да урежда живота си. Така по този начин човек, като седи в стаята си, той може да създаде своето бъдеще. И като ходиш по улицата, можеш да създадеш своето бъдеще. А тъй както сега е устроен животът, това е живот на лотария – я се падне, я не се падне. Ако аз бръкна по този закон в лотарията, винаги ще набарам този билет, който взема, който има съдържание. И ако вие ми дадете една торба с ябълки, мислите ли, че аз няма да взема най-хубавата ябълка? Като бръкна, аз зная каква ябълка ще взема, червена ли, бяла ли, сладка или кисела. В мене има усет, без да гледам ябълката, аз зная каква е тя. Правили ли сте вие някой път такъв опит. Ще турим разни ябълки в една торба, да видим, кой от вас може да знае каква ябълка взима. Има един вътрешен усет. Като пипнеш, ти можеш да развиеш своя усет и да извадиш най-хубавата ябълка. Като че плодът сам придава своето разположение на тебе, на ръката ти. Можеш да познаеш ябълките в торбата и без да ги гледаш.

Та целият наш живот и нашето щастие е турено като плодовете в една торба, дето много пъти трябва да бъркаме. И като не знаем как да изваждаме, изваждаме някоя кисела, горчива или червива ябълка. Само в тази наука дроб не се събира с цяло число. Събират се дроб с дроб. Ти като станеш сутрин, трябва да знаеш цяло число ли си, или дроб.

Тайна молитва

Петнадесета лекция на Младежкия окултен клас 20 декември 1929 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев.

ОТЛИЧИТЕЛНА ЧЕРТА НА НАЕМАТЕЛЯ И СОБСТВЕНИКА

„Отче наш“

Ще ви прочета предпоследната буква на еврейския език (*от псалом 119 – „шин“*).

Кои са положенията от миналата лекция?

Леността е дъщеря на богати родители, от високо произхождение. Цялата съвременна култура принадлежи все на леността. И всеки мечтае все да стане ленив. Всеки иска да забогатее, да стане учен и да си почине. Един идеал, едно неразбиране на живота е това. Сега хората смесват леност и почивка. Това е особено положение. Човек трябва да разбира особеното състояние на своето съзнание. Да допуснем, вие искате да бъдете учен човек. Вие смесвате учен с учението. Да бъдеш учен, това е една придобивка. Ученият човек, това е богат човек. Учеността е резултат на учението. Ученият човек може да има като един бижутер много скъпоценни камъни, но този бижутер не е ходил сам в земята да копае тия камъни. Хиляди други хора са ги копали, а той ходи и се разхожда в дюкяна си и казва: „Тия камъни са мои, аз ги притежавам.“

Да допуснем, вие сте наемател в една къща. Вие седите и мислите, че тази къща е ваша. В дадения случай тя е ваша, но по какво се различават онзи, който е съградил къщата, и вие, които живеете в нея? В съзнанието на единия и другия има едно малко различие, което определя на кого е къщата. Да допуснем, онзи, който е съградил къщата, е сам човек и умира, няма никакви наследници. Вие сте наемател на тази къща, живели сте 10-15 години и най-после усвояваш къщата и законът може да те признае за наследник. Но да

вземем другото положение. Каква разлика намирате вие между този човек, който има къщата, и този, който живее в нея? Или да туря друго положение: един учен човек, който е измислил една нова теория за слънцето, и друг учен човек, който ходи да разпространява тази теория. Каква разлика има между първия и втория? Има разлика. Онзи, който е измислил тази теория, в неговия ум има нещо неизказано, а онзи, който ходи да разпространява теорията, той знае само това, което ученият човек е казал.

Следователно същият закон е и при този случай. Вие сте наемател на къщата, живеете вътре, а онзи, който има къщата, той всякога има един проект в ума си, да прибави нещо ново на къщата. Той, като гледа къщата, си мисли да прибави още някоя малка кухня или една баня, или каква да е постройка. Той все има наум да прибави още нещо, някой план, който го крие. А който живее в къщата, той се ползва от нея и нищо повече не мисли. По това се отличават двамата. Онзи, който има къщата, все има наум да направи някое подобрение. Имаме същия закон. Вие сте добър човек, един наемател сте вие на доброто. Седите в доброто. Но това добро не сте го направили вие, друг го е направил. Но вие седите при него. По какво се различавате? Този, който живее по буквата на закона, вие ще се ползвате от доброто, но нямате стремеж да направите едно подобрение в себе си. Всеки човек, който не прави подобрение в себе си, той е наемател. Всеки човек, който не прави подобрение в своя организъм, той е наемател. Който не прави подобрение в своя ум, в своето сърце, ние го считаме за наемател. Казва, стига ми толкова, колкото имам, стига ми, че имам тази къща под наем.

И тъй, хората, които сега живеят в телата си, някои са само наематели. Казват, същественото тук на земята е да си поживеем, повече не му мислим за другото. Казвам, безидейността е символ на наемателите. Всеки човек, който е наемател, той е безидеен човек.

Безидейността е едно качество, едно свойство, една проява само на наемателите. А идейността е качество на собствениците. Ама не частната собственост, защото под думата „частна собственост“ ние подразбираме един наемател. Онзи, който се занимава с въпроса за частната собственост, е наемател. А който се занимава със собствеността, той е идеен човек. Та казвам, и в науката, ако всяка една идея, която влиза във вас, и вие нямате една определена идея в дадения случай, тя не може да повдигне духа ви. Идеята не може да подигне духа.

Сега идеята ли подига духа, или духът подига идеята? Някои казват: „Да ми се подигне малко духът.“ Това е неразбиране. Това значи да се подигне процесът на дишането, понеже той не може да диша, тъй както трябва. Тогава с подигане на дишането се подига духът. Духът в този смисъл седи над идеята. Но идеята може да подигне дишането. И при всяка идея, която не подобрява дишането, човек не може да работи. Тогава, щом седите в едно състояние на бездействие, животът няма смисъл. Та вие трябва да си знаете или че сте наемател, или че във вашия дом живее един наемател. Но не само да се произнесе думата „наемател“, но да разбирате какво означава тази дума. Я кажи каква е разликата между наемател и собственик. Собственикът мисли да направи известно подобрение на къщата си, а наемателят живее само вътре.

В математиката допущат ли се излишни работи? (*Не.*) Защо? (*Там всичко е точно определено.*) Ако кажете А и $А^2$, какво разбирате? Каква е идеята на квадрата? Едното значи наемател – Н. Другото значи наемател в квадрат – $Н^2$. А е нива непосята, а $А^2$ е нива посята. Сега каква е разликата между посятата и непосятата нива? В посятата нива има нещо вложено, но и в непосятата нива има нещо вложено. Щом се каже А, това е обикновеното състояние на човека. В дадения случай вие сте А, после ставате $А^2$. Вие сте в земята, А е една точка, но

ако тази точка стане A^2, тогава се образува движение. Образува се един ъгъл от А. На този ъгъл се образуват противоположности. Тези линии, като се продължават, те се съединяват и се образува поляризиране.

Сега какво значи поляризиране? Полярността служи за позлатяване. Когато искате да познаете един предмет златен ли е, или не, те го турят в една специална баня и отгоре се наслоява един тънък слой. Позлатяват се нещата. В човешкия ум често има такива предмети, които позлатяват въображението. Тъй ти ще напишеш едно съчинение, целият свят ще го чете. После ти си представляваш, че ще бъдеш някой велик оратор или си представляваш, че ще ходиш да говориш като някой професор, всички хора те слушат. Това е позлатяване в тебе. Когато дойдат условията на живота, ти оставаш сам, такъв, какъвто си. Този тънък слой от злато те оставя. Когато се снеме тази полировка в живота ти, ти веднага дойдеш до това положение и кажеш, че ум се изисква. Питам, коя е причината, че нямаш ум? Щом си въобразяваш, ти имаш ум, само че не си турил ума да работи както трябва, а ти си работил с методите на месечината. Всякога, когато човек работи с един метод, с който не се добиват никакви резултати, това е метод на месечината, а когато човек работи с един метод, с който се добиват резултати, това е методът на слънцето. Всякога енергията от слънцето дава резултати, но енергията, която иде от месечината, не дава резултати. Когато ние казваме – трябва да се живее, подразбираме да минем от метода на месечината към метода на слънцето. Значи, когато кажем „Сега не живея“, значи той живее по метода на месечината. Сега трябва да се учим да минем от метода на месечината към метода на слънцето. Ама трябва да бъда добър. Значи да мина към метода на слънцето. Всякога, щом смениш едно състояние във възходяща степен, минаваш към

методите на слънцето. Само състоянието на месечината се сменя, а състоянието на слънцето е постоянно възрастващо. Добре.

Сега, като говоря, каква връзка правите вие в себе си? Сега аз не се интересувам в същината какво мислите вие, защото има един закон: никога човек не може да знае какво мисли всъщност другият. Понеже, ако аз проникна положително вие какво мислите, веднага двамата души ще се слеят и ще загубят своята личност. Щом ти искаш да познаеш един човек какво мисли и ако ти познаеш, вие може да се слеете и ти ще загубиш своята личност. Аз разбирам следующето. Когато аз искам да позная един човек, аз трябва да позная, че той не мисли като мене в дадения случай. И това трябва да ме радва, че той не мисли като мене. И съвременните философи искат да знаят какво нещо е Бог. Ако те знаят какво мисли Бог, те ще се слеят и от тях няма да остане нищо. Питам сега философски, умно ли е да влезеш да изваждаш едно богатство от собата, дето ти ще се стопиш? философия е това. Ще кажеш, че защо да не го извадя? Можеш да влезеш да го извадиш, но няма да излезеш навънка. Следователно онзи, който влезе и не излезе, какъв е? Тях ги наричат влюбените на смъртта, любовниците на смъртта. А онези, които влизат и излизат, това са любовниците на живота. Сега казват, а той разрешава този въпрос. Много лесно можеш да го разрешиш. Ти ще го разрешиш, но никога няма да излезеш навънка, да кажеш мнението си. Той ще остане един въпрос или една въпросителна за тебе. Аз оспорвам, никой досега не е можал да разреши един въпрос. Мнозина казват, че много въпроси са разрешили. Да, разрешили са ги, като са влезли вътре. Или разрешили са ги тъй, че въпросът никога не се разрешава. Тъй са разрешили въпроса. Аз, като вляза в собата, съзнавам, че това богатство не може да се извади навънка. И за да изляза сега от собата, има само един начин. За да се освободя от това положение, в което съм влязъл, има само един начин. Ако не, аз

съм затворен. Щом аз съзная, че въпросът не е разрешен, аз ще изляза, но ако кажа, че въпросът е разрешен, светът е затворен за мене.

Аз ще ви дам същия въпрос. Коя мишка, след като е хванала сиренето в един капан, е разрешила въпроса? Било ли е време, да се извади сиренето от капана и капанът да не се затвори? Следователно, който разрешава такъв именно философски въпрос, той е като мишката в капана. И тогава мишката трябва да се срещне с котарака. Даже питайте и смелия плъх, като му се отвори вратата на капана, да излезе навън, и той види един котарак насреща си, той вече не иска да излезе горкият навън от дупката. Сега ще знаете това. Да вземем и другия въпрос. Някой казва: „Аз зная какъв е смисълът на живота.“ Да разрешиш този въпрос или въпроса, крайния смисъл или цел на живота, щом разрешиш този въпрос, ти ще изчезнеш. Затова не го разрешавай.

Нали всички хора искат да знаят защо трябва да ги обича някой. Не разрешавай този въпрос. Можеш да го разрешиш, но ще умреш. Ти ще разрешиш един въпрос, но при него ще остане друг неразрешен. Питам, онзи, който разрешава въпроса на вечността, какво постига? Ако ти тръгнеш в това, което е безгранично, къде ще се спреш на едно място? Ти искаш да намериш края на безграничното, тогава къде ще спреш? Ти във вечността ще идеш толкова далече, че няма да имаш средства някак да се върнеш назад.

Та сега истинската философия къде седи? Това, с което човек губи своето право, е не да го е страх, но той трябва разумно да разсъждава. Има други въпроси, жизнени, които трябва да се разрешат. А да разрешиш въпроса, колко тежи слънцето, ти с този въпрос вече 20 години си се занимавал и си вече близо да разрешиш въпроса, точно да претеглиш колко тежи слънцето. Таман ти отиваш един ден като велик професор на работа и срещаш една вдовица или

някоя бедна жена. Тя спира този професор и го пита: „Мога ли да изпратя сина си при тебе да се учи?“ Той казва: „Много съм занят.“ Или отлага този въпрос. Той е занят, отива да оповести колко тежи слънцето. Кое е по-важно – да вземе сина на тази вдовица и да го възпитава или да иде да представи колко тежи слънцето? Той избира второто, защото при този въпрос може да капне нещо, много хора могат да се заинтересуват. Вие казвате: „Как ще капне нещо?“

Представете си, аз съм един гадател, зная съдбата на хората. Ти идеш при мене, аз ще ти кажа нещо от живота ти, но ти ще платиш. Питаш колко. Казвам, ако дадеш 10 хиляди лева, ще ти кажа нещо, което ти в една година ще наследиш. И ще ти кажа нещо, което никога не се е случвало в живота ти. Но аз като го предсказвам, ще предвидя и да стане. Ти мислиш, че аз като кажа, ще стане. Всички хора са много суеверни. Той пита: „Колко искаш?“ „Десет хиляди.“ Ти бъркаш в джоба, и то става. Ти казваш: „Десет хиляди ми взе, но стана това, което ми каза.“ Отиваш при друг, казва: „Ще ти кажа нещо, но това, което никой друг не е казал.“ Той взима 20 хиляди лева. Той печели повече от мене, но и аз печеля. Всички почнат да казват: „Значи, каквото каза, стана.“ Питам, това, което стана, аз ли го наредих? Това е човекът, който предсказва колко тежи слънцето. Защото, ако хората са заинтересувани колко тежи слънцето, ще се заинтересуват всички хора на земята. Но в дадения случай ние не можем да знаем колко тежи слънцето. Вие ще кажете: „Защо?“ По простата причина. Имате едно дете, то е тежало 4 килограма, когато се е родило. След 12 месеца колко иде тежи това дете? Сега, като теглите детето, слънцето не е изменило и няма същото тегло. Как мислите, всяка година увеличава ли се теглото на слънцето, или се намалява? („*Според науката всяка година слънцето изстива.*“) Че изстива, изстива, но увеличава ли се, или се намалява? Може да се обясни по следующия начин. Преди отделянето на всичките тия

планети, които са около слънцето, слънцето е имало едно тегло, а след като се отделиха, какво е теглото? Според учените хора колко пъти тежи слънцето повече от другите планети, ако се вземат заедно? („*Струва ми се, че 700 пъти повече тежи.*“) Тогава, да допуснем, сега по-малко ли тежи слънцето, отколкото тогава е тежало?

Аз ще ви задам един въпрос, той е следующият и е относителен. Баща ви, който е онзи здрав, мускулест човек, тежи 72 килограма. Питам, този баща, след като роди първия син, теглото му ще се намали ли? („*Не.*“) Като роди втория син? Теглото на майката, която го ражда, ще се намали ли? Няма да се намали. Тогава слънцето, като е родило планетите, намалило ли се е неговото тегло? Ако процесът е чисто механически, да, може, защото част от неговата материя е взета да се образуват другите. Но ако е един органически процес, значи, за да се образува една планета вътре и да се отдели от слънцето, има разумни причини. Този процес не е механически, има една разумна причина, която е отделила планетите. И ние не знаем каква е тази разумна причина. Можем да си предполагаме и докато човек си завърши работата на земята, ние пак няма да знаем защо има толкова планети. Този въпрос ще остане неразрешен. Ние можем само да мислим и предполагаме.

Та има известни идеи, не се стремете да ги разрешите. За пример ти искаш да проникнеш какво мисли някой човек. Не разрешавай този въпрос. Нито за себе си, какво си ти всъщност – и това не разрешавай. „Ама аз искам да зная какво мисли той.“ Това е все таки да хванеш крака си и да питаш какво мисли той. В дадения случай кракът ти мисли точно това, което ти мислиш. Или да хванеш ръката си и да питаш какво може да мисли моят пръст в дадения случай. Моят пръст е много по-голям философ, отколкото който и да е друг. Пръстът ми казва: „Аз не се интересувам от това, какво мисли господарят ми. Аз това не мисля.“ И той никога не разрешава

въпроса, какво аз мисля. Понеже, ако той разрешава какво аз мисля, той ще престане да е пръст. И затова той не засяга какво аз мисля. Той казва: „Тъй както съм турнат, добре ми е, аз не искам друго положение.“

Сега, някои от вас искате да знаете защо Господ ви е така създал и защо той ви е турил в тия условия. Ако така питате, вие ще изгубите. Да допуснем, някой ви обясни защо сте радостен или защо сте скръбен. Той ще обясни външния процес, но защо е допусната скръбта, той това остава. Защо Христос, една праведна душа, ще дойде и ще страда? И защо най-после светът ще се раздели, едни ще станат лоши, други добри? Никой не може да разреши дълбоката тайна на битието, която е скрита. Въпросът остава неразрешен. Може да има философски предположения, но всъщност как е, никой не знае. Вие задавали ли сте си въпроса – някой ден сте недоволен, защо сте недоволен? Ти си ученичка в клас, урока си си научила много добре, казвате: „Днес, ако ме извадят, урока съм си научила много добре, шест ще получа.“ И всички ученички казват: „Много добре си каза урока.“ Ти очакваш да имаш шест, обаче учителят ти писал четири. Защо ти е писал четири? Аз да ти обясня. Предполагам, този твой професор е млад, следователно той има да разрешава някой учен въпрос и когато ти си разправяла урока си, неговият ум е бил занят с темата, която има да разрешава, и след като ти си свършила да разправяш урока си, той те пита: „Свърши ли?“ Казваш: „Свърших.“ Той те е гледал, но не е слушал какво разправяш, казва си: „Аз не чух какво е разправяла, но ще турна четири.“ Обаче разликата между неговото оценяване и твоето е две единици.

Следователно числото 2 е влязло вътре и произвело този ефект. Ти си недоволен, четири ти е писал професорът. Защо? Числото 2 е причината. Целият ден ходиш, не можеш да се успокоиш: „Как тъй хубаво си казах урока, а той да ми пише четири.“ Но той е бил занят с

един философски въпрос, не те е слушал, казва: „Е, за четири заслужава.“ Допуснете, че този учител е чрезмерно чувствителен човек, той отива в клас и целият клас му казва: „Онзи ден тази ученичка си каза много хубаво урока, а ти ѝ писа четири.“ И той каже: „Малко бях разсеян тогава. Хубаво ли си каза тя урока?“ И той туря ѝ шест и двете се наместят на място. Учителят поправя, туря шест и радостта дойде.

Всичката причина е до един възглед. Учителят е имал един възглед, а ученикът е имал друг възглед. Щом два възгледа не съвпаднат, ражда се тъжно състояние. Някой казва: „Мен не ме оценяват.“ Значи твоят възглед и възгледът на другите не съвпадат. Ние тургаме противоречиви мотиви. Ние не знаем защо един човек не спечелил твоя възглед. Може да знаеш, че той няма твоя възглед, но причините, защо – не знаеш. Сега този младият професор се занимава с един научен въпрос. Аз зная какъв е този научен въпрос. Това може да е въпросът за теглото на слънцето. Може да е въпросът, как се е създала вселената или за произхода на човека, може да е за разделянето на половете. Дарвиновата теория каква е всъщност, не се знае. Но той е имал един въпрос за разглеждане. Сега, ако вие ме попитате кой е бил специфичният въпрос, който е занимавал неговия ум, ще кажа – този въпрос аз не го разрешавам.

Та законът, който трябва да държите, е следующият. Не се стремете да бъдете напълно щастливи на земята. Не желайте да влезете в тази пещ вътре. Не желай голямата скръб и не желай голямата радост. Каквото дойде, благодари на Бога, кажи: слава Богу. Дойде скръбта, не казвай, че скръбта ти е голяма. Никой от вас не е опитал какво е голямата скръб. Вие били ли сте на положението на един човек, когото закачат на въжето да го бесят? Ако бесят един стар човек на 80 години, ще кажете – той си е отживял, но бесят един млад човек, до въжето стои неговата възлюблена, а него бесят. Вие опитали

ли сте скръбта на този младия човек какво нещо е? Ако този млад човек би се освободил от това въже, той би си отмъстил на целия свят. Някой казва: „Голяма е моята скръб.“ Твоята скръб още не е толкова голяма, както на този младия човек и неговата възлюблена.

(*Печката пуши малко.*) Този дим от печката трябва да се освободи. Вие всички мислите за философски въпроси, но нито един не мисли да очисти този дим. Всички очаквате друг да очисти този дим. Днес аз ще ви дам един метод как да очистите комина. Ще вземете едно въже и един камък, ще го свържете, ще го спуснете през комина и ще го теглите нагоре-надолу. И тъй ще се очисти коминът. Та днес ще гледате да се очисти собата. Собата поддържа моята лекция.

Та, ако вие искате да разрешите най-крайните въпроси на света, ето къде ще се зароди такъв дим в ума ви, в сърцето ви. И онзи, който каже: „Аз нищо не искам да мисля“, той иска да намери какъв е смисълът на безсмислието. И той е философ, казва: „Аз не се интересувам от живота.“ Той иска да намери как може да се живее без живот. Казвам, и ти си в опасност, ти ще влезеш вътре и няма да излезеш. Който много се интересува и който казва: „Никак не се интересувам“, това са -А и +А, това е разликата – само в стремежа. Но А минус в топломера е намаление на температурата, а А плюс е увеличение на температурата. Когато някой човек каже: „Аз не се интересувам от живота“, той е -А, той е под нулата, той измерва само студа. Какво ме интересува, че той измерва само студа. Дали е 15 градуса под нулата или над нулата, та всеки ден и аз го измервам. Та всяка промяна, която става във времето, аз я чувствам в краката си и в пръстите си. Чувствам го действително. Онзи ден, когато ритах снега, заболяха ме пръстите и съм определил, при 15 градуса моите пръсти не болят. Казвам, щом ме болят пръстите, това е по-долу от 15 градуса под нулата.

Нещата имат за нас смисъл дотолкова, доколкото те са едно отражение в нашия живот. Всяко нещо, което няма допирна точка до нашия живот или до нашето съзнание, то не ни интересува. Та от чисто психологическо гледище недоволството, което съществува у вас, се дължи на това – в сегашната култура вие искате да разрешите известни задачи, които не съвпадат в програмата на сегашния живот. Казва някой: „Аз искам да бъда учен човек.“ Хубаво, но не поставяй този въпрос, остави го неопределено в този живот. Ние имаме един такъв учител Соломон, който е искал да стане учен, да придобие големи познания. И какво каза най-после за времето? Соломон засегна всички научни теории, всички окултни положения и искал да разреши той такива тайни, които не се позволяват. Той искаше да влезе в сърцето на жената и да познае, да види какво се крие там, в нейното сърце. И събра там известни екземпляри, както сегашните биолози имат сбирки. Той събра 300 жени и 700 наложници, около 1000 души жени и искаше да намери какво се крие в женското сърце. Учен човек беше той, окултист и след това искаше да знае, като се весели с жените, какво е тяхното сърце. И какво каза Соломон накрая, я го кажете на латински (Vanitas Vanitatis et omnia Vanitas.)

Сега ще кажете – значи не трябва да работите. Не. Ще работите, и разумно ще работите. И разумно ще почивате. Работа трябва всякога. Най-хубавото е човек да бъде в даден случай доволен от това състояние, което сега има. Да не мисли за следующия момент. Този момент, който сега минавате. Значи един момент на съзнанието не се определя от една минута, то може да е и една секунда, а може едно мое състояние да съдържа една десета част от секундата, а някой път може да съдържа и повече, и хиляди секунди. Кога се сменят състоянията? Отношенията, които съществуват, са винаги в една пропорция между едно състояние и друго. Винаги има една пропорция. Младият никога не трябва да иска да стане като стария и

старият никога не трябва да иска да стане като младия. Защото кой стар, който е искал да стане като младия, е станал млад? Не казвайте: за в бъдеще, когато се преродим. Е, кога? В някой друг живот. И кой млад човек, като е искал да стане стар, е станал стар? Той се лъже, понеже този младият човек, той ще стане стар, това е в реда на нещата. Ти и без да искаш, ще остарееш. „Ама аз искам да остарея." Ти нямаш думата за това. „Ама искам да умра." Това не е твой въпрос, ти и без да искаш, пак ще умреш. Тъй. Трябва да очистите ума си от всички ония противоречиви наслоявания на съвременната култура. Казвате: „Искам да стана умен човек." Значи, щом искаш да станеш умен, ти си глупав сега. „Искам да стана богат." Значи сега си сиромах. „Искам да стана свят." Значи си един грешник. Това са лъжливи положения. Това е все едно агнето да каже, че иска да стане овца. Че то и сега е овца. Или вълкът да каже, че иска да стане вълк. Той със своето искане не става вълк. Той отдавна е станал вълк. Че то е турено в програмата ви да станете учен човек. Ти ще станеш учен човек, и на хоро ще играеш. Един момент, ще кажеш – але пасе – искаш-не искаш и учен ще станеш. Искаш не-искаш, философ ще станеш, искаш не-искаш, поет ще станеш, ще играеш и оттатък ще минеш. Хоро ще играеш, и ще станеш. Ще кажеш: „Аз искам." И без да искаш, пак ще станеш. А ако не ти е определено, ти може да съдереш и сто цървули, и пак тъй ще останеш. Ще кажете: „Какво да се прави тогава?" Не се противи на своята съдба. Защото, ако твоята съдба иска да станеш учен човек, и сто тояги ще изядеш, и ще станеш. Тя ще те качи горе на въжето. Съдбата казва: „Аз ти определих и горе ще се качиш." А друг, когото тя не е определила учен да стане, тя казва: „Аз не съм определила учен да станеш." „Ама искам да стана учен." „Ще чакаш, за тебе съм определила друго време." Този, който не чака, и за него има дърво.

Следователно единия бият, че не иска да се качи горе, а другия бият, че се е качил без време и не иска да чака. Ако е да станеш учен, ти ще чакаш, тя ще дойде и ще ти каже: „Хайде сега да се качиш горе.“ Дали си облечен, или не си облечен, качи се горе и ще се свърши въпросът. Нали знаете, има такива акробати. Някой акробат като се качи на някоя върлина, че горе той ще се облече, да покаже, че е майстор. Ти ще се качиш като обикновен човек, а горе ще извадиш хубавите си дрехи и ще се облечеш. И всички хора ще кажат: „Майстор е този човек.“ Акробатът ще се качи с акробатските си дрехи, а горе ще извади куфара си и ще си облече хубавите си дрехи. Казвам, и ти като този учен човек на върлината ще си туриш дрехите. Това е вече изкуство. Тогава ще дойдат двама души на сцената. Най-първо те са прости, почват да се препират. Единият казва – еди-кой си автор, учен човек е той, цитира, цитира, след това доказва, облича се горе и става учен човек. Другият човек казва – учен човек е той. Защото природата е казала да бъде учен човек, нищо повече.

Сега това не е едно принудително положение. Как се нарича принудителното положение, когато нямаш никакъв избор? („*Истер истемес.*“) Тъй. Определено ти е съзнателно. Казват, ти си човекът, избран да свършиш тази работа, защо ще се отказваш. Това е една почтена работа. Коя е причината да се отказваш? Ние, като разгледахме всичките форми, намерихме, че ти си човекът, който можеш да свършиш тази работа. Питам, кои ще бъдат тия подбудителни причини, които ще ме заставят да се отказвам от тази работа на природата. Вие ще кажете: „Аз не искам, намерете някой друг.“ Природата ще ти каже: „Искаш-не искаш, ще вървиш. Това е належащо.“ И като си вдигне тояжката тя, веднага ти казваш: „Аз ще ида.“ Като дойде насилието, ти ще разбереш, че не е произволно защо трябва ти да идеш, а не друг. Защото тя не те избира тебе слабия, хилавия, но ти си най-способният, който можеш да свършиш тази

работа Ти имаш всичките качества за тази работа. Друг, и да изпратят, няма да свърши тази работа. Тя ти казва: „В тебе имам напълно вяра и упование, затова те изпращам.“ Тогава казвам: какви могат да бъдат мотивите, които могат да ме заставят аз да се откажа?

Това е едно неразбиране на тия велики закони, които проникват вътре в живота. Викат те тебе. Иди, свърши тази работа. Ти отиваш. Това е човекът на вярата. Да вярваш, че тия хора имат вяра в тебе, да вярваш в природата, че тя вярва в тебе. Да вярваш в природата – това е най-хубавото, че човек можеш да станеш. Това е красивото. Това е, което създава човека. Щом имаш тази вяра, не се противи, защото ще бъдеш бит. Схващате ли сега мисълта каква е?

Що е вяра? Да вярваш в това, в което природата вярва. Това е приложението. Защото, ако вие това не можете да прилагате, днес ще имате една наука, утре ще кажете: „Ние сме заблудени, това са празни работи, ние си загубихме времето.“ Право е. Ако една наука няма приложение в живота, не мислете, че това, което е тук, е губене на времето. И вие трябваше да дойдете тук, да се учите. И хоро ще играете, и ще дойдете да се учите. Ще каже някой: „Аз не искам.“ И хоро ще играеш, и ще учиш, определено ти е да се учиш. Защото не е само тука. И 8 университета, и в гимназията, и вънка, и вътре, където и да е, все е училище. Тук е само един момент, но ще се учите. В природата има една вътрешна връзка между всичките институти на учението, каквито и да са те. Онзи, който разбира, той вижда непрекъснатостта в природата, а който не разбира, мисли, че между един институт и друг няма никаква връзка. Има вътрешна връзка.

Та вие сега казвате – изгубили сте времето. Казвам, ако само това беше изгубено време, колко други хубави времена още сте загубили. Но не е изгубено. Има време, когато то е загубено, но в природата съществува един закон: нищо не се губи. Когато природата реши да те направи учен човек, времето не се губи. Тя е точна тогава. Тя ще те

застави. Най-първо тя ще ти говори на един език. Щом ти се противопоставиш и кажеш: „Аз искам да бъда свободен“, тя каже: „Ти ще вървиш.“ Ще вземеш раницата си, и ще тръгнеш. Нямаш никакъв избор. Тя казва: „Решено е да се качиш на върлината отгоре.“ Земята ще се обърне, но ти ще се качиш на върлината. Това ще го направиш и като се качиш на върлината отгоре, ти си свободен, няма да седиш непрекъснато на тази върлина, но ще се качиш и после ще слезеш. През цялата вечност няма да седиш на върлината. То е една минута, две, три, четири, пет. Докато свършиш задачата си, ти ще седиш с онзи, който ще те направи учен човек, поет ще те направи, философ, всичко ще те направи.

Аз ще ви попитам един въпрос. Кое е по-хубаво, реката да тече сама по себе си, тъй както ѝ е определен пътят към морето, или тя да тече тъй, както ние искаме? За реките как е по-хубаво – да текат, както сега текат, или да текат, както ние искаме? Представете си и другото. Как е по-добре – животът да тече, както Бог го е определил, или да тече, както ние искаме да го определим? Ако животът тече, както ние искаме, това не са никакви реки, канали са това. Има и такъв живот. Всеки човек, който иска животът му да тече тъй, както той иска, това е канал. А всеки човек, който оставя животът му да тече, както природата иска, той е река. Щом си канал, всички нечистотии ще се съберат в тебе, а щом си река, това е един естествен път на нещата. Можеш да избереш едното или другото. Та казвам, ще съедините вашите интереси, ще разберете вътрешната страна на природата. Този път на природата ще бъде, докато вие завършите вашето развитие, свършите вашата еволюция, природата ще дойде и ще ви даде диплом и ще каже: „Сега вие сте свободни.“ („Кога ще стане това?“) Това е въпросът, който ще се разрешава. Има пресилени желания и пресилени мисли. Не пресилвай нещата.

Да допуснем, ти си едно 5-годишно момиченце и искаш да израснеш веднага една възрастна мома на 21 години. Питам, какво ще придобиеш? Ще се наруши целият ход на работата, понеже е определено, невидимият свят е определил бюджета съобразно 21 години и ако ти пресилиш нещата, тогава твоят бюджет няма да те намери на мястото. И сега ние страдаме от изменение на нашия бюджет и Божиите блага не могат да ни намерят на станциите. Нали тия чекове трябва да те намерят на мястото, ти си заминал напред и всички благословения тичат след тебе. Ние бързаме, за да получим многото. Ние сме заминали и с векове трябва да ни гонят.

Тогава коя е основната мисъл? Може ли човек да се роди и да не умре? Имаме едно-две изключения в Стария завет. Казва се за Ноя, че Бог го взел. Но новият закон, тъй както ние го знаем, може ли човек да се роди, че да не очаква да умре? После не умирайте преждевременно, нито се раждайте преждевременно, защото у човека става един вътрешен процес.

Та закон е да бъдем в хармония с мисълта на живата природа. Мисълта на живата природа, това са всички ония съвършени същества, които са завършили своето развитие. Те са минали и знаят законите. Значи да бъдем в съгласие с тях, защото под думата „природа“ те ще ни опътят, ще ни кажат какъв е пътят и как да минаваме. Защото за тях, съвършените същества, има неща, които те не разрешават, общо те го знаят, но крайните резултати на нашето развитие те не разрешават. Казват: „Ако вие искате да идете, дето ние сме достигнали, този е пътят.“ Какви ще бъдат нашите постижения? И всеки един човек си има известно постижение, към което той се стреми. И той е човекът. Това е специфичното, никой не може да го постигне, даже никой от вас не знае към какво се той стреми. Всъщност какво желаете, и вие не знаете. Вие желаете нещо, но и вие не знаете какво е това. Ако вие знаете това, което желаете, вие ще се

ограничите. Казвате: „Аз не зная какво ще стане.“ По-добре, че не знаеш, това е за крайната цел на живота. Аз ще седна да ви опиша какво ще стане. Един ден вие ще бъдете един крилат ангел. Ще ви се даде цяла една система като слънчевата, да заповядвате и да управлявате, ще имате всички богатства, автомобили, каквото душата ви пожелае.

Сега вие ще кажете: „Достатъчно ни е това, което имаме.“ Повече от това не можете да носите вие. Да слуша човек Бога, това е най-хубавото. Бог трябва да бъде вътре във вас една свещена идея, само за вас. На външните хора ще им кажете тъй: неумолима е съдбата. На учените хора ще кажете: законите в природата са такива. А като дойдете до себе си, ще кажете: трябва да се слуша Господа. Туй е за вас, за учените – законите в природата, за външните хора – това е съдбата в живота. Това е хубавото и красивото. В това има смисъл. В еврейския език има три разбирания: свещеният език, вътрешният, после обикновеният и езикът на простите. Съдба е това.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Шестнадесета лекция на Младежкия окултен клас 27 декември 1929 г., петък, 6-7.18 часа, София – Изгрев.

ПЪТИЩАТА НА ПРИРОДАТА

„Добрата молитва“

За идущия път пишете върху темата „Лесният път на страданията“. Ще пишете по две-три думи, но ще пишете свестни думи.

Станете сега да направим едно упражнение. (*Всички са раздалечени, прави, бавни кръгови движения на ръцете, първо с дясната ръка, после с лявата.*)

Днес ще ви занимая с един предмет: пътищата на природата. Представете си сега най-разумното същество, което съществува, това е природата. Тогава как ще си го представите вие? Все вие ще се постараете да си представите природата тъй някак си, близо до човека.

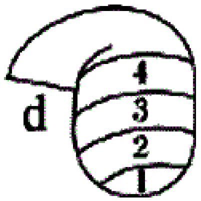

Фиг. 1

Ако вие срещнете една такава линия в природата, какво бихте си помислили (Фиг. 1)? Това тук е един произволен чертеж и няма никакъв смисъл. Защо тази линия накрая не се допре до точката на започването, а се образува това разстояние d. Коя е причината? Ако вие се занимавате с философия, какво философско разрешение ще дадете на въпроса? Как се наричат тези линии – 1, 2, 3, 4? Бразди,

нали. Да допуснем, че те са издигнати. Да допуснем, това мяза на черупката на един охлюв. Та не му ли стигаше умът, да направи нещо по-сносно, а направи такава една черупка. Кои са съображенията, че охлювът направи тази кривата линия? Какви бяха съображенията на охлюва, когато той построи тази черупка? Когато един съвременен човек направи една къща, кои са неговите съображения, че туря прозорци, после ще направи една врата. Даже ако наблюдавате и най-малките бръмбарчета, и те имат известни съображения. Те всякога ще направят своите дупки към изток, към запад и към юг, но към север никога не правят дупчица. Защо? Много естествено. Те искат да имат малко светлина и където слънцето обикаля, там нареждат те дупчиците си. Значи тези са съображенията за мястото на техните жилища.

Ако вземете линията на човешкото лице или лицата на всички животни, вие забелязвали ли сте, че има една непоследователност и един постоянен опит. В природата е даден един опит, втори, трети, четвърти, пети, шести, седми – хиляди са направени, докато най-после природата е дошла до последния модел, човешкото лице. И тя още мисли и създава нови типове. И всякога прави още по едно малко преобразуваше в човешкото лице. Кои са сега причините, които я заставят да направи този опит? Най-първо ние мислим, че тя е разумна и трябва веднъж тя да начертае опита си и да свърши. Но ние виждаме у нея една последователност в типовете.

Какво можем да заключим от това? Има една българска поговорка: всяко нещо на времето бива. Значи, 5 които са правили лицата на животните, се различават от онези, които са създали човешкото лице. Та, за да се убедим, че лицето е място, дето се посрещат известни сили, а те имат отношение към нас, трябва да си правите опити. Много пъти ви се е случвало, вие имате едно приятно настроение, весел сте, бодър сте, но след като си мърдате ръката или

се попипнете някъде по челото, има места, като се пипнете там, веднага се сменя вашето състояние и вие станете тъжен, скръбен. След малко вие си вдигнете ръката и по невнимание бутнеше се някъде. При това бутане има едно съвпадение, измени се вашето настроение. Та ще знаете, у човека има известни места на тялото, дето е опасно да се бута. Като бутнеш една динамическа машина, какво става? И обратното е вярно. Неразположен си, седиш, мислиш, ставаш най-после и се бутнеш някъде, веднага ти дойде една нова мисъл, станеш весел, казваш: „Разреших си въпроса." Има едно място, като бутнеш там, и въпросите се разрешават. И оттам насетне потекат добрите мисли. Казваш: „Колко съм бил глупав, но като се бутнах там, много лесно стават тия работи." Вие имате само последствията, но не знаете къде беше това място, отдето се даде това направление и отдето дойдоха всичките ваши добри мисли.

Та от чисто научно гледище не само да се изучава човешкият организъм, не само да се познава характерът, но същевременно тялото е една жива станция, дето човек иде в съприкосновение с целия космос. Ти си се бутнал на едно място, дето има отглас от други същества. Нали едно време потъваха гемии, кораби. Хората нищо не знаят, обаче днес хората имат радио и, гледаш, по морето един параход на сто километра навътре хваща вълните и съобщава: „Намирам се в голяма опасност, моля пратете помощ, намирам се еди-къде." И веднага помощта иде. И у човека има една радиостанция. Аз казвам, будното съзнание – това е станцията. Будното съзнание на физическото поле е станция, отдето можем да имаме отношение към всички тия станции. И във всеки един момент да можеш да възприемаш това, което иде от външния и вътрешния свят. Отвсякъде да можеш да възприемаш и да препращаш съобщения, това е да имаш будно съзнание. Тебе те запитват от невидимия свят как си днес. Ти се потриваш, ти си на концерт,

вниманието ти се отвлича, не си съсредоточен, не даваш отговор. Ти трябва да се спреш в съзнанието си и веднага от твоята станция да препратиш: „Много добре съм." Нищо повече. Тъй.

Та казвам, когато изучавате живота, трябва да имате будно съзнание. Вие някой път мислите – прост е животът. Нали хората казват: „Да си поживеем малко." Не е работата да си поживеем. Вие сега не можете да си поживеете както едно време. Днес всички хора страдат, понеже станциите им са затворени. Казва се, че човек трябва да има само една мисъл и едно желание. В какво отношение трябва човек да има една мисъл и едно желание? Защото, ако човек има едно желание и само една мисъл, той е затворен за окръжаващия свят, той постоянно мисли за себе си, какво да прави. Това е най-лесното, какво да правиш. Ако си писател – пиши, ако си инженер – мери. Не си на служба, можеш сам да си създадеш служба. Създай сам службата си. Всеки ден върви, намери едного, мери го. Ходи по планините, мери. Ако имаш астрономически интерес, наблюдавай всяка вечер звездите. Ходи, изследвай, създай си нещо. „Ама ще стана смешен." Не, никак няма да станеш смешен, но ще станеш човек. Ти ще почнеш да упражняваш науката върху другите.

Има една стадия у човека, вие още не сте дошли до себе си, да се наблюдавате и да се изучавате. Всеки един от вас има една най-хубава обсерватория, един хубав телескоп, с който можете да оперирате. Вие всички имате най-хубавите прибори. Някои от вас търсите да имате една химическа лаборатория. Най-хубавата лаборатория е в човешкия организъм. Друг казва: „Да следвам в една консерватория." Най-хубавата консерватория е човешкото тяло. Всичките най-велики музиканти са там. Всяка вечер можеш да слушаш концерти не само от Земята, но и от Венера, от Сатурн, от Марс, от Месечината. И ще знаете откъде е. Но при сегашните условия, понеже нямате тази опитност, това е само забавление. Ще кажете, това е само за деца

приказки. Но ако прочетете съчиненията на Сведенборг, на някой от вас аз бих препоръчал, който знае немски, френски, италиански, английски – прочетете Сведенборг, да видите, той има една философия, че може човек да се съобщава с другия свят. Значи има един, който е писал за другия свят. Всичките негови сетива са развити, не тайно, но неговото радио е било отворено. И той се съобщавал с всичките планети. Бил е ясновидец, но както и да е.

Това чувстване, към което вие се стремите, то е вътре у вас. Във вашия организъм съществува тайната на природата. Възможностите, които търсите във външния свят, те съществуват в самите вас. Казвате, това тяло не е, но като идем в онзи свят – астралното тяло. Ако сега на земята вие не разберете вашето физическо тяло, и в онзи свят, като идете, вие ще бъдете точно такъв, какъвто сте тук. Там като влезете, някой път ще усетите, че сте много лек. Но защо сте леки – не знаете. Ще знаете, че сте минали от този свят в другия, но защо сте минали, няма да знаете. Ще видите, че отношенията там не са тъй идеални, както си предполагате. Сега вие си предполагате, че като идете в онзи свят, там всичко е хубаво. Но колко боб има да изядете още тук, на земята, пък колко зеле, колко моркови, колко прасета и колко хляб. Сега, като говоря всичко това, аз подразбирам, да се събуди съзнанието.

Сега светът е пълен с непробудени още души. Колцина от тях имат този достъп до ония научни похвати, които някои в света имат. Даже някои, които ги имат, и те нямат тия разбирания. Аз гледам, някой астроном, след като гледа Месечината до десет пъти, казва – няма какво да видиш. Понеже силата на телескопа не е толкова голяма, на Юпитер ти ще видиш само тия пояси. Веднъж, два пъти, три пъти, все пояси гледаш. Погледнеш Венера, тя все е забулена, нищо няма да видиш. Погледнеш Месечината, досега нищо не са намерили още. Ще ви приведа следующия факт.

Защо Венера блести толкова? Защо тя не се отвори? Вие имате една ваша приятелка, която е била отворена, но по едно време, виждаш, тя почва да става затворена. Почва да се вглъбява в себе си, някой път вие ѝ говорите, но тя е дълбоко замислена. Как ще си обясните това вглъбяване? От това вглъбяване започва да се явява известна жълтина на лицето ѝ, очите хлътват, образуват се черни пояси. Вие изведнъж ще кажете: „Има нещо да я мъчи." А нищо не я мъчи. Тя решава един философски въпрос. Най-първо тя мисли. В тази мисъл става разлагане на цветовете. Че тя е пожълтяла, какво лошо има в това? Почва значи да узрява. После, виждаш, почерняла малко. Много хубаво, изорала се е. Защото, като се изоре нивата, става черна. Ама позеленяла. Израснала е трева. Ливада е станала. Какво има от това? Но другаде седи въпросът. Цялата ѝ нива сега е пълна само с пелин и като ядат от този пелин кравите, вечерно време като се върнат, млякото – горчиво. Аз разсъждавам, казвам, как досега млякото беше сладко, а като яде кравата от тази трева, огорчи се млякото. Втория път не пращам кравата да яде от тази трева на онази ливада. Не че тревата е лоша, но млякото става горчиво. Но ако тази ливада се обкичи с цветя, разцъфтяват се най-хубавите цветя и се съберат хиляди бръмбарчета наоколо, пеперуди, птички, после в тази ливада се появи едно изворче и тия животни почнат да пият от водата, какво ще си представиш? Ще кажеш: „Каква промяна е станала с тази ливада. Отгде дойдоха тия цветя, всичко това? – Ще кажеш: – Разцъфтя се тази поляна." При първия случай, когато нивата е черна, казвам – стеснителни са условията. При втория случай, при това растене, казвам – това е вътрешен процес на развиване. Щом се появят цветя в една ливада, казвам, това са хубавите условия на външния живот.

Ако на вашата глава израсне и цъфне един карамфил, какво биха помислили хората? Нещо, което е невъзможно. Ще кажете – и да

стане, пак не вярвайте. Че карамфили израстват по главите. Много пъти аз съм виждал карамфили, израснали по главите на момите, по ушите, че когато една мома се накичи с едно цвете по главата, ето че израснали са цветя по главата. Този, който носи това цвете, какво иска да каже с туй карамфилче? Вие не знаете. Нямате азбуката на цветята. Аз няма да разправям за азбуката на цветята, но бих ви препоръчал да прочетете, ако намерите, някоя книга на някой от чуждите езици. Мисля, на френски има, на немски азбуката на цветовете или азбуката на растенията. Всички от вас нямате еднакво разположение към цветята. Някои от вас обичат едни цветя, други – други.

Та казвам, коя е вътрешната причина на нашите движения. Много пъти ние се движим, без да знаем защо така или иначе. Да дойдем до тялото. Бутнеш се някъде, и създадеш в себе си едно неприятно настроение. Друг път пак се буташ, и създадеш в себе си радост. Някой път, като се бутнеш някъде, целия ден ще имаш загуби. Или вървиш някъде, бутнеш се някъде, изкълчиш крака си.

Та казвам, когато човек стане, той трябва да знае как да се обходи с тялото си. Когато ние говорим за тези положения, не е тъй безопасно да се буташ, където искаш. Сега това не ви го казвам да се страхувате. Вие не знаете. Най-първото нещо, като станеш, спри се, помисли за себе си, че тялото ти е цял един свят, ти трябва да знаеш как да започнеш. Тръгнеш, например. Ти не знаеш как да започнеш тръгването. Покажете ми как тръгва човек.

Добре. За седем дена, до следующата лекция, ви давам едно упражнение. Изберете си един от тия седем дена и тръгнете съзнателно. Запомнете в каква поза са били ръцете ви, краката ви и главните черти на вашите движения. Забележете какво е станало при това тръгване. Това е едно научно наблюдение. Първото нещо: съзнателно ще тръгнете, съзнателно ще излезете от къщи. Сега вие

излизате из стаята си, без да мислите. Но този ден, като излезете из прага на стаята си, съзнателно ще излезеш. Ще запомните тази картина – позата ви, краката ви, ръцете ви. Едно хубаво наблюдение е това. Искам да зная как тръгвате. Може някой от вас да начертае това. После забележете него ден, може да имате нещо важно, пък може да е както другите обикновени дни.

Та казвам, когато ние казваме, че човек най-първо трябва да влада тялото си, оттам започва науката. Ако искате да имате една съществена наука, тя започва от вашето тяло. Ако вие не можете да владате вашето тяло, ако не разбирате как се е съградило вашето тяло, какво е неговото предназначение, как ще разберете какво е предназначението на вашето сърце или на вашето астрално тяло, или предназначението на вашия ум, или на менталното тяло, или предназначението на вашия разум или вашето причинно тяло. Това са неща по-отвлечени. физическото ви тяло или видимото тяло, то ще бъде ключът, с който вие трябва да започнете бъдещата основа. Оттам идат другите науки. Те се обуславят на това тяло. И вие ще бъдете учен човек дотолкова, доколкото разбирате тялото си. Когато ви говоря за тялото, не е в ума ми идеята, че тялото трябва да погълне вниманието ви. Но има много въпроси, които сега искате да разрешите, а не са толкова важни.

За пример питате се какво обществено положение ще взема за в бъдеще. Или какво може да излезе от мене. Ти това, което е излязло, не го разбираш, пък искаш да разбереш това, което не е излязло. Ти не можеш да се справиш с това, което е излязло, пък отсега се питаш какво обществено положение ще вземеш. Ще вземеш общественото положение на онзи първия българин, който е свършил в Америка, дошъл със специален трен до Букурещ. Това е действителност, не е измислица. Този българин се явява пред Батенберг, князът го приел много добре и имал предвид да го направи първи министър на

България. Попитал го: „Какво искате?“ Той му казал: „Искам да бъда виден човек, да бъда директор.“ „Тогава ще идете при министъра на просвещението. Ако е за министър, аз ще ви услужа, но щом искате да бъдете директор, ще идете при министъра на просвещението.“ Та и вие сега идвате със специални тренове, но искате да станете директор. Ще идете при министъра. А той ще ви каже: „Понеже няма вакантни места за директор, а има само за учител еди от коя си област, в еди-кой си град. И въпросът се свърши. Вие още нямате понятие, че тялото е свещено само по себе си, не плътта. Има нещо у човека, което е постоянно. То е неговото тяло, то е свещено. Казва се: „Вие сте храм на Бога живаго.“ Значи тялото на човека е свещено. В човешкото тяло има една страна, която се видоизменя. Както дрехите се събличат и обличат, има известни материали, които постоянно се събличат и излизат. Но има една страна на човешкото тяло, която остава постоянна, една и съща. Тази материя е много устойчива. А материята на другите части на тялото се променя.

Та ще си създадете едно понятие, че човешкото тяло само по себе си е цял един свят и трябва да се занимаете с него. И най-малките открития, които ще направите по вашето тяло, благодарете. И не търсете своето щастие отвънка. Защото зависи от вашата станция. Щом дойдете до известно затруднение, запитайте, те ще ви дойдат на помощ. Имате известна мъчнотия за някой философски въпрос, не знаете как да го разрешите. Бутнете веднага едно бутонче някъде на вашето радио, запитайте там учените: „Намирам се в трудно положение, как да разреша въпроса си?“ И веднага по радиото ще дойде разрешението, отговорът – във вашата библиотека, на еди-кой си рафт, има една книга, еди на коя си страница, прочетете. После съответствующите елементи, които ви трябват, са във вашата лаборатория, на еди-кой рафт № 155. Тъй ще ви кажат те. Там има едно шишенце, вие ще го извадите и от него ще взимате по една

малка лъжичка три пъти на ден, за три дена наред и ще престанете. Ако няма резултат, съобщете ни. И веднага станцията се затваря. Вие на себе си казвате: „Какво е това, нещо чух, но откъде иде това, не зная.“ Няма какво да се смущавате. Понеже хората не разбират, все очакват да умрат, че да идат в онзи свят, че там да разбират тия работи. И това е хубаво.

Сега вие сте дошли до едно място, дето хората търсят своето спасение извънка онова, което те имат. Разберете, за да се предаде каквато и да е наука, умът трябва да се събуди правилно, човешкото тяло трябва да стане отзивчиво, или съзнанието трябва да проникне навсякъде, или човек да стане господар на тялото си. Това е първото нещо, с което трябва да се занимавате. Ще знаете – силен човек е онзи, който е господар на тялото си. Сега идеята е следующата. Как може човек да стане господар. Когато баща ви ви остави наследник на една къща, нали ви оставя една тапия, написва, че къщата принадлежи на сина ми Иван Драганов. Ако ти не вярваш, че това тяло е твое, ако нямаш тапия, всеки може да задигне това тяло. Сега в какво седи тази тапия? Нали крепостен акт се казва на български. Преди да е станало тялото ваше, често ще има секвестор, запор и ще имате неприятности. Този взел, онзи взел. Но в деня, в който вие станете пълен собственик на вашето тяло, вие ставате гражданин на природата. Сега вие искате да станете собственик на едно парче земя. Природата ви казва: „Не си губете времето да ставате собственик на едно парче земя.“ Човек не влада своето тяло, а иска да влада къщата си. Започнете със съществено то – със своето тяло. Ако вие можете да станете собственик на тялото си, тогава може да мислите да станете собственик и отвънка. Хората обичат тялото си, искат да живеят с него, но не са още собственици.

Та човек трябва да има едно отношение към тази Божествената монада, или тъй наречената монада човек – душа. Целият този свят

трябва да има отношение към тази монада. Тя трябва да се събуди у човека. Най-първо трябва да повярвате, че това е дадено с тялото. Когато човек стане сутрин, трябва да благодари на Бога, че има едно тяло, с което може да влезе в общение. Ти ставаш сутрин и казваш: „Защо Господ ми е дал това тяло?“ Не си благодарен. Ти се огледаш в огледалото и виждаш, че не си красив. За да бъдеш красив, вземи една четка. Всеки може да направи лицето си красиво, ако е за красота. Красотата от тебе зависи. Но ако искаш едно тяло, всичко трябва да е точно на мястото – носът, очите. Ти никак не си харесваш очите, тя е лесна работа. Или някой път не си харесваш ушите, казваш: „Много прозрачни са станали.“ Много е лесно, яж повече, ще станете по-дебели. Някой път ръцете станали са много сухи. Яж свинско. Нищо повече. Чудни сте вие. Ще имате разположението на свинята. Аз уважавам едно качество у свинята. Някой път, като мина там, дето държат свините, взема една тояжка, че я побутна, тя каже „Го-го-го“. Тя казва на хората: „Това е нашето щастие.“ Тук е всичкото разрешение. Тя разрешава много лесно въпросите. А ако вземеш малко да я почешеш по гърба, тя е много признателна. Тя ще тръгне подир тебе и ще ти каже: „Понеже ме почеса по гърба, ела с мене, да ти открия една тайна.“ Завежда те в гората, дето има най-хубавите гъби и ти каже: „Поразкопай тук, под тази плоча, и ще намериш нещо.“ И ти като разкопаеш плочата, ще намериш един свитък. И пак си каже „Го-го-го“. Аз имам високо мнение за свинята, понеже, като я заколят, цялата ѝ повърхност под кожата ѝ е обвита с бяло масло. Свинята казва: „Като ме слушате, като мене ще бъдете.“ У нея няма злоба. Тя казва: „Живей, както Господ дал, какво има да се тревожиш.“ Оттук-оттам тя рови, после се изтегне и спи. Това е всичкото, какво ще му мислиш.

Сега ние ще кажем – това е свинщина. Слушай, има красиви страни у свинята. Като дойде до живота, тя казва първото правило:

„Всяко нещо опитай. После имай самостоятелност да си изкараш сам прехраната. И както виждате, ръце нямам, но с муцуната си навсякъде ровя и си изкарвам прехраната. А след като си изкараш прехраната, бъди спокоен.“

Сега ние се отдалечаваме. Хората се отвращават от формата на свинята, а употребяват нейната масчица и нейното месо. Ако свинята е лоша, защо употребяват нейното месо? Някои казват: „Свинщина.“ Кое е свинското у свинята? Па даже и вие, какво разбирате под „свинщина“? (*По-мръсно от свинята няма, защото тя яде безразборно.*) Ами човекът в своето ядене по-разборно ли яде, отколкото свинята? Например свинята никога няма да яде боб. Тя го намира за опасно. А човек яде боб. Лошото не е в това, но свинята мисли само за себе си. Ни най-малко не е егоистична, но казва: „Какво има да се тревожи човек.“ Нищо няма. При това свините са извършили много важна работа вътре в природата. Не говорете само за културните свини, но говорете за ония дивите свини. Че те първоначално са служили като служители, като агрономи. Значи те са били помощници на природата. Където падне някоя семка, те ще я заровят. Тук-там – навсякъде заравят. И хиляди, и милиони дървета са израснали по причина на тях. Значи в природата те са завземали много хубава служба. Но в сегашната епоха човек ги е турил в кочината и сега свинете са без служба. И целия ден свинята ходи в един малък двор и няма какво да прави.

Но ние се отдалечихме от предмета. Въпросът беше за човешкото тяло. Да кажем, някой път вие сте неразположени. Направете един малък опит. Когато ви се даде случай да минете покрай някоя свиня, потупайте я по гърба. И ако имате едно лошо разположение и потупате една свиня, вие ще добиете разположение. Ако сте нервен, пак потупайте една свиня, която е тъй мазничка. И

веднага тази излишната енергия се поглъща от нея, а тя ще ви даде едно разположение. Каже ви: „Няма какво да се смущаваш.“

Сега въпросът е друг – изучаването на човешкото тяло. Често аз съм ви давал да си тургате ръцете, свити в юмруци, под брадата или хванете се за главата, пръстите отворени. Какво добива човек, ако пръстите са отворени или ако те са свити в юмруци? Юмруците на кръста. Това положение лошо ли е? Когато правите своите наблюдения, вземете много положения на ръцете си. Седнете на един стол или застанете прави и започнете да взимате всевъзможни пози, докато намерите едно приятно положение, да ви се хареса. Забележете какви пречупвания правите с колената си, ръцете си. После как държите главата си? Защото това е много важно. Аз ви препоръчвам да държите всякога главата си изправена. Има едно правило: дръж всякога главата си права, за да могат дробовете да функционират правилно. Така трябва да държиш главата, че теченията, които идат отгоре, от слънцето, да минават свободно през дробовете. Ако малко наведеш главата си, ти затваряш тия течения. И почва да се образува едно стеснително положение на дробовете. Та първото нещо: трябва да знаете как да държите главата си. Най-първо вземете една поза, която определя човека.

Говорил съм ви и друг път. Никога не оставяйте да ви израстват преждевременно гърбици. Тури в ума си да се изправиш. После гледате ръцете си, не ви харесват. Това се отнася само до формата на ръката, но има една страна красива на човешкото лице. После, когато движите ръката си, как трябва да я поставите. Вие се срамувате. Срамувайте се само от едно нещо в света. Аз да ви кажа, аз имам едно правило, от какво трябва човек да се срамува. Другото е благоприличие, но от едно нещо човек трябва да се срамува. Да не злоупотреби със свободата на другите хора. Някой казва: „Да не греши.“ Не така. Да не злоупотреби със свободата на всички разумни

същества. Има някой доверие в тебе, не злоупотребявай с неговото доверие. От това трябва да се срамува човек. Ние ще оставим това. Това, което трябва да оставя в ума ви, тепърва вие трябва да започнете да се заинтересувате от тялото като един организъм, в който са вложени всичките възможности на миналите култури, възможностите на настоящите култури и възможностите на бъдещите култури. Само чрез тялото може да се съобщава физическият с невидимия свят. Дотолкова, доколкото вие разбирате законите на вашето тяло, дотолкова и вашите знания ще бъдат верни.

Та новата култура се отличава с това, че станциите на хората, тяхното радио ще бъде отворено и ще могат да се съобщават. Сега всеки един от вас е една затворена станция. Мнозина от вас мязате на затворени държави. Преди колко години Япония отвори границите си към европейците? Казва се в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие своему". Кое направи по своя образ? Най-първо тялото му. Сегашните физиолози, анатомисти изучават хората само донякъде и това изучаване е много смешно. Те са научили разните системи, по които лекарят може да познае известна повреда.

Та най-първото нещо – трябва да имате предвид тялото си. Да станете господари на вашето тяло. Когато станете господари на тялото си, тогава ще имате друга една наука, която ще се отличава от сегашната, която е наука на обществото. Това не е наука. Ти изучаваш само интересите на своя господар.

Станете сега.

„Божията любов носи пълния живот."
(*Три пъти*)

Седемнадесета лекция на Младежкия окултен клас 3 януари 1930 г., петък, 6-7.20 часа, София – Изгрев.

ПРИРОДНИТЕ ФУНКЦИИ НА ЧОВЕКА

„Добрата молитва“

Съзерцание

Какво разбирате под думата „функция“? Които знаят латински, да кажат какъв е коренът на тази дума. (*Значи служба, упражнение.*)

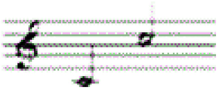

Кои са тези ноти? (*„До“ основно и горно.*) Колцина от вас могат музикално да изкажат тези ноти? Може да го изкажете по много начини. Зависи какъв ще бъде основният тон, който ще вземете. Какво отношение имат функциите в човешкия организъм? За пример знаете ли функцията на храносмилането? Какъв вътрешен процес става? И ако вашето съзнание не е в постоянно общение с тази функция, вие ще се намерите в трудно положение. Защото всички придобивки са една функция. Ние не се нуждаем толкова от работата, колкото от придобивките на тази работа. Вие казвате – физическата работа не е толкова важна. Но седите три дена гладен, и веднага забелязвате едно отмаляване на сетивата, едно прегъване на колената, когато вървите. А когато сте нахранен, краката вървят добре. Така е, когато сте здрав. Но щом тия функции са слаби, почват краката ви да не държат, вие не стъпвате стабилно.

Следователно тия функции на стомаха се отнасят до вашия личен живот. След като уредите вашия личен живот, вие ще уредите вашите физически работи. Нищо повече. Човек може да е физически здрав, без да е силен. Много хора има здрави физически, без да са силни. Други функции има, които правят хората силни. Тях аз

наричам функции на белите дробове, или силови линии на белите дробове. Ако вие не можете да дишате правилно, вие не можете да бъдете силен човек. Въобще тези хора, на които функциите на тялото са отлични, те навсякъде имат една закръглена форма. Лицето мяза на месечинка, ръцете са валчести, пръстите са валчести и като му отвориш ръката, образуват се трапчинки. физическият човек мяза на една морска гъба. Той е физхармоника: свива се, отпуща се, свива се, отпуща се.

Та казвам, физическият живот доставя само материалите. Всички, които изучават човека, знаят, че стомахът доставя само материалите за човека. И понеже той доставя материалите, най-първо той си направя тези барачки. Нали, когато се построява някоя голяма сграда, постройка, най-първо не се построява голямото здание, а се построяват тия предварителните барачки. Следователно физическото тяло не е още основното тяло. Това е тия малки барачки, в които работниците трябва да работят дълго време. В тялото най-първо се отличава физическият човек по това – той е крайно мекушав. И първоначално, когато той е живял на физическото, когато неговата интелигентност е била слаба, той е нямал кости, бил е от мекотелите. А костите означават лошите условия на живота. Това показва, той първоначално е живял в една среда отлична. Нямал е какво да се бори с природата. От мекотелите е бил той. Но когато почнали да се явяват лошите условия на живота, човек е почнал да образува дихателната система. Появяват се тия силовите функции. Тогава се образували коравите мускули и костите, образували се лигаментите и така започва борбата на живота. Борбата за живот, това са силовите функции. И най-после, на трето място, се появява духовният човек, на когото жилището е в слънчевия възел и в задната част на мозъка. И този човек се появява с онзи разказ за появяването на зло и добро. Това дърво за доброто и злото е поставено там. А дървото на живота,

то е поставено в целия гръбначен стълб. Представете си тази идея и онази змия. Ако вие извадите човешкия мозък и цялата глава, това представлява една страшна змия, голяма. Та тази змия се качила на дървото за познание добро и зло.

Следователно духовният човек се отличава с познаване добро и зло в съзнанието, т.е. кои от тия сили в природата действат в съгласие с него и кои са против него. Това е духовният човек. И най-после идва да разпознаваме същността на човека. Човек сега е започнал да разпознава кое е добро и кое зло. А това е духът, който е над доброто и злото. Та има четири състояния. Някой път вие казвате – трябва да се живее физически живот. Това е най-елементарният живот, който може да имате. Стремеж има, но всеки един от вас е крайно ограничен в един много малък кръг.

Това е стремежът. Та казвам, необходимо е вашето съзнание да е будно. Материално вие трябва да правите наблюдения върху себе си, или тъй както в сегашния строеж има комисии, които приемат материали за строежа, при това тия материали трябва да бъдат отлични, понеже каквито са материалите, такива ще бъдат и постройките. Плюс онези, които ще строят, трябва да бъдат майстори.

Сега вие сте млади, мнозина от вас сте свършили университет, с висше образование сте, но вие мислите, че всички идеи, които сега функционират във вашия ум, са ваши. Най-първо, ако вие разгледате живота, много от идеите, които ви занимават, те почти нямат нищо общо с вас. За пример у вас се зарежда една идея, че вие можете да станете нещо. Аз имам такъв един пример. При мене идва един основен учител, казва ми: „Аз имам голям стремеж да следвам музика и мисля, че мога да направя нещо.“ Питам го аз: „От колко години дойде тази идея у тебе?“ „Е, преди четири години слушах един оркестър и помислих, че мога да стана музикант. Какво ще се занимавам с малките деца, когато мога да свиря.“ Аз му казвам:

„Можеш да се научиш да свириш, но музикант да станеш или виртуоз, теб ти трябват няколко съществувания.“ Казва ми: „Ама аз много ще свиря.“ „И 10 часа да употребиш на ден, най-първо строежът на твоите пръсти е такъв, че ти нямаш тази гъвкавост и после у тебе липсва този музикален тон. От тебе става много добър търговец, но никога и музикант. И можеш да опиташ.“

Сега вие можете да кажете, че това е едно обезсърчение. Не е въпрос за обезсърчение, но той само ще си губи времето. Не е за музикант този човек. Той не е роден за музикант. В природата, за да се роди един човек музикант, той трябва да е работил, или казано на съвременен език, трябва ред поколения, дядо, прадядо, майка, баща, чичовци, всички, които са съществували преди, да са работили в това направление, за да стане той музикант. Може той да има желание, но ако той не е работил? Желанието е едно нещо. Сега може някой от вас да има желанието да пее, обаче, като рече да пее, гласът му става дрезгав. Сега слушали ли сте някои такива певци. Той мисли, че пее хубаво, но щом запее, кучетата залаят.

Та казвам, сега трябва да изучавате себе си, да научавате нещата. Най-първо у вас има четири функции – на стомаха, на белите дробове, на слънчевия възел и функциите на главния мозък, или задната част на малкия мозък е във връзка със симпатическата нервна система. Слънчевият възел е седалището на духовния човек. И после имате управлението на целия мозък. Сега, за да бъдете духовни, най-първо вие трябва да разбирате законите на управлението на вашия слънчев възел. Или за да бъдете силни, за да се развият вашите мускули,

непременно трябва да развиете вашата дихателна система. Това е една функция вътре в природата. Защо именно природата е създала човека да диша? Защо специфично е вложила дробовете? Защо му е дала специфични органи да диша – дробовете? Сега по какво се

отличава стомахът? Какъв е процесът, когато става храносмилането? Какви движения има стомахът? (*Стомахът има два вида движения – свивания по дължина и напряко. Д-р С. К.*) В дробовете какви движения има? По какво се отличава движението на белите дробове? („*Там има разширение.*“) Да, разширение има там. Сега, за да иде каквато и да е храна, която вие възприемате, не трябва да бързате във възприемането на храната.

Има едно специфично чувство, което регулира физическия живот. Човек, след като седне да яде, това чувство трябва да се събуди у него. Говоря за съзнателния човек. И когато ти дойде апетит, тогава почни да ядеш. Специфично чувство е това. И много болести се зараждат от това, че ние не се съветваме с това чувство. Не слушаме това чувство в нас. Много пъти това чувство казва: „Няма да ядеш сега.“ Ние не слушаме. Животните спазват това чувство по-добре, отколкото човек. Този навик, който ще придобиете в яденето, когато ще влезете в по-висшите сфери на живота, яденето ще мине през други функции. Защото, ако вие не знаете как да ядете, в Божествения свят вие няма да знаете как да мислите. Защото между яденето и мисълта има отношение. Наблюдавай човек как яде, и ще знаеш как мисли. Ако в яденето устата не върви хармонично, а се криви, точно такава ще бъде и мисълта му, както устата.

Аз ви говоря за известни функции, за известни разумни отношения, които природата е поставила. Ако вие вземете да кажете тон „до“, колко трептения ще образува този тон? Нали 32 трептения. Следователно основният тон „до“ има 32 трептения. Ако дадете 10 повече или 20, „до“ ли ще бъде? Следующият тон между „до“ и „ре“ колко трептения има? („*36 трептения ще има.*“) Горното „до“ колко трептения ще има? („*64, два пъти повече.*“) При яденето има едно желание, музикално желание. Та ще знаете, физическият живот започва с най-ниските трептения. У вас трябва да има едно силно

желание да пеете. Ако ти седиш да ядеш, и не усетиш желание да пееш, ти правилно не ядеш. Има един основен тон. Ако ти не се радваш, когато ядеш, – онзи човек, който, като седне да яде, и се позасмее, иска да запее, той сладко ще яде. А онзи човек, който яде и не иска да пее, той сладко не е ял. Онези хора, които са яли хубаво, като излязат от обеда, те искат да пеят. И той започва да си пее. Тогава яденето е правилно. Вие можете да наблюдавате това. Та казвам, пеенето, това е най-хубавата норма, с която може да съдите за една функция. Тогава, който и да е човек, ако идете даже при един болен и ако му се пее, и този човек пее, той ще оздравее сто на сто, без изключение. Ще знаете, ако идете при един болен и му пеете и той пее, този човек ще оздравее. Такъв случай имаме с нашия приятел Петко Епитропов. Той имаше такива абсцеси, които се образуваха около врата му. Много малко хора се освобождават от тях, остана само една трета част да функционира от врата му. Имаше и диабет – захарната болест. Жена му казва: „Какво да правя, Учителю, цяла нощ пее този човек. Болен човек да пее, какво е това? На умиране е, а пее." А тя не знае, че това именно го спасява. Нека да пее цяла нощ.

Сега ще извадите закона, когато вие се намирате в трудно положение, в което не можете да разрешите някой въпрос, какъвто и да е той, пейте. Ама не знаем какъв ще бъде резултатът, пей. Болен си, пей. Пей в себе си, и не бой се. В края на краищата пението ще предизвика ония хубавите чувства. Природата е отзивчива, и пението е зов на природата. Ти, като пееш, ще предизвикаш природата. Защото вие си тургате такова предубеждение, вие казвате – човек при болест трябва да бъде сериозен. Та нима онзи певец на сцената не е сериозен? Той, когато пее, и как още е сериозен. Той има един страх, че може да не изкара пението си така хубаво. Но все таки той пее.

Та казвам, пението в природата е една норма, с която се регулират функциите. Що е пението? Пението е метод, с който природата регулира управлението на функциите на физическия живот, на силовия живот на духовния човек. А това е вече едно спомагало за самия човек. Сега в музиката пението се отличава с това – всички онези хора, които развиват пението, са разумни. Или не може разумен да бъде човек, който няма музика. Той може всичко да има, но за мъдрец не може да бъде, и поет не може да бъде. У всички даровити хора, талантливи, гениални хора музикалното чувство у тях е било развито. Онези хора, които нямат развито у себе си музикално чувство, те могат да бъдат донякъде учени хора, но идейни хора те не могат да бъдат, те именно нямат това, което природата изисква.

Да допуснем сега, че вие бързате, искате да свършите училището. Вие не знаете какво нещо е времето. Вие бързате. В музиката има един такт. Щом го ускорите, как ще излезе песента? Ако започнеш една минорна песен да я пееш бързо, какво ще излезе? Или пък, ако започнете една песен от мажорната гама да я провлачате, какво ще излезе? Значи за всяка песен си има определен такт. Във веселите песни какво е времето? По какво се отличава техният ритмус? („*Че е бърз.*“ *Учителят пее „А-а-а-а-а, ахаиаа*“.) Сега от първия тон може ли да знаете какво ще излезе? П., я ти кажи какво ще запея. (*Нещо весело.*) Добре. Минорните песни са песни на богатите, а мажорните песни са песни на сиромасите, защото рядко ще намерите богат човек, който да играе. Той, като седне под крушата, иска друг да играе, а сиромахът, след като се понапие, веднага ще стане да играе. И той е прав, че играе. Той казва: „Със седене тази работа не става, ами да поиграя, че да се постопля.“ Когато богатият казва: „Уредил съм си работата, няма защо да играя.“ Който е престанал да играе, скоро ще го уволнят.

Та казвам, ще внесете в ума си онзи метод – песента, после – работата. Това са два метода, които оправят човека, неговите функции. Пението трябва да служи като една норма вътре в живота ви, за да могат да се развият дарбите, които съществуват у вас, правилно. Защото скръбта, страданието, съмнението, недоволството и всички отрицателни качества, това са паразити. Някой път и съвременните писатели изнасят живота на някои хора, които много са страдали. Но някои велики хора са страдали повече, отколкото трябва. Те сами създадоха ненужни страдания и вследствие на това, ако те не бяха, щеше да се случи нещо по-хубаво. Те пак създадоха нещо хубаво, но чрез своите чрезмерни страдания те осакатиха талантите си и затова представят живота по-мрачен, отколкото е всъщност. Защото животът сам по себе си не е толкова мрачен. Ние казваме – тежък е животът. Аз не зная каква тежест може да има в света. В какво седи тежестта на живота? Най-първо нямате средства, нямате пари, нямате удобно жилище, казвате: „Така живее ли се?“ Казвам, защо сте забравили вашата опитност на миналото? Онова малкото птиченце, мушне се в една малка дупчица, и е доволно. Ти имаш цяла къща, може би хиляди пъти по-добра от тази малка буболечица, а си недоволен.

Та казвам, в какво седи същността на една ваша мисъл? Вие казвате: „Несносен е животът.“ Несносният живот зависи от съзнанието на окръжающите хора, с които живея. Живите хора правят вашия живот несносен. Даже най-веселият ученик на училището учителят му може да направи живота му несносен. Но и обратното е вярно – на най-неспособния ученик учителят може да направи живота му сносен, но това е най-лесното. Въобще способният ученик внася нещо хубаво в учителя.

Та съзнанието в живота е, което внася това неприятното в живота. Та най-първо стремете се вие да въздействате на съзнанието

си. В природата има едно общо съзнание, на което трябва да въздействате. Но как? Простите хора са изучили този закон. Когато отиваш при един княз или цар, няма да отидеш с празни ръце. Ако си някой беден, пак ще занесеш нещо. В турско време той ще занесе някоя кокошка или някоя пуйка, или някое прасенце на този богаташ, и тогава този княз или богат човек като го види, че носи нещо, ще го приеме много любезно. А като го види, че иде с празни ръце, той ще мисли, че ще иска нещо от него и няма да го приеме така любезно. Това общо съзнание не обича да идеш с празни ръце, трябва да занесеш нещо.

Сега да обясня моята мисъл. Вземете двама ученика. Единият – даровит, а другият – среден. И двамата отиват при учителя си. Може да са двама студенти. Даровитият, щом иде при професора, каквото професорът иска от него, той му казва, с това той предразполага професора си и професорът е разположен към него. А онзи, който не е даровит и не отговаря, и учителят ще намери нещо да се извини, че сега не може да услужи. Питам, защо трябва да се прави разлика между двамата? Вие ще кажете – това не е право. Но в какво седи правото? Недаровитият ученик, човек, няма правото на даровития и даровитият не може да се лишава от своите права, възможности. Такъв е законът, че недаровитият не може да има правата на даровития. Да допуснем, ако вие дадете на този, който не е даровит, правата на даровития, какво ще направи той? Под думата „право“ ние разбираме момента. Когато дойде този момент, неспособният ученик трябва да учи, да развие тази черта у себе си. Какво разположение трябва да има човек? Това, разбирам аз, онова добро разположение, което професорът може да има към даровития. Аз не считам този процес дълъг. Той е къс, отмерен. Защо той не може да има еднакво разположение към тези двамата? Зависи и от това, което учениците дават.

После ще ви представя друг един контраст. Вие ще кажете – другояче трябва да бъде. Добре. Представете си един човек, който е здрав, свеж или едно дете на 15 години – свежо, красиво, и друго едно, на което лицето е само със скули и рани. Питам, вие във вашата обхода ще имате ли еднаква обхода към двете деца? Какво ще бъде вашето положение? Отношението ви не може да бъде еднакво към тия две деца. Всяко едно положение в природата или състояние, в което човек се намира, то си има своето равноценно. Всяко нещо си има своята цена. За пример, вземете, в монетната система – английският стерлинг, турската лира и французкият наполеон имат ли еднаква стойност? Имате английския шилинг, турския бешлик и французкия франк. Питам ви, вие можете ли да дадете същата цена на шилинга, както на лирата? Можете ли да имате същите отношения към тези монети? Не. Шилинга ще го посрещнете по един начин, лирата ще посрещнете по друг начин. Турската лира ще посрещнете по друг начин и бешлика по друг. Френския наполеон ще посрещнете по един начин, а франка по друг.

Та отношенията, които съществуват между хората, са различни. Когато ние говорим за отношения, те са строго и математически определени вътре. Всяка една сила, която е в нашия живот, тя предизвиква своята равноценност. Дотолкова, доколкото ти можеш да дадеш от себе си цената на това, което хората ти дават, дотолкова те ще имат отношение към тебе. Малко даваш, малко вземаш, много даваш, много вземаш. Не е в многото количество. Сега вие всички имате желание хората да би оценяват. Вие мислите това, което съществува у вас, е произволно. Представете си, че хората имат една ясна представа за тебе. Ако сте музикант, ще ви оценяват като музикант. Ако сте скулптор, ще ви оценяват като скулптор. Ако сте лекар, ако сте писател, поет. Това, от което хората имат нужда, те ще ви оценяват според ползата, която принасяте. Ако сте красив, ако сте

силен, те ще ви оценят дотолкова, доколкото притежавате тия сили. Затова при възпитанието трябва да вложим мисълта – силата е вътре в нас, с която нашият живот трябва да се отличава. А понеже при сегашното развитие ние сме турили тия фактори отвънка, ние казваме – условията са такива. Условията, това е сцената, на която актьорите могат да играят пред публиката. Много актьори могат да имат една отлична сцена, могат да имат и публика, а не могат да играят. При други сцената не е толкова голяма и публиката е малка, но те играят много добре. Сега кое е по-добре, да имаш голяма сцена и много публика, а да не можеш да играеш добре или да имаш малка сцена, малко публика, но ти да играеш добре? Защото тази голямата сцена и публика, многото, те ще те освиркат, щом не знаеш да играеш, няма да ти ръкопляскат.

Та именно във вашия ум трябва да се вложи идеята, че онова, което природата е вложила, трябва да започне с едно вътрешно проучване на основните функции, с които трябва да боравите. Вие трябва да знаете, че проявленията, които съществуват в природата, се определят. Да кажем, вие имате едно въже, направено само от един конец. Имате друго въже, направено от два конеца, от три, от сто, от хиляда, от две хиляди, от десет хиляди. Какво ще бъде качеството на това въже? При възпитанието силата на човека е да се концентрират всичките желания и мисли, които човек има, в една определена посока. Вие не трябва да бъдете обсебени. Трябва да знаете къде ще турите вашите мисли. Ако сте на физическото поле, трябва да знаете къде да съсредоточите вашата възможност, защото физическият човек, това е едно ограничение. Не е само яденето, за да станете силни. Вие трябва да знаете как да съсредоточите силите на вашите дробове, да знаете как да възприемате въздух и да знаете как да използвате силата на въздуха, как да става окислението. И после да знаете как да регулирате вашата симпатична нервна система и

слънчевия възел със задната част на мозъка. И след като знаете как да боравите със стомаха си, с белите дробове, със слънчевия възел, тогава ще пристъпите да изучавате мозъка си. Същинският човек оттам започва. За да бъде човек гениален, той трябва да знае какво нещо са възможностите, които са скрити вътре в човека.

Сега аз искам от вас да оставите малко на заден план тази идея, която сега имате. Вие казвате „провидението“. Провидението, това е висшата разумност в света. Провидението не търпи глупави хора. Сега оставете вашите възгледи. Защо, това е друг въпрос. При това положение, до което сега сте достигнали, никога не питайте защо провидението не търпи глупавите хора. Когато ви дадат едно страдание, какъв сте тогава? Когато ви дадат една несполука в живота, какво подразбира това? Сега във вас е залегнала идеята, че сте много нещо. Че вие имате много високо мнение за себе си. Съвременните хора са крайно честолюбиви и горделиви. У всинца ви има една скрита гордост. Даже и най-простият, и той мисли, че е нещо в света. Че е нещо, то е така, но не е работил върху себе си. Той може да е царски син, може да тече в него царска кръв, но ако той не се стегне да работи, да учи, тази царска кръв нищо не струва. Някой казва: „Ама той е много талантлив.“ Но ако той не впрегне своя талант да работи, той не е талантлив. Дотогава, докато талантът е впрегнат в работа, той работи. Щом престанеш да работиш, и талантът изгубва своята мисъл. Та казвам, достойнството на човека трябва да седи в онова съзнание, че той трябва да изпълнява законите, които природата е поставила, и да знае всеки момент, че той не греши. Аз не искам да имате това обикновено схващане за греха. Що е престъплението? Какво е престъпление в музиката? (*фалшив тон.*) Да, един фалшив тон е престъпление в музиката.

Вие казвате, че човек трябва да има добро настроение. Добро настроение може да се образува отвън, ти сам в себе си не можеш да

образуваш добро настроение. Доброто настроение е както онзи извор, който е седял с хиляди години. Като потече, това е настроение в него. Струи си той. Ако ти изтичаш правилно, ти имаш добро настроение. Настроението зависи от правилното направление на енергиите, които текат в тебе. Защото, ако те не текат правилно, както трябва, ти имаш нещо криво в себе си, в твоето естество. Да ви обясня сега на какво почива тази зависимост.

Аз съм взел малко младите за прицелна точка. Вземам младостта като мярка. Млади сте, нали искате да бъдете уважавани. Дето минете, да личите. Добре, тогава какви трябва да бъдете? Здрави. Нищо повече. После, като ви видят, да кажат: „Юнак е този човек.“ Вие вървите тъй и като ви види някой български чорбаджия, да каже: „Струва си този за работа. Мене ми трябва един такъв за слуга.“ Ти таман търсиш такова място, харесваш го и оставаш при чорбаджията. Това е първата служба. Ти си много способен. Сега у този чорбаджия се заражда мисълта, да произведе този слуга на по-високо положение, харесва му. Той има дъщеря млада, казва: „Няма ли да задържим този слуга, да остане при нас по-дълго време?“ Слугата се е наел да остане при чорбаджията за една година и на втората година мисли да си иде. Чорбаджията изпраща дъщерята при него и тя като поговори с него, този младият момък е готов да остане и втората година. Първата година го цани чорбаджията, втората година го цани дъщерята. Сега разсъждавайте философски. Какво представлява в дадения случай чорбаджията? Това са един вид сили – които действат. В момата действат друг вид сили, по-деликатни, по-нежни и по-мощни. Защото чорбаджията действа по един начин, а дъщерята действа по друг начин. Да кажем, чорбаджията е ходил при слугата и схванал, че ако той му предложи да остане, този момък няма да приеме. Казва: „Баща ми, майка ми, исках да си ида.“ Но като отиде тази дъщеря, поусмихне се, погледне го, каже му: „Няма ли да останете още?“ И

той каже: „Мога да остана още.“ Питам, какви са съображенията, защо той отстъпва да остане още една година?

Вие ще кажете – обич има. Не е въпрос за обич. Тук няма още никаква обич, но този младият момък отстъпва. Има една сила, която действа вътре. Този новият чорбаджия му се харесва повече. По-хубаво говори. Той казва: „Представи ми се една година да слугувам при този младия. Може да го опитам.“ Сега кое е заставило този младия момък да остане? Коя е дълбоката причина? Вие ще кажете – той иска да се ожени заради нея. Не. Вие разрешавате много просто въпроса. Това, което става във външния свят, това става и в самите вас. Да допуснем, вие имате известно желание. Защото всякога, когато човек иска да реализира нещо, това е онзи мъжкият принцип, който иска да реализира нещо в света. Но дойде до едно място, вие се отказвате, искате да напуснете тази работа.

Да кажем, вие сте вегетарианец десет години, но след десет години искате да напуснете тази работа, да се откажете от вашето вегетарианство. Казвате: „Толкова строг вегетарианец не трябва да бъда.“ И търсите някой начин, казвате: „Тази храна" може малко да се примеси. Веднъж в месеца може да се яде само чорбата от месото.“ Питам, коя е причината, че бие искате да проядете пак месо? Това е окръжаващата среда. Съзнанието на другите хора. В дадения случай те са по-силни от вас и вие тръгвате по техния ум. Тогава може да се вземе един добър урок. Пуснете една овца между десет кучета, които ядат месо, да видим тази овца дали ще се поколебае да тръгне по ума на кучетата. Няма да тръгне. Пък турете и едно куче между сто овци, и то няма да тръгне по техния ум. То може да ги пази, то се е научило да ги пази, но когато го заболи коремът, тогава то отива да пасе трева.

Та подбудителната причина е съзнанието на хората. То може да ни въздейства и трябва да се пазите. Казва някой: „Аз не мога да бъда вегетарианец.“ Че ти си създаден вегетарианец. Тебе хората те

накараха да ядеш месо. Ти си затворник, турнат ти един дълъг халат с №10, отварят ти вратата, ти влизаш и излизаш под закон, ти не живееш един свободен живот. Та сега спорът, който става, дали хората да бъдат месоядци, или вегетарианци, този въпрос е предрешен. Човек не може да бъде вегетарианец или какъвто и да е, или да бъде учен, ако не се справи със своето съзнание и със съзнанието на окръжаващата среда. Той трябва да знае всъщност какво нещо е вегетарианството. Например тук почти всички от вас сте вегетарианци без изключение. Е, кое е онова, което ви заставя да бъдете вегетарианци? Но и всички не сте доволни от вегетарианството. Че всички сте вегетарианци, да, но както ви виждам, всички не сте доволни от вегетарианството, защото някой път се намирате в затруднение. Мен ми разправяше един строг вегетарианец, един път пекъл риба в печката, искал риба да яде с лимон и гледа да не мирише вътре. След като изял скумрийката, казва: „Защо ядох?“ Това не било неговото желание. Друг един вегетарианец ми разправя. Влиза той в една гостилница, всички ядат, по едно време той сяда на масата, забравя, че е вегетарианец, хлопа на масата, иска да му дадат мумици, на шиш печени. Знаете ли какви са? Разправя ми той: „Сядам, поръчвам си: дайте ми мумици.“ Но после му иде наум, нещо му казва: „Ама ти си вегетарианец, ти си дошъл тука за друго, дошъл си оцет да купиш.“ Питам, защо той си поръчва мумици? Значи окръжаващите хора му повлияват, и той може да стане жертва на това влияние.

Та казвам, тия наши неразположения се дължат на окръжаващите хора. Седнеш на някоя маса, и веднага се повлияваш от хората. В дадения случай ти трябва да се подигнеш над средата, да съзнаеш, че ти си господар на положението и никой не може да те застави да ядеш това, което не искаш. И трябва да знаеш, че никой не може да ти се наложи. Но ако си слаб, околните хора могат да ти наложат

известно верую. Мнозина от вас чакате да дойде природата и тя да работи над вас. Тя работи над хората. Тя работи, но съвременните хора се намират в голямо стълкновение с нея и затова страдат. Всеки ден ти си блъскаш главата с природата и страдаш. Този път, по който вървиш, ако се вслушаш в гласа на природата, тя ти казва: „Пътят, по който вървиш, не е правилен. Тъй, както мислиш, не е правилно, както чувстваш, не е правилно. Тъй, както си постъпил, не е правилно.“ „Е, как другояче да постъпя? Не мога да го направя.“ Не е правилно. Нищо повече. Питам, този постоянният конфликт между тебе и природата къде ще се завърши? Ако ние не почнем да вървим по нейните пътища, нищо няма да добием. Най-после гърнето, което се търкаля по камъните, няма да пострадат камъните, но гърнето ще пострада. Вие сте тръгнали по един път, но вие се блъскате с живата природа.

Сега след вегетарианството кое трябва да приложите? Кое е украшението на вегетарианството? (*Постът.*) вегетарианецът не може да пости. Постът е само за болни хора, за грешни хора. За здрави хора никакъв пост не трябва. вегетарианецът не може да пости, но грешен ли си, постът е за лекуване. Ако си здрав, никакъв пост не ти трябва, да се разберем. Постът има друго предназначение. Ще знаете, постът не е за здрави хора. Здравият човек именно трябва да яде. Той никога не трябва да преяда, но онзи, който е преял, той трябва да пости. Да се повърнем на въпроса, кое е украшението на вегетарианеца. Тогава пишете една тема: „Отличителните черти на вегетарианеца, по какво се отличава вегетарианецът.“ Сега идущия път ще продължим.

Главната тема на лекцията беше природните функции на човека. Най-първо трябва да се справите със своите функции. Във физическия човек функционирането на неговите силови линии и функционирането на доброто и злото В човека, това са двете сили, с

които духовният човек се справя. От това зависи отправлението на човешкия дух. (*7.10 часа.*)

Има ли от вас чиновници да бързат? У вас има известни възгледи, които трябва някой път да се разбият с клинове. После имате известни схващания, известно верую, което с клин трябва да се разбие съвършено навън. Старите клинове трябва съвършено да се избият навън. Имате един нов мироглед. Стария мироглед си дръжте, нека върви паралелно с новия, за да правите сравнение между новото и старото, да може да направите едно различие между новото положение и старото положение. Вие сте вегетарианци, но не сте станали по-силни, защото това не е идейно. В идейно отношение в десет години отгоре може да стане голяма промяна с човека. Ако аз срещна един идеен вегетарианец, той казва: „Аз съм станал по-силен.“ В какво отношение? „Във всяко отношение.“ При това вегетарианецът трябва да знае как да яде и кои храни след кои да употребява, защото и храните са в степени. За пример знаете ли колко пъти трябва да ядете боб в месеца, колко пъти леща, грах или черен боб, или праз, или зеле, колко пъти трябва да ядеш картофи, бамя, после ябълки, сливи, круши, череши и т.н. Има ред за всяка една храна. Ще знаете, има гами, по които вървят храните. Сегашните вегетарианци, както нареждат своите менюта, това е много неестествено и произволно и вследствие на това то е неестествено, немузикално меню. Аз наричам, като влезеш в такъв един вегетариански ресторант – вътре не представлява никаква музика, това е цяла една каша. После с тези развалените масла – и растителните масла не са чисти. И след като излезеш, ти усещаш – на стомаха ти пада тежко.

Сега да оставим ние вегетарианеца. В новото учение във всяка една идея има цяла една каша. Ако ние изучаваме известен предмет, който нищо не може да ни допринесе, това е една каша. Да допуснем,

вие изучавате триъгълниците. Какво придобивате? Казвате, че вътрешните ъгли са равни на два прави или пък че външните са равни на четири прави. Какво придобивате от това? В какво отношение трябва да ги изучавате? Вие не може да изучавате човека в неговото трояко проявление. Вие може да вземете основата на триъгълника като един символ, това е физическият човек. От една страна, имате неговата симпатическа нервна система, от другата – дихателната система. Тогава това може да ви служи като едно правило. Ако основата на триъгълника се стеснява, а двете бедра се продължават, какво ще стане с човека? физически той ще бъде хилав. Той добива чрезмерна чувствителност, пръстите му стават дълги и сухи, най-малките неща го обиждат, във всичко той е чувствителен. Следователно, за да се намали чувствителността, трябва не тя да се намали, но да се разшири основата.

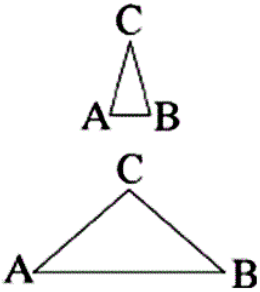

Фиг. 1

Следователно всяка една чувствителност трябва да има поле, дето трябва да се прояви. Набирането на чрезмерна енергия в едно по-ограничено поле, там се образуват тия взривните вещества, взривните свойства на силите. Тогава обратното, ако тия двете линии на триъгълника (Фиг. 1), имате да кажем АС и СВ, ако те се скъсяват, а долната линия АВ – това е физическият човек, вземе надмощие, удължава се, тогава човекът се изгубва, а животното се явява и

виждаме, че у всички животни физическите линии са чрезмерно дълги. Най-първо трябва да вземете лицето на човека. Дължината на лицето на човека показва какъв е човек по отношение на неговото тяло. После дължината на неговите ръце какво показват? Нали казвате, че ръцете на маймуната са дълги. Но дългите ръце не са един лош признак. Колкото една ръка е по-дълга, толкова умът е застъпен повече. При това дългите ръце и дългото лице, това е един резултат на тия вътрешни функции на човешкия организъм. Следователно от тях човек трябва да знае закона, как да се справя. Ти трябва да знаеш в дадения случай метода, по който да се справиш. Да кажем, вие имате един триъгълник или един кръг, вие вече имате известни формули и математически може да намерите кой човек може да ви помогне. Аз ще направя формулата, а ти ще намериш човека. Ще идеш при него, и той ще ти услужи. Но ако не знаеш да направиш тази формула, ще ходиш да хлопаш вратите един ден, два, три и най-после ще се върнеш. Та, ако не може да смятате, трябва да развиете в себе си, има едно чувство в човека, което му пошепва за правилните направления.

За пример в първите години, когато се появи Кортеза, тя ходеше из България и ми разправя веднъж една своя опитност. „Когато тръгна нанякъде, нещо отвътре ми казва еди-къде си на края на града в коя къща да вляза. И така, където съм влизала, всякога са ме приемали добре. Но никога не влизам в богатските къщи. Всеки път, дето не съм послушала този глас, съм имала спънки.“ Не бързай, ти ще се спреш там, където туй чувство ти подскаже. Има в човека едно чувство, което може да ти покаже кой човек е определен да те приеме на гости. Там ще спреш. Ако си мъдрец и знаеш законите, твоето минаване през известни места – и да трябва да останеш, не е случайно. Ти ще си извадиш книжката, ще видиш разположението на селото и ще знаеш името на хората, дето трябва да влезеш. Ще си напишеш известни формули и чрез триъгълниците може да намериш

къде се намира къщата. Питам, колко такива мъдреци има в България, които чрез триъгълници могат да намерят в коя къща трябва да спрат или в кой хотел. Ако отидеш някъде и ти се покаже в кой хотел да се спреш, ти там ще идеш. Има една наука, която може да ти уреди живота. Това се казва наука, която, като приложиш, имаш винаги добър резултат. Чрез това приложение в живота да решиш мъчните задачи, това е математика. Тъй математически може да разрешиш и най-важните въпроси. И казвам, тия хора за в бъдеще, те трябва да дойдат и да поправят човечеството, да посочат правия път на хората. Сега условията ги има, но хора трябва да има.

Сега аз ви казвам – младите ще поправят света. Как? Аз ви лансирам една идея, дето младите ще поправят света, ако цяло едно поколение, ако всички млади момци и моми кажат: „Ние няма да се женим, ние се отказваме да се женим – така и кажат на старите – или трябва да се наложи един нов ред и порядък в света, или ние се отказваме. Но такъв живот ние не искаме да живеем както вашия." Сега всички казват: „Ние ще се женим." Жени се, но не като роб. Това е робство. Като свободен се жени, пък най-после, като се женим, какво допринасяме на света? Ние поддържаме насилието. А сега идейност трябва на света. Питам, ако един женен мъж може да храни по закон една жена, защо един брат да не може да храни една сестра, без да се жени. Тя може да живее на единия край на света, той на другия, но да ѝ помага. Защо да не може да ѝ помага? Защо в неговото сърце или в нейното сърце да не е така въпросът? Така трябва да гледате.

Вие ще кажете – Господ ще поправи света. Че как ще го поправи? Ами ние? Отгоре ли ще дойде? В нас ще дойде изправлението в сърцето ни, в ума ни. Това е правилното живеене. Вие ще кажете: „Сами ли да бъдем, как може да живеем сами?" Вие сега, като се жените, пак сами ще бъдете, защото ти, като се ожениш, ще имаш един господар, нищо повече. Всички хора, като се оженят, си имат по

един господар. Аз не съм против женитбата. Аз не мисля, че вие ще се жените. Знаете ли какво нещо е женитбата? Трябва да се повърнете към основния закон, който е поставен между половете, между полюсите. Понеже между тия двата полюса функционира животът. Когато говорим за полюсите, когато говорим за жени и мъже, ние подразбираме двете течения, дето животът може да се прояви. Тия две течения не трябва да се сближават и да се сливат. Те трябва да седят на разстояние, за да може животът да се проявява. А сега ние ги сближаваме и се раждат неестествени състояния, страдания и т.н. Чрез единия полюс, чрез мъжа, влизат известен род енергии в света. И сега ние нямаме жени. Много малко жени има в света. И вследствие на това онзи мекият елемент, който трябва да дойде от природата, го няма. Мъжът е внесъл много повече енергия, повече капитал в живота, а пазар няма. Сега може да кажем, вие, идейните младежи, младото поколение, какво ще проповядвате, как ще се оправя светът? По този начин, както е досега обществото, ще се раждат и ще умират, ще се раждат и ще умират, и никакво подобрение не може да стане. От две хиляди години подобрение има, но микроскопическо е подобрението.

Та казвам, силата е във вас, в младото поколение, тя ще внесе тази идея да се възстанови първоначалното положение, което е съществувало в човешката раса преди грехопадението. Туй, което мъже и жени са имали, сега младите трябва да го възстановят. И аз наричам туй положение така. Когато един мъж види една жена, да се зародят в него най-възвишените и благородни идеи, той да стане мощен като светлината, всичко за него да бъде възможно. И когато една жена види един мъж, пак всичко добро за нея да бъде възможно. Това е положението, което сега трябва да съществува. Ако това положение може да се създаде, светът ще се поправи. Не се ли създаде, ние ще имаме все старото положение, което сега имаме. Ще се стремим само да свържем двата края.

Казвам ви сега, пред вас седи една велика идея. Вие, младите, знаете ли защо си мома, защо си момък? Защо е младата мома и какво е предназначението в света. Да стане стара баба ли, да се ожени ли, да народи няколко деца и после тях да ожени ли? Не. Познаване на Бога, това е предназначението на човека. Познаване на Бога, значи да определим нашите първи отношения към него. Щом ги определим, готови ще бъдем със сила да поправим света по един разумен начин. Ако вие вземете това положение, тогава природата може да ви даде сили и власт може да ви даде в ръцете. Но тъй както сега живеят хората, никаква власт не могат да добият. И засега управляват само глупавите хора. Или не глупавите хора, но хората по глупав начин ще управляват света. Нищо повече. Сега, които от вас останат за петък, ще продължим лекцията. Сега ще имате една устна представа за предназначението на новите идеи, защото казвам, той е роден човек. Какво е неговото предназначение?

Хубаво е да си съставите една ясна идея за какво е роден човекът. Аз зная само едно. Човек е роден да живее добре. И ако той намери този път на добрия живот, всички други направления, които сега съществуват, ще се уредят. Ще знаете едно. Добрият живот ще уреди всичко в света, но за да се уреди добрият живот, трябва да възстановите една мощна връзка с всички възвишени съзнания. Защото в света съществуват ред същества. Великите хора в света, гениите на човечеството, са тези, които са разрешили този въпрос, те са носителите на доброто. Та с тия хора трябва да се направи една връзка. Тази връзка да не бъде само теоретическа, тя трябва да бъде една идея установена във вашия живот и за тази идея трябва да бъдете готови и десет пъти да ви изгорят.

И аз ви казвам, ако тази идея се сложи във вас, никога не могат да ви изгорят. Един човек, който има тази идея, който вярва в тия напреднали души, той не може да бъде изгорен. Нали имате в Стария

завет тримата младежи, които туриха в пещта. Изгоряха ли? Не изгоряха. Те казаха: „Може да ни изгорите, но ние вярваме в нашия Бог, че може да ни освободи.“ И действително те не изгоряха. Сега вие мислите, че като вървите по този път, може да пострадате. Възможно е. Но възможно е и другото. Нито един косъм от вашата глава да не пострада и в повечето случаи всички, които са вярвали, те са имали една положителна опитност, те са разрешавали живота си винаги положително, а не само като теория. Аз привеждах един пример за един млад способен виртуоз, който, като излязъл на сцената, а го рекламирали повече, отколкото трябва, разтреперили му се ръцете, казва: „Намерих се в трудно положение. – Казва на публиката: – Моля ви господа, имайте добрината да ме изслушате докрай, докато свиря, че после ме освирквайте. Сега бъдете добри, само да ме изслушате, но само в началото не ме освирквайте.“ Публиката го слуша, чистосърдечно говори той. Не само това, той дал тогава най-хубавия си концерт. Като го слушат, въодушевляват се тия хора. Та казвам, ако човек не може да свърши една работа, поне да излезе пред публиката, да каже: „Не ме освирквайте.“ Човек трябва да каже на природата: „Аз съм слаб, но имай малко търпение да си свърша концерта, и тогава ме освирквай както искаш.“ Тя ще каже: „Ето един човек, от когото може да излезе нещо.“

Та, трябва да бъдете искрени. Вие сега седите тъй, сгушили сте се. Човек трябва да бъде положителен, няма какво да се крие. Всеки трябва да разбира възможностите, които се крият в него. Не само неговите възможности, но той трябва да разбира и възможностите, които съществуват във всички същества за едно сдружаване към един център. Защо? За една обща работа. Ако вие не знаете да се сдружите и да се съедините с тях, нищо и не може да се свърши. Ако ние херметически сме затворени в този салон и не знаем законите, как да

вземем чист въздух, какво ще стане с нас? След четири-пет дни ще започнем да се задушаваме. Но ако знаем законите за приемане сила отвън, ние ще бъдем освежени.

Та казвам, всички ние със своите стари възгледи трябва да свършим. Вие трябва да знаете как да отворите всички ваши вентилатори, колкото ги има в стаята ви. Аз наричам, всеки един свят има по един вентилатор, физическият свят има един вентилатор, духовният, силовият свят има един вентилатор, всички тия вентилатори отворете ги. Често аз гледам един много голям песимизъм, който влиза във вас, гледам ви в стаите си, вентилаторите са затворени, казвате: „Какво ще бъде с нас, загазихме я, какво ще се прави?“ Какво мислите, аз пък съвсем загазих. Загазили сте, понеже не минавате, отдето трябва. Щом знаете мястото, отдето трябва да минете, хич няма да загазите. Кой загазва? Нали който не знае откъде да мине. Но който знае, той не загазва. Но все трябва да е загазил човек. Какво лошо има в загазването? Не взимайте в лош смисъл загазване. Аз мисля, по-голяма опасност от това, да умре човек, няма. По-голямо загазване от смъртта няма в този свят. Все трябва да влезеш и да газиш във водата. Искаш-не искаш, все ще загазиш най-после. По-добре на младини да загазиш, отколкото да загазиш на старини. Защото младият може да мине през реката, а старият не може. Тъй е.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

(*След лекцията всички са около Учителя. Той свири и пее, а някои тананикат подир него.*)

Кажи ми ти това, що на живота дава свобода. Новите положения са: като станете сутрин, започнете да пеете една, две, три песни, и ще видите какви ще бъдат резултатите за един-два месеца. Макар и да не ти се пее, пей. Вземете две думи и пейте. За пример „Ставай, давай." Пението трябва да предшества свиренето. (*Учителят пее и свири.*) „Зора се светла зазорява." Как хубаво върви лъкът, или зората. Напишете тази песен. Заемете се до края на годината да се подобри гласът ви. И най-слабият глас да се подобри. Гласът е един израз на вътрешната хармония. Колкото човек се облагородява, става по-музикален. И в говор, и в пение става по-музикален. По двама, по трима души образувайте едно музикално ядро. И колкото по-музикални ставате, хората около вас ще се разполагат. А щом не си разположен музикално, ти образуваш едно стягане и у тебе, и у хората наоколо. Трима души да влязат в едно общество и да започнат да пеят мислено. Сега има повече нужда от такива мълчаливи певци, които да пеят отвътре.

После музиката има лечебно свойство, тя лекува. Сега трябва да има хор най-първо от вътрешно пение, докато дойде гласното пение. На всинца ви трябва сега енергия да пеете. Вие сте способни, но капитал нямате. Музиката не познава злото. Тя не мисли, че има зло. И ако човек бъде в пълния смисъл музикален, той ще бъде неуязвим. През тази година материалните работи никак няма да вървят. Тринайста година е. Затова всичките ви стремежи да бъдат духовни. През тази година ще гледате да образувате свобода. Смели да бъдете. Да различавате състоянията си. Има известни състояния, които не са ваши. Турете ги настрани. Ако сте готови, има известни практически методи за изучаване на човека по новите състояния.

Осемнадесета лекция на Младежкия окултен клас 10 януари 1930 г., петък, 6-10 часа, София – Изгрев.

САМОСВЕТЕЩАТА ЛАМПА

Тайна молитва

Когато малко дете се ражда, с какво започва то най-първо? С теория ли започва, или с опит? Малките деца започват с теория, след теорията иде практиката. Вие не можете да си представите сега кое иде най-първо. По какво се отличава теорията от практиката? После някой учен човек разправя за някоя хипотеза, научни теории, с които могат да се обяснят ред положения. Хипотезата е теория, а доказаната теория се налага в живота. Един физик, като изнамери някой нов принцип, създава нова теория. Доказаната негова нова теория той я прилага в обективния свят. Някой измислил една машина. Това теория ли е? Значи един резултат, един принцип, който може да се приложи. Добре. Допуснете, че вие имате х на трета степен, което представлява едно твърдо тяло. Имате плюс х на четвърта степен, едно въображаемо тяло, на което не знаете неговите качества – ($x\geq +x^4$). И това е теория. Какво означава? Означава живият човек. Първото x^3 означава неговото тяло, а x^4 означава духът, неговият живот. Това значи x^4. Тогава $(x3+x^4)-x^4$ какво означава цялата тази формула? Че духът напуснал тялото. Нищо повече. Вие ще кажете – това са отвлечени работи. Само отвлечените работи са разбрани работи. Това, което не може да бъде отвлечено, то не може да бъде разбрано и всякога остава неразбрано. Какво разбирате вие, когато кажете „отвлечени работи“, какво разбирате? На български думата „отвлечени“ е двояка, има два смисъла. Но отвлечената жена снаха става в дома, работи. Отвлечените работи влизат вътре, стават вътрешни работи. Момата, докато не е била отвлечена, е била отвънка. Но щом я отвлекат, тя е отвътре. Кои работи са вече познати?

Нали вътрешните, т.е. отвлечените. Вие казвате – любовта е нещо отвлечено. А целия ден ти се занимаваш с нея. Не можеш да го пипаш, а се занимаваш с любовта. И все за любов говорим. Досега още никой не е виждал любовта. Питам, не се ли вижда любовта? Навсякъде се вижда тя. Но щом речеш да я пипнеш, тя изчезва. И затова казват – неуловима е любовта. Тя се проявява във всичките свои форми.

Казвам, сегашният живот, в който вие сте влезли, той си има един начин на изражение. Този живот в България и във всеки един народ си има своето изражение. Питам сега, тъй както досега е складиран животът, как го разбирате? Например има известни правила в морала. В какво седи моралът на правилните отношения? А това значи правилни постъпки. Морал наричаме – всяка една постъпка трябва да бъде правилна. Да вземем ученик, който смята. Той напише числата както трябва, но не ги постави дето трябва. Вие ще кажете – той погрешно смята. Значи в моралния живот постъпките трябва да бъдат правилни и всичките знаци трябва да бъдат турени на техните места. Всички неща имат форми. Единицата нали си има форма, двете, трите, нали те представляват известно количество. Четири си има форма, пет, шест, седем, осем, девет. Да кажем вие наредите всички числа от едно до десет, до сто, до хиляди и т.н. Всички тия безброй числа си имат форми. Питам тогава, ако във вашия ум се заражда известна идея, мислите ли, че тази идея няма форма? Има. Ако тя е научна идея, тя си има своя научна форма. Ако е морална, има своята морална форма. Ако е обществена, има обществена форма.

Сега вие ще кажете, че неща, които не виждате, вие не вярвате в тях. Това е друг въпрос. Това е теория. Следователно това, което вие не виждате или което вие не знаете, не можете да вярвате в него. Или, казано на научен език, не можеш да се занимаваш с известна наука,

за която нямаш познание. Ти не можеш да се занимаваш или да оперираш с 1, 2, 3, 4, докато не разбереш, не знаеш тия числа. Ако с 1 означаваме един мъж, с 2 една жена, с 3 едно дете, тогава казваме така: 1+2+3=6. Е, можеш ли ти да събереш един мъж, една жена и едно дете? Може, разбира се. Събират се и 6 образуват. Хубаво. Тогава аз ги разлагам. Казвам така: 1+1+1+1+1+1 = 6. Добре. Пиша и така: 2+2+2=6 и 3+3=6. Питам ви сега младите, как събирате 1 и 2 и 3? И каква е разликата между 1+1+1+1+1+1 или 2+2+2? Резултатът е все същият. Навсякъде имаме резултат 6. Вие, когато събирате единицата при обикновеното смятане, какво разбирате? Когато се разгледа въпросът по-дълбоко, другояче седи работата. В първия случай 1+2+3 имате мъж, жена и дете. Събрани, дават 6. Във втория случай имате пак 6, но това са 6 мъже или 6 жени. При 3+3 имате 6 деца. Взимам трите, представлява дете като символ. Трите представляват формата на едно дете. Какво представляват трите единици в детето? Не разлагаме трите, само по себе си го вземаме като форма, която представлява детето. Но самото 3 съдържа три единици.

Та казвам, числата сами по себе си могат да имат няколко смисъла, които трябва да обяснят идеите. Ако вземете идеите като числа, трябва да разберете основата, на която почива тази единица. Имате идеята за доброто. Вие трябва да имате една ясна представа за доброто. Какво нещо е доброто? Казваш – добро е това, да не правиш зло. Но трябва да имате ясна представа за злото. Следователно ние започваме с един отрицателен път. Ти не можеш да познаеш доброто освен по негативния път на злото. Или не можеш да оцениш доброто, докато не го изучиш по негативния път на злото. Следователно злото за дадения случай е един метод, чрез който може да се познае доброто. Но то струва много скъпо. Научно тъй седи въпросът. Опитът, добит по този път, струва скъпо. Но е научено. А че скъпо струва, какво от това? Не трябва ли да купите скъпите дрехи? Скъпи

са, но са хубави, не трябва ли да платиш тогава за тях? Опит е това. Може да гладуваш 4-5 дена, да останеш без пет пари, но ще вземеш скъпите дрехи. Тогава в тебе се поставят две идеи противоположни. Първата идея – ти искаш да бъдеш хубав. Това лошо ли е? Добре. Друг казва: „Не ти трябва да бъдеш много хубав, не му мисли много, но гледай да имаш пари в джоба си, да можеш да ядеш.“ Това е другата идея. И това е една хубава идея. Казвам, всеки един от вас има един дефект.

Фиг. 1

Представете си, че този човек е бил в пространството (Фиг. **1**). Той е един грамаден човек в пространството. Там представлява цяла една идея. Ако се фотографира човекът, ще излезе в едно малко пространство и тогава може да се види какъв е. Тази линия може да я теглите на дъската, но в пространството, за да изходите тази линия, знаете ли колко време се изисква?

За да извървите тази малка линия при носа, в астрономията знаете ли колко хиляди години трябват? Че това е една проекция на едно тяло, което е работило. Всичките тези са силови центрове, които работят. Движения са това. Тук имате резултатни линии. Вижте носа, това е един резултат на известни центрове, които са работили някъде в пространството в далечните времена. Силови центрове са те. И казвам, едно тяло, когато иде от по-висок произход на нещата, трябва да бъде много далеч. Но някой път телата могат да бъдат много близо до носа, но са невидими. За пример едно тяло може да бъде от един

по-висш порядък, ако се движи по-бързо. А щом се движи по-медленно, е от по-низш порядък. Един ум, който работи по-бързо, има по-голяма моралност. Но ум, който мисли по-медленно, по-слаба е неговата моралност. Тогава да приложа механически закона. Тяло, което се движи с по-голяма бързина, какво прави? Пробива по-големи дупки. А което се движи с малка бързина, пробива по-малки дупки. Ако ти в моралния свят трябва да пробиеш една стена, да кажем, имаш известно препятствие в живота, ако не преодолееш това препятствие, ти ще съгрешиш.

Следователно ти трябва да се движиш с такава морална сила или да се движиш с такава бързина, че да пробиеш стената. Ако не я пробиеш, ти оставаш слаб. А ако я пробиеш, ти оставаш морален. Нали мнозина хора, като отиват да пробиват една каса, остават вътре в касата. Е, какво прави стражарят? Хване го и го тури в дрангулника, и го остави за 3-4 години. А друг, който е морален, мине покрай касата и замине. Той нищо не взема от касата и така я пробива. Следователно стражарите не могат да го хванат. Вие ще кажете – той обрал касата. Не. Той нищо не е взел, той минава и заминава, пробива касата. Тогава, ако ти пробиеш касата на банкерина и останеш вътре, ти се движиш със слаба скорост. Ако минеш и заминеш, не останеш вътре, ти си морален човек.

Сега искам да ви представя идеите в обществения живот. Сега вие седите и казвате тъй: „Човек да се осигури.“ Тази идея съществува. Ами че вие сте осигурени. Щом главата ви е на място, щом дробовете ви са на място, щом стомахът ви е на място, физически вие сте осигурени. Щом умът ви мисли, сърцето чувства и ръцете ви работят, каква по-голяма осигуреност искате в света? Съществува ли някоя сигурност вънка от теб? Всичката погрешка е там, че вие искате да бъдеше осигурени отвънка. Като туриш 500 хиляди лева в някоя банка, за да бъдеш икономически осигурен

донякъде, това осигуряване ли е, сигурност ли е? Тази сигурност на тия 500 хиляди лева зависи от сигурността на всичките тия банкери, които образуват банката. Ако те са хора здравомислещи, ако умовете им, главите им са на място, стомахът, дробовете им са на място, и твоите пари ще бъдат на място. Ако техните умове не са на място, и твоите пари няма да бъдат на място. Ако пък твоите пари останат в тяхната каса, ти казваш: „Аз влагам тия пари да се осигуря." Ти ходил ли си да видиш с каква бързина се движат тези банкери. Ако всичките тези банкери се намират затворени вътре в касата, къде ще идат вашите пари? Ще изчезнат, ще се стопят.

Сега, представете си, че вие не сте изучавали свойството на златото. То се стопява, тъй както снегът и ледът. Представете си, че вие носите една торба 50 хиляди лева злато и почва да се топи златото ти. Да допуснем, ти видиш, че нещо капе от торбата ти. Ти казваш: „Какво капе?" Е, вода. Ти вървиш и усещаш, че нещо олеква на ръката ти и най-после остане само празната торба. Питам, къде е отишло златото, след като се е стопило от торбата? Ти казваш: „Аз изгубих парите си." Тия изгубени пари изгубени ли са? Не са изгубени. Питам, защо, ако ти вложиш парите си в касата на онези банкери, които утре ще фалират, а ти предполагаш, че няма да фалират. И ако твоето злато се стопи и иде в касата на природата, защо ти го считаш за загубено. Но природата, когато е текло твоето злато, агентите са събирали всяка една капка и са го записали на ваше име. Името ви е x4. Те казват: „X4 мина през тази линия, тогава ние събрахме от него 500 хиляди капки злато, които се тургат в книгата на природата на ваша сметка." А вие казвате: „Отидоха парите." И не отивате да ги търсите. Минава се едно поколение, две, три, тези пари все работят в природата на ваша сметка. Казвате вие: „Обедняхме ние, изгубиха се парите." Ако това беше в тази обикновената банка на името на другиго, те щяха да се изгубят. Но те са в природата. Като идете в

нейните банки, те са такива безсрочни влогове. Там, като идат парите, те не излизат навънка. Хората считат природата като един крадец, че каквото влезе вътре, не излиза навънка. Поизправен платец от природата няма. Обаче ти трябва да знаеш езика на природата. Аз толкова време ви говоря за природата, но кой от вас се е разговарял с нея? Кажете ми една дума на природата. Природата е една много красива и внимателна мома. Банкерин е тя, но всякога си носи едно перо на ухото. Който дойде, тя все за пари мисли. Пита те: „Как ти е името?“ Всичко записва и си заминава. Тя се занимава с хората. Но кой от вас се е занимавал с нея? Казваш: „Хей, Иване.“ Тъй е на български. На френски е Жан. Как е на английски?

Казвате за някого, че говорил с природата. Вие говорите, без да знаете нейния език. Нито един човек няма, който да ви каже една дума на природата. Могат да казват хората, че си говорили с природата, това е друг въпрос. Това е едно болезнено състояние, когато един човек казва, че знае много работи. И той си предполага, че е учен или разумен човек. Той не може да уреди своите работи на земята, а минава за философ, за учен човек. Ученият човек сиромах не може да бъде. Ученият човек е разрешил основните неща. Човекът, който има всичко, това е ученият човек. Той за звездите знае, социология знае, езици знае, а чака да го назначат проповедник. Това не е никакъв учен човек. Това е един обикновен човек. Ученият човек е разрешил основните работи на живота, той е винаги господар на положението. Когато аз извадя един кремък и огниво и го запаля, това е наука. Отколкото да философствам как е направена кибритената клечка. Ученият човек като си извади една клечка от кутията и я драсне, тя се запаля при него. А който не е учен, той и цяла кутия клечки да запали, пак няма да запали огън. Това не е учен човек.

Сега между вас има няколко души, на които говоря. Защото мнозина от вас, каквото съм говорил, от едното ухо влиза, от другото излиза. От толкова години какво сте разбрали, какво сте приложили досега? Вие ще кажете: „По-добри сме станали.“ Та нима другите от другите училища, не са станали по-добри? Има само едно училище в природата. И който влезе вътре, учен човек става. В едно обикновено училище имате обикновени работи. Подписът на един цар струва пари. Ако можете да се домогнете до подписа на който и да е монарх, вие сте осигурил целия си живот. И аз ще ви дам такъв един пример. Един от турските султани, мисля Махмуд, пътувал дегизиран по цариградския Златен рог на лодка. Но онзи лодкар се досетил, че това е султанът Махмуд. Махмуд го попитал: „Лодката ваша ли е?“ „Е, от времето на султан Махмуд тя е наша.“ После го пита: „Как прекарвате?“ „От времето на султан Махмуд много добре прекарваме.“ Тогава султанът му казва: „В света има един голям казан, който има седем превезла. Дръжте едното превезло и си прекарай живота.“ „Ще ни бъде много приятно, да ми го запишете това нещо, тези думи ми много харесаха.“ И Махмуд изважда своето паче перо и ги записва. И отдолу си подписва името, Махмуд. Лодкарят взима листчето и го скрива. Накрая Махмуд излиза и му дава една турска жълтица. Лодкарят не иска да ги вземе, казва: „Много ти благодаря. Това, което ми даде, ми струва много.“ След десет години този лодкар става пръв министър, без да го назначи султанът. Казват, че бил мукалитин, учен човек. Събира 200 турски лири от всички турски лодкари и ги пита всички поотделно: „Ти какъв искаш да бъдеш?“ И всички назначава на служба. Облича се той в дрехи, каквито е имал великият везир, събира още 200 души, изпъжда чиновниците на министерството, написва един ферман, подписва името Махмуд. Уволнява стария везир и назначава нов. Отиват няколко души, арестуват стария везир, тургат го в затвора. Султанът нищо не знае. И той започва да

управлява. Старият везир, след като е седял три месеца в затвора, пише писмо на султана, казва: „Ако има грешка, няма ли прошка?“ Султанът пита кой го затворил. „Новият везир.“ „Че кой го е назначил?“ „Е, новият везир.“ Султанът се учудил, казва: „Я, го викайте.“ Той се явява. „Тебе кой те назначи?“ Той изважда фермана. „Бе синко, аз ти казах да хванеш само единия клуб, а ти си хванал всичките превезла.“ Простият хваща само единия, а ученият – всичките седем. И след това казва: „Управлявай, както знаеш.“ И много добре управлявал този лодкар.

Това са редки примери, може да са измислени, но такива примери съществуват. Наполеон от прост ефрейтор стана император. Но глава имаше той. Мога да ви приведа и други примери. Сократ беше прост овчар, но философ стана. Ако взема теорията на онзи английски астролог, прост музикант е бил, но после е станал един от видните астрономи, Хершел. Това са все учени хора, които сами си пробили пътя. Сега някой път вие си скръстите ръцете и казвате: „Какво ще стане с нас?“ Този султан е казал: „Ако хванете единия клуб, животът ти ще се оправи.“ Хванете и седемте клуба. Вие седите и казвате: „Тази работа няма да я бъде.“ Тъй не се говори. Хвани едното превезло, ще върви работата. Нищо повече. От чисто научно гледище, понеже сиромашията е един чисто научен момент, който трябва да разрешите правилно. Какво нещо е сиромашията? Сиромашията е една възможност да станете богати. Сиромашията е една възможност да станете учени. Сиромашията е една възможност да станете добър. Сиромашията е една възможност да продължите живота си, да го подобрите. Това са възможности. Сиромашията може да ви даде две възможности. Вие казвате: „Какво ще се прави с тази сиромашия?“ Невежите могат така да разсъждават. А на учения човек като му кажат „сиромашия“, той ще се позасмее. Той казва: „Откога те очакваме ние.“ На учения човек като се каже, че сиромашията ще го

посети, той откъде ще се ухили; а на неучения, ако му се каже „Сиромашията ще те посети", той си наведе главата и сълзи ще му потекат. Тогава, ние казваме – онзи, който при сиромашията плаче, той е пукната стомна. Тогава математически как ще направим стомната да не е пукната. А онзи, който не плаче при сиромашията, какъв е? Той е здрава стомна, която се пълни и не пропуща. Тогава, как мислите, ще купя ли една стомна, която е пукната, плаче? Ще търся стомна, която не плаче. Даже тук аз имам стомни, които плачат. И в стаята цялото дюшеме е покрито все от сълзите на тия стомни. Питам ви най-после, какъв облог може да ви донесе една стомна, която плаче? Вие ще видите как всичката вода ще изчезне и след това какво ще стане? Вие ще бракувате тази стомна.

Следователно можем да извадим следния морал. Стомна, която плаче, не гледа интереса на своя господар, но тя гледа интересите на ближните отвънка. Значи, ако поставите тази стомна отвънка, мушичките, кравите, всички, които са жадни, те ще вземат от нейните блага. И тези същества ще намерят, че тя е отлична. Тревата за пример ще каже: „По-хубава стомна от тази няма." Господарят я намира за непорядъчна, дето плаче, не я одобрява, но тревите казват: „По-хубава стомна ние досега не сме виждали. Тя, като дойде между нас, ни даде живот." Питам, на кого възгледът е прав? На тревите ли, или на самия човек, който има стомната? Това е относителен морал. Аз разсъждавам така. Ако стомната плаче и господарят я харесва, стомната е глупава, а господарят е лош. Ако стомната не плаче, и господарят ѝ не плаче, а тревите наоколо се радват, тогава считам – и стомната, и господарят са разумни. Защото този господар през устата на стомната полива тревата. Така стомната не плаче и той не плаче. Тогава казвам, наместо стомната да полива тревата и цветята, разумният да ги полива. Има един символичен език. Казвам, ако стомната не плаче, и господарят не плаче. Какво е положението на

природата? Ако тревата се радва, значи господарят е разумен. Сега, ако ви се даде на вас сиромашия и вие сте недоволни от тази сиромашия, какви сте тогава? Ако сте недоволни от сиромашията, спадате ли към учените хора? Не спадате.

Разрешете сега що е сиромашия. Това е този ключ, който има своето значение, своята цена. Добре. Ще ви представя, че вие се намирате на една повърхност като водата, дето вашето тяло така е устроено, че е без никаква тежест и вие свободно може да ходите по тази повърхност на водата отгоре. Но представете си, че аз искам да ви направя богати и ви туря сто килограма злато на гърба. Какво ще стане с вас? Ще потънете надолу. Следователно, ако аз ви изпратя сиромашията, без този товар вие може да се намерите на повърхността над водата, можете да бъдете свободни, да изучавате природата. Допуснете сега, че вие се намирате при тези условия над повърхността на природата, дето може да ходите свободно. Кое положение е по-хубаво? На повърхността отгоре или да потънете със златото? Богатството или сиромашията? Богатството в дадения случай е едно препятствие. Сиромашията мога да ви представя и в друг един свят, дето тя не е препятствие. Пък в друг един свят сиромашията е едно препятствие, а богатството е едно благо. Но всеки един свят си има своите закони. Та, когато иде сиромашията и ако идат и страданията в живота, това е един изпит, дето вие минавате. Чрез сиромашията вие можете да се домогнете и до богатството. Щом като изминете този път на сиромашията, вас ви очаква едно богатство. Непременно трябва да се изменят условията. Тогава вие ще ликвидирате със сиромашията. Ако не ликвидирате със сиромашията, вие ще се повърнете пак в света на страданията. Ако разрешите, че сиромашията е един свят на богатство, от тези богатства вие ще намерите повече.

Та, казвам сега, вие сте в едно училище, изучавате условията на живота. Ние не ви казваме нито богати да бъдете, нито сиромаси. Но трябва да бъдете разумни. Разумността седи в силите, които имате. В даден случай вие разполагате с форми и сили в мозъка си. И трябва да знаете в какво можете да ги впрегнете на работа. И трябва да знаете каква работа могат да свършат. Вие имате механически способности на изобретения. Я сега един от вас да направи една лампа. И той може да подобри положението на всинца ви, да ви осигури. Но един от вас, който може да впрегне мозъка си в едно изобретение, да направи една лампа, че като запали тази лампа веднъж, да гори и да не изгасва. Един ваш патент ще бъде това. Който и да е от вас, ще купите само лампата и оттам насетне тя сама ще гори. Всеки няма да купи вашето изобретение. Всеки няма да знае тази ваша лампичка. Който би измислил тази лампа, може да добие един милион в 4-5 години и той ще има едно положение от сто милиона. Лампите му ще се продават. Сега, като не сте способни, казвате: „Трудна работа е тази, как ще се измисли?“ Ум се изисква. Може да се измисли, може да се направи. Даже някои от вас има способни, но не ви иде наум да измислите. Сега вие седите и казвате тъй: „Тежък е животът, какво ще се прави на този „Изгрев“? Не е уреден животът.“ Какво ще правите? Ето, измислете лампата. Вие седите, целия ден се молите, молите. Е, Господ ви казва: „Измислете тази лампа.“ И най-после вие казвате: „Няма да се молим.“ Ти се молиш. Казвам, учи. Ти се молиш Господ да направи тази лампа. Всички хора имат нужда от нея и могат да станат милионери, но никому не иде наум да я измисли. Хубаво, най-после измисли един аероплан да хвърчи без пилот. Ти като седнеш отгоре, той сам да те разхожда навсякъде, без да държиш в ръцете си кормилото.

Питам, кой няма да се качи на такъв аероплан? Или измисли един автомобил, че като седнеш отгоре, без шофьор да кара. Измисли

една дреха, която сама да се облича. Най-после измислете едни обуща, които сами да се обуват. Ти като седиш, като помислиш, те сами да се обуват. Ще кажете: „Как може това нещо?“ Може. Чрез привлекателната сила на частиците на обущата. Само като помислите, и обущата да се обуват. И вие ще кажете: „Много хубаво се обуха обущата.“ Сега да направите едни обуща сами да се обуват, е по-трудно, отколкото да измислите тази лампа. Да направите дрехите сами да се обличат, и тя е сложна работа. Всичките тези ще оставите настрана, но лампата е една от най-лесните задачи.

После друга една задача има. Мнозина от нас има способни, да намерите начина да превърнете желязото, медта, оловото в злато. Можете да бъдете алхимици. Че кой от вас ще го направи? И аз се чудя как досега не го направихте, толкова способни хора. Този начин султан Махмуд не го измислил за лодкаря, той само му е дал формулата, а лодкарят веднага се досетил, казва: „Хубаво.“ И започва да изучава положенията, математически изучил формулата и станал везир. А да превърнете един метал в друг, тя е лесна работа. Всеки един от вас може да го направи.

И аз се чудя как не сте направили тази лампа? Досега щеше да се разреши положението ви. Вие сега се спирате и казвате: „Трябва да бъдем добри.“ Това аз считам за изгубено време. Според мене това не е морал. „Ама трябва да бъдем умни.“ И това не е морал. Ти щом кажеш: „Искам да бъда умен“, ти си един първокласен глупак. Така не се разсъждава. Ако отсега нататък искате да бъдете умни... Тъй не се говори. „Ама силен искам да стана.“ Тя е изгубена работа. В дадения случай, в природата ти иде приемеш, че нещата съществуват в тебе. Че ти си умен, ти си силен, само че твоят ум не е проявен и твоята сила не е проявена. И ще търсиш един начин, по който умът ти да се прояви. Но ти не тургай задача: аз искам да бъда умен. Така не се

разсъждава. Ще намериш една формула, с която силата на твоя ум ще се прояви. Ти ще посееш житното зърно, и то само ще се прояви.

Та казвам, при дадените дарби, които имате в себе си, вие седите и казвате: „Аз съм беден." Криво разсъждавате. Аз не съм чел на гърба на никого от вас, че сте беден човек. Според мене всеки, който казва, че е беден човек, той ме лъже. И като каже, че е богат, пак ме лъже. Нито си богат, нито си беден, сиромах. Казвам, ти имаш в заложба сили и добродетели. И на всичко това тебе ти трябва работа. Ти трябва да работиш над себе си. Не казвай: „Аз съм сиромах." Не. Кажи – сиромашията, това е една божествена възможност, богатството, това е друга възможност. Сиромашия и богатство, това са възможности, това не са спънки. Методи са това. Природата, като те накара да мислиш, тя ще ти тури метода на сиромашията, да те застави да работиш. Ти си инертно тяло, тя ще тури метода на сиромашията като един начин да стимулира в тебе твоята воля да работиш. Тя може да употреби богатството като друг стимул. Това са стимули. Вие трябва да считате богатството само по себе си като метод да работиш. И сиромашията е друг метод да работиш. Но ако считате богатството и сиромашията като особени единства, вие сте на кривата страна.

Сега на вас ви оставям да мислите върху лампата. Представете си този патент и аз ще го купя. (Помогнете и вие.) Така не се разсъждава. Няма

какво да ви помагам. Ние съвсем сме изолирали положителния живот, защото реално е това, което мислим. Това е, което заповядва на останалия живот, на по-низшите състояния, които мислим. Та у всинца ви ще се зароди мисълта да мислите. Съвременната наука, и тя си има свой път. Аз харесвам само едно качество на света: всеки иска да изобрети нещо, да направи нещо. Това са опити, които те правят. Това е реалността. Как използват те опита, то е друг въпрос. Но желанието на всеки един човек е да измисли нещо. Това е една

права посока. Гледаш, някой е работил 20-23 години върху нещо и след това отива да го патентова. Друг е работил върху музиката или върху някой инструмент. Мислят хората и работят. Та и производството на тази работа създава и културата. Та и вие ще развивате вашите таланти. Аз зная, някои от вас има, които могат да ходят като Карузо и Шаляпин и да пеят. Тогава в десет концерта вие може да оправите работите на всички. Десет концерта като дадете, по десет хиляди лева, може да имате повече от петстотин хиляди лева. Че какво ви коства да развиете дарбите си? Вземете днес и пейте, та мало и голямо да ви слуша. А сега казвате: „Господ не ми е дал дарба." Как така? Грехота е това. Човек, който има ларинкс да говори и пее малко, той може да се научи да пее хубаво. Аз зная и няколко души цигулари има, които можете да станете и по-големи от Паганини. Досега не съм видял нито един като Паганини, нито един като Аделина Пате. Сега някои от старите твърдят, че има такива лампи. Но може да се направи един патент за самогорящи свещи.

(*Мичето свири на цигулка и няколко души пеят новата песен „Зора се светла зазорява".*)

В тази песен има две идеи. В първата част на песента влиза природата. „Зора се светла зазорява." Това не е за нас. Съвсем обективно е. Във втората част вие взимате пълно участие. Ако можете да използвате това, което природата направи, „Мъдрите ще добруват, младите ще благуват". И след това накрая пак иде природата. Започва с природата, вие влизате в природата, и пак се свършва с природата.

Та казвам, идейно ще я пеете тази песен. Можете да кажете, има нещо и заради мене. Зора се светла зазорява за кого? За мене се зазорява тази зора и аз ще измисля тази лампа. Ще казвате така: „Ще измисля. Ще стане нещо от нас." Вие сте влезли в природата и не може да не стане. Трябва да стане нещо. Защото другояче ще бъде просто една стомна бракувана. А трябва да се опече тази стомна. И

след като се опече тази стомна, да влезе в употребление. Та сега, като пеете тази песен, всички ще имате положителни мисли. Всички ще пеете тази песен, тя е първа по рода си „Песен на зората“, или песен на възможностите, които са необходими за зората. Ако я научите както трябва, всички изобретения, които са необходими, може да дойдат. Пък ако не я научите както трябва, хайде няма да говорим за това. Можем да говорим само за реалността. Да губи, може само онзи, който е забогатял, а не онзи, който нищо не е придобил.

(*Всички пяхме „Песента на зората*“.)

Сега за втория път да я научите хубаво и точно по гамите. Според музиката трябва да научавате и гамите. Има гами на скръбта, има гами и на радостта, има гами на сиромашията, има гами на богатството. Има гами на доброто, има гами и на злото. За всичко има известни закони. Вие не можете да турите сиромашията в гамата на богатството, нито пък може да турите богатството в гамата на сиромашията. Но щом турите сиромашията в гамата на богатството, тя се превръща на богатство. И обратното. Вие ще кажете: „Как така?“ Ако вие поставите снега върху водата, дали тия ноти на снега ще могат да вървят по тази гама? Веднага този сняг ще се стопи. Та снегът може да съществува само при известни условия. Щом измените условията, сиромашията не може да живее. И щом измените условията на богатството, и то не може да живее. Та ще изучавате условията. Земеделецът знае – всяко дърво расте при известни климатически условия. Щом има условия, расте, щом няма, не може да расте. И всяка една дарба расте и се развива при известни условия. Ще имате едно широко схващане. Като приложите законите, ще имате едни резултати. Другояче ще кажете – за това няма условия, за онова няма условия. Накарайте климатическите растения да растат при нашите места. Може, но ще струва скъпо.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Деветнадесета лекция на Младежкия окултен клас 17 януари 1930 г., петък, 6-8.20 часа, София – Изгрев.

ВЪТРЕШНОТО ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОАЯТА (ЗАКОНЪТ НА ВНУШЕНИЕТО КАТО МЕТОД ЗА ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА)

Тайна молитва

Пишете върху темата „Изкуството като възпитателно средство“.

(*Прочетоха се темите „Най-лесният път на страданията*“.) Сега за кои страдания говорите? Колко вида страдания има? Първо имате физически страдания. От какъв род са те? Когато човек си счупи крака, какви страдания са това? (*физически.*) Когато му пукнат главата, имате също физически страдания. Но втората категория – имаме душевни страдания, те спадат към душевния свят. Най-първо трябва да изучавате физическите страдания. Те са интензивни. Сега представете си следующото положение. Защото някой път се неутрализират страданията. Кажете ми сега едно интензивно душевно страдание. Гладът към коя категория страдание спада? Когато човек гладува и се изразява в страдание, към коя категория спада то? Сега, ако имате едно психическо страдание, което има знака плюс, и ако при него поставите друго физическо страдание, веднага какво ще стане между тези две страдания. Ако и двете са еднакво интензивни, да вземем физическото страдание, счупва се някому кракът, веднага той забравя психическото си страдание. Той забравя психологическата среда, в която е изпитал страданието преди. За това именно психологическите страдания се лекуват с физически.

Да кажем, човек е недоволен, неразположен, сърдит, но счупят му крака, веднага той става много разположен и постоянно мисли все за крака си. Всичкото неразположение на душата изчезва и остава само едно специфично страдание. Той мисли само за крака си, да

оздравее. По-напред той е искал да се самоубие, животът няма смисъл, но като му счупят крака, той иска да живее и намира, че животът има смисъл. Сега как мислите, ако костите биха били гъвкави както на някоя пружина, да се не чупят, защо природата не направи краката на човека да се не чупят. Тя може да ги направи от гъвкаво вещество, да се не чупят. Защо тя не си позволи този лукс или може би не е имала в лабораторията си достатъчно гума? Много мъчно е да се отговори на тоя въпрос. Тъй мъчно е да се отговори, както когато питате някого защо той обича да яде печена кокошка пред варения боб. Той ще ви каже само: „Обичам кокошката." Това не е обяснение.

Щом отсъства съзнанието, защото има известни специфични бели нишки в предната част на мозъка и когато тия нишки не са скачени с мозъка, въобще не се явяват болки, т.е. не се чувстват болките. Следователно болките се чувстват, щом съзнанието не е будно. Никакви болки не се чувстват. Може да ви изгорят десет пъти краката, може да ги счупят, нищо няма да чувствате.

Сега нали в медицината анестезират някои места, прекъсват съобщението. Значи болките се чувстват само на специфични места по тялото. Нали съвременните учени хора чрез химически средства премахват болките. Разбира се, отпосле тия болки се появяват пак. Когато са изучавали тази наука, те са могли чрез волята да премахнат болките. И тъй стана – чрез волята си ти можеш да премахнеш каквато и да е болка, само че трябва дълго време да се упражнявате.

За пример коя е най-малката болка. Да те боли зъбът? Българите казват: „Боли го зъб, че куца." Често вие разправяте за философия, за идеи за подобрение на живота, а заболи ли ви зъбът, подуе ви се страната и това става причина да забравите всичките си идеи. Защо престава идеята? Защо да не може да си наложите един компрес чрез волята. Аз ще ви препоръчам един лек за зъба. Това е един волев лек,

но между вас да остане. Най-първо ви заболи зъбът. Ще си представите, че взимате вощина, от която медът е изваден, мислено ще стопите тази вощина и ще направите един компрес на зъба си. Не чувствате нищо, минава се пет, десет, петнайсет минути, снемете този компрес, турнете втори, трети, докато се премахне тази болка. Ако престане вашата болка, волята ви има влияние над организма. Тъй вие спомагате на волята си чрез известни средства. Щом се усили волята, вие ще ѝ помогнете. Това е чрез закона на внушението. Но най-първо турете един компрес или два. Всичко това мислено ще бъде. Тъй турнете вощината, тя ще ви помогне, както ако турите иначе някой компрес. Това е пак реално. Ако вие турите реално вощина, няма да усетите нещо повече. Така е по закона на внушението. Когато ти туриш мислено компреса, и умът ти взема участие. Тъй имате един опит със знака плюс.

Ако турите знака минус, вярваш или не вярваш, ти неутрализираш внушението. Или, да допуснем, боли ви главата или стомахът. Трябва ви рициново масло, а нямате пет пари в джоба си. После късно, аптеките са затворени. Тогава направи пак опита мислено. Мислено ще идеш в аптеката, ще вземеш рициново масло около 25-30 грама, изпий ги и няма да се минат три часа, веднага ще получиш същата реакция. И опитът ви ще бъде много евтин. Тогава сутринта като станете, турнете спестените пари в касата. Вие сте ги спечелили.

Такива и още ред други опити може да правите за усилване на вашата воля, защото всичките болки в света или болестите, които съществуват, това са само препятствия на волята, физическите болки са препятствия в живота. Които искат да усилят волята, трябва да правят тия опити. Най-първо всичките влечуги са били големи аристократи, въртели са си опашките. Махането на опашката е както с ветрилата. Лятно време, когато дамите махат ветрилата, това е както

опашката отзад. Животните целия ден си мърдат опашките. Това са техните ветрила. На кои трябват ветрила? На почетните дами за мухите. Тези мухи, от своя страна, като няма какво да правят, ходят да ги хапят. Те казват: „То тъй не става.“ И им създават неприятности. При тия хубавите условия какво ще правите вие. И много от съвременните ваши страдания са един атавизъм. Често у някои хора, аз забелязвам, се яви едно желание на някое млекопитающе животно. Той казва: „Едно време тука царски живот се живееше преди 20 000 години.“ И пак иска да живее като това животно. Но понеже природата не повтаря своите опити, това, което тогава беше свобода, сега става негово ограничение. Защото тук, при свободата на България хората може да плюят, където искат, свободни са да плюят, но ако отидеш в Америка, Англия или Германия и се изплюеш на улицата, веднага ще те арестуват. Питам, де е тогава по-добре да се живее – в България или в Америка в дадения случай?

Често от голямата работа се образува излишък на известна материя, която трябва да се изхвърли навън. Вземете тези микозните лигавини в носа, които са създадени за филтриране. Микоза, сополът, е една течност, дадена за филтриране. Когато човек диша всичките прашинки във въздуха, полепват по тази влага – микоза, който е турен за филтър, най-първо за намазване на стените. Носът винаги е влажен отвътре. Значи въздухът постоянно се филтрира. Онези, на които носът е постоянно сух, не са толкова здрави. Питам, с какво можеше природата да замести тази течност. Микозата е едно износно средство, а сега при човешкото развитие тия вещества постепенно се заместват. Ще дойде една раса, дето много сокове ще останат. Ще забележите сега, у малките деца често им текат сополите. По-възрастните, понеже се владеят, те са възпитали сопола си.

Та казвам, от физическите прояви на живота ние влизаме до психическите, които се отнасят за контролиране на известни органи

от болести, неприятности и т.н. Всеки един от вас може да си направи един малък опит. Излезе ви един цирей. Не бързайте да лекувате цирея си. Беден сте, нямате пет пари в джоба си, но излязъл един цирей някъде на лакътя отгоре или другаде на тия мускули. Ако си богат, хубаво. Но въобще взимат пресен лук, ще-му турят малко и прясно масло и ще го превържат. Но ти нямаш пари, нямаш и масло, нямаш и лук. Тогава направи опита мислено. Опечи лука, тури и маслото, и ще имаш същия резултат. Тъй мислено ще лекувате цирея си. Направете си превръзката. Вие сега ще кажете: „С това ли ще се занимаваме." Че защо трябва да занимаваш лекаря с твоите циреи. Той ще дойде при тебе с автомобил да направи превръзката. Защо ти сам да не си превържеш цирея мислено. При това с волята ти ще надвиеш над болката си. Сега човек докато не превърже цирея, не минава. Който не знае, не минава, но който знае, минава.

Или мнозина от вас се простудявате. Вземете предварителни мерки. Ти си изпотен. Въобще хората се простудяват от рязката промяна, не умеят да се пазят. И ти бързаш и в бързането си излизаш от твоята стая навънка, дишаш студен въздух, схване ти се гласът и може цяла седмица да страдаш. Не бързай. Искаш да излезеш навънка. Не да допуснем, че нямаш дрехи, но имаш масълце, намажи си врата и цялото лице, тъй както един пехливанин, излез тогава навън, и няма да се простудиш. При тези опити винаги волята ви трябва да взема участие. Там, дето волята не взима участие, веднага ще дойде известна простуда. Турни маслото като едно средство, което може да те защити от простудата и от загубване на топлината. Или тънки са дрехите ти, не искаш да се простудиш, поседи пет минути, помисли, че се обличаш в една хубава материя, много магнетична е дрехата ти. В мисълта си ще си направиш една такава магнетична дреха, ако не искаш да се простудиш. Тогава можеш да излезеш навънка. Или да допуснем, че палтото ви е много тънко, от тези

аристократическите палта, защото тънки палта носят и богатите, и сиромасите. Вън е студено, 20 градуса студ. Ти над тънкото палто облечи по-дебело магнетично палто. Представи си, че си облечен с едно палто от тънка фина материя, която не пропуска студа. Излез тогава.

Вие не сте правили такива опити. Може да направите такава материя, която да проникне през палтото, че като излезете навънка, да ви бъде сносно. Съвсем нека да се затоплиш, да се изпотиш, но вън няма да трепериш. Онези, които имат магнетични дрехи за себе си, те вървят спокойни, а които нямат такива дрехи, при студа ще имат малки конвулсии и ще усещат повече студ от първите.

Та казвам, това са малки правила, които трябва да прилагате. Да опитате, че това са неща верни и приложими в живота. Има в природата известна сила и материя, с които може да боравите и всякога може да си послужите с тях да ги доизкусурявате. Тогава на физическото поле имате едно душевно неразположение, или едно душевно страдание вътре. Как трябва да се лекува душевното страдание? Защото все трябва да се лекува по някакъв начин. Представете си, че нямате нов костюм за Великден и сте крайно неразположени, а дошла ви е идеята да си направите от синьо сукно цял един костюм, но пари нямате и затова сте неразположени. Как трябва да се лекувате? Представете си, че вие имате дрехите. И нищо повече. Вас ви се вижда смешно, ако ти, като помислиш, че имаш дрехи и като се обърнеш, видиш, че ги няма. Тогава ще замязате на онези двама студенти. Единият разправя на другия, че му трябват дрехи, другият бил мукалитин. Този му казва: „Искам за Великден нови дрехи, а нямам. Сърцето ме боли.“ Другият мълчи. На последна вечер преди Великден влиза в стаята на другаря си, задига неговите съдрани дрехи и му туря нови дрехи. На сутринта бедният става, облича си новите дрехи, като мисли, че това са неговите стари дрехи.

Казва на себе си: „Тъй е, като си сиромах. Такова нещо е сиромашията.“ Но излиза навън и се среща с другаря си и му казва: „Ти си хубаво облечен, а я виж аз на какво мязам. Тъй живее ли се.“ „Е, на какво мязаш? Ела с мене.“ Той му затваря очите и му казва: „Ти в магията вярваш ли? Аз ще ти кажа сега „Allez passer“ и ще видиш какво ще стане.“ „Е, че може ли това?“ „Сега ще видиш, че ти си облечен с хубави дрехи, нови, каквито искаш.“ Отваря му очите и му казва: „Виж се сега в огледалото, че си облечен с нови дрехи.“ Той се чуди, казва, че си цял магьосник. Та човек може да носи новите дрехи и да мисли, че е със старите. Това става по атавизъм. Много пъти вие носите новото, хубавото, като същевременно мислите, че е старото. И трябва някой да ви обърне вниманието на това, което носите.

Та казвам, сега сте дошли до мястото, дето трябва да развивате волята си. Вие имате воля, но не онази възпитаната воля. В какво седи възпитаната воля на човека? Има два примера. Единият пример на Епиктет, дето господарят му натискал крака до счупване и той казал: „Господарю, недей натиска толкова много, защото кракът ще се счупи и няма да ти бъда полезен на тебе.“ И още един пример има. На онези двамата мъже – единият руснак, другият англичанин, които се срещнали в една тясна улица и двамата били във файтона и се спират. Англичанинът бил лорд, а другият – руски княз. Англичанинът седи спокоен, но изпраща своя кочияш при руснака и му казва: „Тъй ми се случи, че нямам у себе си вестници, но ще те моля, като прочетеш вестника си, прати ми го, да го прочета и аз.“ Те не мислят, че трябва да вървят. И двамата се спират спокойни. Защо се спират? Дошли до едно противоречие. Той изважда вестника и го чете. Питам сега, знаете ли как ще се разреши въпросът? Онзи, който е дал този анекдот, как се е разрешил краят? Понеже англичанинът е трябвало да иде в посоката, в която отива руснакът, и руснакът отива в посоката на англичанина. И най-после се споразумели и двамата. На

англичанина дошло му на ума светлата идея, да си разменят каруците си. Англичанинът казва: „Много ще ми бъде приятно да имам една руска каруца.“ И руснакът казва: „И на мене ще ми бъде приятно да имам една английска каруца.“ Качват се двамата на разменените каруци и се разрешава въпросът. Вие ще кажете – загубено време е това. Не е изгубено време. Когато се разреши един въпрос и когато се постигне една идея, времето не е загубено. Ако тези двамата не биха имали тази опитност, сега нямаше и вие да имате този пример. Значи изгубеното време се навакса. Това е реклама. И сега съществува този пример. И ако всякъде, където минеше техният пример, беше като един филм, да се плаща заради него, разбира се, ще има

един голям доход.

Та казвам, законът на внушението всякога поставя една положителна мисъл на физическото поле. Някъде ще подейства мисълта, някъде – не. Например вие много мъчно може да се справите с мързела. Как ще церите мързела? По същия начин, разбира се, тия опити са потребни за усилването, да види човек доколко е силен в някое отношение или доколко е силна волята. И душевните несгоди в света, и те са за усилване на волята.

Имаш едно тягостно състояние. Веднага да го премахнеш. Постави противоположното. Да допуснем, че сте изгубили хиляда лева. Как ще се излекувате сега? Човек чрез воля може да се лекува, да опитва волята си. Да допуснем, погледнете вашите обуща, наближават да се пенсионират. Погледнете ги, неприятно ви става. Как може да смените това състояние? Представете си друг човек, на когото обущата са пенсионирани и той ходи бос и е доволен. Нали преди години беше голямо нещастие да ходи човек без шапка, тъй гологлав. Голямо страдание беше. Всички казват: „Да му купим шапка. Ще му измръзне главата.“ А сега вече е модерно да ходи човек без шапка. Да кажем, хубаво облечен човек, а няма шапка, той не

тъжи. Да се носи шапка, не е толкова съществено. Представете си, модерните дами преди години носеха на шапките си пера от камилска птица. Аз съм виждал такива шапки с пера. Сега шапките са много семпли. А тогава ставаше въпрос вкъщи – как да няма пера на шапката отзад или отпред, или от двете страни. Това е разбиране. Това са мисли, които внасяме в живота, и се безпокоим. Значи може и без пари. Турците пък се безпокояха за друго. Те често пишеха с паче перо. И ако няма паче перо, те се безпокояха – не може да се пише на свят.

Та казвам, трябва едно вътрешно възпитание на волята. Докато човек не възпита своята воля разумно, не може да има резултати. И човек е достигнал до известно място, дето се иска работа върху себе си. Ще знаете едно. Материята на физическия свят се подчинява на човешката воля. Само трябва да знаеш. Материята си има закони, по които се управлява. А ако не разбираш законите, не можеш да подчиниш материята. Тази материя се подчинява на твоята мисъл. За пример по този начин вие можете да си направите цял един абсцес. Имате главоболие или тайна треска. Тази треска произтича от известно количество материя. Тогава вие можете чрез волята си да пожелаете да изкарате този абсцес в един малък цирей, чрез което малко подуване или гноясване да накарате тази материя да излезе навън. И тази нечистота излиза чрез цирея. И вие веднага се освобождавате от това тягостно състояние. Или както в треската става, често се изриват 'устата. Та чрез мисълта може да направите изкуствено един цирей, където искате – на ръката или другаде. Ако вие можете да направите един цирей, където искате, това показва, че волята ви е силна. Тази нечистота излиза и вие се освобождавате от това тягостно състояние. Сега в преходния период на физическото поле хората имат друга опитност, но в духовния свят мисълта на мнозина е слаба. За пример често военният на бойното поле показва

голямо геройство, силна воля има там. Но пред обществото е страхлив – отстъпва пред присмеха на хората. Казва: „Какво ще каже обществото!" И обърне на бягство, отстъпва. Още волята е слаба, не е възпитана, не е силна.

Тогава идваме до обратния процес. На бойното поле той е силен, смел, а пред обществото е страхлив. Сега обратното да стане. Сега от ваше гледище това е противоречие. Тогава как бихте примирили това противоречие? Понеже обществото разполага с помощни средства и сили, и той не е в състояние да противостои. Да кажем, има неприятели го атакуват. Защото, щом обществото изпрати своята силна мисъл, веднага го парализира. Парализирането е лесно нещо. Един от даровитите българи, който учил в Америка, почти шест езика знаел и обичал да говори на хората. Бил много красноречив. Той ни разправяше една своя опитност. Викали го на една вечеринка да декламира стихотворение. Той казва: „Знаех отлично стихотворението, но на първите редове една дама, като ме погледна в очите, като че ме парализира. И като никога слязох от сцената, нищо не можах да кажа.

Никога не бях срещал такива очи като нейните. Съвсем ме парализира." Значи в тази жена имало известна сила, парализирва неговата воля, парализирва течението на неговите мисли. Та като насочи обществото своите мисли, като погледне някого, веднага той се озадачи.

Та човек трябва постоянно да се възпитава. Самовъзпитанието е един разумен процес. Като седите в стаята си, справяйте се с тия малки противоречия, които имате. Може нищо да не постигнете, но това е за самовъзпитание на волята, или подигане на съзнанието, защото съзнанието има голямо влияние върху волята и това, което не е в съзнанието, то може да мине върху волята. И всякога, когато искат да парализират човешката воля, те ограничават съзнанието. Щом се

ограничи съзнанието, ограничава се и волята, и обратното е вярно. Тъй щото съзнанието е като един волеви акт и след това да се преведе вече на физическото поле.

Та направете сега един малък опит. Измръзнат ви ръцете. Проектирайте ръката си и концентрирайте ума си, да препратите кръвта си към крайниците на вашите пръсти. Кажете: „Аз желая в пет минути отгоре да се стоплят пръстите ми!“ Дръжте тъй ръцете си (*прави напред*). Ако можете да стоплите пръстите си в пет минути, вие разполагате с един физиологически процес. Ако не могат да се стоплят, повторете опита още няколко пъти. Някой път краката ви са студени. Може да нямате дебели чорапи. Пак концентрирай мисълта си. Ако можеш да стоплиш краката си, ти си човек силен и здрав. Или боли ви главата. На място да си направиш един компрес, турете двете си ръце на главата и пожелайте в две минути да се вдигне огънят. С ръцете си подръжте малко главата си и огницата ще се махне. Може после пак да се увеличи температурата ви, пак турете ръцете на главата си. Така правете опити за усилване на волята, защото волята на човека се усилва чрез постоянни упражнения. Ако човек не се усилва във волята си, придобива своеволие, а своеволието е един неестествен процес. Както ръката, която си пробива път, за да има наклон, трябва да има съпротивление. Така се образуват и нашите навици. Защото някой път човек обича да подражава. В един американски деос, в една епархия имало един владика. Той обичал да си носи главата наведена на лявата страна. И всички проповедници на тази епархия, даже и учени хора, все вървели с наведена глава, както този владика. Това е подражание. Питам сега, защо го правят? Този е техният водител, той е имал силна мисъл и предал мисълта си. Ако човек може да предаде мисълта си, че всички хора да носят главата си на лявата или дясната страна, защо да не се предаде и в друго направление тази мисъл. –

Та никой от вас не е свободен от влияния. Пък много навици се дължат на това, че сме ги взели от учени хора. В училището има деца, едното мига, и всички наоколо мигат. И това става един навик у тях. После мигат и без да искат. И мъчно може да чете човек да се освободи от навика си. После може внушението да се предаде. Срещнеш един с гола глава, казваш: „Възможно е и моята глава да оголее.“ И не се минава една година, и космите ти окапват. Затова онези от вас, на които космите са слаби, като срещнете някой с рошава коса, кажете си: „И моята коса ще бъде такава.“ След една година и неговите коси ще израснат. Законът на внушението работи за и против. Или срещнеш някой човек, който има развалени зъби. Ти, като го погледнеш, вече си внушаваш, че и твоите зъби ще се развалят. Ако искаш да се подобрят зъбите ти, който има здрави зъби, кажи: „И моите зъби ще бъдат такива.“

Та казвам, при сегашните условия на живота използвайте хубавите условия и хубавите неща, които са придобити. Ако ще имаш зъби, хубави да са. Ако ще имаш коса, хубава да е. И после защо не употребявате водата. Употребявайте водата. Поне един-два пъти през деня наквасяйте главата си. Пък я изчесвайте хубаво. Възпитайте волята си чрез космите. И онези хора, у които волята е възпитана, и космите са възпитани. И хора, у които волята не е възпитана, и космите не са възпитани. Има известно съотношение между космите и волята на човека. Има отношение между удовете и волята.

За пример как обяснявате, че сегашните хора държат ръцете в джобовете? Ще кажете: „Студено е.“ Но когато лятно време си държат ръцете в джоба, в топлината, тогава как ще обясните? Когато зимно време държите ръцете в ръкавици, разбирам, но когато лятно време са ръцете в ръкавици, какво трябва да се подразбира? Зимно време е от нужда, но лятно време е от етикет. Зимно време ръцете турени в джоба е от нужда, а лятно време това е етикет.

Кои бяха сега главните точки на лекцията? Това сега е един разбор на текста. Каква беше темата? („*Лесният път на страданията*“) Сега това е лесният път. Я сега изпейте новата песен „Зора се светла зазорява“. Сега основните тонове „до“, „ми“, „сол“, „до“. Сега певци няма да станете, но за вашето усъвършенстване всеки трябва да се упражнява в пение. Нали ви казах. В онзи свят няма да ви приемат, ако не знаете да пеете. Всеки трябва да знае да пее за себе си. Неразположен сте, пейте.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесета лекция на Младежкия окултен клас 24 януари 1930 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев.

НАВРЕМЕ И НА МЯСТО

Тайна молитва

(*Чете се резюме на темата „Лесен път за справяне със страданията“. Четоха се темите „Изкуството като възпитателно средство*“.)

Тема за следния път „Отличителни черти на гръбначните животни“. За следния път всеки от вас да се приготви да изпее четирите тона: „до“ долно, „ми“, „сол“, „до“ горно. Ще изпеете не като музиканти, а като любители на музиката. Мнозина се оплакват, че не могат да пеят. Защо не могат да пеят? Има причини за това.

Във времето на Руско-турската война един капитан заповядал на барабанчика да бие барабана. „Господин капитан, барабанът не издава звук.“ „Защо?“ „Не зная.“ „Все трябва да има някаква причина. Отвори тъпана, да видим къде се крие повредата.“ Барабанчикът отворил тъпана и останал силно засрамен пред капитана. Защо? В тъпана имало около десетина кокошки, заклани и изчистени. Разбира се, при това положение тъпанът не може да бие. Как са влезли кокошките в тъпана? Когато минавал през едно село, барабанчикът откраднал кокошките, заклал ги, изчистил ги и като нямало къде да ги тури, набързо ги скрил в барабана. Той не предполагал, че капитанът ще го накара да удря тъпана.

И съвременният човек се намира в положението на барабанчика. Той често пълни ума и сърцето си със заклани и изчистени кокошки. Той страда от наслояване в ума и в сърцето си, предизвикани от закланите кокошки, вследствие на което не може право да мисли и да чувства. Струните на неговия ум и на неговото сърце не издават тон.

Щом барабанът не издава тон, човек не е разположен, не може спокойно да работи.

И тъй, искате ли да не губите разположението на своя дух, изучавайте законите, върху които се гради животът. Ако не разбирате законите на физическия свят, вие не можете да разберете законите на висшите светове. Като познава законите на различните светове, човек ще различава мислите една от друга, ще знае какво носи всяка мисъл в себе си. Има мисли, които миришат неприятно, а други отдалеч още разнасят своето благоухание. Трябва ли да приемете мисълта в себе си, и тогава да се произнесете за нейния характер? Разумният човек е господар на условията. Отдалеч още той познава нещата и не се лъже в тях. Когато дойде зимата, той е добре облечен, готов е да се справи с нея. Когато дойде лятото, той се е приготвил вече, знае как трябва да го посрещне. Разумният човек е господар и на зимата, и на пролетта, и на лятото, и на есента.

Тъй щото помнете – болният човек е всякога зависим от условията, а здравият е свободен, глупавият е зависим, разумният – свободен, лошият е зависим, добрият – свободен. Някои ще възразят, че лошият човек може да бъде силен. Аз отричам това. Само доброто прави човека силен. Привидно, външно нещата могат да имат друг изглед, но всъщност работата седи другояче.

Минава един добър човек край едного и му удря две плесници. Защо постъпва така? Добрият човек знае защо е ударил две плесници на този човек, но окръжаващите не знаят причината и мислят, че този човек е лош. Не е лош, много добър човек е той. Двете плесници, които той удря на пътника, внасят проветряване в главата му. Той тръгнал да върши някакво престъпление, а добрият човек го отклонил от намерението му. Значи двете плесници били навреме и на място. Защо? Защото резултатът им е добър. Ако не иска да признае истината, пътникът ще каже, че лош човек го срещнал и му ударил

две плесници. Обаче, ако е готов да говори истината, той ще благодари на случая, че се спасил от по-голямо зло. Ако беше извършил престъплението, щеше да лежи в затвор.

Като ученици вие трябва да разбирате нещата правилно, да знаете, че доброто прави човека силен, а злото го прави слаб. Вие ще цитирате поговорката „Направи добро, да намериш зло". Тази поговорка не е вярна във всички случаи на живота. Човек може да направи добро и да не намери зло. И обратното е възможно – да направи добро, а да намери зло. В края на краищата резултатите на доброто са всякога добри, а тия на злото – лоши. Въз основа на силата, която доброто крие в себе си, казвам: ако си силен и правиш зло, ще изгубиш силата си, ако си слаб и правиш добро, ще станеш силен.

Често хората се обиждат едни други – на място и без място, навреме и без време. Как ще понесете обидата? Или ще чакате да ви искат извинение, или ще отговорите пак с обида. По-рано за обида хората се дуелираха. За предпочитане е, преди да обидиш някого, да помислиш вярно ли е това, което ще кажеш. Ако си сигурен, че е вярно, пак не бързай, помисли на място и навреме ли е да кажеш това, което си намислил. Има случаи, когато говориш истината, но не си я казал на място и навреме. При това положение ти пак можеш да обидиш човека. Това се отнася не само за обидата, но и за похвалата. Похвалиш ли човека, похвали го навреме и на място.

Правиш ли добро, прави го навреме и на място. Търсиш ли истината, ще я намериш и в обидата, и в похвалата. Обаче, ако те хвалят или укоряват много, може да ти напакостят. Във всяко нещо трябва да има мярка.

Сега ще ви дам следното правило в живота. Както искаш да постъпват хората с тебе, така постъпвай и ти с тях. Като прилагате това правило, вие ще избегнете много противоречия. Като се

произнасяте за произведенията на някой писател, музикант, поет, учен или художник, вие трябва да спазвате същото правило. Днес вие се произнасяте за някого, но ще дойде време други да се произнасят за вас. Тогава ще разберете добре ли сте постъпили, право ли сте произнесли.

Като ученици, които внасяте новото в живота си, първата задача е да пазите чистотата на своя ум и на своето сърце. Същевременно пазете чистотата на тялото си. Не допущайте нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство или желание в сърцето си. Лошите желания събуждат лоши, противоречиви мисли. Следователно искате ли да изчистите мисълта си от противоречия, изхвърлете лошите желания от сърцето си. Всички желания са на мястото си, но те трябва да се реализират на своето време. Не стане ли така, човек се натъква на големи противоречия. Проследете живота на растенията, и ще видите, че всяко растение се развива на своето място и време. Този закон се отнася не само за цялото, но и за неговите части. Например всеки клон има свое място и определено време за развитието си. Първо се явяват големите клонове и колкото по-нагоре се отива, явяват се малките клончета. Големият клон живее с големи идеи, малкият клон – с малки идеи. Ако разменят ролите си, и големият, и малкият клон ще се натъкнат на противоречия. Всеки човек като част от дървото на живота трябва да знае своето

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Двадесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 31 януари 1930 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ПРУЖИНИТЕ, ТОВАРЪТ И СВЕТЛИНАТА

Добрата молитва

Малко съзерцание

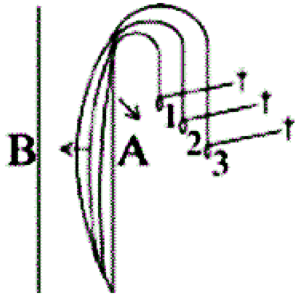

Фиг. 1

Да кажем, че имаше една линия, която представлява една пружина. Сега, ако на върха на тази пружина поставите един килограм тежест, какво ще стане с пружината? Ще се огъне малко. И може да се определи с колко градуса ще се отклони тя от правата линия, т.е. от перпендикуляра. Вие може да изчислите какво ще бъде отклонението. Сега природата си служи с пружини. Навсякъде тя е пълна все с пружини. Всичкото растително царство е пълно с пружини. Та сега ще дойдем ние. Ако поставите един килограм тежест, ще има едно малко отклонение. Поставяме два килограма, пружината ще се огъне малко повече. Докъде ще се огъва? Ако турите вие десет, петнайсет, двайсет килограма, пружината ще се огъва все повече и повече. Това е за изяснение. Тогава причината за отклонението на тази пружина от перпендикуляра са ония тежести, които са свързани за върха на пружината. Тогава обратният процес:

ако вие откачите тези тежести от върха на тази пружина, какво ще стане? Тя ще добие пак своето първоначално състояние.“

Представете си сега вашия ум като една права перпендикулярна линия право нагоре. Тогава имаме пак същото отношение. Ако на този ваш ум се тури една тежест от един килограм, това може да е една мисъл, каквато и да е, какво ще стане с ума ви? Ще се яви едно малко изменение. Не можем да кажем в състоянието, но в положението на вашия ум. Тогава тази пружина, след като се огъне, какво ще почувства? Искам да мислите. Представете си, че тази пружина (*на чертежа*) имаше съзнание. Като ѝ окачите един килограм тежест, какво ще почувства тя? Ще стане едно разместване между частиците, и тя ще почне да се огъва. Какво положение ще взема тогава тази линия? Тежестта ще отиде в една посока, а пружината – в друга. Имате две движения. Ако тежестта отива надясно, огъването накъде ще иде? (*Наляво.*) Но представете си, на противоположната страна има друга една пружина. И тя има също съзнание, но много е наблизо и казва, че се огъва тази пружина. Какво от това, но тя идва до другата пружина и какво ще стане? Ще се допре. Да кажем, първата пружина е A, а втората B. Как ще обясните, кое застави линията A да се огъне и да докосне втората линия B? Тук имате допирни точки на две линии. Едната линия, която става причина за известно съприкосновение. Но коя е причината на това съотношение? Питам, линията B ще пречи ли на линията A?

Често във вашия ум стават съприкосновения, стълкновения между две мисли или две идеи. Аз привеждам това, за да се обясни един вътрешен закон. Някой път се явява противоречие между две мисли, борят се те. Стълкновението е в допирните им точки. Може да не знаете какво да правите – има някое съприкосновение, но вие не знаете именно откъде произтича това. Сега вие като слушате това обяснение, това не ви интересува, казвате: „Какво ни интересува нас,

че се допирали двете пружини, че турено било на едната пружина една тежест cm един килограм или два килограма, че пружината се огъва. Да се огъва колкото иде.“ Действително нас не ни интересуват пружините, но когато това огъване засяга нашия ум, тогава вие от физическия свят трябва да можете да влезете в духовния свят, в умствения свят и да ви се помогне – не по начините, които вие разбирате на физическото поле. Защото трябва да стане една малка трансформация, както когато ви се дава храна, вие не можете веднага да я гълтате. Трябва дълго време да я дъвчете. И след като я сдъвчете и храната влезе в стомаха, и той трябва да научи това дъвчене. И оттам насетне все дъвкане има. Ние знаем, че има известна енергия, но къде отива тази храна, ние не знаем. Тя се връща пак в природата.

Вие питате: „Какво трябва да правим?“ Но вие влизате в стълкновение. Вие питате: „А какво искаше от мене?“ Какво ще ви отговори А? Например често може да намерите една ваша мисъл, която не е красива, вие не я обичате, но тази мисъл постоянно витае в ума ви. Макар че не ви е приятна тази мисъл, не я искате, но тя витае в ума ви. Питам, отгде е дошла тази мисъл, че се е завъртяла в ума ви? Тя е само една допирна точка. Представете си витанието на една мисъл. Вие седите и след като сте се занимавали с някой научен въпрос или мислили сте върху някое изобретение, идва ви вас мисълта или си казвате: „Хубаво ще бъде човек да намери една отворена каса, че да си извади пари.“ И почне да витае тази мисъл в ума ви. Какво е станало в ума ви? Огъване става. Един килограм тежест е турен на ума ви. Ти още нищо не си направил, но най-първо си представяш тъй благородно работата, че някой добър човек ви дава един милион лева. Може някой път, нямаш никакви средства, ти си мислиш, че намираш една каса и почнеш да мислиш как да отвориш касата. Навярно няма минавал покрай някоя градина с такива хубави круши от по половин килограм едната круша, от тези жълтите, че

като ги погледне, да не каже: „Хубаво ще бъде да си откъсна една.“ Ако имаш пари, може да кажеш: „Да си купя от тези круши.“ Но нямаш пари, веднага пожелаваш да си откъснеш една. Ти после можеш да махнеш с ръка на тази мисъл.

Сега къде седи престъплението, че си откъснал крушата? Или къде седи престъплението на съзнанието В? Ако линията А, която се е огънала от всичкия този товар и ти откъснеш тази голямата круша престъплението? Ако ти след като я откъснеш, отнемаш този товар от пружината А и тя вземе първоначалното си положение, питам, къде е престъплението? Това е само един прост механически процес. Но представете си сега, че този товар е тъй свързан, че от него изхожда известна енергия.

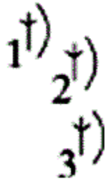

Фиг. 2

Тук имате три лампи и тази пружина се огъва, но същевременно тези трите лампи, горят. Представете си, че при тези три лампи има трима души философи или писатели, които пишат, работят на тези лампи. Сега тази пружина се е огънала от този товар, но същевременно дава светлина и тия господа работят на тази светлина. Ти минаваш покрай пружината, която се оплаква, ти казваш: „А, лесно мога да те освободя.“ Отнемеш единия товар, но веднага изгасват свещите. Питам, ако вие освободите пружината от нейния товар, а изгубите светлината, кое е по-хубаво – пружината да е права или светлина да има, а пружината да се огъне? Кое е правото в света? Това е съпоставяне на известни идеи. Защото правото в света е

съпоставяне на две идеи. Доброто в света е това, което принася най-голямото благо. Това е добро в живота. А това, което лишава живота от това добро, ние го наричаме зло. А това е един процес, който обхваща всички органически същества. Тогава добро е това, което обхваща всичките живи същества. Абсолютно добро е това. А зло е това, което е отчасти добро, и то за някои, а за повечето не е добро. Вие можете да направите добро някому, но същевременно, като направите услуга някому, вие може да лишите другиго от известно благо и като така да му направите зло. Така става и в човешкия ум. Често, като помагате на ума си в известно отношение, вие го лишавате от друго благо. Затова се изисква самовъзпитание вътре. Трябва да разсъждавате. Трябва да страдате. Защо трябва да страдате? Страданията показват, че сте на пружината, която се огъва. Но ако това страдание произвежда светлина, на която няколко души се занимават, четат, работят, то ще произведе повече енергия, повече придобивка. Може да има повече огъване, но от това огъване пружината нищо не губи, тя е работила отвътре.

Сега какво друго приложение бихте турили на тези пружини? Сега какво мислите, трябва ли човек да се огъва, или не? К., какво мислиш? (*К. К.: „Ако би могъл да издава светлина, да се огъва.“*) Да, тогава огъването е на място, но ако няма никаква светлина, тогава огъването е безрезултатно. Значи светлината оправдава огъването.

Сега да видим другото огъване. Слушайте сега, ще дойдем до огъването. „До“, „ми“, „сол“, „до“. Ще запомните двете пружини. Това е една задача. Когато накарате някого да рисува, а той не може да рисува, какво става? Той се мъчи. Но като се мъчи, ще направи нещо. (*Учителят извади цигулката си.*) Изпейте сега „до“, „ми“, „сол“, „до“. По-добре е доброволно, който иска да стане да изпее основните тонове. Я, С., ти си най-смела. З., Г. Р., Т. (*Всички се закашлюват.*) Затова светските хора никога не дават концерт сутрин. Те знаят

закона. Л., М., Ф., В. Д., Б. Н., П. П. Сега всички заедно. (*Учителят свири на цигулка, ние пеем.*)

Трябва много да се упражнявате в музикално отношение за смяна на вашите състояния. Когато дойдете да вземете един тон, той трябва да е в позиция. Вие трябва да изучавате позициите. Простите тонове са евтини и в тях няма мекота, но щом вземеш един тон в позиция, в него има вече мекота. Вие трябва да изучавате позициите. Най-първо ще взимате основните тонове. Да кажем, неразположен сте, не сте в дух, колкото и да не сте музикален, започни с тези тонове: „до“, „ми“, „сол“, „до“. Поразходи се малко, и пак повтори тоновете. Трябва да вземете музиката като един начин на възпитание. Някой път се намирате в известно състояние и не може да се смени това състояние и човек може да стане цял неврастеник без пеене. Та ще употребявате пеенето като метод за сменяне на състоянията. После пей за себе си. Никога не пейте за хората. За себе си ще пеете. Ако вие пеете за себе си, ще дойдете до едно състояние, което ще ви засили за работа, за живот. А щом пеете, за да ви ръкопляскат хората, ще се яви критика. Може половината да ви обичат, а половината да не ви обичат, и тогава ще се раздвои енергията. Вие ще знаете – ако не сте певци, погрешката е ваша. Няма човек, който да не е създаден да не е певец. И ако някой не е певец, причината е, че той не е пял. Всяка пружина е изложена да се огъне и ако не се огъне, то е, защото няма тежест.

Изпейте сега „Зора се светла зазорява“.

Трябва да знаете, музиката като се пренесе в по-високи области, всякога се ражда една правилна поетична мисъл. Музиката на физическото поле е едно, а в по-висшите области на живота тя се сменя. Вие трябва да вземете пеенето като процес за трансформиране на енергиите. Пеенето не е само удоволствие. Без музика не може да се трансформира състоянието. Музиката не е удоволствие. Някои

само използват музиката, както сега се правят разни инструменти. Значи влизат посторонни причини, които заставят хората да правят инструменти. Но все таки музиката си има подбудителни причини. Тя е като един проводник за развиване на някои дарби. Има причини, които заставят хората да пеят. Кога хората пеят най-вече? Кой започва пеенето? И в какъв тон? Децата започват първи музикалните действия. Те са всички музиканти. (*Учителят прави силни и високи теглення на лъка.*) Децата започват с високите гами. (*Кряскането.*) Те започват с високите тонове.

Сега всички ще пеете гамата, половината ще вземете гамата нагоре, а другата половина ще слизате надолу гамата. Сега вземете „до“ тихо и постепенно с усилване нагоре.

„Отче наш“

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 7 февруари 1930 г., петък, 6-7 часа, София – Изгрев.

ЕДИННОСТ И ОБЩНОСТ НА ПРИРОДАТА И ЧОВЕКА

Тайна молитва

Правени са ред научни изследвания върху значението на числата. Тъй както е разделена сега годината на 12 месеца, откъде да води своя произход? Годината е разделена на 12 месеца, имате 2 равноденствия – едно пролетно и едно есенно. Имате едно слънцестоене пролетно и едно есенно, после дните донякъде са турени произволно. Евреите имат 13 месеца, а някой път и 12, смесени са. От какво зависи, че различаваме 4 годишни времена? Питам, времето на четирите годишни времена може ли да бъде еднакво? Всеки един ден или месец се отличава по количество. В четирите годишни времена влизат по 3 месеци – 12. Най-първо вземете предвид температурата. През всяко годишно време тя няма да бъде еднаква. Ако вземете един С-барометър и наблюдавате, ще забележите, че постоянно има една промяна на температурата. Какви са научните данни? Някои от вас чели ли сте най-новите естественонаучни обяснения? Ако човек е религиозен, ще каже – Господ прави тези работи. Ако е някой учен човек, той ще каже – това са закони в природата. Други ще кажат – от ветровете зависи времето. Хубаво. Но ветровете сами по себе си не са причина за това. Ама влага имало или бездъждие. Че имало студени течения или топли. Хм. Има нещо, което не е строго в тия отговори. И благодарение на това, че не са строго обяснени, защото, ако това беше едно строго обяснение, щеше да стане един догматизъм в науката.

Сега онова, върху което искам да наведа вашия ум, са наблюденията. Не всичкото ви време да иде за наблюдение върху

температурата, но да допуснем, през деня ви се случи нещо особено, обърнете внимание на времето. Да кажем, имате март месец, 9. или 22. Забелязали ли сте какво е времето в равноденствието на март месец? Не всякога времето е еднакво. Някоя година е облачно, сняг, студ, вятър, някой път времето се случва хубаво, отлично, топло, целия ден е приятно. На какво се дължи това съвпадение? После някоя година да се случи на 22 март вие сте неразположени, но същевременно ще разделите и деня на 12 части. А 12 е отлично число. То е един период от изгрева на слънцето до залеза му. Кой ще ми каже какво беше времето миналата година на 22 март? Не помните. Показва, във вашето подсъзнание са отбелязани нещата, но не можете да си спомните. Но ако вие бихте получили миналата година на 22 март едно наследство от 100 хиляди английски лири, щяхте да помните какво беше времето. Да допуснем сега следующето. В природата да съществува такъв един закон, че едно наследство никога не се дава в облачно време, но денят трябва да бъде съвършено ясен, когато ще се даде едно наследство. Тогава ще имаме като един факт, че щом сме приели едно наследство от 100 хиляди английски лири, непременно на 22. времето е било отлично. А ако не сте го приели, тогава пак ще се забрави времето. В първия случай 22 март ще се отбележи тъй, подчертано с две линии – 22 март. А ако не сте получили своето наследство, ще кажем, че времето не е било хубаво.

Фиг. 1

Сега този закон съществува в природата. Хубавите работи в природата идат всякога при едно отлично време. Сега, ако имате един барометър, ще отбележите и хубавото настроение на човека. Някой

път само има едно малко изключение, но винаги тази линия, ако имате един пишещ барометър, ще забележите, че тази линия върви тъй нагоре – **а (Фиг. 1)**. Аз взимам двете крайности. При слизането – **б**, тогава имате едно неразположение, един песимизъм. А когато барометърът възлиза, като че има известни сили в природата, които функционират тогава във възходяща линия. От какво зависи възлизането в природата? Аз ще ви дам една теория. Възлизането зависи от една мисъл на същества, които седят по-високо от нас. Тяхната мисъл образува тази линия. Обаче в природата има други същества, които образуват една линия, която отива надолу. Има противоположни същества с една култура, по-долна от нашата, а същевременно са силни. Те образуват другата част. Следователно, ако ние попаднем в тия двете течения, те си съвпадат, хармонират се. Сега научното обяснение. Във възходящата линия винаги има известно електричество, а в низходящата линия, надолу, има повече магнетизъм. Следователно, когато в природата искат да произведат повече влага или друга някоя промяна, веднага те турят другото течение. И като погледнеш някой път барометъра, тъй както си върви във възходяща степен, изведнъж става бърза промяна, барометърът слиза надолу.

Та казвам, ако вие вървите по това течение, ако барометърът върви нагоре, непременно него ден вие ще имате едно добро разположение на духа. Ще имате една възходяща мисъл. Значи всички същества са добре разположени и вие участвате в тяхната обща мисъл. И вие не може да не бъдете добре разположени. Ако се намирате между културни хора, които ви разбират, всеки иска да ви услужи, любезен е с вас. Например отивате на екскурзия. Вие не носите почти нищо, но пътуваше като екскурзиант, усещате се радостен. Горе закусвате хубаво, пиете вода, обаче като се свърши екскурзията, те надолу не слизат, остават горе. Сбогуват се с вас. Като

слезете долу, и там има същества, които казват: „Братство, братство, ама сиренето с пари.“ Като дойдете до тази долина, аз я наричам долина, и хлопате там на някоя колиба, те имат хляб и мляко, но вие нямате. Как ще ви посрещнат тия същества? Вие вече имате опитността как ви посрещат горе. Там, щом кажете, че нямате пари в джоба си, те вдигат рамена от вас. Той ще каже, че е слуга, когато господарят дойде. Обаче, когато той дойде и му се каже, че нямате пет пари и той ще каже, че има друг господар над него, разбира се, вие ще имате неразположение на духа.

Всичките неразположения на човека се дължат на това, че човекът не е добил това, което очаква. Даже може да направите всякога едно наблюдение. Когато сте били ученици или студенти и при изпит ви скъсат, това винаги има един съвпад с времето. Забележете, скъсването става винаги при това слизане на неразположението вътре. И когато се яви този студент, понеже неговите течения са както и на професора – и двамата са положителни, тогава професорът счита студента за виновен и му дава най-мъчните задачи, за да го скъса. И като го скъса, му е приятно. Професорът ще намери изведнъж, че студентът не е посещавал редовно лекциите му, има нещо неинтелигентно в израза, въобще некултурен му се показва. И професорът започва да се повдига духом. Някой път се случва даже и най-неспособният да е, но професорът отива разположен и като погледне студента, ще види нещо хубаво, помисли, помисли и каже: „Защо ще го късам?“ И му даде най-лесния въпрос и му подпомага. Вие ще кажете: „Божа работа.“ Божиите работи са от разумния живот. Той казва: „Няма защо да го късам.“ Ако вие наблюдавате вашите състояния, често ще забележите една голяма връзка с природата. Често някои от вас сте неразположени. Нали имате една лекция „Приливи и отливи в живота“. Там се каза за тази връзка с времето. Та трябва да наблюдавате температурата отвън

изменила ли се е? Отвън е лесно, чрез уреди може да се забележи всяка промяна. Вие, като гледате времето през деня, можете ли да познаете дали температурата ще се измени? За пример кажете днес температурата ще се измени ли? Слизаме ли, или се качваме? (*Качваме се. Отвънка, е ясно.*) Да, качваме се.

Сега да дойдем до тия научни наблюдения. Значи всеки един ден се отличава с известни количествени енергии. Някой път енергията на този ден съвпада някак си със строежа на вашия организъм, с неговите трептения. Тогава тия линии на природата се хармонизират с нас или ние сме попаднали в тази хармония. Та затова именно онези, които разбират законите, не могат да изменят теченията. Трябва да разбирате законите, да попаднете в хармоничните линии на времето. А може да попаднете в хармоничните закони на времето. А там именно се изисква науката, да може да се отворите, да влезете в това хармонично състояние.

Сега ще ви дам едно упражнение за наблюдение на времето. Ще ви се даде една задача за три месеца. Всички ще си имате по едно тефтерче в джоба и щом ви се случи нещо хубаво, веднага ще отбележите деня и времето какво е отвън – ясно, облачно, ветровито, отбележете вятъра, количеството на топлината, отбележете донякъде барометърът подига ли се, или се сваля. Трябва да забележите има ли едно отношение хубавото време с вашето добро разположение. И лошото време има ли отношение с вашето лошо разположение. Това е задачата на упражнението при тези наблюдения.

Въобще всички нервни хора, когато се разваля времето, се усещат неразположени, понеже количеството влага, което навлиза в техния организъм, им действа някак особено. Това го казвам само като известен факт. Има известни промени във времето, които оказват известно влияние на душата. И веднага щом се промени времето, и хората се променят. Щом времето се промени за лошо, и те

стават лоши. Щом времето се промени за добро, и те стават добри. Туй е за нервните хора. Всякога, когато се промени времето, се променят и те. Всеки от вас, който е нервен, ще знае кога се сменя времето, добро или лошо. И ако искате да идете на екскурзия, погледнете нервния човек добре ли е разположен, или не. Щом видите, че нервния е добре разположен, идете на екскурзия, но щом той е неразположен, не ви трябва никаква екскурзия. Онзи, който ще има един такъв хубав барометър, много лесно може да схваща промените на времето, които ще стават. Мисля, в туй отношение всинца сме добри барометри. Някой човек е много отзивчив към времето, всичко отбелязва и лесно може да прави своето наблюдение на времето. Ако този човек, който е високо нервно организиран, защото не всеки знае да владее организма си, ако духа вятър, той непременно ще има известно тежнение. Погледнеш, него ден или ще усети някоя болка от колената, или в работата на кръста, на шията. Все ще се усети нещо или зад ухото нещо ще започне да го сърби. Но всичко това зависи от ония тънки промени, които ще станат. За пример, ако ще има голяма буря, непременно тази буря ще се отрази върху този нервния човек в неговото тяло. Ако има голяма промяна на температурата или сняг, той ще усети в краката си тази смяна.

Ако правите тези наблюдения, ще видите, че вие имате един барометър в тялото си. Щом ви заболи един от пръстите на краката ви или колената ви, вие ще можете да определите какво ще бъде времето. Метеоролози ще бъдете. Често се явяват болки в ушите, не знаете на какво се дължи. Та казвам, от тези заболявания ще съдите за времето. Те стават по отражение отвън. Това са течения в природата. И който не разбира този закон, той ще се уплаши. Някого го заболяло ухото. Аз гледам, зная причината. Казвам, след няколко часа ще престане. Това е едно отражение на едно движение вътре в природата. Щом престане това движение, непременно ще престане и този

резултат. Или той усеща болка в кръста си. Казвам му, скоро ще престане. След 4-5 или 10 часа престава. Аз зная, че вятърът ще престане. Щом престане вятърът, той казва: „Слава Богу. Освободих се.“ Това е едно отражение на движението на вятъра. Но това не е толкова строго. Това са само факти. 2x2=4. Но можете ли да докажете, че две по две е четири? Аксиома ли е две по две равно на четири, или трябва да се докаже? (*Н.: „Аксиома е, но може да се докаже, че е така.“*) Това е едно количество. И две и две пак е четири. Защото умножението е такъв процес, при който единия множител го взимаме толкова пъти за събираемото, колкото показва другият множител. (*3x3 = 9*). Тук тройката взимаме 3 пъти като събираемо, значи 3 пъти трябва да я съберем. Всякога мислите на една среда с по-голяма интелигентност образуват една промяна върху една среда с по-долни същества. Значи мислите на едните произвеждат една промяна у другите. Да кажем, мисълта, това е едно динамо. Представете си 5-6 милиона същества. Какво динамо представлява това? При такива силни течения може да се образува цяла една промяна върху физическия свят. Това, което един човек не може да направи, двама, четирима могат да направят. В природата може да се възпроизведе една промяна. На това се дължи, когато се сбират хората да се молят заедно. Ако те са силни и искат да се помолят за дъжд, ако четири, пет, десет хиляди хора си съсредоточат мисълта и се помолят за дъжд, непременно те ще привлекат влагата. Но и другото, ако се съберат толкова души, които да противодействаш, те ще разпръснат влагата.

Та промяната на времето често играе важна роля върху човешкия организъм. Най-първо трябва да отделите ония посторонни влияния, величини върху вашия живот, които са вметнати. Вие някой път не можете да си дадете отчет. Изменя се вашето състояние, вие не разбирате защо. Тия състояния, на които вие не можете да дадете никакво тълкуване, оставете ги настрана. Както някой път държавата

разхвърля някои дългове, или общината, върху населението. Ял-не ял, ще плащаш. На какво основание? Никакво основание. Ти плащаш. Разхвърля се този бюджет между членовете на общината, и всички трябва да платят. Или държавата разхвърля своите данъци. И в природата има такова разхвърляне. Но природата е последователна. У нея има данъци, но когато има печалба, тя и тях дели, разхвърля ги. А в обикновената държава данъците плащат, но щом дойде до благата, тях държавата задържа за себе си, А щом държавата се намери натясно, тогава тя може да взема от хората. Но за изобилието не прилага същия закон. Като дойдем до природата, тя казва, ти даваш, и на тебе ще дадат. Когато вие образувате вашия характер, трябва да знаете да спазвате този закон. Когато вие изисквате от един човек, вие се поставяте на мястото на държавата. Казвате: „Дръж това нещо заради мене." Вие искате той да свърши тази работа заради вас. Но когато дойде вторият момент, при печалбата, и тогава ще кажете така: „Много ви благодаря. Сега имам печалба, вие ни услужихте тогава, ето сега печалбата." Това е една последователност в законите на природата. Не се ли съобразявате с този закон, веднага в природата се образува едно противоположно течение на вас.

Аз съм ви превеждал примера – един български адвокат от Горна Оряховица ще пътува с влака. На трена иска да се качи и един селянин, но не му достигат 30 стотинки, казва на адвоката: „Моля ви господине, дайте ми 30 стотинки, не ми достигат да си купя билет." Казва: „Нямам." Селянинът си турил торбичката на гърба и си тръгва пеш. След седем-осем години този адвокат отива в Англия. Иска да се качи на трена, бърка в джоба си, вижда, не му достигат точно 30 стотинки за билета. И тръгва той пеш дълъг път. Веднага в неговия ум изскача този селянин с торбата, комуто също не стигнаха 30 стотинки. Пък и той сега тук отникъде не може да вземе. Казва на един англичанин, всеки си вдига ръце и той си тръгнал пеш. Та

казвам, в природата има едно съвпадение, един закон, който регулира отношенията, количеството на енергията, количеството на топлината и благата, които ще дойдат.

Та казвам, когато имате най-хубавите чувства, наблюдавайте какво е времето вънка, каква е температурата, после какви са облаците, високи ли са, или ниски, черни ли са, влажни. Сега ще направите тези наблюдения за три месеца. Ще вземе част от зимата и част от пролетта. Пресметнете докога ще се свърши упражнението. (*До 15 май.*) Добре. Дотогава вие ще съберете доста данни. Вие ще изнесете тези данни, наблюдения, да видим дали ще има някое съвпадение между времето отвън и вашето разположение. Ще видим дали нашите чувства са абсолютно независими от времето, или времето оказва известно влияние? Някой път си неразположен духом, погледни на времето отвън. Защото времето действа върху човека. И ти ще се насърчиш. Пък ако времето е хубаво, и пак си неразположен, тогава вече ще търсиш причините по-далече. Защото, ако е от времето, трябва да има един съвпад. Щом се смени времето, веднага ще се смени и твоето разположение.

Сега имаме едно музикално упражнение. Станете.

Първо. (*Ръцете са пред гърдите с допрени пръсти, бързо се отделят настрани, и пак напред, и т.н. Същото се повтаря много пъти.*) Ще мислите: всичко лошо навън, всичко добро навътре. Навън-навътре, навън-навътре.

Второ. (*Ръцете са пред гърдите, китките – допрени. След това бързо и силно изтръскване и изпъване на ръцете настрани.*) Бързо. По-бързо. (*Много пъти и все по-бързо и по-бързо.*)

Набрало се е известно количество електричество, което трябва да излезе.

Сега изпейте „до“, „ми“, „сол“, „до“. Половината от вас пейте гамата нагоре, другата половина – обратно назад. Ще знаете, че

пението упражнява отлично влияние върху здравето. Човек, който пее, мъчно се разболява. А който не пее, често се разболява. После онези, които знаят да пеят хубаво, да вземат верни тонове. Сега вие няма да ставате певци. Ще пеете, за да бъдете здрави. После защо цигуларите си мърдат пръстите, като свирят? Мърдането на пръстите, то е, за да се предаде на тона по-голяма мекота. Сега вземете онези тонове, които може да хармонизирате. Защото в пението има тонове на дисхармонията. Когато пеете, взимайте пението в позициите. В позициите гласовете не са верни, но има по-голяма мекота. (*Учителят пее и свири едно упражнение няколко пъти.*)

„Само Божията любов носи пълния живот.“

Двадесет и трета лекция на Младежкия окултен клас 14 февруари 1930 г. петък, 6-7 часа, София – Изгрев.

РАЗУМНОСТ, ДОБРОТА И ЗДРАВЕ

„Отче наш“

(*Прочете се резюме от темите „Изкуството като възпитателно средство*“.)

Като четете псалмите, какво ще видите? Може ли пътят на човека да бъде навсякъде гладък, без никакво препятствие? Или задайте си въпроса, може ли пътят, по който вървите на физическото поле, да бъде съвършено гладък, без никакво препятствие. Даже ако идете в която и да е европейска страна, и там пътят не е навсякъде еднакво павиран и гладък както при двореца. Това не може да бъде. Тогава защо хората изискват целият им път да е гладък. Психологически кои са съображенията? Защо хората търсят най-лесния път? Имате голям товар. Не взимай голям товар на гърба си. Въобще всеки, който тръгва на път, си взима лек товар. Само при изключителни условия се взима голям товар. Но въобще хората обичат да имат малко парици настрана, няколко английски. Само ако е пари, никой не гледа да е малко. Там всеки гледа да вземе колкото се може повече. Това зависи до известна степен и от възпитанието на хората. Или, можем да кажем, от пробуждането на известни чувства. Когато ние мислим, че някои неща съдържат големи блага, вследствие на това ние се претоварваме. Но ако нямаме понятие за благата, тогава се зарежда едно голямо безразличие. И тогава хората не вземат голям товар.

Ако имаше три торби: едната с пясък, другата със злато, а третата със скъпоценни камъни, коя ще изберете? Може би всеки от вас би задигнал тази торба със скъпоценните камъни. Зависи от разбирането, което ще вложите в ценността. Ако човек не би имал

разбиране на скъпоценните камъни, ако никога не е имал опитността с камъните, той може да вземе торбата с пясъка. Та как става в живота пробуждането на чувствата? Някой път някои мислят – когато се събуждат известни мисли и чувства, ще им донесат по-големи блага. Тъй е. Някой път донасят, някой път не донасят.

Да допуснем, вас ви подарят един слон, да работите с него. Може ли това да бъде едно благо заради вас? Той трябва да яде пет крини жито на ден. В психологическия свят мнозина от вас храните цели слонове там с всичкото ви нещастие. Непроизводително е за вас да храните един слон. Вие може да имате една великолепна мисъл или някоя грандиозна идея, но непроизводителна е тя за вас. Тя седи във вашия ум като един слон и вие се поставяте в трудно положение. Тази грандиозна мисъл ти създава ред нещастия. Не че мисълта сама по себе си е нещастие. Не че слонът, който ти иска на ден по 5 крини ориз, е нещо лошо. Но ти създай работа на този слон. И ако ти можеш да впрегнеш този слон на работа, той ще си плати петтях крини ориз. Вследствие на това казвам, ако вие можете да впрегнете едно грандиозно желание или една грандиозна мисъл на работа, вие ще се ползвате. Ако – не, оставете слона на друг. А вие се занимавайте с по-скромните мисли. Като казвам по-скромни мисли, защото има известни мисли, представете си, че у вас се събуди мисълта, искате да станете цар. Какъв шанс имате сега да станете цар, да реализирате вашата мисъл? Или да допуснем, че се зароди у вас желанието, да станете един от най-знатните учени хора или да станете патриарх, или някой кардинал? От чисто опитната и практическата страна на живота, когато се изучават положителните науки ученият човек трябва да види кое може да се реализира, това, което е постижимо. Има неща постижими. Към тях трябва да се стреми той. А има неща, които са непостижими. Тях той трябва да ги остави за други, които могат да се доберат до тях. А той да не си губи времето по тях.

Постижимо е да бъдеш добър. И много практично е. Защото добрина, това е здравина на организма. Защото, ако бъдеш добър, най-първото практическо приложение е – ще бъдеш здрав. Защото добър човек болен не може да бъде. Онзи, който не е здрав, и добър не може да бъде. Вие казвате – той, като се разболее, ще стане добър. Това е друг въпрос. Това е само привидно. Онзи човек, който като здрав не е добър, че като се разболее, става добър, това е въпрос. Една змия, като замръзне, става добра, но все си е змия. И мечката зимно време като спи, и тя е добра.

Та казвам, в приложението на някои идеи е всичката погрешка. Вие не знаете как да приложите идеите. Виждам, в съвременния механически свят има принципи, които трябва да се впрегнат на работа. Някой механик работи девет, десет, петнайсет години, има едно бързане в изобретенията. Но дойде донякъде, и спре. Някой се занимава 4-5 години върху някое изобретение, има грандиозни директиви върху това изобретение, мисли, че ще направи цяла революция в техниката. Но дойде донякъде, и се спре, не върви нататък, препятствия има. Той казва, че работата не върви. Не е така. Някой път нямането на пари не е едно препятствие. Но всяка една идея трябва в дадения случай да бъде определена и съвместима, и любима на човека. Това е идеята, която може да принесе най-малкото благо. Никога не поддържай една мисъл като слона, която не мисли за тебе. Ако имаш един слон, той ще мисли ли за тебе? Ще има ли в съзнанието му мисъл за тебе, че ти си му господар? Как мислиш, О.?

(„*Не зная.*“) Мъчно може да се знае.

Хубаво. Имаше една отлична мисъл. Тази ваша мисъл мисли ли заради вас или вие мислите заради мисълта? Имате едно желание. Желанието желае ли заради вас или вие желаете заради желанието? Какво иде кажеш ти, Т. („*Аз мисля, че желанията и мислите са като децата. Както детето мисли заради бащата, и бащата мисли заради*

детето.“) Допустимо е това. Ако аналогията може да се тегли правилно оттук, допустимо е и за всичките царства. Сега да се извади един закон. Дали това желание, което ти желаеш, ти го поддържаш, или то те поддържа? То, ако желанието ти не те поддържа, какво става тогава с това желание, ако не се поддържа, ако желанието не те желае, какво става с тебе? Питам, щом като детето умре, детето ли плаче, или бащата плаче? Защо, когато детето умре, майката и бащата плачат, а детето не плаче? Когато пак детето се ражда, майката и бащата се радват, а детето плаче. Защо е така? Хубаво. Ако някой ми тегли пръста, защо ще плача? В дадения случай пръстът е свързан с мене. Значи има неща, с които сме тясно свързани. Има и неща, с които не сме свързани, с тях не можем да направим никакво сравнение. Бръкне някой в джоба ми и ми извади парите. Аз не усещам никакво страдание, но отпосле липсата на парите ми произвеждат страдание. Съображенията тук са други. Но ако някой ми хване пръста и го тегли или ми направи друга пакост на тялото, веднага аз ще почувствам страдание. Но този род страдание спада към друга категория. Някой може да бръкне в джоба ми, без да го усетя. Сега кога вредата е по-голяма: когато някой ти счупи пръста или когато ти открадне парите? Това са ред упражнения, които вие трябва да вземете в тяхната вътрешна страна. Когато се говори за вътрешна или външна страна, вие трябва да подразбирате какво се подразбира. Под думата „вътрешна“ ние разбираме неща, които се започват от съзнанието, от мисълта.

Тя е реална мисъл, реална насока. А външна страна е, когато една мисъл вече се реализира. Затова ние казваме субективен свят и обективен свят. Едните работи считат обективния свят реален, а вътрешния субективен свят – метафизически, но и двата свята са реални. Вие може да направите такова едно сравнение, че физическият свят е една празна сфера – отвътре е корубеста, а отвън е

изпъкнала. Аз наричам такива изпъкнали огледала обективен свят, а вдлъбнатите огледала, това е субективният свят, или вътрешният свят.

Сега и вие трябва да имате една ясна представа за нещата, за да може да си въздействате, а вие може да уредите вашия живот. Например казвате: „Господ не мисли заради мене.“ Хубаво. Кои ще бъдат причините, които ще накарат Господ да мисли заради вас? Аз казвам, ако Господ досега не мисли заради вас, той няма и да мисли. Най-първо ти поставяш въпроса неправилно, никакъв смисъл няма в това „Господ не мисли заради мене.“ Ако досега Господ не е мислил заради вас, той никога няма да мисли. Работата е предрешена. Ако мислиш, че аз в своя живот или със своята мисъл ще привлека неговото внимание, тя е загубена работа. Същинската философия седи в това, Бог от самото начало е мислил заради нас. Обаче връзката къде е? Той е мислил заради нас, но ние не сме мислили. Там е всичката погрешка – в неразбирането на нещата. Понеже ние не сме оценявали неговата мисъл, идат ред страдания върху нас. А всъщност работата е там, че ние не мислим. И след като не си мислил, ти ще питаш има ли Господ, или не. Значи ти, който си се отделил от баща си, трябва да ти докажат, че имаш баща, или че нямаш. Ти питаш: „Имам ли баща и кой е баща ми и коя е майка ми?“ Ако ти не знаеш кой е баща ти и коя е майката, това ни най-малко няма отношение към реалността и това не е доказателство за реалността.

Затова казвам, вашите отношения към реалността трябва да бъдат правилни. У всички хора въобще се заражда едно желание, едно недоволство. Човек стане доволен от известни свои желания, без той да знае, че желанието му не може да се изпълни. Изпълняне желанието не седи само в това, да ти дадат да ядеш, но същевременно ти трябва да имаш всичките условия, необходими за яденето. Да допуснем, аз ви дам едно ядене, което има петнайсет градуса под нулата – толкова студено. Давам ви и един хляб, и той петнайсет

градуса под нулата. Турна ви в една стая, дето температурата е двайсет градуса под нулата и ви казвам: „Яжте сега.“ Как ще ядете. Да вземем сега обратното. Ако ви дам едно ядене, на което температурата е плюс седемдесет и пет градуса, повишавам температурата на сто градуса, а хлябът направям на сто и петдесет градуса, питам тогава, как ще ядете?

Значи, за да бъде яденето тъй красиво, изисква едно хармонично съчетание на условията. И когато дойдат тия хармонични съчетания, тогава яденето ще бъде правилно и хармонично и всяко едно желание, и то си има условията. Желанията не могат да се реализират при каквито и да са условия. Специфични условия има, дето една мисъл или едно желание може да се постигне. Някой казва: „Ти за философия не ми говори много. Пари ми дай.“ Мислите ли, че тия пари могат да бъдат едно благословение за тебе. Ами ако този, който ще ти даде парите, той ги е откраднал и сега търсят този престъпник, а те хванат тебе, турят те в затвора? Ти казваш: „Пари ни дай.“ Питам, струва ли си да ти дадат 20 банкноти или 20 хиляди лева злато и да те турят в затвора? Но вие не мислите така. В духовния свят има много големи интриги. Вие мислите, че в духовния свят, докато влезете в тия области на Царството Божие, ще си играят с вас, както децата си играят с птиченцата и котките с мишките. Кой си, какъв си и какво си направил, нито пет пари за това не даваш. Значи, ако им кажеш, че си някой княз или граф, или цар, нищо не значи. Вие сте цар, но нямате силата на царя. философ сте, но нямате силата на философа. Вие сте адепт, но нямате силата на адепта. Ако ти си красив, но не можеш да задържиш своята красота, колко пари тя струва тази красота? И ако ти си добър и не можеш ти да задържиш тази доброта, тогава защо ти е тя? И ако ти имаш знания и не можеш да задържиш това знание, защо ти е? Не е ли това един товар, ако ти след десет години ще

изгубиш това знание? Или ако имаш едно верую и след 3-4 години то изчезне, защо ти е тогава то?

Сега, тъй както ви гледам, вие вървите по пътя на фермерството, не че го искате този път, но той е лесният път: много да е уреден вашият живот. Хубаво. Ако идете в Германия, там имат един установен начин за гоене на гъските. Германия изкарват много масло от една угоена гъска. Те ги хранят по един особен начин. Но питам, кой печели – гъската ли, или стопанинът на гъската печели? Ако тебе те хранят като една гъска, за да ти вземат маслото, защо ти е това щастие? Не яж по-добре.

Сега ще дойдем до правите понятия. Всеки един от вас трябва да има една правилна философия или мисъл, по която можеш да постигнеш нещо. Има известни постижения, до които трябва да дойдете. Като станете сутрин, попейте си. Това е най-хубавото постижение. Не да те слуша някой. За себе си пей. Някъде си в гората, викни си „Горо ле, зелена!" Пей там. Аз наричам – това е едно по-идеално постижение, отколкото парите. Да пееш, и хората да се произнасят за тебе. Ти пей в природата, без хората да се произнасят, да кажат – неговото анданте или неговото пиано или пианисимо. А щом ти си пееш в природата, няма кой да те критикува. В дадения случай ти знаеш пееш ли хубаво, или не. И на тебе ти е приятно. И ти си доволен от себе си. И ти си певец, и публика едновременно.

Казвам, има една философия в живота, дето човек мисли и не е доволен от своята мисъл. Някой мисли и ще се пукне от своята мисъл. А онези красиви мисли са, когато аз съм сам и лицето, което говори, и лицето, което слуша. Едновременно ти си лицето, което философства, и публиката, която слуша. Едновременно аз съм едното и другото. Някои от вас ще кажат: „Да е пълен джобът на човека със злато, е по-хубаво, отколкото да е философ." Не го отричам това. Благото на сегашните хора, това е благото на хилядите поколения,

които са работили в миналото и други са наследили тяхното благо. Следователно не са го изработили те. Както онзи търговец, който се занимава с онова благо на парите, то е благодарение на хилядите крини жито, които са влезли в хамбара му, но те нито са сели, нито са орали това жито. Но той е спечелил може би по десет лева на всяка крина. Някои изобретатели са работили може би с години, за да постигнат нещо, но други се ползват от техния труд. Затова какво правят те, когато завършат едно свое изобретение? Веднага го регистрират, патентоват го. Казвам сега, има една вътрешна философия, към която трябва да се стремите – това, което може да се приложи.

Сега ще ви дам една задача за десет дена. Ще се стремите към най-добрата обхода, която може да имате. Да имате обхода, начин на маниер, на постъпка, не според правилата на моралността, не според светските етикети, но така да постъпите, че да сте доволни сами от себе си. Ще помните правилото: както искаш да постъпват с тебе, така постъпвай и ти. Това ще ви бъде едно упражнение за десет дена. Ще си вземете едно тефтерче и ще си тургате бележки, като вземете от 1 до 12. Ще турим 12-балната система. Да видим докъде ще достигнете. Като срещнете някого някъде, тъй в душата си, в своите мисли и чувства, ще го поздравиш и ще му пожелаеш всичко най-хубаво и най-добро, че като минеш, ти сам да си доволен. Това е поздрав. Тъй ще му пожелаеш доброто, че този човек, като замине, да се зарадва, че е срещнал един човек, който му е пожелал нещо хубаво и добро. А не само така да минете и да си вдигнете ръката. И вследствие на това вие се деформирате. Неестествените желания деформират човека, тялото, очите, мускулите. Вие искате да се освободите. Някой път искате да постигнете нещо. Например някой крадец иска да открадне нещо. Той гледа, наблюдава окръжаващите дали го забелязват, той издирва един момент, когато всички са захласнати някъде, той

бръкне и ще видиш, че той има едно удоволствие. Но в това неспокойствие той се деформира и вследствие на това всички крадци са деформирани. Устата им е деформирана, очите му, той няма този свободния поглед. После деформирано е и цялото му лице.

Та първото нещо, не се безпокойте. Вие се безпокоите както апашите. Бъдете спокойни. Знайте, че в света има един закон: нещата ще се реализират. Не да чакате, но да знаете, че за всяко нещо има определено време. Нещата не са механически, но разумно са определени. Ако вие сте в един разумен свят, то ще дойде. Не бързай! „Ама аз се безпокоя. Сега искам." Сега не му е времето. То ще дойде. В умерения пояс кога цъфтят черешите? През април цъфтят, в края на май узряват. Всяко нещо си има своето определено време. В природата си има начини и пътища за всяко нещо. И нашите желания и нашите мисли вървят почти по същия закон. Малко по-друга е гамата и по-сложна е, но първо да се зароди една стабилност и самоувереност. Да не се обезсърчавате. Вие често казвате – тази работа няма да я бъде. Глупавите работи няма да ги бъде. Когато замисляш нещо глупаво, няма да го бъде. Но добре като мислиш, ще го бъде. Кога? След 10 хиляди години. Десет хиляди години, това са 10 дена, 10 хиляди секунди.

Сега постъпвайте разумно. Защото разумната природа изисква разумното – хората да бъдат разумни като нея. Не ставайте по-разумни от природата. Но бъдете винаги разумни като нея. Ако искате да бъдете в хармония с нея, бъдете по-разумни от вашите желания и вашите мисли, но никога не бъдете по-разумни и по-горе от природата. Като нея е достатъчно. И Христос е казал: достатъчно е на ученика да бъде като учителя си.

Станете сега да направим едно упражнение.

1. Пляскане на ръцете отпред.

2. Пляскане на ръцете над главата и после сваляне на ръцете долу отстрани с лек удар по краката.

3. Двете ръце, допрени пред лицето, и духане в ръцете като в кутия – за пречистване на дробовете.

Сега да ви дам едно музикално упражнение. Знаете ли какъв е вашият ритмус? (Учителят леко тегли лъка по цигулката, а ние всички пляскаме леко с ръцете.) Сега произнасяйте със затворена уста „Хъммм“ и ръкопляскайте леко, бавно. Сега ще изпеем думата „широта“.

(*Учителят пее и свири тази дума.*)

„Само Божията любов носи пълния живот.“

Двадесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас 21 февруари 1930 г., петък, 6-7.50 часа, София – Изгрев.

ДОБРОТО И ВРЕМЕТО

Тайна молитва

Ето една обикновена гума. Ако запушената вода не се отпуши, не тръгне, какво добива? Всички трябва да дойдете до едно ново направление в живота. Какво значи думата „ново направление“? Вземете една жива линия. Ако тази жива линия има една малка пъпчица и ако тази пъпчица седи с хиляди години, без да се отвори, питам, какво ще добие? Нищо няма да добие. Вие можете да философствате колкото искате, но вие трябва да вземете някаква посока, накъдето и да е, безразлично. Най-първо човек трябва да иска да вземе някаква посока. Във вашия ум няма какво да се спирате дали тази посока е права, или крива. В природата всяка посока е добра. Човек не трябва да мисли дали посоката, която ще вземе, е добра, или не. То е специфично в природата: всяка посока, която можеш да вземеш, накъдето и да е, тя е добра. Ще кажете: „Как тъй?“

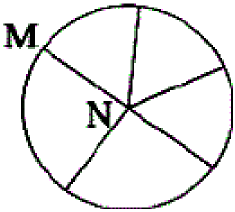

Фиг. 1

Сега аз мога да тегля от този център линии в много направления (Фиг. 1). Каква разлика има тогава в посоките? Онези от вас, ако сте запознати с кръга – но то е едно основание, турено към периферията на кръга, и вие можете чисто астрологически да кажете – известни

линии към тази посока могат да имат такива и такива качества. Това са само предположения. Тия качества се обуславят, това е специфично в природата, ако в тази отсечка на кръга А, в тази област се събират повече съзнателни същества да живеят, следователно, тази част MN ще се отличи от останалите други. И това отличие ще даде специфичните влияния на съзнанието към тази област. Тази специфичност ще излезе от обикновеното съзнание на тази област. Щом тази област се върне пак към периферията, и този кръг добива пак естественото си положение.

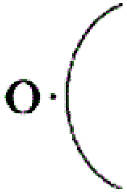

Фиг. 2

Допуснете, че вие огънете една пружина (Фиг. 2). Къде е силата на огъването? Коя част е най-опасна? (*Най-изпъкналата.*) И действително силата е тук, в О. На тъй

огънатата пружина къде е опасността? Ако се намирате на тази площ. Разбира се, защото тази пружина и тя си има свой перпендикуляр и се стреми да добие посоката на своето движение и частите, които функционират в пружината, са се отклонили от посоката на правото движение. Но въпросът е за научни, философски спекулации. Запример да се определи какво е разстоянието от тук до слънцето. Но питам, колко ще придаде на ума ви или на ръста ви, като знаете колко е това разстояние? От чисто практическо гледище онзи, който знае, не може да отиде до слънцето и онзи, който не знае, и той не може да отиде. Чисто практическото приложение на това знание какво е? То няма чисто практическо приложение, но има една

друга страна. Какво значение има това знание? Да кажем, че 92 е величината, която означава разстоянието от земята до слънцето. Ти, като видиш това число 92, колкото повече си мислиш, толкова повече си припомняш за слънцето и от това спомняне ти ще добиеш известна сила. Ти по-често ще се свързваш със слънцето. Ако слънцето е една празна форма, без съдържание, колкото по-скоро придобиеш тази форма мисъл, толкова по-добре. И колкото по-скоро изхвърлиш тази форма от ума си, толкова повече губиш ти. Какво ще те ползва, ако всяка сутрин, след като станеш, мислиш за един чироз? Какво добиваш? И какво ще се ползваш, че с години ти мислиш? Как да снемеш чироза, ако той е закачен нависоко?

С това искам да ви наведа, че в живота има много чирози. Вашият живот е пълен с обикновени чирози, които никога няма да постигнете. Да е прясна риба, иди-дойди. Но един чироз почти няма никаква хранителност, освен дето има малко солчица. То е друг въпрос. Солта, за която искам да ви наведа мисълта ви, е съвсем друга, каквато вие даже и не подозирате.

Представете си сега, че вие имате една пещ. Защо са я нарекли печка? Тази печка, за да бъде полезна, трябва да я храните с какво? С въглища. Представете си, че няма въглища. Тогава може да турите и дърва. Но нали при въглищата ще има един ефект, а при дървата друг. Ако пък я храните с плява, ще имате трети ефект и т.н. Питам, ако вие храните вашата печка с дърва или с въглища, ще бъде ли резултатът един и същ? (*С въглища е по-горещо, но по-нечисто.*) Сега допуснете, че вие имате една печка в себе си. Щом ѝ дадете храна, вашата печка е запалена. Питам, откъде се произвежда топлината на печката в човешкия организъм? Къде е печката на човека? Чели ли сте нещо по това? Откъде се топли човек? Ще кажете, че той е топлокръвен. Тъй е, топла кръв има той. Но ако в една къща се стопли водата и се прекара през цеви, тогава нали казвате, че цялата къща се

топли от водата? Но откъде се топли тя? На кое място специфично? (*От химическото разлагане на храната.*) Така е. При процеса на разлагането се добива топлина, но къде е отоплителната стая на човека? Нали човек трябва да знае къде му е собата? За да знае откъде да я пали, трябва да знае къде се намира собата? Той трябва да знае къде са и неговите слуги. Ако няма слуги и се яви студен вятър, температурата ще се повиши. Той непременно трябва да знае къде е печката в стаята. Най-после трябва да знаете къде е отоплението на вашите чувства. Или трябва да имаш една топла мисъл. Но откъде ще дойде топлата мисъл? Мисълта ще се образува в ума, но и умът има свое специфично място, където се отопляват мислите. Сега почти на всички ви мисълта е заръчана. Знаете ли какво значи заръчана мисъл? Вие мислите, защото и другите хора мислят. Каже някой: „Лоши времена настанаха." Ти чуваш и казваш също: „Лоши времена настанаха." Дойде трети и той казва: „Лоши времена настанаха." Тази мисъл вече ходи, обикаля наоколо. В какво седят лошите времена? Дойде друг и казва: „Епидемия има, чума има." И тази мисъл започва да обикаля: „Епидемия има, чума има." И най-после се образува известен страх у всички хора. Викат лекар да изпъди епидемията.

Сега питам, ако тази дума обикаля наоколо ви, какво допринася тя? Казвате:. „Лоши времена настанаха." Но в какво седят лошите времена? („*Това са лошите условия на живота.*") Има ли лоши условия на живота? Абсолютно в живота няма никакви лоши условия. Животът е лишен от всички лоши условия. Ще знаете това. В живота абсолютно няма лоши условия, но ние сами ги създаваме. Ако трябваше да има лоши условия, това не е живот. Питам, ако ти си създадеш една сабя от желязо и една от злато, коя от двете ще остане по-дълго време у тебе, ако ги носиш в себе си? (Желязната.) Защо? (Защото златната ще я откраднат.) Вие казвате: „Лошите времена създават страданията. Тогава добрите времена на какво са равни? На

щастие са равни. Тогава, щом щастието се губи, какво показва това? Че добрите времена, и те изчезват. Сега кое е причина за изчезване на доброто?

Тъй както седи въпросът, доброто време се влияе от някого. Сега аз отивам към темата, тя е следната. Дърво. Някому, след като му разправят дълго време нещо и той нищо не разбере, казват му: „Дърво." Какво означава това? Че с тояга трябва да го бият. И учените хора все до дървото идват. Учителят, след като учи децата, казва: „Трябва да ги набия." И майката, след като учи детето си, и тя го набие. Проповедникът, свещеникът, като проповядва, и той взима тоягата и бие. Но всъщност казват, че тази тояга е излязла от рая. Как е възможно да е излязла от рая, когато там нямаха брадви? Там не се позволяваше да се секат дървета. Тоягата е символ. В древността всички учени хора са имали тояга. Това е тяхната диплома. Всеки, който носи тояга, това показва, че има известни знания. Той върви в науката като ведущ и носи в ръката си или в ръкава си една тояга, за да покаже, че има известни знания. След като не можеш по свой начин да оправиш работата си, ти взимаш тоягата – значи тоягата на твоята мъдрост и знание. Тогава ти седиш здраво. Сега бащата ще вземе тоягата и маха наляво или надясно, налага детето си. Но той не знае къде да налага с тоягата. Той я маха, дето му попадне. Питам, след като набиеш детето си, какво ще ти каже то? Детето ще ти каже така: „Татко, боли!" Вземете думата „боли". Какво иска да каже детето с това? То изкарва една магическа формула. Като го боли, то иска да каже: „Татко, посей нещо в мене, в моя мозък. Дай ми условия и ми покажи накъде трябва да има движение. И после това движение трябва да има някаква цел и смисъл. И всичко, което искаш от мене, ще стане." Бащата казва: „Ти трябва да ме слушаш." Детето казва: „Трябва да те слушам. Но как да те слушам? Ти всякога, когато ми

казваш нещо, аз те слушам.“ Но под думата „трябва“ бащата подразбира, че детето има да преодолява известни мъчнотии.

Да допуснем, че има една градина. Бащата казва на детето си: „Да не буташ дърветата и да не късаш плодовете им.“ След като си замине бащата, детето, пък даже вие, се оглеждате. Колко от вас няма да бутате дърветата? Вие гледате, че всички дървета са узрели и веднага искате да откъснете един плод. Най-първо погледнеш смирено нагоре, после видиш, че бащата го няма и се озърташ наоколо да видиш дали някой друг няма да те види. Тогава ще откъснеш един плод и ще го изядеш. Имали ли сте вие градина, в която плодовете да са узрели и вие да не отидете там и ако баща ви го няма там, да не си откъснете един плод? Питам, баща ви, като дойде, ще познае ли, че вие сте откъснали един плод? Той броил ли е тези плодове? Казвате: „Понеже не ги е броил, няма да познае.“ Да кажем, че има десет хиляди ябълки. Как ще ги прочете той? Най-първо, като дойде баща ви и не познае, че вие сте откъснали една ябълка, вие знаете вече, че баща ви е невежа. Ще кажете: „Има нещо, което не му достига.“ Тогава вие ще откъснете един, втори, трети плод и казвате: „Баща ми не знае колко са плодовете. Значи аз мога да скрия някои неща от баща си.“ Но какви ще бъдат резултатите? Че баща ви пред вас ще изгуби своя авторитет и той повече няма да бъде авторитетен за вас. Но ако баща ви знаеше броя на плодовете, той, като дойде, ще извади тоягата и ще каже: „На еди-кое си дърво, на еди-кой си клон нали ти казах да не късаш този плод. Защо го откъсна?“ Какво ще бъде тогава мнението на детето за баща му? Каква ще бъде и вашата представа за баща ви? Значи баща ви знае. Питам сега, защо в дадения случай баща ви не иска да ядете от плодовете? Нали във вашия ум и в ума на всички деца бащите са идейни? Какви могат да бъдат неговите побуждения, като ви е казал да не бутате плодовете?

Представете си, че една ябълка струва сто лева. Ако изядете на ден десет ябълки, това са хиляда лева. Ами тогава?

И в живота, с каквито мисли хората подхранват своя ум и с каквито чувства подхранват своето сърце, такива и стават. Затова именно всички вие трябва да знаете с какво да се храните. При сегашните условия на живота трябва да се филтрират мислите и чувствата на хората. Ще кажеш: „Лоши времена настанаха." Какво разбирате вие под думата „лоши времена"? Лоши времена наричаме ние неблагоприятните времена. Или вземете най-простата мисъл на физическото поле – какво трябва да правите? Вие може би да нямате средства, ученик сте, не си дояждате, леглото ви не е добро, осветлението ви е слабо, обущата ви са овехтели. После окръжаващата среда не е благоприятна за вас, приятелите, които имате, все като вас закъсали. На този имаш да даваш, на онзи имаш да даваш, никой няма да ви насърчи, всеки гледа само да се осигури. При сегашните условия вие все трябва да се научите на нещо.

Едно ще знаете, гледайте да не разваляте добрите условия, в които живеете. Сутрин, като станеш, тури в ума си мисълта, да не разваляш доброто, което денят носи със себе си. Не свързвай днешния ден с миналото, този ден носи своето добро със себе си. Не разваляй доброто, което денят носи, защото, ако ти кажеш, че времената са лоши, лошото във вас е лошо отвънка. Ако температурата се е изменила отвънка, отвън е развалено времето. Тази температура донякъде има влияние на разумния свят. Промяната на температурата има отношение с живота на хората. И в двата случая и топлото, и студеното време в природата са предназначени за добро. И ако вие следите теченията във вашия организъм, когато човек е здрав, умът му се намира в едно здравословно състояние. От едната ръка на човека теченията са топли, а на другата ръка са хладни. От топлите и хладните течения се образува дъждът в пространството. Така се

образуват и росните капки. Когато човек е здрав, ако си тури ръката над главата на онзи, който е чувствителен, вие ще забележите, че от едната страна на главата излиза хладина, а от другата страна излиза топлина. Щом човек е здрав, това се забелязва. Ако е болен от каква да е болест, отвсякъде на главата излиза една топлина и ако от цялото тяло излиза само топлина или само хладина, човек е болен. На какво именно се дължи хладината на деня? Има едно понижение на температурата. Според съвременните научни теории на какво се дължи понижението на температурата? (*От движението на йоните. Колкото е по-голямо, толкова времето е по-топло. Колкото движението е по-малко, толкова и времето е по-студено.*) Съществува известна промяна и промяната е един резултат, резултат от движението на йоните, електроните и атомите в телата.

Сега в дадения случай ние имаме нашата пепел. Въглищата горят, димът излиза навън, а при това друго нещо излиза от собата. Какво е това нещо, което излиза навън? Ние казваме, че въздухът, който е близо до печката, се стопля и се раздвижва. Но тези раздвижени частици на въздуха съдържат някаква потенциална енергия, която се раздвижва и се предава и на най-малките частици. Та тоя въздух предава своята енергия на следните частици. Сега според енергията, от която зависи температурата, защо силната топлина вреди, а слабата топлина ползва човешкия организъм? Каква е температурата на човешкия организъм? Нормалната температура 37 градуса ли е? (*36.8 градуса.*) Така е у човека. Каква е температурата у рибите? Те са студенокръвни. Каква е тяхната температура? (*Температурата на гълъба е 40 градуса.*) На всички птици все 40 градуса ли е? (*У всички птици температурата изобщо е по-висока, отколкото у човека.*) У млекопитаещите? Тя е по-малка от 40 градуса, но по-висока от човешката температура, тя е близо до човешката. У рибите температурата зависи от тази на средата. (*У рибите и у*

земноводните тя не зависи от външните условия.) Добре. Сега какво има, ако човешката температура е 37.9-38-39-40 градуса? Това, което е естествена топлина за птиците, какво се образува при тази температура у човека? Ако ние турим 41 или 42 градуса, какво ще стане с човека? При 42 градуса той отива на разходка. Щом дойде от 38 градуса нагоре, човек иска да се облече, да си почине. Като стигне 39 градуса, той ляга на леглото си и се приготвя. При 40 градуса той се простира на леглото, изтяга се и казва: „Сега другите да слугуват, аз ще си почивам." Та, като дойде до 40 градуса, като си е починал, той се готви за разходка някъде, но баща му няма пари и казва: „Дано синът ни не тръгне на разходка, защото много пари трябват." И започва да убеждава сина си да не заминава. И след като синът се откаже от намеренията си да пътува, веднага по обратен път започва да се връща назад: 39-38-37 градуса и стигне до 36.8 градуса. Всъщност температурата на човека е 37 градуса цели. Даже някога дали не е и повече. Но приблизително е 37 градуса.

Най-първо вие трябва да измените организма си, да може да издържа една температура от 42 градуса, да имате температурата на птиците. Защо за птиците 40 градуса е нормална температура, а за човека е анормална? Условията седят вътре в човека. Засега хората още не са проучени. Но при сегашните условия всеки от вас трябва да проучи живота си. Вие мислите дълго време, най-сетне казвате: „Трябва да се живее. Аз трябва да завърша училището." Вие трябва да си зададете въпроса, защо трябва да завършите и след като го завършите, какво трябва да правите и какво трябва да станете? Трябва да станеш чиновник или да завършиш медицина, или богослов да станеш, писател, поет или литература ще завършиш. Да кажем най-после, че ще завършиш по всичките отрасли. Питам, след като завършиш, в края на краищата какви са резултатите на всичко това? Да кажем, че хиляди души завършват по всички области. Какъв е

крайният резултат? В края на краищата всички отиват на разходка. И всички казват – животът няма смисъл. Вземете онзи, който е завършил медицина. Той казва: „Животът няма смисъл.“ Поетът, след като пише известно време и убеждава хората, и той казва: „Животът няма смисъл.“ Онзи философ, богослов, и той казва същото. Всички казват, че всичко е празна работа. Ако това е така, защо хората са решили, че има нещо? Къде е истината, в какво седи истината? Сега не е въпросът да се обезсърчава човек. Защото твърдението, че животът има смисъл и че животът няма смисъл, това са два противоположни възгледа. Защото може да няма смисъл само това, което е имало смисъл. Всяко нещо, което няма смисъл, има смисъл в себе си. Несмислените неща са смислени и смислените неща са несмислени. Като не ги разбираш, те са несмислени, а като ги разбираш, те са смислени.

Добре, вземете простия факт, че трябва да ядеш. Но в природата ти не можеш да ядеш повече, отколкото ти е определено. В природата има точно определено меню, което трябва да вземеш. Какво е менюто на пеперудата, например? И по колко трябва тя да яде? Всичко това точно се знае. Но ти туряш повече, отколкото ти трябва. Природата прилича на един готвач, а вие приличате на онези, които се хранят в този ресторант. Ядеш едно блюдо, второ, трето, четвърто, но който яде едно блюдо, той плаща за едно. Казвам, ако ти изядеш четири блюда гозба, ще платиш повече. В природата е така. Ако туриш повече храна в стомаха си, отколкото ти трябва, ще придобиеш едно деформирано състояние, аз го наричам. И ще придобиеш едно неразположение на духа. Него ден ти ще бъдеш неразположен. Защо? Защото си ял повече, отколкото трябва. Ти казваш: „Нали трябва да се храня.“ Но храната, която човек трябва да вложи в себе си, тя е точно определена колко трябва да бъде. Ако вие можете да се научите колко храна трябва да вземете на ден, вие неразположение няма да имате.

Учените хора имат един цял поменик за храните. Вие може да видите каква

е хранителността на храните.

Питам, вие правили ли сте проверка и опит да се храните според както учените хора казват? Например знаете ли как се готви боб? Бобена чорба трябва ли да се готви? После аз се чудя защо на мазния сам по себе си боб му туряте масло? Бобът сам по себе си съдържа много мазнини, и при това му турят отгоре още дървесно масло. На боба не трябва никакво бобено масло. Той сам си носи маслото със себе си. Никакво масло не туряйте на боба. Турете вода в гърнето, турете малко лук и го оставете да ври известно време. После турете му малко солчица и той остава отлично хранителен. Ако искате, може да му турите малко червен пипер, но чушка не туряйте на боба. Ако искате да бъде хранителен, така трябва да го приготвите. Нито пък пържен лук ще му туряте. Всичко това действа добре на окото, но на стомаха не се отразява добре. Та казвам, мазнините, които бобът съдържа, и мазнините, които се турят отвън, не се спогаждат. После бобът трябва да се яде, докато е пресен. Щом мине една година, не го яж. Ти трябва да сееш боба на припек. Тогава той събира много калории светлина в себе си. На хубави, на чисти места трябва да сеете боба. И поне веднъж в седмицата като се яде боб, той ще достави това, което и месото доставя.

За да бъдете в пълния смисъл на думата хора, да разбирате смисъла на живота, вие трябва да изучавате динамическото влияние на думите, после динамическото влияние на чувствата. Има известни чувства, които през известни времена минават през вас. Те образуват два противоположни резултата и мислите, които минават през вас, също така произвеждат два противоположни резултата. Когато се подхранва една непроверена мисъл, вие имате противоположни резултати. Никога не ставайте носители на мисли, които не са

проверени. Кажат ли ви нещо, проверете го. Доверието си има смисъл, но невсякога. Казвате: „Нали трябва да вярваме в хората.“ Когато един човек вземе пари от мене назаем, аз мога да имам доверие в него, но когато аз имам доверие да дам нещо на човека, тогава и той трябва да се старае да не изгуби моето доверие. Трябва да бъдете точни. Който е взел 10 лева назаем, точно навреме трябва да върне парите назад. Не върнете ли парите назад, на вас липсва нещо. Турете си като правило да бъдете точни. Ако вие не можете да върнете десетте лева точно на времето, какъв характер ще имате? Ама баща ми ще ги върне. Ти на баща си не уповавай. Ти, като обещаеш при вземането на тези 10 лева, ами ще ги върнеш, не уповавай на баща си. Четири дена не яж и пости, но върни парите. Тези 10 лева именно ще те спънат. Ако ти вземеш 10 лева отнякъде и не ги върнеш навреме, ти може да развалиш живота си. Тези 10 лева ще спънат живота ти. Значи малкото разваля живота, тъй както малките микроби развалят организма. Не са милионите, които ви спъват. Ако някой е взел 10 милиона отнякъде, невъзможно е да ги върне, и затова безпредметно е да го съдят. В природата не те съдят защо не си върнал голямата сума. В случая може само да те съдят защо си взел тези пари, но там няма да те съдят защо не си ги върнал, а защо си ги взел. Но ако не върнеш десетте лева, ще те съдят защо не ги връщаш. Ще кажете: „Нека потърпи малко онзи.“

Питам, ако той потърпи, той придобива търпение за себе си, но ако аз не върна навреме парите, какво ще стане с мене? Тогава отношенията между двамата се развалят. Добре, но ти изгубваш уважението пред себе си. Вземете например, човек пред себе си има едновременно две съзнания. Висшето, Божествено, съзнание казва: „Десетте лева, които ще взема, ще ги върна навреме.“ Но като дойде другото съзнание, казваш: „Не връщам парите.“ И ги изяждаш. След като ги изядеш, туриш една бяла лъжа и като Пилат извиваш ръцете

си и казваш: „Баща ми не е милионер.“ Нищо повече. Ти трябва да платиш парите. Три-четири дена ще постиш и ще събереш парите, и ще ги платиш. Някой вземе 5 лева и казва: „Колко са те?“ Или пък вземе 10 лева. Наистина те са много малко. Вземете, нашите 33 лева струват 1 германски лев. А нашите 140 лева костват 1 американски долар. Това, което за нас е 140 лева, за американците е 1 долар, който е като нашия 1 лев. Сега у всинца ви трябва да се зароди мисълта, да бъдете точни спрямо себе си, да имате един морал, не външен, не външно да бъдете точни пред него, но пред своето висше съзнание, защото иначе вие ще изгубите пред висшето съзнание, вие ще изгубите неговата сила и ще се намали вътрешната ви сила. Ще се намали връзката между твоето съзнание и висшето съзнание и то ще престане да те кредитира. И всичкият упадък на човека се дължи на това, че неговото висше съзнание не го кредитира. Защото вътре има един, който не те кредитира и ти ставаш неспособен. Сега всички имате по 10 лева, които не сте върнали. Това е по отношение на времето.

При самовъзпитанието за в бъдеще, ако вие в новата култура не можете да бъдете нови хора, ако не вземете тази максима – дадено обещание да се изпълни точно навреме, къде е новият човек тогава? Като обещаваш нещо, мисли хубаво. Но обещаеш ли веднъж, точно навреме да го изпълниш. Ти си човек на точното време. И ако англичаните се отличават с една добра черта, то е, че това, което казват, правят го. Те казват: „Всяко нещо на своето време.“ Даде ли той обещание, той е като Уилям Скот – каквото е казал, ще го изпълни. Мъчно можеш да го заставиш да даде обещание, но даде ли обещание, с малки изключения, изпълнява го. А българинът при сегашните условия обещава и не изпълнява. Та това е един дипломиран недъг, който трябва да се изправи. Вътре в себе си трябва да бъдете изправни. Само тогава всички науки имат смисъл. Като

естественик какво ще допринесеш в живота? Или като богослов какво ще принесеш в живота? Тази наука дотолкова ще бъде полезна в света, доколкото той е изправен в себе си. Всяка една наука е полезна за човечеството, доколкото човек е изправен. И всеки човек служи като един пласт. През каквито пластове минава водата, тя ще вземе и такъв оттенък. Онази вода, която минава през варовити пластове, тя не е толкова здравословна. Като се говори така, това не е за сегашния морал. Ние седим и се страхуваме от наказания. Човек трябва да престане да се страхува от наказания. Наказанието не е нищо друго освен тояга. Щом почнат да го наказват, значи той трябва да бъде умен. Това говори тоягата. Ще кажеш: „Какво искаш от мене?“

Аз веднъж срещнах един българин, който натоварил колата си и кара воловете си нагоре, налага ги. Казвам му: „Чакай да ти кажа една дума. Спри да ги биеш. Представи си сега, че ти си войник на бойното поле и вашата армия претърпи един крах. Хванат те пленник и турят на гърба ти един товар от сто килограма, който трябва да изнесеш нагоре и почват да те бият. Какво ще кажеш на това? „Че не мога да го нося.“ Казвам: „Ако те бият, че не можеш да носиш товара, какво ще правиш тогава?“ Ще се молиш на Бога. Казвам му: „Какво би искал ти в този случай?“ „Да ми снемат малко от товара. Ако е малко, аз ще го нося.“ Казвам му: „Знаеш ли, и ти сега си турил повече товар, отколкото воловете могат да носят, и ти ги биеш. Те са готови да го изтеглят, но ти, като удряш, парализираш ги с това, защото не знаеш къде да ги биеш. Наместо да им предадеш сила, ти ги парализираш. Почакай, има друг един начин.“ Единият вол си обръща главата, после и другият. Разбират воловете. Той, като ги удря по гръбначния стълб, те губят половината си сила. Вследствие на това те не могат да карат товара. Казвам: „Слушай, да ти дам един съвет. Сега може малко и без тояга.“ Отивам, потупвам двата вола, прекарвам с ръката по главата им, после ги потупвам по челото и аз вървя с тях.

Излязохме нагоре и товарът се изнесе. Казвам: „Ако ти беше бил тези волове, те щяха да седят още долу.“

Тогава питам, ако ти ги биеш, какво ще спечелиш? Един ден можеш да отидеш на война, да те хванат войник, и тогава тебе те бият – какво ще спечелиш от това? Тогава същата опитност на воловете ще се струпа и върху тебе. Е, да не дава Господ. Казвам, за да не дава Господ, ще бъдеш внимателен към воловете. Ти можеш да налагаш мозъка си, тялото си, та който живее в тялото си, той трябва да знае да има една обхода с него. Той не трябва да измъчва тялото си по никакъв начин, но нека го поглади и полека-лека ще добие една хармония. Иначе ще се създава дисхармония. Чудни сме ние, хората. Един ден ще оставим тялото си, но при тези условия, при които сега нашият помощен добитък се намира, трябва да имаме човещина към него. При тези условия, при които тялото ни служи, ние трябва да имаме спрямо него известен морал. И ако най-първо ние започнем морала от нашето тяло, не само като към един механизъм, но като към едно живо същество, тогава ние ще дойдем до онова по-високо разбиране на живота. Оттам трябва да започне моралът. Както постъпваш спрямо себе си, така трябва да постъпваш и към другите. Но моралът започва с човешкото тяло. Случва се, че очите, сърцето, нервната система започват да отслабват, също така и дробовете, и накрая казват: „Решено е този човек да замине за другия свят.“ То е решено да замине, но съзнанието на тези волове, които аз съм бил, и те трябва да заминат.

Питам тогава, тези волове, които са седели десет години при мене, след като си заминат, какво ще мислят заради мене? Ако имаш два вола, знаеш ли какво представляват те? Те са два първокласни адепта. Слушайте тези волове, не ги мислете за прости същества. Не мислете, че един кон е едно просто същество. В дадения случай човек може да бъде прост, а може да бъде и учен. Но тези същества, които

помагат за вървежа на човечеството напред, те си имат своята задача. В Писанието е казано – казах Господ за животните и те станаха. Със словото му те станаха. В това отношение направата на човека е коствала повече труд. Защото животните са станали само със словото му. Питам тогава, кое е по-хубаво? Това, което ти правиш с ръцете си, или това, което правиш с устата си? Значи животните имат произход по-висок. Трябва да знаете, че животните имат произход от разумното и ако ти имаш в дома си едно животно, от него ще се научиш. И ако ти впрягаш вола в колата си, най-малко десет минути ще помислиш върху неговия живот. Каква философия има в това? Волът има такова спокойствие, че като го биеш, той седи, само те погледне и нищо не излиза от него. Във вола няма омраза, скоро му минава. И той пак си преживя. Това прави волът, той е адепт. И няма да се мине дълго време, ти ще се намериш в положението на този вол и с тебе ще постъпят точно така, както ти си постъпил с него. Нищо повече. Човекът ще си остане човек, а тези два вола ще заемат високо положение. Ти ще намериш този вол, той ще бъде един голям банкер и ти ще имаш нужда от него. Ти ще искаш от него пари или ти ще го намериш като някой виден съдия, адвокат или виден лекар – ще имаш нужда от него. И той ще постъпи с тебе съобразно както ти си постъпил. Тогава вие казвате – това е лошо. Аз искам вие да си съставите едно истинско понятие що е волът. Тия животни потенциално имат същите разбирания, както и човекът, но кинетически те не могат да се разберат, не могат да дадат израз, понеже нямат орган. И всеки вол, турен в човешка форма, той ще прояви по-висока интелигентност, отколкото човешката. А вие, поставени във формата на вол, ще се проявите много по-слабо от него. Ако аз ви дам една тънка тояжка, дебела един сантиметър, и ви кажа да вдигнете с нея цял тон, какво ще направите? Да кажем, че вие не можете да употребите вашите ръце, но с тази пръчица ще можете да

вдигнете този тон. Затова именно с цялата жива природа и с хората вие трябва да имате съвършено нови схващания. Вие сте от новото учение. Срещате един човек и казвате – той е простак. А той е простак, понеже носи старите дрехи, старите идеи. Докато вие носите старите идеи, вие ще бъдете прости, но като хвърлите старите идеи и новото дойде у вас, това мощното, ще се прояви. Ако вие не се освободите от старите идеи, вие може да живеете дълго време и няма да имате никакви резултати.

Казвам, у всинца ви трябва да настане един вътрешен преврат и за себе си, и за другите. Да не мислите, че това, което сте били досега, ще се продължи. Че имате, имате едно ново схващане, но това ново схващане в какво трябва да седи? Именно – да вярвате в това, че в дадения случай вие сте способни да извършите каквото и да е добро. И да няма никаква сила в света, която може да препятства да извършите това добро. Това трябва да ви бъде едно верую, една аксиома. Ама ще кажеш: „Аз искам да направя еди-кой си човек богат." Това не е добро. Доброто винаги започва с микроскопически работи. „Ама аз искам да направя еди-кой си човек учен." Това не е добро. Учеността е въпрос на неговото усилие. Доброто в света е, когато почнете да вярвате, че можете да направите всичко онова, което вие искате. Някой казва: „Ама аз искам да стана богат. Искам да стана учен." Ще знаете, че това не е добро. Откажете се от това. Най-първо вие ще разбирате същественото. Искате да бъдете добри. Ако вие може да направите едно добро навреме, което провидението ви дава, вие ще станете богат. Идва един богат милионер, който е паднал в един кладенец или В една яма и не може да излезе. Вие го спасяваше. Питам, този човек, който разбира, той ще остави ли вашата постъпка невъзнаградена? Ще му бъде приятно да ви даде нещо. Ако вие безкористно сте извършили това добро и навреме, вие осигурявате целия си живот. И всяко добро, което вие направите

някому, стига да се пробуди съзнанието на човека, че като се отделите от него, той да ви каже: „Много съм благодарен, голямо добро ми направи.“ Ти отминаваш и чувстваш в себе Си една радост. Ти си доволен и казваш: „Много голямо добро ми направи той.“ Тази негова, мисъл те подхранва, защото доброто е един жив процес на битието. И ако вие не се свържете с този вътрешен процес на доброто, какви хора ще бъдете тогава? Вие никаква полза няма да имате. Връзка трябва да имате със същинския живот. Не бъдете изолирани от живота.

Сега според вашите схващания вие сте влезли в един ограничен кръг, херметически затворен, а има един широк свят, на който свят трябва да се отворят прозорците, за да влезете във връзка с течението, което иде отгоре. Трябва да имате най-тънкия конец, най-тънката паяжина, която може да ви свърже. Сега новото: една мисъл трябва да седи във вашия ум за морала. В дадения случай ти вярвай, че всякога можеш да направиш едно добро. Няма никаква сила, която може да те препятства да направиш доброто. По това именно трябва да се отличават хората на новата епоха. Няма да казвате, че външните условия са причина. Това е празна работа. Ама хората са такива. И това е празна работа. Понеже хората са такива, и аз съм такъв. Времето е такова, и аз съм такъв. Каквото е времето, и аз съм такъв. Ако спада температурата на времето, и мойта спада. Покачва ли се температурата на времето, и моята се покачва. Има известно съотношение на времето и моя живот. Но понеже времето е свързано с човека, то онзи, който разбира закона на времето, да го цени, той е разбрал една от великите тайни на живота. Това е една от великите тайни на магията. Онзи, който иска да изучава магията, той трябва да проучи какво нещо е времето. Времето носи в себе си всичките неща. И то отнася всичките неща. Някои отнася, а някои донася. Това, което излезе от тебе, то ще го отнесе. А това, за което ти се приготвяш,

времето ще го донесе. Времето донася всички условия. То носи и каквото мислиш, времето ще ти спомогне. И ако твоето съзнание е будно, времето ще ти донесе всичко, каквото ти поискаш. Но ако ти не разбираш времето, нищо няма да ти донесе. Сега вие имате само философски разбирания за времето и пространството. Аз няма да се спирам подробно, но ще знаете, че времето носи всички условия и всички блага, които вие може да използвате. Някои неща отнася, а някои донася.

Та сега аз няма да ви наричам млади. Аз наричам млад човек – според моето съзнание всеки човек, който има мисълта в себе си, че може да направи нещо добро, е млад човек. А всеки, който казва, че условията били такива, той е стар човек. Човек, който прави добро, той е човек на новата култура. Човек, който не прави добро, е човек на старата култура. Това е разграничението. Като ви срещне някой човек, да кажете: „Има нещо хубаво в това, което ние знаем в света." Там, където е смъртта, именно в смъртта започва животът. И ако няма смърт, няма и живот. И ако изучавате съвременната физиология, биология само когато дойде смъртта, животът се явява. Биологически тази материя, която започва да се разкапва, този зародиш на живота пуща своите динамически сили, поляризира ги и започва да се организира.

Следователно при най-лошите условия вие трябва да ги издебвате и когато се разкапват тези условия, вие ще спуснете корените на живота. Веднага тази материя ще започне да се организира и вие ще изпитате в себе си един нов живот на преобразуване. И ще прекараш тифус или друга някоя тежка болест и ако разбират закона, при най-тежката болест даже ти можеш да спечелиш милиони. Ти можеш да направиш тялото си два пъти по-силно, отколкото преди започване на болестта, но това са само проспекти. Забележете първата формула: всички вие трябва да бъдете

силни в доброто. Няма сила на света, която може да ви препятства на онова добро, което искате да направите. После да се старaете да се възобнови самоуважението, да имате онази ясна представа какво нещо е човекът. После трябва да имате ясна представа какво нещо е човешкото достойнство и тази твоя идея за всичките ти отношения да остане една и съща: и когато си сиромах, и когато си богат, никога да не изменяш мнението си към тебе самия. И като си цар, и като си беден, да си един и същ, да имаш същите отношения. Като си цар, да не мислиш, че си нещо друго. Да знаеш, че това е само една външна страна. И беден като си, това е пак една външна страна. Ти винаги си един и същ човек. И при едното положение да си цар, и при другото. Цар на сиромашията да бъдеш и цар на богатите. Защото царят на сиромашията може да управлява сиромасите хора и царят на богатите може да помага на богатите. Защото богат цар не може да управлява сиромасите. И сиромах цар не може да управлява богатите. Искаш ли да направиш хората свестни, направи ги сиромаси. Искаш ли да ги направиш учени, направи ги сиромаси. Искаш ли да ги направиш хората благородни, направи ги сиромаси. Сиромашията е родила всичко в света, а богатството само ги отхранва.

Следователно богатството само отхранва, сиромашията ражда, създава. Какво ще кажете тогава? За сиромашията вие казвате: „Аман от нея.“ Има една сиромашия в света. И никакви изключения няма в нея. Аз ви говоря за сиромашия в широк смисъл на думата, когато тя иде отвън, а не когато вие си я създавате. Аз не наричам сиромах този; който сам си отреже крака или сам се нарани някъде. Знаете ли какво разбирам аз под думата „сиромашия“? Един човек, който е способен да роди, който е здрав, но няма никакви материални средства: той часовник да направи може, машина да направи може, картина да направи може, да свири може – всичко може да направи, но пари няма. Питам тогава, човек, който има всички дарби, не може

ли да си намери средства? Може. Да лекува може, пък и като почне да пере, пак в 20 минути отгоре дрехи за десет дни ги опира. Какво ще кажете на това отгоре? Вие казвате: „Възможно е.“ То е така за умния човек, който знае, но не е така за онзи, който не знае. Няма да се мине дълго време, един ден с електричеството ще се постигне всичко това. Например човек ще вземе един голям казан, ще тури в него нечистите си дрехи, ще пусне електрически ток и за 10-15 минути ще изперете дрехите си. И няма след това да сушите дрехите си на слънце, електричеството ще ги изсуши. Какво ще кажете вие? Ако аз направя един опит, ако аз снема моята непрана риза и я разклатя няколко пъти на слънцето и тя се опере, какво ще кажете? (*„Ще се учудим.“*) След като се чудите, какво ще спечелите? Ще кажете: „Какъв е този мурафет?“ Това не е никакъв мурафет. Но казвам, ако аз опера така ризата си, къде седи истината? Сега можем само да предполагаме, но възможно е да се опере ризата на слънцето.

Сега да се върнем към новата мисъл. Ще дойде един ден, когато всички ще перете ризите си на слънчевата светлина. Сега ги перете с вода, дотам сте достигнали, а после в 10-15 минути ще бъдете готови с прането си. Сега, което е възможно за вас, което е здравословно, то е, че доброто може да го направите при всички условия и никога не се отказвайте от доброто за вас, за самите вас. В природата има едно Божествено око, едно висше съзнание, което, като намисля аз да направя едно добро, на това съзнание е приятно и аз чувствам една радост в себе си. Като си наумя нещо добро, това съзнание ни помага. Има едно нещо в природата, което се радва за това добро, което аз правя. Това е общо за цялото човечество. То трябва да бъде един импулс, това трябва да бъде вашето верую, че доброто трябва да се прави. От доброто зависят дарбите ви, зависи здравословното ви състояние и материалното ви състояние зависи пак от него. А другояче, колкото и да се учите, ще бъдете учени, ще имате

придобивки, но на много места ще загазите. Ако се научите, че има добри духове, ще се научите, че има и лоши духове. И тогава какво ще спечелите, че знаете, че има добри и лоши духове? Като дойде една лоша мисъл в ума ви, ще кажете, че е дошъл някой лош дух. Като дойде някоя добра мисъл, ще кажете, че е дошъл някой добър дух. Като дойде лошият дух, тебе ще те е страх. После, като почувстваш добрия дух в себе си, той ти помага, но един ден казваш – лош дух дошъл. А те се менят: днес – добър, утре – лош. Плюс и минус какво дават? Изгорелите въглища в печката какво дават? („*Топлината е плюс, а пепелта е минус.*“) Значи едновременно имате и плюс, и минус. Топлината е плюс, а пепелта е минус. Топлината дава движение, а движението дава работа, а пепелта е тор. Отлична тор е тя. Ако ти знаеш как да наториш с пепел нивата си, по-добър тор от пепелта не може да се намери, но ако не знаеш как да си наториш нивата, по-лош тор от нея пак няма. Това е сега схоластика. По-добър или по-лош тор според сегашното развитие на съзнанието. Това е едно упражнение, но реалното, новото в живота, тъй, като върви, това, което служи за подкрепа на живота и на науката, е доброто.

Всички трябва да започнете с доброто. Тази идея трябва да стане свойствена на всички ви. И ще забележите, че у вас настава една промяна. Това е един начин за подмладяване, за подобряване на способностите и за засилване на живота. Това е новият начин на самовъзпитание. Другояче човек все чака да стане някаква промяна на условията. Че от мене зависи тази промяна, от мене зависи да изменя условията. Имам един приятел, от десет години например съм се скарал с него, обидил съм го с нещо, обаче не взимам никаква стъпка да се помиря с него. Коя е причината за това? Аз казвам, аз създадох условията и аз трябва да ги поправя. Колко време ще ми коства? В това има нещо хубаво и благородно. Казвам, имам една слабост, ще ме извиниш. В един миг тежестта се сваля. Казвам, ето къде седи

магията. Пък и ще каже – как мога да си взема думите назад? Защо да не ги отнема? Аз думите си назад няма да взема, те са отишли вече, но аз трябва да туря нови думи. Най-първо аз му казах: „Ти си един вагабонтин, голям шмекер си, съжалявам, че те познавах." Но отивам сега да си взема думите назад. Аз ще му кажа: „Ще ме извиниш за всичко, което ти казах, но сега ще внеса нови думи." Раните, които съм причинил там, ще ги намажа с мехлем и веднага и двамата ще тръгнем из пътя и ще почнем да си гугукаме.

Кое е по-хубаво сега? Това наричам аз човек. Това е човекът, който твори. Ако ти не можеш да употребиш магията, така че да изпъждаш духове, които са злосторни, къде е силата ти? Те от десет години седят около твоя приятел, обсадили го, че го атакуваш с бомби – оттук една бомба, оттам една бомба – да обсадиш града. И ще кажеш след това: „Много благодаря на всички тия неприятели." По този начин само ще можете да се справите с всички неприятни чувства, които имате. Вие няма да очаквате щастието да дойде отнякъде, да кацне някъде. То ще дойде, но вие ще се намерите в положението на онази вдовица, която отишла при Елисей и му казала: „Господарю, сина ми продават за роб, освободи го, моля ти се. Един син имам. Моля ти се, освободи ме от това положение." И започва да плаче. Той я попитал: „Имаш ли нещо?" „Нямам, освен малко масло." „Тогава събери всички съдове, които имаш, вземи и от съседките си, но всички здрави, затвори вратата и започни да наливаш маслото от един в друг съд." Тя започва да прелива маслото и съдовете се пълнят. Когато всички съдове се напълниха, пророкът каза: „Дайте още съдове. Маслото тече вече навън." Тя, като казала, че няма вече съдове, маслото спира.

Та казвам, природата има един закон, който е следният. Когато маслото тече, колкото здрави съдове имате, всички ще напълните. Пък ако имате едно буре, и то ще се напълни. Значи трябва да бъдете

готови за онези блага, специфични, които могат още утре да дойдат. Колкото и малко да тече, съдовете ви ще се напълнят. („*Зей, коньо, за зелена трева.*“) Който зее, и кон става, а който не зее, само да гледа да не се прозява.

Станете сега.

Тайна молитва

Двадесет и пета лекция на Младежкия окултен клас 28 февруари 1930 г., петък, 6-7.30 часа, София – Изгрев.

ИДЕАЛНИЯТ ЧОВЕК

Тайна молитва

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? (*Участието на времето в живота на човека. Добро и време.*)

Сега кой ще изпее основните тонове на гамата? К. К. Защо се засмяхте? Каква е психологията на смеха? На какво се дължи смехът? Винаги при контраст се явява смях. М. К, изпей и ти основните тонове. Каква е разликата между пеенето на К. и М. При М. основният тон „до“ е по-силен, а другите – по-слаби. Когато човек говори отблизо, гласът е по-силен, а когато говори отдалеч, гласът е по-слаб. Сега кой от вас ще бъде кандидат да изпее „до“-то, но така продължително, колкото може да трае? Да видим може ли една минута да изтрае или колко секунди – 10, 15, 20.

Състоянията на човешката душа имат отношение към музиката. В природата съществуват природни гами, от които е взета гамата на сегашната материя. И състоянията на всяко едно същество се сменят според тези гами, т.е. те се сменят музикално. Та казвам, при вашата мисъл и при вашето чувстване вие не сте обръщали внимание на смените, които настават. Всякога, когато искате да поправите известно ваше разположение, трябва да смените състоянието си, защото по някой път човек изгубва своя основен тон, а щом се изгуби основният тон, тогава се образува един вътрешен дисонанс в състоянието. Всякога вие трябва да привеждате в живота си музиката. Да кажем, не ви върви или някой ви е раздразнил. Спри се в себе си и започни да пееш, прекарай в ума си тоновете, и веднага ще се смени твоето състояние. Ти отвън можеш да не пееш, но вътре мислено почни да пееш. В това отношение основните тонове в природата

могат да служат като едно възпитание за човека. Като пее, човек може по-лесно да се възпитава и по-лесно може да смени състоянията си. По този начин, като пеете тъй вътрешно, се развиват и дарбите на човека.

Ако вие се спрете върху развитието на великите хора, ще забележите, че техните чела не са били такива ниски 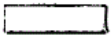 или пък, да кажем, такива . Въобще правилното чело трябва да бъде такова 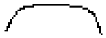.

В другите чела няма музикални линии. Какъв е основният тон, който дава пътя на движението? Следователно движенията се определят от тоновете – как вървят и в какъв ред се следват. Някой път два, три или четири тона вървят хармонично, защото и в тях има хармониране на състоянията. После зависи каква е тяхната интензивност. И казвам ви, докато вие не започнете да мислите музикално, да имате един образец за идеалния човек, вие няма да можете да си представите какви трябва да бъдете. Но там е всичката погрешка, че вие търсите този идеален образец отвънка. Сега дотам, додето са достигнали хората, нямаме идеални образци. Всъщност той съществува, но не на физическото поле. В умовете на тия художници, всички те се стремят да изразят такъв образ. Сега нали вие си говорите за идеалния човек. Можете ли да кажете като как си го представяте? От ваше гледище, не как и какво са писали поетите или философите. Най-първо дайте една конкретна черта на идеалния човек. С какво се отличава идеалният човек? Дайте едно малко сравнение.

Представете си, че вие имате нужда да си направите една идеална свещ. Кои са отличителните черти на идеалната свещ? Веществото, от което е направена тя, нали. Най-хубавата спермацетова свещ е от китова мас. После фитилът да е хубав,

горенето да става без никакъв дим, това наричаме ние идеалната свещ. Горенето става чисто, хубаво, правилно. За свещта идеята донякъде е турена във вашия ум, но ако речете да се изкажете върху идеалния човек, коя е неговата отличителна черта, не можете да кажете. Идеалният човек се отличава с една черта – той обръща внимание на всичко, но конкретно на нищо не се спира. Той изведнъж на всичко обръща внимание, но конкретно на нищо не обръща внимание. За пример идеалният човек никога не се спира върху дефектите, защото дефекти в природата не съществуват. Дефектите съществуват само в нашата мисъл. И дефектът на неговото съзнание е извънка. Тогава ще си турите следното правило: колкото повече се спираш върху дефектите на хората, толкова по-далеч си от образа на идеалния човек. И колкото по-малко се спираш върху дефектите, толкова по-близо си до този образ на идеалния човек. Идеалният човек въобще схваща всичко, което е в природата. А всяко едно отклонение, което съществува, то се дължи на специфични причини, които са достъпни само на нашето съзнание.

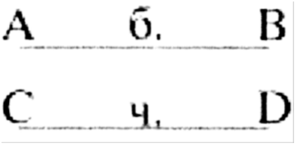

Фиг. 1

Сега, допуснете, от това гледище, във вашето съзнание А б, В имате жицата АВ и втора една жица СД (Фиг. 1). Да допуснем, пуснете С 4, D електрически ток и върху двете струни. Едната се нагорещява и става бяла, а другата само се нагорещява малко, но нейният цвят никак не се изменя. Какво заключение ще извадим? Че в тази жица,

която се нагорещява по-силно, теченията са по-силни и тя е по-добър проводник на енергиите. Следователно у нея няма съпротивление и вследствие на това тя се нагорещява и бяла става. А

другата, която само топла става, тя не е толкова добър проводник на енергиите и вследствие на това тя остава по-черна. Тогава от какво зависи белотата и чернотата на жицата? Едната е добър проводник, а другата е лош проводник. Сега преведете това. Онзи, който е добър проводник на чувствата, как го наричаме ние? Добрият човек е добър (:проводник, а лошият човек е лош проводник.

Следователно добрият човек всякога ние го представляваме като бял човек, той не може да бъде чер, а черният човек всякога ние го свързваме с лошия човек. Или в научно отношение ние ще кажем – той е лош проводник на енергиите. Следователно ние не можем да турим такава жица. Да допуснем, че вие кажете: „Аз не мога да възприемам." Или кажете: „Аз не съм добър човек." Е, лош проводник сте тогава. Какво трябва да направите, ако сте един лош проводник? Ако вашата жица е лош проводник, какво трябва да направите? Ще смените жицата. Ще турите друга, втора, на мястото. Тази жица, това е вашето състояние, което можете да смените. Ако е лошо вашето състояние, ще го смените с друго, трето, четвърто, пето, можете да смените много жици, докато намерите една друга жица, която да има същата гама на природата, същите тонове – и да е добър проводник. В дадения случай материята, от която е направена втората жица, трябва да се регулира. Затова в природата постоянно съществува законът за културата. Ние го наричаме рафиниране на всичките наши груби състояния.

Страданията е също един процес в природата. Печене е това. А трябва печене. Някой казва: „Защо трябва да страдам?" За да станеш добър проводник на енергията в природата. Ти си важен в природата дотолкова, доколкото си по-добър проводник. И колкото си по-добър проводник, толкова тя е към тебе по-добре разположена и ти си по-добре дошъл за нея. А колкото си по-лош проводник, толкова в природата се поражда едно желание да те направи и тебе добър

проводник. И вследствие на това твоето съзнание и съзнанието на природата ще се намерят в контра. Тя пусне известен ток, ти го спираш. И най-после тя донесе в съзнанието ти страдание. А в живота тия страдания са резултати, те седят в това, че онова, което ти желаеш, тя не ти го дава. Тя ще ти го покаже, до устата ще ти го даде, и после пак ще го вземе. Така тя ще те застави да страдаш. Вие може да запитате: „Защо трябва да страдаме?“ Не че тя иска да страдаш, но понеже не си добър проводник на нейните енергии, ти не можеш да имаш щастието, което търсиш.

От чисто научно гледище щастието, това е подигане на човешкото съзнание от старите традиции. Човек, за да бъде щастлив, той трябва да се освободи от всички стари традиции. Знаете ли какво нещо е традиция? Вълкът, който се е научил да дави овците, това е традиция. И хората казват: „По традиция го правим.“ И овцата, и тя си има традиции. Овцете, където видят трева, все казват: „Ние косим.“ Пасането не е нищо друго освен косене. Тя коси и събира тревата. Традиция е, че косим тревата. Допуснете, че една овца се превърне на човек и носи тази традиция на овцете. Какво желание ще се яви тогава у вас? Вие минавате покрай тревата, понеже сте високи, мъчно ви е да пасете тревата, затова наведете се, откъснете трева, и пак се дигнете, погледнете я. Това е едно състояние на овцете. После често например някои обичате да късате цветята и ги миришете. Това е състояние на птиците, които си чистят клюнчетата по тези цветя. Значи това е птиче желание. Това не е нещо, което вие сте измислили. И това е традиция. Казвате: „Аз обичам да откъсна едно цвете.“ При това, ако аз ви наблюдавам,

като откъснете едно цвете, ще зная от кой род сте произлезли. Това ваше желание, тъй както се изявява, ако се наблюдавате, ще знаете откъде иде вашата традиция.

Та казвам, и в сегашния живот има желания, чрез които се изявява тази традиция. И вие имате да се справяте с ред традиции. Някога са били по-естествени, но сега са неестествени и безполезни. Вълкът трябва да се отучи от много свои традиции и дълго време ще мине, докато той се отучи от тях. Това са вътрешни състояния.

Сега другата мисъл е въпросът за щастието. Значи един човек, който и да е той, на когото всичките състояния не са добри проводници на живота, вътре в разумната природа той всякога ще се намери в едно противоречие със себе си и с окръжаващата среда. И тъй, в новото възпитание към себе си трябва да имате един метод и трябва да разбирате този метод. Например какви правила дава психологията по отношение на възпитанието? Нали вие сте изучавали какви правила има в етиката за възпитанието. (*Практическата етика разглежда този въпрос. Най-първо чистота на тялото и пазене на живота, после развитие на мислите, чувствата и постъпките.*) Всичко това показва, че има ред опитности, защото знанието е придобито от ред опити. За пример чистотата има предвид да се отворят порите на тялото. При това чистотата има предвид и да се освободим от всички ония микроби, които са паразитни. За пример чешеш се с гребена, това е пак чистота. После има ред микроби, които се налепват около кожата и често се явява всичката онази паразитна материя, която спъва развитието на човека. За пример някой път усещате сърбеж по кожата си, почешете се, казвате: „Сърби ме тялото.“ От какво произтича този сърбеж? Някой път произтича от дребни микроби, които се намножават до хиляди на брой и се образува този сърбеж. Вследствие на това ти се почешеш малко, но този сърбеж минава на друго място. Та от чистотата на тялото минаваме вече към чистотата на чувствата. Въобще чувства, в които няма никакъв примес на егоизъм и които нямат никаква задна

цел, наричаме чисти. После наричаме благородни чувствата, които са еднородни в своя стремеж.

Да кажем, че ти правиш добро някому, искаш да дадеш хубава храна на някого и след като го нахраниш, кажеш: „Двеста лева." Ще кажете, че цената е висока. Това е даже малко – 200 лева. Ако идете в някой хубав ресторант – в Лондон има такива хотели, дето се спират големите богаташи. Ако се спре някой богаташ там, той плаща 50 долара на вечер. По 140 лева единия долар – колко прави? (*Седем хиляди.*) Всичко е там чисто. Ако идеш в странство и имаш 7 хиляди лева, ще имаш за цял един месец. А там даже 7 хиляди лева няма да ти стигнат да си платиш за едно легло. Но при тази цена можеш да слизаш надолу, докато най-после дойдеш до 20 лева на легло. Тогава казвам, онзи, който плаща 7 хиляди лева, какъв е той? Той трябва да има 20-30 милиона лева на разположение. Сега можем да наредим математически величини – 20, 30, 40, 50 или, да кажем, 100 лева. Каква е разликата? Тук, в България, колко най-скъпо се плаща на легло? Сто лева на легло. Това за един американец не е много, защото в Америка това е по-долу от един долар. Там най-обикновеният човек плаща един долар, а това е 140 лева. Тогава математически може да извадите какъв е приходът и да изчислите какво е богатството на този човек. Онези вашите хотелиери, като влезе някой човек, той го наблюдава, иска да узнае доколко може да плати. Най-напред му каже 20 лева струва леглото. Ако 20 лева са много, ти ще направиш едно малко мърдане, но понеже си влязъл, оставаш, а онзи, за когото 20 лева са малко, той, като влезе, с лицето си казва, че това е малко. Веднага хотелиерът казва: „Мога да ви дам една по-хубава стая. – Каже ви: – Трийсет лева. – Той пак усеща, че това е малко за вас. Казва: – Мога да ви покажа една по-хубава стая за вас, ако искате." И той, като го води от стая в стая, вече знае с какво разполага този човек. У човека всякога има едно разположение, когато има пари. Парите или

златото, ако вземем, показват една магическа сила в човека. Вие може да направите опит с когото и да е от вас, да видите как се мени лицето при парите. За пример, ако на някой от вас туря 500 английски лири в джоба, вие веднага ще видите как ще се почувства той. Той веднага ще се засмее и ще тръгне свободно напред. Пък ако на другиго туря само 20 лева в джоба, той няма да изпита това разширение в себе си, но като имаш златните английски лири, веднага ще усетиш едно разположение и едно разширение, докато при тези книжните банкноти, колкото и да е учен човек, все таки той ще стане висок като топола, но тесен нагоре.

Питам сега, защо именно, като влезе човек в хотела и има пари, той има това самообладание? Златото, като влезе в джоба ти, то има добрата страна. Щом носиш златото и в ума си, то носи живот, а книгата има лошата страна, тя е лош проводник, тя само гори. Като носиш един златен наполеон, той струва повече, отколкото, ако носиш хиляда лева в банкноти. После хилядата лева в книги не са здравословни, а ако носиш злато, това злато е здравословно в джоба ти. Даже може да направите опит. Носете една златна монета като муска, тя има целебни сили в себе си. Затова хората обичат парите. Онези, които имат злато, и онези народи, които имат повече злато, хората са по-здрави. Онези, които нямат злато, те усещат кризи, злато нямат и вследствие на това страдат. Следователно, златото не е така произволно. То е добър проводник на природата. Ти може да туриш злато в джоба си, може да туриш и сребро, но ще усетиш съвсем друго състояние, а медните пари произвеждаш съвсем различно състояние у теб. Ако те натоварят с 10 килограма бакър, 1 килограм сребро и 100 грама злато, те ще произведат три различни състояния у теб. Зависи от самата материя. Това е резултат вследствие дългия процес на живота, който сте живели. Вие сте живели, и в сегашния живот, и там конкретно се изразяват вашите минали дни в различни форми, които

ние наричаме социални. Любовта ви към парите не се създава сега. Това чувство се е създавало от хиляди години у вас и няма никой от вас, който да не обича парите.

Казвам, сега при възпитанието това, което е потребно, то е златото. Златото е полезно дотогава, докато може да се асимилира в човешкото съзнание, но идва едно положение, дето съзнанието не се нуждае от златото. Природата не обича еднообразие, и тогава се ражда у богатите хора милионери, които имат много злато, едно тягостно състояние. Забележете, същото нещо е при храненето. Даже при най-приятната храна, която произвежда едно приятно чувство, но като минете границата, тя произвежда едно неприятно състояние у човека. Вие това знаете. Щом преядете, и най-хубавата храна произвежда едно неприятно състояние. Защо? Защото стомахът не е в състояние да я асимилира. Стомахът иска да каже: „Това не струва толкова, колкото работата ми по него, която струва по-скъпо, отколкото самата храна.“ Та при едно самовъзпитание за бъдеще ще знаете – всичките елементи, от които човек е създаден, трябва да се турят в правилни пропорции и второто, нито един човек не трябва да бъде беден, той трябва да има и отвънка известно количество злато и конкретно в себе си трябва да има злато. Всинца, за да бъдете здрави, трябва да имате най-малко 100 грама злато. Сега от вас колцина имате това? Най-малко сто грама в запас ви трябват. Тъй както в банката има един неприкосновен запас не в монети, но в злато. И някой път ще ги вземеш и ще ги прекараш през ръцете си, и пак ще ги туриш на мястото си. Или в някое отношение ти искаш да туриш, прекараш, в себе си закона за чистене, тогава трябва да имаш половин килограм сребро. Човек, който иска да има морална чистота и няма сребро, той не може да бъде чист. Среброто чисти. И ако ти имаш сребро, всичките отрицателни качества на чистотата се изчистват, в процесите на среброто се изчистват. Чрез златото идат жизнените

сили, а чрез среброто всичките непотребни вещества се изхвърлят навънка. Пък и всички други елементи си имат предназначение. Когато употребявате някой елемент, той си има своето предназначение.

За пример и желязото си има свое предназначение. За какво служи желязото, какво дава то? Оказва се, че там, дето има повече желязо, хората имат повече енергия, не са анемични, а дето липсва желязото, хората са анемични и вследствие на това вземат железни капки. При мене са идвали да искат да си купят железни капки. Казвам, нали имате гвоздеи, вземете две кила железни гвоздеи, турете ги в едно кило вода и пийте. Нищо повече. Желязото ще окаже известно влияние върху водата и вас. Имаме конкретни примери, че желязото оказва известно влияние. Щом то е в кръвта, и вече настава известно подобрение. Но когато желязото е повече отколкото трябва, то си има своите обратни процеси и резултати. Човек започва да огрубява, защото желязото ръждясва. На какво се дължи ръждата? Тя произтича от известен род микроби, които обичат да ядат желязото. Следователно ръждата – това са изверженията на тия микроби. Те ядат желязото и това, което не могат да изядат, остава като ръжда. Сега в химията може да има и друго обяснение.

Питам тогава, при златото, и там има микроби, които го ядат. Има същества, които ядат златото, тъй както ние ядем хляба. И ако вие имате много злато, те се събират около вас и стават паразити.

Казвам, когато ние вървим по пътищата на природата, всичките неща са определени. Не е лошо, че се явили тези микроби, понеже и те обичат златото. Те се явяват като регулатори, да ни освободят от известна тежест. Всякога, когато у човека се явяват известни излишъци, когато се натрупа материя повече, отколкото трябва, ще се явят и други организми на помощ. Така в съвременния психичен живот има ред мисли и желания, които са станали паразити. Има

известни мисли и известни желания, които стопяват човека. Яви се някоя мисъл, и тя топи човека, топи. Тази мисъл произвежда известна реакция у човека и този човек чезне, стопява се и някой път може да замине от земята. А от някои мисли става обратното, човек почва да напълнява. Сега те обясняват напълняването малко по-другояче.

Най-първо трябва да се създаде едно вътрешно равновесие на материята, от която е образувано тялото. Едно вътрешно равновесие на мислите и чувствата, да могат да се сменят всичките вътрешни състояния. И тъй, музиката е едно средство за държане на това равновесие. Ако искате да свършите една работа, трябва да разбирате тази музика на природата, защото тогава всички паразити спират да правят пакости, щом почнеш да им пееш. Нали знаете онзи пример за Орфей. Разправят, че той бил овчар. В страната, дето той пасъл овцете, имало много вълци. Понеже той проповядвал едно учение за мир, за да се избави от вълците, а не искал да ги убива, затова си направил една свирка и като засвирил, всички животни започнали да играят – и лисици, и вълци, и овце, и щом той свирел, никой никому пакост не правел. Целия ден той си свирел и ги укротявал. Минавал за голям свирец. Та често и вие, когато се намирате в неблагоприятни условия, надуйте свирката, за да бъдете свободни.

Сега към лекцията. Лесно се говори, мъчно се прилага. Да свириш, е лесно казано, но да знаеш как да свириш, това е. Най-първо вие сами се спирате. Например вие си тургате мисълта, казвате: „Че аз не зная да пея.“ И с това си тургате преграда. За пример аз мога всеки едного от вас да накарам да пее. Даже и жабата, която не знае да пее толкова хубаво, като я хване змията за крачето, и тя пее ли пее. Тази минорната гама пее тя, а змията е капелмайсторът. Някой казва: „Аз не зная да пея.“ Но да кажем, вие сте осъдени на смъртно наказание с условие да пееш или да направиш едно добро. Като направиш едно добро, няма вече да те съдят и ти си свободен от смъртното наказание,

но ако не знаеш да направиш доброто, примката те чака и ще те екзекутират. А щом направиш доброто, веднага смъртната присъда се отменя. Та казвам, наказанията на природата са много големи, а прошката зависи от много малко нещо. Сега разбрахте ли това нещо?

Сега за пример всички хора казват – за да им се простят греховете, трябва да направят голямо нещо. Не, то е само един обрат. Като станеш сутрин, да пееш. Ще кажете: „Ама не мога да вземам верни тонове.“ Ти като започнеш да пееш, и онзи, който вярва в този закон, като почне да пее, ще пее хубаво. Защото в природата не е тъй, както ние мислим. Тук ти трябва дълго време да пееш, да се упражняваш, за да пееш хубаво. А в гамите на природата, щом станеш прав, и ти пееш като най-добрия певец. Пението иде със самата мисъл, то върви заедно с вашата мисъл и действително това е вярно. Когато човек стане сутрин с онази самоувереност, той може да пее. А щом стане и се колебае, помисли, че не може да пее, то е вече човешката страна, и той не може да пее. Но щом човек стане сутрин и тури мисълта, че може да пее, и той може да пее, нищо повече.

Пението е влизане в основата на живота и животът сам по себе си е музика. Животът сам по себе си е хармония. Следователно, когато ние кажем: „Аз не мога да пея“, че ние отказваме същината на живота. Животът е музика. И човек, като е излязъл, като е слязъл от небето, са го изпратили с песен отгоре. И той е пял, а сега казва: „Аз не мога да пея.“ А музиката лежи в основата на живота. Затова трябва да се върнем към онова хармонично състояние. Затова ние казваме – всичко в живота е добро или всичко в живота е музика. Тази е мисълта, която искам да ви оставя. Не тъй, както вие разбирате музиката. Това е само един малък отглас, но води към същата цел.

Станете сега.

„Божията любов носи пълния живот.“

Двадесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас, 7 март 1930 г., петък, 6-7.20 часа, София – Изгрев.

ДИСОНАНСИТЕ В ЖИВОТА (УСМИВКАТА И СЛАДКОТО)

(*Учителят влезе с една голяма стъкленица със захар на бучки.*)

Сега какво разбирате под думата „шекер“? Един брат и една сестра да дойдат. (*Учителят подава на всеки брат и сестра, който излиза, по една бучка захар.*)

Всички взехте ли си? Ще го пазите това като свещено.

Какво разбирате под думата „дисонанс“? Каква дума е тя? Какво означава коренът на думата? (*Коренът е латински – sono, което значи звучи.*)

Фиг. 1

Представете си, че имате полето А (Фиг. 1). Ако една крива линия се увива около друга права, какво става? Съществуват ли в природата такива линии? Някои от тези паразитните растения по същия начин се увиват около другите растения. Нали паразитните растения се качват по другите нагоре. Въобще как растат тези благородните растения? (*Самостоятелно.*) Тогава и някои линии са самостоятелни. Говедарят, който си носи правата тояга, към кои личности спада? Нали той заповядва. Цял началник е той. Има 20-30 говеда. Овчарят си има подовчар и т.н. Когато се свързва една връв за камшик, връвта към кои сили спада? Това, което тоягата не може да направи, въжето го направя. Ти със своята тояга не можеш да бръкнеш 4-5 метра надолу в един кладенец, но с въжето можеш, бъркваш и си послужваш.

Дисонанс ние наричаме, когато няма отзвук на нещата. Или когато отзвукът не е тъй хармоничен, както трябва. Следователно в дисонанса имаме две сили еднакви, които се отблъскват. Двама добри хора еднакви се отблъскват и двама лоши хора еднакви, и те се отблъскват. Само че в отблъскването на двама добри хора влиза един елемент на положителните сили. Само че доброто само по себе си е абсолютно и когато се говори за абсолютното добро, там не може да има дисонанс, не може да има отблъскване. Понеже доброто, както съществува у мнозина хора, то е само едно проявление. И щом доброто е по същество, то обикновено е по закона на единството. Вие трябва да разбирате добре какво се разбира, когато човек иска да стане абсолютно добър.

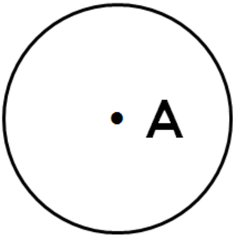

Фиг. 2

Имате да кажем радиус A (Фиг. 2). Абсолютно добър, това е движение към центъра. Тогава ти вече имаш еднакви отношения към целия кръг. Обаче, щом движението е от центъра към периферията, отношенията вече няма да бъдат еднакви. И когато вие казвате, че моите отношения не могат да бъдат еднакви, разбира се – имате приятели, но вашите отношения към някои от тях са едни, а към други, които не са ви приятни, отношенията ви са други. Следователно можете да определите какви са ви отношенията. Този, към когото имате по-добри взаимоотношения, ще му дадете повече и ще вземете повече. Това е законът на вземане и даване. Движение от

центъра към периферията. Приятелството е движение от центъра към периферията. А когато говорим за еднаквост към всички хора, ние разбираме движения, които отиват към центъра на самия живот. Да допуснем, че вие имате една идея, вие искате да живееше добре. Най-първо човек трябва да разбира закона на добрия живот. Какво означава да живееш добре? Най-първо ти трябва да си бил в центъра и да си спомниш това чувство, което си имал към всички. Когато ние говорим за Бога, ние подразбираме, че най-първо човек, за да поправи живота си, той трябва да се върне към този център на своя живот.

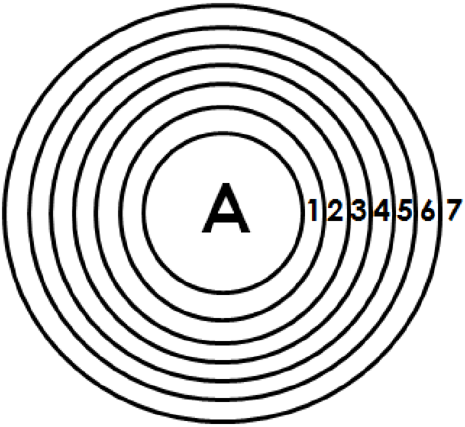

Фиг. 3

Животът, сам по себе си както се проявява, е един кръг, който се движи (Фиг. 3). Следователно този кръг е жив. Съставен е от много точки, дето съществата живеят разумно. Около тези същества може да има няколко кръга от същества на разни степени. Как ще ги наречете тези кръгове? (*Концентрични.*) Да, които имат един и същ център. По какво се отличават те? („*По радиус.*“) Тъй, по радиус. Разбира се, тези изяснения, които ще се дадат, нямат нищо общо със сегашното ви разбиране. Сегашното ви разбиране е, да кажем, може да имате да

изучавате една малка част от тези кръгове. А вие сте се заплели в тези кръгове. Може някой път да се намирате в 5, 6 или 7 кръга, може да изучавате някоя малка част. Питам тогава, какви ще бъдат вашите понятия за всичките тези концентрични кръгове? И ако някой ви попита защо трябва да бъдете добри към някои животни, например към млекопитающите, вие даже няма да му дадете някое научно обяснение за това. Мнозина даже не могат да дадат отговор на този въпрос. Казват: „Това не е моя работа.“ Но ти трябва да бъдеш добър, понеже, ако около себе си имаш някое млекопитающо, което е напълно отговорно да постъпи както си иска, и ако ти не постъпиш добре спрямо него, може да те постигне едно голямо нещастие. Ако твоите постъпки са несправедливи, ти можеш да изгубиш или ръката си, или окото си. Може да те сполети и някое друго нещастие. Ако не постъпиш добре с това животно, това може да послужи за осакатяване на твоя ум или на някой твой уд. Пък ако постъпиш добре и ако имаш някое болезнено състояние, и постъпиш добре с някое от тези млекопитающи, ще те сполети някое добро. Може да каже някой, че това е користолюбиво. Не, това е отношение към нещата. Млекопитающите имат известно отношение към нещата. Тъй също и към растенията. Законът е същият и към тях.

За пример, ако вие не сте проучвали силата на езика, можете да кажете: „Аз не мога да говоря, каквото си искам.“ Някога може да говорите каквото си искате, но някога една дума, казана напразно, може да ти излезе скъпо. Например, ако вие кажете: „Защо ми е ръката?“ Този въпрос „Защо ми е ръката?“ може да ви коства да си замине ръката от тебе. Или можеш да кажеш тъй: „Защо ми са тези очи?“ Знаеш ли, че това може да ви струва и очите. Или пък човек казва: „Защо ми е този гол корем?“ Защото има здрав стомах. Но това може да ви коства и здравето. След тази дума може да те хване една болест. Нали казвате за здравето: „Защо ми е голо здраве?“ Тази дума

„голо здраве“ може да ви коства скъпо. Аз имам само един пример. Във Варненско, в селото Сюджеско – сега е прекръстено това име, някой си Стоян, наричали го Стоян Пехливанина, навсякъде той ходил да се бие. И един ден казал: „Защо ми е този пехливанлък с това голото здраве? Хората живеят тъй добре, пък аз ходя като някоя мечка.“ Не се минава един месец и заболява Стоян, и лежи три години. И казва: „Господи, по всичките хорища ме пращай да се боря и като мечка, и като вълк, но здраве ми дай.“ Който не разбира закона, ще каже: „Това е една случайност.“ Всички онези неща, които не можем да обясним, са все случайности. Случайно явление, това е

необясненото явление. Ти не знаеш в съзнанието си защо се е случило. Срещаш някого, но ти не знаеш причината защо си го срещнал. Как се наричат тези явления в психологията, които не са случайни? (Закономерни.) Всяко явление, което е закономерно, е обяснено. Например пишеш на един свой приятел да се срещнете еди-кой си ден в толкова часа. Ти се радваш, че в точно този ден и час ще се срещнеш със своя приятел. Онзи, който види твоя приятел, че идва в този ден и час, той не знае защо идва, но ти знаеш защо той идва. За тебе това явление е закономерно, понеже е нагласено от двама ви. Та всичките случайни явления нямат нищо общо с вас, те са нагласени от други същества, от друг свят.

Та трябва да бъдете много внимателни за всяка една отрицателна дума, която произнасяте, защото законът е такъв. Ако сте беден и с години сте страдали, страдали и най-после си кажете така: „То се е видяло, от мен нищо няма да стане“, тази дума е положителна дума. Но понеже имате едно състояние отрицателно, хваща ви сиромашията, а казаната дума е положителна – тогава минус и плюс какво дава? Нали все ще дадат един резултат. Този бедният, като каже така: „То се е видяло“, в този случай на този бедния, който е страдал от 10 години, неговото положение ще се оправи. И оттам насетне

става едно подобрение в неговия живот, той ще влезе на работа. Но ако той е богат и по богатство му върви и той си каже: „Аз имам толкова, искам сега да удвоя това, което имам“, веднага ще дойде обратният закон и оттам насетне ще му тръгне назад.

Питам сега, този, който има няколко милиона, кои са причините, че този човек иска да удвои своето богатство? Удвояването на това богатство в природата се завършва с минус. Защо? Защото удвояването на това богатство ще причини може би на десетина души едно зло. Защото богатството на едни хора е сиромашия за други. А сиромашията на едни какво е? Богатство за други. Това са закони, които съществуват в природата. Някой път може да кажете нещо и без да знаете, то да стане или за добро, или за зло. Онези хора, които вие наричате щастливци в света, те имат едно такова ръководство, пък и всеки един човек има едно вътрешно ръководство. А вътрешното ръководство се обозначава с това, че вие ще знаете какво да кажете, а когато човек няма ръководство, той може да говори каквото иска и няма да успее. Сега правилното говорене мяза, както онези обучените войници, които бият на месо. А онези, които нямат ръководство, те мязат на войници, които целия ден само дам-дум, т.е. шум има, но никакъв резултат няма.

Да вземем онова разумното мислене. Ти казваш така: I – **a** и II – Какво отношение има между първото и второто писане? Първото е съзнателно, а второто е несъзнателно, неразумно движение. Първият човек иска да уреди живота си, а вторият в даден случай иска да лъже. Този, който напише такава една крива линия, той мисли да направи една каша, да излъже този, онзи. Ако е учен или слуга, той мисли да те метне, казва: „Как да го заматухаря?“ И ако вие вземете сидерическото махало, може да познаете онези хора,

които обичат да лъжат. Онези хора, които обичат да лъжат и се поставят при това махало, то прави такива линии 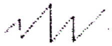

Махалото показва, че те са долормаджии. Ти може да не знаеш, че лъже, но щом туриш ръката му под това махало, то прави тези линии. Това са линии на лъжата. И защо е турена змията в Библията? Нали тя огрешава хората? Криви линии са това. Това са линии около един живот, на когото съзнанието не диференцира, животът там е неразумен. Някой иска да ти каже нещо и казва: „Кажи ти, де.“ – и мърда пръста си в тази форма

Фиг. 4

Фиг. 5

Значи сметни ме, кажи нещо по който и да е начин. Значи или право, или криво да кажеш – е все едно. Някои нали си движите тъй: двете си ръце (Фиг. 4). Това показва един принцип. Показва: употреби твоя ум. Когато направиш този кръг, значи от ума си кажи нещо. Умът ти да работи. Или казваш тъй двете си ръце напред и после назад. Ти казваш „дай“. Щом кажеш „дай“, тук вече се засяга и твоето сърце едновременно.

Сега, когато ораторите говорят с жестове, това са магически кръгове, с които те влияят на своите слушатели. Те, като махат, правят известни движения и ако правите известни движения, като се говори – почесвате се по главата или ще си турите пръста на челото, замисляте се сериозно, или ще си тури единия крак напред, главата се навежда малко. Питам, ако вие турите двете си ръце на главата, какво

искате да кажете? („*Това показва безизходно положение.*“) Това е един магически жест, търсите един начин да си пробиете път вътре в природата. В живата геометрия те свеждат линиите в образ. Защото правата линия, това е мъжка линия, кривата линия е женска линия. Права линия е само тази линия, при която съществуват две точки. Щом внесете в една права линия три точки, тя е крива, тя е женска линия.

Следователно женската линия е линия на движение. Всяко нещо, което се продължава, е женска линия. Или аз наричам всяка линия, която се продължава, линия на мекотата, а всяка линия, която се скъсява, е линия на какво? Всички линии, които се скъсяват, са твърди и яки. И когато се пресилват нещата в природата, техният обем се намалява – намаляват се кривите линии. Това значи – съкращават се кривите линии. Колкото кривите линии се скъсяват, толкова предметът става по-корав, втвърдява се. И колкото правите линии се продължават, толкова предметът става по-малък.

Сега приложението на закона. Можете да направите един опит. Да допуснем, че вие сте гладен, вие оставяте вашите чувства, може да направите един опит, да видите как ще се смени състоянието ви. Гладен сте, яде ви се някоя печена кокошка или патица, или баница, но нямате нищо. Връщате се вкъщи, но сте недоволен, казвате: „Дотегна ми този живот, тази сиромашия.“ Вие сте много недоволен в това си положение. И при това си състояние все ще се яви едно желание, по който и да е начин да задоволите своя глад. Но за да се смени състоянието ви, направете този опит. Седнете на едно място и си представете, че един ваш приятел, много богат, се е завърнал от Америка, познат ви е той от детинство, той е придобил едно богатство от 50 милиона и ще ви даде един банкет на вас. Представете си, че и вие сте канени там измежду гостите. Представете си живо това и вижте какво ще стане със състоянието на вашия ум. Досега вие

сте ограничени, вие сте турени в една преса, така сте пресирани и вследствие на това ставате по-як и сте недоволен, и търсите изходен път. Но разширете този кръг, кажете: „Това не е вярно.“ В природата верни и неверни неща имат съвсем друго тълкувание. Ако аз взема пред вас едно житено зърно или една семка от една ябълка и кажа: „Тази семка да стане на едно дебело дърво“, в дадения случай семката не може да стане изведнъж на едно дебело дърво. И ти казваш: „Не може.“ В дадения случай не може, но ако ти поставиш тази семка при известни условия и при известен период от време, тя може да стане голямо дърво. Следователно вие, като мислите по този начин, този ваш приятел ще ви покани. Вие няма да се наядете, ще кажете: „Това е илюзия.“ Тогава илюзията е семката, която аз държа в ръката си. Ако аз попитам: „Тази семка може ли да стане дърво?“, ще кажете, че не може. Прав сте вие в дадения случай, но и аз съм прав. Сега не може, но след десет години тази семка, турена в земята, може да стане дърво. Тогава по същия начин и вашият приятел, за когото вие мислите, след десет години ще може да ви даде един такъв обяд. Вие сега ще кажете: „Зей, коньо, за зелена трева!“

Но представете си сега, природата има скрити периоди. Да кажем, че вашето страдание е страдание от една секунда, страданието ви може да е от десет секунди, от двадесет и пет, тридесет, четиридесет и пет, шестдесет секунди. Втората категория, може то да е от една минута, от пет, от десет, от тридесет, четиридесет, от петдесет минути. Тогава страданието ви е от един час, от два, от десет, от двадесет, двадесет и четири часа, после минаваме от дните, от месеци, една година, пет, шест, десет години, по-нататък не може да иде. Най-много едно страдание може да иде до двадесет години. И това е невъзможно. Периодът въобще е до седем години. У българите има „Девет ми години Стоян болен лежа“ и това е крайният период на едно страдание. Тогава имаме числата. При всички случаи едно може

да е една секунда или една минута, един час, един ден, месец или година. Защото има страдания на седмици, на месеци, на дни и часове, но едно страдание или една болест не може да иде по-далеч от девет години. Девет години ще седи и ще си замине, и във вас ще настане една криза. Тогава как ще си обясните онзи пример, дето един лежал болен тридесет и осем години? Този, който е лежал тридесет и осем години, неговите страдания не са били интензивни. Той е страдал от една болест на нервната система. Този болен, на когото Христос е казал „Стани!“, не е страдал от органическа болест. Една органическа болест не може да седи тридесет и осем години. Ако е тридесет и осем години, тя ще ви задигне, обаче една нервна болест може да трае тридесет и осем години. Тридесет и осем години, това е болест на нервната система, и то не постоянна, но има известни периоди, дето болестта се усилва и после пак отслабва. Сега аз не искам у вас да остане мисълта за болестите. Това са случайни обяснения.

Сега каква беше главната мисъл? (*За дисонансите.*) Да, дисонансите в природата. Ако във вашия живот вие имате едно страдание, което ви води до отчаяние и вие внесете един дисонанс, питам тогава, този дисонанс може ли да ви причини едно добро? Другото положение – вие, които имате едно благо, например имате здраве, и вие внесете един дисонанс, този дисонанс ще повреди живота ви. Представете си следното. Представете си, че имате един от най-способните студенти, но в него се заражда желание да свърши успешно. Действително той ще свърши успешно, но в живота му няма да му върви добре. И той ще бъде последен. Като влезе той в учения свят, той или ще заболее, или ще се случат такива неща, че той ще се спъне. Следователно не разширявайте всяка една ваша способност или едно ваше чувство, т.е. не харчете силите на вашите способности напразно. Да кажем, че вие искате да станете един

знаменит поет. В какво седи знаменитостта на поета? Или искате да станете един знаменит музикант. Аз мисля, един знаменит музикант е бил Орфей. Той като е свирил, всички дървета и животни са играли. И камъните, и реките, и пеперудите, и те са скачали, когато той е свирил. Това е вече гениалност. Всички почват да танцуват наоколо, когато той е почвал да свири. И един поет като напише едно стихотворение, трябва да бъде така. От колко куплета биват стихотворенията? Аз, ако бях един поет, щях да напиша три куплета. Първият куплет щеше да пише за главата на героя, вторият – тялото на героя, проявата на неговата сила, разширение трябва да има. И ще свърша, като описвам ръцете и краката на героя, неговите пръсти какви са, ще има повторение в подробностите. Но най-първо ще пишеш за неговата глава, ще кажеш – той е имал главата на някое божество.

Природата не обича недоволството. Съществува един закон в света, който регулира отношенията ни спрямо природата. Да обясня сега закона ясно, практическото приложение. Ако се тури на моя гръб товар повече, отколкото мога да нося, и аз се обърна към тази разумност – природата, и кажа: „Господи, ти си ме създал, дал си ми товар, който не мога да нося, дотегна ми, безсмислено е това за мене.“ – ако в теб се яви това възмущение, непременно ще се яви една сила, която ще смени този товар и на тебе ще олекне този товар. Но ако ти носиш на гърба си едно кило и искаш от него да се освободиш, непременно с 10 пъти повече ще се сложи на гърба ти. И ако наблюдавате вашия живот, много от вашите състояния се сменят по единствената причина, че вие не знаете как да постъпвате. Вие имате, да кажем, една малка нищета, едно малко неразположение, искате да го хвърлите от гърба си, казвате: „Защо ми е това?“ Веднага към това се притурга и друг товар.

Затова казвам, че законът е такъв. Малкото страдание, това е един отдушник заради вас. Не затуляйте вашия отдушник. Ако ти ще изхвърлиш всичките страдания, ти ще затулиш канала отдушник на твоя живот. Следователно непременно трябва да имаш един отдушник – отгоре един и отдолу един. Затвориш ли твоя отдушник, ти се излагаш на смърт. Някой ще каже: „Аз в живота си бял ден не съм видял.“ Човек, който не е видял бял ден, той не може да живее. И който каже: „В живота си не видях един черен ден“, и той не говори истината. И той не може да живее, ако не е видял черни дни. Страданието в живота носи живота в себе си, спомага за живота. И статистиката показва, че ако страданията са нормални, животът си продължава. По две причини се продължава животът: или чрез разумно живеене и спазване на диета, или чрез страдания – тогава пак се продължава животът. Например ти не си дояждаш. Че ти водиш един хигиеничен живот. Ти като гладуваш три дена и ти дадат един хляб, и ти поблагодариш на Бога, този хляб отива на място. Следователно ти, бедният човек, който ядеш с благодарност хляба си, продължаваш живота си. А онзи богатият човек вземе лъжицата и намери кусур на яденето, каже: „Сол няма това, онова.“ Не е благодарен на яденето и виждаш този богатия човек болен от подагра. Богатият, който яде с неблагодарност, в него се наслояват тези отрицателни мисли, които разрушават организма. Той привлича известни мисли, които са дисонанс в живота. Щом привлечеш една отрицателна мисъл, тя ще привлече съответстващи елементи, които ще привлекат дисонанс в природата. И следователно ти сам ще се спънеш, ако не си благодарен на това, което ядеш.

Каква беше главната мисъл, О., – дотолкова, доколкото си разбрала? („*За белите и за черните дни в живота.*“) Черните дни, това е една необходимост. Нали знаете, че в тъмнината се приготовляват плочите. Можеш ли да извадиш един портрет от една фотография

при светлина? Вие трябва да знаете защо е създадена чернотата в природата. Нали в природата има рай, има и пъкъл. И двете половини са турени. Ако ние питаме: „Не може ли животът без страдание?“, тогава защо съществува адът и раят? И виждаме онзи пример, дето Христос дава за Авраам и Лазар. А на другото място имаме ада с богатия, на когото засъхнало гърлото. И двамата вървят паралелно. Вие можете да кажете, че това е един мит. Но това съществува в природата. Паралелно вървят те. Виждате богатия, който живее в палат, а другият няма какво да яде. Богатият живее в изобилие, а бедният моли от богатия едно парченце хляб. А богатият е онзи човек, който не вярва в провидението. В дадения случай в природата съществуват и адът, и раят. Та вие сте и в ада, и в рая. Ако някой е много способен, знае всичко, а другият е неспособен, не е ли това рай и ад едновременно? Ти ставаш, не можеш да си отговориш, нищо не знаеш. Отива при Учителя този първият и отива друг, който всичко знае. Ти, като не можеш да отговориш, усещаш се стеснен и мислиш как да се освободиш. Ти като излезеш, виждаш се унизен и не знаеш как да си помогнеш. Вие вече имате разгадката на онази притча за богатия, който ял и пил на земята, а Лазар е бил при най-неблагоприятните условия, седял при неговата врата отвън и нямал какво да яде. В другия свят вече Лазар отива в богато положение, а богатият изпада в трудно положение. Заменят се тези условия. Значи в живота, ако способният ученик не се учи, ще дойде на мястото му друг. И ако онзи, който не е даровит, се учи, той ще възприеме знанието и постепенно ще измени условията на своя живот. А ако даровитият днес отлага, утре отлага, най-после се сменят състоянията.

Следователно, ако една наша способност, в каквото и да е направление, не я занимаваме, това чувство може да изгуби своята сила. А една сила, колкото и да е слаба, ако тя се упражнява, тя ще даде онзи благородния характер.

Сега към предмета. Дисонансите във вашия живот, това са възможности да се развиете. За пример нали в музиката има дисонанси. Сега има ли тук някои чиновници, защото, ако някой закъснее от службата, това е вече един дисонанс. (*Часът е 7.02. Учителят извади цигулката си.*) Когато се свири, щом поставите каквато и да е струна в известен тон, нейното естество се изменя. Да кажем, ако някой от вас е грубичък, остър и ако вие внесете известен тон, непременно той ще внесе известна мекота у вас. Например как може да изявите в музиката гнева? (*Учителят изтегля силно лъка.*) Тук гневът е изказан само в един силен удар. Ако вземеше един тон, вземете го свободно. Вземете един естествен тон, например „ре" или „сол". В дадения случай „ре" изразява едно състояние. Да вземем сега думата „широта". Да кажем сега, на тебе ти е тясно, тогава употреби думата „широта" за едно тониране, да отпъдите един дисонанс от вас. (*Учителят пее думата „широта".*) Никога не тургайте гласа си горе. Ниските тонове са тонове на разширение, а високите са тонове на стеснение. У гърците, които се отличават с една лицемерност, винаги има такива високи тонове „ши-и-и". На английски „ши" значи „тя", а на български се разбира онзи, който пее. Та ако във вас съзнанието е широко, англичанинът има по-високо съзнание, той се индивидуализира, казва „аз". А у българина желязото ще дойде да прави дупки. „Широта" е хубава дума, понеже тя лекува.

Та необходимо е да се предаде в пеенето и свиренето един верен тон. Сега един обикновен музикант как ще свири? (*Учителят свири „Цвете мило, цвете красно" като един обикновен музикант.*) Това е гневът вътре. (*Сетне нагоре-надолу прекарва лъка от единия край до другия.*) Това е примирение.

Та казвам, вие трябва да пренасяте едно движение на вашата мисъл в музика и пеене. Възпитанието на човешкото тяло седи в това, да може всеки един орган, който имаме, да бъде в хармония с нашето

съзнание. Всеки един от вас може да стане певец. Но той трябва да дойде в хармония с всички певци по света. Щом искаш ти да бъдеш първият певец, ти нищо няма да станеш. Но когато ти имаш съдействието на всички певци, можеш да станеш певец. Щом искаш учен да станеш и имаш участието на всички учени, ти можеш да станеш такъв. Но щом искаш първият учен да станеш и без друго участие, нищо няма да станеш. В дадения случай не всякога човек може да свири. Защото, за да схванеш един звук или ония отмерени тонове, ти трябва да имаш ухо. (*Учителят свири.*) Казвам, че какъвто и тон да вземете, зависи от вас каква сила ще му дадете. Сегашните цигулари свършват тъй, силно, с гняв. Те започват много добре, а свършват със силно теглене. Това показва, че не са виновни цигуларите, но те изясняват пътя, по който съвременното човечество върви. А в това има един дисонанс. Всякога приятелството се започва много добре, а после това приятелство се свършва с дисонанс. Казват: „Не искам да имам работа вече с него." Тъй започва българинът нагоре, а после свършва с гняв.

В Писанието се употребява „широта". (*Учителят пее много пъти думата „широта" Високо и после изведнъж ниско. Пее и свири едновременно.*)

Сега вземете си захарта. Само от едното кюшенце ще близнете веднъж. Ще започнем с „широта". Сладчина. Всички много внимателно ще близнете веднъж захарта – 1, 2, 3, 4, понеже има 4 кюшенца. Ха сега ще пеете „широта", и пак ще близнете още веднъж с три бройки – 1, 2, 3. И пак ще пеем „широта". Сега ще приберете захарта и ще си я държите в една книжчица, опити ще правим. Широта, сладчина. Нали всички близнахме два пъти? Все опитът ще има една малка реакция. Идущия път ще видим каква реакция ще произведе захарта. Малките неща в природата произвеждат най-големите резултати.

Някой ви срещне на пътя, и ти ще се усмихнеш. Той може да ти каже: „Ще успееш.“ И нищо повече. Но от тази дума „ще успееш“ и оттам насетне всичко ви тръгне напред. Всякога малките величини са цели в света. Това, което правите, колкото и малко да е, да излиза от сърцето ви. Защото всяко добро, което пожелаете на другите хора, то ще намери място при вас. Затова казвам, желайте доброто един на друг. Защото, като желаете доброто в какъвто и да е размер, вие ставате център на тази разумна сила. И във вашето съзнание започват да работят божествените сили. Желайте доброто в какъвто и да е смисъл и не се стремете да определяте какво нещо е доброто. Вие считайте, че всичко е добро. Ударите си крака, считайте го за една голяма привилегия. Защото коя е причината, че ти си си ударил крака? Това показва едно от двете: или пътят е неравен, следователно ти не си виновен, а може този удар да те наведе на една велика мисъл. На всичко, което ви се случи непредвидено, тургайте хубавото във вашата душа, една хубава мисъл. И тогава тези камъни на пътя, тези препятствия в живота ви, ще се премахнат.

Много препятствия в живота ви могат да се премахнат само с хубавите мисли. Не отпъждайте хубавите мисли, които ви идат. Щом влезе една хубава мисъл във вас и вие почнете да я пипате, да я критикувате, тя непременно ще си замине, тя се загубва, тя ще се развали. Хубавото в света е хубаво само по себе си. То не се критикува. Вземете онзи недоузрелия плод. Най-първо той е стипчив, после е кисел, но той има възможност да стане сладък. Вие не бързайте да се произнасяте за него. Ако в даден случай се яви едно зло в характера ви, което е стипчиво, вие още не знаете какво ще стане от него. Може би този удар на крака от камъка ще ви донесе едно голямо щастие. Вие още не знаете какви са крайните цели в природата. Да кажем, вие сте даровит, но още не знаете, това е само ваше субективно схващане, но вашите способности не са още

разработени. „Ама аз не съм красив.“ Вашата красота не е разработена още. „Не съм силен. Не съм добър.“ Ти като кажеш, че не си добър, не е разработена твоята доброта още. „Слаб съм.“ Силата още не е разработена.

Следователно в потенция е това, което сега имаме. Като кажеш, че не съм добър човек, това са неразбрани думи. Значи доброто в мене не е развито. Тогава, когато кажем „добър човек“, ние разбираме човек, у когото доброто се е развило не в своята пълнота, но този човек с ума си и със сърцето си действа по един и същ начин. Един човек, който разбира живота, когато се удари в камъка, той е благодарен. Пък онзи, който не разбира живота, той ще хване камъка и ще го хвърли, ще се разсърди. А който се удари и разбере доброто, той ще се наведе, ще погали камъка, ще го помилва, ще каже: „Много е мило това камъче. То е турено тук, на място, но аз трябваше да се отбия от пътя, за да не се ударя в него.“ Това камъче, колкото и да е малко, то има гражданството да стои на пътя. Ти нямаш право да го риташ, но ще му искаш извинение. Ще му кажеш: „Моля ти се, ще ме извиниш, че аз те ударих.“ А не да казваш, че то те е ударило. Така че погрешката е твоя. А който каже на камъка: „Ти нямаш право тук да седиш“, това е неразбиране на живота и то се сблъска с тебе и те хвърли настрани. Защото утре ще мине едно по-силно същество, което също не разбира живота, и то се сблъска с тебе и те хвърля настрани. Та казвам, това е будното съзнание. Досега кой от вас е погледнал един камък? Направете един опит. Като се ударите в един камък, погладете този камък и ще видите какво ще се зароди във вашето съзнание. Затова се иска едно будно съзнание, на висока степен на разбиране. Този камък, както го е турила природата, има правото да бъде там. Вие вървите по полето и се ударите в един камък. Той може би от хиляди години е седял там и вие си ударите крака на него. Спрете се, погледнете го и кажете: „Ще извините, аз не

постъпих както трябва.“ А вие казвате: „Ударих си крака на камък.“ Не. Вие ритнахте камъка. Следователно един човек, който рита камъните, и него ще го ритат.

В новата философия на живота, за да дойдем до закона на безсмъртието, трябва да изменим целия наш мироглед. Защото, ако не изменим своето схващане, ще имаме същите резултати, както и в миналото. Ти морален човек не можеш да бъдеш или човек не можеш да станеш. Ако ти си добър само когато ти върви

Всичко по волята, ти не си добър. Ако на всички хора им тръгне всичко по волята, тогава какви ще бъдете? Ако всичко ви се задоволи, какво ще стане с вашия характер? Ще се яви борба. Да кажем, че един иска цялата земя за себе си и друг иска да завоюва цялата земя. Тогава какво ще стане? Ако един я завлада, вие всички ще станете слуги. Щом човек иска да стане пръв между всички, той върви по един неестествен път. Пръв в какво? Дайте сега едно обяснение, преди да станете пръв, какво трябва да станете? Аз наричам първи хора тези, които всеки ден изправят по една погрешка. Този човек е пръв. Защото всяко едно изправяне на погрешката е притурка към характера. Ти не можеш да придадеш на характера си една черта, ако не изправиш една погрешка. Следователно всяко едно изправяне на една погрешка е едно приложение към характера. Тогава минусът става един плюс в живота и в характера. И когато изправиш погрешките си, ти придаваш известни качества на своя живот. Неспособността, това е една потенциална енергия, която трябва да превърнеш в кинетическа. Не разбирайте онзи механически закон. Казваш: „Аз искам да стана добър.“ Изправи една погрешка. И колкото погрешки изправиш, толкова по-добър ставаш. Един ден, когато изправиш всичките си погрешки, ти ще станеш най-добър. Но тогава какво ще правиш? Ще идеш да помагаш на другите хора и те да изправят своите погрешки. И най-после като изправим всичките

погрешки на хората, тогава какво? Ще идем да ги учим как да правят погрешки. Ами че онези, които създадоха музиката, не научиха ли хората да дерат кожата на животните, да правят струни за цигулката? И тези струни, на които вие свирите, това са някои животни, които пеят сега. Значи тяхното нещастие е ваша музика. По-добре е едно животно да живее в моята струна, отколкото да скача без смисъл. То тук прави добро и само се възпитава. Всички животни в струната се подигат.

Закон е: нищо в природата не се губи. Страданията, които сега претърпяваме, те влизат като импулс, като подтик на някои други същества да бъдат добри. Ако овците дават своите струни, да стават хората музикални, това е едно добро, което те вършат, и е за целокупния живот. Защото едно животно трябва да умре, за да стане на човек. А ако остане овца, то неговият живот е безсмислен. И за хората е така. Ако човек не се измени в по-висока степен положение, неговият живот е безсмислен. Следователно, ако ние искаме да станем ангели, трябва да се изменим. Човек не е ограничен от условията, които сега му се налагат. Например, ако вие станете един ангел, може да идете при някоя каса и само като я погледнете, тя ще се отвори и златото само ще говори. Вие ще кажете: „Трябват ми 2 златни монети.“ И те ще излязат през въздуха и ще дойдат в джоба ви. Ще благодарите на касата, и тя пак ще се затвори. Ако вие имахте тази сила при сегашния ред на нещата, щяхте ли да страдате? Или ще кажете, човек е поставен в една слаба форма, какво може да направи. Но ако вие имахте тази сила, това съзнание, вие изведнъж ще станете герой. Една сестра може да стане изведнъж с мустаци, с брада, тури си 2-3 кобура, и тръгне. Питам тогава, какво ще правите? Или ако някой брат, който е грозен, има тази сила и изведнъж стане една нежна и деликатна мома, седне, усмихне се на този-на онзи?

Ако дойдем до усмивката, вие още не знаете да се усмихвате. Знаете ли какво значи усмивка? Аз бих купил всяка една усмивка. Десет английски лири бих дал за една усмивка. Но досега още не съм намерил една усмивка, която да купя. Цяло изкуство е да видиш една хармонична усмивка. Това е наука. Известни линии ги търся и сега. Някъде приблизително ги наблюдавам, но като идеал, една идеална усмивка още не съм намерил. Това е едно съчетание на целия човек, на неговия дух, душа, ум и сърце. Това съчетание в даден случай дава един особен израз. Щом видиш ти тази усмивка, тя тъй се влива в твоя живот, че не само в този живот, но и в следния остава. И от тази усмивка ти не можеш да се избавиш. Това е едно благословение за тебе. Затова наблюдавайте и себе си, когато се усмихвате. Не е лошо да се усмихне човек и на себе си. Вие, като се усмихвате, си подръпвате мускулите на лицето. Това не е усмивка. В какво седи усмивката, вие както я схващате? Да ви дам една идея.

Вие вървите из пътя и сте един поет, философ, музикант или художник и така сте зает с велики работи, но видите едно малко дете, на което съзнанието е тъй погълнато, и то се занимава с нещо. Едно малко момченце и едно момиченце. И това малко дете играе ролята на един учен професор. Ти като минеш оттам, то си играе задълбочено своята роля. Само там можеш да се усмихнеш. Ако е философ, ще каже: „Видиш ли този малчуган, той дава тон." А онзи поет или музикант, който разбира работите, ще каже: „Блажено е това дете." И ще се усмихне малко. Ще си извади тефтерчето и ще си отбележи деня и часа, когато е видял това и се е усмихнал, при това той няма да ги наруши в заниманието им. Той счита, че двете деца вършат една свещена работа. За тези двете деца, той има един отличен образ. И в него има една усмивка. В този случай може да видите приблизително какво нещо е усмивката. Той изпитва едно

удоволствие, върви си, но тези деца ги носи в ума си. Значи да считаш, че добре си вършат работата.

Докато човек не престане да мисли за себе си, не човек да загуби своето съзнание, но да не мисли за себе си, да живееш за цялото, а не за частите – това е философия. Да съзнаваш, че ти живееш за всички, без да изгубиш себе си. Това е най-великата философия. Да съзнаваш, че всичко това се съединява в едно вътрешно единство. Това е, което наричаме божество. Бог, душа, дух – този център, да съзнаем, че всички живеят за всички. Ако ти живееш за всички, тогава и всички ще живеят за тебе. Тогава, питам, какво ще загубиш? Ти казваш: „Ако аз живея за всички, тогава аз ще се загубя." То е така. Но ако ти имаш един съзнателен образ, ако ти живееш за всички и всички живеят за тебе, тогава иде обратният процес. Ти ще видиш вътрешния смисъл на живота. И само тогава ти ще имаш тази усмивка. И този философ, ако е такъв, вижда тази усмивка. Та именно, ако човек тъй погледне, може да се зароди усмивка.

Когато един учен човек погледне на звездите и мисли сериозно, той ще се усмихне на себе си. Той е учил, учил, всичко знае, но като погледне на небето, той седи и се усмихне на себе си като дете. Казва: „Не е лошо." Той се усмихне за възможностите, които се крият, и колко има да се учи. Онзи, който не разбира и си каже тъй и си мърда ръцете, нищо няма да стане. А който разбира тази философия, е като децата. Той, като погледне нагоре, ще се усмихне и ще се зарадва, че има през цялата вечност какво да се учи. При вида на тази вечност ще се зароди една малка усмивка за възможностите. Разумният човек вижда едно, а глупавият вижда друго, той гледа тъй глупаво на нещата, иска да каже: „Какво унижение е за мен. Аз мисля, че знаех нещо, а то." И ще се обезсърчи. Той гледа-гледа нагоре, но в него има едно малко горчиво чувство и унижение има, и честолюбие, че и той не знае какво да прави. В него има едно бълникане, едно неразбиране.

А който е разбрал, в него има едно движение, той се зарадва и каже: „Хубаво е направено небето, звездите, това е проява на разумни същества. – И казва: – Аз се радвам, че виждам какво мога да направя, като гледам онези, които са разумни какво правят. Следователно един ден и аз като вървя по същия път и аз ще мога да се удостоя, да вляза в това небе."

Сега коя е основната мисъл? Не изяждайте сладкото. Но го близнете само. И после започнете с думата „широта". Не се самоизмамвайте, никога не лъжете себе си за това, което не знаете. Първото нещо, човек, който е дошъл на света, не трябва да изяжда всичкото сладко. Само трябва да го близва и да го остави. Да не лъже себе си. Няма по-хубаво нещо от това, да си представиш нещата тъй, както са. Представете си самата истина в себе си. Защото, ако не си я представите, ще дойде лъжата. Лъжата всякога има обратния резултат върху самия човек. Светът е направен от едно съвършено същество, което помни вечността. Този, който е направил света, той я помни по-добре, отколкото ти като несъвършено същество и който намираш, че светът не е направен както трябва. Тогава считай всичко, което е направено в природата, че е направено от едно велико и съвършено същество и работи с онова благоговение. И се поусмихни малко на този човек, който е създал всичко това. И Господ като те види теб, какъвто и да си, той не те съди. У Бога някой път има тази усмивка. Ти като не разбираш и като разбираш, той се усмихне, не че те съжалява, но той се усмихне. И знаете ли какъв е смисълът на тази усмивка? Когато Господ се усмихне на един човек, този човек става. Нищо повече. Щом Бог те срещне и се усмихне на тебе, ти човек ще станеш. От тебе ще излезе нещо, каквото и да е, но ще стане нещо. Можете ли да кажете вие, че на някои от вас Господ не се е усмихвал в такъв случай? Досега, че вие сте тук, в салона или на земята, показва, че Господ ви се е усмихнал. Тогава от какво ще бъдете недоволни?

Следователно първата усмивка за този живот е, че ти човек ще станеш. Втория път като ви срещне Бог, ангели ще станете.

Та казвам, трябва да използвате всичките възможности, които съществуват в това, което природата е създала. Сега това трябва да бъдат новите идеи, които трябва да импулсират душата ви. Божията усмивка да бъде един идеал за вас. При най-големите страдания и мъчнотии да седиш и да си спомниш за неговата усмивка. И да кажеш: „Срещна ме един на пътя и ми се усмихна." Тази усмивка да ви лекува. Когато имаш страдания и несгоди, да кажеш: „Има един, който ме погледна и се усмихна=" Погледнеш небето, нека дойде този свещен трепет и една благодарност в душата на човека. Ето това е едно повдигане на човека. Това е философия, това е мироглед. Един мироглед, който у всеки един от вас ще бъде като един извор. И тогава ще се явят висшите чувства и силите ви ще се възвърнат. А всичко друго е един механически закон.

Сега разбрахме какво нещо е усмивката. Усмивката е първото, което е създало първия подтик, най-възвишеното и най-благородното в живота. Затова се търси тя. И аз я търся. Аз зная какво нещо е усмивката. Аз съм я виждал не тъй между хората, затова аз не ги съдя. Но по усмивката аз съдя, виждам докъде са дошли. И един ден хората ще се усмихнат тъй както трябва. Та и вие се усмихнете, не унижавайте себе си повече, отколкото трябва и не подигайте себе си повече, отколкото, трябва. Две правила са това. Усмихни се тъй, че всичко у тебе да се обедини. И всеки ден бъди благодарен. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш благодарен и да имаш един импулс за утрешния ден. И ако един момент съм скръбен в този ден, да зная, че следващия момент ще бъда радостен, ще имам нова радост. Сегашното страдание ще бъде възможност за една следующа радост. Това са моменти в живота. Импулс е това. Както и слънцето има импулси. Всеки един импулс, това е един тласък за човека.

Следователно това, което става с вашето сърце, така и Божественият импулс действа върху вас. В този импулс вие вървите крачка по крачка. Този е пътят на онова великото и мощното. И вие трябва да станете мощни във вашите разбирания. Да измените всичкия ваш сегашен възглед, че като ви срещна, да усетя, че на лицето ви има усмивка. Да кажа: „Ето хора на новото."

Първата форма на новото, това е усмивката. По това да се отличавате. Като ви срещна, да видя усмивката на вашето лице и да кажа: „Това е Божественото, което е у вас." Ако ние не можем да носим Божествената усмивка, у нас няма никакъв напредък. Щом дойде новото, и се явява тази усмивка. Тази усмивка на новото се забелязва, има нещо, което се вижда и в очите, и в лицето, и навсякъде в човека. Това е Божественото, което носи новото.

Сега едно нещо помнете – че захарта излиза от най-чистото гърне, от едно българско гърне, от една доста чиста материя. (*Каната, в която беше захарта, е стъклена, тъй я донесе Учителят.*) Всички блага на Бога излизат все от такива чисти гърнета. Докато не извадиш нещо от Божественото гърне, ти не можеш да се развиваш. Втория път ще донесете пак захарта със себе си.

Станете сега.

Тайна молитва

(*Учителят взе Библията и захарницата с останалата захар, вдигна дясната си ръка и тръгна. Ние всички вдигнахме лявата си ръка.*)

Двадесет и седма лекция на Младежкия окултен клас 14 март 1930 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ВЪЗПИТАНИЕ ЧРЕЗ РЪЦЕТЕ

„Само светлият път на мъдростта води към Истината. В Истината е скрит живота."

Размишление върху законите на здравето

Кажете основната мисъл на миналата лекция.

Сега представете си, че някой човек ви запита какво значи да живее човек за цялото, а не за частите. Кое у човека представлява цялото? Ако вземем цялото – тялото, ние едновременно да живеем и за гърдите си, и за стомаха си, и за главата си, трябва да имаме предвид значи материята на цялото тяло. Някои често вземат само интереса на очите или на ушите си, някои си чоплят само пръстите, имат интереса само за ноктите, или гледат пръстите им да са гладки. И това е хубаво. Но това е само индивидуално схващане, но не е интересът на цялото тяло. Сега това е за тялото. Да се държи в изправно положение целият човек, трябва еднакво да се грижим както за неговото тяло, така и за неговата воля, за неговия ум и за неговото сърце. А ако е за Божественото цяло, трябва еднакво да се грижим и за ч неговата душа, и за неговия дух. Така е. това е правило.

Каква поука можем да извадим от ръката? Не само от външната форма. Вземете трите пръста на ръката. Те имат по две отношения, а

двата крайни пръста имат по едно отношение. Средният пръст има отношение към показалеца и към безименния пръст. Някой път той има пристрастие към безименния пръст, и тогава се наклонява към него, изкривява се. А някой път се наклонява към показалеца. Пак има пристрастие. Ако вземете показалеца и малкото кутре, те имат само едно отношение. Т.е. трите средни пръсти имат и фронт и тил, а двата крайни пръста – малкото кутре и палеца, нямат тил отподире си. Затова малкият пръст обича да полъгва малко. Няма кой да го крепи, понеже няма тил отподире си. Когато малкият пръст върви по законите на безименния пръст, той е справедлив. Но щом е самостоятелен, понеже няма кой да го подкрепва отподире, той, тогава той се изкривява. Сега това са само твърдения. Някой човек, който обича да се смее, той си носи малкия пръст тъй настрани. Защо си показва той тъй малкия пръст? Понеже и той лъже. Малкият пръст лъже и големият пръст, показалецът, и той полъгва. И кутрето и то лъже, само че по-малко полъгва. И става спор кой лъже повече – малкият пръст или показалецът. Затова на малките деца ги събират тези пръсти заедно – над средния и безименния пръсти. Показалецът казва на кутрето: „Аз съм те учил тебе да говориш.“ Сега този големият пръст обича да полъгва и човек, който иска да лъже, той събира тия двата пръсти. Но той може да се изправи, понеже той има един голям фронт – Божествения пръст. Най-голямата опасност на човека седи в неговия първи пръст, понеже неговият тил, палецът е малко отдалечен от фронта. Първият пръст, показалецът, това е човекът, който иска да изправи себе си, и непременно той трябва да събуди Божественото у себе си. Значи този палец трябва да го събуди, и той идва на помощ.

И този палец съответства на известни органи в мозъка. После този палец има специфични органи. И всеки пръст има специфични органи, а тия специфични органи имат специфични сили, канали. А

тия специфични сили са свързани с разумни области и сили в света. И когато ти подигнеш първия си пръст, веднага в този свят от невидимия свят има радио – палецът. Защото има разумни хора в света. Но не всички хора на земята са разумни. Аз като се спра за пример, зная къде има разумни хора и зная кои разумни хора с кой пръст са свързани. Защото пръстът – това е целият човек. Той само като посочи пръста си, не както децата, когато си играят, но когато той дълго време мисли, тогава в това движение на пръста си се показва разумността. За пример седиш и дълбоко си се замислил, и туриш пръста си на челото. Това вече е смислено движение и ти можеш да предизвикаш цяла една силна мисъл в ума си.

Та казвам, за своята мисъл вие трябва да реформирате добре пръстите си. И сегашните мъже и жени чрез многото работа осакащат пръстите си. А някои чрез многото леност, и те осакащат пръстите си. Та, който много работи, осакаща пръстите си. И чрез голямата леност се осакащат пръстите. И природата иска да даваш толкова енергия на пръстите си, колкото е потребно. Защото необходимо е толкова енергия да мине през пръстите ти, за да можеш да се ползваш за твоето развитие. И пръстът ти трябва да приеме тази енергия. Това е необходимо, пръстът да служи като един възприемател. Но ако чрез дясната си ръка приемеш повече енергия, отколкото трябва, ти ще се намериш в положението на един голям търговец, който трябва да плаща. Защото природата има счетоводни книги, и тогава ще се зароди или едно тревожно състояние у тебе, или някоя болест, или някоя криза, за да могат да вземат от тебе онова, което ти незаконно си взел от природата. Природата не търпи лъжи. Щом намери тя, че ти си взел нещо незаконно, взел си нещо повече, отколкото трябва, тя си има всичката майстория, да си го вземе. Тя ще ти създаде такива занимания, че ти ще се чудиш. И накрая ще дадеш това, което си взел.

Та хората на земята мязат като деца. Има деца, които са своенравни. Като го подува майката, то стиска със зъбите си гърдата на майката, но тогава и майката го стиска с нокътя за ухото, и то я пусне. Колкото повече я стиска, толкова и тя го стиска за ухото. Най-после то ревне, и майката се освободи. Та казвам, често и вие трябва да хващате вашите деца за ухото и да ги стискате с ноктите си, за да ви пуснат. Някой път вие сте много нежни спрямо вашите дефекти и някой път ги мажете с помада. Имаш един дефект, но казваш: „Пък човек съм, кой не греши." Не, не. Дефектът си е дефект. Това е незаконородено дете от миналото. Ако можеш да го изправиш, добре, но ако не се поправя, да си върви. Колкото по-рано, толкова по-добре. Другояче ти ще го храниш 20-30 години и освен че няма да имаш полза, но ще ти донесе и вреда. И пак в края на краищата ще умре. И виждаме, природата хич не си поплюва и тя постоянно чисти. Но тя е и много нежна и внимателна, но към всички разумни същества, към благородните. А щом те намери, че не си благороден, че ти си упорит, веднага иде разрешението. Казва: „Това дърво – както Христос е казал – да се отсече." Казва градинарят: „Още за една година да остане, да го поразкопаем, че ако не даде плод, тогава да се отсече."

Питам тогава, какво да се направи? Главната задача е да се оправят всички ония анормалности, които са наследени. Аз наричам – анормалности може да има индивидуални и семейни, и народни, има анормалности на колективното битие и най-сетне има анормалности и на човечеството. Значи има 4 категории дефекти, които ние наследяваме. Най-първо ти наследяваш недостатъците на твоето минало. После има недостатъци на семействата, които не са живели правилно. Например, ако ши принадлежиш към едно семейство, което не е живяло нормално, тогава ти наследяваш същите дефекти. Пък ако ти живееш в един дом, дето родителите са талантливи музиканти, ти ще наследиш тези качества. Или ако

живееш в един народ, дето има музикални сили, ти имаш условията да ги наследиш или да ги развиеш в себе си. Или можеш да наследиш качества на цялото човечество. То е много казано, но някой път можеш да наследиш качества на цяла една раса. Например бялата раса се отличава от всички други раси със своите индивидуални качества.

Та казвам, ръката трябва да служи на физическото поле като един справник. Да можем да се справяме със себе си. Хубаво е човек да се справя 5-10 минути с ръката си. Да гледа ръката. Това е за концентриране. Ти седиш и мислиш за нищо и никакво, спри се, концентрирай се малко, разгледай първия пръст как е построен, разгледай втория, третия, четвъртия, разгледай палеца си, след това разгледай лявата ръка. Концентрирай се върху твоите пръсти, те са отлични майстори. Такива, каквито ти даже и не подозираш да видиш, онази скулптура, която те са вложили. При това не само да знаеш, че те са работили, но и да знаеш какво те са вложили те в тази скулптура вътре. И много майстори са работили. Сега ние вземаме нормалната ръка, а не вземаме патологическата страна на ръката. Ние разглеждаме нормалната ръка, или ръката на един здрав човек. Разбира се, и тази ръка на дъската не е нормална. И тя има известни дефекти, но това е само да ви се даде известна идея. Но има известни отношения, които трябва да съществуват между пръстите ви. Математически отношения има. Например какво трябва да бъде отношението между малкия пръст и безименния пръст и на безименния към средния? Тогава какво трябва да бъде отношението на показалеца към безименния и отношението на палеца към показалеца? И ако вземете вие да измервате големия пръст, той не се състои само от тия двете стави, които се виждат, и както виждате, неговата площ е доста голяма. И този Божественият пръст, той се поддържа от богинята на любовта, той е най-силният. А в света няма

по-голяма сила от любовта. В първия пръст е човешкото честолюбие, той се докача, казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Когато направиш едно прегрешение, не обхванеш този Божествен закон, хване те вторият, Сатурновият пръст. Казва: „Ти не постъпваш както трябва, ти не постъпваш правилно.“ После дойде ти някоя радост, безименният пръст носи всичките радости. Ако този пръст се отреже, безименният, третият, човек ще го нападне много голяма меланхолия. И когато теченията не вървят правилно в третия пръст, в тия индивиди надеждата е слабо развита. И тия хора въобще спадат към меланхоличните типове, безнадеждните.

Ако показалецът има 9 сантиметра, тогава безименният трябва да има 10 сантиметра, а средният трябва да има 11,5. Някой път безименният пръст е 9, а някой път той е по-дълъг от Сатурн. Такъв човек с 9 чифта биволи не можеш да го изместиш. Той, каквото си е намислил, ще го направи. Като някое божество е и горко ти, ако имаш такъв човек за съдружник. И горко ти, ако ти се попадне да имаш такъв човек учител. Трябва да си вземеш шапката и да бягаш, с него не можеш да се справиш.

Та казвам, тия дългите пръсти показват анормални състояния. Това показва, че на този човек при дадени условия са дадени повече енергии, отколкото той може да използва. Ако такъв човек с този пръст е надарен с тази сила на личните чувства, а той няма морално съзнание, което да регулира, няма морална подкладка да впрегне тази енергия, той ще стане неврастеник. Той навсякъде ще вижда все обиди. Че някой не го поздравил, ако е той учител в училището, навсякъде ще рови учениците си, ще каже: „Ти защо не си сне шапката, защо не ме поздрави?“ Нали сте забелязали някой път учителите – ходят из коридора и казват на учениците си: „Ти защо не си снемаш шапката?“ А на когото този пръст не е толкова дълъг, той това не прави, той е демократ човек, т.е. пак му липсва нещо.

Та казвам, трябва ни една нормална ръка, която да е създадена от съзнанието на възвишения Божествен живот. И тепърва трябва да работите върху ръката си, и то много трябва да се работи. Ръката още не е завършена. Даже и най-хубавите ръце, които може да намерите, и там ще намерите известни дефекти. Вземете психологическата страна на философската ръка. Ако всички пръсти са заострени, такива хора лесно се охлузват, те са много гъвкави, те така говорят, че ти не ги познаваш кога говорят истината и кога лъжат. Те се изхлузват лесно, не че искат това, но без да искат и те сами не знаят кога говорят истината и кога лъжат.

Та казвам, хубаво е да започнете първо с възпитанието на вашата ръка. За пример да знаете как да държите ръката си. Например, когато някой в говорител излезе на сцената той не знае как и де да си тури ръцете. Тъй ги тури – не може, иначе ги тури – не може. Въобще, когато човек е възбуден, той не знае как да си държи ръцете. Та именно в едно такова състояние ти трябва да знаеш как да си държиш ръцете. Например вие как си държите ръцете? Например този брат си държи малкия пръст, хванал го е. Защо? Пази го, защото, ако не си държи така пръста, с това той иска да каже: „Да не излъжа нещо.“ И несъзнателно той задържа тази енергия, тил ѝ дава. И ако не го пази, той ще окаже известно влияние върху неговите чувства. Има един начин, по който човек може да си държи ръцете. И тази сестра, както си е турила ръцете, какво иска да каже с това тя? Тя ги е мушнала в ръкавите си. Защо? Всички тук трябва да имате особени пози на ръцете си. Другояче пък може да станете изкуствени. Хубаво. Да допуснем, че един професор преподава по математика – лявата ръка във вид на юмрук държи отзад. Какво иска да каже той с това? С другата ръка той пише на дъската. Казва: „Аз ви уча, но който от вас не отговаря, има юмрук.“ Той държи ръката си отзад. Това е, за да се пази. Тази енергия му е потребна да стават теченията правилно и

после да не се демагнетизира. А като свърши лекцията си, той отваря ръката. Не трябва всякога да държиш ръцете си затворени или пък всякога отворени. Ти трябва да знаеш кога да си отваряш ръцете и кога да ги затваряш. Ако ти пуснеш ръцете си свободно към земята, ти може да имаш едно правилно отношение. Това е следното. Ако ти така си държиш ръцете, спуснати надолу, никога няма да се оскърбиш. Това е едно успокоително състояние. Ако ти искаш да дойдеш до едно естествено положение на духа или до едно успокоително състояние на тялото, ще спуснеш ръцете надолу спокойно, големият и малкият пръст трябва да са отворени. Това значи – ти се намираш в едно активно състояние, значи със земята си във война. Пък ако отвориш ръцете си и ги държиш към небето, това е едно глупаво положение. Тия отворени пръсти нагоре показват, че ти се намираш в борба. А по-добре е да воюваш със земята, отколкото с небето. Защото такова едно вдигане на ръцете с отворени пръсти нагоре това е оплакване към Бога. Ти казваш: „Господи, целият свят е против мене, избави ме." Не така. Човек, който иска да се моли и да разсъждава, той не може да си държи ръцете по този начин.

Във вътрешната школа, каквото и да се каже, ще внимавате върху движенията на ръцете си. Българинът има една слаба черта – всички методи, които могат да ви се дадат, накрая се превръщат в едно такова подгелясване. Българинът все казва: „Без това може, без онова може, без много неща може." Но има нещо, без което не може. Без глава не може и без опашка не може. Че кое е опашката на човека? Стомахът е опашката. Главата е началото, а стомахът – краят на нещата. Следователно, каквото умът мисли, всичко това ще се реализира в стомаха. После, след като се превръща в стомаха, се изпраща в мозъка да се проверят нещата. А дробовете, това е онова междулиние, което трансформира човешката енергия. Много трансформатори има, за да се превърне човешката енергия. Тогава

тези дробове може да ги видите в ръката. Тези от вас, които изучават астрологията на ръката, те знаят това. Кажете ми къде се намира главата в ръката. (*В средата на ръката.*) Де се намират белите дробове? (*Във венерината област.*) Стомахът? (*Между Марс и Луната.*) Сега, разбира се, когато тази теория е права, и на съответстващото място се забелязва известен белег. Ако стомахът в ръката е силно развит, тогава и тази област на тялото ще бъде добре развита. После, ако главата е добре развита, и тази област, която съответства на главата, и тя е добре развита. Има едно съответствие на линиите в разните места. Например между дължината на ръката и дължината на главата има едно съответствие, между широчината на ръката и широчината на мозъка има съответствие. После дължината на ръката без пръстите отговаря на дължината на задната част на мозъка. А дължината на ръката с пръстите заедно отговаря на дължината на лицето.

Следователно има едно съответствие между лицето и ръката. Някой път ръката е толкова дълга, колкото лицето, а някой път това съответствие липсва. Колкото човек е по-активен, по-производителен външно, толкова неговото лице се продължава. А когато лицето стане по-дълго от дължината на мозъка, това показва, че той харчи повече енергия. Следователно такива хора са склонни към неврастения, изтощаване на нервната система.

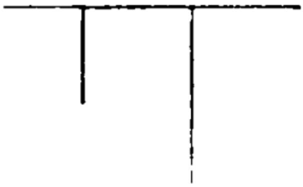

Фиг. 1

Та ще знаете, между ръката и лицето има пак съответствие. После между ръката, лицето, цялото тяло има известно съответствие. Между тялото и лицето, ако вземем, лицето представлява една десета част от цялото тяло. Правилното лице представлява една десета част от цялото тяло. Сега тия числа са динамически, те не са произволни, а динамически, органически. Те са числа, с които природата се отличава. Някой път ръката може да има дълги пръсти по наследство. Пък може индивидът да е правил усилие за това. Някой път лицето е по-голямо, то е правило усилие. Ние говорим за една ръка и една глава, която е добре организирана. Някой път човек, има доста голяма глава, но той не е правил доста големи усилия за това, и тогава мозъчното вещество не е така добре организирано. Тази ръка, която не е добре организирана, и устройството на порите не е добре развито. Правете малки наблюдения на порите, да видите как са образувани върху вашата кожа и да видите какви фигури образуват. Някой път порите са четириъгълни, петоъгълни, шестоъгълни и т.н.

Сега главното е човешката ръка. И казвам, ако вие не може да разберете значението на вашата ръка – най-великото на физическото поле, това е неговата ръка и нейното устройство. Следователно, ако вие искате да разберете себе си като едно разумно същество, непременно трябва да държите ръката си в изправно положение. И човек всякога трябва да освобождава ръката си от всички неестествени движения и конвулсии. Защото всяко едно неестествено положение на човека се предава на лявата или на дясната ръка. Та вие трябва да освободите ръката си от всичките дефекти. И тази ръка да се движи съзнателно. Някои седят и постоянно си движат ръката. Но това

става в несъзнателното положение на човека. А тази ръка трябва да е напълно под ръководството на човек. И щом веднъж ръката се подчини на съзнанието, вие вече имате разумно отношение с природата и вие може да се разговаряте с нея. Тогава вие може да се

разговаряте с всички отделни същества, но ако вашите пръсти не са оформени добре, вие не може да имате правилни отношения с природата. Ти чувстваш, че някой приятел мисли за тебе, но какво иска да ти каже, не знаеш. И откъде иде тази мисъл, и това не знаеш. Обаче ако твоите пръсти са добре оформени и съответстващите органи са добре оформени, ти точно ще възприемеш теченията на мисълта. С това може да направите опит. И в най-новите времена са правени такива опити, подадени са телеграми умствено, като е записана мисълта в запечатан плик. Мисълта, която се изпраща, се изпраща и по плик. И същата мисъл се е схващала точ в точ. Онзи, който приема мисълта, е в Англия, а който предава мисълта, е от Ню Йорк, от Америка. Отварят пликовете и намират в двата плика едно и също написано. Сега и ние се стремим към онова положение, правилно да схващаме мисълта, която се предава в пространството. Тогава хората ще се разбират по-добре. А сега има кръстосване, постоянни неразбирания. Това неразбиране произтича от анормално развити удове. И псалмопевецът казва – удовете били написани в Божията книга. И всичките тия удове, или ако вземем човека, той е направен по-хубаво, отколкото едно радио. И днес един брат разправя, че радиото има глава, има и сърце, а аз намерих, че то има и стомах. Три свещи има там, по които се схващат вълните от пространството.

Та казвам, разумността на човека се познава от неговия палец. Развитието на неговото знание и способности се познава, ако вземем разстоянието от показалеца до средния пръст от този ъгъл. По това се познава и развитието на челото, на всичките възможности на челото. Сега онези, които не са запознати, те взимат само даденото за наука. Казват – човек, веднъж създаден от Господа, той мяза на него. Човек мяза на Бога, но в какво отношение? Когато човек полъгва, мяза ли той на Бога? Когато човек го е страх, мяза ли на Бога? Ще знаете, в

Бога няма никакъв страх. После, когато не проявяваш никаква разумност, мязаш ли на Бога? Ами когато проявяваш подозрение към Бога, мязаш ли на Бога? В Бога всички неща са ясно и точно определени. Тогава в какво ние мязаме на Бога? Нека вземем този въпрос: човек е направен по образ и подобие. Че тогава, ако човек е по образ и подобие, кажете ми, кое е подобието? Образът е лицето на човека, а подобието е неговата ръка. Значи ръката показва изявяването на Божията разумност. Това, което Бог е създал, и само ръката може да покаже какво може да излезе от човека. А „по образ“ лицето показва ония наследени черти, капитала, богатството, което човек може. да вложи в това предприятие. А ръката показва печалбите, приходите, които е придобил. Ако искаш да знаеш един човек какъв ум има, гледай му ръката. А ако искаш да знаеш какъв капитал е вложен, гледай му лицето. А когато искаш да знаеш какъв е неговият произход, гледай му главата.

Сега ние иде оставим това. Аз взимам само ръката, понеже всички вие мислите, че знаете много. Някои от вас мислят, че много знаят. Как ще покажете на пръста по какво се отличава един добродетелен човек? Той се отличава по размера на ставите си. Понеже има известни пропорции между първата и втората и третата става на пръста. Между ставите на пръстите има математически отношения. Например между първата и втората, между втората и третата, ако тия стави са правилни, това показва, че човек е добродетелен и благороден. Пък когато има известни математически отношения между ставите на средния пръст, това показва, че този човек е съвестен. Когато съотношенията на ставите в третия пръст са правилни, това е вече един ключ. И през целия живот човешката ръка все расте. Ръката расте надлъж. Като мине човек 30 години, пак има един растеж, само че микроскопически, но и тогава ръката се изменя.

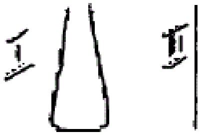

Фиг. 2

Какво показва един коничен пръст – I (Фиг. 2)? Това показва, че у този човек първото нещо в света е яденето. Стомахчето му е най-важното. Това се познава по най-долната става на пръстите. Дъното на пръстите показват, че този човек от запек не страда, после и от слаб стомах не страда и цяло агне да му дадеш, той ще го изяде. Но ако имате един човек с такива пръсти – II, той постоянно ще търси пилюлчета. Обаче тия хора, които са с такива дълги тънки пръсти, те постоянно искат ѳинансиално как да помогнат на стомаха си. Понеже, ако ѳалира това предприятие на стомаха, положението става опасно и често господарят се заема да ѳинансира стомаха. Е, как се ѳинансира? Трябва да се развие вярата? Астрологически къде е поставена вярата? (*В Юпитеровия пръст.*) Линията на сърцето трябва да се повиши над възвишението на Юпитеровия пръст. После трябва да се развие правилно. Третият пръст трябва да бъде по-дълъг, отколкото първия пръст, понеже той ще привлече слънчевите енергии, а слънчевите енергии упражняват влияние върху стомаха. А той трябва да се развие. Слабите хора органически трябва да развият органически третия, безименния си пръст. По този начин те може да спасят живота си. Ако не може да го спасят, по никой друг начин не може да излекуват стомаха си. Сега аз говоря за отношенията между пръстите. Ако вие не разбирате математическите отношения на пръстите... Ако турим, да кажем, за първия пръст числото 9 като норма, 10 е друга норма. Това е според възрастта. Първият пръст може

да има и по-голямо число – 12,5, а има и 10,5 и 10,6. Някой път малкият пръст е равен на 9. Който има малкия си пръст 9, той е много практичен човек. Той има инициатива и никога не оставя мулето му да го търкаля по земята. Ако той е борец, никога няма да остави да го тръшнат на земята. Той на колене може да се мърда, но на гърба си никога не пада. Когато органически този пръст е развит в него, тази сила се забелязва и този морал. Зависи какво е отношението на първия пръст и отношението на палеца, после отношението на втория пръст и палеца, на третия пръст и палеца и четвъртия пръст и палеца. Всички те са съединени с гръбначната енергия и следователно съществуват ред математически заключения, за да можеш да извадиш едно правилно заключение за човека. Най-първо трябва да се забележи: ако тези белези, които съществуват по ръката, съществуват и на лицето, и на главата, изключение няма. Но ако съществуват на ръката, на лицето и на главата не съществуват, тогава, ако имате три числа, само една трета от това, което предсказваш, ще бъде вярно.

Сега задача на класа е не да изучавате ръката, но да правите наблюдения на ръката, понеже тя е една обширна наука. Има много писатели, които са писали върху този въпрос, обширни томове са издадени, но на вас ви казвам, хубаво е да спирате често погледа си върху ръката и от тези наблюдения може да научите много работи. После, ако гледате ръката отгоре и ако я гледате от долната страна, вие ще имате две различни впечатления, защото не е все едно да гледаш ръката отгоре и да гледаш отдолу. Когато искаш да придобиеш нещо мъжествено в характера си, гледай ръката си от горната страна, а ако искаш да придобиеш нещо нежно, благородно, гледай ръката си от вътрешната страна. Това е лицето на ръката. Не гледай тогава гърба на ръката. Също, когато искаш да придобиеш мъжественост, не гледай лицето на ръката, а гледай гърба на твоята ръка. Туй е другото лице, косматото лице на ръката. Ръката има две

лица. Едното е космато, а другото е гладко. Долната част на ръката или вътрешната страна на ръката представлява жената, която отдавна се е освободила от космите си, а горната част е мъжът, който едва сега се освобождава от рунтавата си коса. Когато един ден човек се освободи от космите на неговата ръка, и тя ще бъде гладка както и у жената. Това показва, че жената е живяла по-дълго време на земята, отколкото мъжа, и тя има по-голяма опитност и повече страдания, отколкото мъжът има. Може да кажете: „Откъде-накъде ще докажеш, че това представлява жената, че това не е наука." Това са само залъгалки. Но и в науката ти може да правиш сравнения. Сравнявай пръстите си, и ще намериш едно подобие в характера си. Ако изучавате разните характери, ще видите, че първият пръст, вторият, третият, четвъртият точно отговарят на специфичните характери, които хората имат.

Та казвам, хората на новата раса, те ще създадат един нов тип на ръката. За пример каква трябва да бъде кожата на ръката? Когато пипнеш една ръка, от кожата ѝ трябва да излиза нещо приятно, кожата да не бъде много мека и да не бъде много твърда. После да не е много суха и да не е много влажна, после да не е много гореща и да не е много студена. Каква да бъде? Умерена. Обаче в какво стои умереността? Трябва да има скрита една мека топлина, която не е в самата ръка, но която изтича от човека. Като хванете една ръка, да усетите, че излиза една топлина. Тогава именно ръката не е много студена и не е много топла, но от нея излиза една много приятна топлина. Такава ръка се нарича магнетична. В такива ръце има една мекота. Ако вие погледнете една ръка като един ясновидец, ще забележите, че вътре има една друга светла ръка, която се вижда около нея, виждат се и светлите пръсти, които постоянно се движат. Те ту се извиват, ту се смаляват постоянно, като някоя физхармоника мязат тия духовни пръсти. От тия движения, които обграждат

физическите пръсти, се образува една нова ръка. И този пръст, който е свързан, той се нарича двойник. И докато този двойник функционира нормално, и човек е в нормално отношение. Когато този двойник изгуби това отношение, и този пръст е ненормален. Може и двойникът на пръста да излезе, тогава пръстът се осакаща. Цялото тяло има специфичен двойник. И много пъти недъзите от парализа на ръката пак зависят от излизането на този двойник. А това става по причина, че енергиите от природата не идат нормално през ръцете. Защото животните възприемат енергиите чрез краката си. А ние, като ходим с краката си по земята, възприемаме енергиите. Животните приемат чрез четирите си крака, а човек приема чрез двата си крака. Каква е разликата тогава? Животните приемат четири пъти повече енергия, отколкото човека, от земята. Животните, понеже с четири крака стъпват на земята, те възприемат и повече енергия от нея. Човек приема само с двата си крака енергия от земята. Но пък затова животните през пространството не могат да възприемат енергия. Понякога само с малката си муцуна, като я подигнат нагоре, и то само през малкия си нос, възприемат малко интелектуална енергия през пространството. Вследствие на това те не могат да възприемат много енергия от пространството. Едно същество трябва да се изправи на двата си крака, за да може да възприеме през пространството от разумния свят тази енергия, която създава човешката глава, човешката интелигентност.

И казвам, благословение е за човека, че неговите ръце са се освободили от влиянието на земята. И за в бъдеще човешките ръце ще заемат друго положение. Де ще бъдат поставени за бъдеще ръцете на човека? Когато птицата хвърка, де са краката ѝ? („*Отзад.*“) В какво положение? („*Хоризонтално.*“) Най-първо краката ѝ са успоредно надолу, но като хвръкне, те са пак успоредни, но хоризонтално със земята. Какво положение заемат крилата? („*Разперени настрана.*“)

Накъде ще бъдат тогава ръцете? Сега седи някой, който не знае какво да прави, казва така: ръцете спуща надолу. Значи той не знае какво да прави. Но щом дойде мисълта у него, той разтваря ръцете си хоризонтално настрани.

Да кажем, че ти имаш два противника и ги хващаш и подигнеш и двамата нагоре. Това е метод на природата. И когато дойдеш до едно вътрешно обезсърчение, но ти пак казваш: „Няма какво да правя.“ Ръцете спуснати надолу. Щом дойде мисълта, пак отваряш ръцете настрани. Хвани онези предмети, които те плашат, и тогава концентрирай мисълта си и кажи: „Аз съм по-силен от вас. Аз съм човек, който мисли, а вие сте животни, които ходите на четири крака.“ След това спусни ръцете си с удар по дрехите. Може първия път да не успееш, направи втори път това движение, трети, четвърти път, а някои могат да го направят десет пъти и кажи: „Ще бъде.“ Някой казва: „Я бъде, я не бъде.“ Направи го, ще бъде, нищо повече.

Та казвам, това са само практически методи за самовъзпитание. Най-първото нещо – човек трябва да тонира, да възпитава своята ръка. И той, като погледне ръката си, трябва да благодари на провидението, на Бога, че му е дал ръка. И всеки човек, като погледне ръката си, трябва да благодари на душата си, че Бог му е дал ръка, с която може да хваща и да работи. И когато някой път си недоволен от живота, пак благодари на Бога, че имаш ръка, с която можеш да работиш. Ама гладен си. Как ще бъдеш гладен, щом имаш ръка? При ръка, ти гладен няма да умреш. Щом ръцете ти са здрави, и главата ти е здрава, ти си здрав. Понеже те са резултат на мозъка, на едно вътрешно усилие, проектирано към човек. Когато човек спи, ще забележите, че всички удове в него са така спокойни, но щом мозъкът в него стане деятелен, веднага ръцете се размърдват, краката се размърдват. Активността на мозъка може да се познае чрез

движението на ръцете и краката. Най-важната роля играят ръцете. И затова те са необходими при самовъзпитанието.

Възпитавайте ръцете си. Оттам трябва да започнете и според мене бъдещето възпитание. Майките за в бъдеще трябва да започнат възпитанието от ръцете си. Някой път и учители има, които гледат ноктите на учениците да са чисти и ако има нещо черничко, те изваждат калта под ноктите. И това е хубаво. Че пръстите наистина трябва да бъдат чисти, но и ноктите трябва да бъдат чисти. После ноктите не трябва да бъдат напъстрени с бели петна, нито и с черни петна. Ти като погледнеш нокътя, по него всякога може да се определи една диагноза за човека. Нокътят всякога трябва да бъде чист. Този нокът показва здравословното състояние на чувствата у човека. Бялото по ноктите показва анормална деятелност на нервната система. Затова нервната система е атакувана. Беличките петна са ненужни и те трябва да се махнат. Те са като слънчевите петна и могат да се махнат. Но тогава се излъчва по-голяма енергия от човека, а тази енергия изтощава човека и човек се намира в едно възбудено състояние. Ако човек съсредоточи ума си, той може да ги премахне. В 2-9 месеца отгоре тези петна може да се премахнат.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на Младежкия окултен клас 23 март 1930 г., неделя, 7 часа, София – Изгрев.

ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ОРГАНИЧЕСКАТА И НЕОРГАНИЧЕСКАТА МАТЕРИЯ. МАТЕРИЯ ЗА УПОТРЕБЛЕНИЕ

„Добрата молитва“

Какво разбираше под думите „убеден“ и „убеждение“?

Друг един въпрос: всеки, който яде, герой ли е? Всяка пукната стомна, която тече, река ли е? Според вас от какво произтичат противоречията в живота? Казвате, някои неща са кармически. Какво подразбирате вие под „карма“? Ще кажете – причини и последствия. Но какво нещо е причината?

Да кажем имате думите „добро“ и „зло“. Какво означават тези думи? От философско гледище какво се подразбира под „добро“ и „зло“? Понятия ли са? Те са понятия, но под тях се разбират известни сили. Тогава един вярва в доброто, друг вярва в злото. Какви ще бъдат резултатите? Ако означим злото с числото 5, а доброто означим с числото 7, онзи, който вярва в злото, придобива нещо. В какво направление придобива? Да допуснем, имаш да даваш някому хиляда лева, той каже: „С добро тази работа не става.“ И те даде под съд. Ти трябва да платиш хилядата лева с всичките разноски. Колко разноски турга на хиляда лева? Някой финансист да има? (*Пет на сто за адвокатски такси.*) Тези работи трябва да ги знаете, защото всеки ден плащаше глоба. Всеки ден все има такива заведени дела, за всяко едно неразположение на човека все има някое заведено дело, за всяка тревога. Казваш: „Мъчно ми е, криво ми е.“ Но тази мъчнотия си има своята причина. В този случай числото 5 печели. С колко бихте го означили? 5 – 1005. Тогава казвам, 1005 за онзи, който вярва в злото. А другият има пак хиляда, трябва ти да платиш. Казваш: „Не искам да

взема парите.“ Това е хиляда и седем – 1007. Защо наричате единия лош човек? Защото взема. А другия – добър? Защо? Защото дава. Следователно какви са процесите? Всяко нещо, което предава на нашия живот, е добро. А всяко нещо, което отнема от нашия живот, е зло. Това не е в постъпката, това, което отнема от живота, е зло, и обратното, което предава на живота, е добро.

Сега във вас трябва да съществуват и двете. В природата злото не произтича от постъпките на хората. В природата съществува една материя, която е за употребление. И всичките вещи са направени от нея. Тази материя е без съзнание, без интелигентност, не е интелигентна и я наричат неорганическа, или мъртва материя. Тя е за употребление и който уповава на нея, тя носи смърт, всякога носи злото. Няма друго употребление. А другото в света е това, което носи живота, което носи мисълта, това не е за употребление. Когато искаш да употребиш един човек, ти не можеш да го употребиш. Нали казват, използвай живота. Ти живота не можеш да използваш, защото Бог е животът. Ти можеш да станеш само проводник на живота. И ако речеш да употребиш живота си, ти не можеш да го употребиш, не можеш да го отделиш, той е неделим. У вас понятията за живота са частични. За пример в ръката има ли толкова живот, колкото в съзнанието. Това, което ние наричаме плът, зло, разбираме онова естество вътре в човека, тази материя, която е за употребление. Ако ти тази материя не я употребиш, тя ще създаде злото. Сега да бъда по-ясен – пробуждане на енергиите.

Представете си, че вие си сготвите ядене. Може това ядене да е от разни мазнини, от разни зеленчуци, сготвите едно кило, но изядете половината, а другата половина остане. У вас се зароди желание да дадете другата половина на някой беден човек и той да си похапне. Но тъй се случва, че вие отлагате, и след 4-5 дена, виждате, яденето се развали, вие взимате и хвърляте яденето. Какво сте спечелили? Нищо

не сте спечелили. Ако бихте дали това ядене някъде, вие щяхте да спечелите, понеже в съзнанието на този, комуто давате яденето, се зарежда известна благодарност. Ти, като се събереш с едно разумно същество, печелиш, а като се събереш с едно глупаво същество, ти губиш. Винаги трябва да става правилна обмяна. Всякога мъртвата материя отнема. Направете опит. Ако спите няколко нощи върху един камък, колкото и да сте силен, вие ще почувствате какво нещо е мъртвата материя. И ако десетина дни седите върху камъни, вие ще видите, че камъните са изтеглили нещо от вашето тяло, от живота ви. И има някои хора, у които тази мъртвата материя почти е взела надмощието. И затова стават постоянни процеси на разлагане.

Сега ние говорим за съзнанието. Има хора, които, като ги погледнете, те са почти на изчезване, на умиране – те изгубват съзнанието си. Това не е смърт. Човек може да мине от ангелския свят в друг някой, това е пробуждане на съзнанието. Някои от вас мислят, че ако имате всичките удобства, улеснения на земята, ще имате и по-голям живот. Лъжете се. Защото животът не седи нито в парите, които имате, нито в храната. Аз мога да изям сто грама на ден, а вие можете да ядете най-пищната храна, но аз мога да извадя повече материал от стоте грама, отколкото вие от всичките тези агнета. Животът не седи във външното, а в мисълта. Умът е проводник на живота. Ако ти мислиш, през твоя ум може да мине животът. Защото не е до натрупването, не е как се натрупва човек, но как се организира. Здравият човек се отличава от болния по организирането. Здравият човек в пълния смисъл е добре организиран. Той се отличава с организиране на неговата мисъл, а не какво е неговото тяло. Ако неговата мисъл не е организирана, не може да бъде организирано и неговото тяло. Да допуснем, че някой има талант, може да е музикант. Добре. Но ако вие идете в Индия, там има известни тръстики, има известни разумни музикални сили, които ходят и правят известни

дупки в тази тръстика и тъй са направени, че като духне някой вятър, вие слушате хубава музика, като че цялата гора свири. Едно хубаво съчетание на тоновете има вътре. Сега, когато свири някоя песен, казвам: „Какво свириш?“ Казва: „Свиря някоя ария.“ „Че каква ария?“

Сега как ще изразите доброто музикално, как ще изразите едно добро настроение или музикално, как ще изразите едно весело настроение? После, когато дойде гневът, нали ще форсираш лъка си. Или ако е на пианото, вие ще ударите по-силно на клавишите. А как ще изразиш мекия, тихия тон? Пиано или пианисимо. Тогава как ще изразите в свиренето тази идея, която означава доброто?

Сега да ви представя това положение. Представете си, че двама длъжници музикално ще се разговарят. Единият намислил да плати, каквото има, да дава. Как ще представите, че единият има желанието да плати на своя кредитор, или пък че другият има желание да прости на своя длъжник? Как ще го изразите музикално това? Онзи, който не прощава, най-първо, не пее. Почне ли той да пее, самото пеене е едно разрешение на въпроса, че той е готов да прости. Щом той пее, значи той е решил да прости. А щом не пее и мълчи, трябва да знаеш вече, че има паузи. Когато човек не пее, това са музикалните паузи. Щом видиш, че някой е престанал да пее, ти ще разбереш това, те са дългите паузи и ти ще му платиш. Щом той почне да пее, ти ще

знаеш, че за доброто най-малко 50 или 70 на сто той ще прости. Не само това, но в света на музиката има едно чувство. И за всяка една мисъл си има един специфичен тон и щом ти изкараш този тон, това подразбира същата идея. После в разумния свят ти като пееш, ти и говориш. А сега на земята ти пееш, и тоновете нямат смисъл. Сега ги тълкуваме ние.

Та казвам, важна е тази материя за употребление. И именно всичкото усилие на самовъзпитанието седи в това, човек всякога трябва да храни хубави чувства и трябва да има силни мисли, за да

стане проводник на живота. Ти щом се съмняваш в законите на природата, не в обикновената природа – ако вие разбирате под обикновената природа тази, която иска да влага, това не е. Под природния свят разбираме света за употребление на неорганическата, мъртвата материя, която трябва да организираме. Под думата „природа“ в света ние разбираме това разумното в света, чрез което животът иде. Първото ти ще подчиняваш, а на второто ти сам ще се подчиниш. Тоест ще се подчиняваш на тази материя, с която животът разполага. Под подчинение разбирам изпълнение на законите. В тази природа всички са еднакви. Ти не можеш да имаш едно понятие за доброто, а друг – друго. Там всякога се разбира: добро е това, което дава ход на живота. Добро е това, което дава светлина, топлина, а злото е това, което отнема топлината и светлината. Животът без топлина не може да се прояви. Самият живот произвежда топлина. Топлина и светлина, това са думи синоними. Светлината е символ, тя принадлежи към нашия свят. Но в по-висшите светове, след като се преведе тя, има вече по-висше понятие.

Та казвам, много от вас имате обичай да казвате – той е духовен човек. Духовният човек трябва да има много правилни разбирания за разумното вътре в живота. Да кажем за понятията – има ли Бог, или няма Бог? После: „Ама той е остарял животът.“ Щом е остарял, тогава това е една човешка идея. Тогава аз ще ви дам едно определение. Животът е от Бога, трудът е от хората, а мъчението е от дявола. Щом работиш, Бог е с тебе. Щом се трудиш, човек е с тебе. А щом се мъчиш, дяволите са с тебе. Ние подразбираме така: винаги, дето има смърт, има мъчение, мъчението винаги произвежда смърт. Тоест при смъртта винаги има мъчение. Докато има страдание, ти имаш шанс да се издигнеш, да излезеш. Когато мъчеха мъчениците, вие знаете какво стана с тях. Онези, които ги мъчеха, искаха да вземат техния живот. Като ги мъчеха, им оставиха само непотребното, оставиха само

материята на злото, а тях ги взеха в другия свят. Когато праведният умре, той оставя непотребното на земята, а с живота си той отива в другия свят да живее. Мнозина от вас казват: „Кой знае?“ Ако вие турите ребром въпроса, има ли друг свят, или не, вие ще си подигнете раменете. Питам тогава, на какво базирате тогава вашата вяра? На кого вие оставяте? Е, на Бога. То е една идея. Пък какво са и хората? Всички хора все се топят, постоянно се топят. Иван, Драган, все се стопил някой. Докато съществуват хората, тъй е. Но като се стопят, къде ще идат? Всяко нещо ще иде в своя свят. Неорганическата материя ще иде при неорганическата материя, органическата – при органическата. Животът ще иде при живота.

Ако ти си един пътник, който минаваш някъде, и те види съществото на доброто, то изведнъж ще те посрещне и ще те заведе някъде, ще ти даде вода, и ще счита за привилегия, да те заведе на обяд. А онова същество на злото, след като те види, че идеш от пътя, то ще има една мисъл да те обере някога – и без да ти каже, понеже това същество на злото иска да ти вземе живота. Един вълк, като види овцата, ще я изяде. Има овци, които могат да се изядат, има овци, които не могат да се изядат. В Библията ще срещнете онзи стих, който казва – кръвта няма да ядете, само месото – онази материя. А кръвта се оставя да изтече навънка, понеже животът е в кръвта, този живот, който за бъдеще може да се развие.

Та казвам, ако във вас няма желание да правите добро, вие сте осъдени на смърт. Щом се яви в тебе една мисъл да направиш добро съзнателно, защото с всяко положение на добро ти даваш от себе си нещо, а в разумния свят, щом даваш, дават ти, а щом ти спираш да дадеш, спират и за тебе.

Следователно онзи, който не прави добро, той се лишава от живота и върху него иде смъртта. А при смъртта ти се лишаваш от нещо. С това се обяснява. Вземете, която и да е постъпка. Представете

си един човек, който е бил краен егоист, и от невидимия свят искат да го изправят. Той най-първо е бил жесток към живота, бил е някой търговец. След като умре, го турнат в един вол, който ще заколят. После пак го турнат в друг вол, пак го колят, и той седи при положението да го колят. През целия ден седи волът на касапницата, и все го режат. И представете си стотина пъти тебе да те режат и да усещаш всичките тези страдания. Какво ще усетиш? Това е такъв един вой, че можем да кажем, какъвто може да се даде в „безопасността“, защото там ще загубиш съзнанието си. Значи в живота можеш да страдаш. И най-после дойдеш до съзнанието. Но разумният живот се оттегля от тялото, и тогава престават всичките страдания.

Човек има две естества. И всеки един от вас трябва да бъде господар на своето егоистично естество. Някой казва: „Природата, това е празна работа. Аз иде туря щастие.“ Това е само една идея. Тогава оставаш само с ония най-обикновени положения, казваш: „Да си похапна.“ Че яденето има смисъл само като си добър. Щом не си добър, яденето е като болния човек, когото хранят. За да имаш приятност при яденето, ти трябва да бъдеш здрав. Ако твоят стомах е развален, ти ядеш и повръщаш, и усещаш болки в стомаха. Питам, струва ли си това ядене? Не само да бъде една идея това, така не можете да влезете в този разумния свят. Вие всякога можете да влезете във връзка с едно разумно същество, когато споделиш неговите възгледи. И с всяко друго същество можеш да влезеш във връзка и приятелство. Не се изисква нищо друго освен споделяне. Ще вземете един приятел, който може да сподели вашите възгледи. И ти, за да бъдеш приятел някому, непременно трябва да споделиш неговите възгледи. И ти трябва да имаш свои възгледи, идеи. Защото човек все има свои ценности. Казвам, душата на човека, това, което ние знаем, това е неговата ценна мисъл, която всеки иска да сподели с

друг. Тя съставлява неговата същина почти при сегашния живот. Тогава от това гледище ние считаме – любовта е извор на живота. Ти не можеш да получиш живот, докато не дадеш ход на любовта. Любовта е съществeното на живота. Вие сега отделяте любовта от живота. Живот без любов не може да се прояви. Животът е проявление на любовта.

След като се прояви любовта, идва животът. Та някой път казвате: „Не си струва човек да има любов." Вие не смесвайте вашите чувства. Някои такива чувствания, които имате, както някой пияница, това не е никаква любов. В любовта всякога влиза едно чувство на жертва вътре. И онзи, който обича, който люби, той е богат човек. Та казвам, когато изучавате природата, трябва да изучите любовта в нейните истински прояви. Човек, който има любов, той може да бъде умен. Ако не е разумен, не е интелигентен, това не е никаква любов. Любовта всякога повишава темпа на разумността. Щом дойде любовта, веднага човек става даровит. Ако ти любиш и оглупяваш, ти имаш любовта на злото вътре, защото това са желанията на света. Желанията са от друга категория. Едно желание може да ти принесе полза, а може да ти принесе и вреда. Но любовта всякога носи живот. Та в това искам да ви наведа мисълта – животът не е страдание. Това са индуски разбирания, че животът е борба, животът е страдание. Това е неизяснение на въпроса. Животът е най-хубавото, най-красивото нещо в света, което човек има. А когато могат да те лишат от живота, от онова истинско разбиране, тогава иде страданието. Когато се пресече животът, спирането на живота образува страдание. Всяко едно спиране на живота образува едно страдание. Следователно ние се стремим да отворим този ход на живота, за да може той да тече правилно, да няма никакъв бент. И тогава ще се премахнат страданията.

Следователно има един свят, дето страдания няма. Казваме, че живот без радости и без страдания не може да има. Макар и да обясняваме така, има и един живот и без страдания там, дето съществува тази чистата разумност у хората. Сега другото положение. Сега, тъй както живеете на земята, вас ви се струва, че без страдания не може. Ние можем да имаме само понятие за страданията. Защото разумният човек знае какво нещо е препятствието. Щом аз зная какво нещо е препятствието, тогава мога да зная какви ще бъдат и резултатите. Разумният човек само като го хвана за пръста и го стисна, той каже „достатъчно“. Той знае от това стискане какъв ще бъде резултатът. Той знае какво нещо е да му счупиш пръста. И казва: „Стига вече.“ Защо трябва да му сплескаш пръста, че да знае той какво нещо е страдание. Това е разумният човек. Ако той има да ти плаща, ти само като го хванеш за ръката, той знае, че ако не плати, пръстът ще бъде смазан и изведнъж ще ти даде всичките пари. Няма какво да го водиш по съдилища, той веднага казва: „Заповядай.“ И щом ти вече вземеш от този каквото имаш да вземеш, ти вече не можеш да го държиш за пръста. Нали казват, окачил се, че не можеш да се освободиш от него. Сега вие, младите сестри, вие как се окачвате и младите братя, как се окачвате. Бащата казва към сина – окачил се. Той очаква от баща си. А синът, той се е облякъл, с табакерата му, с бомбето, гледа някоя сестра. Но зад това бомбе седи бащата. Онзи, който още пуши, той не е дошъл до съвършенство. Пушенето в живота не довежда на добър край. Има и друго – психологическо пушене. Дайте ми един пример на психологическо пушене. К., ти кажи. (*„Обикновеното влюбване е такова едно пушене.“*)

Какво е правилото в школата? Има едно правило, което трябва да пазите, когато казвате истината. Докато не си дошъл до истината, има едно бълникане у тебе. Казваш и се раздвояваш. Но щом кажеш

истината, ти не се раздвояваш вече. В тебе веднага настане едно вътрешно спокойствие, едно успокояване. И можете да направите един опит. Да кажем, имате изгубена някоя вещ, да кажем, имате изгубена някоя брошка, която струва 10 хиляди лева. Трепери ви сърцето, търсите я тук-там, ходите, няма я. Но колкото повече приближавате до брошката, вие се успокоявате. Нещо във вас се успокоява. Ако вашият крак стъпи на брошката, ти се успокояваш съвършено. Този предмет ти предава нещо, казва ти – ще го намериш. Къде ще го намеря? Само си вдигни крака, то е вече близо, това, което ще ви успокои, е намерено. Предметът, който обичаме, щом се приближим до него, щом стъпим на него, той ни дава успокояване. Това показва, че този предмет е вече при нас. Та казвам, когато приказвате за някоя идея или правите нещо, този закон е верен. Да кажем пишете, пишете поезия или проза, но все остава в ума ви нещо недоизказано. Обаче, щом изкажеш това, което има в дадения случай, ти се усещаш доволен. Прочетеш това, което си написал веднъж, два пъти, мине един месец, една година, и ти си спокоен. Има едно правило за това. Има неща, като ги четеш, харесваш ги, но след една година, сам казваш: „Зелен съм още.“ Не че си зелен, но идеята не е изказана тъй както трябва. Ние сме само проводници на разумното. Ние не създаваме разумната реч. Разумната реч сама по себе си съществува в света. Тогава думите имаш смисъл: „В начало бе Словото.“ И разумното в начало бе, и чрез него всичко е станало. Следователно ние трябва да бъдем израз на това разумното.

Та сега мнозина от вас, вие страдате. Не че нямате един възглед, но понеже не се спирате на чувстванията на вашето съзнание в даден случай да знаете кое е право и да се подчинявате на онзи вътрешен стремеж на вашата душа. И каквато и да е малка мисъл на вашата душа, изпълни я, не я отлагай, не се обленявай. Колкото и да е малък

този подтик на доброто, веднага дай ход на доброто вътре в себе си. Напусни всяка друга работа, това няма да ти вземе час, то може би ще ти вземе една секунда. Дай ход на доброто в себе си, понеже то уякчава. Ако го изпълниш, ти ще се подигнеш. Ако днес ти дойдат 10 такива добри побуждения, ти като ги изпълниш, ти ще се подигнеш и ще усетиш, че си израснал малко. Може да си израснал един милиметър, не е това растене. Казвате, много малка работа е това. Как да е малка работа? Каква малка енергия е това. В астрологията има един такъв ъгъл. Тук имате 25 милиона.

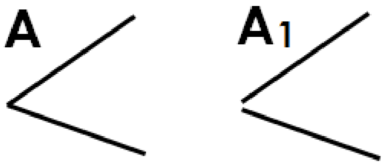

Ако този ъгъл се отвори само един милиметър в дъното на ъгъл, какво ще бъде разстоянието на крайното отверстие? Ще се увеличи много нещо. Ако в дъното на ъгъла отворим един милиметър, това в света е много нещо. Ако ти израснеш в разумния свят само една десета част от милиметъра, това е грамадно нещо, грамадна придобивка. Малките придобивки, това са грамадно нещо, грамадни сили в разумния свят. Тук ако израснеш не един милиметър, но една десета от милиметъра, в разумния свят ти имаш грамаден капитал. Малките придобивки в главата, са грамадни придобивки на физическото поле. Затова никога не пренебрегвайте най-малкото растене. Тъй щото най-малката промяна тук е една грамадна сила. Това е въпрос на твоята разумност, как ще използваш твоята енергия. При сегашните условия съществува едно деление, ние се спъваме в Божественото. Ние за Господа имаме едно понятие. Това е най-разумният човек, когото можете да знаете в света. Господ е най-разумният човек, който никога не умира. Представете си един човек, който всякога е жив и никога не умира. Представете си това и няма да

бъдете далеч от истината. Той е най-разумният човек и най-красивият, най-силният и най-добрият човек, който никога не умира, който всякога може да те разбере. Ще кажете, тази е астрологическа мисъл, отвлечена идея. Ами че онази идея, която сега имате, каква е? Я ми кажете вие, младите сестри, как разбирате Бога? Я, О., ти кажи, още преди 10 години как си мислеше за Господа? Ти, като се молеше, как си го представяше? Все трябва да имаш една форма. („*Не зная.*“)

Сега натрупването на тази органическа материя е помрачила съзнанието, да не можем да видим ясно този образ и вследствие на това този образ е останал тъй мъжделив, останали са само облаците и ние мислим, че този мъжделив образ е Господ. Господ не е в звездите, не е и в слънцето, защото съществува един свят, вънка от този видния свят. Съществува един свят, който е извънка времето и пространството. Е, какъв е той? Защото във време и пространство нещата се променят, а в другия свят, вънка от времето и пространство, нещата се осмислят. Те го наричат светът на състоянието. Извънка времето е приятно, слънцето грее на твоето състояние. Неразположен си вътре, скръбен си, тъжен си, боли те кракът. Казваш, хубаво е времето, всички хора се радват, но ти не се радваш. А може да има и друго състояние. Отвънка може да е бурно, да вали дъжд, а тебе ти е приятно, добре си разположен. Значи ти живееш друг един свят, който няма отношение към този физическия свят. Сега вие трябва да бъдете господари на шия вътрешни състояния на вашата мисъл или, аз го наричам, света на онази чистата мисъл. Като дойдеш до нея, ти веднага се справиш, ще се освободиш, не съвършено, но ще поставиш едно различие между този свят и онзи другия свят, между това, което се проявява, и онова, което не е проявено. Аз наричам онзи свят непроявения свят, или невидимия свят, вътрешния свят, а този, който се проявява, как се проявява? Когато някой го е страх, какво прави? Представете си някой път, че трябва да минете през някой голям мост.

Какво прави страхливият? Той си затваря очите, да не гледа. Когато трябва да минете от едно състояние в друго, ще си отворите очите, тогава страхът сам по себе си ще изчезне. Затварянето на очите показва степента на страха. Показва границата между органическата и неорганическата материя. Когато почва да се натрупва тази неорганическа материя върху нас, все се явява страдание. А щом почва животът да идва при нас, страхът изчезва. Следователно един ден, когато станем съвършени, да няма противоречие между първичната причина и нас. На мястото на страха ще дойде любовта. Щом страхът изчезва, любовта се явява. Или щом любовта се явява, страхът изчезва. Когато любовта си отива, страхът иде на мястото. Тъй щото страхът почва вследствие на тази първична причина. Значи има една вътрешна дисхармония в нашия живот. Та големият страх показва отклонението.

Какво е страхът? Това е отклонение от правия път. И по страха ще знаеш колко си се отклонил? Колкото повече те е страх, толкова повече си се отклонил. Вземете тези най-големите престъпници, почти гащите им треперят. Те ще се постараят да не ги е страх, но страх ги е. Казват – мечката не я е страх. Минава една мечка покрай едно село, излиза насреща ѝ едно куче, скача на гърба ѝ и я залаяло, но тя като се уплашила, че пада на гърба си, и кучето така се уплашило, че хукнало да бяга и тя заревала. И мечката я е страх, и кучето го е страх. Нищо повече.

Та казвам, нашият свят е свързан само със страх. Като срещнеш когото и да е, четеш в лицето му един вътрешен страх. Няма някой човек, който да не го е страх. Онзи апаш, който отива да обира, и той го е страх. Онзи стражар, и той го е страх. Ученикът отива в училището, и той го е страх. Професорът, той преподава, и той го е страх, и той трепери, и той може да направи някоя погрешка. Всичките хора все имат един малък страх. Има хора, които са лишени

от страх. Те не са лишени, но те са разумни. Щом доброто вземе надмощие у човека, страхът си заминава. И на мястото на страха иде законът на любовта. А щом дойде любовта, иде животът. А щом дойде животът, тогава и човешката интелигентност, благородство, способност, всичко върви.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на Младежкия окултен клас 28 март 1930 г., петък 6-7.20 часа, София – Изгрев.

ОГЪНАТА ПЛОЩ

„Отче наш[4]*“*

Носите ли си бучката захар? (*Не всички си носят бучката.*) Сега допуснете, че някой човек е направен от захар, от сладко вещество е направен. И допуснете, че това същество е живяло в един свят, дето няма вода. Какво ще бъде положението на захарта без вода? Ще бъде устойчиво вещество, няма да знае какво нещо е смъртта. Но допуснете, в този свят дойде друго едно същество и направи една малка дупка, и пусне малко вода. Какво ще стане с тия същества, направени от сладко вещество? Най-първо ще почнат да се вглъбяват. Какво обяснение ще си дадете на това – днес се стопи една форма, утре друга, и най-после всички се стопят. Как ще си обяснят учените хора тази работа, че се топят бучките. Ако вие поставите захарта на влагата, какво ще стане с нея? Ще стане известно разтопяване. Значи водата е опасна за хора, които имат захар.

Сега на какво се дължи сладчината? Как обясняват съвременните учени хора това? Нали някои вещества са горчиви, а други сладки. На какво се дължат тия впечатления, които човек има, които той добива от външните вещества? Това е все същият въпрос – защо едни хора са добри, а други лоши.

[4] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Огъната плоскост“.

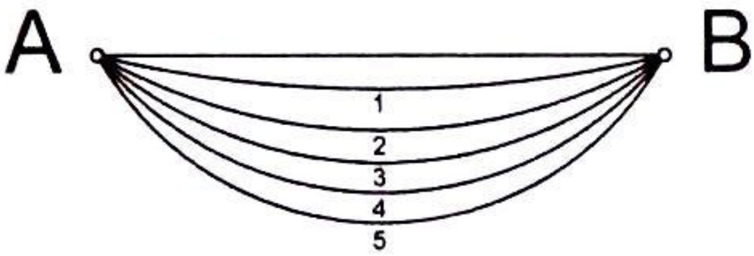

Фиг. 1

Сега, допуснете, че това е една равнина (Фиг. **1**). Ако вие поставите две тела върху тази равнина, в какво положение ще се намерят те? В покой ще се намират, нали. Но представете си, че по някаква си външна причина тази равнина почва да се огъва в своя център. Какво ще стане тогава с тия две тела, които първоначално са били в покой? Според закона на тяготението те ще [*се*] стремят към средата. Де ще се срещнат? В центъра. Тази повърхност е гладка, без никакво съпротивление. Тогава тия същества ще се срещнат към центъра. Колкото тази плоскост се огъва повече, толкова и това движение е по-голямо. Имаме съществата **А** и **В** и огъванията 1, 2, 3, 4, 5. Двете същества се сблъскват и отскачат. Как ще си обясните вие това? Кои са причините на тяхното сблъскване? Образува се едно вътрешно сътресение.

Сега вие седите някой път и философствате. Но как ще си обясните вие вашите морални сътресения? Това не е вятър, това са морални сътресения и някой път са такива големи, че ти се търкулиш на земята. Има морални сътресения толкова големи, че човек пада на земята и става разрив на сърцето. Не могат да го насърчат. Не е вятър това, но сътресение на сърцето. Някой път има сътресение на нервната система.

Добре, какво трябва да се прави, за да се избегне това? Най-първо тези същества се убедили, че тяхната повърхност не може да се

измени. Така и вие мислите. Някой път – човек е млад и чувства, че е стабилен. Допуснете, **AB**, това е моралът на един човек, природата на неговата плоскост, в която той живее. Сега може ли това да ви послужи като закон на предсказване? Допуснете, че това е плоскостта, в която той се движи. Той не знае закона на огъването, а знае само плоскостта без огъването. И той казва: „Според законите на плоскостта моят характер не може да се измени, аз мога да работя, каквото си искам."

Питам, кой от вас върши това, което той иска, което той мисли? Нали философите казват, че човек бил свободен, може да върши, каквото иска. Аз бих желал някой от вас да каже, че е извършил нещо самостоятелно, че никой друг да не го е извършил. Аз критикувам, а вие застъпвайте тезата. Кажете ми едно деяние, което само вие може да направите и което вашите приятели не са направили. Покажете ми едно такова ново деяние, за да покажете, че наистина вие сте свободен човек. Защото, ако вие правите това, което вашите деди са направили, това не е свобода. Вашият дядо е ял, и вие ядете. Ама ще кажете: „Аз мога да спя, както аз искам." Но и дядо ви е спал. И то ще спите, не когато вие искате, но когато ви наложат спането. Казвате: „Аз мога да ям, когато искам." Не. Когато си гладен ще ядеш. Даже когато кажете: „Аз съм свободен да мисля", и пак не сте свободен. Вас ви заставят да мислите.

Та ние изучаваме не нашата свобода. Когато ние говорим за свобода, ние всякога изучаваме свободата на едно друго същество. Когато аз говоря [*за*] своята свобода, подразбирам едно друго същество, а не себе си. Схващате ли сега къде отива мисълта? Да допуснем, че някой казва: човек е безсмъртен. Хубаво, но човек, който се е родил на земята, е смъртен. Тогава де е неговата свобода? Когато говорим за безсмъртието, подразбираме същества, които не са в това състояние, в което ние се намираме. Те са извънка, те са свободни. И

когато ние говорим за съвършен морал, ние сме само отражение на техния морал. Следователно на някои същества аз казвам: „Няма да ме тургате в положението да се огрешавам много.“ Ако той прокарва някоя идея, няма защо да ми я налага.

Има ли някой от вас да е изучавал богословието? Там се говори какво е поддържал Калвин, каква е била неговата теория. („*Той е поддържал предопределението.*“) Л в противовес на него кой е поддържал свободата? („*Цвингли е поддържал свободата.*“) Питам, Калвин прав ли е? („*Той се основава на апостол Павел.*“) Апостол Павел казва: „Някои съдове са направени за почест, а други – за безчестие.“

Хубаво, представете си, че живеете в една кофа, в която хората си тургат излишната вода, помията. Но понеже вие сте намерили нещо в помията за ядене, влезнали сте в кофата. Обаче сутринта дойде слугинята и хвърли тази помия с вас наедно. Вие не можете да си представите защо ви изхвърлят с помията из кофата навънка. След като ви изхвърлят, изчистят кофата и я занасят вкъщи. Но вие тръгвате подир тази слугиня и хоп! – пак се върнете в кофата. На другия ден слугинята пак ви изхвърли като някоя жаба. И вие се чудите какво има тази слугиня с вас, че ви изхвърля. На сутринта станете с една теория – и хас не струвате от нея. А слугинята даже и не подозира, че има някаква жаба в кофата.

Тогава ще ви приведа онзи анекдот, дето две учени жаби живели при един чифликчия. Слушали те да казват – тук се заселил един крайно богат човек. Имал крави. После, казвали, че от едно бяло вещество изваждали масло, като го чукали по особен начин. И после – той имал сирене. Жабите видели там наредени кофите за млякото и едната казала: „Какво ли ще е това бяло нещо?“ Влезли те в един голям казан – котел с мляко, обаче не могли да излезнат навън, котелът дълбок, бреговете много стръмни. И те почват да обикалят, да обикалят. И едната казва на другата: „Уморих се вече. Искам да си

почина. Това не мяза на нашата вода. Има нещо подобно на водата – и това е жидко, но да се пазим. Уморих се да обикалям, искам да слезна на дъното.“ И тя слезнала долу, и там си останала в млякото. Другата обикаляла, обикаляла, очукала млякото, събрала малко масло и оттам изскочила навънка. И разправя, че едната другарка останала в дъното. После, като дошъл млекарят, той не можал да си обясни как тази жаба е влезнала в млякото – умряла вътре. Е, питам, има ли такива учени жаби, които умират по този начин? Има, разбира се. Много учени жаби умират на общо основание.

Та казвам, на съвременния морал, тъй както сега живеете, тъй както сега разбирате живота, вие никога няма да можете да бъдете свободни и все ще имате участта на тия жаби, нищо повече. Защото вие се много самозаблуждавате. Казвате: „Съгрешил съм.“ Казвате: „По кай се!“ Е, хубаво, съгрешил си. Покаеш се един път, два пъти, три пъти, четири, сто пъти. Но тази глава се е удряла, удряла, и най-после виждаш – цялата глава е само с рани. Днес се покаеш, утре се покаеш – все ти казват: „Покай се!“ И ти пак грешиш, и главата се счупи в края на краищата. Разкаянието е само едно палиативно средство, фиктивно средство.

Не е човек да прави погрешки и да се разкайва, но човек трябва да дойде до онова положение на нещата, че да не греши. Вие ще кажете: „Да не греши човек.“ Защото, ако тия топки са направени от захар и са турени във водата, те ще се стопят. И нали хората казват: „Стопих се.“ Защо? Вода има. Та и човек се стопява, не само захарта. И аз бих ви навел на мисълта, да видите, че всичките хора се стопяват. Защото и вие сте направени все от захар. Защото само сладките неща се топят, а горчивината е един процес, който се образува отпосле. Всяко същество, което се стопи, става горчиво. То отвънка се стопява, а отвътре то е недоволно, че е изгубило своята форма. Горчивината е

един процес на недоволство от онова, което се изгубва, което си изгубил.

Сега да дойдем до философската страна или до фигурата на речта. Сега всички ли хора грешат? Има ли хора в света, които да не грешат? Няма. Питам, досега от осем хиляди години все са проповядвали един морал: като съгрешиш, разкай се. Това донякъде е хубаво, но това е едно положение, което палиативно разрешава въпроса.

Допуснете, че човек си образува навика да пие, пали, и става пияница. Той след като се напие, кръчмарят го набие. Повече се застоял в кръчмата и към дванайсет часа кръчмарят му каже веднъж да си излезне: „Искам да си иде вече“, каже му два пъти, три пъти: „Искам да си иде вече“, а той не го дочува. А щом не си излиза, тогава той ще го изрита из кръчмата навън и ще си отиде. Сега, понеже той е бил пиян, неговото честолюбие каже: „Няма нищо.“ И винаги пияницата прощава на кръчмаря, че го е бил, понеже чувството на пиенето е по-силно от това, че са го били. И той каже: „Ти онзи ден ме изрита, но дай сега половин кило, че да се примирим.“ Хората казват: „Това нещо ще престане.“ Да, щом се изпразнят бъчвите, пияницата ще престане да пие. На един млад турчин, който се е научил да пие, ходжата казва: „Да не пиеш вече, защото, като идеш в онзи свят, Господ ще тури бъчви на гърба ти.“ Този попитал ходжата: „Празни ли ще бъдат бъчвите, или пълни?“ „Пълни.“ „Е, хубаво тогава. Искам да пия.“ След като се изпразнят бъчвите, ще престане пиянството, но да се изпразнят бъчвите. Сега, да се намери онзи начин, с който можете да изпразните бъчвите или пък да бъдат бъчвите пълни със сладко вино. Да не е онова вино, което упоява.

Следователно разумният живот трябва да дойде до онова положение, да премахне всички съблазни от нашия живот. Където и да е сблъсъкът, все ще дойде все ще налетиш на съблазън. Съблазънта

е един предмет, на който можеш да си счупиш крака, можеш да си извадиш окото.

Един млад момък имал обичай да гледа през дупките на прозорците по седенките кои моми се събирали. Една мома мукалитин турга един гвоздей на прозореца и затваря дупката, и той втория път като отива вечерта на седянката да гледа, не вижда светлина. Мисли, че са изгасили огъня, понеже дупката не свети. Мушнал си той главата, но си ударил окото на пирона. Питам, защо момата е турила този гвоздей на прозореца при дупката? Какво прегрешение има, ако момъкът гледа? Ако вие сте един апаш, който обичате да обирате къщите, бихте ли обичали да ви гледа някой през дупката? Следователно защо не обичаме дупките? Понеже ще ни видят какво правим. Обаче втория път той вече направо не си тургал главата, имал вече опитността на гвоздея. Като стигнел до дупката, той си тургал ръката. Всякъде, където имало опасност, той си тургал ръката

Но това са все палиативни средства. Онзи човек, който иска през дупката да научи истината, той нищо няма да научи. Дупките аз ги наричам закон на шпионаж. От дупките е произлезнал шпионажът. Всеки човек, който си турга окото през някоя дупка, да види какво става, той шпионин може да стане.

Та щом се огъне тази повърхност, то ще има търкаляне, сблъскване, и вече ще се нарушат интересите. Сега питам, защо Провидението е направило земята валчеста, а не вглъбната? Защо не е турило нещата в една коруба? Някои поддържат, че хората живеят в една коруба.

Засега хората в моралния свят живеят в един огънат свят и нямат много голяма свобода в своите действия. За пример вие не сте имали случай да опитате вашата сила. Да допуснем, вие поддържате известен морал, но представете си, че сте гладували седем-осем дена

и минавате покрай една фурна, но хлебаря го няма там. Но хлябовете седят опечени там. Питам, можете ли да минете всичките тези осем фурни, без да си вземете един хляб? Като погледнете хляба, да си кажете: „Не искам да бутам, няма да си взема хляб." Най-първо, едни от вас още от първата фурна ще задигнат един самун. Втори ще стигнат до втората фурна, но като дойдат дотам, и те ще задигнат един хляб. При третата, четвъртата, но почти всички, като дойдете до петата фурна, ще задигнете един хляб. И ще кажете: „Гладни сме. Гладен съм, нека ме затворят най-после. Няма да остана гладен, я! Този фурнаджия трябва да е на мястото си. Осем дена аз съм гладувал. Къде ще го чакам?"

Питам ви сега, имате ли право да вземете хляб, ако фурнаджията го няма там, а вие сте гладували толкова дни? Имате право, разбира се. Защо не? И чудни са хората. Ще кажете, нямат право. Вярно е, че нямат право, но кога? **А** и **В** нямат право – плоскостта е права. Щом си на гладката площ, нямаш право да вършиш престъпление. Но щом се огъне площта, имате право. И колкото повече се огъне площта, толкова повече право имат хората. Колкото повече се увеличават нуждите на хората, толкова повече право имам аз да върша това, което другите хора не вършат.

Днешният ден мяза на една огъната площ, дето се създават законите. Те огъват тази равнина и при това искат да запазят същите отношения. Казват: „Ти трябва да имаш морал." Не огъвай площта си, нищо повече. Ще се даде научно стойност на морала. Те огъват тази площ и казват: „Ти трябва да бъдеш морален. Няма да правиш никакви престъпления." Казвам, щом огънеш гази площ, непременно ще направиш една беля на главата си. Не може да не направите.

Сега вие мислите, че човек е свободен. Човек не е свободен. Вие сте в една равнина неогъната, при благоприятни условия, дето светът е едно. Но вие не сте опитали при неблагоприятно условия, при

огънатата повърхнина. Има един изходен път. Ако вие сте един разумен човек, в този свят има едно разрешение. Но казвам, тъй както вие се намирате при сегашните условия, невъзможно е да се живее един морален живот. Огъват се тия плоскости.

Когато се каже, че трябва да се изучи характерът на един човек, то значи: трябва да се изучат ония огънати плоскости у него. Аз поддържам огъването на човешките способности, на човешките чувства. Аз съм дошъл до едно заключение. Колкото едно чувство е по-огънато и колкото една способност е по-огъната, толкова този човек не може да се контролира. И аз бих казал: огъната способност има или огънато чувство има. Вземете един адвокат. Той не може да мисли право. Той седи на една огъната площ. Или вземете един крадец. Той може да ви докаже, че не е направил престъпление, не е откраднал нищо. А друг адвокат – на противоположната страна – доказва, че този човек е откраднал парите. Питам, кой е на правата страна? И този, който иска да докаже, че той е откраднал и е виновен, и онзи, който има да дава или да взема, и двамата се намират в една огъната площ, нищо повече. Ако се намирате на една огъната площ, така се извиняват вашите постъпки. Така се изменят и убежденията на хората.

Казва някой, че имал едно вярване, но престанал да вярва. Не че е добил нещо друго, но щом се огъне неговата площ, той е изгубил своите вярвания. Ще кажете: „Защо?“ Огънала се е неговата площ.

Сега трябва да се дойде до другите велики мисли, които направляват живота, тоест да създадете в себе си възможност. Защото само в себе си човек може да създаде своите възможности. Условията са отвън, а това, което е у него, това са възможностите. Условията съществуват отвън, а възможността да се използват тия условия се намира вътре у човека. И единственото нещо, което човек трябва да изучава, това е – вие трябва да изучите условията, при които живеете

с вътрешната възможност. Само тогава вие сте господари на последствията. Защото хората на земята, това са последствия. Нали в причинния свят имате причина и последствие. Кой е подтикът на причината? Причина е онази разумна творческа сила. Казвам, всяко нещо си има причина. Тогава от какво произлиза причината? Казвате, един човек убива другиго.

Да вземем, двама момци имат известни връзки с една мома, нали. Те се сбиват и единият убива другия. Тогава, който убива е причината, а другият е последствието. Но какво е момата? Момата създава първата причина. Тя е, която създава причината. И тогава имаме: единият момък е причината, а другият е последствието. И този в последствието, той умира. Единият умира, а другият остава на физическото поле, но и двамата живеят. Онзи, който остава жив, той се оженва за момата, нали. Тъй се събират те. Но третият, който се ражда, той е убитият. Ако той не умреше, те не можеха да се оженят. Всички, които се женят – все е убит някой заради вас.

Сега, ние говорим на основание на това. Вашите възгледи са други. Сега, според тази теория, огъната площ е тази, но не мислете, че вие като се жените, че вие сте свободни. Нс. Насила могат да ви оженят. Някой казва: „Аз мога да се оженя.“ Не – ако ви оженят, нищо повече. Баща ти, майка ти, обществото, те ще ви оженят, и вие искате, не искате, ще се ожените.

Той, Мойсей, се оженил веднъж заради убития египтянин. И още веднъж се оженил той – той беше заповядал да се избият петнайсет хиляди души.

Сегашният живот, това е едно последствие. Тъй както сега върви светът, има известни последствия, които са неизбежни. Това, което хората наричат женитба – в света трябва да се обяснят трояко причините, които работят в света. Някой казва: „Аз обичам някого.“ Ти, щом го обичаш, няма защо да се жениш, защото с женитбата се

разваля любовта, нищо повече. Ти можеш да се жениш, но щом се ожениш, ти не си свободен. Два предмета могат да се сблъскат, но това не е свобода, защото ще стане едно стълкновение. Двамата, щом се оженят, непременно ще умрат. Всеки, който се жени, трябва да умре. Че тия двамата момци, които се спореха за момата, не плати ли единият с живота си? Утре друг ще се влюби в жената и той ще го убие. Тогава ще имат второ дете. Тя ще се ожени за третия. Следователно колкото деца има тя, толкова любовници е имала.

Сега това е теория, която засяга живота. Да погледнем малко реалистически на живота. Дали е така, или не е, това е друг въпрос, философски вие можете да се спорите. Но казвам, щом се огъне тази площ, тя може да се изправи. Ако допуснем, че нещата в света са разумни, да допуснем, че има известен спор. Щом нещата са неразумни, всякога има смърт. И смъртта винаги показва, че живеем в един свят, който е неразумен. А щом живеем в един разумен свят, не може да има смърт, не може да има стълкновение. Щом има стълкновение в нашия морален свят, в нашите възгледи, това показва, че има известни същества, които не са в хармония, които са неразумни. Значи ние живеем в един свят, дето всякога можем да се лишим от живота. И следователно, при такъв един свят, и десет пъти да се жениш, пак ще ти вземат жената. Тя не може да остане при тебе.

Ти можеш само при един разумен свят да бъдеш свободен. Щом имаш любовта, ти не можеш да бъдеш ограничен. Под „женитба“ ние подразбираме най-идеалните отношения, които разумните същества могат да имат. Показва, че отношенията на нещата са разумни. Да кажем, ако две реки се съединят и образуват една по-голяма река, какви отношения имат те? Стават по-големи. Тогава питам, този закон спрямо хората такъв ли е? Сливат ли се хората? Нали като се сливат реките, водата става по-голяма. Тъй както схващате вие идеята за женитбата, това е съвсем механически процес. Мислите ли, че

двама хора, които се събират да живеят в една къща, че това са женени хора? Мислите ли, че онзи мъж, който бие жена си по два пъти на ден, че това е женитба? Мислите ли, че онзи учител, който учи децата и всеки ден ги налага по два пъти, че това е учение? Това са неща допуснати, по те нямат нищо общо с любовта.

Тогава допуснете следующето. Ако един майстор, или един чирак, слуга, се научи на грънчарство, питам, имат ли отношение? Неговият майстор, който го е научил да моделира и да пече калта и да направя грънците, кажете ми какво отношение имат този майстор и неговият слуга? Те ще пекат грънците и най-после ще делят печалбата, но знание трябва.

Сега аз ще ви наведа на вашия морален свят. Докато вашите способности и чувства са огънати, вие всякога ще бъдете изложени на известни страдания в света. Аз така обяснявам. Страдате някой път. Няма никакви причини, но страдате. Защо? Огъната е площта. И в природата, когато птиците се занимават с този философски въпрос на огъната площ и донякъде те разрешиха въпроса и създадоха крила. У птиците по-малко може да стане сблъскване, понеже те при една огъната площ ще се повдигнат нагоре, но и при тях става едно частично сблъскване. При хвъркването много пъти може да стане едно частично сблъскване, но въобще те са освободени от закона на сблъскването.

Следователно ние, за да станем като птиците, трябва да започнем да мислим. Казва: „Този човек е морален.“ Но ти разгледал ли си на какво почива този морал? Казвате, човек трябва да бъде морален, но какво нещо е моралът? Ако аз съм по-силен човек и вие сте ми задигнали торбата и аз ви настигна, и започне една борба между мен и вас, и ако съм по-силен и ви наложа тъй хубаво, че ви взема торбата, и ако някой гледа отстрани, ще каже: „Защо върши този човек тази работа?“ Как ще докажа, че тази торба е моя? Той е

взел торбата на онзи, който ме гледа, и той казва: „Торбата е моя.“ И аз казвам, че е моя. Но в дадения случай аз съм по-силен човек, казвам: „Правото е мое, торбата е моя.“ Но някой път, макар че са ми взели торбата, онзи, който ми е взел торбата, е по-силен, и тогава, освен, че ми е взел торбата, но и ме наложат. Питам, де е моралът?

Моралът е там: не носи торба, която могат да ти откраднат. Щом имаш пълна каса със злато, скрий касата си някъде, защото другояче твоята каса ще бъде едно изкушение за другите.

Та казвам сега, във вашия живот има известни впечатления и мисли, и чувства, набрани от миналото. И винаги при дадени условия изкушението се явява. И човек трябва да знае възможността, де може да се прояви слабата страна на неговия живот. Даже по астрологията, ако разгледате хороскопа на някой човек, при сегашното развитие можете точно да му предскажете в коя година или в кой ден може да се случи едно събитие в неговия живот. И ако той е умен, той може да го избегне. Ако не, може да дойде една колизия в неговия живот. И на това се основава, дето казваме, че Бог е милостив и снизходителен. Та именно на това се основава Божието снизхождение. Понеже Бог знае, че ние живеем в един огънат свят и известни изкушения са неизбежни, и затова Той постоянно ни прощава.

Защо трябва да простиш? Трябва да му простиш, понеже е огъната площ. И ти да си там, и ти ще постъпиш така.

Сега някой от вас ще каже: „Ама аз имам право да опитам това нещо.“ Щом си на тази огъната площ, ще опиташ. Не една горчивина, но много горчивини ще опиташ. А всички благости са извън тази огъната площ. Например давиш се някъде във водата. Това е огъната площ. Извади те някой от водата. Площта се оправя. След като те извадят от тази огъната площ, в която ти се давиш, площта се оправя. Защо се давиш? Защото се събрала водата там. Ако земята беше една равнина, нямаше да има вода. Но понеже е огъната, аз се давя, и след

като ме спасят от тази огъната площ, аз благодаря на онзи, който ме е извадил. След като ни извадят от неблагоприятните условия, в които живеем, в нас се зарежда едно чувство на признателност. Затова в света съществуват два вида хора. Едните хора са майстори да изправят, а другите – които са в огъната площ.

Тия огънати места са направени все от хората. Света хората го опетниха. Сегашният свят както е нареден, той е нареден за грешение на хората. В огъната площ е нареден той. Редът и порядъкът, който съществува, това е все огъната площ. Както е направено обществото, неизбежно е прегрешението. Не е така. Много малко праведни хора има сега на земята.

Сега, на първо място седи гладния човек да го поставиш да не съгрешава. Или жадния – да го заставиш да не съгрешава. И онзи, който дълго време не е спал – да го поставиш да не [*съгрешава*].

При тази огъната площ човек трябва да изучава своето естество. Защото при всяка една огъната площ страдаме ние. Само чрез страдание хората се научават как да живеят. След като страдат веднъж, два пъти, три пъти, четири-пет пъти, те добиват известна опитност. След това иде разумността в света. И само разумният човек може да се спаси от страдание. А тъй както върви сегашният морал, казват: „Това не трябва да прави човек, онова не трябва да прави." И Христос, когато е засягал този въпрос, го е разрешил така – за да се избегне кражбата, Той е казал така: „Човек има свой извор, за да не ходи и краде вода. Също и да не ходи да краде хляб." Той казва: „Човек трябва да има в себе си живия хляб и живия извор, и у него ще има изобилие." И вода ще има тогава човек, и хляб ще има. Тъй щото в това отношение няма да има прегрешаване. И затова, като се препоръчва любовта в света, това се има предвид.

Защо аз говоря за любовта? Защото единствената сила, която може да ни избави от престъпление, това е любовта. Щом любовта

действа вътре у човека, истината почва да действа в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкия организъм и всички тия огънати плоскости ще изменят своето естество.

Тъй щото, в пълния смисъл на думата – в любовта има разрешение на всичко. В любовта без закон можете да живеете. Тогава ние казваме: „Не трябва да грешиш.“ Щом имаш любовта, ти не можеш да грешиш. А в безлюбието започват всичките тия огънати плоскости. Някои казват: „От любов страдаме ние.“ А, от любов. Това е желанието да имаш нещо за себе си. В любовта трябва да имаш всичко. И в любовта ти съществуваш в цялото. А там, дето има едно цяло, не може да има никакво противоречие. В един човешки организъм не може да има противоречие между органите – между краката и ръцете или между очите. И всички органи имат еднакви отношения, подразбира своите отношения, които съществуват в организма. Но щом оставите тия клетки свободни, да излизат из организма навън, тогава организмът ще се раздели. Всяка една клетка ще се индивидуализира и ще започне една борба. Следователно борбата произлиза от факта, че ние не сме едно с цялото. И когато човек не може да изпълни своето задължение в света, той няма единство, няма понятие за своето единство с Бога.

Често казвате, че трябва да се вярва в Бога. Какво нещо е вярата? Онази вяра, която спасява, тя държи връзката между частите в едно цяло. Ако ти си орган на това цяло, ти си спасен и вярата има смисъл. Но ако ти си вънка [*от*] това цяло, тогава ти си винаги в опасност.

Вземете сега, който и да е – баща или майка – може ли тя да опази сина си да направи престъпление? Не може. По никой начин, колкото и да го обича, колкото и да се моли, колкото и да желае нейният възлюблен син да не върши престъпление, тя не може да го опази. Понеже и самата майка, и тя е съгрешила. Нали казваме, че няма нито един праведен. Питам, как е възможно от грешни родители

да има праведни синове? Възможно ли е това? Затова човек трябва да се роди втори път, да се роди без баща и без майка. Докато той се ражда с баща и майка, той всякога ще греши. Как ще ме разберете тогава? Ще кажете, какво ще стане тогава? Казва Христос: „Роденото от плътта плът е.“ Значи роденото от такива бащи и майки – непременно ще нравят престъпление. И вследствие на това хората остаряват, умират, погребват ги, разлагат се. Костите им се разхвърлят по лицето на земята. И тогава ни проповядват, че ще идем в онзи свят. Това са предположения, но пито един от вас няма опитността на онзи свят. Чудното с, че слизате в другия свят и да нямате никакво възпоменание от него.

Сега аз тук развивам тази научна теория, понеже вие се намирате като [в] една лодка в морето. И не ви казвам да излезнете от вашата лодка, да се хвърляте, но ви казвам: с вашата лодка можете да функционирате само покрай брега на морето, но ако влезете вътре в морето, нищо няма да остане от вас. Тя не мяза на онзи голям кораб, който пропътува през целия океан

Та в живота, със сегашните ваши разбирания, вие не можете да издържите изпитите, които може да ви дойдат. Защото герой е онзи, който може да премине целия живот с всичките несгоди. Той е герой. Ти си живял в един живот с много малко изпитания, ти още не си човек. Но човек е онзи, който е минал от единия край на живота до другия. Човек е онзи, който може да мине и по огъната площ без колизии.

С това искам да ви освободя, да ви улесня в живота. Снемам малко от отговорността ви. Ще казвате: „Е, огъната площ е.“ Ама защо го направи това? Огъната площ.

Един честен ходжа, като си правил къщата, паднал и си счупил крака. Срещнали го едни и го питат: „Как стана тази работа?“ „Качих се горе на къщата да си покривам къщата и паднах и си счупих

крака.“ Среща го друг, пита: „Как стана тази работа?“ „Е, качих се горе на къщата и паднах.“ „Е защо не внимаваш?“ „Е на, стана.“ И деветдесет и девет го питали, и най-после той казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал и да знае как се пада, как става тази работа?“ Сега всеки пита защо и как стана тази работа. Казва, че „бях невнимателен, изкълчих си крака“. Сега, има ли някой да го намести? Всички тези деветдесет и девет казват: „Това не е наша работа. Ще търсиш някой черъкчия.“ Като питаш, трябва да можеш и да наместиш крака.

Та именно при сегашните условия, тъй както са създадени, всички имат право да питат: „Как си навехна крака?“, но никой няма право да намества крака. Не [е] така. Ти, който питаш: „Защо си навехна крака?“, ще го направиш. Ще му кажеш: „Ела сам тук, аз ще ти го наместя.“

Та вие всички имате едно много криво схващане за човешката свобода и вследствие на това вие се излагате на ненужни изкушения и страдания. И така преувеличавате страданията си и преувеличавате изкушенията си. Ще знаете едно – колкото плоскостта е по-огъната, толкова и страданията ще бъдат и по-големи.

Сега, какъв трябва да бъде изходният път? Изходният път е знанието. Този морал, който сега живеете, ще се опростите. Ако не се опростите, страданията няма да ви напуснат. Каквото и да казвате, аз не съм срещнал нито един, който да е устоял на думата си. Някой обещава, казва: „В пет часа ще дойда.“ И после след половин час ще каже: това било, онова било. Даже англичаните, които са толкова точни, и у тях се случва много пъти, дето не могат да издържат на думата си. Там ще кажат, че станало катастрофа с автомобила. Та и те не могат да бъдат толкова точни.

Та трябва ви на вас един морал, един закон, на който да разчитате.

Сега какво разбрахте? Вие сега се изпоплашихте. Научна работа е тази – огънатата плоскост. Аз другояче гледам на това. Има известни прегрешения, които стават по стечение на обстоятелствата, по закона на условията. Но виноват е само онзи човек, който направи престъпление на линията **AB**. Само той е виноват. Ако тук е направено престъпление, при **A**, и това е престъпление. А при всички други постъпки, които стават, при 1, 2, 3, 4 и 5, това са изключения на огънатата плоскост.

Сега законът какъв е? Щом у две същества се родят желания, те огъват площта. Докато ти нямаш желания, тази площ е права. Щом у тебе се роди желание да обсебиш, тази площ се огъва. Ти ставаш причина, със своето желание, да огънеш равнината на площта. Така ги изменяш целия ход на площта. Ти можеш да държиш така тебешира, без да го желаеш за себе си. Сега аз държа тебешира в ръката си и работя, но после го тургам в кутията. Но ако той беше от злато, аз го тургам и джоба си. И който и да работи с такъв тебешир, ще го тури в джоба си. Затова желанията, съединени с мислите, огъват нашата морална площ, в която ние живеем. И понеже площта се огънала, без да разбираме, че живеем, вследствие на това преживяваме известни морални сътресения.

Та именно трябва да оправим огънатите плоскости. Ако човек не може да оправи своята огънатата площ, той не може да прогресира. В новия морал трябва хората да се учат да изправят огънатата площ, тази равнина, за да бъдат свободни. Щом площта е огъната, те не могат да бъдат свободни – законът на тяготението действа. Условията са условия; щом се огъне площта, там условията не могат да се използват, нито възможностите у самия вас могат да се използват. А щом площта не се огъне, тогава може да използвате условията и възможностите.

Та казвам сега, трябва да се преведе. Ако механически изясняваме какво нещо е морал, това е друг въпрос. Аз сега изяснявам какво е разбирането При сегашния строй невъзможно е да се живее един морален живот. Щом се приведат тия механически закони в моралния закон, тази огънатата площ може да се изправи.

Представете си, че вие сте един знаменит лекар, един от капацитетите в света и вие пътувате инкогнито по света, но нямате нито пет пари. А светът е пълен със злато. И вие дойдете до един милионер, който е скържав, но има болна дъщеря. Да кажем, че вие сте десет души професори в медицината. Но вие сте гладували осем дена, никой не ви е дал хляб. И вие казвате: „Аз ще спася дъщеря ви." Огънатата площ е това. Кажете: „Аз ще изправя своята площ." Вие имате вече условията. Аз взимам така. Този богаташ е вече за мен условие да изправя площта си. За да се изправи огънатото, казвам: „Аз мога да излекувам дъщеря ви, но какво ще платите?" „Един милион долара." „Ако не мога да я излекувам, пет пари не взимам, но отгоре в пет минути тя ще бъде здрава." Но ако не зная това изкуство, тогава гладен ще умра. Знание трябва.

Ти си един отличен цигулар в света. Осем дена си гладувал. Отиваш при онези моми и момци, които искат да им свириш. Ти казваш: „Аз мога да ви свиря, но вие ще ме нахраните." Питам, няма ли да го нахранят? Ще го нахранят. И той като вземе цигулката, всички наоколо се разиграят, и всички изправят своята площ.

Способностите, които има човек, и силите, които има, той трябва да ги тури да работят за полза на другите. Ще кажете, за удоволствие свири този човек. Не за удоволствие свири той, но ти на тия момци и моми ще им четеш един морал, ще им кажеш: „Тази цигулка мен ме спасява. Ако аз нямах тази цигулка, ни най-малко нямаше да ме приемете, но понеже съм цигулар, ще ме турите на средата и тогава аз ще свиря, а вие ще играете."

Та е потребно знанието за разбиране на живота. И отношенията, които съществуват – няма да казвате: „Лоши условия.“ Защото лоши и добри условия съществуват само при знание и незнание. Добрите отношения съществуват само при знанието, а лошите отношения съществуват при незнанието. Добрият живот съществува при знанието, а лошият живот съществува при незнанието на законите, които управляват света?

„Защо при огънатата площ не може да има престъпление, когато само там са престъпленията, пък ако и да има такива, са извинени като зависещи от условията? Как тогава може да има престъпление на правата линия, дето няма престъпления?“

Да ви дам едно изяснение. (Виж чертежа на фиг. **1**.) При **B** – този е един милионер, има всичко. А при **A** – този е един бедняк, той си има само една овца. Милионерът изпраща своите слуги и му задигат овцата. Това е престъпление. И тогава, след такова едно съгрешение, идат в света огънатите площи.

Огънатите площи са направени от греха. Всяка една огъната площ, това е закон на прегрешението. („*Значи едно огъване включва и едно прегрешение, и едно оправдание.*“) За пример онзи честният човек, той върви тъй изправен по площта. Но щом направи едно малко престъпление, той почва вече да се огъва, като че дебне някого. Вече огъната площ е той.

И този закон на огъната площ съществува навсякъде. И според огъването на змията или на котката може да се съди за техните мисли. И ще видиш – колкото площта е по-огъната, толкова и желанието е по-силно в това същество.

Следователно трябва да знаем, колкото желанията са по-силни, ние седим при една огъната площ. Тогава неизбежно е изкушението. А изкушението е една сила – като се подхлъзнеш, не можеш да се спреш. Това е момент. И в гнева си един човек върви, огъната площ

има. Ако жертвата избегне окото на човека, добре е. Ако не – той ще забие ножа. След време може да дойде съзнанието в него. И затова заекът, който е научил този закон, той никога не чака онзи, който го гони. Той плюе на краката си и бяга. Бягане има. Сега някой казва: „Срамота е да се бяга.“ Това е срамота, а да убиеш някого не е срамота.

Та сега ще си съставите едно ясно понятие, при сегашното възпитание какво значи да бъдете силен човек. За да бъдете силни, вие трябва да изправите огънатата площ. Човек е силен само когато знае истината. Тогава добива човек вътрешна сила. За пример вземете тези клептоманите. Богата жена – милиони има, а краде. Влиза в магазините и краде. И после мъжът праща няколко души слуги, които връщат вещите по магазините, или ги плаща

Та много от нашите навици вътре в нас са, както клептоманите – правиш нещо, и не знаеш защо го правиш. Нали Плюшкин, и той е събирал петала, гвоздеи, стари вещи. Събира и трупа. Не му трябват, но казва: „Може да ми потрябват.“

Сега ние сме един битпазар. Има събрани от цялото минало гвоздеи. Всичко това трябва да изтърсим, че да остане същественото у нас. Всички тези навици и наследени черти трябва да изхвърлим единично, че да дойдем до чистотата, ако искаме да създадем един характер. А ако искаме да постъпим според правилата на обществото, ще имаме пак същите правила, които обществото има. И прави са, когато казват, че съвременното общество трябва да се измени. Но то трябва да се измени съобразно тези закони, които съществуват в живота. Трябва да се изправят всички тези закони, всичките огънати плоскости, и трябва да се създаде свобода, хората да живеят един правилен, разумен живот и да не ги поставят на изкушение. Щом влезне един беден човек някъде, може да няма той пари – да има хотели без пари, да може да влезне. Защото сега бедните ще бъдат заставени да направят едно престъпление. Пък ако има кой да им даде

храна, дом, ще се избегнат изкушенията. В Америка сега има голяма безработица, казват: „Господ ще промисли.“ Господ ще промисли, но трябва да бъдем разумни. Господ е дал достатъчно храна, но онези богаташи събрали тази храна и те не дават. Господ дава, но те не дават. И тогава вярващите ще кажат: „Ти няма да крадеш.“ Прави са, няма да крадеш.

Всякога аз имам право да си служа с дърветата. Тези дървета не са на богатия, той не ги е създал. Хиляди дървета има, той не е работил над тях. На днешните хора, ако им се проповядва морал, те ще кажат, това не е морал. Е, какво е морал? Морал е да ги затваряме, да ги бесим, да ги развращаваме, а не е морал да им кажем истината. Значи развращават се хората. Най-първо трябва да се каже истината. Не е морал да има затвори. И ще ни убедят, че в онзи свят имало затвори. Няма в онзи свят затвор. Всеки сам си образува затвор. Ти, като грешиш, вече сам си образуваш затвор и себе си затваряш вътре. И тогава ще кажеш: „Затвор има.“ Ти сам си направил затвора и сам ще го разрушиш. Тогава, в това отношение ние сами можем да се освободим от затворите, от недъзите, които съществуват в нас, по един правилен начин.

Малка забележка. Желанията, които човек има, те са пристрастни, а любовта е непристрастна. При любовта има пълнота. Защо погрешката на правата линия е престъпление? На правата линия човек не трябва да греши. Адам имаше толкова дървета, но той взе от забранения плод. Там има вече престъпление. Докато ти желаеш храна, само да поддържаш живота си, това не е престъпление.

Затова всички трябва да изправяте огънатата площ. Когато в тебе се зароди желанието да помагаш на другите, ти изправяш огънатата площ.

Само проявената Божия любов носи пълния живот.

Тридесета лекция на Младежкия окултен клас, 4 април 1930 г., петък, 6:08 ч., София – Изгрев.

ПЪРВАТА ЗАДАЧА

Тайна молитва

Нека излезе някой на таблата, който е краснописец. Пишете думата „благост“, „носи“, „душа“, „живот“, „младост“, „пълна“, „добрини“, „радост“. Сега всички съчетайте тези думи, направете нещо цяло. С връзки може да си послужите, съюзи и предлози може да турите. (*Значи канапът е от нас.*) Представете си сега, че от съчетанието на тези думи зависи целият ви живот. Пишете сега. (*Всички мислят и пишат.*) Които са написали, да четат. (*Душа, пълна с благост и добрини, носи живот, младост и радост. Благостта носи живот на душата, а добрините пълнят младостта с радост.*) Сега нали има закони за реда на нещата. Кои думи са производни? Производни думи са тези, които са взети от други. От какво мислите е произлязла благостта? (*От Бога.*) От Бога. Тогава от какво е произлязла душата? (*Пак от Бога.*) Но за да излезе душата, как да направим съединение? Съединени са Божията любов и Божията мъдрост и е излязла душата. Душата се е родила от любовта и мъдростта. А душата, това е човекът. Според сегашните разбирания, те мислят, че душата това е вятър. Не, но душата това е човекът. Душата носи в себе си едно съединение на любов и мъдрост. И извадете любовта и мъдростта от душата, душата сама по себе си изчезва. А душата е съдът, в който животът се явява. Откъде се явява животът? След като се яви душата, явява се животът. Тогава какво носи животът? Младост. А тази младост какво носи? Добрини и радост. Душата е пълна с добрини и радост. Можете да си турнете думите както искате. Но естественият път, психологичният път е –

нещата трябва да произлизат последователно. Кои думи от кои произлизат? Благостта от душата може ли да излезе?

Вземете дух и душа, двете думи имат едно и също значение. Могат те да се различават, но може това да е едно раздвояване. Душата означава това, което любовта ражда, което излиза от любовта, а духът носи това, което излиза от мъдростта. Но в Божествения свят мъдростта е първа, тя е основа. Любовта създава един по-висок свят, а мъдростта е създала един по-низш свят, по човешки ако се говори. Но може ли душата да бъде благост? Тогава, ако благостта излиза от душата, защо хората не са благи? Тогава как бихте. турили, какво носи благостта? Младост за душата. Какво остава за „пълни“? (*Благостта носи добрини и радост и пълни душата с живот и младост.*) Ако бяхте поети, как щяхте да го напишете? Как ще го направите по съвременните правила на изкуството? В благостта действително има добрини и тя носи младост и радост. Понеже имате благостта, а благ е Бог. Но това е външната проява на Бога. Бог най-първо е любов и мъдрост, а после е благост. Защото Бог е благ спрямо същества, които са излезли от него. Бащата, след като роди синове, може да бъде благ. Преди да ги е родил, той е любов и мъдрост, а след като ги роди, тогава той може да се отнесе благо, любовно към тях. За да се отнесеш любовно, трябва да има едно същество пред тебе, което да има своята форма. Най-първо това са принципи, които творят. Щом кажеш „любовен поглед“, какво означава това? А „поглед на любовта“ какво означава? Значи ти мислиш за нещо. Това е погледът на любовта. А под „любовен поглед“ се разбира друго нещо. Сега ще ви попитам „поглед на любовта“ и „любовен поглед“ същото ли означава? (*Не.*) Сега най-близкото на любовта кое е? Благостта сама по себе си може ли да носи нещо? Тук е казано фигуративно. Благият човек може да носи, но благостта вън от човека може ли да носи нещо? (*Не.*) Защото благостта е само в човека, който има душа. Чрез

него може да се прояви благостта. Погледнете човека в неговата пълнота, той може да изяви благостта. Сега да не се ражда някое противоречие във вас. (*Душата носи живот, пълна младост с добрини, благост и радост.*)

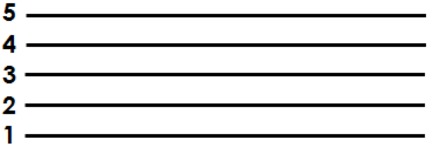

Сега да допуснем, че имате пет лавици, полици. Представете си едно седемгодишно дете, което достига едва първата лавица. Какво ще си вземе то? Представете си и друго едно дете на 14 години, трето на 21 години и четвърто едно дете на 28 години, най-високо. Питам тогава, кое дете ще има най-голямо преимущество? Или това дете на 7 години коя дума ще хване? Ако наредим по тези редици тези думи. (*Радост.*) Детето на 14 години какво ще хване? (*Пълни добрини.*) На 21 години? Живот и младост. А на 28 години? Благост носи душа. В дадения случай ние можем да си поставим нещата в живота в едно положение. Нещата могат да се представят тъй. Ти виждаш само каквото има в първата лавица, а другите неща ти виждаш само перспективно. Твоето съзнание е будно само за първата лавица. Тогава най-важната дума е тази, която достига до твоето съзнание.

Сега за пример във вашето съзнание коя дума достига? Коя дума е най-важна за вашето съзнание? (*Живот.*) Но едновременно животът носи и скръб. Младостта какво носи? Младостта носи радост, но ако не знае как да живее човек, младостта носи и болести. За мен най-силната дума е „душа“. Тя е каката на всичките. Душата между всички други думи, каквото и да кажете, всичките думи са подчинени на душата и благост, и живот, и младини, и пълни, добрини, радост, носи. Душата само мълчи, сгушила се е някъде и слуша, всички ѝ служат, тя е княжеската дъщеря, която уж на последното място се

показва, но където и да я турите, всичко се отнася все до душата. Тя е личността, човекът, съзнанието вътре. А всички други се явяват в душата. Душата е центърът. Тогава какво ако кажете, каква е нейната първа служба? (*Да бъде млада.*) Да, душата трябва да бъде млада. Но нали младия човек го считат за невежа. Не че е невежа, до известна степен да, но той има в себе си всичките възможности. Казват, че младият човек не бил развит. Да се развива човек, не значи да придобива нещо. Вземете сега закона на еволюцията. Нали казват, че човек, като се развивал, се усъвършенствал. Но не от малките форми е произлязъл човекът.

Сега аз да ви наведа на едно научно противоречие. Представете си, че вие всеки ден сте фотографирали едно дете. Да кажем, за сто години вие имате всичките негови фотографии. И ако вие ги турите на един кинематограф, ще видите как този човек се е изменял. Питам, фотографиите изменят ли човека, създават ли го? И в закона на еволюцията ние виждаме всичките форми, през които душата е минала. Ние мислим, че всяка една форма е създала нещо за човека. Не. Но човекът е създал неща за всяка една форма. А формите нищо не са създали за човека. Но вярно е, че във всяка една форма, която е последвала, човек е употребил повече усилие. Да кажем, той почне от най-малките микроскопически форми. Но във всяка една последующа форма той е употребил повече сила, за да създаде тази форма. Ние сега казваме по обратния път, наместо да кажем това, което човек е употребил, за да създаде формите, казваме формите са създали човека. Казваш: „Иван еди-кой си е донесъл на господаря си една стомна вода.“ Нали?

Сега как бихте наредили тези думи, да ги турите в поетическа форма? О, нали вие се занимавате с поезията? Вашата работа знаеш на какво мяза. Ако ви донесат един плод и вие кажете: „Той Господ знае какво има в ябълката.“ Но въпросът е друг. Тази ябълка е пратена

за тебе, ти да я ядеш и ти ще си изкажеш мнението за нея – хубава ли е, или не. И, представете си сега, тези думи, това е една математическа формула, с която всичко можете да постигнете. Ако знаете как да съчетаете линиите, думите, можете и богат да станете, и поет можете да станете, и здрав можете да станете, и талантлив можете да станете, и силен можете да станете. Пък ако не знаете как да ги съчетаете, да ги наместите, можете и слаб да станете, може и болен да станете. Значи всичко зависи от съчетанието на думите. Та трябва да знаете как да ги наместите. Вие сега ще кажете аз да ги наместя. (*Тъй е, защото ние както и да ги турим, все ще има известен дефект.*) Дефект няма да има,. но ще има разни постижения. Ако работите с един ключ, все ще има постижения. Като местите думите, можете да получите здраве. Да кажем ревматизъм имате, но като местите думите, ревматизмът може да изчезне. Или като местите думите, имате безсъница – и тя изчезва. Или липсва ви памет и вие се занимавате с тези думи един ден, два дена, три и може паметта ви да се усили. Тогава ще кажете: „Сега помня. Едно време паметта ми беше слаба, но сега се усилила.“ Или, да кажем, не сте весел. Като местите думите, радостта ще дойде и вие ще станете весел. (*Може ли други думи да прибавим*?) Можете да прибавите колкото думи искате. Може да прибавите някои думи, ако тези думи могат да се облекат, тогава те са на място. Но ако не им подхожда костюмът, тогава няма да турите други думи. Според вас коя дума тука е най-малката дума? Вие трябва да имате една мярка, с която винаги да намествате едно противоречие.

Всяка част може да бъде толкова голяма, колкото цялото, но никога не може да бъде по-голяма от цялото. А цялото всякога може да бъде по-голямо от своята част. Това е първото правило. И законът е такъв. И частта никога не може да бъде по-голяма от цялото, а цялото всякога може да бъде по-голямо от своите части. И другият закон е

верен по отношение на частите. Всяко голямо цяло може да. бъде толкова малко, колкото своята част, но никога не може да бъде по-малко от своята част. Цялото не може да стане по-малко от своята част. Това, което е неделимо, това е най-малката величина в света. От единицата не може да има по-малко, тя е най-малката част. Сега законът е този: ние не можем да бъдем повече от Бога. Той всякога знае повече от нас. Но и Бог не може да знае по-малко от нас. Той слиза до нас, но Бог не може да знае по-малко от нас. И по-долу от нас не може да слезе. Или, казано на друг език, Божественото у тебе не може да бъде по невежа от самия тебе.

Ще ви запитам тогава кое е Божественото у човека? Божественото у човека е неговият ум в даден случай. Неговият дух е. Ще кажете, човекът – това е неговият ум. А можем да кажем – в ума има две неща: има воля, има и разбиране. Умът е създаден от две неща. Сега в дадения случай кое е по-силното – волята и разбирането или самият ум? Защото, най-първо, за да прояви човек воля, той трябва да е намислил нещо и да го почувства, и тогава, ако това, което е намислил и почувствал, е право, той има право да го направи, защото умът е по-силен. Правият ум включва в себе си и правите чувства. А правите мисли и правите чувства се изразяват в силата на волята. Двигател на волята е сърцето, а умът направлява волята. Правата мисъл и правото чувство се проявяват в силната разумна воля. Следователно волята сама по себе си, без човешкия ум и сърце, тя не може да се прояви. Сега ние говорим за човешката воля. Но и човешкото разбиране без воля пак не може да се прояви. Но и умът без воля и без разбирането, това са два органа, без които той не може да се прояви. Та, когато казвате: „Ама аз нямам воля“, тогава вие отричате вашия ум, вашия дух. Като кажеш: „Аз нямам воля“, значи ти не искаш да проявиш своя ум. Не искаш да проявиш волята си. Или, казвате: „Не ми стига умът за тази работа.“ Не казвайте така.

Може да кажеш: „Не разбирам ума си.“ Но ти трябва да туриш ума в неговото разбиране. А в разбирането ти трябва да знаеш закона да наместваш мислите си и как да разместваш мислите си. Защото всяка мисъл върви по известен ред. Кога се раждат мислите у човека? Мисълта – това е раждане у човека. И ако дойдете до човека, всеки един човек трябва да роди нещо. Питам тогава, първото нещо, което е родил човекът, кое е?

Сега ние не говорим за външното раждане. Първото нещо, което се е родило в душата, кое е? Ние вземаме, както е в природата. Да. кажем, когато се роди детето, кое е първото желание, което се ражда у него? Ще забележите, когато се роди, детето почва един процес – дишането. Дишането почва с раждането. Детето не диша в майка си, но с раждането започва този процес на дишането. А с дишането се ражда първият звук – плачът, който е глас на волята. Звукът винаги показва една интензивност – че то има нужда от нещо, но не знае как да изкаже нуждата си. То издава първия звук, майката го разбира. Кой е първият звук, който издава детето? Какво казва то? Кажете как казва детето? Забравили сте. „Ву-а-а.“ Вас ви се вижда смешно. Смешното, това е радост някой път. Когато заплаче детето, майката се радва и всички се радват, казват: „Заплака.“ Детето е живо. Ако не заплаче, сълзи ще има. А като каже „Уа-а“, всички се радват. Значи „Ва-а“, „В-а-в“, казва нещо детето. „А-а“ – сега за ядене дайте. Българинът казва „а“. Значи това, което досега е било бременно в съзнанието на човека, веднага изниква мисъл. Казват, когато детето заплаче, първото нещо – то научава една дума. Дават му един предмет, и то следующия – това е една бутилка. Майката казва: „Отвори бутилката.“ И детето тури устата, извади запушалката и после изважда съдържанието на шишето. Значи то като каже „В-у-а“, веднага му дават едно шише, да разреши тази задача. И откъде му иде на ума на това невежото дете, откъде е научило то този закон на физиката. Като каже детето „В-у-а-

а“, веднага майката постави детето на изпит. Но то веднага оперира с предмета. А казват, че било невежа. Хората дълго време са мислили – и инженери, да намерят една помпа, за да могат да изваждат вода, а това дете изведнъж знае това изкуство.

Та казвам, всичките неща човек ги носи в заложба у себе си. Най-основното нещо е, че онова дете носи вече в себе си онова понятие за добиване на храната. С първата си дума то дава сигнал. То не знае къде да я намери, но майката, като я тури в устата, като намести това шише в устата, ръцете и краката не работят, но то щом напипа с езика си, съзнанието се събужда и първият опит излиза сполучлив. Значи с „В-а-в“ то е направило първия опит на яденето. Това е закон на яденето. „В-а-в“ показва, че е започнала дихателната система да функционира. А с дишането умът е започнал да мисли. Тогава с дихателната система започва процесът на мисленето, значи и процесът на мисленето е излязъл сполучлив. Щом това дете е започнало да суче, това показва, че това дете е здраво. Не може ли да суче, не може ли да диша, това дете е болно. А ако може да разреши тази първа задача – да диша и да суче, това дете може да мисли – то е здраво.

Следователно във всяка една мисъл законът е същ. Сега ще изучавате законите. Щом имаш една задача, да я решиш правилно, значи умът е здрав. Но щом не може да разрешиш задачата, значи не може да извадиш това мляко от шише. Ето това е едно болезнено състояние. Законът е същ навсякъде. Ти се събуждаш, искаш да направиш едно добро. Значи твоето съзнание се събужда, доброто се ражда. Сега, ако ти не приложиш това добро, ти си болен човек. Лошавината, това е едно болезнено състояние не на душата, на физическия човек.

Та казвам, при новия начин на разсъждение ти не може да кажеш: „Аз не мога да го направя.“ Ако вие кажете така, това е едно

болезнено състояние, затова е по-добре да казва човек „мога“, отколкото „не мога“. Защото онзи, който казва „мога“, е всякога по-силен, отколкото онзи, който казва „не мога“. Който започва с „м“, е по-силен от онзи, който започва с „н“, защото само отрицателното е носител на неможенето. Казваш „н“ – не мога да мисля. Защо не можеш да мислиш? Някой път си има причини. Ако върху една малка трева вие турите един голям камък, питам, тази трева може ли да расте? Не може да расте. Но ако вие вдигнете този камък, тревата ще расте.

Следователно, ако върху всяка една мисъл, която е деликатна, вие турите едно тежко желание отгоре, какво ще стане? Всичките благородни мисли се осакатяват от някое тежко желание. Значи тежките желания осакатяват твоята мисъл, спират твоя растеж. Какво трябва да се направи? Махни това желание, тури го настрана, за да може добрата мисъл да израсне. Значи от нашите благородни мисли ние трябва да отстраним тежките желания, за да могат да израснат. Сегашната психология има хубави неща, но процесът на развитие, който те внасят в психологията, е просто един механически процес. Те внасят и доброто, и всичките морали, правила, закони, но това е един механически път. Та в самовъзпитанието трябва да се поставят нови методи. Виждам, по този начин, както хората възпитават от толкова хиляди години, не че не правят никакво усилие – човечеството прави грамадни усилия, колко милиони хора работят върху това, но щом останат сами, те не прилагат. Тези учители на света, те са проповядвали един закон органически, физиологически закон, а техните ученици винаги са превръщали физиологията в анатомия. Казвате, да турим едно правило. И ние казваме всеки да направи нещо за Бога. Това е физиологически. Обаче, щом замине учителят, другите казват: „Той доброволно няма да го направи, но да наложим този закон.“ Та ние трябва да заставим някого да направи

едно добро. И какво става? Днес се наложи един закон, утре – друг закон и така се раждат противоречията в света.

Следователно в приложението на живота по този механически начин е израснала човешката личност. Та сега човек и да се освободи от себе си, защото този закон е верен само по отношение на себе си. Никой от вас не трябва да изнасилва себе си, да оставим това изнасилване отвън. Питам, ако ти изнасилваш себе си, какво ще добиеш или ако измъчваш себе си, какво ще добиеш, или ако побеждаваш себе си? Не казвай – човек трябва да победи себе си, защото, ако ти победиш себе си, ти ще разслабиш себе си, ще разклатиш себе си и ще унищожиш себе си. Казват: „Победи себе си." Не, въздигни себе си. Не казвай да победиш себе си, защото тогава ти си роб на някой отвън, някои външни сили са те заробили. Освободи себе си от робството, подигни себе си, въздигни себе си. Това е вътрешният начин.

Сега остава въпросът за човека. За да се възпитава човекът, най-първо той трябва да се научи да се храни. Казва някой – не може да се храни. Ако на това дете ръцете не могат да работят и неговият ум е толкова слаб, и майка му като му тури това шише, изведнъж здравото дете започва своята работа и свършва опита сполучливо. Значи детето почва да яде. В дадения случай, щом ти дадат една бутилка, гледай да разрешиш задачата. На малкото дете дават най-малката бутилка, с най-малката шийка. То не казва: „Дайте ми някоя златна." Веднага започва своята работа.

Следователно законът е такъв: най-малкото благо в дадения случай ти не го считай, че е унижение. Считай го като една привилегия. Ако не знаеш как да започнеш, кажи: „В-а-а-а". И след това, като дойде бутилката, изтегли млякото. Като изтеглиш млякото, започва живот, след това законът на любовта действа, а след това иде правата мисъл. Той работи. Значи непременно умът, мисълта или

мозъкът трябва да работи, но трябва да знаете, че и вашето сърце трябва да работи. Умът без сърце, това е човек без крака, без ръце и без очи. А какъв човек ще бъде това? Значи в сърцето на човека седи всичката негова красота. Но само сърцето може да се прояви чрез ума. Умът иде в живота, за да се прояви сърцето. А сърцето носи всичката пълнота, от сърцето излиза всичката кръв и влиза в мозъка. И като влезе тази кръв, от нея се образуват мислите, красотата, силата и знанието. В кръвта е животът. Значи от сърцето постоянно излиза животът. Тогава не загасвайте вие светлината. Не светлината, можем да кажем топлината. Сърцето има топлина. Не загасвайте топлината на вашето сърце.

Значи там, дето няма топлина, вие имате един свят, подобен на месечината. Представете си, че вие живеете на един свят със светлина, без топлина. Какъв ще бъде този свят? Това ще мяза на един свят при полюсите, при вечния лед. Там всичко е хубаво и красиво, но няма никаква зеленина. Ако вие останете сега, да кажем, на вашето знание, вие ще мязате на полюсите. А какъв е животът при полюсите? Всичката погрешка е там, че хората искат да се издигнат само чрез знанието, което имат. Но знанието трябва да бъде носител на любовта, на човешките чувства или на това, което произтича от сърцето. Сега това няма да турите по отношение на света. Ако искате да възпитате себе си, този е пътят.

Ще работите върху сърцето си и затова ще ви кажа едно правило: устата не трябва да бъде бледа и лицето не трябва да бъде бледо. Устата трябва да бъде червена, това е основният цвят на природата. В природата съществуват само два цвята – червеният и белият, от които се явяват всички останали цветове. Червеният цвят е цвят на любовта, а белият цвят е цвят на светлината. Затова, когато станеш сутрин, гледай се в огледалото. Езикът трябва да е червен и устните трябва да са червени, и лицето да е розово, не алено. Ако

устните ви не са червени, изменете ги. Как? Изменете мислите си. Направете опит, турете една мисъл, втора, трета, четвърта, пета, тургайте мисли, които може да изменят вашето кръвообращение. Никога не внасяйте мисли, които свиват сърцето ви, които свиват вашето кръвообращение. Всеки един от вас може да има бледи устни. Например имате един приятел, когото обичате, но ви кажат – поминал се е вашият приятел, а вие очаквате от него много нещо и изведнъж побледнеете. Защо? Защото имате интерес от него. Може да стане и другото. Вие седите и сте замислен, побледнели сте, но кажат ви – баща ви, когото вие много обичате, си иде. Веднага лицето ви светне и на устните ви се явява една червенина. Хубавите мисли внасят едно разширение. И в това отношение разните душевни състояния си имат свой темп.

Ако изчислявате удара на сърцето си, пулсът бива различен. Когато сте гневен, сърцето ви бие по един начин, когато имате омраза или някои благородни чувства, пулсът се мени. Значи при различните състояния и пулсът на сърцето е различен. Различно бие сърцето. Даже ако правите измерване на вашата ръка, ще забележите една разлика, значи пулсът зависи от състоянието на вашите мисли и вашите чувства. И тогава нормалното кое е? Колко удара трябва да има сърцето? Те взимат 72. Но тези удари могат да се увеличат и могат да се намалят, пък може и много малко удари да има сърцето, малко пулсиране. Когато у вас действа законът на любовта, вие имате едно отмерено пулсиране, един бавен ритъм и дълбочина има. Тогава, когато сърцето ви пулсира правилно, имате и гладък пулс, и дълбоко дишане. Тогава, когато сърцето ти удря правилно, и дишането е правилно, когато сърцето не пулсира правилно – и дишането не е правилно. А това зависи от мисълта, от ума и сърцето едновременно.

Затова, ако човек иска да измени състоянието на своето тяло, понеже той е продукт на своя ум, следователно трябва да измени

ритъма на своите мисли, ритъма на своите чувства. Да ги хармонира. Това веднага ще произведе една реакция върху неговите дробове, върху сърцето, върху мозъка – значи ще произведе реакция върху кръвообращението и върху дишането. Та правилно ще започнете да работите над себе си. Нов строеж трябва да имаме. Или да поддържа организма, или да го пресъздава. На това основание отгоре всеки един за в бъдеще може да се лекува сам.

Та първото нещо – не трябва да се дразните. В това отношение не трябва да се дразните. Недейте казва какво мислиш заради него. Никога не се произнасяй за кой да е човек. Понеже, ако той това прави за Божия работа, него Бог го е направил, а за Божиите работи не се произнасяй. Не изказвай мнението си, не казвай нищо за Божиите работи. Никога не се произнасяй за Божиите работи. Да кажеш – този човек не струва, онзи човек не струва. Недейте гледа на външността. Не гледайте на кутията, тъй увита с книга, но какво има в тази кутия или в тази книга, или какво има в ума. Вътре има един скъпоценен камък, който струва десетина милиона английски шилинга. Диамант е този

камък. А ти си от онези учени хора, да знаеш да видиш какво има в тази кутия. Ти трябва да познаеш, че вътре има нещо скъпоценно за тебе.

Някоя сутрин аз иде донеса една кутия, да познаете какво има в кутията вътре, защото не всеки може да познае какво има в кутията. Ако един плъх горе на тавана, може да познае какво сладко има затворено в буркана и разпознава сладкото, той най-първо отвори сладкото с боровинки, после дойде до сладкото с боровинки. Няколко пъти се сменят книгите на буркана, но той пак отваря, значи надушва. Как е познал той? Има един начин на познаването. Та сега казвам, не трябва да мислите, че вие сте по-глупави от този плъх.

Един, като турил един наполеон в ръката си, казва: „Познай какво държа в ръката.“ „Аз не зная, ти кажи.“ И той самият е забравил какво държи в ръката си. Или както онзи испански поет, който написал едно стихотворение и го питали какво иска да каже с това стихотворение, той казва: „Ами аз сам не зная.“ Значи в даден случай може да напишем нещо и да загубим смисъла на написаното. Това е възможно. Има една вътрешна връзка, с която може да изгубите смисъла на нещата. За пример неща, които се виждат в известни години със смисъл, след пет или десет години погледнеш – изгубват смисъла си. Значи нещата придобиват и изгубват смисъла. Та и в нашия ум може да изгубите смисъла и да обезцените нещата и може да ги надцените. Но трябва да имате едно правилно схващане за цената на нещата.

Всяко нещо има своята цена. И мислите, и желанията на хората си имат определена стойност. Сега вие сте млади, ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Разбиране трябва. Много ваши мисли трябва да ги оперете, тъй абсолютно, със сапун да ги оперете. Има и много ваши желания, които трябва да оперете. Които нямат нужда от пране, оставете ги, а които имат нужда – с топла вода и сапун, за да се изчистят.

Сега съчинете от тези думи нещо, да видим каква поезия ще изкарате. Всички напишете по нещо и ще изберем петчленна комисия, която да се произнесе върху написаното на вашите работи. Комисията ще се произнесе върху най-хубавата работа и тук от тези думи ще изкараме една песен.

„Само проявената Божия любов носи пълния живот.“

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 12 април, 1930 г., петък, 6-7.20 часа, София – Изгрев.

ЗАДАЧА И ОТКЛОНЕНИЕ В МЛАДЕЖКИЯ КЛАС. ЛЮБОВТА КЪМ БОГА

Съзерцание[5]

Написахте ли изреченията, които имахте да пишете? Четете кой каквото е написал от тези думи, които ви бях дал. (*Четоха се разни съчетания от тези думи, дадени от миналата лекция.*) Съберете сега темите и една тричленна комисия да ги прегледа и да избере най-хубавите от тях.

Сега във вашия специален клас аз съм забелязал, от ред години работите не вървят добре. И сега аз ще ви оставя да се ръководите сами, понеже съм занят. За бъдеще имам нещо по-важно и ще ви оставя – това, което съм ви казал, вие сами да го изучавате. Защото, в какво седи знанието? Човек не трябва само да събира. И както виждам, специалният клас не постига тази цел, която трябва да се постигне. Наместо да се постигнат някои хубави качества, развива се точно противоположното – обратните качества се постигат. В това отношение аз считам: не искам да идвам в класа, понеже не се постига тази цел, А само да се мажат циреите с масло отгоре, това е безполезно. Знанието трябва да носи в себе си доброто. То трябва да бъде една спомагателна сила само за филтър. Ако във вас не може да се развие един характер, една самостоятелна сила заедно е природата, знанието е безполезно и то е един товар. А знанието е, което може да ви ръководи в пътя на истината.

Вие казвате: „Да се говори истината, било горчиво." Това не е никаква истина. Да кажем, изучава се човешкият характер. Вие се

---

[5] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Направления в живота".

събирате в специалния клас. Каква е целта на специалния клас? Какво научихте от осем години в специалния клас? Кажете ми, какво научихте? Може да кажете, че сте развили някои теории върху това, какво е моралът или какво нещо е човешката разумност. Какво представлява човек сам по себе си? Защото вие имате да се справяте с друга една действителност. Болният докато не се справи със своята болест, здравето няма да дойде. И богатият докато не се справи със своето богатство, или сиромахът докато не се справи със своята сиромашия – сиромашията не си отива. И неразумният, глупавият докато не се справи със своята глупост, той умен не може да стане. Защото глупав човек е всеки, който има известни желания, които не могат да се реализират; знанието му не може да се реализира.

Кажете ни сега едно неестествено желание. (*Обади се М.*) Аз не искам глупава философия. Ако е за глупави философи, аз съм минал през всичките философи. Аз виждам нещата и не искам да критикувам. Но има неща, които [за] мен са крайно нежелателни. Години аз съм търпял много работи и считам моето време изгубено. Аз не искам да имам глупави хора подир себе си, нито пък хора, които отиват в порока, а са облечени в някоя мантия. На такива хора няма какво да проповядвам, нито пък да ги уча. Няма защо да се опорочавам и аз, всеки ден да влизам в калта и да вадя хората от калта, и те пак да влизат вътре. Аз това не считам за философия. Сега вие ще идете в света да слушате Бога, не да слушате мене. Бога ще слушате! Ако вие сте дошли със своите възгледи, и аз имам възгледи. Ще ги оставим настрани. Ако можете да ходите по Божия път, няма какво да се обезсърчавате. Който ходи по човешки, се обезсърчава.

Някой път детето седи и през целия живот само родителите да го гледат. Това дете е инвалид – през целия живот само бащата и майката да го хранят. Ако може само това дете да се гледа да живее, то расте. Сега в класа има хора, които нямат убеждение. И ако вие с

вашите убеждения сте инвалиди, какви ученици сте? Казвате: „Учителю, аз се съмнявам." Може да се съмнявате, мене не ме интересува вашето съмнение. Въобще съмнението не ме интересува. После се питате: „Учителят за това ли е пратен? Пратен ли е от Бога?" Питам ви: като се родихте, пратени ли сте от Бога? Това е все същият въпрос. Кой от вас знае? Де ви са акредитивните ви книжа, че сте пратени от Бога? Че живеете – да. Но кои са писмата ви?

Как трябва да се живее сега? Не че сега ще ви научим да живеете. Вие сте живели. В какво може да дойде съмнение? Всеки един учител може да лъже, но и всеки един ученик може да лъже. И ако учителят лъже и ученикът лъже – каква наука може да има? Във всяка една наука има една страна, дето може да се лъже. Някой път лъжата може да е съзнателна. Някой път учителят е заставен – или че не разбира предмета си, но се представя, че знае, или неговото поведение не е такова, но той ще се представи тъй. У учените хора има вложена лъжата. И у религиозните хора има лъжа. Вие казвате така: „Две и три е равно на четири." Веднага ще кажат другите, че не е право. Хубаво, ако аз кажа така: „Пет и две е равно на едно." При дадения случай те съставляват едно цяло, събрани са. Значи, ако в дадения случай е едно, значи има някакъв закон за цялото. Какво представлява едно цяло? Това са части, имаме пет части и две части, съставляват седем части. А какъв уд съставлява числото едно? Ако съберете петте пръста на ръката и двете кости на ръката, какво съставляват тогава тези седем части? Вие не казвате „седем", но казвате: „Една ръка." Ако вземете да изброявате, казвате: „Един пръст, два пръста, три, четири, пет; една кост, две кости" и после казвате: „Една ръка." Тогава едната ръка равна ли е на един пръст?

Сега, разбира се, това събиране е количествено, но щом влезете в отношенията на природата, числата са живи. Когато количествено ги събирате, има един закон; когато ги събирате като живи числа, има

друг закон, който определя това събиране. Вие можете ли да съберете един съвременен вол, да го поканите в една приемна стая и вечерно време да го турите на вашето легло? При това, да го покриете с юрган? Вие можете да направите това, но питам: този вол ще оцени ли всичко това? Сега, преведете това: имате едно желание или една мисъл, която е подобна в своето развитие на един вол, тоест представлява един вол. Ако това ваше желание вие го турите на най-хубавото място, това желание ще ви се отблагодари ли? Няма да ви се отблагодари. Може това желание да няма никаква лоша мисъл към вас, но то не може да ви се отблагодари.

И аз ви казвам: мнозина от вас вървите по един много крив път и последствията за бъдеще, след двайсет-трийсет години ще бъдат толкова лоши, че вие ще съжалявате много. Ще кажете: „Трябва да се живее.“ Аз това не засягам. Може някой да каже: „Учителят иска да каже, че някой брат ходил с някоя сестра.“ Не засягам аз това. Аз засягам онази поквара, че вие под булото на новото учение сте в една поквара вътре в себе си. Пред себе си вие не сте чисти. В дадения случай, когато направите една погрешка, пред себе си не казвате, че това е погрешка. И след време ще видите тази погрешка към какви резултати води. Пък тази погрешка може да стане причина за хиляди други хора да страдат.

Ако един капитан на параход седне и яде и пие, а не седи на мястото си на палубата или на своя капитански пост, питам: този капитан на мястото си ли е? Та вие сте един параход като „Титаник“. вие сте капитанът и казвате: „Нямам ли право да си почина?“ Когато си на сухо, имаш право да почиваш, но когато си в морето при тези вълни, къде трябва да бъдете? На капитанския пост! А преди да е тръгнал параходът, можете да седите и да ядете и пиете, да гуляете. Но казвам ви: щом сте в морето, ако това правите – не сте на мястото си. Сегашното ваше тяло е един грамаден параход, който е пуснат в

морето на живота; знаеш ли този параход колко струва? И когато вие излезете на брега, компанията ще ви държи отговорен и вие ще платите за всички аварии и за всичките загуби. И компанията ще ви съди според повредата, която сте направили.

Вие сега ще дойдете до тези религиозни разбирания, казвате, че Господ ще ви прости. Оставете тези прощавки. Има известни прощавки, вие още не сте умирали. Казвате: „Като умре човек, ще се свърши всичко.“ Вие сте забравили какво има в онзи свят. Даже понятията ви за ангелите – и тях не знаете, вие на тях ще им турите такива крила. Не са птици ангелите, като имат крила. И ръце имат, и крака имат като хора. Само че ръцете им са такива, че един ангел, като си простре ръката върху тебе, ще те простре на земята. Най-малкото помръдване на ръката на един ангел има динамическа сила. Отличава се само по силата си.

Сега целта ми не е да ви изобличавам, да се спирам специално, време няма. Но вие излизате от един народ, който има няколко такива отрицателни качества. И казвам: вие не можете да се освободите от своята българщина. Аз го наричам това българанство. От вашето българанство вие не можете да се освободите. Българанството се отличава е една магарешка упоритост. И после, българанството се отличава с такава една безочливост и незачитане. Българинът като българин благородство няма. И той никога няма признателност за онова, което му е направено. Аз го наричам това: благородство няма. Казва: „Че ме е родила майка ми, що от това?“ Иска да се жени, да си има дете. Българанство е това. И после, разпасаност съвършена има. Голяма разпасаност и аз вече имам пример на българанство тук и между сестрите, и между братята – навсякъде. Десет години българанство! И съм решил, да се петня повече не искам. Влизам в друга една област, дето с българанството на българина не мисля да

седя. [*Аз*] съм викан на друго място, имам друга работа, и да имам желание да седя тук, то почти се свърши.

Та казвам: сега искам да ви дам един принцип, който да прилагате. Вие не можете да успявате в живота, докато нямате една абсолютна любов към Бога. И след това, абсолютно уважение към ближните. Абсолютна любов към Бога! Същевременно нито аз искам да ви уча на нещо. Вие нямате любов към Бога. После, това, което се учи – проверено ли е? Аз взимам нещата от обикновената наука. Има неща, които не са прави тъй, както се разглеждат.

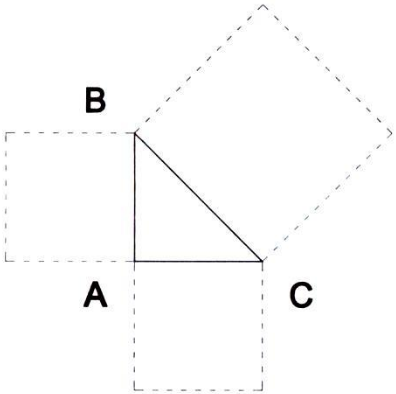

Фиг. 1

Когато Питагор основаваше своята теория, каква беше неговата теорема? Че квадратът, построен на хипотенузата, е равен на сбора от квадратите, построени на катетите. Ако тия стени са живи, какво ще имаме тогава? Представете си, че линията **BC** е жива линия – каква деятелност ще произведе тя? Представете си, че и **AB** и **AC**, и те са живи линии. Това са бащата и майката, а хипотенузата – това е тяхното дете. Тогава детето съдържа ли качествата на бащата и майката? То носи живота на майка си и на баща си, но специфичните качества на баща си и майка си, в тяхната целокупност, не ги носи. Защото тогава **AB** и **AC** ще бъдат пак едно преповторение.

Но в какво са равни този квадрат, построен на хипотенузата, и онези, построени на катетите? Сега аз няма да засягам това. В геометрията го има. Но по закона на аналогията съвсем друг закон може да се изясни, с който ние си служим, но в сегашната геометрия няма никакво приложение. Ако вие приложите този триъгълник, тоест двата катета са на главата, а цялото тяло е хипотенузата, проектирана в гръбначния стълб, тогава деятелността на тялото иде от или съответства на деятелността на мозъка. Но пък функциите на тялото се различават от функциите на мозъка. Това е този триъгълник, обърнат надолу. Едно от изясненията е това: колкото главата е по-силна, толкова и тялото ще бъде по-силно; и колкото главата е по-слаба, толкова и тялото ще бъде по-слабо. Има специфични области на мозъка, които са повлияли и върху тялото.

Колкото дълго ще бъде тялото, съответно толкова ще бъде и мозъкът. Височината и ширината имат еднакво съответствие. Най-после, височината и ширината се определят от известна интензивност на мозъка. Широчината на рамената винаги съответства на широчината на мозъка. Дължината на тялото съответства на дължината на лицето и на дължината на мозъка. Но това сега няма приложение. В съвременната наука такова приложение е глупаво. И трябва да пишеш цели томове, да докажеш по закона на аналогиите, че от дължината па лицето може да се определи какво трябва да бъде тялото. И това са онези тънки наблюдения, които учените хора са правили в миналото.

Казват, че имало една школа, направена от адепти и учители; има една школа само от мъдреци – адептите на техните учители в тяхната йерархия. Там са изучавали живата геометрия. И те, като пресмятат по тяхната математика и като вземат няколко прераждания, и като изчисляват, знаят точно как ще прекарат живота си. Ред прераждания като изчисляват, те знаят и ще могат да

предвидят всичко – как ще започне животът, как ще прекара живота и какви ще бъдат резултатите. Някои от вас, които сте чели теософската литература, знаят колко учени са тези лордове и господари на кармата и дихармата. Като пратят някого на земята да се прероди, вдигат неговия хороскоп, като вземат под внимание всичките звезди, които съществуват в нашата вселена какво влияние ще окажат; и като вземат предвид какво влияние ще упражнят животните и растенията, и атмосферата, и слънчевите лъчи; и след като работят четирийсет и пет години. Защото, за да се прероди един човек, трябват четирийсет и пет години. Ще кажете: „Защо?“ За да се реши тази задача, трябват четирийсет и пет години. Та като работят всичките тези учени хора и направят този хороскоп, ще го пратят на земята. Сега във вашите умове – това са хипотези, това са сънувания. В който и да е ум. даже и онзи, който говори, и той се пита дали това е вярно.

Сега някои от вас мислите, че животът е лесен и вие с един калем казвате: „Как аз да нямам това благо на земята?“ Че вие знаете ли как се добиват тия блага? Мислите ли, че едно благо тъй лесно се добива? Мислите ли, че един талант, който може да ви се даде, че вие можете тъй лесно да го вземете, както се дава или взема масло? Знаете ли вътрешното съчетание на талантите? За да бъде човек талантлив, знаете ли колко хиляди същества трябва да се съединят? И то – разумни същества, за да произведат един резултат – един талант. Талантът не е резултат на един човек, това е едно съдружие. Един е турен напред, а зад него седят хиляди разумни същества. Тъй щото талантът е общоколективен резултат на тях. А сега казват: „А, той е талантлив човек.“ Ти, докато дойдеш до него, към всички тия хиляди същества трябва да имаш уважение и почест. И вечерно време като се върнеш – през деня каквато слава си спечелил, да я разделиш е всичките тези същества.

Да кажем, ти си някой талантлив певец – върнеш се, носиш десет букета, ходиш, пъчиш се натам-насам. Но ти се пъчиш на чужда сметка. И онзи генерал се пъчи с кръстовете си и казва: „Аз извърших войната.“ Ха, извършил войната, но десет хиляди души войници паднаха на бойното поле. А той си турга медалите и се пъчи е тях, а колко ходят с патерици! Ние благодарим за такава величина в света. Ако вашите таланти ще бъдат такива – да карате други да ходят с патерици, благодарим на такива таланти. Благодарим на такива генерали. Такива генерали може да са потребни, но в школата на Черната ложа.

Вие сега, като излезете, ще кажете: „Учителят ни насоли много добре.“ Ако съм ви насолил, то е просто да не се вмиришете. Но за мен да се насоли човек, това не значи да живее. Това е една солена риба. И аз бих желал да живеете в солената вода, без да се всолявате както рибите живеят. И питам: защо рибата, като я пекат, пак ѝ тургат сол? И казвам: като живеете в един свят на знание, аз не искам да се осолите. И рибата е много умна – тя не се осолява. Та казвам: знанието в света трябва да бъде като едно условие за вашето развитие. Но ако вие се осолявате е това знание, вие сте като един чироз, окачен на една връв. И като се осолите, съзнанието ви, всеки прогрес и разбиране на живота, с свършен. Ще дойде някой от вас, ще каже, че се е осолил. „Искам да се оженя.“ Вие сте една осолена риба. „Искам да стана министър.“ Вие сте осолена риба. „Искам да стана проповедник. Вие сте осолена риба. „Искам да стана най-добрият човек." Вие сте една осолена риба. Той иска да стане гениален учител, проповедник. Осолена риба е това. Това е едно знание, една професия, преди всичко. Това е едно временно отношение, отношение за земята.

И питам: ако един учител, след като е учителствал, че учениците го вземат и го набият хубаво; казват: „Заслужил си го е.“ Защо? Той, като стане учител, трябва да бъде толкова силен, че ако той има

трийсет души ученици в училището, той трябва всички да ги налага, че да знаят, че той е учител. И ако той ги бие, те ще кажат: „А, не се бие нашия учител." Защо? Защото е силен – не се играе е него. И като опитат учениците учителя си, той като ги наложи всичките, втория ден те ще седят пред него с почитание към него. Както когато се яви учителят по математика, всички се сгушат. Но по този начин, това е външната страна.

Знанието е една сила, която отвътре се прилага. И ако тази сила сама по себе си няма една морална ценност, как да се употребява, това е само едно външно знание. Учителят трябва да каже: „Имам едно знание, което еднакво важи за мене." В истинското знание учителят еднакво се подчинява на знанието. Да вземем знанието за яденето – както се подчиняват учениците, и учителят – и той яде по същия начин. Може учителят да сдъвче по-добре храната си. Тогава по какво се отличават учениците от него? Вие наблюдавали ли сте как ядете? Отляво надясно или отдясно наляво? После, когато ядете, нали стават едни свивки на устата – правили ли сте такива малки наблюдения върху яденето?

Та казвам: поставете една основа на вашия живот. Искате вие да ядете – трябва да знаете защо трябва да ядете. И после трябва да знаете как да ядете.

Искате да учите – трябва да знаете защо и за какво трябва да учите. За всяко нещо, което вършите, трябва да знаете защо го вършите. Искате да живеете – трябва да знаете защо трябва да живеете. В лекциите си аз съм засегнал известни положения, около десет-петнайсет, които трябва да ви са ясни. Ти не можеш да бъдеш почитан от хората, ако не ги почиташ и ти. Ти не можеш да бъдеш обичан от хората, докато не ги обичаш и ти. Ти и пред себе си не можеш да бъдеш почитан, ако не почиташ себе си.

В човека има три същества: едното е Божествено, второто е духовно, а това същество, което живее в тялото, физическото – то трябва да съзнава, че всичкият капитал, с който разполага, му е даден от другите две същества. Всичкия капитал, който има човек, му е даден от Бога. Тогава, щом е даден от Бога, как трябва да живеем?

Сега кой от вас не иска да бъде красив и бял? Но всинца бели ли сте? Кой от вас не иска очите му да бъдат хубави? Но на малцина от вас очите са хубави. Виждали ли сте хубави очи? Как определят поетите хубавите очи? Бездънни ли трябва да бъдат или с дъно? Очите трябва да бъдат като слънцето. При това енергията, която излиза от човешкия ум, трябва да бъде като един фокус в окото. Когато радиира тази енергия, която излиза от ума през очите, там е човекът. Тогава ние казваме, че очите са красиви. А умът не трябва да бъде място на частично проявление, умът трябва да съдържа проявлението на човешката душа и на човешкия дух. Душата – това е човекът на земята. Душата е човекът, който живее в един стадий на развитието си между ангелите. А духът – това е човекът, който живее в Божествения свят. Та умът е човекът, който живее между хората; душата – която живее с ангелите, а духът е, който живее с Бога. Но те съставляват взаимни връзки. Тогава умът трябва да бъде изразител на тия двамата. А това, което излиза през твоя ум, да го видиш в човешкото око. Сега щом погледнеш очите, ти се свиеш в себе си. Че какво страшно има в човешкото око? Като погледна аз слънцето, то ли се срамува от мене, или аз се срамувам от него? И най-после, не мислете, че през очите вие можете всякога да видите всичко. Вярно е – през очите се виждат човешкият ум и човешката душа, интелигентността, която излиза и се проектира навън.

Та казвам, атавистически от вашето минало се проявяват някои лоши черти. Че ако вие не сте господари на вашата карма, ако вие не работите върху вашите недъзи и лошите черти, които имате, какви

ученици сте тогава? Че вие трябва да се справите с тях, да въздействате на отрицателното у себе си. Казвате: „Аз не мога да се справям.“ Не, човешкият ум може да се справи със своите недъзи. Погрешката, която учителят е направил той може да се справи с нея; и погрешката, която ученикът е направил, и той може да се справи с нея. И тази погрешка е толкова малка, както ако ти е паднал един косъм от главата на дрехата ти – има ли някаква мъчнотия да вземеш този косъм от дрехата? Ама той може да е паднал на гърба на дрехата – съблечи палтото и снеми косъма. Къде трябва да го туриш? Посади го някъде да изникне. И казвам, всички сега трябва да се справите е някои минали ваши недъзи. На това отгоре ще ви дойдат някои ваши добродетели.

Вие имате много добродетели, но много добродетели могат да се развалят само от една погрешка. Ако на един човек му снемат главата, тогава какво струва тялото без главата? Или ако вземат тялото, какво струва главата без тяло? Две неща трябва да желае човекът: той трябва да се моли на Бога главата му винаги да остане на нейното място и тялото му да остане на място. Пък и благоутробието да е на своето място, пък и всичките други функции – физически и умствени, всички трябва да са на местата си. Това е една реалност, за която той трябва да се моли всяка сутрин. Той ще стане сутринта, иска да свърши университета. Мнозина от вас са свършили университета и още колко прости са досега. Разправят за Летбитър, ясновидеца, че е бил един от израилските малко пророци. Пише той в една книга: „Чудна работа, от две хиляди години толкова назад да съм останал. Едно време бях пророк, а сега?“ Изгубил той пророчеството си. Възможно е човек да изгуби своето пророчество и може да остане назад. И сега казват: „Като дойде Христос на земята.“ Но в това има едно механическо разбиране – като дойде бащата, синовете очакват да умре бащата или той да раздели богатството, че да станете и вие

богати. Това е едно криво разбиране. Когато хората живеят по закона на любовта, всички са равни. И бащата работи, и майката, и децата, и каквото придобият – има един закон на разумност при разпределяне на благата, които съществуват.

Казвам: този закон е прав, приложете го върху себе си. Вие сте цяла една фамилия, цял един народ, една голяма кооперация, цяла една малка вселена. И ако вие не можете да оцените тази малка вселена, и ако вие постоянно сте недоволни, че нищо не сте постигнали, нищо не сте добили, тогава вие не разбирате вашия ум. И ако някои от вас дойдат и кажат: „Тъй обаятелно беше пението, никога не съм слушал такова пение.“ Че така да каже, той не говори истината. Ама не и да дойде, да каже и другото, обратното: „Вие сте такъв бездарник, толкова глупаво беше пението.“ Че това са две крайности. Кажете: „Хубаво беше. В дадения случай, хубаво беше това пение, хубаво пее.“ И аз съм следил: онзи, който е пял хубаво, сам е доволен. Сега да река другото, че той някой път може и да не пее хубаво. Когато човек се упражнява, той може да пее.

Искам тези думи да ви служат като мярка, защото в живота много пъти ще падате и ставате, и ще се учите. Това, което аз съм ви учил, вие ще го проверите. Това, което проверите, това е истина. А това, което не можете да проверите, то ще остане една загадка. И сами ще видите де е вярно и де не е вярно. Всичко ще се провери, няма да остане скрито-покрито, няма да остане тайна, която да не се разгадае. И за бъдеще, когато се завърши развитието на човешкия живот, онези, които се занимават с човешката карма, ще изкарат целия кивот на човека – всичко това ще го видиш един ден и ще получиш диплом, че си се усъвършенствал. И този филм ще го изкарат на театър, и този филм ще бъде говорещ филм. И ще те питат: „Кое обичаш да остане и кое обичаш да се заличи?“ И ти ще се чудиш ти ли си, или не си. Това ще бъде най-хубавата картина, която може да

видите. Ще видите всички противоречия, които могат да съществуват; ще видите и всички хубави работи. Всички контрасти ще видите и ще ви попитат: „Кои от тези картини да останат и кои да заличим?" Е, какво ще кажете на това отгоре?

Това няма да стане тъй, както хората изваждат най-лошите работи, които са станали в света. Други са били побужденията. Най-първо, лошото е един обратен процес на едно желание у човека. Да кажем, започваш с едно чувство на обич, но когато твоята обич не се оцени, у тебе се ражда друго едно чувство да си отмъстиш. Ти виждаш в твоя кинематограф – започнал си добре, а свършваш зле. Някой път виждаш и обратното: най-първо удариш някого по главата и след като дойде у тебе съзнанието, ти го съжаляваш, изтриваш му раните, намазваш ги с балсам, и оттам насетне ти почваш да гледаш всичкото изобилие в душата си. И в твоя кинематограф започват да се нареждат картините: започваш зле, а свършваш добре. А има и мнозина, които в началото започват добре, и накрая свършват добре. Това са идеалните картини. Сега аз искам вие да дойдете до онова положение – и да започнете добре, и да свършите добре. И казвам: ако вие сте хора на убежденията, аз не искам да кажете, че той, Учителят, ни прати на земята или – той, Учителят, така казва. Това не искам, така не се размишлява. Аз нямам нужда да разправяте аз кой съм. Аз зная откъде ида и къде ще отида. Моята сила е в това, което аз зная, а не в това, което вие знаете.

Та всеки един в себе си трябва да бъдете верни. Ако вие поддържате една истина, вие за тази истина трябва да бъдете готови да умрете. Вие за тази истина не трябва да говорите. Ще говорите [в] последния момент. Предизвикват ви – ти ще мълчиш. „Ама ти какво мислиш за Бога?“ Нищо не мисля, не съм готов да дам мисъл за Бога, не съм дошъл дотам. Още с малки работи се занимавам, тях изучавам, бръмбарчетата, но до Бога – аз съм оставил този предмет за най-

после. „Ама ти за религията какво ще кажеш?“ Това е дълбока работа, дотам още не съм достигнал. „Ама що е религия?" Религия, това е женитба. Щом влезеш в която и да е религия, ти си оженен и имаш много деца. И ще ги гледаш. И не само в религията ти ще бъдеш женен, но щом станеш учен човек, ти пак ще имаш много деца – онези деца във вивисекциите, дето се режат жабите – това е едно мъжко дете. Та щом станеш учен човек, пак ставаш женен. И онзи учен човек, за да поддържа това дете на науката, той трябва да заколи няколко жаби. И с кръвта, която изтича, той храни това дете у него. Това желание да бъдеш учен човек, това е едно дете вътре у тебе, и кръвта, която изтича, храни това дете. Самото желание да бъдеш учен, е едно дете у тебе. Да бъдеш професор – това е друго дете. Но тази мисъл или това дете един ден може да умре и тогава ти казваш: „Аз се опростих с науката.“ Ти си се опростил със своето дете. А някой път оставаш верен. Когато умирал един учен американец, който изучавал гръцки език, той съжалявал, че няма още двайсет години, за да определи неопределения член за онова, което е писал апостол Павел. Този човек иска още двайсет години да живее само заради един член.

Сега всеки един от вас, ако искате да работите върху лекциите от осем години, ще извадите колко принципа са засегнати. Колко неща аз съм засегнал, ще ги намерите – от това, което сте слушали. Да ви дам още беседи, да се връщам – аз не давам. А за бъдеще да ви предавам така, не може. Дотам, додето сте дошли, по-нататък не можете да разберете. И ако ви се предава, ще се образуват вашите лични центрове – вашата гордост е започнала у всинца ви да се развива. Като ме срещне един, най-първо си покаже юмрука. И започнем двамата с юмруците – един, два, три, четири. Щом аз набия ученика, казвам: „Ти трябва да се учиш.“ Преведете сега този символ (*свиването на юмруците за боксиране*). Какво съдържа в себе си тази

сила? Мога ли да и прекарам в живота? Като дойде до онзи порочния живот – кражба, лицемерие, подлост – или мен бият, или аз бия. Ако ме бият, казвам: слаб съм в характера. Знание трябва. Как ще се уча? Нямам знание. Ще ида десет, двайсет години, както този иска още двайсет години за неопределения член. И ако ме бият, значи заслужавам го. И втори път като изляза, ще кажа: живот има в това.

Вие сега казвате: „Съдба е това." Никаква съдба няма в живота. Всеки сам себе си съди. А в света Бог иска всички да живеем добре. Сега ние създаваме една нова философия. Ще кажат някои: „Глупав човек е този." Казвам: Господ е решил едни да бъдат умни, други глупави. Кой е глупав? Който иска да бъде глупав. Кой е учен? Който иска да бъде учен. Който иска да бъде добър, е добър, защото иска да бъде добър. Всеки е такъв, какъвто иска да бъде. Понеже Бог не е глупав, а е мъдър, умен, и ние можем да бъдем умни като Него. Понеже Той е добър, и ние можем да бъдем добри като Него. И ако Бог ни оставя да грешим, причината е, че ние сме глупави и Той не обръща внимание. Там, дето Бог ни е оставил да грешим, е, че Той не иска да влиза в нашата глупост. А там, дето Той ни пази, значи ние сме умни. Щом грешим, трябва да знаем, че сме глупави. Щом ни пази, значи ние сме умни. И Той иска да ни предпази да не грешим, да не правим погрешки. И щом Провидението иска да ни предпази от погрешките, Бог е изменил мнението Си заради нас. И Бог иска да вървим в правия път. Ти, ако ходиш в кръчмата да пиеш и най-после осиромашееш, кой е виновен? Нима искаш да накараш Господ да дойде в кръчмата, да каже: „Ела, синко, не пий." Хубаво, като изпиеш всичките бъчви, ти ще научиш, че това вино като желание се складира вътре у тебе и ти ще опиташ, и във виното ще влязат хиляди същества, които са глупави – ти ще опиташ Божия закон

Искам да оставя една мисъл в ума ви. Не да кажете: „Тази работа няма да я бъде." Какъв смисъл има от всичко това? Определени сте да

станете ангели. И ако не сте станали, можете да станете, като работите над себе си. Можете да станете в един живот ангели и можете да станете и в десет живота, и в двайсет живота

но ангели всякога можете да станете. И ей сега можете да станете. Но ангел може да бъде всеки един разумен човек.

Сега, не да очаквате вие от света. Вие очаквате от света това, което го няма. Идете тогава и научете един урок от пчелите – когато една пчела хвръква, тя влиза в цвете, дето друга пчела не е влизала. Като дойде пчелата, тя влиза само там, дето друга пчела не е влизала, или дето има мед. Една пчела никога не влиза в празен цвят. Вие ходите в света при всички хора. Един човек, който греши, е едно цвете, дето сокът е изчерпан. Защото грешният човек – това е този, дето много бръмбари и други същества са ходили и са изчерпили сока.

Кръчмарят, след като продаде своите бъчви, е доволен. Та кръчмарят, който е станал причина да се покварят хиляди домове, и децата им, и жените им; та ще е доволен. Да кажем, той е събрал два милиона, но той си е навлякъл такава съдба, за която само бъдещето ще приказва. Ще кажат: „Кръчмарят е разбогатял.“ Защо е разбогатял? Благодарим на такова разбогатяване. Науката не трябва да бъде кръчма, да има кръчмарски идеи. Най-малкото науката да бъде една гостилница, в която всеки да остави, колкото иска. Защото вие, като влизате и света, ще влезнете в която и да е организация. А най-първо трябва да бъдете организирани вътре.

Ако досега се питате: „Учителя кой го прати?“ – три положения има: или Бог го прати, или дяволът, или аз сам съм дошъл. Тогава аз казвам: вас кой ви е пратил? Или дяволът ви е пратил, или Бог ви е пратил, или ние сами сте се пратили. Запитваш защо си дошъл в училището. Дошъл си да се учиш. Ако си дошъл от само себе си, имаш една отговорност. Ако те е пратил дяволът, аз вземам дявола –

това е обществото е долни инстинкти. Ако Бог те е пратил, това е най-благородното, което може да съществува и което носи щастие за самия живот. Та казвам сега: вие се учите, и не можете да разберете де грешите. Ще каже някой, че той е от Бялото братство, той е окултен ученик. Като кажа, че аз съм полковник или подполковник, какво трябва да разбираш? Или ако кажем, капитан, или поручик, или подпоручик, фелдфебел, или взводен и най-после, прост ефрейтор и редови?

Каква е разликата между един прост редови и един генерал? Някой път редовите знаят толкова, колкото и генералът знае; а някой път и генералът знае толкова, колкото всички редови. Някой път един редови разрешава задачата на бойното поле. И хората в света вярват едни на други. Онези, които са ви пратили, те са вложили нещо във вас и те желаят вие да се подигнете и да имате вяра в това, в което те са имали. Ако вие загубите вярата на това, което Бог е вложил във вас, тогава аз ви казвам: аз съм недоволен за едно от вас, да ви кажа сега – че вие не обичате Бога. Там съм недоволен, там седи моето недоволство. Много от вас много добре се учите, много сте интелигентни, със силни способности, но и на сестрите, и на братята казвам: не обичате Бога. И вследствие на това не искам да ви занимавам повече. Когато човек има любов към Бога, той трябва да бъде готов на жертва. Всичките въпроси там са разрешени. Тогава къде седи науката? Та казвам: вие всички трябва да си съставите една ясна представа за работата ви като ученици. Не да имате само една представа, но да имате една вътрешна връзка. И всяка сутрин да слушате гласа. Кой глас? Този глас, за когото е казано: „Страшен е гласът."

Евреите, като чуха, че говори Господ, се изпоплашиха. Казват на Мойсея: „Господ да не говори на нас, но на тебе да говори." И всичките нещастия на еврейския народ произтекоха от това, че те не

искаха да слушат Божия глас. Мойсей им говореше, но щом не искат да слушат Господа, и Мойсея не искат да слушат. Та и вие не трябва да бъдете от страхливите. И ако вие не слушате Онзи, Който ви е дал всичко в живота; Който през всички векове на миналото и всичките векове на бъдещето, Който досега ви е мислил най-голямото добро; Който ви е създал сегашния живот и ви подкрепя; ако вие не слушате Неговия глас, мене никога няма да слушате. Ако хората не са благодарни към Този, Който ви е дал всичко, и към мене е същото. Същият закон е и за вас, и за вашите приятели. Вие можете да турите едно правило и към вашите приятели. Ако човек няма тази признателност, любов към Бога – Този, Който му е дал всичко, всички други отношения към другите същества не могат да бъдат нормални.

Ако искате да бъдете хора на науката за бъдеще, трябва да имате любов към Бога. Понеже, ако искате да се учите, има една свещена наука на биологията на растенията; тайната, да разбирате закона. Както изучават сегашните учени хора, те взимат патологическата страна на науката. Ние ще оставим патологията настрана. Всяко едно отклонение на патологическата наука образува болезнени черти и състояния в характера. Лоша черта у човека няма, но лошо се проявява човек в желанието си да придобие повече, („*Молим ви да не прекъсвате лекциите, ние ще ги проучваме, но сами като останем, нищо няма да създадем.*“)

Аз ще ви дам един метод, да се развивате, да учите. Едно нещо не обичам – забелязвам, в класа се заражда една несамостоятелност. Вие сте несамостоятелни, притеснявате се. После, раболепство. Един друг си влияете, не си давате свобода. Има един дух монархичен вътре. Всеки един от вас е анархист в добрия смисъл и в лошия смисъл. Всеки един иска да наложи себе си, като че той е нещо. А други има – обезценяват всичко. Казват: „От мене нищо няма да стане.“ Но и едното, и другото е крайно. В един клас трябва да

съществува пълна свобода. Под „свобода“ разбирам да има разумни отношения на нещата. Свобода на пръстите – тия пръсти имат свободни отношения, но те си и помагат. Значи да предизвикам първия пръст, когато ми трябва. И всички са готови, никой няма да каже: „Аз съм занят.“ Щом е болен, то е друга работа. Че и вие в характера трябва да имате тази черта: да бъдете готови. Ще дойде някой, каже: „Да направим това.“ Не казвай: „Е, аз не мога да направя това.“ Болен сте. Другояче той играе, ходи и вечерта този пръст оплаква ли се, че е свирил? Първият пръст може да се радва, да каже: „Аз много работа свърших, свирих.“ Ако пък е писал – и той се радва, че е писал. Сега вие ще кажете: „Може ли показалецът да се радва?“ Но пръстът е създаден от разумни клетки и тия клетки се радват. Докато вие разглеждате живота си като материя и съзнание, пръстът ви може да се радва. Когато цялото ви тяло и целият мозък, и всичко в нас почва да се радва, само тогава можем да живеем. Дето има живот, всичко трябва да се радва.

Аз мога да се занимавам със себе си, но не и с вас всинца ви. Не искам повече противоречия, и да се разправям повече не искам. Аз съм сит вече и моят живот, и всяка една минута заради мен е скъпа. И да идвам да се разправям с вас тук – има по-способни хора, които могат да се разправят. Ако има погрешки, аз ще ги изправя. Затова десет години ти си едно отражение на това, което съществува в братството, и аз съдя за братството по тебе. Ти си един тип на егоизъм такъв, какъвто светът не е виждал! Ти за мен си един барометър – ти не го знаеш, но аз го зная. Ти за твоята любов си в състояние да опетниш всичко. Ти си честна за себе си, но не и за другите. Не си само ти – зад тебе седят и други. Пък аз не искам повече да се занимавам, да си губя времето. Не искам да се ограничавам. Пък и няма какво и мен да предизвиквате около моята стая. Аз ще затворя стаята си, не мога повече това да търпя. Аз М-и не

мога да търпя. И такава любов не искам. Аз искам да бъда свободен, да служа на Бога. Пък вие може да си живеете, както искате. Ще ви дойдат други учители да се разправяте. Ще дойдат някои да ви бият. Аз не искам никой да вземе моята страна.

Учителят прекъсна и излезе. Вдигна си дясната ръка, ние – лявата. Класът остана дълбоко замислен и раздрусан. Часовникът престана да работи – 7:20 часа.

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас, 18 април 1930 г., Разпети петък, 6:12 ч., София – Изгрев.

ЗНАНИЕ И СВЕТЛИНА

Аз искам да разбера от вас какво разбирате вие под думата „специален клас“? Нали толкова години следвате в този клас, какво сте разбрали под думата „специален клас“? Ако попитате един медик какво нещо е лекар, той ще ви каже – човек, който се занимава с болести, нали. Какво е музикант? Учител по гимнастика? Или по рисуване? Те всичките по нещо се различават, но всички имат занимание.

Сега някои от класа разбират – да бъдат в класа, за да си прекарат времето. Има класове за развлечение, има и занятия за развлечение. При естествените науки за дисекция какво се изучава? Във вивисекцията какво се изучава? По какво се отличава един естественик? Казвате – той е медик. С какво се занимава той? Или е свършил доктор по математика, или по богословието, или по филология. Какво знае този доктор по богословието? И какво знае той повече от обикновения човек? Ако вземете онзи, който е свършил по теологията, който изучава науката за Бога, и го попитате какво нещо е Господ, той нищо не знае повече. Свършил по богословие, но никога не е виждал Бога, не се разговарял с него. Или да вземем един човек, който е изучавал слънцето, 20 години се занимава със слънцето и нищо не е видял. Питаме, какъв смисъл има в това, да изучаваш един предмет, който не виждаш?

Сега аз отправям този въпрос до вас, защото някои от вас има, аз ги наричам деца, даже те не трябва да бъдат в класа. Ако едно дете на 4-5 години дойде в клас и ревне, и иска да дойде бавачката му да го утешава, питам, това дете за класа ли е? Тук не му е мястото. Или ако вашият ум е пълен само със съмнения, колко време ще мине, докато се утеши то, че после да се занимава. Нали вие тук в класа си имате

дисциплина. В какво седи вашата дисциплина? Аз разбирам дисциплина на мислите, дисциплина на сърцето и дисциплина на човешката воля. Първото нещо – трябва чиста мисъл. Чистата мисъл се отличава. Имаме дисциплина на ума. Или когато дойдем до дисциплина на сърцето, това има двояко значение. Има дисциплинирани хора. Как се определя думата „дисциплина“ в училището? (*Под „дисциплина“ се разбира подчинение на известен ред и известна цел.*) Тогава дисциплината може да бъде разумна и неразумна. Ако се вземат дъските на някоя каца и се турят обръчи, каква дисциплина ще има там? Дъските ще имат механическа дисциплина, всички ще бъдат стегнати в обръчите, ще се направи една каца, ще се тури един хребет и т.н. Но в това дъските не взимат никакво участие. Но когато вземете някое разумно същество, живо същество, да кажем, както един клас вече има известно съотношение, известен ред, разбиране.

Да кажем, вие, учениците на един специален клас, влиза учителят на този специален клас, какво печелят учениците и какво печели учителят? Ще кажете – учениците ще добият знание. Хубаво. Да допуснем, че вие сега следвате по музика, нали ще изпеете гамата? Нали тя е основата в това училище? Но ако един музикант не може да изпее седемте тона на гамата, какъв музикант ще бъде той? Представете си един математик, който не може да напише числата от 1 до 10. Какъв математик е той? Той нали започва е основните числа на математиката. Та казвам, ако вие нямате ясна представа какво значи специален клас, какъв клас е това? Кои са принципите или основните положения на един специален клас. Може ли някой от вас да каже, както го разбирате. Сега вашето положение е както положението на един българин, ако го попитат защо си българин. Той не може да покаже своята българщина. Ще кажете – той говори български език. Но по какво се отличава българският език?

Българският език излиза от славянския език. В природата има ли български език? В природата има много езици. Тогава всеки човек, който говори български език, българин ли е? Да кажем, ако един човек е французин, но говори български, той българин може ли да стане, ако езикът е свързан с „българина“, защото български говори. Добре, ако един чужденец дойде и научи български език, българин може ли да стане. Значи у българина трябва да има нещо специфично в кръвта му, някоя специфична черта, която небългаринът не може да я има. И във вас непременно трябва да има нещо специфично, в кръвта си, както се казва, трябва да имате някоя специфична черта, по която да се отличавате от другите. Англичанинът, и той си има своя специфична черта, поради която той е англичанин.

Често вие се спирате и казвате – трябва да говорим един език. Има един език в широкия смисъл на думата. Българите си имат един общ език, който го употребяват, и затова са българи. Но всеки, който говори български, българин ли е? Не е българин. Но можем да кажем, като говорят българите, той разбира българския език, без да е българин. Сега мнозина от вас са в специалния клас, без да принадлежат към класа. Сега колко души от вас има, които принадлежите в този клас? Трябва да се научите да мислите. Вие определяте – българите говорят български език. Хубаво. Но вие сте българин, и ви вземат като малък англичанин някои англичани, осиновяват ви, тъй вие влезете в една английска фамилия и минавате за англичанин. Но вие англичанин ли сте? По осиновяване вие сте англичанин, изучавате английски език, казвате: „Аз съм англичанин.“ Но не сте родени от англичани. Роден сте българин, а минавате англичанин. Пък може и обратното да стане, някой англичанин да е взет от българи, могат да му изкарат и свидетелство, че е българин. Но това са някои шегобийци.

Сега, най-първо, специалният клас има известни положения, които трябва да разберете. Защото всяка една наука си има своите положения. Сега кое е основното на вашия клас? Вие на дело ще го отговорите. По какво се отличава специалният клас? Той може би да не е толкова специален. Да кажем, първият клас от гимназията по какво се отличава? После вторият, третият, четвъртият, петият. Откога започва същинският клас на гимназията? Вие сега мислите, че на вас се е предало особено знание. Кое е особеното, което на вас се е предало? По какво се отличава специалният клас от общия? Сега онези от вас, които принадлежите към специалния клас, те да кажат. Пък онези, които са дошли отвънка и сами са изучили езика на специалния клас, те нямат думата. Онези, които са родени, родените в специалния клас, те да кажат. Вие сега говорите за специален клас, аз ви казах онзи ден, че не искам да се занимавам с преповторение на нещата. Когато аз видя, че хората стават обикновени, да кажем, някой мисли само как ще яде, как ще прекара живота си, иска да уреди живота си – е, трябва ли той да мисли от младини до старини как ще прекара живота си. Ако той постоянно казва, че трябва да уреди живота си, това е един обикновен човек.

Например някои от вас може да мислят как ще свършат училището. Той нищо няма да разреши и нищо няма да свърши. Пък и онзи, който иска да уреди живота си, и той нищо няма да уреди. Да кажем, че свърши осемте класа. И след като ги свърши, какво ще научи? Или който е свършил гимназия в Германия или Англия, какво може да научи? Много работи може да научи. Но българинът, който поставя противоположното, казва: „Като свърших гимназията, рога изникнаха ли ми? Като свърших университета, рога изникнаха ли ми?“ Богослов е станал, рога изникнаха ли му? И на един лекар рога изникнаха ли му? И на богослова какви рога са изникнали? И тогава българинът казва – щом не са изникнали рога, нищо не струва. Пък

ако му кажеш, че рога са изникнали, той ще каже: „Остави тази работа, рога му изникнаха, той не мяза на човек, той е говедо.“ Такава наука, в която изникват рога, ние не искаме. А при това изникват рога. Под „рога“ българинът разбира нещо специфично. В рогати има скрита известна идея, известен смисъл. Българина, за да му кажеш, че си свършил, трябва да му покажеш това. Той ще каже: „Вържете му сега очите, вържете му сега дебело въже или букаи на ръцете отзад. – И после ще каже: „Скъсай сега това въже, ако си майстор.“ И ако ти скъсаш букаите, тогава българинът ще каже: „Знае този човек. Вързах го с дебело въже, но така като каза, отидоха веригите. Знание има у него.“ Но ако направиш опит и не можеш да скъсаш веригите, никаква наука нямаш. Хубаво. Аз искам да ви обърна вниманието да знаете – всяка една мъчнотия е една връзка заради тебе. Ако те свържат с едно малко въже и ти не можеш да скъсаш това въже, ти не можеш да разрешиш една малка мъчнотия.

Питам тогава, знанието разрешава ли въпроса за мъчнотиите? Защото без знание, който и да е човек той не може да има никакви постижения и той ще ходи в тъмнина. Защото постиженията в живота се постигат със закона на знанието. Не е в натрупването на много знания. Но силата, която дава човешкият ум, с тази сила ще минете по пътя на живота. Който има знание, няма да има тъмнина. Светлината е там. Който има знание в живота, ще ходи със светлина. А без знанието много мъчнотии ще имат. В знанието нещата са мощни, възможни и всички мъчнотии трябва да ги решите чрез закона на знанието. Любовта е един подтик. Тя е една сила, но ако вие нямате знанието, ако не знаете как да съсредоточите тази сила, как да направлявате тази сила, вие ще бъдете като един слепец. Значи сега, тъй както хората са се организирали, любовта е една сила. Та без знанието нищо не може да се постигне. Но знанието в света е любовта може да направлява силата на вашата любов.

Сега ние говорим за любовта като основа към знанието. Или обичта, която може да се зароди във вашия живот, как трябва да я използвате? Аз ви казах, Учителят не се занимава с погрешките, аз съм чужд за погрешките, чужд за морализиране, чужд за отрицателните страни. Казвате, той Учителят нас ни напуща. Сега какво ще правим? Хубаво, ако слънцето ви каже, че ще ви напусне, какво трябва да правите? Какво ще стане, ако слънцето ви напусне? Казвате – ще умрете. Няма да умрете, ще замръзнете. Ще се спрете. И щом рече слънцето да ви остави, вие ще замръзнете. Вие ще седите и ако слънцето един ден си измени мнението, и пак дойде при вас, вие ще тръгнете пак. Щом тръгнете, слънцето е дошло. Щом сте на едно място, слънцето го няма.

Та казвам, трябва да има движение. Искам да ви обърна внимание на същността. Ако вие гледате на нещата по външному, те лесно се разрешават. Има специални класове по готварство, учиш година, две, три, четири години седиш, излезеш навън, казваш, че си свършил специален клас. После специализация има. Има класове и по дрехарство. Като свършиш по лекарските науки, ще специализираш по очните болести или по нервните, това са специфични класове.

Та казвам, в какво именно вие вземате специалния клас? Кое трябва да бъде качество на специалния клас? Първият специален клас. (*Думата младежки я нямаше първоначално.)* Е, коя е основната черта на класа ви? Основната черта, аз да ви кажа, че всички, които влизате, трябва да бъдете неженени и всеки, който е женен, не може да влезе. Това е единственото нещо, което ви отличава от другите. Значи да не сте женени, това ви отличава. Но ето една сестра тук женена е влязла. (*Сестра П-ва.*) Тогава де е дисциплината на класа? Не е така. Това е външната страна. Неженени, това е друго, неженени за света. Че ако не сте женени за света, тогава знаете ли какво нещо е светът? Че. ако вие сте оженени за света, никакъв специален клас не може да има. Та

с какво ще препоръчате вие света, в който стават всичките престъпления? Ще кажете – това е една лаборатория. Но тъй както хората разбират, че всички престъпления се вършат в света, че ако вие обичате света? Казвате: „Не трябва ли да живеем в света?“ Ако вие обикнете един човек, който върши престъпления, тогава не участвате ли в неговите престъпления? Ако една жена се ожени за един мъж, който е престъпник, тя не участва ли в неговите постъпки? Ако тя каже неговите престъпления, тогава този мъж ще намери затвора. Или в класа ви идеята за неженените или девствените, които разбират живота, какво разбирате вие? Тогава, след като свършите класа, тогава ще решите да се ожените или да се не жените. Това е идеята за специалния клас. Ще седите в класа свободно, за да не се започне скандал, понеже в класа влизат и от двата пола. Тогава онзи, който е женен, може да каже: „Какво търсиш ти там между онези неженените?“ Или: „Какво търсиш между чуждите мъже?“ Ако дойде една млада сестра, която е оженена, и мъжът ѝ дойде, ще каже: „Ти какво търсиш там между онези младите? Да не мислиш, че те имат някакъв си характер, малко се съмнявам в това.“ Нали женените имат особена терминология. Сега аз не зная тяхната терминология. По известни съображения, да допуснем, някой брат, ученик, и той е женен, и жена му, и тя е тук.

Тогава значи, за да се избегнат тези недоразумения вътрешни, най-първо човек трябва да бъде свободен. Аз искам да ви наведа на мисълта: ако вашият ум не е свободен и вашето сърце не е свободно, и вашата воля не е свободна, това са същите отношения. Вие не можете да учите. Ще кажете вие: „Как тъй, аз да не мога да уча?“ Казвам, ако аз държа един голям параход с 10 котли за дъното и той започне да си върти витлото и целия ден се върти, върти, а не може да се мръдне, седи все на едно място, кюмюрът се изгаря, а работа не е свършена, при това дим е имало, а параходът не е извървял никакъв

път? Вие ще кажете: „Върти се нашето колело." Съгласен съм. Дими коминът. И на това съм съгласен, да дими коминът. Ако вашият параход е вързан, питам, какво сте извършили? Въглищата изгорили, коминът е димял. Питам, какво от това, ако вашето колело се върти, коминът дими, но котвата седи на дъното. С какво се оправдава дименето на комина, и въртенето на витлото. Ако вашето колело се върти, и коминът и всичко е на мястото, а 10 котли са хванали парахода за дъното, вие не съзнавате това и се чудите – как тъй ние да не можем да прогресираме. Значи на едно и също място седите, щом ти не виждаш един прогрес, защото под процес се разбира това, което параходът може да измине. Това е прогрес за парахода. В буквален смисъл, изходеното място, това е, което параходът е придобил, когато той измине от едно пристанище до друго, това е неговият прогрес. Сега вие тръгнахте от едно пристанище. Какво беше вашето първо пристанище откакто излязохте от парахода? Все сте пътници на този специален клас. От едно пристанище излязохте – от пристанището на девствениците, от пристанището на младостта, и отивате към пристанището на старостта. Тъй. Ще ви вземе много време, докато пристигнете на него пристанище. Някои от вас ще пристигнете на това пристанище. Значи вие влизате в специалния клас, идеше с единствената идея за какво? (*Да станем девственици.*)

Сега моята цел не е да ви изпитвам. Искам да ви насоча мисълта да мислите. Защото вие всички имате основните понятия на живота. Да се жени, да живее, да дими коминът, да има къща, жена, деца, да има морал. Аз наричам – това са основните работи, е които сегашният свят се занимава. Хората се занимават с тези работи, е които и всички бръмбарчета се занимават. Аз виждам, една пчела се занимава със своите бръмбарчета и тя отхранва децата си, царицата. Някой ще каже: „Трябва да се оженя, да имам 5 деца." Някой ще ми каже, че царицата трябва да снася яйцата. Превеждам, трябва да има

само един мъж, а някой път пчелата има около 250 хиляди мъже. Някой път между тях ще се избере само една, ще се ожени и тя ще излезе с него навънка и ще почне да ги снася с хиляди, по две, по три хиляди ги снася тази царица, а всички останали са работници, излизат навънка и вършат работа.

Как ще разберете вие вътрешната страна на живота? Какво например е женитбата? Как ще разберете? Да се съберат двама души на едно място и да живеят? Това не е никаква женитба. Защото, ако жененето е само да се съберат един ученик и един учител на едно място, знанието не се добива там. То е само едно условие. Така нищо не се добива. Учителят ще предаде, ученикът ще учи. Това са само условия и възможности. Но има известни вътрешни отношения, които могат да се образуват между ума на учителя и ума на ученика. Това е едно вътрешно постижение, то не е видимо. Това е ученичество – един вътрешен процес, който съществува, който не се вижда. Питам, ако ученикът не може да възприеме това, което учителят може да му предаде, той ученик ли е? Не е ученик. Но ако и учителят, и той не може да предаде? Ако ученикът е готов, а учителят не може да предаде, той не е учител. Ученикът трябва да възприема, да е готов да възприема. И учителят трябва да може да предаде това знание, което е необходимо. Няма ли тези двете отношения тогава – отношението между ученика и учителя се изменя и остава само една външна дисхармония. Ученикът е, казва той, под известна дисциплина, от първо отделение, може да е от второ, трето, четвърто отделение или е в прогимназията или гимназията, или най-после студент може да е той. Защо наричат първите ученици, а последните студенти? Какво значи ученикът и какво студентът? Най-първо казват – той е ученик, а после – той е студент. Предават малко специфичен характер.

Сега, разбира се, аз не искам да се спирам върху терминологията. Тя не е толкова важна. Защото мнозина от вашия специален клас излязохте. Ако отидете в странство, които излизат, нали свършват известен специален клас. Като излязат от специалния клас, казват: „Свърших училището.“ Или кажат: „Свърших училището и сега постъпвам в еди-кой си университет.“ И след това казват: „От еди-кой си випуск на университета съм.“ Нали ще бъде смешно, той като свърши, да се каже – той се отказа, че е свършил еди-кой си университет. Да кажем, че някой е свършил Кеймбриджския университет в Англия или той се откаже от Хайделбергския университет в Германия и отиде в Кеймбриджския университет в Англия. И ако той е правил докторат там, важи ли му този докторат? Ако той каже там: „Аз съм свършил Хайделбергския университет, имам докторат оттам, свършил съм в Хайделбергския университет доктор по медицина, богословие или по естествените науки“, това може да служи като едно удостоверение, че той има известни познания. Но само ако ви хванат и ви кажат, че сте свършили специалния клас, вие ще се откажете.

Всеки човек, който не разбира своя си предмет, все се отказва от него. Например един, който не разбира от музика, той се отказва от нея като специален предмет. Който се отказва от пеенето, пеенето не му е специален предмет. Музиката е специална наука, тя не е за всекиго каша. Рисуването е специална наука. После техниката, тя не е за всекиго. Специална наука е тя. Има науки, които са специални и човек трябва да е роден за тях. Има някои са специалисти хора. Той трябва да бъде човек даровит. Има нещо, което той може да научи. За всекиго не е така. Но ако човек иска да разбере нещо основно, той трябва да е роден.

Та моята задача е – искам да си изясните какво нещо е специалният клас. Защото, ако не разберете какво нещо е

специалният клас, тогава можем само да се събираме тъй на занимание. И то е хубаво, някои упражнения може да се направят. Нали така събират хоровите певци. На този плащат, на онзи плащат, учат се да пеят, образуват си едно хоро, занимават се, така лесно може да си говорите. Ще ви запишем в тефтера, тогава ще си плащате месечни вноски. Да кажем, един месец ще плащате 100 или 200 лева, да идете. Може ли някой да ви преподава в едно музикално училище, без да плащате? Ако сте много даровит, може да не плащате. Или ще платите. Но в което и да е специално заведение все ще платите нещо.

Та казвам, тази е задачата. Пък аз разбирам друго. Аз разбирам специалния клас малко по-другояче. Моята идея за специалния клас е друга. Аз считам специалния клас, представете си, едно заведение, което изкарва цигулки, италиански. Там има от тези великите майстори, които имат грижата за изпращането на цигулките навсякъде. Тази цигулка си има свой щемпел и надпис. И с тази цигулка трябва да се свири по целия свят, да се препоръча. И ако тази цигулка няма хубав тон, тя не може да се препоръча и няма да има стойност. Та и вие като ученици от специалния клас, ако не може да издадете специални тонове, тогава какъв специален клас сте? Питам, всеки един от вас като излезе от специалния клас и не препоръча фирмата, какво ми струва мен, ако не рекламира фирмата? Струва ли си тогава да се учите? Значи трябва да се учите хубаво. Че ако тази цигулка не може да издава този хубавия глас, тогава тя няма стойност. Ако вие като ученици на специалния клас не можете да издадете тия специални тонове, питам тогава, какви ученици на специалния клас ще бъдете?

Следователно в специалния клас ще давате вие известни познания, за да разберете вие законите на вашия ум – едно; второто – да разберете законите на вашето сърце, и третото – да разберете законите на вашата воля. Както виждате, това е една наука. И след

като дойдете до един закон, вие вече ще имате методите на една положителна наука, с която да знаете как да се справите с външния свят. Защото как можете да преживеете? Един сляп човек, и той може да преживее, като пипа, тъй пипнешком. А едно нещо е да пипаш, а друго е да виждаш, да ходиш с виждане. Да имаш очи и да четеш от една книга, и да изучаваш всичките закони и пътища на природата, е съвсем друго. И ако човек разбира законите на своята мисъл, на своето сърце и законите на своята воля, той вече се приближава до основите на една наука. Не че ще знаете всичките науки или всичките закони. Например кой е първият закон? Мъчен въпрос е. Задайте този въпрос на който и да е философ, мъчно може да отговори кой е първият закон. Е, вие като влезете в света, как ще докажете кой е първият закон? (Концентрацията.) Тя иде отпосле.

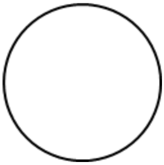

Фиг. 1

Всякога, за да мисли човек, той трябва да се постави в положението. Виждате, съвременната наука, за да произведе мисъл, ако вие имате един такъв кръг (Фиг. 1) в природата, дето текат енергиите, вие не можете да имате никакви знания. Известна енергия обикаля около този свят. Може би енергията е скрита. Ако обаче вие искате да знаете каква е тази енергия, вие трябва в този кръг да образувате един процеп вътре, и веднага от това място може да потече известна енергия или един извор. Тук, под тези пластове, може да потече известна енергия. Да кажем, има вода на 30 метра. С една сонда вие може да извадите тази вода и течението ще тече

нагоре. Тогава вие можете да използвате тази енергия, това течение. Но ако не стане този процеп в тия пластове, водата ще си върви.

Та първото нещо, закон е на ума да се занимавате е вашите способности. А закон на сърцето е да се занимавате със законите на вашите чувства, а законите на волята са да се занимавате със законите на вашите сили. Силите, това са групирани способности и групирани чувства с техния етикет. Най-първо умът може да се занимава със способностите, които спадат към умствения свят, да могат да се развиват те. Та казвам, в специалния клас, тъй както аз гледам, между вас се зародиха известни недоразбирания, известни положения. Само да ви насърча аз, някои от класа помислиха това, което не е. Сега как ще изразите вие това – да помисли човек това, което не е? Някои от вас помислиха, че с малко време, е малко знание много може да се придобие. За пример, ако аз ви дам един признак, да кажем, по какво се отличава гениалният, талантливият, обикновеният човек и мистикът, защото всички се отличават. Те се отличават тъй, в природата, по количество, както, ако вземем например един килограм захар, два, три килограма, нали се отличава захарта, после, ако е на бучки, колко ще е обемът на два килограма, на един килограм? Да кажем, една бучка има два сантиметра дължина и един сантиметър в широчина, значи има един кубически сантиметър. Да допуснем, че в един килограм влизат 400 бучки. Само за изяснение е това. Да вземем 150 бучки, значи в два килограма ще има 300, в три килограма – 450. Като ви кажа един признак на обикновения учител, на талантливия, гениалния и мистика, вие веднага ще искате да знаете учителят, който ви предава, той талантлив ли е? Най-първо това ще искате да определите – дали вашият учител спада към обикновените, талантливите или гениалните. Питам тогава, ако учителят не е от гениалните, той ще го каже. Пък може да има съображения, да не го каже.

Питам тогава, ако е от обикновените и ви каже признаците, по какво ще знаете, че то е специфично гениален човек. Гениалният човек в признака си има нещо специално. За пример двама души могат да имат същите размери на ръката и същите размери на пръстите си, тъй приблизително да си мязат, но ако дойдете да изучавате тъканите на кожата, там ще видите, че те са различно устроени. И ако нямате един процеп, ще видите, че кръвоносните съдове и капилярите им се различават. После пирамидалните клетки в мозъка също се отличават, дължината на крачката на клетките се различава. Много специфични работи се отличават. Защото мозъкът е един инструмент много сложен. И тези разумните същества използват този вече образувания организъм. Той като изгуби своя организъм, той стане един обикновен човек. Ако манипулира с обикновения организъм, и той става обикновен човек.

Та казвам, гениалният човек трябва да има големи преимущества. И той съзнава своето преимущество, и талантливият човек така, а обикновеният човек слиза постепенно, той няма такива преимущества. Та вие ще се стремите – в природата има един закон, който подтиква хората към ония преимущества.

Та казвам, щом влезете в един специален клас, там има закони, с които може да ускорите процеса на вашата мисъл и да я направите по-пластична тази мисъл. Но трябва да знаете как трябва да постъпите. Има закони, с които вие можете да направите вашето сърце, разбирам чувствата, трябва да разбирате процеса на вашето кръвообращение. Ако вие не можете да изучите какво нещо е кръвообращението и ако не можете да проучите функциите на нервната ви система, вие не можете да бъдете господари на вашата мисъл. Тогава вие ще имате това обикновеното, което и другите, обикновените, хора са постигнали.

Ще работите във вашето подсъзнание. Та ще дойдем до онази правата мисъл, понеже невидимият свят – вие още не знаете дали има невидим свят, или няма, тъй на опит не го знаете това. Казвате – Учителят тъй казва, но вие имате ли опитността за това, не зная. Че има някои си адепти, които са завършили своята еволюция, но вие срещали ли сте се с някой от тях? Казвате: „Не зная, твърди се." Хубаво, твърдението ви може да бъде вярно. В известен смисъл то може да бъде вярно, но така специфично може да бъде и невярно. За пример, както се казва, че хората на шестата раса – по какво се отличават те – в шестата раса в мозъка ще има повече гънки, после тези капилярните съдове ще бъдат още по-нагънати, по-деликатни и после устройството на тяхното лице ще бъде друго. Съотношението на техните пръсти към тяхното лице ще се отличава, после ще имат на лицето си един ъгъл от 0 градуса. Техният Камперов ъгъл ще бъде не по-голям от 90 градуса. Сега в бялата раса е на 80-82-83 градуса. Казват, на боговете се дава 90 градуса. Тогава тази линия така ще се съпостави, че ако вие поставите лицето на 10 градуса, пък щом челото се изправи, тогава това ухо слиза надолу.

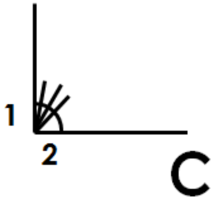

Фиг. 2

Представете си, че **1** представлява челото, а **2** е развитието на челото. **C** е ухото ви. Щом се изправи този ъгъл **1**, линията **C** се оттегля и ако вие гледате, постепенно ще се образува един тъп ъгъл. Ако този ъгъл не се отъпява, гениалността не може да се прояви. Тогава ухото ви ще слиза надолу. Това е само за изяснение. Пък щом

се добива знанието, колкото повече се добива знание, придобива се една голяма повърхност, плоскост и върху тази площ има по-голямо налягане. А щом има по-голямо налагане, има и по-голяма тежест, и тогава се казва – не е лека работа да е учен човек.

Следователно идейният човек има по-голямо налягане и ако нашият мозък не се приспособява, няма това налягане, ще дойдат известни страдания, ще кажете: „Що ми трябваше това учение." Соломон, който изучаваше големите познания, дойде до това положение, каза, че знанието е известно бреме. Не е бреме, ако се разбират законите, а ако не се разбират, е бреме. Всяко знание, което човек придобива, умът трябва да се приспособява. И умен човек е този. Туй знание трябва да се използва. И ако не се използва, то става бреме. И от многото знание се заражда съмнението.

Сега каква беше мисълта? По този начин на разсъждение, както вие схващате, както развивам моята мисъл, както развиваме предмета, какво схващате и накъде цели? (*К. – задачите на класа.*) Тъй, към принципите, които са засегнати в класа. Ако този клас даде тия семенца, тогава действително този клас принадлежи към този род на познания. Та в специалния клас вие трябва да се научите, начина, как да живеете. Както музикантът трябва да се научи да пее и както онзи художник трябва да се научи как да рисува, така и вие в специалния клас трябва да се научите да живеете, да мислите.

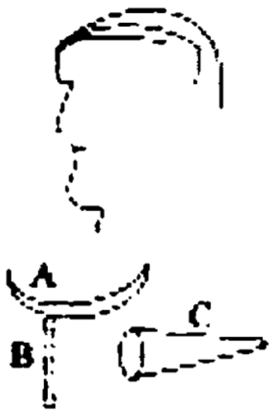

Фиг. 2

Разбирам, всеки може да рисува, и аз мога да рисувам. Но това е геометрическо рисуване (Фиг. 2). Тук отношенията не са спазени. Тъй са рисували египтяните. Челото е 90 градуса, после централните части не са поставени еднакво. Това ако е гениален човек, бихте ли желали да бъдете такъв специален клас? (*Не.*) И бихте ли желали да бъдете такава паница – А? (*Не.*) Защо? *(Ще се преметне.)* Е, каква трябва да бъде? Е, бихте ли обичали вашият специален клас да мяза на такава тояжка – В? Бихте ли обичали вашият специален клас да бъде такава една тръба?

Трябва да пазите един принцип, той е следующият. Първият принцип е той. Никога човек не трябва да разваля своите отношения е първичната причина. Добре да знаете това. Или казано: Не разваляй своите отношения със Слънцето, защото оттам зависи всичко. Щом имаш отношения със слънцето правилни, ти можеш да имаш отношение към всички други. После, щом измениш отношението си със слънцето, ти ще измениш и отношенията си с всичко в света. Щом развалиш своите отношения към слънцето, към първата причина, ти вече разваляш своите отношения към всичко в света и не може да имате една положителна мисъл. Следователно, това трябва да

бъде първото правило. Всякога, когато станеш сутрин, трябва да знаеш, че твоите отношения със слънцето, с първата причина, не са се измъчили. Можеш да вземеш разни положения, но да знаеш, че имаш много органически връзки. Може да е в твоето съзнание, може да е в твоето подсъзнание, в свръхсъзнанието, където и да е, тази връзка трябва да съществува, да прониква. И щом съществува тази връзка, тогава всички други отношения ти можеш да ги разрешиш, понеже там са правилните.

Да кажем, ти кажеш, че обичаш някого. То е цяла наука, да знаеш как да обичаш. Защото, да обичам аз една песен, в какво седи да обичам песента? Да мога да я изпея хубаво. И колкото по-хубаво я изпея, толкова по-добре и толкова повече я обичам. И колкото по не мога да я изпея, толкова обичта ми към песента е по-слаба. Пък ако никак не мога да я изпея, никак не я обичам. Тази е аналогията. Ако вие нямате тази аналогия, вие не можете да разберете какво нещо е да обичаш. Колкото по-хубаво изпяваме една песен, толкова песента ни става приятна на нас, и тогава ни е приятна песента. Пък щом не можем да пеем, и публиката казва: „Не го искам, той не знае да пее.“ И когато ние кажем, че трябва да обичаме, любовта в невидимия свят се представлява като една велика песен на живота. И когато вие кажете, че трябва да обичате някого, подразбира да изпеете една класическа песен на обществото. И ако вие можете хубаво да я изпеете, цялата публика ще ви ръкопляска, ще каже: „Този човек пее хубаво.“ Вие на земята може да се срамувате и казвате: „Как така да го обичам?“ И минавате, като че никого не обичате.

Защо се преструват хората? Животните изявяват своите чувства, а хората не ги изявяват. Сега защо животните ги изявяват, а хората не ги изявяват? И хората изявяват своите чувства. Но това е една анормалност. Изявяването и неизявяването е един процес, това са резкости. Да се изявява някой и да не се изявява, то е до възпитанието

в живота. Но при сегашното възпитание ние нямаме една ясна представа какво нещо е любовта. Значи това, което ние считаме, че е любов, обясняваме си от две съображения. Може би той не изявява това, понеже, ако е богат, той гледа да не покаже, че е богат, но той се представя, че е богат. Ако един богат човек живее между лоши хора и се опасява, че ще го оберат, той не се изявява. Сега аз не искам да кажа, че онзи, който не изявява своите чувства, че е лош човек. Не. Но той има известни съображения за това. Може да има някои да го убият и да му вземат парите. И той си представя, като че няма пет пари. А щом се намери между хора, които го обичат, той си извади кесията, и тогава минава за почетен човек. Но Христос е турил мисълта ‘малко по-другояче. Казва, запалят ли свещта, и да я турят под шиник. Щом се запали свещта, тя трябва да се тури над шиник. Та непременно всякога, когато любовта не минава през разумността на човека, тя образува дим и кадеж, тя е неприета, горението е непълно. И никой не обича да седи в една къща, в която няма комин. Представете си, че влизате в една къща, дето има само огън, но кой от вас би обичал да седи в къща, в която има само дим? Значи трябва да има пълно горение. Трябва да има камина, баджак или огнище, който да изкарва дима навънка.

Сега до тука какво разбрахте по въпроса? Какво разбра, Кузмане? (*Много неща.*) Сега основната мисъл: трябва да разбирате законите на вашата мисъл, законите на вашето сърце, законите на вашата воля.

Сега тези положения ще се развиват в окултната наука, но пътят, по който ще ви изведа, е един специфичен път. Искам да ви наведа да мислите правилно. Понеже, ако ви доведа аз до същинското знание на нещата, ще ви поставя до големи противоречия. Не че не съществува това противоречие, но ако вие сте неподготвени, голямата светлина може да ви ослепи или голямата сладчина, захаринът, който е 900 пъти по-силно сладко от захарта – та, ако аз ви дам един грам

захарин, ще има плюене и целия ден лигите ви ще текат. И това не е лошо. Някои казват: „Дайте ни от това знание.“ Но ако аз ви дам от това знание, цяла седмица ще ви текат лигите. Ти знаеш ли какво ще направи? Може да развали цялото здание, тъй целия ден ще текат лигите, целия ден ще се ежите, ще воювате и всички ще ви считат за смахнат. И хората стават смахнати от много знание. Влюбените хора, и те имат това знание. Те стават много смели, но една смелост, дето чувството е дошло неестествено. Та казвам, за да се избегнат тези неестествени положения, хората, които ръководят човечеството, са изработили известни правила. А учениците, като не са разбирали тези правила, са създали цели букаи от тези знания. Техният ум е стеснил тези правила и сега са образували цял затвор. Та най-първо трябва да ви извадя от затвора, да снема букаите и целия ден аз слушам само едно дрънкане на букаи. Вие ходите, дрънкате, не ги чувате. Аз ги чувам. Сега мислите. Казвам, букаи има. Аз не му казвам, че има букаи, не му казвам, че е затворник, защото той ще каже – как аз, затворникът.

Та най-първо ще трябва да се освободите от тези вътрешни букаи. Противоречията в живота, това са букаи. Противоречия в ума, букаи са това. Противоречия в сърцето, букаи са това. Противоречия във волята, букаи са това. И тогава ще трябва някоя наука, трябва известна сила или енергия, огън или силата на топлината, да се отворят тези букаи. Тогава само като се духне, веднага ще се стопят. И като покажеш течението на тази енергия, веднага се отварят букаите, и те ще се снемат. Та казвам, има известен род мисли. Дето ви дадох в общия клас формулата, вие трябва да я пазите. Някои казват: „Как тъй, аз съм добро, аз съм истина.“ Ти, щом дойдеш дотам, ти не си вече аз. „Аз“ значи това Божественото, великото, разумното. Божественото у тебе, то казва „аз“. Понеже Бог е с тебе. Бог е любов. Съществува един вечен Божествен принцип на любовта и мъдростта.

И понеже този принцип се родил в света, тогава аз, който излизам от този принцип, аз съм проявеното добро. Доброто, което действа в любовта. И същевременно аз съм истината. Мъдростта значи знанието, истината. Значи аз съм мъдростта, която дава тази истина. То дава простор, това е резултат. Може ли аз да се откажа от това злато, което нося на гърба си? Аз съм човек, който нося 100 килограма злато и казвам, ако вие имате знанието, това знание, да вярвате, знаете ли какво ще бъде. Ще кажеше: „Чакай да видя еди-кой си философ какво е казал." Може да е казал вярно, каквото и да е казал, обаче този философ е правил преводи – ако преводът е прав.

Аз искам всеки един от вас да знае езика на природата. Да знае да превежда от езика на природата на своя език, на своите разбирания и от своите разбирания да превежда на езика на природата. Защото ти и от своя език трябва да знаеш да превеждаш на езика на природата. Защото, ако знаеш да превеждаш от своя език на езика на природата, ти ще разбираш нещата. Защото, като превеждаш една мисъл от едно състояние на друго, ти ще видиш какво е състоянието от една мисъл, едно чувство и на каква степен седи развитието на твоята мисъл, чувство и воля, и ще придобиеш сили. Тогава ще видиш къде е силата. Но ако не знаеш да превеждаш от един език на друг, ти не можеш да имаш знание. Сега въпросът не е колко знаете. За бъдеще аз съм ви казал, за знание по отношение на бръмбарите вие сте гении, гениални сте вие. Всичките бръмбари да се съберат на едно място и по отношение на цялото животинско царство, вие сте пак гении. Но този гениален човек има и голяма отговорност. Всяка една гениална форма съдържа богатство, което у животните не може да се изрази. И най-развитият човек, и най-умният човек не може да сънува даже и това, което е заложено в ума му. И да иска, не може. Той не може да излезе от ония ограничения, в които е поставен.

Та казвам сега, използвайте вашата форма, защото, ако не използвате това, което ви е дадено, вие правите едно голямо прегрешение спрямо себе си. Вие казвате изведнъж: „Как живеят хората?“ Питам ви, как живеят хората. Ако под „хора“ разбирате най-умните хора, послушайте ги. Но ако под името „хора“ разбирате тези, които могат да ви тикнат в един крив път, няма какво да ги слушате. Защото светът

има две страни.

Е, Кузмане, кажи сега. Има ли някои да заминават с трена? (*Само три сестри.*) Представете си сега, че вие, учениците на специалния клас, сте поставени на фронта, а общият клас е тил. Представете си, че силата, общият клас, е отличен, обоз има, всичко е приготвено, а вие отстъпите, питам, какво ще стане с вашия тил? И той ще отстъпи. Щом вие отстъпите, ще отстъпи и тилът ви. Значи от вас зависи. Ако вие отстъпите от бойното поле, ще поставите и общия клас в смущение. Пък ако вие вземете бойна позиция, тогава и тила ви ще бъде добре. Тогава де седи вашата похвала? Да отстъпите ли, или да вървите напред? Разбирането е това. В онова вътрешното съзнание седи всичко. Сега не че нямате разбиране, в дадения случай ако ние разбираме живота само като един еднократен процес, тогава е друг въпрос. Аз съм съгласен с вас, че вие имате разбиране и вие сте прави, но ако разбирам живота в много кратък процес, всеки ден има нещо ново – онова, което вчера аз съм разбирал, сега има нещо ново. Та в многократния процес всякога има нещо ново. В еднократния процес може да кажете – аз свърших. В многократния процес има ученици, в еднократния няма. В многократния процес въпросът другояче се разрешава. Та може да намерите някое противоречие, като говоря така, вие още нищо не знаете. Ако вземете думите ми в еднократен процес, аз не съм прав, но ако вземете думите ми, че са в многократен процес, аз съм прав. Колко пътя има още? В дадения случай

едновременно еднократният процес и многократният процес за всички същества е еднакъв. Като започнете от най-нисшия процес на съществата до най-висшия, отношенията са еднакви. Всички същества не знаят какво има да стане. Както една птичка не знае, така и онзи най-възвишеният, и той не знае. Той може да знае за птичката какво има да стане, но неговите отношения за него, той трябва да прави усилия, да учи.

Окултната наука твърди, че тези, които са постигнали всичко, те знаят всичко, но те мълчат. То е затова, което има да стане, но те са влезли в науката на мълчанието. И на земята знаят, но има други области на мълчанието, което привлича тяхното внимание. Той всичко знае, разправя на хората, но дошъл е до едно място, дето има една голяма празнина, която той трябва да мине и не знае как да я мине, и седи и мисли. Защо? Мълчание има там. Има пред себе си една велика задача и не знае как да я реши. И затова мълчи. Да допуснем сега, един от вас е завършил своето развитие и се намира в областта на мълчанието. Да кажем, турена му е една задача, как да поправи целия свят. И чака, докато тези бръмбарчета завършат своята еволюция, понеже от това правилно разрешаване зависи и неговото повдигане. Той седи и мълчи, понеже най-малката погрешка – той има отговорност. Питам тогава, този човек ще говори ли? Много сериозен ще бъде. И това мълчание не е мълчание на бездействие, но то е една много дълбока мисъл вътре. Редки моменти има, с които той се занимава и не се занимава с външния свят, но вътре се занимава той. Законът на мълчанието е процес вътрешен. Там човек отвън не се занимава, отвътре се занимава. А вие, както сте отвънка, говорите, а вътре мълчите, а който е завършил работите си, той отвътре ще говори, а отвън ще мълчи.

Та мисълта ми, ще вземете думите ми, искам определено да ви кажа – някой път вие вземате думите ми така, както не са. За пример

някои казват – Учителят отрича всичката наука. Но в многократния процес има постижения. Или въпросът – няма да се женим. Че ако Мойсей можа да запали свещ преди години, ако аз кажа, че и вие можете да палите свещи, ще кажете: „Как е възможно?“ Както е възможно за него, така е за вас. Ако аз ви кажа, че ще дойде време, от тука веднага да може да се пренесете за 5 минути

в Ню Йорк или в Лондон тъй с тялото си, ще кажете: „Как е възможно?“ Или: „Възможно ли е това?“ При сегашните условия е невъзможно, но допустимо е някога. Но сега е невъзможно, но един ден ще бъде възможно. При сегашните условия да се твърди това, е невъзможно. Сега е невъзможно, но е възможно за бъдеще. В Божественото всичко е наука. Някои хора седят още при разбирането на попове и владици, те са неща отживели. Еднократен процес е това. Как са живели хората на миналото, то е за тяхна сметка. Ние не можем да живеем сега, както Мойсей едно време, когато хората са пренасяли толкова жертви. Сега вече, когато хората са християни, живи приношения не се извършват, а и за бъдеще това, което ние вършим, тогава ще има едно ново разбиране. Отношенията на Бога към нас ще бъдат други. По-друга светлина ще имаме.

Сега ние за Бога имаме понятия, това, което са ни учили. Но кой от вас има за Бога понятие, ходил ли е някой на аудиенция да говори с Бога? Никой още не е ходил. (*Някои мислят, че са говорили с Бога.*) Да мислиш, че си ходил на аудиенция при царя, е едно нещо и да идеш в действителност и да говориш, е друго нещо. (*На сън.*) И да сънуваш, че си ходил на аудиенция при царя, е едно нещо, а да те приеме и да говориш е него половин час или два часа, и то е друго. Разумните факти седят не само в срещата, но обмяната, която може да стане. Това са свещени работи. Когато дойдем до действителността, не можем да говорим, че сме говорили е Бога. Или да идем при Бога. Така не може да се говори. Това е само за изяснение. Няма по-лесно

от да обичаш Бога. И да говориш нещо е него. Но няма и по-мъчно нещо от това. Има същества, с милиони години са чакали да говорят с Бога, съвършени същества, които са завършили своето развитие и с милиони години са чакали да се срещнат е Бога, но още Господ не ги е приел на рандеву. А едни още не са отишли. Едните, които са отишли и съвършени не са станали, а другите не са отишли и съвършени са станали.

Сега това не ви го казвам да го приемете. То е само за една аналогия, че е в реда на нещата. Та има виждане и виждане. Има познаване и познаване. С това не искам да внеса смут в душата ви, но казвам, необятни са тези закони, в които ние живеем. Неизследими са Божествените пътища. Не мислете, че каквото учат философите, е така. От части знаят всички. Не може без противоречия. Не мислете, че противоречието ще изчезне някога от вас. То вечно ще съществува. Защото, ако хората не се родят от дух и истина, не могат да разберат истината. Който е роден от дух и истина, може да бъде дух и истина. Това са неща от основно разбиране. Истината, тъй както вие я схващате, не е истина. Това са основни работи. Значи не е ли това един факт. Ти си чул, че един е гениален, казваш: „Не е ли този гениален, както аз казвам?“ Казвам, ти слушал ли си го как пее? „Е, така казват.“ Но ти не можеш да имаш понятие за неговото пение. Вие схващате нещата външно. Докато не се научите да ги схващате едновременно и външно, и вътрешно, да се занимавате с въпроса за душата си, вие не можете да влезете в правия път. Докато човек не излезе из своя пашкул навънка, той не може да има развитие. Докато човек не влезе в училището вътре, той не може да се научи. В затвора ще се научи едно нещо, в училището ще се научи друго нещо. Най-първо човек трябва да влезе в училището, в Божественото училище, в природата и ако тя отвори вратата си, и вие можете да я разберете – да ти говори и да ѝ говориш, да я слушаш и да те слуша – тогава ти

си в отношение с нея, вече можеш да се учиш. Това е многократният процес на знанието.

Та казвам, ние отидохме сега много далеч, ние отидохме там, дето можем да идем след дълги години. Аз сега ви показвам върховете. След дълги години вие ще бъдете малко по-близо до тези върхове. Та и сега се виждат близо, но като тръгнеш за Хималаите, само върхове се виждат там. Но колкото ходиха англичаните, все не можаха да се качат горе. Колкото повече наближават те, не се стига. Тъй като погледнеш, изглежда лесно, но като се качват, не може. Колко ходиха те, целия ден ходиха, и един ден толкова наближили англичаните, като че останало още сто метра да има, и пак не се стига. При това човек ще извърви сто метра, и вече краката му ще се усетят изморени.

Сега за втория път вие ще мислите за това, което съм ви казал. Каква е задачата на специалния клас? Какво разбрахте от специалния клас? Трябва да държите един изпит сега. Само онези, не всички, някои не са задължени, само онези, които принадлежат към специалния клас вътрешно, те ще държат изпит. За тях е това. И то е най-лесната работа. Овцата познава, че е овца, и отива при овците. И вълкът познава, че е вълк, и отива при вълците. И човек познава кой е. Човек отива при човеците. Умният човек отива при разумните хора. Ако ти отиваш при овците, овца си. Ако отиваш при рибите, риба си. Ако отиваш при водата, при въздуха, при светлината, такъв си. Това е конкретно знание – дето отиваш, такъв си. Като отидеш при светлината и станеш светлина, светлина си. Като отидеш при жените и станеш жена, жена си.

Като отиваш при мъжете и станеш мъж, мъж си. Ако отиваш при женените и станеш като женените, женен си. Като отидеш при болните и станеш болен, болен си. И обратното, ако отидеш при

здравите и станеш като здравите, здрав си. Който не разбира, хамелеон е той, а който разбира, мъдрец е.

Аз ви давам начини, по които може да се справите, Хамелеон е той. Той не може да бъде едновременно и овца, и вълк, и жена, и човек. Той може да бъде само едно нещо в дадения случай. (*„Как апостол Павел е бил всичко?“)* То е друг въпрос. Това е процес на неговата работа. Когато аз работя със своята лопата и обръщам земята и на изток, и на запад, аз копая, но с лопатата аз не разрешавам всичките въпроси. И като отивам да проповядвам на хората, и с това не разрешавам всичките въпроси. Много малко работа се разрешава. Говориш за апостол Павел, гениален човек е той, погрешки не прави или в стоте години в живота си той ще направи само една погрешка. Талантливият човек в годината прави една погрешка, а обикновеният човек всеки ден прави една погрешка. (*Сега ние знаем от кои сме.*) Аз не определям кой от кои е. Но всеки може за себе си да каже това. Аз нямам право да тегля едно заключение, че вие сте обикновени хора. Това логически не е право. Аз само правя разлика между гениалния, талантливия и обикновения човек. По какво се отличават те? А за да направя заключение кой какъв е, трябва да имам такъми, да изследвам всеки един от вас, и тогава да кажа. А тъй само да кажа...

Някой казва, че с един поглед всичко разбирал. Това е едно лъжливо понятие. Някой мисли, че като влезе в онзи свят, тъй само като надзърне, той всичко ще знае, ще научи. Та ти можеш да влезеш в онзи свят и с години да седиш, и можеш малко да научиш повече от хората на земята. И в духовния свят пак ще се усетиш, че много малко знаеш. Какво ще се научиш, като идеш между ангелите? Ще видиш, че има пак една тайна в техния живот. Онзи ангел, ти като го гледаш, и той като те гледа, и те проникне. В другия свят няма тъй да минаваме от един свят в друг, там работите лесно стават. За пример, ако ти имаш нещо скрито в другия свят, ако идеш при ангелите, да

допуснем, че ти идеш в третото небе и вратата се отвори и се яви един ангел, и ти имаш една лоша мисъл в себе си, той като те погледне само, ти веднага ще станеш черен и ще станеш толкова тежък, че веднага ще се сгромолясаш и след половин час ще усетиш, като че си паднал от някой висок планински връх. Пък ако този ангел намери, че в тебе има една възвишена Божествена мисъл, ти тъй ще се усетиш и веднага този ангел ще те подигне, и двама ще хвръкнете, и ще си приказвате помежду си. Тъй ще стане сега.

Станете сега.

„Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот."

Тридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас, 25 април 1930 г., петък, 6-8 часа, София – Изгрев.

ДЕМОНСТРАЦИЯ

Тайна молитва

Искам да ви направя една демонстрация. Какво значи демонстрация в научно отношение? И какво в политическо отношение? („*В научно отношение значи да се покаже нещо, да се види, а в политическо отношение значи да се изкаже недоволство.*“) Значи да покаже, да докаже нещо. Сега аз искам да ви докажа, че у вас има известни дарби, които могат да се развият. Какво предполагате, че е това? (*Учителят показва в една тънка книга увит един козунак. Всички: „Козунак.*“) На какво отгоре вие ще демонстрирате, че е козунак? („*Че вижда се.*“) Как се вижда? („*Е, вижда се.*“) Значи във формата има нещо, което ви дава повод да мислите, че е козунак.

Следователно, ако реалността изменя своята външна форма, значи този предмет приблизително го знаете. Вие казвате, че нямате дарби. Имате, как не. Щом вече през книгата виждате нещата, може да идете и по-далеч. Сега колко души от вас вярвате, че е козунак? Колко на сто? (*Всички.*) Сто на сто. А тук в този пакет какво има? (*Учителят показва друг пакет, увит с дебела книга, не личи какво има вътре. „Това вече не знаем.“ „Бонбони.“ „Ябълки.“)* Сега това е една строго научна демонстрация. („*Бонбони са това.“ „Не може да са бонбони, защото имат опашки.“ Смях.*) Отде видяхте опашките? Второто положение – значи ябълки. Друг да каже. („*Види ми се, че е един портокал Б. Я. П.*) Друг какво ще каже? („*Една круша.*“) Добре, круша. Че е круша, вече от опашката мислите. То е една възможност да мислите, че е круша. Но и други плодове, и те имат опашки. Сега друго ще ви попитам. Колко предмета има вътре? („*Вижда ми се, че има три предмета.*“) Тогава, ако са три, еднородни ли са, или

разнородни? („*Разнородни.*“) От колко вида? (*От три.*) Сега демонстрирахме работите, сега да видим как е разкрита истината. (Учителят разкрива козунака.) За първото казахте сто на сто козунак е и е вярно, така е. Всички сте ясновидци. Истината е доказана. Сега другият пакет. (*Учителят изважда от книгата един голям лимон с дръжка, един малък лимон и един портокал.*) Сега с първото нещо какви опити могат да се направят, с козунака? Ако е по закон, козунакът има бразди, 17 са те. Ако се раздели, ще има 17 парчета, ще има ли за всинца ви? („*Не.*“) Значи може да виждате – това е по отношение на физическия свят. Обаче по отношение на умствения свят, на по-висшия свят, вие не узнахте. Значи има отношение едно към три. Те са не три разнородни предмета, а два вида има, но са три предмета.

Сега на какво е символ хлябът? („*На словото.*“) В Стария завет има, когато е бил затворен Йосиф в затвора, един от затворниците е бил хлебар, а другият е бил виночерпец и двамата сънували сънища. Единият – че носил един панер хляб на главата си и птиците слизали и зобали от хляба, а другият сънувал, че бил пак виночерпец на фараона и подава една чаша на фараона. Тогава Йосиф изтълкувал сънищата, казал на хлебаря, че след три дена ще го екзекутират, а другия – виночерпеца, ще го назначат на служба. Значи, ако сънувате, че носите хляб на главата си и птиците слизат и го ядат, ще ви сполети голямо нещастие, а ако сънувате, че черпите нещо, ще ви назначат на служба.

Мислите ли, че всеки човек, който страда, че е нещастен? Всички живи същества, които изменят своето състояние, все страдат. Но какво е предназначението на всяко страдание? По какви съображения природата е допуснала страданието в света? Тя ли го допуснала, или ние го създаваме? Защото страданието може да произлезе от съвсем малки причини. Вземете между двама способни ученици – и там

може да се яви страдание, ако учителят постави на едного 6, а на другия постави 5. Веднага ще се яви едно малко горчиво чувство у този ученик, който има 5. По какви съображения? Че учителят го принизил, като мисли, че той знае по-малко от другия. А той знае колкото другият знае. Но да допуснем, че и на двамата пише 5. Ще бъдат ли тогава и двамата доволни? Това сега е една вътрешна психологическа аналогия, която трябва да правите с природата, която се мени у вас. Това са известни величини, известни отношения, които съществуват при дадени условия и от които можете да съдите какво ще бъде вашето бъдеще. Защото бъдещето на човека лесно може да се определи, както тук при случая с козунака. Ако вие сте един човек, когото наемат на работа, ако отвънка има нужда за работа от вас и вие сте здрав, непременно вие ще бъдете викани, сто на сто. И вие можете да печелите сто лева на ден. А ако сте болен, какво ще има? Тогава икономически как ще разрешите въпроса с този, който печели сто лева на ден и онзи, който е болен и нищо няма? Как ще разрешите противоречието, което съществува между двамата? В дадения случай единият от двамата ще отстъпи да измени положението на болния да стане здрав или ще измените състоянието на парите. Защото и болният трябва да получи сто лева. В дадения случай може и другото положение – ще намалите стоте лева на 50. Вие ще разделите това число с болния, без да е работил, и той ще има 50 лева.

Питам, защо В първия случай не се изменя реалността, а във втория случай тя се мени? При здравето, щом искате да определите един човек дали е здрав, вие ще му турите сто. Ако искате и вторият да бъде здрав, непременно и той трябва да има сто. Ако превеждате по закона на аналогиите, стоте спада към неприривните прояви на природата – здравето. А пък резултатите са придобитото от тази работа, то спада към процеса на еднократните прояви на природата. Следователно еднократните прояви всякога се намаляват. Имате един

килограм вода, искате да го разделите между двама души. На всеки ще се падне по 500 грама. Защо? Ако в това шише имам един приток вътре, можеше ли да разделите водата? И да я разделите правилно? Не. Правилно може да се раздели само когато процесът е еднократен. А когато процесът е многократен, не може да се раздели правилно. Следователно всички числа, които не се делят, те спадат към кои процеси? Спадат към имагинерните, неприривните процеси в природата. Защото там, където има малък дефект, нещо, което не можете да разрешите, вие сте попаднали към една област от друго естество. Нещо, което не можете правилно да разделите и не може правилно да отсъдите или не можете правилно да разрешите, тогава спадате към многократните процеси на природата. И някой път вие разсъждавате, понеже не можете правилно да разрешите един въпрос и това го считате за един дефект. Не, това е красивото в природата, че не можете всичко да разрешите.

Фиг. 1

За пример ви давам една линия от хиляда километра (Фиг. 1). **А** е началото, а **В** е краят на тази линия. Ако вие сте пред началото **А**, хубаво, вие виждате началото, но можете ли да определите какъв е краят на тази линия? Следователно на вас ви трябва известно време да изминете тази линия, за да видите нейното разположение. Ако имате един път, едно шосе или някоя местност, през която се прекарва тази правата линия, за да си съставите едно правилно понятие за себе си, вие трябва да я изминете. Ако вие кажете тъй: „Линия на поведение“, е, мислите ли, че линията на поведение е една къса линия? Вие мислите, че линията на поведението е една къса линия. Не, тя е най-дългата линия. Вие сте в началото на тази линия.

Тогава има един закон, който определя поведението. Каквото е началото, такъв ще бъде и краят, каквото е началото на многократните прояви в природата, такъв ще бъде и краят. И каквото е началото на еднократните прояви в природата, такъв ще бъде и краят. Вземете един удар. Ако ударите един човек един път и го ударите хиляда пъти, ще има ли едни и същи резултати? Да допуснем, че вие сте го ударили веднъж, но при всеки удар, с който вие ударите човека – ако един добър човек набие другиго, то. битият нищо не е изгубил. Нищо повече. Но онзи все таки му е дал едно грамадно богатство, а при това битият дава под съд другия за 4-5 месеца затвор за побой. А в природата, както казах онзи ден, ако вие дадете под съд тръна, ако някой човек, на когото в крака е влязъл известен трън и вие дадете този трън под съд, вие ще страдате. Сега това са преводи.

Сега ще ви дам да направите един превод. Да вземем например бялото кокиче. Какво означава бялото кокиче? Или вземете минзухарчето. Това са символи вътре в природата. Кокичето има едни стремежи, минзухарчето има други стремежи. И формата на кокичето и минзухарчето една и съща ли е? Кокичето е увиснало надолу, а минзухарчето гледа направо нагоре. Добре. Кое от тези две цветя приема по-голяма топлина? Когато някой сънува, че го обличат в бяло, това някой път означава, че той заминава за другия свят, щом побелее човек, а червеният цвят, щом яздиш на червен кон, това показва, ако си болен, ще оздравееш, а ако яздиш на бял кон, ще поумнееш, а на червен кон – сто на сто ще оздравееш. Ако си на бял кон, непременно ще придобиеш една опитност. Следователно червеният кон ти е даден да оцениш живота, да оцениш това, което имаш. А белият кон ти е даден, за да измениш отношенията си, които имаш към окръжаващата среда. Значи трябва да живееш хигиенически, за да не създаваш в себе си болести, ако сънуваш

червен кон. А при белия цвят трябва да пазиш положение, това е крайният предел на живота. Зад белия цвят иде черният.

Фиг. 2

Белият цвят е най-високият планински връх и ако питате зад този връх какво има – една линия на слизане (Фиг. 2). Какво е подобно на белия цвят? По отношение на светлината е това. А по отношение на течните предмети кое е подобно на белия цвят? („*Водата.*“) Тогава къде ще бъде водата най-прозрачна? На върха ще бъде най-прозрачно чиста. Тогава към какъв род спада кокичето? Допуснете, че вие сте поет, защото само поетът си позволява това, което обикновеният човек не познава, не може да си позволи. Как ще опишете кокичето? Ще опишете ли по един и същ начин кокичето и минзухарчето? Как ще опишете тези два цвята? Че не знаете, то е така. Ще докажеш това, което знаеш. Откъде иде кокичето, не знаете, но тъй както е в природата, как ще го опишете? („*Че е първо пролетно цвете, че е бяло, това символизира чистотата.*“) А минзухарчето? („*Това означава мъдростта на природата.*“) Онзи, който се занимава с философията. От философско гледище какво ще предадете, каква философия ще предадете на кокичето и минзухарчето? Кокичето мяза на един философ, а минзухарчето мяза на един религиозен човек, който се отправя нагоре.

Кокичето си навело главата и мисли философски, а минзухарчето гледа нагоре. То е като едно дете, което очаква отгоре нещо. Нали и малкото дете и то очаква да му дадете нещо отгоре.

Отворило се нагоре и чака да падне нещо. Значи кокичето е вече завършило почти и скоро матура ще държи и ще стане стажант, а минзухарчето сега ще постъпи в първия клас и пита кокичето как става тази работа. И гледа нагоре. И всякога, щом някой се намери в трудно положение, той става кокиче – наведе си главата надолу. И става едно навеждане. Това е много естествено положение в природата. А щом се премахнат тези мъчнотии, веднага ние добиваме едно друго положение. За пример вие сте под някоя круша, погледнете нагоре. И минзухарчето вижда, че има нещо в света и отворило се да види какво. Това са такива философски заключения. Може да попитате това право ли е всъщност?

Та казвам, ще бъдете така уверени. В първия случай, понеже предметът беше един, вие сте уверени, а вторият случай, понеже предметите са три, не ги узнахте. При първия предмет аз вложих мисъл да го познаете, казах да го познаят изведнъж всички, а във втория случай – донякъде. В първия случай имахте една увереност, а във втория – едно гадание. Казвам, двата лимона не познахте. Единият е откъснат от България, а другият е дошъл от странство. Големият лимон с дръжка, той е от България, а този малкият е дошъл от Италия. Този тук показва, че е живял при хора, които са умни, които са го обичали и са се грижили за него. А този малкият е живял в една градина при скържави хора. Искали са да го използват и е живяло при обикновени условия. От ред поколения те са го използвали и затова се е намалила формата му. С него опит не можем да направим. Сега де ви са бучките захар? Онези, които носят бучките си захар, могат да направят опит с лимона.

Фиг. 3

Сега второто положение. (*Учителят изважда цигулката си.*) Това е човекът (Фиг. 3). Цигулката е направена по образа на човека. Само че краката му са скъсени. Горе е главата, после шията – дръжката. Това са хълбоците, после магарето. За да се прояви човек, има няколко условия. Струнникът, значи струнникът трябва да е във връзка е краката – **а**. Следователно това са краката.

Значи това, което трябва да излиза от разумната мисъл, трябва да е свързано с краката. А магарето значи – човек трябва да има търпение и достойнство. Цигуларят като свири, всичкият прах остава на магарето отгоре и някой път това магаре побелее. Господарят не мисли за него, даже да очисти праха от своето магаре, а за ръчката, понеже ръката на човека постоянно ходи нагоре-надолу, тя се чисти. Ако вашето търпение не е на място, магарето трябва да има определена величина. Защото, ако това магаре е по-голямо, отколкото трябва, какво ще стане? Струните се издърпват и по-мъчно се вземат позиции. Ако магарето е по-ниско, отколкото трябва, какво ще стане? Тогава струните ще опират на самата дръжка. Тогава изваждам закона. Колко трябва да бъде твърдостта? Толкова, колкото може да се прояви един правилен тон. Ако може вашата твърдост да прояви един правилен тон, когато вие защитавате известна кауза и може да произведе известен ефект, тогава твърдостта е на място. Тогава имате шийката, грифа. Та грифът не върви по права линия, има една малка

огънатост и ако този наклон се измени, тогава и правилността няма да се прояви при свиренето. Сега вие считайте себе си като един инструмент, направен от природата. Трябва да разбирате, че имате един хубав инструмент проверен и трябва да изучавате неговото вътрешно устройство.

Засега човек трябва да изучава устройството на мозъка. После той трябва да изучава своите ръце и крака, мускулите, закона за движението. Ако не знаете тези елементарни работи, как ще знаете по-сложните процеси в природата, в живота? Ние вземаме сега гениалните хора в света. Това са хора, които са завладели на физическото поле основните положения. Гениалните са завладели принципите. Талантливите владеят някои от своите способности, а обикновените хора едва сега започват. Пък светиите, това са хора, които изучават живота, разбират го и го прилагат. Светията борави с живота, а геният борави с ума. Следователно геният всякога ще има нужда от светията. Геният черпи материал от светията, понеже той носи живота. А който и да е гений, един музикант какво е, например? Гений или светия? Гений е. А онзи, който е направил цигулката, какво е? Майсторът, който е. направил цигулката, той е светия. Следователно геният идва и взима този инструмент и почва да свири.

Питам, каква разлика има между един гений и един светия? Който знае да прави цигулката, знае ли да свири? Че светията знае повече от гения. Понеже онзи, който е направил цигулката, и той може да свири. Може той да не е толкова виртуоз, но разбира. А геният не може да направи цигулката. По това се различават. Светията разбира положението на гения. И може да стане и той гений, но той прави това, което геният не може да направи. Той трябва да се подигне още повече.

Та затова някои от вас може да сте в положението да излезете да придобиете резултати. Тогава да допуснем, че вие имате един

инструмент, тялото, и казвате: „Трябва да се живее.“ Има закон за това. Как ще свири цигуларят най-първо? Да кажем, той си тури най-първо подбрадника. Това е волята. Тя не седи само в стискането. Ще си туриш ръката, лъка и ще теглиш и не е само в тегленето. Колко косми има в лъка? Колко предполагате, че има? (*Кузман: „Да предположим, че са сто косми.*“) След като свирите и на всеки един час вие скъсвате по 10 косъма, тогава в 10 часа като свирите или в 10 концерта, като се скъсат всичките косми на лъка, ще можете ли да свирите? И ако при всеки час вие скъсате по една струна, в 4 часа отгоре ще се скъсат всички струни. Тогава какво ще направите? Щом се скъсат влакната на вашия лък, а лъкът в даден случай означава волята на човека. А сама цигулка какво означава? Сърцето на човека. Струните и гласът, това е сърцето. Сега, ако престане вашият ум да действа, ако неговите способности престанат да действат и ако вашите чувства и те престанат да действат, питам, какво ще проявите? Нищо не може да проявите.

Питам тогава, откъде произтичат чувствата у човека? Откъде произтича звукът? В цигулката ли е, или вън от цигулката? Тонът в струната ли е вътре? Де е тонът? В лъка или в човека? (*„В струната.*“) Една аналогия, сладкото, което е в плода, къде е? В ябълката е вътре, но от ябълката ли иде? Тя го взема отнякъде. Сега тази струна е взета от гърба на някоя овца или от което и да е животно. Значи и този тон е взет отнякъде. Но тази струна е жива. Следователно това е един жив тон. И ако знаете закона, можете да извлечете вие тона. Как наричате този тон? Онези, които знаят, нали „сол“ е той. Значи този, който иска да произведе един тон, цигуларят, той трябва да влезе в самата природа, в разумната природа. Онези цигулари, те свирят винаги по вдъхновение. Има нещо у човек, което го прави цигулар. И когато то си замине, той престава да е цигулар. Има нещо у човек, което го прави да е учен, и когато то си замине, той престава да е учен. Има

нещо у човек, което го кара да е добър, и когато то си замине, той престава да е добър. Нали всички поддържат, че някои поети изгубват своето вдъхновение. И казват: „Не върви, не мога да пиша.“ философът седи и той казва: „Не върви.“

Та казвам, в една от моите лекции ако вие не можете да вземете основния тон, от който започва животът, как ще ви върви. Това, е което започва животът, това е червеният цвят. Ако вие не знаете отгде извира червеният цвят, вие не можете да разберете живота. А крайният тон на червения цвят – това е белият цвят. Природата си служи винаги с две крайности Ако тези два тона вие не разбирате, вие не разбирате и живота. Младост и старост или светлина и тъмнина, белият и червеният цвят, това са противоположности. Някои тургат бял и черен цвят. Винаги трябва да турите белия и червения цвят. Така е нормалното състояние. Черният цвят спада към съвсем друга гама. И щом турнат черния цвят, показва, че има страдание. А щом турнат белия цвят, има пълнота и завършени постижения. Между червения и белия цвят стоят всички постижения, които вие можете да придобиете. Всичко, което вие желаете, се намира между червения и белия цвят.

Така трябва да седи в ума ви. Що е червеният цвят и що белият? Това са всички възможности, които Бог е вложил в ума ви, в сърцето ви и в душата ви. Това са постиженията на човешкия живот. А щом дойдете до черния цвят, това са възможности, при които можете да загубите всичко, което сте придобили. Да станеш черен, значи да изгубиш всичко онова, което си придобил, и тогава не можете да вървите по-надалеч. Основното положение е червеният и белият цветове, че животът се движи през червения цвят, човек може да придобие всичко, а при черния цвят човек загубва всичко.

А другите цветове? Това е, което човек добива, понеже между всеки един цвят има нюанс. (*Учителят тегли лъка си.*) Каква е

разликата, един и същ тон ли взимам? (*„До“ и „до“ горно.*) Вземете сега горно „ре“ и „ми“ горно вземете. Сега ще вземем обратния процес: ми – ре, ре – до, до – си, си – ла, ла – сол. Пак отгоре надолу. Сега вземете акорд „до“ – „ми“ – „сол“. Музиката може да действа като възпитателно средство за изменяне на вашето състояние. Да кажем, вие сте музикант, искате да свирите. Но щом излезете да свирите, вас публиката може да ви влияе. Най-първо имате една ясна представа за пеенето.

Представете си един певец, който пее отлично. И второ, представете си възможността, че и вие можете да пеете, не в дадения случай, но прогресивно. Това е въпрос само до времето. Нищо няма да изгубите, допуснете, че можете да пеете. И ако вие усвоите само един тон на пеенето, да ставате всяка сутрин и да видите колко вярно можете да взимате тона. Извадете си часовника и вижте колко секунди може да издържите един тон – това ще определи вашето психическо състояние. Колкото по-дълго издържате един тон, толкова по-здрав и силен сте. И толкова по-голяма възможност имате да се научите да пеете. И колкото по-дълго може да продължавате, толкова и в умствено отношение може да издържате по-дълго. Законът е все същият. Колко секунди можете да издържите на „до“. Сега аз ще ви дам един тон, ще гледам по часовника си и всички ще вземете изведнъж, после ще почнете да оставате един по един и най-после ще остане само един, който ще издържи докрай. Вече имате едно упражнение, дето ще познаете доколко можете да издържите. Ще си забележите кой къде остана и ще си направите едно заключение. Значи половин минута не можете да издържите. Трябва да можете до 35, 40, 50 и 60 секунди да издържате един тон. Половин-една минута да издържате, това е нормалното състояние. Взимам – 30 секунди е една норма.

Сега вземете още веднъж, хубаво си напълнете дробовете, не се притеснявайте. Правим само един опит. Зависи от умственото състояние на човека. (*Учителят гледа часовника си.*) Хубаво, 30 секунди, това е едно нормално състояние вече. Това може да го правите през деня, няма да ви коства много. Музиката в света трябва да бъде една необходимост. Трябва да изучавате тоновете като нагласяване на дишането. Когато искате да се нагласите, непременно трябва да станете музикален. И всички писатели, поети, музиканти, учени, философи – в каквато и да е област, непременно трябва да се нагласят. Ако не можете да се нагласите, никаква работа не може да ви върви.

Казвате: „Тежък е животът." Животът тежък може ли да бъде? Животът никога не може да бъде тежък, той няма никаква тежест. Условията на живота могат да бъдат тежки, но да кажете, че тежко е да се живее? Не е тежко. Изпейте сега: „Пълен е животът със светлина и радост." Вземете от основния тон „до". Един човек, който живее с пари, пълен е животът, когато има пари. Пълен е животът, когато има здраве. Превеждам тогава: пълен е животът със светлина и радост. И кога иде светлината? Щом имаш пари, ще купиш кибрит, ще драснеш и ще светне, нали? Парите в даден случай показват само мислещия процес. Когато човек иска да стане богат, той трябва да преведе процеса на богатството с процеса на мисълта. Ще кажете тогава, че и аз мисля. Не, всеки може да пише, но ако ти пишеш по законите – защото всяко мислене си има закон – и ако вие мислите според законите, вие богат може да станете, няма изключение. Ако някой пише нещо по законите на музиката, той може да пише, но ако той пише нещо без тези правила, нищо не можете да пишете.

Сега чиновници има ли тук? Още колко минути имате? (*„Още 15 минути има." Часът е 7.15.*) Изпейте сега: „Пълен е животът" – с какво? „Със светлина и радост. Пълен е животът, светлина и радост

той носи.“ Всякога се спираме към съдържанието. Човек, след като е пял много пъти, все ще дойде до едно положение, да може да пее хубаво. Но всякога в пението, вие ще направите едно опущение. То е закон на нещата. И никога не се стремете изведнъж да изпеете нещата безпогрешно. То е невъзможно. Вие допускате, че няма да направите погрешка, но ще направите. Но след като се повторят погрешките, дръжте в ума си мисълта, че тази погрешка може да се изправи. Тази погрешка може да се дължи на вашите чувства, може да зависи от времето, инструмента, може вие да не сте несръчен. Но в края на краищата, ако вие вървите напред, може да изпеете хубаво. Трябва да имате разположение. Вие казвате: „Аз не съм разположен.“ Да, вярно е, когато не си разположен, изхвърли не-то и неразположението ще се измени. Щом се наядете, ще бъдете разположени. Някой от вас казва, че е неразположен, но и това не е вярно. Ако ви дам хиляда английски лири да изпеете гамата, всички ще направите усилие да изпеете. Даже най-неспособният, и той ще изпее. Защото всеки може да изпее една гама. Представете си, че природата направи един такъв опит и вие трябва да изпеете. Най-първо трябва да се зароди онова състояние на онази детинска вяра. Даже не казвайте „не мога“. Да няма това „не мога“. Изпей. Криво-ляво изпей го, направи го. Може всички да ти се смеят, изпей го. Ти си спечелил, защото природата еднакво дарява и даровитите, и недаровитите, които я слушат, които работят за нея. Тя всякога го слуша. Само че разликата седи в това, даровитият съзнава онова, което, му е дала природата, а онзи, който не знае да смята, той не може да цени. В оценяването седи разликата, философът може да съзнае мъдростта, която има, а онзи и той има дарби и способности, но той още не оценява своите способности, философията е един резултат от човешко гледище, а той казва: „Мъдрец не може да бъда.“ Тъй не казвайте. Той е кандидат за мъдрец, поне да играе ролята на

един мъдрец. Е, добре, ако от това разкриване, днес зависеха всичките ваши придобивки.

Сега да вземем „пълен е животът“. Това показва, че условията, при които живеете, тези ниските тонове показват, че има да вървите дълъг път. А високите тонове са далече някъде, а ниските тонове са земни тонове. Ако вие не можете да вземете вярно земните тонове, високите няма да можете никак да вземете. Да кажем, аз съм болен и изпея нещо на болестта, казвам ѝ, че си дошла на гости, много добре, но прекали го, хайде сега – това искам да кажа на болестта с песента. Щом ѝ изпея 10-20 пъти тази песен, веднага ще си замине това състояние, и болестта ще престане. Щом почна да ѝ пея, тя не е вече болест. Тя е болест, докато не ѝ пееш. Болестта е много музикална. Щом тя те разбере и почне и тя да пее е тебе, ти почваш да ставаш здрав. Ти не трябва да изпъдиш болестта, но трябва да почнеш да ѝ пееш. И тя да почне да пее с теб. И ако ти стане добре, или казано на научен език, ще превърнете вашата потенциална енергия в кинетическа. Превръщане е това. Едно здравословно състояние е едно кинетическо състояние, а потенциалното състояние е едно болезнено състояние. Когато човек не може да направи нещо, той се нервира. И най-после ние се разболеем. И много от нашите болести се дължат на това, че като седим и не знаем какво да правим, и се разболеем. Нали знаете откъде идат болестите?

Всички болести се дължат на непостигнати блага. Това е основата. Дай условие на човек да си постигне известно благо – и той ще бъде здрав. И обратното, щом не дадеш нещо на човека, което може да му служи, той ще се разболее. И може от него да се роди една органическа болест. И ако вървим по обратния път, ти човека можеш да го освободиш от болестта. Щом дойдеш при него, ти трябва да знаеш кое е това непостигнато желание. Това е болестта. Ще му го дадеш, и болестта ще си вдигне консулите.

Научете се едно. Едно нещо искам от вашия специален клас. Научете се да не виждате никакъв дефект в природата. Този дефект веднага вие трябва да си го изтълкувате. Най-първата философия на света е да се научите да не виждате никъде дефекти и да виждате една целесъобразност в природата или разумност навсякъде в природата. И когато един човек направи една погрешка, тази погрешка е едно благо заради вас. Вие сте кандидат, държите изпит за професорска катедра. Ти си най-бедният, другите са все синове на богати родители, князе и царе, всички държат изпит за тази катедра. Но идат на изпит, не се приготвили както трябва, професорът ги изпита и скъса 99, а ти се явяваш най-последният. Зарадвай се, че са скъсали 99 души. Всички те са богаташи, те нямат нужда от тази катедра, а ти си най-бедният. Тъй е законът. Скъсали са ги. Тогава аз виждам, скъсали някого. Казвам, той е богат, няма нужда от тази катедра. А друг назначават, казвам, той е беден човек, той е намясто. Следователно, казвам, той се е научил, баща му богат, майка му богата. И онзи бедният човек, той става професор. Аз тълкувам другояче. Някой човек се разболее. Аз зная – той е богат, а за онзи, който е сиромах, казвам – той е здрав. Здравето е за сиромасите хора, а болните хора са богати. И тогава казвам, умните хора са сиромаси, а глупавите са богати. Значи глупавият си позволява да направи такива работи, които мъдрецът не си позволява. Например, той си пести парите, не мислете, че глупавият е глупав, защото той си позволява, което мъдрецът не си позволява. Значи глупавият е по-умен. Защото глупавият изпитва мъдреца, а мъдрецът няма какво да изпитва глупавия. Та казвам, по този начин вие ще създадете в ума си една нова философия за вашия живот в дадения случай. Че защо ще се измени твоето състояние? Например ти имаш отношение към Бога, към тази причина, паднеш някъде, нараниш си крака, казваш: „Господи, защо допусна да си нараня крака?“ Господ ли е виновен, или аз? Аз си позволих това,

което Господ не си позволява. Следователно аз се радвам, понеже Господ е всякога внимателен, а аз не съм всякога внимателен и вследствие на това дошло това голямо нещастие върху мене. Всякога нещастието показва, че нашето съзнание не е било будно. Защо аз ще търся вината в другите хора? Веднага ще натегна клечката, както в цигулката, ще я наглася и ще взема този тон правилно.

Та казвам, при новото възпитание, по този стария начин както сега вървите, вие ще имате обикновени постижения в света и ще свършите, тъй както светът свършва. Ако вземете новите начини на възпитание, ще имате други постижения и ще имате една друга философия. Само така може да изучите тайните на природата. А при сегашните условия никакви тайни на природата не може да се разкрият. Ще кажете „защо". То е все едно да ви подаря една реторта с две хиляди градуса температура и да ви кажа да я носите. Кой от вас би носил една такава реторта с две хиляди градуса? И на какво разстояние можете да държите тази реторта от вас? Колко далеч трябва да бъдете от нея, за да може да я носите? На колко метра от вас тя трябва да бъде от вас? (*„На два метра разстояние."*) Но понеже всяко едно желание във вас и всяка една мисъл, която имате, ще произведе известна енергия, вие трябва да знаете как да ги държите. Светлината у нас някой път произвежда непотребна топлина и вследствие на това се причинява едно болезнено състояние. И затова именно някои от нашите желания трябва да намалим, а някои да увеличим, а някои от нашите мисли усилват движението и човек може да излезе от релсите си. И ако човешките способности в даден случай се усилят, се увеличат, и човек може да излезе от релсите си. И способностите на човек вървят по определен път. Ти не може да си играеш с една способност. Има известен закон, по който ти можеш да ги съпоставяш и ако не спазваш този закон, ще се явят ред дисонанси и способността ще престане, може да се изгуби – и вие ще станете

обикновени. Защото има голяма опасност да сравняваш нещата. Методите, които аз употребявам, не ги давам на всички. Защо? Това е последната дума на човечеството, последната дума на мъдростта. Ако вие не знаете как да съпоставяте нещата, ще се зародят най-големите противоречия.

За пример да дадете такова едно сравнение в поезията: „Планини високи, долини дълбоки." Да сравниш един висок връх с човешкия гений, а една долина е плодна градина, не е вярно всякога. Защото всичките плодове, всичките блага са все в долините долу, а по върховете нищо няма, там има студ, мраз, никаква храна, никакво щастие, никаква любов няма. Аз бих завел влюбените по най-високите върхове, те ще замръзнат горе в планинските върхове. Само в нашия ум, в поезията се говори за върховете, но благодарение на долините – долините са едно отражение на върховете. Туй отношение е право. Всичката енергия на планинските върхове се оплодотворява в долините. Тогава кое е у човека високо – неговите мисли или неговите чувства? Тогава имаме мисъл, чувство, разумност и воля. Мнозина от вас мислят, че волята спада към мислещите процеси. Волята е всякога израз на човешкото сърце. Тогава, ако кажем тъй: правата мисъл и правото чувство дават резултат – разумната воля. Ако дават само воля, процесът не е правилен. Трябва да кажем разумната воля. Това е израз на правата мисъл и правилните чувства. Следователно, ако вашата воля не е разумна, ако вие не разбирате законите, искате да станете нещо, непременно вашата мисъл и чувство трябва да бъдат прави. Т.е. в дадения случай туй чувство да е възможно да се реализира. За пример един плод може да зрее през пролетта. Значи може да цъфти в някой цветарник и правата мисъл трябва да има условията, при които може да се зароди, зрее като един плод. Щом няма тези условия, ти не може да имаш една права мисъл. Но понеже ние приемаме, че съществува един свят на правата мисъл

– не че ние, когато искаме, мислим право, ние не създаваме тази мисъл – тази мисъл вече съществува и даже в по-високите области на школата има методи, по които вие можете да извикате едно ваше състояние, да се подигнете. За пример вие още не знаете как да подигнете едно ваше състояние. Непременно вие трябва да знаете да сменяте полюсите на живота. Ако вие не знаете да сменяте енергията на вашите полюси, една мисъл трябва да прекарате във вашето чувство и едно чувство трябва да го прекарате във вашата мисъл. Или, казано другояче, мисълта е форма, а чувството съдържание. Следователно, ако вие не знаете как да създадете формата, не разбирате мисълта. Значи не може да напълните със съдържание едно ваше чувство. И ако не знаете тази права мисъл и туй чувство тъй да се влеят едно в друго – едното като форма, другото като съдържание – и да ги изнесете вън от себе си обективно, вие не можете да манипулирате с този закон разумно. Правата мисъл и правото чувство, което се реализира, дава разумната воля – имате плод в света. Тази ваша мисъл, тя излиза от вас, тя е като един изработен предмет.

Следователно вие трябва да работите. И тогава не трябва да бъдете като един търговец, който само трябва да натрупва материал, повече производство има. Но ако няма пазар? Вие трябва да знаете за вашите мисли, за вашите чувства трябва да има материал, пазар, тогава да продавате вие производството на вашите чувства. Що е вашият приятел? Това е пазар заради вас. Вие трябва да имате пазар за всичко това, че туй производство да го пласирате някъде. И този ваш приятел, и той е произвел някои други мисли, и той иска да ги пласира. Ако пласирането между двама приятели е еднакво, ще се образуват връзки, вие ще се обичате. Щом тези връзки не са равни, щом тази вътрешна обмяна не става, не можеш да пласираш своето производство и приятелят ти не може да пласира – приятелството ви

се разваля. То е все същият закон. Производството винаги трябва да има една правилна обмяна. И във философията, и в религиозния живот този закон е без изключение. Навсякъде трябва да има обмяна, и то правилна обмяна трябва да има.

Сега, като срещнете някой човек, вие искате да видите неговите дефекти. В това няма никаква философия, никаква наука. Ти, като срещнеш този свой приятел, трябва да намериш най-добрата му черта и да я държиш е ума си, а не да гледаш неговите дефекти. Дръж само хубавото у него. Тогава ти можеш да предизвикаш неговата душа. А щом търсиш известни дефекти, кажеш за пример – крив му е малко носът или устата – остави тези настрана. Крив му е носът, понеже са го били в обществената безопасност. Счупен му бил кракът. Ходил при един бакалин, купил си нещо и не си платил. Бакалинът го бил, не е той виноват. Защо той да не бъде умен? Та майка му и баща му не бяха умни. Той не е виноват.

Та казвам, новата философия: всякога се стремете да намирате хубавата страна на човека, доброто, което се намира в душата на човека. Та, ако Бие сега не можете да измените вашите състояния, казвате – вашите състояния не могат да се изменят, вие е тези тела съвършено не можете да стъпите там, трябва да се измените. А Павел казва – всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Следователно изменението седи на всинца ви като една задача: да измените вашите сегашни тела, не да умрете, да идете в онзи свят. Това е една лъжлива идея. Та трябва всеки ден да умираш и всеки ден да възкръсваш. Ако този закон не може да разберете, вие не може да се промените. Та най-малко по десет пъти да умирате и да възкръсвате. Умирането и възкресението са процеси дотогава, докато ти се научиш да бъдеш в едно живо състояние – да не умираш. Щом станеш малко тъжен – не си умрял. Умрял си, разбира се. Щом станеш радостен, то е възкресение. Сега в какъв смисъл – защо умирате и

възкръсвате? Възкръсналият човек няма никакви ограничения, а онзи в смъртта, той е ограничен.

Сега туй, което ви казах, то не съответства на сегашното ви състояние. Вие почти седите на едно място като гладни хора и чакате някъде да има хубаво ядене. Пък аз ви задържам, аз ви занимавам с неща, които нямат нищо общо с вашето съзнание. Това, което сега ви говоря, и да ви питам след един час, то ни най-малко не е засегнало съзнанието ви.

Казвам, трябва да станете господари над себе си. Господари на материята, господари на вашето тяло, не на ума си господар, но господар на тялото си ще станете, да знаете как да господарувате в тялото. Кой ще господарува, ако вие не сте господари. Ако вие не сте господари на вашите крака, ръце, език, на вашите дробове, на стомаха си, ако не сте господари после на вашите черва дебели и тънки, ако не сте господар на всеки един мускул, значи не сте учен човек, не знаете как да функционирате. Вие не можете да бъдете господари и на тия сили. Така седи общият закон. Сега ще дойдете до положението на ясновидството.

Ние започнахме добре. Сега аз ще си взема козунака и ще го държа като един плод и ще кажа тъй: учениците познаха, че е козунак. Щом сте познали, тогава дайте една програма, какво трябва да се направи с козунака. Аз искам този козунак да го направите професор. Този козунак казва тъй: искам да направя едно угощение и всички да говорят все за мен. Ще държите реч за козунака. Тогава в колко часа довечера могат всички чиновници да бъдат тук? Все таки в 8 часа ще бъдете тук и ще има чай и козунак ще се яде. Тогава ще разискваме за физическата страна на козунака.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас 2 май 1930 г., неделя, 6-8 часа, София – Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ СЪСТОЯНИЯ НА МАТЕРИЯТА. ТОЧНОСТ И РАБОТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Искам в класа ви всички да бъдете точни. И после всички да работите. Защото, ако човек не е точен и ако не работи, той нищо не може да постигне. Само мъртвите нито са точни, нито работят. Онзи, който не иска да бъде точен и не иска да работи, той е мъртъв човек, няма какво да ходи между живите. Мъртвите да седят и да не работят, а който е жив, ако иска да спазва живота, трябва да бъде точен и трябва да работи.

После не искам да носите философията на Дон Кихота, нито на Санчо Панса. Защото това е едно странично схващане. Дон Кихот схваща живота, тъй както той не съществува, и Санчо Панса, и той схваща живота, тъй както той не съществува. Ако един човек може да мисли, че съдържа в себе си гъста материя, че е силен, а друг може да мисли, че съдържа жидка материя или въздухообразна материя, или лъчиста материя, това са все състояния на материята. Нито твърдостта, нито жидкостта, нито въздухообразността, нито лъчистата материя са израз на живота. Животът е отделен от тези състояния на материята.

Сега за пример по какво се отличава твърдата материя от жидката? Как ще определите едно качество, което отличава твърдата материя от жидката („*Твърдата материя се отличава с голяма устойчивост.*“) Турете едно друго още по-определено качество, защото „устойчиво“ е ограничена дума. Водата при известни условия и тя е устойчива, като замръзне, като се втвърди. Има едно друго

качество, което присъства, което може да определи по-отблизо твърдостта. На твърдите тела формата не се изменя. Значи те не се менят. Ако вие поставите твърдо тяло, един камък, на едно място, това тяло изменя ли своето положение? То запазва същата си форма. Но ако тази

топка е направена от лед и ако вие я поставите под нагорещяване, какво ще стане е нея? Веднага ще стане едно разливане. Значи водата има едно външно качество, че всички течни тела се разливат на шир. Те казват, че са неустойчиви. Като ги поставят някъде, те веднага ще вземат по-голямо място, по-голяма форма, ширина и площ, отколкото всъщност имат. Ако кажем, че един литър вода да взема едно пространство от 4 квадратни метра, какво може да съдите за нея от това разливане? В науката се използва това, защото, ако поставиш водата на една хоризонтална плоскост, какво ще бъде нейното разливане? („Тя равномерно ще се разлива.“) Ако плоскостта е съвършено равна. Но ако тази плоскост има един малък наклон, тогава ще се образува едно по-силно движение, и тогава, ако ние турим едно жидко вещество върху тази плоскост, ще знаем в какво направление е огъната плоскостта. Добре. Тогава каква е разликата с течните? Че твърдите тела не изменят своята форма; по-постоянна е тяхната форма, а жидките изменят своята форма, придобиват по-голяма широчина. А въздухообразните взимат още по-голям обем. Те се разширяват по всички страни. Ако превърнем водата във въздухообразно тяло, какво свойство добива тя? Разширява се в три посоки. Значи получава и обем. Ако се тури едно въздухообразно тяло в ограничено място с друго твърдо тяло, напрежението му е еднакво във всички посоки.

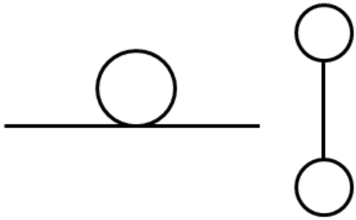

Фиг. 1

Сега ако поставите едно твърдо тяло само върху една опорна точка, да кажем, вземем една топка – тя ще има своето налягане само върху една точка (**Фиг. 1**). Ако върху тази топка поставите друга една топка, и тя ще има своето налягане само върху една точка. Но ако това представлява едно жидко вещество, тогава налягането ще бъде върху по-голяма площ, защото няма да е върху една точка, но на много точки. Обаче щом го превърнете във въздухообразно тяло, напрежението в него е във всички посоки. Налягането във въздухообразните тела отвън навътре ли е, или отвътре навън? Ако турите вода в едно шише, де ще бъде напрежението или налягането по-голямо? В дъното ще има най-голяма тежест, после от страните ще има пак известно налягане, а горната част на тялото, ще бъде свободно. Докато налягането във въздухообразните тела е навсякъде еднакво.

Сега по какво се различава лъчистото състояние на материята? Трите състояния ви са много познати – твърдите тела, водата и въздухът. С тях ние боравим, но с лъчистата материя – какво определение дава науката за нея? Във физиката дават ли някои качества на лъчистата материя? Под лъчиста материя разбирам, когато от един център идва действието във всички посоки. Във вас трябва да се сложи едно понятие, то е следното. Че и в атмосферата има едно съзнание и колкото известна материя е по подвижна, толкова в нея има по-високо съзнание, защото един човек се цени по

неговата подвижност, по подвижността на неговия ум, по подвижността на неговото сърце и по подвижността на неговото тяло. Поставете вие двама души да бягат. Единият е по-подвижен – какво може да съдите вие за неговата подвижност? Който е по-подвижен в бягането, той е волеви човек. В това отношение вие наричате заека страхлив. Страхлив в едно отношение, но по отношение на живота, защото е заек, обича живота си, той обича да живее и вследствие на това той бяга. Като вижда, че не може да преодолее на ония условия, които му препятстват, той бяга да спаси живота си. Той упражнява волята си, казва – всичката философия е в бягането, а в бягането именно той упражнява волята. Че има воля, може да се докаже и по друг начин. Ако нямаше воля, досега заекът би се самоубил. А че заекът не се самоубива, показва, че е разумен. И всякога, когато един човек издържа на страданията, той е по-разумен, отколкото онзи, който не издържа на страданията. Волята показва разумното сцепление на онази материя, е която в дадения случай съзнанието, умът или човешката душа разполага. Та в ума вие трябва да имате една определена идея. Идеите ви трябва да бъдат определени. А под определена идея аз разбирам съзнанието и може да направите опит. За пример казва някой: „Аз зная да пея.“ Добре, казвам: „Изпей една песен.“ Ако има едно равномерно отношение между всичките волеви тонове, които той взима, този човек не само че разбира от музиката, но в него волята взима участие, той е волеви човек. Който няма воля, той не може да пее. Изкарайте един човек, който е нервен, разтревожен, разстроен, той не може правилно да вземе тоновете, той не може да пее. И в музиката – колкото човек е по-уравновесен, толкова по-добре пее. Затова по-често трябва да пеете, за да дадете правилен ход на волята си и после да имате равномерни движения. Или можем да кажем – колкото движенията ни са по-равномерни – защото и в равномерните движения се проявява волята. Където

движенията не са равномерни, и проявлението на волевата сила е прекъснато също както и при движенията. Затова именно от малките работи трябва да се създаде волята. Ако ти не може да оцениш една идея, която тъй повидимо в своя размер се показва малка, ти нямаш воля.

За пример каква е големината на един слънчев лъч или каква е големината на една роена капка. Такива измервания вие не сте правили, но учените хора са правили такива измервания. Най-малката роена капка е 700 пъти по-тежка от въздуха, от атмосферата. Ако вземем отношението на твърдите и жидки тела, какво представлява то. Вземете например златото за мярка на водата. Водата взимат за мярка на водата. Защо взимат водата за мярка? („*Като по-определена величина.*“) Тя има по-малко празнини, считат, че има по-голяма гъстота между частиците, отколкото в другите течни тела. И тъй, затова ние взимаме живота като мярка, както водата е мярка за водата. Дето има вода, има растителност, има живот, а дето няма вода, няма растителност, няма и живот. Може да има, но ако в една планета няма вода, може ли да допуснем, че има въздух. Сега ние взимаме нещата не тъй както са били първоначално, но както при сегашното състояние на материята. Ние взимаме земята и я разделяме на две, както сега я намираме в сегашното състояние: вода и земя.

Та именно вие всякога ще имате работа с твърдата материя в себе си. Има идеи във вас, които имат твърд характер. Има други идеи, които приличат на водата, носят качествата на водата. Има известни идеи, които имат качествата на въздуха, а други идеи – качествата на лъчистата материя. Тъй щото ще класифицирате вашите мисли и вашите чувства в четири категории. Ще знаете всякога какво е вашето чувство. Например казвате – той е твърд в чувствата си. Колкото и да е твърд, щом го турите при 1000-2000 градуса топлина, какво ще

стане? Това чувство ще се стопи. Разбира се, има тела, които при голяма температура се топят. При каква температура се топи златото? Учените какво казват? Сега в опитно отношение какво може да се извади от четирите състояния на материята? В твърдата материя къде е съзнанието? При какви отношения хората използват водата? Или при какви отношения може да се използва водата, като се послужи със същите опити, които хората правят? Нали хора, които нищо не разбират от съвременната физика, използват водата и си правят воденици. Турнат едно колело и твърда материя при водата, и си мелят брашно. Значи те използват силата на водата. Дадат ѝ един малък наклон – следователно водата минава и си върви по своя път.

Питам, този човек ограничава ли водата? Той я ограничава, дава ѝ път, но той може ли да я спре? Той трябва да ѝ даде ход. Да допуснем, вие имате известна материя, която искате да прекарате, но тя е вложена в рода на воденицата. Значи трябва да имате една воденица, за да прекарате вашата идея. За да имате хляб, непременно трябва да имате воденица, трябва да имате колело, и при това трябва да имате вода, която да завърта това колело, за да върши работа. Понеже тя, като върви, тя завърта колелото, но ако вие ограничите тази вода, може ли тя да върти колелото? Да кажем, с 10 хиляди литри вода да можете да въртите воденица. Ако вие бихте разбирали цялата наука, законите на превръщането на материята, вие можете да превърнете тази вода във въздухообразна форма и в лъчиста, и после да я сгъстите наново. Това може, ако разбирате, но понеже не разбирате свойствата на тази вода, вие ще я пуснете да си върви. Водата е една почва, в която висшето съзнание действа. И когато въздухът минава отгоре на океана, той размъща океана. Защо го размъща? Висшето съзнание на въздуха всякога подбира известна част от водата, която трябва да се прекара през пространството, да се преработи. Нали стават изпарения. Сега изпаренията по какъв закон

стават? Защо водата, която се е събрала на едно място, да не си седи намясто? И каква нужда има въздухът от парата? Да я взима отгоре, че после пак да я прати. Или защо да има изпарения? Какво му трябва на въздуха тази вода? Защо се бърка той в чуждите работи? И защо се бърка той в чуждите работи? И защо не си бърка той своите работи? Защо не вземе от своята вода, да я качи горе и да се разправи с нея? И след това водата постоянно се качва и слиза, качва и слиза. Ако въздухът изтегля тази влага от морето, значи той има нужда от нея. Тогава атмосферата е едно живо същество. Ако някой живее във вашия стомах и вие наливате водата в устата си, ако някой вас ви види, какво ще си каже? Имате ли вие нужда от тази вода? Ако нямахте нужда от водата, бихте ли турили водата в устата си?

Трябва да знаете едно. Когато водата влиза по желанието на организма, той живее, а когато тя влиза без неговото желание, той умира. Вземете на един давещ се човек – водата пак влиза, но какво става? Той умира. Значи, когато известни идеи влизат във вас по ваше желание, вие живеете, а когато известни желания влизат, идат у вас не по ваше желание, вие умирате. Вследствие на това, когато вие страдате, има известни желания, които се вмъкват без вашата воля. Но вие сте дали условия те да се вмъкнат. Например какво казва онзи учител, който знае да плува, на онзи, който се учи да плува? Той казва – водата трябва да дойде на човека най-много до брадата. Това е мярката. Прескочи ли тази мярка, човекът ще се изложи на една голяма опасност, понеже при една такава голяма гъстота той няма да бъде в състояние да се държи над водата. И ако водата го дигне от опорната му точка, и ако той не знае как да се държи във водата, той ще претърпи една криза. Следователно можем да дадем правилото: всякога, когато известни желания или известни мисли влязат в нас, без ние да ги искаме, те ни причиняват такова нещо, както водата, когато мине мярката – брадата, и човек се дави. Тогава какво е

правилото за тези удавените, след като ги извадят? Окачват ги с главата надолу и краката нагоре и ги махат да изтече всичката вода. И след това, ако е спряло тяхното дишане, гледат да възстановят дихателната система с изкуствено дишане. След това гледат да се възстанови тяхното кръвообращение, за да се повърне животът. Казваме, ако в един човек нахлуят чрезмерни желания или чувствания, какво става? Най-първо, след като нахлуе водата, животът в сърцето бие много силно, много силни чувствания има. Доколко най-много може да бие сърцето? Кой е най-големият брой, който е констатиран? (*К. П.: „До 200 пъти най-много.“*) А от 200 нагоре какво става? Значи ще се образува обратна реакция. Щом сърцето бие бързо, показва, че има един контрольор на движението. Защото равномерното биене на сърцето пак се контролира от ума. Тогава умът не е най-обикновеното съзнание. Когато този ум престане да контролира движението на сърцето, тогава то бие бързо. Понеже управлението на този ум е автономно, изведнъж извършва своята работа. А някой път и този ум се намесва. Има един обективен ум, той, като го контролира, турга спирачката така силно, че спре всичкото движение. Сега, когато се изучават законите, ако е опитен обективният ум, му казваме да подигне малко спирачката. У индусите има такова владеене на ума. Те, след като държат някой човек 5-6 месеца в гроба, те знаят да повърнат живота му и да възстановят неговите движения.

Вече идем до живота на клетките. Клетките не умират. Значи има условия, при които клетките не умират. Сега мислите ли, че този предмет е мъртъв? (*Учителят вдига един стол.*) Този стол има това сцепление, той се държи на едно място. Ако този стол съвършено умре, той ще почне да се разпада. И при това разпадане на дребни частици, пак има известно сцепление, има живот и който разбира, той може наново да го сглоби. Та в природата смъртта е нещо

отрицателно и е само един закон, който се отнася до известното съчетание на известни органи. Някои тела могат да умрат едно за друго. Да допуснем следующите изяснения. Двама търговци се сдружават, внасят по 100 хиляди лева капитал. Какво става? Между тях се образуват връзки, но един ден ги сполети едно нещастие. Тогава те се разделят, единият отива на една страна, другият отива на друга страна и се забравят. Питам, живеят ли те? Докато те имат капитал вложен, те си спомнят един за друг, но щом се изгуби капиталът или щом са спечелили, те се разделят. И тогава все таки ще останат някои малки връзки.

Та засега хората са свързани все с материални връзки. И когато тия материални връзки изчезнат, изгубва се и съотношението на тия хора. Когато кажем, че живеем един за друг, ние разбираме, че ти мислиш за някого. Щом не мислиш, тогава няма никаква връзка и не може да се образува процес на живота. Не че човекът сам по себе си не може да живее, но връзка между този човек и тебе няма. И следователно ние считаме, че тия хора между себе си са мъртви. Щом се направи първата връзка, те оживяват. Да кажем, вие сте били двама съкласници в училището, 8 години сте били приятели и след като свършите гимназията, единият иде на една страна, а другият на друга. Десет години вие не си помисляте за вашите приятели, нито си пишете, но един ден ти казваш: „Спомням си за еди-кой си приятел“ и не се минават няколко дена, вие се срещате. И той е помислил заради вас, и вие сте помислили заради него, и веднага се възстановяват старите възпоменания. Изпъкне цялата гимназия и приятелството между двама ви. В сегашния живот, като се срещнете, това е едно възстановяване на известни връзки от миналото. Някъде сте били например, сега това е проекция, приложение, вие се събирате в един клас. Може тези да са различни класове. Дали някога в миналото сте били така събрани? Възможно е. В природата всичко е

възможно. Може точно в такъв начин да не сте били събрани, но все таки сте били събирани.

Един друг въпрос. Вие трябва да изучавате ония ваши мисли и желания, и постъпки, които се съответстват на твърдата материя, и да изучавате законите, които се изучават при твърдата материя. С твърдата материя вие иде си служите за изяснение. И както си служите с твърдата материя, така ще си служите и е тия желания. После има известни мисли и желания, които съответстват на водата. Както си служите с водата, така ще си служите и с тях. Има и известни мисли и желания, които съответстват на въздуха. Както си служите е въздуха, така ще постъпите и е тия мисли и желания. И най-после има и известни мисли и желания, които съответстват на светлината. И с тях ще постъпите както със светлината. Какво правите със светлината? Да я хванете е ръце, не може. Да я целунете, не можете. Но просто ще си отворите очите тя да влиза и излиза свободно. След като влезе светлината, ще затворите вратата, и после пак ще я отворите. Трябва да има едно малко прекъсване, защото, ако светлината влиза непрериво и няма това прекъсване, защо природата е турила това прекъсване? След като влезе светлината, какво трябва? Това е мярката. Вие влизате при един ваш приятел бакалин, който продава въжета. Някой път може да му кажеш: „Претегли ми едно кило въже.“ Но можеш и да кажеш: „Отрежи ми два метра въже.“ Той взема една мярка и отрязва два метра въже.

Следователно, когато светлината влезе в очите на човека, и тя се мери. И като постои светлината вътре, клепачите прекъснат светлината, казват: „Стига толкова.“ Те знаят колко време трябва да седи светлината. После, като се свърши тази мярка, те пак отварят вратата, пак влиза светлина. После, като се свърши тази мярка, те пак отварят вратата, пак влиза светлина. Та постоянно влиза светлината с мярка. Клепачите са мерките и теглилките, пък тия ресни, те са

грамовете. Най-първо идат теглилките, а тия ресни са грамовете, които постоянно определят колко светлина е влязла в очите. И на годината ще ви представят една сметка да платите за светлината, която сте изразходили за очите си. Не мислете, че може без това. За всичко в света се плаща. И аз ви привеждам онзи пример, когато дойде онзи бирник от природата. Той си представи листа, ти ще му благодариш. И той счита това благодарение, че е плащане. Ако ти му благодариш от сърце и кажеш: „Вашата светлина ми свърши много хубава работа и ми направи много голямо удоволствие, ние ви благодарим.“ И той се зарадва, запише ви една квитанция и ви я даде. Но ако, като дойде да се плаща, и вие му кажете: „Ти какво търсиш тука?“ и не му благодарите, тогава този бирник ще ви наложи глоба. Тогава всички хора, които не благодарят на Бога за всичко онова, което им дава, те не могат да се освободят от страдания.

Сега аз изнасям това нещо да благодарите. Да благодариш, това е равномерно на плащане. Като благодарите, вие се изплащате. Ти като благодариш, и тази благодарност отива някъде. Ти изпращаш известна материя, която отива в невидимия свят, дето ти се дава светлина. Та между невидимия свят и хората има една постоянна обмяна, както между клонищата и корените. Сега това са отвлечени работи, но искам да ви направя този отвлечения свят понятен, понеже вие боравите с него.

Сега казах, трябва да бъдете постоянни или трябва да бъдете точни. В какво седи точността? Човек, който е точен, е разумен. А какво беше второто качество? Човек трябва да бъде работлив. Точността се отнася до живота. В живота има известна точност. А работата се отнася до други неща, които в живота се наричат морал. Човекът, който не работи, разбирам, че не е морален или че той не разбира нещата. Та и природата работи. Христос казва: „Отец ми работи, и аз работя.“ Ако Бог работи, какво остава за нас? Ще каже

някой: „Аз не искам да работя.“ Ако Господ работи, тогава ти какъв ще бъдеш? Само умрелите не работят. Тогава, щом си между умрелите, ти не можеш да имаш правата на живите хора. Вие казвате – не си струва да работим. Че вие още не сте работили. В ума ви трябва да седи следната идея, щом започнете да работите, ще кажете: „Бог работи, и аз ще работя.“ Сега това е авторитет, Христос го е казал: „Отец ми работи, и аз работя.“

Сега във вашия ум идеята за работа каква е? Какво разбирате вие под думата „работа“? („*Дето има творчество, там има работа.*“) Вземете един човек, който копае с лопатата, изхвърля пръст, и друг един, който пише с перото. И единият е лопатар, и другият е лопатар. Само че единият с лопатата изважда пръст и турга отвънка, а другият с перцето си изважда малко материя от мастилницата и я турга на книга, после пак изважда малко материя и я тури на хартията. Само че този така натрупа лопатите, че ти от тази материя можеш да четеш нещо. Пише той нещо. Тъй нарежда той лопатите, че може да се чете, а другият, който копае, нищо не може да се чете. Едната работа е разумна, а другата не е. Тогава неговата работа мяза на тази на децата, когато пишат неразумно – само изваждат мастило с перото и нацапват хартията. Взима и цапа навсякъде по книгата и после каже: „Свърших тази работа.“ Питам, едно дете, което е нацапало книгата, и то е свършило една работа, но разумна ли е тази работа? И то изважда от мастилницата и турга на хартията. Но разумна работа ли е това?

Сега ще дойдем ние до същественото. Аз правя само сравнение. Та и езикът е едно перо. И той изважда. Топнеш с езика си в мастилницата и извадиш една дума, и я туриш някъде. После пак топнеш с езика си, извадиш друга дума. И така нареждаш всичките си думи. Ако правилно си наредил думите си, излиза нещо разумно, но ако ти само изваждаш с езика си думи и ги нахвърляш-нахвърляш,

и нищо не излезе, каква работа е тази? Та и вие, които следвате, трябва да превърнете съвременното знание, съвременната наука. Това, което науката ви дава, вие трябва да го използвате.

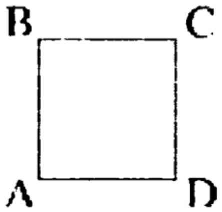

Фиг. 2

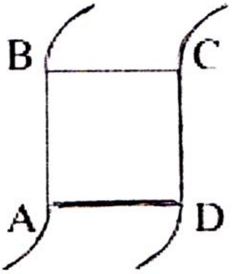

Фиг. 3

За пример как бихте превърнали квадрата в число? („*Квадратът като формула можем да представим така:* A^2.“) Право е. В дадения случай A, това е съзнанието, това е умът, който мисли. D, това е сърцето (Фиг. 2). А другите две успоредни линии, това са волевите проявления. Това са стремежите на ума и на сърцето. А има отношение към D, към сърцето, към тия успоредни сили, които действат. AB, това е резултатът на A. DC, това е проявление на сърцето. А AD и BC, това са волеви проявления – волевото проявление на ума и волевото проявление на сърцето. AB е волевото проявление на ума, а DC е волевото проявление на сърцето. Тогава какво ще бъде BC? Това е връзка вече на друго едно съзнание, на друго едно разумно същество. Значи BC е връзка. Защото този квадрат сам по

себе си не съществува. Сега забележете, че тия страни представляват условия, възможности. Това са кръгове (Фиг. 3). Всяка една линия е един кръг. Това са възможности на съзнанието. AB, това са възможности на един кръг, това е едно съзнание. Щом се тури B в един разумен свят, това са възможности и условия, при които животът на тази линия AB се проявява. Това е граница на този свят. И AD представлява граница на един свят. DC е пак възможност на един свят. Тъй щото в един квадрат имаме 4 свята, през които човешката душа минава. Имаме физическия свят, астралния, умствения и причинния свят. Това са световете, които ние знаем. Тогава AD е граница на физическия свят, DC – на астралния, AB – на менталния и BC – на причинния свят.

Сега тия светове са наредени, те вървят с разните състояния на материята. Материалният свят борави с твърдата материя. Астралният – с жидката. Умственият – с въздухообразната, а причинният свят борави със светлинната материя, със светлината и топлината. Какво нещо е светлината? Ако разбирате законите, със светлината може да се лекувате. Светлината може да я използвате, да говорите с нея. Като говори човек, и този въздух, разумният въздух постоянно като влиза в човека, той влиза да прави проверка. По 20 пъти влиза на минута и прави проверка какво говори човек. Двайсет пъти влиза, като дишаш. Значи 20 пъти се прави проверка какво вършиш. Светлината влиза непрекъснато в мозъка. Та навсякъде има инспектиране, постоянно го инспектират човека. Всеки ден му правят ревизия. Водата, която влиза, твърдата храна, всичко, което влиза в стомаха, това са все външни отношения, с които невидимият свят показва на това живо същество, което е на земята, как прекарва живота си.

Гледайте един човек как се храни, как пие вода, как диша и гледайте как той премигнува, как си отваря и затваря очите. Според както премигнува вие ще знаете неговата интелигентност или как

живее. Затова в това отношение трябва дълго време да седите, да се научите. Щом много мигаш, слаба е волята ти. Някой път ще вземете огледалото да гледате очите си. И няма да мигаш много. Многото мигане не е добър признак. За пример правили ли сте опит, да видите доколко може да издържате, без да мигнете? Някой път приемаме по-малко светлина, отколкото трябва.

Вследствие на това ние мигаме с очите си. Щом ставаме нервни, ние мигаме бързо. Това е както един болен, който диша бързо. Дълбокото дишане и медленното дишане урегулира състоянието на човека. Природата е определила приблизително колко дишания са необходими да извърши човек в минута – 72 удара има сърцето, а човек прави по 20 вдишки. Това е закон. 72 удара, това е един краен акт, волев акт на сърцето. Това е темпът на сърцето. 7 + 2 = 9. Имате числото 9 – това е един завършен процес. И приблизително имате 20 вдишки на минута. 2 е закон на противоречието. Значи при дишането процесът не е завършен. И чрез дишането имате предвид някакви постижения. И затова, ако вие удвоите дишането, да става по-бързо, да кажем, приемате в минута 30 обяда с дробовете си, това е едно нездравословно състояние. Ако удвоите това число, да стане 40, 50 или 60, или щом дойдете до 72 пъти, тогава какво ще стане с вас? Ако вашето дишане се уравни е пулса на сърцето, тогава какво може да стане? Та ускоряването на вдишките води към болезненост. Значи 20 обяда се определят за достатъчни в минутата. Щом турите 30 обяда, вие харчите много. Щом турите 40 обяда, вие сте аристократ. Щом дойдете до 72 пъти да ядете и пиете, вие фалирате.

Значи природата е турила известни граници за дишането и за сърцето. И те съответстват на нашите мисли и на нашите чувства. Защото, ако ние приемаме дишането и го правим да е по-бързо, ние ще изменим и хода на нашата мисъл, и на нашите чувства. И ако изменим пулса на сърцето си, пак същият закон. Има едно

съответствие между дишането и сърцето. Ако изменим закона на яденето, например ядем повече, отколкото трябва, пак ще изменим своите мисли и своите чувства. Сега може да ви се даде повече материал, че да не можете да се справите. Искам да се спрете върху нещо, което е практично. Защото другояче ще се натрупа само една философия.

Ако сега поемете въздух дълбоко, колко секунди може да го задържите? Сега ще поемете дълбоко въздух, да видим колко може да издържите. Като започнете дишането си, ще си вдигнете пръста нагоре. Докато дойде дишането до своята пълнота и след като си свършите работата, ще снемете пръста си надолу. (*Всички направихме упражнението.*) Още веднъж, застанете хубаво, изправете се хубаво, метнете рамената си хубаво назад. Ще си вдигнете пръста и ще започнете работата. (*Направихме още веднъж дишането.*) Някои от вас не можете да дишате и задържате дълго време въздуха. Това е от известни желания, имате някоя работа и вследствие на това бързате да издишате. Още веднъж.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас, 9 май 1930 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев.

ПРАВАТА ЛИНИЯ НА ЖИВОТА

„Само проявената Божия любов, само проявената Божия мъдрост и само проявената Божия истина носят пълния живот.“

Какво определение бихте дали на въпроса, коя е най-късата линия в природата? („*Правата линия е най-късата линия.*“) А най-дългата линия? („*Кривата линия.*“) Кривата линия е сбор от безброй прави линии. Кривата линия върви по такава една линия – вълнообразно (Фиг. **1**).

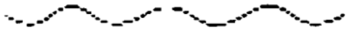

Фиг. 1

Къде се свършва тази крива линия? („*Допуща се, че правата линия е една окръжност е безкрайно голям радиус. Следователно, дето започва, там и свършва.*“) Тогава какъв друг извод можем да дадем? Най-късата линия, това е правата линия. А най-дългата линия, това е кривата линия. Тогава какво може още да представя правата линия? Всяко начало с какво започва? С крива линия или с права линия? А с какво свършва? Защото ти не можеш на една права линия да съединиш двата ѝ края. Значи между две точки може да се прокара само една права линия. Ако речеш да огънеш една точка, тогава тази линия няма да бъде права линия. Следователно правата линия няма пространство да се огъне, правата линия е между две точки. Следователно всяка една линия, която се огъва, подразбира, че има известно пространство. Следователно има известни постъпки в живота, дето човек не може да се измени. Всички ония морални

постъпки са обосновани, че не могат да се изменят. Ти и да искаш, не може.

Представи си един човек, който няма ръце. Може ли да открадне? Той няма възможността да открадне. Ти можеш да го лишиш от факта да краде, но желанието у него ще остане неизпълнимо. Тогава правата линия е отвън. Отсъствието на ръцете, това е отвън. Законът е приложен отвън, но той няма да извърши кражба. Няма ръце. Така че желанията у него могат да съществуват. Тогава кой е възпитан човек? Който има желания, но същевременно е и господар на желанията си. А за да бъдеш господар на себе си, господар на желанията, значи трябва да разбираш закона на страданията.

Една тежест, която е под твоя контрол, значи ти можеш да я вдигаш и да я слагаш, където искаш. Но онази тежест, която ти не можеш да я вдигаш от земята, или ти никога не можеш да извършиш една постъпка, да я сложиш на земята, ако по-рано не си я вдигнал. Законът съществува тъй: ти никога не можеш да извършиш една морална постъпка, ако не можеш да я вдигнеш веднъж. Ако тази морална постъпка ти не можеш да я вдигаш от земята, ти не можеш и да я сложиш. Това, което не можеш да вдигаш, не можеш и да снемеш. Законът е такъв: ако един чувал със 120 килограма ти можеш да го вдигнеш и да го туриш на лавицата, ти можеш и да го снемеш. И това, което не можеш да дигаш, не можеш и да снемаш. Следователно онзи, който не се е опитал да вдига чувала и да го турга на лавицата, той не може и да го снеме.

Сега мнозина от вас искат да изправят своите погрешки. Изправянето на погрешките е снемане на чувала от лавицата. Ти ще се опиташ най-първо да вдигнеш чувала горе и ако можеш да го вдигнеш, ще го снемеш. И тъй ще изправиш своята погрешка. Онези от вас, които искат да възпитат себе си и да дадат един морал на себе

си, трябва да спазват този закон. Те престъпват известни правила и после се чудят защо

не могат да изправят една своя погрешка. Сега как можем математически това да турим? + ДТ + вдигането на известна тежест от 200 килограма на лавицата отгоре. Ти си морален човек, вдигаш тежестта горе. Следователно, ако ти имаш една погрешка от 200 килограма, значи ти си вдигнал тази тежест на лавицата отгоре. Тогава, щом ти можеш да вдигнеш тежестта на лавицата отгоре, ти можеш и да я снемеш. Всякога, когато искаш да поправиш една погрешка, понеже тя е станала по нарушението на известен закон, ти трябва на тази погрешка, отгоре на лавицата, да подигнеш друга една тежест. И като проектираш това, трябва да снемеш тази погрешка от горе, от лавицата, долу. Това е изправянето на една погрешка. И всеки, който се е опитал да снеме една тежест, без да я е дигал, той ще изгуби вярата в себе си.

Сега схващате ли каква е аналогията? В каква линия върви тежестта нагоре? С какво си служи физиката, Н. Д.? („*По наклонена линия.*“) Правата линия е опора на всички машини в света. Понеже тя е най-устойчива, тя не може да се огъне. Следователно всяка машина, която е основана на правата линя, и тя е устойчива. А всяка линия, която може да се наклони и да изгуби правата си линия, тя е счупена и често стават експлозии. А това, което е основано на правата линия, то не търпи никакъв крах, аварии. Защото на какво можем да обосновем, че има неща в света, които не могат да се изменят? Значи върху една права линия вие можете да окачите и земята отгоре, без тази тежест на земята да огъне правата линия. Тази права линия може да е най-тънка, но колкото и да е тънка, ако е права линия, тя може да издържи, и ако окачите и цялата земя. Но ако тази линия е крива, тя може да е дебела и един километър, пак няма да може да издържи земята.

Следователно правата линия, това е онова устойчивото, това е Божественото, което по никой начин не може да се измени. При нея всичките тежести се разлагат. При правата линия всичките тежести губят своята тежест, става поляризиране. Тогава какво става? Понеже правата линия привлича тежестите, или, можем да кажем и другояче, всичката тежест се стреми към правата линия, и то от всички страни и посоки.

Фиг. 1

Да кажем, чисто геометрически това представлява правата линия АВ. При нея всичката тежест и давлението е отвсякъде. Следователно силите, които действат на правата линия, те се уравновесяват, защото правата линия е малко елипсовидна, тя е двуцентрова. Върху нея е устроен човешкият организъм. И докато човек не разбере този закон на правата линия, той не може да говори за един морален живот. Щом човек загуби законите на правата линия, започва кривата линия, тогава дойдат умствените смущения, пертурбации. Но в края на краищата, щом човек загуби съзнанието си, той трябва да се остави да се улегне. Спасението на човека не е нищо друго, освен да знае, че правата линия не може да се огъне. Щом той мисли, че правата линия може да се огъне, той няма никакви разбирания, няма устой.

Сега какво друго знание може да извадите вие? Разбира се, тъй както вие разбирате, това е само механически. Механическите закони са произлезли от разумните закони в природата, имаме същите понятия. Защото, щом правата линия може да се огъне, тя е крива

линия, в нея има вече противоречие. Значи в правата линия има само един начин, една възможност за постижение. Има само един път, по който могат да се разрешат задачите. А в кривата линия има много начини за разрешение, безброй са те. Но дойдеш ли до правата линия, ти имаш само едно разрешение. Та когато вие кажете: „Не мога ли да живея и по друг начин?“ – можеш. По кривата линия. Там ти можеш да живееш както искаш. Но по правата линия ти можеш да живееш само по един начин.

Тогава, второто положение, какво ще допуснем? Ние ще кажем: при правата линия животът ще бъде еднообразен, а при кривата линия животът е разнообразен. Добре. Право е това. При кривата линия вие ще имате разнообразие на нещастието, при правата линия ще имате разнообразие на щастието. При правата линия всичките нещастия се изключват, там има само една възможност. Значи разнообразието в кривата линия седи в това, че там има много възможности на нещастието, затова пък в правата линия има еднообразие на щастието. Щастието на кривата линия седи само в това, да я превърнеш в права линия. А нещастието на правата линия седи в това, че можеш да я превърнеш в крива линия. Щом поддържаш правата линия, ти можеш да я направиш.

Сега вие се абстрахирайте от вашия сегашен живот. Понеже вие, като разсъждавате за природата, все сравнявате със себе си, като че сте меродавен авторитет. Тогава, ако аз говоря на една мравя за Бога – представете си, че аз зная езика на мравите и мога да се разговарям с тях – и някой философ на мравите каже: „Чакай да видя този авторитет каква идея проповядва.“ Питам, тази нова идея, която аз внасям на мравите, някой друг знае ли я? Не, за пръв път се изнася сега. Защото и мравите имат много идеи, които не съществуват в ума на хората, но в ума на мравите съществуват. И много идеи има, които не съществуват в ума на хората, а съществуват в умовете на ангелите.

Следователно това, което не съществува в нас, не е доказателство, че то не съществува. Ще кажете: „Защо е така?“

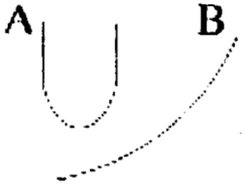

Фиг. 2

Имате един съд от един килограм – **A**. А тук – **B**, имате цял един океан. Могат ли да всичките тези риби, които живеят в океана, да влязат в тази малка чаша вода? Не могат. Следователно ние трябва да се отнасяме съответно. Когато ние говорим за възможностите на един идеен човек, на космичния човек, когато казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие, ние разбираме идейния човек. Ние, хората на земята, се стремим към този идеал. Следователно това, което големият човек си позволява, другите не могат да си позволят, защото той може да си позволи да носи голям товар, но вие не можете да си позволите. Отношенията са същите. („*Но и другото е вярно, един голям океан ще има, разбира се, и големи риби. Съобразно големината на океана и чашата ще има същества, но съответно големината на чашата.*“) И какви ще бъдат тези риби? Те ще бъдат в зародиш. Ние сега говорим за живота, който се проявява. В идейния живот е така. Риби в една чаша при сегашните условия не могат да живеят. Умствено могат, могат в малки зародиши.

Тогава от ваше гледище какво разбирате вие за пример под една морална постъпка? Да вземем идеята, че е дадена една постъпка. Да допуснем простия пример: дават ви бучка захар. Това е добро. Но дадат ви известна бучка отрова. Тогава захарта е добро, а бучката отрова е зло. Защо? Защото това, което руши, е зло, а това, което създава, е добро у човека. В новото разбиране всяко нещо, което

нарушава хармонията, то руши мислите, руши чувствата, то е зло, а всяко нещо, което създава, е добро. Тогава имаме друго едно положение. Това, което се" изменя, то какво е? Да допуснем, ти вземаш на един човек и му стопиш захарта в едно кило вода. Той ще счита, че ти си му направил пакост, нали. Има ли в това едно престъпление? Това е една придобивка. Стопено едно кило захар в едно кило вода, а при това той счита това за нарушение и е недоволен. Сега в това има ли някое морално престъпление? Н. Д., как мислиш? По старите понятия това е било така, това е било валидно.

Новите разбирания, новите веения в живота изискват и нови разбирания, понеже новото не може да се разреши по стария начин. Мойсей казваше: „Око за око и зъб за зъб.“ Христос дойде и каза: „Като те ударят по едната страна, обърни и другата страна.“ Имаме обратните правила. Но какво е подразбирал Христос, като е казал: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата“? Вие по някой път спирали ли сте се да помислите какво е искал да каже, каква е идеята му? Вие считате, че така са дадени нещата, буквално разбирате. Възможно е. Но ако така се тълкува, тогава, дето се казва: ако те съблазни ръката, отсечи я, но това има иносказателен смисъл. Трябва да има съзнание у човека, ако дойде някой, че те удари, ти пази присъствие, обърни другата страна и кажи: „Заповядай!“ Това е възпитание на волята. В даден случай ти се възпитаваш да се въздържаш. Ти, за да се въздържаш, дигаш чувала на лавицата отгоре. Ако можеш да издържиш, ако ти можеш да кажеш на този, който ти е ударил една плесница, „Заповядай и другата“, и след това преспокойно да се разговаряте, ти ще му кажеш: „Много ми е приятно, аз издържах изпита.“ И той сам е доволен в себе си. И казва на другия: „Стой сега ти, да видим, ти можеш ли да издържиш изпита.“ Защото това чувство може да се върне. Тогава ти ще му

удариш една плесница, а той да издържа. Защото все трябва да се вдигне горе на полицата.

За пример, вземете сега разбирането – ти мислиш, че след като те е ударил той, това е нарушение на някакво достойнство. Ако един господар бие слугата си, това го считат, че е право. Ако ти си един господар и идеш при слугата си и той ти удари една плесница, това ти считаш неправилно и се възмущаваш, казваш: „Как тъй слугата да бие господаря си." Но от морално гледище каква разлика има между един господар и един слуга? Какво преимущество има господарят да бие слугата си, а слугата да не може да бие господаря. Господарят, защото е господар, затова ли може да бие слугата? Допуснете, че вие сте господар и вашият слуга дойде и ви удари една плесница, и ти му обърнеш и другата страна. И тогава за двете плесници ти му дай две звонкови английски.

Питам, какво впечатление ще направиш на слугата си, ако той ти удари две плесници и ти му дадеш две звонкови златни? Представете си какво самообладание се изисква от вас? И после да му кажеш: „Това, което направи на мене, да го направиш и на други господари." Това е един отличен педагогически метод. Но колко господари има сега, които, ако слугата им им ударят по две плесници, че те да се спрат и по този начин – философски? Ако господарят е силен, той ще го набие още повече, пък ако е слаб, ще заповяда на един слуга да го набие. Но ако господарят му обърне и другата страна, и после му даде две златни, колко философски ще постъпи господарят? Въпросът е, защо господарят се усеща унизен, ако го удари слугата му? Унижение е, ако господарят не издържи. В дадения случай господарят трябва да се спре и да попита този слуга има ли право да го бие. Щом рече, че има право, значи той е господарят. И ако вие издържите изпита, вие сте господар на положението. Понеже това върви по закона на правата линия, а щом не може да издържи, върви по крива линия.

Всеки един човек, който не може да издържи своите изпитания, той е слуга. А всеки, който може да издържи своите изпитания, той е господар. Та онези хора, които не могат да издържат своите изпитания, те вървят по кривата линия, те са слуги.

Аз разбирам, всеки човек, който може да се самовлада и който може да издържи своите изпитания, той е господар. Тъй е всякога – и при доброто, и при злото, и при страдания, и при скърби, той запазва едно и също положение. Той не се заблуждава е други неща. Той се радва, но не чрезмерно, и скърби на общо основание. Щом го удари господарят, той си мисли за всички други господари, които са го били, ако е имал тази опитност. И ако той издържи изпита, тогава у господаря, който го е ударил, непременно ще се яви една реакция, ще стане нещо у него, ще кажете: „Не, аз не направих добре. Той беше благороден човек тоз слуга!“ Ако господарят е по-силен и в гнева си удари слугата си, а той само погледне и си замине, непременно у господаря ще настане една реакция.

Та казвам, ще приложите правилото. Сега няма някой от вас, който да не е бил бит от слугата си. Че когато дойде някоя болест и ви бие, не мислете тогава, че вие сте господар. Дойде слугата, болестта, тури ви в леглото и ви налага на общо основание. Какво е коремоболието? Дойде слугата, и ви набие. Тогава какво трябва да правите? Все същият закон. Сега какво заключение изваждате? Ние не предрешаваме нещата.

Сега едно малко изяснение. Турете в ума си правата линия, върху която е построен животът. Съществува в света една права линия, която не може да се огъне. И винаги поставяйте всяка една добра постъпка върху правата линия. Не я поставяй върху кривата линия, понеже там има възможност да се огъне тази линия. И тогава не се сърдете на кривата линия, щом тя се огъне. И тогава ще имате непостижения. Искате нещо да постигнете, не може, искате да

направите, не може. Изменете тогава начина. Та ще знаете, по кривата линия нещата не могат да се постигнат. Първото нещо, ще намерите правата линия.

Щом намерите правата линия, в живота може да имате постижения. Вземете в съвременната механика, нали водата върви по един принцип. Тя върви по права линия. Сега те, за да приложат този принцип, те търсят един метод, една опорна точка и правят един опит, втори, трети, докато намерят един метод, с който да сполучат. Някой път се занимават 10-15 години, колко проекти и методи изменят, докато след дълги усилия някой ще сполучи, а някой няма да сполучи. Те впрягат този принцип на водата и успяват. Същият закон е и когато онзи изобретател впряга всичките сили, които са у него, да работят по един правилен начин. Ако може така да ги постави, постижения може да има, но ако ти не можеш правилно да впрегнеш тия сили, никакви постижения не можеш да имаш.

Ще помните правилото: това, което не си вдигнал, не можеш и да го снемеш. Защото при вдигането се изискват по-големи усилия. Погрешката седи в това, че като речете да снемете този чувал, вие не можете да го снемете. Вие не сте го опитвали, да знаете колко тежи, вие не сте го вдигали, и тогава вие ще избягате, и чувалът ще падне долу. Това е погрешката. Най-първо ще видите кой е вдигнал чувала. Защото, ако вие не сте го вдигали, и речете да го снемете, вие не можете да го снемете. Тогава, за да си обясните морално как седи работата, ще кажете, знаете – чувалът е паднал по единствената причина, че вие не сте го вдигнали горе. Кой прави погрешка? Слабият човек. Разбира се, това няма да вземате буквално. И тези аритметически и геометрически служения не трябва да ги вземате в буквалния смисъл. Понятията трябва да се разширят от съвременната геометрия. Понеже тази линия върви като идея, правата или крива линия. Най-първо правата линия съществува идейно и след това тя

има проекция и на физическото поле. Кривата линия идейно съществува, но и тя има проекция на физическото поле. И ние искаме да определим техните качества идейно, понеже те съществуват в един свят, дето си имат свои физически понятия, а тук, на земята, те са приели някои пречупвания. И казваме – правата и крива линия, отношенията са същите, но имат различно приложение правите и криви линии на физическия живот. За пример самата природа като е построила телата ни, колко пречупвания има тялото. При ходилото, при колената, при хълбоците, при врата. Защо да не сме един кръг без никакви гънки, без никакви пречупвания. Не щеше ли да бъде по-практично? Сега как им тургат на хората такива изкуствени крака без огъвания.

Най-първо трябва да се изменят възгледите на хората. Човек трябва да измени своите възгледи за порядките на живота. Тепърва трябва да изучаваме физическия живот, понеже за бъдеще този физически свят ще претърпи една нова корекция и ние трябва да се нагласим съобразно с това, което иде. Ако не се съобразим, може да дойдат лоши последствия, неприятности, по-лоши, отколкото сега имаме. Затова трябва да сме внимателни във физическо отношение. Защото, ако във физическо отношение ние сме взели известна тежест, която да ни причини голямо усилие, и ще има възможност да се счупи ръката. Често, когато човек се ангажира да извърши неща, които не са по силите му, могат да произведат известни пертурбации в ума му. Може това впрягане да произведе известно напрежение, което да произведе известно анормално състояние. Има ред философи, които се занимават с отвлечени въпроси, окултни въпроси, и после тия философи са свършвали с помрачение. Защото има известни области, известни идеи, ако вие ги предизвикате, могат да смачкат мозъка ви. Та постепенно сега става едно приготовление. Чрез страдания в живота уяква нашата нервна система. И ако тези

енергии преминават през човешкия организъм, най-първо тебе ти причинява едно страдание, тебе те смущава и след това уякнеш, и можеш да носиш. И тебе ти става приятно, на това страдание съответства една радост. Колкото скърби ще имаш в света, и толкова радости ще имаш. Ако ти дойде в живота само една скръб, ще имаш и само една радост. Ако ще имаш две скърби, ще имаш и две радости. Пък ако ти дойдат сто скърби, ще имаш и сто радости. Казва някой: „Много съм страдал.“ Много и ще се радваш. Или каже някой: „Не съм скърбил.“ Малко ще се и радваш. • Заблуждението е там, че някой мисли, без да е страдал, ще се радва. Много се лъже. Казват – много са изпитанията на праведния. Но много и радостите. Тъй трябва да съпоставяте. Вие сега казвате: „Защо са тези страдания?“ Нали искаш радости. Ама да не бъдат толкова страданията. Е, колко страдания искаш? Колко страдания искате вие, които сте тук? Ако едно искате, и през целия живот ще имате само една радост. Страданията предшестват радостите на физическото поле. Било е време, когато радостите са предшествали страданията, а сега при сегашните условия страданията предшестват радостите. Да спрем сега.

Много работи трябва да останат недообяснени, защото, щом се дообяснят, те стават лоши. За пример ти не обяснявай на онзи гостилничар, че нямаш пари. Ти си представи, че имаш пари. Щом му покажеш, че си малко в трудно положение или извадиш кесията, да му покажеш, че нямаш пари. Сега, тъй като говоря, ще кажете: „Това право ли е?“ Питам, право ли е да му отвориш кесията, да му покажеш, че нямаш нито пет пари. И после другото, право ли е да не му кажеш нищо? Кое е право, кажете? Сега вие знаете как постъпвате в гостилницата. Няма някой от вас, който да не показва в гостилницата фасони. Човек всякога се показва това, което не е. За пример той си представлява, че е нещо високо. И след като се разболее, пак се показва това, което не е. Така се представлява, че е

много смирен, че има нужда, оплаква се, моли се да му помогнат. Но и двете положения са неестествени. Човек действително е силен в идеята. Но човек е силен дотолкова, доколкото е свързан с природата. Щом има знанието, той всичко може да направи според законите на природата, но вънка от законите на природата, той е тъй слаб, както която и да не е органическа вещ. Та, когато ние мислим, че сме силни, се подразбира само когато сме във връзка с природата. Разумният човек е силен. А неразумният е слаб. Това се разбира. И винаги вашата сила трябва да обосновете със знанията, които имате.

Сега можете ли да изпеете нещо? Или какво бихте изпели? („*Лекцията беше върху правата мисъл, да изпеем „Право мисли“*") Изпейте една песен, която не сте пели. *(Учителят свири гамата, ние пеем от „до“ нагоре, и обратно.)* Трябва да изучавате добре такта. (*Учителят свири.*) Това е един източен ритмус. Не ти върви, не можеш да учиш латински, математика – пей! После всички математици или геометрици са били хора музиканти. Такъв човек свири и пее в себе си. Защото мисълта е построена върху музиката и върху известни движения. На такива хора челата им показват, че са музикални. Спре се той и пее. Набиране става върху музикалните центрове. Гледайте да ставате вътре душевно музикални. Защото музикалността произвежда разширение на ума, подигане на мисълта. За всички има възможност да станете вътрешно музикални. Защото, когато човек музикално скърби, той расте. А когато дойде отчаяние, това произвежда катастрофа. Затова изпей мажорната гама. Към коя линия ще я турите нея, към правата линия или към кривата линия? („*Към правата линия.*“) Така. А минорната гама е към кривата линия.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас, 16 май 1930 г., петък, 6-7.05 часа, София – Изгрев.

МУЗИКАТА КАТО МЕТОД ЗА СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА. РАБОТАТА – ОТГЛАС НА ЛЮБОВТА

„Отче наш[6]*“*

Някой път става дума за правата мисъл. Според разбиранията на живота, животът е най-голямото благо, което човек знае. Следователно, когато ние казваме, че животът е нещастен, ние разбираме, че това благо е нарушено. За да се наруши известно благо, то трябва да измени своето отношение. Допуснете сега две същества, А и В – какво ще бъде отношението между тях?

А : В = ?

Тургаме и С. Тогава казваме: какви ще бъдат отношенията между трите величини? Значи те имат известни отношения между тях:

А : В = В : С

Вземете сега тия три букви и си представете, че това са същества. Как ще намерите техните отношения? Допуснете, че това е бащата – А, В е майката, а С е тяхното дете. Тогава какви ще бъдат техните отношения?

А : В : С = 1 : 2 : 3

Тогава какво ще бъде отношението на 1 и 3, и 2 и 3? 1 и 2 – това са двама души, които влагат известен капитал, за да се образува една фирма. 1 е господарят, 2 е подпредседателят, а 3 е касиерът, който разполага с парите. Ако се изгуби един милион, като число – количествено, то нищо не струва.

---

[6] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Музика и работа“.

Какво разбрахте сега от казаното? Да ви преведа друг пример. Представете си, че дойде някой от вас и каже: „Днес скъсали Ивана." Питам: какво сте придобили, като ви се каже „скъсали Ивана"? Ако вие обичате този Иван, вас ще ви стане малко мъчно. Ще кажете: „Как тъй да го скъсат?" Значи влагате нещо в това. Но ако не го обичате, той не ви интересува. Казвате: „Скъсали го – скъсали го, да беше учил." Защо в единия случай вие вземате участие, а в другия случай казвате: „Да беше учил. Ако беше учил, нямаше да го скъсат"? Но ако вие съвсем не сте заинтересован, какво ви ползва, че го скъсали? Ако вие сте ученик или студент в университета, вие можете да извадите поука от това. Ако вие сте в същия факултет, ще знаете, че този професор – да кажем, по математика, е много строг, мъчно изпитва; и като ви се каже, че скъсали Ивана, вие вече ще вземете мерки да не скъсат и вас. Защото този професор може да скъса и тебе. Значи тази новина ще ви даде един подтик да учите по-старателно. Но да допуснем, че вие никак не сте заинтересувани – ще кажете само: „А, скъсали го. Който не се учи, нека го късат – това не ме интересува." Но има известни положения, които вас нищо не ползват, не ви допринасят нищо.

За пример вие си задавате въпроса: „Как ще преживеем? Как ще свършим училището?" И като го свършите, на каква служба ще се назначите? Допуснете, че на вас ви кажат, че еди-кой си приятел го назначили на служба в Първа гимназия в София. Значи той се е осигурил. Но на вас какво ви допринася това? Сега приложението: искам да ви кажа каква възможност имат тия числа.

A : C = B : C

Значи A и B имат отношението на C. Може една от тези букви да представлява принципа. Да допуснем, че B е принцип вече. Тогава каквото е отношението на A:B, такова ще бъде и към C, тоест такива ще бъдат и резултатите. В дадения случай B ще определи

отношенията и към А. Какви ще бъдат резултатите? Та сега заключението: според както се учи човек, такава ще бъде и неговата наука.

Да допуснем сега, че се поддържа известен морал. Как ще определите вие отношението на морала към човешкия живот? Нали моралът е някакъв извод? Значи моралът е един резултат – на какво? Това са ред правила, които са изработени от ред поколения, с които той живее. Значи моралът е един извод на живота. Следователно той сам по себе си какво отношение има към живота? Нали това количество може да се измени? На този морал може да се предаде нещо в дадения случай. Тъй както е сега моралът в света, той расте според разбиранията на хората в живота. И моралът се отличава – моралът на едно животно се отличава и моралът на един човек се отличава – според сложността на живота и степента на неговото съзнание. Ако имаме един посветен човек, неговите разбирания за морала се отличават от тези на един човек, който не е посветен. За пример посветеният човек в пълния смисъл на думата, той ще даде до стотинка, ако има да дължи; няма да остане нито една стотинка да ти дължи. А онзи непосветеният човек ще каже: „Хайде, остава един грош или един лев, какво от това?“ Той иска да бъде щедър. Питам: ако един човек остави един лев отгоре, той нищо няма да изгуби; пък ако продаде всичко, той пак няма да стане богат. Но в единия и в другия случай, ако той не се доизплаща, ще образува един вътрешен навик на немарене в ред поколения.

Да допуснем, в механиката ти мериш, мериш, но остава един сантиметър – не достига. Да кажем, трябва да са четиринайсет сантиметра, ти му туриш тринайсет сантиметра. Питам: тази работа с тринайсет сантиметра ще стане ли? Тринайсет е по-опасно, понеже не достига; ако е петнайсет сантиметра, ще поотрежеш малко от тази мярка. Ако една ос на някой лагер е по-дълга, ще отрежеш малко; но

ако не достига, работите не могат да се донадят. Значи точно трябва да бъде.

Та казвам: човек трябва всеки път точно да извърши всяка една работа, за да образува един добър навик на своята мисъл. Понеже природата има работа с количествени числа, не работят чувствата. В дадения случай едно чувство е като един елемент. И желанията имат количествена стойност. Да кажем, имаш едно желание да ядеш или имаш едно желание за ходене – искаш да се разхождаш, или имаш едно желание да идеш на концерт, или имаш желание да се облечеш хубаво за Великден. Питам сега: всички тези желания – това са елементи, имат ли една и съща стойност? По какво се отличават? Кои желания в случая ще бъдат тук най-силни? Кое желание е най-необходимото от всички? Яденето. И всички други желания отстъпват на желанието за ядене. Следователно желанията идват постепенно. След като се наядеш, тогава ще дойде ходенето, концертът, обличането. Щом не се изпълни първото желание, и всички други желания спират – те са второстепенни. Значи яденето е потребно на всички други желания. Затова, като се изучава живота, трябва да се изучат най-първо елементите, които поддържат живота.

Кои са най-силните желания? Които са необходими. Имаме яденето, дишането. Има една математика, с която можем да изчислим какви ще бъдат другите постижения. Ако знаем какви са нашите основни желания, можем да знаем какви ще бъдат и нашите второстепенни желания. Защото, ако човек добре се храни, той ще бъде здрав. Можем да направим едно заключение: ако човек добре яде, той ще бъде здрав, ще има повече средства. Който яде малко, е хилав, болен човек. Тогава казвам, на този болния човек по-мъчно ще се реализират неговите желания.

Ядене – тъй както говоря сега, разбирам – според законите на природата. Онзи човек, който хубаво яде, той същевременно ще има и

сила на ума. Защото само един здрав човек може да мисли добре. Онзи, който не яде, той умен не може да бъде. Той само дъвче, дъвче, а това не е ядене. Значи като ядеш, да можеш със своето ядене да извадиш онази потребната материя и енергия от храната за ума ти. Умът трябва да бъде едновременно силен и в трите свята – и в Божествения свят, и в света на ангелите, и в света на хората. Сега вие в обикновения свят не чувствате какво е яденето – казвате: „То е един механически процес.“ Не. Когато ти дъвчеш, има едно същество, което същевременно мисли, но ти не го съзнаваш на физическото поле. Но има друго същество, което знае каква част от тази енергия ще се добие и за какво ще се употреби. Та първия човек – физическия, ние го наричаме „слугата“. После иде онзи, който образува съдружие, онзи, който мисли; и третият – който направлява работите.

Но необходимо е вие да се научите да мислите.

Вие трябва да употребявате музиката като едно средство за възпитание. Във всички времена, във всички окултни школи са употребявали музиката като средство за възпитание. В старите времена не е имало друг метод, па и в новите времена няма още изработен метод. За пример вие се намирате в някоя мъчнотия, да кажем – в едно вътрешно морално терзание. Но не употребявате музиката. Може да мине цяла седмица, докато се смени тази енергия на това ваше състояние. Обаче ако вие употребите един музикален метод, може в половин час да се смени това състояние. Веднага ще се използва всичката тази енергия.

Да кажем, дойде отчаянието. Ти си ученик, от къщи не са ти пратили пари, ти искаш да напуснеш училището, казваш: „Мен ми дотегна това положение.“ Но не се минава цяла седмица – дойдат парите, веднага ти кажеш: „Ще следвам.“ Обаче вече известна част от енергията е изчезнала, изразходвана е напразно. Ти си създал ред неприятни мисли в себе си. Казваш: „Баща ми не се грижи, майка ми

– няма добри хора.“ Но след една седмица ти се коригираш в мислите си, казваш: „Баща ми е добър човек, и майка ми, но случило се е някъде – пощата е закъсняла с писмото.“ Обаче с това ние вече губим голяма част от своята енергия с непотребни мисли.

Та онзи, който разбира музиката, и грижливо заляга за нея. Да кажем, ако аз започна да свиря, вие ще кажете: „Нека той свири нещо от Бетховен.“ Но когато Бетховен е създавал своята музика, той е имал нещо предвид. Той е създал музиката си за възпитание на хората. Когато имате нещо неприятно, някоя мъчнотия, свирете нещо от Бетховен – например Деветата симфония. Колко души можете да свирите или да пеете? Бетховен е създал нещо в музиката изключително. Само жреците на музиката могат да я свирят, които са виртуози. И трябва да дойдат в света гениите – те са жреци на живота.

Следователно, ако вземем музиката в обществения живот, тя тепърва има да играе голяма рол. Той, един жрец на музиката, ще дойде, и всички богомолци ще пеят. А той, жрецът, ще им посвири. А които го слушат, те ще плащат за тамяна, за пангара, за дрехи – всичко, което се издържа; пък най-после, на самия музикант му трябва масло, да му върви колата. После, зоб трябва за конете му; после, той си има слуги. Така всички други богомолци ще дадат кой колкото може за концерта. Третокласните ще дадат по-малко, а първокласните ще дадат повече. Та в това има възпитание за музикантите.

Да кажем, свирите нещо от Бах или Менделсон, или от Скрябин, но, да кажем, вие не разбирате тези класически музиканти – какво трябва да правите тогава? Ако знаете някое българско парче, ще свирите него, но ако не знаете? Но в природата е така – всеки един от вас има един метод за пение, този метод трябва всички да научите. (*Учителят свири леко на цигулката.*) Какво ви коства това? Как ще го изпеете сега? Това е за един меланхоличен, ако искаш да дадеш

усилване на енергията. (*Учителят свири пак същата мелодийка.*) Турете сега една дума, която да съответства на музиката. Измислете една дума. („*Примирение.*“) Тя е пасивна дума. („*Светлина.*“) И тя е пасивна дума. Кажете друга дума, вие сте учени хора. Всички сте професори. Турете „Бъди, бъди здрав!“

Вземете сега тона. Сега това, което вас ви спира, е следующето: вие, като започнете да пеете, казвате: „Това е губене на времето.“ Вашата работа мяза, като седнете да ядете на масата, и мислите, че не ще можете да си платите. Ти яж хубаво и не мисли за плащане. Пък ако ще мислиш за плащане, хич не сядай да ядеш. Защото да се безпокоиш и да ядеш – не може. Това не е ядене.

Ако имате някой философски въпрос да ви безпокои и кажете: „За мен ли е тази работа – нали трябва да се мисли.“ Че и в природата има специфична музика, и при философските мисли гамите са други. Когато си поет, гамите са други. В скръбния живот и в радостния живот, всяко едно положение си има своята гама. После, не се заблуждавайте – може да ви дойде някоя мисъл. При разни състояния се появяват и разни мисли. Някои мисли у вас мязат на онази приказка, която Христос дава за житното зърно – че едно паднало на камък и израснало, но корен нямало и изсъхнало. Второ паднало в трънете и трето паднало на пътя. Значи има три условия, дето ти не можеш да пееш; условия, дето човешката мисъл не може да върви. Има условия, дето, като речеш да пишеш, ще излезеш и пак ще изсъхнеш. Само като попаднеш или влезеш в разумния живот, в добрата почва – там вече ще имаш придобивки 30, 60 и 100, или 1:3:6. Питам сега: в дадения случай защо Христос е употребил 60, а не 50? Шест и три колко правят? Девет. И едно – равно на десет. Значи Христос е турил числото десет. Това са всички сефироти – значи всички възможности са турени там. Това означават всички тия семена. В числото десет се дават всичките възможности. Този е

вътрешният процес. Значи не само да даваш по три и шест, но всяко твое желание, но всяко едно твое желание в разните твои проявления трябва да дадат и разни сили вътре, за да се образува този сефирот. Сефирот – това са пътищата, по които твоята мисъл може да се проявява, от най-висшата до най-нисшата степен. Разбира се, ако едно същество не е много напреднал дух, то тази музика ще е много груба. Тази музика за вас е донякъде търпима, понеже вие не сте така отзивчиви, така музикални, но за някои същества това е груба музика. А за други, по-обикновени същества – не че той не е така деликатен, но той не е така отзивчив, така музикален; но казвам: само при дадени условия.

Намерете сега една дума – да турим на тази мелодия. Да кажем, някой ви изсвири Деветата симфония на Бетховен – какво ще придобиете? Вие трябва най-първо да знаете какви са били онези обстоятелства, при които Бетховен е създал тази своя симфония. Всъщност какви са били причините да се роди тази симфония и какво е било съзнанието на Бетховен тогава? Тогава, ако се даде тази музика, тя ще има своите добри резултати. Но все ще се дойде до един пасаж на симфонията, който ще бъде ключ. Защото във всяко едно музикално парче има но един ключ.

После, музикалната наука не седи само в един тон, и седем тона. Сега вие мислите, че има само седем тона. Питам: няма ли повече тонове от седем? Да допуснем, че между тона „до“ и тона „ре“ има известно отношение. Ще ви попитам: между тона „до“ и тона „ре“ има ни други музикални тонове? Вие може да турите полутония, а има и четвърттония. Тогава има и една осма от тона „до“.

Да кажем, вие имате осем – какво представлява числото осем? Това е резултат на две – кубът на две.

После имате три, умножено само на себе си, дава двайсет и седем. Значи двайсет и седем е кубът на три. Когато вие имате

известни количествени числа, те са резултат на нещо. Имате някоя ваша мисъл – трябва да знаете на какво е тя резултат. Казвате: „Аз имам любов.“ В дадения случай любовта е едно количествено число. Това, което вие наричате любов в дадения случай, това е кубът от желания, съединени в едно – те образуват една форма, една любовна форма.

За пример вие казвате: „Аз обичам еди-кого си.“ Хубаво, в какво седи тази обич? Да допуснем сега, аз вземам в изяснението – някой учител обича някой ученик. Следователно в него се зажда желание да му предаде нещо от своята наука – да предаде това, което той има. Да допуснем, че той е художник или музикант. Щом той обикне ученика, у него има желание да предаде нещо от музиката на ученика. И колкото любовта е по-силна, толкова и желанието му да предаде нещо повече по музика става по-голямо. Колкото любовта му е по-слаба, толкова и желанието да му предаде музиката ще бъде по-слабо.

Сега един професор ти може да го заставиш да ти предава. Могат да се намесят и други фактори, които могат да го заставят да ти предава по-добре. Да допуснем, че имате един професор виден по музика и той има няколко ученика – първият му плаща сто лева на час, другият – богатият ученик, му плаща четиристотин лева на час, а третият плаща хиляда лева на час. Питам сега: този професор еднакво ли ще преподава на учениците си? Този, който плаща по сто лева, и който плаща четиристотин и хиляда лева, какво ще вземат? Ако еднакво преподава на всичките, учениците се онеправдават. На този, на когото преподава за хиляда лева, предполагаме, че той е по-способен. И професорът ще внесе все един елемент повече, отколкото при този, който плаща четиристотин или сто лева. Професорът ще внесе нещо по-хубаво, за да оправдае хилядата лева на час. Значи тука вие имате външни причини – парите ще го заставят да даде

нещо повече, за да оправдае плащането на тези хилядата лева на час. Следователно този закон съществува: онзи, който обича, той плаща; а другият – обичаният, той преподава урока си по-добре. Следователно и той дава.

Когато едно същество нас ни обича, ние се стараем да възприемем това, което то ни дава, да бъдем внимателни към това същество. Който обича, плаща. Следователно и ученикът, който дава парите, е ученик на физическото поле, а учителят се отплаща в замяна на стоте лева с предаване на уроците. Тогава имаме отношението на онзи бакалин. Като отидеш при него, той ти дава стока – захар, смокини, а ти му даваш парите, ти му плащаш. Та и в разбирането на знанието пак същите отношения съществуват. Вие ще кажете тогава: „Че на какво мяза това?“ Вие разсъждавате по един прост начин. Всичките процеси, които стават в природата, са много благородни. Аз като видя един бакалин, че тегли на теглилката си, у мене се зараждат ред мисли. Казвам: колко хубава е тази теглилка. Колко е хубава захарта. Защото за мен захарта означава ред неща, които тургам в това положение, дето се намира захарта. А който не разбира, ще каже: „А, теглилка – тегли едно кило захар“ – и нищо повече. Аз като кажа: едно кило захар, или щом видя, че някой купува едно кило захар, аз вече зная какво означава захарта. Ако купува смокини, пак зная какво означават смокините. Някъде гледам – някой избира цветя, много хубави карамфилчета или рози първокласни – веднага аз зная какво означават тия цветя.

Та на вас ви трябва едно правилно разбиране. Сега у вас има идеята да завършите земния си живот, да бъдете в небето между ангелите – да се видите със своите китари и цигулки, и да свирите. Че вашата китара е вашето сърце. А вашите мисли ще бъдат струните по нея, а вашата воля, желанието да свирите и пеете – това ще бъде лъкът, е който трябва да свирите. Хубаво. Ако вие не сте запалили

вашето сърце, значи трябва да запалите целокупно сърцето си. Това е инструмент. Това са вашите мисли. Ще опнете струните и след това желанията на вашето сърце, ще турите лъка и ще свирите. („*Ха-ха-ха*!“) Вие казвате: „Аз нямам инструмент.“ Как нямаш? Всеки един от вас трябва да знае да свири на сърцето си. Сърцето е един Божествен инструмент. Нагласяването – това е Божествен процес на мислите. Ще знаеш как да свириш – ще създадеш една форма.

Какво е сърцето? Един Божествен инструмент, на който ти трябва да се научиш да свириш. И твоят характер ще се определи от положението, дали знаеш да свириш, или не. Един цигулар с цигулката си може да стане виден, той може да направи нещо, щом е даровит. Но ако няма инструмент, как ще увери той хората в изкуството си? Това няма да им се хареса. Това не е за смях. Слушайте да ви кажа: когато човек не разбира работите, той се смее, той не мисли. А когато ги разбира, вече не се смее много, но мисли. Трябва мисъл. Сега, понеже вие не мислите, не разбирате работите. Смехът си има свой психически произход. Ако не можеш да мислиш, поне се смей, за да ти мине. Смехът е един вид хаван, в който ще туриш, като е нещо много кораво, ще го туриш да го счукаш. Като се смееш, ти чукаш мъчнотиите. Като не ти върви нещо, посмей се – ще ти стане леко на душата.

За пример някои неща не разбираш – някоя задача или дума, ако мислиш и разсъждаваш, ще дойде правилното разсъждение. Мисълта е правилното разсъждение, а смехът е нещо второстепенно. Но смехът навсякъде ще ти помага, защото, ако не се смееш, ти не можеш да мислиш. Смехът помага на мисълта, но самият смях не е мисъл. Разбира се, човек не е само музика – музиката е само едно чувство у него. Мисълта у него – това е една сила. И човека тъй го наричат – същество на мисълта.

Та най-първо, представете ей, че вашето сърце е един инструмент, на който трябва всякога да свирите и трябва да го държите в изправно положение. Всяка сутрин, щом станеш, трябва да свириш правилно на сърцето си. Тогава всеки един музикант, който свири добре, и публиката му ръкопляска, и обича го. А щом не свири добре, какво прави? Тя го освирква. Същият закон е и за вас – ако вие не знаете как да свирите на вашето сърце, публиката ще ви освирка, нищо повече. И прогресът на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце и от неговата воля. Ти ще пазиш инструмента си. Като станеш сутрин, няма да казваш: „А, това сърце!“ Не, ти ще свириш на това сърце.

А пък според моето схващане, когато мен ми кажат, че еди-кой си се влюбил в някого, ето какво аз разбирам: влюбил се Иван Пенджурски в Бона Замахова. Бона Замахова, това е едно музикално парче, което той ще изпълни. И той ще почне да свири парчето на Бона Замахова. Бона Замахова съчинила нещо, и той почва да свири нейното парче. Казват: „Той се влюбил и нея.“ Бона Замахова е музикантка и е създала Деветата симфония. Иван Пенджурски свири това парче, нейното парче, и ако го изпълни хубаво, тогава той се влюбил в нея. Пък ако не го изпълни хубаво, тогава какво казваме? Че не се обичат. Той не можал да се влюби. Значи той не е можал да свири хубаво парчето и публиката го освирква.

Сега как мислите – това обяснение по-хубаво ли е? Нали казват: „Влюбил се.“ После питат: „Какво нещо е влюбването?“ Какво значи това? Значи да извършиш някоя работа. Да обичаш Бога, значи да извършиш нещо заради Него. И ако ти в любовта не извършиш нещо – не мислиш, не чувстваш, не действаш, тогава няма никаква любов – това е само играчка. В любовта всякога се разбира най-великата работа, която човек може да свърши. Няма по-велико нещо в света от любовта. Аз бих желал целият свят да люби и да се влюби. И един ден,

когато хората станат светии, тогава любовта ще царува на земята – работа ще има и работа ще се върши. А сега хората разбират влюбването и любовта – един еднократен процес и го считат, че е глупаво да се влюби човек. Не, най-великото нещо в света или работата, която може да свърши човек – това е любовта. А всеки един човек, когото вие трябва да обичате – това е парчето, което вие ще свирите в сърцето си, в ума си; и доколкото вие ще свирите хубаво, дотолкова вие обичате. Вие ще го тълкувате.

Питам: когато двама се обичат, единият го обича, а другият не го обича, тогава как ще претълкувате това? Бона Замахова не обича Иван Пенджурски, защото той не знае да свири. Но щом Бона Замахова обича Иван Пенджурски, аз вече зная, че той свири отлично парчето, трепери му сърцето, но и на нея трепери сърцето, защото един композитор, като му изпълнят парчето или неговото творение – нима няма да бъде доволен и няма да го обича? Който изпълни хубаво едно музикално парче, онзи музикант ще го обича. Така трябва да мислите вие. Да знаете да свирите много хубаво музикалните парчета. (*7:02 ч.*)

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Тридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас, 23 май 1930 г, петък, 6:05 ч., София – Изгрев.

КЪРТЪТ, СЛАВЕЯТ И ПЧЕЛАТА

Тайна молитва[7]

Имате ли някоя зададена тема или упражнение? („*Не.*“) Можете да пишете върху темата „От какво произтича влиянието на светлината върху организма“. Нали има обикновени познания в света – допуснете, че имате да разгледате едно органическо същество **А**. Дали това е човек, дали животно, или птица – какви неща са потребни, за да имаме едно органическо същество? Най-първо на **А** е потребно неговата стомашна система да е здрава; след това или едновременно на **А** е потребно и неговата дихателна система да има пълно дишане, и неговата мозъчна система да е напълно нормална, $\mathbf{С^{З}Д^{Н}М^{Н}}$. Тогава казваме: най-първото отношение на **А** е към стомаха, след това А има отношение към дихателната система – **Д**, и най-после **А** има отношение и към мозъка – М:

А : С

А : Д

А : М

Тогава ние казваме: **С** има отношение към **Д** (**С:Д**) и **С** има отношение към **М** (**С:М**). Да допуснем, че стомашната система е здрава – това същество ще започне работата. Как? Най-първо ти искаш да узнаеш ще може ли то да работи. За да работи работникът, непременно трябва да е здрав стомахът му – да има здрав стомах. Ако искате да приемете А за добър певец, непременно той трябва да има здрави дробове, пълно да диша. Или ако искате да вземете **А** за някой

---

[7] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Къртица, славей и пчела“.

учен човек – за някоя умствена работа, неговата мозъчна система трябва да е напълно нормално развита.

$А – С^{З}Д^{Н}М^{Н}$

Значи за работа – нужен е стомах, за пеене – дробовете, а за мисълта – мозъкът. Следователно, когато ние кажем, че не трябва да стоим, значи ние трябва да се свържем с основното в живота – работата. Ако ти не можеш да се справиш с работата, ако ти не знаеш как да започнеш с основното в живота, тогава другата работа – пението – как ще се справиш с него? Пението е една още по-висока от храненето работа. Пък ако не можеш да се справиш с пението, мисълта е още по-високо нещо. Следователно ще почнем с работата на стомаха, или стомахът е първата работа в живота. Това е човекът в отделенията. После иде науката за дишането – това е вече в прогимназията и гимназията, а науката за мисленето или за мисълта – това е човекът в университета.

И тогава в науката казваме така: **А** е нормалният човек, или той има съвършено нормално развити С, Д и М.

$А^{СДМ\text{-}Н}$

А има всичките качества, необходими за неговото развитие: здрав стомах, пълна дихателна система и добре развита мозъчна система. Значи този човек е нормален във всичките си системи и отношения. Това ние наричаме човекът **А**.

За кърта ние имаме понятие, че той има здрав стомах. Отличен стомах има той, за да може да ходи, да рови пръстта. Той за да може да ходи и да прави дупки н земята, трябва му здрав стомах. И при тази работа пие никога няма да предполагаме, че къртът има разпален стомах. Следователно, ако ти имаш една болест и искаш да я излекуваш, например стомахът ти е слаб – имаш една болест, по кой начин ще се лекуваш? Щом почнеш да мислиш и изучаваш кърта, твоят стомах ще оздравее. Вие ще попитате: „Защо това да е

така?“ Представете си, че вие сте жаден човек. Аз ви пращам да си миете лицето във водата. Питам, ако вие си турите ръцете във водата да се миете, ще останете ли жаден? Все-таки ще близнете, ще пиете малко. Ако вие почнете да мислите за къртa, и вашият стомах ще оздравее. Някой път вие питате: „Защо рови къртът земята?“ За да бъдете вие здрави. За да бъде стомахът ви здрав.

Сега втория процес аз от вас ще поискам. Аз ви дадох сравнение за стомаха – стомахът работи и къртът работи. И ако неговият стомах би бил развален, той никога не би изкопал нито една дупка. Къртът работи, защото стомахът му е здрав. И когато той се разболее, той вече не копае. Сега вие дайте едно същество, на което дихателната система е напълно развита. На кое органическо същество бихте уподобили пълната дихателна система? („*Славеят.*“) Защо? („*Защото той пее.*“) Неговата дихателна система е напълно развита, пълно дишане става у него. Славеят пее това е емблема, че неговата дихателна система е добре развита. Щом престане да пее славеят, значи има нещо болно у него. Имате ли вие слаба дихателна система, вижте как пее славеят, мислете за него – как пее. И всеки един човек, който има слаба дихателна система, трябва постоянно да мисли за пението. Като мислиш за пението, това подразбира един процес, който не става в стомаха. Ти можеш да мислиш. В природата процесите, които стават, те стават на определено място. Следователно ти като мислиш за пението, този процес няма да стане в стомаха ти – той ще стане в дробовете ти. Всички тези процеси стават все в тази област – дробовете, дишането. Значи за втория пример взехме славея.

Сега – третият пример. А трябва да има здрав мозък, нормално развит. За кого трябва да мислим? („*За някой гениален човек.*“) Не, за пчелата трябва да мислим, която влиза и излиза из кошера си. Тя не може да влиза и излиза в кошера си, ако не мисли. Значи мисълта отваря ума. В нея има едно постоянно хвъркане в пространството, тя

не седи на едно място. Движение има у нея постоянно през въздуха. Значи това е – умствен процес има там. И у пчелата имате един образ напълно за умствена работа, мозъчната система е напълно нормално развита. Ще забележите и друго – те се отличават с отлична хигиена, после – умерена температура има в техния кошер. Каквото и да е времето отвън, те имат умерена температура в кошера. Следователно при мисълта, както се развива човекът, в природата съществува първо чистотата и разумността, и второ – пълно определена температура – мисля, около двайсет и два градуса – кой е изучавал колко градуса има в кошера? Ще намерите в някое ръководство за пчелника.

Сега това са ред нови разсъждения, до които трябва да дойдете по един естествен път, за да засилите вашата нова мисъл. Пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ Питането „ти вярваш ли в Бога“ е много глупаво. Допуснете сега, че дойде едно дете в училището – постъпи в първо отделение. Но учителят не му е разправял още нищо – трябва ли да го питаш: „Ти вярваш ли в числата?“ Че как ще вярва това дете в числата – то още не знае какво нещо е число. „Вярваш ли в Бога?“ Ако вярването в Бога е една идея, когато учителят пита ученика си: „Ти вярваш ли в числата“, той казва: „Не вярвам, не съм ги виждал.“ Тогава учителят трябва да извади няколко ябълки и казва: „В света съществуват ябълки“, но детето не знае какво е ябълка. И учителят казва: „Ето една ябълка – тъй се пише „една ябълка“ – 1, когато е само една; а когато тази ябълка има другарче, стават значи две ябълки – 2. Тъй се пише „две ябълки“ – 2. Две другарчета са това. Ти вярваш ли в това?“ В какво вярва детето? То вярва в реалните ябълки, понеже те съществуват като предмети в природата.

Та казвам, когато една идея не се изнесе в нашето съзнание, ние не можем да вярваме в нея. Най-първо трябва да се изнесе идеята в съзнанието. За пример питането „има ли Бог“ – това не е наука. Като питаш така, какво подразбираш е това питане „вярваш ли в Бога“? Ти

трябва да знаеш как да представиш конкретно тази идея на физическото поле – или като идея на чувствения свят, или като идея на умствения свят; като идея, която се занимава със стомаха ти; като идея, която се занимава с дробовете ти [*или*] като идея, която има отношение е мозъка ти.

За пример идеята за Бога какво отношение има – тъй, както вие я разбирате? Защо трябва да вярваме в Бога? Да определим конкретно какво нещо е вярата. Представете си, че вашите очи са били затворени – че някой човек ви е турил восък на очите. Казва: „Не трябва да си отваряте очите." Представете си, че имате един господар и той ви тури капаци на очите; вземе една пръчка – дава ви я, и ти е пръчката трябва да напипаш нещата. Каже ви: „Слушай, няма да си отваряш очите, само ще пипаш нещата." Представете си сега, тази пръчка – това са логическите разсъждения. Логика е това. Той гледа да няма някой камък на пътя. Ти си проправяш пътя с пръчката, но има голяма мъчност в движението. Дойде някой човек и ви попита вас: „Ти вярваш ли в слънцето. Че със затворени очи, казва, не съм го виждал – какво ще вярвам." Най-първото нещо – трябва да заставите този човек да снеме тези люспи от очите си и да отвори очите си. Той след като види слънцето, какво ще стане с него? След като извадите превръзките и той като види слънцето, какво ще каже? Той най-първо е носил един бастун, с който се е подпирал постоянно. Този господин, който носи бастуна, все му липсва нещо. Този човек е сляп или е слаб. Значи в някой свят му липсва нещо – това е за човек, който носи бастун. Вземете в каквото и да е отношение ако вие носите бастун, какво означава това? Или е слабост, или е едно оръжие. Сегашните бастуни, които носят хората, това са магически тояжки. И всеки, който носи бастун, иска да стане маг. Но този бастун е потребен да направи някой магически опит. Сега резултатите какви ще бъдат? Той ще хвърли тояжката си. Когато очите ти са отворени, кажи: „Аз нямам

нужда от нея.“ Онзи човек, на когото очите са отворени, той няма нужда да се подпира на бастуна си; а този, на когото очите са затворени, той има нужда да се подпира на бастуна си. Ако ти носиш бастун [*и*] десният крак те боли, тогава бастунът изпълнява една рол. Има значи един дефект като стъпваш, пък на левия крак ще се подпреш. И всеки, който носи бастун, има известен дефект или този бастун трябва, за да извършва известна работа. Но работа трябва да върши бастунът. От какво произтича „бастун“? Как се казва на френски „бастун"? („*Батон.*“) Какво означава? („*Тояга. Това е същият корен на „бия“.*“) А, не – работа означава.

Сега ние идваме до онези процеси, които стават в природата и обществото. Ние говорим за онези процеси, които стават в природата. Природата най-първо упражнява своето влияние чрез стомашната система, след това упражнява своето влияние чрез дихателната система и на трето място тя упражнява влияние чрез мозъчната система. Това са трите велики канали, чрез които природата действа. Когато природата действа чрез стомашната система, какво ще произведе тя у човека? Устата ще се намира в постоянно движение, положението на тялото в известни места ще се подобри, ще се урегулира стомашната система. Един човек, на когото стомашната система не е добре сложена, той не може да има един тънък кръст като някоя оса. Какво ще има до известна степен? Тогава ние трябва да имаме една мярка в какво състояние именно е стомахът или при какви условия той е нормален. Когато човек яде добре, той си мърда устата. Един човек, когато го гледаш как си мърда устата, когато яде, ще знаеш има ли той здрав стомах, или не. Виждали ли сте вие преживните животни, които са здрави? Когато животното е здраво, то преживя; когато не е здраво, то не преживя. Това е за тревопасните животни. Когато едно от месоядните животни има здрав стомах, тогава в разкъсването на жертвата е първо – много бърза всякога.

Щом бързо пипа, то има здрава стомашна система – в него има желание по-скоро храната да влезе в стомаха, да уталожи глада.

Но за човека как ще знаете кога има здрав стомах, като го гледате на трапезата? Аз ви казвам: правете наблюдения, за да познаете здравия човек. Онзи, който е здрав, той има много интензивен поглед към яденето в него се създава едно движение. Пък ако той е тъй индиферентен или е много бавен в яденето – стомахът му не е здрав. Онзи, който има здрав стомах, очите му са отворени и весел е той. Най-първо, като гледа на яденето, той е весел. Такъв човек ти можеш да го ангажираш за работа. Ти най-първо дай на човека един обяд и тогава го ангажирай да работи. Ако има един интензивен поглед, като яде, той добре ще си върши работата. Та когато ние казваме, че човек трябва да работи, ние подразбираме, че трябва да се подобри. Най-първо природата иска ние да бъдем в изправно състояние със своята стомашна система, понеже от нея зависят условията на живота.

По-далечните процеси на мисълта, на дишането – те са от по-високо естество, но те напълно зависят от тази основа на физическия свят. Те са в зависимост от здравословното състояние на стомашната система – как става нашето храносмилане, как храносмилане храната. И сега съвременните умни хора страдат от неправилното приемане на храната. Ти ядеш, но твоят ум се занимава с много други въпроси. И ти ядеш механически, защото мисълта ти е заета с други неща. Помнете едно: механически не трябва да ядете. Умът ти, мисълта ти трябва да присъстват в работата на стомаха, в храненето – да не става едно прекъсване на работата. Ако ти добре приемаш храната си, от невидимия свят ще дойдат разумни същества и ще ти дадат един банкет. А ако ти седнеш, и дето го казват, „без да се прекръстиш“, без да се помолиш, и бързаш да ядеш, за да свършиш това – тази работа не е свършена, както трябва. В невидимия свят имат едно определено

мнение за хора, които бързат в яденето. Ще ви попитам: в яденето трябва ли да има бързане? Но ще знаете – от яденето ще зависи каква ще бъде и вашата работа.

Според вас колко време е определено за яденето? Какъв бюджет има отпуснат от природата за яденето? Има един бюджет отпуснат. Времето е един капитал – отпуска се. Защото, ако човек няма това време, той не може да яде. Щом се съкрати този бюджет за яденето, този човек си заминава за другия свят. Докато има определен бюджет, той живее; щом се свърши бюджетът, той свършва училището и си отива с диплом или без диплом. Та казвам, вие искате да имате известни постижения в живота – ще започнете основно да изучавате вашето храносмилане, кога и как трябва да става; защо именно сегашните организми са създадени по този начин, че ние най-първо трябва да ядем, че после трябва да дишаме и трябва да мислим. Ако вие не можете да разберете смисъла на яденето, ако не можете да разберете смисъла на дишането и не можете да разберете смисъла на мисленето – то и животът сам по себе си остава неразбран. Животът изисква това – мисълта да присъства в храненето. Това са трите велики процеса в живота – хранене, дишане и мислене.

Та казвам: има известни отношения, които трябва да се пазят. Да допуснем, че вие сте неразположен на какво се дължи вашето неразположение? То може ди се дължи на три причини: или че работата ви в стомаха не е свършена, или че работата в дихателната система не е свършена, или че работата в мозъчната система, в мисловния свят, не е свършена. Например нали казват: „Този човек е неразположен духом.“ Сега, отде се явява неговото неразположение? Има три неща, които можем да допуснем за неразположението на духа – има нещо, което липсва в стомашната система или което липсва в дихателната система, или липсва в мисловната система. Щом се премахнат тези дефекти, веднага неразположението ще

изчезне. Например често вие казвате тъй: „Не съм разположен днес“, или: „Е, духом не съм разположен.“ Какво означава това? Да допуснем, че за някого казвате: „Той не може да мисли.“ Кажете сега, защо не може да мисли? Този човек, който не може да мисли, има известни дефекти в стомаха си, има известни дефекти в дробовете си, нищо повече. Казвате: „Той не разсъждава.“ Имате същия закон: щом не разсъждава, непременно има известни дефекти в стомашната система, има дефекти и в дихателната система.

Всички онези хора, които имат известни дефекти в дихателната система, всички са много сприхави, обичат да се сърдят за нищо и никакво. Какво значи за нищо и никакво да се сърди човек? Тоест абсолютно няма никакъв повод, а той се сърди. Той се сърди за пример, че стомната е празна, и като се разсърди, хвърли стомната настрани. Отиде ли да пие вода и намери стомната, че е празна, той я захвърля – как е възможно тя да е празна! После, отвори ли долапа да търси хляб и не намери вътре хляб, веднага той блъска вратата – как да не се знае, че той е гладен и има нужда от хляб! Този човек има известен дефект в дихателната система. После седне на стола и не може да се намести добре – той става, ще хвърли стола и ще се разсърди на стола за нищо и никакво – просто че не може да седне добре. Това е без причина да се разсърди човек. Казвам: причината за това ще търсите и в стомаха, и в дихателната система. И щом поправите този дефект, веднага ще се възстанови нормалното ви състояние.

Сега ще ви приведа един пример. Един от знаменитите проповедници в Америка, на когото стомахът е бил развален – храносмилането е било ненормално, пък и дихателната система не е била добре; та той е неразположен и проповядва ужасни проповеди и изпоплашва цялото събрание, като че светът отива. Пращат го в болницата, промиват му стомаха един-два пъти, червата три-четири

пъти, седи там четири седмици и се връща с поправен стомах, с установена дихателна система, весел, бодър; изважда Библията и чете: „Бог е любов.“ Той вижда, че всичкият свят се е поправил и говори за съвсем други неща. Та казвам: необходимо е да държите в изправно положение стомашната система, която ви е дадена от природата; също така в изправно положение трябва да държите и дихателната система, за да функционира добре вашата нервна система.

От какво зависи нервната система на човека? Човек се отличава именно по това, че неговата нервна и мозъчна система е по-добре развита и устроена, отколкото у птиците. У животните стомашната система е добре развита, у птиците дихателната система е добре развита, а човек се отличава с това, че у него мозъчната система е добре развита. Следователно човек трябва да държи в изправно положение своята мозъчна система. Но той не може да държи това положение, ако не разбира законите на онези същества, които са го предшествали, които са учили и държат в изправно положение храносмилането и дихателната система.

Та казвам, според вас в какво седи качеството на добрия човек? Сега да определим кои са качествата на добрия човек. От ваше гледище какъв е нашият идеал за добрия човек? Как ще определите това? Кои качества давате на добрия човек? Вие ще разсъждавате по същия начин, ако аз дам на едно дете една череша и попитам другите деца и кажа: „Деца, по какво се отличават хубавите череши?“ Какво ще ми кажат децата? Да кажем, че децата вече са имали опитност от черешите, как ще определят те по какво се отличават хубавите череши? („*Че са сладки и сочни.*) Да. Е, по какво се отличават хубавите орехи? Че са пълни. Един орех трябва да е пълен, за да е добър.

Сега да дойдем до въпроса, по какво се отличава добрият човек? Добротата е едно качество на добрия човек. Добрият човек се отличава по това, че той всякога е весел и всякога е добре разположен. Когато го

срещнеш, той е като една запалена свещ, като узряла диня, узряла череша, ябълка; като спретната мома е той – хубаво облечен. Във всяко положение като го срещнеш, той е готов за услуга; той може да направи всякога услуга или едно добро и не счита, че прави добро. Като срещнеш добрия човек на пътя, ако той носи вода, ще снеме кърчага или стомната, ще ти даде вода и ще ти каже: „Заповядайте!“ Ще се засмее на пътя ти, пак ще вдигне стомната и ще си отмине. Сега разбрахте какво значи добрият човек. Той всякога има отлично разположение. Аз казвам: добрият човек има здрава стомашна система, здрава дихателна система и добре развита мислова система. У добрия човек тези три системи са много правилно развити. Човек, у когото тези три системи не са правилно развити, той не може да бъде добър. Аз така определям: човек, у когото стомашната, дихателната и мисловната системи са нормално развити, той не може да бъде лош човек.

Лошият човек винаги има дефекти в тези системи. Лошите хора, убийците, разбойниците, все имат нещо анормално в стомаха, в дихателната система, в дробовете и в мозъка си. Не само привидно. За пример, като казват, че вълкът е нормален, колко години живее? Естествениците да кажат. („*Не повече от двайсет-двайсет и две години.*“) Е, двайсет и две години – живот ли е това? И то – крадешки живот. Вълкът не е здрав, вълкът всякога е образ на едно болезнено състояние. Колко години живее лисицата? („*И тя не живее много.*“) И тя не е от здравите. Вземете котката, и у нея липсва нещо. („*Тя живее дванайсет-петнайсет години.*“) И тя не е здрава, защото в котката има крайно нетърпение. Котката е много нечиста. Чистотата е отвънка – тя знае само да се гизди, да си чисти дрехите, но в яденето тя е много нечиста. Като хване мишката, тя няма търпение да я одере, а изведнъж с козината я яде. Следователно, ако вие имате навика на една котка в яденето си, зле ще свършите. И тогава ще кажа тъй:

нямай навика на котката при яденето. Нито вълкът е за препоръчване в яденето, нито лисицата. Те са болезнени типове, крайно анормално живеят.

Сега какво разбрахте, защо повдигам аз този въпрос? Понеже вие минавате за учени хора, казвате: „Аз съм изучил храносмилането, дишането и мисленето.“ Вие имате известни познания за тях. Всичките съвременни физиолози в този смисъл още не са изучили стомаха. И те тепърва още имат да изучават стомаха, дробовете и мисълта. Има една функция на стомаха и на дробовете, на дихателната система, която физиолозите и учените хора не са засегнали. За много работи говорят в анатомията и физиологията, но за същественото още не са казали нищо. Не че те не мислят, но на тях наум не им е дошло да бутат на тази врата. Сегашните хора мислят, че един човек може да има един дефект в стомаха или дробовете си, и пак да бъде гениален. Ще знаете едно: в гениалния човек всички системи са в изправност. В гениалния човек **А** непременно трябва да има едно съотношение между стомаха, дихателната система и мисълта. Между **С**, **Д** и **М** обмяната на тия енергии става правилна. Защото стомахът е един трансформатор на човешката енергия и той трансформира напълно всичката материя без излишък. След това дробовете, и те са един трансформатор; и мозъчната система, и тя е един трансформатор за човека. Следователно, ако твоят стомах не може да трансформира енергията за дробовете и ако твоите дробове не могат да трансформират тази енергия за мозъка, и ако мозъкът не може да трансформира тази енергия; и тогава, ако този човек не може да трансформира енергията вън от тялото – тогава този човек не е здрав.

Вие ще кажете тогава: „Кой може да бъде здрав?“ Всеки. Всеки може да бъде здрав. На стомаха трябва да дадеш съответстващата храна, на дробовете трябва да дадеш съответстващата храна,

съответстващия въздух, и на мозъка си трябва да дадеш съответстващите мисли, нищо повече. Сега няма да се спирам повече, но ако при второто положение – ти не дадеш на дробовете съответстващия въздух, който да трансформира организма, ти не можеш да бъдеш здрав. Най-първото, като станеш сутрин, ако ти е затворен прозорецът на стаята, отвори го. Щом като станеш от леглото си, иди и отвори прозореца си. Един човек, който има здрава дихателна система, непременно в него има желание да отвори прозореца и да поеме изобилно въздух. Той не мисли за нищо друго в света, освен да се предаде на едно вътрешно съзерцание. И ако ти това не можеш да направиш по отношение на твоята дихателна система, тебе ти липсва нещо. И когато излизате на разходка, ако вие не можете да се спрете, като вървите, да поемете хубаво въздух. Сега, кое е отваряне на прозореца? За пример ти вървиш, дойдеш до едно място и се спреш, поемеш дълбоко въздух – това аз го считам отваряне на прозореца. Спреш се няколко минути, поемаш дълбоко въздух – ти имаш непременно здрави дробове. Ако вървиш без спиране, това пак не е нормално развита дихателна система.

Най-първо всяка една екскурзия служи за един повод да усили дихателната система. Това е яденето, това е отваряне на нашия прозорец. Другояче ние не отиваме да освободим своята мисъл. Във всичките екскурзии ние имаме за цел да усилим дихателната система. Това е ядене. Във всяка една екскурзия имаме за цел да имаме един отличен обяд. И ако в една екскурзия ние не можем да нахраним дробовете си, тази екскурзия не е постигнала целта си. Екскурзията се дава, за да се даде един банкет на дихателната система; това имаме предвид – да усилим дихателната система. А щом усилим дихателната система, значи ще се усили и онова нормално състояние – ще може дихателната система да функционира правилно и да трансформира правилно онази енергия, която е в

мозъка. Ако отношенията в стомаха и дробовете са изправни, тогава и третата система – мозъчната система ще бъде изправна. И този човек ще може да се справя лесно с всичките мъчнотии, понеже мозъчната му система ще бъде нормална. Човек, който има здрави дробове и здрав мозък, той може да се справи с всички мъчнотии, понеже неговите дробове ще бъдат здрави.

Това значи възпитание. Най-първо трябва да започнат да се премахват всичките вътрешни мъчнотии и препятствия за трансформиране на енергията. Ако ти не можеш да трансформираш енергията, която е в дробовете ти, пътищата на твоето развитие са затворени. Нормална стомашна система трябва, дишане трябва и мисъл трябва. В новото направление ще запазите три неща в ума си. Вие не можете да имате една нова култура, ако нямате тези новите идеи за тялото и това схващане. Ако вие разбирате, аз ще се спра и повече върху тази област. Можем да направим и опити, физиологически опити. Колкото за това, мога да ви дам един нов начин, физиологически, да разгледате стомаха си. Или опит за проучването на дихателната система – как може и как трябва да се диша.

Вие забелязали ли сте някой път, когато ходите, тъй, като се поставите на краката си, какво усещате, какво самочувствие имате? Някой път се случва – стъпвате много тежко, всичката тежест пада на петите ви. Сега, на какво се дължи тази тежест? Нали всички от вас искате да живеете добре? Всеки един от вас иска да живее един добър и щастлив живот. Сега, ако не знаете методите, как ще живеете? Това не е един упрек. Преди хиляди години са живели, без да знаят как да живеят. Земеделците, които орат земята, и те не живеят, както трябва. Защо? Даже и сегашните птици, по причина на хората, и те не живеят, както трябва. Защо? Животът на птиците не е нормален. Този вътрешен страх, постоянно те прекарват в безпокойствие – и те не

могат да живеят добре. И човек, за да диша правилно, той не трябва да се безпокои. Щом се безпокоиш, ти не можеш да дишаш правилно. Та когато ние казваме да не се нервира човек, то е за дишането – понеже нервирането спъва дишането. Щом ти се смущаваш, ти не можеш да дишаш правилно, дишането се спира. А дишането много зависи от дихателната система на човека и от стомашната система. Това са само условията – не че те ще създадат хубава система.

Така обикновеният човек става условие за талантливия човек, талантливият човек е условие за гениалния човек. И гениалният човек е условие. Условия са това. После и друго. Качествата на талантливия човек могат да се развият само върху почвата на обикновения човек и качествата на гениалния човек могат да се развият само върху почвата на талантливия човек. Всяка една система – това са условия, при които човек може да развие известни качества. Ако той нямаше добра стомашна система, тези качества на дихателната система не могат да се развият; ако тези качества на дихателната система не са добре развити, тогава у тебе тези качества на мозъчната система не могат да се развият; и ако твоят мозък не е правилно развит, тогава и другите качества не могат да се развият. Тогава, щом стомахът ти не е добре развит, и ако дробовете ти не са добре развити, и ако мозъкът ти не е добре развит, тогава де е човекът? И доброто се развива.

Доброто разположение на човека зависи от стомаха, това трябва да го знаете. Добротата на човека зависи от неговия стомах. Ако стомахът е добре развит и е нормален, такъв човек е добър. Ако дихателната система е хубаво развита, този човек е пъргав, подвижен и той е весел. Онзи човек, на когото дробовете са здрави, той е винаги весел, той е всякога на краката си и винаги работи. А пък онзи, на когото мозъчната система е добре развита, той е практичен, той е поет. Каквото види, навсякъде пише – поезията е хубаво развита. Навсякъде вижда хубавата страна.

Следователно, ако стомахът ти е здрав, ще бъдеш добър. Ако дробовете ти са добре развити, ти ще бъдеш певец. Ако мозъкът ти е добре развит, ти ще бъдеш поет. Тогава ще бъдем добри, ще бъдем певци и ще бъдем поети. Аз мога да туря така: здравият човек е добър човек, добър певец и добър поет. Може да турите това като норма, за да бъдете здрави. Най-първо ще бъдете добри – дръжте връзката си със стомашната система. Свържете здравето си с дихателната си система, да бъдете добри певци – турете дихателната система на работа; и най-после – да бъдете поети, искам да разбирате своята мозъчна система. Не само да пишете рими, но мисъл да има. Поет като си, да виждаш хубавото на нещата. Като видиш един предмет, да виждаш светлината отгоре. Като виждаш изворите, всичко това да внася една нова идея в ума ти. Да виждаш хубавата страна на живота – това е поезия.

Та казвам сега, помнете тези три неща: доброта, пение и поезия.

Станете сега.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Една забележка: сега тази лекция е свързана с Добрия ден – Добрият петък. Тази е една от най-хубавите лекции, които аз съм направил. Добрина във всички посоки! За да виждате добрината, трябва да ходите в светлина. Трябва да имате здрава стомашна система, пълна дихателна система и нормално развита мозъчна система.

Защо пее славеят? Казва ти Провидението: „Дръж в изправно положение дихателната система.“ Един човек, който има здрав стомах, може да бъде красив; дихателната система придава извивания, мисленето ще даде една подвижност на лицето. Всичко

въобще работи за красотата на човека. Умът ще прави едно преливане. Човек трябва да внесе своята увереност в стомаха. Очите да бъдат живи. Устата да бъде жива. Когато стомахът е нормално развит, устата са червени, но това показва, че и дробовете са в нормално състояние.

Тридесет и осма лекция на Младежкия окултен клас, 30 май 1930 г., петък, 6:06 ч. София – Изгрев.

ОСНОВНАТА МИСЪЛ (СЪЩЕСТВЕНОТО В ЖИВОТА)

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Само трима души да прочетат темите си, най-способните. „От какво произтича влиянието на светлината върху организма?“ По свободен избор само най-способният да чете темата си. (Б., Н. и А.) За втория път вземете темата „Влияние на човешката мисъл“.

Да допуснем, че има известни отвлечени въпроси, на които не може да се даде никакъв отговор. Ще кажете: „Защо да не можем да дадем отговор?“ Ако сега някой ви попита „Защо живееш?“ – това е един мъчен въпрос. Всякога тогава запитай се защо ходиш на училище? Това е по-близо, но въпросът, защо живееш, е по-мъчен да се отговори. Спи ми се. Винаги привеждайте по-мъчните въпроси към по-лесните, на които можете да отговорите. Какво е предназначението на човека? Можеш да дадеш разни отговори, но какъв е истинският отговор, не се знае. Какво ще кажете на въпроса, какво е предназначението на човека? Или какво е предназначението на младия? Каква е службата на стария? Или да вземем въпроса, защо хората умират. Или защо се раждат? Като питаш защо хората умират, могат да попитат защо се раждат. Като отговор едното е толкова важно, колкото и другото. Човек всякога умира, защото няма какво да прави. От какво умират хората? Умират ли, защото няма какво да правят, или умират, защото много работа имат? Въпросите са такива: защо се раждат и защо умират хората. Защото се изменят. Всякога в смъртта се подразбира една промяна, едно състояние. И в раждането е същото. Допуснете, едно житно зърно седи в хамбара вътре. Какво е

това състояние: живот или смърт? Ако вие поставите семето в почвата, там започва животът. Значи изменя се състоянието му. Ако това растение не може да започне живота както трябва, то умира, изгнива. И щом едно растение прокара, значи умряло е. Когато от яйцето излезе пилето, имаме раждане. Когато яйцето се счупи, и пилето не излезе, имаме умиране.

Значи в смъртта няма никакъв процес. Смъртта е без процес. Всякога, когато един човек не може да си даде един правилен отговор, той се смути. Не се смущавай. Ти считай за привилегия, че не можеш да отговориш. Всеки човек, който отговаря на всички въпроси, той е глупав човек. Ако ти можеш да дадеш отговор на всички въпроси, ти не си учен човек. Пък ако не можеш да дадеш отговор, значи ти мислиш. Да дойдеш до едно вътрешно знание – значи умен човек си. Допуснете сега, че имате един ластик, напълнен е вода. Ако е здраво запушен, водата не излиза, но щом този ластик е надупчен отвсякъде, водата ще излезе. И той разрешава въпроса, но извън дупката тази вода разрешава ли въпроса? Въпросът се разрешава както водата, която излиза навънка. Щом не излиза, въпросът ни най-малко не се разрешава. Не е въпрос водата да излезе от съда навън. Да излезе водата, но само ако вие отпушите съда, тогава да тече водата, а във всички други случаи вие трябва да мълчите като риби. Рибата може ли да мълчи? Значи на нея мълчанието е наложено. И да има желание да говори, няма език. Казват: „Мълчи като риба." Не че мълчи като риба, но отложена е тази възможност за нея засега. По необходимост тя мълчи.

В правата мисъл ние считаме всякога отговора необходим. Казва някой: „Аз не отговорих." Или: „Аз отговорих." Някой път, ако някой не отговори, ние считаме противоположното, казваме: „Защо да не отговори? Защо да ме питат?" Сега всякога, щом се зададе известен въпрос, ние подразбираме, че всякога трябва да се отговори. Може да

ви се зададе някой въпрос, но трябва да знаем дали знаеш да отговориш на този въпрос. Да допуснем, че тук имате №1 и №100 и имате 200 кила тежест. Остава един въпрос, кой да пренесе този товар от 200 кила на гърба си, от стоте души кой е онзи, който ще пренесе този товар на гърба си? Все един от тях ще го пренесе, а всички други ще погледнат на въпроса като невъзможно и ще кажат: „Не е за нас този въпрос, тази работа.“ Или: „Никога не съм носил 200 килограма.“ Ще дойде този, който е носил 150 килограма,-ще каже: „Толкова съм носил, но повече не съм.“ Онзи, който е носил 100 килограма, ще каже: „Защо да не е 100, а 200?“ Оставете сега този въпрос, тук влизат посторонни чувства на тщеславие. Но и той казва: „Този въпрос не мога да разреша, тази тежест не е за мен.“

Има някои въпроси, които човек не може да разреши. Защо? Защото не са за него. „Не са за мене“ – казва. Питат едно малко момче на 5 години: „Ти ще се жениш ли?“ То казва: „С този въпрос не се занимавам.“ Питам, какво трябва да каже малкото дете, ще се жени ли? Какво разбират хората под думата „женитба“? Ще кажат: „То нищо не разбира.“ Всякога в женитбата разбират това, което не е никаква женитба. То е все едно да се зададе въпросът, защо ядете. Никой досега не е отговорил на въпроса, защо яде. Защото съм гладен. Защо си гладен? Е, природата е направила така. Защо го е направила? И т.н. Тоест това са ред въпроси, не мислете, че можете да отговорите на всички въпроси. Въпросите са безконечни.

Следователно, ще дойдете до едно място и ще отговорите: „Не мога да отговарям на този въпрос, не съм достигнал до него. Не съм толкова умен.“ Щом кажеш, че не си учен, ще се спре онова напрежение, защото в света има едно неестествено напрежение. Седиш, беден си, искаш да разрешиш въпроса, защо си беден. Този въпрос е толкова важен, както и въпросът, защо си богат. Защото идеята, която ти си внесъл, не ти е ясна, ти не знаеш защо си беден.

Че нямаш пари? Но ти си здрав, силен. Като хванеш един камък, можеш да го стиснеш. Е, човек, който е здрав, беден ли е? Казва: „Беден съм.“ Че тази идея не е права. Че пари нямаш в джоба си, че обуща нямаш на краката си, че шапка нямаш, може да си съвършено гол, но това ни най-малко не значи, че си беден. Ние сега сме свързали понятията беден, понеже пари нямаш. Това е съвсем друго нещо. Щом си здрав, ще кажеш: „Богат съм.“ Защото много хора има облечени хубаво – и обуща имат, и шапка, и връзка, но са сиромаси. Кръвта им е нечиста. Той в мисъл не е богат, в чувства, във воля не е богат.

Та казвам, най-първо ще се освободите от тези социални заблуждения. Казваш: „Сиромах съм.“ Така ти ще създадеш едно нещастие на себе си. Ако под думата „сиромашия“ разбират само нямането на пари, то идеята не е права. Човек, който има изобилен живот, той не е сиромах. Той може да си създаде парите. Срещам един богат човек, хващам го за гушата, казвам: „Заеми ми 100 лева.“ Не иска да даде. Аз го раздрусам както една круша, и тя даде крушите. Питам, имам ли аз право да раздрусам крушата? Щом съм здрав, имам право. Но законът е такъв, като раздрусаш крушата, ще те накарат да си напълниш торбата, че да не остане нито една круша на земята. И като паднат, ще прочетеш колко круши са паднали. Защото здравият човек всичко вижда, а болният нищо не вижда. Болният, накъдето ходи, все за своя крак мисли, а за всички други работи той е сляп. А здравият човек, понеже няма с какво да се занимава, той ходи и наблюдава вънка проявите на природата.

На първо място вие трябва да се освободите от вашите привички. Вземете идеята – искате да бъдете красив, всеки един от вас иска да бъде красив. Какво се подразбира под това? Защо ви е красотата? К, защо е красотата на човека? Нали всеки иска да бъде красив. Като се погледне в огледалото, погледне веждите, очите и много му е

приятно, че е красив. То се познава. Сега интимността на това чувство откъде е? Естествено чувство е да бъде човек красив за самия него. Как определяте красотата на човека? Има една външна красота, неподвижна красота на човека, както в картините, и друга една красота на подвижност, на израз. Но красота и свобода почти заедно вървят. Красивият човек е свободен човек. Ти вече имаш нещо, на което разчиташ. Щом си красив, ти го съзнаваш и вървиш напред. Щом си грозен, ти пак вървиш, но нещо те ограничава, смущава те. Та красивият човек е свободен човек. Грозният човек нали страда, че не е красив. Постоянни сътресения стават у хората. Красивият човек все ти предава нещо. И всички му отварят път. Въобще у хората има една слабост. Момъкът или момата, всеки отваря път на красивия човек. Всякога човек обича красотата. Има една красота, която човек обича да гледа. И това считаме за една привилегия. А когато видим едно страшилище или грозилище, и въпрос не става за такъв човек. На въпроса, кога се е появила красотата, аз отговарям – не е било време, когато красотата да не е съществувала. Откога се е явил животът? Не е било време, когато животът не е съществувал.

Има въпроси, те са вечни тези въпроси. Това са въпроси, на които не можем да отговорим. Този въпрос е разрешен, аз казвам тъй: на този въпрос аз не мога да отговоря, понеже има един, който го е разрешил.

Тъй че аз не мога да разрешавам откъде иде животът. Отникъде. Животът отникъде не иде – той е вътре. Ние казваме, че животът излиза от Бога. Бог се проявява, но животът е един атрибут на Бога. Щом кажеш, че този живот иде отнякъде, значи като че е бил някъде вътре, когато животът не е бил. Този е въпросът, на който не се отговаря. Откъде иде животът? Или какво нещо е животът? На това насмешка можеш да му кажеш. Когато някой ме пита този въпрос, аз имам една голяма топка и казвам: от тази топка излиза животът. Че

смешни са учените хора, като вземат една клетка – топката е това, и искат да ме убедят, че от тази клетка излиза животът. В това няма никаква философия. Това са залъгалки, че от тази клетка се проявява животът. Така могат да разсъждават хората, но ти, като се спреш в себе си, животът е една вътрешна целокупност. Най-после кажете им така: „Бъдете така добри да ме осветлите върху въпроса. За мен има въпроси, на които не мога да отговоря и на които въобще човек не може да отговори.“ Може да ви запитат: „Ти любил ли си?“ Е, какво ще отговорите на този въпрос? Ще кажеш, че това е един въпрос. Но какво се разбира под думата „ти любил ли си“? Сега, ако на вас дадат този въпрос, ще ви бъде ли приятно, или неприятно? Ти обичал ли си? Това е един въпрос – обичаш ли? Втори въпрос: обичан ли си? Който ви запита така, вие може да му зададете един контра въпрос, кое го е подбудило да те пита – ти обичал ли си? Сега на пръв поглед, ако някой ви запита така: „Ти обичал ли си“, каква е неговата задна мисъл? Понеже този въпрос го считате за личен, направете въпроса безличен. Представете си, че вие сте сам в света и около вас има само камъни и ти се запитваш: „Обичам ли аз тези камъни?“ Тези камъни спят и нито един не иска да знае дали ти ги обичаш. Но запитай се ти сам обичаш ли тези камъни? Тогава въпросът става безличен. Въпросът „Обичаш ли“ – това е въпрос, на който само човек отговаря. Той е въпрос, който не се отнася до тебе. Обичам ли аз? Това аз го зная, а дали ме обичат, това е въпрос, с който аз не се занимавам. Дали аз обичам камъните, това аз зная, но дали ме обичат мене камъните, не зная. Аз мога само да предполагам, но каквото и да предполагам, не зная – скрит е въпросът. Защото много хора, които спят, всичко слушат. Вие забелязали ли сте змиите, кобрата, пепелянката, уж спи, но при най-малкото ваше невнимание тя може да ви ухапе. Те спят, докато си далече.

Сега третият въпрос. На кои въпроси ние не знаем отговора? Но има и въпроси, на които ние не можем да дадем никакъв отговор. Не отговаряй на това, което не знаеш – дали те обичат, или не. За мен, ако ме попитат: „Ти вярваш ли в някакъв Бог? Има ли Господ, или няма?“ – ето как ще отговоря. Дали има Господ, аз зная, а дали няма Господ, аз това не зная. Няма ли Господ, на това аз не отговарям. Има ли Господ, аз го зная. Това е личен въпрос, но да кажеш, че няма Господ, ако ти отричаш Бога, ти отричаш себе си. Ако ти поддържаш Бога, ти поддържаш себе си. Нищо повече. Бог не съществува вънка от тебе и ти не съществуваш вънка от Бога. Нищо повече. Това е философски въпрос. Онзи, който отделя дали съществува Бог вънка от човека, това е квадратна глупост. Да оставим тази философия. Съществува ли Бог вънка от мене? Зная, че съществува, но вънка от мене не зная такъв въпрос. Е, къде е той? Значи вънка от мене дошъл някой друг господар, това не зная. Казват – не съществува такъв Господ. Тогава кой Господ съществува? Ама няма никакъв Господ. Хубаво. Въпросът не е поставен добре. Тогава казвам, ако няма никакъв Господ в света, ти като лукова глава откъде си дошъл? Ако няма никакъв Господ, тогава ти си Господ. Тогава задайте си въпроса, откъде идете вие. Ако кажем: „Ти откъде си дошъл?“ – такъв въпрос вънка от тебе и вънка от мене не съществува. Всякога във вашето съзнание, в съзнанието на всеки човек има два въпроса, които изпъкват. Ако тези въпроси ги няма, на единия въпрос той отговаря, а другият не се отнася до него. Едновременно това, което събужда твоята мисъл, това е реалността в света, която те заставя да мислиш и да си отговаряш, това е абсолютната реалност в света с нейните процеси. Дали тази реалност мисли, или не, ти не се занимавай с това, с реалността, как стават у тебе процесите, а се занимавай с реалността, която се отнася до тебе.

Сега да дойдем до първия въпрос: защо човек иска да бъде красив. Защо искате и вие да бъдете красиви? Всеки един от вас има една интимна мисъл, иска да бъде красив. Да бъде най-големият красавец в света, че целият свят да говори за него. И от Америка, Германия, отвсякъде да изпращат своите кореспонденти да ви фотографират и да ви разнасят навсякъде като един светец в света. Тогава какъв светец ще бъдете? И вие ще бъдете навсякъде свободен. В която и гостилница да влезете, гостилничарят, като ви види, ще каже: „Заповядайте, господине." С тази красота, в която и гостилница да влезете, вие ще бъдете добре приет. Знаете онзи пример, един разказ. Един англичанин и един американец, единият бил много беден, нищо нямал в джоба си, но бил много интелигентен, а другият бил един милиардер и му предлага един чек от 10 хиляди английски стерлинги да прекара в Лондон един цял месец. Ще може ли да прекара? Но никой не можал да му развали един милион. Ще влезе в гостилницата, ще извади чека си, не могат да му развалят. Ще вземе дрехи, на кола ще се вози, ще извади чека си, никакви други пари няма. Единият мисли едно, другият мисли друго. Всички, като виждат чека, казват: „Господине, пак заповядайте." Всеки мисли, че той е един милиардер, а той е бедняк. Всички се покланят на него, казват: „Имаме отворен кредит на вас. Пак заповядайте." Дрехите му скъсани, обущата му скъсани, влиза той в една дрехарница, казва: „Дайте ми най-хубавите дрехи." Изваждат му, облича ги, изважда чека. „О, господине, пак заповядайте." Всички му правят услуга. Та цял един месец прекарал той, без да похарчи нито един лев. И всичките вестници в Лондон са писали за един американски милиардер, че ходил из града и само показвал чека си и навсякъде имал отворен кредит. И красотата мяза на такъв един чек. Всеки ще ти отвори кредит. Това е един органически процес. Тя не може да се появи от само себе си. Това е израз на човешката доброта, на човешкото сърце,

на човешката мисъл и на човешката воля. Най-красивото съчетание, което може да има, това е красотата. Пък най-първо вие не вярвайте, че човек е грозен. Той е красив. Човекът сам по себе си е нещо красиво. Че не се е проявила тази красота, то е друг въпрос.

Какъв беше първият въпрос? Сега да отговорим на въпроса, защо живее човек. Може ли да се отговори на този въпрос? Можем ли ние да питаме защо Бог живее? Не можем. Реалността на живота или ние не можем да запитаме самия живот. Ние не можем да се запитаме защо живеем. Това значи – затворен си в една малка форма, можеш ли да запиташ защо живееш в тази малка къща? Защото нямам друга. Защо живееш в този палат? Защото нямам по-добър от него. Всеки един от вас живее. Вашата глава, това е палатът и вие търсите една по-голяма къща. А при това сте избрали най-малката къщица. Отвънка искате цяла една къща, да се разхождате, а вие сами живеете в един дом, дето птичките живеят. Вашата къща е толкова голяма, колкото на птичките.

Та това е един нов начин за размишление. Новата мисъл трябва да освободи човека от ненужния баласт. В съвременната наука има един ненужен баласт. В архивата има неща, които трябва да се извадят навънка. Те са дрипели. В историята ще разправят за Александър Велики и еди-кой си велики. Напишете тогава една история както трябва. Само за Александър Велики, после за Цезар Велики. Е, в какво седи величието на Александър Велики? („*В неговия военен гений.*“)

Сега кои хора наричаме ние гениални хора? („*Казахте тези, които в стоте години правят веднъж погрешка.*“) Военни глупости има, но военна гениалност няма, защото този, който греши, не е гениален. Аз отричам във войната гениалните хора. Ако той ще внесе нещо ново в света – да. Но войната е един процес на разрушение, там не може да има нищо гениално. Те подразбират, че Александър

Велики е направил едно сближение между народите в един положителен процес, но той никога не е бил гениален. Като Наполеон е бил гениален. Той може да е бил гениален като движение, като проводник на нещо ново, тогава може да е гениален. Но ще знаете едно: който руши, не може да бъде гениален. Когато ти се сърдиш, не можеш да бъдеш гениален. Когато ти се съмняваш, не можеш да бъдеш гениален. Когато мислиш глупаво, не можеш да бъдеш гениален. Или когато си лош човек, не можеш да бъдеш гениален. Геният иде в полза на окръжаващите, той не мисли за себе си. Той ще направи къщи, градини и си заминава. Сега някой път и на гения му трябват къщи. Наполеон Велики не че не е имал един правилен възглед. И аз искам вие да знаете: военните хора не могат да бъдат велики. Аз считам войната за един отрицателен процес, в нея не може да има гениалност. И ако вие цял ден седите и се безпокоите, можете ли да станете гениален човек? Да допуснем, вие нямате обуща и постоянно ходите и казвате: „Защо Господ направи тази сиромашия?“ Има ли право човек да се оплаква, ако няма обуща? Че той е здрав. Птиците имат ли обуща? („*Те сами са си ги направили.*“) У коня поне има копита. („*Обуща от рогово вещество.*“) Силата на човека седи в това – да се освободи от ония негативни мисли, да може да ги превърне в положителни. Защо човек ходи бос? Питам, ако обуването беше толкова съществено,

Всичките хора трябваше да се раждат с обуща, а виждаме, че това не е толкова съществено. Това е една привидна мярка отпосле.

Най-първо трябва да определим кои са ония съществени идеи на нашия живот. Не се спирай върху мисъл, която е второстепенна, която може да създаде само последствие, което не можеш да разрешиш. Защо си бос? Защо си обут? Това са второстепенни въпроси. Ако някой те попита защо си обут, какво ще отговориш? Аз бих отговорил: защото ми е студено. Защо си бос? Защото е топло. Ако е

толкова топло, ще се обуваш ли? А ако някой е обут, защо? Студено е. Сега въпросът, защо си сиромах? Защото нямам нужда от пари. Това е философията. Сега другата философия, защо си богат? Защото имам нужда от пари. Това е право.

Сега вие не вземате този въпрос да го сведете към вашите нужди. То е друг въпрос. Аз вземам положението като идея, за онзи сиромаха. Защо си сиромах? Защото нямам нужда от пари. Идейно разбирам нещата. Не че в живота сега има известни наредби за обмяна. Ама хората се подчиняват на човешките наредби. Вие не разрешавайте с частния въпрос, дето казвате – без пари не може. Действително при сегашната наредба на нещата не може без пари. Все таки ще кажете на човека, когото го болят краката, казва: без пари не може, без автомобил не може. Но при здравия човек не може ли без файтон? Може. Но който не е здрав? Тогава ще извадим едно заключение за кого са автомобилите и файтоните. За здравите хора или за болните? („*За болните.*“) Психологически тук въпросът е малко скрит. Едно висше същество, то не може да ходи, понеже няма тези органи. Един ангел не може да ходи както един човек. Следователно той, като дойде, ще се окаже една нужда да го носят – ти ще носиш едно същество. Този ангел ще се качи на гърба на човека и онзи ще го вози.

Следователно онзи, който трябва да вози един файтон, той е на по-високо стъпало. Тогава, като видите, че някой се разхожда е файтон или автомобил, значи дошъл е някой от невидимия свят и той го разхожда. Даже и сега, като ходите е краката си, вие не сте сами. Вие разхождате някого. Ти разхождаш твоя ум. Твоят ум може ли да ходи – не може. Но аз мога да разхождам моя ум. Моят ум не може да ходи.

Та идеята е следната. Винаги, което хората считат за почитание, се разбира една по-висша интелигентност, която слиза. Вземете един

цар или един богат човек. Срамота е за него, ако той ходи пеш. Той трябва да има автомобил и да е добре облечен. Та тази е идеята. Но ти, човекът, ако останеш сам, какво ще правиш? Ако искаш да яздиш на файтон, това е пак за хората. Искаш да минеш през някоя улица е автомобил, да те видят твоите приятели. Туриш си една шапка или някоя дреха, то е все за някого отвънка – който те види, да каже: „Тръгнало му.“ Или вземеш си бастуна или шапката, срешеш се хубаво, то пак не е за тебе, то е за другите хора. Но с това заедно и ти се радваш. Ако вие бихте били сам в света, бихте ли отишли при един дрехар или какви обуща щяхте да носите? Вие щяхте да ходите неглиже и боси. Нито шапка щяхте да турите. Но това са все пак само предположения.

Сега вторият въпрос. Възможно ли е човек да бъде сам в света? Невъзможно е. Цялото включва своите части и частите включват цялото. Но и цялото не може да съществува без частите си. В цялото се включват частите, но и всяка част включва цялото в себе си, както и обратното. Това са две идеи, които вървят заедно. Кой може да каже, че е било време, когато ти не си съществувал? Може да мислите, че човек не е съществувал – това е наше понятие. Може да мислите и другото, че човек е съществувал. Но това са допустими неща в човешката мисъл. Това, за което човек може да мисли, то е реално. И това, за което човек не може да мисли, не е реално. Това, което не ти иде на ума, то не съществува. Но това, което ти иде на ума, то съществува. Ще каже някой – това е фантазия. Тази фантазия съществува. Казва някой: „Аз си направих един палат от злато тъй, във въздуха. В действителния свят това не може да се направи, но вече този палат аз съм го съградил в ума си. В света на моята мисъл е създаден той, поне една проекция има вътре от него.“ Но ние се отвлякохме от истинския въпрос. Да се повърнем пак назад.

Сега започнете едно освобождение от ненужните мисли и желания. Кои желания са ненужни, К? („*Които спъват човека.*“) Да кажем, желанието, да имаш два чифта обуща, да се возиш на автомобил или да яздиш на кон, да странстваш. Кои желания са потребни? Има желания, които са необходими. Можете ли да ми кажете един процес, който е необходим? Една мисъл, която е необходима? Да яде, трябва всеки един, нали? Пиенето на вода, дишането, това са процеси, без които не може. Дишането е един такъв процес. Никога няма да се спрем да питаме да дишаме ли, или не. Та ще се спрете върху една мисъл, която е съществена. Оная мисъл е съществена, която може да даде равновесие. Всеки един човек трябва да намери в себе си своето равновесие. Оттам ще настане в тебе едно спокойствие и мир. Това, което дава мир, това е основната мисъл на живота. Щом ние изгубим основната мисъл в своя живот, вследствие на това ние изгубваме своето равновесие, нямаме опорна точка. А щом нямате опорната точка на живота, един ден човек ще се спре.

Та сега коя е основната мисъл, която ще ни даде равновесие? Това е равносилно да питам коя е основната мисъл. Един от вас ще каже истината, друг ще каже любовта, трети – мъдростта. Но това са само понятия. Основната мисъл е тази, която всякога трябва. И тя е съществена и едно с тебе. Щом дойдеш до нея, ти веднага имаш равновесие. Сега за пример аз ще ви задам този въпрос, коя е основната мисъл на вашия живот? Аз не искам изведнъж да дадете отговор, то е трудно. Основната мисъл – това е силата, мощта на човека. Докато човек намери тази основна мисъл, той е силен, той е мощен и няма нещо, което човек да не може да постигне. При губене на тази основна мисъл ние се разтваряме, но щом имаме тази основната мисъл предвид, ние имаме същественото. А губим ли тази основна мисъл, ние изгубваме всичко, обезсърчаваме се, болни ставаме, недъгави, но след известно време, като я придобием, ние се

уравновесяваме. Щом придобием своята мисъл, тя е магическата тояжка. Ти щом я видиш, веднага у тебе се разведрява. Тази мисъл човек трябва да я определи. Има една мисъл у тебе, има нещо, щом помислиш, изведнъж станеш весел, бодър и тръгваш напред. Ти си намерил своето място. Изгубиш ли тази мисъл предвид, веднага пак паднеш духом. И богатият, като изгуби тази мисъл, той става дряхъл и беден, а сиромахът като я намери, той вече не е беден. Това е богатството. И., виждал ли си твоята основна мисъл? (С.: *„Намерих една тема от брата Дързев „Основната идея на моя живот". Да долавям тоновете от невидимия свят.*")

Да допуснем, че основната мисъл за всички органически същества е слънцето. Без него животът не може да се прояви. Допуснете, че вие сте затворени някъде, нямате възможност да видите това слънце, но все пак, ако през този затвор се направи една малка дупчица, да се вижда слънцето, веднага ще стане една малка промяна в тъмната стая. Тази светлина, тази енергия, тя е съществената, тя е основната идея, върху която почива целият живот. Та всички нормални промени, които стават в нас, се дължат на тази основна идея. Тогава всяко пропукване в този затвор е едно условие, да може да влезе тази светлина. В човека се образува един скреж чрез външната светлина, която

служи за повдигането на живота. Ако тя не може да проникне, вследствие на това се образува едно тягостно състояние. Ние по някой път сами си образуваме този скреж около себе си. Та образува се една реалност, която подкрепя живота. Тя прониква по някой път и през стените, но само за да я видите, за да се появи този живот у нас. Непременно трябва да има едно пропукване. Да кажем, ние виждаме слънцето, но слънцето има и друго влияние, косвено е то. Има една скрита сила в слънцето, която действа върху нас и действа върху нашето кръвообращение и върху нашето дишане, и върху нашата

мисъл. Това е скритият процес. А това, обективно казано, светлината – това е това, което виждаме в природата. Това са предмети, чрез които се предизвиква нашата мисъл. Но непосредствено слънцето влияе върху нас – първичното слънце, което носи живот. А това слънце е едно отражение. Това слънце, което вътре действа, с него ние постоянно сме във връзка. Това слънце е пътеводител, ние го наричаме светла идея, Бог, кръщаваме го е много имена. То е това, което непосредствено е едно с нас и постоянно се занимава е нас.

Сега основната мисъл за днес коя е? Мисъл, която днес може да се реализира. Представете си сега, че се явява един голям човек и ви каже: „Поискайте си едно нещо от мене." За днес каквото поискате, то ще ви се даде. Но само едно нещо. Какво бихте си поискали? Но само за днес, не за утрешния ден. Само за 12 часа. Когато младият ученик тръгне в училището, кое му е най-потребно? Кое съставлява най-важното за него? („*Тетрадки и молив.*") Най-важното за човека, като дойде на земята, кое е? Краката, нищо повече. Първото нещо, той трябва да стъпва. Ако дойде един такъв гениален човек и каже на един болен, на който краката 10 години са били свързани: „Поискай нещо от мене", той веднага ще каже: „Да ходя." Дойде този гениален човек до друг, който е отрупан до шия в борчове, с милиони има да дава той и му каже: „Поискай нещо от мене", той ще каже: „Пари." Отиде при един затворник и на него каже: „Поискай нещо от мене, основното", той ще каже: „Да ме освободиш от затвора." Значи това, което е съществено – той няма да иска да стане богат. Той ще каже: „Да ме пуснат от затвора." Защото, ако стане богат, той е в рамките на закона и макар да е богат, той е ограничен, там не могат да го освободят. В затвора да станеш богат, то е безпредметно и няма смисъл, там ще искате да ви пуснат само. Ако дойде този гениален човек при слепия, той ще му каже: „Да ми се отворят очите." Или за

вас същественото кое е, което искате сега? Или вие нямате какво да искате?

Та сега трябва да започнете с процеса на освобождаването. Има у вас някои мисли, които ви безпокоят и не знаете как да се справите с тях. Представете си – една игла по някое невнимание е проникнала така в ръката ви, че е излязла от другата страна на ръката. Ако речеш да я теглиш, боли, не може. Седиш, носиш иглата със себе си. Какво се изисква? Има един метод. Някой да дръпне изведнъж иглата навън. Та, когато искате да извършите нещо, бъдете смели, изведнъж. У човека има две състояния: едно мудно, страхливо съзнание, страх те е там, и друго – смело. Трябва да бъде смел и разумен. Като дойдеш, да не бягаш. Например иглата влезе. Какво трябва да правите? Трябва да знаеш как да я извадиш. Имаш известна мъчнотия. Как ще я извадиш? Трябва изведнъж да я изтеглиш и след това ще пристъпиш да поизстискаш малко ръката.

Та в това отношение човек трябва да бъде смел. Сегашният свят се отличава с това: няма човек, който е доволен от това положение, което заема. Всички хора са недоволни от това положение, в което се намират сега. Вие имате идеята на Александър Велики. Има един разказ заради него. Като минавал той през пустинята, един от неговите войници му донесъл вода, но той взел водата и я излял, казал: „Когато всички войници са жадни, аз не мога да пия вода." Казва, когато няма вода за войниците, и аз мога без вода. Тук Александър е бил гений.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Тридесет и девета лекция на Младежкия окултен клас 6 юни 1930 г., петък, 6-7 часа, София – Изгрев.

ОБРАЗЦИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

Тайна молитва[8]

12 = 3
21 = 3 > 9
13 = 4
31 = 4 > 18
14 = 5
41 = 5 > 27

Каква разлика има между 12 и 21? В какво седи разликата? („*Разликата е количествена – девет*“) А каква е разликата между 13 и 31? *(„Осемнайсет.“)* Между 14 и 41? („*Двайсет и седем.*“) Това е най-простото разбиране количествено разбиране на числата; дават един и същ резултат. Ако ги съберете едно и две и две и едно, правят все три. В 12 кой заповядва? („*Единицата.*“) А в 21? („*Двойката.*“) Тъй е, двойката. Допуснете, че това е един дом – 12 и 21, тогава кой заповядва в първия дом и кой – във втория дом? („*В първия дом заповядва мъжът, а във втория – жената.*“) Какви ще бъдат резултатите? Каква е разликата между 12 и 21? („*Девет*“) Сега, вътрешната страна коя е? Природата е скрила това, тя иска да направи известно забавление. Външната страна на живота всички я разбират, но вътрешната не я разбират. В природата има един вътрешен закон, който е скрит. За всичките количествени числа природата е скрила нещо и го открива само на най-разумните. А на обикновения човек е

[8] Тази лекция е по пълни стенографски записки. В каталога на Е. Андреева е наименувана „Методи за самовъзпитание“.

дала само простото разбиране на обикновения човек. 13 – това е един резултат на талантливите хора. Сега ще извадим известен морал. Вие казвате за пример, че човек не трябва да постъпи така. Защо? На какво основание човек не трябва да постъпи тъй? А при това, човек трябва да ходи рано на училище. Защо? Нали вие казвате, че трябва да започнем отрано училището, от детинство? Защо? Каква разлика има, ако се ходи на старини на училище? Защо да не започне училището от последните години, от петдесет, шейсет или от седемдесет години? Защо тогава да не си вземе човек торбичката и да иде на училището? То е така, но същинските причини кои са? Коя е нормата на учението?

Ще ви приведа един пример, да го изтълкувате добре. Това е един анекдот от живота на Кутузов. Един от офицерите на руската дивизия имал обичай да излиза сутрин с халата си навънка, тъй, необлечен. Той обичал да тормози войниците си, но една сутрин Кутузов минава покрай него, вижда го тъй необлечен; приближава се, хваща го алабраце и така се разхождал с него цял един час из целия стан. По пътя Кутузов го пита: „Как е вашата работа, какво мислите по военните действия“ и т.н. И след това го довежда пак на същото място, оставя го и си заминава. Така цял един час той се разговарял приятелски с него, оставя го и си отива. Преди да си замине, той му казал още: „Ще ми бъде много приятно пак да се срещнем“ – и тогава си заминал. Обаче какъв е бил резултатът? Втори път този офицер никога вече не е излизал сутрин по халат навънка. Е, какво е имал Кутузов наум, като е развождал офицера по халат? (*„Да бъде облечен друг път.“*) Това е сега тълкувание. Но фактът, че го е разхождал – какви са били съображенията му? Вие може да дадете разни тълкувания.

Сега ще ви дам второ изяснение: млад един войник се разговаря рано сутринта с една млада мома, но си седял тъй, без да гледа

наникъде; минава полковият, но войникът е с гърба си към него – не го вижда. Полковият се приближава и казва на войника: „Защо не даваш чест?“ Момата се приближава и казва: „Извинете. той гледаше мене и затова вас не поздрави, извинете.“ Полковият поглежда момата, приближава се и казва на войника: „Още веднъж да внимаваш.“ Питам: какви са съображенията на момата, че се застъпва за войника?

Сега питам: постъпката на Кутузова права ли е? („*Права е.*“) Свободно разсъждавайте. И постъпката на момата на място ли е? („*И тя е права.*“) Защо? („*Тя се явява в защита на нападнатия.*“) Сега привидно как е ние вземаме само външната страна. Тук се застъпват принципи по-интимни, по-дълбоки. Ако е била друга някоя мома на нейно място, тя можеше и нищо да не каже. Ние подразбираме какво е имало у нея, като се застъпва за войника. Ако тя съобразява да се намали неговото наказание, значи тя е интелигентна и съобразителна. Но какви са били съображенията на полковника да отстъпи тъй лесно – защо той да не ѝ каже: „Това не е твоя работа?“ Случило се, че тази мома била дъщерята на един негов генерал. Тогава въпросът се усложнява – дали той от уважение към тази мома отстъпва, или от съображение към генерала отстъпва?

Но питам: ако вие бяхте на мястото на Кутузов, какво щяхте да направите, като видите този офицер по халат? Как бихте постъпили с него? Дайте ми сега едно мнение. Аз бих обичал да чуя вашето просветено мнение. Това е един метод в природата. Постъпи по същия начин. Всякога, когато ти имаш един недъг в природата, тя ще те хване под ръка и ще те разведе навсякъде, и нищо няма да ти каже. Тъй както Кутузов, ще те води за ръката, ще те разхожда и най-после – ще те тури пак на мястото и ще си замине. За пример, ако човек има един недъг на крака си, тя ще те развежда тъй, че където минеш, всички да забележат. С какъвто недъг си облечен, все ще те разведат,

докато се намери някой разумен човек, който може да те изправи. Всеки ще те види, че си куц, и никой не може да ти помогне.

Сега какъв паралел можете да теглите от тези два примера? Да кажем, аз приведа тези два примера на беседата: Кутузов, който разхожда офицера, и момата, която се застъпва за войника; какъв морал може да извадите от тези два примера? Този офицер, който се счита за господар на положението, а се разхожда с халат, сега на тези войници не може да им заповядва; и на Кутузов случило му се веднъж тъй да разведе офицера. И от втория пример – този войник, веднъж му се случило да се разговаря с момата и минава този полковник; а в първия случай минава Кутузов. Сега какво отношение имат тия два примера? Какъв паралел може да теглите? Има ли някакъв паралел между Кутузов и полковия, и между офицера и войника? И двата случая са редки. Много рядко ще се случи войник да се разговаря с генералска дъщеря и много рядко се случва офицер да бъде тъй необлечен отвънка. Кой от двамата пострада повече? („*Офицерът на руската армия.*“) Тъй да развеждат един офицер из целия лагер покрай всичките войници. Значи главнокомандващият на руската армия развожда един офицер покрай всичката армия и всички го гледат, след това го завеждат пак на същото място, отдето са тръгнали, и Кутузов му казва: „Мен ще ми бъде много приятно и друг път да се срещнем" – и се разделят. И при втория случай имаме същия случай – на онзи войник, и нему се пада честта пред онзи полкови.

Питам ви сега: ако вие имате да изберете един от тези случаи в живота, кое ще предпочетете – Кутузов да ви развежда пред войниците или полковият само да ви каже: „Защо не даваш чест?“ Кажете сега, кое ще изберете? Всички ще изберете положението на войника. Защо не изберете положението на офицера по халат пред армията с Кутузов? После, като ви дойде нещо до главата, все ще

искате да бъде и момата при вас, да ви избавя. Я О., кажи кое ще избереш, сега ще те хванем? („*Войника предпочитам.*“) Хванах ви сега – всички ще изберете все войника. Защо няма да изберете офицера? Сега вие може да играете ролята или на момата, или на войника. Сега, ако сте войникът, ще ви бъде неприятно, но и на момата ще стане неприятно, защото в дадения случай и момата малко ще се безпокои. Но после тази мома ще се подигне пред очите на войника, нали ще има една малка придобивка. Добре, но сега, в даден случай, кой се повдига? Повдига се Кутузов, повдига се и офицерът. Времето минава, но всички войници ще говорят как е постъпил Кутузов. Значи има нещо придадено на тази постъпка. А на момата какво е придадено? И на нея има придадено. Тя казва: „Господин полковник, аз съм виновата, не е той – аз говорих с него. Ако аз не бях, той щеше да ви даде чест, но заради мене.“

И аз ви привеждам тези два примера като един паралел, като отношения, които съществуват в природата. Вие можете да се намерите в положението на офицера с халата – да ви развеждат пред войниците; може да се намерите и в положението на войниците, които гледат разведения офицер; а може да сте и самият Кутузов. И сега можете да си представите цяла една картина – след като развеждат офицера, какво ще бъде заключението на войниците, какво те ще се разговарят. А можете и да вземете положението на Кутузов. И сега някои от вас може да сте Кутузов в дадения случай, възможно е. Три положения има, които можете да бъдете – Кутузов, офицерът и войниците.

От втория пример вие пак можете да се поставите в три положения – на мястото на момата, на мястото на момъка и на мястото на полковия. Питам: в дадения случай, ако вие разбирате характера на полковия, уместно ли беше той да направи тази забележка на войника? („*Не.*“) Значи полковият в дадения случай не е

на място. Сега в първия пример как ви се вижда поведението на Кутузов? („*Хубаво е постъпил.*“) И умно. Той казва на офицера: „Ти можеш и неофициално да се разхождаш с мене“ – той говори с него, без да му каже нито една обидна дума, и какво става? След това вече този офицер нито един път не е ходил с халата си. Във втория случай полковият няма идея за забележката, когато в първия случай Кутузов казва: „Ако всички са тъй разгащени, както ти, тази работа с войниците накъде ще иде?“ В този случай морално разглеждам въпроса. Превеждам към науката.

Сега тези примери, които ви давам, и в науката ги има. Вие можете да изучавате известен клон от науката, какво може да извадите от тази наука? Тя може да бъде само за ваша лична полза. Във втория случай е застъпено личното чувство на полковия – как един войник да не му даде чест. Как намирате вие тази забележка, разумна ли беше? Нали той можеше да мине и замине, без да каже нито дума на войника. Кой е най-умният от всички във втория случай? („*Момата е най-умна.*“) Тъй е, момата е най-умна. Тя казва на офицера: „Извинете, аз съм виновна." Какво заключавате от това, че войникът не е отдал чест на полковия? Природата прави един паралел. Как е бил обърнат войникът към полковия? („*С гърба си.*“) А как е била обърната момата? („*Срещу момъка и с лице към полковия.*“) Добре, другото сега – как е гледал Кутузов, че е видял полковия? И офицерът дали е бил обърнат с лицето си към Кутузов, или с гърба си? Сега това остава скрито.

Щом имаме числото 12, в него управлява първият, разумният принцип. Тук е застъпен принципът на мисълта. В числото 12 е застъпена мисълта, а в 21 са застъпени чувствата. Следователно в този дом (*при 12*), постоянно ще има философски разисквания и спорове; по изкуство и музика, което могат да свирят, това и ще си говорят. А в 21 ще се говори за благодеяния, за ядене и за неща, които

се отнасят до чувствата. Домът на 21 диаметрално се отличава от дома на 12.

Да допуснем, че ти се раждаш в дома на числото 12, в пълненето на луната, 1928 година, да кажем, през месец декември – кои качества ще носи това дете? Да кажем, че месечината се пълни, не се празни. Студът, лошите условия ще заставят човека да мисли. За да мисли човек, той трябва да бъде поставен в неблагоприятни условия – тогава само се събужда умът. Всичките мъчнотии все умът ги разрешава. А щом се ражда някой, да кажем, на 21 – това число в дадения случай е само като обяснение; месец май (*май месецът е второстепенно*). Какво ще има тогава? („*Ако един човек се роди през май, мисълта ще бъде по-слабо застъпена, а чувствата – по-силно.*“) Разбира се. Казах: месецът е второстепенно, но вземам числото 21 в дадения случай, и то е само като обяснение.

Имаме превръщане на числата. Ако измениш на едно число само неговата гама и големина, то ще има обратни влияния. Да вземем числото 12 – ако тези числа са две в дадения случай; ако турим числото две пред числото едно или зад него – какво ще стане? Това са живи числа. В дадения случай в числото 12 по закона на наследствеността бащата е вложил повече. И резултатът е числото 3. Числото 3 иде от 12, тогава в 12 бащата е вложил повече. Следователно, дъщеря или син, той повече ще мяза на баща си, по закона на наследствеността. А в 21 детето носи повече наследени черти от майката – тя е вложила повече в дадения случай. И следователно това дете мяза на майка си – и по характер, и по ум. [...]

Ние вземаме тези нормалните положения на числата 12 и 21. В двата случая – и при 12, и при 21, резултатът е все 3. Или казано в друг смисъл, ако вашият ум разрешава известни въпроси, той ще ги разреши по един начин, а ако сърцето ви ги разрешава, то ще ги разреши по друг начин. Сега каква е разликата, когато сърцето

разрешава някои въпроси и когато умът ги разрешава? Представете си сега, че при вас се явява един беден човек и ви се оплаква, и след като ви разправя цялата история, той се разплаква. Ако у вас умът преодолява, какво ще направите? („*Ще му кажем, че той е трябвало да преодолее тези условия.*“) А ако чувствата преодоляват? („*Ще му помогнем.*“) Добре, да допуснем сега, че ги изваждаш и му даваш хиляда лева. Питам: умно ли е да му дадеш хиляда лева?

Ще ви дам още един пример, това е третият пример. Две деца си играят и на пътя намират въженце – много тънко; едното дете си носи кутийка с кибрит и запалва въженцето, и започва това въже да гори. Минава един възрастен и вижда, че това е фитилът на една бомба; веднага той прерязва въжето, а децата тичат, радват се, смеят се, че въженцето гори. Но те не знаят, че този фитил отива към една бомба. Децата се радват на тази игра, обаче тази игра може да иде към плач. Минава един друг разумен човек и казва: „Я да си вървите към дома си.“ Децата не могат да си обяснят защо именно този човек им разваля играта. Той изгасва и останалото въже и те почват да викат подире му: „Той нямаше право. Той нямаше право.“ Питам сега: ако той беше оставил те да имат правото според техните разбирания, какво щеше да стане? Тогава има да избирате от три злини. Нали три положения има в света: имате да изберете положението на полковника с халата, на войника пред момата и имате да изберете положението на децата с въжето. Сега какъв паралел ще теглите между тези три положения? Кое бихте избрали? („*Все пак положението на войника.*“ „*На децата.*“) Ще кажете: те са деца, играят си. Добре, добре. Но ако вие кажете една дума, която запалва едно въже, и кажете: „Няма нищо“? Да кажем, някой върви по някое въже и вие вървите да видите какви ще бъдат последствията. Но дойде някой и пресече вашето въже. Вие кажете: „Как така той да се меси в моята работа." Сега вие не можете да си представите какъв резултат може да

произведе едната дума. Защото всяка една дума може да се оцени само от своя резултат. Например вие си направите един фокус, запалите въжето – когато дойде Опитът до крайния резултат, тогава само можем да направим един извод.

Та казвам: има един естествен морал в природата, който е еднакво [*задължителен*] спрямо всички. Има морал, който е наложен спрямо хората, и има друг морал, на който всичките същества – от най-висшите до най-нисшите, еднакво са подложени – не прави никакво изключение. И в този случай човек трябва да бъде крайно разумен. В дадения случай вие казвате: „Какво отношение има Кутузов – какво той мисли, към нашата работа? Нашата работа е съвсем друга.“ Голяма връзка има. Ако вие имате някоя неприятност, тя се отнася под първата категория при примера на Кутузов и офицера под халата. Не мислете, че сте много сигурни; не мислете, че много знаете. Полковият никога не е предполагал, че може да дойде Кутузов при него и той тъй да се изложи. Обаче има изключения вътре в живота. В дадения случай какво е Кутузов? („*Природата.*“) Да, природата. Ще те хване тя под ръка и ще те разхожда.

Сега вторият пример – полковият с момата. Полковият ще смъмри войника, но момата ще се застъпи за него; ти тогава ще отстъпиш. Ти смъмряш някого, но момата се застъпя за него и ти ще отстъпиш. И тогава какво става? Полковият изгубва сражението, а момата спечелва сражението. А войникът се освобождава от робство.

Сега, третият случай. Кой застави децата да запалят въжето? Защо трябва те да запалят това въже? Какви са побужденията им? Всичките хора имат това разположение на децата. За пример детето види захарта, взима едно парче и го турга в устата – да направи един опит. Или то иде при водата и иска да опита, да направи един опит с нея. Или намери едно шише, иска да го вземе. Всички хора въобще искат да турнат езика си, да опитат нещата. Хората все искат да

направят опит – имат предразположение към това. И възрастни, и малки – няма някой, който да не е правил опит.

Сега, разумността къде е тук? („*В човека.*“) Добре, можете да кажете: у човека, който прерязва въжето. Ако се спрем на тези три примера – Кутузов, полковия и този, който спасява децата, на кое място бихте желали да бъдете? („*На мястото на децата.*“ „*На мястото на спасените деца.*“) Да допуснем, че вие се оплаквате, че нашият ум не е развит, не разбирате нещата. Е, щом не сте развит, не ви ли развежда вас Кутузов? И след като кажеш, че не разбираш математика или геометрия, или музика, но като ви хване Кутузов и ви разведе из целия лагер, вече втория път вие не се оплаквате от това, а започвате една сериозна работа. Сутринта, като станеш, казваш: „Трябва да се мисли, трябва да се работи и трябва да се учи.“

Сега направете приложение на втория пример. Преведете как ще го приложите. Разбира се, на този пример има хиляди други подобни примери, но този е специфичен, а вие можете да намерите и други аналогични примери. („*Съвестта е момата, войникът е сърцето; съвестта казва на сърцето: няма нищо.*“) Това е по-дълбоко тълкуване. Аз правя друг един превод. Представете си: момъкът седи добре облечен по всичките правила и се разговаря с момата. Това съществува и в двайсети век. Минава един господин и казва на момъка: „Кога ще ми платиш за дрехите?“ Момата пита: „Колко струват, колко ти дължи?“ „Пет хиляди лева.“ И тя изважда и плаща на дрехаря. Той казва: „Благодарим, госпожице, много сте благородна.“ И си заминава. Питам сега: между двата примера, кой ще изберете – да сте полковият, че да направите забележка на войника, че не ви е дал чест; или да сте дрехарят, който казва на момъка, разговарящ се с момата: „Не сте ми платили дрехите“? Или пък да сте момата, че да платите вие дрехите заради него? („*Хубаво е да има една мома, че да плати заради нас.*“) Защо не – че в този

случай ще се покаже доброто сърце. Но слушайте да ви кажа: тогава момата се обръща към момъка и му казва: „Извинете, аз заминавам за странство ѝ втори път няма да ме видите вече." Но това казва момата на момъка, след като плаща пет хиляди лева за него: „Аз заминавам за странство и няма да се върна вече.“ И от неговите очи рукват две сълзи.

Аз ви привеждам един начин, метод за самовъзпитание. Щом се събуди човек сутрин, има едно правило – той да прекара всичките положения, в които може да се постави. Може да кажете: „Тези работи ние сме ги минали.“ Аз правя един малък паралел като един начин за самовъзпитанието. Ако не знаете как да се самовъзпитате, не казвам – тъй, както обикновено се разбира; според мене самовъзпитанието е да можеш да си представиш всичките положения, в които можеш да се намериш – да бъдеш готов за всичко. Ти може да се намериш в положението на онзи офицер с халата, в положението на полковия при тази мома и войника; можеш да се намериш в положението на тази мома или на войника; можеш да се намериш в положението на този дрехар, който казва на момъка: „Да си платиш дрехите.“ Ни най-малко не се церемони да го потегли настрани, а му казва „право, куме, в очите“, пред момата му казва, иска да го тури натясно: „Ти кога ще си платиш дрехите?“ По този начин иска да го застави, че да си вземе парите, като го засрами пред момата. И какво става? И той се засрамва, и момата се засрамва, и му плаща.

Та като си представите всичките положения, в които можете да се намерите, да знаете как да постъпите най-разумно. Това е положението при самовъзпитанието – да вземеш мерки да излизаш от всяко положение и да избегнеш неразумните постъпки. Това е самовъзпитание. По този начин можеш да възпиташ ума си, сърцето си и волята си. Преди да са се случили тези неща, умният човек знае как да постъпи при всеки случай. Като стане сутрин умният човек,

той прекарва през ума си или си представя всичките положения и за доброто, и за злото, и кое човек трябва да предвиди. Защото във всичките тези положения и доброто, и злото са поставени за поука. Защото всеки един пример съдържа и добрата, и лошата страна.

Тази мома съдейства на войника, после Кутузов казва на офицера с отличен език: „От тебе се иска благородство – разхождай се с мене сега, защото ти трябва да знаеш, че и [*от*] друга страна могат да те разхождат така.“ Сега, добрата страна е благородството на Кутузов. Но и положението на офицера се изменя. И той е благороден – като се връща, казва си: „Дадоха ми един добър урок.“ Войниците къде ще ги турите? Всички онези, които са били недоволни от своя полкови, през целия ден все го гледат. И какво става? Оттам насетне полковият е бил много мек към войниците си.

Мен ми разправяха и друг един пример, ще ви приведа и него. Той, мисля в тази война се е случило – един генерал, който не се е отнасял добре с войниците си; един ден един авиатор, който го знаел какъв е, му казва: „Много ще ми бъде приятно да се разходим един ден с аероплана." И той казва: „Може!“ Но като се изкачили с аероплана, авиаторът почнал да прави своите лъкатушения и извивания, и всичките фокуси, които е знаел, нагоре-надолу – и като го снема долу, генералът станал мек като памук. Преди генералът е ходил тъй, изпъчен, но сега, като е слязъл долу, генералът е вече с една идея: „Опасна е тази работа, не е тъй лесно.“ И вече не ходи така изпъчен и горд. Та казвам: по някой път е хубаво авиаторът да изведе генерала горе във въздуха. Та човек трябва да си представи всичките положения, през които може да мине, за да бъдат умът му и сърцето му, и волята му готови да могат да се възпитат. Това е самовъзпитание. Аз не зная дали има друго възпитание, но то е от страх – ти избягваш нещата от страх, от страх към закона. Но това не е онова самовъзпитание. Самовъзпитанието е един процес на онова

вътрешно съзнание, че това е право. Хубавото трябва да се прави, не глупавото. Онзи, който знае погрешката, никога няма да допусне една погрешка. А който не знае, допуща много погрешки.

Та никога не се поставяйте да питате: „Този защо постъпва така?“ Тъй или иначе, кажете: „Поведението му е такова.“ Сега, ако Кутузов не бе съзрял този с халата си, ние щяхме ли да имаме този хубав разказ? И ако войникът не беше говорил с момата, щяхме ли да имаме случай да чуем нещо заради него? Или ако онзи беше платил дрехите си, щяхме ли да знаем за поведението на момата? Или пък ако не беше този генерал с авиатора? Значи нас ни се виждат привидно тъй нещата смешни. Но това е само един намек. На този генерал му казват: „Хак му е!“ Не е лесно да те турят на аероплана и да те дигат ту нагоре, ту надолу из въздуха. Че като е слязъл долу, този генерал е имал една опитност, която доста го е смекчила в поведението му към войниците Ти като генерал имаш едно поведение за себе си, което не е естествено. Но после, като го дигат горе във въздуха, той вижда, че не е генерал във въздуха и не може да вземе управлението и мястото на пилота. Той вижда, че в дадения случай пилотът е генерал във въздуха и си казва: „Долу аз съм генерал, но във въздуха аз не съм генерал.“

Сега някои от вас могат да кажат: „Това го знаем.“ То е тъй – ти си генерал на земята, знаеш всичко, но като те турят в аероплана горе? Аз правя едно сравнение: това знание, което имаш като генерал долу, не важи за въздуха. Във въздуха има други сили, на които други разполагат, и ти трябва да се подчиниш, нищо повече. Да кажем, ти като офицер можеш да имаш власт да казваш на войниците: „Само аз имам право да разсъждавам, но не и тези войници. Те трябва да мълчат и да не разсъждават.“ Но минава един Кутузов, който може да говори, хваща те и почва да говори с един много приятен език, но

хваща те, когато ти си с халата. И ти казва: „Да направим една разходка.“

Питам сега: другото положение, което искам да изведа психологически: като се върна полковият, след като го остави Кутузов на същото място и си замина – какво трябва да направи? Едно нещо, което трябва да се разгадае. Той се е облякъл първокласно и вижда го вече Кутузов – облечен без погрешка. И колкото пъти минава Кутузов оттам, винаги го вижда на първо място, и хубаво облечен – няма вече халат. Значи изправил се е, възпитал се е. Нали това е възпитание. И на вас ви казвам да постъпите, както Кутузов, както офицерът и както войниците; да постъпите, както младият войник, и да постъпите, както младата мома, и да постъпите, както полковникът. Да постъпите както дрехарят, както господинът, който си е взел дрехите, и да постъпите както момата. И да постъпите, както генералът, и да постъпите, както авиаторът. Това е положението на всеки един, който иска да се възпита – той трябва да разбира всичките тези положения и отношения. Това са математически положения в живота, това са числа. И всеки един от вас трябва да знае как трябва да постъпи във всеки един случай. Може ли да постъпи тъй, донякъде той разбира законите на живата природа.

Това са няколко примера, между които аз тегля един паралел в живота. И мисля да ги приведа в една беседа като методи, с които природата си служи. Можете ли да ми дадете един пример из човешкия живот, подобен на момата и войника? Дайте ми един такъв пример от живата природа. Или ако сега не можете да стъкмите един пример на Кутузов от природата, ще остане това за идущия път. И също един пример за войника и момата, и един пример за дрехаря и момата. Ще намерите три примера от природата, ще ги стъкмите. После ще стъкмите един пример на генерала, който се качва на аероплана. Ако можете, стъкмете; ако не можете – оставете. Защото,

ако не можете, не правете опита на децата. Ако не можеш да стъкмиш нещо, не започвай. Защото децата започват една работа, която няма да стане. Не започвай една работа, на която резултатите са лоши. („*Но ако ние не знаем, че резултатите ще бъдат лоши*?“) Тогава ще дойде онзи, който ще пререже въжето.

Не се противопоставяйте на това, но да знаете, че това е за ваше добро. В природата, щом започнеш една работа и тя не стане, или дойде някой да те спъва, ти не питай: „Защо?“ Дойде този човек и пресече въжето – благодари. Ти казваш: „Не стана тази работа, не върви“ или: „Не може да стане.“ Значи пресичат я. Десет пъти си съградил нещо – все се разваля, значи: не върви по пътя на тези деца. Ти можеш да запалиш въжето, то да гори, гори; но дойде някой и пресече това въже – нищо не стане, не върви. Значи пресичат въжето. Ти се чудиш защо не успява тази работа, гори донякъде и нищо не става. Да кажем, ти почнеш да следваш в университета. По един предмет не ти върви, по друг – също. Трети, четвърти – не ти върви. Започнеш много работи – не ти върви. Не се смущавай. Да кажем, ти искаш да свършиш по медицина. Учиш, учиш – не върви. Най-първо, ти за лекар не си. Ти можеш на хиляди хора да нанесеш вреда, не ти върви – отрязват ти въжето за медицина. Не е медицина за тебе.

Ти искаш да станеш проповедник, учиш, учиш – не ставаш. Че ти със своите речи можеш да заблудиш хората. Тук те пресичат, там те пресичат и най-после някъде не те пресичат. Ти се връщаш и казваш: „Мога ли да бъда като еди-кой си?“ Това, което си станал – това е добро за тебе. Щом има препятствия отвънка – да ги преодолеете, а когато казвате, че трябва да се преодоляват мъчнотиите – има вече нещо неразбрано. Ти избери правата посока на твоето движение. Можеш да заобикаляш, колкото искаш, но стига да постигнеш тази цел – доброто. Можеш да минеш много места, но намери онзи път, в който целта е постигната. Избери мекия път.

Мекият път винаги се разбира [*като*] разумния път. Това е най-важното. И ти през кой път искаш да минеш? На Кутузов, на младия войник, на дрехаря, на двете деца или на генерала в аероплана?

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът

Четиридесета лекция на Младежкия окултен клас, 13 юни 1930 г. петък, 6:09 ч., София – Изгрев.

ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА (РАБОТА, МУЗИКА, МОЛИТВА)

Добрата молитва

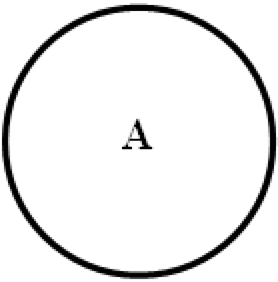

Фиг. 1

Представете си, че имате един динамически център А (Фиг. **1**). Това е началото на нещата, началото на битието. Имате и площта на действията в природата. Според вашето съзнание този център ще определи един кръг около вас. И кръгът ще бъде толкова голям, колкото и съзнанието ви. Този кръг има известна възможност и не може да го направите ни по-голям, ни по-малък. Не можете да го измените. Това се казва – в даден момент ти не можеш да измениш условията. Да кажем, ти не можеш да измениш начина на дишането си. В даден момент ти не можеш да дишаш по друг начин, ти не можеш да измениш реда, в който природата е турила нещата. Каквото и да желаеш, ти все ще дишаш. А можеш да дишаш правилно и неправилно. Ако дишаш правилно, ще имаш един резултат, а ако дишаш неправилно, ще имаш други резултати.

Ти можеш да кажеш – има такива и такива условия. Няма никакви условия, това са само предположения. Това са само субективни схващания на твоята мисъл. Но в съвременната логика

има една страна, която сегашните хора, пък и от старо време, и учените логици не са засягали. Допуснете сега, че тази сфера има един килограм вълна. Можете ли да увеличите тежестта на вълната? Не можете. (*„Ако се намокри?“*) Вече водата спада към друга категория. Да кажем, имате само един килограм вълна, и това е всичката вълна, която съществува. Тази вълна трябва да се разработи. Изкуството е не да увеличите тежестта, не количеството на вълната, но тънко да я изпредете. Ако можете да изпредете една нишка толкова тънка и толкова дълга, че да можете да идете оттук до слънцето и месечината. А можете да предете толкова дебела, че едва...

Следователно от изприданeто на жичката ще се покаже каква е вашата интелигентност, от тънкостта зависи вашата интелигентност. Много пъти хората искат да увеличат нещата, количествено искат да изменят тежестта на вълната. Например казват: „Повече пари трябват.“ Представете си сега, аз вземам изяснението – парите в динамическо отношение. Тъй както кибритената клечка, ако всичките клечки са изправени, колко клечки трябват, за да се запали огънят? Една клечка трябва – ако знаете правилно да запалите огъня, една клечка ви трябва. Че защо ви са другите клечки. След като имате огъня, можете да изкарате хиляди и милиони клечки. Питам, защо ще се безпокоите за другите клечки. Откъде тази слабост у съвременните хора? Те искат многото, а не знаят как да се ползват от едното. Ако ти можеш да си запалиш огъня с една клечка, то е достатъчно. Защото, ако ти не знаеш тънко да предеш, да си майстор, да знаеш да направиш от един килограм вълна една жичка оттука до слънцето, и хиляди килограма да ти дадат, ти не можеш да направиш нищо. Защото то е все същото.

Следователно единият килограм вълна определя твоята интелигентност, определя степента на твоето съзнание, доколкото можеш да използваш условията, в които се намираш, живееш. Сега

ние гледаме на нещата от гледището на онзи основен велик закон в света, който действа. Дотолкова, колкото ти съзнаваш, дотолкова онова велико начало, първото начало ще обърне внимание на тебе, доколкото ти си помислил за първото начало, дотолкова ти си способен. Това начало ще вземе същото състояние, положение, което и ти имаш към него.

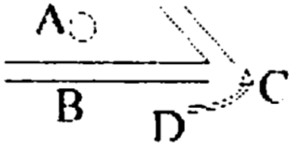

Фиг. 2

Второто положение (Фиг. 2). Представете си, че това **A** е един камък, застоял някъде. Наоколо има едно разумно същество. Това същество е поставено на един планински връх, отдолу – **B**. Има един контакт, един планински проход. Сега това същество иска отгоре да го освободят. Представете си, че съществото **C** иска да мине през този проход **B**. Но този проход е така направен, че ако вие освободите това същество горе на планината, вие ще попречите пътя на **C**. А ако оставите съществото **A** горе, то ще дадете път на **C** да мине.

Питам, кое положение трябва да вземете сега? Кого трябва да освободите, да дадете път на онзи, който иска да мине, или на този, който иска да слезе отгоре долу? Как ще разрешите въпроса? Това са постоянните въпроси, да слезе ли топката долу, да мине ли **C** през пътя? Вие можете да разрешите въпроса и без да е задача. Ако искате това същество да го освободите, някой път вие трябва да прекарате целия път, ако можете да измените пътя на **C**, да мине това същество отгоре, ще освободите камъка **A**. Но ако не можете да прекарате пътя над **A**, отгоре за **C**, оставете го. Защото в дадения случай нищо не се постига, нищо не се разрешава. Ако **A** трябва да слезе долу и запуши

пътя, тогава работата на **C** се разваля. Ако **A** остава горе, а **C** мине, работата на двата интереса се разваля. Тогава другият закон, ако на този човек **C** може да се даде друг един път отдолу – **D**, две възможности има.

Следователно трябва да създадете два различни пътя. И когато се изучава кръгът, ако вие разбирате дълбокия смисъл на кръга, вие можете да разрешите противоположностите в света. Това са пътища, по които вашият живот може да се развие. В кръга, ако няма друга някоя форма, се показва възможността, по която вашият живот може да се развие. Всичките радиуси, в каквото и да е направление, показват безбройните възможности на живота за постижение на всичко онова, което човек желае. Това е радиусът. Щом поставите диаметъра на кръга, какво положение ще вземе целият кръг? Сега ние ще се спрем що са радиусите. Реализирането на безброй многото възможности. Всичките радиуси вътре в кръга, това са пътища, това са начини, методи и закони за реализиране. Ако ги разбираш, ти вече имаш една магическа тояжка. Магическата тояжка, това е радиусът на кръга. Следователно ти трябва най-първо да определиш величината на тази тояжка каква е. Трябва да определиш в себе си кръга, по който ти действаш, какъв е, да видиш колко е голям радиусът. Или преведено, кръгът, това са условията, при които живеете. Тогава преведете във вашия живот кое може да бъде радиус. Правете преводи. В човешкия материален живот кое ще бъде радиусът на живота? („*Мисълта.*“) Съгласни ли сте всички? Когато човек предполага и се колебае, той трябва да направи опит. Щом нещата се превеждат, те трябва да са верни. Сега в живота има много разрешения, само че в дадения случай ние вземаме известни решения, които не могат да се приложат. Има въпроси, които още не са разрешени. Например и досега математиците разрешават каква е квадратурата на кръга. Да допуснем, ако геометриците биха

разрешили каква е квадратурата на кръга, какво щяха да разрешат. Аз уподобявам геометриците на Настрадин Ходжа и десетте магарета, които той е водил. Слезе от магарето, чете ги – 10. Качи се на едното, пак ги чете, те – 9. Не може да намери другото магаре. Пак слезе, пак са 10 и т.н. Не може да си обясни причината.

Сега от ваше гледище има един омагьосан кръг на човешкото съзнание. Той не може да си обясни къде е десетото магаре. Не му иде наум, че то е под него. Преведете сега какво означава магарето. Защото в магарето има три важни превода. Магарето има отлични преводи – 1, 2, 3 преводи, тъй както ние сме ги турили, това е състояние на самите хора и е степен на съзнанието. Съзнание има това магаре, някой път не иска да върви. Дали зла воля има магарето, като е упорито? Но какви са вътрешните съображение на магарето – като му кажат да тръгне, то казва „не“. Ние казваме на това упоритост, а какво е всъщност, не знаем. Ако вие теглите едно растение, и то не иска да излезе от земята, каки са неговите съображения, защо не иска да излезе? То казва: „Защо ще ме теглиш? Ако ти ме изтеглиш от земята, ти ще ми причиниш смърт.“ Държи се за корена си. Може би и магарето си има основателни съображения, да има упоритост. Но водата да бъде упорита, е малко смешно. Може ли водата да бъде упорита?

Но превеждане трябва. Не е само да се разреши един въпрос, но в даден случай, при дадени условия и в даден момент имате по няколко мъчнотии. Зависи от начина, по който вие разрешавате мъчнотиите. Да допуснем, че ти се обезсърчиш, казвате – тази работа е загубена. Да се обезсърчиш, това не е никакво разрешение. Обезсърчението иде от друга област. Питам, когато снегът се стопява и се обезсърчи, питам, от него ли иде това обезсърчение? Стопява се снегът, изгубва своята форма. Питам, какво е изгубил снегът, на какво се е превърнал?

На вода се е превърнал, нали. Когато водата изгуби своето първично състояние, на какво се превръща тя? Или на сняг, или на лед.

Ако се превърне на сняг, какво е изгубила? Тя, водата, нищо не е изгубила, но известни качества в дадения случай са ограничени, т.е. изгубва своята способност да се движи, придобива едно статическо състояние. А в замяна на това какво придобива? Сега представете си, че има един гладен човек и аз му разправям за тези кръгове, как да мине триъгълника и сферата, а той е гладен. Какви ще бъдат неговите разсъждения? Гладният човек има други разсъждения. Представете си, че този кръг горе, това е хлябът **А**. А **С**, това е гладният човек. Сега другото разсъждение. Сега логическите разсъждения. Гладният човек, на когото краката не държат, може ли да мине този кръг? Тогава **С** трябва да иде горе, да изяде хляба и да си върви по пътя. Той да се качи, трябва да има сила. Тогава ако **С** няма сила, **А** се търкаля надолу. Но търкалянето ще дойде по естествен път – това ние наричаме, понеже има обич. Между гладния човек и хляба има симпатия. Много се обичат те. После на гладния очите са на четири. Много обича той хляба. И когато дойде хлябът, той го прегръща и го оценява. Това са елементарни разсъждения. Вие трябва да имате нови разсъждения. Сега и млади, и стари все по един стар начин разсъждавате. Защо светът така е направен? Вие още не знаете как е направен вашият организъм. Нито вашите способности как са направени, знаете. Всичко това ви е чудно, дошло е отнякъде. Сега носите главата, а не знаете защо я носите. Имате сърце, и не знаете защо го имате. Имате стомах, и него не знаете защо го имате.

Сега първото нещо, на което човек трябва да стане господар, това е неговият ум. Първият изпит, който човек държи, е да стане господар на ума си, после господар на чувствата. Че той, умът, да почувства, че действително има един господар и той ще попита умът господар ли си, или не. И ако си от умните господари, слугата ти ще остане при

тебе. Ако не си от умните господари, умът ще те напусне и ще се цани на друго място. Та когато се спирате на човека, това е първият опит, да стане той господар на своя ум и да изучава закона на мисълта. Или вие можете да измените вашето състояние само с мисълта. Ако знаете как да съпоставите нещата, веднага ще знаете как да измените вашето състояние. Сега ако хората биха нагласили тази система по другояче, въпросът щеше да се разреши. Но както природата разрешава, това може да се разреши само по един начин. В даден случай имаш една мъчнотия, която можеш да разрешиш само по един начин. Ако постъпиш както природата, ти ще имаш успех. Но ако постъпиш по своему, ти ще имаш една неудача.

Та първо ще се научите да превеждате. Някой пее една песен, направете превод. Слънцето грее, вятърът духа, реката тече или облаците се движат. Ако можете да направите превод на това, което става в природата, вие ще може да се разговаряте с нея и вие ще намерите методите. Някой път тя дава своите произведения и вие трябва да направите превод. Хубаво гладен може да бъде само разумният човек. Глупавият човек не може да бъде гладен. Само умният гладува и жадува. Само разумният човек може да знае какво нещо е чистотата, а онзи който е грешник, той няма понятие за това. И когато ние говорим, ние говорим само за разумните хора. Вие можете да кажете: „Ама неразумните?“ Аз ви казвам, както онзи, който е взел от турския ходжа 200 турски лири, и всеки месец да плаща сто на сто лихва, той, след като му давал 6 месеца лихва, повече не дал. Ами майката? Майката отишла. Той изял майката. Мислите ли, че ако вие постъпите в училището, че с това сте разрешили въпроса? Че ти едва си се захванал за тази работа.

Да ви представя друго положение. И то е следующото. Представеше си един човек, който има страст за пиене. Отива при кръчмаря, изважда парите и пие, удря на масата и пие, и му е весело.

Но един ден той си изхарчва всичките пари и кръчмарят му дава един ритник и го изпъжда навънка, не го пуща вече в кръчмата, не му дава на вяра. Той седи отвънка и се оплаква: „Не ме кредитира този човек." Питам, какво се ползваш, ако кръчмарят те кредитира? И голямото нещастие е, че те е изритал кръчмарят. Съпоставям и другото: ученикът влиза в училището, учителят взема мястото на кръчмаря. Учителите са в същото положение. А ако ученикът е онзи, който пие и е в положението на онзи винопиец, какви ще бъдат резултатите? И той пие една чаша, но той не знае да превежда. Пие една чаша, втора, трета, четвърта, пета, и не прави преводи. А ученикът, след като е учил, прави преводи. Учителят му казва: „Това е едната чаша, ти научи съдържанието на тази чаша." Когато кръчмарят казва само – това е тригодишно винце, и той пие, пие. А учителят казва: първата чаша се нарича А, втората – В, и т.н. Има едно различие, учителят обяснява, обяснява, а кръчмарят само казва „Добре дошъл", и събира своята парса. Учителят и кръчмарят се отличават по това, че кръчмарят си има тефтер, в който пише какво е дал. Ти погледнеш, имаш да му даваш. А учителят и той си има тефтер, и той пише какво има ученикът да му дава и как ученикът се е учил, какво е било поведението му. А кръчмарят някой път казва: „Ти, Иване, си отличен човек. Три кила си изпил, четири, шест или десет кила си изпил, способен човек си." И той му плаща по десеторната система, а ученикът получава 3, 4, 5 и 6. Това са начини на разсъждение, съпоставяне в живота.

Някой път вие се оплаквате от нещо, че ако вас ви е изритал кръчмарят, благодарете се на провидението. Ако излезеш от кръчмата, ще идете, влезете в училището. Свършили сте училището, не ви приемат, къде трябва да идете? Ще влезете в църквата, започнете да се молите. Казвате: „Аз се моля." Станете мистик. Аз наричам – човекът трябва да бъде работник или мистик. Работник на

физическото поле, певец в духовния свят, а мистик – човек на мисълта в Божествения свят. Станете работник във физическия свят, станете певец в духовния свят и станете мистик в Божествения свят. Това е един свят на възможности, не разбирайте едно статическо състояние. Ако сте свършили с работничеството и не можеш да успееш, станете певец, идете в света на певците. И ако и там си завършил, влезте в света на мистиците, станете мистик. Под молитва разбирайте, че това е светът на възвишената мисъл, която човек може да има. От положението на работник вие не можете да разрешите състоянието на певците и от положението на певците вие не можете да разрешите състоянието на мистика. Работникът трябва да работи, певецът да пее, а мистикът да съзерцава.

Сега какво разбрахте? Защо казват, че мистиците са мързеливи хора? Мнението на света не е меродавно, понеже светът е направен от праведни и грешни хора. Светът е направен от умни и глупави хора. Кой казва това? А разумните са съгласни с нас. Всички, които не са съгласни с нас, те не са от умните. Светът е един резултат на онази първична причина. И казва се, не се съобразявайте със света. Не е меродавно за нас мнението на глупавите хора и мнението на света. А меродавно е за нас мнението на разумните хора, мнението на всеки един умен човек, а мнението на обществото не е меродавно за нас. Но аз няма да направя нищо в ущърб на обществото, но обществото няма да ми дава тон аз как трябва да живея. Да ме разберете правилно, може ли обществото да даде нещо? Обществото нищо не създава. Когато една овца живее в обществото на овцете, това общество ли създава овцете? Когато овцете общуват заедно, създават си един импулс, да пасат трева, но тази овца и вънка от овчето общество пак си остава овца. Тя в обществото на овцете е овца и вънка от общото тя си остава пак овца. Ти в света какво ще придадеш и обществото какво ще ти придаде? Сега това ви го давам на вас само за разсъждение.

Казвате, човек не може да постигне нищо. Свършиш ти училище, но не можеш да намериш път да работиш.

Питам, какво ще направиш е това, което си придобил? Няма ли да мязате на един човек, който носи един чувал. Какво ще те ползва тебе, ако целия си живот носиш този чувал? Това има смисъл дотолкова, доколкото може да ни служи за подобрението на живота, тогава то ни е потребно. Но ако знанието е просто един товар на човека, то не ни трябва. Тогава няма смисъл. Знанието не трябва да бъде товар. Допуснете, че срещате едно малко дете с въдица, с която ловят тия малките рибки. То казва, и то каже: „Отивам да уловя един голям кит." Питам, е тази малка въдица голяма риба хваща ли се? С тези познания, които хората имат, могат ли да уловят някой голям кит? Някой иска да стане голям виртуоз или голям оратор. С такава малка въдица може ли да си вземе той знание? Това са големи китове. Те казват: „Аз ще го хвана." Може да го хванете, но можете ли да го изтеглите. Това ще замяза на онзи син, който казва на баща си: „Татко, днес убих един гяур." „Синко, не ги бий, защото гяурите са лоши хора." Един ден детето казва: „Баба, хванах един гяур, прободох го." „Доведи го." „Не иде." „Е, остави го." Този гяур го бил, и детето се върнало с пукната глава. Вие гяура го оставете, не се занимавайте с него. Не се занимавайте с мъчните въпроси, не търсете големите сомове, не търсете китове, търсете малките рибки. Някоя скумрийка, опечена на пирустийката, струва повече отколкото големият кит, който не си хванал. Китовете са неща, приятни за ума. Опретнете се да мислите. Сега аз усещам вашата работа, казвате – чапрашик е малко работата. Питате: „Какво да правим?" Ще вземете две кърпи и ще играете. Когато човек не знае какво да прави, той трябва да играе. Ако не можеш да работиш, пей. Ако не можеш да пееш, моли се. И след това пак започни да работиш. После пак не ти върви, пак започни да пееш, не ти върви – моли се. В този кръг това са трите

свята, състояния на съзнанието. В тях се развива твоето съзнание, докато дойдеш до положението да знаеш как да работиш, как да пееш и как да се молиш.

Имате ли някоя тема? („*Влиянието на човешката мисъл*“)

Какво разбрахте вие под думата „музика“? Нали някои от вас са музиканти. Защо човек трябва да свири или да пее? Той не може да мисли, ако няма музика. В света има движение, хармония и мисъл. Ако вие вземете музиката и я разберете както е сега, нейното приложение е много ограничено. То е неразбиране. Но музиката е една потреба за мисълта, за ума тя е една необходимост. Без хармония ти не можеш да мислиш правилно, а щом не можеш да мислиш правилно, ти нищо не можеш да постигнеш. Когато Бах е писал тази музика, какво е имал предвид? Той имал известна идея предвид. Когато Бетховен е писал своята музика, и той е имал нещо предвид. Невидимият свят е искал да създаде нещо, което да послужи като един подтик в съвременната култура. Но дали хората разбират тази мисъл? Не какво хората чувстват отвън, но какво иде в съзнанието на хората отвътре. Какво влияние има музиката върху съзнанието на човека? Ние говорим за музиката като една динамическа сила, която служи за разширение на съзнанието.

Сега аз ще ви изсвиря едно парче малко ориенталско, но всички искам да направите един превод на това. (*Учителят свири едно доста дълго парче, но тъй хубаво, хубаво, на вълни, на вълни се лееше в съзнанието на всички и оставаше за дълго своя тон.*)

Какъв превод ще направите сега на това парче?

Това е една музика. Всеки един от вас може да даде какъвто превод иска. Но всеки един човек, за да преведе, той трябва да внесе един закон в съзнанието си. К., какъв превод би направил на това парче? Какво въздействие ти оказа? (*Това е лъкът на Учителя, който дава едно успокояване на ученика.*) За онзи който свири, в музиката,

когато се пее или свири, цялата разумна среда трябва да вземе участие. Ако има дисхармония в присъстващите, това се отразява върху хармонията. Дисхармоничните състояния са състояния на вашите противоречиви състояния. („*В музиката изживях това състояние, като че душата се радва на слънчевите лъчи на небето и за всичко това благодари на Бога.*) И., ти? („*Имах същата картина: слънцето, изгрева и всичко благодари на Бога за тоновете, които е създал.*“ „*Аз пък изживях пълна картина, как всичко благодари на Бога.*) В музиката едно е важно. Когато се свири или пее, присъстващите, цялата разумна среда трябва да вземе участие. Ако има каквато и да е малка дисхармония, тя се отразява върху хармонията. В това отношение даже и най-големите свирци знаят – щом има една малка дисхармония, тя влиза в свиренето и онези, които композират, и те се влияят от тази дисхармония. И тогава той работи донякъде, по-нататък песента не върви и не може да завърши, тъй както трябва. Та каквото хората мислят, това се отразява.

Та невидимият свят иска всичко да сведе към един общ знаменател, за да може развитието да върви правилно. И всеки един от вас трябва да се нагласи правилно, да бъде в хармония с разумните същества. Тогава вие можете да свирите, можете да пеете, да работите и всичко да правите. Щом не сте в хармония с природата, ще имате известни промеждутъци и промени на състоянието. Та човек трябва да се подига. Човек сега ту се въодушевлява, ту падне духом. Разбира се, за този новия начин дълго време трябва да се упражнявате, докато дойде този вътрешен приток. Ако идете на Изток, там всичките ученици все се упражняват. Та вие не можете да разбиете вашата воля, докато не се упражнявате, вие не можете да развиете и вашата мисъл. Трябва да бъдеш способен да можеш да възприемаш хубавите мисли, които идат отвън. Има известни мисли. Вие ще ги приемете готови. В музиката има толкова и толкова неща. Има неща съчетани,

ти ще ги свириш, само трябва да имаш това вътрешно разбиране, да имаш изпълнение, да схванеш хармонията на ония хора, които са я създавали. Или да схванеш хармонията от онзи свят, отдето тя иде. Защото има един свят музикален. И ако ти можеш да се свържеш с този музикален свят, тогава можеш да мислиш правилно и ще напреднеш в музиката. Ако ти не се свържеш, твоята мисъл не може да работи и ти няма да напреднеш. Всички може да мислите, но всички музиканти не може да бъдете. Всички работници не можете да бъдете, но всички може правилно да мислите. Има една възможност. Музиката и работата трябва да служи просто като условие на вашата права мисъл. Ако добиете правата мисъл, тогава всичко може да направите.

Най-първо ние трябва да се върнем, да направим връзка с Бога, за да видим как той е мислил, за да можем и ние по същия начин да създадем нашия свят. Защото всеки един от вас сега има да създава. А за да създаде човек външния свят, непременно той трябва да бъде умен. Толкова умен, колкото е Бог умен. И след като се научи, ще почне да работи. Да кажем, някой от вас почне да свири, той ще свири тъй, като че никой няма при него. И това, което свири, да му е приятно, той да се въодушевлява, а другите какво ще кажат, това да не важи за него. Ако хубаво свири, хората ще му ръкопляскат, ако не свири хубаво, ще го освиркват. Тогава ще имате две състояния, но с това нищо не може да се постигне. Но ако аз взема музиката като едно състояние за своята мисъл, в това има идея. Не можеш да работиш, не можеш да мислиш – ще свириш, ще пееш, и след това пак ще почнеш да работиш. Не ви върви. Пак ще пееш, ще свириш, ще се молиш. Щом възстановиш хармонията на мисълта, ти си хванал онази нишка, която е необходима за прогреса на мисълта. В живота не могат да се реализират нещата без една права мисъл. Тя направлява радиуса на живота. Ако вие подигнете ръката си, в

дадения случай вие приемате едни влияния. Снемате ръката си, приемате други влияния.

Да направим сега едно упражнение. Вдигнете ръката си. Снемете я. Кои вълни схващате в единия и другия случай – на високо и на ниско? Сега състоянието, аз мисля, че ръката ми е на високо, снемам я долу. Тази ръка аз мога да я проектирам пет, десет, двадесет километра нагоре. В мисълта си аз я проектирам. Спущам ръката си долу, казвам – ръката ми е долу, ниско. Проектирам ръката си под кората на земята, схващам други вълни. Ако ти искаш да разрешиш някоя велика идея и си държиш ръката надолу, нищо няма да постигнеш. Да кажем, ти се молиш, ако си съсредоточиш очите към центъра на земята, няма да има никакви резултати. Ти, като се молиш, ще повдигнеш очите си нагоре, макар че са затворени, нагоре ще повдигаш мисълта си. Пък щом ги проектираш надолу, ти ще туриш очите си под кората на земята. Следователно ще подигнеш очите си и ще решиш въпроса за постижението. И после, искаш да направиш нещо, направиш една крачка и отстъпваш назад, пак има същото влияние. В единия и другия случай има различни влияния. Ти като пристъпваш и отстъпваш, имаш ли същата мисъл? Движенията назад са други, после движенията напред, наляво, надясно, все имат различни влияния.

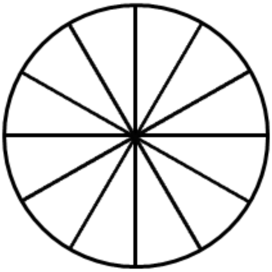

Фиг. 3

Сега, както разделих този кръг на четири равни части, както се движи кракът по него, стъпките не са еднообразни (Фиг. 3). Та посока трябва да има. Та посока винаги трябва да има. Какво сте постигнали и какво ви остава още да постигнете. Малкото, което сте постигнали, върху него ще се освободите – това, което знаеш. Сега вас ви се виждат малките работи без знамение. За пример седиш, туриш си ръцете отзад. Ще пазите ръцете винаги да не бъдат отзад. Закон е. Ще туриш ръцете там, дето да бъдат в хармония с мисълта, в дадения случай да има хармония между ръцете и мисълта. Ще поставиш ръцете си така, че да има едно хармонично състояние между твоите ръце и твоя ум. И с краката трябва да има също вътрешна хармония. Та това е самовъзпитание. Сега някои от вас, тъй както сте устроени, това показва дефектите на миналите поколения. Някои носите дефектите на вашата сегашна мисъл. Вие сега вървите тъй – едно време, като се освободи България, студентите мислеха, че за да бъде човек студент, трябва косата му да бъде разрошена. И постоянно държаха косите си рошави. После младите хора мислеха, че за да бъдат поети, трябва косите им да бъдат рошави, работата на поета била такава. А сега това считат за глупава работа. Виждам каква е била идеята на тия млади ученици. Защо си чесаха те косите нагоре? После считаха, че поетите трябва винаги да имат къдрава коса. Те мислеха, че поет с гола глава не може да бъде, непременно той трябва да бъде рошав. В това има известна доза истина. Хубаво.

Сега вие ходите, копчетата са ви скъсани, някъде сте окаляни, някъде имате петно, казвате – няма нищо. Видиш ли едно петно, изчисти го, щом не изчистиш това петно, то е вече в съзнанието. Направиш известна погрешка, тя е едно петно в съзнанието. Каквато и да е погрешка, изправи я. Това са все петна. Каквото петно имаш, изчисти го. А тези петна на съзнанието спъват. Аз не говоря човек да стане буквоядец отвънка. Щом имаш някъде петно, изчисти го. Щом

седнеш да ядеш и обичаш да се покапваш, все ще капнат няколко капки върху краката ти. Това показва, че в добродетелта ти липсва нещо. Някои пъти такива капки паднат и вътре. Това показва, че в разумната част ти ще разсъждаваш, не си правдив човек. Ти в правдата си имаш дефект. Някой път капне върху дрехата ти отпред, на крака или на ръката, или на гърдите като капне, това значи – липсва ти нещо на сърцето. Аз разбирам – съзнанието има някое петно. Стреми се тогава да очистиш от съзнанието си това. Отвънка можеш да го изчистиш, има такива сапунчета за това, но да съсредоточиш мисълта си, защото човек трябва да се чисти и вътрешно. Например някой път ти препълниш лъжицата си и се покапеш. Защо трябва да препълниш лъжицата? До половина лъжицата е достатъчна, а ти като я вземеш, че я препълниш. Това е едно лакомство. Много хора са в положението, казват: „Кога ще се оправят работите?“ Аз разбирам, изчисти всичките капки, и работите ще се оправят. Когато снегът се оцапа, кога ще се оправят работите? Ще дойде слънцето, и той ще стане на вода, ще иде при извора. И идущата година той, като се подигне горе във въздуха на небето, пак ще замръзне и ще се оправи. Значи има един процес, ще се стопиш, после ще се изпариш, и пак ще идеш нагоре. Пак ще бъдеш чист като вода. Този процес е бавен. Но има един друг процес, много бавен процес. Ти ще помагаш на биволите.

С бързината на светлината пътят до слънцето е 8 минути, с бързите влакове е 250 години, а с нашите биволи е за милиони години. Тогава за развитите е бързината на светлината, за неразвитите – тренът, а за най-неразвитите – биволите, тогава вървиш с еволюцията на биволите. Тогава имаш дълъг период и ще имаш резултатите на биволите. А мисълта е за светлината. Ако ти всичките си работи ще ги вършиш мудно, ти вървиш с бързината на биволите, и тогава се изисква един дълъг период. Тогава няма какво

да се притесняваш. А ако искаш по-бързи резултати, ще идеш с бързината на трена. А ако искаш още по-бързо – тогава с бързината на светлината. Щом си муден в разсъжденията си, ще имаш и мудни резултати. Тогава ще гледате върху вашата мисъл.

Та работа, музика, молитва. Молитва, музика, работа. Мисъл, музика, работа и работа, музика, мисъл. Нагоре-надолу и надолу-нагоре, така ще пеете. Сутрин, като станеш, измий се и ще изпеете: „Мисъл, музика, работа."

Сега да ви кажа, изпейте това упражнение. Как ще го изпеете? Сега за втория път седнете и създайте една песен, каквато и да е: „Мисъл, музика, работа. Работа, музика, мисъл." Турете какъвто глас искате, съчинете песента, по който и да е начин. Но това музикално парче ви давам на вас, понеже всинца сте музиканти. Някои в миналото си сте били някои от великите композитори. Как сте създавали тогава музиката? Ще направите едно музикално парче. Мисъл, музика, работа, може да турите и думите тъй: мисъл, хармония, работа.

Човек трябва да бъде работник на физическото поле, певец в духовния свят, а майстор, човек на мисълта, в Божествения свят. Музиката трябва да служи като условие за правата мисъл. Аз вземам музиката като състояние на правата мисъл. Движенията на ръцете и краката трябва да бъдат винаги в хармония с мисълта на човека.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 20 юни 1930 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ЗАКОН НА СМЕНЯНЕТО. СЪПОСТАВЯНЕ НА НЕЩАТА (ВЪНШНИ УСЛОВИЯ И ВЪТРЕШНИ ВЪЗМОЖНОСТИ. ЗАГУБЕНАТА ДУМА)

Отче наш

Имаме музикална тема. Кой от вас е написал нещо музикално? Който е готов, да започне да пее. (*П. изпя упражнението си „Работа свещена, хармония благословена, мисъл вдъхновена са тройка неразделна.“)*

Не можете да накарате човек да яде, който е сит. Ситият човек никога не може да яде, гладният всякога е готов. Може ли онзи, който пише, да не си натопи перото в мастилницата? Мнозина от вас нямате мастило, но поне мислено можете да пеете. Друг някой образец има ли? („*Само този.*“) Изпейте го още веднъж. („*Всички го изпяхме три пъти.*“)

Пишете върху темата „Предназначението на съня в природата“.

Излезте трима души на дъската да напишете числото едно.

Сега трима души излезте и напишете числото две. 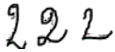

Сега по какво се отличават единиците? Нали едната единица е по-дълга, втората е най-дълга, а разликата между двете каква е? Коя е причината на това? Единиците вървят във възходяща степен. На какво може да се отдаде, че не са написани еднакви. Те може да са написани така 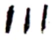.

Питам, трябва ли единицата да има дръжка? Първата единица, написана така, се намира при най-неблагоприятни условия, тя е пречупена. Условията са много трудни. Ако условията бяха

благоприятни, тя щеше да бъде другояче написана, тъй . Добре. Де е пречупването най-голямо – в първата, втората или третата? В третата е най-голямо, във втората е най-малко. Сега по какво се отличават двойките? Разликата между първата и втората каква е? То е същият закон. Когато природата прави жилище на един човек, то е вашето тяло, нали. На някои устата са по-малки, на други са по-големи. Кои са причините? Защо някои са големи, а други са малки? После на някои веждите са тънки, на други дебели. Това не е мода. Защото под думата „мода“ се разбира, като се обръща внимание само на външната форма, но форма може да има само там, дето има съдържание. Някъде формата не може да има красота, но съдържание трябва да има. Природата счита малките уста икономия – няма повече материал. От икономическо гледище те са направени така. А големите уста показват, че повече материал има. Които имат по-големи уста, са по-щедро направени. Затова и хора с големи уста много говорят. Голямата чешма праща повече вода, а чешмата, на която устата са по-малки, по-малко вода пуща.

Да вземем сега очите. Някои очи са по-малки, някои – по-големи. Сега от какво зависят големите очи? Онзи, който има малки очи, е роден денем, който има големи очи, е роден вечерно време, посред нощ, имало е малко светлина. Следователно, очите трябва да бъдат по-големи, за да придобият и повече светлина, защото вечерно време има и по-малко светлина. На някои хора очите са много малки, понеже денем са родени. Как ще го докажете, че това е така? От наблюдение ред статистики показват, че ония хора, които са родени денем, имат малки очи, а които се раждат посред нощ, имат големи очи. И това се повтаря, значи светлината играе важна роля: при малкото количество на светлината очите са по-големи, и обратното. Да допуснем сега, че някой човек има силно желание за нещо. На това основание защо на някои хора желанието е по-силно, а на някои е по-

слабо? Съществува един закон на съответствие в природата. Силното желание има своите причини. Когато човек има силно желание, какво трябва да направи? Разбира се, това е необходимо, тези желания са необходими за вас, вие искате да се самовъзпитавате. Как ще се самовъзпитавате, ако не знаете онези закони, с които да боравите със сили. Всяка една мисъл има своята сила. Като боравите с музиката, вие имате основни тонове на гамата. Може ли някой да бъде певец, ако не знае да пее? Ако се даде известен тон, да се определи следният. Можете ли да бъдете музиканти, ако не знаете да пеете или да вземате гамата? Може ли да мислите правилно, ако не разбирате тоновете на мисълта?

По какво можете да познаете, че една мисъл е добра? Ако аз кажа „обич“, тази дума добра ли е? Мислите ли, че обичта всякога върши добро? Когато вълкът обикне една овца, че иска да я изяде, в даден случай мисълта му добра ли е? Или когато паякът хване една муха, мисълта му добра ли е? В какво седи добрината на едно чувство или на една мисъл, или на едно желание? Когато вълкът изяде овцата, това обич ли е? (*„Обич към себе си.“*) Имаме обич, която има минус, и обич, която е плюс. Коя обич е добра? Ако вълкът иска да изяде овцата, това към коя обич спада? Желанието да изяде овцата отрицателно ли е, или положително? Когато той иска да придобие нещо, какво е това желание? Желанието е положително, а резултатите са отрицателни. Той, след като се наяде с овцата, остава доволен, но тази овца принадлежи другиму – там той има минус. Когато твоята кесия се пълни, а другите се празнят, какъв знак имаме? Твоята кесия става положителна, а другата – отрицателна. Ако няма едно разбирателство между две неразумни величини, как ще се яви спор между онзи, на когото е овцата и вълкът, който я е изял? Да поставим вълка в положението на едно овчарско куче. Туй куче е турено да пази овците, но по стар навик вълкът като вълк изяжда овцата. Ако

този овчар се усети, че неговото куче може да направи това, какво ще направи с него? Във вас ще се яви едно желание – не е лошо това, че се е явила обич към овцата, той има право да я обича. Вие ще пренесете закона на разсъждение. В дадения случай съпоставяне трябва. Във вас се яви едно желание, нали тъй. Не е лошо, че във вълка се е явила обич към овцата и най-малко – той има право да обича. Къде е сега красивото в обичта? Разсъждавайте не пообикновеному, ако разсъждавате пообикновеному, няма защо да разсъждаваме.

В какво седи кривото приложение на обичта? В неразумното прилагане на любовта седи кривото. Вълкът казва: „Ако господарят има право да яде овца, защо аз да не ям?“ А господарят казва: „Вълкът няма право.“ Но вълкът забелязва, че и господарят изважда от тези овце, за да удовлетвори едно желание. Трябва да знаете в дадения случай, желанията са като овцете, мислите са също като овцете. Ти, ако искаш да придобиеш едно желание, трябва най-първо да знаеш дали това желание е свободно, или не, защото то може да принадлежи другиму. Ако това желание принадлежи на друг господар, ти ще влезеш в стълкновение е него. И ако някой път се яви спор в света, то се дължи на единствената причина, че едното желание принадлежи на десет-петнадесет души едновременно, то не е ваше собствено желание. Има желания, които, ако се постигнат сега, в дадения случай, са едно зло. Как трябва да се разреши въпросът? Ако във вълка се зароди едно желание да изяде овцата, какво трябва да направи той, за да си въздейства?

Вие имате тук огнище. Огънят е запален, но казва се, че огнището ви е слабо, отдолу има дъски, но ако дълго време гори огънят, какво ще се произведе отдолу? Една неприятност, нали. Вие трябва да прибегнете до известен метод, трябва да изгасите огъня. Тогава, за да изгасите огъня, какво трябва да направите? Някой от вас ще каже: „Ако са дърва, трябва да се разхвърлят.“ Но допуснете, че

хубаво гори огънят. Въобще тогава употребяват вода – ще налеете вода отгоре и ще изгасне огънят. Това е един метод. Или може да турите някоя похлюпка отгоре. Все ще вземете някои предохранителни мерки. Сега, когато се яви едно желание, което е тъй неестествено, както този горящ огън, какво трябва да правите? Ако вълкът иска да разреши въпроса, ако той иска да изяде овцата и иска да си въздейства на това свое желание, непременно той трябва да стане овца и трябва да измени своето естество. Но трябва да знае закона, как трябва да измени естеството си. В дадения случай, ако той стане овца, у него ще се прехвърли желанието да пасе трева. Ако вълкът не може да направи това, тогава овцата може да разреши въпроса. Какво трябва да направи тя? Трябва да стане вълк.

Следователно по този въпрос има два начина да си въздействаш – един положителен и един отрицателен начин, по който ти можеш да въздействаш на едно твое желание. Ако вълкът стане овца, овцата ще остане жива, ако овцата стане вълк, тя пак ще бъде жива. И в двата случая овцата остава жива. Каква е придобивката, ако вълкът въздейства на едно свое желание? Но той казва: „Аз не мога по никой начин да изменя своето естество, ще те изям.“ Тогава иде въпросът. Понеже той не може да разреши задачата си, овцата трябва да разреши въпроса. Тя се ухитрява и става вълк. Питам тогава, вълкът вълк може ли да яде? Какво ще счита тоя вълк? Че овцата изчезнала някъде и на мястото ѝ се явява друг вълк. Е, ако вълкът стане овца и овцата ще пита същото, че този вълк е изчезнал някъде и на мястото му иде друга овца, която я спасява. Има вълци, които могат да се превърнат на овце, и има овце, които могат да се превърнат на вълци. Тогава каква аналогия ще извадим? Какво се разбира под тази поговорка, дето се казва „вълци в овчи кожи“? Но има овци във вълчи кожи. Ако едното е вярно, защо да няма и овци във вълча кожа? Каква е разликата между „вълци в овча кожа“ и „овци във вълча кожа“? Тази

поговорка показва, че известни характерни черти у човека не могат да се изменят. Искам да кажа, че лошият човек, в края на краищата каквито навици има, ако той няма съзнанието, навикът не може да се измени. Вълкът, макар че има привидно формата на една овца, всъщност в кръвта му има тия заложби на вълк и всякога на края вълкът пак ще се прояви.

Туй е необходимо при науката. И вие трябва да знаете сменянето на известни състояния, това е закон на сменянето. Трябва да знаете как може да сменяте едно ваше състояние в друго. Това е философия, туй всеки трябва да знае. Защото, ако не можете да смените едно ваше състояние, резултатите ще бъдат неблагоприятни. Какво разбирате вие под думата „смяна“? Изучавали ли сте психологията? Какво се разбира в съвременната психология под смяна на едно състояние в друго. За пример, да кажем, че имате едно разположение, искате да се облечете е хубави дрехи, казвате: „Поне веднъж в живота си да се облека на свят, както Господ дал.“ Към коя категория ще турите вие това желание? Друго желание имате. Казвате: „Поне в живота си да имам веднъж един богат обяд. Тъй, да се наям царски.“ И друго едно желание имате, да кажем. Казвате: „Барем да се наспя, да си отспя тъй хубаво.“ Значи да се наям хубаво, да се облека хубаво, да се наспя хубаво. Това са все желания. На първата категория какъв характер желания давате? („*Към естествените желания.*“) Но тук има една потънкост. Онзи, ако не му хареса този костюм, той ще го съблече пак. Но питам, ако ти дадат едно ядене, което ти не харесваш, след като го туриш в устата си, може ли да повърнеш яденето назад. Дрехите ще съблечеш. Казваш: „Не ми прилягат.“ Тогава той ти дава втори, трети костюм, но като вземеш нещо в паницата си за ядене, след като го вкусиш, може ли да го върнеш назад? Някой е майстор и без да го е вкусил, казва: „Това ядене не е за мене и го връща.“ И третото положение – след като заспиш, какво ще направиш? По какво

се отличават тези три желания? Единият отива при дрехаря, задоволява се неговата мисъл, но той не само мисъл има, има и чувство, казва: „Трябва да се яде.“ А третият казва: „Трябва да се спи.“ Тогава при кого трябва да отидат тримата? Единият ще иде при дрехаря, вторият при гостилничаря, а третият при кого трябва да иде? На кое място трябва да иде? философията на нещата е да ги поставите на мястото им. В сегашния живот хората са станали много еднообразни. Те съпоставят нещата по един и същ начин. А природата никога не повтаря нещата. При повторението вече иде законът на разреждането. Ти едно и също желание не го повтаряй по същия начин. Вижте птиците, като се облекат веднъж, през целия живот остават с тези дрехи. А човек казва – всеки ден трябва да се вземе друг костюм. Това е по отношение на нас, понеже не сме придобили това изкуство като птиците, веднъж да се облекат и през целия си живот с него ходят. Птицата веднъж като се облече, не може да се съблече вече.

Тогава същият закон. Ти щом веднъж се облечеш с едно желание, няма нужда много пъти да го опитваш. Щом много пъти опитваш едно и също желание, ти си простак. Вследствие на това ти си губиш времето. Пък ако някой се облича сутрин с едни дрехи, на обяд с други и вечер с трети u всеки ден си облича по три-четири костюма, питам, какво придобива той, като се облича сутрин с бели дрехи, на обяд с пъстри, а вечер с черни? Питам, ако той се облича по три пъти на ден, какво придобива от гледището на сегашния живот? Събличането и обличането става с цел да се пази чистота. Или казват, обличаш се за света. Но същевременно губи се известна енергия. Три пъти като се събличаш, ти ще изхарчиш повече енергия, отколкото дрехите струват.

Сега заблуждението къде е? Мнозина казват – необходимо е човек да се храни. Но с какво? Това е друг въпрос. Представете си

сегашната човешка кухня. На всички човешки раси кухнята е била неестествена. Когато природата е създала първоначално човека, тя е определила точно каква храна му трябва. И всякога храната трябва да бъде прясна, а не в едно състояние на разлагане. Като кажете „Аз съм гладен“, с какво трябва да се нахраниш? Ако си пчела, с какво трябва да се нахраниш? С мед, нали. Ако си вълк, с какво трябва да се нахраниш? С месо. Ако си овца? С трева. Ако си човек, е какво трябва да се нахраниш? („*С всичко.*“) С плодове.

Сега съществува едно вътрешно несъответствие между нещата. Ако вие отидете в един ресторант и не поискате нищо, ще ви дадат ли за ядене? Най-първо ще вземете листа и ще видите кои от яденетата ще изберете. Ще кажете „Моля“ и ще кажете името на това ядене, което си избрахте. И за хляб ще кажете бял или чер искате. Сега, ако вие идете в природата и искате да ядете, и седнете на нейната трапеза, нали трябва да кажете какво искате? Вие казвате: „Гладен съм.“ Най-първо ще си имате една определена идея, ще кажете какво искате и каквото искате, природата ще ви даде. Ако искате месце, месце ще ви даде, ако искате трева, трева ще ви даде, ако плодове – плодове. Природата е щедра, понеже, като умират някой вълк или някоя овца, тя ги коли. Дойде един вълк, иска месо да яде – тя му дава. Дойде една овца, иска трева да яде – тя ѝ дава окосената трева и тя яде. Дойде един човек, иска консервирани плодове. Това е за обикновените хора. Тя обикновените хора ги храни все с консерви. А безгрешните тя все ги храни с пресни плодове, прясна храна. Вълкът ще вземе една жива овца, ще я изяде. Овцата ще пее и той ще я яде. Той като откъсва от месото ѝ, тя ще пее и на овцата ще ѝ бъде много приятно. Той като откъсне едно парче от месото ѝ и овцата пее, веднага това парче се наместя пак. Той яде, яде, и овцата е пак здрава. Ще кажете, как може да бъде това така? Тъй както, когато вие издоите една крава, тя пак има мляко. В един съвременен свят ти не можеш да

издоиш една крава и тя да остане суха. Щом като види вълка тази овца – тя има две тела, тя се облече с едното тяло, с което вълкът може да се храни. Тя трябва да му даде нещо от своята плът. Та законът е такъв: който иска, дай. Но трябва да знаеш как да дадеш. Ако не знаеш как да дадеш, онзи, който е при тебе, той не си върши добре работите. А щом има насилие, има престъпление. Закон има, за да се избегнат престъпленията, непременно трябва да има свободно даване.

Та казвам, трябва да става смяна на състоянията. И човек трябва да разбира законите. Една овца може да измени състоянието на един вълк. Оставете в гората болна овца, тя изменя състоянието на вълка. Вълкът, като дойде при болната овца, побутне я по корема и я остави. Казват, че у вълка няма човещина. Има. Той, като дойде при нея, побутне я и каже: „Болна си, гледай да оздравееш." Защо? Интерес има. Когато един човек дойде при тебе и каже: „Гледай да оздравееш", какво подразбира това? Той вълкът дошъл. Аналогия на думите „гледай да оздравееш". Това е тактиката на вълка. Той е заинтересован, казва: „Гледай да оздравееш." Той ще намери корени да яде, но ще остави болната овца да оздравее. Болна овца той не яде, но ако е някоя от тези тлъстите, мазните, неговата тактика е друга. И вълкът по някой път е много сериозен. Той всякога е замислен, тъжен е той вътре, песимист е той. Че е песимист, опашката му показва. Тя върви все надолу, когато на кучето опашката е подигната. Но щом вълкът намери една овца, тогава той се позасмее и има едно малко подигане на неговата опашка. Сега, като пренесете това състояние, вие можете да се спрете на вълка. Някои от тези вълчи желания могат да бъдат и у вас. Да не мислите, вие не сте свободни от желанията на вълка, на овцата, от желанията на всички животни. Някой път ще ги минете, те са в неговото естество вътре.

Та, казвам, при сегашното разбиране трябва едно вътрешно разбиране на нещата. Казвам, ние трябва да разбираме външните

условия на живота и вътрешните възможности, за да можем да се справим с действащите сили в природата. Защото на желанията, ти на едно желание не можеш да противодействаш. То е една сила, независеща от тебе. Това е едно желание на хиляди и милиони същества. Ти трябва да излезеш вънка от него. Ти на него не можеш да заповядваш. То не е тъй лесен въпросът. Казва някой: „Няма да ям месо." Ти трябва да излезеш вън от това течение и да станеш вегетарианец. При тези течения ти ще бъдеш отвлечен. И мнозина, които са влезли там, те ще почнат да ядат растителна храна, понеже са в тези течения вътре. И когато излезеш вънка от тези течения на желанията на месоядството, тогава растителната храна ще е благоприятна на тебе. Но щом в твоя ум се яви мисълта за малко месце, веднага се явява това течение пак. Та не можете да се освободите от едно ваше желание, докато вие мислите, че то е необходимо за вас.

Допуснете сега, един човек, който е излязъл, минал е от физическия свят в духовния, в него се зароди едно желание да яде. Желание има, но уста няма, зъби няма. Да допуснем, че той вижда плодовете. Какво ще каже? Ще има едно мъчение. Когато нашите желания са непостижими, значи няма съответстващи условия, веднага се заражда мъчението и ще дойдем до положението, когато нашите желания ще бъдат осъществими. Да допуснем, че у вас има желанието да бъдете гений. Желанието е хубаво, но как ще го постигнете? Може да имате перото и мастилото, но да напишете тези гениални мисли, откъде ще ги вземете? Вие, поне като мислите за гения, можете ли да ми дадете едно гениално изречение? Може да ми дадете едно мъдро изречение. Това е друго. Но едно гениално изречение можете ли да ми дадете? Да допуснем, че имате едно отрицателно чувство, страхът например. Вие вървите в гората и ви е страх. Представете си, че сте в Африка и ви срещне една голяма змия – боа, тигър, лъв или един

леопард и т.н. Всяко едно зашепване из гората у вас ще роди страх. Какво ще кажете в дадения случай? Един англичанин е ходил в Индия да упражнява волята си и се е поставил на един камък и наоколо му се разхождат най-опасните животни, но той седи на камъка концентриран, всичките животни минават и заминават, но нито едно от тях не го атакува. Той казва: „Постоянно мисълта ми трябва да е концентрирана.“ И най-малкото отклонение на ума му или да почне да фантазира, да мисли как да уреди живота си, ще хвръкне от камъка. Но понеже е концентриран в една мисъл – да намери същинската мисъл, никое от животните не го закача. Дотогава, докогато вие мислите за същността на живота, да реализирате това, което трябва в света, вие сте в безопасно положение. Но щом се отклони умът ви някъде, може да хвръкнете от камъка.

За пример, вземете идеята, някой път казвате: „Да съм богат.“ Тази идея в ума ви права ли е? К, на тебе ти давам 25 милиона злато. Какво ще направиш? Нали човек казва: „Да съм богат.“ Какво ще ти предаде външното богатство? Вие имате само идеята, да бъда богат, а при това ние сме богати. Човек с това устройство, което го има, да кажем най-бедният, той е по-богат от всички животни и този богат човек мисли, че е сиромах. Казва: „Да имам 25 милиона.“ Какво иде прави той с тези 25 милиона? Ха сега на К. давам 25 милиона. На Г. Р. давам, че е свършил четири факултета по всичките отрасли на науката. И още един ми трябва сега. Хайде, на К. К. давам, че е най-силният човек на света. Сега в какво ще употребите тези сили, които имате? Представете си този, който има 25 милиона, няма никакви слуги и ти сам трябва да носиш всичкото злато на гърба си. Втория случай – представете си, че всичките томове на тези науки са написани и вие сами трябва да ги носите на гърба си. И онзи силният, и той трябва да носи всичките оръжия, чукове и всичко, което му трябва, на гърба си. Питам, тогава можете ли да бъдете свободни? Ако

ти си силният човек, ти ще имаш най-голяма ръка. Силен човек аз наричам – ти ще имаш 10 метра височина. Та природата, след като е правила хиляди и милиони свои опити, тя не ги е завършила още, дошла е до едно положение, до една фаза, която минаваме сега и ние сме недоволни от живота. Но природата е правила грамадни разноски и още продължава, докато дойде до това, което индусите наричат реалността на живота. Сега в какво седи тази реалност? Мъчно може да се даде определение в какво седи истинският реален живот. Като го придобиеш, да бъдеш доволен.

Сега да ви кажа нещо. Поискайте от мене нещо, което да произведе у вас доволство. Не го знаете. Най-първо вие не знаете кое ви трябва. Поискайте това, което може да ви направи щастливи. Ще кажете „любов“. Любов имате. Обич. Обич имате. Знание имате. Нещо, което липсва на човека, това му трябва. Това е туй изгубеното, никой не му знае името. В окултната наука досега търсят загубената дума. И никой не я е намерил. Има нещо, което човек търси, и това е загубеното. Коя е тази дума, не я знаете. И затова чакат да дойде учителят, да каже коя е тази изгубената дума. Учителят носи изгубената дума. И който я носи, той е учителят. Който не я носи, той е като другите обикновени учители. Та в живота някой ще каже: „Ние познаваме Бога.“ Действително ние го познаваме. Но в познанството ние разбираме една непрекъснатост. Сега ние го разбираме, един ден го разбираш, друг ден не го разбираш, един ден му служиш, втори ден не му служиш. Остава на Господа да се служи. Че то е криво разбиране. Щом ти съпоставиш Бога с каквото и да е друго същество, ти нямаш никаква идея за Бога. Бог е едно същество, което не можеш да го съпоставиш. Той е идеалът на нещата.

Та казвам тъй, изгубеният ключ, към него трябва да се стремите. Кое е онова, което ви липсва? Аз ще ви представя в проста форма. Двама хора, които са болни. Да допуснем, че тук имате цял един

извор и двамата са жадни. Истинската вода, която съществува в живота, тя напълно ще задоволи жаждата им. И те няма да са жадни. Преди в тях е имало една реакция, пият вода и след това пак ожаднеят. Това е едно неестествено състояние. Неестествените състояния, те са механическите, а онова желание, което не е механическо, в него има естествен процес на развитие, всичко в него е свързано, разумно е то. Когато желанията вървят по този път, разумните желания се допълват едно друго. Ако вие докарате един предмет близо до вашето око и не можете да гледате, питам, съпоставили ли сте вие този предмет намясто? Питам, защо трябва да донесете един предмет близо до вашето око? Каква е целта, ако вие носите един предмет близо до вашето око? Да кажем, че вие четете една книга, искате да я разгледате, но след като разгледате предмета, има ли нужда да държите този предмет постоянно близо до очите си? Има някои хора, носят пръстени на ръката си и постоянно сочат с пръстите, да се видят пръстените им. Неестествеността седи в това, че всяко едно желание, което човек има, той трябва да го отдели от себе си и да го постави на мястото, дето природата го е турила. Щом ти отклоняваш едно желание от неговия път, ти го оставяш на друго място, и там е погрешката. Постави го на своя си път. И ако ти си умен човек, тръгнеш да се разхождаш с него, и после ще го оставиш. Имаш една мисъл, ще ходиш с нея малко, и ще я оставиш, няма да я отделяш от нейния път. Щом отделяш мислите от техния път, ти ще имаш противоречие. Щом се даде една мисъл или една идея, мисълта не може да бъде създадена, ако тя няма определен път.

Следователно, да създадете една мисъл, трябва значи да я турите на нейния път. Да родите едно желание, значи да го облагородите, да го турите да върви по естествения си път. Да направите една постъпка правилна, то значи да турите тази постъпка на нейния правилен път. Който така не разбира нещата, той не може да

постъпва естествено. Да поставяш нещата на мястото, това е една вътрешна психологическа задача. Казват, да възпитат човека. „Пита." Нали във възпитанието човек трябва да се превърне най-първо на плод, да започне от „п"-то, и той трябва да има начало. И в него да дойдат силите на един разумен свят, „т" в дадения случай подразбира, че той, понеже трябва да преодолява всичките мъчнотии, съпротивление да има. И най-после онзи, който се храни, той трябва да бъде бременен с някоя идея. А бременността не значи само да заченеш, но да знаеш как да отхраниш нещата.

Та казвам, сегашното самовъзпитание е една отлична наука, който я знае. И по-хубаво нещо от самовъзпитанието няма. Тя е най-хубавата музика, която някой може да свири. Но и по-лошо положение от това няма, когато не знаеш как да се самовъзпитаваш. Най-голямата дисхармония съществува там. Сега, каквото и да ви се говори, някой ще каже: „Обуща нямам, шапка нямам, палто нямам." Слушам, някой казва: „Пари нямам." Всичко това зависи

от съпоставянето. Поставете другояче нещата. Ти можеш да бъдеш цар, и при това като цар да умреш. Ти можеш да бъдеш най-ученият човек, и при това млад да умреш. Можеш да бъдеш най-силен. Питам, какво те ползва, че ти си най-ученият или най-силният, и все умираш? Не е ли по-добре да бъдеш беден и да бъдеш жив? Ако бих ви казал тъй, ако ви дадат за една година да бъдете цар, после за една година да бъдете най-ученият човек и за една година да бъдете най-силният човек в света, а на другата страна да ви оставят сиромах, гладен, но да ви оставят само живота, кое бихте избрали? („*Последното.*") Ама досега защо не сте го пожелали? И даже в избора колко е мъчно да избереш това, а то е най-лесното. Защо да не кажеш: „Аз ще избера живота." Но колко е мъчно човек да избере онзи истинския път. Едно вътрешно разбиране трябва да има. Защото най-малкото недоволство, което можеш да проявиш, ти си в положението

или на царя, или на учения човек, или на силния човек. После при най-малкото желание ти си пак в положението на тия тримата. А щом имаш онова потребното състояние на живота, ти си в положението на бедния човек.

Нали е казано: „Блажени нищите духом.“ Че щастливите хора са те. Тези, които нищо нямат, а всичко притежават. Блажени са те. А нещастни са кои? Тези, които всичко имат, а нищо не притежават. Едните не притежават нищо, а всичко имат, а другите всичко имат, а нищо не притежават. Тази е разликата в света, която съществува.

Сега искате ли вие да направим един опит? Опитът ще бъде много сериозен и ще ви изненада в много неща. Опитът ще бъде много сериозен и много добър. Колко от вас бихте се решили да сте кандидати, да стане опитът с вас? Сега, ако направим един опит, какво може да се постигне? Какво си мислите вие, че може да се постигне? Защото, ако се направи един опит, постижение ще има, но това постижение ни най-малко няма да съответства на това, което вие искате или което вие мислите. Ще ви приведа един пример.

Минава един земеделец – млад момък, но разсеян. На нивата захвърлил чувала, замислил се той и кара колата, пък чувалът останал отворен, по пътя всичкото жито се разсипва, събират се всичките мрави по пътя и събират житото. Връща се той да събира, но мравите изнесли житото. Питам, какво оправдание може да даде младият момък, че житото се е разсипало? Той се пита: „Какъв отчет ще дам на господаря?“ Той не може да каже, че е бил невнимателен. От друга страна, мравите пък се радват, защото това е едно благо заради тях. Какво трябва той да каже сега? Те ще го питат кои са причините, защо остави чувала да се отвори и житото да изтече? Остава да кажеш: „Аз бях невнимателен.“ Щом влезеш в духовния свят, ще кажеш цялата истина. На какво се дължи твоето невнимание? Един пример. Имате прекрасно състояние на духа, но отивате на нивата ц гледате –

всичкото жито изчезнало. Трябва да се върнете назад. Какъв отчет трябва да дадете на себе си? Вие не можете да дадете отчет как е станало това, че сте загубили това красивото състояние. И човек никога не може да възвърне това състояние, докато той не каже истината на себе си. И дотогава, докато ти се опитваш да се самоизмамваш, да се самоизлъгваш, ти всякога ще бъдеш нещастен. Това е един психологически закон. Докато вие не се научите да говорите истината на себе си, вие всякога ще бъдете нещастни. Не казвайте: „Ама еди-кой си стана причина." Той не е причината. Ама трябва да съм благ. Това не е причината. Ти не трябваше да се лъжеш. Ама той ме обиди. Той може да те обижда, това е негова работа. Ама той насила ме накара. Как ще те накара насила? Помнете, един закон съществува: насила никой не може да те накара. Това са само празни думи. Някой път казвате: „Той ме обиди." Никой не може да те обиди. То е едно желание, ти го желаеш,

нищо повече. Ти го желаеш, ши го мислиш това. И това става съобразно твоето желание. Обаче, като няма печалба, ти търсиш един изходен път, в който ще намериш истината, и в бъдеще възпитанието ще почива върху какво? Върху истината, истината освобождава. Щом ти си представиш нещата тъй, както си са, ти изведнъж се освобождаваш. В християнството покаянието не е нищо друго, освен да поставиш нещата тъй, както са си. Щом ги представиш, както са, ти си радостен и весел. А щом ги представиш както не са, ти си скръбен и разочарован. А като ги представиш, както са, веднага онова неразположение, което имаш в ума, всичко това изчезва.

Та, казвам, първо ще се научите да говорите истината на себе си. Може отвън да има всевъзможни причини, но единственото нещо, което трябва да знаете, е истината. Никой в света не може да те лиши от това, което ти имаш. Щом допуснете, че може някой да ви лиши, тогава няма разумност в света. Щом светът е разумен, щом Бог го е

създал, следователно никой не може да те лиши от това, което ти имаш. А ти сам можеш да се лишиш. Щом ти си в закона на свободата, ти непременно трябва да приемеш това, че никой не може да те лиши. Той може да те излъже веднъж, но ти вече знаеш, че той те е излъгал и вземаш мерки, ставаш силен. И онзи, който те лъже, всякога губи. А излъганият всякога придобива повече сила от онзи, който лъже. Затова се казва – по-добре е да те лъжат, отколкото да лъжеш. По-добре е да те окрадат, отколкото ти да крадеш. По-добре е да те убият, отколкото да убиваш. По-добре е да страдаш, отколкото да създаваш страдания. Отрицателните сили и величини, които ние не разбираме, винаги принасят положителни резултати, а положителните – отрицателни. Онзи, който краде, всякога губи.

К., какво заключение можеш да направиш? Представи си, че ти си учител, какво ще кажеш на учениците? Ти се намираш в един голям клас. Какво трябва да им кажеш? („*Те много неща се засегнаха, но да вземем трите дара – парите, знанието, факултетите и силата. Сами по себе си са много добри, но условието, че всеки сам трябва да носи богатството си, човек не може свободно да се ползва от него, богатството е хубаво, но да не го ограничават.*“) Тъй.

Често привеждаме ние примери. Малкото житно зърно съдържа по-голяма възможност от 25 милиона, ако само знаеш как да развиеш неговата сила. Това житно зърно може да те направи едновременно и богат, и знание да имаш, и силен да бъдеш. И професор можеш да станеш. То ще ти даде хиляди начини и методи как да се развиваш. Житните зърна с хиляди години седят, садят го, хвърлят го, и то все е най-силното. То е най-слабото, а при това разполага със своята сила.

Та, казвам сега, превеждайте вие малките величини. Ако сте слаби, но имате една хубава мисъл, която издържа, тя ще ви подигне. Аналогията е следующата. Ако вие имате най-малката мисъл, преведено това е едно житно зърно, което дава повече, отколкото и

най-голямото нещо. И всеки един от вас има поне една мисъл или едно чувство, което мяза на житното зърно. Щом той има това житено зърно, той има най-голямото богатство. Ако знае как да разполага с него, има най-голямото богатство.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 27 юни 1930 г., петък, 6-7.18 часа, София – Изгрев.

АБСОЛЮТНО ОСВОБОЖДЕНИЕ ОТ ЛЪЖАТА В СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва

Пеш души да прочетат темата си „Предназначението на съня 6 природата“.

Дават ви една дроб 1/2, 2/3, 3/4, 4/5. Сега кои са причините, които са разделили тези дроби? Как ще изтълкувате първата дроб? 1/2 – едно тълкувание, това е младият баща и майката, които имат една ябълка. Половината дава на своята другарка и половината оставя за себе си. Втората дроб – 2/3, това показва, че във фамилията имат едно дете и бащата дава 1/3 на майката и 1/3 на детето. Той не фигурира. 1/4 какво показва? (*„Че се е явила и една дъщеря.“*) А 4/5 в дадения случай, както дробта е поставена, малките неща в света дават тон на нещата. Ако кажем така: 2, 1, 2, 3, 4, 5 – все цели числа, това са големи величини. Някой път вие казвате – малките работи не зависят. Изтривам аз една запетайка, какви ще бъдат вашите разбирания? Тази запетайка решава в дадения случай мисълта. Малките неща са запетайки в природата, от които зависи решаването. Ако не знаеш предназначението на запетайката, какво съдържа тя, запетайката не е само да спреш малко. Кажете за пример едно изречение. Де се турга запетайка? Или кажете ми едно предложение, де се турга запетайка. Я, К, ти кажи. („*Аз виждам Учителя, който говори.*“) Тук къде е запетайката? („*След Учителя.*“) Защо? Като си го видял, какво от това? Има да излезе нещо, не е само да видиш човека. Например виждам слънцето. Във виждането на слънцето имам да придобия нещо. Нещата в природата не са мъртви. Сега ще определите запетайките. Във вашия живот има много запетайки, които сте ги изтривали, и

трябва да ги наместите всичките на местата им. Защото безпорядъчният живот иде от това, че всичките запетайки сте ги разместили. Запример евреите, като пишат, гласните букви не ги поставят, всичко пишат със съгласните, а гласните се подразбират. В българския език гласните не се подразбират, но в математиката се вижда, че малките неща имат предназначение или тъй наречените предпазителни мерки – да знаем числата цели ли са, или дроби.

Сега именно кое е дало повод на хората в сегашния живот да употребяват дробите? Има ли някоя теория за произхода на дробите? След като направите изчисленията на кръга, вие дойдете до едно число, което не може да се дели. И дробите са произлезли от числа, които не могат да се делят. И всякога остава един остатък. Причината е онова дете, което суче от майка си. То ни най-малко не се интересува от реда и порядъка на природата или как се е образувало млякото, защо майка му го храни. То постоянно ще плаче, ще настоява да му даде майка му още мляко. То настоява и заповядва и по някой път майката изпълнява неговата воля. Най-първо майката е много внимателна към неговата воля, към него, гали го и все му дава. Но колкото расте това дете, майката, и в нея става една промяна. Най-първо тя го държи на ръцете си, не дава прах да падне отгоре му. То плаче или не плаче, тя го държи. До една-две или три години му дава да гълта и след това каже „не“. Сега, ако вземем какво влияние упражнява подуването на майката, каква разлика има между онези деца, които са сукали една година, и тези, които са сукали две и три години? Изучавали ли сте този въпрос? („*Които са бозали по-дълго време, са по-силни.*“) По-здрави са, ако майката е здрава, нали? Законът е същият. Когато човек се запознае с известно учение, най-първо той се храни е млякото на майка си. Колкото по-дълго време се храни със здраво мляко от майка си, толкова той става по-здрав. А здравият човек е всякога по-умен.

В природата е така. Умният човек е здрав човек. А здравият човек е добър човек. Болестта всякога се дължи на някое вътрешно анормално състояние – дали съзнателно, или несъзнателно. Сега в природата болестите имат друго предназначение. Често, когато някое същество злоупотреби със силата, която му е дадена, природата праща болестта да го лиши от възможността да греши. Болестта е един вид едно малко ограничение на свободата на човека. Това може да бъде едно болезнено състояние, едно неразположение на духа. Казвате: „Днес съм неразположен.“ Ограничение имате, неразположен сте. Или има едно друго изречение: не си разположен, вървиш и искаш никой да не ти каже нищо, да те оставят свободен. Тъй си в едно натегнато състояние, или, аз го наричам това състояние – една надута гайда. Ако много те надуят, можеш да се пукнеш. Затова гайдарджията трябва да пусне връчилото. Той свири-свири и после каже „дуууууу“. И след като каже „дуууу“, пак започне гайдарджията да свири. И след като свири, гайдата се отпушва. Каквото е намислила гайдата, тя го е изкарала, и тогава, наместо гайдата да играе, тя кара хората да играят. И казвам, в гайдата или във всичките инструменти седи едно изкуство – наместо ти да играеш, накарваш хората да играят. За да се избавиш от едно зло, значи може да е една гайда или друг инструмент, китара, пиано или орган, каквото и да е, ти започни да занимаваш умовете на хората, тогава ти си умен човек.

Или да преведем – да се научиш сладко да говориш. Сладкото говорене значи да бъдеш добър. Щом почнеш да говориш сладко, ти имаш вече музика в себе си и хората почнат да играят. Пък ако не знаеш сладко да говориш, всичките хора наоколо ще се наострят. Та казвам сега, ако дойдете да изучавате родния език на който и да е народ, може да преведете техните инструменти. Кога се родиха гайдите, цигулките, кавалите? Ако вие изучавате техните епохи,

защото те се родили при известни епохи на човешкото съзнание... Например цигулките се родиха, когато човек дойде да разреши епохата на кръста, разумно да го приложи и затова цигулките, като ходят да свирят, те показват по кой разумен начин могат да се разрешат мъчнотиите на света. Онези китаристи, които дрънкат само, не са го разрешили. Най-гениалните хора свирят на органи, на гайди, на кавали, но не може да се разреши. Цигулките дойдоха като един метод, това е в съзнанието. И ще трябва да се разреши този въпрос, защото нещата, които не се разрешават в човешкото съзнание, те не могат да се разрешат и отвънка. Да кажем, че всеки един от вас иска да бъде цигулар. Някой на цигулка, на китара, това са все сили, методи за подобрение и за самоусъвършенстване в природата, флейтата също е един метод за самоусъвършенстване. Гайдата, кавалът, пианото, старите арфи, те са и сега модерни. И даже пението. Казват – в онзи свят всички са били с китари. Старите китари не са мязали на сегашните китари.

Та казвам, инструментите съответстват на онзи вътрешен характер, на онзи вътрешния закон. Цигулката е единственият инструмент, при който колкото времето минава, и тя се подобрява, когато при другите – пиано било, орган – те остаряват, не могат да издържат. Та онзи метод, който е правилен, колкото времето минава, той става по-ясен, по-силен. И всички методи на вярата са такива: колкото времето минава, толкова методите стават по-ясни, по-силни, а при човешките методи, колкото времето минава, и те изгубват своята сила.

Та най-първо ще разграничите методите какви са. Имате един метод у вас. Ако този метод остарява, той е човешки, ако този метод се усилва, този метод е на природата. Природата всякога иска да застави човека да работи. И с всичките хора тя има специални методи. У всички хора желанията не се пробуждат еднакво и поривите

у всички са различни. Но умен човек е онзи, който може да впрегне тази енергия, която природата е вложила. Някой път тя може да те уплаши. Седиш ти и спиш, можеш да се стреснеш и да скочиш. Сънуваш някой страшен сън и ти скочиш, но след този страшен сън у тебе проникне една идея. Да кажем, ти си скаран с баща си, с майка си, но дълго време не си получил писмо, сядаш на масата и почнеш да пишеш едно любезничко писмо: „Мамо, тате“ – и им пишеш едно много хубаво писмо. Ако не беше дошъл този страшен сън, ти не би писал това писмо на майка си и баща си и те биха се безпокоили за тебе. Или може да е обратното – ти си легнеш неспокоен, тъжен и сънуваш. Някой твой приятел се явява или един ангел, хубаво облечен, казва ти няколко думи и си отива, на сутринта веднага твоето състояние е сменено.

Сега ще приведете общия знаменател на живота, физическата страна каква е? Животът е един метод на самовъзпитание. Там са всичките всевъзможни методи от памтивека. Пък и другите. Та идейно трябва да се изучат някои методи. Които ние сме ги минали, няма какво да ги проучваме. Та трябва да имате едно хубаво разбиране. В индуската философия се казва – кармата е на миналото. Какво влияние може да има кармата на миналото е моя сегашен живот? Да обясня, че да имате една по-ясна представа. Това, което сега преживяваме, това е един плод, който ние трябва да посеем някъде. Кармата е плод. Следователно нашият минал живот ще се посее в съзнанието на животните. Животните са поле за нашия минал живот. Ние сме в сегашния живот непосети с всичките желания и след време от нашия минал живот тези желания дават своя плод. И ние ще ядем от същия плод, който сме посели някога. Следователно съзнанието на хората постоянно произвежда нашите мисли и желания и те се завръщат в нас. И този именно живот нас ни измъчва. Ако провидението би ни оставило в това положение, от нас нищо не

би останало. И хората щяха да измрат гладни. Но понеже при нас има същества от друга една еволюция, ангелите, които са живели един възвишен живот, техният живот пък е посят в нашето съзнание, изобилие има. Следователно миналият живот на ангелите спасява нашето положение в живота. Затова именно онези красивите моменти, които вие усещате във вашия живот, това е животът на ангелите, посят във вашето съзнание. Пък някой път ти се пържиш, дигаш врява. Това е животът на миналото, който си посял в животните. Защото твоят минал живот е посят у животните.

Та казвам, затова трябва да се обърнем към Бога. Тоест да се обърнем към онзи възвишен живот, живот, който ангелите са живели. В него да се покае човек и да се обърне. Не да се обръща към своето минало, те са животните там и невежеството на животните, това е нашето невежество. Животните във всичките свои лоши черти, това сме ние. Вълкът, мечката – това са все хората. После вземи и унищожителните черти у животните – това са хората. Та по същия начин и ние гълтаме, че ние цял един човек го обесваме, на това ние сме майстори.

Сега, казвам, да напуснем това животинско състояние, да напуснем себе си и да се върнем към красивия живот. Всичко онова красивото, великото, поезия, благородство в постъпки, което се заражда, да се самопожертваме – това е животът на ангелите на мира. Като дойде този живот, той ни спасява. Та за кармата. Всеки един от вас каквото посеете, такова и ще жънете. Някой има, да кажем, някое куче или котка. Та котката, това си ти в миналото. Но котката не вижда това на земята, колко е мазна тази котка. Маже се, глади се и щом си вземе от тебе това, което ѝ трябва, излезе си. Яде и пие, но тя не работи. Я ѝ кажете да ви донесе вода тази котка, нея я няма. Където няма ядене и пиене, котката не иде. Тя участва при най-хубавото ядене, мазничко, но щом дойде да работи, тя казва: „Извинете, аз съм

много заета.“ Тя си обича кефа. Това са схващанията на котката. Така е мислил човек в миналото. Той не е орал, нито е сял, той отпосле е почнал да сее. Тогава ще дойдете до най-модерните изобретения в сегашната наука. Тъй както се развива математиката и геометрията, това не е наше. Това е наука на ангелите 1/2, 2/3 – тези неща са математика, геометрия, те са от невидимия свят и те идат да ни спасят от онова криво разбиране на живота. Щом дойдеш до математика и геометрия, ти не можеш да гледаш на земята, на материалните работи. Ти ще обърнеш погледа си към небето и звездите. Те са създание на ангелите, плод са те на духовния свят.

Аз само нахвърлям тези мисли, един нов начин за размишление, за да се спасиш, да смениш своето състояние, едно лошо състояние 6 добро – това е едно спасение. Има някой да ти дава 10 хиляди лева. Ти му ги искаш веднъж, два пъти и най-после кажеш: „Ще му тегля куршума.“ След като му теглиш куршума, какво си постигнал? Иди и кажи на този човек приятелски: „Дай си записа.“ И като ти даде записа, скъсай го. Така ти казва нещо у тебе. Иди и скъсай този запис и кажи му: „Нямам нищо да вземам от тебе.“ Какво ще стане? Кажете ми вие какво ще стане, аз като скъсам записа?

Тук имаше един адвокат, наричаше се Бъчваров. Той ми разправяше една своя опитност, аз ще я приведа на вас. Той разправя тъй: „Като всеки адвокат, обичах да полъгвам, но най-после ме хвана законът, осъдиха ме и трябваше да лежа четири години в затвора и ме лишиха от граждански права. По-напред бях един спретнат човек. Който има да дава, до девети род ще го следвам, но до стотинка да ми плати. Като ме затвориха, нямах какво да правя, почнах да чета Евангелието и казах: така не се живее. И реших, като изляза от затвора, ще живея, както Христос е живял. И виждам, тази работа е трудна. Отивам при един, който има да ми дава, казвам му: „Приятелю, ти признаваш ли, че имаш да ми даваш?“ „Признавам.“

„Е, това, което имаш да ми даваш, без лихва ще можеш ли да ми го дадеш?“ „Не мога.“ „Четвърт от това можеш ли да ми дадеш?“ Отивам при втори: „Ти признаваш ли, че имаш да ми даваш? С лихвите можеш ли да ми го дадеш?“ „Не.“ „Без лихвите?“ „Не.“ „Три четвърти?“ „Не.“ „Половината?“ „Е, половината мога да ти дам.“ И тъй постъпих с останалите. Скъсах си всички записи, разбрах сега, и останахме всички приятели. А по-напред с тях трябваше да се съдя. А сега се ръкувам с тях и тъй ми провървя. След четири години пак се възстановиха моите граждански права, направих си къща, немного голяма.“

Та работи законът. Това е един действителен пример. Този господин си разправя своята опитност. И казвам, докато човек не дойде от затвора както Бъчваров, да ликвидира с всичките си длъжници, какво ще се случи с него? Казва някой: „Та аз ли съм най-лошият човек?“ Какво разбираш под думата „лош човек“? Та не си и най-добрият. Ама аз не съм и най-глупавият човек. Но не си и най-умният. Защото, като погледнеш на тези хора от миналото с книгите си, а ти ще напишеш една книга, и ще остане ли нещо от това, което си казал? Та всеки трябва да има желанието, като напише нещо, да остане, а не само да пише. Но това, което си писал, да остане да живее. По

същия закон, както майката, която е родила дете, не само да го роди, че да умре. Ако ти ще раждаш, и да умира, в това няма логика. Ако ще напишеш нещо, че то да живее – да, разбирам. Ти ще имаш дълбокото желание то да живее. Ако не живее, то ще покаже слабата ти страна, но ако живее, този резултат ще покаже, че ти си работил. Защото нашите дела, нашите мисли и желания остават. И ако останат, те почиват на един здравословен природен метод в света. Доколкото ние имаме мисли, които са с дълъг живот и желания е дълъг живот, от това зависи и здравето на човека.

За пример който и да е от вас може да лекува. Вземете треската, например. Който е боледувал три години от треска, нищо не го лекува, аз имам един метод, много хубаво работи. Който и да е трескав, ти го постави само да го срещне мечка и да го плюе – от този човек ни треска, ни нищо няма да остане. Болният при мечката оздравява, а здравият при мечката болен става. Човек, който мечка е газила, здрав става. Но здрав човек, който мечка е газила, болен става. Та вследствие на това привеждам аз аналогията и изводът е много верен: големите страдания, които мачкат човека като мечка, правят го здрав, а онзи, който не е имал страдания в живота, като дойде мечката, той умира. Има много хора, които ги е мачкала съдбата и те не умират, а стават жилави, но не умират. Та да се не радвате, казва някой: „Аз никога не съм боледувал." На земята е опасно да не боледува човек, защото, като дойде една болест, тя ще те завлече. Пък ако често боледуваш, ти вече се присаждаш, организмът придобива една голяма устойчивост.

И тъй, страданията на живота не са нищо друго освен едно вътрешно самовъзпитание и въздигане на човешките способности и чувства. Страданията не са нещо лошо. Нас ни се вижда нещо механическо. Ако онзи големият герой ви стисне за ръката и не ви пуща да вървите, хване ви той на пътя и не ви пуща, той ви управлява, какви са неговите желания? И ако тебе Господ те хване за ръцете и каже: „Седи тук при мен", какви са неговите желания? Какви са желанията на Бога? Ако учителят види тези деца, които играят, и каже: „Влезте на чиновете", какво е желанието на учителя? Ако онзи кредитор види своите длъжници и каже: „Елате насам тук", какво иска да му каже? Всичките неща си имат свой вътрешен смисъл. И ако ние не разгадаваме живота така правилно, ако вътрешния си живот не можем отчасти да разгадаем, тогава животът сам по себе си няма смисъл. Ако не можем да разгадаем страданията и мъчнотиите,

препятствията в какъвто и да е смисъл, защото и доброто, и злото трябва да се разберат. Някой път и доброто не можем да реализираме, и злото не можем да използваме.

За пример вземете онзи, който обича да пие. Може десет пъти да го е бил кръчмарят, но научил ли си е урока? Веднъж да те бият, разбирам, но десет пъти? В това отношение охлювите са много по-умни от хората. Мене ми разправяше един наш приятел, Захари Желев. Той се е занимавал с охлюви, имал е пет-шест хиляди охлюва в градината си. И за да не излизат вън, той турил една електрическа жица с много слаб ток. И като рекат охлювите да минат, токът ги опари, и те не могат да минат към съседните места. На сутринта вижда, някои са залепнали на жицата, той ги отбележи и всичките, които се опарвали на жицата, не ги намирал вече на жицата, а всички, които не са се парили на жицата, ги намирал на жицата. Ние казваме, че охлювът е много глупав. Но той, веднъж като се опари, не отива втори път. Но един човек ще каже – има един начин да се излезе оттам.

Та казвам, в съзнанието на охлюва, той е по-благоразумен в това отношение, не харчи своята енергия напразно. И според мене, не че ние не разбираме, но ние изхарчваме енергията си напразно. Всяка енергия, така изразходвана, кога и да е все трябва да се плати. И колкото по-малко харчи – по-добре. Колкото по-добре печели – по-добре. Ти може да заборчееш, е милиони да направиш дългове, природата все те кредитира, но пише на тефтера. И знаете онзи пример за онзи цар, който имал да взема от един свой длъжник 10 хиляди таланта. Това е законът на кармата. Казва му да му ги плати. Казва: „Е, нямам.“ И го моли да почака малко. Моли го, плаче и най-после царят казва: „Прощавам ти всичкия дълг, иди и работи.“ Обаче този господин излиза навън и намира друг, който имал да му дава сто и петдесет пенязи, хваща го за врата и му казва: „Плати ми

парите.“ Онзи пада на колене, моли му се, но този го турга в затвора, продава слугите му. Тогава царят, като се научава, вика този длъжник и му казва: „Не ти ли простих аз 10 хиляди таланта, ти защо не прости на онзи сто и петдесетте пенязи?“ Та законът на прошението следва: всичко онова, което Бог прощава, и ние трябва да простим. Комуто Бог прощава, и той трябва да прощава. И комуто Бог не прощава, и той да не прости. Казва някой – щом Бог ти е простил, ако ти не простиш, ще влезеш в затвора. Това значи прощавайте. Това е разумното разбиране. Прощавайте, за да ви се прости. Както Бог е постъпил спрямо вас, постъпвайте и вие в малък размер. Можеш да нямаш такъв замах да простиш 10 хиляди таланта, но в най-малък размер можеш да постъпиш и ти така. Ако ти постъпиш тъй, се счита, че ти вървиш по Божия път.

Сега Божият път е друг, Бог не иска ние да грешим. Това е едно вметнато предложение. Нашите погрешки не са в съзнанието на Бога, те ни най-малко не съществуват в съзнанието на Бога. В съзнанието на Бога съществува желанието ние да се развиваме и самоусъвършенстваме. Понеже има място за всички.

Всички можете да работите и всички ще ви турят на известна работа. И кандидати ще бъдете. Вие ще учите в гимназията, ще станете чиновници и работата, която ще ви дадат, трябва да знаете как да я извършите. Всички тези неща трябва да ги учите, за да знаете един ден как да постъпвате. Та за в бъдеще всички сте кандидати за високи длъжности. Казват някои: „Защо трябва да живея?“ или „Защо трябва да уча?“ Който така пита, той не е кандидат за висока длъжност.

Сега да оставим, това са бъдещи проспекти, този морал, който трябва да държите в ума си. Другояче, ако нямате това схващане, вие ще дойдете до обикновеното изяснение на живота. Казвате: „Трябва да се живее.“ Да се живее, но разумно. Не трябва да се тургат такива

запетайки, защото, ако кажете тъй: „Този човек има да ми дава две цяло и толкова хилядни" – 2,345, това е една малка сума, но ако ти завъртиш запетайката и кажеш тъй – този човек има да ти дава 256, а туриш една точка и още една нула отподире, и още едно число, при това кажеш – няма нищо. 256, 060. Това нищо вече се обръща на голямо нещо. И казват – от нищо нещо излезе. Та ако туриш нищото някъде, това нищо създава цяла тревога в душата ти.

Та в новата философия и в числата, и в геометрията е скрит дълбок смисъл. Затова е новата наука. Аз, като разглеждам хората, изучавам две неща. Най-първо гледам естествения ход. Като изучавам човешкото лице, аз изучавам как човек е работил върху себе си и как ангелите са работили върху него. И в неговото минало е отбелязано как човек е работил сам върху себе си в миналото и после в бъдещото съзнание – интелигентността на ангелите, които работят върху човека. Ако човек е работил животински, значи не е работил в миналия си живот. Тази страна долу, брадата, е по-широка, по-голяма. Ако ангелите са работили правилно, тогава челото му е правилно оформено, лицето му има един правилен оттенък. Пък ако те са работили неправилно, лицето има една неправилна геометрическа форма. И в този човек има едно несъответствие. Но ангелите могат да загладят всичките наши постъпки. Работата на ангелите е един придатък вътре в живота ни. Това е вливане вътре. А нашият живот е едно изтичане към животните. Та в сегашния строй всички вие, младите, кармата на човека или човешката карма, прави отлив – вземане, а животът на ангелите, това е един прилив в нас. Отливът на ангелите е прилив у нас. А нашият отлив е прилив на животните. Та миналото на човек е един отлив, а бъдещето е един прилив. И човек трябва да използва силите на тези двете състояния. Като знае какви са неговите дефекти, какви са в миналото, той трябва да знае и възможностите за бъдещето.

За пример, вземете, покварата на паметта, или отслабването на паметта, се дължи на един неестествен развой на чувствата, в яденето и пиенето. Ако човек е ял много, ял и пил, той се научава да стане „мазна Гана“ като котката. И обича да полъгва. Ако много яде – и много лъже. Лъжата е произлязла от яденето. Затова, когато аз говоря за яденето, най-първо човек трябва да регулира хубаво яденето, за да се избави от лъжата. Лъжата се е явила, когато човек се е научил да яде. Преди да ядоха от онзи плод, те не знаеха да лъжат. В рая живееха естествено, но като ядоха от този плод забранения, в рая се наядоха хубаво, набъбнаха, станаха големи. Те искаха да станат като Бога, те станаха дебелички, но нямаха какво да платят. Така предстоя лъжата. Лъжата ще покажете, че е голям човек, той е треска се чеше, а е голям. Та казвам, в дадения случай имаме храната, която ражда известна лъжа. В това отношение, в морално отношение човек като употребява известна храна, като пояде, непременно той ще дойде до закона на лъжата. А щом като излъже, у него потъмнява съзнанието. Винаги изявявайте лъжата у себе си. Каквато лъжа хванеш, разтърси я малко и кажи: „Не те ли е срам да лъжеш?“ Ти си свършил университета, четири факултета по математика, геометрия, но ти не трябва да лъжеш. Лъжа е това. Ама ще се изменя. Не е хубаво. И да се измениш, няма да го правиш втори път. Е, няма да го правя. Всяка вечер си кажи какво ще правиш. Ако е нещо хубаво, констатирай го добре. Аз не искам да вземате нещата да ги увеличавате.

За пример, да допуснем, че вие имате един ваш приятел, той е беден, но си е турил 10-20 лева в джоба си, иска да си купи нещо. Нещо, което му е много нужно. Но вие искате да идете на театър. Оттук-оттам вие бръквате в джоба му и задигате парите. Отивате на театър и гледате някоя пиеса. Бедният гледа тук-там, парите ги няма. Вечерта ти го срещаш, той тъжен: „Задигнал ми някой парите.“ Какво трябва да правиш сега? Я ми кажете. Аз не искам да му кажете: „Аз ти

взех парите.“ Ще кажеш на себе си: „Как не те е срам да вземеш на този човек парите, да се мъчи сега!“ Иди на втория ден и тури парите пак в джоба му с два лева повече. И нищо няма да му казваш. После той пак ще ти каже: „Намерих си аз парите, не зная как е станало това.“ И ти ще кажеш: „Много се радвам, че си ги намерил.“

Такива поправки трябва постоянно да правите в живота си. Понеже ти погрешката си направил, без да знае никой, поправи я пак, без да знае никой. Няма какво да се извинявате. Такива поправки иска да правите постоянно в живота. На някой стар отшелник ти ще му разправяш всичките си грехове, това не е изповед. Имаме един такъв пример. Един от старите евреи повика Христа на гости и му казва: „Давам половината от имането си на бедните, каквото съм изял и изпил от тях, ще върна и ако съм направил някоя пакост, четворно ще го върна.“ Казва Христос: „Днес се спаси тоя дом.“ Тъй ще постъпиш широко, няма да кажеш: „Млад съм, това-онова, като остарея...“ Сега, като хванеш стария, поразтърси го за брадата. А младия – за косата. Ако съм аз, ще хвана младия за косата, ще го разтърся, защото младите са жените, а старите са мъжете. Мъжа можеш да го хванеш за брадата, а жената – за косата. Всеки мъж, който няма брада, е жена. Ще би приведа друг принцип. Едно нещо внимавайте в себе си – дотогава, докато ти си мек, ти влияеш на ония упоритите. Мекотата винаги влияе върху строгите принципи на човека. Щом станеш строг, ти вече не можеш да влияеш на строгия. Строгият не може да направи строгия мек. Мекият може да направи строгия мек. Следователно, докато си мек, можеш да действаш, можеш да влияеш. Престанеш ли да си мек, не можеш да действаш. Или, казано другояче, докато имаш вода, ти можеш да поливаш градината. Докато имаш вода, всичко можеш да поливаш. Престане ли водата, всичко е безполезно, безплодно. Та развивайте онзи мекия елемент в себе си. Не считайте, че онзи, който е мек, че е баба. Не считайте дрехите. Има подобни

чувства, една естествена мекота, едно разположение на духа. Това е голямото богатство, с което човек трябва да работи, стига човек да е разумен.

Сега от това, което ви говорих, какво правило бихте извадили за живота си? Аз не искам, като ви говоря тази лекция, да станете светии, нито пък гении да станете. Искам най-малкото – да бъдете талантливи. За обикновените и въпрос не правя. Първото нещо – освобождавайте се от лъжата в себе си. Абсолютно освобождение от лъжата в себе си, в съзнанието си вътре. Докато се освободим, ще мине дълго време. Някой път несъзнателно лъжем. За пример някой ме пита: „Кога дойде?“ Казвам: „Ей сега дойдох.“ А аз съм дошъл преди половин час, а казвам: „Ей сега, преди 5 минути.“ А друг, той е дошъл преди 5 минути, а казва: „Половин час вече чакам.“ Но това са търговски фирми. Иска да покаже, че прави голям жест. Чакал е много време. Сега лъжата къде е? Казва: „Аз толкова време изгубих.“ Пък той 5 минути е чакал. А другият е чакал половин час и казва: „Сега дойдох.“ Не е лошо това. Белите лъжи пари не струват. И те имат смисъл. Сега най-първо с най-големите лъжи, с дългите, опашати по 3-4 метра дълги, и като се освободите от дългите опашки, ще дойдете до късите опашки. Ако с дългите опашки не се справите, с късите по-мъчно ще можете да се справите. Те са много сродни. И аз считам, според мене няма по-голямо геройство в света от това, да кажеш истината. Най-голямото геройство в света според мен е да кажеш истината. И по-голям герой, каквото и да ми кажете, няма. За мене най-големият герой, това е да кажете истината. И като кажеш истината, това не значи да осъждаш себе си. Да осъждам себе си, значи да обвинявам Бога. Но аз ще кажа: „Аз разбирам всичко това, аз направих една погрешка не от неведение.“ Защото, ако кажа – слабост имам, майка ми така ме е родила, баща ми... Не, не, аз това го зная. Защото тогава аз ще направя друга погрешка.

Изповядвай истината. Това е геройство. Вземам всичката отговорност върху себе си. Човек, който вземе всичката отговорност върху себе си, Бог го благославя. Но ако кажеш – всичките хора лъжат, а аз не, това не е право. За да бъде човек герой, той трябва да каже истината. Поне в живота си веднъж може да бъдете герои. Не зная дали някои са били герои. Толстой веднъж беше герой и писа своята „Изповед“. Двама души има, които така се изповядали. Геройство е това. Тъй, с всичкото смирение да се изповяда човек, да каже истината, геройство е това.

И според мене няма по-голямо геройство от това, да кажеш истината. Защото, щом кажеш истината, тя не е негативна, тя е положителна, от него ден всичките несрети в живота ти, всичките страдания, несгоди, всичко това ще се превърне. Кажеш ли веднъж истината, всичко тръгне напред. Това е един алхимически закон. Това е геройство. Но докато дойдеш да кажеш истината, три пъти ще се изпотиш. Ще ходиш, ще се връщаш, ще чупиш ръцете си, цяла борба ще имаш. Толстой каква – борба имаше, докато каже истината. И оттам насетне дойде една нова фаза в живота му. Та и вие сега ще си турите задача – геройство за истината. Да говорите истината. И когато дойде един ден да кажете истината, ще я кажете. И това ще бъде най-щастливият ден във вашия живот.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас, 4 юли 1930 г., петък, 6 часа, София – Изгрев.

ВЛОЖЕНОТО У ЧОВЕКА (ОТНОШЕНИЕТО НА СВЕТЛИНАТА И ТОПЛИНАТА КЪМ ЧОВЕКА)

Тайна молитва

(*Чете се резюмето „Предназначението на съня“.*)

Сега пишете върху темата „Отличителните черти на птиците и рибите“. (*Дълго мълчание.*)

Всяко живо същество трябва да започне с най-елементарните работи, отдето трябва да започнат всичките волеви постижения. Или това са елементите, които влизат като условие за постижение и към които човек се стреми. Вземете един художник, който има желание да рисува. Откъде ще започне? Въобще онези, които са художници, ако ви дадат да рисувате един сюжет, например човешката глава, откъде ще започнете най-първо? В училището как започвате. Като рисувате човека, откъде ще започнете да го рисувате? Откъде започват художниците?

Фиг. 1

Представете си този пример (Фиг. 1). Точката А е един извор, отдето А потича една река. Значи природата, за да образува реката, с какво си послужва? С извора. Това е главата. Следователно изворът е главата, отдето всичкото тяло излиза и всичкото тяло е един резултат. Главата горе е един извор, а дробовете и стомахът, това са резултати на този извор. Съдържанието е добре. Да допуснем, че в тази река се вливат и други реки. Какво предназначението на тази река? Има две

гледища. Стремежът на извора е да се върне при мястото, откъдето е излязъл. Понеже, ако не се върне там, откъдето е излязъл, не може да има един придатък. Ако не стане отлив, не може да стане и прилив. И обратното, ако не стане прилив, не може да стане и отлив. Онзи, който ви дава каквато и да е идея, всяко разумно същество иска да има резултати. Отрицателната страна на живота, това е един отлив, отзвук. За пример нашата любов на земята е един отзвук на любовта на Бога. Ако няма този отзвук, тя, Божествената любов, не може да се прояви. В дадения случай Бог е едно начало. Тогава какво е човекът? Природата е един резултат, но в този резултат има съдържанието на извора.

Реката мяза ли на извора? Тя се отличава. Следователно трябва да спазваме основния принцип. От това гледище какъв е основният принцип между хората? Какво трябва да ги различава един човек от друг. Всички хора имат различие. Някои хора се различават по ноктите, някои по носа си, някои хора се отличават по ушите си, по устата си, по очите, по дължината на ръката си, по устройството на своето лице. Ако разгледате вие петтях пръсти, все ще намерите едно различие и между пръстите.

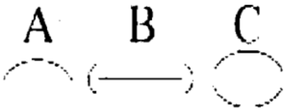

Фиг. 2

В бялата раса хората се отличават по челото си – **A**. Когато жълтата раса се отличава, се отличава по своите скули – **B**, по широчината на лицето. У монголите е по-широко, отколкото у белите. Черните пък – **C**, се отличават е долната част на устата си. Те са с дебели бърни. Хора на чувствата са те. Ако вие разгледате материалистически, критически въпроса, можем да вземем предвид

външните условия, с които различаваш расите. Пък ако гледате идеалистически, каква е била идейната страна на тези същества, които са създали тези форми? Когато някой направи един малък чук, какво е било предназначението му? С малкия чук се чукат малки гвоздейчета. А когато се направи голям чук, той предполага, че може да се срещне по-голямо съпротивление, а малкият чук предполага по-малко съпротивление. После вземете съвременните занаяти. По какво може да разберете, че някой е учен човек? Поетът по какво ще го отличите? Основната отличителна черта на поета, на военния, на свещеника, на зидаря, на орача? По какво се отличава военният? По острието на ножа. Първоначално ножът е имал едно острие. По какво се отличава ученият човек? По перото. Нали той всякога е носел по едно пачe перо. Значи тури перото на ухото си и мисли.

По какво се отличава магът? Че той държи една тояжка в ръката си. Кое отличава съвременния свещеник? Епитрахилът. Професорът – книгата, която държи под ръка си. Нали учителят носи някои пособия. Всеки един човек носи своите отличителни черти. Това различие в по-висшите светове изпъква много по-релефно, отколкото на физическото поле. За пример, ако влезете в един по-възвишен свят, ще забележите, че онези същества, които са по разумни, каква голяма светлина излиза от тях, а другите, които имат малка интелигентност, имат по-малка светлина. Онези същества, у които чувствата са хармонично развити, имат червен пламък, буен пламък, а онези, на които чувствата са много слабо развити, този пламък е много бледен, керемиден. Ако вие разгледате техния ум, и там е същата разлика. Има същества, на които умът е светъл. Те разрешават лесно въпросите. Те имат светлина, а които имат смътни понятия, умът им едва мъжделее. Право е, той казва – на физическото поле тази работа ми е ясна. Значи той няма достатъчно светлина.

Сега да кажем, че някой от вае иска да стане интелигентен. Той непременно трябва да привлече тази вътрешна светлина около себе си. Ако ти не можеш да мислиш, светлината не може да дойде. Светлината същевременно е и правилна храна за ония органи – очите. Затова те са турени отпред – да възприемат слънчевите лъчи, и затова те са най-напредналите органи. Те възприемат и най-хубавите сокове и можем да кажем – те са най-висшата аристокрация на човешкия живот. А онези отзад как ги наричат? Пролетарията, народът е това. Това е вярно органически, защото има чувствания на тази светлина, на която преплитанията стават правилно. Това са онези същества, които приемат светлината и топлината отгоре. Религиозните чувства на човека – те възприемат първо топлината. Следователно те са на първо място, а онези по-нисшите чувства са отдолу, те са захванали задните чувства и те са оставили този ред пак в полза на тялото.

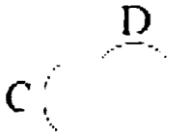

Фиг. 3

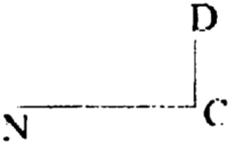

Фиг. 4

Тъй щото човек се отличава по две части на тялото: умствените способности и моралните чувства на човека – **CD (Фиг. 3)**. Те именно са се развивали, понеже са възприемали много добре светлината и са я обработвали добре. А горните чувства **D** са приемали Божествената

топлина, те са я обработвали и са образували моралните чувства на човека. Като се изучават всички морални типове, всички тези развити чувства и способности зависят от перпендикуляра на носа отпред. Ако се образува един ъгъл, да кажем C, тогава страната D, този перпендикуляр (Фиг. 4), показва силата на моралните чувства – каква доза или какво количество от топлина възприемат те. Колкото повече топлина възприемаме, толкова моралните чувства са по-силни. И обратното, колкото по-малко количество топлина възприемаме, толкова по-слаби са моралните чувства. Как означават умствените способности? Тъй щото количеството на светлината и топлината показва развоя на човешките способности и чувства. Щом вие лишите един човек от топлината, веднага почват да се атрофират неговите чувства. И щом лишите един човек от светлината, веднага неговите умствени способности се атрофират. По този закон никога не трябва да затваряте вашите прозорци. Казват – човек трябва да има очи. Очите му могат да бъдат отворени, светлината може да грее отвънка, но вътрешните му очи, вътрешните прозорци могат да бъдат затворени. Всички онези мрачни идеи ние ги наричаме кепенци. Как ги наричат още? Ролетки, с които затварят дюкяните.

Основно трябва да имате една ясна представа, върху какви закони почива умственото развитие на човека. Въобще, когато хората остаряват, понякога и оглупяват по единствената причина, че си остават прозорците затворени. Тях най-първо не ги интересува вашият свят, после не ги интересува духовният свят и в ума им остава една идея неопределена. Непременно вашите възгледи трябва да бъдат определени. Даже и вашите възгледи за духовния свят са много неопределени. Духовният свят е от много сили организиран. Съвършени същества са и те се отличават по това, че никога не спят. Съвършените същества никога не спят. Така будно е тяхното съзнание, че те никога не спят. Нищо повече. Съществата, които спят

на земята, показва, че в тяхното съзнание има нещо несъвършено. Децата спят много, възрастните спят много по-малко. Та, когато се говори за духовния свят, нямайте предвид само мястото, защото мястото го създават само те. В този свят всеки си има своето място. Това е строго организиран живот и там всички са доволни от живота си. И те се отличават по това, че когато едно същество предприема каквато и да е работа, всички вземат участие, като че тази работа те вършат. Тук, на физическото поле, може да има някое противодействие. Ще създадат един закон и ще го гласуват. В една камара ще се даде един проект, ще го разискват, ще гласуват и ще го отхвърлят.

Сега ако дойдем до вашия личен физически живот, вие искате да живеете на земята, можете ли да си дадете един отчет, какво ви заставлява, че искате да живеете? Как бихте определили това, като кажете: „Да живеем добре." Това значи, че сте в зависимост отнякъде. То е все таки, когато казваме – реката трябва добре да тече. От какво зависи доброто течение на реката? От самия извор. Колкото един извор е по-изобилен, и реката, иска-не иска, ще тече. Следователно, когато вие кажете: „Аз искам да живея добре", това е един извор. Ти не мисли, че искаш да живееш добре. Онзи, който е дошъл на земята, той е дошъл да живее и трябва да вървиш напред. Онзи извор иска ти да живееш добре. Нищо повече. Ако се противиш на тази първична причина, ти ще създадеш своето нещастие, своето страдание. И защо са тези страдания? Те произтичат от факта, че ние не искаме да се подчиним на първата подбудителна причина, която ни тласка към доброто.

Доброто е цел към постижение. Значи има един идеал, който природата ни кара да го постигнем. И доколкото ние достигнем този план, ние сме радостни. От това гледище, когато дойдат страдания във вас, вие всякога ще си обясните защо става това. Ще кажете дали

има някакво противодействие. За пример вземете едно чувство, което е у човека. Например страхът. То е едно негативно чувство у човека. Какво е предназначението на страха? Предназначението на страха у животните е било, понеже те са лакоми. Това е крайният предел на техните желания – това е страхът. А този предел у човека, върху него е построено човешкото съзнание, човешката съвест. Именно този орган, дето е страхът на човека, там е неговата съвест. Животните, щом се събуди страхът, краката им са готови – стават по-дълги. По това се отличава страхът, че на страхливия човек краката са дълги. Всички ония хора, на които краката са дълги, са страхливи. И ако някой се хвали, че той много бяга, това е страхът – следователно дългите крака са.

Та първата подбудителна причина у човека е да се зароди у него един правилен стремеж, едно вътрешно правилно разбиране на живота. Ако човек правилно разбира живота, той всичко може да постигне постоянно и планомерно. Но ако правилно не разбира, и постиженията ще бъдат слаби и неправилни. На тази основа е създадена и съвременната астрология. Този кръг означава тези разумни същества, на които всички отношения са еднакви. Нали в кръга всички части на периферията са еднакво отдалечени от центъра. Това показва, че отношенията на всички части от кръга, които образуват кръга, са еднакви. И ако вие изучавате астрологията, там са основните принципи, върху които можете да работите. Тя е една дълбока наука, но само трябва да се изучава, да се гадае. Какво ще бъде бъдещето на човека, зависи от условията, които са вложени у него. Казвам, ако има преизобилно светлина в ума му, ако има преизобилно топлина в неговите морални чувства, всичко може да се постигне. Ако светлината му е малка и ако топлината му е малка, и постиженията му ще бъдат малки. Този закон е верен. Има някои хора са любими в обществото. Защо? Те имат топлина, обичат ги. Ти

не можеш да обичаш един студен човек. И тебе не могат да те обичат, ако нямаш топлина в себе си. Топлината сама по себе си предразполага. Топлината, която се проявява у човека, има две качества. Едното разширява повече, а другото съгражда повече. Ние говорим за онази топлина, която съгражда. И за светлината е същото. Има една светлина, която ослепява, а друга – в която хората прогледждаш. И от това гледище е казано: „Виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Та когато се намерите в едно голямо противоречие в живота, гледайте да привлечете светлината, помислете за светлината. Когато се поставите в умствено отношение в противоречие, помислете за всички степени на светлината. В тъмната нощ при парахода помислете за светлите звезди, защо светят звездите, мислете за слънцето 5-10 минути, един час, и веднага ще настане една промяна, едно вътрешно просветление ще дойде. Пък ако някой път вашето слънце затъмнее, мислите тогава, че животът се обезсмислил, вие усещате всичката празнота, нямате никакъв идеал, тогава мислете за топлината, мислете за всички хора, нали хората имат известна топлина. Единство има между двете – топлина и светлина.

Когато дойде топлината, и светлината ще дойде. Тогава всичко расте, тогава почват да текат изворите. Там, дето има топлина и светлина, има и движение. А движението показва, че топлината и светлината се проявяват нормално. Та затова, когато ние гледаме от чисто научно гледище, най първо се показва топлината. Аз гледам какво е тялото на човека. Отношението на частите в цялото тяло към дължината на неговото тяло показва какво е отношението на топлината и светлината към неговото тяло и към неговата душа. Най-първо гледам от чисто математическо гледище какво количество светлина трябва да приема. След това гледам неговата широчина на главата, количеството на топлината, която приема. И следователно

образувам една задача за отношението на светлината и топлината, която приема и мога да построя цялата му глава, после как са развити неговите чувства и способности. Количеството на топлината и светлината определя развоя на неговите органи. Тя се добива не от наблюдение. Сега се развива наблюдението за съвременната наука. Тук трябва да дойде интуицията. Интуитивно може да стане това. Интуицията зависи от горната част на челото. Колкото горната част на челото има една правилна форма, става по-широка, толкова по-голяма възможност има за развиване на това чувство. И когато мислиш за интуицията, постави един ореол на челото си. Колкото и малко да е челото ти, постави един ореол. Ти можеш да измениш своето чело, както един беден човек, който живее в една колиба, но той мисли да си направи по-хубава колиба и постоянно работи в това направление. После пак е недоволен, пак ще я разшири, ще направи втора, трета колиба, докато един ден той има една малка къщица вече е две стаи и една кухня, така малко измазани отвътре.

По същия закон човек може да разширява своите способности, но той трябва да ги проектира вътре в ума си. Защото всеки един от вас има заложби, но не знаете откъде да започнете. Затова вие ще се задоволите с малкото. По някой път някой напише една книга. Ако един поет напише 40-50 стиха и каже: „Стига вече“, ако е религиозен човек, след като се е молил 10 години, казва: „Стига толкова молитви, колкото ги принесох на Господа, стига вече“, и напуща, ако е учен човек, ще напише някоя книга, ако е орач, казва: „Колко ниви изорах, стига.“ Аз наричам истински орач онзи човек, който, след като орал 20 години, да може да се разговаря с посятото на нивите. И като мине, че всичките треви да го познават. Житото да се подигне нагоре хубаво, те му стават на крака. Гледам – и вие се изменяте. Да ви приведа онзи анекдот.

Един турчин си посял нивата с жито и се навъдили много лалугери – с хиляди на брой, и съвсем му изпояли нивата. Той се среща с един турски бей и му казва: „Всичкото жито е изпоядено от лалугери.“ И той се заканва да ги бие. Като наближава към нивата, и вижда как лалугерите са дигнали краката си да видят кой иде. „А – казва си той – значи познавате ме за господар. Хайде от мен да мине. Харизвам ви нивата.“ Може би онзи, който е избрал този анекдот, да е казал – смешно е това. Умният човек като посее житото, то става високо, хубаво и като минеш покрай него, то става по-доволно, и те познава, и ти си доволен от нивата. У житото има едно малко помръдване, защото все ще дойде едно малко подухване и ти ще бъдеш доволен от онзи орач, който го посял и казваш: „Ще ни направиш голяма услуга за нашето умствено развитие.“ Та по същия закон и хората на земята са едно житно зърно. Всеки един от вас е едно посято житно зърно.

Та казвам, орачът трябва да се разговаря с посятото, и житото трябва да познава своя господар. И човекът по същия закон трябва да познава първата причина, от която е излязъл. Първото нещо, човекът, за да бъде доволен в себе си, той трябва да има тази свещена идея в ума си. Той трябва да бъде свързан, тъй както реката със своя извор. Съшият закон е и с човека.

Какво трябва да бъде моето верую. Каквото е отношението на реката към извора, такова трябва да бъде и твоето отношение към Бога. Това са символи. Ако ти отделиш реката от извора и започнеш да доказваш съществува ли извор, или не, и реката да пита дали има извор, или не – значи тогава ще имате една жива и ясна представа. Малко идеи ви трябват, сега имате много идеи. Разхвърлени идеи са това. Например казвате: „Да бъдем културни.“ Или: „Да бъдем добри.“ Добър е човек само когато има връзка с Бога. Щом има връзка, той е добър. Щом няма връзка, той не е добър. Щом има светлина, той е

умен. Щом няма светлина, той е глупав. Щом има топлина, той има топло сърце, любящ е. Щом няма топлина, студено е сърцето му.

Сега основната мисъл. Не противодействайте на онова, което е вложено у вас. Не се старайте да добиеше нещо, но само оставяйте да се развива вложеното във вас. Или не въздействайте на онази първоначална причина, която работи у вас вътре. Сега за пример ние искаме да станем много добри, да станем учени. Едно гемиджийско въже от колко конци е съставено? Някой ще каже: „Как аз да не мога да стана учен?“ За да станеш ти едно гемиджийско въже, колко конци ти трябват? Най-малко 10-20 хиляди нишки ти трябват, че после трябва да дойде някоя разумна причина да ги увие и да направи това гемиджийско въже. Но един конец да си представите, че е гемиджийско въже? Учеността в света, това е едно колективно усилие на много разумни същества, които мислят в една и съща посока. Но онези най-учените, най-великите хора на света разбират закона на хармонията и на обединението, или казват го сдружаване, но разумното сдружаване се изисква. Само тогава може да бъде човек учен. Всеки един човек все допринася нещо. Най-първо една капка, втора, трета, четвърта – и така се образува една цяла река. Та когато ние се изолираме някой път и ако се изолираме от света, мислим, че ще постигнем нещо. Все ще имаме някои постижения. Светът сам по себе си не съществува. От света не можем да се изолираме. Това е право. То е един резултат. Да се изолираш от онзи основния закон, който ръководи живота, то значи да спънеш своя прогрес.

За пример може някой да каже: „Какъв е смисълът на живота?“ Това е същият въпрос, какъв е смисълът на реката. Да тече. Това е първото, посторонно, вън от това, дето минава тя, ще полива някое дърво, някоя трева, но това е вторичното, но първо трябва да има едно корито, да има едно направление – да тече в посоката оттам, откъдето излязъл животът ѝ. Щом питате какъв е смисълът на живота – да има

своята светлина и топлина. Наука може да има само там, дето има светлина и топлина. И всичките светове, дето има светлина и топлина, могат да имат и вътрешна интелигентност. Сега ви извеждат този факт, понеже сегашните хора имат една голяма тъмнина, която ги огражда. Например на някой учен не му стига умът, той не може да разбере елементарните работи в живота. Дойде при тебе, иска ти пари, казваш: „Нямам.“ Той се чуди. Че тогава и аз те питам защо да не искаш пари от мене. Пари искаш. Чудиш се ти, че аз нямам пари. Ако е за чудене, и аз се чудя защо и ти нямаш пари. Казваш: „Господ ми казва да прося.“ Ти се чудиш, че аз нямам пари, но и аз се чудя, че ти нямаш пари. Но ти настояваш: „Дай ми пари.“ Ама Господ. Никакъв Господ. Човек, който проси, е глупав. Не който иска, просията е глупост, а да искаш, то е разумно отношение, то е взаимно право. Когато един човек направи една воденица и направи колелото да се върти във водата, това е в реда на нещата. Но когато човек си направи воденицата на върха на една планина и там си построи колелото и каже на водата: „Ти трябва да идеш там“, той е глупав човек. И който каже: „Да дойдеш у дома, да ми донесеш малко пари“, той построява келявото колело горе на планината.

Казвам сега, от съвременната цивилизация на нещата за бъдеще трябва да се тури един такъв нов метод, какъвто съществува в природата. Нещастието на живота произлиза от това, че природата никога няма да измени своите закони. Тя нито йота няма да премахне от това, което е. Че може да страдате, да напълните хиляди джобури със сълзи, тя никога няма да измени своя план и правила. И казвате: „Че Господ не знае ли, че аз страдам?“ Страдаш за своята глупост. „Не знае ли Господ, че аз се мъча?“ Мъчиш се за своята глупост и упорство. Ако е да дадем изяснение, това е глупост и упорство. Аз ги наричам от чисто научно гледище – отклонение от първичната поезия. Щом човек се движи в една посока, която му е определена,

иска да си пробие път там, дето не може, той е вече глупав. Това е все така, аз мога да го уподобя, както като влезеш в един клекаж, че да можеш да си прокараш оттам път.

Каква е тогава основната мисъл? Най-първо – първичната връзка, в нея е вложено всичко. Каквото и да е нашето желание, това е желание на първичната причина, не в изопачения смисъл, а в правия мисъл. Казва се в Писанието – хотението и желанието е от Бога. Значи това е силното вътре в нас, което се проявява, което повдига човека. Това е първичната причина, която действа разумно. Тогава не трябва да се обезсърчаваме. И казвате: „Какво ще постигнем?“ Щом твоето желание е Божествено, то ще се постигне, може да се реализира. А щом твоето желание не е Божествено, то не може да се реализира. Следователно всяко желание, което е Божествено, то ще се реализира и всяко реализирано желание е Божествено. Всяко желание, което не може да се реализира, не е Божествено. А всяко желание, на което резултатите не са разумни, пак не е Божествено. Защото при Божествените мисли и желания всичко е в пълен ред и порядък и хармония.

От това гледище всичко у нас, което е Божествено, което внася известна разумност, то е разумно и постижимо. Казва човек: „Какво мога да постигна аз?“ Какво може да постигне реката? Тя може да постигне морето. А щом иде в морето, нали тя има на разположение всичко, тя е богата. Следователно, щом се влива реката в морето, тогава тя се влива в извора, и реката ще бъде винаги пълноводна.

Тогава първото правило как ще го формулирате? Всичко онова, което Бог е вложил вътре в мене, е постижимо. Закон е това. Казва, онова, което не е постижимо, това не е от Бога. Всичко онова, което Бог не е вложил в човека, то е непостижимо. А което Бог е вложил у човека, то е постижимо. И тогава доказателството е постижимо. Кои неща са непостижими? Всичко онова, което Бог и природата не са

вложили в човека, е непостижимо. Щом ходиш ти по един път, макар и да пъплиш като животно, значи ти имаш желание. Щом си прав и имаш достатъчно широчина, значи постижимо е. Сега превеждате нещата, какво означава правото ходене. Приемай изобилно количество на светлината. Това значи прав. Онзи, който има преизобилно количество на светлината, той е прав, а който няма това количество, той е крив. Който малко приема светлина, той е на кривия път. Значи прав ходи човек, който има повече светлина. Той ходи изправен, той мисли, разсъждава и има постижения.

И тъй, кой е първият закон? Вие ще кажете сега: „Какво е положил Бог в мене?“ Имате друго едно нещо. От това гледище, когато Господ говори на човека в тази форма, аз го поставям повече от таланта, повече от гения и повече от светията. Това, което е вложено у човека, седи по-горе, то е повече от таланта и повече от гения. Талантът е само известна проявена способност. Гениалността е още по-развити способности и светията е по-широко развити способности. А когато говорим за съвършения човек, имаме всичкото вложено развитие. Един ден всички вие ще бъдете съвършени. Да растем в това развитие, което сега имаме. Сега вашето съвършенство, щом ви бутнат някъде, може да плачете, а щом ви дадат една мъчна крива задача, вие се разсърдите. Каже ви някой: „Много неспокоен сте.“ Преведете тази дума. Тя е една форма. Какво означава неспокойният човек? („*Безпорядъчен човек.*“) Защо е безпорядъчен? Кои са причините? („*Културата му е такава.*“) Когато пияният си накриви шапката, провлече си пояса, оцапан в дрехите си, и върви по пътя, защо е това? У него има едно чуждо вещество, което Бог не е вложил. И като влезе това чуждото, той става неспокоен. Значи чуждото е влязло в него – това показва неспокойният човек. И какво прави пияният? Той учи изкуството да изцежда, като излезе навънка, той повръща, казва на кръчмаря:

„Не ти искам виното." Повръща. И след като повърне, казва: „Няма да пия повече." Повърне го назад по всички правила. Вземи една чаша студена вода и изчисти корема си от нечистотии. Нескопосният човек всякога показва, че има нещо, което е възприел на едно място, и вследствие на това има едно неспокойство у него.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас 11 юли 1930 г., петък, 6-7.05 часа, София – Изгрев.

ЧЕТИРИТЯХ ЕТАПА НА РАЗВИТИЕТО. ОТЛАГАНЕТО

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Ако ви запиша някой един въпрос, в какво седи силата на човек, по какво се отличава човек на физическото поле? Нали човек в умствения свят се отличава по ума си. В сърдечния свят се отличава със своите чувства и желания. А във физическия свят с какво се отличава? Със своите постъпки, с движението си. Нали науката допуща, че всички предмети се движат. Следователно съвременната наука разглежда нещата просто вънка от човешкото съзнание, вънка от човешкия ум. Представете си с каква бързина се движи един параход в океана. Нали това се изучава, без да се има предвид знанието на капитана, вие изучавате само физическата му страна – еди-къде е направен той. Представете си, че противоречия се явяват, ако вие дойдете да докажете, че параходът е разумно същество. Той сам по себе си не е разумен. Ако искате да покажете, че часовникът е разумен, де се показва разумността на часовника? Ако той показва точно време. Но самият часовник ни най-малко не съзнава, че има някакво движение. Но ако неговото движение съвпада с движението на слънцето? Представете си, че ако дойде друго едно същество извънка часовника, което не се мисли като часовника, но по часовника може да гадае, представеше си, че този часовник е направен като слънцето, такова движение има вътре. И този часовник показва как се движи слънцето. Съвременните часовници не показват това. Казвам, човек в своя организъм, който има, той трябва да изважда поука оттам.

Ако допуснем сега, че вие искате да знаете дали вашата воля е силна, или не, по какво ще познаете това? Могат и други въпроси да се зададат. Най-първо на силната воля. Вие ще определите на нейните максимални прояви, но ще си зададете въпроса, откъде започва волята. В нейните най-малки прояви ще гледате.

Фиг. 1

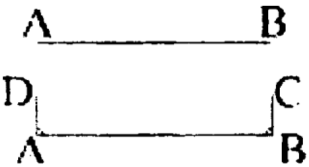

Фиг. 2

Да допуснем, че едно дете си играе така, пише си разни чертици (Фиг. 1). Да допуснем, че тук има известен волев акт, понеже се движи това дете, играе си. Но това движение е действието на човешката воля. Но питам, има ли някое отношение между тези линии? Да вземем, вие както мислите, как действа човешката воля. Но да докажем, че тези линии са пак проява на човешката воля. Какво съотношение имат тези линийки помежду си? Обаче колкото повече човешката мисъл се оформя, толкова и отношения почват да се образуват между линиите.

Допуснете, че имате линията **AB** (Фиг. 1). После образуват се два противоположни ъгли. В дадения случай резултатите при **C** и резултатите при **D** ще

бъдат различни. Например казвате, че се движите по линията **AB**. Какво е разстоянието? Тази линия във всичките си точки на своето проявление не е била еднаква. Допуснете, че вие се движите по море. Енергията, изразходвана за линията **AB**, може да се различава. Ако вие се движите по морето, енергията, която ще изразходвате по морето, ще се различава от тази енергия, която се изразходва на един планински връх.

Следователно, за да познаете пътя, по който вървите, нали казвате **AB**, това е пътят, по който вие вървите, допуснете сега един, който е вървял по линията **AB**. Тази линия се намира в една плоскост, значи имали сте най-малките съпротивления. Представете си пътя **AD**, той е нагоре. Това показва един планински връх. Тук имате два планински върха, те се движат от точките **AD** единият и другият се движи към **BC**. Сега тези двамата души, които тръгват, отделно тръгват от точките **A** и **B** и отиват към тези два планински върха. Какви ще бъдат техните резултати? На физическото поле почти няма да има никаква връзка. В духовния свят вече има известна връзка. И следователно тази връзка, която съществува, тя обуславя всичките движения. Всяко едно движение, което става у нас и което видимому няма никакъв смисъл, в духовния свят движението е обусловено. И в каквато посока и да се движи, твоето движение ще се използва. Каквото и да мислиш, някой казва – аз съм мислещо същество – в духовния свят има същества, които използват и твоята мисъл, и твоето чувство, и твоята воля. Какъвто и философ да си, каквото и да мислиш, все таки те ще те използват, без да подозираш. Не само че няма да ти дадат да те спънат, но те ще те заставят да мислиш повече, отколкото трябва и също ще те накарат да чувстваш повече, отколкото трябва. Някой казва: „Аз много чувствам.“ Това чувстване е един стимул отвънка. Тези същества те заставят да чувстваш, защото те имат нужда от тази енергия и когато ние мислим, тези същества те

заставят да мислиш повече, понеже те имат нужда от тази енергия. Ние сме като тези машини, от които хората се ползват. Така и всеки един човек е едно динамо за едно същество от невидимия, духовния свят. И когато ти престанеш да мислиш и да чувстваш и да действаш, ти започваш да питаш динамото коя е причината. Те искат да разберат и да знаят защо не мислиш, защо не действаш и защо не чувстваш. Разглеждат те като едно обективно същество. И това същество не търси дълбоките причини, защо мисълта е спряла, но защо това динамо е спряло. Като кажеш, че съзнанието се явява, това значи, че ти започваш да мислиш. Изгуби се съзнанието, мисълта спира. Защо? Значи някой е бутал на машината. Когато в тебе се яви съзнанието, ти казваш: „В мене се яви една нова мисъл."

Та в това отношение, ако искате вие да изучавате живота в неговата широта, трябва да знаете дали постъпките са разумни, или не. Защото те се обуславят от други разумни сили, които работят. И когато човек изгуби тази разумна връзка, тогава се явява онова състояние на безсъзнанието, и тогава почва да отслабва волята на човека. Отслабването на волята показва, че има едно съпротивление и това съпротивление се придружава всякога с отслабването на мисълта и отслабване на чувствата. Щом мисълта и чувствата отслабнат, отслабва и волята. И щом мисълта и чувствата се засилят, усилва се и волята. Тъй щото някои отделят мисълта и чувствата от волята. Казват – човек и без да мисли много и без да чувства много, може да действа. Сега не само че волята трябва да бъде силна, но тя трябва да бъде и разумна. Т.е. на човека мислите и чувствата трябва да бъдат хармонични, не трябва да бъдат разхвърлени. Ако вие имате няколко милиона капки и всяка капка се движи по своя си път, каква

сила ще се образува? Една малка сила, нали? Та ако вие разбирате закона на капките, полето, на което са поставени тези капки, вие можете да измените тяхната площ.

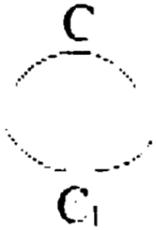

Фиг. 3

Да допуснем, че вие имате няколко милиона такива капки, които се намират на една сфера С. И ако на тази сфера всяка една капка почне да действа самостоятелно, каква сила ще развива? И ако вие почнете да изменяте тази линия С така – C_1 и тя стане във вид на паница, в която всичките капки ще се съберат, във вас ще се образува един подтик. Съединената сила на всичките капки, те, щом се съединят в едно, ще произведат една мощна сила. Най-първо трябва да изучавате сферата или плоскостта, в която вашите мисли се движат. Да им дадете обща посока, в която да се движат.

Ти казваш: „Аз имам цел в живота." Целта подразбира да можеш да измениш условията на твоята мисъл – не външните условия и после не само на една твоя мисъл, но на всички твои мисли да им дадеш насока в едно направление. Тогава може да се образува воля и сила на твоята воля, която може да действа и да направлява твоята мисъл и силните желания. Следователно ти ще имаш материал, с който можеш да работиш. Та при сегашните условия, при които вие живеете, нали можете да разрешите какво е предназначението на сегашния живот. Как сте живели в миналото, не знаете. Сега живеете и какво ще бъде вашето бъдеще, и него не знаете. А сега се намирате в сегашното си положение.

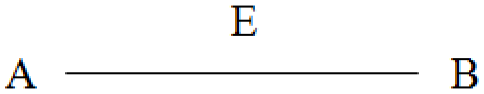

Фиг. 4

Допуснете, че вие се намирате на точката, да кажем **Е** (**Фиг. 4**). Тогава допуснете, че **А** е вашето минало, а **В** е вашето бъдеще. Но вие във вашето съзнание се намирате при Е, но не можете да определите кое е вашето минало и кое е вашето бъдеще. Сега как ще се справите със сегашния си живот. Как ще уподобите миналото – с изгрев или със залез на слънцето? Залез какво е на човека? След като изгрее слънцето, какво очаква човек?

В духовния свят миналото и бъдещето се редуват. Това, което е минало за нас, за други съставлява бъдеще. Миналото може да стане и бъдеще. И бъдещето може да стане минало на човека. Вие можете да преживеете вашето бъдеще, понеже вашето минало вече в дадения случай е бъдеще на друго съзнание. И следователно ти седиш над тези същества като едно цяло и те се стремят към тебе. Вие сте едно бъдеще за тях. Но това, към което те се стремят, ти си го минал.

Следователно в едно отношение ти се чувстваш, че това е минало за тебе, а в друго отношение ти ще чувстваш, че това е бъдеще за друго едно съзнание. И ще се постараеш в себе си да дадеш насока на тия същества, да им изясниш до известна степен. Те ще те питат: „Кажи ни какво ще бъде нашето бъдеще?" И ти понеже си минал този път, точно ще определиш какво ще бъде тяхното бъдеще. Ще им кажеш какви препятствия ще имат и какви придобивки? И те ще се утешат. По същия закон сега и ние като изпращаме нашето съзнание към по-висшите същества, към тия същества, които са минали нашия път, и ги попитаме какво ще бъде нашето бъдеще, по същия начин и те ще ни определят какво ще бъде. Та този път е такъв и ще ви ръководят. Едно същество не може да ръководи друго същество, което не е минало през един път, през който ти минаваш. Трябва да се пазите. Не можеш да вземеш за ръководител едно същество, което няма опитността, която ти искаш да минеш.

Та, когато говорим за реалните неща, ние разбираме неща, които са преживяни. Които вече лежат положително в съзнанието. Ако вземе разумният свят и онова, което те ни кажат, те са го минали и то се сбъдва, тъй както те са казали, понеже те са минали по този път.

Та казвам, сега онзи великият закон, който ръководи твоята мисъл, ти трябва да го разбираш. И вие трябва по някой път да знаете как да освобождавате мисълта си от ония дисхармонични чувства. Да кажем, имате да рисувате една идея, но сте неразположен, имате неразположение към някого. Да кажем, че сте художник, но имате неразположение към Драган, Петко, Стоян, вашето неразположение към някого ще се отрази и към вас самия. Вие няма да дадете израз на вашия ум. Умът ви трябва да бъде абсолютно спокоен, да няма никакво посторонно влияние. Ако вие дадете ход на вашите чувствания да упражнят някакво влияние на вашия ум или на вашия глас, тогава вие не можете да бъдете музикант или художник. Или ако сте някой писател, тези влияния ще упражнят известно влияние и върху вашата мисъл и вие не можете да дадете израз на мисълта си.

Та първото нещо, за постиженията, които трябва да имате предвид за бъдеще, непременно ще трябва да пазите ума си или, аз наричам, да чистите ума си, аз ги наричам, от тези бурени в род на магарешките и циганските тръне. Напротив, всички онези желания, които дават подтик на вашата мисъл да постигнете нещо.

Например вие искате да живеете един чист и свят живот. Как ще представите чистия и свят живот в картина? Аз да ви дам едно съотношение. Това, което светията направя за 24 часа, геният го направя за 24 години, талантливият човек ще го направи за 240 години, а обикновеният човек ще го направи за 2400 години. Светията свършва една работа за един ден, за която на гения му трябват 24 години, на талантливия – 240 години, а на обикновения – 2400 години. Сега някои казват: „Знаете ли колко аз съм работил?“ 2400 години.

1 сл. – 24 часа – светията

2 сл. – 24 години – геният

3 сл. – 240 години – талантливият

4 сл. – 2400 години – обикновеният

Тогава по тази таблица имаме, в първия случай имаме – светията извършва една работа за 24 часа, във втория случай геният свършва тази работа за 24 години, в третия случай талантливият свършва тази работа за 240 години и в четвъртия случай обикновеният човек свършва тази работа за 2400 години.

Това, което обикновеният човек извършва в 2400 години и светията за 24 часа, тези произведения ще бъдат ли еднакви, равни? И постиженията им ще бъдат ли еднакви? Допуснете, че след 2400 години обикновеният човек ще постигне това, което светията е постигнал в 24 часа. Но обикновеният човек в 2400 години е достигнал само до съзнанието, но той още няма това изкуство, което светията има, което светията е достигнал.

Та казвам, когато вие употребите дълго време, казвате: „Много време ми трябва, докато свърша училището“, казвам, ти си един обикновен човек. „Трябва ми един ден“, светия си ти. Когато човек в доброто е бърз, той работи със средствата на светията. Да имаш ти едно постижение, това значи, че трябва да имате един период, който да е последователен – 24 дни, 24 години и т.н. Така върви развитието. Светията в своето съзнание разполага с повече средства, отколкото гения, геният разполага с повече средства, отколкото талантливият човек, и талантливият човек разполага с повече средства, отколкото обикновеният човек. Та казвам, една работа може да се свърши за 2400 години и може да се свърши и в един ден. Това е закон на онова разбиране вътре. Та всичките палящи въпроси, които имате, можете да ги разрешите за разни периоди от времето. Зависи от вашето

разбиране. Така ще се свържете. Защото, ако този гений не се допита до светията, а се допита до един талантлив човек, какво разрешение и какъв успех ще има тогава? Ако геният се допита до талантливия човек, той ще свърши работата за 240 години и ако талантливият се допита до обикновения човек, и той ще свърши своята работа за 2400 години. И обратен е процесът. Ако обикновеният човек се допита до талантливия човек, той ще свърши работата за 240 години, ако и двамата се допитат до гения, те ще свършат работата за 24 години, ако и тримата се допитат до светията, в един ден те ще свършат работата си.

Следователно, ако тези четиримата се съединят в едно, ще имат квадрата, тази работа е в крайния си предел. Ако в единия краен предел работата се свършва в 2400 години, в другия краен предел тя свършва в 24 часа. Следователно, ако тримата се съберат в едно, в положението на светията, те ще свършат тази работа в един ден.

Та, казвам, при ония непостижими работи, ако хората се държат за този разумен закон, непостижимите работи, за които се изисква един дълъг период, стават постижими за един ден. От сутринта до вечерта. По този начин кармичните работи може да се съкратят и подобрят. Онези неща, за които се изискват ред прераждания и дълги години, могат да се намалят. И действително такъв е законът. Прераждането е вярно за обикновения човек, на него му трябват 2400 години, за да поправи една работа. Но това неговото поправление може да стане и за един ден. В един ден отгоре той може да поправи кармата си. Всичките тези години той може да ги съкрати В един ден, но той трябва да има правилата на талантливите и гениалните, и на светиите, и всички заедно за един ден могат да свършат работата, за един ден. Та това е силата да повярваш.

Някои казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ти и домът ти ще бъдеш запазен.“ Онези, които тълкуват, не разбират закона, те го

разбират само механически. Повярвай в Господа Исуса Христа, за да се съкратят тези години, двете хиляди и четиристотин ненужни години. Това е един ненужен период, заради което искаш бързо да се спасиш. Та след като повярваш, най-първо ти се съединяваш с физическия живот, после с астралния, с умствения и с причинния свят. Но след като се съединиш с тях, под ръководството на тяхното съзнание за един ден твоята работа е наред, ще се свърши. Затова е казано там: „Без вяра не можеш да угодиш на Бога." Или казано другояче: „Без вяра нищо не може да се постигне." Вярата подразбира една връзка с висшите разумни същества, които да окажат своето съдействие в дадения случай във всяко едно направление. В мисълта и в чувствата. И каквато и работа да предприемаш на земята, твоето бъдеще и твоето настояще се определя от тяхното взаимодействие.

Сега, когато аз ви проповядвам на вас, имам предвид да се събуди съзнанието ви, не да ходите по своя си ум. Казвате: „Ама по кой ум да вървим?" Аз питам, по ума на обикновения човек ли искаш да вървиш? Да разбираш както един обикновен човек? „Ама ние искаме да бъдем малко талантливи." Казвам, 240 години ви трябват. Ама колко гениално да се постъпи? Двадесет и четири години ви са нужни. Като светия. Тогава ви трябват само 24 часа. Някой казва: „Аз не искам да бъда светия." Той не разбира. Казвам, че искаш ли в един ден да довършиш работите си? Някой казва: „Аз и гений не искам да бъда." Гениалността, това са пътища, това са средства и условия, с които можем да свършим работата си. Нима искаш една работа да се продължава? Да докажем работите малко по-другояче. Имаш да изплащаш един дълг от 100 хиляди лева. Я, И., кажи ми сега как би желал да го плашиш? Като светия, като гениален, като талантлив или като обикновен човек? („*Изведнъж е най-хубаво.*")

Та конкретно, всяка една мисъл трябва да бъде строго определена. И разумна трябва да бъде тя. Вие казвате някой път:

„Защо ми е този безсмислен живот?“ Ако е безсмислен животът, вие трябва да знаете причините за това. Ти се намираш в положението на обикновения човек, казва – няма да стане тази работа. Ти си обикновен човек. И дълъг период се изисква, хей. Онова нормалното разрешение, тази нормалната линия, тя е геният, това е равнодействующата линия, и ти всякога трябва да имаш в ума си не талантливия човек – той е глашатай, талантливият човек той е гайдарджията на хорото и хората наоколо играят. Той, дето се яви, като барабанчик е. Обикновените хора, това са войниците, които маршируват, а талантливите са барабанчици. Той като вземе барабана, всички се съберат наоколо. Тогава ще дойде геният, взводният или фелдфебелът, или като дойде капитанът, той ръководи. Това са все гении от разни степени, той ще извади шашката.

Сега човешките мисли и човешките желания, това са все неговите войници, като барабанчика. Казвам сега, основната мисъл, какво се постига с отлагането на нещата? Щом отлагаш, ти се намираш на един процес на един обикновен човек. Не отлагай. Защо? Понеже ти се свързваш с обикновеното съзнание. А щом живееш между обикновените хора, какво може да стане? Представете си, че един говедар пасе говедата си, 2400 години все говеда пасе. Какво ще научи? Нищо. Ще научи това, което говедата го знаят и сами. Той ще знае много добре за говедата това, което и те знаят, но повече от това, което те знаят, той няма да знае нищо повече. И талантливият човек, ако 240 години все говедата пасе, какво ще научи повече? След 2400 години обикновеният човек ще каже: „Аз говедарин не ставам.“ На кого му трябваха 2400 години, за да се домогне до една идея, че говедата и без него могат да пасат. Преди той е мислил, че тези говеда не могат без него да пасат, че той е единственият фактор за тях и трябваше да минат 2400 години, за да научи, че говедата и без него могат да пасат трева, и да пият вода. И той ще каже: „Аз трябваше да

изгубя 2400 години, да вървя подир говедата, за да науча, че те и без мене могат.“ Не уреждай работите на своите говеда. Остави ги сами да си пасат. Говедар не им ставай. Защото между говедата и говедаря няма почти никакво различие. Даже един вол, като се обърне към говедаря, той го удря с кривака си. Това са символи вътре в живота.

Та и вие се занимавате с известни страни на живота, които мязат на положението на този говедар. Всичките тези говедарски работи, които имате около вас, махнете ги. Аз искам вас, младите, да ви разделя от вашите говедарски тояги и вашия говедар. Всичките тези говедарски тояги, които имате, хвърлете ги някъде. И говедарските си торби, и тях хвърлете, всичко това го хвърлете настрани. Трябва да имате едно сериозно разбиране за живота. И после онази идея, дето казват, че за бъдеще все някак си човек може да се спаси. Та ако искаш законите на твоето спасение, на твоето подигане, не го тургай за бъдеще след 2400 години, ти го тури от като изгрее слънцето, докато залези. Ти го тури, така кажи: „Днес или никога!“ Кажи си: „Днес ще бъде с онова разрешение на светията!“ Това е правилното разрешение. Днес, като изгрее слънцето, тази работа аз ще я реша. Не отлагайте. Сега ще влезе второто разрешение, казвате: „Ако не я свърша?“ Светията никога не турга в ума си една отрицателна мисъл. Щом туриш тази мисъл в ума си, ти не си в положението на светията и ти не си никакъв светия. Защото светията никога не турга една отрицателна мисъл. Следователно, ако ти не внесеш никаква отрицателна мисъл, ти можеш да имаш резултатите на един светия. Може да направите какъвто и да е опит. Представете си, че днес нямате пари и вие тургате в ума си тази мисъл, че вас ви трябват 500 лева. Това го тургам само за изяснение. Ако ти употребиш метода на светията, от като изгрее слънцето, докато залезе, ти ще имаш 500 лева отнякъде. Те ще дойдат от невидимото, ти ще ги намериш, те в джоба ти ще бъдат. Но ако влезе една малка отрицателна мисъл, не един

ден, но 24 години ти трябват. И тогава по закона на гения за 500 лева трябва да минат 24 години, за да спечелиш тези пари.

Сега за приложението на методите какво има? В ума на светията няма абсолютно никакво съмнение. По някой път и геният се съмнява. Геният, и той като човек, казва: „По този начин не може да стане.“ И нему му трябва повече време, понеже има известно съмнение, а в положението на светията, понеже неговият образ е осветен, нещата стават бързо. Та аз наричам онова състояние, в което не прониква абсолютно никакво съмнение в мисълта и чувствата на човека, това състояние е положението на светията. Не че вие сте светия, но работите със закона на светията. Осъдени сте някъде, ще опитате този закон. Казват ви – ако в 24 часа не внесете 500 лева, за 20 години ви чака затвор. Тогава, ако мислиш да разрешиш въпроса с методите и начините на гения, колкото и гениално да мислиш, ти не можеш да разрешиш тази задача за един ден. Имаш само един избор. Тогава ще вземеш метода на светията и вечерта, точно един час по-рано, парите ще бъдат в джоба ти. И ти ще се освободиш. Това значи – повярвай в Господа. И ще бъдеш спасен ти и домът ти. Когато човек вярва в Господа, всичките тези периоди навреме се съкращават и този единият час е много съдържателен и приятен.

Сега разбрахте ли? Какво разбрахте? Я да кажем сега, че ти И, си осъден за 20 години затвор, имаш да даваш 500 лева. Какво ще направиш?

Сега, дадох ви едно понятие за вярата. Имате четири вида за постижение на нещата. Всичко се сбъдва. Но има много наши желания, които се сбъдват за дадено време, а могат да се сбъднат и за 24 часа, а могат да се сбъднат и за 24, 240 и 2400 години. Но могат да се сбъднат и за един ден. Тогава ти не можеш да увеличиш 500 лева. Щом ги увеличиш, ти имаш съмнение и нищо не можеш да постигнеш.

Та необходимото в живота кое е? Което е необходимо, то в един ден може да се постигне. Затова имайте за идеал да работите в късите периоди. Имайте предвид онези методи на светиите, на гения, на талантливия и на обикновения човек. Сега искам да ви освободя. Вие казвате: „Защо тези работи станаха тъй?“ Или казваш: „Защо трябваше да работя 24 години?“ Казвам, работил си с ума на гения. Или питаш: „Защо трябваше да работя 2400 години?“ Защото си работил с ума на един обикновен човек. Причината е у тебе. С каквито средства работиш, такива резултати ще имаш.

Сега някои от вас питат: „Защо трябва да вярваме?“ За да се свършат работите само в един ден. Болен си, употреби метода на светията, и за един ден ще бъдеш здрав. Ако ще употребиш метода на гениалния човек, 24 години ти трябват, за да се излекуваш. Пък някой път болният умира, значи отидат 240 години, докато оздравее. А някой път много пъти ще умира човек, докато сме в кармическия закон, ще се раждаш в едно прераждане, две, три, четири – все по низходяща линия, и нищо не придобива човек. Казвам, ти ще съкращаваш. Може някой да каже – то е глупаво човек да вярва. Не е глупаво, това е най-умното в света. Някой казва: „Като вярвам, мога ли да хвърча по въздуха?“ Та птиците с вяра хвръкнаха. Едно време птиците бяха големи риби, сомове и като повярваха, хвръкнаха и излязоха от водата. Та един ден, когато всички млекопитающи с четири крака повярваха, хора станаха. Та има и хора, като повярваха, ангели станаха, а всички, които не повярваха, останаха обикновени хора.

Та тази е градацията, с която човек върви със силата на вярата. Вярата е най-идеалният процес. И казва Писанието: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ И никакво постижение не може да се постигне без вяра. Разбира се, законът, който Бог е поставил. Ти без вяра не

можеш да угодиш на Бога. Тогава и нашият ум, и нашето сърце, и нашата воля вървят по тези велики закони.

Сега вече можем да идем на една почивка. Утре в 3 часа тръгваме за Рила с автомобилите.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас, 18 юли 1930 г. петък, 6-7.17 часа, София – Изгрев.

НА ЕЗЕРАТА

Тайна молитва

Сега, като сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други – топли. Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топлите бани. Целта на къпането е да се отворят порите на тялото, дишането да става и чрез кожата. Като се къпете, не трябва да се страхувате от простуда. Някой се къпе с топла вода, но се страхува да не се простуди, да заболее от хрема или от кашлица. Който пристъпва към къпането с топла вода без страх и със съзнание, той не може да се простуди. Ако пък го хване хрема или кашлица, и това не е лошо. Чрез хремата и кашлицата човек чисти дробовете си и цялата дихателна система от вътрешни утайки. Но той трябва да знае как да се чисти, да изхвърли вън нечистотиите от дробовете си.

За да не се простудява, човек трябва да се огражда. Това се постига по два начина: чрез концентриране на мисълта и чрез молитва. Някои мислят, че като метод молитвата е лесно приложима. Зависи каква ще бъде молитвата. Ако се молите механически, никакъв резултат няма да постигнете. Механическата молитва подразбира безразборно дрънкане на звънци. Ако отидете в някоя голяма къща и започнете да дрънкате ту един, ту друг звънец, все ще излезе някой човек, да разбере кого търсите, но приятелят ви, когото търсите, няма да излезе. Вие не знаете адреса на вашия приятел, вследствие на което не можете да го намерите. Защо не знаете адреса му? Връзката ви с него е прекъсната. Съзнателната молитва обаче подразбира направо влизане в контакт с приятеля ви. Вие знаете улицата, къщата, етажа, стаята, дето той живее, и веднага натискате

звънеца. Той отваря вратата на стаята си и любезно ви поканва. Следователно концентрираната мисъл и съзнателната молитва са условия за ограждане на човека, за да се запази от лоши външни условия. Щом е ограден, човек не се простудява и нищо чуждо отвън не може да го нападне. Той знае къде да бутне, за да чуе гласа на приятеля си, който всякога може да му се притече на помощ.

Един доктор, наш приятел, разправяше своя опитност за силата на молитвата. Една вечер жена му отишла на концерт и помолила мъжа си да наглежда малкото дете да не се събуди и заплаче. Докторът обещал, че ще се грижи за детето. Тя отишла на концерта и била спокойна, понеже мъжът ѝ е вкъщи. Случило се, че детето се събудило по-рано, отколкото майката предполагала, и започнало да плаче. Бащата го взел на ръце и се помъчил да го успокои, но детето непрестанно плакало. Той го люлял, носел го на ръце из стаята, но детето не млъквало. Дошло му наум да употреби някои лекарски методи, но и те не помогнали. Така минали два-три мъчителни часа, но детето все продължавало да плаче. Той започнал да поглежда към вратата, дано майката се подаде. Видял се в чудо, не знаел какво да прави е разплаканото дете. Най-после му дошло наум да приложи молитвата, с която никога до това време не си служил. Обърнал се към свети Никола, към ангелите, но пак никаква помощ. В пълно отчаяние той се обърнал към Бога: „Господи Исусе Христе, помогни ми да се справя с това дете!“ Едва изрекъл тези думи, и детето престанало да плаче. Сега вече разбрал той силата на молитвата. Кратка, но прочувствена била молитвата му, затова веднага получил отговор.

Съвременните хора се намират в положението на този доктор. В първо време те разчитат на себе си, на научните си познания, но като видят, че са безпомощни, търсят светии и ангели. Като не получат и от тях помощ, обръщат се към Бога, който веднага изпраща помощта си.

Следователно, докато разчитате на човешкото в себе си, всички ще минават и заминават край вас, без да ви се отзоват. В който момент се обърнете към Божественото, помощта ще дойде. Ако вашата работа е по-важна от тази на окръжаващите, помощта ще дойде. Ако работата ви не е много важна, колкото и да викате за помощ, никой няма да ви отговори. Тъй щото, когато не получавате отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или не сте се молили както трябва, или работата ви не е важна.

Ще кажете, че тези работи ви са познати, че те са елементарни неща. Зависи как ги знаете. Мнозина мислят, че знаят някакъв език, но като почнат да говорят, произвеждат смях. Един американец преподавал френски език някъде в Америка. Случило се да пътува във Франция. Когато отишъл в един хотел и започнал да говори френски, келнерът не разбрал нищо и го запитал: „Друг език знаете ли?“ „Английски.“ „Говорете на английски.“ Произношение се иска за всеки език. Ако знаете един език, трябва да го знаете основно.

Следователно, който иска да влезе във връзка със съществата от небесния свят, трябва да знае езика им добре. Ако не знаете езика на природата точно, с всички правила и произношения, колкото и да викате към нея – ни глас, ни услишание. Искате ли да изпратите мисълта си към небето, или към разумната природа, мисълта ви трябва да бъде проникната от дълбоко чувство. Небето не разбира какво искате от него, ако мислите, без да чувствате. Наистина, когато обича, човек говори сладко. Ако няма любов в сърцето си, говорът му е дисхармоничен. За да бъде говорът ви приятен и хармоничен, изучавайте небесния език. Мъчен е този език. Ако за обикновените езици на земята са нужни няколко години, за да се научат добре, колко повече време е нужно за изучаване на небесния език. За това са нужни не години, а векове и животи.

Сега ще прочета третата глава от Първото послание към Коринтяните.

„Понеже сте още плътски, защото, докле има помежду вас завист, разпра и разногласие, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човечески?“ (*3 стих*). Така е говорил Павел на вярващите по онова време. Много неща имало, от които те се съблазнявали. И съвременните религиозни се съблазняват от много неща. И вие се съблазнявате. Всеки човек има някакъв авторитет, пред който се покланя. Религиозните спират вниманието си ту върху някой брат, ту върху някоя сестра – считат ги за авторитети. Те казват – този е напреднал духовно или тази е напреднала духовно. Трупат се около напредналите, искат да чуят нещо от тях.

Как познавате кой човек е авторитетен? Ако става въпрос за чешмата, лесно се проверява нейният авторитет. Турете стомната си под чучура и вижте за колко време ще се напълни. Ако една чешма пълни стомната ви за половин час, авторитетът ѝ е със стойност, равна на половин час. Ако се пълни за петнайсет минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на петнайсет минути. Ако се пълни за пет минути, авторитетът ѝ е със стойност, равна на пет минути. Друга чешма пълни стомната ви за пет секунди. При коя чешма ще отидете? При последната. Значи последната чешма е най-авторитетна.

„Кой е прочее Павел и кой е Аполос? Не са ли служители, чрез които повярвахте, и то както е Господ всекиму дал?“ (*5. стих*) Всеки приема заплата според труда си. Който работи за Господа, няма защо да се стреми да бъде авторитет. Всеки трябва да бъде авторитет за себе си.

„Защото ние сме съработници на Бога.“ (*9. стих*)

„Защото никой не може да положи друго основание освен положеното, което е Исус Христос.“ (*11. стих*) Под думата „основание“

Павел разбира Божията любов. Ако нещата в света не стават тъй, както Божият дух диктува, нищо не се постига.

„Всекиму работата ще стане явна, защото денят ще я покаже, понеже с огън се открива. И огънят ще изпита всекиму каква е работата.“ (*13. стих*)

„На когото работата, която е зидал, устои, той ще вземе заплата.“ (*14. стих*)

„А на когото работата изгори, ще се ощети.“ (*15. стих*)

Сега вие искате да чуете нещо от мене, да го турите в торбата си или да го изядете. Ако искате да пълните торбите си, нищо няма да ви говоря. Аз искам да бъдете свободни, да вървите леко, без товар. Щом искате да чуете нещо, трябва да сте готови да възприемате и прилагате. Представете си, че живеете в свят между съвършени хора, които се отнасят добре с вас. Дето отидете, всички ви приемат добре, услужват ви, задоволяват вашите нужди. Като прекарате известно време между съвършените, пращат ви на земята между несъвършените, да видите как ще се справите с тях. Те са груби, невнимателни, не искат да знаят за вашето съществуване. Като се натъкнете на тяхната грубост, и вие ставате груби. На вашите остри думи те отговарят още по-грубо. Този ви бутне, онзи ви бутне, трети ви удари една-две плесници. Вие се чудите какво става с вас. Спомняте си за съвършения свят, дето ви носеха на ръце и не знаете защо сте слезли в този неразбран свят между грубите хора. Какво трябва да правите? Знание ви е нужно. Какво ще правите, ако срещнете вълк или мечка? Нито вълкът, нито мечката можете да впрегнете, както впрягате коня. Можете ли да срещнете риба на пътя си? Не можете. Рибата живее във водата. Ако излезе от водата, тя е осъдена на смърт. Можете ли да срещнете цвете на пътя си, както срещате животно? Не можете. Защо? Защото цветето е посадено в земята. Излезе ли от земята, то изсъхва.

Следователно рибата живее във водата, птицата – във въздуха, животното – на земята, а растението черпи храна главно от почвата, дето е заровило главата си. Това показва, че всяко нещо трябва да се постави на мястото си. И човек трябва да бъде на мястото си. Съвършеният не може да живее както несъвършените. Той може да им помага, но не може да живее е техните мисли и чувства, не може да поддържа техния морал и техните разбирания.

Като ученици вие се нуждаете от право разбиране, да не размествате нещата. Да размествате нещата, това значи да желаете цветето да ходи по земята като вас. Това е невъзможно. Вие искате рибата да излезе от водата, а птицата да напусне въздуха и да дойдат на земята при вас. Цветето, рибата, птицата, млекопитаещото са символи, с които се изразяват мислите и чувствата на човека. Има мисли и желания, които приличат на цветята, на рибите, на птиците и на млекопитаещите. Като разбира характера на своите мисли и желания, човек трябва да знае къде да ги постави. Щом ги постави в съответната им среда, те ще се развият правилно, без да му причиняват някаква вреда. Ако не знаят как да се справят със своите мисли и желания от рода на хищниците, хората страдат, пъшкат, търсят начин да се освободят от тях.

Ще кажете, че лошите мисли и желания трябва да се пъдят навън. Как ще изпъдите една лоша мисъл от ума си или едно лошо желание от сърцето си? Не е лесно да се справите е тях. Как се справял българинът с турските дерибейове? Като отивал някой дерибей в дома на българина, последният веднага слагал трапеза, на която турял чорба от агне или кокошка, печена кокошка, баница, а след това една-две чаши ракия или вино и му казвал: „Заповядай, ефенди.“ Като прекарвал по два-три деня при българина, дерибеят си отивал доволен от гостоприемството. Учен е българинът, знаел как да постъпи с дерибея, да не го настрои против себе си.

Какво ще правите, ако ви посети някоя лоша мисъл или лошо желание? Можете ли да ги изпъдите?

Те са силни като дерибея. Дойде ли ти такава мисъл на гости, ще я посрещнеш добре, ще я угостиш според естеството ѝ и след това ще я поканиш пак да те посети. Ще ѝ кажеш, че си доволен от посещението ѝ. Ако я приемеш по този начин, тя сама ще си отиде. Пъдиш ли я, тя няма да излезе. Като остане насилствено, ще ти причини някаква пакост. И в Писанието даже е казано да любите враговете си. Лошите мисли и желания са врагове на човека, които трябва да обичате, за да се освободите от тях. Хиляди и милиони начини има, чрез които човек може да се справи със своите мисли и желания. Колкото са формите на любовта, по толкова начини човек може да се справи със своя вътрешен живот, изявен чрез неговите мисли, чувства и желания. Ще кажете, че човек сам създава формите на своите мисли и желания. Човек създава само външната им опаковка, т.е. дрехите им, а самите мисли и желания в различни форми идат от други светове. Те посещават човека, прекарват известно време при него и го напущат. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да различава произхода и характера на мислите и чувствата си. Като прави сравнение между проявите си, той казва: „Отиде първата любов! Няма да се върне вече." Значи той намира разлика между първата и втората си любов.

Казвате: „Какво беше едно време! Каква любов имах!" Любов, която се мени, не е истинска. Ти си обичал дрехата на човека. Щом съблече новата си дреха и облече старата, ти не го обичаш. Това не е любов. Не се заблуждавайте от външните форми на нещата, нито от тяхната привидност. Изучавайте живота в неговата дълбочина.

Като ученици вие трябва да разбирате символите, чрез които природата говори. Тя говори всеки ден по различен начин. За пример, като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си

починат. Всъщност те започнаха да пренасят камъни, да правят мостове. Това е задача, която природата им възлага. Тя иска да им каже – всички хора имат в себе си мочурливи, влажни места, над които трябва да се построят мостове, да минавате свободно. Всички имате в себе си извори, поточета, които са буренясали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в природата и строенето на мостове вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко, което става в природата, става и в човека. Затова именно ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате на планината и да построите мостове. Какво ще кажете, ако видите на земята окапалите листа на крушата? Окапали са листата ѝ, но тя е жива. След известно време ще видите на нея нови, млади листенца. Страшно е, когато видите, че под някоя круша няма нито един окапал лист, но не дава надежда да се яви поне един зелен лист. Тази круша е изсъхнала, в нея няма никакъв живот. И човек може да бъде в положението на живата круша, на която есен окапват листата, а напролет израстват нови. Той може да бъде изсъхнала круша, която не дава признак на нов живот.

Пазете следното правило. Каквото правите, правете го съзнателно и с любов. Като ви накарах да пренасяте камъни, аз имам предвид ползата от това упражнение. Ще работите половин час, но като вдигате и слагате камъните, вие възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат. Когато сте неразположени, хвърлете няколко камъни надолу. Като ги хвърлите, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си. Ще кажете, че е празна работа да хвърляте камъни. Празна работа е, когато човек нищо не прави. Като хвърляте камъни, като ги местите, вие придобивате практически знания, до които по друг начин не можете да се докоснете. Например вие ще разберете, че някои камъни не трябва да се местят. Само природата има право да ги мести.

Много знания има човек, но още много има да учи. Знаете ли например каква числена стойност представя всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и желание? Знаете ли каква форма имат те? Някои мисли имат праволинейна форма, други – елипсовидна, трети – квадратна и т.н. От формата им съдите за техния вътрешен смисъл. Това е знание, което ще придобиете в бъдеще. Докато живеят в личния си живот, хората са далеч от това знание. За да придобие вътрешно знание, човек трябва да живее в душата си, т.е. да даде предимство на душата си пред своите лични изисквания.

Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помагате. Кой какво казал, каква погрешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин само се създават здрави приятелски отношения. Обичайте ближните си, помагайте им, за да ги освободите от въжетата, с които са вързани. Ако ги критикувате и мразите, без да съзнавате даже, вие завързвате краката и ръцете им с въжета. След всичко това питате: „Какво мислят хората за мене?“ Ако завързвате ръцете и краката им с въжета, те мислят лошо за вас и не ви обичат. Ако ги развързвате, те мислят добре за вас и ви обичат.

Следователно срещнете ли човек, на когото ръцете и краката са вързани с въжета, освободете го. Той всякога иде ви благославя. Опитайте се да вържете кучето, което е било на свобода, да видите, какво ще прави. То ще се хвърля, ще прави опити да ви ухапе – недоволно е. Всяко живо същество иска да бъде свободно.

Следователно новата философия на живота носи освобождение за хората. Като възприемате и прилагате тази теория, вие ще се развързвате. Ако не сте вързани, ще внимавате да не дойде някой да ви върже. Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Дето и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде

виждат работата на великия Божи дух. В нареждането на камъните, във водите, които извират, във ветровете – навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: „И тука, и там, навсякъде оставаме неразбрани.“

Като ученици работете върху себе си вие да разбирате хората, а не те да ви разбиращ. Какво ще бъде положението на богатия, ако сиромасите разберат, че той е богат? Един след друг те ще тропат на вратата му и ще искат пари – кой сто лева, кой двеста, кой хиляда лева. Дето се обърне, той ще чува един и същ разговор. Това еднообразие ще го умори, и най-после той ще бъде принуден да остави касата си на разположение на бедните, всеки да взима колкото му трябват. Когато човек доброволно даде касата си на разположение на бедните, тя придобива свойството сама да отпуща на всеки човек такава сума, каквато в дадения случай му е нужна. По този начин се избягват всякакви злоупотребления.

Какво се иска днес от вас? Най-малкото – да говорите само добри, положителни думи. Като видите някой човек, намерете нещо добро в него и говорете само за доброто. Ако видите някой болен, мислете, че ще оздравее. Пратете му добри мисли и му кажете няколко насърчителни думи. Добрите думи, които излизат от устата ви, внасят бодрост и сила в самите вас. Като се ръкувате с някого, пожелайте да бъдете в хармония с него. Ако не постъпвате по този начин, вие събирате суров материал за градеж, туряте го на едно място, но нищо не можете да съградите. Защо? Нямате споителните материали, необходими при градежа на къщите.

Прочетете днес трета глава от Първото послание към Коринтяните и размишлявайте върху нея. В тази глава има нещо общо между вас и тия, на които е говорена. И вие се натъквате на чужди мисли и желания, с които не знаете как да се справите.

„Не знаете ли, че сте храм Божи и дух Божи живее във вас?“ (*16. стих*) Няма по-велико благо за човека от това, да стане храм Божи, дух Божи да живее в него и да се радва и благодари за всичко онова, което Бог е създал и вложил в него. Радвайте се, защото сте в деня, в който сте създадени. Той е шестият ден – петък. Съботата е ден на почивка, а неделята – ден на възкресение, на избавление от оковите на ограничението и на смъртта.

Четиридесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас, 1 август 1930 г., петък, Седемте рилски езера.

ПЪРВИЯТ ДЕН

В човешкия живот има два главни момента: когато човек заминава за другия свят, или умира, и когато умрелият се връща обратно на земята, т.е. когато оживява. Първият процес причинява голяма скръб на живите. Те скърбят за заминалия. Вторият процес причинява голяма радост:

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Йоана. „И в първия ден на седмицата Мария Магдалина идва на гроба сутринта рано, когато беше още тъмно, и гледа, камъкът вдигнат от гроба.“ (*1. стих*) Думите „когато беше още тъмно“ изразяват материалната страна на въпроса. Тя гледа и нищо не вижда освен това, че камъкът бил вдигнат от гроба – духовната страна на въпроса.

„А Мария стоеше вън до гроба и плачеше.“ (*11. стих*) Мнозина и до днес още стоят до гроба вън и плачат.

„И това като рече, обърна се назад и вижда Исуса, че стои.“ (*14. стих*)

Като четат Евангелието, някои мислят, че трябва да имат същите опитности, през които минаха учениците на Христа. Това не е необходимо. Има неща, които за едни хора са необходими, а за други не са. За да купите едно кило хляб, нужно ли е да знаете кой е орал и сял нивата, кой е млял житото на воденицата, как е замесвано брашното, как е направен хлябът и как е печен в пещта? И това е добре, да види човек и да знае, но по-добре е направо да си вземе хляб и да се нахрани. Опеченият хляб е Словото Божие. За предпочитане е човек да носи Словото Божие в себе си, отколкото да слуша само как се проповядва, без да го възприема.

В живота на съвременните хора има много непотребни неща, които постепенно изместват важните и красиви неща. За да не става

изместване, човек не трябва да спира вниманието си на маловажните неща. За пример хората искат да станат велики, богати, учени, да се прославят и най-после, ако има време, тогава да търсят истината. Не е ли по-добре човек да тръгне по обратния процес, да намери истината, а после да се стреми към останалите неща? Ако първо придобивате благата на живота, а после истината, всичко придобито ще се изгуби. Ако първо придобиете истината, а после останалите блага, всичко, което сте придобили, ще го запазите. Следователно, за да не губите благата, които придобивате, намерете първо истината. Ако истината остане на последно място, придобитите блага едно след друго ще изчезнат.

Ще ви задам още няколко въпроса. Кое е по-добре за майката: първо да има деца и после да намери Бога или първо да намери Бога и после да има деца? Кое е по-добре за човека: първо да придобие знания и да стане учен, а след това умът му да светне или първо да има светъл ум, а после да придобива знания. Значи важният въпрос за човешката душа е да намери истината, а после да придобива блага. Важният въпрос за майката е първо да намери Бога, после да ражда деца. Важният въпрос за човека е първо да има светъл ум, а после да придобива знания.

Една от великите истини на живота е, че Бог е изпратил човека на земята нито да господарува на ближния си, нито да му слугува. Ако някой е изпратен на земята да бъде господар или слуга, той непременно щеше да носи своите акредитивни писма. Ако не носи такива писма, положението му не е сигурно. Човек трябва да слугува на Бога чрез ближния си, а не на самия човек. Не е лошо някога човек да бъде господар, нито е лошо да бъде слуга, но той трябва да знае защо иска да бъде господар или защо иска да бъде слуга.

Защо човек трябва да бъде господар? За да оправи объркаените си сметки. От миналото още той дължи на своите слуги и днес като

богат господар трябва да изравни сметките си. Защо човек става слуга? За да изправи погрешките си. В миналото, когато бил господар, имал лоши отношения към подчинените си. Сега е дошъл на земята като слуга, да опита положението на подчинения и да изправи погрешките си. Слугата трябва да си каже: „Едно време бях господар, давах заповеди и не изпълних волята Божия както трябваше. Днес дойдох да слугувам, да получавам заповеди и да ги изпълнявам. Само по този начин мога да изправя погрешките си."

Като ученици за вас не е важно дали ще бъдете господари, или слуги. За вас е важно да придобиете истината и любовта. Само красивият може да придобие истината и любовта. Грозният не може да придобие нито любовта, нито истината. Не виждаме ли същото и в живота на младата мома? Ако е красива, любовта иде при нея. Ако не е красива, любовта стои далеч от нея. За да я хареса някой момък, тя се облича добре, носи пръстени, украшения, маже лицето си, да бъде красива. Любовта не се привлича от външността на нещата. Тя търси знанието и светлината, тя търси свободния човек. Има смисъл момата да носи пръстен на ръката си, но ако той може да се превръща на хляб. Достатъчно е да чукне с пръстена си, за да се яви пред нея добре опечен хляб. Пръстенът на момата трябва да я прави мощна, да преодолява мъчнотиите на живота. Сегашните моми са дошли до първата фаза на живота: те са добре облечени, е украшения, с пръстени на ръцете си. Обаче техните пръстени не могат още да се превръщат на хляб.

Тази идея ви оставям днес: да придобиете пръстена, който се превръща на хляб. Проста е тази идея, но не по-малко е и сложна. Обективна е тази идея, но същевременно и отвлечена. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Учениците Христови се съблазниха от тази идея, заради което 70 души от тях го напуснаха. Които разбраха вътрешния смисъл

на тази идея, станаха ученици на Христа и продължиха делото му. Те повярваха в силата на живия хляб.

Вятърът, който духа сега, е продължение от снощния. Всички опитахте силата му. Той разтури палатките ви, не ви остави да спите. Кога не спи човек? Когато има да разрешава някакви въпроси. Следователно вятърът подразбира мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си.

Христос казва: „Аз съм живата вода. Който пие от нея, никога не ожаднява." Сега и ние изчистихме изворчето, наредихме около него бели, хубави камъни. Всичко това правим за водата, която извира. Ако нямаше вода, тия камъни щяха да бъдат безпредметни. Изворът краси цялата местност. Той представя знанието, към което всички се стремят. Всеки търси знание, което извира. То не е обикновено знание, което може да се събере в щерна. В щерната може да има много вода, но тя е дъждовна. Време е вече да се откажете от щерните. Живи извори трябва да текат. С други думи казано, Божественото трябва да се прояви. Защо? Защото Божествените неща никога не остаряват. В Божественото няма страдания и скърби, няма болести и смърт. В Божественото се крие всичко положително, затова Божественият живот е наречен положителен.

Казано е в Писанието, че Христос се яви на учениците си след смъртта си и каза: „Мир вам!" Това беше доказателство, че човек живее и след смъртта. Значи смъртта не е в състояние да отнеме живота. Когато човек влезе в новия живот, първата му работа е да погледне към раните на ръцете си като свидетелство на разпятието, през което е минал. Той ще се усмихне и ще се зарадва, че е оживял. Новият живот излиза от раните, през които са минали гвоздеите. За да дойде животът, трябва да се отворят всички запушени канали. Които не разбират това, мислят, че човек трябва да бъде валчеста топка, отвсякъде запушена, да не влезе никой отвън, да го обере. Не,

колкото повече отвори или прозорчета има човек, толкова по-добре. Той има около седем милиона пори на тялото си, които трябва да бъдат отворени, за да може през тях да диша, т.е. да може животът свободно да се втича и изтича. Можете ли да си представите едно здание със седем милиона прозорци? При това знаете ли колко ще струват тия прозорци, ако за всеки един трябва да платите най-малко десет лева? Ако във време на земетресение прозорците на това здание се счупят, трябва да платите 70 милиона, за да направите нови. Обаче прозорците на човешкото тяло са направени от огъваема, нечуплива материя.

В заключение на това пожелавам ви всички ваши врати и прозорци да бъдат отворени на всяко време. За какво? За доброто. Пожелавам ви същевременно вратите и прозорците на къщите ви да бъдат всякога затворени. За какво? За злото. Доброто трябва да влезе вътре, а злото да стои вън.

Как можете да се убедите, че Христос бил прободен в гърдите? По два начина: или като турите пръста си в раните на Христа, или като повярвате. Чрез вярата човек се свързва с реалността, т.е. е първата причина на нещата. За това е казано в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Докато растението не е свързано със земята, то не може да се храни и да се развива. Докато човек не е свързан с водата, с въздуха и със светлината, той няма отде да черпи храна и не може да се развива. Каквото и да прави, човек трябва да запази поне една връзка, чрез която да черпи сокове от земята и да се храни е тях.

Сега ще дойдем до най-важните въпроси, които интересуват всички хора. Те са следните. Какво нещо е Бог, къде е той и как ще го намерите? Този, който е бил преди мене, преди моето съществуване, това е Бог. Той е там, дето аз не съм бил. Ще го намеря там, дето всякога съм бил. Първият, който е създал живота и ни събудил за

живота, първият, който е създал всичко за нас, е Бог. Ще кажете, че не сте го виждали. Това е друг въпрос. Не сте го виждали и не го виждате, защото очите ви са затворени. Станете рано, отворете очите си, измийте ги добре, и вие ще видите светлината и истината. Засега истината е скрита за вас, защото не сте се справили още с противоречията, т.е. не сте изплатили дълговете си. Всеки човек носи истината в себе си, но всички не са я проявили. Идете в света да я приложите. От начина, по който я приложите, ще зависи как ще издържите изпита си. Ако можете да предадете истината на хората, вие сте издържали изпита си добре и влизате в новия живот.

Как ще предадете истината на хората? Ще им кажете: „Досега аз бях господар, – Отсега нататък аз ставам слуга, а вие ще ми бъдете господари. Като господар, аз живеех без Бога. Откак повярвах в Бога, реших да стана слуга, за да запазя връзката, която съм създал с него.“ Добрият слуга ще бъде и добър господар.

Сега, ако някой пита защо съществуват господарите, отговорът е следният. Господарите съществуват, за да има на кого да се проповядва и да има добри слуги. Защо съществуват слугите? За да има добри господари. От добрите слуги излизат добри господари, но и от добрите господари излизат добри слуги.

Тайна молитва

Четиридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас 8 август 1930 г., петък Седемте рилски езера.

ПОУЧЕНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА

Днешната беседа ще отиде за неделя, понеделник, вторник, сряда. В живота важна е вътрешната връзка на нещата. Каквато важност и да имат нещата, ако нямат вътрешна връзка, те са без съдържание. Даже елементарните обяснения на този велик закон – ако не знаете как да свържете буквите, те са безсмислени. Всяка една буква, всеки един характер, ако не знаете как да я свържете е един или друг елемент, те остават без смисъл. Коя е връзката, която съществува при всичките положения и явления? Желанията, които съществуват, и при всяко едно състояние на човека има една връзка, защото всяко едно желание у човека е един елемент – и ако ти това желание не можеш да го свържеш с друго едно състояние, защото всяко едно състояние има своето противоположно, но ако ти знаеш как да го свържеш с друг един елемент, веднага ти ще повърнеш неговите енергии и ще бъде едно благо за тебе. Но у вас има един атавизъм, останал от минали съществувания. Вие очаквате като богатите хора спасението да ви дойде от другаде, като рентиери, да дойде отвън, без да работите. То е действително така, той е свободен, въздухът и светлината, без да ги викаш, ще дойдат. Като дойдем до светлината, тя е лесна работа, тя ще работи заради тебе. Но докато дойдем до нея? Докато дойдем до светлината, трябва да работим. Та сега онези от вас, които са по-напреднали, защото всеки не може. За пример някои от вас се заблуждават със знанието. Защото аз наричам знание, когато птичката знае да хвърчи. Ако тя не знае да хвърчи, а върви само по земята, това е празна работа. А щом знае да хвърчи, това е вече знание.

Сега гледайте облаците и вижте как вървят облаците – едни вървят в една посока, други – в друга посока. Това показва едно разногласие в атмосферата. Горе времето сега е лошо. И докато това съществува горе, така ще бъде. Щом видите облаците така на етажи, вие трябва да имате фланели, дебели дрехи, чорапи и да се приготовлявате за гръмотевици и за дъжд, за град и сняг. А щом видите, че на небето остава само един етаж облаци и всички облаци вървят в една и съща посока, времето ще се оправи. Но когато виждате, че едни мъгли вървят насам, други – нататък в разни посоки, ще знаете – теченията вече са различни. Едни отидат, други се връщат, налеганията са различни, и теченията са различни. Дръжте едно правило. Като излезете от палатките си и щом видите, че облаците се пръскат и отиват към разни посоки, трябва да знаете, че времето се разваля. Това е едно елементарно правило. И няма да се мине половин час, един, два, три часа, и колкото движението е по-рязко, по-силно, толкова развалата ще бъде по-голяма. Едно метеорологическо правило. Вие сега гледате горе. Какво означават тези облаци, не знаете. Сега означават дъжд. Хем, знаеш, какъв дъжд! И тук, и навсякъде! Че ние сме тук или не, това не влиза в тяхната сметка. За пример снощи имаше земетресение 2-3 труса силни. Ще видим докъде е стигнало.

Сега краят на екскурзията трябва да го свършим добре. И в духовния свят съществува същият закон. Когато човек има известна опитност, у него вече остават известни образи. И докато тези образи остават в съзнанието на човек и са хармонични наредени, ти поне имаш едно възпоменание, на което се радваш. Но някой път вътрешният живот изглажда всичките тези образи и хубави възпоменания и у тебе нищо не остава. Остава само една тъмнота. И тогава човек става кисел и неразположен духом, а при сегашните

земни условия човек все трябва да има една малка светлина в живота си, за да знае пътя си.

У всинца ви има едно желание, вие искате все да ви се открие нещо. Но откриването върви последователно. Представете си, че вие се движите към един планински връх. Може ли изведнъж да се открие цялата местност пред очите ви? Но всяка стъпка, която вие вземате от подножието до този връх, все е една притурка към постижението на тази цел. Вие изведнъж няма да излезете на върха. Всяка една стъпка допринася, а на върха се реализират всичките ви мисли. Значи то върви от основата до върха. Тъй щото с всеки един ваш стремеж, всяка ваша опитност допринася нещо към този връх. Ще дойде време, когато ще се реализира всяка ваша мисъл. А пък за върха не питайте кога ще дойде, кога ще стигнете. Погледнете го и се радвайте на него, не се смущавайте. От вас все ще излезе човек. Една вътрешна философия има.

В старо време, когато са изучавали астрономията, те са скрили науката, те са изучавали всички елементи, които са допринасяли нещо до живота. За пример всяко едно въздействие съдържа ред елементи, които са необходими за живота. За пример, ако ти не знаеш да работиш с елементите на Сатурн, ти само данък ще плащаш, такива са неговите елементи, без да имаш някакъв подход. Ти можеш да бъдеш като един търговец – каквото започнеш, все ще пропаднеш и най-после ще кажеш: „Не върви тази работа.“ Ако не знаеш как да се справиш с Юпитер, в такъв случай в тебе ще се яви грандомания и ще срещаш опозиция. И най-после, понеже слабите хора се опълчват против силните и като закон е, че силният опълчва слабия – той сам ги организира, привлича ги и сам ги организира против себе си по един вътрешен закон. Пък ако не разбираш влиянията на Венера, на любовта, ти иде станеш на каша, тинеста каша, и съвсем ще забатачиш, и нищо няма да направиш. Каквото

посееш, все ще изгние. Бог като е създал любовта, тя е едно течение, едно условие, и ти с ума си трябва да разбираш нейните свойства.

Някой казва: „Да се обичаме.“ Как ще обичаш човека? Някой път ти обичаш някого, пък този, когото ти обичаш, той бяга от тебе. Някой път ти му правиш услуга, пък той не иска никаква услуга. Защо? Та казвам, законът на любовта тепърва трябва да го изучавате. Аз намирам – сегашните хора почти нищо не знаят за любовта. За мен сегашната любов, аз употребявам едно изражение, за мен то е много изразително, мамалишка каша е или качамак. То е хубаво, но като ядеш, след един-два часа пак си гладен. Скоро се смила. А пък в пълния смисъл на любовта безсмъртието на човека зависи от любовта. Когато човек изучава любовта в нейните свойства, той ще разбере как е съграден неговият вътрешен живот и той ще знае в какво е неговият идеал вътре. И той ще може да поддържа своето безсмъртие. Ти щом добиеш любовта, тогава ще има условие да се развие знанието с мъдростта в тебе. Тогава знанието и мъдростта имат основа, те могат да растат при любовта. Без любов няма къде да сееш. Знанието и мъдростта растат само при любовта. Пък ако нямаш знание и мъдрост, ти не можеш да бъдеш свободен. Защото, ако искаш да бъдеш свободен, ти трябва да имаш на какво да разполагаш. За да бъдеш свободен, ти трябва да знаеш на какво да разполагаш.

Сега ние казваме – това Господ да го направи. Господ го е направил, пък ние трябва да учим какво Господ е направил. Програма има. Земята е едно училище с всичката програма. Ще те турят някъде. Ти си мислиш, че си много голям, много знаеш, но ще те турнат в първо отделение. И те намират, че не знаеш азбуката и те късат тук и там, докато пробудят твоето съзнание, че не знаеш. И ще минат ред съществувания, докато те научат, че ти не знаеш и не разбираш. Две-три съществувания трябва да минат, за да се научиш, че не знаеш. И ти питаш: „Защо аз страдам?“ Защото не знаеш. Затова страдаш.

Два закона има: за доброто добро и за злото зло – наказанието за злите. Доброто е за добрите. Сега Божието благословение е за добрите. И ако някой път ние се наказваме, ние се наказваме само за зло. Например праведният намери някой грешник, вземе го със себе си и иска да го въведе в Царството Божие. Той е направил едно прегрешение. И заради това го наказват. Ако той иска да го очисти и да го учи, да пробуди съзнанието му, добре. Но понеже той иска да го въведе в небето, наказват го. И тогава праведният става грешник, а грешникът – праведен. Ама ти искаш да работиш. Добре. Можеш да направиш добро, никой не ти забранява, но нямаш право да въведеш даром един грешник в Царството Божие така както си е. Той трябва да се разкае и да стане работник. Не да го извадиш, тъй даром да влезе. Писанието казва – нищо нечисто не може да влезе. Т.е. може да влезе, но след като се очисти. Тъй трябва да разбирате. Желанието у вас е хубаво, че всички хора трябва да се спасят. Принципално е така, но методът, чрез който искаме да спасим света, не е верен.

Сега ние съжаляваме, че хората страдат, но е лошо, дето хората страдат. Стига страданията да произведат онези ефекти, онова знание, което е потребно. Ако праведният страда, защо грешникът да не страда? Но ти казваш: „На мен ли се дадоха тези страдания, тези злини?“ Че на тебе ли трябва да се даде доброто. Бог е доброто в света. Висшето съзнание, което Бог е създал у човека, то е доброто.

Значи, когато аз вървя в съгласие с този великия Божи закон, аз се съгласявам с доброто. И аз съм добър. Злото е нищо. Ако се освободите от доброто, злото иде. Злото не е нищо друго освен лишение от доброто. Следователно какво е злото? Всякога, когато ти чувстваш, че нямаш доброто, това е зло. Значи що е зло? Дето доброто го няма. Що е омраза? Дето любовта я няма. Що е лъжата? Дето истината я няма. Празните места в живота, или аз ги наричам пропасти, защото лъжата е една пропаст. Омразата, злото са все

пропасти. Ти като дойдеш там, и паднеш. Паднеш и станеш. А що е доброто? То е една градина. Градина, насадена с всички хубости и удобства, дето ти можеш да си починеш. Това е доброто. На земен език да се говори, е така. Казва един: „Да направя едно зло." Той не може да направи зло. Ако аз съм нагорещен е 5000 градуса топлина и той замахва с ножа си и замръзне, какво ще направи? Нищо. Питам, може ли да направи зло? Не. Хубаво, ако се движа е една бързина от 300 хиляди километра в секунда и той дойде със своите топове, какво ще направи? Нищо. Но щом ти се движиш като една мравка или като един охлюв, всеки може да те тъпче.

Та първото нещо – ще мислиш бързо. Сега на ваш език казано: лесно се казва, мъчно се прави. Аз разбирам мъчното. Ако някой ми каже да вдигна земята на гърба си и да я нося, това е мъчно. Ако някой ми каже да се надпреварвам със светлината, мъчно е това. И ако някой ми каже да се грижа за целия свят, и това е мъчна работа. Но тебе ти казват да се учиш. Каква мъчнотия има в това? Или на тебе ти казват да напишеш едно стихотворение от четири-пет куплета. Каква мъчнотия има в това, да натопиш перото в мастилницата и да пишеш? Това мъчно ли е? Много е лесно. И който го пише, той е разбрал закона. Пък който не знае за него, е мъчно. Онзи, който не се е научил, той очаква да му го даде Господ. А пък поетът, той се е научил отначало да драска. И затова знае. Пък този е чакал с години да дойде вдъхновението и казва: „Аз мисля, че от мене може да стане поет, но не работи." Забележете едно, поетът още като си тури ръката на мастилницата, ти можеш да знаеш дали е поет, или не. Поетът има едно особено потапяне на перото. А обикновеният човек само тури перото и пише, пък поетът като си тури писалката в мастилницата, той отвътре вече пише. Вземете едно в неговата външна страна. И всеки трябва да бъде поет. Поезията, това е едно особено състояние. И ако човек го няма, той не може да бъде щастлив. Всеки човек в душата

си трябва да бъде в поетично настроение. А пък поетът после може да изрази своите настроения, това е друг въпрос. Но без поезия щастие няма. Ти ще пишеш вътре, ще твориш вътре, умът ти винаги трябва да работи. После философия ще имаш и мистика ще имаш. Всичко ще имаш в себе си. Това е вътрешната страна. А после, като ти остане свободно време, ти ще изнесеш това на пазара, на света, философът и той ще изнесе каквото има в излишък. А онези, които имат нужда, ще се ползват нещо от това.

Та така както се разбира поезията, има смисъл. Сега хората разбират само формалната страна: ако ме обичаш, купи ми кашкавал. Един поет, или поезията, в какво седи? Един поет може да уподоби своята форма или дома си като един извор как блика. Ще тури една от най-хубавите форми. Той може да каже, че от цветето лъха светлина. Какво може да лъха от едно цвете? Хубаво, ако вие турите на един грамофон една плоча и тя почне да декламира, тогава? Ако е такава дарбата, тя е много преходна. Като онзи турчин, който, като чул грамофона, казал – кога дошъл грамофона и кога станал турчин. Преди два дена е дошъл и научил турски.

Сега имате известни нови познания. Ето в какво седят тези постижения. Има същества, които предшестват, те са минали известни опитности, вие искате да имате постиженията им и тяхната опитност. Пък вашата опитност, вашият сегашен живот е идеал за други същества, които са малко по-долу от вас. Та постиженията, пътят е лесен, вие ще го учите, но трябва да го минете. За пример вземете сега страха. Това са изпитания, тук се готвеха да дойдат някои да развалят, но дадоха се разпореждания на въздуха, да развалят атмосферата, да не идва никой тук, на планината. Сега някои от вас, от страхливите, казаха: „Да идем в града." Може да си идете. Който остане тук, той ще се ползва. Защото трябва да съществува една вътрешна хармония. Истината седи в това: между всички хора

трябва да има едно разумно отношение. А пък то е отношението на онази Божествена връзка, е която душата е обдарена. Като се върнете в другия свят, ще ви попитат: „Е, какво ще разправите от земята?“ Като се върнете, все ще дадете един отчет. Какъв отчет ще дадете вие? (*О. С.: „За всичките екскурзии и за хубавите песни ще благодарим.“*)

Какво значи човек да бъде съобразителен? Аз седя снощи в палатката си, вън вали силен дъжд и вятър. Потърсвам си моя бастун – по някой път аз постъпвам както обикновените хора, потърся го, но го няма. Сега две положения има. Казвам: къде съм го оставил? Питам се сега: ходих на изворчето, да съм го оставил там на някое място? По някой път имам обичай, да го закачам някъде, пък да го оставя да седи. Но ми трябва бастунът сега в дадения случай, както на войника му трябва оръжието. Но сега го нямам. Излизам от палатката, там, дето съм обядвал, намирам го на една канара. И като взех бастуна си, излизам, казах, чакай да обиколя лагера, да видя от бурята кои палатки са пострадали и кои са оцелели. И виждам една сестра – подпира средния колец на палатката. Палатката се наклонила, отворила се, колците отстрани са излезли, няма ги, съборили се. Това беше към 12 часа. Тя казва: „Какво да правя?“ „Викайте един брат.“ И направихме палатката. Друга една сестра, колът на палатката ѝ излязъл, и тя държи. Става, не може да спи горката. Казвам, защо седи тази палатка тук, да я махнат, влага има там, после канаристо място е, не могат да турят хубаво колците. После, гледам, огънят загаснал. Разпалихме огъня, братята стъкнаха голям огън и седяхме тук повече от един час. Разговаряхме се. Престана бурята, престана и вятърът. Колибите, всичко изправихме, направихме и огъня. Върнах се, занесох си бастуна и го турих вътре. Турих си оръжието на място. Казвам, ако бастунът ми не беше вънка, тези сестри цялата нощ щяха да седят вънка и да държат колеца. Но казвам, моят бастун беше

отвънка. После друго, аз можех да го взема и да се върна в палатката си, но рекох, чакай да обиколя, да видя какво е станало.

Та, като имаме известни постижения, вие ще обиколите и ще видите как стоят работите. Ще изправиш едно неудобство, и то ще даде пък съответната светлина. И ти ще създадеш един добър навик у себе си. Но какво аз зная вътре в шатъра си, но какво знаеш отвънка. Защо знанието ви трябва да се приложи. Какво знаете вие отвънка? Пък аз можех и да спя. Пък ако бях заспал, може, няколко пъти искаха да задигнат шатъра. Казвам на вятъра: „Слушай, духай, но вървите ми няма да късате. – Казвам – всичко може да правите, може да духате колкото искате, но не ви позволявам колците да ми изваждате и въжетата да късате. За другото – приятели сме, можете да духате, за проветряването – навсякъде както искате, но колците и вървите не закачайте. И да късате моите върви, не ви позволявам. Защото, ако късате моите върви тук, от другите палатки нито една връв няма да остане.“ Трябва да им кажеш, другояче може да измъкнат и всичко. Това значи – иде се молите и иде седнете в размишление, в съгласие с тях. Аз им казвам – на друго място, по-горе, може да духате, но тук няма да духате, тук са мирни хора, какво иде спечелите, ако ги издухате? Те са най-добрите хора, духайте тези горе. Знаете ли какво атмосферно налягане имаме сега? 2370. Близо 150 кубически метра атмосферно налягане влага имаме. Много голямо, показва голямо земетресение. И сега става някъде на земята земетресение. Ти го гледаш, но хич не можеш да разчиташ на това време. Не мислете, че времето е хубаво, има голямо атмосферно налягане. Може да се измени, но както е сега, ти не го знаеш, то е като барут. Циклон. Буря отнякъде иде.

Та казвам, човек трябва да бъде в молитва. Светиите, праведните се молят в такова време, за да изменят теченията, защото умът е една велика сила. Когато човек се моли, той предотвращава някои неща. До

едно време аз слушах сестрата (Белчева) да пее. И други пееха. Понеже имаше няколко силни раздрусвания, излизам да гледам да не са излезли и вашите колци. После колците на мнозина са пречупени, за другата година трябва да вземат здрави букови колци. И палатките трябва да се организират по един начин. Вие ще се благодарите на това, както сме сега. Ужасни са тия циклони. Снощният циклон, той беше продължение и мина на 1500 метра над нас. И вие трябва да се благодарите, че е над нас, а не на нашата височина. Много голяма промяна има от нормалната височина – 2230. А сега имате налягане 2370, много голямо спадане е това. Такова барометрично налягане не сме имали досега. Ако се организира такава една екскурзия, трябва да се проучват малко и пластовете, геологическото състояние на пластовете. И трябва да се изучава малко и минерологията във връзка с тези местности. После и астрология, и метеорология. Изучаване, тук има ли скъпоценни камъни, техния състав, после водите какви са тук. Така че тук всички можете да използвате времето научно. Този брат, който е от Полша, той се занимава с метеорология, но сега метеорологията още не е точна наука. Те още точно не знаят кога ще се случи някой циклон, направлението му, и кога ще дойде. Някой път се случва, някой път не. Но те вече са се домогнали до някои правила, но постепенно тази наука ще се разработи още повече.

За пример, щом дойдете до планински места, гъстотата на атмосферата се отразява на дихателната система. Първите няколко дена – един, два, три, вие ще усетите, че нещо ви души, дихателните органи нямат навика на онези резки промени, които стават в планината. Ако промените бяха хармонични, вие това няма да го чувствате. Но ако станат дисхармонични промени, веднага в дихателната система ще го чувствате като болка – задушаваш се, не можеш да дишаш правилно. Това е едно последствие от атмосферното променение. Или някой път ще усетите болка в гърба, в

ставите. Няма да мине един-два дена, това ще се промени, ще се смени. Например кашлица, които имаха, но тя мина. Не зная колко от вас са още кашличави. („*Няма вече.*“) Можеше да се организирате братята и сестрите да си наберете трева, някои отпосле направиха това. Защото първото нещо при една екскурзия е да спазвате закона на здравето. Всички трябва да знаете законите на здравето. Човек като загуби своето здраве, и неговите постижения са малко. Наболяването на това или онова не показва, че сте болни. Аз мога да съм болен, и да ходя по планината, това не значи нищо. Но когато тебе една болест те върже, че не можеш да ходиш, това е лошо. Но щом си болен и ти ходиш, ти си здрав. Например ти може да имаш болки в стомаха или главоболие, но щом ходиш, няма нищо. Ти употребяваш само воля да реагираш. И ако ти не употребяваш воля да реагираш, ще имаш главоболие. Ти ще вървиш, тогава ти ще излезеш по-силен от главоболието. И ти ще изтласкаш това главоболие.

Сега тук има известни атмосферни влияния, в тези атмосферни влияния влиза известно съзнание – ти ще преодолееш това препятствие. Може това препятствие да мине в краката ти, пак ще преодолееш. Като дойдете тук, може да се уплашите. Не се плашете. Ако това място не ви е приятно, избери друго място – по-хубаво. Постоянно сменяй местата, докато намериш едно място, което да ти е приятно. И работи, докато имаш постижения. Защото природата е жива и като се нагласиш с нея, тя все ще ти даде някои хубави разумни идеи, с които ти ще се върнеш. Най-първо ти ще влезеш в стълкновение с нея, ще снемеш връхната си дреха, ти ще се откажеш от всичките си възгледи, ще се хармонираш с нея. Като се върнеш, ти пак можеш да си ги вземеш. Но щом дойдеш в едно планинско място, ти трябва да се нагласиш съобразно местността. За пример ние сега сме обезпокоявани от властта. Те тези, които са дошли тук, те идват уж като туристи, но не са туристи. Онзи ден дошли двама души,

минават и ни изпитват. Единият казва: „Разбойници са сега тези в управлението.“ Той нарочно казва така. Единият седеше. Откъде ги познавам аз? Всеки детектив си има оръжие и всички детективи стрелят. Те се показват уж че са страждущи, а като излязат, стрелят. Това са детективи. Ще дойдат, и мислят да няма някоя организация, някой заговор против държавата. Те идат тук и оставят своите мисли. Най-първо трябва да очистиш тези мисли, и тогава да дойдеш да се молиш на Бога. Ако идеш да се молиш на Бога, те ще те питат какво правят тези хора. Това не е тяхна работа. Земните работи са тяхна работа, но небесните работи са наша работа. Тук трябва да носиш бонбони и като ги срещнеш, дай им едно бонбонче. Защото едно време българите бяха по-умни. Като идваха турци, той ще извади табакерката и дава най-хубавите цигари. Турчинът, като изпуши една-две цигари, каквито и намерения и да има, той ще се откаже от тях.

Един земеделец се оплакал: „Как ще се избавим от плъховете?“ Изпразни хамбара си. В света има една сила, която трябва да държите. Ако една мисъл е Божествена или ако тя е във връзка с Божественото, с нея може да говорите, нея може да държите. В света как ходят птиците? Те не правят шосета, и мостове не правят, защото нямат нужда от тях.

Та казвам, закон е, всичко е в съзнанието. Всичко е човешкият мозък. Следователно ще насочим своята мисъл, да се изменят всички лоши течения. Сега, казано е в Писанието: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Но някои още не са се отказали от стария си господар. Един войник ми разправяше, казва: „Какво нещо е навикът.“ След като се уволнил, среща един офицер, той е със цивилни дрехи, но козирува офицерът. Той му казва: „Няма нужда да вдигаш ръката.“ Той забравил. Аз, след като срещнах този с

револверите, питах ги как отиват работите. „Изкарваме си прехраната.“ „Изкарвате си прехраната е вашето оръжие? На лов ли ходихте? Биете сърни, мечки?“ „А, откъде ще ги бием, ние забравихме как се бият мечки. Като намерим мечка, ние забравяме да стреляме.“ Та на милиони хора стрелят, а на мечка хич не стрелят. Ама аз им давам правото. То е разумно у тях. Ако са опитни, добре, ние нямаме нищо против, нищо не могат да ни направят. Защото законът на земята е такъв: щом сме добри хора, никой не може да ни заповядва. Но щом сме лоши хора, мнозина ще ни заповядват.

Та сега ще видим – от лошото време, днес като е лошо, в неделя ще бъде добро. Петъка щом е лошо, в неделя ще бъде добро. Такова едно правило има. То има и малки изключения. Но ще има едно променение.

Защото нашата цел е не да изхвърлим, ние искаме да характеризираме живота, да турим всичките явления на всичките влияния и състояния. Например на физическото, на астралното, менталното и на всички полета и да ги свържем. Всяко нещо да турим на своето място. Всичките желания са на мястото. Само когато идат желанията на своето време, е добро, а когато те идат не навреме, тогава не е хубаво. Злото е там. Не е лошо човек да яде на земята, това е потребно, но какво ще яде и как ще яде. Аз например съм забелязал, правил съм наблюдения и като правило съм дал и не съм намерил нито едно изключение, като яде човек, след като залезе слънцето, да има добри резултати. Ядене след като залезе слънцето е само за месоядните животни. Правило – за нощните животни е добро, за пример бухалите имат като правило да ядат вечерно време, а за хората правилото е: винаги човек трябва да яде, преди да е залязло слънцето и сутрин, като изгрее слънцето, той може да яде. Вечер той може да яде, но резултатите няма да бъдат каквито той очаква. После и в яденето трябва да пазите едно правило. Яденето винаги трябва да

се яде с разположение и никога да не ядете без разположение и винаги с благодарност. Като вършиш една отлична работа и като свършиш работата си, да си доволен от нея, защото яденето е една от най-добрите работи. Щом не си доволен от работата си, тя ще окаже една реакция върху теб, а тази реакция образува друга една реакция върху кръвообращението ти. Можем да кажем, че тази година доста добре беше организирана прехраната, само някой път нещо да не достигнало. Днес хляб имате ли? Ако е малко сух, понапечете го на огъня на една клечка, като го напръскате с малко вода, и така ще внесете един нов елемент. За сухия хляб това е едно правило.

Вие не се плашете, бъдещето е наше. Помнете това, абсолютно няма никакво изключение, бъдещето е наше. Под „наше“ разбирам всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които признават онзи великия закон. На новото е бъдещето. Това бъдеще е толкова близко, че е въпрос за едно кратко време. И когато това бъдеще дойде на земята, ще дойдат разумни същества и те ще вземат участие и това, което сега съществува като дисхармония, то ще изчезне, защото, когато дойдат разумните хора, те ще премахнат тази дисхармония. Сега единствената опасност е, че често у вас настава малодушие и съмнение. И това не е лошо. Вие трябва да знаете, че това е чуждо, не му вярвай. На всичко бъдете готови да вярвате, но никога не вярвайте на съмнението. То няма никакво основание. Животът има смисъл. Това е абсолютно вярно. Че ти си свободен на земята, защото всички условия са създали едно съзнание, което бди върху тебе, ти си имаш един специфичен език и като го разбираш, всичко може да постигнеш. Но ако ти се поколебаеш в него, ако ти слушаш друго едно съзнание, ти сам ще се спънеш и ще остане за друго съществуване да постигнеш своята цел, защото даже и онзи, който те обича, ако ти се съмняваш в неговата обич, какво ще постигнеш от това.

За пример мнозина от вас имате една своя философия. Вас ви е страх да си събуете обущата. Ами че човек през деня трябва да си събуе обущата и е престъпление, ако ти не си събуеш обущата. Аз не ви препоръчвам това да правите в градовете при тази заразителна атмосфера, дето всичко е в прах, но като излезеш в природата на планината, поне за два часа събуй си обущата, това е една привилегия за тебе. И ако ти не го направиш, ти не можеш да се ползваш от енергиите на природата. Понеже трябва да става една обмяна между енергиите на земята и тебе, тогава тя не взема нищо от тебе и нищо няма да ти предаде. Да бъде човек бос, това е една антена между земята и краката. Аз даже не харесвам тия гумените обуща, те са изолатори и трябва да се изхвърлят. Даже аз забелязвам, като идем там горе (на езерото Махабур), вас ви е срам да си събуете обущата. Това не е едно правило, това е един закон в природата. Даже като излезеш и си сам, събуй се, походи малко, измий си краката във водата, направи си едно упражнение и вечерта, като залезе слънцето, пак да са ти обути краката ти. Когато грее слънцето, ти можеш три-четири часа да се събуеш, а като залезе слънцето, тогава тури си обущата. Животните и те имат този закон, те имат копита, защото те са живели в тази опасност. Птичките, те имат нокти, аз не ви препоръчвам и по града да ходите боси, по чорапи, но излезеш ли по тревата, събуй се бос, защото само човек има привилегията да ходи бос. Животните нямат тази привилегия, но привилегията у тях е, че те чрез устата си могат да добият тази енергия на земята, устата на животните е една антена, а чрез краката си животните не могат да възприемат тази енергия. Млекопитающите, като ядат тревата, чрез устата си възприемат тази енергия на земята, а понеже ние сме излезли от тази фаза, няма да ядем трева, ние е краката си ще ходим по нея. И тогава щом човек е нормален, всякога краката му трябва да бъдат топли. Щом краката са ти студени, непременно направи

разтриване, умий ги е топла вода или стопли ги с ума си. Щом можеш да стоплиш краката си, ти имаш нормално състояние. Не можеш ли да стоплиш краката си с ума си, ти имаш психологическо едно ненормално състояние и ще търсиш отвън помощ, ако отвътре помощта не дойде, а помощта главно трябва да дойде отвътре.

За пример ти, за да се събуеш бос, ще си създадеш смелост. Когато тревата е нагорещена и камъните хубаво напечени, отлично е да се ходи бос. Там, дето камъните са остри, краката трябва да бъдат обути. Да ви приведа един пример. Една млада сестра опекла една прясна пита, но брашното беше горчиво, тя имаше доброто желание да опече пита, казва: „Много прясна пита, сега я опекох.“ Питата е прясна, но старо е брашното. У нея е хубаво желанието, но тя не разбира, че брашното трябва да е прясно, а не питата.

Така и у нас желанията ни трябва да бъдат пресни, а не само формата на желанията, съдържанието трябва да е прясно. Та, като печете прясна пита, брашното да е прясно, а не питата да е прясна. Защото в съвременната наука много работи има, които се стремят да имат добри резултати, желанията у тях са хубави, но нещата са неестествени. Вземете за пример тези преводи за дишането в Индия. Та какви ли не опити правиха англосаксонците, които са много умни хора, хора на практиката, и всички тия методи, които те взеха от Индия, те имаха катастрофално влияние за Запада. Защото тия методи не могат да се приложат тук по същия начин, както в Индия, понеже индусите с векове и хиляди години са се упражнявали, за тях е лесно. Европейците тук за седем години искат да приложат същото, не могат. Та по-умните дойдоха и те измениха тия упражнения, докато дойдат до една норма, създадоха нови начини, нови форми, които да произведат добри резултати.

Например, дойдете в планината, заболи ви коремът. Тук аптека няма, какво ще правите? Сварете малко равнец, пийте и малко топла

вода, болките ще престанат. Или имате кашлица. Тук има от синята тинтява, вземете един стрък, турете го в топла вода, нека седи половин час, изпийте една-две чаши. Веднага ще ви подейства, това е първа помощ. Или простудили сте се, изпийте три-четири чаши топла вода, да произведе една реакция у вас за изпотяване. Може да се изкачите и два пъти на връх като Харамията, че да се изпотите хубаво. После някои от вас имат астма, изкачете се четири пъти тук, горе на „Изгрева" – мястото, където се молим, за да произведете реакция у себе си. После, които са склонни към затлъстяване, също изкачвайте се горе по този баир. Ние имаме един наш приятел, той се упражнява във волята, като го духа вятър, той седи отвън и не се гърчи, и пак не се простудява. Сега за бъдеще, като дойдем тук, трябва да се организираме малко по-добре. За времето трябва да разбирате нещо, поне най-елементарните правила трябва да имате предвид, понеже това е необходимо, да знаете, като тръгвате, какво ще бъде времето, после вятър дали ще има. Като отивате в планински места, трябва винаги да имате вълнени чорапи, вълнени дебели дрехи и една хубава мушама. На планината не трябва да ходите на гости с тези тънки дрехи, трябва да имате хубава мушама. Тогава могат да се правят наблюдения по небето.

Първото нещо – човек трябва да пази нормалната топлина на тялото си. Има една нормална топлина, която не трябва никак да се губи. Затова аз препоръчвам топлата вода. Топлата вода е едно средство, да не изгубиш равновесието на вътрешната топлина. Защото нищо не е в състояние да образува такова количество прана, както топлата вода, за да може организмът да върши другите си работи. После при изпотяването ще пазите следното правило, за да бъдете здрави: след изпотяване винаги ще се преобличате. Като навик трябва да знаете това. Всеки трябва да си носи по две-три ризи. След като се изпотиш, преоблечи се, глава няма да те боли. Ако имаш

фланела, съблечи дрехата си и остани по фланела. Някои си събличат ризата и така ходят, но преди всичко се изисква едно вътрешно разположение и хармониране на ума. Човек да добие тези най-хубавите и красиви мисли, нежни чувства, да може да има вътрешен мир, молитвата е силен стимул.

Затова, когато ние отправим ума си към Бога, ние трябва да имаме една нова идея. Той е хармонизатор на единството към множеството и човек трябва постоянно да се хармонизира с Бога. Бог е едно същество, което да ни упъти да вървим в правия път и всеки човек трябва да се моли на Бога, за да постигне нещо. И след като си се обърнал веднъж, тогава стреми се към постижения, какво ще търсиш Бог отвън. Отвън после ще го търсиш, най-първо отвътре ще го намериш. Когато имаш външно постижение, ще благодариш на Бога отвътре, и пак ще се молиш. Пък когато имаш вътрешно постижение, ще търсиш Бога отвън. Отвън и отвътре постоянно ще търсиш Бога, не само отвътре и не само отвън, но не едновременно отвън и отвътре. При известни условия ти ще го търсиш отвътре, а при известни условия ще го търсите отвънка. Отвън ще съзнаваш нещо, на което почива твоят живот. Това ти го усещаш отвън, а някой път ти чувстваш това същество вътре дълбоко в тебе, тогава то те ръководи. А някой път ти чувстваш, че то отвън те огражда, то те пази. И тогава, когато това същество е добре разположено спрямо тебе – когато Бог е добре разположен към теб, ти ще имаш един добър ветрец да те лъха, а когато ти си нарушил неговия закон, тогава ще има студен вятър около тебе, Бог ще те раздруса, или ти ще се удариш, ще се спънеш, ще паднеш и ред препятствия ще имаш от единия край до другия. Пък щом си в съгласие с него, навсякъде ще минаваш – и през големи опасности ще минеш, и нито косъм няма да падне от главата ти. Щом косите ти не падат от главата ти, ти трябва да знаеш, че си в съгласие с Бога. Един поп ме пита: „Какво да правя,

космите ми на главата окапаха?“ Казвам му: „Ще накараш космите ти да пораснат пак.“ „Може ли това?“ Може. Някой път космите трябва да опадат, но той трябва да промени съвсем начина на живота си, за да покарат отново. Не е лошо падането на космите от главата. Той ще внесе един женствен тип, защото, забележете, на жената космите по-мъчно падат, на мъжа по-лесно окапва косата му, а брадата на мъжа по-мъчно опада. На жената космите на главата по-мъчно окапват, а брадата на жената съвсем е окапала. Това е закон. И затова си има свои естествени причини, това е една цяла наука. Сега практическата страна, другата страна.

Ние имаме в духовното постижения, сега духовното лежи като основа за бъдещето. Да кажем, сега някои от вас имат слаба памет. Учи, но не може да запомни. Какво го ползва това? Значи ти имаш едно богатство, но няма къде да го складираш, паметта е един хамбар и събраното богатство трябва да го туриш в хамбара. Има един метод за засилване на паметта. После някои от вас – от едно следствие не може да знае причината, която е произвела това следствие. По същия начин онзи умният човек, като види едно явление, знае каква е била причината и от причината зная какви явления ще произлязат. Пък някои от вас искате да бъдете музиканти, да знаете да свирите, не само да свирите, но и хубаво да свирите. Други от вас искате да знаете да говорите и няма по-хубаво нещо – да знаеш да говориш хубаво, сладкодумно да нареждаш думите си. Нали казват за някого – той е сладкодумен човек. Хубаво е човек да бъде сладкодумен, но аз не съм слушал някой да говори хубави думи. И след това ще дойдем да говорим за доброто сърце на човека. В какво седи доброто сърце? Някой, като се доближиш, аз зная от моите наблюдения, той има добро сърце, от такъв човек лъха нещо много хубаво. Вижте поляка. Колко естествена обхода имаше той, нямаше нищо пресилено в него. Това показва известна тренировка у него. Това произтича от това, че

у него има едно желание, умът у него не е раздвоен и затова у него се проявява едно усърдие, което учи, той иска хубаво да го знае и жертва за това. Това не е възпитание у него, но той е готов и на жертва. Това е една добра черта. После, аз като го разглеждах, той е музикален, времето и тактът е добре развит, после наблюдателността, той знае как и какво гледа. Той, като дойде тук, веднага погледна планината и се ориентира във всички местности. Наблюдателност е това, той знае точно къде е. Та казвам, и вие, като идете в странство, какво ще говорите, все трябва да имате известни знания.

Сега, ако човек разглежда онези висши същества, които са достигнали до известна степен на развитие, той ще остане недоволен от себе си. А човек трябва да бъде доволен от себе си, от положението, в което се намира сега, и да знае, че по-добро положение сега не може да има от това. Защото това е един момент, той ще се смени. Ти всякога бъди доволен от това състояние, в което се намираш сега. То може да съставлява една хилядна от секундата и понеже то ще се смени с друго хубаво състояние, ти бъди доволен от него. Всичките тези състояния, събрани в едно, с тях ще постигнете целта и постижението на тази велика цел ще струва с милиони. Защото, представете си, че вие дойдете до върха на баира, на високия връх, и като погледнете оттам, казвате: „По-нагоре от това място не може да се ходи.“ Но като се спрете там, вие ще видите, че има по-високи върхове, на тях човек не може да се качи и започва да трепери. Човек се уплашва и казва: „Стига дотук.“ Тогава у него се зароди една болка, един копнеж да слезе надолу.

Та сега вие и като се качвате нагоре, трябва да се радвате, и като слизате надолу, пак трябва да се радвате. А сега какво е земният живот? Ние се качихме сега тук, над София, близо 1900 метра. Ние сме в другия свят. 1900 метра над София не е малко. Сега вие ще мязате като онази притча, дето Христос казва, като намерите един

скъпоценен камък, да се задоволите. Та вие ще гледате вашият скъпоценен камък да бъдете като този мехенткаш, с който всичко може да се направи и с който се подобряват нещата. Нали ви казах за онзи пръстен, който може хляб да дава, с който може да направиш връзка, да ходиш навсякъде и на извор става, и на хляб става, и всичко дава. На вас по някой път ви се додява, казвате: „Докога?“ Та и онези, които са над вас, които се грижат заради вас, и те се смущават. Ако е за грижа, те се грижат повече от вас. Вие някой път се смущавате, че не сте постигнали нещо, казвате: „Кога ще свършим училище?“ И те за това се смущават, казват: „Толкова години стана, векове, не са ли те завършили на земята.“

Сега да ви разправя на вас. Конят, който седял 20 години в яхъра, след което е свършил работата си, трябва ли да седи още в яхъра? И това на земята сега е един яхър. Като излезем от този яхър, нали трябва да влезем в жилищата на хората. Конят креват няма, юрган няма, но чувал има пред себе си. Някой казва: „Няма ли да се върнем на земята?“ Къде, в яхъра ли? Там няма да се връщаме вече, по необходимост трябва да влизаме в яхъра, да чешем конете си.

Под думата „земя“ разбираме сегашните състояния. Те мязат на един яхърджия, който ходи да чеше конете си. Ще им дава това-онова, та и конят не е свободен, та и ти не си свободен, а господарят го изисква това. Земята като училище е отлична, за бъдеще и тя ще се преобрази и ще се подмлади като млада булка. Сега тя е още кърмачка, но не се е женила още, а ние сме пенсионери на нея, пък тя е малко недоволна от нас. Тя сега се кичи, иска да се жени. Малко е недоволна, понеже не може да намери своя възлюблен, таман се накичи с някое перо, и децата дойдат оттук и оттам, тя гледа да задоволи всичките, че дано може да намери един момент, че да се уреди работата. Ние, хората, имаме много неправилна идея за душата

на земята, която взема голямо участие в развитието на хората и духа, който ръководи работите. Какво ще правите с него?

Сега колко хляба имаше? Имаме още четири деня до 19-и, времето за събора. Сега ще се приготвите за неделя, за понеделник и вторник хубаво, като за Великден. Ще си измиете краката, ще си направите още няколко бани, ще се облечете е парадните си дрехи, с най-хубавите си дрехи ще се облечете. Вие все таки си носете такива дрехи, направени за такъв ден. Пък братята ще си турят по едно бяло палто, бели панталони и една бяла шапка, всички да се белнат в бели шапки. Та вие може да си направите от всички цветове дрехи, като вземете елементарните цветове и като съчетаете тези цветове, ще имате по-голям избор. Всеки ще си избере цвят, какъвто си хареса. Така ще удовлетворим всичките вкусове. Защото, ако всичко е бяло, много пасивни ще бъдете, ако всичко е черно, и той е много пасивен цвят. И белият, и той поглъща. Ние ще турим всички цветове. Всичко да взимаме не искаме и всичко да даваме, не искаме. Все трябва да остане нещо и за нас. Черният цвят всичко взима, белият цвят всичко дава, защото човек, който носи бели дрехи, нали косата му е черна, казва: „Всичко давам, но ще оставя нещо и за мен.“ Черното казва: „Всичко не давам.“

Човек на новото учение трябва да влезе да служи на Бога и да допринесе нещо, а не само да вземе. Той трябва да допринесе вътре и само тогава може да бъде свободен. Припечеленото в живота остава за него, а каквото човек спечели, то остава за хората. Това е законът, а това, което остава за него, никой не може да му вземе – това е благо. И ако той работи за някого, другите може да се ползват от това, а той не може да се ползва.

Сега ние ще се освободим от всичките образи, докато всичко излезе отвън, докато се очистим от сегашния живот. Тъй както небето

е изчистено и радостно, всички трябва да бъдете радостни, гледайте да бъдете весели.

Кажете ми сега колко думи съм казал. Сега гледайте да придобиете веселие и да си напълните торбите само с веселие.

Само Божията любов носи пълния живот.

Четиридесет и осма лекция на Младежкия окултен клас, 15 август 1930 г., петък, 10-12 часа, Рила – Елбур.

Десета година
1930 – 1931

ПЪТЯТ НА ДОБРОТО. ЖЕРТВАТА НА СТРАНАТА НА БОЖЕСТВЕНОТО!

X година, 1 лекция, 5. IX.1930 г. петък 6 ч. с. Изгрев.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Пишете върху темата:

№ 1 ПРОИЗХОД НА ПРАВИТЕ ЛИНИИ.

Сега, какво разбирате вие под думата – ПРАВО МИСЛЕНЕ. Какво разбирате под думата – ПРАВА МИСЪЛ в нейния общ и специфичен характер. Допуснете, че вие имате две лица, нали и тези лица си имат свои желания. Всяко едно желание е един образ. Вие се готвите за учител. Представете си, че тези лица обичат бонбончета. Следователно, те са учени хора за изследване на бонбоните. Допуснете, че А има едно бонбонче, което е горчиво, а В има сладко бонбонче, то е в почивка. Какво ще забележите във вашите изследвания? Че второто дете като вземе бонбона, ще има едно поясняване на неговото лице, очите му ще се отворят. Сега, кои са причините за неговото поясняване на лицето? Който не знае, ще каже, естеството е такова на детето, самото дете е бляскаво, а който разбира психологията, ще намери едно съответствие между лицето на детето и бонбона. Той ще забележи, че това дете като има бонбона, лицето му е бляскаво, а като е без бонбона, лицето му има съвсем друг израз. Същия закон имате и при второто явление. Аз навеждам този пример, за да се обясни един психологически акт, който се среща в живота. В първия случай пак се изменя лицето. Имате някой път недоволство на лицето, които не знаят, пак ще кажат: естеството му е

такова. Не. Това е един горчив бонбон. Всякога когато имате в живота едно желание, което ви е присъщо, което вие очаквате, веднага това желание се отразява на лицето ви, то произвежда един ефект върху вас. Всякога, когато ви дадат някои горчиви бонбони, които не са израз на това, което вие желаете, което вие искате, тогава пак имате известни оттенъци на лицето. Сега психологически, когато имате сладки бонбони, те съкратяват мускулите по един начин, а горчивите бонбони съкратяват мускулите по друг начин. Всеки един горчив бонбон веднага ще изкриви мускулите, лицето произвежда една малка дипломация, огъване, а приятните бонбони произвеждат други съкратявания. Сега питам, по кой начин става това? Един бонбон има ли това съзнание, или някаква предомисъл? Няма никакво съзнание. Но този бонбон който няма никакво съзнание, щом се допре до езика ти, веднага той произвежда едно движение у тебе, и ти говори много работи. Значи, произвежда някакво впечатление вътре. Щом турите един горчив бонбон на езика, веднага той ще произведе това горчиво впечатление. Питам какво е това чувство, което си придобил от бонбона? Значи, все таки бонбонът е дал нещо от себе си. И хубавите сладките работи са дали нещо на тебе. И сладкият бонбон е дал нещо на тебе, и горчивият бонбон е дал нещо, и двата са щедри, и двата те възпитават. Единият като го туриш на езика си, те възпитава, и другият като го туриш и той те възпитава. И двамата постъпват по един и същ начин. Единият казва: Аз съм учен да давам, и другият дава. Но от единия каквото се вземе, е доволен човек, а от другия каквото се вземе, не е доволен. Питам сега, защо именно щедростта на единия бонбон не се оценява? На горчивия бонбон щедростта не се оценява. А той някой път дава по-изобилно.

Сега, по отношение на здравите хора сладките бонбони са на място, горчивите не са на място; а по отношение на болните хора, горчивите бонбони са на място, а сладките не са на място. Сладко

може да се даде само на един здрав човек, а горчивото – на един болен човек. Горчивините в живота носят лечебни свойства. Те организират нещата. Нищо повече. Често питат, защо са тези горчивини? Горчивината това е една специалност по известна наука. Това е един акордьор, като дойде той, той може да бъде или лекар, или учител, който носи с тоягата си сто процента живот. Акордьорът е учителят. Намери някой ученик, разгласена е струната на пияното, той тури ключа оттук-оттам, и работите се оправят. Който разбира, ще каже: Отличен е този учител! А който не разбира, ще каже: Занимава се този учител, носи си една тояга и само изтупва праха на учениците си. Че и това е едно изкуство. Акордьорство е това, сондаж. Ако той не тури тоягата си да изкара праха, ученикът не може да напредне. Да вземем примера със сондата. Нали някои тургат една сонда и после изкарват вода от там. Това са аналогични явления. Аналогични явления са следующите; Като направили най-напред платното, учили го на закона, да бъде изпънато, да се отвори за вятъра, не да се затваря. Турили го на гемеджийската лодка, то се опънало, като духнал вятърът и лодката тръгнала. Обаче, други взели това платно и го направили на чувал, и казали, той ще бъде празен. В първия случай, като намерили платното отворено, всички се радвали на това. Във втория случай като намерили чувала затворен, всички съжаляват и почнали да съдят платното, че във втория случай е било затворено. А в първия случай, всички го хвалят, че е отворено. Сега, защо в първия случай платното било похвалено, че било отворено, а във втория случай платното не е похвалено? Нали някой път природата казва на човека: Бъди отворен! А някой път ти казват: Е, затвори се! Питам сега, защо човек трябва да се отвори и защо трябва да се затвори? Може ли човек да бъде отворен? Не може. Всичко у човека, което има, е все затворено. Отворен отчасти е само за някои прояви. Какво подразбира, да се отвориш и да не се отвориш? Много

пъти ще бъдеш отворен като платното на гемията от горе. Но ако това платно е намазано с някое масло, което лесно се изпарява, но е ценно това масло, тогава? Значи, има известни платна, които са ценни. Тогава, ако се отвори това платно, нали маслото ще се изпари? Следователно, има един елемент, който платното може да изгуби. Вследствие на това казват, че платното трябва да бъде прибрано и затворено.

Та психологически ние разсъждаваме така: какво лошо има в това, човек да бъде отворен или затворен. За пример вие кога сте отворени? И могат ли нещата да бъдат отворени в този случай, дето казват (природата казва) на човека: Бъди отворен! Може ли човек да бъде отворен? Не може. Какво лошо има човек да бъде отворен или затворен? Всичко у човека, което има, все е затворено. Отворени са само отчасти някои прояви, но онези вътрешни процеси, които стават у човека, например във време на гняв у човека, могат ли да бъдат отворени? Това, което става в неговото сърце, може ли да бъде отворено? Някои от неговите прояви могат да бъдат отворени; ако под думата отворени, ние разбираме нормалните прояви на човека да бъдат знайни отчасти, да знае човекът какво става у него, да. По какво можем да знаем какво става у човека? По какво познавате вие човек? Как го познавате? Нали някой път казвате, аз го познавам. По какво? По очите. Сега, как познавате един човек по очите дали е разположен или не? Да вземем по думите как ще познаете един човек дали е доволен или не? Как заговаря доволният човек? Доволният човек всякога започва с обикновените думи. Можете ли да ми кажете с какви думи започва човек, който е доволен от себе си? И друг, който не е доволен, той с какви думи ще започне? Ако и двамата са екскурзианти и излезнат навънка, какво ще кажат те? Единият веднага ще каже: отлично е времето, хубаво е, доволен съм. Другият ще каже: времето не е хубаво, облаци има, това онова, все ще намери

нещо, от което да не е доволен. Питам сега, защо единият намира, че времето е хубаво, а другият не намира, че е до там хубаво? Единият констатира, че облаците са точно на мястото си, а другият намира, че има нещо мъгливо, той намира, че еди-кои си места не са хубави, а онзи, който е разположен, всичко намира, че е хубаво и се радва. Другият намира, известни кривини не са на мястото си, тези места не са хубави, а първият ги намира точно на мястото си. Единият е недоволен, другият е доволен. Сега, ако вие пренесете тези образи, да кажем, че всички вие на земята сте екскурзианти с раниците си. И според мене, животът това е вселената. Някой казва: Не струва този живот. Виждали ли сте живота? Най-реалното нещо, това е животът. Животът можеш да го стискаш, можеш да го целуваш. И това *(показва стола)*, всичко е все животът. Питам, защо именно вие сте недоволни от живота? Някой казва: Лош е този живот. Добре. Ако животът е лош, тогава вие какъв сте? Под думата лош е животът ние разбираме в преносния смисъл окръжаващите хора, с които ние живеем, са лоши. Ако на мен ми вземат сладкия бонбон, за мен този човек, който ми го е взел, е лош човек. Добре. Ако в дадения случай мене ми вземат горчивия бонбон, този човек за мене е добър човек. В дадения случай, ако на болния някой даде горчив бонбон, той е добър, мисли му значи доброто; ако му даде сладкия бонбон, той го залъгва, не е добър човек. Питам тогава, де е моралът, с който вие разполагате? Кое е доброто? Това относителното добро? Нали казват, относително е доброто. Може да се измени. При дадени условия известни неща са добри. При други дадени условия, известни неща не са добри. Тъй че плюс и минус се менят. Което в даден случай е било минус, в следующия случай се превръща в плюс, и обратното, което е било плюс, после става минус. Изменят се ролите. Следователно, при разумния човек, ние разбираме, така се нареждат нещата. Онзи, който разбира процесите на природата – когато всяко нещо е поставено на своето

място, това е добро. Когато горчивият бонбон е само за болния и сладкият бонбон е само за здравия, те са на мястото си. Следователно, здравият човек може да каже, горчивото не е за мене. Тогава, ако вие ме запитате, не може ли без страдания? Може. Кога? Когато си здрав, няма нужда да страдаш. А когато не си здрав, тогава страданията са на място. Страданията са една предпазителна сила, да те предпази, да не изгубиш живота си. За това трябва да страдаш. Защо страдаше, предпазителна мярка е за да не изгубиш живота си. Защото загубата на живота, това е най-голямата загуба, която ти можеш да имаш. Ако искате да знаете целите на природата. Природата всякога чрез страданията предупреждава разумните същества, че те се приближават към една област, която е опасна за тяхното съществување. И за това идат страданията, за да видоизменят те своето поведение. Сега някои от вас могат да зададат въпроса: не може ли по друг начин да се устрои животът? Тогава има една премия, дадена за всички учени хора, в съвременния културен свят, онзи, който може да измисли един план, по който може животът да се устрои по друг начин без страдания, ще получи най-голямата премия. Да се създаде значи, животът без страдания. Който от вас може да даде един такъв проект, той ще бъде най-богатият човек. Нека всичките учени хора в света, от каквато категория и да са, да дадат един такъв план сега, най-голямата премия ще се даде, на милиони възлиза тя. Сега всеки един от вас нека направи един опит да измисли, по кой начин може да се създаде или устрои животът, че да бъде без страдания. Защото всички все страдате и все се оплаквате. Намерете сега един начин, по който страданията съвършено да се изолират или да се премахнат, да се отдалечат.

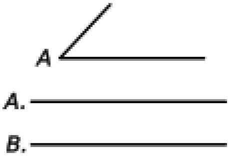

Фиг. 1

Другото положение (Фиг. 1). Имате ъгъла ***А***. За да се образува известен ъгъл някъде, колко условия са потребни? *(трябва да имаме най-малко три точки и третата точка да е обща за другите две).*

Сега, новото определение, кога се образува известен ъгъл? Или при какви условия може да се образува ъгъл? Аз ще поставя въпроса малко по друго яче. Най-първо тези двете линии ще ги поставя успоредно. ***А*** и ***В***. Докато тези двете линии вървят успоредно, никакъв ъгъл не може да се образува. Но при най-малкото отклонение на тези двете линии в известна посока, ще се образува пресичане, ще образува ъгъл. Или казано, когато правата линия достигне крайния предел на своето продължение, защото ъгълът се образува къде? Това е точка, това е граница, когато правата линия се продължава, когато силите вървят в едно направление и достигнат своя краен предел, по-надалече не могат да отидат, ще вземат друга посока, ще се пресекат, те всякога ще образуват един ъгъл, защото ъгъл се образува само когато известна сила достигне крайния предел на своето движение, по-надалече не може да отиде, освен по друга посока. Следователно, от геометрическо гледище, плоскостта е крайният предел на всичките прави линии. И следователно, тези прави линии взимат направление перпендикулярно. Когато правата линия достигне крайния предел, за да се образува нова насока на нейната деятелност, тя трябва да направи едно пречупване. В това пречупване ще се образува плоскост. Следователно, линиите на плоскостта са перпендикулярни към първото положение, от което те са излезли. Сега, от този закон аз искам да извадя онзи психологически момент. Ти вървиш в известна

посока, но дойдеш до един краен предел, и това, което вие наричате: не искам да пречупвам характера. Ти си достигнал до крайния предел на своята деятелност. Какво трябва да правите? Какво си постигнал? Да допуснем имате известен предмет, това е в разсъждението, ръката ви е една права линия, вие продължавате ръката си до предмета, измервате далечината на предмета и дължината на вашата ръка, но вашата ръка не може да се проточи безкрайно, и след като проточите ръката си до крайния предел на нейната възможност, и като хванете предмета, който искате да хванете, какво ще стане с вас? Ръката ви ще се пречупи. *(Учителят сгъва ръката си до лакътя).* Аз мога да ви приведа и друг пример, как се образуват кривите линии? Как се образуват пречупените линии? Аз ви казах – вземам известен предмет, протягам си ръката, след това сгъвам ръката, доближавам предмета. Следователно всички движения в природата по права линия, това са все разумни линии, разумни движения. Тя не е една вечна линия, но правата линия, тя е определена само по себе си. Следователно, във всичките свои ограничения, все се образуват тия пречупвания на ъглите. Същото нещо е и с окото ви. Да кажем, вие проектирате известен лъч в известна посока, но щом вашият лъч достигне предмета, който вие обичате, веднага става едно пречупване в окото и пречупване на този лъч, който вие изпращате към предмета. Вследствие на това, във вас се зарежда едно обратно желание, обратен процес, щом пожелаете да вземете предмета, това показва, че в желанието вече има едно пречупване на светлината, която е излязла от вас. Светлината по същия начин показва пак едно пречупване. Следователно, всеки един ъгъл, показва, че у човека има вече едно желание да вземе един предмет. Ако аз напиша така: това са все желания. Ако това желание, да кажем желанието ***А*** е обърнато с върха си към изток, а творът на ъгъла е обърнат към запад, как ще го изтълкувате? Ако двама човека са обърнати с острието си към изток, а

с отворената си част са обърнати към запад, ето какъв е законът: те ще започнат добре и ще свършат добре. Ако този ъгъл ***В*** е обърнат към запад с върха си, това показва, че те са на физическото поле, ще започнат едно предприятие много добре, двамата добре се съединили, гугуцат си, но аз мога да им предскажа, казвам им, вие започвате добре, но като станете идейни, (към изток) един ден тази работа ще се свърши зле, като дойдат на изток и ще се разединят. Сега вие можете да запитате, защо е така? Аз ще ви запитам втори въпрос, защо телата падат? Защото има налягане над тях. Вие казвате, че телата се привличат. В света няма никакво привличане, никога телата не се привличат! Какво ще кажете вие на това? Ако аз взема двама души (хора), че ги блъсна, какво ще кажете вие, те привличат ли се или се срещат? Да кажем, взема двама ви, че ви блъсна, и вие се срещнете, обичате ли се, привличате ли се? Ако двама хора се обичат, после се ударят тези линии и вие казвате: те не се обичат вече. Вие не разбирате явленията. Дойдат тези двамата души, които се обичат, като се блъснат, те се изхвърлят пак в противоположни посоки, после казват, че не се обичат. Вие не разбирате законите. Аз, който разбирам законите на ъглите, казвам, тези два ъгъла имат налягане, но нямат привличане, защото, ако се привличаха, те трябваше да останат на едно място. Те не се привличат, налягане има между тях. Следователно, там, дето има налягане, не може да има привличане. Не може да има обич, дето има налягане на желанията. Дето има две противоположни желания, те се отблъскват. Законът е такъв, ако една гумена топка я хвърлите и тя се удари о земята, какво ще стане? Тя ще се удари и после пак ще отскочи, и пак ще се удари о земята, и пак ще отскочи. Следователно, ако две ваши желания, които едновременно се зараждат вътре във вас, и вие не можете да ги съпоставите, да ги примирите тези ваши желания, това показва, че тези желания не са ваши, те са чужди; това са две желания, които

имат напрежение, налягане у вас, и вие трябва да се освободите от тяхното действие. Когато вие казвате, че трябва да се освободите от две ваши желания, подразбираме, две ваши желания, които постоянно се бълникат, не можете да ги турите в никаква дейност, не можете да ги използувате, освободете се от тях. Схващате ли каква е мисълта? Да ви приведа един пример. Разправя се в един разказ, в един английски параход в по-новите времена, дето били образувани тези скорострелните оръдия, модерните с колелета, топове. Но по едно невнимание на кораба, на яхтата не са били завързани добре колелетата с верига, и тези двете оръдия, които са били на кораба, едното от едната страна на кораба, другото от другата страна, тъй не вързани добре, освобождават се от веригите и като погледнеш, едното от едната страна тър тър тър, другото от другата страна тър тър тър, и всички се чудят, търсят начин как да ги спрат. Всичките моряци се виждат в чудо, не могат да ги спрат, маршируват тези оръдия.

Та казвам, по някой път някои ваши желания мязат на тези оръдия, които обикалят от единия край на кораба до другия. Най-после те сполучват да ги спрат по някакъв начин; но цялата куварта е била изпочупена и много работи на нищо не замязали. Сегашният морал мяза на такова нещо. Имаш някое желание, което мяза на такова оръдие с колелета. И ако се развълнува твоето море, твоята верига може да направи големи пакости, ако ти не я завържеш здраво. Та законът е такъв, когато имате две противоположни желания, които имат своето налягане от някое друго същество от вънка, защото не всички желания са ваши, вие можете да бъдете носители на едно желание, което произтича от някое друго същество. Това желание е минало и във вашето съзнание, може да се явява като някоя комета и да го наблюдавате, то не влиза във вашата система, нито пък това желание иде за някоя ваша полза. То си има съвсем друго предназначение. Следователно, с такива желания, те са временни

прояви на живота. Да кажем, някой човек иска да стане виден, да бъде знаменит, възможно ли е това? Да бъдеш знаменит, това е желание на някое много висше същество, което иска да бъде знаменито, и у тебе се зароди желанието да бъдеш знаменит, да бъдеш философ, но това желание не е твое. И следователно, в този случай ти ще изгубиш времето си или ще станеш просто като една спомагателна линия на това съзнание. Ако ти разбираш и се координираш с това същество, и помагаш за неговата слава, добре; но ако ти искаш да станеш знаменит, и вземеш това желание като твое, ти ще изгубиш целия си живот напразно. Затова се казва, не се старай да реализираш желания, които не са твои, които не принадлежат към твоя живот. Това желание все ще се реализира някъде в света. Всеки иска славата да бъде негова. Обаче дотолкова доколкото ние разбираме дадения случай, дотолкова ние можем да използуваме нещата, които са създадени за нас, и дотолкова те имат отношение към нас. Но когато ние искаме да убедим хората, да кажем, ако се питаме, тези недъзи кой ги създаде? Или ако погледнеш земята и кажеш: това всичко наоколо знаеш ли кой го създаде, то съм аз. Ами тази култура от миналото, знаеш ли кой я създаде? Пак съм аз. Сега това твърдение на тези факти верни ли са? Не. Даже този факт на човешката красота, която хората сега имат, и тя е на заем взета. Че е на заем взета, аз да ви докажа това. Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, то е реално само твое. Това, което никой не може да ти го вземе, това е твое. Ти за него си работил. И това, което принадлежи към твоето собствено съзнание, никое същество не е в състояние да ти го вземе; а това, което не е твое, всеки може да ти го вземе. Има една власт над тебе, искаш не искаш ще го дадеш. Следователно, щом красотата могат да я вземат, назаем си я взел. Щом твоята интелигентност може да ти се вземе, назаем си я взел. Щом твоята сила може да ти се вземе, на заем си я взел. Нали някои казват: Изгубих си силата. Или – ама аз

едно време бях по-умен. Щом си изгубил тази интелигентност, тя не е твоя. Само това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твое. Това е собственият ти капитал.

Та казвам, сега тези преходните състояния, които вие претърпявате, като се разочаровате в живота, показва истината, че капиталът, с който оперирате, не е ваш; какво има да се безпокоите, че са дошли да си вземат това, което не е ваше. Та сега ще прилагате новия начин. Някой път вие се чувствате нещастни. Казвате: Изгубих си мира. Щом си го изгубил, значи, този мир не е твой. Онзи, който ти го е дал, си го е взел. Е, какво да правя? Ще идеш да помолиш да ти го върнат пак. Казвам сега, тези противоречия, които съществуват в света, трябва да намерите ваши ли са. Най-първо трябва да имате една нова философия, едно ново разбиране на живота. Казва някой – много страдам. Ама много се радвам. Хубаво. Питам тогава: Не могат ли да вземат страданието ти хората? Е, искам да ми го вземат. Значи, той търси да даде някому страданието си. Той търси да намери някой, че да му го тури на гърба, че да се освободи от него. Пък щом дойде до щастието, хората не го дават. Щом ти искаш да се освободиш от твоето страдание, тогава и от много радости трябва да се освободиш. В природата съществува едно съответствие: на всяко страдание съответствува и една радост. Ако ти искаш да се освободиш от едно страдание, трябва да се освободиш и от една радост. Пък има и страдания, които са собствено наше произведение, и от тях по никой начин не можеш да се освободиш; но и от радостите си тогава, които съответствуват на тези страдания, не можеш да се освободиш. Те са собствено твои. Има тогава само един начин, в нас страданието и радостта се проявяват по някой път, за да се прояви една собствена наша радост, ние трябва да разделим радостта със страданието, тогава се проявява животът. Казвате може и без страдание в живота, но тогава трябва да съединим радостта и страданието. Казва: Всяко

страдание трябва да изчезне. Но и всяка радост и тя трябва да изчезне. Има един живот, който може да се прояви без страдание. Но тогава животът ще бъде и без радост. Опишете ми тогава какъв ще бъде този живот без страдания и без радост. Представете си едно състояние и то следующето: тебе ти донесат най-хубавата дреха, каквато човешкият ум може да си представи. Вземат ти дрехата, тебе ни най-малко не ти мръдва лицето. Донесли я и я взели, и в едното, и в другото положение ти имаш едно и също състояние. В сегашното състояние, ако ти вземат дрехата, ти викаш, нещо ти мръдне от вътре, от това могат да ти прокапят и сълзи от очите ти. А след като ти дадат дрехата, ти се зарадваш в сърдцето си и ходиш да разправяш за това. Първото състояние се отличава по това, че като ти донесат дрехата и като ти я вземат, ти седиш в едно и също положение. Сега аз правя своите заключения, казвам, нему му е все едно дали му дават дрехата, или му я вземат, нему му е еднакво, не безразлично. Защото в безразличието, то е едно състояние пак на недоволство. Безразличието не е философия. В него все има едно вътрешно недоволство.

Понеже той е опитал веднъж горчивините и втори път той не иска да го лъжат, не иска да се оплита в същите страдания. Но все таки онзи не може да гледа спокойно, не че гледа безразлично, но не иска да се оплете, казва: Много пъти съм страдал от това. Безразлично ти е, значи, не искам да правя опит. А онзи, който има дрехата, той има друго състояние. Има едно състояние, дето човек и радостите, и скърбите не го интересуват. Но в неговото съзнание има една идея много по-висока, която поглъща неговия ум, че той на тези работи не обръща внимание. И той само погледне спокойно на това. На съвременен език мога да го изразя: тези хубавите дрехи, дайте ги на друг. Едно време аз ги желаех, не дойдоха на времето, пък сега ми са непотребни. Сега вече имам нещо много хубаво, по-високо от това,

дайте тези дрехи на един, който може да се радва на тях, тъй както аз едно време. Това вече не е индиферентност. Този човек не е и безразличен, но в него има вече една друга радост. Той казва, дайте ги на друг. В него има най-голямото благо, което по-напред щеше да му бъде нещастие. Та казвам: Това е съотношение във вашия ум. Искам да ви наведа на мисълта; не можете да спрете в душата си вие едно желание, не да го изпъдите, няма какво да се изпъди то. Защото ако ви донесат най-хубавите дрехи, и вие ги хвърлите, и кажете: не ми трябват те, това показва, че у вас има едно негодуване. На този, който ги носи, вие няма да си мръднете крака, нито окото, само ще му кажете: много са хубави тези дрехи, всичко това е много хубаво и добро, но дайте ги другиму. Казвам в християнството и всички тези модерни списатели, които пишат, те искат да изнесат тази идея на самопожертвуване, че като дойде нещо, ти да бъдеш готов да се откажеш от него.

Сега да ви преведа друг един пример на вас младите. Той е следующият. Представете си, че някоя млада мома се е влюбила в един отличен и красив момък, най-красивия момък, който съществува в света. Влюбила се е така, че сърцето ѝ се е запалило от 4-те краища, и гори по всичките правила, от петите до главата, свети като свещ; но по едно стечение на обстоятелствата този момък е попаднал под углавно дело за престъпление и го осъждат на смърт. Но по друго едно стечение на обстоятелствата една княжеска дъщеря, на която бащата управлява цялата държава, се е влюбила в него и му казва, ако ти можеш да се сгодиш за мене, ще те пуснат. Тогава идват при тебе и ти казват: Какво искаш, твоя възлюблен да го обесят или да го пуснат жив? Да го обесят, значи, той ще остане верен на тебе, да го пуснат жив, той ще изневери. Другото положение. Ако го обесят, за тебе ще се констатира, че ти си един егоист, не разбираш закона на жертвата. Ти не искаш да пожертвуваш, а искаш той да пострада, а ти

да не пострадаш. Във втория случай ще се опита закона на жертвата, да го пуснат жив, това показва, че ти си разбрал закона на жертвата, казваш, нека го пуснат макар и друга да го вземе. Аз само като го виждам, той като живее, мен ще ми бъде приятно. Питам ви сега, сестрите, вие какво ще направите? Ще пуснете ли момъка да живее, или искате той да умре? Вие сега ще кажете: Да живее! Е, хубаво. Това е външната страна, практически или материално изказана идеята. Но тази драма е, която постоянно става във всеки един от вас. Няма човек в света, в който това драматическо чувство да не става. Един факт, който е верен, във всичките линии е верен. Не в буквален смисъл, но в душата на всеки един човек се явява мисъл да го обесят ли, или да не го обесят, да го пуснат. Седиш ти и не можеш да решиш, да пожертвуваш ли нещо от себе си, или да оставиш това чувство. Много лесно е да кажеш: Нека живее, нека го освободят. Ама ще страдаш. Но страданието в този случай по-друго яче ще страдаш, това показва, че си разбрал закона на жертвата. По-добре е в този случай ти да страдаш, а той да бъде жив. Нищо повече!

Та казвам, всички вие сте призвани и в науката, и в разбиранията на живота на тази жертва. Вънка от това животът няма никакъв друг смисъл. Ако ти в дадения случай оставиш и този момък да бъде обесен, той може да си замине по своето предназначение, може да пострада както Христос е умрял на кръста, но същевременно това показва какъв егоистичен народ бяха евреите и какво управление имаше римският народ. Кой днес може да похвали евреите за разпъването на Христа? Кой държавник днес може да похвали Римската империя? Следователно, фактът, че могат да обесят най-красивия човек заради нищо и никакво, това показва, че онези са станали едни егоисти, а Христос е станал един мъдрец. Следователно, ако ние не разбираме дълбокия смисъл на живота, ние не можем да бъдем идеално морални. Вече се изисква един нов морал. Та във

всинца ви трябва да има един нов морал. Това е новият морал. Това са потребните очертания, това е, което се очертава сега в съзнанието на съвременното човечество. И всички списатели почват да нахвърлят известни линии в своето съзнание. И във вашето съзнание почват да се появяват тези идеи. Право е, че трябва да започне новият живот. А НОВИЯТ ЖИВОТ, ТОЙ Е ЖИВОТЪТ НА ЖЕРТВАТА. Най-правилното разбиране на жертвата е, когато разрешиш едно голямо противоречие в душата си. Вземете идеята за Бога, да служиш ли на Бога, или не? Да служиш ли на човечеството или не? Или да служиш ли на себе си или не? В този смисъл да служиш на себе си, това подразбира да служиш на Божественото у себе си. Ако ти не подразбираш да служиш на Божественото в себе си, тогава животът не може да бъде разбран.

Сега каква е основната идея? Да преведа конкретно. Аз обичам да бъда конкретен, не само символи. Какво подразбирам аз под момата и този момък? Следующето: Момъкът това е Божественото у тебе. Момата това си ти човекът. По едно стечение на обстоятелствата у нас всякога Божественото става жертва за нищо и никакво. По някой път Божественото у тебе е осъдено да го обесят. И от тебе зависи да го окачат ли или да го пуснат, да го освободят. Та това подразбирам, НИКОГА НЕ СТАВАЙТЕ ПРИЧИНА БОЖЕСТВЕНОТО У ВАС ДА ГО ОСЪДЯТ! Щом се е влюбила княжеската дъщеря в него, кажете: Нека го има тя. Щом тя го има, имаш го и ти. Та твоя идеал, доброто, което един човек има, и цялото човечество може да го има. И доброто, което един човек може да изгуби, и цялото човечество може да го изгуби. Това е закон. Когато Адам изгуби живота си, и цялото човечество изгуби живота си. Това е философия. Когато ние се стараем да спасим един човек или когато ние се стараем да внесем доброто в един човек, аз подразбирам, ако ние сполучим да внесем доброто в една душа, това добро можем да внесем и във всички души. И когато не

сполучим да внесем доброто в една душа, ние никъде не можем да го внесем. Така трябва за разсъждавате. Та в дадения случай ви привеждам този закон и към вашия живот, сега специфично, понеже вие можете да кажете: Това са идейни работи. Законът има друго приложение. Ако ти не можеш да внесеш доброто в една твоя мисъл, ти никъде не можеш да го внесеш. Ако в своята мисъл можеш да внесеш доброто, тази мисъл ще мине във всичките твои желания и ти спасяваш себе си. Това е вярно. За това всеки един от вас трябва да се стреми да внесе доброто в една своя мисъл, в една своя постъпка, и тогава това добро като влезе в тебе, то е една динамическа сила и това добро ще те спаси. Няма нужда ти да внасяш доброто във всяка една твоя мисъл, ти го внеси само на едно място и го остави, да се размножава. Да видиш как то се размножава. Така работят умните хора. А глупавите хора работят по другия начин. Умният човек когато иска да събере железни стърготини от земята, тури един магнит и изведнъж всичките стърготини се налепват, събират (се) на едно място, тури магнита на друго място и пак ги събира всичките. А глупавият човек ги събира едно по едно, и полека. Питам, кой има по-хубав начин? Кой метод е по-добър? Ти ще туриш първия метод. Като внесеш доброто в една своя мисъл, в едно свое желание, а това е един голям магнит, който събира всичко около себе си. И ти спестяваш и време, и имаш един органически закон.

Тогава каква е основната мисъл? *(Да внесем доброто в една своя мисъл).* Нека остане тази идея за доброто в мисълта ви. Това са границите, това е направлението на съзнанието. Аз ви говоря за една идея, която трябва да проникне в съзнанието на всинца ви. Сега всички се намирате в борба, в противоречие, казвам ви, този е един мащаб, който трябва да имате като мярка. Имаш каквото и да е противоречие, или каквото и да е страдание, спри се, ще застанеш на тази страна – не пожертвувай Божественото в себе си! ЗАСТАНИ НА

НЕГОВАТА СТРАНА! Каквито и да са резултатите, няма да съжаляваш никога. Постъпиш ли по друг начин, през целия си живот ще съжаляваш и няма да видиш добро. Такъв е изводът.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

7,30 ч.с.

СВЕТЪТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ

X година, 2 школна лекция на I мл. ок. клас, 12.IX.1930 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

(Почти целият клас си прочетоха темите: ПРОИЗХОД НА ПРАВАТА ЛИНИЯ).

Произхода на правата линия е произход на сладкото. Тогава, втория път пишете, ТЕМА № 2: ПРОИЗХОД НА СЛАДКОТО. Защото още по-трудно е да се определи произходът на сладкото. За пример вие определете произход на единицата. Но това е само външната страна как е произлязла единицата. После произхода на този знак 2? Следователно, вие разисквате върху произхода на единицата, но не като символ само, вие можете да го вземете и като характер, а това са две различни страни. Външната страна на числата, това е едно удобство. Как е произлязло числото две – 2? Този характер? Кои са били подбудителните причини да се яви числото 2? Римски имате II, а арабско – 2. Та, като говорим за правата линия, ние имаме вече възможността в проявление. ПРАВАТА ЛИНИЯ САМА ПО СЕБЕ СИ Е ПРОЯВЛЕНИЕ НА ЦЯЛ ЕДИН СВЯТ. Правата линия това е един свят. Следователно, това е пътят на точката. Ако една точка се движи, тя не може да се движи в никоя друга посока, освен по права линия. Защото правата линия е свят за съществуването на точките. Една точка вън от правата линия не може да се прояви. Следователно, всяка права линия е проявление на света на точките. Понеже точката не взема никакво пространство, следователно правата линия е начало на

пространството. Вие казвате тъй, че между две точки може да се тегли само една права линия. Това е само един резултат, това не е никаква права линия. Защото, ако между две точки може да се тегли само една права линия, тогава питам, | | това права линия ли е? Понеже тук има хиляди точки вътре. После, вие употребявате и това понятие, говорите: по кривата линия.

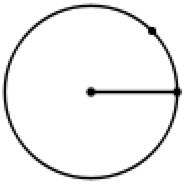

Фиг. 1

Какво подразбирате под крива линия? Всяка крива линия, която има център, тя не е крива линия. Всяка линия, която няма никакъв център, тя е крива линия. Или казано, когато известна точка без пространство се движи в света на възможностите, защото при две точки, едната вече е център на другата, която се движи в известна посока. Следователно, ако вие напишете една крива линия, която се движи около една окръжност, тя крива линия ли е? Тогава един човек, който върви по крива линия, върви по безпътица. Защото в ума на хората, кривата линия е линия на безпътица. Тогава нашата земя и слънцето вървят по линията на безпътицата. Ако кривата линия е път на безпътица, тогава няма никакво съответствие. В дадения случай това са милиони прави линии, които имат съответствие една към друга. Това е един цял свят; няма никаква крива линия. Това е само привидно така. Кривата линия е само разширение на правата линия в дадения случай на този кръг. Нищо повече! Правата линия може да се разширява само по пътя на кривата линия. Правата линия няма никакво друго разширение. Да определя какво значи разширение на правата линия? Аз разбирам продължение на правата линия. Без

кривата линия правата линия няма никакво разширение. Или да определя, като казвам разширение на правата линия, аз разбирам продължение на правата линия. А без кривата линия правата линия няма никакво продължение. В дадения случай правата линия е само единица мярка.

Фиг. 2

Ако наредим кривата линия *А* но това е едно лъкатушене. Та, да не се осенява идеята за кривата линия. Та ще знаете, що е права линия? ЕДИНСТВЕНАТА ВЪЗМОЖНОСТ, ПРИ КОЯТО една точка може да се прояви. Следователно, ако вие кажете, че между две точки може да се тегли само една права линия, това е вече друго определение. Една точка не може да се прояви от това гледище; ако ви попитат произходът на плоскостта от къде е? – Единственият път, по който линията може да се прояви. В света точката може да се прояви само по права линия. А като питаме що е плоскост от това гледище? Когато много точки искат да се проявят едновременно, между тях плоскостта е само една възможност. Следователно, в живота има едно приложение, когато един човек каже, аз искам да се проявя, какво се разбира? Ти не можеш да се проявиш по никой друг начин освен по правата линия. Ако не разбираш закона на правата линия, и се проявиш колективно, ти се движиш по една плоскост.

Сега другото приложение. Всяко едно знание, което няма приложение, то остава безплодно в съзнанието. За пример вие сега изучавате окултната наука, но за вас окултната наука е толкова ясна, колкото е ясен произходът на правата линия. Какво подразбирате вие като ви се каже – окултна наука? Или какво разбирате като се каже – естествена наука? Нали естествената наука трябва да има приложение. Казвате, е, Божествена наука. Но и Божествената наука

трябва да има приложение. Математика, музика, всяка наука трябва да има приложение. А която наука няма приложение, тя остава въобще неразбрана. Затова всички науки, които вие изучавате, трябва да имат и своето приложение. Трябва да правите опит. Например в хиромантията трябва да има приложение. Ако ти с тази наука не можеш да си служиш, защо ти е тогава тя? Ще бъде смешно, ако онзи герой на бойното поле носи една голяма сабя, но тя заръждясала. Защо ще носи той този непотребен товар? Или тази заръждясала пушка защо ще я носи на гърба си да му тежи? Та, от това гледище, аз като ви гледам, като ви се преподава някое познание, и ако вие не го приложите, това знание като няма приложение, то става от ден на ден една голяма тежест и тогава вие казвате така: ние вече не знаем какво да мислим. Е разбира се; ето какво аз подразбирам под: не знаем какво да мислим. Представете си, че вие сте едно дете на 12 години и отивате на училище, и носите си една торбичка, но тя е празна. Първия ден учителят като ви види, ви тури едно перце в торбата; ама с това условие, вие да извадите това перо, ще го разгледате и пак ще го турите в торбата. Вие направяте това. На втория ден вие пак отивате на училище, учителят ви тури пак едно перо. Вие идете в къщи, разгледате го, едното и другото, еднообразни пера са те. На третия ден, трето перо, 4 перо и т.н. Всеки ден по едно перо и торбата почва да се пълни. Представете си, че вие ходите 10 години в училището и тези перца все се увеличават. Най-първо торбата ви е била лека, а след 10 години колко ще тежи? Представете си, че всяко перце, което учителят ви тури, тежеше 10 грама. И представете си, че ходите всеки ден на училището, имате в годината 365 дена, а за 10 години? По 365 колко прави? *(3,650)* А за 10 години *(36,500 кг.)*. Тежест е това! При това той е тургал всеки ден само по едно перце. Питам, какво постигнаха перата? Това значи, когато знанието е неприложено, то е седяло само в торбата. Тези пера са знания и този

ученик трябва да пише с перата. С всяко едно перо той можеше да пише по известен начин. Всяко едно перо съставлява известна магия, известна тежест, известна формула. Ти като вземеш перото и ще напишеш нещо. Нали онзи поет като вземе перото и пише нещо. Ако поетът нямаше перо, той не можеше да се изрази. Той даже някое перо от пуйка ще намери да се изрази. Ще кажете, не може ли без тези пера? Без пера не може в света! Без пера не може да се пише в света. Без пера не може да се живее в света. Който не знае да пише с пера, той се кичи с тях. От какво е произлязло киченето в света? Всички онези същества, които не са знаели да пишат с перата, са се накичили с тях. Когато едно време пуйката е ходила на училище, та и давал учителят пера, тя като не е знаела да пише, се е окичила с тях. И досега ги носи още тези пера. Когато рибата е ходила едно време на училище, и учителят ѝ давал пера, тя от тях си направила люспи. А когато едно време волът е ходил на училище и му давали пера, той си направил рога и копита с тях. Такъв един мит има за произхода на перата. Перата, взети като символ. Под думата пера аз разбирам произход или проява на човешката мисъл.

Та, правата линия, е възможност вътре. И има си своето практическо приложение. АКО В ДАДЕНИЯ СЛУЧАЙ, ТИ НЕ МОЖЕШ ДА НАМЕРИШ ЕДИН ПЪТ ЗА ПРОЯВАТА НА ТВОЯТА МИСЪЛ, В НЕЙНИЯ НАЙ-ЕЛЕМЕНТАРЕН ПОДТИК; АКО ТИ НЕ МОЖЕШ ДА НАМЕРИШ ЕДИН ПЪТ ЗА ПРОЯВА НА ЕДНО ТВОЕ ЧУВСТВО В НЕЙНИЯ НАЙ-ЕЛЕМЕНТАРЕН ПЪТ, ТИ НЕ РАЗБИРАШ ЗАКОНА НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Правата линия е в известен случай зачеването на известна мисъл или на известно чувство. Ти трябва да намериш един път; или ако намериш възможността да се прояви естествено известно чувство, ти си намерил правата линия, или естественият път за проява на чувствата; и естественият път за проява на мислите. Това е права линия. И ЧОВЕШКИЯТ ХАРАКТЕР НЕ

МОЖЕ ДА СЕ СЪГРАДИ БЕЗ ПРАВАТА ЛИНИЯ. Онзи, който казва, че трябва да се възпита човек, подразбира същото. Възпитанието на човека вънка от правата линия е немислимо. И немислимо е да възпиташ когото и да е вънка от правата линия. И когато се говори, че във възпитанието няма приложение за възпитанието на характера, се разбира пак път вънка от правата линия. Или когато се казва, че хората морално отпадат, или се говори за моралния упадък на народите, на индивидите и на дома, това всякога се дължи на изгубване посоката (на) правата линия. Ти си загубил вече тази възможност. Ти не искаш по пътя на правата линия да реализираш реалността. И следователно, в това отношение, вие изучавате един свят, те го наричат правия път. И казват; че в този правия път малцина ходят. Малцина хора има, които разбират какво нещо е правата линия. Защото те считат живота на правата линия най-мъчния път за света. Пък той е един свят, за основа важи той. Има един свят извънка правите линии, но той е вече чисто духовен свят, извънка нашето пространство е той.

Сега, основа на материалния свят, това са точките. А граници на материалния свят, това са линиите. Една плоскост вие можете да разложите на линии, а една права линия можете да разложите на хиляди и милиони линии. Та казвам сега, ще гледате да е в ума ви вътрешното приложение на правата линия. Какво нещо е правата линия? – Единствена възможност, за да се реализира едва твоя мисъл в даден случай. Сега, както определят математиците правата линия, и те са прави. Но тяхното гледище е физическо. Те разглеждат правата линия като един резултат. Между две точки може да се тегли само една права линия! Между две точки не можеш да теглиш никаква права линия: Тъй им отговарям аз. Защото между две точки, ако ти ги поставиш така . . нали те са установени на едно място, тогава каква права можеш да теглиш между тях? Значи, трябва да има още една

точка, трета, която да се движи и да ги съедини. Следователно, ние подразбираме между две точки не може да се тегли една права линия. Само разумният човек може да тегли между две точки само една права линия. Тогава аз ви задавам въпроса така. От две ябълки ти можеш да избереш само една ябълка. След като избереш едната ябълка, колко ябълки ти остават? Между две точки може да има само един избор. И то е правата линия. Казвам тогава така, от две ябълки аз избирам само едната ябълка, колко ябълки остават? Само една. Но човек трябва да има тънък ум, за да разбере какво се разбира между две точки. Нали казват, между две точки може да се тегли само една права линия. Подразбира щом кажем, между две точки е правата линия, значи, възможността съществува вече, тя е проявена. Правата линия е един признак, че нещо в света е реализирано. Значи точката е постигнала своята възможност.

Щом има права линия, има постижение; щом няма права линия, няма постижение. Следователно, правата линия има приложение. Щом се приложи правата линия на лицето, аз разглеждам физиогномически човека. Или разглеждам един човек астрономически, гледам има ли някоя права линия. Някои лица имат криви линии; тези хора нямат никакви постижения. Физиогномически за лицето е така, правата линия показва известни постижения. Правата линия от моето гледище всякога показва известни постижения. Щом гледам на лицето, че е минала тази права линия, мога да определя и характера на човека. Защото само едно разумно същество може да реализира възможността на правата линия. Всяка права линия, това е постигната възможност. Това е индивидуално само за душата така.

Та когато човек иска да бъде само щастлив, той трябва да разбира закона на правата линия. В разбирането закона на правите линии ти не можеш да бъдеш нещастен. И нещастието на хората

произтича от неразбирането на правите линии. Когато някой път ти скърбиш, ти не разбираш правите линии. Когато ти си тъжен, не разбираш правите линии. В правите отношения какъвто и смут да има в твоя индивидуален живот, той ще се стопи, ще изчезне. Причините за смута са неразбирането на правата линия. Изправи линиите си! Как ще ги изправиш? Използувай възможностите на онези закони, които действуват по законите на правите линии. Правата линия в даден случай е един закон на човешката мисъл. Човешката мисъл не може да се прояви вънка от правата линия, вънка от правия път. Защото, ако вие считате двете точки като граници на линията, това е една друга отвлечена наука – правата линия. Някой питат, как се изучава тя? Ако вие влезете и изучавате магията; ако съвременните химици, които изучават свойствата на атомите и йоните, биха изучавали правата линия; те сега само се приближават до правата линия, но те още не са дошли до правата линия, те не са дошли още до правата линия. Понеже атомите и йоните се движат по един определен път, те не се движат по правите линии. Следователно под права линия, ние разбираме един вече разумен свят, дето отношенията между съществата са точно математически определени. Щом вие влезете в света на правите линии, вие вече имате един красив, определен свят, всичките отношения са правилно разпределени. Та, няма по-красиви линии, черти в света от правите линии. Най-красивата линия това е правата линия! По-красива линия аз в света не съм виждал от правата линия. И всичките тъй привидно криви линии черпят своята красота от правата линия. И аз наричам кривите линии, това са само облеклата, в които правата линия може да се облече, в разни положения. Сега, разбира се, ние разширяваме понятията. Ако в един кръг отсечат най-малката част по възможност, каква ще бъде тя вече? *(права линия.)* Тъй права линия. И тогава,

кръгът не е нищо друго освен сбор от безброй прави линии. А тези прави линии са между тези радиуси, които определят правите линии.

Всяка една наука трябва да има приложение. Ако вие не можете да приложите правата линия в живота, тя остава непонятна за вас. Правата линия, това е пътят, по който може да се реализира в дадения случай една права мисъл и едно право желание. И като намерите този път на правата линия, вие ще почувствувате в себе си радост. РАДОСТТА Е ЕДИН ВЪНШЕН ИЗРАЗ, ЧЕ ВИЕ СТЕ НАМЕРИЛИ ПЪТЯ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Щом имате скръб, това е един признак, че вие не действувате по пътя на правата линия. Как ще изчезне скръбта? Намерете правата линия, това е изходният път, и скръбта ви ще изчезне. СЛЕДОВАТЕЛНО, ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ ДО БОГА, ТОВА Е ПЪТЯТ НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. Единственият път вънка от Бога, това е кривата линия. Що е кривата линия? Това е безпътица за постигането на правата линия. Когато вие искате да реализирате една ваша мисъл или едно ваше желание не по пътищата, които природата е предвидила, вие само правите своите опити. А това е лутане. Това лутане ние го наричаме крива линия. В окултната наука това лутане се нарича крива линия или безпътица. Безпътицата е кривата линия на човешкото съзнание, вънка от правата линия в приложението ѝ. А друго яче кривата линия е огънатата линия. При кривата линия има едно особено свойство. И там си има своята добрина, една особена добрина е тя, която в кривата линия може да стане. И кривата линия си има своите хубави страни. Да кажем, онзи, богатият човек, който върви в безпътица, той има богатство и го харчи на ляво и на дясно. Това е безпътица заради него, за неговия индивидуален живот, обаче неговата безпътица е благо за окръжаващите хора; понеже, той като харчи парите си, другите хора се ползуват от това, от което той не може да се ползува. Следователно в природата съществува един закон: когато индивидът, на когото е дадено известно благо, за да го

прояви в правата линия, и той не може да ходи по този закон на правите линии, тя му казва, ти можеш да ходиш по своя си път, но окръжаващите ще го използуват това благо. Тогава той ще бъде полезен за окръжаващите. Затова, ето защо допуща природата да стават такива анормалности, социални такива анархии, революции, това-онова. Щом индивидът не може да благува, поне окръжаващите хора да благуват. Това е един вътрешен извод, защо нещата се допущат.

Сега искам да ви оставя това понятие: ПРАВАТА ЛИНИЯ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ, ПО КОЙТО МОГАТ ДА СЕ РЕАЛИЗИРАТ В СЕГАШНИЯ ЖИВОТ ВАШИТЕ МИСЛИ И ВАШИТЕ ЧУВСТВА. Това е закон. Ако вие не разбирате този висш закон, тогава всякога ще бъдете слаби. Един човек, който разбира правата линия, в него има мощ, има сила, има знание. Например, вие отивате да посетите някой банкерин. Вие се стеснявате, ще ви даде ли пари, или няма да ви даде пари. Ако вие вървите по правата линия, той не може да не ви даде, защото вие сте едната точка, а той е другата точка. И ако този банкерин не ви даде пари, той ще свърши. Пък ако ви даде, неговият живот ще започне. Не моят, неговият, понеже аз мога да ида и при друг банкер. Правата линия в дадения случай, разполага със всички банкери. А онзи, който не разбира закона, неговите желания тъй ще си останат. Например щом не можеш да постигнеш едно свое желание или една своя мисъл, ти се обезсърчиш. За да се постигне една твоя мисъл, ти трябва да бъдеш съвършено идеален човек. Този закон съществува само за човека. За да реализираш едно твое желание, има хиляди възможности и ти трябва да ги опиташ всичките, едно, 2, 3, 4. Правата линия има безброй много банкери. Ако отидеш при един, и не ти даде, ще идеш при друг, при трети, четвърти, и най-после, ти ще намериш един банкерин в дадения случай, който ще извърши точно това, което ти искаш. И затова,

когато някой човек дойде при вас по пътя на правата линия, у вас има едно разположение. Вие обичате този човек и сте готови да направите за него каквото той иска. Пък когато ходите по кривата линия, вие казвате: не мога да обичам този човек. Защото Любовта съществува само по правите линии. Щом дойде човек при тебе по кривата линия, ти си вече неразположен. И казваш, не искам да имам никаква връзка с този човек. И не можеш да имаш никакво разположение. И тогава правата линия образува онези истинските връзки, образува единствения път на правите възможности, и пътят на знанието и всичките мисли в каквато и да е насока, това е вече законът, който определя пътя на твоята мисъл, пътя на твоето чувство и пътя на твоите действия. И определя пътя за хиляди и хиляди години на бъдещето. Вие казвате, какво ме мен интересува да изучавам аз правите линии? Трябва да ги изучавате. Защото без правата линия ти ще вървиш по безпътица.

А правият път подразбира тесния път, единственият свят, в който могат да се реализират нещата, това е правият път. Сега аз ви говоря за това, понеже вие всинца ученици имате един копнеж да реализирате нещо; мъчите се, страдате, падате духом, плачете. Що е плачът? Не сте намерили правата линия. Що е обезсърчението? Ама как да го намерим този път? У ТЕБЕ Е ТОЗИ ПЪТ! Вие като срещнете един ваш приятел, питайте го: намерил ли си правата линия? Намерих я. Кажи ми тогава едната възможност на правата линия. Търсете хората на правите линии или хората, които са с правата линия. Това са хора с характер в света, на които всякога можеш да разчиташ. Щом някой човек не е намерил правата линия, на такъв човек, който не е намерил правата линия, не можеш да разчиташ. Щом е на кривата линия, той и звездите да снема, но той не може да снема звездите. Какво разбирате, да снема човек звезди? Аз да ви кажа как разбирам това. Звезда, това е символ. В окултната наука

подразбират един знаменит човек. А глупавите хора все снемат звездите. Като влезне някой грешник някъде, че забърка някоя каша, и 20, 30 души трябва да дойдат да спасят положението. В това отношение, всеки един от вас може да снеме звездите; щом забъркате една каша, вие сте снели вече звездите. И писано е в Писанието, че звездите ще паднат от небето и месечината ще потъмнее. Това са все символи в живота. И ще бъде смешно да се каже, че глупавите хора в света могат да снемат звездите от небето. Човек, който може да снема звезди, той не върви по правата линия. Намериш ли човек, който да ти каже: аз мога да снемам звездите. От такъв човек стой на страни. И ако ти каже: аз мога да снема и месечината. – Стой на страни! И от човек, който може да помрачи и слънцето. – Стой настрани. Теб не ти трябва да имаш работа с хора, които снемат звездите и луната.

Че Господ е турил тези звезди там, и ти разваляш целия ред на небето. Всеки, който снема звезди от небето, той разваля целия ред на живота. И всичко в света стана такава една каша. И сега хората казват за някого, звезди снема той, значи много учен човек е той.

Та казвам, правата линия да ви бъде като един метод, като една мярка за вас. Вие можете да идете в света, да кажете, ето какво определение е дадено за правата линия. Вие никога не можете да накарате един човек, който живее в света, да разбере какво нещо е правата линия. Само човек, който е претърпял голяма несрета в живота, или несполука, той е вече близо да разбере какво нещо е правата линия. Защото и той има желанието да разбере правата линия. А онзи, който няма никаква опитност, той казва, нещата могат да се постигнат и без правата линия. Единственият път е този. И сега упадъкът на цялото човечество се дължи на това, че хората са изгубили посоката на правата линия. И от 8 хиляди години се лутат хората да постигнат своите желания извънка правата линия. Но каквото и да правят, каквото са съградили, всичко се разрушава.

Вънка от правата линия, нещата се разрушават. Това е един закон, аз го наричам, закон за душата. Не можеш да разбереш друг закон, ако не разбереш този, основния закон. Правата линия представлява единствената тайна. И в този смисъл всякога правата линия произвежда радост и светлина. Щом я намериш в нея, всякога има светлина. Щом намериш правата линия, ти гладен няма да ходиш, бос няма да ходиш, бездомник няма да бъдеш. А ще имаш знания, ще имаш музика, всичко каквото пожелаеш, все ще го имаш; но щом намериш правата линия. Защото Бог винаги работи само в правите линии. Ако вие попитате, защо? Понеже онази разумна сила, която твори в света и която създава хармония в света, тя действува винаги по правата линия. И БОГ РАБОТИ САМО ПО ПЪТИЩАТА НА ПРАВАТА ЛИНИЯ. В тези закони се движи Той. Следователно, ако ти си там, дето Бог работи, ти ще бъдеш щастлив. Пък ако не бъдеш там, дето Бог работи, ти ще бъдеш нещастен. Едно практическо приложение. Та когато някои хора говорят за – място на Бога, аз го наричам свят на правите линии. При Бога е тъй. Аз казвам научно, щом живееш в света на правите линии, всичко е възможно и всичко е нормално. Няма нищо невъзможно. И когато ти направиш един чук, ето какъв е основният закон, преносно да ви кажа. Ако ти направиш един чук по правилата на правата линия, ти можеш да работиш между хората така, че да не закачиш нито един човек с него. Ти можеш да работиш с правия чук и на никого няма да направиш пакост. Милиони същества може да има наоколо, той, правият чук, все намира място да мине и да не направи пакост. Той всякога постига целта си. А щом направиш един чук не по правата линия, той все ще хлопне глава на някого, краката на другиго, и ти ще си навлечеш голяма опасност върху си. Казвам, твоят чук не е направен по правата линия. Ако езикът ти е построен по правата линия, никого няма да ухапеш. А щом е по кривата линия създаден, всекиго ще

ухапеш. Щом твоята мисъл е създадена по правата линия, тя за никого не може да бъде вредна. А ако тя е по кривата линия създадена, на всички ще вреди.

Следователно, щом извадиш твоя чук, направен по правата линия, само с един удар, и всичко става. Не трябват два удара. И онзи, който има правия чук, той като вземе една голяма канара, само като я хлопне, тя се раздели на две парчета. Някой иска да направи нещо зло, той пак удари, всичко се разделя. Може да е цяла една планина, той като я хлопне и тя се раздели на две парчета. И като хлопне земята, и тя ще се раздели на две парчета, но този човек, който има правия чук, никога няма да хлопне земята. Защото той знае, че няма защо да разделя земята. Та казвам, чукът на правата линия прави чудесии в света. Щом ти носиш един чук на правата линия, ще идеш при министъра, искате да ви назначат за учител, като му хлопнете с този чук, като му кажете само една дума, той ще ви назначи. Казва, разбрах. Щом идете при банкерина, още с първата дума, той знае, че вие носите онзи чук на правата линия и веднага се съгласи. Тъй щото, заслужава си човек да изучава правите линии.

Какво нещо е правата линия? Тя има магическа сила. Човекът на правата линия е един мъдрец. Той е маг, разполага с всичко. А човекът на кривата линия е един глупец, който разполага с всичките глупости в света. И следователно, правата линия е пътят на мъдреците. Това са хората на мъдростта. Те вървят по правилата на правите линии. А кривите линии, това са всичките пътища на глупците. Това са двата пътя в света. Що е кривата линия? Пътят, по който никога не се постига желанието на човека. А там, дето всичко се постига, това е законът на правата линия. Като говорите в този смисъл крива линия, не разбирайте окръжността, тази крива линия е и път на безпътица. Ако кажете нещастен е моят живот, нищо не съм

постигнал, ти вървиш по крива линия. Ще вървите по права линия! Тогава ще постигнете всичко, каквото желаете.

При правата линия идеите са точно определени. А кривата линия е за отбелязване на това, което не си постигнал. Пътят на кривата линия е път на непостигнатите мисли и желания в света. И понеже милиарди мисли и желания има непостигнати в света, затова пътят на кривата линия сега е по-дълъг; а пък понеже всичко в правата линия е постигнато, затова нейният път е най-къс, не се е продължил. Или да ви кажа в друг смисъл, онзи на когото дълговете са се увеличили, той не е вървял по права линия и затова кривата линия се е удължила. Дългият път е път на непостижението. Когато някои говорят за вечността, за това има две разбирания. Ако вие разбирате вечността като възможност за постижението на човешкия живот, това е едно нещо, но ако вие разбирате вечността като място за мъчение, това е друго нещо. Но сега да оставим тези философски работи, понеже те са дълбоки и ще има голямо напрежение на мозъка ви. Сега да остане следната мисъл у вас: ПРАВАТА ЛИНИЯ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ! Ако така държите мисълта, винаги ще успявате и работите ви ще се свършат добре. Сега дали ме разбирате, но вие ще знаете, че правата линия е един свят на постижение. Изучавайте този свят на красивите линии, това е светът на правите линии. Сега стана ли ви мисълта малко ясна? Щом е ясна, приложете я. Направете най-малкото приложение на правата линия. Пък ако не правите опити за приложение на правата линия, ще се питате, права ли е мисълта или не? Правете един опит, не сполучите, направете втори, трети, четвърти. Но правете опити по правата линия! Сега някой ще пита как? Затова ще ви приведа един малък разказ. Един бедняк, който ходел да търси своето щастие от 10 години, и не можел да намери никакво щастие, връща се вече дома, съвсем закъсал, оголял, но среща на пътя един богаташ, който не знае

да ходи. Облечен е хубаво, но е куц и хром, седи на едно място. Мисли си богатият човек, богатство имам, но какво да правя? И той си имал една несрета; какво се ползува той от това богатство. Казва богатият на бедняка, седнах тук да си почивам, уморих се от живота. Ти къде си ходил? – пита той бедния. – Ходих да търся своето щастие, но не можах да го намеря. Не зная какво е писал Господ за мен. Богатият го гледа, гледа, и му казва: Господ е писал, щастието е близо до тебе. Ти можеш да бъдеш щастлив от сега още. – Е как? – Ако ме вземеш на гърба си и ме заведеш дома. – Аз да те взема на гърба си, че щастието да дойде? Колко души до сега съм носил на гърба си, това гърба ми знае, ако така може да идва щастието? Ти искаш да ме изпиташ. – Може би онези, които са те яхали, не са знаели как да те яхат, но аз съм човекът, който като те яхна, всичко каквото поискаш ще го имаш. – Ама ти смееш ли се с мене, опитваш ли ме?

Та и вие сега сте при този богатия, ако го вземете на гърба си, щастието, което търсите ще дойде. Нищо повече! Само за думата КАК няма да питате, ще оставиш да те яхнат. Който пита как, няма да сполучи. Та, ще знаете, ще вземете някого на гърба си, но да бъде този, който носи щастието. Та казвам, както виждате, аз съм богат човек, но съм парализиран, като ме занесете на гърба си дома, аз ще ви дам половината от моето богатство. Няма да питате как? Ще ви дам още една фигура, да ви остане в съзнанието. Правата линия това е, като се намерите вечерно време на планината, небето мрачно, никъде не виждате, къде да спрете, изгубили сте се, онзи първият лъч който достигне до вас, това е правата линия! Правата линия е онзи лъч, който ви отваря път в тъмнотата на живота, значи вече има спасение. Та казвам, в каквато и мъчнотия да се намирате, оставете правата линия да изпъкне. Изпъкне ли тя в ума, няма нищо невъзможно.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7,20 ч.с.

ПРАВАТА И КРИВАТА ЛИНИЯ. СИЛАТА НА ДЕМАТА „ДОБРО“

X година, 3 школна лекция на I мл.ок.клас., 19.IX.1930 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

За идущия път пишете върху темата: № 3 ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ФИЗИЧЕСКИЯ И ДУХОВНИЯ ЖИВОТ. Какво разбирате под ПРАВА МИСЪЛ? За да се прояви правата мисъл, трябва да има известни условия. Когато ние говорим за права линия, подразбираме, че правата линия съществува само там, дето няма никакви препятствия; и правата линия, ако срещне каквото и да е препятствие, тя ще се изкриви. Следователно, права линия е това, което няма абсолютно никакво препятствие, а това, което има препятствие на пътя си, е всякога крива. Сега представете си, че това е една теорема или една максима, и трябва да я докажете. Как ще докажете, че правата линия се движи по една посока, дето няма никакво препятствие. Нали математиците твърдят, че точката не заема никакво пространство, е без измерение, тогава, ако една безпространствена точка, която се движи в пространството, как ще произведе една права линия? Сега конкретно разглеждаме въпроса, тъй както математиците го разглеждат. Как е възможно да се движи една безпространствена точка в пространството? Това подразбира точка, която не среща никакво съпротивление. И всяко нещо, което среща съпротивление, е пространствено, а безпространствено е всяко нещо, което не среща съпротивление. Така вече има смисъл. Е, как е

възможно тогава логически, нали казват точката не завзема никак пространство, а се движи в пространството и образува правата линия. Но какво е заключението? Сега, нас не ни интересуват правите линии. Когато някой човек е вдигнал своята мотика и отива да копае на лозето, мене пак ни най-малко не ме интересува неговата мотика, тя е второстепенна, мен ме интересува работата, която той е свършил на лозето. А мотиката за мен е дотолкова важна, доколкото с нея може да бъде извършена една работа. И за мене правата линия е дотолкова интересна, доколкото мога да изясня една идея с нея, доколкото работата от нея може да бъде свършена. Светът е пълен с прави линии; мотики са това.

Коя линия наричат във физическия свят права? Питат едного: коя линия наричат права? Отговаря: която не е крива. Коя линия е крива? – Която не е права. Но това не е научно определение. Кой човек е добър? Който не е лош. А кой човек е лош? Който не е добър. Тогава ние определяме така: КОГАТО САМО ЕДНА ЛИНИЯ СЕ ДВИЖИ В ЕДНА ПОСОКА, ИМАМЕ ПРАВАТА ЛИНИЯ. А КОГАТО МНОГО ПРАВИ ЛИНИИ СЕ ДВИЖАТ ОТ ЕДИН ЦЕНТЪР В РАЗНИ ПОСОКИ, НИЕ ИМАМЕ КРИВАТА ЛИНИЯ. Разбирате ли каква идея има тук? Г.Р. я повторете сега какво разбрахте? *(Г.Р. повтори последното изречение).* Радиусът е мярка за кривата линия. Радиус има само кривата линия, правата линия няма никакъв радиус. Как мислите вие, правата линия има ли радиус? *(Т. има, безкрайно голям радиус).* Тогава какво разбират математиците за правата линия, която се движи в безконечността? Тогава защо са турили в преносен смисъл, нали казват: той е прав човек! За друг казват: той е крив човек. Защо са турили като емблема правата линия за добрите хора, а кривата линия за лошите хора? Кои са били причините, които са накарали хората да мислят така. Значи, че кривата линия е емблема на злото, а правата линия е емблема на доброто.

Сега, правата линия може ли да бъде безкрайно дълга? *(може).* А кривата линия? *(също може).* Значи и двете имат едно и също качество, че и двете могат да бъдат безкрайно дълги. *(отсечките са ограничени).* Значи правата и кривата линии имат едно и също качество, че и двете могат да бъдат безкрайно дълги. Да допуснем сега, че *A* представлява правата линия *n* пъти, значи, по време може да бъде безкрайно дълга. Имате и *B* *n* пъти. ${A_n}^t$ и ${B_n}^t$ сега в какво седи тяхното приличане? Че имат едно качество – са безкрайно дълги, а при това имат различен резултат. От какво произлиза сега този резултат? Да допуснем, че правата линия произвежда сладчината, а кривата линия произвежда горчивината. И двете се движат в пространството, а резултатът на правата линия е сладост, а резултатът на кривата линия е горчивина. Сега, кое е това, което е дало повод да се даде на едното сладчина, а на другото горчивина? Аз не искам вие да отговорите на този въпрос, а само да мислите за него. Това е един въпрос, който може хиляди години да учите, за да имате само до някъде една малка представа. Аз сега ви давам само една гледка да мислите само върху тази важна тема. Разбира се, аз вземам математиката и геометрията като най-красивия език, най-нормалния език в природата. Първичният език това е математиката. Или математиката е първият превод на първия Божествен език – сладкото, а геометрията е вторият превод на този език. И това са най-верните преводи. Ако вие не разбирате математика и ако вие не разбирате геометрия, вие от Божествения език много малко ще разбирате.

Ред поколения, у които алчността се е развивала чрезмерно, очите (на хората) са станали големи, устата са станали големи, ръцете, коремът са станали големи. Увеличение става на органите. Всякога когато един орган стане по-голям, той изгубва своето съотношение към другите органи. Затова има известна подбудителна причина, която му е съдействувала. Питам, ако очите станат по-

големи, виновни ли са? В дадения случай, големите очи са резултат на едно (непрекъснато) желание на миналото. Казват: Лоши очи има той. Очите лоши не могат да бъдат. Или пък казват: много му са големи устата. Казват: Много знае да говори. Човек с големи уста мяза на голям извор. Виждали ли сте вие човек с големи уста? Има такова предание, че хора с големи уста, те само като си мръднат устата цели колони се събарят. Представете си такава голяма уста! А за хора с големи ръце казват: той само като си мръдне на някъде ръката, цели тонове камъни се събарят. Опасен е такъв човек! Малко помръдване от негова страна и цели чукари могат да се търкулнат изведнъж надолу. Следователно, на силите, които човек притежава, той трябва да бъде господар. Да може да ги контролира. Ако всяка една дарба или всяка една способност, която се дава на човек, се развие чрезмерно, всякога тя ще роди известно отклонение. Например чрезмерното знание ще роди какво? *(Гордост)* Най първо гордостта е в центъра, а щеславието е на периферията. Щеславието е периферията на гордостта. Та, когато ние говорим за щеславието, ще знаете, че това проявление е на периферията, а гордостта е в центъра. Гордостта е праволинейна, а щеславието е криволинейно. При гордостта въобще човек има отношение към себе си, той мисли за своето достойнство. А щеславието е по отношение на човека към другите същества, към окръжаващите. Когато някой човек каже: това е моята чест! Това не се отнася към гордостта, а се отнася към периферията. Човекът на периферията или щеславието казва: опетниха ме. Опетнява се щеславният. А кой се обижда повече, щеславният или горделивият? Каква е вашата опитност? Вие кога се обиждате повече? Щеславният мяза на камбана; малко като го бутнеш, отдалече се чува гласът му. А горделивият човек е затворен котел, пълен с енергия, но си мълчи, само буботи от дълбоко.

Аз искам да ви наведа на един научен похват. Нали всинца обичате науката. Но пътищата, по които сегашната наука върви, не всички могат да използуват науката. До известно време хората се интересуват от нея, а после казват: стига толкова. У тях желанието да се учат изчезва. До известно време, докато сте млади, четете много книги, а после никакви книги вече не четете. До известна възраст доста книги ви интересуват, а след това казвате: тази работа е за младите. Е, кои науки са за младите, я О.С.? *(математиката, геометрията, изкуствата).*

Затова все таки трябва да има един научен похват, да можете вярно да съпоставите нещата и да извадите едно заключение за вас. Защото каква е целта на науката? Да вземем друго едно изяснение. Каква е целта на професора, който предава. Има ли някой професор, който е влезнал в университета доброволно? Има ли някой свещеник, който е отишъл в църквата доброволно? Има ли някой ученик, който е опишел на училището доброволно? *(Разбира се).* Аз ще ви попитам друг въпрос. Има ли гвоздей в света, който да е влезнал доброволно в дървото? Има ли някой камък, който доброволно да е паднал в кладенеца? Или такъв камък, който доброволно да се е качил горе на планината? Това са само разни страни на един въпрос. И всеки един въпрос трябва да се разгледа от много гледища. Казват: Той се качил на планината. Най-първо трябва да се види дали това качване или това слизане е станало доброволно. В даден случай това качване и това слизане не е толкова доброволно. Тогава иде научната страна. Онзи, който е изнесъл камъка на планината, и онзи, който го е снел в долината, кой е изхарчил повече енергия? *(Който се е качил нагоре е изхарчил повече енергия).* Тогава в научния свят или в моралния свят казвам: ВСЯКОГА КОГАТО СЕ ИЗХАРЧВА РАЗУМНО ПОВЕЧЕ ЕНЕРГИЯ, ТОВА Е ДОБРО. А ВСЯКОГА, ДЕТО СЕ ИЗХАРЧВА ПО-МАЛКО ЕНЕРГИЯ, ТАМ Е ЗЛОТО.

Сега да го обуслова, да го докажем. Крадец в една къща отваря касата и задига 100 хиляди лева; но това е труд, който е турен в касата, а крадецът за една нощ го взима. Ако един честен човек иска да спечели 100 хиляди лева, може ли да ги спечели в една нощ? Колко години му трябват докато спечели тази сума? Следователно, той ще изхарчи сили, енергия, мисъл и може би 10 години ще му трябват, докато спечели тази сума. А виждате в колко кратко време ги спечелва един от тези учените професори. В една нощ отгоре, той със своята наука, със своето знание, с ония тайни на магията, с махането на тази пръчица, със своите ключове, той влиза вътре и спечелва 100 хиляди лева, и се осигурява изведнъж. Турга си едно бомбе, хубави ръкавици и се разхожда човека. Казвам, ето един умен човек! *(В борсите става същото).* И там се харчи много малко енергия. Ти след като повикаш няколко часа, можеш да имаш няколко милиона. Ако знаеш как да викаш. И там законът е същият. И там се харчи много малко енергия. Ти ще викаш, и след като викаш няколко часа ти ще имаш няколко милиона. Само ако знаеш как да викаш. Казвам, научният начин е в даден случай да разбирате сегашното ваше положение. Вие се намирате в известно положение и като гледате на окръжаващата среда, вие сравнявате вашия живот с техния и намирате, че те са учени хора. Вие се помирявате, но виждате, че те са по-учени от вас. Че един човек който се е учил, той знае; вземете един юнак, пиджулист, който се е учил, неговите мускули са яки и силни, той може да ви вземе и да ви търкули на земята без много усилие; и вие ще видите, че той е силен човек. Защото всякога в знанието има известна сила. Ако вие със своите аргументи можете да прекатурите някого, аз ви считам, че вие сте силен, имате сила. Но силният човек още не означава, че е човек. Силата не е единственото отличително качество на човека. Защото и конят и той може да ви ритне и да ви прекатури на земята. Но у всинца ви трябва да има

един похват, да съпоставите нещата правилно. Вие казвате, защо аз трябва да страдам? Добре. Но така не трябва да питате. Тогава задайте си и другия въпрос: защо трябва да благувам? Например, вие казвате така: аз трябва да бъда силен човек. Но задайте си и другия въпрос – трябва да бъда и слаб. Защото никой не може да бъде силен, който не е бил слаб. И никой не може да бъде слаб, който не е бил силен. – Аз искам да бъда учен човек. Вземете и противоположното на това. Задайте си и въпроса, защо да не бъда и глупав човек? Ние вземаме глупавия човек в неговото първично положение. Глупав човек е този, който не знае да обира касата. А ученият човек знае да обере касата. В дадения случай кой е за предпочитане, ученият или простият?

Вие трябва да преведете съвременния език, да му дадете известни математически и геометрически идеи. Например вие казвате: ДОБРО. И после – ЗЛО. Но седнете най-първо и почнете да мислите върху тази дума ДОБРО. Как ще разберете тази дума? Нали трябва да я произнасяте. Неразположен си, произнеси 100 пъти думата ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО. На минутата веднъж ще казваш тази дума. Или може в едната секунда да кажете думата ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО. Питам сега, ако в едната секунда казвате тази дума, и сто пъти я кажете, колко време ще ви вземе? *(Една минута и 40 секунди).* Ако всяка минута произнасяте тази дума, колко време ще ви вземе? *(Един час и 40 минути).* Ако всеки час казвате „ДОБРО“ по веднъж, колко дни ще ви вземе? *(Ако сто пъти трябва да се каже тази дума, и то на час по веднъж, ще трябват 4 денонощия и 4 часа).*

Сега да ви дам един научен опит. На някои от вас ще кажа: 1. Вие ще повтаряте ДОБРО, ДОБРО, ДОБРО, в секундата веднъж. На други ще кажа: 2. Вие ще повтаряте тази дума в минутата веднъж. А на трети ще кажа: 3. На всеки час ще повтаряте думата ДОБРО. И през целия ден, при всеки час, може като се учите, или каквото и да правите, ще произнасяте ДОБРО. Това е един даден опит сега. Ще

бъдете точни. Вие се занимавайте с каквато работа имате, но като дойде часът, ще кажете в себе си – ДОБРО, и пак ще продължавате работата си. Сега разделете се на три категории. Да знаем колко души искат да направят опита със секундите; колко души искат на минутата да произнасят ДОБРО. Някои да останат и за часовете. Това ще бъде един опит. Доброволно да се обадят, които искат да вземат участие в опита. Който има доброволно желание у себе си за опита, не вземайте в съображение това и онова. (*10 души ще направят опита – на секундата да се произнесе думата ДОБРО.)* Сега за минутата колко души искат да произнасят ДОБРО? *(9 души).* Сега на всеки час колко души ще се явят желающи? *(16 души).* Ние пристъпваме към един научен метод. Колко души сте в клас сега тука? *(75 души)* А колко са желающите? 10 + 9 + 16 = 35.

Сега, тези, които ще произнесат в секундата веднъж думата ДОБРО, те ще имат работа чисто с физическия свят. Защото на физическия свят работите бързо стават. Тези, които ще произнесат в минутата веднъж ДОБРО, ще имат работа с духовния свят. А тези, които в един час ще произнасят веднъж ДОБРО, ще имат работа с Божествения свят. Та първите, които всяка секунда ще произнасят ДОБРО, ще мислят все за физическия свят. Вторите ще мислят за сърдцето, защото сърдцето е в духовния свят. А умът в дадения случай е свързан с Божествения свят. Това са тези, които на час ще произнасят веднъж ДОБРО.

Тогава, десетях души, които в секундата ще произнасят ДОБРО, скоро ще свършат работата си. После идат деветях души, които на минутата веднъж ще произнасят ДОБРО, на тях ще вземе малко повече време. И най-после идат шестнайсетях души, които всеки час по веднъж ще кажат ДОБРО. Те ще свършат работата си по-бавно, повече време ще им вземе.

Сега онези от вас, 10-тях души, като си свършите упражнението, ще се съберете и ще си дадете отчет какво сте почувствали като сте произнасяли сто пъти ДОБРО. Може като излезнете от клас да видите какво е времето. После всички ще си забележите с какво време започвате работата си и с какво време я свършвате. Ще отбележите има ли вятър, или е тихо; ясно ли е или облачно. Слънцето грее ли, всичко по времето ще си отбележите. Тези неща са като научни фактори, които ще вземат участие в опита. Може като сте почнали опита времето да е било облачно, и после изведнъж да е станало ясно, или обратното, може да сте почнали при ясно време, и после да е станало облачно.

Та сега, които ще правите опита сте 10, 9, и 16 души. Знаете ли точно в колко часа трябва да започнете? Кой е 16-иятчас? *(4 сл.об.).* Имате 10-тия и 9-тия час. Времето ви е дадено. Ще започнете в 10 часа, в 9 часа и в 16 часа. Тогава ще бъдете точни като математици при почването и ще свършите добре. Първите ще започнат работата си на секундата от 10 час. Вторите ще започнат от 9 часа, и в един час и 40 мин. ще свършат; а третите ще започнат от 16-тия час, и всеки час ще казвате ДОБРО, и в 4 денонощия и 4 часа ще свършите. Значи, и като спите ще работите. Вие ще турите опита, че като дойде часът, в будно съзнание или в сън ще казвате ДОБРО. Ни най-малко няма да се смущавате. Това е един научен опит. Той няма да бъде един такъв идеален опит. Но за тези сто часа, или 4 денонощия и 4 часа, вашето съзнание ще бъде будно, за всички часове да кажете ДОБРО. Всички ще почнете от днес, всяка група на своя час. Най-малко опитът 25 % ще бъде сполучлив, ще имате резултат, а 75 % може да имате изключение. Тези изключения да не ви смущават. После, ще отбележите в съзнанието дали като спите можете да казвате ДОБРО? На вас да ви кажа, ето какво може да ви се случи. Ако на сън видите някой гълъб, казали сте ДОБРО. Ако видите някоя овца, светия, някой

ангел, казали сте ДОБРО. Ако видите някое плодно дърво, казали сте ДОБРО. Или училище; щом видите тези символи, и нощем сте изпълнили упражнението. Пък ако видите други работи, не сте казали ДОБРО. Сега, разбира се, опитът ще бъде свършен; всички, които вземат да правят упражнението, и като го свършите, втория път ще продължим нататък върху темата ДОБРО. Сега като казвате ДОБРО, вие ще положите всичкото старание да се реализира ДОБРОТО и в трита свята. Доброто във вашия ум, доброто във вашето сърдце и доброто във вашето тяло. Всичкото ДОБРО да се реализира! Това ще ви бъде задачата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

ЛИНИИТЕ НА МИЛОСЪРДИЕТО И КОРИСТОЛЮБИЕТО. ОТВЕСЪТ НА ПРАВАТА МИСЪЛ.

X година, 4 школна лекция на I мл.ок.клас, 26.IX.1930 г., 6 ч.с. петък, Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Четоха се темите: Отличителни черти на физическия и духовния свят.

Пишете сега върху следната тема № 4 Влиянието на сладките и киселите храни върху човешкия организъм.

Сега вие трябва да поставите вашето съзнание далеч от житейското море. Както написаните неща на морския бряг не оцеляват, така и съзнанието на който и да е човек, даже и ако е гениален той, щом се намира близо до житейското море, всичко онова, което той трябва да върши и пише, се заличава. Сега може някои да кажат: не трябва ли да ходим при морето. Трябва да ходите, но не трябва да живеете при морето. Вълните на това море не трябва да се блъскат във вашето съзнание, затова трябва да седите далеч от морето. Мнозина от вас привличате света много близо до сърцето си, въобще младите във всички векове и в този век правят се същата погрешка – те мислят, че всичкото благо ще добият от света. Казвам – единственото нещастие, което може да добиете, то е от света. Светът е едно опитно училище и когато влезете в него, трябва да имате пред вид, че боравите с известни елементи, които няма да се церемонят с вас, тези елементи са чужди заради вас. И онзи, който влиза вътре да

борави със съвременния свят, той трябва да бъде завършил своето развитие, съвършен трябва да бъде той. И затова, понеже светът е толкова опасен, хората трябва да умират. Късо време трябва да седите на земята. Ако вие бихте живяли при сегашните условия хиляди години на земята, не зная какво би излязло от вас. Представете си един човек да живее хиляда години само в постоянни прегрешения, какво ще създаде той от своя характер?

Сега вие ще кажете, че светът е свят за науката. Не светът не е свят на науката, светът е свят на заблужденията. Сега вие не смесвайте понятията за наука, т.е. разсъждавайте правилно. Под свят се разбира това външното, което мами човека. А науката спада към една друга област. Ако вземете вътрешната страна на изкуствата, религията и науката, това са области, които не спадат към света. Светът ги само взел и се украсил с тях, като една мома, която се краси с ония тъкани работи, но тя не ги е тъкала сама, тя само се облича с тях. Питам сега, ако някой от вас се облече със скъпоценни дрехи, с това може ли да се измени неговият характер. Или ако някой тури златен пръстен на себе си, може ли да се измени неговият характер, или ако носи някоя учена книга в джоба си, или ако носи някой кръст за храброст, може ли да се измени? – Не може да се измени. Някои малки промени могат да станат, но той си остава се същият.

Да ви наведа сега към една научна форма. Представете си, че вие турите восък на сто градуса топлина, нали с него ще стане една промяна. Веднага восъкът ще стане жидък. Извадете го от огъня, колко време ще трае това състояние. След десет минути восъкът ще се повърне към своето първоначално състояние. Допуснете сега, че имате един човек, който мяза на восъка, един неустойчив характер има, защото под думата восъчен характер се разбира неустойчив характер. Щом го турите на огън, той се разтопява повидимому, като че с него е станала една голяма промяна. Вие казвате: Той е

благонадежден, давате му малко пари това-онова, той се разтопи още, вие кажете: има нещо надеждно у този човек. Но щом го извадите от този огън, веднага той стане пак на восък. Да ви дам друг един пример. Вземете една българска гайда, кожата, която е снета от някоя овца, е пълна с въздух. Тази гайда, като се натиска, тя писка. Но след като излезе въздухът от гайдата, какво има в нея. Светът е една гайда, ако искате да знаете това. И дотогава, докогато разумното е в тази гайда, тя свири, и онова, което вас ви привлича, е разумното. Аз като говоря за света да не ви привлича кожата, но разумното в нея. Тогава ще кажете, какво да правим вън от света, да излезем от света. Не, по отношение на разумното в света няма защо да излизате. Сега кое е разумното. Самата кожа е светът, това е едно условие, а това разумното вътре в света е това, от което онзи гайдарджия може да извади музикалните тонове, или самия въздух. Това е друго условие. Сега тоновете, които излизат от гайдата и достигат до вашите души, това е разумното, което остава от тях и трябва да го използувате. Та казвам: Трябва да имате една ясна представа за отношенията, които съществуват в света и да не си правите илюзии, които може да ви спънат в по-нататъшното ви прогресиране.

Сега по кой начин човек може да поправи положението на живота си? Допуснете, че имате едно семе от някое растение. Какво е необходимо най-първо на семето. Колко пръст е необходимо за семето, за да изникне? Нали отгоре трябва да се постави един малък слой от четири–пет сантиметра пръст, но не и само това, необходимо е след това да има и малко влага, и слънчеви лъчи, които да въздействуват на онзи процес, който ще стане в това семе. Сега кое е онова, което прави слънчевият лъч? Да кажем един лъч пада върху семето, но има ли това зърно съзнание? Съзнанието на това зрънце е отвънка, а то е в спящо състояние. Всяко семенце е едно същество в спящо състояние. Същото е за човека, когато той спи, де е неговото

съзнание? В тялото ли е или извън тялото? Съзнанието е отвънка. Знаем разумното същество е някъде и щом се върне това същество, и съзнанието се повръща в човека и той започва своята деятелност. Щом се постави семето в неблагоприятни условия – под пръстта и щом дойде слънчевият лъч, дойдат и благата за това семе. Това са вече сили, които извеждат семето навънка, казват му: ти трябва да станеш. Събужда се семето и трябва да стане. Най-първо то се намира в едни условия завито под юрган, завито да не изстине, тази земя е юрган за него. Значи и човек е покрит с юрган, но след като се събуди, какво става? Отхвърля юргана от себе си, най-първо си покаже главата, а след това и двете ръце извади навън.

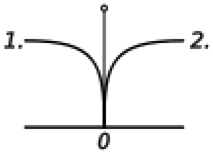

Фиг. 1

Същото прави и житното зрънце, нали който и да след като се събуди, отмахне юргана, покаже си главата и си извади ръцете. Същото се забелязва и в растението и то си покаже главата и си извади и двете ръце. Сега ще имате една илюзия. Аз не искам да ви представя как става самият процес на растението, защото, ако ви представя самата реалност, ще се роди една изопачена идея у вас. Сега този закон е верен. Всяка една мисъл, която искате във вас да хване корен, или когато искате да развиете и да израсне една мисъл, вие трябва да посеете вашата мисъл или вашето чувство, или вашата постъпка най-първо. Всяка мисъл, която не се посява на подходяща почва, не може да израсне и всяко желание, което не се посее на подходяща почва, не може да израсне. Не само да се посее, но трябва

да му се дадат и съответствующите условия, да се събуди това чувство или тази мисъл да почне, да стане по същия начин и да израсте.

Сега онзи, който не разбира закона на природата, той може само да нахвърли семето и да го остави. Така правите и вие. Казвате: То ще израсте само, Господ ще го покрие и след това очаквате резултат. Не е така, най-първо ще изореш почвата добре, ще посееш добре, ще влачиш добре и след това ще оставиш тази работа на други условия. Сега вие, младите ученици, в школата питате: защо Господ направи така света? Не питайте така! Когато някой съвременен велик артист свири на сцената, трябва ли да го питате, защо той така свири? Той си има свой метод, по който свири. Кое е важното да питате: защо така свири, защо така си държи лъка или цигулката? Това са посторонни въпроси. Вие отивате на някой концерт да гледате как цигуларят си държи лъка и цигулката или да слушате, какво той свири? Вземете друго едно положение. Вие отивате във университета, може би професорът, който говори, неговата дикция, неговият език да е изразителен, хубав, поетичен, но това не е достатъчно, това е само външната страна на езика. А той трябва да има и някое съдържание. Все в езика трябва да има някаква наука вътре, която той учи. Не само при математиката и геометрията трябва да бъде езикът красив, но той трябва да бъде и съдържателен. Когато се изучава материалният живот, не трябва само да дадете известни максими, но трябва да се дадат и начините за приложение на тия максими.

Сега казват: трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш благороден, но как? Ако аз ви кажа: трябва да бъдете благородни, какво подразбирам? Благородството добива ли се или човек се ражда с него? *(Човек се ражда с него.)* Да. Когато аз кажа трябва да бъдете благородни, аз разбирам, проявете благородството, което имате в душата си. Казвам някому: развържи кесията си. Като кажа това, подразбирам, че в тази кесия има нещо. Но, ако ти развържеш една

празна кесия, питам тогава: моето казване да развържеш кесията си, на място ли е? Не е на място. При пълната кесия да кажа: развържи кесията си, това е на място. А какво трябва да се прави с празната кесия? Тогава запишете си следното правило: Никога не отваряй празния хамбар, за да вземеш нещо от него и не отваряй пълния хамбар, за да туриш нещо в него! Отвори пълния хамбар, не за да туриш нещо, но за да вземеш нещо от него и отвори празния хамбар, не за да вземеш нещо, но за да туриш нещо в него! И ако вие в даден случай на живота си не разберете този основен закон, как ще разберете правилата и законите на природата? Отвори пълния хамбар, за да вземеш нещо и отвори празния хамбар, за да туриш нещо! Ако правите обратното, вие се излагате на една опасност. В едно пълно шише може ли да турите още нещо? Ще кажете: все има още малко место. Под пълен хамбар аз разбирам да не може да туриш още нито едно зрънце повече, а празен хамбар, разбирам, дето няма какво да вземеш.

Сега ще приложите закона. Като ви се дадат известни условия, вие трябва да разберете още от начало какво трябва да правите с тях. Ако има нещо да вземете, ще вземете, но ако има нещо да турите, ще турите. При дадения случай ще използувате условията. Ако не може да извлечете известна полза, вашето място не е там. Да допуснем сега, че някой от вас е болен, това е една задача. Какво подразбирате под думата болен? Най-първо вие имате едно вътрешно неразположение, всички болести започват с едно лошо разположение и настроение. Питам на какво се дължи туй неразположение? Неразположението може да дойде по следните съображения: Ял си в гостилницата и не си платил, и този гостилничар почва да те стяга да си платиш, или ученик си в училището и ако директорът не вземе под внимание да си платиш, могат да те дадат под съд и да те затворят. Значи веднага настроението ти се изменя. И директорът ти казва: защо не си

плащаш? Твоят престиж се уронва вече и ти нямаш настроение. За всяко неразположение си има причина, но някой път вие не знаете къде са причините, и имате неразположение и не можете да си дадете отчет, защо сте неразположени. Тогава какво бихте правили? За пример, често в живота ви има предчувствия, че ще ви се случи нещо. Някой човек, като да се разболее казва: струва ми се, че аз ще се разболея скоро, така си мисли той. И не се минава пет–шест деня и той се разболява. Възможно е да е минал някъде из улицата и да е видял още някой болен човек и да си е казал, възможно е и аз да се разболея. Та казвам: Трябва ви на всинца една права мисъл, с която да проучавате законите вътре в природата. За пример, вие често се поставяте така: аз съм следвал по математика, по естествените науки, свършил съм по това и това. Че сте свършили хубаво е, но сега приложението.

Имате числото 6785, какво число е това? Ако го разложим, ще имаме: 6000, 700, 80 и 5. Питам тогава каква е разликата между 5 и 6 в количествено отношение? 6 в дадения случай колко пъти е по-голямо от 5? *(1200)* А 700 *(140)* А от 80? – 16. Сега това е разглеждане на нещата в количествено отношение. Но представете си, че това са 6000 хора, а тук 5000, каква е разликата по между им? Че тия 6000 хора ще изработят повече, а само 5 души ще извършат по-малко работа, защо, защото и по количество, те са по-малко хора. Тогава съпоставете, по какво се различават 6000 от 700, от 80 и от 5? Допуснете, че имате известно вещество, което е нагорещено до 6000 градуса температура, значи 6-те произтича от едно нагорещяване на 6 хиляди градуса. А 7 произтича от едно нагорещяване на 700 градуса; 8 – от 80 градуса, и 5 – от 5 градуса нагорещяване. Ако едно число, което излиза от 6,000 градуса нагорещяване ще бъде по-енергично, тогава допуснете, че 6,000 представлява известна сила на човешката интелигентност. Следователно, всичките тези хора при 6,000 градуса, което показва

степента на тяхната интелигентност, всички те ще бъдат интелигентни. А тези при 5-те градуса ще бъдат много обикновени хора. Защото в дадения случай вие трябва да знаете какво представлява едно число. Понеже човек е създаден като една формула и има свои числа. Вие трябва да знаете всяка една ваша мисъл, от каква градация, от каква степен произтича. Щом поникне някоя мисъл, вие трябва да знаете нейния произход, нейната интелигентност, нейната топлина и нейните сили, с които тя разполага в даден случай. Следователно, ако вие искате да разтопите едно твърдо вещество, ще употребите 6,000 градуса, ако употребите топлината на 700 градуса, на 80 или на 5 градуса, вие няма да постигнете нищо с вашето усилие.

Та казвам, сега в природата съществува този закон. Имате един човек, който има 1.90 или 1.91 см височина. Това е дължина на линията, но той има и 35 см ширина на гърдите. Питам тогава, какво може да излезне от такъв човек, който има тези размери? 1.90 е височината му, а има съвсем слаби развити гърди. Такъв човек за кабалист го бива. Но да издържа една дълга обсада, или да направи едно научно изследване го не бива. Той е човек бърз. Когато ние говорим за тясно сърце и за тесен ум, разбираме хора, които бързат да свършат работите си. И вие всякога бързате да свършите работата си. Вие трябва да имате желание да я свършите, а не бързината да е прицелна точка на работата ви. Ние често тургаме, че една работа трябва да се свърши много бързо. Защо? Доходно ни е. Имаме съвсем материалистически похвати. Например, къщата трябва да се свърши скоро. Защо? Ако я свършим по-скоро, ще иждивим повече енергия, но по-бързо ще се ползуваме от нея. А ако се продължава по-дълго времето на градежа, ще изгубим. Обаче в духовния свят законът е обратен. Качество на работа се изисква там. Сега, у вас има желание вие да станете учен. Но в дадения случай, вие разбирате учеността и

учението количествено. Вие искате да имате много знание. Тогава каква разлика съществува между един човек, който иска да има един товар от 500 килограма жито в своята каруца, и вие, които искате да имате много знания в главата си? Между двамата няма никаква разлика. Отношението е все същото. Многото знание, многото жито, многото вода, ако вземам математически отношенията количествено са едни и същи. Обаче друг е въпросът, ако вземем онзи, който носи 100 кгр жито и онзи, който носи едно зрънце. Някой път онзи, който носи едното зрънце, е по-силен от онзи, който носи сто кила жито. Онзи, който носи сто кила жито, го носи, за да го изяде. А другият носи едно зрънце жито, за да го посее. В първия случай, първият е по-умен, защото има какво да яде. Но под първия аз разбирам онзи, който се е научил само да яде, а не се е научил да сее. При втория, той знае да яде и да сее. А който знае само да яде, той не познава процеса на сеенето.

Следователно, да мислиш, това значи, да ядеш. Някои от вас искате само да мислите. Хубаво е това, отлично е, но се изисква и творчество на мисълта – разбирам процес на сеене. Ще посееш едно житно зърно, ще учиш законите как расте и как се разплодява то. И ще вземеш участие и ти в това, а не да ти съставлява това труд. Но ще се учиш на постоянство и внимание, да видиш как излиза то от земята. Ще видиш какви са законите, по кой начин излиза житото от земята. Някой път вие четете някой велик автор, той човекът е сял. Вие отивате в хамбара да вземете нещо от него. После търсите пак друг автор, влизате пак в друг хамбар. От тук от там все вземате; и през целия си живот, вие все отваряте хамбарите. Хубави работи са това, но все таки трябва да имате една малка нива, която да посеете. Аз наричам един човек, който се е заел да изучава нещо, това е все сеене. Аз разбирам в окултен смисъл. Каквото и изкуство и да учите,

това е все сеене. Значи, каквото и да направи човек, каквото и да учи и проучава човек, то е все същото.

Та казвам, има известни числа известни норми в човешкия живот; щом човек се премери, от числата на неговия ръст и широчина, от тези числа се определя цялата му съдба. Ако вземете само височината, вие можете да имате едно число от 156 за височина, 160, 135 все за височина. От 21 година нагоре височината е или 195, 197 или 183, това не са количествени числа, това са числа, създадени още като е слезнал човек от невидимия свят. Това са числа, които определят неговото бъдеще. После числата на дните, през които той ще се роди, и в кой час ще се роди. Да кажем той ще се роди в два часа посреднощ или в 10 часа вечер или в 5. В кой ден. В третия ден на месеца. После, в кой месец на годината. Всички тези числа имат отношение към неговия ръст. Онези от вас, които изучавате астрологията, ще забележите, че има едно отношение между числата. Дължината на лицето и дължината на ръста, всички тези числа се преповтарят. Ако вземете дните на годината, в които човек се е родил, и те имат отношение към него. Разбира се трябва да има една интуитивна прозорливост, да можеш разумно да съпоставиш числата в едно съчетание и да извадиш отношенията, които те съдържат. Защото в дадения случай числата са живи. Ако вие съпоставите математически числата, те стават отзивчиви към човешката мисъл. И когато ти бутнеш известно число в неговата реалност, това число е свързано с някое друго живо същество; това е все едно да бутнеш ръката на някой разумен човек. Щом го бутнеш, той веднага се обади, казва: заповядайте, какво искате? Ще се обърне да види кой сте. Така е и с числата. Но по някой път се случва, че вие пипате ръката само на едно число. Тогава тези числа не са тъй отзивчиви, както като бутнете ръката на един човек.

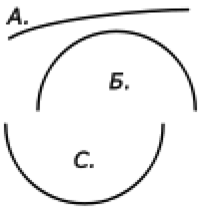

Фиг. 2

Та, именно, и човешките мисли, и човешките желания си имат своите числа, и имат и своите линии. За пример, каква е линията на милосърдието.

В милосърдието има височина. Ако вие произнесете думата милосърдие, тази дума не може да ви образува една такава крива линия – *А* (*Фиг.* 2). Ако можете да произнесете тази дума МИЛОСЕРДИЕ, както трябва, тя непременно ще направи една много правилна крива линия – *Б*. Пък линията на користолюбието е тази – *С*. Користолюбивият човек всякога си носи една паница. Следователно, користолюбието и милосердието диаметрално са противоположни. У милосердния човек чашата му се обръща надолу, той всичко излива, дава той, а користолюбивият човек, той само взема, събира. В този случай милосердието е плюс, а користолюбието е минус. Обаче този минус след време и той се обръща на плюс. Всяка користолюбива мисъл след време се превръща на положителна.

Сега как постъпва природата с користолюбивите? Природата изменя линиите. Този, който не разбира законите, най-първо само събира, при това тази паница е толкава голяма, че той не е опитал нейните свойства. Този човек тук я показва, там я показва, и понеже е много скържав, нищо не дава, само събира, и тя става толкова тежка, че той не може да я дига вече. И тогава той каже, я ми помогни малко, аз ще ти дам малко от това, което нося в паницата си. Пак върви, и после пак каже: много е тежка тази паница! Среща втори човек и на

него каже същото. Срещне трети, и все увеличава даванието. Казва: половината от тази паница ще ти дам, само ми помогни. Дойде някой здравеняк, вземе паницата и я занесе в къщи; той му даде много от съдържанието на паницата си. Сам вече почва да се учи на даването. Друг пък дойде и го обере. И той остане с празна паница. Но той сега е научил първия урок. Казва: няма нужда аз да нося тази паница, аз си научих вече урока, моята паница беше много тежка, дохожда му една светла идея в ума. Наместо аз да ходя да прося, да си пълня паницата, аз ще ида на пазаря без паница, други има, които носят повече, и като услужа да нося чуждите паници, ще събера и аз. И в него се ражда едно желание, той да направи едно добро. Казва на хората: готов съм да ви услужа. И на него казват: ще ти дам половината, от което аз имам, само ми занеси паницата. Значи, той като занесе на 10 души паниците, днес, ще спечели много повече. Та казвам, щом се изпразни паницата на користолюбивия човек, той става вече положителен. Значи, користолюбието след време, след като се напълни неговата паница, непременно ще се яви желание да даде както милосердието. И всеки, който дава почва, да обръща паницата си наопаки. И вследствие на това неговата паница се обръща на долу. Следователно, всичките несрети, които вие срещате в живота си и страданията, не са нищо друго освен превръщане отрицателните качества в положителни. Природата те заставя да обърнеш отрицателните си черти, отрицателните числа на положителни. Тя ще те застави да дадеш! Искаш не искаш, трябва да дадеш. Даже, не само това, но да допуснем и друго обяснение, че ти с твоята паница си паднал в някой кладенец и не можеш да излезнеш навънка. Минава някой покрай кладенеца и ти казваш, имам една паница пълна, всичко ще ти дам, само ме извади из този кладенец, моля ти се.

Та ако вие попитате от чисто морално гледище, защо са тези нещастия в сегашния живот? Това са методи, с които провидението

изправя всичките онези, които са се отклонили от правия път на живота. Та се изисква сега едно, вие сега имате всички пълни паници. Даже вие сега падате, няма какво повече да събирате. Вие даже някой път имате повече непотребно знание, отколкото ви трябва. Ама приложение се изисква. Ама казвате, да знаем. Какво трябва да знаете? Да знаем как да бъдем добри. Чудна работа, не знаете как да бъдете добри! В какво седи доброто? Да допуснем вие отивате на работа, взели сте един чук, среща ви на пътя един студент, и ви казва, дай ми един лев на заем. Питам, трябва ли да извадите и да му дадете един лев? Не. Вземи тогава два чука и му кажи: ела с мене. Нали искаш работа? Просенето е работа. И след като чука той два часа, три, 4, 5 часа, на всеки час по един лев, и работата му ще се уреди. Хората трябва да се учат всички на труд! Има една статистика сега, която показва, че парите на всички тия благотворителни дружества, които съществуват в Англия и другаде, не постигат целта си. Защото тези пари никак не отиват при страдующите, а пак отиват при богатите. Значи, този морал, да се помага на бедните, не помага. Трябва да се създаде работа на хората. И природата иска да ни застави да работим. Запример, ако хората биха могли да намерят един начин да не ядат, биха го направили. Че и яденето е една работа. Щом природата иска ти да мислиш, тя казва: Яденето е сила, за да ви дойде една прекрасна мисъл. И ти трябва хубаво да сдъвчеш храната си, за тази мисъл. Щом природата иска, ти да мислиш и право да мислиш, тя казва, щом ти дойде една мисъл която ти препятствува, ти трябва да я сдъвчеш хубаво. После, дишането е пак една работа за някого. Ние за себе си не ядем и за себе си не дишаме. И в двата случая ние работим за другите. Обаче, НИЕ МИСЛИМ ЗА СЕБЕ СИ! Дишаме не за себе си. И яденето е чужда работа, то е за стомаха. А дишането е за дробовете. Единственото нещо, което ние печелим, то е нашата мисъл. Ние мислим само за себе си! Следователно, за да мислим правилно, ние

трябва да свършим една работа за някого си в стомаха. И трябва да свършим друга работа за други, които живеят в дробовете, и след това ще ни дадат една малка хубава мисъл, ще добием една идея. Това е заплатата за яденето и дишането. Едно малко чувство или една малка мисъл, която ти ще туриш в кесията си, и ще я пазиш като една скъпоценност. Та целия ден ти работиш за някого, и после се връщаш. Копал си да кажем на лозето, но ти няма да ядеш от гроздето, само трите лева, които ще вземеш, ще занесеш, и ще си купиш хляб с тях. Сега къде е заблуждението? Казва някой, аз имам право да ям. ИМАШ ПРАВО САМО ДА МИСЛИШ, А АКО ТИ ДАДАТ, ЩЕ ЯДЕШ. АКО ТИ ПОЗВОЛЯТ, ЩЕ ДИШАШ. Че това е една Истина, вижда се от следното положение, като дойдеш да умираш, дадат ти да ядеш, не можеш. Казваш, аз трябва да дишам. Но като дойдеш и до дишането, не можеш и да дишаш вече. Значи, и на дишането не си господар. Следователно, като умираш и яденето и дишането ще ти го вземат, НО КАТО УМИРАШ, ТИ ПАК МИСЛИШ. Като заминеш за другия свят, там ядене както на земята няма; и дишане както на земята няма. А мисленето остава.

Та същественото на живота е МИСЪЛТА! Съвременните хора казват трябва да се яде. Това е така. Съгласен съм. Ама трябва да дишаме. И то е така. Но същественото е мисълта. Мисълта е, която създава правата работа. Ако имаш една права мисъл, това е трайното. Сега искам да отличавате същественото. Затова преди всичко човек трябва да мисли правилно. Мисълта е, която човек и след като напусне земята ще върви с него. Тази мисъл, и като се връща назад, тя пак с него ще бъде. Затова именно създайте си право понятие, права мисъл за живота, за да го разберете. Та казвам, ако вие мислите правилно, цяла една наука има за това и някой път аз не искам да ви разкривам някои работи, защото аз като ви говоря за мисълта, виждам вашият ум е зает със съвсем други работи. Аз говоря за

мисълта, а вие мислите за стомаха си. Мислите за дрехите си, за книгите си; че някой си философ тъй казал. Казвам, оставете сега тези работи. Че някое си съзвездие, някоя планета еди-къде била. Тя няма да избяга, с хиляди години тя ще седи там. Остави това съзвездие! Не е най-важното да знаеш коя планета къде се намира, но какво влияние упражнява тази планета за тебе. Не е важно да знаеш къде е на небето, но какво влияние упражнява върху тебе; това е по-важно. Кой я поставил на известно място, това е друг въпрос. Даже най-учените хора не знаят, казват, че има звезди, които сега определят къде се намират. И хората сега мислят, че те сега се определят къде се намират, а те с хиляди години са били там. Астрономите допущат сега, че еди-коя си звезда, Вега, била там. Но Вега не е на това място, което те определят, тя е на друго място. Та казвам, знанието е относително. По отношение на миналото, така е; ние сега изучаваме небето, както е било преди хиляди години, а как е сега, не го знаем. Даже и слънцето как е било преди хиляди години не знаем. И сегашното състояние, енергиите, които се зараждат в слънцето, и тях не знаем. Може би с векове ще се минат, докато произведат един съзнателен ефект върху нас. Не е само да усещаш топлината и светлината, която иде от слънцето, но тази светлина да произведе един съзнателен ефект, да можеш да разбираш какво създава слънцето. Щом не я разбираш, ти трябва да изучаваш енергиите, които идат от слънцето, и какво е тяхното действие върху теб.

Та сега ви предстои една задача, да изучавате живота в неговото сегашно проявление. Не живота, както се е проявявал в миналото, но живота както сега се проявява. Затова именно ви насочвам на това: МИСЪЛТА е същественото, с което трябва да започнете. ЧИСТА МИСЪЛ се изисква. Чистене трябва! Например у вас се зароди една мисъл на страх. Питам, от какво произтича страхът? Какъв е произходът на страха? Страхът винаги означава, че опитите, правени

в живота, са били несполучливи. И човек се е уплашил, че сега трепери. Страхът показва, че всичко, което човек е започвал, не е можал да сполучва, че се е уплашил вече, и сега трепери. Това е страхът. Страхът му казва: внимавай, ти си правил все несполучливи опити и колко погрешки имаш; това не си свършил, онова не си свършил. Този център на страха показва всичките възможности у човека, че не може да върви, но му казва: за бъдеще ще бъдеш внимателен! Несполучливите опити, това е една несрета. И за да поправим страха у нас, трябва да станем изправни. САМО ЧОВЕШКАТА СПРАВЕДЛИВОСТ МОЖЕ ДА ПРЕМАХНЕ СТРАХА. В една държава, дето има ред и порядък, хората не ги е страх. А дето има несправедливост, всеки го е страх за живота. А където има ред и порядък, където и да е, може да е в един параход, но ако той е добре устроен, ти уповаваш вече на него. Ако се качиш на един здрав кон, ти вече имаш упование. А ако си в една кола със слаб кон, който едва крета, в тебе ще се зароди страхът. Ти усещаш една неустойчивост, онази сила, с която ние разполагаме в дадения случай, не е в състояние да изнесе този път. И следователно, ти чувствуваш страх. Ти тръгваш в гората, но те е страх. Защо? Не уповаваш на себе си и не уповаваш на никого, и тръгваш. Ще те е страх разбира се. Уповавай тогава на Бога! Но нямаш връзка. Казваш тогава, не отивам аз, мен ме е страх, могат да ме убият или да ме оберат. Тръгва друг човек, но нито го убиват, нито го обират. Питам, защо този е минал тъй добре? Той е имал вяра. Той е по-силен от тебе. Ще го признаеш това, той е имал по-голяма вяра от тебе. Та казвам, ако някои от вас имате слаб характер, това показва, че вашите мисли са слаби и вярата в Бога ви е слаба. Това се разбира. Ще кажете вие, условията са такива, хората; това са второстепенни работи. Слаба е вярата ви! Ще работите над себе си! Турците казват: Ще мислите право! Ще се опретнете мъжки, ще почнете да работите с чуковете си. И ще поправите всичките си

пороци и погрешки. Една погрешка не се поправя така лесно. Изисква се дълъг процес. Тя се разплита нишка след нишка. Онзи, който иска да оправи една своя погрешка, той трябва да разплете хиляди нишки, с които тя е оплетена.

Сега новият начин на възпитание. Някой път ще ви говоря за характер, както аз го разбирам. У вас виждам малко опаки страни. За мен вие сте интересни за епохите, в които вие сте живяли. Вас като гледам, аз виждам едно време как хората са живяли в разните епохи. За мен всичко това представлява разни картини от епохите, през които сте минали. Как са живяли хората, какво е било семейното положение. Аз виждам все разни картини. Но това е само външната страна. Може би това не ми влиза ни в клин, ни в ръкав, но понеже виждам, че вашите каруци, тъй както вървите, ще паднат, викам ви, казвам, човек не трябва да бъде един параван. Той не трябва да бъда само една написана книга, но той трябва да чете тази написана книга. Искам вие да погледнете на живота като един продукт на човешката душа. За да се убедите в своята душа, вие трябва да се (отделите) от своето минало; и щом се отделите от своето минало, тогава може да излезнете от тези ограничителни условия. И тогава само можете да погледнете в очите на условията. Та казвам, има известни черти у вас, които вие сте ги взели от миналото, и мислите, че те са много съществени. Някой път вие искате да бъдете много сериозни. Какво значи да бъде човек сериозен? Сериозният човек е занят с една идея, до там е зает умът му с тази идейна мисъл, че той е тъй погълнат с тази мисъл, че той може да даде едно ново направление на живота. Всяка мисъл, която не може да даде ново направление на живота, тя не е сериозна мисъл. Тя е тежка мисъл. Някой си навел главата надолу, казват, той мисли. Не. Той ни най-малко не мисли. Човек, който си е навел главата надолу, той не мисли, това не е мислещият човек! Друг, който гледа нагоре, и той не мисли. Как ще познаете

един човек, който мисли? Каква е позата на мислещия човек? Вие трябва да се намерите някой път в една обсерватория, дето някой астроном, който дълго време е наблюдавал звездите, че така се е вглъбил той там, изправя се и мисли той. Такова едно положение е положението на мисълта. Главата там не е нито нагоре нито надолу. Той има един ПЕРПЕНДИКУЛЯР. И този перпендикуляр е спуснат точно от слънцето без никакво отклонение. ЧОВЕК ТРЯБВА ДА ИМА ЕДИН ОТВЕСЕН ПЕРПЕНДИКУЛЯР, ЗА ДА МИСЛИ ПРАВО. ПРАВАТА ЛИНИЯ И ПРАВАТА МИСЪЛ В ТОВА ОТНОШЕНИЕ НА ФИЗИЧЕСКОТО ПОЛЕ НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ИМАТ ЕДИН ОТВЕСЕН ПЕРПЕНДИКУЛЯР! Ако твоята мисъл не може да произведе този перпендикуляр, ти сериозно не мислиш. Ако в даден случай в съзнанието ти се появят посторонни мисли, ти не мислиш сериозно. Щом дойде една сериозна мисъл, ти трябва да се абстрахираш от окръжаващата среда. Като се яви тази мисъл, ти се чувствуваш освежен и една радост усещаш в себе си, и ти се върнеш на земята, на физическото поле, като че си бил някъде на работа и трябва да вземеш чука да работиш. И целия ден си весел и разположен.

Та първото нещо, сутрин като станете, спуснете един перпендикуляр, вземете си всички една хубава пръчица от 45 см и за нея завържете един копринен конец, и завържете му отдолу една малка тежест, може да свържете едно сребърно левче. Този отвес ще поставите на изток. Сутрин като станете, обърнете се към тази права линия или към този перпендикуляр и кажете: ОТВЕСНА, ПРАВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ МОЯТА МИСЪЛ! С този отвес идем по-близо до идеята – ПРАВАТА МИСЪЛ. И след като гледате 10 дена този отвес, вижте какво впечатление ще произведе той върху вас. Ако някой от вас има някоя златна монета, може нея да завържете за копринения конец. И ще мислите върху отвеса на мисълта, права да е вашата мисъл! Можете да свържете и друга някоя малка тежест, някое хубаво

камъче; и в 10 дена отгоре ще забележите какво отношение ще има копринената нишка с вашата права мисъл. Запомнете следното: МИСЪЛТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ОТВЕСНА ВЪТРЕ В НАС! Или казано на духовен език: ОТНОШЕНИЯТА НИ КЪМ БОГА ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРАВИ! Като имаш една мисъл, като мислиш за Бога, да нямаш никаква друга посторонна мисъл, която да отвлича вниманието ти. Човек щом мисли за Бога и разбира този закон, в него всякога ще се яви една права мисъл. Който не разбира този закон, и който не обича Бога, щом помисли за него, той се уплаши. Когато ти се уплашиш от Бога, ти не Го разбираш; когато ти мислиш за Бога и Го обичаш, ти Го разбираш. Тогава всякога ще мислиш право. Законът е верен. Всякога когато ти изучаваш известен предмет, какъвто и да е той, ако ти изучаваш математика, и я обичаш, ти ще бъдеш способен ученик. Какъвто и да е предмет от каквото и да е естество, може да е някое изкуство, щом го изучаваш с любов, ти ще бъдеш силен в това изкуство. А щом го изучаваш без любов, ти имаш една вътрешна неувереност, и ще имаш един неуспех. Затова именно във всяка една работа трябва да вложиш любов. И когато изучаваш себе си, същото правило. Ще знаете ПЪРВОТО ПРАВИЛО В НОВОТО УЧЕНИЕ: ВСЯКА РАБОТА С ЛЮБОВ! Всяка работа, която започвате, или всяка наука, която предприемете да учите, ще знаете с любов ще започнете. Това трябва да бъде закон за вас, ако искате да успявате. А ако е просто от нямай-къде, та всички така сте учили до сега. Пък ако учите с любов, ще имате други резултати. Тогава именно ще дойдем до известни открития на числата. Как са се развили сега числата, вие не знаете. Има цяла история за това. Тъй както са сега, те са само символи. За пример вие трябва най-първо да научите произхода на арабските числа. Те не са дошли така случайно. Те са дошли по един еволюционен път.

1 2 3

4 5 6

7 8 9

И зад тях има друг един символ, който ще обясни и по-дълбокия смисъл на числата. Но мисълта ми е следната, че в числата освен количественото съдържание има още едно вътрешно съдържание. Значи, има и силово съдържание има и смисъл вътре. Всяко едно число си има свой смисъл. И когато числата са наредени, може да знаете към коя категория спадат те. За пример числото 6 хиляди е едно интензивно число. Онзи, който разбира закона, може да произведе от това число предшествующите числа. А онзи, който не разбира закона на числата, от 6 хиляди може да произведе едно голямо нещастие върху си. Затова числото 6 то се нарича число на илюзиите по отношение на числото 3 – триъгълника. При 6 имаме двата триъгълника или Соломоновия знак. Следователно, в числото 6 имате три възможности.

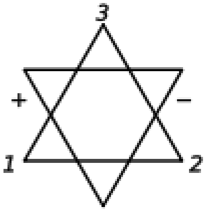

Фиг. 3

И ако вие попаднете в закона на лошите условия, в закона на несполуките, този триъгълник, който отива с върха си надолу, в този случай числото 6, ще ви донесе най-голямото нещастие. 1 2 3 това са неговите възможности. Имате и двата знака, плюс и минус, но трябва да разбирате. Затова в това число 6 трябва да познаваш законите кога това число е положително и кога е отрицателно. Първите числа 1 2 3 са основни. Тогава имате 4 5 6. 4 влиза в друг закон. И 7 8 9. Първите числа са основни, те са от Божествения свят, вторите са от ангелския

свят, а третите са на земята. Радвате се, вие сте на Божествения свят. Имате правата мисъл. Сега разбира се, изисква се онази математическа досетливост да се докаже, че е така. Затова има известни математически формули. Мъчнотията не седи в разбирането. ЗА ДА РАЗБЕРЕТЕ НЕЩАТА, НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ИМАТЕ ЕДНА ПРАВА МИСЪЛ. Мисълта е важното. И ако вие обърнете внимание за бъдеще важно е да имате права мисъл. Най-важна е човешката мисъл, после е важно човешкото чувствуване и най-после иде човешкото действие. Яденето е на физическото поле, дишането е процес в духовния свят, външният процес на духовния свят. А мисълта е един външен процес на Божествения свят. Затова трябва да започнете с външното проявление на Божествения свят – с мисълта. Най-първото нещо трябва да имате съвършено чиста мисъл! Разбирате ли какво нещо е чистата мисъл? – Която не произвежда никакво противоречие. Не да се страхуваш. Но мисълта ти да бъде съвършено чиста сама по себе си, понеже е ваша мисъл. И от тази мисъл ще зависи какъв ще бъде бъдещият ви живот. Мисълта е, която определя насоката и положението на живота. Затова е казано така: както човек мисли, така и става. Както мислите, така ще чувствувате, така и ще действувате.

Затова именно в школата трябва да започнете с правата мисъл. Аз не говоря за зло и добро. Сега искам да ме разберете. Аз говоря като един художник, който иска да рисува и трябва му един начин да вижда силовите линии в природата, за да нанесе тези красивите линии така, както са в природата. Че не ги е нанесъл това не е грях. Но той ще гледа един–два пъти, докато ги нанесе. И като ги нанесе на картината, тъй както ги вижда, ние казваме: той е велик художник!

Сега да пренеса, мисълта съществува в Божествения свят. И външната страна на мисълта трябва да я нанесем върху себе си, тъй както тя съществува в Божествения свят. Ако вие я нанесете така както

е тя, значи, вие имате една ясна представа за това, с което разполагате. Ако вие я нарисувате така, както тя не е, и внесете много несъществени неща, вие сте на кривата посока. И от кривите мисли се заражда един живот както сегашния на ред нещастия. Ти като художник имаш голямо очакване. Занесеш картината, поставиш я на изложба и най-после имаш един голям фалит. Никой не обръща внимание на картината ти. Защо? Защото линиите не са снети, както трябва да бъдат снети.

Сега разбирате ли каква е мисълта? Каква е основната мисъл в лекцията? Според вас, коя е мисълта, която трябва да остане в ума ви. *(Да знае човек да спуща перпендикуляр на мисълта си).* Тъй. Перпендикулярът на правата мисъл.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

МИРОГЛЕДЪТ И ЧОВЕКЪТ

X година, 5 школна лекция, 10.X.1930 г., петък, 6 ч.с., Изгрев.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Четоха се темите „Влияние на сладките и кисели храни върху организма“. Втория път пишете тема:

№ 5 ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА НОКТИТЕ.

Днес ще говоря, КАКВО ЗНАЧИ ЧОВЕК ДА ИМА ИЗВЕСТЕН МИРОГЛЕД? Мироглед значи едно широко обхващане на известни идеи, на известни съзнателни енергии и направлението на тези енергии в каква област въобще действуват, от частен характер и от общ характер. Да кажем, какъв ще бъде вашият научен мироглед, т.е. как гледате вие на науката?

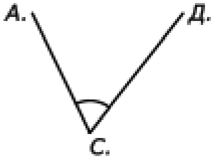

Фиг. 1

Сега, от какъв произход е посоката на движението? В този чертеж де е мирогледът? От геометрическо гледище тук имате просто един ъгъл. Там, дето се образува известен ъгъл, какво е течението? Ако тези линии са от тези постоянните, те нямат никакво съзнание. Всяка една линия, която съществува в природата, показва един завършен резултат. Но ако това течение *ДС.* представлява течението на една река и *АС.* също е течение на друга река, които се сливат в *С.*

Защо се сливат, кои са подбудителните причини. Онези, които не разсъждават, нямат никакъв мироглед, те ще кажат: така е писано от природата. В науката има хиляди неща, които ги наричат природа, сили; някой път всички сили ги наричат природа. Тези сили имат хиляди съотношения. Да кажем вървите по София, гледате хиляди хора се движат, един в една посока, други в друга. В дадения случай между тези хора има ли някакво съотношение в техните движения? Там всеки е чужд за движението на другия. Всеки се прекръстосва, движение има навсякъде. Но между твоето движение в дадения случай и другото движение чувствате ли, дето вие пресичате техния път, че има някаква координация? Вие казвате, че това е случайно. В нашето обикновено съзнание е така: значи, в обикновения живот няма никакво координиране – всичко това така се е случило. Допуснете, че аз взема хиляда зрънца от пясък и ги туря в едно шише. Всяко едно песъче завзема известно място, нали? Допуснете, че аз разбъркам пясъка в шишето; тогава, аз, който разбърквам пясъка, в дадения случай, мога ли да зная, като ги подхвърля, коя песъчинка на кое място ще иде? Тези песъченца не ги създадох аз. Те съществуват независимо от мене. Но аз ги тургам в шишето и като ги тръсна всяко едно от тях ще се движи в една особена посока, както намери за добре – всяко ще си иде на своето място. Обаче има един начин, по който аз мога да определя. Според начина на тръшкането, мога да тръшна шишето веднъж, два, три, пет или шест пъти и според това мога да зная какво съотношение ще вземат песъчинките, как ще се измени пясъкът. Този пример не е толкова ясен. Представете си, че *А.* представлява известна висина, тук има сняг, събран от миналото. Обаче няма никакво течение и слънцето почва да грее. Представете си, че *Д.* е северен наклон, а *А.* е южен наклон. От къде ще слезне повече вода? От юг. Страната, която е изложена на слънцето. Следователно, течението на *АС* се увеличава, с това вие

можете да знаете вече, че топлината на слънцето се е увеличила или че слънцето прави известни движения; ако е северното полушарие от юг към север се движи, значи пролет е. Колкото повече се увеличава топлината на слънцето, толкова слънцето отива по̀ на север. Следователно, между движението на слънцето има известно съотношение с топлината и реката. Следователно, колкото повече се увеличава топлината на реката, толкова и това течение ще се увеличи.

Фиг. 2

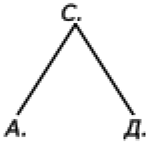

Фиг. 3

Сега какъв е мирогледът у вас? Щом се пита така, някой може да си зададе въпроса: какво имам аз предвид в ума си по въпроса. Защо ни е този ъгъл, когато имам с по-важни работи да се занимавам? Но този ъгъл определя всичките важни работи в живота. Вие казвате, че се намирате на един кръстопът. В дадения случай вие имате две линии, имате да изберете в ума си две положения, кой къде да хване, кой път да изберете. Вие можете и така да го начертаете *А.* Значи, кръстопътят можете да разрешите по два начина. След като си се качил на планинския връх, вървял си от *С.* към *А.* или от *С.* към *Д.* Ако го разрешиш по друг начин или път, тогава си слезнал от *С.* към *А.* и от *С.* към *Д.* Едното е възлизане другото, е качване нагоре. Обаче, ако слезнеш от *С.* Ти ще се търкулиш по всичките правила надолу. Когато

не слизаш по естествения път, това се нарича падане. Когато по права линия слизаш, това е падане. Когато се качваш по крива линия, когато отиваш по планината, тя е спасителна. Кривите линии на планината са спасителни, а правите са опасни. Никога не е хубаво да слизаш по една права линия. Ако си разумен, можеш да слезнеш, но правите линии са за най-пробудените хора в света. Правата линия е спасителна само за най-разумния човек. Но е крайно опасна за глупавия човек. Електричеството действува по права линия; но ако някой го бутне по правата линия, той ще се търколи на земята. Ако вие бутнете магнетизма, който действува по криви линии, той е безопасен, но представете си, този магнетизъм, който е най-безопасен, някой път може да ви създаде една неприятност. Как? Ако някой ви тури един железен обръч, направен от железни нишки, и ти го закопчаеш, после ти не можеш да го откопчаеш. Този магнетически център ще те привлече, и ти ще бъдеш така свързан, не че той се интересува от твоята личност, но той се интересува от твоя колан. Какво трябва да правиш в дадения случай? Трябва да му дадеш колана си, а ти ще слезнеш от този магнетически център без колан. Това са известни механически прояви, които стават в живота. Много хора ги свързват такива механически идеи. Ти се привличаш при един учител по музика не заради учителя, че той е някой човек на добродетели, че вярва в Бога, че има някои идеи; не. Теб те интересува неговият колан. Аз наричам в дадения случай, „неговия колан“, неговото знание. Щом вземеш колана и остане при тебе, ти напущаш своя учител, не го почиташ вече. Може би и самият учител по музика се интересува от тебе, ако ти си някой богатски син и можеш да плащаш, както американците плащат по хиляда лева на урок; да кажем ако на един професор му платят по сто лева на урок, за 10 урока, това са хиляда лева. Това са известни икономически похвати на учителите по музика; някой път и тези религиозните

проповедници за Бога, и те искат пари от тези, мазните, богатите, ако искат да ги изменят в Бога. Мислите това е за душите им? Не. За парите, те искат да ги обърнат.

A – Ф
B – Ч
C – У

Та, в дадения случай да разберем вътрешния похват, какви са вашите подбуждения, да разберем на кой хал действува съзнанието ви. Вие като ученици дали съзнанието ви функционира на физическото поле – *A*. И дали в духовното поле при чувствата – *B* или при *C* в умствения свят. Следователно, като определите къде действува вашето съзнание и разсъжденията ви ще бъдат съобразени със света, в който действувате. Да допуснем, че на физическото поле имате 2 и 3, вие ги събирате, няма какво да се мисли. Две крини жито и три крини жито, колко крини жито правят. Пет крини; изваждате тефтера и зачерквате; но да допуснем, че те са в света на чувствата, имате два сина и три дъщери, отиват в странство да учат. Вие искате да знаете другия процес, колко ще ви коствуват? Вие питате колко се харчи на месец? 5 или 6 хиляди лева? Тогава вие имате пет души по 5 хиляди лева на месец. Искате да знаете колко ще струват за 10 месеца да следват. *(250,000 лева)* Можем да вземем и така, тези двамата мъже и три жени, това са проповедници, които отиват да проповядват в езическите страни. Тук имате един по-сложен процес. И на всеки едного се плаща по 10 хиляди лева. Те правят 50 хиляди лева. За 10 месеца колко ще струват? *(500,000 лева).* Вие знаете колко ще ви коствуват, но искате вие да знаете колко души ще обърнат те към Бога? Вие вече знаете положението, че толкова пари ще отидат. Сега можете ли да знаете колко езичници те ще обърнат към Бога? И в

първия случай вашите синове и дъщери, 5 души, които вие пращате да учат. Най-първо вие се интересувате колко ще ви коствуват докато свършат, а ви интересува и след като свършат каква работа ще започнат, и дали ще могат да спечелят те тези пари. Хубаво. В първия случай вие имате 25 хиляди, във втория 50 хиляди лева, това са разноски, това са пари, които излизат из вашия джоб. Питам сега, тези числа какво съотношение имат към вашите дъщери и към самите вас? Във физическия свят почти никакво съотношение нямат, защото ако една златна монета седи в джоба ви няколко дена или няколко години, какво се е научила тя? Да допуснем, че вие държите един френски наполеон 10 години, той седи в касата ви, какво сте добили? Нищо. Тогава, щом не сте добили нищо, какво е било неговото съотношение към самите вас? Той е бил просто един пленник, нищо повече! И след като го похарчите, той вече се освобождава от пленничеството. Обаче, като се освобождава от вашето пленничество, той влиза в друго. Когато хората не извършват никаква работа в света, те са пленници. Всякога когато известен предмет седи в бездействие, той е в плен. А щом действува по който и да е начин, неговото освобождение започва. Да кажем, че всичките тези снегове, които са се събрали там горе в планината, те са пленници, но щом дойде слънцето, то ги освобождава. И тогава те потичат надолу. И какво произвежда тяхната свобода? Че от гдето минат те, рушат, събират; по някой път и полза принасят, и вреда принасят. Сега, това са второстепенни разсъждения; че свободата на едного всякога коствува вреда на другиго. Така е и в природата. Така е, но само при кой живот? При неразумния живот. При разумния живот това не съществува. При разумния живот, когато един човек получи своята свобода, той никаква вреда не принася. Но глупавият човек щом получи свобода, непременно ще ти донесе вреда. Да допуснем, че 2 и 3 представлява физическият свят. Имат ли съзнание? Нямат. Да

допуснем, че тези числа, това са двама братя и три сестри. Съберат се. Но кой ги събира? Те съзнават, че са излезли от един общ център. Да кажем, трима съкласници излизат от един и същ клас, те се познават добре и дето се срещнат ще кажат: този господин аз го познавам, съкласник съм бил с него. Но допуснете и другото, че 2, това са две английски лири, те са събрали в твоята кесия; след като излезнат от кесията ти, ще се познават ли? Няма. Защо? Защото нямат съзнание. Но тримата съкласници ще се познават. Може да вземем 2 и 3 от различни категории, едните са ученици, а другите са ученички, обаче от един смесен клас, нали ще се познават добре? Кое е онова, което ги кара да се познават и едните, и другите? Имат общ интерес в съзнанието си вътре.

Та, може би някой път връзките между хората са по-повърхностни. Колкото връзките са по-дълбоки, толкова съзнанието се развива. Когато нещата се отгадават в бъдеще, подразбира, че животът е разумен. Ако искаме да разгадаем психологическото състояние на който и да е индивид, трябва да имаме голямо разбиране на живота в природата. Колкото животът е по-разбран и по-разумен, толкова по-лесно можем да го разгадаем; колкото животът е по-глупав, толкова по-мъчно можем да го разгадаем. При един американски френолог отиват 10 души и чакат при вратата. Влизат един по един, и той измервал главите им. На деветях души той казал по нещо, на десетия само напипал главата и нищо не казал. Казва му: Кажи нещо и на мене. – Много ситно е написано писмото на главата, че не мога да прочета нищо. Т.е. той бил толкова глупав, че нищо не било написано и неговата глава била безинтересна. И казва: Много ситно е написано, че не съм прочел нищо. Та, вие спадате към ония типове, че нищо не може да се каже. Какво означава, че тази глава е безсъдържателна. Тогава този казва: този е един особен тип. Нищо не може да чете на моята глава. Та, някои

характери не могат да се разгадаят. И когато се каже на някой, че не може да се разгадае нищо по главата му, той мисли, че е велик човек. Възможно е. Великите хора не могат да се разгадаят. Има два вида велики хора в света. Това са крайно глупавите хора и крайно умните хора в света, те са велики. Ако пише тъй, че не мога да разгадавам техния характер, то е защото един висок връх недостъпен, не мога да го разгадавам. Ти не знаеш какво има там. Например вземете Монт-Еверест, за него никой нищо не знае. Не може да се разгадае. И каквото се каже за него, това е предположение.

Та казвам сега, за известни ваши състояния, вие трябва да знаете къде се намирате. Например някой път вие се намирате в едно известно физическо състояние. А искате да извършите работа от причинния или чувствения свят. Питам един човек, въоръжен с физическа сила, мускули има, но казва: не мога да уча. Но учението не зависи от неговото тяло. Той е неспособен значи за учение. Друг някой може да е сух, за физическа работа не го бива, но за учение, като го туриш да учи, бива го! Между физическия свят и умствения няма съотношение. Пряко съобщение няма. Умният човек до известна степен може да използува своята физическа енергия. Физическата енергия у човека не е една гаранция за неговото умствено развитие. Понеже умът не зависи от тежестта на тялото. Защото тежестта на тялото не е резултат на ума. Ако вие сте работили през цялата година и сте произвели сто кила жито, от тези сто кила жито можете ли да определите каква е вашата интелигентност? Да допуснем, че един е спечелил 100 кила, а друг 500, трети хиляда кила жито. Какво можете да заключите вие от това производство? Аз мога да заключа, че онзи, който е произвел най-малко, той казва, толкова ми стига; а който е произвел най-много, той е много алчен, иска да забогатее. Казва, това не ми стига! Който не разбира, ще каже, той е учил по модерни

начини да работи и затова е изкарал хиляда кила жито. Ама той иска да услужи на света. Как? Даром? Не. Така всеки услужва.

Ние, сегашните хора, разсъждаваме за нещата по един съвсем крив начин. Казвам, производството е станало голямо, толкова фабрики има направени. Така е. Умът се развива и движи. Но питам, в морално отношение какво печелим ние? В природата съществува един закон, ако известна класа хора забогатява друга осиромашава. Ако *C.* обогатява, *A.* и *B.* постепенно осиромашават; и когато *A.* и *B.* съвършено осиромашеят, осиромашава и *C.* В края на краищата, след като се стопят всичките снегове, ако няма да приижда нов сняг, и *C.* ще осиромашее. Само че законът е такъв: *A.* ще осиромашее най-много, понеже слънцето грее там най-много, *B.* ще осиромашее на второ място, а *C.* ще осиромашее най-малко. Тогава какво става? Казвам, *A.* и *B.* са прекъснали своите извори, и *C.*, дето се стичат водите, е престанал, или казвам пресъхнала е реката. И учените хора отиват по-далече. Те казват, въздушните места са се изменили. Дъжд не пада, сняг не пада, и наредят много причини. Следователно капка вода няма там. Но ако се върнат тези въздушни течения, веднага *C.* ще забогатее. Сега аз привеждам тези данни, това са физически данни, от видимото към невидимото. Това са изключителни условия, когато пресъхва една река. Нали има реки, които пресъхват, и извори, които се преместват?

Известни неща са верни във физическия свят. Има известни фамилии, например фамилията *A.* и *D.* осиромашее, и цяло едно поколение изчезне. Това в науката го казват, изродила се тази фамилия. Какво значи израждане? Какво лошо има, когато *A.* се е греел на слънцето и снегът се стопил по-рано? При *D.* слънцето е греело по-малко, а при *C.* имате един резултат вече съвсем друг. Понеже, ако при *C.* не грееше, цялата река ще замръзне, няма да има никакво движение. Та, ако вие се възбуждате от вашите чувства,

значи, слънцето ви напича. Защото под чувства, подразбирам – като пекне слънцето! – топлината на слънцето. Вие се топите по същия начин. Един човек, който чувствува, непременно той топи нещо от себе си. Дали съзнава или не, това е друг въпрос. Той е като една река, ако няма никакво прииждане, той след години се усеща, че е изкуфял. Не изкуфял, но стопил се, каквото има у тебе насъбрано, всичко това се е стопило. И трябва да дойде от някъде дъжд или сняг. Та е необходимо да падне голямо количество сняг и когато падне този сняг, веднага тези хора ще се скрият из къщите. Но ти ще забогатееш.

Та, искам да ви обясня страданията в живота, това са новите снегове, които падат по вашите планински върхове на вашите чувства и вие забогатявате. Следователно, непременно трябва да дойдат на вашите върхове страдания, защото друго яче ще фалирате на общо основание. Едно научно обяснение, защо трябва да страдате? Много хора имат едно изстиване на ръцете или кашляне, всичко това става. Животът се осмисля, когато има какво да тече. Тогава де е радостта? Това е само един начин на уяснение. Не че (е) единственият начин, но е начин много верен. И други начини има за обяснение. Става прииждане на известна енергия и тази енергия за да действува в дадения случай, нейните методи са специфични, които не са хармонирани с нашия съзнателен живот, та вследствие на това временно ни произвеждат неприятни впечатления. Казвате: Как може да бъде това? Много лесно. Представете си, че вие имате един приятел и той ви хваща за ръката. Вас ви е приятно. Той, като ви хване ръката и я стисне, питам: де е лошото сега? Чувства са това! Той ви е стиснал ръката, за да ви предаде повече енергия. С това той иска да ви каже, че не само е силен, но ви и обича. Защото, колкото повече обичаш, толкова повече стискаш. Защото обичта е когато дърводелецът иска да слепи две дъски, нали той употребява менгемето. Колкото дъските са по-стиснати, толкова и той минава за по-голям майстор. Ако

дъските са разлепени, това значи, че те се разглобяват. Такъв дърводелец не минава за майстор. Следователно, човек, който стиска повече, на него можеш да разчиташ. Който хлабаво хваща, държи, на него не можеш да разчиташ. Така е и във всяко едно отношение. Понеже вие минавате в друга една област, тя не е научна. Щом яко те държи за ръката някой, на този човек можеш да разчиташ. Това знайте, като общ закон: който здраво пипа, на него можеш да разчиташ; който хлабаво пипа, на него не можеш да разчиташ. Ако ти е приятел, можеш да разчиташ на него; пък ако ти е неприятел, законът пак остава същият. Много мъчно можеш да се освободиш от него. Защо? В дадения случай, ако той е стражар, който здраво пипа, той никога няма да отпусне ръката, следователно обществото може да бъде сигурно, запазено. Но ако стражарят хлабаво държи, апашът ще се изхлузи от неговите ръце и той трябва да обикаля, да го хване пак. Та, във всеки случай, онзи който здраво държи,... Какво означава здравото държане? – Има повече енергия, която изтича от неговото съзнание. Това е просто известно течение у човека.

Та казвам: физическите енергии на човека можем да разгадаем като резултат на умствения човек от миналите поколения. И ако вие не можете да определите какъв е бил центърът на умствената деятелност на миналото на този физически резултат, вие няма да можете да разгадаете и неговото минало. Щом не можете да разгадавате миналото, вие не можете да предсказвате и бъдещето, не можете да знаете и настоящето. И обратното е вярно: ако ти знаеш настоящето, тогава можеш да разгадаеш миналото и бъдещето. Аз разрешавам само една задача в дадения случай. Да разгадая нещо, това не подразбира, че трябва да разбуля всичките тайни в природата. Например, имате известна задача да решиш. Това не значи, че трябва да разрешиш всичките задачи. Мнозина имат това понятие, че като влязат в духовния свят, там ще имат всички знания. Ти десет пъти

можеш да влезеш в духовния свят и пак да се връщаш невежа, нищо да не знаеш. Нали някой казва, че еди-кой си е ходил в духовния свят. Той е ходил, но знае толкова, колкото и ти, който не си ходил. Питам: Какво ще добиете от онзи свят, като влезете там? Аз ще ви обясня. Ако влезете в един учен свят, да кажем в една библиотека, какво ще видите там? Най-първо ще видите рафтове, наредени с книги, но всички тези книги си мълчат. Ако влезете в един търговски дюкян, да кажем с колониални стоки или платове, какво ще видите там? Пак рафтове, със стоки или платове. Ако влезете в една гимназия, какво ще видите? Ако влезете в класовете, когато учениците се занимават, ще видите, че всички ученици седят мирно и учителят преподава. Но ако влезете в двора, когато учениците са пуснати, какво ще видите там? Дигане на шум, врява, махане на ръце, движения и какво ще кажете тогава? Представете си, че едно същество е влязло в гимназията, когато учениците са в клас, то ще каже: ред и порядък има там, светии са тези ученици. А друго същество влязло, когато учениците са на двора, какво ще види там, дигане на шум, скачане, дигане на прах, и той ще счита, че онзи свят е чистилището. Не, той не е разбрал онзи свят. Така и ние имаме понятие за онзи свят, че там всички седят спокойно и ние мислим, че всички умрели седят на столовете и мълчат, нищо не си говорят. Точно обратното е там. Понякога там се вдига такава врява, както учениците в гимназията на двора. Но щом дойде време за учение, всички седят мирно и по-тихи от тях няма. Сега това е един отвлечен свят вън от нашия физически свят. Някой от вас имал ли е опитността да ходи в другия свят при сегашното съзнание? Аз да ви кажа: няма нито един. Не че не сте ходили, ходили сте, но никакви отпечатъци не са останали във вашето съзнание. Следователно, там, дето не остава никакъв отпечатък, за това място човек не помни нищо. Този човек казва: сънувах нещо, но нищо не остана в мене.

Но да се върнем към предмета. Сега научните данни. Давам ви един пръст за изучаване. И този пръст е остър на върха си, а дебел в основата. *(Показалецът).* Щом пръстът е остър на върха, а дебел в основата, от де иде деятелността? Отдолу нагоре расте. Изтичането става навън. Сега де могат да се явят известни противоречия? По закона на сравненията, ако една ръка има притоци, то ръката се увеличава. Значи, теченията, които идат от вън, уголемяват ръката. Ако този пръст се уподоби на една ръка, какво показва тази дебелина? И после, ако изтънява, какво показва това? Това подразбира, че в основата има един извор и той отива на някъде. Но накрая този извор се намалява. Следователно, ако изучавате човека от основата, ще знаете, че на края имате мисълта му, която се проектира отвътре навън. Следователно, тя се разпръсва в разни направления. Този човек, на когото пръстите горе са по-остри, той харчи повече енергия. Колкото по-остър е върхът на пръста, толкова повече енергия се харчи. По-силни изтичания на енергията стават. И колкото пръстите са по-тъпи, толкова и наклонът е по-малък, и изтичането на енергията е по-малко. Хора с много остри пръсти, всякога могат да бъдат нервни. Вие още не сте видели, какво нещо е нервен човек. Вие не знаете какво нещо е нервният човек. Това, дето сега някои определят, че някой човек е нервен, това са болезнени състояния. Нервният човек е енергичен като светлината. Той е като пламъкът, има грамадна енергия, но това не е болезнено състояние. Това е напрежение на енергията, която иска да се прояви. Сега казват, че той е нервен човек и разбират едно болезнено състояние. В това няма никаква философия. Нервният човек е човек на деятелността. Той е крайно енергичен. Има една усилена деятелност във всяко едно направление. Неговият ум е подвижен и бързо схваща каквато и да е идея. В чувствата си е бърз, в мислите си е бърз и в действията си е бърз, всичко бързо разрешава. Не тъй както вие разбирате, но в него

всичко е добре обмислено. И ако вие бихте намерили един такъв нервен човек, както аз го разбирам, като му дадете една задача, веднага я разрешава; никой път няма да каже, ще отложим работите. Другите хора могат да отлагат работите за разрешението на известна задача; понеже те не могат да разберат известна задача. Но умният професор като се намери между неразбрани хора, той си вземе една книга и излиза навън. Той е нервен, не е хилав. Ще се обърне и ще каже: имам работа. Вие най-първо в ума си казвате: аз съм нервен, не разбирайте едно болезнено състояние. Това е глупава идея. Най-хубавото състояние е да бъдеш нервен и горко на онзи, който не е нервен. Питам, какво лошо има в това? Някой казва, оставете ме, аз съм нервен човек. Това е едно болезнено състояние. Разберете в даден случай, създаването на нервната система в нас, това е най-хубавото, което човек има. И ако за бъдеще човек може да създаде нещо по-хубаво от нервната система, то е друг въпрос. Но единственото нещо, което отличава човека сега, това е неговата нервна система. И когато говорите за нервната система, говорете с всичката си сила и с уважение за нея. Можете да кажете, аз съм човек с нервна система. И вие трябва да се отпушите, и да бъдете много по-енергични, отколкото сте сега. Аз често виждам вашата нервност, но това не е нервност. Аз наричам тази нервност хлабавост. Той не е нервен, обаче е глупав. Той има едно вътрешно безпокойство, иска да се прояви, обаче не може. Казва, нервен съм. А той трябва да каже: искам да бъда нервен, но не мога да бъда нервен, затова се смущавам и се тревожа. Така седи истината.

В нервната система има особени влакънца, през които мисълта може да мине. Има влакънца за всяка една мисъл. И тези влакънца са толкова малки, че едва може микроскопът да ги види. И когато тези влакънца се осакатят, ти не можеш да възприемеш, не можеш да мислиш, – значи да изпратиш своята мисъл навънка. Всяко едно

влакънце представлява една антена. И осакати ли се едно от тия влакънца, ти не можеш да разбираш въпроса. И ако ученикът е слаб, не може да възприема, това се дължи на осакатяването на тези влакънца. Например някои ученици са слаби по математика – тези влакънца са осакатени в нервната система и той не може да разбере какво трябва да направи. Не може да възприеме мисълта. Да мислиш, значи, да проявиш една мисъл навънка. Като се поправят влакънцата, човек веднага възприема. Ще кажете, ама как? Трябва да се поправи антената вътре. И тогава има известни храни, математически храни, сега няма да ви кажа, аз ги зная. Аз по някой път препоръчвам орехите, ако някой иска да мисли, те усилват мозъчната деятелност, но трябва да знаете как да ги ядете. Има известни храни, които могат да подобрят твоята нервна система и да усилят твоята деятелност. И трябва да знаете някои растения, които са много интелигентни. Вие трябва да знаете, коя храна е разумна храна. И от растенията има някои, които са разумни. В растенията има същата категория, каквато и между хората. Но това е един толкова отвлечен въпрос. Сега се занимават много учени хора с тях. Тези растения са най-учените растения. И когато в средните векове са търсили алхимическия камък за обезсмъртяване. Ти не можеш да го намериш, докато не намериш една идея, която да съответствува на безсмъртието. Ти трябва да знаеш онзи великия закон, с който можеш да възстановиш разумното здравословно състояние на тялото, което човек е имал преди хиляди години. Това, което Библията описва, то е било вярно. Заприемер там се разправя, когато Бог прекарал пред Адам всичките животни и той веднага им турил името според характера му. На всички хиляди животни той им турил имената, е, мислите ли, че той е бил прост човек? Не. Той е бил учен човек. Кой от вас би направил това? Че ако се прекарат 100, 200 хиляди животни, че да им турите имената? Велик гении е бил той! Не е бил прост човек. А тъй както го представят,

излиза, че невежа е бил Адам. Адам е бил умен, понеже се е хранил с всички тези интелигентни дървета, които съдържали този материал. И за това е бил умен. И като излезнал от рая, той оглупял, защото ги няма тези дървета, няма тази храна, с която да се развива. Да ядеш свинско месо и да станеш виден човек? Или да ядеш козе месо и да станеш умен човек. Или да ядеш заешко месо, или от рибите, после от тези акриди. Йоан Кръстител се е хранил с акриди и мед; защо се хранеше с мед? Понеже беше крайно енергичен човек. И трябваше малко да се омекчи характера му. А акриди защо ядеше? Тези акриди спадат към щурците, а нему му трябва да гледа малко по-весело на живота. Музикант е бил той. И всички онези, които ядат акриди, стават весели и енергични в живота. Сега разбира се тези положения дадени, не са научни данни. Да ядеш щурци и да станеш мъдрец и певец? Съвременната наука счита научни онези неща, които в даден случай могат да се научат. Нека се правят научни изследвания. Аз като минавам покрай някое здание, правя си своите научни изследвания. Виждам, че някои стени след 5 години ще се съборят, някои след 50 години, а трети подир хиляди години. Минавам покрай някои дървета, виждам след няколко години те ще се изменят, а някои след сто и двеста години ще израснат.

Та казвам, така ще определяте нещата. Вие гледате един пръст дебеличък в основата. *(Показалеца).* Но същевременно, ако пипнете ръката, тя е студена, и цветът на ръката е малко жълтеникав. Какво ще заключите? После вените на ръката са изпъкнали, какво заключение ще извадите от това? Никакви заключения няма да извадите. *(Че те са старчески ръце).* Старостта е един резултат. Наука е това. А да кажеш, че някой е млад или стар, в това няма никаква наука. Наука е, ако кажеш специфично, каква енергия се събира, и какъв запас от енергия има ръката? При този стария човек, при тези изпъкнали нерви, има такова напрежение! Той е дошъл до крайния предел и

мисли да си замине за онзи свят, и чака само да дойде при него един млад човек, за да му предаде службата си и да си замине. Но докато дойде той е напрегнат. Значи старият човек не е глупав, но той е умен човек, който си предава длъжността, и си заминава за онзи свят.

Та, когато са изпъкнали вените, този човек иска да предаде нещо. А когато вените потъват, този човек няма какво да предава. Само при изпъкналите вени има това положение на предаване.

Сега аз искам да ви наведа на разумните същества. Вие трябва да знаете причините защо двама хора искат да се съберат. Нали казват да се съберем, да си направим една комуна; защо? Да си направим една къща. Кои са подбудителните причини на събирането. В събирането трябва да знаете най-първо има два мотива, които могат да бъдат събрани. Ако имате 2 – 3, според правилата не може да се извади 3 от 2. Тогава можем да си предполагаме, че 2 е цяло число, по-голямо число ако речем да извадим 3 от него. Или имате 2 × 3 = Колко момента имате тука? Кои са причините, които могат да ви заставят да умножите 2 три пъти? Кои са подбудителните причини за това? Ако вие сте в света на чувствата или в света на мисълта, кои трябва да бъдат подбудителните причини? Защото и в чувствения свят има събиране, и в умствения свят има събиране. Как става това? На физическия свят искате да знаете само резултатите какви са. И по-далече не отивате. А в света на чувствата искате да знаете съдържанието какво е, като събирате. А в умствения свят искате да знаете не само съдържанието, но и смисъла, какъв е. Следователно, в умствения свят ако имате 2 по 3, вие искате да знаете в дадения случай какъв е смисълът вътре? Защото ти трябва да знаеш законите на умножението, ако искаш да развиеш твоята сила. Ти не можеш да развиеш твоята сила, ако не знаеш да умножаваш. Събиране и умножение, това са два процеса. И после изваждане и деление са други два процеса. И трябва да знаете кой процес към кой свят спада.

Сега събирането в механическия свят е само резултат; в чувствения свят вие искате да знаете съдържанието, а в умствения свят вие искате да знаете смисъла или силата на нещата. Затова в кабалата има известни закони. В съвременната наука, както са поставени числата, има известни формули. Вие като изучавате как са съградени формулите, колко йони има и колко атоми, те са създадени по същия закон – начин. Онези, разумните същества, определиха положителните и рационалните величини. Всеки един атом или ако вземем от йоните, те са определени количества вътре. Значи, затворени са известни енергии. Значи съвременната наука изучава само физическата страна и не пристъпва да изучава съдържанието на материята, и после смисъла, който тя съдържа. Та всеки един от вас като вземе известна част от материята, да проучи тази материя, тя трябва да бъде най-първо като резултат на физическото поле, после да изучи вътрешното съдържание и вътрешния смисъл; и след като разгадаеш смисъла; след като сте яли да минат един два часа, и дойде ви една светла (идея) мисъл. И това, което сте схванали, него дръжте в себе си. Духът на човека е един професор вътре, който работи вътре в своята лаборатория, и когато разгадава известни неща, той събира хубавите неща и ги турга в своята библиотека.

Следователно, какъв е смисълът на живота? Във всяко едно ядене има една задача. – Да разбереш съдържанието на тази храна и смисъла, който е вложен в нея. Тя е специфична храна, която е дошла може би от някоя слънчева система. Изядете една ябълка. Но вие не знаете от колко елемента е тя и от кои звезди, нито астрологическото съчетание на тази ябълка знаете. ВСЯКА ГОДИНА ЯБЪЛКИТЕ СЕ РАЗЛИЧАВАТ. Сега това вас не ви ползува, че се различават ябълките това може да ви ползува, само в това отношение, ако знаете какво да използувате. За бъдеще вие ще знаете как да използувате тези плодове. А сега само се приготовлява вашето съзнание. Да кажем

някой от вас има неразположение на духа или сте много нервни, тъй както вие разбирате нервен човек. КАЗВАМ ВИ ИДУЩАТА ГОДИНА ЩЕ ИЗЯДЕТЕ ТРИ ПЕТРОВКИ ЯБЪЛКИ И ВСИЧКОТО ВИ НЕРАЗПОЛОЖЕНИЕ, КОЕТО СЕГА ИМАТЕ, ЩЕ ИЗЧЕЗНЕ. Вие казвате, може ли това да бъде? Казвам, изяжте ябълките и ще видите. Идущата година ще изядете три ябълки! Е, може ли да бъде това? То е друг въпрос. Ти ще направиш опита, щом се премахне неразположението, щом нещата станат, така е. Щом не станат, не е така. Сега като ви говоря, аз виждам, има много неща, които не сте ги разбрали. Сега ще знаете, идущата година на Петров ден. Помнете сега това, което ви казах; идущата година на този ден, по това време ще го разберете. И като дойде идущата година, елате, че ме питайте за този същия предмет, и всички ония неща, които са останали сега неразбрани, някои неща от тях ще бъдат разбрани.

Сега три неща да останат. Всеки един от вас трябва да знае къде функционира вашето съзнание. Трябва да знае, че между всички явления в света има една тясна връзка, съотношение има. Между физическия, чувствения и умствения свят има съотношение. Който знае. Там седи тайната, там седи истината. Съотношение има, но трябва да знаете връзката. Пътят, по който съществува тази връзка, не е произволен. От количеството съдиш за съдържанието и от съдържанието ще съдиш какъв смисъл има. И обратното може. От смисъла към съдържанието и от съдържанието към количеството, все има съотношение. Светът е създаден по известни математически съотношения. Ако един човек израсне, стане по-голям, има по-силни мускули, затова си има свои разумни причини. Защо му е дадено това тяло по-тежко? Като претегля един човек мога пак да съдя за него. Да кажем, ако той тежи 75 килограма. Това е една специфична тежест. Тя в разумния и в чувствения свят е обоснована с известно съдържание. А в умствения свят – с известна мисъл. Аз мога вече да

зная подбудителните причини на тези 75 кила и какво означават. Но това е вярно само за дадения случай. Някой може да пита, защо това, което може да се каже на един човек, не е вярно за друг? Има специфични числа, които са верни само за известни случаи. Въобще физиогномистите считат, че дългият нос се взима за интелигентен. Най-дългият нос зависи от главата и как е устроен мозъкът. И носът е една антена, най-главната антена на лицето. Първата антена е устата, те възприемат храната. После носът, очите и веждите. Всеки един косъм на главата е също антена. Физиолозите казват, че веждите имат и друго предназначение, не само да запазват от пот. Тънките вежди възприемат по-фини чувства, дебелите вежди, навъсените, те възприемат по-груби чувствувания и мисли от физическия свят. Затова хора с дебели вежди, те са на физическото поле; те възприемат повече чувства от физическия свят. Хора с по-тънки вежди, те са от духовния свят, възприемат чувства от духовния свят. Те са по-меки, интуицията е по-силно развита у тях. Мнозина считат, че меките хора са безволеви. Не са безволеви, само че този, старият човек, с дебелите вежди е хванал мечката за ушите и ще я търколи на земята с крака си, и ще каже, трябва да знаеш, че с мен игра не става. А онзи с тънките вежди, той като поглади малко мечката, тя клекне и той може да разговаря с нея. Единият е юнак и другият е юнак. Но кой е по-юнак? Единият е юнак с крака на мечката отгоре, а другият с ръката милва мечката и се разговаря с нея. Единият изживява повече енергия, а другият по-малко.

Тогава законът е: всеки, който харчи повече, е на физическото поле, а всеки, който харчи по-малко, е в духовния свят, а този, който харчи най-малко, той е в Божествения свят.

Значи да изразходваш точно толкова енергия, колкото трябва. Това е Божественият начин, най-икономичният. Това не е скъперничество, в Божествения свят няма никакво пропиляване на

енергията, там всичко се използува. В духовния свят по-малко се използува, а във физическия свят най-много енергия е дадена, в изобилие, но там енергията се разпилява и след като се разпилее ние пак ходим да вземем на заем. Едно същество от духовния свят с нашата енергия би живяло с хиляди години на земята и пак ще му остане нещо. А ние за 20, 30 години изпохарчваме всичко и пак отиваме да вземем запаси. Умирането не е нищо друго освен отиване, вземане запаси. А знаете колко струва отиването, връщането в онзи свят!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.30 ч.с. хубаво слънчево утро[9].

[9] На 3.X.1930 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ЛИНИИТЕ НА ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ. ЕДИНИЦАТА – ДОБРОТО.

X година, 6 школна лекция на I мл. ок. клас, 17.X.1930 г., петък, 6.ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Пишете върху тема № 6: ОТНОШЕНИЕ НА ЦЕЛИ И ДРОБНИ ЧИСЛА.

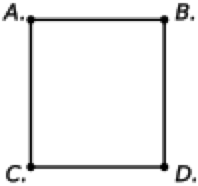

Фиг. 1

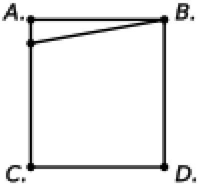

Фиг. 2

Имате отношението на *A* към *B*, *A*:*C*. После отношението на *B*:*C* и на *D*:*A*. Разбира се това са страни на тези отношения. Какво разбирате вие под думата: Страни на отношенията *ABC*, *CAD*, *CDB*, *ABD*. Кои страни има ъгълът *A* и ъгълът *D*? Да допуснем, че в известно отношение стане известно променение. Вземете квадрата като една мярка, за да можете да разрешите някои въпроси в живота. В какво седи тази мярка? Допуснете, че става известно променение в

центъра *A*. Тогава ще стане изменение и в страните *AB* и *AC*, но същевременно ще стане и изменение и в противоположния ъгъл на квадрата в *D*. Това е неизбежно. И тогава цялата конфигурация на този контакт ще се измени.

Представете си сега, че ъгълът *A* се увеличава (Фиг. 2), имаме основно 90 градуса и стане на СТО градуса, тогава и ъгълът *D*, и той ще се увеличи на сто градуса, а другите два ъгли – *C*. и *B*., ще се намалят. С по колко ще се намалят? *(по 10 градуса).* Тогава ще се измени цялата фигура; каква форма ще вземе квадратът? *(ще стане ромб).* Добре. Ако този ъгъл *A*. стане на 120 градуса, 130, докъде може да се увеличи ъгълът? До колко градуса може да се увеличи, щом надмине 179 градуса, той се превръща на права линия. И вече отношенията се изменят.

Ъгълът всякога показва една крива линия. Една геометрическа фигура показва отношенията на правите линии. След като се увеличат *A* и *D*, те същевременно се и приближават. Величините, които се увеличават, всякога се приближават; а тези величини, които се намаляват, всякога се отдалечават. Тогава имате *A*. и *D*. се приближават, а *C*. и *B*. се продължават и се отдалечават. Сега ние ще извадим закона. Ъглите, които се увеличават, се приближават, а ъглите, които намаляват, се отдалечават. Значи отношенията на ъгъла *A*, който се приближава към *D*, се изменят. Тогава какво става с отношенията на *B*. и *C*., когато техните ъгли се отдалечават? Какво става със страните? Те се приближават. На какво основание ъглите, които се приближават, се увеличават, а онези, които се отдалечават, се намаляват? Върху този закон е поставена човешката интелигентност. Когато два ъгъла както в квадрата се приближават и когато две страни се увеличават, човешката интелигентност се увеличава всякога. Човешката интелигентност се намалява при ъглите, които се отдалечават. Вземете отношенията при този квадрат,

вие имате едно общество, което най-първо е хармонично, отношенията са еднакви, *A*:*B* и *B*:*D*, но щом се изменят едните отношения, ще се изменят и другите отношения. Ако известни хора станат богати, в замяна на тяхното богатство, тяхната интелигентност се намалява. И обратното, онези хора, които са обеднели, в замяна на тяхната беднотия, тяхната интелигентност се увеличава. Това и в органическия свят е вярно.

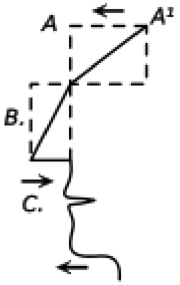

Фиг. 3

A представлява човешкото чело (Фиг. 3). Тази фигура е начертана в геометрическа форма. Тук имате едно правилно развиване на човешката интелигентност и разумност. Колкото челото е по-изправно *A*., толкова лицето е по-разумно. Но в същото време, ако този ъгъл *A*. почне да се увеличава, значи става едно налягане, изправяне, и при A^1 разумността на човека се намалява. И най-после тази линия може да стане едно с носа в права линия. И тогава отношението между двата свята се изгубва. Понеже между челото и носа има известно отношение. Когато линията на челото отива напред, интелигентността се увеличава. Когато носът излиза навън, изпъква напред, интелигентността на човека се намалява. Имайте пред вид, че носът не е страна на един квадрат, а е хипотенуза, равнодействующа линия на квадрата. Следователно, носът трябва да върви в противоположна посока на челото, за да се усили

интелигентността. Когато челото се изправя, и носът трябва да се изправи, да бъдат перпендикулярни на своята плоскост. Челото трябва да отиде напред, а носът навътре. Ако носът излезе много напред, неговата сила се намалява. – *А.*

Перпендикулярът (Фиг. 4) показва степента на човешкия нос, на интелигентността, а не неговата дължина. Взима се перпендикулярът, който вие можете да спуснете от плоскостта на челото. Та, когато изучавате съотношенията на човешкото лице, вие ще изучите носът напред ли излиза или се вглъбява навътре. Какво показва излизането на носа навън? Показва слаба интелигентност. Следователно, за да увеличите вие интелигентността, трябва да стане известна органическа промяна вътре в човека. Представете си, че целият човек представлява един квадрат. Ако на един човек стомахът се увеличи, и неговата пищеварителна система се увеличава, неговата интелигентност ще се намали. В какво отношение? Целия ден той ще бъде занят само с ядене и няма да му остане никакво време да учи. И той ще мяза на една мелница, която постоянно ще мели брашно и ще го продава. Питам, каква интелигентност може да има в една мелница, която смели хиляда кила брашно, за да го продава? Какво печели самата воденица? Нищо. Господарят на мелницата печели, а самите камъни печелят ли нещо? Нищо; те се изтриват.

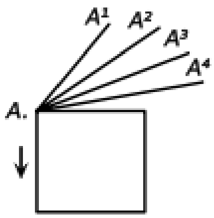

Фиг. 4

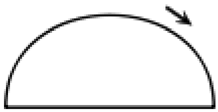

Фиг. 5

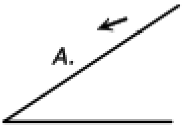

Фиг. 6

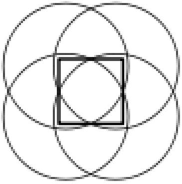

Фиг. 7

Сега, този квадрат (Фиг. 4), който съставлява една мярка, щом се изменят противоположните ъгли, човешката интелигентност се намалява. Ако носът излиза много навън, и в челото става същото изменение в обратна посока. Страната A^1, която в дадения случай представлява интелигентността у човека, почва да се наклонява A^2 A^3 A^4, и ще дойде до едно положение, дето челото ще се слее с гръбначния стълб. А там каквато и да е интелигентност престава. Той даже напуща и животинското състояние. И ще видите у змията нейното лице е сраснато с гръбначния стълб, няма никакво отклонение. И вследствие на това змиите са крайно жестоки, в тях няма почти никакъв морал. Те спадат в по-друг род същества, по психика. Щом дойдете до кучето, там имате ъгъл от 45 градуса (Фиг. 6). У слона имате 90 градуса; имате положението *АС*. У човека имате едно отношение на 180 градуса. А един ъгъл на 180 градуса на какво е

равен. *(на 2d).* На две прави. Когато напишете един ъгъл от 180 градуса, има ли това израз на геометрията? *(това е правата линия).* Ето ви ъгъла от 180 градуса. Половината от окръжността в дадения случай представлява ъгъл от 180 градуса. Сега вие ще преведете тези страни на квадрата (Фиг. 7). Това са все радиуси на разумни сили, които действуват вътре в света. Това са законите, по които природата действува. Имате вече турен квадрата в действие в умствения свят, органическия свят. Това са известни клетки, които са свързани, преплетени, и почват да действуват.

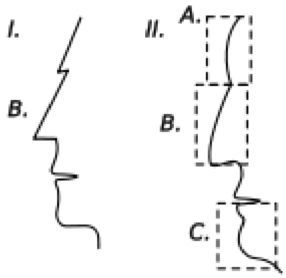

Фиг. 8

Всяка една клетка си има свое поле на действие. Да преведем сега тези сили в органическо отношение (Фиг. 8). Сега кои са причините да стане едно малко пречупване на линията при брадата *C.*? Къде се намира причината, която е огънала малко брадата? Когато брадата излиза навън, човек поумнява, става по-интелигентен. А когато брадата отива навътре, човек оглупява. Когато челото отива навън *A.*, човек поумнява; а когато челото отива назад, човек оглупява. Когато носът отива навън *B.*, човек оглупява, а когато носът отива навътре, човек поумнява. Следователно в този случай II вие имате на долната част на квадрата едно пречупване. Тази част *C.* показва устой на волята. Този квадрат (при брадата) означава физическото поле, силите, които седят в твърдо състояние. А горната част на брадата е

по-подвижна. Всички подвижни сили са там наредени. Затова хора, на които тази част е много издадена, това е от излишек на известна енергия, която трябва да се изяви някъде в действие. Тази вдлъбнатина показва устой на човешките чувства. И физиогномически е право. Всички хора, които имат голяма вдлъбнатина, чувствата им са били устойчиви. Устойчиви са, понеже, когато проектирате един предмет, нали неговият център е устойчив. Защото нещата в своя център са устойчиви, понеже там има равнодействие на силите. Следователно, в тази точка *С.* понеже има равнодействие на човешките мисли, чувства и физически сили, които действуват у вас. И ако вие измените тази малката вдлъбнатина и дадете друга фигура на човека, цялата конфигурация на човешката воля ще се измени.

Затова е потребно наука, как може човек да си въздействува? Ти казваш, ама аз искам да имам устойчиви чувства. Ти можеш да говориш колкото искаш, и пак няма да имаш устойчиви чувства. Но ако ти постоянно тургаш пръста си на средата на брадата и пожелаеш да се образува една вдлъбнатина, ти ще си въздействуваш на чувствата.

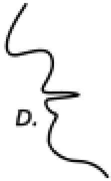

Фиг. 8

И тук вътре *D* (Фиг. 8). ще се образува тази вдлъбнатина; не само вдлъбнатина ще се образува, но и една издутина. Човек, който иска да възпитава чувствата си, трябва да образува една вдлъбнатина, ако иска органически да се възпитава. И ако човек иска да възпитава волята си, пак да направи същото, вдлъбнатина трябва. Сега

приложение трябва! И ако човек иска да възпитава ума си, той не трябва да иска носът да излезе навънка. Но носът да се изтегля навътре. И тогава неговата интелигентност ще има правилно и нормално развиване. Ако ти, когато се секнеш, постоянно теглиш носа си навънка, ти опорочаваш себе си. Така като го теглиш, ти оглупяваш. Затова, ти като се секнеш, няма да теглиш носа си навънка, но ще го теглиш надолу, за да може носът ти да вземе едно правилно положение. Защото всяко едно теглене ще произведе известна пертурбация в мозъчните клетки; ще се измени отношението. И ти след време ще забележиш, че на твоята интелигентност липсва нещо. Умът ви не е светъл, някои задачи не можете да разрешите. Това е една много сложна задача. Понеже ние минаваме към органическия свят – живот, вие не можете да видите отношението на този квадрат в тези материални отношения. Този квадрат е отношение на живото същество. Добре. Да допуснем *A.* и *B.* в дадения случай забогатяват, приближават се като богати хора, а другите страни осиромашават. Онези страни, които осиромашават, стават слуги на тях. В дадения случай ти можеш да бъдеш или богат, или сиромах, понеже влизаш в техния квадрат. Ти казваш, аз забогатях. Но ти оглупя. Казваш, аз осиромашах. Но ти поумня. Следователно, при богатството ти имаш един плюс, но имаш един минус. При сиромашията имаш един минус, но имаш един плюс. И природата ще ти постави двете положения, което си избереш. Тя ще те пита: Искаш ли да бъдеш богат? – Искам. Защото в духовния свят този живият квадрат там има обратния процес. В духовния свят страните, които във физическото поле се намаляват, там се увеличават; а страните, които на физическото поле се увеличават, в духовния свят се намаляват. Казваш: Защо така трябва да бъде? Квадратът има своето отражение в невидимия свят. Така е в Божествения свят има точно обратните резултати. Та едновременно

вие не можете да бъдете и богат човек, и умен човек. Затова е казал Христос: Богатите няма да влязат в Царството Божие. Щом стане у тебе известна промяна, съответна промяна става и в линиите на главата. Човек е създаден в известен квадрат. Щом измениш квадрата на твоя живот, ти си изменил целия ход на живота си, влязъл си в закона на еволюцията. Щом влезеш в закона на еволюцията, твоите отношения ще се изменят към самия тебе. Тогава това е вярно за моралните чувства на човека. Ако *AB* се приближава към линията *CD*, моралните чувства на човека се намаляват. Ако *AB* се приближава към линията *CD*, моралните чувства се намаляват. Ако *AB* се отдалечава от *CD*, моралните чувства се увеличават, това са отношения.

Сега вие както гледате на въпроса, вие се намирате в мъгла. В какво седи мъглата? Понеже отношенията, които съществуват в един квадрат, се изменят. Вие изучавате този квадрат вън от себе си като един резултат. Квадратът като резултат е едно нещо, а като действующа разумна сила е друго нещо. Цялата човешка глава мяза на един квадрат, с четири линии около периферията или радиусите на този квадрат – това са действующите сили. Да кажем вие имате отношение към физическия свят, имате отношение към чувствения свят, или можем да кажем тъй: имате отношение към твърдата материя на физическия свят, имате отношение към жидката материя към астралния свят, имате отношение към умствения свят към въздуха, т.е. към светлината и топлината. Това са отношения към причинния свят. Това са етапи, през които човек трябва да мине. Човек, който не разбира отношенията към твърдата материя, не може да върви по-нататък. Най-първо ти трябва да прекараш твърдата материя в жидка, за да можеш да действуваш в нея. Жидката трябва да преведеш във въздухообразна, а въздухообразната в етерна. Ако разбираш законите на тия превръщания, ти ще разрешиш пътя на линиите. Да кажем ти имаш едно кораво чувство. Какво трябва да

направиш? Трябва ти малко вода, за да смекчиш твоето чувство. Или имаш една мисъл, която не се поддава на разрешение, една опака мисъл. Една упоритост имаш като магаре. Как си представлявате магарето. Магарето разсъждава. Много е богато туй магаре и затова е оглупяло, защото е много богато. И днес нали най-много товарят туй богатото магаре. И всякога когато човек оглупява, все го товарят с нещо. А който поумнява, всякога го разтоварват.

Другото положение: бедният човек всякога живее със своето минало, той все ламти за своето богатство. Той е изгубил всичко, къщи, богатство и останал тъй афиф, разтоварено е магарето. Питам: Какво изгубило магарето, като е разтоварено? Преведете сега разтовареното магаре. Ако ти си милионер, имаш сто милиона лева в злато, но ги изгубиш, питам: Какво си изгубил? Ти си изгубил това, че в тези пари ти си имал вяра и си мислил, че с тях ти ще имаш сили да ходиш тук и там. Но хората те почитат за парите. Да кажем ти имаш всичките удоволствия, които светът може да ти даде, и ако се обличаш по десет пъти на ден след 20, 30 години, като се обличаш, ти ще иждивиш всичката енергия и един ден ще те заведат там, дето всичките богати хора ги носят. Къде ще идеш? На почивка ще идеш на курорт. Знаете ли кой е най-хубавият курорт? Гробищата. След като идеш на курорт, колко години може да седиш там? При сегашните условия 45 години ще седиш, за да може да се върнеш на земята и да започнеш своята работа. Всеки един богат човек, като влезе в духовния свят, той се намира в една крайна беднотия, както бедният тук е сиромах, тъй богатият там е сиромах. Защото, ако ти си богат човек с неправедни идеи, че онеправдаваш своите работници, другите разумни същества, понеже те са слуги на земята, те си имат ангели, имат си баща в другия свят и ти, като идеш в другия свят, всичката твоя неправда върви с тебе. Тук ти си забогатял, а там си осиромашял.

Сега хората не може да видят отношението на този и онзи свят на физическия и духовния свят, не могат да видят. И явленията на физическия свят са обратни в духовния свят. Следователно, да бъдеш добър в другия свят, ти трябва да жертвуваш тук на земята. Трябва да искаш всички да бъдат доволни, не само привидно доволни, но да знаеш, че в дадения случай ти постъпваш справедливо и нямаш за цел да забогатяваш или преведено: нямаш за цел да осиромашаваш. да оглупяваш. Всеки, който иска да забогатее, той осиромашава, нищо повече. Друго е, ако ти в ума си мислиш, ти да забогатееш, за да станеш умен, това е друг въпрос, но ако ти в ума си носиш само една материална идея, искаш да станеш богат с пари, ти оглупяваш. Няма никакво изключение в това. Но, ако в ума ти седи мисълта да станеш учен човек, да станеш добър човек, пълен с добродетели, тогава идеята богат е права. Та правилно трябва да мислите.

Сега ще ви дам друга една норма, с която може да си служите. Сега, като ви разправям на вас, вие мязате като онзи търновския адвокат, който носил два кобура, някъде към Севлиево го хванали разбойници и го обрали. Питат го: Тези кобури защо ти са? – Е, за зор заман. – Че по-голям зор заман от този къде има. Те го набили. Сега идеята, която искам да ви изнеса. Имате единицата, тази единица в света е човешката добродетел. Ако ти имаш добродетелта в себе си, ти имаш единицата. Ако ти си богат човек, ти имаш една нула 0. Тогава ако ти си добър и богат, полагаме нулата след единицата 10, значи единицата се е увеличила. Ти си учен човек, имаш друга нула, туряме и нея до единицата. 100. Ти си силен човек – 1000 и т.н. може да нареждаш тия нули. Но, ако при това положение ти изгубиш своята добродетел, (единицата), какво остава? 000. Колко струват тези нули? Обезценяват се. Нулите остават без цена. Следователно, това, което дава цена на твоите нули – това е добродетелта – единицата. Ти може да имаш обещания, обещания, но какво ти трябва още. Една единица

ти трябва. Значи физическият свят представлява само условия за развиване на човешката душа. Математиката, геометрията това са също условия. Но, ако ти нямаш една единица, с която да започнеш, всичките други числа са безсмислени.

В какво направление се движи човешкият мозък? Вие досега не знаете какво е направлението на вашия нос и на вашето чело. И в какво направление се движи брадата ви и него не знаете. Ако вие седите тъй със скръстени ръце, вие сте мирен човек, ако си дигнете ръцете настрани, какво означава това? Когато птицата си дигне крилата, какво означава? Иска да хвърка. Когато тя иска да хвърка, какво има пред вид, на разходка ли да иде? Не. Отива да си търси храната, иска да вземе нещо. Щом се турят ръцете настрани, той иска да вземе нещо(Фиг. 9). Всяко едно простиране на ръцете и пръстите показва един импулс в света. Ти, като вдигаш ръката си, трябва да имаш съзнание, че искаш да направиш добро. Ако ти само махнеш ръката с бастун, ти само на бастун ще замязаш. Ако ти носиш един празен съд, всякога в ходенето ви трябва да седи една положителна идея в ума ви. Тъй както сега действуват хората, те не могат да поумнеят. Ние сме толкова умни колкото и животните са умни. Като дойдем до практическия живот, жеравите усещат лошото време и отиват в топлите страни, а някой път човек и като жерава не може да види лошото време, не може да разбере лошите условия. Той седи като някоя, казва, научих един урок. Е, каква полза за мен, ако аз изгубя крака си. Утре ще изгубя ръката си, ще науча друг урок. И след като съм изгубил най-хубавото, какво съм научил? Много глупава опитност е това. Тогава къде е знанието? Една опитност седи в това, ти да бъдеш здрав. Аз наричам опитност, кракът ти да остане здрав. Като си и в най-опасното място, да си избавил твоя нос.

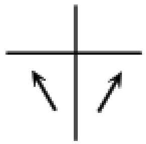

Фиг. 9

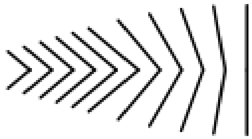

Фиг. 10

Сега да преведа какво значи вашият крак. Да избавите вашия крак това е знание. 1000 вие се намирате в трудно положение на живота. В какво седи трудното положение? Ти си сиромах, три дена не си ял, гладувал си; минава един човек, втори, трети, и един каже: аз ще ти дам малко пари, ето в тази градина има круши, ябълки, иди довечера и си набери, колкото струва ще ти дам, но чужда е тази градина. Е, какво струва да влезеш в чуждата градина и да набереш ябълки? Какво ще спечелиш в дадения случай? Ти си изгубил своята единица. Животът за тебе ще се обезсмисли. Защо ще влизаш в една градина да обираш тия круши? И защо ще вярваш на един човек, който може да повреди на твоя живот? Как ще определите, казват, човек трябва да вярва на хората. Да вярваш на хората, трябва да имаш идея! Трябва да вярваш в Божественото, което хората носят в себе си, а не в тяхното човешко. Човешкото навсякъде е човешко. Следователно, за да вярваш в един човек, всякога трябва да имате една идея – да вярвате в Божественото. А Божественото в когото и да е, то е едно и също. Божественото във вас и Божественото в мене, то е едно и също. А човешкото се различава. Човешкото у вас и у мене, то е различно. Човешкото у мене в дадения случай се задоволява с 10,000 лева, а у вас

с 200 и 300 хиляди лева. В човек лакомията край няма. Какво е лакомията? Един отворен ъгъл (Фиг. **10**). И най после като дойде до правата линия, какво означава лакомията? Това е смъртта. Когато човек всичко е постигнал, какво става? – Легне на гърба си. Това е правата линия. 180 градуса. Престъпления можеш да вършиш до 180 градуса, щом дойдеш до 180 градуса, ти си на гърба си, и те викат в онзи свят да се върнеш, и да извършиш своята мисия. Щом дойдеш до 180 градуса, ти ще влезнеш в правата линия. А правата линия за онзи, който не разбира живота, е смърт, а който разбира живота, е движение, продължение. Тази права линия ще бъде като радиус.

Сега да пристъпим към изяснението. Който и да е от вас, направи една погрешка, втора, трета, но не ги изправя тези погрешки. В края на краищата какво ще добие той? Да допуснем, че сте един ученик по математика, но направите една погрешка и кажете – ще мине и тъй, направите и втора погрешка, казвате и тя ще мине. Но вие никога нямате за предмет да поправите погрешката. Питам: Докъде ще достигнете в математиката. Или начертаете в геометрията една фигура, една окръжност, но тя не е точна, вие кажете и така може. Питам: Ако по този начин прилагате математиката или в геометрията тъй чертаете, а нищо не поправяте, докъде ще достигнете? Та първият идеал, вие трябва да поправяте. Вие сега се спирате върху лошите последствия. Лошите последствия това са най-хубавите неща. Например вие се боите да не би да узнаят другите хора, че сте направили някоя погрешка, но това не е най-важното. Важното е как да се направи известна корекция. Понеже тази корекция, която вие правите, тя е вече органическа, ако вие направите известна поправка, тя ще върви с вас един дълъг период. Да кажем пишете едно число, каквото и да е. Същевременно това число, ако вие се занимавате на физическото поле, числата нямат отношение, но числата имат отношение към друг живот. Всяко едно число, всяко

едно чувство, всяка една дума, както казва Христос: За всяка дума човек отчет дава. Всяко едно число е едно отношение, една динамическа сила. Вземете числата 9, 8, 7, 5, 15, 16 или 1000000 тези числа имат отношение към Божествения свят. Ти можеш да напишеш едно число и то да произведе цяла една реакция в тебе. Ако аз напиша едно число и не мисля върху него, например числото 6 е число на илюзиите. Защо? Понеже материалът, който е взет от хамбаря ти, е бил един капитал, аз трябва да го хвърля в земята, да заровя туй семе, то трябва да изгние, за да излезе един малък стрък, това е илюзия. И аз вярвам, че от този стрък ще излезе нещо. Но числото 6 е число на търпението, след време, докато се превърне на числото 9. 9 е вече узрелият плод. Това е така за един нормален живот. Но числото 9 за един лош човек значи затвор. Числото 6 за един лош човек значи смърт. 6 за един добър човек значи растене, развитие. Какво има отдолу това число 6? Ако това число 6 има под себе си една единица, това е един праведен човек, ако числото $\frac{6}{1}$ това е един човек с идея, това е пак един праведен човек, има резултат за него. Но, ако аз махна тази единица и туря нула $\frac{6}{0}$? Та казвам, когато ние разглеждаме живота, ние изучаваме миналите условия, при които човек е живял, какви са били неговите възгледи. Най-първо искаме да определим в едно, две или четири прераждания, в какво е вярвал човекът, как е живял и какви са били неговите схващания за живота. Следователно, сегашният живот е резултат на няколко минали съществувания. Вие сега живеете в миналия си живот, а това, което сега мислите, то за бъдеще ще го живеете. Всички живеете във вашето минало, казвате нещо ме подтиква. Но това подтикване е от миналото, някакво желание, ти може би искаш да станеш богат, но това е една идея на миналото; искаш да станеш силен, това е една

идея на миналото. Питам: Кое е сегашното? Да кажем сегашното ви разбиране е – вие вярвате в Бога. Каква нужда има Господ да вярвате в него? Че какво си направил като вярваш в Бога? Ако ти вярваш в Бога, а не вършиш Неговата Воля, всичко това нищо не те ползува. Ако ти изпълняваш Волята Божия, веднага твоята свобода иде. И твоята брада се сглъбява. Ти изпълняваш Волята Божия, за да придобиеш воля. Ти трябва да любиш, за да изправиш сърцето си. Ти трябва да бъдеш добър, за да се изправи твоят ум. Доброто е, което изправя човешкия ум. Любовта изправя човешкото сърце, чувствата го изправят. Чрез доброто човек усилва своя ум. Доброто е една реална Божествена сила, която дава подтик на ума. Няма друга сила, която да произведе интелигентност и която усилва човешкия ум освен доброто. Ако изгубиш тази единица добротата, започва законът на израждането, тогава човек казва: не си струва човек да бъде добър.

Та всички твои дарби и способности, които сега имаш, се дължат на една твоя добродетел, която си имал някога; а всичките глупави вярвания, които сега имаш, се дължат на лишението от тази добродетел. За мене човешкото лице е изменение на един квадрат. Когато погледна човешкото лице, аз виждам миналото. Всичките пермутации, които са станали в човека, това са геометрически изменения. Там са означени всичките му престъпления и всичките му добродетели. Всичко това човек носи геометрически и математически като числа на себе си. Ама кой знае това? – Умният. Кой не го знае? – Глупавият. Какво трябва да правя? – Ще станеш умен. – Как? – Ще напуснеш пътищата на глупостта? – А кои са пътищата на глупостта? – Ти искаш да станеш богат човек физически, това е път на глупостта; искаш да станеш силен човек, това е път на глупостта. Преди всичко стани добродетелен и тогава ставай и богат, и силен, всичко ставай. Но изгубиш ли твоята добродетел, всички останали са само нули без никакво съдържание.

Ама аз не трябва ли да бъда богат? – Можеш да бъдеш богат, но единица трябва да имаш. Не трябва ли да бъда силен? Единица трябва да имаш. Не трябва ли да бъда щастлив? Единица трябва да имаш. Всяко нещо е на местото си, само щом имаш единицата. Изгубиш ли единицата всички други неща не са на мястото.

Сега на вас младите турям тази основа. Ето от какво аз изхождам. Аз изхождам от единицата. Това е мярката. Единицата е сила, която осмисля всичките условия на живота. При тази единица всичко друго, и богатство, и наука всичко се осмисля и всяко нещо си върви нормално, но изгубиш ли единицата, нещата са анормални. Анормалните неща са и болест, и страдания, и мъчнотии. Та на вас е потребна единицата. Ако нямате тази нова философия, вие не можете да бъдете граждани на новата култура, вие ще бъдете като сегашните хора, които нямат единица, с която да мерят. Казват да преминем този живот, както и да е, да имаме едно верую. Никакво верую няма да ти помогне. Веруюто е само една нула. Че ти вярваш в Господа това е една нула, но имаш ли една добродетел, то е една единица вече. Твоето верую с добродетелта е едно нещо, а твоето верую без добродетелта е друго нещо. Твоята наука с добродетелта е едно нещо, а без добродетелта е друго нещо. Защо ви е на вас тази наука без добродетел? Тъй трябва да седи в ума ви. И ако има в света, който е учен, това са ангелите, които съставили вселената. Трябва да идеш при тях, да видиш, как са създали света. Ако искаме физиологически да изучим човешкия организъм, ние трябва да идем при Господа да видим как е създал от тази кал човешкия организъм, да питаме този майстор. Някой от вас ходил ли е да пита как е направен човекът. А тъй да разрязваме един организъм, да видим къде е стомахът, това е едно патологическо състояние. Или да извадим човешкия мозък, това е друго патологическо състояние. Това не е никаква наука. Наука е, когато човек изучава живия човешки организъм и тогава ще дойте

това истинското знание. Но за това ви трябва единицата – добродетелта. И аз ви казвам: всички трябва да бъдете добри, нищо повече. Това е алхимията, това е магията. Какво означава магия? В старите времена магите са носили своята пръчица – под ръкава. Това е добродетелта. И казват; тази пръчица под ръкава струва повече от всичко в света. И той усеща през своя ръкав, че носи своята магическа тояжка. Това е добродетелта у него. И тогава всичките тези нули се търкалят подир единицата. Движение има. И силите в природата се подчиняват само на магическата тояжка. Това са общи твърдения, които съществуват. Да кажем, който и да е от вас може да направи един опит. Ако вие сте един добър човек тъй, както аз разбирам, ако времето е облачно и той само си вдигне пръста, веднага небето ще започне да се изяснява и слънцето ще се засмее, защото слънцето и то се смее. Пита: Какво искате? Пък ако нямаш тази магическа тояжка, какво ще стане с тебе? Щом излезеш, отвънка ще се забули, както е днес. И дето и да влезеш, в която къща и да влезеш, ще произведеш един миш-маш между хората. Значи ти си без магическа тояжка. Но, ако влезеш някъде със своята магическа тояжка, всичко се изяснява – ти си добър. Трябва да изпитвате в себе си състоянията. Някой път си разтревожен, отчаян, не искаш да живееш, казваш няма смисъл животът. Дигни си пръста *(показалеца нагоре)*, това е твоята магическа пръчка. Ако твоето състояние се промени, ти си добър; ако не се промени, ти нямаш доброто в себе си и ще търсиш да намериш доброто в себе си. Защото ние няма да търсим доброто вън от нас. Ти можеш да търсиш някой министър, или владика, или чичо, за да вземеш пари на заем от него. Но това не е най-важното. В дадения случай важно е твоето отношение към Бога. В този случай Бог е извор на доброто. Онзи, който е направил твоето тяло, главата, ръцете, краката ще идеш при него, ще се изправиш, ще се изправиш пред Него и ще кажеш: Господи, изгубих своята магическа тояжка, моля ти

се дай ми една малка. Никакво друго богатство не искам, дай ми само тази магическа тояжка да я туря под ръкава си. Аз така бих се помолил. Аз не бих искал ни знание, ни сила, ни богатство, ще кажа: Господи, дай ми само тази малка тояжка, да я туря под ръкава и всичко друго в света ще дойде. Имам ли тази магическа тояжка, всичко ще дойде. Но нямам ли я, нищо друго не ми трябва. Това е философията, която трябва да имате дълбоко в душата си. Вие искате да работите в света и вие ще срещнете съпротивления, но тези съпротивления са на мястото си. Ако вие имате магическата тояжка, знание ще имате, ще знаете при всеки случай как да постъпвате.

Сега какво остана във вашето съзнание. Аз не искам да ви подкупвам, искам да ви кажа, че има един много лесен път. За мене да живее човек добре, няма по-лесен път от това. Когато знае, но няма по-мъчен път и по-нещастен път, когато не знаеш. Казвате: Много мъчно е да се живее. Прави сте, когато не знаете, но когато знаете, няма по-възвишен, по-идеален живот от този. Първото нещо ще знаете, като погледнеш през ръкава си, има ли пръчицата и ще погледнете дясната си ръка. Аз ви говоря фигуративно. Щом аз погледна ръкава си отдолу и ако имам тази магическа тояжка, веднага в ума си виждам светлина. От небето виждам един светъл стълб. Това е магическата тояжка. А щом не виждам този стълб, никаква магическа тояжка нямам. Евреите нали имаха тази тояжка. Господ даде на Мойсея тази тояжка и каза: хвърли на земята този жезъл, на всичко ще стане. Докато имаше този жезъл, Мойсей ходи при фараона и го накара да пусне евреите. Той маха из въздуха с нея, слисаха се всичките египтяни. От този удар раздели се водата и през пустинята мина, докато Мойсей носеше тази тояжка, всичко ставаше. Това е добродетелта у човека. Това е онази живата вяра, която човек трябва да има в Бога. Да знае човек, че преди всичко трябва да служи само на онази първата жива сила, която му е дала сила. Това трябва да

бъде един идеал за вас. Така ще бъдете силни и мощни в света да работите, тогава ще ходиш в университета за Бога, ще се биеш на бойното поле, заради Него. Най-първо ще пукнеш главата на противника си, след туй ще се разкаеш, ще духнеш на главата му, той ще възкръсне. Неприятеля най-първо ще го повалиш на земята, ще му покажеш, че у тебе има сила, че ти не си човек, който може да поплюваш. След това ще го оживиш, ще му покажеш, че може да има сила и че можеш да го възкресиш и ще му кажеш: сега може да бъдем приятели. И тогава той ще тръгне след тебе, ти ще му кажеш: Я погледни в ръкава си. Най-първо няма да бъдете баби, аз не съм за баби. Казвате: Мирни хора. Не. Най-първо ще го положите на земята и след това ще го дигнете от земята, ще му изчистите раните и ще го вземете на магарето. Ще му покажете, че можете да имате и други отношения.

Сега какво разбрахте? Много нещо разбрахте, но ви е страх да го приложите и аз виждам вашия страх. Оставете сега всичкия ваш еврейски страх. Някои казват: Ако тръгна по този път, ще изгубя всичко. Че ти нищо нямаш. Ама в този път никаква култура, никакво знание няма да добия. Че ти нямаш никакво знание. Няма по-хубаво нещо от това да имаш най-умните хора и най-учените хора на страната си. А пък няма по-голямо нещастие, когато никой не обръща внимание на тебе. Ако идеш при говедата и се оплачеш от твоето нещастие, кое говедо ще обърне внимание на тебе? Или ако се оплачеш на дървета, кое ще те чуе? Сега казвам: Вие сте окултни ученици, не искам да станете едностранчиви. Вие казвате: Няма наука, това е празна работа. Помнете едно: доброто за вас трябва да бъде на физическото поле един идеал. Дойдете ли до доброто, две мнения да нямате. Доброто това е единицата, това е мярка за всяко знание. Като дойде до Божествения свят аз взимам Любовта като мярка, която е най-достъпна. Казвам: Там тя е единицата. Имаш ли

Любовта, всичко имаш. А доброто е плод на Любовта. Ако вие държите моята идея, ще опитате резултатите ѝ.

Сега за цял един месец онези от вас, които искат всеки ден, вземете думата добро, в този смисъл ще мислите за нея. Така: Аз съм добър, защото Господ ме е направил да бъда добър. Ама няма да мислите, че сега сте добри, защото ако вие мислите, че досега сте били добри, то е изгубена работа. Но да признае човек доброто, като основа, която е турена в началото. Така доброто е мярка за всичко. Доброто е мярка за цялото битие, за всички органи, които съществуват. И злото почива върху доброто. И злото живее в доброто. Следователно, във всяко зло има основа доброто. Само че злото не съзнава това, а доброто съзнава, че то е господар. Във всичкия органически свят и в целия сегашен строй на нещата у хората е турено доброто. Доброто, законността на нещата. Доброто е основа и начало на всичко. Та ще турите сега, че сте добри, а доброто е основа на човешкия живот. Ти не можеш да бъдеш умен, докато няма една основна идея у тебе, а основната идея това е доброто. Имаш ли доброто, където искаш и каквото искаш може да работиш.

Сега каква мисъл остана в ума ви? Някои от вас ще кажат: тази работа е много трудна, нали? Каква мъчнотия има човек да си отваря очите. Има ли някаква мъчнотия човек да възприема светлината? Тя сама влиза, никаква нужда няма да взимаш въздуха, той сам влиза. Отвори си очите, отвори си дробовете. Каква мъчнотия има за яденето, отвори си устата. Ще туриш малко хляб, ще го сдъвчиш, той сам си отива на място и като отиде там, други има там, които извършват работата. Самият човек нищо няма да върши, другите вършат за него. Та казвам сега: Ще измените метода, ще приемете един от методите. Един от основните методи е това: Без доброто в света няма никакъв прогрес. Всички неща без доброто са обезценени. Само доброто остава.

Станете сега и произнесете следната формула: ДОБРОТО Е ОСНОВА НА НАШИЯ ЖИВОТ!

8.25 ч.

ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕТО НА СВЕТОВЕТЕ. РАЗВИТИЕ НА ЛИНИИТЕ.

X година, 7 школна лекция на I мл.ок.клас, 24.X.1930 г., петък, 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

В Истината е скрит животът.

Следният път пишете върху ТЕМА № 7: ОСНОВНИТЕ ПРИНЦИПИ НА СЪВРЕМЕННАТА МАТЕМАТИКА. Какво разбирате, когато се каже, че двама души са зависими един от друг? При какви условия могат да бъдат зависими те? По какво познаваме, когато човек е зависим от своя ум или от своето сърце? Какви са признаците, които показват, че човек е зависим от своя ум или от своето сърце? Или от своята воля? Може ли някой от вас геометрически да начертае тази зависимост? Ако вземем страните на един триъгълник за ума, сърцето и волята, която е по-дълга, от нея са зависими останалите две. Така е, но това е за много напредналите. Не е очевидно, а трябва да е нагледно. Това са предположения, които трябва да докажете.

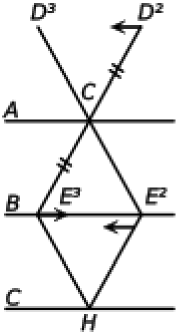

Фиг. 1

Представете си, че това са разни полета *A*, *B*, *C*, на действуващи сили. Представете си, че има известно съприкосновение на известни сили в точката *C*. Сега, ако стане известно променение на линията CD^2, понеже тази линия е в зависимост, какво променение ще стане в линията CE^3? CD^2 се движи в посоката към D^3, тогава CE^3 се движи в обратна посока към E^2. И към третото поле *C*. имате един ъгъл, който е разложен. Ако линията CD^2 се измени, и CE^3 ще се измени, тогава какво направление ще вземе E^2H? Ще вземе същата посока както горе – към E^3. Защо?

Сега, както са начертани тези триъгълници, имаме сили, които действуват в трите полета, във физическия свят, на нашето зрение. Докажете тези явления геометрически на нашето поле? Те ще се проектират като една права линия **НМ**.

Фотографирайте един куб на книга. Вие на книга не можете да фотографирате един куб. Може да го фотографирате, но той не показва реалността. Вие можете да приведете лицето на книга, но какво представлява лицето на книгата? Нали на книга трябва да преведете тази реалност.

Какво се показва на книгата от куба? *(показва се фигура от две измерения, а кубът има три измерения.)* Допуснете, че имате един предмет от четвърто измерение и вие го фотографирате на един предмет, които има три измерения, колко страни ще се изразят? *(три).* Да, четвъртата ще остане. Същото, както ако фотографирате един свят от 3 измерения, ние третото го подразбираме, а виждаме само двете измерения. Защото ние живеем в един свят от две измерения. А в умствения свят трябва дълго време да мислим, за да видим тъй нагледно какво е това тяхно отношение.

Допуснете, че имате една фотография, от трето измерение; и кубът може да се представи на една книга в две измерения, като квадрат *B* *(Фиг.* **2**). Вие можете да турите и плоскости на куба, нали? Сега, това е куб *A*. Но допуснете, че имате един куб, който

представлява една реалност от 4-то измерение. Тогава, за да представиш четвърто измерение, започваш на всяка една страна да начертаваш по един куб. Какво представлява това? *С. (Съвкупност от кубове.)* Този куб ще почнеш да го увеличаваш, тогава нещата растат. Ти ще забележиш едно еднообразие, повторение на кубовете. Кубът почва да се повтаря от всяка една страна. Като при всяка една страна туриш по един куб, тогава имате приблизително едно изображение за 4-то измерение. По видимому ще се представи като че тези страни нямат никакво отношение. А във всички тези кубове се представя едно число, с което може да се действува. Това в математиката може да се представи, като че постоянно се разширява нещо. *(Забелязва се – от всяка една основна точка излизат линии като лъчи).* Така, и всички служат за растене. Тогава, като изучаваме във физиологията процесите, които стават, ние изучаваме действующите сили на четвъртото измерение, проектирани на третото измерение.

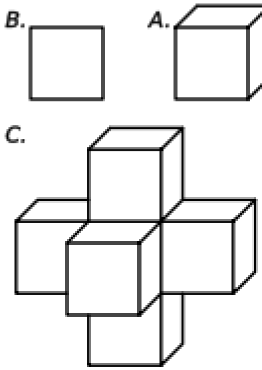

Фиг. 2

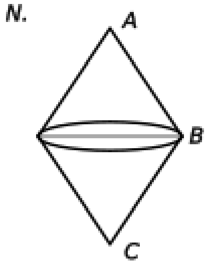

Фиг. 3

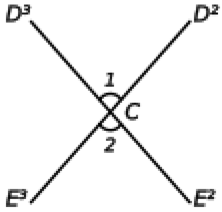

Фиг. 4

По този начин имате човешкия нос(Фиг. 3). Тук линията е на третото измерение, а на четвъртото измерение какво има? За пример, коя линия на носа е от четвърто измерение? Това можете да наблюдавате много добре, когато наблюдавате нервната система под микроскоп; там, дето се увеличават нервите по отношение на цялото. Там можете да забележите как работи природата. *(Там, дето има такива преплитания на нервните възли, там има също то преплитане, както и в този ромб – виж чертежа C.)*

Вие можете да забележите един конус, който се движи като един център. Другите линии не се движат, те са перпендикулярни. Какво се образува? *(Ще се образува една конусна повърхнина).* Тъй както сега е образувано човешкото тяло. То е по този начин образувано. *N.* Това е кръгът на човека, едната част е горната половина, а другият конус е долната половина. Та, като разглеждате човека, трябва да го разглеждате от три становища, от три полета, *A*, *B* и *C*. Добре, ако в

полето *A* стане известно променение у човека, какво променение ще стане и в полето *B.*? Да допуснем *A.* е разумният, съзнателният живот на човека. Ако там станат известни промени, какви промени ще станат и в полето *B*? *(Аналогични промени).* Тогава промяна ще стане и в полето *C.* При физическата деятелност на човешката воля. Защото и там ще станат промени.

Сега да допуснем, че горният триъгълник е отворен на горе (Фиг. 4). Да допуснем, че се сипва една водна течност от действующите сили в този съд. D^2CD^3. Тази повърхност ще се напълни. Да допуснем този съд е във връзка с долния съд и там има едно малко отверстие, и тази течност може да премине в съда E^2CE^3. Ако страните са подвижни, какво ще стане? *(Ако страните са подвижни, същото увеличение ще стане и долу).* Ако ъглите 1 и 2 са равни, а те са равни, и изтичанията са равни. Колкото напрежението е отгоре, толкова е и напрежението и отдолу. Затова казваме, страните са в еднакво напрежение. Но докажете, че напрежението на ъгъла 1 е по-голямо от ъгъла 2? Да кажем, че в ъгъла 1 напрежението остава същото, а в 2 напрежението се изменя. После допуснете, че CD^2 се движи по-бързо, а CE^3 се движи с една бързина два пъти по-малка от първата. Какво ще стане? Ще стане едно огъване. Щом имаме известно огъване, значи линиите са в две посоки. Линиите, които се движат в по-висшето поле, се движат по-бързо, а в по-низшето поле се движат с по-малка бързина, и става едно огъване. *(Когато един слънчев лъч проникне от една по-рядка среда в една по-гъста среда, става едно пречупване).* Когато се прокара един слънчев лъч през една призма, какво става? *(Става разлагане).* Каква е разликата между пречупване и разлагане? *(При разлагането има пак пречупване, но понеже всичките лъчи различно се пречупват, имаме разлагане).* Да допуснем известен предмет се разлага, нали така се проучват нещата. Ако разложим човека, какво ще намерим? *(От какво е съставен).* Ще

намерим елементите, от които е направен човекът, ще намерим известни отношения, ще видим количеството от материята, от която е направена материята. Ще намерим какво е съотношението. Ако изучаваме физическото устройство, от елементите, от които е направено тялото, ще намерим количеството от разните материали. Тогава ще намерим известни пропорции; ще намерим, че някъде има повече кислород *O* отколкото водород H_2 и т.н. И ще дойдем да разискваме защо кислородът в даден случай е повече, или водородът, или азотът *N*, или въглеродът *C*, и т.н. Да кажем, че ние намерим тези 4 елемента; тогава, ако намерим, че в един човек има повече *O* кислород, какво ще заключим? *(Че той е по-активен).* Ако намерим, че има повече *H* водород? *(Чувствата играят по-важна роля).*

Сега разсъждавайте. Ако на земята в известни места има повече вода, какво ще бъде там? Животът ще бъде по-изобилен, ще има по-голяма растителност. Растителността показва присъствие на вода; щом има растения, ще има повече живот. Растенията показват присъствие на дъжд. Щом има дъжд, показва растителни места. Щом има растения, може да има и животни. Защото, ако няма растения, няма да има и животни. Растенията ще привлекат и другите по-напредналите животни чрез храната, която животните ще имат. Ако някъде има повече азот, какво ще заключим? *(Тогава ще докажем, че разумното, пасивното у човека е повече).* А ако някъде има повече въздух, тогава какво? Сега вие ще се научите да мислите само по един начин. И стават повторения. И вие сте дошли до едно повторение. Ще дойдете, един ще свири „Цвете мило, цвете красно“, дойде друг и той свири това, само че той казва, че го свири по особен начин. И трети тури нещо; и всеки казва, че той свири „Цвете мило, цвете красно“, но го свири малко по-особено. Като прегледаме тактовете, ще видим, че те са все същите, но той казва, че той турил нещо, турил повече чувство. Аз не виждам никакви чувства. Та, казвам, трябва да се

изсвири „Цвете мило, цвете красно“, тъй както никой не го е свирил. Да туриш някои нови работи, че никой да не разбере, че ти свириш „Цвете мило, цвете красно“. Ако искаш в даден случай това цвете мило да е просто един квадрат. Но ти искаш този квадрат да го свириш в един по-висш свят. Как тогава ще го свириш? *(Като куб).* Като куб ще го свириш, но в по-висш свят. Искаш да го свириш в още по-висш свят да го свириш, как ще го свириш?

Та казвам, ако по закона на аналогиите, ние съпоставим нещата, и да им се даде все по-голяма и по-голяма дълбочина, може да се достигне до нови положения. На нещата може да се даде много голяма дълбочина. Даже, едва гърците започнаха да забелязват дълбочината на формите. Египтяните, които изучаваха геометрията, те имаха само линии и тела, повърхности. Културата на индусите, те дадоха дълбочина вече. Но и те пропуснаха нещо. На философията на египтяните и на индусите липсва нещо. Например един индусин може да те убеди, след като си ходил някъде по света, той може да ти докаже, че ти не си ходил. Той доказва, че няма никакво физическо движение. А ти само мислиш това. И той може да ти докаже, че никакво физическо движение няма. Той ще ти каже така, да вземем точката *А.*, тя се движи в такава въобразяема бързина, че тя едновременно може да бъде дадена във всичките точки на цялата наша видима вселена система. Следователно в този случай, тази точка се е подвижила, но тя не е така голяма, тя само се показва така. Толкова бързо се движи тя, че се показва че е голяма. В света няма никаква големина. Това е тяхното твърдение, но не е доказано, че в света няма никаква големина. Той предпоставя една аксиома, която не е доказана. Трябва да го вземеш на вяра. Тялото се движи бързо, и едновременно може да бъде навсякъде и моментално, вследствие на това нам се показва, че бързината е голяма. Но ако точката се спре в своето движение, светът ще бъде равен на нула. Онзи, който не

разбира философията, изведнъж ще каже, как е възможно тази красота и тази разумност всичко това изведнъж да изчезне и светът веднага да изчезне? Той ще изчезне и ти ще кажеш, всичко е било една нула. Но какво подразбирате вие под една нула? *(Безкрайно голямо движение).* Единица и нула това са двете крайности. Какво подразбира единицата? Увеличение на нещата. При единицата всички неща се уголемяват. Колкото и малко, но те се уголемяват. А нулата какво показва? *(Всички числа на ляво от нулата се намаляват).* Тогава ще представим така: 1. 0. 0,1. 0,01. 0,001. 111. Какво е числото 111? *(голямо).* Тогава можете ли да направите разлика между 0,001 и 111? Първото число е 111 пъти по-малко. Как можем да пишем за нещата, които са от нищото? Ние разбираме един процес на смаляването. Чрез закона на единицата, се изучава законът на растенето, увеличава се човек, чрез закона на единицата се изучават културите в умствено отношение. Ти добиваш знание, добродетели; и обратният процес, става израждане, когато хората загубят своята добродетел, своята сила, няма интелигентност, намалява се здравето. Каква разлика има между един здрав човек и един болен човек? И защо човек се разболява? Сега вие ще преведете един аргумент, понеже не е живял съобразно законите на природата. Това може да е една от причините, но съществената причина не е там. Това е възможно, но това не е единственото съгрешаване. Аз казвам, причината е следната, този човек е бил много натоварен и следователно, за да му олекне, той е получил една болест. А причината е, турил е повече товар на себе си, натрупал е повече материя и природата го смалява, направя го болен и отнема от тежестта на тялото. И за бъдеще може да се направи опит, има една норма за тежестта на човека; като се тури здравият човек на една везна, да се види неговата тежест с нормата, щом този човек почне да се разболява, неговата тежест почва да се уголемява, увеличава. И

после, кажат: олекна вече. Казвам, когато нещата стават нормално, хубаво е да бъде човек тежък в даден случай. Ако ти си над водата, и станеш тежък, и те спуснат във водата, какъв шанс имаш да оживееш? Тогава аз мога да ви кажа, че болният човек съдържа по-голямо количество от живота, отколкото здравият човек. И аз чрез известни математически формули ще ви докажа, че е така. Нали всякога след една болест човек казва: Сега аз съм по-здрав от преди! И по-здрав е от по-рано. Но това, което трябва да научите, е следующето: След като сте турили един болен човек в болницата, каква е неговата задача там? Кажете ми сега, каква е задачата на болния, да пъшка ли? Какво е пъшкането? То е, както когато един локомотив, който пристигне, прави: пфу, пфу, пфу! Локомотивът може да пъшка, но целта на локомотива да пъшка ли е? Болният човек е един локомотив, който е спрял, и пъшка той; и като тръгне на път, пак пъшка.

Та казвам, да си направите една аналогия, защо сте болни и защо лежите на леглото? Представете си, че вие сте болен и дойде един цар при вас, и зависи от вашия отговор дали да седите в болницата или не. Ако не отговорите, ще кажат: Изхвърлете го навънка! *(Ако някой трен е много натоварен и го карат по някой баир, и той не може да върви, той седи на едно място; същото става и при болника).* Тогава какво трябва да направи той? *(Трябва да му откачат от вагоните и той ще потегли).* Така. Да допуснем, че вие се разболявате и ви пращат в болница. И вие сте натоварен, седите в трена. Вие сте един проповедник в болницата на болните и трябва да проповядваш на болните, защо си болен и те защо са болни. Значи, и проповядването е една задача. Аз да ви дам едно положение. Представете си, че този болният човек е много разумен и дойде лекарят, и го прегледа, и каже: Сърдцето ти не бие нормално, после, имаш едно разслабване на стомаха, на черния дроб и т.н. Но болният каже: Г-н докторе, аз бях едно време много здрав човек, но с майка си

не живеех много добре и оттам насетне се разболях. Причината на болния човек се дължи, че той не е живял добре с майка си. И в един момент майката умира, и тези ненормалности на сърцето и черния дроб се дължат на майката. И той казва: Слушай, г-н докторе, ако и ти с майка си не живееш добре, същата болест и до тебе ще дойде. Да допуснем, че този лекар каже: Каква фантазия има у този болен? Какви работи ми говори? Но един ден и лекарят заболее от същата болест, и той дойде на мястото на болния. Всичките болести, които сега съществуват в света, и анормалности, се дължат на разните тези отношения, това са нарушения, в която и да е област. Всяка една болест дали физическа или органическа, причината ѝ лежи далеч. Когато се премахне духовната причина и се възстанови отношението да стане правилно, и болестта се оттегля. Не е лошо човек да бъде болен. Тогава ще проповядваш на болните. Друго яче ще бъдеш проповедник. Да проповядваш като здрав е много лесно, но да проповядваш като болен, да се обърнат тези хора към Бога, и след като обърнеш тези 10 души ти ще оздравееш, и те ще оздравеят. И тогава, ако те попитат защо се разболя? – Да проповядвам. Сега по този начин е истинско проповядване!

Да вземем сега другото положение. Тебе те скъсат в университета. Не е лошо това. Много ученици, които ги скъсаха в университета, не показаха, че са неспособни. Напротив, те може да са много способни. Отношението, че ги скъсаха, не е, че са неспособни. Представете си един разумен човек, той може с една малка кофичка да изважда вода и да не скъса конеца. А един неразумен човек може с едно дебело въже да изважда вода и въжето да се скъса. Защо тънкият конец не се къса, а дебелото въже се скъса? Някой път може да стане и обратното. Какво ще заключите, ако дебелото въже се скъса? Разумността не е била голяма. А ако тънкото въже не се скъса,

разумността е голяма, затова не се къса. Ако тънкото въже се скъса, разумността е малка.

Да допуснем, скъсали един ученик, как ще докажете това? Материята знаеш, учил си, разбираш всичко това, но скъсат те. Искат да ти докажат, че ти си скъсан. Ти как ще докажеш, че не си скъсан? Представете си, че аз имам един професор, изучавам математика, и той ме скъса. Скъса ме и по геометрия, по всичките правила ме скъса. Иска да ми докаже той, че аз нищо не разбирам по математика. Да кажем, имате формулата $n = r + 1$. Защо в даден случай n е равно на r плюс едно? Значи, за да бъдат нещата равни на r, трябва да се притури една единица още. След като ме е скъсал професорът, аз зная подбудителните причини защо ме е скъсал. Тогава аз съм превеждал онзи пример, в турско време един от подсъдимите по едно дело отива при съдията и му дава сто гроша такива турски, една лира. И му казва юз, т.е. дава му сто. Същевременно, това значи, гледай на лицето ми. Лице и сто е една и съща дума на турски. Казва му: Г-н съдия, аз като дойда и кажа на лицето ми гледай, ти да знаеш, че съм ти дал сто, т.е. една турска лира, и да отсъдиш в моя полза. Иде обаче и другият, и той казва на съдията: Отсъди в моя полза делото, и му казва, два пъти гледай на лицето ми, два пъти юз. Сега съдията ще отсъди. Най-първо дошъл този, който казал на съдията (лицето) ми гледай. Съдията казва, да гледам на твоето лице, но какво да правя аз с двете лица на онзи? И той осъжда първия. Защо? Понеже другият е платил повече. И този казва, аз изгубвам делото, понеже другият платил повече. Допуснете, че един професор тебе ти тури две и половина. Че как е премерил той знанието, че ти си отговорил за две и половина? Защо да не тури той още половинка? *(Това показва, че бележката на писмения е, да кажем, две, и на устния три, обща бележка става две и половина).* Сега онзи, който не разбира закона, ще каже, защо да не ми тури още половина, какво му липсва? Това скъсване на учениците

в университета си има други причини. Причините тука произтичат от един свят не на физическото поле. Някой път професорът е тъй неумолим, непременно той трябва да те скъса; като че му е заповядано да те скъса. И той ще те замотае така, че ще те скъса. Като че той трябва да те скъса. Но причините са други. Даже и учениците знаят това, те вече предчувстват. Казва той: Ще ме скъсат, аз го зная. И отива той, не че не е учил, но съчетанието на времето и действуващите сили е такова. Той е учил, учил, но професорът го скъса. Всякога един професор може да скъса който и да е ученик. Всякога силното може да спре един предмет, който се движи. Всякога се разбира, че професорът е по-силен. Това не е една слабост. Пред по-силното ти трябва да отстъпиш – ще спреш! Но ако не може професорът да те скъса, тогава? Да кажем, някой път професорът е искал да те скъса, а не може, тогава? И като не може да те скъса професорът съжалява, че не може да те скъса.

Сега това са отвлечени въпроси, отвлечени, значи, не са реални въпроси. Когато ти кажеш, аз това не мога да го постигна, постижението е един момент. Например, професорът може да съжалява, че не е можал да скъса ученика. И ученикът може да съжалява, че не е можал да отговори; не че не е можал да отговори, но в дадения случай има нещо, което му препятствува. И затова е необходимо, когато човек влезе в света, той трябва да намери една хармонична среда, да бъде в хармония с всички среди, които действуват около него. Това е закон. Има една среда, която е в хармония с него, и той трябва да я намери. Всички тези среди, които ти противодействуват, те те спъват. Има един закон на хармонията. Ако ти не можеш да дойдеш във връзка с него, ти ще се спреш. Непременно ще те скъсат. Да кажем, имаш някой удар или стане ти лошо, в дадения случай умът ти не работи. Стане едно нарушение в кръвта ти, паметта ти се помрачи, известна формула ти не можеш да

я напишеш, погрешиш, какво ще направиш тогава? Когато умът ти е светъл, разбирам. След като те скъса професорът, ти минеш този процес и като излезеш навънка, умът ти просветне, напишеш формулата, и ти можеш на целия клас да помогнеш, да покажеш; всички минават, но тебе скъсат. Разумният професор няма да го направи това. Аз вземам професора, който ще те скъса, има условия в живота, които нямат никакво отношение към нас. Един камък, който пада от една височина, той не може да се спре, той се търкаля. Ние изясняваме известни физически работи така. Ти на един професор не можеш да му четеш никакъв морал. Аз го вземам като един камък, който пада от върха на една планина, търкаля се, върви, и пада в известна посока. Питам кой трябва да се отбие – камъкът ли или аз? Аз трябва да се отбия. В дадения случай той е професорът, от високо слиза той. А аз съм ученикът, който се качвам нагоре. Кой трябва да се отбие? *(ученикът).* И ако ме смачка камъкът, кой е отговорен, кой ще носи отговорността? *(Ученикът, че не се е отбил).*

Когато ние говорим за разумност в света, ние трябва да подразбираме известни действия в света, които ние наричаме механически, на които съзнанието е отвънка. Не се бори с процеси, които са механически! Ти ще намериш законите на тази механика, която седи отвънка. Не ги регулирай тези процеси отвънка, но ги регулирай отвътре! И ако се случи такъв един процес, например, раздразниш се, това е един механически процес. Не търси причината на гнева вънка от себе си, но и вътре в себе си не я търси. Някой се разсърди, колкото и да търсиш причината на гнева отвънка или отвътре, де ще намериш гнева? Има ли някой, който да е хванал гнева? И има ли някой от вас, който да е намерил мястото на гнева у себе си? *(Това е един процес, който не се подава на нашата воля).* Предметът, който ме предизвиква на гняв, всякога е външен, следователно, ти можеш да го преодолееш. А знанието, което имаш

за предмета, е вътрешно. Като добиеш вътрешното знание, ти преодоляваш гнева. Докато ти съзнаваш, че един предмет не може да ти предизвика гнева, ти не се гневиш, ти си спокоен. Допуснете, че някой дойде и ми каже, че отишли да оберат къщата ми. Добре, ако има нещо за крадене, аз ще повярвам, но аз зная, че в стаята ми няма нищо. Ама ще вземат нещо. Аз съм спокоен, аз зная причините. Ама той е влезнал. Аз съм спокоен, защото зная, че нищо няма, какво ще вземе? И онзи, който ми съобщава това, и неговите сведения не са верни, понеже в дадения случай аз зная как седи реалността. И не мога да се гневя. Но всякога когато аз не зная какво става с мене, аз мога да се гневя. В гнева всякога има едно опущение. Например, някой върви бързо, друг го спира. Той каже, не трябва да ме спираш. Питам, кой е прав? Ако гладният, който се е запътил, отива на фурната, и бърза, понеже, ако не иде навреме, ще остане гладен, но ти го спреш насред пътя, той ще се разгневи, но ти си скрил под палтото си един топъл хляб, той ти каже, не знаеш ли, че аз на фурната отивам, това, онова, и се дразни. Но ти кажеш: Аз купих за тебе един хляб, и му го даваш. Веднага в него енергията ще се измени, и настроението ще се смени. И във вашия живот постоянно става това.

В живота хора, които се гневят, отиват на фурната за хляб и някой ги спре. После, ти кажеш, мина ми гневът. Защо? Получил си хляба. Но някъде гневът не минава. Защо? Той е закъснял, не е получил хляб, не е взел това, което той иска. И вследствие на това, ти се дразниш. И когато ние кажем, че човек трябва да има истински понятия за живота, трябва да разбираме вътрешните отношения на ежедневните нужди, които се случват в нашия умствен и физически живот. Трябва да знаете основните нужди, които имате. И при възпитанието трябва да знаете основното, което ви е потребно. Какви нужди има, без които не може? Ти не можеш да имаш повече от три нужди, от три нули. Всеки ден ти имаш три нужди. Една в разумния

свят, една в интелектуалния свят, и една на физическото поле. Ти трябва да работиш. На тялото трябва да имаш една приятност на физическото поле: да ядеш и пиеш; в умственото поле трябва да знаеш къде да идеш да пиеш вода. А в разумния свят трябва да имаш една библиотека, да прочетеш една книга. А като дойдеш до волевия свят, да седнеш на креслото и да си отпочинеш. Това са три нули, три неща, три нужди, и след като ги имаш, ти се усещаш задоволен. Казвам, когато изучавате философията на земята и всичката съвременна наука, математиката, геометрията или изучавате географията, каква е относителната цел на географията? Или изучавате техниката, каква е относителната ѝ цел? *(да ни запознае със силите и тяхното действие).* Да изучаваш правите линии, това е техника на човека. В химията изучаваш същото. Математиката, хигиената на човека и при всички науки трябва да изучаваш това, което имаш в себе си. Иначе ако няма съпоставяне, няма никакво отношение.

Та, при възпитанието все трябва да намерите една малка допирна точка, колкото и да е малка микроскопическа тази наука, все има отношение вече към нас. А другите неща, ние ще ги забравим. Всички неща, които нямат отношение към нас, ние ги оставяме. Нали всеки от вас като сте учили по математика, по музика, нали забравяте тази техника, някои са учили история и след това забравят, което са учили. До известно време човек знае, но след това почва да забравя, което е учил. Казват: Паметта изневерява. Не, но отношение няма.

Та, аз искам да ви наведа на следната мисъл. Има повече полета, но аз вземам само три полета. Всякога когато ние говорим за една разумност, това е едно поле, дето действуват хиляди хора едновременно. И ти имаш отношение с тях дали съзнателно, или несъзнателно. Действуваш в умствения свят, това е едно поле, и там действуват хиляди същества; или действуваш на физическото поле,

то е пак същото. Ти трябва да се съпоставиш и да имаш известно съотношение към тях. Ако някой каже тъй: аз искам да живея само за себе си. Какво значи това? Да живееш само за себе си, това е един закон. Често индусите казват: да влезнеш в себе си. Че това е един затвор! Да излезнеш от себе си, това е свобода. Павел казва: Бях пренесен до седмото небе, в тялото или вънка от тялото, не зная. Вземете един калугер, отива в планината сам да живее, да се уедини. А разрешението на въпроса не е в уединението. Уединението е разрешение на един въпрос. Това е един вътрешен метод. Ученикът се уединява да учи. Че ти като отиваш в училището, се уединяваш. И след като свършиш училището, след като се уединиш, ще идеш в света да работиш. Какво си придобил от уединението? Значи вечерно време ще се уединиш. Значи, пак не си в уединение. Ти си със своята смятаница. Или в своята геометрия, събрал си 14, 15 предмета около себе си, че това са все умовете на учени хора, де е тогава мястото, дето човек е сам? Това е неразбиране на въпроса. Именно в самотията седи най-голямото нещастие на хората. Когато имаш отношение с хората, ти си сам. В неразбирането е самотията. Когато нямаш отношение с хората, ти си сам. Някой казва, чакай да се отделя от хората. Че ти от тях отдавна си отделен. Отношение трябва да намериш в света между хората. Отношение между техния разумен живот и волев живот. Това е една задача на възпитанието, да се възпита човек. Ако ти нямаш един такъв възглед, със сегашната философия, тъй както сега хората разбират, не може да имаме никакви резултати. – Няма отношения. Ние не разбираме природата, всичко в нас е тъй разхвърлено; всеки прави погрешки и не знае защо прави погрешки. Радваш се и не знаеш защо се радваш. Осиромашаваш и не знаеш защо осиромашаваш. Забогатяваш и не знаеш защо забогатяваш; страдаш и не знаеш защо страдаш. Че няма по-голямо нещастие да бъдеш сиромах с богати идеи. Ти си сиромах, все корици ядеш, но вечерно

време като седнеш, в ума си имаш автомобили, къщи, волове; с треска се чешеш и големи работи мислиш. Ето това е един сиромах, който с нищо не може да се оправи. Имаш един богат човек, милиони има, а седи и мисли какво трябва да направи зарад хората. Това е един сиромах богат. Този богат човек мисли в ума си как да се спаси, той е богат. Ако ти намериш този сиромах човек и му дадеш пари, искаш да направиш добро, дадеш пари да си постигне своите идеи, какво добро си направил? Аз съм превеждал този пример, срещали сте го в беседите. Моли се един светия за един каменар да стане богат. Примерът е от Александрия. И като забогатял каменарят, започнал да живее нашироко. Тогава се явява неговият ангел при светията и му казва, ти знаеш ли, че стана причина този човек, каменарят, да загуби душата си. И хваща ангелът светията с камшика си, и го налага по всичките правила, и му казва: още веднъж да знаеш как се помага на един беден човек. И ангелът пак взел всичкото богатство на каменаря. Тогава светията пак го среща беден както и преди. Каменарят пак му казва, помоли се на Бога да стана богат. Един път правих добро, втори път не искам да ме бият.

Аз ви казвам на вас, младите, да не бъдете от тази категория, да помагате, дето не трябва. Често в ума ви има една идея да станете учен човек, философ, да напишете една книга, някое съчинение. Този, който ви е дал това знание, може да го бият, ще ви вземат знанието. Някой велик реформатор иска да каже, че спасил света, това направил, онова направил. Това са хубави работи. Ако седи знанието, което имаш, каква полза можеш да принесеш с твоето знание? Да спасиш един човек не е лошо; една душа да обърнеш към Бога струва повече, отколкото всички науки и философии, които ги има по света. И ние, съвременните хора, не само ние, но и онези преди нас и още доста поколения ще минат, които ще мислят все по този начин.

Та, казвам, не тургайте науката като едно средство за постигане целите на живота. Знанието в света не се добива. Това е мое твърдение. Доброто в света не се придобива. Това не е материално. Любовта не се придобива. То е като светлината, отвориш ли прозореца можеш да имаш, колкото искаш светлина. Но щом затвориш прозореца, ти няма да имаш светлина. Ти можеш да бъдеш добър всеки момент. Отвори прозореца си и ще бъдеш добър, колкото искаш. Затвориш ли прозореца и в тъмнина ще бъдеш. Ние схващаме, че доброто можем да го добием като любовта. Че това е материално нещо, което можем да добием. Не е така. То е като светлината. Отвори прозореца! Така всеки един от вас може да бъде учен. Отвори прозореца на науката и ще бъдеш учен, колкото искаш. Затвори прозореца и пак ще бъдеш невежа както и преди. Това е същността, тъй седи въпросът. Та трябва да знаем как да отваряме прозореца, в ума си да отвориш прозореца, когато слънцето грее. Някой път слънцето не грее. Това са отношения. Това е наука, да знаеш кога да отвориш прозореца. И тепърва трябва да учите. Някой път ще отвориш прозореца, когато трябва.

Та, казвам, това са новите положения. Превърнете съвременната наука с всичките свои процеси. Това са действуващи сили. Едно време тук реките са текли, въздухът се е движил и сегашните хора, които разбират природата, са впрегнали водата, значи, могат да извадят енергия от водата за осветление. Растенията са научили това изкуство по-рано. Те изваждат от въздуха това, което хората не могат да изваждат.

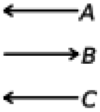

Фиг. 5

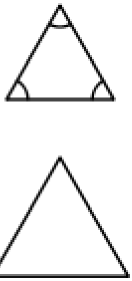

Фиг. 6

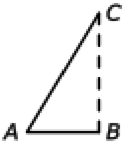

Фиг. 7

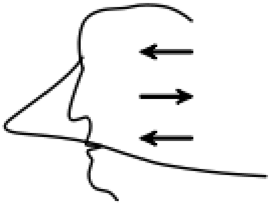

Фиг. 8

Сега каква беше основната мисъл? Ако движението в духовния свят отива от дясно на ляво *А*, тогава движението у самия човек ще бъде от ляво на дясно *В* (*Фиг.* 5). И тогава на физическия свят ще имаме едно такова движение пак от дясно на ляво *С*. Следователно, когато явленията от два свята отиват в една и съща посока, явленията от третия свят отиват в противоположна посока. Тогава, когато движението на разумното *А*. и движението на волята *С*. отиват в едно направление, в едно и съща посока, тогава развитието е правилно. И когато аз отивам в противоположна посока, в дадения случай аз съм

резултат – *В*. Но ако в даден случай движението на един висш свят отива в една посока *А*., и движението на физическия свят – в обратна посока – *В*., и аз се движа в посоката на същия разумен свят *С*, отношението е правилно. Значи, между три величини крайните трябва да се движат в една посока.

Та казвам, в триъгълника имате това движение (Фиг. **6**): пресичането какво показва? Това са два свята, които се движат в една и съща посока. В триъгълниците са дадени отношенията. Дадени са правилата на тези движения. Всеки един ъгъл е едно правилно отношение. Винаги посоката на разумния свят трябва да съответствува на физическия свят или по-право посоката на физическия свят трябва да съответствува на разумното. Или умът на човек върви в точно обратна посока на разумното и тялото.

Можем да кажем и така: когато челото на човека изпъква навън и брадата се движи навън, носът се оттегля навътре, прави една линия на оттегляне . Но носът на човека никога не може да мине зад своя отвес. Ако спуснете един перпендикуляр от *С*. надолу, носът не може да мине никога тази линия *СВ (Фиг.* **7**). До своя перпендикуляр може да дойде. Следователно, колкото тази линия се оттегля, тогава и силите на духовния свят падат нормално върху нас. А когато тази линия на носа е по-полегата навън, както е у животните, толкова интелигентността е по-слаба. У животните челюстта е по-слабо развита. Носът е силно издаден навън и челото е издадено, но много малко. На този нос 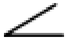 разумността е съвсем слаба. Следователно, муцуната на животните има такава линия. И после ще видите, че тази муцуна постоянно се оттегля, оттегля и в това седи развитието на линиите (Фиг. **8**).

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

8-20 ч.с.

ПРАВИЛНИТЕ ОТНОШЕНИЯ. ДОБРАТА ПЕДАГОГИКА

X година, 8 школна лекция на I мл.ок.клас., 31.X.1930 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Пишете втория път върху ТЕМА № 8: ОРГАНИЧЕСКАТА СИЛА НА ЧОВЕКА. Да дойдем до едно елементарно положение в живота. Да вземем думата ОТНОШЕНИЕ.

Да я вземем в нейната дълбочина. Да кажем, какво е отношението на човека към човека? 1:1? Или отношението на една птица към друга птица, или отношението на едно млекопитающо към друго млекопитающо? Отношението на една риба към друга риба? Ти говориш за „моите отношения“. В даден случай щом имаш отношение, това е пробуждане на съзнанието. Какво трябва да се разбира под отношение? Или усилване на отношенията? Могат ли отношенията да се усилват? Каква може да бъде тогава проявата, ако се усилва известно отношение? Ако имаме едно такова отношение 1 към 2, или отношението 2 към 3, и 1 към 1. Да ви приведа тези три отношения. Може от ваше гледище да има някои несъобразности, ние вземаме нещата тъй както са. 1 към 1, значи към самия човек, към самия себе си. Какво ще бъде отношението към самия тебе? Ако отношението ти е право, и растенето ще бъде право, храносмилането ще бъде право, ще имаш най-хубавото разположение, ще бъдеш богат, защото богатството зависи от стомаха. Човек, на когото стомашната система не е добре организирана, не може да бъде богат, той и да има богатство, ще го изгуби. Ако човек почне да съхне, е това.

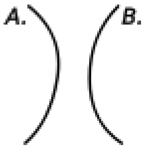

Фиг. 1

Стомашната система е подложена между две криви линии – *A* и *B* (Фиг. **1**). Какво трябва да разбираме в дадения случай, под една крива линия? Що е кривата линия? Кривата линия, преведена в живота, винаги е един признак на един сложен живот. Що е правата линия? – Прости отношения. Нищо повече. Значи между двете точки на простите отношения са двете точки на една права линия. Това е отношение към самия човек. Сега 1 към 2. Значи, ти излизаш от себе си навън. Двете значи, ще намериш едно същество вънка от тебе, с което имаш вече отношение. Значи едното излиза вън от себе си. При 2 към 3, двете излиза вън от себе си. После, има отношение 3 към 3, така вървят естествено. При 1 към 1 ти имаш две възможности. Ако съберете тези двете единици, вие ще имате числото две. Ако поставите знака за умножение, пак ще имате едно. Ако поставите знака за деление, какво ще имате тогава? И ако изваждате единица от единица, какво ще получите? Нула. Какво показва в дадения случай нулата? Ако извадите единица от единица, ще получите нула. В дадения случай, нула към нула е пак отношение. Да кажем имаш един лев в джоба си, имаш и нула в джоба си, не си ли ти същият? Значи, какво подразбираме под нула? Че при едното ти имаш упование на лева, можеш да си купиш за един лев хляб и ще ядеш. Но ако кесията е празна, имаш едно безпокойство, казваш, хлябът няма да дойде. Представете си, че тази единица представлява една торба, в която ти можеш да туриш хляба. Да кажем, имаш едно хлябче вътре. Но ти извадиш едното от торбата, торбата пак е там, но хлябчето го няма. Това е отношението нула. Тогава празната торба произвежда

безпокойствие. За да се премахне безпокойствието, какво трябва да направиш? Трябва да туриш пак една единица в торбата. Какво става като се тури хляб в торбата? Как ще обозначите турганeто на хляба в торбата? Математически и алгебрически какъв знак ще поставите, за турганeто на хляба в торбата? *(плюс 1).* Ами геометрически как ще го обозначите? Забележете, че нещата в съвременната наука се поставят като сенки, нямат отношение към живота. Вие казвате тъй: 1 към 1. Ти събираш един лев и един лев, стават два лева; събираш един вол с друг вол, стават два вола. Един човек с друг, стават двама души хора. Но защо ги събираш? Могат ли два вола да бъдат на едно място? Да вземем друг пример. Събираш едно кило вода с друго кило вода, какво става? Тази вода се размесва. И ако речеш да делиш тази вода, какво ще стане? Какво трябва да направиш? Питам, като събереш тази вода, после като я делиш, ще имаш ли пак същата вода, която си влял? Но ако събереш два вола на едно място, ти можеш пак да имаш единия вол. Този вол, който си го събрал, ти можеш пак да го вземеш. Питам тогава, каква е разликата между събирането на двата вола и двете кила вода? Ти трябва да знаеш, че събирането на водата е на твоя ум. И ако ти нямаш една ясна представа за ония сили, които функционират в твоя умствен свят или в твоя сърдечен свят, може да произлезе цяла катастрофа от това твое незнание. Да допуснем, че вас ви дадат едно шише с един килограм взривно вещество и се изисква голяма бдителност да не се произведе ни най-малкото сътресение. Ще бъдете внимателни с този килограм, понеже той съдържа една динамическа единица. Единицата това е един творчески принцип. При известни условия ти можеш да напишеш единицата, но трябва да бъдеш много внимателен в умствения свят. Ако напишеш една единица не навреме, може да стане цяло сътресение в твоя ум. Значи, трябва да бъдеш много внимателен с единицата. При най-малкото сътресение може да се произведе някакъв взрив. И кой ще пострада?

Вие. – Който носи шишето. Сега съвременните хора са казали, че в света съществуват закони. Но законите имат общи правила. Докато нещата са при тях, те ги пазят. Но някой път нещата излизат вън от закона. Какво става тогава? Те действуват без закон. Една бомба докато е в своята черупка, тя седи мирна, но при най-малкото сътресение, като излезне вънка от закона на равновесието, какво става? Значи, докато закона на равновесието е в бомбата, тя е безопасна. Но при най-малкото нарушение на отношението между частиците става избухване.

Сега нас не ни интересуват такива бомби. Тези бомби могат да избухват, колкото искат. Сега даже от съвременните химици се забелязало, че ако се направят взривни вещества, бомби, тези бомби след 15 години почват да експлоадират. И погледнеш тук един склад се запалил, там един се запалил. Сами по себе си тези вещества стават немирни; и вследствие на това военните трябва да направят война. Да ги продадат, не могат, няма къде, с милиони са дадени, похарчени, трябва да стане нещо. И хората се намират в противоречие, трябва да се отвори война. Защо? За да не експлоадират. Ще екплоадират, ще се изхабят и след това започва ново въоръжение. Не само това, но и парите и те експлоадират. Ако имаш една каса със сто хиляди лева злато и ги държиш 15 години, и те ще експлоадират. Как ще експлоадират парите? Ще експлоадират, ще убият някого. Парите ще привлекат някого. Ако ти имаш пари и ги държиш 15 години, ти ще привлечеш някоя тъмна личност, която ще те претрепе за парите и ще ги вземе. Следователно, тези пари не трябва да ги държиш дълго в себе си. И затова богатите трябва да ги харчат. Ако този капитал не влезе в оборот, опасно е. Същият закон е и за нас, и ние трябва да мислим. Ако ти имаш известни мисли и дълго време ги задържиш в себе си, и там ще стане експлозия. Ако имаш известни чувства и дълго време ги задържиш в себе си, и там е

същият закон. Тези чувства, ако седят 15 години, и те ще експлоадират.

Та казвам, има едно съотношение в тези действуующите сили. Аз не ви превеждам тези факти, те са съществували от памтивека и всички тези отношения, които ние забелязваме в природата, това са отношения на тези разумни същества, които се учат. Не мислете, че изключение има само между хората. Изключение има и между животните, и между ангелите. Ангелите, които бяха толкова напреднали, но изключение стана и те се разделиха на два лагера. Едни от тях напуснаха своето първично състояние, отидоха да творят, разделиха се. И едните ангели, и другите ангели имат два мирогледа различни за вселената, и се намират в противоречие и на война. Боговете и те се разделиха. Като четете гръцката митология, кои бяха причините, които заставиха Юпитер да смени Сатурн? Нали той беше славен, божество мощно! Кое го застави? Това не е само един мит. В този мит се крие известна истина. Това е същият закон, същото отношение. В дадения случай искам да ви наведа на закона, вие сте вътре в природата, имате известни отношения, вие имате известни желания. Но желанията ви, мислите ви, постъпките ви могат да се постигнат само по определен път. По кой и как не е известно. Не само правилни мисли трябва да се вложат, но всичките мисли, които имаме, и всичките желания, които имаме, под желание, аз разбирам желания, които вие съзнавате, които седят ясно във вашето съзнание. Какво е желанието или мисълта, или постъпката сама по себе си? Всичко зависи от степента на вашето съзнание. Зависи каква полза е произвела в природата. Под природата аз разбирам, какво е допринесла в съзнателния живот. Всяка една мисъл, която допринася на вашето съзнание, да се увеличи светлината на съзнанието, тя е добра. Всяка една мисъл, която отнема от светлината на вашето съзнание, ние я наричаме лоша, не добра. И всяка мисъл, която

допринася до увеличението светлината на другите съзнания, тя е добра мисъл. А която спъва другите съзнания, ние наричаме лоша мисъл или лошо желание. Това са отношения, които съществуват в света по отношение на светлината. Защото съществува едно правилно отношение на светлината. Щом се увеличава светлината, увеличава се и силата; щом се намалява светлината, намалява се и силата. Между светлината и топлината пак има отношение. Дето се увеличава светлината, увеличава се и топлината, и дето се увеличава топлината, увеличава се и светлината. Може привидно да има положение, дето се увеличава светлината, намалява се топлината, но аз говоря за правилните отношения на нещата. Съществува и другото, и то е привидно, външно, че когато се намалява светлината, увеличава се топлината. Но и топлината трябва да се увеличи. Да кажем, имате топлина при сто градуса, може ли да имате светлина при 120 градуса? Имате хиляда градуса топлина, сто хиляди, имате 20 милиона градуса, или 50 милиона, при кои градуси ще се яви светлината? Значи, в даден случай, ще се дойде до едно място, като се увеличава топлината, дето ще се появи светлината. Не може да не се яви. Ако не се яви светлината, не че няма светлина, но понеже материята, дето се проявява тази топлина, е толкова гъста, че светлината не може да се прояви. А не че светлината не се е проявила. При сто градуса топлина може ли да има светлина? При колко градуса се запаля свещта? *(При по-малко от сто градуса се запаля свещта).* Правили ли сте опити във физиката? Някъде и при сто градуса пак няма светлина. Значи се изисква известно съчетание.

Та у нас, като се турят правилните отношения на нещата в моралния свят, колко градуса са необходими? Та всеки един организъм най-първо трябва да е направен от правилни отношения на материята и трябва да се поставят всичките ония органи, които съществуват. Материята, която съществува в органите, трябва да има

правилни отношения. Целият човек е направен от разумни същества, числа. Всяко едно число, каквото и да е то, ако ти напишеш една единица да кажем, това е едно разумно същество. Това са степени на съзнанието, тези числа. Ти можеш с написването на единицата да предизвикаш съзнанието на едно същество. Ти можеш някой път да си играеш, напишеш няколко единици: 1 1 1. Има известна отговорност за това. И забележете, онези учители, които често пишат единица на учениците си, често са бити. Защо? На учителя е достатъчно три години или пет да пише единица, за да бъде няколко пъти бит. Казвате: Как може да бъде бит? Той е бит на общо основание, по всичките правила! А достатъчно е един учител всякога да пише по 6, за да бъде носен на ръце. Сега защо именно, когато учителят пише единица, яде дърво, а когато пише шест, го носят на ръце? Защото 6-те е едно семе, израснало нагоре. А единицата е сухо дърво, нищо не дава. Следователно, със сухото дърво всякога бият човека. В дадения случай учениците дават една педагогика на учителя; те не знаят математика, но казват единицата – това е опашката на нулата. Следователно, тук има едно животно и, за да го направят съвършен, казват: нас не ни трябва опашка, трябва ни шесторка. Или единицата е врат, а нулата отгоре е главата. И когато този учител тури единица, те казват: нас ни интересува повече главата, затова ти ще туриш главата нагоре. Ако имате някоя бална система, не само до 6, но и до 9. А сега понеже живеят на земята, те са турили 6. Това е едно съчетание, едно съвпадение; значи при единицата учениците дават едно педагогическо възпитание на учителя. А при 6-те го носят на ръце. Не искат той даже да стъпи на земята. За светия го считат.

Сега да дойдем до закона, аз го изнасям, намеря някой милионер, минава някой просяк и той му дава петаче. Ако един милионер си позволи 2, 3 години да дава само петачета, пак ще го

бият. Но ако той е щедър и извади от джоба си сто или хиляда лева, и където минава все дава, тогава пак всички ще го носят на ръце. Същият закон е това: Който дава изобилно, и приема изобилно. Който дава скържаво, и приема скържаво, плащат му скържаво. На учителя единицата, учениците ще я върнат по същия начин. Нали с тояга се бие. Те кажат на учителя: Ето твоята единица и ще му ударят толкова единици, колкото той е дал на учениците. Законът е такъв вътре. Точно, нито повече, нито по-малко. Сега аз говоря за един изключителен случай. Казвам, в дадения случай това е единицата. Защото учителят може да има известна идея, да стресне ученика като му тури единица. Но не е само този единственият начин, като туряш единица. Учителят може да прояви и добрия начин към ученика; да му каже: Слушай, ти си способен ученик, в тебе има способности, гледам, твоят ум е малко разсеян, имаш известни желания, но ти ще учиш, може нещо да стане от тебе. Но щом той му покаже единицата, дърво ще има. Ученикът казва на учителя, ти можеш да ме скъсаш, но тия единици не се късат, опасно е! Те не се делят. Именно с единица ти не можеш да скъсаш ученика, с 6 по-скоро можеш да го скъсаш, а с единицата ти предаваш енергия на ученика. А 6 като му туриш, той се разпусне и по-лесно можеш да го скъсаш. Той може да се разпусне, че да заспи. Но с единицата той настръхне и е вече силен. Казва: Мен ми тури учителят единица, аз ще му дам да разбере. И почне да мисли вече, неговият ум стане активен. Значи, не се къса човек с единица. Но той става много учен човек и някой път по-учен човек. Ти му даваш едно магическо учение, това е магическа тояжка. Учителят на един престъпник не трябва да тури единица, аз ако съм един учител, на един неспособен ученик ще му туря 6. Да му туря единица, значи да му дам в ръцете магическата тояжка. Такова нещо не правя. Ще кажете: Е, балната система. Трябва да се измени балната система. Не поверявайте единиците, те са скъпи. Да туриш единица

на някой светия, да, разбирам, но на един простак? А сега учителите са щедри на единиците. Изважда той тефтера, гледа, гледа, пише единица. Учениците и те гледат, кажат: единица писа. Сега, онези, които са учители, и пишат единици, ще бъдат бити. Аз ще приведа този закон. Вие имате едно ниско мнение за някого, пишете му единица, ще ви бият. Аз виждам някой, той е неспособен, вие му пишете единица. Ще ви бият. Пишете му 6. Та от това гледище чисто педагогическата страна ето къде е. Срещна един лош човек, лош човек няма, но неспособен, тургам му 6. Имай хубаво мнение заради него. Това е законът, който казва: Любете друг другиго. Един човек за неговата способност всеки ще го обича. Но да обичаш един човек за неговата неспособност, това е геройство.

Сега приложението на закона за положенията, които съществуват, на числата. Онези от вас, които разсъждават. Това са различни отношения, върху които трябва да се разсъждава. Изисква се дълго време да се явят тези светлите мисли в ума ви да видите, че това е право. Човек никога не може да постъпи друго яче, ако той не мисли, че е прав. Казвате: Той е лош човек. Да допуснем, че той е лош човек. Че лошите хора са на своето място. Ама той е добър човек. И добрият човек е на мястото си. Тогава, никога не може да се съпостави един лош човек спрямо друг лош човек. Ти ще поставиш един добър човек с един лош човек. Те се уравновесяват, енергията остава в едно и също положение. Обаче щом поставите един лош човек с друг лош човек, вие имате събиране и имате известен резултат. И този резултат ще бъде или изваждане, или събиране. Ако тези двама лоши хора се съберат на едно място, те ще се сговорят да оберат някого. Ако се зароди в тях един вътрешен спор, те ще се увредят един другиго. Сега хората във фактическия живот разбират този закон.

Та казвам, вие трябва да разбирате закона, който съществува във вашите мисли. Борбата, която съществува във вашите чувства, и

промените, които стават във вашите психически състояния. Вие не знаете защо някои ваши психологически състояния са се сменили? Отношението на едно състояние спрямо друго не е едно и също. Вие знаете вътрешния процес. Вие казвате: Аз съм днес неразположен. Имаш известно отношение. Ако разбираш закона, веднага ще намериш къде се намира това отношение и ще пристъпиш да го разрешиш по един или по друг начин. Да допуснем, че имате едно отношение, имате слаба памет. Как ще я подобрите? Допуснете в една канализация водата се намали, някъде кюнецът се е пукнал. Какво ще направите? Ще подобрите канализацията. И тогава водата ще тръгне пак. Ако известна сила на вашата памет се намалява, има някой кюнец, който е пробит, ще го намерите и канализацията на паметта ще се подобри. Ако пък разсъдъкът на човека се намали, ще поправите и тази канализация. Когато отслабне нервната система, същата причина, някой кюнец на нервната канализация е пробит. Вие сега казвате за някого, той е нервен човек. В това няма никаква философия. След това ще вземеш да се лекуваш с разни вещества. По този начин нищо не се постига. Някоя стомна, като се пукне, какво правят българите? Аз съм виждал, турнат восък и затворят дупката. Допуснете, че някое гърне е пукнато и трябва да варите боб, вие турите боба в гърнето, напълните гърнето с вода и го турите на огнището. Но какво става. Восъкът се стопи, водата се разлее и огънят се изгаси. Така и пукнатата стомна ще иде, и водата ще се разлее, и огънят ще се изгаси. Ако вие имате една идея на пукната стомна, заварена с восък, какви ще бъдат резултатите на тази идея?

Аз искам да ви наведа на един ред нови мисли психологически в света. Най-първо има закон, когато мислите на човека са хармонични, под хармонични мисли, разбираме имат правилни отношения. Тогава винаги човек чувствува една лекота в себе си, лекота в ума, лекота в чувствата. Или най-малко приятно му е има радост. Затова все някъде

има един признак. Щом някъде имаш правилни отношения, ти може да ги знаеш, има един признак за това. Пък щом имаш някои отношения неправилни, дали ги знаеш, или не знаеш, веднага ще почувствуваш една вътрешна тежест, едно вътрешно неразположение. И при възпитанието вие трябва да имате една задача върху себе си. Да се възпитава човек, това значи постоянно да подобрява отношенията и на своите мисли, и на своите чувства, и на своите постъпки. След това да пристъпи да подобрява отношенията си с окръжаващата среда, за това си има ред методи.

Сега я ми кажете какво разбрахте, кой от вас може да повтори лекцията, кого от вас може да извадим? Нека някой доброволно да стане и да каже. Сега под думата да повторите лекцията аз разбирам едно отношение. Как се повтарят нещата. Представете си, че лекцията е един път от десет километра, казвам, за да се повтори моята лекция, какво трябва да направи ученикът? Да се върне по пътя ли? Това е едното разрешение, ако той разбира буквално въпроса, но той може да опише най-важните места, по които е минал. Да каже кои са забележителните места и да направи една малка скица на този път и това е да повтори лекцията. Ако речете да повтаряте цялата лекция по същия начин, аз това не искам. Сега колко важни неща имаше в лекцията? Отношения към мислите ми. Защото най-първо мислите на човека имат отношения, после всяка една мисъл си има свой контраст противоположности. Има отношение на мислите, на чувствата, на постъпките. Преди няколко дни иде един ученик, който минава за ученик от школата, говори лошо за братството, за ученици, за себе си. Казва, че вън светът бил по-добър. Аз наричам това болезнени състояния, които произтичат от личните чувства. Когато на човека се засегнат неговите лични чувства, всичко му е криво, светът е крив, но ако вие критикувате света, трябва да критикувате Онзи, който го е създал. Не трябва да критикуваме света, не трябва да

критикуваме живота, ние не знаем крайните резултати на всяко нещо, което се показва лошо, е лошо в дадения случай: и не всяко нещо, което се показва, че е добро, е добро. Има лоши работи, които са добри, има добри работи, които са лоши; има добри работи, които са добри, има лоши работи, които са лоши. Естественото кое е? Неизменяемото. Най-първо трябва да дойдем до идеите, които са постоянни. Има едно добро, което е неизменяемо в света, и едно лошо, което е неизменяемо. Това са постоянните, неизменни величини. Не се стремете в себе си да измените злото, да го унищожите и не питайте защо е злото в света. То е за великите хора. Даже и за тях не е този въпрос. Аз наричам този въпрос за злото в света и как може да се премахне то, е въпрос само за Бога. И в света има само един, който ще разреши този въпрос. Злото, като се яви при тебе, свали му шапката, поздрави го. Вие ще кажете: как пред злото да се покланя човек. Поздрави това зло в света. Защото злото има една философия, то ти казва тъй: ако не бях аз, ти човек нямаше да станеш, аз те направих човек и заради тебе аз се оцапах и ако речеш да питаш, как се оцапа, то ще ти удари две плесници и ти ще се търкулиш на земята. То казва: аз се оцапах, като те създадох. Онези, които говорят за появяването на злото в света, не знаят това. Затова, като дойдете до злото, не го барайте. Поставете доброто. Писанието казва: Побеждавайте злото с доброто, омразата с любовта, лъжата с истината. Ако доброто дойде в съприкосновение със злото, губи ли доброто нещо? Доброто именно побеждава злото. Понеже на злото му липсва нещо, доброто му го дава и злото мирясва. Погледнете го весело, злото каже: има едно същество в света, което ме разбира, което ме обича. Омразата, като срещне любовта, казва: има едно същество, което ме разбира правилно; лъжата, като срещне истината и тя каже същото.

Отишло едно малко дяволче при големия дявол. Иска да го лъже, големият дявол му казал: ти остави лъжата, мене няма какво да лъжеш, аз създадох лъжата за другите, на мене истината ще кажеш, и му ушил две плесници. И малкото дяволче трябвало да му говори истината. Големият дявол му казал: на учителя си истината ще кажеш, на мене моята стока няма да продаваш, ще я продаваш на другите. Много правилна философия е това. Хората на крайното отрицание в света искат винаги положителното, казват: кажи ми истината. Който постоянно лъже, казва: не искам да ме лъжеш, за лъжата аз съм майстор, говори ми истината.

Сега искам да вложа, не да вложа, но да оставя една мисъл. Целият съвременен свят се намира в едно отношение, искат да разрешат някои въпроси. Всички имат добрите желания, но има само един правилен път в света. Това е пътят на природата, ние трябва да вървим по нейните стъпки. Седиш и си неразположен, задай си въпроса: Защо си неразположен? Има една наука, щом си неразположен, да знаеш колко хиляди хора заедно с тебе са неразположени. Че това е едно богатство. Неразположението има председател, напиши едно любовно писмо на председателя, че ти споделяш неговите идеи и го поздравяваш, напиши такова едно писмо. Питам: Кой досега е намерил председателя на неразположението си? Ами кажете, кой е председателят на неразположението, кой е председателят на добрата мисъл? Може някой от вас да ми кажете, че е някой ангел. Като дойдем до ангела, има друг председател. В даден случай известни добри мисли влизат в известна категория, това са съзнания, съединени в едно общество. Светът е пълен със същества и вие се намирате под влиянието на такива общества и трябва да знаете кое в коя посока се намира. Вляво или надясно, нагоре или надолу. Под думата нагоре разбираме в една по рядка среда, а надолу в една по-гъста среда. Наляво и надясно това

е една среда на интензивност. Коя страна има по-голяма широта, наляво или надясно. При сегашния развой на еволюцията по-голямата широчина се намира вдясно, понеже там се работи повече. По-напред е било вляво. Сега лявото полушарие на мозъка работи повече, но след време дясното ще работи повече, пък лявото ще иде на почивка. Тогава еволюцията ни ще бъде в друго отношение. Засега всички хора тръгват с десния крак, но ще дойде време, когато ще тръгват с левия. Сега всякога вземете за правило, наблюдавайте закона, не суеверието. За една седмица тръгвайте в съзнанието с десния крак и после една седмица тръгвайте с левия си крак и забележете какви съотношения ще имате и какво може да ви се случи, и каква реакция може да произведе. Някои тръгват с десния, спират с левия. Ти, като тръгнеш с десния, ще спреш с десния. Понеже туй изяснение няма никакво съотношение, явленията са толкова далече. Какво отношение може да има, че си тръгнал с десния крак или с левия? Това са само съотношения.

Но важни са отношенията на нещата. Например днес нито един от вас не става да отиде на служба, защо? Сега всички сте свободни и може да седите по-дълго време. Значи има едно отношение на хармонично съчетание на условията. Може да разполагате с повече време, никаква работа не ви чака днес. Значи директорът на заведението ви е дал отпуска и самият директор днес е свободен. Сега аз искам да бъдете свободни във вашите мисли. Вие спрямо себе си мязате на тия учители, които турят единица. Като станеш, казваш: аз съм неспособен човек – туриш си единица. Ще кажеш: за такъв учител има педагогика, тури си 6, няма нищо. Кажи: добър човек съм, не съм се проявил още, но добър съм, пиши си 6. Та сутрин, като станете, турете си 6, нищо повече. Вие какво правите? Отидете при един човек и кажете: ти какво мислиш заради мене. Той ти тури единица и вие се скарате. Ти не питай него. Тури си 6. Кой може да ви

забрани да си турите 6. Ама ти казваш: аз съм обикновен човек – 6 си тури. Тури си числото на гения. Ще кажеш: ама аз гений не съм още, няма нищо, насърчи се. Кажи гений съм аз в яйцето вътре, аз като намеря квачката, ще излезе геният. Ако някой ти каже: ти не си гениален, в себе си ще си кажеш: квачката не съм намерил, щом намеря квачката, геният ще дойде. Кое е хубавото при самовъзпитанието? Вие ще отхвърлите отрицателните мисли. Те са дошли отпосле. Природата е положителна, тя е вложила всичките дарби и способности, тя има доброто желание заради вас и вие, като говорите за себе си тя иска да бъдете в съгласие с нея, това е закон. Тя не иска вие да говорите за себе си, аз съм неспособен човек, вие няма да говорите на хората, че сте гениални, но на себе си ще кажете: в мене има нещо гениално. Казали на някой си ходжа: ти знаеш ли, че шайслям ще те правят в Цариград – най-големия сан духовен. А – казва – не се подигравай с мене. Не се минава една–две седмици, той се връща при него и му казва: Я ми разправи пак за онзи масал. Вие казвате: Ние толкоз време нищо не сме научили, светът е по-напреднал от нас. Аз се чудя в какво отношение светът е по-напреднал. Вие като казвате, че светът е по-напреднал, то е защото вие го туряте по-напред, турете и себе си в света, та и вие сте от света, и вие сте напреднали. Или кажеш: Виж хората в живота, че и ти си в живота, ти не си от умрелите, какво ти липсва? Ти си щастлив, нищо повече. Нещастните хора според мене са най-щастливите хора и щастливите хора са най-нещастните. И другото положение. Нещастните хора са най-нещастните и щастливите хора са най-щастливите. Значи четири категории хора има, едни са нещастни, за да бъдат други щастливи и други са щастливи, за да бъдат едни нещастни. А като се съединят нещастните и щастливите, какво раждат? – Най-големия прогрес в света. Защото ти като съединиш ситият с гладния човек, какво се ражда? Гладният дава такъв подтик на

онзи сития, той казва: Ти не си гладувал, аз съм гладувал и трябва да се работи. Той му казва: Ти мене питай, ще работим, че ще седнем да ядем. Следователно, като съединиш гладния със сития, ти даваш подтик на културата. Ситият е който има капитал, а гладният няма капитал, но има идея. Преведете сега тия символи. Всякога превеждайте. Вие имате една мисъл, която ви мъчи, това е гладът вътре, преведете го, намерете му работа. Имате някоя мисъл, която ви мъчи, не се оплаквайте от нея, пишете ѝ 6, или някоя постъпка, турете ѝ 6, това е един метод за самовъзпитание, не се оплаквайте отвън. Ако намерите един разумен приятел, който може да ви даде едно правилно обяснение за нещата, кажете му: имам такива и такива мисли.

Сега от лекцията ще изхвърлите всичките отрицателни мисли и отношения, които ви спъват. Да допуснем, че при вас се доближи един ваш другар и ви каже на ухото, много си неспособен човек. Какво трябва да правите? Ти веднага ще разрешиш въпроса положително. Ще му кажеш: Ти си един гениален човек, пък ние, бездарниците, отиваме с вас. Аз се радвам, че един гениален човек може да ме учи. Ето един умен отговор, който може да го дадете. Ако го дадете, ще имате отличен резултат. Това значи право отношение, веднага ще превеждате. Ако някой ви каже будала и вие се подигнете насреща му, че ти си му турил единица. Тогава какъв ще бъде резултатът? Кой е щастлив човек, който е даряван или който не е даряван. Някой път е по-добре да не бъдеш даряван. Минава един българин и откъсва една голяма диня, идва пъдаринът и казва: Как тъй ти късаш без мое позволение? Взема му динята и храсва я на главата, и казва: Ха яж сега и си заминава. Този събира парчета и казва скъпо ми излезе тази диня. Какво му коствуваше на този човек да иде при пъдаря, пиши му шест, да каже: Ти си много добър човек, много си умен, кажи му една сладка дума и той ще ти даде една, две и

три дини. Та казвам: Често и ние в природата постъпваме тъй, не я питаме и като я бутаме, има бастуни по нас. Същият закон, който съществува в природата. Ако ти бутнеш в градината, което не е позволено, тя ще ти го даде пак, но ще бъде счупена динята. Може да направиш един опит, два, три, четири и ще се чудиш какво е туй противоречие, което съществува в природата. Ти можеш да мислиш, че всички хора трябва да имат добри отношения, ти си прав, когато всички хора са разумни, когато хората не разбират отношенията към себе си, какво искате те да правят към другите. Ако един човек е жесток към себе си, ще бъде ли той разумен към другите? Та най-първо всички хора трябва да бъдат разумни към себе си, тогава може да станат разумни към другите. Ако аз към себе си нямам добро отношение, как ще имам към другите добро отношение?

Сега втория път всички ще донесете по една хубава бучка захар. *(Вашата ли?)* Моята бучка аз не искам. Бучките да не са оцапани, една хубава бучка захар ще увиете в една хубава книжка и ще ги турите на една хубава чиста кърпа. Ще изберете една богата бучка с един добре развит организъм. Разбрахте сега. Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7 и 17 ч.

ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ. ОРГАНИЧЕСКИ И НЕОРГАНИЧЕСКИ СИЛИ В ПРИРОДАТА.

X година, 9 школна лекция на I мл.ок.клас, 7 ноември 1930 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Шест души прочетоха темите си: ОРГАНИЧЕСКАТА СИЛА НА ЧОВЕКА. Какво нещо е органическа сила?

Втория път пишете ТЕМА 9: В КАКВО СЕДИ СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ?

В невидимия свят има два процеса, противоположни един на друг. Единият процес е органически – О., а другият Д. или неорганически. Сега кой процес от кой произтича? Ние изваждаме органическия от неорганическия процес. Но кой процес е неорганически? На физическото поле – без органи. Ако вземем под думата органически процес, значи има сили, които организират; то е едно по-високо поле на съзнанието. Там, дето има организиране, има съзнание, по-висши органически сили действуват. В неорганическия свят има една елементарност на веществото.

Ние ще се спрем как са разглеждали в древността този въпрос. Метафизиците са го разглеждали по-добре. Сега къде въобще природата употребява този органически процес? – В живите организми. Какъв процес забелязваме в неорганическата материя? Как наричате онзи процес в химията? – Химически процес, нали? Разбира се трябва едно ново становище, тъй както науката разглежда

всичките въпроси специфично; между всички явления в природата, тъй както тя ги разглежда, тъй специфично както те се развиват. Науката разглежда явленията отделно; тя не разглежда онази тясна връзка кои явления от кои произтичат. Да вземем едно просто обяснение. От какво е произлязла водата? Дайте онова химическо изяснение. От съединението на водорода *Н* с кислорода *О* се е образувала водата. Ако водата е произлязла от водорода и кислорода, носи ли тя качествата на водорода и кислорода в себе си? *(не).* Тогава значи, водата не произлиза от кислород и водород. Защото, ако кажем, че произлиза, тогава в органическия свят, когато някое живо същество се роди, то носи качествата на онези същества, от които е излязло. Онова дете, което е родено от баща си и майка си, то носи качествата на бащата и майката. А ние казваме, че е произлязло. Какво значи че е произлязло? Значи минало е. Следователно, водата е минала през кислорода и водорода. Но в същност ние говорим за водород и кислород. Кислородът не е елемент. И водородът не е елемент. Нищо повече! Защото кислородът е така сложно тяло, както и водата; и водородът е тъй сложно тяло, както водата. Ако се спрем върху въпроса да се докаже или да се отрече, че кислородът е сложно тяло, то е само да обясним едно явление. Ако аз докажа, че кислородът е сложно тяло, какво допринасям? Кислородът просто (***п***) тяло ли е или сложно (***с***)? ***К*** *п. с.* Сега да кажем, че Иван Петканов, пълна ли му е кесията с пари, или е празна? Мога да ви докажа, че кесията му е пълна или празна, и доказвам го. Отношението е същото с това дали кислородът е просто или сложно тяло. Доказва се един факт. Казва: Ама дали знае истината? Какво отношение има тази истина към цялото? Да кажем, доказва ви се, че една кибритена кутия има клечки, те могат да се запалят и се произвежда огън от тях. Но това доказателство трябва да има известно отношение. Питам, в органическия свят съзнанието присъединява или обяснява всичките

явления? Давам ви една обща вътрешна връзка, зад органическия свят седи друга една сила, която организира нещата. Върху тази сила са се спирали; след като природата гради организмите, какво има за цел, какво има пред вид тя? Има философски обяснения за това, но при сегашното състояние, тъй както сега разглеждаме, организмите се явяват в този органически свят и те постоянно претърпяват известно видоизменение. Но какво отношение имаме към органическия свят или органическият свят какво отношение има към нас, малко още е ясно, малко знаем. Виждаме тези организми се появяват и изчезват. Но органическите форми не са тъй стабилни; от какво зависи тогава тази нестабилност на организмите? – Значи не са добре организирани. Всички онези форми, които са добре организирани, техните организми са устойчиви.

Аз ще се спра сега само върху един факт, той е следующият. Трябва да се изучават законите на органическите сили. Казахме, в определението, какво допринася органическата сила? По какво се отличава тя от неорганическата сила? Тъй както са поставени в астрологията, по какво се отличават органическите сили? *(Че имат живот.)* А неорганическите? *(Имат механическа енергия.)* Значи, в неорганическия свят има нещо, което липсва. Тогава, онази органическа материя и неорганическата се отличават с едно свойство. Органическата се отличава, че има живот, и то какъв? *(растителен).*

Аз искам вие да бъдете свободни, защото всички вие имате един навик на миналото. Например, вие казвате така: непостижимо е – Н. И после казвате: невъзможно е, и се спирате там. И после казвате: възможното и постижимото В.П. и считате възможното и постижимото за реално, а невъзможното и непостижимото за нереално. Питам, в такова едно подразделение има ли някаква философия? В дадения случай постижимото органическо ли е? Аз да ви кажа: РЕАЛНОСТТА Е В НЕПОСТИЖИМОТО. Всички постижими

неща не са реални. Не са реални в това отношение, защото, ако ги постигнете, вие трябва да бъдете доволни, а вие щом постигнете нещо, сте пак недоволни. А пък това, което е непостижимо, за което казвате, че няма никаква реалност, като мислите за него, то внася във вас радост и веселие. Ти като мислиш за непостижимото, ти се въодушевяваш. Например ти казваш: Да бъда един цар! Непостижимо е за тебе да бъдеш цар, но това непостижимото носи известна реалност. Непостижимо е в даден случай. Да допуснем, че у тебе влезне идеята да бъдеш като Бога. В дадения случай това е невъзможно, но ти като мислиш за нея, става ти нещо приятно, а непостижимо е. Казвам сега, вие по навик сте се научили да мислите за постижимите работи, че те са реални. Хубаво, реално е; но постижимите неща са неща на миналото. Всяко нещо, което е постижимо, е предмет на миналото. Този човек вече го знаем. А всяко нещо, което е вече непостижимо и невъзможно, е предмет на бъдещето. Това е идеалното!

Та казвам, сега у вас трябва да се зароди едно желание да размишлявате философски, като ученици, в нова насока. Да знаете НОВАТА МАКСИМА: РЕАЛНИ НЕЩА СА САМО НЕПОСТИЖИМИТЕ! Максима да ви бъде това. Реални са само непостижимите и невъзможните неща! А постижимите неща не са реални. Те са относителни неща. Такива са и съвременната математика, физика, астрономия, а другите абсолютните са МЕТА-МАТЕМАТИКА, МЕТА-ФИЗИКА, МЕТА-ГЕОМЕТРИЯ. Казвам, трябва да дойдете до единство с онези явления, които засягат живота. От това гледище аз разглеждам природата така. СТРАДАНИЯТА, според тази философия, И МЪЧНОТИИТЕ НА ЖИВОТА, ТОВА СА ГРАНИЦИ НА ВЪЗМОЖНОТО. Ти страдаш, понеже мислиш, че нещо е възможно; ти се мъчиш, понеже мислиш, че нещо е възможно. Ама казвате, как може да бъде това? Да ви докажа. Ти искаш да убиеш

някого; понеже има възможност да го убиеш, затова страдаш. Ако в тебе имаше една невъзможност, ти не можеш да го убиеш, ти нямаше да страдаш. Но понеже можеш да го убиеш, у тебе започва едно вътрешно страдание. Обираш някой човек, казваш, аз взех парите му. Ти страдаш и се мъчиш. Защо? Понеже живееш в света на възможностите, на твоите възможности. И за това ти страдаш. Питам, ако вие отидете при един светия и кажете така: невъзможно е аз да живея като него! В тебе не може да се роди желание да го обереш. Ти като идеш при един светия, ти не можеш да го обереш. Светията е един предмет на невъзможност. Че той няма пет пари. И дрехи няма той. Едва гащи има и те са изпокъсани. И ако попиташ този светия, защо са тъй скъсани гащите му? Той ще ти каже, това са прозорци, през които влиза повече светлина и въздух. Идея има в него! Хигиена, казва, е това. От ваше гледище това е безобразие и срамота е; а светията счита окъсаните дрехи за една възможност. Питам, възможно ли е сега един благородник или един министър-председател да влезне в министерския съвет със скъсани дрехи; както ученикът на Сократ? Той ще каже: Това е невъзможно! Защо?

Сега мен ми е желанието да ви наведа на една трезва мисъл. Вие мислите, че всичко, което сегашната наука постига, е реално. Не, не е реално. Сегашните постижения са нереални, относителни. Непостижимите неща в науката, те са реалните. И непостижимите желания във вашия живот, във вашето съзнание и във вашия ум, това са реалните неща. Вие трябва да се радвате, за онова, което не можете да постигнете и не може да мислите. Следователно, щом вие страдате, щом се мъчите, вие сте на границата на невъзможното, а при това вие сте при реалността. Страдания и мъчнотия, това е един предвестник, че вие сте в границите на невъзможното. А в какво се изразява невъзможното, непостижимото в света? Всичките дарби и всичките блага се дължат на невъзможното и на непостижимото. Нима Бог,

Който е толкова непостижим за нас, е нереален? От кого произтичат всичките блага в света? От Този, Който не можете да определите. Това, което не знаете. Все от Него излизат благата. А ние, съвременните хора, мислим, че всички блага идат от постижимите неща. От постижимото излизат мъчнотии и страдания. ОТ НЕПОСТИЖИМОТО ИЗЛИЗАТ НАЙ-ХУБАВИТЕ НЕЩА. А вие казвате обратното. А във вашето съзнание седи тази мисъл, понеже някой предмет или някоя идея е била непостижима, затова страдате вие. Не е така, всички страдате от постижимите идеи. Вижте онзи момък, който е свободен, ходи като княз, но един ден у него се зароди желанието, една идея да постигне друг княз като себе си, да си вземе една княгиня. Питам, след като намери княгинята, той има вече отношение. Питам, какво е допринесъл на себе си? Представете си, че този княз има най-първо един стол, разбирайте философски, не разбирайте света от ваше гледище. Мисълта е за непостижимите неща. Седиш ти на един стол, имаш един приятел, ти ще станеш от стола и приятелят ще седне. Щом дойде приятел на твоя приятел, той ще стане. Та на един стол може да се изредите двама-трима души. Защо? За да се крепи приятелството. Ако не станете от стола, приятели не можете да бъдете. Преведете сега този стол. Дайте му един превод в научна форма. Този стол, това са сегашните ваши идеи. Имате известни идеи. Нали казвате, ако човек няма идея, това е да имаш известен стол или известна стабилност. Ти седиш и си човек с известно убеждение. Вземат ти стола, ти се изправиш. Питам, кое състояние е по-красиво, да бъдеш на краката си или да бъдеш на стола. Вие казвате да има човек убеждение; питам тогава, кое е по-хубаво, да има човек убеждение или да няма никакво убеждение? Разбирайте сега. Убеждение, в какво? В науката? Че какво ще вярваш в науката, какво е постигнала науката? Не че не е постигнала, но в науката няма такива постижения затова, което допринася щастие на

човека. Сегашната наука, щом я свършиш, щом станеш учен човек, тя ще донесе скръб и страдание. Ти ще станеш един работник, ще носиш цял един чувал на гърба си и 10 пъти ще се изпотиш, докато го занесеш. И ако те питат, защо страдаш? Защото съм учен човек.

Което говоря сега, този предмет е много важен. Никой не е разглеждал живота така. Може да ви се види, че това е един парадокс – ЩАСТИЕТО СЕДИ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. Но това е цялата Истина. Щастието и силата на човека седи в това, което е невъзможно и непостижимо. Казвате, тогава да гоним Михала ли? Та, Михала е нещо постижимо. *(смях).* Всичките тези поговорки за Михала и др. са все за постижимото. Сега аз искам да внеса смут в умовете ви, да ви кажа истината; искам да ви смутя и тъй да ви смутя, че вие ще кажете, защо сме се учили? Та вие още не сте се научили. Вие сте още много невежи. И когато ви кажа, че сте невежи, тогава вие сте учени хора. Сега ние разделяме хората, казваме, този е невежа. Не е така. УПАДЪКЪТ НА ХОРАТА НЕ СЕДИ В ТЯХНОТО НЕВЕЖЕСТВО, А СЕДИ В ТЯХНОТО ЗНАНИЕ. Така седи въпросът математически и физически. Не са мъртвите хора, които грешат, а живите; и тогава онези хора на незнанието, това са мъртви хора. Може ли да обвиняваме някой мъртъв човек, че крал и пил; и можете ли да повярвате в това? Това е невъзможно. А онзи живият човек, той краде и пие, и яде, и може да върши много други работи. Но той се моли. Защо? Ето му убеждението; след като е направил борча, той се моли някому. Питам, де е убеждението ти. Ти се молиш на Бога, защото си направил едно престъпление. Че каква реалност има в молитвата? Ама аз вярвам. Защо вярваш? Тази вяра не почива на онзи Божествения закон, който може да организира.

Та казвам сега, всичките съвременни хора и вие имате същата опасност да живеете във вашето минало. Казвате, а, оставете тези невъзможните неща. Това нещо е невъзможно. То е така, но казвам,

посетете гробищата, да видите докъде са дошли онези хора на възможните неща. Те са дошли до невъзможното, дошли са до гробищата. И питам, какво представляват сега гробищата? ЧОВЕК ЧРЕЗ ГРОБА ТРЯБВА ДА СЕ ОСВОБОДИ ОТ ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ НЕЩА. И чрез смъртта – да дойде до невъзможното. Ще кажете, възможно ли е човек след като умре, да живее? Възможно е. Как? Като дойде пак, пак ще се превъплъти, ще стане човек. Сега това е един нов начин, за да се освободиш, ти ще кажеш невъзможно е, аз да страдам. Ама повярвай, че не можеш да страдаш. Много болести се лекуват като се отричат. Ти като отречеш възможността, че можеш да страдаш, и няма да страдаш. Отречи, че можеш да бъдеш беден. Отречи нещата, те са реални. Кажи: Невъзможно е аз да страдам. Ти казваш, как е невъзможно, аз страдам. Това е илюзия на живота. Понеже ти вярваш във възможното, затова ти страдаш. ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И ЩЕ ОЗДРАВЕЕШ! Това сега не е една метафизическа идея. В живота трябва да отричаш, някой път в отричането седи възможността. Да отречеш известно положение, там седи истината. Ти казваш, аз вярвам. В какво вярваш? В постижимото? Казвам, ще страдаш. Аз вярвам в непостижимото. Ще се радваш. Та именно, това, което може да ви допринесе радост и щастие на живота, не седи в това, което е сега, а в онова, което иде. Добре.

До тук сега. Тези неща аз ги наричам метафизически разсъждения. Сега каква мисъл изпъкна във вашия ум? Да ви представя аз сега следното изяснение. Представете си, че в една буца от сто кила лед има съзнание и по някое съчетание на обстоятелствата, този лед е съгрешил и то по единствената причина, че някой си ударил с крак леда и го осъдили на затвор сто години. Тургат го на затвор, значи на вечно осъждане. И мисли ледът, търси от закона по един начин, по втори начин, трети, четвърти, пети, не

може да намери никаква клауза да го извадят от затвора. Но един ден през един прозорец почва слънцето да прониква вътре и този лед почва да се топи, и през дупките на затвора, оттук-оттам, излиза навън и се освобождава. Питам, след като се стопи всичкият лед и излезе навънка от затвора, какво е изгубил? Той е изгубил своята твърдост. Но твърдостта беше ли едно качество на този лед? Това е само едно временно, преходно състояние на леда. Нали имате, твърди, жидки и въздухообразни състояния на телата. Т.Ж.В. Как бихте превели геометрически твърдото, жидкото и въздухообразното състояние на телата? Може да направите един превод, един относителен превод. Защото те не могат да се преведат. Твърдостта в правата смисъл, това е реалност на света. Всичката реалност на битието седи в неговата твърдост – нещо, което не се мени, не се изменя. Това, което се мени, то не е твърдо; това, което не можеш да разделиш, това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твърдо. Питам сега, този стол твърд ли е? Относително, той не е твърд. И като го туря в огъня, показва, че не е твърд. За някой човек казват, той характер има, той е твърд. В какво е твърд? Като му туриш на гърба сто кила злато, той се огъва, не само се огъва, но от голямото триене той ще се стопи. А какво означава морално стопяване? – Парите са го огънали. Тогава, ако един човек продаде своята свобода, какъв е? Да вземем някой, открадне пари, той не е откраднал парите, но той е станал слуга на парите. Той преди да беше ги откраднал, той беше свободен, ходеше сам, беше господар, а сега като ги е откраднал, турил ги е на гърба си и се е огънал, парите го яхнали. Пренесете сега парите във вашето съзнание. Не е онова, което вие носите на гърба си, но онази идея, която вече е проникнала във вашето съзнание; тя е станала господар на вас. Вие не сте свободен, но се озъртате наляво, надясно, да не би да ви оберат. Страхувате се, не сте спокоен.

Та казвам, какво ново може да се внесе в този род разсъждения, което сега имате при възпитанието? Това е веруюто на цялата сегашна култура, на цялата тази наука, това е утешителното, не че тя е лъжлива, но относителна е. Не е износно това, което вие мислите. Нито сегашната наука носи условията на един щастлив живот. От хиляди години всички организми не само на нашата земя, но и от другите планети, и там пак има същият процес. Целта на природата е не само съществуването на нашите организми. Всички органически същества на земята от най-малките до най-големите са еднакво важни и ценни за природата; но човешката форма е играла толкова важна рол в еволюцията, колкото и микробите за нас. Не, че микробите не са реални, но те съставляват част от нашия живот. И микроорганическите същества и те играят важна рол. Казват, това са растения. Но и те влизат като елементи, които допринасят нещо. Същевременно важна рол играят и нашите форми в този великия закон. Та питам, каква е целта на еволюцията? ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. А НЕПОСТИЖИМОТО И НЕВЪЗМОЖНОТО, ТОВА Е БОГ В СВЕТА. На един съвременен човек ще му кажеш, една нова форма имам, ако те питат, ти вярваш ли в духовния свят? Аз вярвам само в непостижимото и невъзможното. Имате вече една формула, едно верую, в което не може да се тури никакъв клин. И ако ти му кажеш така, той ще ти каже: остави се ти от тези неща. Защото за него Бог е нещо постижимо. А щом ти вървиш в невъзможното и непостижимото, това вече е нещо ново. Ти казваш тъй: Аз не вярвам в неща, които съществуват, аз вярвам в неща, които не съществуват. Е, какво значи съществува? Съществувание значи, това, което се е проявило. Ама това, което сега се проявява и което не се е проявило? Мислите ли, че онова, което не е реално, че то не упражнява никакво влияние? Това, което вие считате нереално, то упражнява голямо влияние в света. ОТ НЕРЕАЛНИТЕ

НЕЩА ПРОИЗЛЯЗНАХА РЕАЛНИТЕ НЕЩА. А от реалните неща, произлязнаха временните неща, а от временните – сенките, а от сенките произлизат забавленията на живота, а от забавления – скърбите и страданията на живота; това учение не е за болни хора. Реалното в света аз го наричам реално на болните хора. Като седне някой, казва: знаеш ли, че аз съм болен човек. И трябва да го дигат и слагат от един креват на друг. И трябва да гледат да не му нарушат вярата. Той все за кревата си мисли, казва: да не ме мъчите, че аз съм болен човек. Кракът ме боли. А здравият човек не му трябва никакъв, на здравия човек и къща не му трябва; здравият човек има всичко; вземете онова учение, дето Христос казва, че е извор и хляб. И той сам ще бъде извор и хляб. Представете си сега едно същество, което не се нуждае от храна, живее по-добре от вас, а не възприема никаква храна отвънка и никаква вода не приема отвънка; всичко е вътре в него. Тогава представете си едно същество, което не черпи никакви пари от банката, но всичко има това същество, за което можете да си предполагате. И сега представете си същества, които считат за привилегия да се освободят от всичко, например има същества в света, които искат да станат сиромаси и не могат да станат сиромаси. А има други същества, които искат да станат богати и не могат да станат богати. Едните са богати и не могат да станат сиромаси, а другите са толкова сиромаси, че никога не могат да станат богати.

Нали казвате вие: невъзможно е това. Да, но то е реалното – невъзможното и непостижимото. Казвате, че има същества, които никога не могат да умрат, а има други същества, които всякога умират. Толкава елементарни работи са тези, вие казвате: това е невъзможно. Има същества, които никога не могат да умрат, невъзможно е да умрат, а има същества, които постоянно умират. Ще кажете, коя е причината, че едните постоянно умират, а другите никога не умират? Причината е там, понеже едните вярват във

възможното и постижимото и за това умират, а понеже другите вярват в непостижимото и невъзможното, затова те не умират. От съвременните научни доказателства, кои тела се изтриват? Които са в постоянно търкане. Ако ти покарваш един предмет и той постоянно се търка тук и там, той ще се изтрие. Но представете си, едно тяло се движи в една среда, дето няма никакво търкане, какво ще стане? Има ли изтриване там, дето няма търкане? Няма. Следователно, в живота има само два момента. Там, дето започва страданието и мъчнотиите, дето постоянно сте в безпокойство, защото вие се намирате в една гъста материя и се триете, там няма лекуване, и всеки, който страда и който се мъчи, той се трие. Той не може да си разреши на какво се дължат неговите страдания и неговите мъчения. Това са границите, до които той е дошъл. И той ще носи страданията и мъчнотиите със себе си. Но ако той иска да се освободи от страданията, мъченията и несгодите на живота, той трябва да ги отрече. Как ще се отречете вие. От какво трябва да се отречете? Този въпрос е турен и в Писанието. Христос казва: Ако не се отречеш от баща си и майка си, от брат и сестра, от приятели, от всичките реални работи, и най-после от себе си и от своя си живот, и след като се отречеш от всичко, тогава ще дойдеш до реалността на живота. От всичко това трябва да се отречеш, за да дойдеш до това, което търсиш, а това, което търсиш, това е непостижимото в живота.

Сега във вашия ум какво седи под думата непостижимо? Кои неща са непостижими? Вечният живот при сегашните условия постижим ли е? Непостижим е. Но всякога можем да мислим за него. А постижимият живот е сегашният живот. Ние очакваме след 50, 60 години да се опростим; тогава да ви представя идеята – да се опростим, значи ще дойде смъртта. Но трябва да се даде едно правилно определение на смъртта. Човек ще умре, ще се разложи тялото и кой процес ще дойде? *(Гена, който деорганизира нещата).* Е,

какво лошо има, че нещата се деорганизират? Че ако ти не деорганизираш в устата си органическата храна, не я сдъвчиш; та именно това е онзи процес, който внася животът. Ти като сдъвчеш храната, нищо не остава, но питам, какво става от това деорганизиране после? Една нова комбинация и най-после започва един период на деорганизиране, и после наново се организират нещата. Минаването на материята от една форма в друга и на силите от едно състояние в друго, и на съзнанието, защото и то претърпява този процес, и то се мени. Човешкото съзнание от това гледище, или ако вземем един резултат, или едно постижение в света не представлява още толкова. Да кажем, ти кажеш: аз имам известен възглед за живота. Ти не само си забелязал този възглед, но той представлява нещо реално. Казваш: Аз разбирам какво нещо е животът. Нищо не си разбрал. Кажи в себе си, не разбирам живота. Щом кажеш, разбирам живота, ти нищо не си разбрал. Или кажеш, аз разбирам хората, аз ги познавам. Е, какво си разбрал? Какво седи в твоя ум като кажеш така? Ти като кажеш, аз те познавам, нещо отрицателно седи в ума ти. Е, какво ме познаваш? Или аз в какво познавам вас, кажете ми сега? Е хубаво, които са в света, всеки иска цар да стане, друг иска министър да стане, началник, учител, професор; няма нито един от вас, който да няма такива желания. Не са лоши тези желания. Но да ви приведа сравнението, онзи вол, който е затворен в някой дам вътре, какво желае? Да излезе в гората, да се понапасе трева, да пие вода, да си полегне; че и той има желания. Питам, след като излезе в гората, напасе се, напие се с вода, почине си, най-после мине някой господин, види го, и каже: добре охранен вол е това, вземе го, тури му ралото и почне да оре. Тогава каква разлика има между животните и нас? Не сме ли ние впрегнати по същия начин? Не орем ли ние? Орем на общо основание! И скърбите и страданията, това са браздите, по които ние теглим онова рало.

Само че ние не искаме да си дадем един отчет; и само се залъгваме, казваме: ще се оправи работата.

Докато ние вярваме в постижимото и във възможното, все ще орем. Някой път вие гледате някой фокусник, прави фокуси. Изведнъж той направи едно чудо, натрупа един куп в злато и след това пак златото се загуби, и вие се чудите. Ако този фокусник имаше много знание, той не щеше да играе като някой шут пред хората да спечели парите. Богат става, а все събира парите на хората, от публиката, значи не е богат. Цял куп може да направи злато, а при това играе пред хората и събира от тях пари.

Преведете сега какво искам да кажа с думите – непостижимото и невъзможното. Невъзможна е Любовта в света. Та това е реалното. Ама не може да се обичаме. Та това е реалното. Щом се обичате, вие ще се скарате. А щом не се обичате, вие не говорите истината. Щом ти си обичал някого и после си го разлюбил, и кажеш: аз не го обичам, ти имаш любовта в обратен смисъл. – И двете неща са възможни за тебе. Ти имаш известно чувство на неразположение; аз бих те считал за герой, да кажеш, не го обичам, не е възможно да го обичам. Преведете тогава думата: не е възможно да обичам този човек. От това гледище на съвременната реална философия, какво подразбирате под това да обичаш един човек? Аз отивам при един човек, който страда, седя при него и му говоря на свой език. – Превеждам моите понятия. Той каже: Лошо е положението! Казвам му: скоро ще се промени твоето положение. Казва: голяма беднотия има. – Скоро ще се промени положението. А, тъй ли? Хубаво. Срещам богатия, казвам му: променило се е твоето положение. – Да, да, променило се е. Както виждате, добре съм. Питам сега и единия, и другия, в какво седи твоето разбиране? Богатият понеже мисли, че е богат, неговото щастие е в идеята, в мисълта вътре, че той е богат. Постигнал е това непостижимото. А онзи болния да вземем, той е

нещастен, понеже не е постигнал непостижимото и той вярва, че е постигнал, казва: аз търсих богатство, а намерих болката.

Та, сега на всинца ви трябва един метод на нови разсъждения. Всички вие разсъждавате по един много обикновен начин. Както ви виждам, вие вървите по един много отъпкан път. И прах сте дигнали само. Според мене реалното в света е само прах, който вие сте дигнали, и всичко е прах наоколо ви. И това наричате реалност в живота? Аз го наричам прах в живота. Не е лошо, понеже тези прашинки ще се вдигнат горе във въздуха и ще се образуват капките. Но праха на живота не съставлява никаква реалност. Не искам аз вие да ходите по отъпкания път. Това, което вие искате да постигнете и вашето верую за бъдеще, всички трябва да вярвате в невъзможното и в непостижимото; всичката философия седи в това!

Сега всички онези от вас, които искате, за 10 дена ще имате ЕДНО ВЕРУЮ ДА ВЯРВАТЕ В НЕПОСТИЖИМОТО. Ще вземете сега тези бучки захар и като станете сутрин и ще кажете, тази бучка е в състояние да подслади целия живот. Може да кажете, глупави работи са това. Та именно в глупавите е всичката мъдрост. Глупостта това е най-голямата мъдрост, в която човек може да ходи. Докато вие минавате за глупец, вие сте мъдрец. А когато хората ви считат за мъдрец, вие сте първият глупец – кандидат за глупец. За мене всички неща имат смисъл. Аз обръщам нещата в обратен смисъл. И тепърва трябва вие да тръгнете в обратен път, за да дойдете до онова, което наричаме същественото в живота, в идейния живот. И да намерим най-после смисъла на живота. Ти търсиш смисъла по един начин, по втори, раждаш се, развиваш се, растеш, остаряваш и пак кажеш: какво постигнах аз? Погледнеш на небето, на звездите, кажеш, всичко това нищо не струва, то е непостижимо. Това не е разрешение на живота. Всичко това има смисъл. И ти ще се радваш, че си остарял, понеже иде време да се освободиш от всичките твои заблуждения и да се

подновиш. Старият човек е кандидат за млад, а младият е кандидат за стар. Що е младостта или младият човек? Той е кандидат за старостта. Що е старостта? – Кандидат за младостта. А и двете са преходни състояния. Тъй щото и като сте млад, и като сте стар не считайте, че старостта и младостта е всичко. Има нещо повече от младостта и старостта. Е, кое е това? Да се не подмладяваш и да не остаряваш. А какво е това състояние? Сега вие считате всички хубави работи в живота са младостта, а всички лоши работи са старостта. Някъде е вярно, някъде е невярно. Това са състояния; младостта е едно състояние вътрешно на човешкото съзнание и старостта е друго състояние. Това са две състояния, от които човек трябва да се освободи. Младостта е едно семе, което трябва да посееш, а старостта е друго семе. Но и младият, и старият човек имат задачи, които не са разрешили. Нито младият е намерил смисъла на живота, нито старият е разрешил смисъла на живота. Аз съм слушал стари хора да казват: аз да съм млад, зная какво да правя. И младият и той каже, аз като стана като дядо си, зная какво да правя. Аз съм виждал някои млади деца да си завъртат мустаките и кажат: аз като стана като дядо си! Идея има вече, като дядо си като стане ще разреши въпросите. А дядото каже: аз да съм като младия си внук? И двамата от това гледище са прави. И единият има една отлична идея на невъзможност, и другият, старият има една идея на невъзможност. Но в същност по какво се отличават. Ще кажете, това е детинско. Не, това дете има една много определена идея, една трезва мисъл! И в стария има една трезва мисъл.

Сега за 10 дена вие ще мислите върху невъзможното. Всеки ще си вземе бучката захар и като станете сутрин, ще кажете: тази бучка захар е в състояние не само да подслади живота, но да промени всичките страдания и мъчнотии. Тя съдържа всичката възможност да промени живота. Не само това, но тя е в състояние да ме направи най-

учения човек, най-нещастния човек, тя може да ме направи най-силния човек и най-слабия човек. Тази бучка е в състояние всичко да направи. Сега това е една лекция, върху която ще поразискваме малко. Ще тръгнем малко по един неотъпкан път. Няма да има много прах. Всичките ваши възгледи, които имате, ще се научите да ги промените, да бъдете като войника, който е напуснал бойното поле. Той си оставя оръжието там, съблече си мундира и стане като гражданин. И ние трябва да се освободим от ония възгледи на живота, които сега ни тежат. Те са временни сега. На някой кон му турнат седло, гем, той си вдигне опашката! Но гем има. Ти си учен човек, всичко имаш, но гем има и седло има.

Всичко е хубаво, не е лошо. После някой разумен човек ще яхне на коня, все-таки той е придобил нещо, но той не знае това. Но това, което той не знае, от него той придобива нещо. Той не знае защо го карат на бойното поле, защо го впрягат в каруцата, защо му тургат гем, седло; той не знае защо се качва на него господарят, после синовете, дъщерите му, слугите му. Нищо не разбира той, но един факт, кой как дойде при него, все ще го потупа малко; ако коня не беше носил тия хора, тези ръце нямаше да се сложат върху му. Те ще го помилват, ще му дадат малко зоб, друго яче нямаше да му дадат, но понеже ги носи. Кое е по-хубаво, да бъдеш един кон в гората някъде и никого да не носиш, само тъй да си пасе тревата и да пие вода в гората, или да носиш всичките и после да те потупат. Кое е по-хубаво? Ама разберете тази философия.

Това, което не желаеш за себе си, не го желай и за другите. И това, което желаеш за себе си, желай го и за другите. Защо някои неща ги желаеш за себе си, а не ги желаеш за другите? Защото закон има в света на противоположностите. Когато ние се намираме в едно положение, друг се намира в обратно, в противоположно положение.

Имате за пример A.(какво представлява тази част? *(една дъга)*, имате A^1.), какво представлява това? Също дъга. В какво седи сега различието на тези дъги? Те си мязат нали? Мязат си по конструкция, но мястото, което заемат едно и също ли е? Ако тези две дъги ги съедините, ще образувате един кръг, едно отношение. Кръгът това е едно отношение на съзнанието. Когато всичките сили у човек действуват в две противоположни посоки, тогава се образува един кръг на енергиите. Разбира се тъй като се гледа чертежът, се гледа разпокъсан. Но ако тази линия *A.* е един символ на онези действуващи сили на твоето съзнание, с тях можеш да направиш един опит. Например ако някой от вас е болен от ревматизъм и аз му кажа: гледай на тази линия A^1.) и после те попитам имаш ли още ревматизъм? Е, нямам. Какво сте спечелили? Това е само за обяснение. Този е един мъж и после дойде една жена, и тя има ревматизъм, кажа ѝ на нея: гледай тук A.(и хубаво гледай. После питам, какво има? Има ли нещо от ревматизма? Нищо няма, всичко изчезна. Като се преповтори това няколко пъти, при написването на тези линии и ревматизмът изчезва. Само че на мъжа изчезва като се напише тази дъга – A^1.) Това е в съзнанието, не е отвънка, което става във физическия свят, но мощното в това, което се пише, е в идеята вътре, която се пише. И тогава ще се установи, че между този знак *A.* има известни сили, които действуват в света. Да допуснем сега, че вие не разбирате – невъзможното. Казвате, аз не разбирам. Тогава аз казвам, гледай сега тука B.] Разбра ли сега? Е, не разбрах. B^1.[какво представлява това? В дадения случай това са геометрически форми. Всякога когато природата иска да внесе известно познание вътре в

съзнанието, тя си има форми, с които постоянно си служи от единия край до другия.

Та, чрез известни форми се трансформират нашите вътрешни състояния. Но това е цяла една наука, която иска да обедини всичките явления. Между всичките явления на природата има едно обединение, едно съотношение. Всичките явления са свързани помежду си, няма разединения на проявленията. Когато един умира, друг се ражда. Когато един остарява, друг се подмладява. Когато един забогатява, друг осиромашава. В природата има вечно равновесие. Когато един страда, друг се радва. Когато някой пада, друг се повдига и т.н. Навсякъде има отмерени процеси. Някой каже: много нещастен човек съм аз. Обърни погледа си в дадения случай на противоположното, има някой се радва. Ти си изгубил нещо, но дойде някой, който е намерил това, което ти си загубил. Ти скърбиш за това, което си загубил, а другият се радва, че е намерил това, което ти си загубил. Той идва към тебе и казва, вземи си това, и ти почнеш да се радваш. И онзи се радва. Който има живота, казва: твоят живот аз го намерих и той като дойде, ще ти даде живот, ще се зарадваш и ти, и той. Тъй ще се образува една вътрешна връзка между всичките противоречия. Който разбира! Между всичките явления има една вътрешна връзка, между най-малките и най-големите явления има една вътрешна връзка. Нали разбрахте сега? *(О.С. не разбрах)* Хубаво е това, защото и аз искам да не разберете. Защото, ако сте ме разбрали, това ще бъде възможното. Вярвайте, че това е непостижимо, вярвайте, че това е невъзможно. Аз сега ви поздравлявам с непостижимото и невъзможното. Идущия път ще се занимаем с това.

ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ

7.30 ч.с.

Земният живот представлява една велика школа, в която душите се възпитават да усвоят пътя на Истината, който води към Първото Начало на живота – Бога. През миналите векове са давани разни отговори на Свещените Книги. Някои от тези отговори са задоволителни, според времето си, но някои трябва да се обяснят в лицето на сегашната Истина, а това съставлява най-важното за развитието на човешкия Дух.

Няколко правила за упражнения: Искай Любовта; търси Мъдростта; хлопай за Истината. Гдето е Истината, ходи там; гдето свети Мъдростта, мисли там; гдето е Любовта, живей там. Радвай се на най-малката своя придобивка и благодари на Бога, че те е удостоил да видиш Великото на живота, скрито в малкото. Радвай се на онова в тебе, което расте и се развива, расте и зрее.

Вярвай в непостижимото, вярвай в невъзможното, за да видиш тяхната реалност и тяхната постижимост. Бог е Бог на непостижимото, на невъзможното. Той е създал света за това. Ако търсим възможното, ние търсим общуването с хората; ако търсим невъзможното, непостижимото, ние търсим общуването с Бога, а това е пълният смисъл на живота. Благата на земята са реални само тогава, когато идват по пътя на невъзможното, на непостижимото. Това е Път на Едногото и Пътят на Съвършеното; това е Пътят на недостъпното; в Него се сместят всички Блага.

И тъй, Любовта е Любов за непостижимия живот; Мъдростта е Мъдрост за непостижимата Виделина; а Истината – за необятната Свобода. Страданията и мъчнотиите са граници между възможното и невъзможното; между постижимото и непостижимото. Радостите и дарованията са плодове на непостижимото, на невъзможното. Това е идеалът на великите души, които служат на Господа, на всичката пълнота. Те не търсят постижимото и възможното. За тях това е дело

на миналото; ала непостижимото и невъзможното е дело на бъдещето. За тях настоящето е Любовта, Мъдростта, Истината; животът, виделината, свободата. Това са пътищата, методите, по които непостижимото, невъзможното дават своите блага; оттам иде силата на живота, светлата мисъл на Духа.

Това е път на Едногото и Път на Съвършеното; това е Пътят на недостъпното; в Него се сместят всички Блага. Така казва Непостижимият: Аз съм Път за Любовта, Път за Мъдростта, Път за Истината; там, гдето е животът, виделината, свободата, там съм и Аз.

Само светлият път на Мъдростта

води към Истината.

В Истината е скрит животът.

РАЗУМНО ИЗМЕНЕНИЕ НА АБСОЛЮТНОТО РАВНОВЕСИЕ. ПРОБУЖДАНЕ НА ИЗВЕСТНИ СИЛИ.

X година, 10 лекция на I мл. ок. клас, 14 ноември 1930 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Да излезе някой от вас и да напише думата ЖИВОТ. *(И.А. написа бързо и положително думата „живот“).*

Какво означава думата „ЖИВОТ“? Да допуснем, че вие отивате да продавате някъде шишета; животът на шишетата какъв е? Някой ще каже, какво има в тези шишета? Тъй питат и търговците. Какво нещо е животът; вие казвате: аз искам да живея. Аз съм скоро дошъл на земята и искам да се науча от вас. *(смях в класа).* Вие сте живяли по-дълго време, аз искам да зная какво нещо е животът? После у вас има една наука, това е много мистически, символистически. Сега да се преведе в геометрическа форма ЖИВОТ.

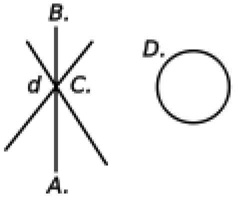

Фиг. 1

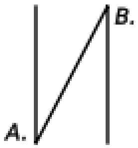

Фиг. 2

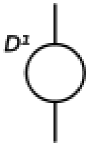

Фиг. 3

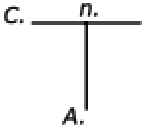

Фиг. 4

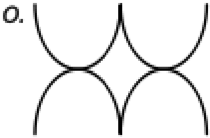

Фиг. 5

Да кажем имате точка *AB* (Фиг. **1**). Между тях са действующите сили; вие какво разбирате от тези линии – от страни? Това са действующите линии, които образуват ъглите. *D*-то е затворен кръг в дадения случай, понеже се уравновесяват тези сили и те търсят да вземат някое направление. После при буквата „И“ имате линията *AB* *(Фиг.* **2**). Вече се дава направление на линията в някоя посока. Ако нещо е посято в почвата, имате първия корен и първото клонче; или ако е една топка и прокарана една ос D^1 (Фиг. **3**). Значи, вие можете да турите тази топка в движение. И почва тогава тази сила да работи, да

се върти – О. В. B. Най после имате геометрическата форма Т, всичката мъчнотия седи тук (Фиг. 4). Значи животът има да си пробие своя път, имате действующите сили *d. C.* В точката *n.* при Т-то се показва, че тези сили търсят да си пробият един път. Ако линията *A.* пробие *C.* какво ще се образува? Просто нагоре един кръст , а в тя спуска и един корен надолу, и един клон нагоре, това показва действующата сила при точката *n.* Т. T значи, животът е поставен при известни рамки; когато един човек каже, че иска да живее, това значи, че той иска да се освободи от известни ограничения, не само от едно, от безброй ограничения на живота. Затова казват, че животът е борба. А това е преодоляване на мъчнотиите, с които животът е заобиколен.

Тогава ако преведем тази фигура *O* (Фиг. 5). Това положение на линиите всякога са го считали крайно материалистическо положение, значи, това са насъбрани енергии, които трябва да се употребят някъде. И в живота същият знак е употребен надолу това показва, че тези енергии – надолу, са като един плод, който е узрял и се обръща надолу – имате закона на жертвата. Ти не можеш да изпразниш каквото и да е, ако не речеш да го пожертвуваш. Най-първо имате една кофа, обърната с устата си нагоре U, искате да я пожертвувате – обръщате я с устата надолу ∩. След като обърнете отверстието съдържанието, което има вътре, изтича и кофата става по-лека. Това положение показва, че има известна тежест, известно несносно положение. Да допуснем положението, ти искаш да следваш в училището и да свършиш университета, но пари нямаш. Ти си бременен с една идея, мъчиш се ден, два, три, година, две, три, и все се мъчиш, че пари нямаш. Идеята те мъчи. Ти за да се освободиш, казваш на тази идея: не искам да служа на университета, обръщаш кофата надолу и кажеш: олекна ми на душата. Обаче, след време кажеш: не можах да си постигна целта. Сега, това са ред разсъждения,

не ги вземайте в сегашния ваш живот, вие сега се спъвате, вие мерите всичко с това, което имате. Казвате: Трябва да се живее! Щом като кажеш, че искаш да живееш, ти произнасяш една формула, която да засяга целия космос, всички същества от най-малките до най-големите все искат да живеят. Това не е нещо ново. Всеки казва: Искам да живея. В дадения случай ти си една от безбройните форми, които искат да живеят. А какво се разбира да живееш? – Да намериш твоите отношения към всички тези форми. Днес ти кажеш: Искам да живея. Добре. В дадения случай, ти трябва да намериш формата, посоката, твоите отношения, начина, с който да се изразиш в живота. Ама аз съм млад. С какво започва младостта? М. MДруги хора няма по другите планети, само на земята има такива учени хора като вас. По другите планети и другите системи има хора, но те не са като вас. Сега това го вземете в правата смисъл, казвам, такива хора като вас няма. Такъв екземпляр като вас нийде няма. Една истина ви говоря. Ти казваш АЗЪ или казваш МЛАД. Коя буква е М-то? *(12)* Значи, младият човек – числото 12 образува един определен кръг без център. Значи, младият човек има една задача, 12 = 3. Той има един кръг без център. Младият човек има един обръч Oи следователно този младият човек трябва да намери центъра на този кръг. Сега разсъждението защо трябва да намери центъра на този кръг? За да го впрегне на работа. Защото младият човек има известни сили, вложени в самия себе си, и той не знае центъра на тези сили. Ако той не може да намери на всяка една мисъл и на всяко едно желание неговия център и направление, това желание или тази мисъл е непостижима. Ти за да постигнеш известно желание или известна мисъл, трябва да знаеш центъра откъде произтича и насоката на тази линия, към която отива, към която се движиш и после трябва да знаеш дали тази мисъл е твоя или си я взел от някъде на заем. И ако

си я взел на заем, трябва да я върнеш, ти можеш да я държиш ден, два, три, и след това този господин ще дойде при тебе, и ще каже, моля, върни моята вещ, 10 години е била при тебе, плати ѝ разноските и лихвите за тази мисъл, или за това желание. Та най-първо ще определите собствения ваш капитал, кои са вашите мисли, имате и много желания, които не са ваши желания, както и имате и много мисли, които не са ваши, така също и за постъпките. Сега, в живота ви кое е ваше? И. кое е ваше в живота? Я, ми кажи нещо, което е твое в живота. *(Само служението е мое.)* Да служиш на кого и на какво? *(На този, който ми е дал живота.)* Тази идея е отлична, сега вторият въпрос: как трябва да му служиш? Допуснете сега, че вие отивате при един съвременен учител по музика, цигулка или пиано и искате да се учите при него, да му служите. Най-първо той ще ви даде известни правила как трябва да свирите и вие трябва да свирите точно тъй, както той ви преподава. Той ще ви каже как да нагласявате цигулката си, ще ви даде някои гами и след това някои упражнения.

Питам, твоят учител, който ти е дал живота, не ти ли е предал някоя система, някой елементарен урок? Сега на този кръг трябва да намерите центъра. Сега твоето име започва с И. Иван си ти. *(И е 9 буква, какво означава?)* Много лесно може да се преведе, името може да се разложи. Разложение на живота трябва. Сега на този кръг ○ трябва да се намери центъра, следователно, И-то, В-то, това са условия, при които може да се намери центъра Т. Т представлява разрешение на една задача. А на български имаме и Ъ. Животъ ТЪ.

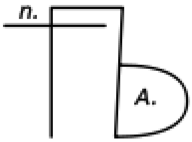

Фиг. 6

Онзи, който е написал ерът, е показал, че животът е разрешен. Това съпротивление у българина е премахнато – центърът е намерен, нали сте видели как се вари ракията от джибрите. Ъ представлява един казан и тук вътре А се е насъбрал материалът, който се вари, който се съпротивлява. Та, Ъ ерът показва един възвишен процес, най-после един завършен процес, дето нещата се откриват. Ерът геометрически показва един резултат, придобит в една дълга епоха, или от един ден, два дена, три дена, това са все насъбрани резултати. Българите сега искат да изхвърлят и Ѣ. Ѣ. В английския език има Е. Ɛ това е пак старият навик. Как една буква е добила в едно и също време един и същи знак? З и Ɛ. Това са геометрически положения. Ако вземете тези ъгли , те и двата са подобни, но питам резултатите на двата ъгъла ще бъдат ли едни и същи, подобни? Да допуснем, че тук, при този ъгъл >, имате известни слънчеви лъчи, които идат от юг. А при другия ъгъл <, идат от север. При сегашното положение от где ще имате повече енергия на земята? Два ъгъла могат да са равни, но резултатите и насъбраната енергия чрез тях не е една и съща. Всеки един човек може да иска да реализира живота, но положението, при което той е поставен, има неблагоприятни условия за живота. Н. кои са неблагоприятните условия? *(суша, липса на влага, слънчеви лъчи и въздух).* Е, какво трябва да се прави? *(трябва да се набавят тези условия, ако формата, в която искаме да дадем живот, е затворена, трябва да я отворим).* Някъде липсва влага, коя е причината за това? *(Ако е закрито от слънцето, трябва да премахнем препятствията, които пречат на слънчевите лъчи; най-после, ако има нещо, което пречи на влагата да влиза в почвата, трябва и него да премахнем. Въобще причина на всяка липса е, че има нещо да препятствува.)* Ако някъде светлината е по-

малко, коя е причината? *(тогава може да бъде причина въздухът около растенията.)*

Направете сега един превод от органическия и психическия свят. Преведете сега, това са физически отношения. Направете сега един превод в органическия и психическия свят. Кое представлява прахът у човека? В това са множество дребни неща, които занимават човешкия ум. В дадения случай, на всинца ви трябва едно елементарно схващане, елементарно геометрическо схващане. То е следующето, вие сте го учили.

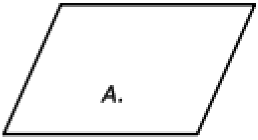

Фиг. 7

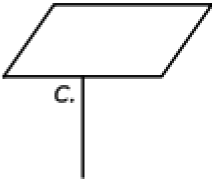

Фиг. 8

Представете си, че имате една хоризонтална плоскост *A* (Фиг. 7). И всички предмети на тази плоскост седят в равновесие. Каквото се тури там, е все в покой. При дадени условия има неприятни работи, както в живота, когато не ти върви, каквото речеш да направиш, не ти върви. Ти си в една площ и си в покой. Всичко е в равновесие. Но ти не можеш да се движиш в никоя посока. Силите са тъй уравновесени, че не можеш да се проявиш наникъде. Съпротивлението иде просто от площта, която е поставена тъй в абсолютен покой, в абсолютно хоризонтално положение. И няма по-несносно положение от това,

когато имаш абсолютно хоризонтално положение. Какво трябва да се прави тогава? *(трябва да се даде един наклон на плоскостта.)* Добре, как ще дадете този наклон? Трябва да измените площта, върху която сте поставени под известен наклон. *(трябва да се измести подпорната точка на плоскостта от центъра на самата плоскост).* Много право.

Да допуснем *C* е подпорна точка, в дадения случай, ти трябва да предизвикаш някоя идея или някакво чувствуване отвънка, това може да е по-дребно от едно просено зрънце, но ако това просено зрънце ти го даде някой, то може да измени цялата ти площ, понеже този център е толкова чувствителен, че и най-малката тежест може да измени това равновесие (Фиг. **8**). А щом се измени равновесието, ти можеш да започнеш един нов живот.

Да преведем сега това изменение; всяко изменение, което вие психически претърпявате, това са все условия, които невидимият свят ви дава. И ако вие не разбирате законите, вие изпущате благоприятните условия. Това просено зрънце е изменило това абсолютно равенство, тази равнина или това хоризонтално положение и ви дава вече условия за нов живот. Сега да преведем, кои са дребните работи, кое е това просеното зрънце в дадения случай, което може да измени твоята площ, хоризонталното ти положение, в което се намираш? Да допуснем сега, че който и да е от вас се намира в положението на една прекрасна мраморна чешма, но тя е суха, няма вода отдолу. Как ще кръстите тази чешма, красива е, но суха. Една хубаво създадена чешма, с курната ѝ, но вода няма вътре. Като едно художествено произведение е направена, но вода няма и в картите ще я намерите, наречена красивата, суха, мраморна чешма, но хората ще искат да я видят само веднъж, два пъти и ще кажат достатъчно е това, у всинца ще се събуди желанието само веднъж да я посетят и след това ще се загуби техният интерес към сухата чешма. Но един ден, някой си умен човек бутне някое си место и тази чешма потече,

тогава какво преобразуване ще стане с името на тази чешма, я Н. кръсти я сега. Кръстете я: Хубавата мраморна вода!

Какво се подразбира под цел у човека? Целта е известна сила, която действува и потича у човека и минава през него, има и свое направление. Като се говори за цел, подразбира се едно твое желание или една твоя мисъл. Вие казвате: Имам известна мисъл или казано на прост език – мисълта може да се реализира, а желанието може да се постигне. Представете си сега Н., че тази сухата чешма беше твоя, но ти нямаш никакви приходи от нея, ти ходиш със скъсани дрехи и обуща и казват хората, как при тази хубавата чешма ти се оплакваш от съдбата си? Ти казваш: Хубава е чешмата, но жалко, че е суха, беден си; но един ден, след като потича водата, ти я ограждаш наоколо и почваш да вземаш на всеки килограм по 5 стотинки, а ти идват на ден най-малко сто хиляди души хора, по 5 стотинки, колко правят? 500,000 стотинки, какъв приход придобивате вие! *(5 хиляди лева на ден).* Сега по този новия начин на разсъждения има нещо по-реално. В дадения случай ти можеш да имаш едно желание у тебе, прекрасно като тази чешма, само че трябва да имаш цел и направление на това желание. И ако това желание придобие известна насока на твоето движение веднага ще станеш важна персона, в един ден ще придобиваш 5 хиляди лева. Та когото и да е от вас аз мога да направя много важен; пет минути ми трябват да направя всеки важен. Може по следующия начин. Седите вие и никой не се занимава с вас, спокоен сте, но представете си, че аз ви намажа с мед навсякъде по главата, косата, след 5 минути вие ще бъдете толкова важен за пчелите, те ще се интересуват за благото, което съм турил на вас и хората ще почнат да идват за благото, след като оберат благото, какво ще стане? Вие ще станете пак същия, както сте били и отначалото. Та има известни идеи у нас, които привличат хората толкова, колкото и медът пчелите привлича. Вие сте важен, докато имате мед по дрехите

си; щом се свърши меда, пчелите не се интересуват за вашите чувства, за вашите стремежи, това са непостоянните идеи и има неща у вас, които са преходни; и ако не знаете с тях как да се справите, често ще падате в разочарование. Да кажем, вие искате да свършите университета. Постоянна идея ли е тази, необходима ли е за живота ви? Каква величина е, рационално число ли е или ирационално число *i*? Щом е ирационално, и с него може, и без него може. С.У. 1½ значи, като свърша университета отгоре ще имам едно, *i*/С.У., а ако не свърша, отгоре ще имам *i*. Всякога ирационалните числа показват, че на физическото поле има някакъв спор, някакъв дефект. Когато някой плод зрее някъде и е влязла някоя малка мушичка вътре, това е равно на едно цяло и една втора 1½. Какво означава това? *(това показва, че има едно цяло и една малка прибавка).* Но тази прибавка, показва, че в плода има противоположни процеси на самия плод. *(червеят е знаменател, той като яде намалява се единицата).*

Та казвам, в дадения случай, при една ваша мисъл или едно ваше желание, каквото и да е то, ако то спада към ирационалните числа, трябва да намерите посоката, постижима ли е или не? Ако е постижима, стремете се да я постигнете, но ако не е постижима в даден случай, може след време да се измени посоката и да стане постижима. Сега научно постижение на нещо, разбирам не физически постижимо нещо, а се разбира един момент, той даже не съставлява една секунда. Това е един момент, една определена мярка, в този момент нещата са постижими, следующият ще бъдат съвършено непостижими, после пак може да се изменят; постоянно трябва да има едно изменение на тези моменти, затова трябва да сте добре осведомени с посоката на моментите и в кои моменти вашите желания са постижими или непостижими. Ако вие слушате някой оратор, някой сказчик или учен човек, някои думи могат да ви засегнат, някъде той говори да кажем върху образованието. Например

може да каже, че образованието днес не струва, разбира се това са крайни изводи, крайни заключения; науката като наука общо тя е потребна за всички същества. Има една наука, която е потребна от най-малките форми същества, до най-големите, великите, но не в еднакъв размер. На рибата нали е потребна наука? Потребно е да знае как да плува. На птицата е потребно да знае как да хвърчи и как да придобива своята храна, потребно ѝ е да знае процеса на храносмилането. Сега науката е потребна и за вас. Кои положения в науката са потребни? Например вие се обезсърдчите, дойде ви една песимистична, отрицателна мисъл, наука ви трябва. Как трябва да се освободите от тази отрицателна мисъл? Н. дай една отрицателна мисъл, намери из твоите библиотеки една отрицателна мисъл. Да вземем беднотията. Специфично ще турим беден сте – Б Е Д Е Н. Как ще се справите с тази беднотия? Беден си, първо че не познаваш Бога или казано научно, че не познаваш първите принципи на живота. Затова си беден. После Е-то показва, че не мислиш. Д-то показва, че нямаш равновесие, говориш врели недоврели. Кой как дойде при тебе, ти все ще му се присмееш. Н-то показва, че имаш мъчнотии, но мостове нямаш на твоята река. Тогава за беднотията ще почнеш да мислиш сериозно и ще съчетаеш леснотията при беднотията. Ще туриш противоположното при беднотията, ще кажеш така: Б – БОГАТ. А по какво се отличава богатият от бедния? Богатият се отличава по това, че в него има един метод, той е намерил пътя, Т-то означава пътят, по който можеш да постигнеш непостижимите неща. И щом си беден, ти не търси бедните хора, защото те са загазили също като тебе, те са прости хора, те носят много книги, но нищо не знаят, нищо не разбират. Аз вземам богатия, той е учен човек, ти ще идеш при него, ще му се помолиш, да ти каже как е разбрал той тази мъчнотия в живота, как е разрешил той тази наука? Богатият трябва да ти стане учител, професор да те учи. Ти трябва да идеш при него. А

ти какво правиш? Казваш: Този богатият, изедникът! Това е много просташка работа. Богатият човек в този случай в природата, както съществуват отношенията, той е един учен човек и ще го гледаш с благоговение. Това е богатият, не както казвате „изедникът“, учен човек е той. А сиромахът е друго нещо. Богатият е учен човек, а сиромахът не че е невежа, но той не е учил, не знае; значи ще идеш при богатия, както ние го правим или както когато един ученик иде при някой учител, какво казва? Ученикът не знае, отива да се учи. И каквото му каже учителят, ученикът прави. И тъй, за да се освободиш от беднотията, какво трябва да направиш? – Ще идеш при богатия. Нали щом си гладен, ти отиваш при хлебаря или при гостилничаря; щом си жаден, при кого ще идеш? *(при чешмата).*

Сега всички трябва да се учите да превеждате нещата. Например вие казвате: Дойде ми една лоша мисъл на ума. Тази лоша мисъл ви спъва. Някои от вас казвате: Страшно съм неразположен! Преведете сега тези думи, какво значат те? – Много съм обезсърдчен. Превърнете още, в какво сте обезсърдчен? *(че не са изпълнили желанието ни).* Да, желанието не е изпълнено. Да допуснем, вие сте ученик, държите изпит и някой от професорите ви скъса по някой предмет. Страшно ви е. Защо? – Скъсаха ме. По какво? По геометрия. Добре. Щом си скъсан по геометрия, какво правят скъсаните работи? *(закърпват ги).* Тъй, връзват ги. Тогава щом тебе учителят те е скъсал по геометрия, какво трябва да правиш? Във всяко скъсване има една възможност, която съществува. Ти си скъсан по геометрия, тогава геометрически ще постъпиш. Ще поставиш К-то в такова положение 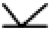 и ще станеш един отличен учен човек. Тебе те скъсали, понеже ти си писал К-то и щом тъй пишеш К-то, веднага професорът ще те скъса. Но като напишеш К-то по този начин 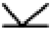 веднага геометрически се разрешават всички въпроси; по този начин ти си

турил нещата правилно в живота, имаш параход, който е в движение. Надолу към центъра на земята не можеш да идеш и нагоре към слънцето не можеш да идеш, но има една посока, към която можеш да се движиш. Скъсаният трябва да измени посоката на своето движение. Следователно, когато обърнеш К-то в хоризонтално положение 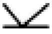, ще имаш посоката, че да не те скъса професорът по геометрия. Скъсали те по геометрия, но един ден той се намери малко в затруднение, липсва му нещо, липсват му малко червонци, пари, ти имаш един заможен баща, кажеш му, моля, ти понамажи малко колата на този учител, щом му помогнат, к-то се обръща надолу и ти като идеш при него, той вече няма желание да те скъса, той те погледне малко усмихнато и ти помага. И веднага геометрията тръгне напред. Сега преведете това: ние тургаме една свещена мисъл в ума на учителя и тогава като те погледне учителят, сърцето му се отвори към тебе и умът ти работи вече. По-напред той като те погледне тъй сериозно и ти се сгушиш, сега като те погледне, каже, тя е една сериозна наука геометрията; отличен човек е той! Тогава и ти се отваряш, и понеже се образува една хармонична връзка между тебе и учителя. Който и да е учител може да те скъса по единствената причина, когато съществува едно абсолютно равенство между тебе и него. Нали така е, ако две еднакви сили действуват в една посока, какво става с тях? Унищожават се. Всякога не трябва да съществува едно абсолютно равенство, математически или геометрически равенство не трябва да съществува. От учителя към ученика трябва да има едно преливане, няма ли това преливане, ученикът всякога ще бъде скъсан.

Вие ако идете при един учител с една такава площ, наклонена плоскост, и ако учителят е долу, а ученикът е горе, непременно ученикът ще бъде скъсан (Фиг. 9). Всякога когато учителят скъсва един ученик, учителят е долу, а ученикът е горе. Защото учителят е

майстор, той ще те прехвърли от тази плоскост; а щом ученикът е долу, а учителят е горе, ти бъди уверен, той ще те подигне и ако рече да те хвърли, пак има желание да те дигне, той ще образува едно равенство, а то е, ти ще си вземеш изпита. Всякога когато ти имаш едно положение по-ниско от учителя, той никога няма да те скъса, в това изключение няма! Но щом се намериш по-високо от него, ти ще бъдеш скъсан. Т.е. в учителя ще има желание да те скъса. Нищо повече. Може той ни най-малко да не е лош човек, той е добър човек, но и той не знае защо, казва: Този ученик не заслужава да му турна 3. Казва, съжалявам, но не знае. Пиша ти 2, скъса те. Защо? По единствената причина, че между тебе и него има абсолютно равенство. Затова не се стремете вие да бъдете в едно абсолютно равенство. На земята абсолютно равенство не трябва да съществува. За да се развивате, не трябва да има абсолютно равенство.

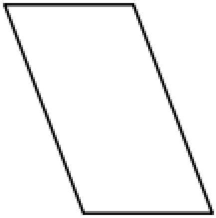

Фиг. 9

Сега тази идея за вас е непонятна още. При дадени условия абсолютно равенство е едно благословение, при дадени условия е едно наказание за човека. Представете си, че тебе те свържат на едно въже, седиш ти, няма никакъв вятър, няма нищо да те безпокои, висиш така увиснал във въздуха, питам, това положение на абсолютно равенство какво ще те ползува? Ден, два, три, все висиш така, по-добре е, ако дойде един вятър от въздуха, че скъса това въже, ти ще благодариш тогава, че се е скъсало това въже и се е нарушило това твое равновесие. И затова трябва да дойде една малка психическа

катастрофа, „катастрофи“ ги наричат те. Вие това наричате нещастие, но като паднете при новите условия, най-първо ще се намерите при едно противоречие, но с това ще се даде една нова посока на вашето движение. Ти при новите условия ще имаш едно ново разрешение на въпроса. Затова у вас трябва да се зароди мисълта да учите. Вие казвате, окултната наука, но това е такова неразбиране, я ми кажете, какви са принципите на окултната наука? Казвате: Ама ние сме окултисти. Е, кой е основният принцип на окултизма? Вие се занимавате с окултизма, но не разбирате (неговите) закони. Една наука е наука, когато можем да използуваме в най-малък мащаб нейните принципи. Да кажем ти си свършил по математика или геометрия; отлична наука е геометрията! Защото математиката това са формули, през които силите действуват, а геометрията, това са начините, чрез които се реализират нещата в света. Например, когато аз взема да изследвам един човек, чисто научно аз построявам от неговото тяло или от неговите черти, какъв е характерът на този човек, или на мен е необходимо той да ми каже кога е раждан; за да бъде лицето му широко, аз зная кои са причините, или за да бъде лицето му дълго, пак зная причините, неговия ръст, устройството на неговите ръце; аз вземам най-първо предвид, как е действувало слънцето, второ – как е действувала луната, на какво направление е била тя, и трето – как е действувала земята.

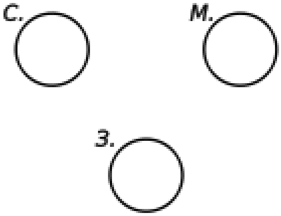

Фиг. 10

Аз имам три точки (Фиг. **10**). Вземам предвид най-първо какво влияние е упражнило слънцето върху него. *С.* Искам да зная де е било слънцето, когато той се е раждал; след това де е била месечината *М*, и това има известно отношение спрямо нас, и най-после къде е била земята, когато аз съм се раждал. *З.* И от тези три точки аз имам вече отношението на другите планети. Защото и те се намират на определени места в пространството. Има геометрически сечения и плоскости на звездите, слънцето и земята образуват целия организъм, те го поддържат. И когато стане изменение, някое колебание в месеца, всичките тези идеи в нас, понеже месецът е майка на въображението и те се изменят. Месечината е майка на човека, на религията, всички религии са образувани все от месеца. А самият живот; формите на живота, начините, по които сега се образува животът са организирани от слънцето; а материалите, с които нещата са облечени, са взети от земята. Следователно, майката се занимава с ума на човека. Слънцето се занимава с ума на човека, месецът се занимава със сърцето на човека, а земята се занимава с целия човек, с тялото на човека. Това е една скица и тогава идат другите планети. Когато слънцето се занимава с моя ум, аз го свеждам към самото тяло. По какво ще позная какви промени са станали със самото тяло? Ако имаме една отлична кръвоносна система, ако имаме една отлична дихателна система, ще имаме един отличен темперамент, весел, жизнерадостен, оптимистичен, значи влиянието на слънцето действува благотворно, а ако имам влиянията на месечината, по какво ще позная? Ако влиянието на месечината е взело надмощие, тогава ще имам преодоляюще влияние на венозната кръв, защото месечината усилва създава нещата, но не им дава насока; слънцето ги създава и им дава насока, а месечината ги създава, но не може да им даде насока; а земята в даден случай е само един бирник, тя обича само да взема, тя е като един банкерин и държи точна сметка: каквото даде, ще си

платиш точно. Тя държи сметка по двойното счетоводство. Ако у този човек преодолява влиянието на земята, той ще бъде скържав, той е егоист до немай-къде. Той е банкерин.

Та за да се уравновесят влиянията на слънцето, месеца и земята, непременно трябва да преодолява влиянието на слънцето. При сегашния строй слънцето има абсолютно неблаготворно влияние върху целия живот на човека. Затова до него се допитваме. Ако нашите отношения са добри със слънцето, непременно месечината ще ни посрещне, и земята, понеже слънцето ги кредитира. То кредитира луната и земята. Та, щом твоите отношения са правилни със слънцето, и отношенията на луната, и земята ще бъдат правилни към тебе. Сега у вас се явява едно противоречие: защо земята да бъде зле разположена спрямо тебе? Друго яче, научно ще кажа, земните сили няма да могат да функционират правилно вътре в твоето тяло. И лунните енергии няма да функционират правилно, и тогава силите, които идат от слънцето, постоянно ще се стремят към уравновесяване. Щом се уравновесят, вие имате нещата, които търсите, вие се насърдчите, кажеш, аз ще свърша училището, но дойде месечината и земята, бутне всичко, пак се обезсърдчите, после пак дойде влиянието на слънцето, пак се насърдчите и т.н. Това е едно безизходно състояние. В дадения случай вие ще вземете влиянието на слънцето да подобрите артериалната си кръв. Дайте един превод на артериалната кръв, в какво отношение? Трябва да подобрите вашето чувствуване и вашата мисъл. Има известни методи за това. Това е окултната наука, тя дава методи, за да измениш състоянията си, за да докараш енергиите на слънцето, луната и земята в едно правилно движение в твоя организъм, това е то окултна наука! Ако не разбираш така, никакъв окултист не си. Ама давал някой една точна идея за Бога. За да имаш една идея за Бога, ти ще поставиш, ти ще поставиш Бога на мястото на слънцето, после ще поставиш себе си при земята, а

твоите ближни ще поставиш на месечината. *(смях)* Тъй е. Тогава ти ще поставиш баща си – слънцето, майка си – месечината, а себе си – земята. Ето домът! Вие трябва да направите един превод, за да разберете идеята. Ти си детето, от баща ти зависи какво ще бъде разположението на баща ти към тебе. Ако баща ти е добре разположен към тебе, той ще ти даде богати средства, а ако баща ти не е разположен, какво ще бъде тогава? Колкото майката и да бъде разположена, ако бащата не е разположен, работата не върви. Майката може да говори добро за детето, но бащата казва: несретен е той, ни пет пари не давам. Какво ще направи майката тогава? Тогава отношенията на сина спрямо бащата и спрямо майката какви трябва да бъдат? Отношенията спрямо бащата трябва да бъдат разумни, а отношенията спрямо майката трябва да бъдат любовни. Спрете се сега върху това и правете преводи. Тогава казвам, ти трябва да имаш една религия към Бога. Какъв трябва да бъдеш, за да познаваш Бога? Ти трябва да бъдеш разумен спрямо неговите закони, които съществуват в космоса, нали така; за да се приложат твоите любовни отношения към всичките живи същества, ти трябва да имаш едно любовно отношение към ближните. Тогава разумността на тия закони, които съществуват и любовността към всички тия хора, с които ти си обиколен, тогава тези енергии на космоса ще потекат правилно и ти ще имаш една светла мисъл, едно отлично чувство, и ще бъдеш готов да работиш в света. Аз мога да приведа каквато и да е мисъл, каквато и да е дума, най-първо аз я превеждам в известно математическо положение. В космоса аз искам да живея. Да вземем сега например Иван написа думата ЖИВОТ. Тъй както я написа, той трябва да измени писането си. Защото ако един човек пише М-то така, ако единият край на М-то е по дълго, а вторият край е по-къс, този човек казва: първо съм аз, а после си ти. Ако един ученик пише пред

професора си тъй М, той ще го скъса. Той трябва да обърне обратно М-то, да каже: първо иде професорът, а после аз. И като идеш ти пред учителя си, ще кажеш: първо учителят, после аз; първо баща ми, майка ми, после аз. А ако кажеш първо аз, ти ще бъдеш няколко пъти бит от майка си, ти си едно своенравно дете; пък ако кажеш първо баща ми и майка ми, ти ще бъдеш любим. Щом едно дете напише буквата М, аз зная, ще бъде ли това дете галено или бито? Само една буква като напише той, аз зная какво мисли той. Или мога да му кажа, я ми произнеси името на баща си и вече зная отношението на детето към баща си. После ще му кажа: кажи ми името на майка ти и най-после ще му кажа: сега произнеси твоето име. И след като ми произнесе той името на баща си, на майка си и своето, ще имам три дадени. И казвам, ти си едно дете с голямо бъдеще. Че как, откъде знаеш? Само като произнесеш името на баща си и майка си, аз зная вече какво дете си. И когато някой казва: Я ми кажи името „Бог“! А, *(Учителят прави знак с ръката си, като да не се произнася думата).* Казва: Я произнеси думата „живот“! Казвам: Ще бъдеш бит, нищо повече. Това е един принцип вътре. Ти не се спирай върху формите, които хората са създали за Бога, ти остави тези работи. Хората са създали хиляди форми за Бога. Сега искам да ви наведа на правилната мисъл. Това е един психологически разбор върху нещата. Имате един правилен начин за разсъждение. – ПРОБУЖДАНЕ НА ИЗВЕСТНИ СИЛИ. И тези сили да ги превърнеш от органически в психически отношения. Ако вие не можете да ги превръщате, защото и в природата стават тези положения, има превръщане от твърдо, жидко и въздухообразно, това са естествени състояния, в етерно състояние. По същия начин щом се намерите в известно затруднение, вие трябва да знаете, как да превърнете тези затруднения.

Сега коя е основната мисъл, която остана в ума ви. *(за да има живот, трябва да се наруши абсолютното равновесие).* Всичките страдания произтичат от абсолютното равновесие в света. Казвам, абсолютното равновесие трябва да се измени с разумно изменение на равновесието. Или абсолютното разумното изменение на абсолютното равновесие ражда щастието в света. Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.22 ч.с.

ВЛИЗАНЕ И ИЗЛИЗАНЕ. ИЗБОРЪТ НА ЧИСЛАТА И ПРИРОДАТА.

X година, 11 лекция на I мл.ок.клас, 21 ноември 1930 год., петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Кажете основната мисъл на миналата лекция. *(Разумното изменение на абсолютното равновесие ражда щастието в света.)* Нека излезе някой да докаже, че като се наруши абсолютното равновесие се ражда щастието.

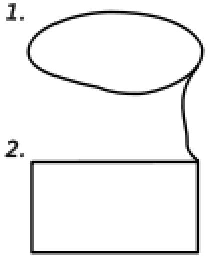

Фиг. 1

Представете си сега, че това *1.* представлява едно езеро, от хиляди години то е пълно с вода, но водата не изтича от него, а влиза под това езеро в земята отдолу, при *2* живеят хора, които живеят в нещастие, защото няма вода, суша е там (Фиг. **1**). Сега първият, който може да наруши това равновесие на езерото и направи един малък наклон на езерото, да се изтича водата, веднага тази плоскост *2.* ще се снабди с вода; и изтичането на това езеро ще направи щастие на жителите на местността *2.* Но трябва да се наруши това равновесие

при езерото *1.* Или предадено това на научен език: в езерото водата е била в потенциално състояние, потенциална енергия, а после при *2.* тя се превръща в кинетическа енергия. Значи, потенциалната енергия постепенно трябва да се превръща на кинетическа. А за да се превръща, трябва да има една разумност; т.е. планомерно да се използва. Сега това доказано ли е? *(Да.)* Обяснено е донякъде. Например може да има някои заложби у вас, някои способности могат да се намерят у вас, като това езеро, но трябва да се прокопаят. У вас има желание вие да станете виден, но все трябва да се пробие това езеро; трябва някоя потенциална енергия да се превърне. Или искате да станете учен човек, как може човек да стане учен. Нали учението трябва да дойде отнякъде. Ако тази вода не слезне на това поле, ако тя не дойде отнякъде, тази местност ще остане суха, значи, няма да има никаква растителност на нея. Щом слезне тази вода, тя ще стане като един повод да се развие растителността на тази местност, да се развият плодните дървета, а това вече дава възможност на хората за живеене.

Сега кое е това, което събужда човешката мисъл. Които сте учили астрология, кои са ония аспекти, които показват, че каналът е прокопан. Нали някой хороскоп може да е щастлив. В какво седи щастливият хороскоп? Какви са съчетанията там. Но да допуснем, че нещастията са разумни, а под думата щастие ние разбираме, едно разумно съчетание най-малко на три точки, това ние наричаме щастие. Щастието не може да бъде в една точка и в две точки не може да се прояви, но в три точки се проявява щастието. То е като една необходимост. Представете си сега, че вие се занимавате с числата от едно до десет знаете; да вземем числото 5. 5 е просто число нали? Второто 5 е степенувано вече, имате 5, 5^2, 5^3 и третото е степенувано. Преведете сега тези числа какво означават. Имате 5 точки, второто са 5 линии и третото е 5 куб, или 5 тела. Преведете сега в обикновения

живот какво означават 5 точки. Вие казвате това са 5 центъра. Имате 5 кооперации, всяка кооперация представлява един център. Сега степенувайте кооперациите. Как може да се степенува една кооперация? *(Като има кой да живее в нея.)* Ние допускаме, че това е център и хора живеят в него. Но степенувано е числото 5^2, трябва да се преведе, тази кооперация трябва да има приход отнякъде. Да допуснем, че кооперацията има ниви с жито. 5 степенувано показва, че тази кооперация борави с житни храни, значи кооперацията е станала във втора степен – 5^2. Производство има в кооперацията. Сега преведете на човешки език, какво означава кооперацията в трета степен? 5^3, това е кубът, едно тяло. Щом е степенувано 5 в трета степен, показва консуматорите, защото кооперацията може да има производство, много ниви има натрупани, но трябва да има и един да купува. Значи, доста хора има членове в кооперацията, които вземат и дават. Следователно, кооперацията в трета степен финансиално се намира в добро положение. Можем да вземем един ваш приятел и да го степенуваме, например Иван някой си, имаме 3, 3^2, 3^3, в дадения случай тук има нещо си произволно, някои реалности са произволни, временни, но има и реалности, които съществуват и в природата. За пример, ако вие вземете струните на един инструмент, колкото една струна е по-тънка, ако вие обтегнете тънки и дебели струни, кои ще дадат по-висок тон? *(по-тънките).* Защо? Защото тънките струни вибрират по-бързо. Те са по-добри проводници на високите тонове. Те са по-отзивчиви за високите тонове, а дебелите не са тъй отзивчиви. И ако вие нагласите ниските тонове, коя струна ще даде по-нисък тон? *(дебелата).* Ако на един басов инструмент турите една тънка струна и една дебела, коя ще даде по-нисък тон? Дебелата. Следователно, има известни отношения. Когато някой човек е висок и тънък, сухичък, какво показва това в характера му? Че той въобще схваща високите тонове, обаче за физическия свят не го бива никак, а

когато той е дебеличък и висок, той много добре разбира физическия свят. И ако събера един човек, на когото благоутробието е хубаво развито, и някой друг, на когото благоутробието е тъничко, те няма да имат еднакво разбиране за физическия свят. Защо? Много просто, защото единият е тънък. Но това е само едно съвпадение. Сега да се докаже, имате две тръби, едната има 2 см диаметър, а другата има 10 см. През коя тръба ще мине водата по-бързо? *(Зависи от напрежението, ако напрежението е голямо, през голямата тръба по-бързо ще мине.)* Сега какъв наклон трябва да ѝ дадете, за да се уравновеси с тръбата от 10 см *(в тръбата 2. има по-голямо напрежение).* Тъй. Ако вие дадете 5 пъти напрежение и стените на тази малка тръба 2 са слаби и се пукнат, питам, какво се постига? Сега правим превеждане на известни закони, които съществуват в природата. Да вземем отношението на вашата нервна система, тя е приспособена за известна енергия и ще трябва да увеличим енергията, но същевременно трябва да знаете дали тази тръба ще издържи напрежението? Нали в тръбата 2. ще има по-голямо напрежение? *(да)* А в тръбата 10 течението ще върви свободно. Добре, ако тогава ти имаш една мисъл, която ти произвежда голямо напрежение, така, че те безпокои, какво показва това? *(Че тръбите са тънки и има голямо напрежение.)* Дето движението е слабо и теченията са добри, обикновени. Ако мисълта е спокойна и движението е слабо. Та от чисто морално отношение, в каква поза трябва да се постави тръбата? Всякога трябва да има един малък наклон. Един уравновесен характер има всякога при един малък наклон. В природата съществува една единица за движението: ще турите най-малкия наклон, за да се почне движението. Големите напрежения са изключителни. Да допуснем, един човек има пари, какъв е наклонът? Или държиш изпит в училището, какъв е наклонът на ума ти? *(тогава има голям напор).* Напрежение има. Но след като

свършиш с изпита си, напрежението ти престава. Една машина, която е била напрегната като един лък и след като се отпусне пружината какво става? Тя ще иде на нейното естествено местоположение. Щом като се свърши една работа, тази натегнатост се уравновеси и силите се успокояват. Тогава, в този случай, онези сили, които тургат нещата в живота на място, ние ги наричаме разумни сили. Например, нали ръката обтяга онази пружина на някой лък, какво обтяга тя? *(тетивата).* Най-първо тетивата е в едно натегнато състояние, но кой най-после ще освободи тази тетива от това напрегнато състояние? *(пак ръката).* Тъй, пак ръката ще освободи тази тетива.

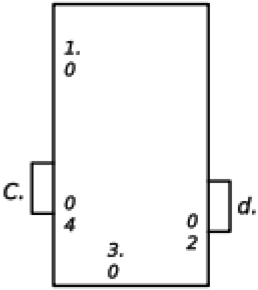

Фиг. 2

Сега да ви представя друга една картина. Представете си, че това представлява един замък, в най-простата му форма. *(Фиг. 2).* Представете си, че вие се намирате в този замък. Тук имате една пружина с числото № 1. Като я бутнете, веднага вратата на този замък се отваря. Но на другата страна, без вие да знаете, има и друга една пружина 2., едно камъче е това, като го бутнете и прозорецът се отваря. Имате и друго едно камъче 3. като бутнете него и горната част на този замък, целият покрив се отваря. И след това на долната част на замъка имате едно камъче 4., като бутнете него и двете страни на замъка се приближават c.d. Да допуснем, че вие дойдохте в този замък, бутнахте 1. 2. и 3. копчета, и опитвате и 4., но стените на

замъка се събират. Какво ви показва тази задача? *(че не трябва да бутаме всичките копчета).* Дошли сте до края. В природата има едно равновесие. След като се качи човек до най-високата точка, а това съществува. Какво следва тогава? *(той може да падне от там).* Да, ако не внимава, той ще падне. Щом се качи на най-високата точка, той трябва да бъде разумен. И да се върне назад. Щом бутне № 4 на този замък, всякога стените ще се съберат. И трябва да излезнеш навън, не трябва да седиш там. И това не е ли един закон в природата? Определено ли е постоянно да живееш в замъка? Да, числото 3. ти имаш право да живееш вътре; но така е нагласено, че ти трябва да бутнеш и числото 4. Тогава непременно трябва да излезеш из този замък навънка. Преведете сега, направете още един превод, защо трябва да излезеш из този замък навънка? Защо трябваше да влизаш и защо трябваше да буташ всичките тези числа? И защо най-после трябва да излезеш из този замък? Защо влезна и защо излизаш? Ражда се човек на земята, влиза в този замък, след това иде смъртта – излизаш навънка от този замък. Защо трябваше да се родиш и защо трябва да умреш? Потребно ли е да се родиш, кажи О. *(да разбира се).* А потребно ли е да умрем? *(и това е потребно).* Защо? *(Защото, ако душата остане в един постоянен покой, тя няма да има никаква опитност, а промените са необходими.)* Интересно, че между раждането и умирането има две неща, които си мязат. Когато умре някой, сам ли из къщата излиза? Значи влезнал си сам в къщата и после сам трябва да излезнеш из къщата. За да се излезне, трябва да се умре. Щом не умираш, ти не можеш да излезнеш из къщата; а щом умреш, трябва някой да те изнесе из къщи. Значи, умирането не разрешава въпроса. Питам, защо трябва да ви изнесат из замъка навънка? Вие трябва да разсъждавате. Аз превеждам раждането и смъртта, ако вие ги разглеждате като еднократни процеси, състояния и положения, така вие не можете да ги разрешите. И нищо не може да

се постигне. Раждането е един многократен процес и смъртта е един многократен процес. Смъртта за едного в даден случай е живот за другиго; значи, ти като излезнеш из замъка, друг пак ще влезне да живее там. Тогава има смисъл да изнесат тебе из замъка, за да живее друг вътре. А и при твоето влизане в замъка някой друг е бил изнесен от замъка навънка. Това е същият закон. Ако физическата енергия излезне от едно положение, значи тя влиза в друго положение. Щом потенциалната енергия се превърне в кинетическа, изгубила ли е тя нещо? Потенциалната енергия е придобила нещо. Но ако кинетическата енергия се превърне в потенциална, какво е изгубила тя? Някой път хората не могат да разсъждават по следната причина; представете си, че вие миналата вечер сте били на угощение и всеки един от вас е пил по 2 кила вино, и идете сега тук на такава една лекция, ще може ли вашият ум да бъде тъй бистър? Няма да може. Когато човешкият ум се натрупа с непотребни мисли, то е един вид опияняване, всеки един от вас ще бъде опиянен. Има мисли и желания, които опияняват човека. Покажете ми сега едно чувство или една мисъл, която опиянява. *(Например ако човек има много пари.)* Тогава той е още в кръчмата и пие. Той още не е изхарчил всичко. Той още не е пияният, той едва е започнал да пие първата си чашка казва: Много хубаво е това вино. Сега в какво е лошото на пиянството? П И Я Н Ъ. Пияният само се товари с непотребното. Той е турил повече товар на гърба си, нищо повече. Буквата Я показва, че този пияният ще стане много умен човек. Ама кога? Когато похарчи всичко. Но така както са поставени буквите, този човек е на спасителния път. Щом почне да пие, той е на спасителния път. Кога? Щом изпие всичко; П-то показва, че като изпие всичко, той ще почне да мисли. Ще каже: Не направих аз добре. П-то показва, че този човек е в добрите астрологически условия. У пияния има много добри астрологически условия, да стане умен човек. Всичките букви са в

негова полза. П-то показва още, че плодът ще завържи хубаво. И-то показва, че има начало на разбиране. Я-то показва, че ще бъде бременен с известна идея, ще я роди. Н-то показва, че ще има една мъчнотия, едно голямо противоречие, и най-после Ъ – ще има събиране на опитност, и след това той ще стане учен човек. И ще държи лекциите си по целия свят, и ще каже: да не пиете. И ще стане реформатор на света. Та много хубава дума е думата ПИЯНЪ.

Сега основната мисъл. Коя е мисълта, която ние имаме предвид? *(излизането от замъка).* Във всяко едно положение на живота има две точки. Едното положение е ти ще влезнеш в известно положение, а после трябва да излезнеш от това положение. Това е цялата философия. Ти имаш известно състояние, влезнал си в него, трябва да знаеш и как да излезнеш от него, от това положение. Цялата философия е там. Сега какъв пример трябва да дадем? Дайте един пример за влизането в известно състояние. *(Ако една риба влезне в една мрежа, би трябвало тя да знае и как да излезне от мрежата, обаче влизането става по-лесно от излизането.)* Добре, имате едно състояние, в което човек сам е влезнал вътре, а има състояния, които ви безпокоят вътре. Вие отивате в хотел някъде, влизате в хотела, но завеждат ви в участъка или в обществената безопасност. По какво се различава влизането в хотела и влизането в безопасността? *(Във втория случай има едно насилие).* Всяка идея, която не можете да разрешите, вие сте в обществената безопасност. А всяка идея, която много бързо разрешавате, вие сте в хотела вътре. Казвате в първото положение: Не ми стига умът, не мога да излезна от това положение. В обществената безопасност сте. Тогава какво трябва да правите, щом сте в обществената безопасност? Значи, в едно трудно положение сте. Какво ще правите?

Да ви представя сега тази обществена безопасност. Представете си, че вие сте студент в странство. Закъсали сте, нямате пет пари,

нямате и приятели. Иде ви едно от двете положения на ум. Да намерите работа или да откраднете нещо. Питам сега, кое трябва да изберете? Е, допуснете, че нямате работа, остава ви последното положение – да откраднете. Какво ще правите тогава? *(Препоръчва ли се просенето на един ученик?)* Това са изключителни работи. Аз искам да ви наведа на една здрава мисъл. Сега във вашите умове се е зародила една идея, вие мислите, че като влезнете в една окултна школа, ще станете светии. Нас не ни е целта да ставате светии, то ще бъде цяло нещастие тогава; тъй както се разбира, трябва да се разбере животът и да се работи съобразно този живот.

Питам сега, излизането из този замък в какво се състои? Но на пътя си имате един камък тъй турен, че вие не можете да излезнете; какво трябва да правите тогава? Трябва да го поместите. Но надпис има този камък да се не бута. Какво трябва да се прави? Някой писал там, вие още нямате доказателство дали някой философ го е писал или някой глупак. Онзи, който го е писал, може да си има известни съображения за това. Питам сега, какво трябва да се прави, да бутнеш камъка или да го оставиш? *(Н. ще го бутна и оттатък ще мина!)* Да допуснем и обратното, че вие искате да влезнете в замъка вътре, но пак е турен този камък и пише там, да се не бута камъкът. Трябва ли да го бутнеш? Ако искаш да влезнеш, пак ще го бутнеш. Сега, ако вие бутнете този камък, по какво ще съдите, дали сте направили едно престъпление или не? Кога имате ясна представа за извършено престъпление? Ако сте извършили една постъпка в живота, която спъва цялото, това е престъпление. А когато сте извършили една постъпка, която не причинява никакво спъване на цялото, това не е престъпление. Най-първо трябва да се докаже, ако тази постъпка е в дисхармония с общото, с цялото движение, това е престъпление; но ако не сте извършили такова нещо, то не е престъпление. Това е частично схващане. Да кажем, че вие оберете един богат човек, на

суша е той, вие това считате за престъпление, но ако вие го оберете във водата? Представете си, че един богат човек се дави, паднал е във водата и има 30 кгр злато на гърба си, но той е на дъното долу и се дави, вие се гмурвате във водата, вземате парите от гърба на този човек и го изваждате на брега, оставяте го, не го съживявате, той сам се съживява. Но парите вие вземате със себе си. Питам, в твоята постъпка има ли престъпление? Ти си извършил известна работа и тези пари на гърба ти са известна плата за тази свършена работа. И можеш да кажеш, че това е за работата, която направих, а това е една голяма работа. Ама той може да каже, много малка работа си извършил; но цената е там, че тази работа в дадения момент само аз можех да извърша; следователно, ако само един можеше да извърши тази работа, такава заплата се пада на този, който е извършил тази работа. Следователно, такава заплата се пада на мене за работата, която съм извършил. Защото, нали всяка работа трябва да се възнагради.

Сега кажете ми как да се разреши въпросът с онзи без работа от Париж? Нали казахме, остана му само да краде. Тогава той трябва да обикаля около реката и да види дали няма някой, който да се дави. *(Ами ако няма?)* Непременно ще има някой, който да се дави. Щом той се намира в такова безизходно положение, че трябва да краде, непременно ще има някой богат човек, който да се дави някъде. И той ще бъде на това място да го избави. Сега вие считате, че това е неморално, нали тъй? Но ако ние поставим съвременния живот на една вътрешна критика? Например, вие минавате и някой ваш приятел ви пита, как си днес? Ти казваш: много съм добре. Ама ти не говориш никак истината, никак не си добре. Ти лъжеш там, изкуство е да кажеш истината, без да я преувеличиш! Ти казваш: Много съм добре. Как си добре? Три дена не си ял или пари нямаш, и казваш много съм добре. Някои хора имат обратното разбиране: имат много

малко болки и казват много зле съм. И те преувеличават работите. Че хората никога не говорят истината. Ако ние говорим за живота, че сме много добре, и ако разбираме физически, то е право; но някой път ние сме неразположени, а при това пред хората се представяме, като че сме разположени. Защо?

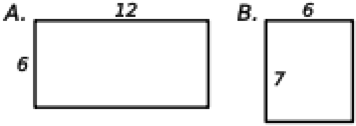

Фиг. 3

За пример, представете си, че имате един човек, който има едно чело от 12 см дължина, и 6 см височина *A.* и друг един, *B.*, който пък има едно чело от 6 см дължина и 7 см височина (Фиг. 3). И двамата се намират в Париж, как ще постъпват те? Имате общия сбор на числата 12 и 6 – 18, и при втория 6 и 7 – 13 или 9 и 4. Значи, в крайните си резултати те се различават. Донякъде те ще вървят еднакво, почти ще си мязат, но в крайните резултати ще бъдат различни. Има известни постъпки в живота, които зависят от окръжаващата среда. Много пъти се случва, хора, които имат добри телосложения и добре устроен мозък, много често правят погрешки, това зависи от окръжаващата среда, в която те влизат, те се изнасилват; и много пъти хора, които не са добре устроени, не се намират в много благоприятни среди, но те се различават по резултатите си. Вие трябва да поставите всеки един човек в неговата естествена среда, за да го познаете как е устроен. Сега как мислите, кой от двамата е по-морален? *(Учителят посочва 2-те чела на черната дъска.) (Разбира се, който има чело с 12 см.)* Но той е човек с много тесни възгледи и е много краен, той е фанатик. А другият 6 и 7 не е толкова поетичен, но той разбира живота. Той има по-широки възгледи, обича да си поживее малко; той не е тесногръд. Но и на двамата им липсва нещо. При съчетанието на тези две числа,

липсва нещо. Първият 12 и 6, той е много духовен, не мисли да печели; но ако и двамата следват, какво ще стане с тях накрая? Този който има 12 и 6 чело при общия сбор, той ще напусне университета, няма да свърши и ще се върне назад в България, ще каже: тази работа не е за мене. И ще пише на родителите си, тук не може да се живее, климатът е такъв, това и онова, и ще напусне; а другият с чело 6 и 7, той ще се бори и ще свърши университета, крайният резултат на него е 4, той ще свърши университета добре. Сега това е по тяхната енергия, във втория 6 и 7 има повече енергия заложена, той ще издържи, а първият 12 и 6 няма да издържи борбата; ако е на бойното поле, пак няма да издържи, ще напусне и ще се върне, а вторият ще издържи. Но това още не показва, че те са или не са добри. Ние не говорим за тяхната добрина, ние говорим за тяхната издръжливост; съотношение на числата. С 12 см чело, този човек е чрезмерно чувствителен, той преувеличава нещата и при най-малките спънки се обезкуражава, казва, тази работа не е заради мене. Но това е още относително число. Донякъде са верни тези числа. Има няколко изключения.

Сега законът е там, именно след като изучавате числата, ако разбирате отношенията на числата, как сте построени, и законите на природата, вие щяхте да си помагате в много неща. Но за да си помогне човек, той трябва да направи ред изчисления и трябва да се приготви да мине през известна опитност. Той така лесно няма да се освободи от мъчнотиите на живота. Сега нали вие всички искате да се освободите от мъчнотиите. Човек не може да се освободи от мъчнотиите, то може, но трябва да мине през много дълъг процес, една риза може да се освободи от онези нечистотии, събрани в нея, но нали ще мине през един процес на чистене. Ако вие не знаете как да се чистите, може да навредите на себе си. Например, направите една погрешка в живота си, какво трябва да правите? Да допуснем, че вие

сте в Париж и намерите този, който се дави във водата, извадите го и взимате парите; питам, тогава вашите отношения след години какви трябва да бъдат с онзи, когото вие сте извадили от водата? Представете си, че той търси своя благодетел, който го е извадил от водата. Питам, в дадения случай той ще мисли ли за него, че той му е взел парите? Какво мисли той тогава? Питам тогава, вие имате едно верую, ако някой път се натъкнете на една мъчнотия в живота, казвате: Бог ме тури на това място. Сега може ли Бог да тури на това място един богат човек да се дави? В ума на Бога не е било Той да тури този богатия човек да носи тези пари на гърба си. Той го е пратил. Турганeто на парите на гърба на този богат човек не влиза в програмата на Бога, на Божествения ум. Ако във вашия ум е влязла една идея, която не е в съгласие със законите на природата, на самия живот, тази идея вие сте я турили; или вие, или окръжающата среда, но тя ни най-малко не е поставена от Първичната причина. Е, какво трябва да бъде тогава вашето положение? Защото всички искат да бъдат добри. Ако разбирате доброто като една мярка в живота, тъй е. Но ако разбирате живота като нещо преходно, добро само в един момент, с това вие нищо не разрешавате. Доброто е едно благо вътре в живота. То определя самия живот. И ако това благо не работи, кои са причините? Ако доброто в даден момент не работи във вас, кои са причините? Запример, всичкият ваш сегашен живот, тъй както сте организирани, при тия условия, при които сега живеете, специфично, те са определени от минали някои ваши съществувания. Но те са пак далечни. Да кажем, отгде да зная аз, тогава не съм разбирал, но в сегашния живот, както разбирате, какво ще определи това за бъдеще? Запример, всеки един от вас иска да живее добре. Но определете в какво седи добрият живот? За да живее човек добре, той трябва да бъде много умен човек. Умен трябва да бъде и добросърдечен, и после постоянно да работи. И в работата си, и в постъпките си, каквото каже

и да го направи. И в ума му никога да няма такива скитающи мисли. Всяка мисъл в него трябва да бъде звонкова монета, тъй ценна да бъде. Или всяко чувство, с което се занимава сърдцето му, трябва да бъде така ценно, не да се занимава с празни работи.

Н. дай едно число, как мислиш ти, кои са щастливите числа? Нали търсят хората щастието. *(6 и 9 мисля аз са щастливите числа).* Защо? *(Защото и двете числа имат резервоар, и двете са пълни, значи, носят нещо благата.)* Прав си, пълни са, но шестте казва, ти трябва да работиш; градинар си, трябва да работиш навреме. И ако не работиш навреме, навреме няма да събереш плодовете. И ако това число не е навреме, може да ти донесе много неприятности. При деветорката ми се струва опашката представлява една тръба, значи кинетическата енергия се превръща в динамическа.

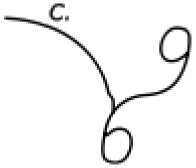

Фиг. 4

Да свържем тогава и двете числа. Ето отношението на 9 и 6 (Фиг. 4). От 9 енергията слиза в 6 долу. А *С.* е един фонтан, който полива градината. Тук на дъската работата става много лесно. Е, колко положения има сега важни? Кои са важните положения в лекцията? Ако се намирате в един разумен свят, там има разрешение на задачата; само трябва да намериш методите и начините за това. Значи, всички мъчнотии, които имате там, си имат свое разрешение. Най-трудните задачи там имат свое разрешение. И можем да кажем, в даден случай, когато вие изпитвате едно страдание, което не е ваше, защото много пъти вие имате страдания, които не са ваши; тогава те нямат лично разрешение за вас; и тези страдания са далечни. Да

кажем, един народ има една несрета в живота си, да кажем българите са изгубили част от земята си и всички българи страдат, но това страдание е на цял народ; ти и да страдаш няма да оправиш работите. Ти само изпитваш общите тъги на този народ. Някой път можеш и да опиташ и радостите на целия народ, но тази радост пак не е твоя. И тя нищо няма да допринесе на тебе. Това показва, че ако върви добре на българите, ще бъде добре и за тебе. Има условия ти да се подигнеш. И ако на народа не е добре, и на тебе няма да е добре. Та най-първо ще определите онези мисли и желания, които са точно ваши. Има мисли, които не са ваши; и има желания, които пак не са ваши. От хиляди желания, които могат да проникнат в ума и сърцето ви, науката е там, да можете да определите кои са ваши и кои са на окръжаващата среда. А има и други, които са извънка вас, те са чисто на Божествения свят. Да ви ползуват в дадения случай могат само вашите желания. А това, че участвувате в страданието на цял един народ, това е една привилегия; и това, че можете да участвувате в радостите на цял един народ, това е също една привилегия. И да участвуваш в работите на невидимия свят това е една привилегия. Не само да се отрича човек, ти можеш да кажеш, че животът няма смисъл, това е частично гледане; че животът няма смисъл, това е вярно само по отношение на мене. Или че някой философ казал, че животът няма смисъл, това е негово мнение; или пък ако той каже, че животът има смисъл, то е пак негово мнение, негово частично знание. Конкретно искаме да знаем, целокупният живот има ли смисъл или не. Има ли признак, по който ние можем да знаем дали животът има смисъл или не. Това аз мога да го докажа в 10 минути отгоре. Нищо повече. Има един пример, ама аз не искам да го привеждам. То се доказва много лесно, не трябва много доказателство. Щом имаш будно съзнание, животът има смисъл, щом нямаш никакво съзнание, животът няма никакъв смисъл. Имаш ли съзнание, имаш ли мисъл, имаш ли чувство,

животът има смисъл. Работи ли стомахът, има смисъл, работят ли краката ти, има смисъл. Умрял ли си, няма смисъл, изгубил ли си парите си, няма никакъв смисъл. Имаш ли приятели, има смисъл, нямаш ли приятели, никакъв смисъл няма. Това са отношения, които съществуват. Щом моето съзнание е будно, животът има смисъл. Защото в моето съзнание не влизат само неприятните отношения между хората в живота. Съзнанието е един резултат на един отличен живот, който съществува в природата. Следователно, ако слънцето изгрява и аз ставам и съм радостен, аз съм се събудил навреме. Това показва, че животът има смисъл заради мене. Излизам навънка, гледам на природата, радвам се на слънцето; щом аз се зарадвам добре на слънцето, това слънце е разумно, то изпраща своите препоръки на всички свои хора по лицето на земята. И тогава всички те ще дойдат да се запознаят с мене. Казват имаме заповед от слънцето, да дойдем да ви посетим днес. Тъй е поетически казано така. Някой път слънцето заповядва да ви посетят, а някой път, ако вие не почитате разположението на слънцето, никому то не заповядва да ви дойде на гости. Н. ти имал ли си някое посещение от слънцето?

Сега да ви дам едно правило: имайте характера на водата! Имайте характера на въздуха! Имайте характера на светлината! Имайте характера на твърдата почва! Не закоравявайте! Например съвременните хора са тъй закоравели, повече будни бъдете. Дайте свобода на ума си да мислите. Обърнете сега тези неща по най-разнообразни възможни начини. Ако искате да бъдете свободни. Не ги тургайте само тъй в една посока като един кон, който гледа само в една посока. Свобода на мисълта, свобода на чувствата, които са не своеволие. Да бъдеш свободен човек, значи и между хиляди хора като си, да минеш пред тях без да бутнеш никого, тъй като минеш оттук-оттам, ти си свободен и при всички хора да кажеш: мога да мина свободно оттам. Например, представете си един ден, че вие оберете

един богат човек, вземете му парите и наблюдавайте, какво става с вас. След това представете си, че вие му връщате парите. После представете си, че ти станеш владика с кадилница, станеш виден знаменит професор и така се слагат работите и условията, че ти станеш един просяк със съдрани гащи, бос, гологлав, представете си такива положения, защото всичко това се случва в живота, възможно е и с теб да стане. Та онези руски князе не станаха ли просяци. Окултната наука казва това: каквото помислиш, все ще стане. Защото, ако си помислил, че мога да стана беден, и ставам, ако помисля, че мога да стана богат, мога и да стана. Мисълта е, която определя сиромашията и богатството на човека. Аз за това не трябва да се боя. Ако тя е определила сиромашията, тя определя и богатството, ако мисълта определя невежеството, тя определя и знанието; ако мисълта определя страданието, тя определя и щастието. Вие дойдете до едно положение беднотия и казвате: мисълта определя нещастието, страданието, а не определя щастието. В това няма никаква логика. Вие сте, как да кажа, логика няма в това. Ако пътят, по който сте слезли някъде, по този път пак може да се върнете назад. Зад мисълта седи онази разумната сила, която определя нашия живот, тя е, която определя не механическите, но разумни отношения има в това. Това, което в даден случай определя моята сиромашия, това е мисълта, която аз съм имал. Тогава тази същата мисъл ще определи и моето щастие. Целия живот човек сиромах не може да остане, това е немислимо, цял живот човек не може да гладува. Някой казва: Много съм гладувал, колко е гладувал? Казва: С години съм гладувал. Той не говори истината, лъжа е това. Той е гладувал ден, два, три, четиридесет дена и ако е гладувал четиридесет дена, той ще умре. При четиридесет деня той вече светия може да стане.

Та казвам: Колко е преувеличен човешкият език. Казва: Много съм гладувал. Той не говори на научен език. Той е гладувал някой и

друг ден по няколко часа и ги е събрал като един резултат. Така не се говори, това не е гладуване. Ама аз съм много добър човек. Той днес направил едно добро и утре събрал ги, и казва: много добър човек съм. Тъй не се говори, това не е наука. Казва: Цял живот съм гладувал. Пък друг казва, аз съм бил много щастлив човек. И това не е истина. Казва: Никога зло не ме е сполетяло. А виждам му главата пукната на десет места. Та ще бъдете внимателни в думите си.

Сега едно правило: не бъдете вързани в мислите си, после, нито вързани в чувствата си. Ти казваш: Тази работа няма да я бъде. Така не се мисли. Тя и ще я бъде, и няма да я бъде. При известни условия няма да я бъде, при известни – ще я бъде. Но и едното, и другото си е на място.

Представете си, че вие седите и аз пиша числото 5, и след това го заличавам. Какво ще помислите? Защо го затрих? *(понеже не ви е нужно).* Пиша 6 и пак го затривам; пиша 7, 8, 10, и все ги затривам; какво ще помислите? Аз опитвам числата, искам да ви направя едно добро и затова пиша, и заличавам; най-после напиша 100, да кажем, аз вярвам в числата, искам да видя кое число ви приляга, като напиша сто, оставям го. Най-първо пиша едно – един лев, не ми харесва, затрия го; пиша две, три, все не ми харесват, заличавам ги; вие казвате: какво си играе той? Казвам пари са това. Най-после като напиша сто, казвам: отлично число е това! Питам те: Познаваш ли това число? А, то е празно число. Давам му сто лева и той се зарадва. Следователно, в природата става същото, ти като искаш от нея нещо, тя пише на дъската; ти се пържиш, превиваш се, тя пише 1, 2, 3, и най-после дойде до едно число и спира там. След като ти покаже парите, ти кажеш: Много хубаво число е това, много добре го познавам. И като влезне в джоба ти, ти кажеш: Много добро число е това! И тъй, когато природата пише своите числа на черната дъска, имайте търпението. Тя пише и изтрива, чакайте докато тя дойде до

едно установено число и един ден ти каже: Ти познаваш ли това число?

Станете сега.

Отче наш.

СМЯНА НА ЕНЕРГИИТЕ

X година, 12 лекция на 1 мл.ок.клас., 28 ноември 1930 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

Ясно, приятно, хубаво време. Почивка 36 ч.

Има ли някой свободно да излезе на дъската? *(Т. математик излиза).* Пишете, 10 души ученици се занимават 6 дена от седмицата и прочитат всичко 500 страници *(конспект за матура).* Пита се колко страници ще прочете единият *(ако всички четат по равно, единият ще прочете на ден 500/60, то е 8⅓).* Добре. Сега другият въпрос, може ли да се намери, колко енергия ще са изхарчили тези 10 души? За пример 10 души като са работили 6 дена и са прочели 500 страници, много способни ученици ли са били те? *(Не са много способни).* Не са способни; как мислите за учителите им? *(те не са ги заинтересували в предмета).* Но представете си и другата страна, че тези 500 страници не са от малкия формат да се турнат в джоба, а са големи страници по един метър всяка страница. И при това тези страници са само формули по математика и при това толкова големи *(тогава това е много).* Значи, ако е едно просто четиво или един разказ по литература, някое стихотворение, малко е тогава. *(Да).* Да допуснем, че един човек се занимава само с литература, тогава коя част от мозъка ще нарасне повече? Това може да се изследва, главата ще се увеличи някъде, пък ако се занимава с математика, пак ще се увеличи, но не на същото място. *(При двата отдела на науката вземат участие два различни центрове на мозъка и на различни места се усеща умората).* Сега всички се занимавате с общи изводи. И това, което е добито, то е един общ извод.

Напишете сега един кръг с пергела. Сега понеже вие сте минали това, вие сте с висше образование, вас ви се вижда тази работа за

много проста. Забележете, че всякога висшето се поддържа от низшето. За пример всеки ден вие извършвате неща, които и животните извършват, и то е много просто нещо, ядете, тъй както и животните ядат. Вие дъвчете по същия начин, както и животните дъвчат, има една малка разлика, че те седят успоредно с лицето на земята, когато ядат, а вие седите перпендикулярно; в начина на яденето има едно малко различие.

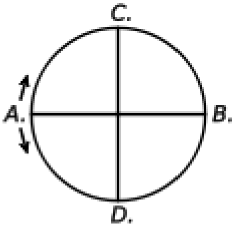

Фиг. 1

Сега да допуснем, че *А.* представлява изток, от гдето започва да се проявява някоя енергия (Фиг. 1). По кой път ще минете? А ако е необходимо да мина по окръжността, мога да мина по две посоки нагоре или надолу. А ако е по диаметъра, има само един път – направо. Ако е да се мине по кръга, какви ще бъдат резултатите? *(противоположни).* Да допуснем, че известен човек се е родил, когато слънцето изгрява и минава по кръга нагоре към *В. А.* – това са младините, във *В.* си заминава това дете. Къде отива една енергия, която излиза из тялото навън? Която се излъчва? *(в пространството).* Е, какво става с тази енергия? *(Тя може да се трансформира и да иде в някой проводник на друго място).* Добре, тогава всички енергии, които се сгъстяват, по какво се различават? По какво се различават енергиите, които се сгъстяват и които се разширяват? Материята, която се сгъстява, е от физическото поле, а която се разредява, се разширява. Сега да направим едно сравнение. Ако се увеличи умствената деятелност на който и да е учен човек, сгъстява ли се тази

енергия или се разширява? Ако има интензивност в деятелността на учения човек (енергията се разширява).

Да кажем, че тези ученици свършват 500 страници за един ден, какво ще помислим тогава за тях? *(Тогава те ще свършат 6 пъти повече работа отколкото преди).* Значи тогава има известна област, която се засяга повече. И по закона на наследствеността, те са по-способни. Може ли една дъщеря да бъде способна без майката? И може ли един син да бъде способен без бащата? Значи можем да кажем, че техните родители, баща, майка, дядо и прадядо са работили повече. Може ли от двама невежи баща и майка да се роди един учен способен син или способна дъщеря? *(Невъзможно е).* Да. Добре, да приложим сега изводите на закона. Ако у човек не се ражда всякога едно чувство, едно побуждение за стремеж да учиш, или да имаш любов към знанието, да имаш желание към него или да имаш мисъл да учиш, можеш ли да станеш учен? Значи първо, за да се роди каквото и да е желание да учиш, закон е: за да се усили това желание у тебе, знаете ли колко пъти на ден трябва да се роди у вас желанието да учите? Ако като станете сутрин у вас се събужда това желание, че искаш да станеш учен и после то загасне; или пък ако то се зарожда 10 пъти през деня, какви ще бъдат резултатите? Ще бъдат по-големи 10 пъти. *(Тогава първият случай ще се отнася към втория както 1:10).* Сега да допуснем, че в първия случай у вас се заражда само едно желание, вие да бъдете учен, във втория случай се заражда друго желание, вие да бъдете добър човек или морален, а в третия случай – да бъдете здрав човек, силен по тяло. Тогава първият случай към коя категория (област) се отнася деятелността, искате да бъдете учен? *(Към умствената деятелност).* Вторият случай се отнася към сърдечната деятелност и третият случай – към физическата деятелност. Тъй. Тогава какви ще бъдат отношенията, ако той ще се занимава само умствено, към сърцето и към тялото? *(Отношенията*

ще бъдат правилни). Мислите ли, че един ученик, който е способен, че може да мяза на един атлет? Какви ще бъдат неговите мускули? *(Мускулите му няма да бъдат тъй силни, както на един атлет, защото неговата сила е концентрирана в мозъка).*

Да направим сега едно сравнение, да допуснем, че има да разглеждаме една тема. Да допуснем, че вие сте пътували отвънка, идете от града при 25 градуса студ, ръцете и краката ви са измръзнали и започва темата. Какво ще разберете когато ръцете и краката ви са изстинали? *(Почти нищо).* После, второто положение, представете си, вечерта, преди да дойдете вие сте били на банкет, може да сте преяли и така сте преситени, че храната ви не е добре смляна, пак какво ще разберете от лекцията? И третото положение, били сте на увеселение, попийнали сте си малко повече, съвременните културни хора не пият ли по някой път? Сега, ако човек пие, кое е засегнато у човека? На какво се дължи пиенето на спиртни питиета? Засегнат е личният, физическият живот на човека. Ако се храни човек, кое е засегнато у човека? Пак физическият живот е засегнат. Щом човек търси само вкуса на нещата, това е от умствен характер; щом си задоволен от храната, приятността, която усещаш от яденето, то се отнася към една област на чувствата. Едновременно в устата стават три процеса. Единият процес се отнася към ума на човека, другият към неговите чувства, а третият към неговата енергия, към света на енергията. Можете ли да изчислите каква част от мозъчната енергия се харчи в яденето? Колкото вкусът е по-развит, по-силен, повече мозъчна енергия се харчи; колкото удоволствието взема повече участие, толкова чувствата вземат повече участие; а колкото повече дъвченето взема участие, то е физическата страна. Сега допуснете, че няма отопление в стаята и се преподава лекция, какво ще бъде вниманието? Ако няма отопление в стаята, във вас ще се роди едно желание, колкото се може по-скоро да свърши лекцията.

Защо? Де са подбудителните причини? В ума или в сърцето? Това е един психологически анализ. Трябва да се учите и в психологията има един вътрешен анализ в дадения случай, ако ти не можеш да ограничиш, имаш известно състояние и ако не знаеш какви сили действуват и де се намира твоето проявление, в тялото ли, в ума или в сърдцето ли, какво ще разбереш тогава. Например, тебе те занимава една идея, някой път тази идея може да ти причини някоя неприятност; за да се справиш с тази идея ти непременно трябва да разбереш нейното естество. Вземете самочувствието, или имате едно съмнение, съмнението е от умствен характер. Например, учили сте вие по математика и излизате, както този брат тук, той е свършил по математика и го изваждат тук, като един прост ученик, нали, и той трябва да отговаря. Яви се едно чувство на съмнение у тебе. Значи, ти се съмняваш, дали като излезнеш на дъската, ще можеш да си отговориш, да решиш задачата или не. Сега от какво произлизат подбудителните причини на съмнението? Те могат да произлизат от самия учител, че е способен професорът ти и може да ти даде една задача, трудна, и да те скъса. А може да произлиза и от учениците, имаш едно стеснение, което произтича не от учителя, а от окръжаващата среда. Питам, къде съмнението е по-голямо, когато то произлиза от вашите другари или когато то произлиза от учителя? Де съмнението ще е по-силно? Като че, ако произтича от учителя е по-силно.

Сега де ще бъде деятелността в този кръг? Вие се движите от *A.* до *C.* Ако *A.* е началото на деятелността, де съмнението ще бъде най-силно? Тук имате 4 кардинални подразделения: от *A.* до *C.*, от *C.* до *B.* – това са положителните страни. И после от *B.* до *D.* имате едно движение, и от *D.* до *A.* Движението от *A.* до *C.* спада към творческите принципи. Този принцип, който върви надолу, той е пасивният, те се срещат. Има два кръга, които обикалят едновременно. Единият

принцип е творчески, а другият е възприемателен *(ако вземем този кръг като единица мярка, тогава в точката C. ще има най-голяма деятелност).* Сега определете тъй, от *A.* до *C.* е умствената деятелност; от *C.* до *B.* е чувствената деятелност; а от *B.* до *D.* деятелността на самосъхранението на човека, а от *D.* до *A.* е чисто физическата деятелност. Ако този кръг е в едно статическо положение, то той няма да се измени; но когато умствените енергии дойдат в целия кръг, тогава става една промяна. Кръгът на чувствата съставлява формата; питам тогава де ще бъде деятелността по-интензивна? В *A.* и *C.* ще бъде най-голямата умствена деятелност, след това идат чувствата и след това физическата деятелност. Тогава пишете тъй: *A*:*C*, както *C.* към *B.*, както *B*:*D*, както *D*:*A*. В дадения случай вие имате известна енергия, която е затворена в този кръг. При това представете си, че тука нямате никакъв прилив на каквато и да е енергия отвънка. Тогава ако вие искате да усилите деятелността на тялото си, част от умствената и сърдечна енергия ще влезне в тялото и тогава вие непременно умствено ще обеднеете. Щом се усили тялото, умът обеднява; ако се усилват чувствата, умът обеднява, обеднява и тялото, обедняват и самосъхранителните чувства. Щом се усилва умът, всичките други трябва да обеднеят, те плащат. Ако се усилва деятелността *A.C.* – умът, тогава *CB. BD.* и *DA.* обедняват. Ако се усилва деятелността на *CD.* или на чувствата, тогава деятелността на *AC.* и *DA.* обедняват. Която деятелност се усилва, другите пък обедняват; обедняването – значи стават пасивни. Която деятелност се усилва, тя добива мъжки характер, а всички други добиват женски характер, стават отрицателни. За да държиш едно пасивно положение, непременно ти трябва да дадеш нещо от себе си. За пример казват, човек трябва да се примири със съдбата си. Най-първо ти искаш да се самозащитаваш. Какво положение трябва да вземеш тогава щом се примириш със съдбата си? *(пасивно).* Добре. Ако един

ученик следва в един университет и го скъса учителят му, трябва ли той да се примири с това? *(Не).* Тъй, ако го скъса два пъти, пак не трябва да се примири, ако го скъса три пъти също, той трябва да обиколи целия свят и да издържи изпита си, ако иска да бъде учен човек. Пък ако иска да заглъхне, нека прекъсне. Сега по какво се отличават способните от неспособните ученици? Ето по какво. Способният ученик целия свят ще заобиколи, но той ще издържи изпита си. И двайсет пъти да го скъсат той ще свърши университета. А неспособният, само веднъж като го скъсат, той ще капитулира, няма да свърши, ще каже: Съдбата ми е такава. Това, онова, оправия няма и ще остави работата си. Питам сега, какъв е характерът на двамата, на онзи, който двайсет пъти са го късали и пак е издържал изпита си, и този, който веднъж като са го скъсали, вече не повтаря изпита? *(Доста голяма е разликата, този, който е държал двайсет пъти изпит, е волева натура, а вторият е мекушав, не е постоянен).* Кои са причините, ако единият докрай се явява на изпит, или на какво се дължи силата на способния ученик? Можем да дадем и друго разпределение. *AC.* представлява причинното тяло на човека. *CB.* представлява умственото тяло, *BD.* представлява астралното тяло, а *DA.* представлява физическото тяло. Сега по какво се различават тези четири тела. Това са еволюционни тела сили у човека. Кръгът в тази идея това е пътят на човешкото развитие. Съществува друг един кръг извън тях. Сега по какво се отличава физическото тяло от другите тела. *(По материята, от която е направена).* Физическото тяло, това е почвата, той е банкерин и разполага с всички капитали; тук са складирани всичките енергии на всичките минали векове. Затова от астралното, от менталното (от умственото) и от причинното тяло трябва да слезеш долу във физическото поле, за да се вземе материал. Казвате, защо трябва да слезне човек от умствения свят, да се въплоти на земята. Питам, защо вие слизате от третия етаж на къщата си в

килера? Има нещо за ядене там. Или това може да е вашият долап. А долапът е мястото, дето са складирани нещата за ядене. Та трябва да слезем във физическия свят, понеже там са складирани всичките енергии, които са необходими за всичките други тела. Или някой друг трябва да слезне, но непременно трябва да слезне някой, да се превъплоти.

Сега вие питате тъй: След като замина за другия свят, ще се върна ли пак на земята? – Като изядеш храната, пак ще се върнеш долу разбира се. Тогава тургам тъй, ако един ученик яде много, може ли да бъде способен ученик, какво мислите вие? Ако той обича да си похапва богато, как мислите ще бъде ли той способен? *(Не).* Защо? Разсъждавайте сега. Когато яденето е причинено от глад, то е една вътрешна необходимост на живота. А ако просто искаш да ядеш, защото ти е приятно да ядеш, то е друг въпрос. Яденето като една вътрешна потреба е едно, а ако ядеш просто за удоволствие, то е съвсем друго. Ти може да ядеш по четири съображения. Може да ядеш, за да станеш учен, може да ядеш, за да станеш умен, може да ядеш, чувствата да вземат участие, да видят хората, че си червеничък и после, че не си слаб, че имаш сила и може да ядеш, да бъде тялото ти голямо. Та четири съображения има за яденето. Ти едновременно може да имаш всичките четири съображения. За правилното развитие трябва да са застъпени всичките съображения. Да има съотношение между тялото, чувствата, ума ти и силата ти. Знаете ли какво съотношение може да има в съвременната наука? Почти не може да се даде никакво съотношение в тази официална наука. Например, ако вие израснете умствено, в какво отношение ще израснете физически – вашето тяло?

Но да се повърнем. Да докажем, че се зароди едно съмнение във вас. На какво се дължи произходът на съмнението? Допуснете, че вие сте студент в Сибир и имате за вашия професор най-лошото мнение,

че той е един човек много студен, лош и т.н. Но допуснете, че този професор ви изненада един ден, че при най-лошите условия при един предмет, на който вие сте учили много слабо, той ви изпита, обръща се към вас много усмихнато, потупа ви по гърба, само това. Какво става оттам насетне с вас? *(Ще се измени мнението към него).* Тъй, защо? *(Защото той има една проява, противна на другите.)* Добре, ако ние имаме съмнение, де седи причината? *(Трябва да знаем от нас ли произтича съмнението или от някоя външна причина?)* Философията е ти да знаеш дали ти си причината, или причината е отвън. Ти можеш да научиш урока си и ако ти не учиш, заставяш вече професорът да мисли зле заради тебе. А някъде ти си способен и може твойта способност да зароди една амбиция; възможно е. Някой път някой ученик е толкова способен, че може да произведе едно противоположно чувство в сърдцето на професора и той да каже въпреки всичко: Аз ще те скъсам, ти не трябва да се дигаш толкова много. В друг случай да допуснем, този професор е неразположен спрямо тебе, ти учиш, но той е неразположен, как трябва да постъпиш тогава във втория случай? – Когато причината не е у тебе? Значи не е известно. Как постъпвате в математиката с неизвестните? Имате *X* и *Y*. Е, отгде тогава намирате *X*? *(Трябва да имаме едно условие, от което да може да се изчисли, тогава X ще се намери от другото известно).*

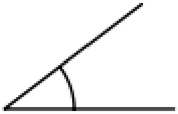

Фиг. 2

Да допуснем, че в дадения случай вие имате една линия и един ъгъл (Фиг. 2). За изчислението му какво ще правите? *(Щом е даден ъгълът, остава да го измерим колко е. А за X може да имаме едно уравнение, може AX да е равно на B, тогава X е равно на B върху A).*

Противоречието често може да произтича от естествения път на това статическо състояние. Значи ако *А* е плюс *С* трябва да е отрицателно, минус. Ако *С* е плюс *В* трябва да е отрицателно. Но някой път се случва в живота, ако *А* е положително, тогава *С*, *В* и *D* са отрицателни, пасивни. Този е естественият път, ако *А* е положително, *С* трябва да е отрицателно, минус; ако *С* е плюс, *В* трябва да е отрицателно. Сега как става в природата? Ако един момент е положителен, вторият момент трябва да е отрицателен и т.н. те се сменят; и всеки момент *А* ще бъде различен. Та едновременно енергиите в природата се сменят. Ние можем да сменим енергията и състоянието, на който и да е човек. Например, когато онзи ученик или студент излиза на изпита и каже: Тя мойта работа се свърши, професорът ще го скъса. Но по някои съображения, учителят му пише 6, усмихне се насреща му, потупа го и каже: Ти си способен ученик. Веднага ще се смени състоянието у тебе. И като излезне вече ученикът той е положителен, а професорът е станал отрицателен. В първия момент професорът беше положителен, но в каква степен? Ако вие прекарате безброй радиуси от едната и другата страна на външния кръг, това са хиляди моменти, които ще бъдат ту положителни, ту отрицателни.

Та всеки един момент вие трябва да бъдете готови да минете от едно състояние в друго. Това е закон. Например, някой казва, че някому се намалила умствената деятелност. Помнете едно, не става намаляване на енергията, а смяна става. Нали казвате, че нищо не се губи в природата, тогава, ако енергията се е намалила, къде е отишла? Смяна става. Значи, под думата намаление, или намалила се умствената деятелност, се разбира, смяна е станало; енергията не се е намалила, не се е загубила, тя не е загубена. Или ако кажем, че един човек е станал по-силен в интелектуално отношение, при тази енергия той е станал само положителен. Умният човек е положителен, а глупавият е отрицателен. Та всичко е в смяната на енергиите.

Някога ти се усещаш в едно такова състояние, казваш аз съм оглупял. Не, ти трябва да схващаш правилно процеса, смяна е станало у тебе. Казваш, едно време аз имах благородни чувства, а сега ги няма. Смяна е станала у тебе. Ще се смени и това положение. Ако не разбирате този процес, вие ще направите едно заключение, което не е право. Например, казват някому, че е безверник. Това е смяна на енергията. Вярващият е положителен, безверникът е отрицателен, е каква разлика има. Или ако аз кажа, вярващият е мъж, а неверникът е жена, това е едното отношение, другото, безверникът е мъж, а вярващият жена. Тогава как ще примирите това противоречие? Вие не разбирате думата жена. Под жена, във вашия ум седи една идея неизяснена още. Щом ние говорим за жена, в даден случай подразбираме, цялото е разделено. Кръгът е разделен вече. А щом кажем човек, това е целият кръг. Щом кажа мъж, подразбирам горната част на кръга, която е осветлена; а щом кажа жена, подразбирам неосветлената страна; тъмната страна е жената. Сега вие ще кажете, какъв грях има жената? Разберете идеята. Под думата жена във вашия ум трябва винаги да седи идеята, че цялото е разделено в себе си. И под думата мъж, пак трябва да разбирате, че цялото е разделено. Но в дадения случай при мъжа, вие имате на цялото тази страна, върху която може да се реализира деятелността по един начин. А в другата страна, другата половина деятелността може да се реализира по друг начин. Следователно при положителната енергия имате един резултат, а при отрицателната енергия имате друг резултат. Например в природата какви резултати ще имате? Сега усложнявам малко въпроса.

Представете си тогава, че човек придобие вяра към невидимото, а друг добие вяра във видимото. 1 –В–Н. 2 –В–В. Тогава какво е отношението на онзи, който има вяра в невидимото към видимото? Той казва: Бог е всичко, а другото е един резултат. А вторият, който има вяра във видимото, той казва, реално е това, което аз виждам, а

другото не е реално. Сега поставете ги и двамата в математическо отношение. Верующият в невидимото е положителен към невидимото, а вторият е положителен към видимото. Вторият по отношение на първия е отрицателен, той не вярва в него. И двамата в дадения случай са, единият е верующ, а другият е неверующ. Неверующ е към видимото, но като дойде до Бога, той е готов да се защитава, но като дойде до физическото казва: Тази работа оставете, аз не се меся там. Той там е жена, женствен става там. И кога ставаме ние женствени? Когато няма какво да защитаваме. Тъй този вторият за видимото е готов да се защитава, а като дойде до невидимото, казва: В тази работа аз съм профан, в тази работа аз съм съвсем загазил, няма какво да защитавам. Та най-първо трябва да определите насоката и после съществува ли една връзка между видимото и невидимото? Съществува разбира се, но каква е връзката? *(Че първопричина е невидимото, а видимото е едно следствие).*

Допуснете сега, че двама души са зазидани в стената на един замък, но тези хора са допрени с гърбовете си, тъй че единият е обърнат към замъка навътре и гледа какво има в замъка отвътре. А другият тъй е зазидан, че гледа какво има вънка по света. И двамата седят и си приказват. Питам, кое е видимото и кое е невидимото? Тъй че и двамата имат неща, които виждат и които не виждат. На кого деятелността е по-голяма. Онзи, който гледа физическия свят, или този, който е обърнат към замъка навътре? Първият гледа света, а вторият е религиозен човек, той мисли само за Бога – гледа само в замъка навътре. Вие вярвате в Бога, замък е това. Какво са казали учените хора, Сократ, Платон, тъй казали, дядо ви, баща ви тъй казали, вие това знаете, вие сте религиозен човек, в замъка гледате, вие вярвате в невидимото, защото тези хора са заминали, той казва: Платон тъй е казал. Казвам, по-широка е деятелността на онези, които виждат деятелността на видимия свят отвън. Питам от

гледището на един философ, кой е на правата страна, който гледа в замъка или който гледа навънка от замъка. Представете си, че вие сте едно малко дете, майка ви и баща ви са ви учили на всички тези морални правила, излизате в света, но нямате никаква опитност, но само вярвате. Вие вярвате, че не трябва да се лъже, не трябва да се краде, че трябва да казвате правото, а другото, което сте го добили в живота е чрез една опитност. Питам, де веруюто е по-интензивно? Коя вяра е по-силна? Във втория случай, придобитото сред видимите неща е по-добро и другото е хубаво. Но де опитността е по-силна, по-хубава? Някой казва, аз вярвам в света. Той е съзидан в замъка с главата навън. И разбира това, което вижда отвън, което са изработили в София. И като говори за реалността, аз разбирам, че този човек гледа в света, във външния свят и си съставя едно понятие за него. Той гледа небето, звездите и казва, не зная дали има Господ, не го виждам. А другият пък има известни морални кодекси. Тогава вторият е по-активен. Всякога когато на човека възгледите са по-широки, той е на правата страна, дето и да е. Не като едно абсолютно правило. Първото нещо е това. За това човек не трябва да бъде тесногръд. Погледът му не трябва да бъде обърнат само към замъка. Хубаво е мнението на всички списатели, на всички философи. Но те са до били знанието си от външния свят. След като имаме тяхното знание отвънка, необходимо е да влезем в този свят и да добием и ние тези впечатления.

Извадете сега едно заключение, едно правило. Ако *А* помисли, че всичко е само до *С*, че само до там може да отиде, тогава какво ще бъде неговото положение? Умният човек ще направи следующия извод. Ще каже така, *А* ще има отношение към *С*, значи ще иде до *С*. Но щом *А* иде до *С*, тогава и *А*, и *С* ще идат до *В*. И след като идат до долу, тогава *А*, *С* и *В* и трите заедно ще идат до *D*. И така ще обиколят целия кръг. Ако ти мислиш, че всичката деятелност е само до *С* ти не

си разбрал живота. И ако мислиш, че всичко е само до *В* ти пак не си разбрал живота. Значи трябва да се събере целият кръг. Следователно, ти трябва да имаш предвид развиването на твоя ум, сърце, силите си и тялото си. Понеже кармически тялото е среда, от която трябва да черпиш силите си.

Та казвам, от тази лекция можете да извадите едно правило за смяната. Например има един начин, един метод в новата психология от напредналите учени хора. Та трябва да имате едно правило, чрез което да може да сменяте енергиите си. Да кажем, имате едно пасивно чувство, то само по себе си може да се смени. Кое е по-хубаво? – Да знаете как да го смените. Ето какво се разбира под думата смяна. Представете си, че вас ви убоде един трън. Вие си имате едни щипци, можете да хванете тръна и да го изтеглите навън. Това е човек, който знае как да се оправи. Но представете си, че вие вдигнете пръста си, който е убоден и тръгнете по пътя да търсите лекар. Вие показвате пръста си на този, на онзи, докато дойде лекарят и извади малкото трънче от пръста ви. Питам, кое е износното? С твоите щипци ще хванеш трънчето и ще го изтеглиш навън. При малките мъчнотии в живота си не търсете другите хора да се справят с тях. Защото този лекар след като извади тръна, той ще ви внесе друг един трън по-голям. Той ще каже, че този трън е бил някъде из въздуха и има опасност да се заразите. И трябва да го промивате по три пъти на ден, и да го мажете с известен мехлем. Ще ви даде едно шишенце и ще го превързвате. Така може да загубите десет дена заради пръста си, когато иначе можеше сам да извадите тръна си. И ще се свърши работата. Сега този трън какво е? Казвате, условията на живота ви са лоши. Това е трънът на вашия пръст. Майка ми така ме е родила. Това е трънът на вашия пръст. Пари няма. Парите навсякъде ще намерите. Който знае как да намери парите, много лесно ще ги намери. Да ви представя другия случай. Представете си, че вие (сте) в един замък и

иде някой в замъка, и ви казва, че в еди-коя си каса има пари да си извадите. Но там има сто каси и сто ключа. Обаче ви сте забравили, кой от ключовете е на тази каса. Вземате един ключ, опитвате, не е той; опитвате всички каси и всички ключове, никой от тях не е този, който ви трябва. Какво трябва да правите? Вие туряте един ключ, въртите, туряте втори, трети, все не се отваря. Ако знаете, как да въртите ключа, лесно ще се справите.

Та всички вие сте в един замък, касата знаете де е, но сте забравили номера на ключа. Пък някой път не знаете как да го турите, как да го завъртите и казвате: Не върви тази работа. По стария начин касата седи затворена и вие само ходите насам-натам, отваряте, затваряте, но не знаете кой е ключът. По този начин само ще си изгубите времето. То е все едно, че носите превързания си пръст из въздуха.

Сега, правилото, което можем да извадим: Кажете ми, какво остана във вашия ум? – Че енергиите не се намаляват, но става постоянна смяна и ние трябва да знаем методите за тази смяна. И под думата изложение, както е случаят с пръста, аз всякога разбирам смяна на енергиите, не изгубване на енергиите. Сега понеже в света се заражда един нов тип, енергиите отиват в новия тип. Други форми идат в света – смяна става. Та ако вашето състояние се е изменило, това може да се дължи на някаква по-висша деятелност, която вие не съзнавате в самите вас. Да кажем, че някой път вие имате най-лошото разположение. Вие не разбирате философията на живота. Вие имате най-лошото разположение на духа, а пък това лошо разположение може да означава, че във вашето свръхсъзнание се е зародила една идея много благородна и възвишена и всичката енергия се е погълнала там. И вие, като не разбирате този вътрешен процес, казвате: Всичко отиде, всичко е загубено за нас. Не, нищо не е загубено. Падането в света, това е нещо отрицателно. Човек трябва да

падне, за да стане пак. И всеки, който е падал веднъж, седи по-високо от онзи, който никога не е падал. Защо седи по-високо? Защото който веднъж е паднал, той е изгубил нещо, като е паднал на земята, но и земята от своя страна му е предала нещо. Значи той е изгубил едно, а е спечелил две. Той е дал на земята енергията си, но и земята му е предала два пъти повече енергия. Нали учителят е казал на ученика си: Иди и удари на онзи една плесница! Но другият му залепил две. Ученикът идва при учителя си и казва: Две плесници ми удари той. – Продай едната на мене, а едната задръж за себе си. Една продадена, това е печалбата. Във всяко нещастие на земята ние имаме две печалби. Какво трябва да правиш с нещастието? Продай едното и остави едно за себе си. Ти страдаш по единствената причина, понеже мислиш, че имаш повече, отколкото трябва. Ако чувстваш, че имаш повече, отколкото ти трябва, освободи се от непотребното. Всяка идея, с която вие не можете да се справите в дадения случай, турете я настрана. Правилото е такова. Всяко чувство и всяка мисъл, с които не можете да се справите, турете настрана. Но ще кажете: Не зная как. Има много неща, които са възможни за човека. Някой паралитик може да каже: Не мога да бягам. Обаче, този паралитик при известни условия можете да го накарате да бяга. Нали във вестниците имаше, че в Южна Америка имало двама паралитици в една болница. Един ден там влиза една боа и като я видели двамата паралитици изскочили навън. Те забравили, че са паралитици и избягали навън. Значи това, което лекарите не могли да направят, тази боа със своята форма е могла да произведе у двамата тази възможност те да избягат. Същият случай става и в умовете на хората. Та ако във вашия ум е влязла една боа, която ви гони, с това иска да ви каже: И мене гонят, и аз бягам, затова и вие бягайте като мене, спасете живота си.

Та в света нищо не се губи. И всичко в света има свое определено предназначение. Но само за онези, които разбират. Който не разбира

и при най-голямото благо, какъв остава? По какво се отличава умният от невежата? Умният човек вижда своите блага навсякъде, а невежата недовижда благото си даже и там, дето е. Това е единственото различие. Под невежа аз разбирам всеки човек, който не вижда своите блага. А умен човек в моя ум не седи идеята така: Онзи, който вижда възможността за своето благо навсякъде. И той, като знае законите, всякога може да изправи положението, в което се намира.

Всички с дясната ръка нагоре:

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

ПРИНЦИПИ И ФОРМИ. ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТЕ. СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ.

X година, 13 лекция на 1 мл.ок.кл., 5 декември 1930 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

Добрата молитва. (с вдигната дясна ръка)

Да излезне някой на дъската, който разбира от астрологията. *(излезе Н.)* Я, Н. начертай един кръг. Спуснете сега хоризонтално диаметъра. Кажете какво разбирате вие под думата единство. Единство в живота или единство в природата. В какво седи единството във водните капки? *(Химически водата във всички капки е една и съща.)* Но същевременно посоката на движението каква е?

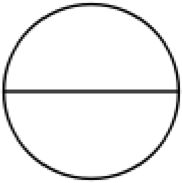

Фиг. 1

Да вземем земната повърхност като една плоскост. Нали всичките предмети падат на една и съща повърхност. Сега какво трябва да се разбира под единство в живота или единство в мислите? *(Че посоката на движението на всички живи същества е една и съща).* Сега какво трябва да разбираме под думата движение? *(Ако едно тяло изменя своите отношения към други дадени тела, то това тяло се движи, тъй се дефинира движението в математиката, значи когато едно тяло постоянно изменя своите отношения към другите тела).*

Сега на какви закони отгоре, по какви причини изменя това тяло своите отношения към другите тела? Първо на това тяло трябва да му дойдат някакви сили, тогава то може да измени своите отношения, а

силите могат да бъдат и вътре в него, както е при електричеството, а могат да бъдат и отвън, ако действува някоя механическа сила върху тях. Вземете отношението на луната спрямо земята; луната ли изменя своето отношение спрямо земята или земята изменя своите отношения? *(Луната изменя своите отношения).* Защо? Кое е, което упражнява влияние? Как е възможно да се вземе земята като едно безсъзнателно същество? От чисто научно гледище, как е възможно едно безсъзнателно същество като земята, на 2 или 300 хиляди километра, от луната има 250 хиляди мили, тогава как е възможно това същество (луната) да упражнява влияние на земята или пък земята да упражнява известно влияние на луната? И да има някакво взаимно влияние. Трябва да съществува някоя притегателна сила. *(Да се обясни притегателната сила на луната спрямо земята, това не може да се докаже).* Работата е там съществува ли някой принцип? Че съществува притегателна сила е допустимо; щом съществува един принцип, той може да се докаже от ред явления.

Сега какво разбираме ние хората, които живеем на земята под думата земя? *(Едно тъмно небесно тяло, което не е способно да издава светлина, а само получава светлината си от слънцето).* Сега ще си послужим малко с аналогиите да видите до къде се спират учените хора. Допуснете, че имате тук два вида свещи, 10 свещи са запалени и 10 незапалени, тогава запалените свещи са светящи, а незапалените не са. Питам, по какво се отличават запалените свещи от незапалените по същество? *(Не се отличават).* В това отношение по какво се отличава слънцето от земята? Че гори? *(Да, че гори).* Сега от чисто гледище, науката не отива далече. Тя приема като че свещта е запалена. Кой я е запалил? Тя допуща, че от самосебе си гори или че някой механически процес е станал и тя е запалена. Тя допуща, че това, което е запалило свещта, е отвътре и че има някое разумно същество отвънка. Но в дадения случай земята тъмно тяло ли е? *(Така*

се допуща, че е тъмно). Незапалено тяло, добре, няма да спорим. Сега да допуснем, че тази свещ е отвънка, но представете си, че някакъв масивен параван е заградил свещта или свещите, така ги затуляме и хората казват, че свещите ги няма, загаснали. Питам загаснаха ли свещите? *(Не са).* Ами ако около земята има такъв един параван, който препятствува на земната светлина, тогава ще кажем ли ние, че земята е една планета? Едно тяло, което не свети, понеже ние не виждаме светлината на свещите, казваме, че те са загаснали. От гледището на нашите разсъждения, вярно е; но допуснете, че 10 души, които са гледали свещите, без да знаят са ослепели и кажат, че свещите потъмняха. Те казват така, без те да ги виждат. Питам, свещите ли потъмняха или техните очи потъмняха? *(Тогава може да се допусне, че известни разлики ние ги схващаме, благодарение на нашите несъвършени същества).* Сега това е само един начин на разсъждение. Защото в закона на хипнотизма, един човек може да се постави в какъвто и да е сън и да се накара да вижда или да се накара да не вижда, всичко може да се направи с него. Следователно, има ред явления в природата, които съвременната наука трябва да ги засегне малко по-дълбоко, за да ги изясни. И пътят, по който върви науката, е там. Та това са нови положения, които трябва да се изучават.

Та казвам, ако умът на човека не може да разбере някои неща или явления, тогава де седи причината? Вън или вътре? *(В самия човек).* Може да седи и вънка от него, може да седи и вътре в него. Възможно е някой път в пространството, както сега допущат, нашата земя да дойде в съприкосновение с някоя тъмна сила, тъмно същество, с някое по-гъсто тяло, на което материята е по-лоша; и тогава това тяло може да упражни влияние на земята. Питам сега, то ли ще упражни или друга някоя сила? Сега в астрологията, какво разбираме ние, като кажем, че Юпитер или друга някоя планета е упражнила влияние върху земята? Най-първо вие трябва да знаете

кой е елементът, който съответствува на Юпитер? Или нека турим Марс, той е по-близо до нас. Желязото съответствува, нали? *(желязото).* В дадения случай желязото е една форма. Но желязото е тук, на Марс го няма. Желязото, с което Марс разполага, е на земята; а Марс, който разполага с един търговец далеч от Марс, той е закупил всичкото желязо и никой нямо право да разполага или да оперира с това желязо без него. В дадения случай Марс е един принцип, скрит принцип. Та вие не можете да употребите желязото, да видите неговата сила, ако вие не разберете неговата скрита сила, ако не познавате Марс. В дадения случай Марс е едно тяло, но ако вие го разбирате като един принцип, разумен принцип, който хората още не разбират какво нещо е желязото, или произходът на желязото, или неговите сили, които Марс упражнява върху човешкия живот.

Та казвам, в дадения случай трябва да разберете астрологически: всичките планети това са принципи, които действуват върху човешкото съзнание. Следователно, ако вие можете да разберете принципа Марс, тогава можете да разберете земята, желязото. Когато намерите тази форма, тя има отношение към другите форми. Тогава само вие можете да превръщате една форма в друга форма. А щом можете да превърнете известна форма, вие можете да развиете нейната сила.

Нали във физиката имате скачените съдове. По какво се отличават скачените съдове? *(Че течността в тях е винаги на еднакво ниво).* Тогава можем да кажем, че скачените съдове съществуват в природата. Хора с еднакви идеи са скачени съдове; хора с еднакви желания са скачени съдове; хора с еднакви убеждения са скачени съдове. Следователно, каквото съществува у единого, съществува и у другиго. У всички крадци, каквито и да са те, големи или малки, всички са скачени съдове. Всичките идиоти са скачени съдове. Всички гениални хора са скачени съдове. Обикновените хора, също светиите

са скачени съдове. Ако вие сега разгледате формата, защото скаченият съд е една форма. С какво се отличава тя? Че жидкостта или течността във всички съдове е еднакво висока у всички. Или силите, които се намират вътре, са на еднакво ниво.

Та казвам, сега най-първо трябва да се разберат принципите. И после да образуваме един процес на скачените съдове. Понеже тези скачени съдове съществуват в природата. Трябва да разбираме закона на скачването. С кои хора трябва да се скачвате? Искаш да станеш гениален, мислено ще си направиш една форма гениална и постепенно тези сили ще дойдат, ще се скачиш с гениалните хора и полека лека ще станеш гениален. Тези сили, които действуват в тях, ще действуват и в тебе. Ако можеш да скачиш своята форма с гениалните хора, ще станеш гениален; ако не можеш да я скачиш, обикновен ще си останеш. Сега научната страна, по еволюционен начин се разбира дълъг един период. Но при сегашните условия имаме ли еволюция? *(Имаме).* Ако имаме еволюция от толкова хиляди години, нали има един прогрес. *(Да).* По какво се отличават хората или животът? Преди няколко милиона години, или ако вземем преди 20 хиляди години, или да вземем ледената епоха и сегашната епоха, каква е разликата? Научните данни показват, че човешкият мозък е бил тъй хубаво сформируван, както и сега. *(Човек с външната си форма тогава е бил по-груб и мозъкът му е имал по-малко гънки и т.н.).* Това са съвсем външните страни, но съществува една епоха, когато човек е имал такова тяло, както сега няма, той е имал и една глава образец, каквато сегашният човек не може и да сънува. А сегашният човек това е едно обезобразяване. Това е един факт вътре. Ние имаме едно отклонение на живота, сега ние се стремим да дойдем пак до това първо положение. Ние сме взели едно направление обратно на еволюцията. Ние слизаме, не се намираме под благотворното влияние на слънцето. Отдалечаваме се и сме

достигнали до дъното, додето може да стигне един организъм. И да слизаме по-надолу не може. И ако слизате, знаете ли какво ще стане? Когато една форма се напълни с газ, какво ще стане? *(Ще се пръсне).* Та и те, ако слизат по-долу отколкото трябва, ще се пръснат. Защото и съдът ще се пръсне. Сега да извадим онзи великия закон, който съществува, под влияние на планетите се разбират известни принципи, които действуват, и тях трябва да изучавате. Та именно какви са влиянията на Марс, когато той действува в човека? *(Когато Марс действува, човек става мускулест, енергичен, много активен във всяко едно отношение).* Сега как ще познаете, че един принцип действува нормално или анормално върху човека? *(Марс внася активния елемент в човека, ако човек може разумно да оползотвори тази активност, тогава Марс действува благотворно върху него).* Да допуснем, че един човек – учен, инженер, е гениален, прави своите изчисления много хубаво, трябва да се направи един яз, но понеже той няма сам да гради яза, а други го градят, пропуснали нещо от неговите изчисления, направили стената по-тънка, отколкото трябва, дохожда водата и събаря яза, и завлича хората и всичко. Сега де е погрешката? Неговата разумност може ли да помогне в дадения случай? Колкото и да е умен човек, той не може да помогне. Ето де е погрешката. В работата всички негови работници трябваше да бъдат скачени съдове с него. Там е всичката погрешка. Той не е бил скачен съд. В него Марс е действува повече, отколкото трябва. Сега един инженер, който действува в дадения случай, той трябва да знае напрежението на този принцип. Да кажем, че той подпушва известна река. Самият стремеж, слизането на водата, теченията, това е Марс, той трябва да постави едно съпротивление, което да неутрализира до известна степен напрежението на Марс. Или трябва да намери една плоскост, която да уравновесява тези буйни течения. Така че като слизат буйните течения да слизат по тази плоскост и като слизат да

се уравновесяват, и да се впрегне по един нов начин енергията на природата. Та казвам, енергията, която съществува в природата, иде при нас по един много голям наклон. Изкуството е там, че всяка енергия, която влиза в мозъка на човека, той трябва да я постави тъй, че да може да я използува. Например у вас се развива известна страст. Какво означава страстта; известна енергия, течение в природата. То не е само до човек, страстта прониква навсякъде и в растенията, и в минералите, навсякъде страстта произвежда едно движение. Защото всеки има известна страст, човек, който има известна страст, той всякога ще има известно движение. Сега, ако едно тяло върви така вълнообразно 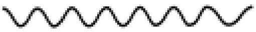 – какво има на пътя? Тогава едно тяло, което се движи в етера, нали казват, че етерът е еднообразен и толкова рядък, не прави никакво съпротивление. Сега това движение в етера ли е или вън от него? *(Допуща се, че така се колебае самият етер. Те не отделят светлината от етера, тъй като етерът, това е трептение на самия етер).* Учените казват така; прави ли са те? Право ли е това или не? *(Не зная).* Сега аз искам да зная скачен съд ли са учените хора или не? *(Смях).* Дали етерът се колебае или в дадения случай етерът е толкова отзивчив, че като върви светлината, като се набира светлината, на това причина е етерът, че се правят такива гънки. Светлината преодолява. Значи етерът колкото и да е тънък и гъвкав, все прави едно малко съпротивление на светлината. Възможно е. Ние предполагаме; знаем причините, но не можем да ги кажем. Сега за това, което не можем да кажем, ние даваме други съображения. Например някой ме е викал на гости, нали? Аз не искам да ида, но не искам да кажа същинските причини, а казвам, ще ме извините, много работа имам. Аз не съм разположен, не искам да ида на гости, а казвам много съм зает, много работа имам. Аз привидно ще кажа, че много работа имам, а всъщност никаква работа нямам, но просто имам едно неразположение да отида на гости. Но това

разположение аз не изявявам, понеже ако го изявя, ще стане цял скандал. Да кажем, например, викат ви на царска вечеря и ти се откажеш да идеш, това е голяма обида, царят те вика? Ти ще се извиниш, ще кажеш, че твоят стомах има известни болки, не е добре, после ще кажеш, че много съжаляваш, но сега стомахът ти не е добре и прочие. Питам сега, говориш ли истината? И трябва ли да се каже истината? *(В случая да се каже истината ще бъде неуместно).* Учените хора щом ги кани природата на гости и те някой път се отказват да кажат истината. Това е дипломация от тяхна страна. Те казват, предполагаме, допущаме, но не смеят да кажат защо именно е така. Етерът ли се огъва или светлината се огъва?

Сега ето какво трябва да разбирате под единство в природата. Единство в природата, това е най-голямото насърчение, което трябва да имате. Щом кажем единство, подразбираме това, ако преди хиляди години тебе те е постигнало едно добро, това добро пак ще дойде. Това е единство. Значи доброто никой не може да ти го отнеме или това, което ти е дадено, никой не може да ти го вземе. Това е единство в природата. Значи има една разумност в света, която държи нещата в равновесие; значи явленията се повтарят. Например ти имаш една свещ, която е горяла, а после е изгаснала. Тя пак ще гори. Ако една свещ гори и после изгасва, значи непотребна е тази светлина, но като дойдат пак условията тази свещ да се нуждае от светлина, тя пак ще се запали и ще гори. По какъв начин? По някакъв мистериозен начин, едно същество ще я запали. От чисто човешко гледище ние ще кажем, един човек ще я запали. Допустимо е да се каже, че един човек ще я запали. Но как ще допуснем, че земята един човек ще я запали? Тогава от научно гледище ще кажем, че земята ще дойде близо до слънцето и ще бъде запалена от някое голямо тяло, и ще почне да гори. А земята може да се запали от едно същество като вас, само трябва да знаете где е запалката. Ако ти можеш да я намериш в

лабораторията на земята, ти можеш да я запалиш, няма защо да чакаш да дойде едно същество специално за това да я запали. Който и да е човек може. Представете си, че едно същество запали земята, какво ще ни ползува това? Ще ни опърли всинца ни. Пък потребно ли е да бъде запалена земята? Ще дойде един ден да бъде запалена земята с един нов пламък, който съществува в света, при който като влезе човек, може да живее. И тогава ще стане едно пречистване на земята. Земята ще бъде запалена с този нов огън, в който хората могат да живеят. И тогава тези хора, които са живеели и се развивали правилно, по пътя на еволюцията, те ще почнат да живеят, а грешниците ще се стопят и светът ще се очисти веднъж завсякога. Добрите хора ще отидат горе, а лошите ще се стопят, ще отидат долу. Наближило е времето. Тогава земята ще се очисти от греховете на хората. И този огън ще бъде много силен и много мек, някой ще разтопи, а на някой ще даде живот. Онзи, който влезе в този огън, той ще бъде като златото, което се разтопява и се пречиства, в него като влезнеш, ти ще бъдеш тъй чист, като добър и хубав свеж въздух. Сега вие ще попитате от гледището на строгата наука, възможно ли е това? Това е най-голямата възможност, към която хората се стремят, и ние се стремим, за да можем за бъдеще да живеем в пламъка на огъня вътре.

Сега сме достигнали до едно място, ние сме живели в твърдата материя, живели сме във водата, сега живеем във въздуха, но наближава да идем да живеем в огъня, като тези саламандрите. Нали така се наричат духовете на огъня? Един ден и ние ще живеем като тях. Каква е разликата сега между тези 4 вида духове? Гномите, духове на земята, ундите на водата, сулфите на въздуха и саламандрите на огъня. Каква е разликата между тях? *(Разликата е в техните прояви).* Ако вземем тези същества на въздуха, те са много шегаджии. Например, вървиш ти с нова шапка, те ти вземат шапката,

задигнат я, друг пък поет си турил своите листа, написал нещо много хубаво, но те ни пет пари не дават за научните работи на поета. Всичко, каквото те намират, задигат го. Сега това е смешната страна. Затова ние съдим по темперамента, те са много живи като децата. Те искат всичко на хората да е в ред и на място. Те казват всичко трябва да е много чисто, като минем, всичко трябва да е много чисто и като намерим нещо, което е нечисто и не е на място, те го задигат. Щом ние минем, ние ще сме първите, които задигаме всичко. Когато тези разумните същества като силфите минат, те дигат прах; кой е виноват на това? Казвам, те са които дигат прах. Когато те идат, те са наредени с милиони с гайдарджията му и играят и това, което вие наричате вятър, то е една игра. Там има виканици, пукане-е, това, което вие наричате течения, то е викане, крякане, вие като не го разбирате, то излиза като шум. Сега това не е научно. Научно е да кажем, че вятърът духа. А не научно е да кажем, че тези духове крякат. Сега и върху това няма да се спорим, безразлично е, стига умно да се обясни едно явление. Сега това е в смисъл на алегория, че са същества, разумни, подвижни, правят си упражнения, те някой път си правят гимнастически упражнения, че недовиждат хората.

Та казвам, така трябва да разбирате планетите като принцип. Седем принципа са, те са повече, но засега са седем принципа, които са действували в разните епохи. Сега има събудени още два (Уран и Нептун). А за бъдеще ще се намери още една и така ще дойдем до 12, но сега са 7, които действуват. Според астрологическите теории всички са планети, а слънцето, което не е планета, какво търси в астрологията? Какво е влиянието на планетите? Какво търси слънцето, което е централно място в астрологията? То се схваща като източник на енергиите. Та от това гледище можем да обясним слънцето като баща на тези принципи. А всички други принципи са произлезли от него. А основният принцип е слънцето, изворът на

живота. И от там се проявяват всички други. Марс какво е предал на човешкия организъм? *(На физиката на човека е предал мускулите и жилите).* На неговите идеи предава стабилност да се бори и да устоява. Какво е предала Венера? *(Мекия елемент, заоблените форми във физическото тяло и мекия елемент на любовта).* Например с какво се отличава един човек на физическото поле при един елемент на Венера? *(С меки обноски и с неговия вкус).* Когато принципът на Венера управлява майката, какво прави тя с децата? *(Тя се отнася много меко с тях).* Тъй прегръща ги, целува ги. Какво прави Марс, когато дойде у майката? *(Смях). (Някой път ги понатупва).* Тя кара децата на работа. Ще ги направи по-активни. Ако дойде Меркурий? *(Той ще ги направи по-хитри, да могат да се справят с всички неприятности).* Сега това е един принцип, който действува вътре у човека. И защо астролозите не туриха този принцип в Юпитер, а в Меркурий? Защото Меркурий е по-близо до слънцето. *(И по-бързо се движи).* По-лесно ходи. Той е по-близо до университета. Често ходи да се учи от слънцето. Е, какво предава Юпитер? *(Благородство, тщеславие, на външната форма на човека предава един такт).* Юпитер подразбира личността, личния живот на човека. А Сатурн? *(Той е разумен, предава разсъждения).* Сатурн е развил отношенията, казва, аз като личност, кой ме е убедил? Всичката философия на Сатурн седи в това: какви трябва да бъдат отношенията на природата към мене? Ако го духне вятърът, ще каже, не е навреме. Или ако се препъна на пътя, ще каже, пътят не е направен добре. Той винаги вижда все лошата страна. Значи запазва принципите на човека за неговата личност. А Сатурн е взел същевременно всичките благоприятни и неблагоприятни условия отвънка. Каквото и да му кажат, той ще каже: Работата така не седи. Той седи винаги на особено мнение. Та Сатурн в даден случай, там дето са хората смели, то се дължи на еволюцията на Сатурн. Сатурн представлява най-лошите условия, отгдето се е отклонил човекът.

Тези пръстени около Сатурн са една емблема, която показва причините на отклонението. Затова когато се изучават планетите, човек трябва да изучава отношението на доброто и на злото в света, вътре в нас, в нашия организъм или противодействащите сили. Ти не можеш да разрешиш едно противоречие в света, ако не разбереш Сатурн. Тогава принципът Сатурн знае причините на доброто и на злото и при него ти ще знаеш как да се освободиш. Ако ти разбираш този принцип, ще знаеш как да се освободиш. Само Сатурн може да разреши противоречието. После, Сатурн е много морален. Той не се лъже. Той е най-моралният тип. В него има морал от страх. Ако вземеш Сатурн в неговата форма, той се отличава с един вътрешен страх. А самият принцип, той е най-чистият принцип. Чист е, казва, над всичко седя аз, няма какво да ме лъжат. Това, което още занимава Юпитер, защото Юпитер все още можеш да го подкупиш със слава в света. Но един човек, който е ял попарата на тази слава, ти не можеш да го подкупиш. Един човек, който има добре развита тази форма на Сатурн, ти не можеш да го подкупиш. Един човек, в когото господствува Сатурн, ти не можеш да излъжеш. Той не се лъже.

Казвам, трябва да изучавате принципите и техните форми. Принципите са правилни, когато изучавате техните форми. Да изучават техните сили и самите принципи, които действуват, това е задача на астролозите. Ако имате една планета, която при извора или при изгрева, какви ще бъдат нейните влияния или аспекти. Да вземем луната при изгрева, какво ще даде на човека. *(Тогава тя ще направи най-първо човека месест, заоблен физически, а психически вътрешно той ще бъде много изменчив).* Какво ще бъде състоянието или влиянието на луната, щом тя е при изгрев? Луната е известен принцип. Ако синът или дъщерята трябва да имат някакво правилно отношение към майката, само луната може да го даде. *(Луната покровителствува домашния живот и майката въобще).* Ако този

принцип не се развива, тогава какви са външните форми на луната? *(кръговете)* Кой е елементът, с който тя борави? Среброто. Златото е елемент на слънцето. То най-малко се окислява. Значи елементът, който владее луната, е втори след слънцето. *(Луната у човека управлява лимфата).* Следователно, ако имате едно разстройство в тялото си или в симпатичната нервна система, или в мозъка, то се дължи на липсата от някой елемент. Най-първо можете да употребите среброто като един елемент за лекуване. Значи всичките болести се раждат от недоимък на известно количество от този елемент в кръвта. А това количество е необходимо да функционира като съставна част на кръвта; и ако то се намали, веднага се ражда едно болезнено състояние. Сега това е за среброто, а ако се намали желязото?

Та не само теоретически трябва да изучавате астрологията, но има известен род мисли или форми, които като държите в ума си, вие можете да си доставите това количество в кръвта си по някакъв начин. Защото, което съществува в природата, съществува и в организма на човека. Или можете да си доставите това количество, което съществува във вашите чувства или във вашите мисли. Понеже някой път има и недоимък и на чувствата. Ако има един недоимък на желязото в мислите, то те ще бъдат неустойчиви. Та астрологията трябва да се приложи като наука за възпитание. За съграждане (на) организма, за съграждане на нервната система и на мозъка. И след това ще дойдем до един по-висш процес, да се доставят елементи, които са необходими за устройството на човека. Учена работа е тази. Сега това, което може да ви препятствува, вие ще кажете, това са неща, които ние ги знаем. Вие едно знание може моментално да го имате. Но рядко иде такъв момент. Изискват се много благоприятни условия. Въпроси върху известен предмет могат да ви блеснат моментално и да ви станат ясни, а могат да ви станат ясни в един прогресивен начин. Но има един моментален начин. Има един

прогресивен и един бърз начин и човек може да върви и по единия, и по другия начин. Цялото човечество върви по трите начина или пътища. Човек може да върви и прогресивно бавно, но все ще се домогне до тези постижения, които някога сте ги изгубили. Например в старо време най-невежите хора са имали такива познания по астрология, каквито сега и най-учените астролози нямат. В миналото и най-невежите са имали много по-големи познания, отколкото сега и най-големите астролози имат. Сега се счита, че е векът на познанието. Не само да се знае теоретическата страна, но и практическата, да знаеш в кое време да употребиш този принцип на луната. При какъв случай бихте употребили вие луната? *(Тогава когато тя е в благоприятен аспект със слънцето и когато тя се пълни).* Представете си, че вие сте един астролог и по едно стечение заболеете, случва се и като астролог да заболеете. Единствените принципи, които могат да ви помогнат на болестта в дадения случай, са слънцето и луната. На земята как трябва да впрегнете слънцето или луната, за да ви помогнат? Защото слънцето е далече от вас и луната е далеч, и двата принципи са далеч. Вие ще намерите най-практическата страна, ще намерите един човек, в който слънчевата енергия може да се трансформира. Ще намерите един слънчев тип и лунен тип и тогава ще прекарате енергиите на слънцето и луната през вашия организъм, и ще оздравеете. Не е нужно да бъдат само хора, но ще намерите две живи същества; може да намерите две растения, едното, което да има енергията на слънцето, а другото растение, което има енергиите на луната, тогава тези две растения ще се впрегнат и ще ви помогнат; или може да намерите две животни; две пеперуди може да намерите, пък може да впрегнете и два кристала, но трябва да знаете дали този кристал е построен под формата на слънцето, а другият – по принципа на луната; можете да поставите и животните, и най-после и човека да впрегнете. Това са

знаели още от древността астролозите. Всички те са черпели своята сила от слънцето и от растенията. Казва се, че Бог е турил в рая най-разумните същества, най-разумните растения са били там. И първият човек е бил много голям ботаник, той е знаел да регулира своите сетива с растенията.

Сега аз ви препоръчвам да се занимавате малко с ботаниката. Човек, който не е запознат с растенията, все му липсва нещо. И никой не може да влезе в рая, ако не разбира ботаниката, растенията. Като влезнеш на вратата на градината, ще има една комисия, която ще те изпита по ботаника, след това ще те изпитат по зоология. Адам държа доста добър изпит по зоология, но по растенията, като дойде Ева, която излезе от него, те я внесоха при растенията. Тя употреби едно растение, взе един плод от едно растение и го употреби. Сега можете ли да кажете при какво съчетание яде тя от този плод? *(При крайно неблагоприятно съчетание).* Кои са злокобните планети? *(Сатурн и Марс. Сатурн е внесъл тези разсъждения: какво има ако ям? А Марс е дал тази смелост да го направи).* А къде бяха другите принципи? Те мълчаха. *(Юпитер поласкан, че ще има по-голямо положение и той взе участие).* А Венера? Тя пък поласкана от Юпитер, а Меркурий? *(Той пък поласкан от Венера, че ще има известни богатства и той си дал съгласието).* Те направиха една погрешка, на която ние опъваме. Седнете Н.

Станете сега.

Дясната ръка горе.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА

ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

7 ч.с.

Изгрев.

ОТВЪН И ОТВЪТРЕ. СВЕТЛИНАТА И МИСЪЛТА.

X година, 14 лекция на 1 мл.ок.клас, 12 декември 1930 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът.

(с вдигната дясна ръка)

Има ли нещо изостанало? Всичко наред ли е? У вас кои работи са наред? Пишете тогава върху ТЕМА № 10: Кои работи са наред? или турете така: Кога работите са наред?

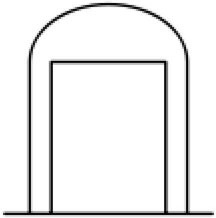

Фиг. 1

Какво представлява това (Фиг. **1**)? *(врата)*, *(чешма)*. Да допуснем, че това е една врата, тук има две същества разумни и двете пазят, едното е отвътре, другото отвън. Едното пази отвътре, другото пази отвън. Сега какви са намеренията на тези две същества? Какво ги заставя, едното да седи отвътре, другото отвън? Имате такова едно явление и в природата, щом се отвори горният прозорец, ако стаята ви е стоплена, топлият въздух отвътре, отива навън. Питам, защо единият бяга отвътре навън, а другият отвънка влиза навътре. Две същества са те, имат две различни намерения. Сега това същество,

което е вътре, какво мисли? – Да излезе вън. А това, което е вън, мисли да влезне вътре. Защо? Имате известна идея, която искате да проектирате навън, търсите да изкажете тази идея някъде. Друга идея пък седи пред вратата и тя иска да влезне вътре. Някой път вие чувствате идеите, които ще дойдат; за пример, вземете чувството на глад. От кои деца е то, което чака отвън или е вътре. Сега забележете, че този род разсъждения някои неща вас ви се виждат маловажни. Известни неща са маловажни, но са нужни. Да допуснем сега, че вие вървите по пътя, но ви трябва един чук, едно малко чукче; но то в дадения случай ви е потребно да се свърши известна работа. Ако ред разсъждения са тъй ненужни, както това малко чукче, но то в случая е много потребно и без него не можете да свършите тази работа; или в дадения случай ви трябва едно малко перце, не може без него. То може да свърши тази работа, която никое друго не може да свърши. Или на вас ви трябва едно малко колелце от два сантиметра, то може да свърши такава работа, както никой друг. Особено, ако колелцето е златно. Едно такова златно колелце може да свърши много работа. На някой човек вие може да му говорите много красиво, може да сте свършили 2, 3 факултета, това няма да му направи ни най-малко впечатление, но като му покажете това златно колелце това ще му обърне по-голямо внимание на ума, отколкото всичката ваша философия. Не че философията ви не струва нищо, но той не обръща внимание на нея. Та често вие не познавате себе си. Някой път говориш, говориш на себе си, но пак не се познаваш; но покажи на себе си едно златно колелце, веднага то те познава. Вземете например когато човек е гладен, в него има едно същество, ти казваш на себе си: потърпи малко. Не, не търпи този човек, каквото и да му казваш, ти казваш, нали знаеш, че има Господ, почакай. Какъв ти Господ? Каквито доводи и да му приведеш, не разбира то; но като дадеш на това гладно същество едно парче хляб, то веднага се ухили насреща

ти и каже: тази философия разбирам сега! Даже и най-големият философ в света, геният, даже и светията си мязат, каквото и да ми кажете. Вие не сте наблюдавали хората, когато ядат, привидно, външно се различават, но и светията, и геният, и талантливият, и обикновеният човек в яденето или когато са гладни, по един и същи начин изказват глада си. И светията е гладен, и гениалният човек е гладен, и талантливият човек, и обикновеният, всички са гладни. И когато им се даде хляб всички усещат едно и също доволство.

Сега ще ви наведа на друг род разсъждения, те са следующите. Когато това възвишеното, Божественото, дойде у човека, то не изменя човека. Неща, които се предполагат, могат да бъдат и могат да не бъдат. Възможно е, допуща се това. Нали така е и в математиката. И това, което се допуща, трябва да се докаже. Нали се казва: възможно е, допуща се, и може да излезне вярно, и може да не излезне вярно. Сега да предположим, че някой от вас е сприхав и гневлив в низходяща степен, кой каквото му възрази, той все ще му удари една плесница, той не обича никакви противоречия. Има такива учители, когато се обади някой ученик в клас, веднага му пише единица. При него всички трябва да мълчат; сега, когато дойде това разумното, Божественото, у него, то не изменя човека. Сприхавият човек си остава пак сприхав, но по-напред е бил сприхав към лошото, а сега става сприхав към доброто. По-напред като му кажат да направи нещо, той веднага скача, какво? Пък този идейно сприхавият човек като дойде някой беден при него, той веднага ще бръкне в джоба си, извади нещо и му го дава. Казва му: Вземи хляб! По-напред без да ти даде нещо само една плесница ти удари и ти се търколиш надолу; сега този пак е сприхав, но бръкне в джоба си, даде ти нещо и каже: ха да си вървиш и да ядеш. Питам, по какво се отличава първата сприхавост и гневливост от втората? Че в първия случай ти само търкулваш човека и нищо не му даваш, а във втория той пак се

търкулва, но има нещо в джоба му. Така и природата си има свои методи. По някой път тя ни ушие една плесница, без да ни даде нищо, а по някой път ушие ти плесница, но като станеш, имаш вече нещо. Казваш, много големи мъчнотии имам в живота, не спечелих нищо. Хубавото в света не може да се постигне без тези големите противоречия. Сега, как ще си обясните вие произхода на противоречието?

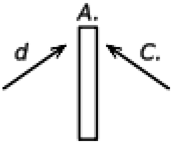

Фиг. 2

Противоречието произтича от два източника, на първо място от ума, от свойството на ума и на второ място то произтича от човешкото сърдце. Всякога между две желания произлиза едно противоречие. Ако в природата имате две сили, които се уравновесяват, какво имате тогава? А представлява един предмет, *d* и *C* са две сили, които действуват върху предмета, какво става (Фиг. 2)? *(Щом силите са еднакви по сила и противоположни действуващи по посока, то те се унищожават).* Не, уравновесяват се. В природата нищо не може да се унищожи, силите се уравновесяват и това тяло няма да загуби своето равновесие; но щом едната сила придобие една единица повече от другата, стане например C^1, 2, 3, 4, 5, тогава ще се образува един наклон и най-после може целият предмет да добие едно хоризонтално положение. Тогава, ако в живота ви се е получило едно хоризонтално положение, какво е станало с действуващите сили във вас? Допущам, вие сте един син, обичате майка си, но във вас се зароди едно желание да учите, искате да знаете и това ви желание ви накарва да напуснете майка си. Някой може да ви каже, как така на

какво отгоре вие ще оправдаете това? Сега, кое е онова, което оправдава? Има ли такъв закон, че синът трябва да напусне майка си? Няма. Всичките закони в човешкия живот са относителни. „Може“ и „Не може“ са неща относителни. Не е абсолютно. При дадени условия нещата са невъзможни, при други са възможни. Кога синът не трябва да напусне майка си? Болният, докато е болен, има ли право да напуска болницата? Може да каже някой, защо да не напуска болницата? Но представете си, че болният не може да се дигне от леглото си, трябва да го вдигат двама души, трябва ли той да напуска болницата? Вие предполагате, че той е здрав, но той не е силен. И представете си и обратното. Трябва ли абсолютно здравият човек да влиза в болницата? И тогава, ако болният излиза от болницата и здравият влиза в болницата, по колко начина може да си го обясните това? Ако се каже, че болният излезе от болницата, какво заключение ще извадите? – Че е оздравял, но не вие да сте го извадили от там. Как се наричат тези, които не могат да се мърдат? *(Инвалиди)* Ако се каже, че този инвалид е излезнал от болницата, оздравял е вече; и онзи здравият е влезнал в болницата, какво ще разберете и в двата случая? Че здравият е изгубил здравето си. Но може и здравият да влезне в болницата да помага там. Тогава може и болният да е излезнал от болницата да си вземе чист въздух. Но казвам, какви са първите заключения положителни: ако здравият влезне в болницата, значи е болен. Тогава и един лекар като влиза в болницата той е болен. Но това са само общи заключения.

Сега каква беше идеята ни? Човекът вън и вътре. *(Двамата, които вардят една врата, какви са намеренията им).* Какъв е, който влиза отвънка, слуга ли е, доктор ли е, професор ли е? Какви са намеренията на който излиза отвътре и на този, който влиза в дадения случай? Единият иска да излезне, другият иска да влезне. Когато вие имате едно силно желание, вие искате да го реализирате

навън. Значи има желания, които излизат отвътре навън. Какво е тогава намерението ви? Да кажем, че вие сте в някоя гостилница, има нещо за ядене там, у вас има силно желание, има нещо там, вие хвърляте поглед върху някое ядене и така се прекомандировате към него. Какви са намеренията ви? Искате да седнете, колкото и да сте учен човек, и светия да сте, и учен да сте, след като седнете какво ще направите? Допуснете, че сте един от благородните синове, майка ви е казала, че не бива да гледате на много места и като вървите все пред себе си трябва да гледате; защото е срамота, ако много гледате. Но като си много гладен и влезнеш, какво ще правиш със своя срам? Все таки ще погледнеш тук и там. Питам, кое е онова, което ви заставя да гледате тук или там? – Силното желание да ядете.

Та казвам, у нас има известни желания, които не се подчиняват на никакви правила. Има известни постъпки в човешкия характер, които се дължат на силните желания; и несъзнателно човек извършва известни постъпки, и той не може да си даде отчет за тях. Например ти се занимаваш с някой предмет, но на обонянието ти дойде една миризма, замирише ти нещо хубаво и ти дойде да направиш едно движение; и моментално ти направяш едно движение. И след това пак се обърнеш към предмета си. Какво се постига с това, като ти дойде това благоухание и ти направиш едно движение. Та не е само от яденето, от някоя храна. Може това да стане от някой цвят и моментално ти обърнеш внимание на него, и после пак продължаваш работата си. Какво си придобил от това? Сега друго, минаваш из пътя изведнъж се яви някое силно впечатление от някъде, обърнеш се и после пак продължаваш. Какво си придобил от тези впечатления? *(Нищо).* Целият свят! И ако хората биха знаели. Във всяко едно желание е скрита известна цена. Във всяка една мисъл, във всяко едно желание се крият богатства на човека; а че хората не са богати, то е друг въпрос.

Едно време, когато Господ създал лъва, той се въоръжил с всичките си оръжия и тръгнал на парад при Господа. Тогава на парад при Господа отивали всичките герои. Той като отивал на пътя видял една пчела, която също Господ я създал, се е оплела за една паяжина, че помолила се на лъва, казала: Ти си такъв юнак, моля ти се, освободи ме от това препятствие. Тя била на много високо място, там се хванала на една паяжина. Тогава лъвът си помислил: парад имам, ще го изгубя. Тя му казала: Може някой път и аз да ти бъда много полезна, ако ти ми направиш една услуга. Нали и вие знаете тази приказка? *(В друга вариация).* Онези са криви варианти, аз ги наричам изопачените варианти. Та спрял се лъвът и освободил пчелата. В този момент у него се създала една от най-благородните му черти. И когато видял Господ, че той пожертвал парада си, за да направи едно добро, произвел го цар на животните! Ето произхода, откога лъвът станал цар. Когато се приготвил той да иде на парад, да спечели нещо, че се спрял да освободи тази пчела. И като го видял Господ, че той се спрял да направи нещо хубаво, направил го цар. Не че той е най-силен, но по ум! *(Нали слонът е цар на животните)?* По сила от млекопитаещите най-силен е слонът. И по ум той е цар, а лъвът е цар по тази хубавата постъпка! В лъва има нещо много благородно. В дадени условия има нещо много благородно у лъва. Той има всичките постъпки на котката. Много е чист. Това е и у котешкия характер; у него има нещо по-благородно, отколкото у котката. В него има голям жест на благородство. Ние говорим за едновремешния лъв, на когото носът не е опетнен в кръвта на животните. А сегашният се е изопачил.

Сега да се повърнем. Това са примерите. Сега преведете думата цар. В даден случай това е един ключ за постигане. Човек за да постигне каквото и да е свое желание, той трябва да бъде цар. Но, за да стане цар, той трябва да разреши една важна задача. При това една

малка задача е имал този лъв. Това не е едно външно качество, но едно качество, което е важно. Под думата цар ние разбираме, човек да е преодолял нещо, всички тези мъчнотии и противоречия, които съществуват в неговия ум, после да е преодолял всичките слабости в неговия живот. Щом той е цар, не може да има слабости. Не може да има и болести. И щом осиромашаваш, ти не си цар. Щом станеш богат – цар си. Щом станеш учен – цар си; щом станеш силен – цар си; щом си добър – цар си! Всичко, което можеш в дадения случай да придобиеш, ти си цар за това. Щом го изгубиш, не си цар.

Та в живота трябва да имате едно широко схващане. Ако ти допуснеш известна слабост в живота си, ти изгубваш своето царско положение. Или това преведено на друг език, в друг смисъл изгубваш онази способност, с която да преодоляваш на мъчнотиите, които могат да те срещнат. Така са разрешени всичките въпроси, които сега съществуват в живота. Природата си има определени начини и пътища. Значи има начини и сили, с които човек трябва да действува.

Каква е разликата между един човек, който отива нагоре, и един човек, който слиза надолу? Те се различават. Сега да ви приведа, да кажем, онзи сприхавият, не идейно сприхавият, ушие някому една плесница и след това каже: не е хубаво това, което направих. И у него остане едно горчиво чувство. Представете си и другия сприхав човек; той е пак сприхав, но направи едно добро. В единия случай ти усещаш едно горчиво чувство, една горчивина отвътре, която се влива в живота ти; усещаш го това, казваш, не е необходимо, не е потребно, но нищо. Казваш, можеше да не направя това. Сега по втория начин като си сприхав в доброто, тогава казваш много хубаво направих. И приятно ти е отвътре. Имаш една мисъл. Каква разлика има между онзи, който е бил сприхав преди да е дошъл Духът и после сприхавия, в когото е дошъл Духът? Разликата е тази, че в единия случай сприхавият е като разбойник, който те обира, вземе ти всичко, после

те раздруса хубаво и те изпраща, а при втория случай той те намери, нахрани те, напълни ти торбата и ти каже: Хайде сега да си вървиш. Вдигни всичко на гърба си и върви. Питам, каква е разликата между тези двамата? Нали има разлика? Кого искате вие да срещнете, сприхавия, когото не е посетил Духът, или сприхавия, когото Духът е посетил? Вънка от училището вие сте сприхавият без Духа, а вътре в училището вие сте сприхавият с Духа. Вие сте сприхави, но сте се изменили в начина на сприхавостта; все има едно малко изменение, което е превърнало онази черта на сприхавост така, че във втория случай има една малка придобивка, един малък придатък, който само един гениален човек може да види. Има едно нещо, което е приложено у тебе. Защото в добрия човек има нещо, това не е само външността на един човек; когато човек стане добър, той има един малък микроскопически придатък. В него има един оттенък, едно ухание, което само веднъж да почувствате, стига ви! Казвате, какво нещо е добротата или добрият човек. Някой път има едно ухание, ти като го помиришеш веднъж след хиляди години няма да го забравиш, уханието на този добър човек. Аз говоря за едно първично добро. Ти ще имаш едно ухание, че през целия си живот ще чувстваш това ухание, което излиза от душата на най-добрия човек. Та струва си някой път човек да влезе в градината на най-добрия човек, да почувствате уханието му, вие се разцъфтявате; някой от вас, ако нямате това ухание, не че ви липсва нещо, но слънцето не е изгряло още достатъчно; пъпка сте, а като се разцъфтите, същото ухание ще имате. Та законът е един и същ и за добрите хора, и за гениалните, и за обикновените, в каквото и направление да е животът ви, законът е един и същ. Добрият човек, той знае да насърдчи който и да е човек. Той знае, че и у вас има същото нещо, същите усилия и вие ще имате същите резултати. Защото във всеки един резултат има едно малко различие. Ако вие съберете двама певци, които пеят хубаво, все таки

колкото и да са гениални тези певци, все има едно различие в тоновете, които вземат, и в самата песен на единия и другия все има едно малко различие. Двамата еднакво не могат да пеят. Има едно различие, което е специфично и за единия, и за другия. Двама души могат да разрешават една и съща задача, но разрешението в двата случая няма да е едно и също. Все ще има едно различие в разрешението. Та именно в тези подробности трябва да обръщате внимание. И природата е много внимателна. Великото седи в малкото. Човек, който не е благодарен, който не оценява малките добродетели в себе си, той не може да разбере смисъла на живота. Защото великото е непостижимо; а за да разбереш живота, всякога трябва да го разбираш в малките постъпки. Там се показва силата на човека! Ако вие видите един професор, който върви по пътя си, като си е приготвил своята лекция, а той е един от тези светила, светилата на науката, и той види, че някое бедно дете е паднало на пътя и като разрешава великите задачи в света, той хване това дете, подигне го, поизтупа го и го остави, значи едно от хубавите светила е този професор. Ако той не се спре да вдигне това дете, той не е от великите светила.

Та казвам, често вие изгубвате вашето професорство по единствената причина, че в живота си когато сте минавали по пътя, дойде ви някоя хубава мисъл, вие кажете: Тя не трябва сега. Друга работа имам. Или какво ще се занимавам с това сега? Всяка добра мисъл, която вие сте отхвърлили, вие сте изгубили най-хубавото, най-красивото във вашия живот. И няма да се мине дълго време, вие ще дойдете до една задънена улица. Та именно, великите хора се отличават с една черта, че те са крайно внимателни към дребните неща. Онези, които не ги разбират, не са внимателни към дребните неща. Те разбират само външността на нещата. Вземете друго едно изяснение, в даден случай къде седи благото на един човек? Не се

изискват много неща, за да има човек едно разположение на духа. Защото онзи, който иска да напише едно писмо, в дадения случай, всичката му радост може да му дойде от това, че той не е имал досега едно перце и ако вие му дадете една дръжка и едно хубаво перце, той ще бъде радостен и доволен, че има перце да пише. Всичкото му удоволствие е в това малкото перце; то за другите може нищо да не струва, но за него е много нещо, той пише и го гледа, пише и гледа и това му причинява всичкото удоволствие. И знаете ли какво може да произведе това перо? – Чудесии! То е магическо и от онова, което ще напишете, може да се определи цялата ви преднина. Сега преведете това. Нали човек си има едно перо? Кое е перото на човека? *(Словото).* Човешкият език е това перо. Само вие не трябва да оставяте вашето перо да ръждяса. Това перо трябва да е наперено вътре във вас в душата ви, че като го хване душата ви, като го погледне, то веднага пише. Тогава това перо е на мястото си. Сега това са ред мисли, аз ви давам това само за разсъждение. Мога да ви кажа някои истини далечни. Може да ви се каже една истина. Представете си сега, че някой е осъден на смъртно наказание и аз отивам да му предсказвам каква ще бъде велика България, му разправям такива гениални хора ще има, светии, църкви, всичко това, но той си клати главата, казва България ще бъде, ама мен какво ме ползува, че България ще бъде такава? Благо, в което ние не участвуваме, то е лъжа в света! Що е Истината? Благо, в което участвуваме, е Истина! Благо е това, в което всички участвуват! Благо, в което хората не участват, е измама. А що е лъжа? Благо, в което не можеш да участвуваш. Ще ти разправят тебе, тъй ще стане, иначе ще стане, това е лъжа. Това е максимата. В което участвуваш, това е Истината. И това, в което човек може да участвува, това е, което може да го направи свободен, то освобождава човека. А това благо, в което ти нищо не постигаш, то е лъжа. Следователно, щом природата те

поставя в мъчнотии, че и мъчнотията е едно благо. Най-малкото благо, което природата ти дава, тя ще ти даде едно парче хляб, да го сдъвчеш и ще те постави да помагаш някъде. Да кажем, че ти имаш да приказваш някому, за половин час ще се откажеш да му говориш, ще кажеш на своя събеседник, ще ме извиниш, но за половин час аз имам една много важна работа. И като си свърша тази работа, пак ще говорим. Тъй като чиновник. Щом ти дадат работа, те те поставят в положението да помагаш. Да участвуваш значи. Яденето е едно благо и вече щом можеш да ядеш, ти гений можеш да станеш, и светия можеш да станеш, и учен можеш да станеш; но щом не ядеш, нищо не можеш да станеш.

И тогава, ако вие наблюдавате един човек как яде, вие ще знаете какво ще стане. От яденето ще знаете резултатите. Някой път като дойде някой при мене, аз врачувам другояче. Една наука имам, за себе си я държа. По някой път аз като искам да позная един човек какъв е, аз му давам един обяд, след това аз имам точните данни, дето всичко е разрешено. Пък някой път и на себе си дам един обяд и пак наблюдавам себе си. И пак зная какво ще свърша. Но това изкуство не го казвам никому. То е нещо, което не може да се предаде. Та казвам, ако знаеш как да ядеш, от него зависи всичко в света. Тогава аз превеждам, ако знаеш да страдаш, всичко може да излезне от тебе, защото онзи, който знае да страда, той хиляди пъти повече знае да се радва. А онзи, който не знае как да страда, той не може да се радва. Когато ви кажат без страдание не може ли? Това е друго схващане. Който така пита, той няма философия в живота си. Без хляб не може ли човек? Може, но тогава човек ще замяза на магарето на Настрадин Ходжа. Той казва, таман го научих да не яде, но магарето умре. А що е смъртта? Изгубване на всичките възможности, по които благото може да дойде в света. Що е смъртта? Онова, което те лишава от всичките блага на живота. Това е смърт, в какъвто и да е смисъл.

Сега колко неща са важни? Двете лица, този отвънка и този отвътре. Направете един превод сега. Кой е отвънка? И кой е отвътре? Кои неща идат отвънка? *(Мисълта).* СВЕТЛИНАТА. Мисълта излиза навънка, чувствата също така излизат, а светлината иде отвънка; светлината влиза. Светлината е проявеният живот. Светлината винаги предшествува. Там, дето има живот, има светлина. Светлината е всякога дреха на живота. Външната дреха е тя. Животът се облича със светлина. Всеки един живот е израз на светлината. Там, дето има светлина, има живот. Животът е облечен в известна форма. Затова, ако разбирате идването, изгряването на слънцето, то показва живота. Изгревът на слънцето носи живот.

Та именно сега новият начин на разбиране, на вас ви трябва разсъждение. Вие имате един начин на разсъждение, аз го наричам средновековен или предипотопен. *(В какво отношение?)* Във всяко отношение. Средновековен по това, че вие не можете да се справите със себе си, а предипотопен, понеже не знаете какви ще бъдат последствията. Всичко на човека е дадено. Всичко в света е за човека. Той има право да желае всичко и да мисли всичко. Но кога? Допуснете сега, че имате едно математическо отношение. Може ли да има отношение между ученика и учителя? *(Може).* Ако учителят преподава добре и ученикът учи добре, какви ще бъдат отношенията? Както *B*:*A*, но ако учителят преподава добре, а ученикът не учи добре, тогава какви ще бъдат отношенията? А може да бъде учителят не преподава добре, а ученикът учи добре, пак какви ще бъдат отношенията? Сега можете ли да направите едно уравнение? *(Още условия трябват).* Учителят предава добре и ученикът се учи добре; учителят предава добре, ученикът не се учи добре; и учителят не предава добре, а ученикът се учи добре. Сега с кое трябва да сравним тези уравнения? В първия случай имате вече един процес нормален; във втория случай имате един процес анормален. В първия случай

имаме учител, който предава съобразно приетата програма в училището, има хубава дикция, права мисъл, израз и предмета, който предава, го прави ясен, достъпен и добре го уяснява на учениците; а онзи професор, който не предава добре. Дикцията не му е добра, мисълта е забъркана, че като влезнеш да послушаш, забравяш и половината от това, което си знаел, и напълно се объркаш. Сега това са неща, които се случват някой път и са доста важни. Сега всичко това, вие ще го внесете към себе си, към някоя своя постъпка. В дадения случай ти ще се поставиш и като професора, сега според новата философия на живота е така. И учителя, и ученика ние ги отнасяме към самите нас. Ти ще се поставиш на мястото на професора и на мястото на ученика. И двата процеса се отнасят все към тебе. В единия случай ще се поставиш като професора, който решава известна задача, после ще се поставиш, че ти учиш, защото има условия, при които трябва да се учиш. Това става едновременно у тебе. Искаш да разрешиш една задача, но няма никой около тебе и каквото и да ти кажат, у тебе все остава един вътрешен процес, с който ти трябва да се справиш. И като учител трябва да се справиш, и като ученик трябва да се справиш. Едновременно трябва да се справиш. Затова човек едновременно усеща в себе си, като че много знае – едно положение и друго положение, той се усеща като че нищо не знае. И ти сам не можеш да си определиш какво е това състояние. В известно отношение казваш, аз съм много невежа, в друго отношение пък човек мисли, че той много знае, всичко може. Всеки един от вас има тази поза, от една страна, че всичко може и после другата поза, че нищо не знае, не може. И едното е вярно, и другото е вярно. Но това положение се дължи на съвсем други сили, които действуват у човека. Защото, когато гайдата се надуе, от кого се надува гайдата? От гайдарджията. И когато гайдата спадне, пак от кого спада? Пак от гайдарджията. В първия случай, той като каже:

Дуууу казват, това е желанието на гайдарджията, днес хоро ще се играе, пък като напусне той това желание, пусне писунека – пфууу и гайдата спре. Той е професорът, в смисъл, казва свърши се занятието. Всеки дома. А когато хората играят на хорото, професорът казва, на работа вече, няма игра. Това е най-хубавата лекция, която гайдарджията може да предаде на учениците си. То е – на хорото! По-хубава лекция от тази на хорото няма. Най-хубавата лекция на учениците е да играят. В дадения случай професорът ще бъде гайдарджията. После той ще си свие гайдата, каже: Свърших вече. И всички ученици в дома си. Сегашният живот е това, нали казват: Животът е игра. Хъ, една неразбрана игра. И дотогава, докато човек играе на хорото, той е щастлив, престане ли да играе, той е нещастен. Нищо повече. Престане ли гайдарджията да свири на хорото, работата не върви вече. Чуваш ли гайдарджията да свири – на хорото! И аз по някой път сутрин се вслушвам, дали има един гайдарджия да свири някъде. И докато не чуя гайдарджията, аз не ставам. Кой е гайдарджията? Петелът е гайдарджията. Той като изкукурига, казвам, гайдарджията свири вече. И на мен като ми изкукурига един петел, казвам, дошъл е вече професорът – в клас сега! У петела има нещо хубаво и толкова красиво, че той е в състояние да ти премахне всичките ти скърби и тъги. Като ти каже: КУКУРИГУУ! Всичко е тихо и ти се радваш. Който разбира! Защото в разбирането е всичко. Когато разбираш нещо, там е доброто и тогава нещата имат съдържание; а когато хората не ги разбират, и най-хубавите неща стават безсъдържателни.

Вземете например изречението БОГ Е ЛЮБОВ, това е една дума, който я разбира, всичко съдържа в себе си. Който не я разбира, тя нищо не съдържа и тогава тя няма никакво отношение към нас. Засега думата Бог е Любов, не е едно благо, в което ние участвуваме; ако тя стане едно благо, в което аз участвувам, ще бъде много хубаво.

Или когато кажеш „наука“. Щом разбереш думата „наука“, тя има отношение към тебе. Защото науката сама за себе си тя не съществува. Кузмане, колко важни неща си запомнил от лекцията? *(Те се събраха много работи).* Сега всеки един от вас ще си продължите лекцията. Аз свършвам моята лекция, вие започвате вашата.

(Учителят поглежда цигулката си, не пяхме). Сега пението какво казва? *(Учителят чука на дъската: туп, туп, туп, кой е там?)* Преведете сега това. *(Учителят още хлопа).* Кой хлопа? Пътник, когото вие очаквате. И ако вие отворите и той влезне, ще добиете всичко това. Но трябва да имате и друг, който същевременно да ви посрещне.

Та единият отвътре, другият отвънка. Когато две реалности в живота се спосрещнат, какво става? Когато вратата се отвори, това подразбира две велики реалности в живота, великото и малкото трябва да се спосрещнат и тогава се постига търсеното. Това е то: душата отвътре, Духът отвънка, умът отвънка, сърдцето отвътре.

„Анлаяна сиври-синек саздъ, анламаяна давул-зурна аздъ[10]!“

Който знае турски да превежда. На онзи, който разбира, и саазъ да му свириш разбира, а на онзи, който не разбира, и тъпан да му биеш, пак нищо не разбира. За онзи, който разбира, и най-малките неща имат смисъл, а който не разбира, и най-великите работи са обезсмислени.

Станете сега.

(всички с дясната вдигната ръка за поздрав).

---

[10] „Анлаяна сиври-синек саздъ, анламаяна давул-зурна аздъ!“ – тур. поговорка, в смисъл: за онзи който разбира и жуженето на комара е музика, а за онзи който не разбира и биенето на тъпан и зурлата са нищо!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

X година, 15 лекция на 1 мл. ок. клас, 19.XII.1930 г., петък 6.12 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Прочетоха се няколко теми: КОГА РАБОТИТЕ СА НАРЕД? Пишете върху следующата тема № 11: КОГА ЧОВЕК СТРАДА НАЙ-МНОГО? Сегашният живот, който сега живеете, не е настоящ, но е минал. И сегашното знание, с което разполагате, не е настояще, но е минало. Всичко, което виждате във вселената, не е настояще, но е минало; тъй щото вие се занимавате с чужди работи. С настоящето още не се занимавате. И понеже хората не се занимават с настоящето, затова работите им не вървят. Докато събираш стари вересии, може ли работите да вървят напред? Който събира стари вересии, работите му не вървят добре. И който се занимава със старото, това е болест. Някой човек се занимава с болести. Когато изучавате в психологията човешката душа, вие трябва да се занимавате с настоящето съзнание. Кое е настояще у вас? Много идеали има, които казват за бъдеще. Аз например не виждам, че трябва да има някои идеали за бъдещето. Аз виждам само едно минало. И в живота има такива илюзии, ти можеш да прекараш своето минало, тъй както при стъклата, да го проектираш като че е бъдеще – нещо, което е минало, то да е бъдеще и ти се забавляваш, правиш си смях, мислиш, че е бъдеще, а то е минало. Тъй е у старите хора. Детинството като че е пред тях, те като че са били млади и се забавляват, занимават се със своето минало, а със сегашното те се намират в една обстановка, сега се виждат, един

стар дядо, вижда, че лицето му се е изменило и сам не може да си даде един отчет какво е станало, отде тази промяна? Какво е станало с онази сила, която е подействувала, тъй да се видоизмени тази обстановка.

Представете си, че младият човек всякога е оптимист. Младостта се отличава с една черта, яснота има в зрението му. Да кажем измени се доброто състояние, вие получите едно песимистическо състояние на духа. Песимизмът това е старост в живота. А щом дойде каквото и да е отрицание, това е старост; какъвто и да е грях, това е старост. Защото кой пада? Слабият човек пада, силният никога не пада. Кои тела падат? Които са тежки. Леките тела никога не падат. Следователно ние казваме, човек е паднал. Вземете го в буквален смисъл, щом в ума ви има някое тежнение към известен предмет, при това тежнение към даден предмет, ти имаш стремеж към предмета.

Фиг. 1

Следователно, ако този предмет, да кажем например имате предмета *A*, нали, подразбирайте едно съзнание и да кажем вашето съзнание е *B* (Фиг. **1**). В дадения случай, ако тези две съзнания се движат паралелно, между тях няма никаква колизия, няма състезание, но тези съзнания могат да имат един наклон. Какъв е законът на паралелните линии? *(Те никога не се пресичат).* Следователно между две същества, които вървят по две паралелни линии, може ли да се яви една дисхармония? *(Не може).* Но какво се разбира в геометрията под думата, че във вечността ще се пресекат 2 успоредни линии? *(Че на безкрайно голямо разстояние, те ще имат една обща точка).* А какво подразбира това? *(Една точка, която ще се намира едновременно на две прави). (Това показва, че условията ще се изменят).* Да, ако две

паралелни линии се срещат, това показва, че ние влизаме вече в едно ново измерение. Ако разбираме две успоредни прави линии, във вечността никога не могат да се срещнат. Две успоредни линии във вечността могат да се срещнат и две две успоредни линии във вечността никога не могат да се срещнат. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Когато математиците кажат, че се пресичат, това показва, че се е изменило положението на правите линии не в същото поле.

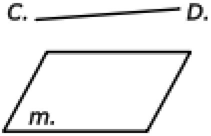

Фиг. 2

Но законът е, да кажем, имате линията *C D (Фиг.* 2). Това, което в правата линия не може да стане, в плоскостта може да стане. Да кажем, имате плоскостта *m.* Колко граници имате в правата линия? Като се каже права линия, по какво се отличава правата линия? *(Че има посока).* Значи правата линия няма широчина. Следователно в този смисъл е ограничена. Значи движение има в две посоки, не е ограничена в две страни. Плоскостта от колко страни е ограничена? *(Неограничена е от две страни, а правата линия е неограничена от една страна, откъм дължина).* Ние превеждаме сега, правата линия, това е понятие вътре в човешкия ум нали? То е едно понятие, посока на движението; и плоскостта е едно понятие. И имаме известна идея за телата, но в тези понятия за правата линия подразбираме, първото измерение, плоскостта е от двуизмерните, а в куба имаме трите измерения. Значи това, което не може да стане в правата линия, в плоскостта може да стане. Колко прави линии може да теглите в посоката, в която една права линия върви? Представете си, че вие живеете в едноизмерния свят, *(тогава ще имаме само една права*

линия). А щом живеете в плоскостта, тогава ще имате идеята за много прави линии. Какви ще бъдат те? *(Те ще се пресичат, защото всички прави линии се пресичат).* Следователно, щом две успоредни линии се пресичат някъде във вечността, ние сме вече в друго измерение.

Сега изводите. Станало ли е известно изменение в съзнанието? Сега въпросът е малко тъмен, понеже ние чувстваме реалните работи вънка от съзнанието. Виждаме, че обективните работи, обективният свят, като че те нямат никакво отношение към нас. Но ако всяка вещ, която съществува във вечността, е точка на някое съзнание, допуснете, че вие се намирате в един свят, дето телата спят, представете си, че в някой музей се намират хиляда тела, означени са с числа 1, 2, 3, 4, 5, ...1000. Представете си, че в тези тела най-първо вие не виждате нищо друго, а виждате само техните форми, какво ще бъде вашето понятие за тези тела? Тъй като ги гледате наредени едно до друго, какво ще бъде вашето понятие за тях? Вие най-първо ще се интересувате от външната форма, ще определите по какво се различават. Представете си, че всичките тези тела са така живо направени, като от восък, но те имат едно голямо разнообразие, различават се. Но представете си, че тези тела почнат да се движат. Най-първо те са тихи и спокойни, но после почнат да се движат. Огъват си краката и ръцете, събират се, но още в това събиране няма никакъв звук, но вие виждате, че има само една разумност; представете си, че тези хора почнат да дишат и да говорят, но вие нищо не разбирате от говора. Представете си още, че те не ви забелязват и най-после представете си, че те всички си обърнат погледа към вас и ви питат: Какво търсите тук? Какво ще им отговорите? Какъв отговор ще им дадете вие? Представете си, че вие влизате в една стая, дето спят четири души, вие влизате и изведнъж четиримата се събудят, и ви питат: Какво търсите тук? Защо питат те? Всякога когато ние нарушаваме известен ред на нещата, разумните

същества ни питат: Какво търсите тук? Т.е. защо нарушихме този ред на нещата? Какво ще отговорите? Сега в дадения случай кой наруши реда на нещата? Аз ли, който съм вътре в стаята, или те? Аз ще ги питам тогава, кой ви приспа тука? Защо вашите тела спяха? От колко време вие вече спите тука в този музей? Колкото техният отговор ще бъде уместен, толкова и моят ще бъде уместен. Те ще ме питат, какво търсите тука? И прави са да ви запитат. Какъв отговор ще им дадете вие? В дадения случай кое вас ви смущава?

Казвам, напишете числото 10. Вие казвате, а то е празна работа! Казвам, ти не знаеш как да напишеш числото 10. Това число е едно отражение. Ако ти напишеш числото 10 и си един беден човек, и след като напишеш числото 10, ти имаш 10 хиляди в джоба си, тогава това число добива смисъл. Казвам напиши числото 10. Защо? За да имаш 10 хиляди в джоба си. И ако всякога след като напишете 10, вие имате 10 хиляди; вие имате все същия закон и това се повтаря по някакъв закон. Какво ще имате от числото 10? Сега в какво седи магията? Представете си, че аз намирам известен камък и с един чук ударя един път, 2, 3, 4, 5, 6 като го ударя 500 пъти, камъкът се разчупи. Къде седи магията? *(Тук няма магия).* Защо в първия случай при 10-те има магия, а във втория случай при камъка няма магия? *(При всички неща, дето не можем да си ги обясним, ние казваме, те стават някак си магически, а които можем да си обясним, казваме, те стават научно).* Тези неща, които можем да си ги обясним, са магически, а всички неща, които не можем да си ги обясним, са немагически. Сега ние вървим така, науката това е магия, нищо повече! Всяко нещо, което можем да го обясним, това е магия. Магия значи, да обясниш нещата по един разумен начин и да направиш нещата по един разумен начин. Никакъв произвол не е магът, той е естественик, той е химик, той е физик. Магът е човек, който борави с природата, той се съобразява, внася и дава; вземане и даване има с природата. Той

отваря някаква книга, като в някоя банка. Дойде в банката, пише, извади 10, 20 хиляди, изведнъж стане. Що е магията тук? Той пише, а на вас ви се вижда магически. Но в това отношение той е прав. Следователно в този смисъл трябва всички да бъдете маги. Сегашните учени хора им липсва едно. Н. какво липсва на сегашния човек? *(На сегашните хора им липсва скромност).* Конкретно ако те попитам, на сиромаха какво липсва? *(Пари).* Тъй. Това е идеята. На невежия какво липсва? *(Знание).* На грешника какво липсва? На болния какво липсва? *(Здраве).* Във вашата мисъл ще търсите онези думи, които са конкретни, в които има магическа сила, разумна сила има. Ти седиш, намираш една сила. Например, аз да ви дам един опит на вас. Да напишете от 1 до 1000. Това са десет дена. Имате една мисъл или някое състояние, не можете да се съберете в кожата; иде ви да станете, да чупите, да ритате, да биете, искате да напуснете света, да се самоубиете някъде или искате да напуснете университета, или да напуснете работите си. Ти започни тогава да пишеш 1, 2, 3, 4, до 1000; ще дойдеш до едно състояние, дето състоянието ти ще се смени. Ти като напишеш цифрите от 1 до 1000, ще дойдеш, ще дойдеш до едно място, дето твоето състояние ще се смени; там, дето ще се смени твоето състояние, забележи това число. Ама аз искам само онези от вас да направят това, които имат вяра, които вярват. Който не вярва, да не го прави. Вярата е един подтик. Под вяра се разбира, че ти имаш един широк свят дето нещата не са ясни, ти вярваш, че те са разумни направени, но това ти не си го проверил. Говори ти някой, че има един такъв отличен свят, полета има, градини, хора, но ти вярваш на неговите идеи, на неговите думи. Обаче, когато ти отидеш на мястото и почнеш да проверяваш, това, което си проверил в дадения случай, то е знание вече. Ти проверяваш това, което едно лице ти е казало и ти знаеш вече, че това е вярно. Добре. Ако вие идете на едно място и не намерите нещата, каквито са описани, какво положение ще имате

тогава? Едно положение, че не вярвате вече. Казвате това не е вяра. Онзи ви е описал нещата, тъй както не са. Казваш това не е вярно. Но да допуснем, че този господин ви описва едно състояние на един планински връх, на едно планинско място, как е през лятото или в пролетта, а вие отивате там зимно време и кажете не е тъй, както вие казвате, това, за което вие говорите, го няма. Къде е погрешката? Но и вие сте прави и онзи е прав. Значи онзи, който говори по закона на вярата, трябва да отидеш на същото време или другояче казано, да имаш същата посока на движението. Като кажем същата посока на движението в психологическо отношение подразбира в същото време. И когато мен ми кажат, че двама хора вървят в противоположни посоки, аз не мисля, че това е лошо, само че те няма да имат едни и същи резултати. Да кажем времето, в което един идеалист разглежда живота, се различава от времето, в което един материалист разглежда живота. Единият разглежда живота в едно време, другият го разглежда в друго време. Идеалистът го разглежда в пролетта, а материалистът го разглежда в зимата. По това се различават. Следователно, те се различават по това, идеалистът е облечен в много хубави тънки дрехи, с най-хубавите модерни обуща, с шапка, с ръкавици, а онзи материалист е облечен като ескимос. Така че те се различават повърхностно. Не че материалистът не обича живота, обича го, но той казва, не може зимно време да се ходи с тънки дрехи. Какво е преимуществото на идеалиста и материалиста? В какво седи преимуществото? Н. кажи. *(Материалистът в дадения случай по-лесно може да се справи с лошите условия).* Кои хора се справят по-лесно? Кой се намира при по-благоприятни условия? *(Идеалистът).* Е, защо тогава той не може да се справи с живота? Материалистът се отличава от идеалиста по това, че той е бил на мястото на идеалиста и е слезнал в материята, а идеалистът още не е слезнал в материята. Следователно материалистът има опитността на идеалиста и казва,

не струва това. А идеалистът няма опитността на материалиста, по това се отличават. И тъй материалистът е оформен идеалист. Преведете сега това. Материализмът тургат като едно положение на движение, слизане към земята. Вие сте идвали тук при земята при благоприятни условия. Значи, материалистът е бил при тези хубавите условия на идеалиста. Вземете един стар човек, той е бил идеалист, той е бил млад, какви не илюзии и хубави картини не си е представлявал, къде не са го викали; допуснете, че той е бил княз, голяма слава е имал, идеализъм е имал. Идеалист е той! А сега е остарял, станал е материалист, къщи има, всички удобства има, ходи със своята патерица, няколко слуги има, като натисне бутончето другите вършат работите, а той не върши нищо. А идеалистът слуги няма, а той се отличава по едно нещо – той сам си върши работите! Кое е по-хубаво – другите да ти вършат работите, или ти сам да си ги вършиш? *(Сам да можеш да си вършиш всичко е по-добре).* Даже сега и вие за живота имате една представа много крива. Аз сегашното човечество го разглеждам като евреите в Египет, дето сами си правиха тухлите и казваха, не може другояче. За евреите не може другояче, а за египтяните можеше. Сега сиромахът казва: Не може без тази сиромашия. Не може за него, но това, което сиромахът не може да направи, богатият може да направи; това, което невежият не може да направи, ученият може да направи; това, което грешникът не може да направи, праведният, добрият може да направи; това което болният не може да направи, здравият може да направи. Следователно дръжте в ума си всякога две противоположни идеи. Най-първо трябва да изучите и тогава се занимавайте с отклонението на идеите, с отклонението на доброто. Със злото после се занимавайте; с невежеството после се занимавайте, изучавайте мъдростта, после изучавайте отрицателните страни на живота. И всичката погрешка е,

че ние се занимаваме с отрицателната страна на живота и тогава мнозина плащат много скъпо.

Например, вие сте млади, вие искате да бъдете щастливи. *(Да).* Питам, на какво основание отгоре вие искате да бъдете щастливи? Идеята тук не е права; аз богатият човек, да искам да стана богат. Питам тогава, какъв смисъл има това? Или аз, който гледам, да искам да гледам. За слепия, да разбирам, онзи, който има едно препятствие, да има желание да гледа, но в мене, аз, който гледам вече, тук има една отрицателна мисъл, аз се страхувам, да не би един ден да загубя зрението си, това се разбира. Когато ти кажеш, че искаш да гледаш, ти вече тургаш една отрицателна мисъл. Аз искам да зная. Че ти го знаеш това. Да кажем, че ти си здрав, казваш, аз искам да съм здрав. Сега кой от вас не е щастлив? Сега вие казвате, че сте нещастни. Конкретно по какво се отличава нещастният човек от щастливия? Кажете ми сега, по какво се отличава щастливият човек; сега вие можете да отворите който и да е речник, там ще намерите много изрази, но това още не са правилни определения, те са верни, но те изразяват съвсем друго от това, което е за идеята щастлив. Тези думи там означават много работи, но това, което ние подразбираме в щастието, го няма там. Щастието се разбира, смърт не трябва да има. Условията, при които ти живееш в щастието, не трябва да се изменят, да работят против тебе. Не ти да владееш условията, но тези условия трябва да вървят в хармония с тебе. Или аз наричам: не ти да търсиш щастието, но щастието да търси тебе. Ти да считаш, че ти си една потреба заради него. Щастието да те търси, то да пита навсякъде, където и да се скриеш, то те търси. То казва, ти от мене не можеш да се освободиш. Това наричам аз благоприятни условия, когато щастието те търси. Пък сега ние търсим щастието. Питам сега, кой досега по стария път е намерил щастието? Някога вие намирали ли сте щастието? Да имате едно щастливо състояние, това още нищо не

значи. Но конкретно щастието да имате. *(Не е ли щастието плод на съзнанието?)* Не. Аз бих определил щастието, това е първата връзка с Първичната Причина, дето няма смърт! Щом имаш щастие, всичко имаш, всички хора те обичат, там Любовта действува, Мъдростта действува, ти си в един свят на разумни същества. Следователно, на всичките твои въжделения, каквито и да са, се отговаря. И ти не можеш да пожелаеш нещо несъвместимо, но на всичките твои желания, на всичките твои стремежи се отговаря. Това е щастие – каквото пожелаеш; но не както вие желаете. Вие нямате желания. Вашите желания са чужди, те са на миналото. Старият дядо да се облече и да отиде на хорото да играе? Как може да играе той? Всички ще му се смеят. И казвам кога този старият ще има знание? Представете си, че вие сте един стар човек на 90 години, дойде някой и ви разправя по магията, как ще проверявате вие тази наука? Когато ще можете да измените вашата старост и да се подмладите. Та кажете, възможно ли е това? Възможно е – който знае. А който не знае, е невъзможно. Това са крайните резултати. Сега има работи, за които можем да говорим, те са невъзможни, да направим опит. Много малцина са направили опит, но има хора, които са правили опита. Подмладяването става. В природата става подмладяване, но в дълъг период. Само че, когато природата извършва подмладяване в нас, тя ще ни приспи и като ни подмлади, изтрива нашата старост и ние забравяме тогава, че сме били някога стари. Или другояче да ви преведа, представете си остаряването, като един човек, който е боледувал 10 пъти и той казва, този път като оздравея, няма да забравя вече тази болест. Но като оздравеете, тъй се заглади у вас това впечатление, като че никак не сте боледували. И вие се радвате, че сте забравили, казвате: Нищо не остана от болестта. ИМА ПОЛОЖЕНИЯ В ЖИВОТА, КОИТО СЪВСЕМ ТРЯБВА ДА ЗАБРАВИТЕ. Тъй да се загладят в съзнанието ви. Например ти паднеш от някъде, счупиш си

крака и казваш, аз в живота си няма да забравя това падане! Питам, какво може да те ползува, като си спомниш за това състояние? Представете си, че вие сте в университета и пет пъти са ви скъсвали по правото; струва ли си сега или след хиляди години да си спомняте, че са ви скъсвали? И каква полза ще имате, ако вие си спомните това? СКЪСВАНЕТО ТРЯБВА ДА ГО СВЪРЖЕТЕ С НЯКОЯ ДРУГА ПОЛОЖИТЕЛНА ИДЕЯ! С какво може да го свържете вие? Вие как бихте го свързали? *(Аз си го изяснявам така: мене са ме скъсали, понеже аз не съм бил достатъчно коректен към предмета и за другия случай трябва да се приготвя по-добре).* Представете си, че вие сте един от най-способните студенти в университета, но вашите другари по времето, когато се държи изпит, вечерта ви дадат един банкет и ви опият, и на сутринта се разбърка вашият ум, вие отивате на изпит и професорът ви скъса. На какво се дължи вашето скъсване? Причините са външни. Всякога когато ви скъсат, всяко скъсване се дължи на едно опияняване. Причината е външна, не е вътрешна. Един американски проповедник разправя за проповедта си, американските проповедници два–три дена ще си направят проповедта и който има отлична памет я научава наизуст. Този по едно съображение не си взема листовете и сутринта се качва на амвона с една самоувереност, но вижда иде една дама с черни очила и като го изглежда, той всичко това забравя, не може да си го спомни. Всичко се изглади в съзнанието му и проповедта я няма вече там. Какво да прави? Иска да се извини, да каже на публиката, ще ме извините, не съм разположен, не мога да говоря. Ето влиза един господин, млад момък, и като влиза той всичко блесва в ума му и проповедта се възстановява наново. Че това вие го имате всякога, срещнете някого, стане ви скръбно, тежко, почувствате страдание, свързвате го, не че тази дама го поглежда, има нещо дисхармонично, научно може да се обясни, течението на вълните. Аз констатирам факта. Срещнете някого в живота, веднага

може да се смени и състоянието ви. После срещнете друг, пак се смени състоянието, те не стават произволно, има известен ред на нещата. Пресичания стават; вие как бихте си обяснили случая с черните очила? Обяснете, защо когато се каже нещо, някои хора се смеят? Кои са причините за това? Действително у хората има един център на хумора, природата познава смеха, тя го е турила. Смехът е едно изражение, това чувство се нарича чувство на веселостта. Когато хората имат това чувство, контрастът е по-силен. Нали някои хора са по-весели, смехът е само една почивка при голямото напрежение, като се смееш, откъсне се тази струна, ти се засмееш, нагласиш се и след това пак дойде сериозната работа. Та всякога в природата има силни контрасти. Да ви преведа сега на вас къде отиват работите. Седя горе в стаята си и чета една важна книга, в която авторът пише какво влияние е упражнил спиритизмът върху сегашния културен свят, тъй научно пише своите данни, като англичанин, и дойдох до едно място, искам да видя какъв е неговият извод, на какво основание отгоре са неговите твърдения за и против, той изнася добрите и лоши страни и изведнъж моето електричество изгасва, седя, въпросът остава неразрешен, не зная авторът какво иска да каже. Седя в тъмнината 5, 10 минути, тока го няма, защо прекъсна, някакъв бушон да е изгорял? Не се минава половин час, идва един и почва да поправя, лампите светват, после пак изгасват, искам да намеря отношението, значи братът, който поправя, не е намерил още причината, търси един метод. Вие ако сте на моето място, какво ще мислите? Че така правят често и във вашия ум, ту светне, ту изгасне, и в живота е същото. Но има една връзка, в дадения случай аз станах причина да изгори бушонът. В интензивната мисъл, която имах да разреша въпроса, образува се едно вълнение, едно търкане и бушонът изгоря. Между човешката мисъл и електричеството, което

функционира на земята има връзка. Ако искате, можем да изгасим всичките бушони.

Та в правилната мисъл, човек трябва да бъде във връзка с природата. И съзнанието му трябва да е много будно. Не всякога можеш да изгасиш електричеството. Все таки някое живо същество е прекарало някоя вълна върху електричеството и нарушило реда на нещата. Това хората не знаят, те го наричат каприза на електричеството. Но всеки каприз се разбира намесването на една човешка мисъл и тогава се произвежда един такъв резултат. Сега, ние се отклонихме от въпроса. Нас не ни важи дали можем да изгасим лампите. Вие не вярвате ли, че аз мога да изгася лампите? Я, сестра завъртете ключа. На вас магията е, че освен този ключ, аз имам и друг, който като го завъртя, мога да изгася лампите, но аз никога няма да си позволя това! Природата никога не обича да си играем с нея! Трябва смяна, като туря две противоположни вълни, но тя ще ни държи отговорни. Този е най-естественият път, с ключа тук. Аз мога да запаля лампите и по друг начин, но аз ще си послужа с този ключ, защото другият начин е анормален. Обаче ще дойде един ден, когато съзнанието на хората ще се подигне на тази степен, когато лампите ще се палят и без тези ключове. Нали преди мислеха, че без жици не може да се прекара електричество, обаче се показа, че електрическите вълни могат да се прокарат в пространството и без жици. Сега мислим, че само по този начин може да се пали токът, но и по друг начин може, само трябва да го знаем. Ако можеха от Рим да прокарат през 12 хиляди километра и да запалят лампите! Много пъти нас ни се виждат нещата невъзможни, а те са възможни, само като пазим законите. Сега ще ви наведа на мисълта, не е толкова интересно да запалиш лампите или не, но има една друга философия, да можеш да смениш едно състояние с друго. Това съставлява философия! Да можеш да подобриш своето положение; да кажем, намираш се в

несгоди на живота, да можеш да измениш положението си. Това съставлява наука!

Представете си, че вие се намирате в Англия и сте без пари, три дена сте гладували, да можете сега именно с мисълта си да измените положението. Така че да имаш средства и да не гладуваш. Да имаш един хубав хотел, едно хубаво заведение, да имаш достъп в научните заведения, това е наука! Към това трябва да се стремите. Мисълта е тази, да започнете с вярата, да изучавате нейните закони, нейния език да учите. Тъй както сега вървите, вие сте в природата, без да се занимавате да изучавате нейните закони, нейния език; вие изучавате български, английски, математика, геометрия, но нито един от вас не се е заел да изучава езика на природата. Сега от вас колко кандидати има, които искат да изучават езика на природата? Нали сте учили есперанто. Езикът на природата се отличава с три качества. Ако ти едновременно не чувствуваш формата на нещата, тяхното съдържание и техния смисъл, ти не можеш да говориш. Едновременно трябва да схващаш формата добре, съдържанието и смисъла, тогава можеш да произнесеш една дума на природата. Научете да произнасяте една дума на природата, първата дума. Ако вие научите една дума от природата, вие ще бъдете един от най-учените професори. Сега мисълта ви е малко тъмна, как може с една дума човек да бъде най-ученият човек, професор? Представете си друго, един човек, за да бъде богат, колко злато трябва да има, колко тона му трябват злато, за да бъде милионер? Но представете си, че вие имате един диамант, голям колкото едно камилско яйце, колко ще струва той? За колко го оценявате вие? Един карат струва 20 хиляди лева, 12 хиляди карати по 20 хиляди? 24 милиона. Значи знанието на човека се събира в съзнанието му, дето дава известна сила. Знанието на човека се определя от известна сила, количествена сила, която дава възможност да придобиеш знанието, ако нямаш тази сила, ти не

можеш да имаш знание. Още много мъчно се определя тази психология. Ученият човек трябва да притежава тази сила, добрият трябва да притежава тази сила, която го прави да бъде добър и учен.

Сега ние не говорим за тези учени, които са заучили тези работи, но говорим за онези, които носят тази сила в себе си. Защото ако човек няма тази сила на ученост, той не може да бъде учен. Мисълта ми е, човек всякога трябва да придобива тази сила от природата, във всяко едно съществуване, човек придобива тази сила, той придобива нещо от живота и това, което придобие, той го носи в себе си и никой не може да му го вземе, това е неговото богатство. Всеки един човек носи своето богатство, само че някой човек знае как да го използува, а друг не може да го използува. Някои хора органически знаят как да използуват своето богатство, а други не знаят. Нали казват, какъвто му е умът такъв му и домът, такава е будността на неговото съзнание. Някой от вас не знае, че има някоя способност и трябва някое същество отвънка да дойде да го бутне, да му покаже, че има тази сила. Щом дойде съзнанието, че ти имаш тази сила, ти имаш вече знание. Ти щом вярваш, че имаш тази сила у себе си, ти я имаш, щом не вярваш, че имаш тази сила, ти не можеш да придобиеш знанието. Казваш език не мога да уча, музика не е за мене и за добър човек, тази сила я нямам, е, кое имаш тогава? По колко неща човек трябва да се отличава? По какво се отличава човек? *(Че той може да мисли).* Има известни знания, които не са потребни. Ако някой ви вземе ръката и прекара своята отдолу, може да направите опит, само ако прекарате ръката си отдолу на друга една ръка, ти можеш да знаеш този човек на каква възраст е, какво е неговото състояние, можеш да знаеш във възходящо положение ли отива, или в низходящо, дали е млад или стар? *(Дясната ръка минава под лявата).* Направете един опит, прекарайте така ръката си на едно дете, което е здраво и весело, вижте какво състояние ще почувствате?

И прекарайте ръката при един стар човек и вижте какво впечатление ще добиете? Когато един човек се намира в едно песимистично състояние, около вас ще се образува известно трептене. Щом ти мислиш, че от тебе нищо няма да стане, ти образуваш известни трептения и вследствие на това другите се оттеглят. Например някой търговец след като изпадне всички го избягват. Някой студент ако го скъсат, всички други го избягват. Защо? Даже и приятелите и те го избягват. Защо? По единствената причина, че ти образуваш една дисхармонична среда и никой не иска да се занимава с твоето скъсване, и всеки те избягва да не го скъсат и него. Това самочувствие го има. Както когато някой предмет гори, нали отделят другите предмети от около, да не би и тези предмети да се засегнат от този пожар. Когато някой е болен, нали ние го избягваме. Защо се избягват болните хора? От страх да не се заразят. А когато някой човек е здрав, нещо ни привлича към него. Защо? Понеже можем да вземем нещо от него. Отиваме при един извор, понеже можем да вземем нещо от там.

Та първото нещо, всеки един от вас трябва да се стреми да усили своята магнетическа сила. Или казано на друг език, да отвори източника си, да забогатееете, за да бъдете по-отворени; да могат възприятията ви за добро да бъдат повече. Сега вие сте затворени за добрите възприятия. И съвременната наука е една аналогия. Ако хората се занимават дълго време с математика, даже и математиката може да им предаде нещо; аз превеждам висшата математика, вземете един престъпен тип и го накарайте 4, 5 години да се занимава с математика, и той ще се поправи, или ако онези престъпни типове се занимават с геометрията, без да им се каже това, това пак ще ги изправи. Не само онзи, който вярва в отношението. Да кажем, вие разрешавате известна задача на физическото поле, в математиката има три вида разрешения. Същевременно има известни математически проблеми, които трябва да разрешите във вашите

чувства, след това има известни математически проблеми, които трябва да разрешите във вашата мисъл и във вашите действия. Да кажем вие разрешавате известна задача по форма на физическото поле. Тогава какво отношение има, че правата линия е най-късото разстояние между две точки? Какво сте доказали с това? Това е вярно, най-късото разстояние на физическото поле е правата линия и по-къс път от правата линия няма. Но ако кажем, че по-дълъг път от правата линия няма ние подразбираме, че този свят е безпространствен. А какво трябва да разбираме под думата – безпространственост? Че телата са в абсолютен покой. Какво трябва да разбираме под думата – абсолютен покой? Че това тяло е господар, а не че няма нужда да се движи. Защото онзи, който бърза да се движи навсякъде, той не си е уредил работите, живота. Вие сега ще направите известно възражение, онази машина, която се е спряла там, тя уредила ли си е работите? Но машината сама не се е спряла, друг я е спрял; и ако тя се движи, пак друг я е турил в движение. Аз говоря за едно същество, което има съзнание и я движи; аз разглеждам кои са причините, които му дават повод да се движи и да се спре. Сега за нас не е важно да разрешим този въпрос, аз считам философията, която ние разглеждаме, това, което имаме в дадения момент, да можем да го разрешим. Другите работи какви ще бъдат, то е друг въпрос. Философията е само за този момент важна. Какво съм сега, какво разрешение имат нещата, в този момент аз искам да се движа, в следующия момент може да се измени. Това е важна философия. Че искам да се движа, то е важното, следующият момент какъв ще бъде, то е друг въпрос. С една философия живота никога не се разрешава. Тогава аз казвам, само колективната философия може да разреши неразрешените въпроси на света, личната философия нищо не може да разреши. Само философията на Кант нищо не може да разреши. Какво е разрешил Кант? Кой е чел книгата на чистия разум? *(Че*

нещата сами по себе си са непостижими). Но това е било вярно само за този момент на неговото съзнание, но това не е вярно по отношение на нашето съзнание. Това, което е било непостижимо, за Канта е вярно. Но в дадения случай Кант се намира в известно положение на съзнанието. В туй съзнание нещата са непостижими. За праведните хора е невъзможно да умрат нали? Но това е вярно само по отношение на правдата, а при грешните хора всички умират, това е вярно само при туй състояние на съзнанието. При глупавото състояние на човека, при леността всякога могат да го скъсат. А при трудолюбието никого не могат да скъсат. Ако вземете в последния смисъл, нещата са възможни – в даден момент. Ако ние мислим, че Кант е дал едно разрешение на въпроса, тогава да приложим неговата система, ако с „чистия разум" той е разрешил въпроса, тогава целият свят трябва да се подобри. Ако целият свят приложи неговата философия, той ще се подобри, а щом животът не може да се подобри, има значи нещо, което липсва. В неговата философия има нещо лично – че нещата са непостижими. Аз турям тогава антитеза, нещата сами по себе си са постижими. Твърдението на Канта, че нещата сами по себе си са непостижими е вярно, но и другото, че нещата сами по себе си са постижими и това е вярно, няма никакво противоречие. Който би казал, че има противоречие, това седи в разбирането. Сега извода: при трудолюбието по никой начин не могат да те скъсат. Ще туря мисълта да стане идеята по-ясна: невъзможно е абсолютно праведният човек да умре и невъзможно е абсолютно грешният човек да живее. Кантовското положение, че нещата сами по себе си са непостижими, ще го заменим с това, че те са постижими. Защото какво си въобразявате, когато кажем, че те са постижими. Ние трябва да турим една връзка с природата. Ако ние не действаме във връзка с природата, тогава ние ще бъдем едно забавление, един театър, едно развлечение. Ако искаме да извадим

някоя поука от природата, ние трябва да знаем езика на природата. Сега колко от вас има кандидати да учат езика на природата? *(Трябва да знаем да отваряме тези ключове).* В природата е абсолютно забранено да отидеш сам да си отключиш, като отидеш при нея, ще похлопаш 1, 2, 3 пъти и тогава те ще ви отключат и вие ще влезете вътре. И когато ти си вътре и три пъти ти похлопа някой по този начин, ти ще му отвориш. Който иска сам да си отваря, той ще има сегашното положение на нещата. Сега може сам да си отваряш, но това не е езикът на природата. Най-красивият език, който съществува, той е езикът на природата, но той е една красива примамка от вашето гледище, но там ти може сам да си го отваряш, като влезеш, ще видиш една трапеза много хубаво сложена и ти нямаш право да седнеш да ядеш, и в тебе няма да се зароди желание да вземеш, щом се зароди желание да вземеш от трапезата, ти ще се намериш отвънка. Там трябва да дойдат да те поканят и всички, които участват в тази трапеза, ще те поканят и когато бъдеш приятен на всички, само тогава може да седнеш. Ако всички не са съгласни, ако само един има, който е в разногласие, ти не може да седнеш. А тук на земята, макар всички да не са съгласни, ти може да седнеш. Това е само сега за контраст, да разберете идеята.

По какво се отличава този, който знае езика на природата? Той се отличава по това, че като го научиш, никой няма да те познава. Ти като научиш езика на природата, всички хора ще те забравят. Че каква идея седи у вас – всички ще те забравят? Да направя своята мисъл по-ясна. Вие казвате как да ме забравят всички? Ако имаш да дължиш на десет души, които са те дали под съд, и те не те търсят, не е ли хубаво това? Следователно, когато казваме да те забравят всички хора, разбирам в обратен смисъл да изпъкне това хубавото в тебе. Че като те погледнат да те познаят не по стария начин, но по нов начин. Тази е идеята – да те забравят всички. Когато вие влезете да

изучавате езика на природата, те ще ви хванат, ти ще оглупееш, после ще те измият и каквото знание имаш, всичко ще се измие от тебе и ти ще се усетиш като че си една празна картуна, ти ще мислиш, че си оглупял, че нищо не знаеш, но после ще влезеш в едно ново положение, ще се очетвори твоето знание и ще кажеш: Туй, което зная сега, аз го зная. Но най-първо ще изпразниш картуната. Та има едно изпразване в природата. Има едно знание и то не може да се изопачи. Ще кажете много тежко положение е, чувствуваш, че никъде нямаш опорна точка, но в себе си имаш непоколебима вяра и търпение. И няма да се мине дълго време един период и твоята картуна ще се смени, ще видиш, че от картуната си станал човек. Аз вземам само като символ, под картуна разбирам глава, която не мисли. Целият идеал на новата култура е да изучаваш езика на природата. Бъдещият идеал е езикът на природата и в шестата раса ще се учи само езикът на природата.

Станете сега!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

8 без 20 мин.

ЛЮБОВ И МИЛОСЪРДИЕ

Х година, 16 лекция на 1 мл.ок.клас, 26 декември 1930 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

(с дясната ръка, дигната като за поздрав).

ТЕМА 12 да ви бъде ПОЛЗАТА ОТ ДОБРОТО ХРАНОСМИЛАНЕ.

Има ли някой от вас знающ да смята? *(Т. излезна на дъската).* Пишете, 3 житени зърна от България, 4 житени зърна от Германия, 5 – от Франция, 6 – от Англия и 7 – от Русия. Колко житени зърна стават всичко? *(25).* Сега в какво седи простият процес? *(Те са обекти с потенциална енергия).* Сега, ако на тези житени зърна им дадем количествени обекти и ако на всяко едно дадем условия да се развива, какъв ще бъде процесът? Ако посеем всичките житени зърна, какъв резултат ще дадат те? *(Има много неизвестни, почва, климат, самото семе).* Има един закон на числата, който определя кои зърна ще бъдат по-плодовити. Числата 4, 7 и 5 ще бъдат по-плодовити, а 3 и 6 ще дадат по-малко плод. Сега има един закон по който можем да определим всяко едно от тях колко зърна ща даде, ако се посеят; като видя колко зърна ще се посеят. Например три зърна колко ще даде? За 4 също. Да допуснем само за изяснение, трите житни зърна са три мъже от България – земледелци; 4 души са от Германия – техници; 5 души са от Франция – те са музиканти. 6 души са от Англия – мореплаватели и 7 души са от Русия – педагози. Ако ги съберем като хора, колко души са всичко? *(пак 25).* Ако сега всички души се съберат на едно място, какво биха желали да направят? Ще образуват едно

общество, (от които ще има 3 души земледелци, 4 – техници, 5 – музиканти, 6 – мореплаватели и 7 – педагози), почти от всичките области на човешкото познание ще има. Сега ние пристъпяме към друг род разсъждения. Ако вземем тримата души земеделци при благоприятни условия, да кажем през пролетта и пролетта е влажна, значи има благоприятни условия за тях. Тогава щом има земледелци, ще има и техници, и за тях ще има работа при тези условия. И за музикантите, и за тях ще има условия и работа. Като се върнат другите от работа, те ще им пеят, ще свирят, ако работата върви. (И мореплавателите ще имат какво да пренасят). И щом на всички върви, и педагозите ще са необходими, понеже повече деца ще се народят, ще има какво да възпитават.

Та казвам, това е един закон, една нова светлина за наблюдение. По същия начин вие можете да наблюдавате и човека, от каквато и да е област. И това е тъй различно, понеже от всяка една област възникват разни функции. Следователно ще видите каква функция има и в какво отношение са те. После какви са благоприятните условия. Например какво може да покаже едно високо и широко чело? Най-първо, ако разгледаме високото и широко чело от гледището на трите свята, значи има земя за обработване; но онези, които ще обработят земята, ще бъдат ли способни да използуват условията, при които се намират? Много пъти челото може да бъде много широко и високо, а при това земята не се обработва. Значи няма смисъл; значи съществото, което живее вътре в този организъм, не е в състояние да обработи мисълта, която е скрита. Съществува такъв ред на нещата, щом за земледелците условията не са благоприятни, и за техниците няма да бъдат благоприятни условията, и за музикантите; те всички са като скачени съдове. За пример, ако вие погледнете човешките очи и намерите един малък дефект, не функционират добре, са малко жълтеникави; жълтеникавите очи показват една малка деформация на

черния дроб. Следователно черният дроб е свързан с храносмилането, а храносмилането е свързано с човешкия стомах; ако храносмилането не е правилно, и кръвта няма да бъде чиста; щом няма чиста кръв, мислите не могат да бъдат светли. Човек, на когото кръвта е пълна с нечистотии, той не може да разсъждава. Един човек трябва да има много чиста кръв. Това са външните страни, това, което ние наричаме – условията. Всеки един човек трябва да знае как да използува условията.

Сега да се повърнем към тези същества. Всеки един земеделец трябва да има едно разбиране. Трите трябва да имат качествата на четирите, четирите трябва да имат качествата на седемте, между всички тия числа трябва да има известни допирни точки. Ако гледаме така просто на тези числа, ще кажем, а, 3-та земеделци! Но 3-та земеделци много работа могат да свършат. После, 5-та души музиканти, те ще внесат онзи оптимизъм. Ще кажете, защо ви е музиката? Всяка една хубава, красива мисъл, която дава подтик на човека, тя е музикална мисъл. И щом се премахне музикалното, спира всяка деятелност. Музиката е като топлината. Вие схващате музиката само като един процес – слушане само на някои гласове. Тя е равносилна на топлината. Когато дойде топлината в природата, тя извади инструмента си и свири, и всичките онези растения се накичат като млади моми, и започнат да играят на хорото. Сега една аналогия вътре. Без свирене растене няма. Растенето е процес на музиката. Да растеш, да се развиваш, това, което хората наричат култура, то е процес на музикантите. Най-първо техниците трябва да направят тези дрехи, шивачи са те, после топлина и вода трябва. Тази вода е потребна малко да се измият ръцете и краката. Нали все човек като се поизмие, по-добре върши работата. Най-после педагозите имат правило как трябва да се облекат, как да се турят дрехите. Има едно съотношение вътре. Ако човек разсъждава малко по-дълбоко,

може тези процеси да ги отнесе към самия себе си. Най-първо ние започваме с простата мисъл. Земледелието е обработка, работата. Коя е най-простата мисъл в живота? Човек иска да живее, това е земледелие. На какво можете да уподобите този процес, когато земледелецът впрегне ралото си? На какъв процес може да сравните у човека орането на земята? На какво прилича той? Като седнете на трапезата, нали разчупвате хляба? Земледелецът обръща земята с ралото, разчупва хляба той, слага го. Следователно, щом земледелецът сложи своята трапеза, повика на гости житните зрънца, хвърли ги и те започват своята работа. Та казвам, културният човек трябва да разбира онзи ред и порядък на живата природа. Щом го е поставила природата там, най-първо той трябва да намери, какво е неговото място вътре в природата. Всеки един човек си има своето място. Щом намериш ти своето място като едно число, ти навсякъде можеш да минеш добре. Трима души са събрани, нали? Каква е разликата тогава между 3, 4, 5, 6 и 7. Ако вие разгледате чисто от кабалистическо гледище, кое число е най-силно? *(Доколкото аз зная 7).* Да, 7. Кабалистите считат това число за най-силно. В него са съединени два свята. Числото 4 същевременно съдържа всичкия процес. Те считат този процес на развиването от най-низшето до най-висшето – образуването на един кръг. А 3-те това са основните принципи за образуването на числото 4. Следователно, когато се тури 3 и 4, значи онзи процес на развитието с 3-те Божествени принципи, които действуват вътре в процеса. Щом имаш числото 7, то е строго число! И там трябва да се развиваш правилно и да управляваш принципите на своя живот. Щом речеш да измениш основните принципи, които действуват върху човека, ще дойдат най-големите нещастия и нещастията на съвременните хора идат (от) противодействуването на тези Божествени принципи. Сега тези противодействия работят върху човечеството; и постоянно природата

изправя всичките наши отклонения и отклоненията на цялото човечество от правия път. И всички хора сега са се отклонили и по този път, по който те сега вървят, нищо не могат да постигнат. И природата постоянно е турила бентове и спънки, за да направи едно отклонение. Разбира се това са сега само твърдения, да се направи един предмет ясен. Как ще се изнесе неговата яснота?

Например напишете думата БЛАГОСТ. Нали тази дума сега се роди. Написана е сега. Направете и хороскопа. Запишете сега кога се е родила тази дума; часът е 6 часът, 25 минути и 30 секунди и 56 терци. *(Учителят държи часовника си в ръка).* Представете си, че всички тези хора образуват тази фирма при рождението на „БЛАГОСТ“. Коя планета господствува в 6.30 ч. с. Де е слънцето сега? Г.Р. *(Слънцето сега се намира малко под хоризонта, в първия ден при Стрелеца, там се намира и Сатурн).* Как мислите, на тези хора ще им върви ли предприятието? Ще върви ли на тази „БЛАГОСТ“? Какви ще бъдат условията на БЛАГОСТТА? БЛАГОСТ! Най-първо тази работа ще има една малка спънка, понеже тъй както е написана тази дума, Б-то е малко прерязано отгоре; после друга една спънка, между Л и А няма връзка, между А и Г пак няма връзка. Ще кажете така са написани при раждането. Не, какви спънки се явяват. Но забележете, че когато вие напишете едно писмо, всяка една буква, която вие пишете, представете си, че тя е жива, тя се ражда. Едновременно думата Благост се е родила, но и всяка една буква от тази дума и тя се е родила. Тогава трябва да намерите елементите на Б. при какви условия се е родила, на Л., на А., на Г. и всички тези условия вие трябва да ги знаете; и след това и цялата дума, която седи от тези букви, които са родени, и общите резултати на думата ще зависят от елементите, които влизат вътре – при какви благоприятни условия са се родили. Когато човек почне да мисли, да има някоя обща идея, зависи от ония мисли, които влизат в ума му. От колко мисли е

съставена една идея? Искаш да бъдеш добър. Вземете идеята за ДОБРОТА, кои мисли влизат в тази идея? Например, какви са качествата на вашия ум за добрия човек? По какво се отличава добрият човек. Или вие ще определите добрия човек, тъй както определяме един скъпоценен камък. По какво се определя един скъпоценен камък от един обикновен? Нали по силата на своите пречупвания; или по какво се отличават благородните метали, да вземем златото от друг някой метал? *(По това, че златото не се окислява).* Не само това, но ако вие вземете в здравословно отношение, ако вие носите в джоба си злато или сребро, то ще упражни върху здравето ви известно влияние. Златото упражнява едни влияния, среброто – други; оловото, медта, каквото носите, все упражнява известно влияние върху здравето на човека. Сега кой от тези елементи ще упражни най-добро влияние? *(Златото).* Кой елемент има златото? То съдържа известна магнетическа сила. Тогава иде другият въпрос, понеже златото упражнява такова влияние, защо между хората са се явили толкова лоши работи от златото? Как ще обясните закона? Защо златото, което действува тъй благотворно върху здравето на хората, защо тогава ги прави толкова лоши? Кои хора са лоши? Които имат пари, или които нямат пари? Които имат злато, или които нямат злато, кой човек е по-добър? Който е гладен, или който е сит? *(Който е сит).* Ситият. От нямането на злато хората са лоши. Когато златото се натрупа отвънка на хората, а няма вътрешно съотношение. Понеже външни отношения имате, а вътрешната работа не върви по един механически начин. Не е само механическият процес. Механическият процес е крайният резултат. Във всеки един механически процес всяка една мисъл спира. Но щом имате златото, то най-първо ви дава нещо самостоятелно, нали. Щом човек има злато, той става по-учен, по-силен, по-самостоятелен, като говори, ще говори тежко, после ще говори на място.

Фиг. 1

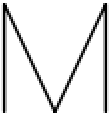

Фиг. 2

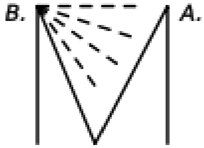

Фиг. 3

Сега в какво отношение се намира Сатурн при думата БЛАГОСТ? Кога човек може да бъде благ? Може да обясним. Имате процес *B.* и процес *A* (*Фиг.* 1). Значи Любовта е едно чувство. Любов започва с буквата Л. Това чувство е възходящо, то спада към числото 4. Любовта е един процес, който не знае да умира. Любовта не знае какво е обезсърдчение и какво страдание. Нейният идеал е толкова висок, че в нейния ум страданията на хората не съществуват. В ума на Любовта не съществуват никакви сълзи, никакъв грях, никакви страдания, никакво падение, тя има съвсем други разбирания. Имате две същества, какво се ражда от Любовта? *(От Любовта се ражда животът).* Животът, но след като се роди Любовта, в живота кои ще бъдат пелените на живота, с които трябва да се увие животът? *(Пелените, това могат да бъдат условията, които могат да подхранят Любовта).* Аз превеждам пелените, това е милосердието. В милосердието има жертва, значи милосердието не е един процес,

който отива нагоре. Като кажем, че трябва да обичаме, това е един процес, който отива към вечността, той се занимава с грандиозни работи. Любовта не се занимава с дребнави работи. А щом кажем милосердие, ние имаме обратния процес, слизане отгоре надолу към малките работи. В милосердието кое се проявява? Там имаме ред други прояви: съжаление, снизхождение. Следователно, Любовта на майката и бащата са родили живота.

След това, ако не слезне милосердието отгоре, това дете няма условия да живее и това дете е осъдено да си замине. Както е дошло, така и ще си отиде. И много деца умират, то е защото милосердието не е слезло. В Любовта трябва да имате две течения. Ако вашата Любов не се поляризира в даден случай и образува един стремеж надолу към земята, всичките ваши идеи ще бъдат някъде не на земята и нищо не може да се реализира. Но представете си, че тези центрове не действуват еднакво, ние говорим за милосердието, когато тези центрове *B.* и *A.* действуват направо, тогава енергиите на милосердието ще се пресекат хармонично.

Но представете си, че един от тези центрове, тази линия е по-къса, какво ще се образува (Фиг. 3)? Питам ви тогава, ако вие образувате една права линия *A* и *B*, имате ли на тези върхове благоприятни условия за развиване? *(Животът се развива само в долините).* Следователно, когато хората поставят този закон да живеят за Бога, че само се молят, искат да живеят чист и свят живот, те искат само по върховете да живеят. И какво могат да постигнат там? Нали всички искат да бъдат чисти, да се не опетнят. Да бъдат чисти ноктите им, да няма кал отдолу, космите, всичко това, какво се постига? Ние говорим за една външна страна на живота, която трябва да бъде израз на вътрешните наши идеи. Ако в нашия живот няма слизане, да схванем положението на окръжающите хора, ние много нависоко гледаме. Ти си женен, казваш, на мен и жената като е добре,

на целия свят е добре! Целият свят в даден случай представлява една фамилия. Ти си член на човечеството, толкова братя имаш и приятели, 100, 200, 300 хиляди братя, както и да е, отношението е вярно. Ако ти в даден случай не можеш да чувстваш човечеството като една фамилия и ти като един член на тази фамилия и не можеш да имаш присърдце всичко това, което Божият Дух е турил за живота ти, ще мязаш на едно въже, което е опънато, ти си един карагьозчия и ще минаваш няколко пъти на ден с върлината по това въже и като минаваш по въжето отгоре, от единия край до другия и тогава ще напишеш един трактат и всичките вестници ще пишат, че еди-кой си карагьозчия е минал от единия бряг до другия с върлината си! Какво от това, като е минал от единия бряг на любовта до другия? Когато тези хора долу със своите нужди и страдания чакат, казвам слез долу от върлината! Например често някой от вас има идеята, искате да бъдете някой ангел и да прехвръкнете по света с крилата си, да ви видят хората, такава идея имате. Аз разглеждам този човек, който минава с върлината си по този път, по въжето, това е неговото съзнание. Той не схваща живота. Неговите разбирания са такива. Но казвам, това не е единственото най-хубавото разбиране, най-правилното схващане за живота. Ако Любовта не ражда в себе си милосердието, тя няма правилно проявление. И всяка Любов, в която не се ражда милосердието като един процес, тя Любовта не е правилна. От гледището на земята не е правилна. Така се раждат противоречията в Любовта. Защото и тя си има своите противоречия. Кои са противоречията на Любовта? Сега гледайте обективно на въпроса. Вие още не сте опитали Любовта, засегнал ви е огънят на Любовта тук-там, някого може да е поопърлила, какво от това? Някого може да е изгорила, нищо не значи; значи, че някъде трептенията на Любовта са по-силни отколкото вашите, условията, при които вие можете да бъдете опърлени и изгорени, са били неблагоприятни

условия. Някъде трептенията на Любовта са били по-силни от вашите. Какво показва опърлянето и изгоряването? Когато трептенията на Любовта са по-силни от трептенията на човешкия организъм, човек се опърля. Когато трептенията на човешкия организъм са по-силни отколкото трептенията на Любовта, тогава човек има най-благоприятните условия на Любовта. Следователно процесът на милосердието е процес да смекчим нещо, то трябва да стане като онази есенция в алхимията, когато ти имаш един екстракт, да кажем както захарина, на колко килограма е равен? На 700, 800 кг захар. И ти трябва да вземеш от захарина една малка капчица и трябва да я размиеш в една голяма доза; защото и тази доза е толкова силна, че трябва да се размие; другояче ще се образува един процес, ако ти вземеш един грам захарин, целия ден ще ти текат лигите. И като е много сладка, ражда се горчивото.

Що е горчевината? Горчивите работи са много сладки. И трябва да ги разтриваш; и като разтриваш горчивите работи, те стават сладки. В сладките работи трептенията са по-слаби; трептенията на горчивото са 10 милиарда, а сладкото има 10 милиона трептения. Може да направите един опит, имате една горчива мисъл, нали? Допуснете, че някой ви каже, страшен нехранимайко си. Да допуснем, че вие сте чувствителен и във вас се заражда едно горчиво чувство. Или ви кажат: От тебе човек няма да стане! Е, с какво трябва да размиете „СТРАШЕН НЕХРАНИМАЙКО“? Ако се напише СТРАШЕН ХРАНИМАЙКО, каква ще бъде идеята? После остава ШЕН какво означава това? Весел означава. Значи в страшен нехранимайко отделяме противоречието – не. Защо е той нехранимайко? Понеже е занят повече със своите интереси, следователно трябва да отделим от ума му идеята, че не мисли за майка си, започнал той едно предприятие, забравил го, но законът казва: майка ти ще донесе повече богатство, от всичките твои противоречия нищо не може да

излезе. При СТРА – има 4 елемента. Като махнем стра, остава весел човек да си помисли за майка си, че е направила нещо за него. Тогава остава ШЕН ХРАНИМАЙКО. А шен, ишиен значи весел е към майка си, тъй както кучето към господаря си. Защото в кучето има една черта, да се привържеш, че при всички условия ти да не забравиш майка си!

Та във всяка една идея, която може да се сложи вътре в човешкия ум, могат да станат всичките тези процеси. Тези процеси стават. Ти можеш към една своя мисъл да си тъй несправедлив, както когато някой ти каже, че си страшен нехранимайко. Дойде ти на тебе една благородна мисъл, но ти кажеш, не ѝ е сега времето. Представи си, че тази твоя мисъл представлява един твой приятел, който с векове не те е виждал и ти му кажеш, нямам време сега за тебе. Така ти го изхвърляш, а той ти носи една светла идея; и откак го отхвърляш, работите ти тръгнат назад. Всяка хубава мисъл е един приятел. Всяка светла мисъл е един твой приятел; ако ти знаеш как да произнесеш една дума и ако ти знаеш как да проектираш тази дума през очите си и как да я реализираш през ръцете си, ти човек ще станеш гениален! И всеки ще говори заради тебе. Хубаво, ако дойдат хиляди хора, седат гладни, минава един цар, който има сила и идва една мисъл в неговия ум, само една дума да каже той, коя дума да каже той? Да каже: Дайте на тях! Дайте им изобилно! Защо ти ще седиш? Защо да не кажеш в сърдцето си и в ума си: ДАЙ! В тебе има не един, не двама, хиляди мисли има, които те занимават, този народ вика вътре в тебе! Дайте им условия да се развиват! Дай ход на своето сърдце! Дай ход на своята мисъл! Та когато ние се поставяме в неблагоприятни условия, ние вземаме положението на онези просяци. Ние сме философи, свършили с академическо образование, а като дойде да приложим, тебе ти треперят гащите. Какво ще кажат хората? (Де) са хората? Ако ти не знаеш да говориш на своите хора и на външните хора не

можеш да говориш. Кои са външните хора? Че баща ти и майка ти са вътре в тебе, отвън никакъв баща няма. Казваш баща ми и майка ми; че вие нямате философия.

Фиг. 4

Представете си, че тук имате едно малко езеро, от което слиза един малък приток, сега кое е реалното, езерото ли е реално или този извор, който вие не виждате да слиза (Фиг. 4)? Щом се прекъсне този приток, и езерото ще пресъхне. Баща ти и майка ти, това е една реалност, която се проявява вътре в битието. Езерото изсъхне, но къде е бащата? Той се е върнал вътре в тебе. Та казвам, всичките наши мисли в света си имат своето проявление; могат да се проявяват в някоя геометрическа фигура, в някое тяло, в някой предмет, в някое растение и т.н. Ще дойдем до едно вътрешно обяснение. Вътрешният живот, той се изявява. Това, което е било скрито вътре в битието, значи в мисълта на Бога. Той като е мислил, проектирал е своята мисъл навънка и ние всички съществуваме по причина на това, че Бог мисли за нас и ни държи в ума си. Ако Бог престане да мисли за нас, всички тъй ще се разкапем. Следователно, Божествено е онзи процес, който става вътре в нас и трябва да се свържем с целия космос. Това, което мисли Бог в себе си, то е, което движи целия свят. Какво нещо е Бог? Бог е това Същество, което със своята мисъл поддържа видимото. Друго едно определение, какво нещо е Господ? Това, което поддържа моето тяло в дадения случай, моето тяло, аз да живея, да ям, да пия, това е Господ! После като ходя, това, което ме кара да ходя, това, което поддържа моето движение, моята мисъл, която ме е накарала да направя моята къща, да я поддържам, това е мисълта на

Бога, не че Господ е вътре в тях, но Той е свързан, ако престане тази мисъл у Бога за мен и всяко движение престава. Ако Бог престане да мисли за тебе, всичко това ще рухне и здравето ще рухне, и знанието ще рухне, а щом Господ мисли за тебе и знанието иде, и здравето, и светлите мисли идат. Целият живот потича! Та вие някой път пресичате този поток с вашето неразбиране. Дайте ми един философ от историческите времена, който е дал едно определение какво нещо е Господ. Тези философи даже не са дали такова определение както малките деца. Питайте малките деца, те ще ви дадат едно по-хубаво определение от тези философи. Че това е един жаргон, който те са създали. Има ли Господ, това е само за адептите, не е за простите хора. Някой казва: Има Господ. Но какво разбираш под думите: Има Господ. Когато един учен човек каже: ИМА ГОСПОД. Тук имате два върха на Любовта. Най-първо И. това е началото. Значи това същество, което е дало начало на всички неща, има Господ. И това същество, което е дало начало на всичко в света, това е единият връх. А М-то показва милосердието, това същество се грижи и промишлява за всичко в света; и това нещо, което поддържа всички неща, то показва, че има Господ!

Трябва да има един, който постоянно да дава, да извира и ако той не извира, никакъв извор не е. Под думата извор, трябва да разбираме, че имаме идея. Тогава ти трябва да си представиш в себе си една идея като един извор, че твоите идеи постоянно да извират. Ако ти туриш твоите идеи като кал, това никаква идея не е. Като кажеш: Имам идея! Трябва да разбираш извор, който постоянно тече у тебе и нищо друго. Следователно нищо да не е в състояние да измени идеята ти. Щом идеята ти се измени, ти нямаш идея! Ама аз имам Любов. Ако твоята Любов се мени, никаква Любов нямаш! Ако твоята Любов не се мени, имаш Любов.

Сега ИМАМ е силна дума. При всички условия трябва да я имаш. Да кажем, че ти си сиромах и кажеш аз осиромашах. Не е право. Ще кажеш: Милиони имам, вложени в банката. Защо да не вярваш? Ти ще кажеш, ама защо да вярвам в тези суеверия? Никакви суеверия не са това. Ще каже някой, та аз суеверен ли съм. Не е въпрос да убеждаваме външния свят. Ние сме безверници, за самите нас е важно това. И най-страшните хора, които рушат нашите убеждения и вяра, това сме ние самите. Ти казваш, нямам пари. Но разбери какво нещо са парите. Разбери идеята – нямам пари. Защо нямаш? Значи нямаш злато. Колко злато искаш? Отправи ума си към слънцето и веднага ще имаш злато, колкото искаш. Напиши един чек, прати го при слънцето и веднага банките на слънцето ще го кредитират и ще имаш толкова, колкото си вложил в банката. Казваш, толкова и толкова злато ми трябва засега. Ще ги имаш. В беседите има един пример, в Америка има едно общество, образувано, ДЕЙ ОПУЛЕНС, това е един закон, който са го изучавали адептите в старо време и сега се изучава. Това, което намислиш и поддържаш дълго време в ума си, ще стане. Но само в тази мисъл да не влезне никакво противоречие. Та някой си американец станал член в това общество. И дал една голяма сума. Неговите учители казали, ти ще си намислиш една сума в ума и тя ще се реализира. Той намислил да получи 10 хиляди долара. Мислил ден, два, три, парите не идат. Пък бил в стеснителни условия, закъсал съвсем. Захвърлил той теорията, казал, това е лъжа! И тръгнал на запад, пристига в едно малко градче и се разгневил на този закон как така парите да не идат на мястото? Явява се един циклон, разрушава целия градец, пада една греда и му счупва крака. Той паднал в безсъзнание, но като дошъл в съзнание, вижда един чек от десет хиляди долари, но кракът му разрушен. Та често и ние като американеца, като дигаме шум, ще дойдат парите, но и кракът ни ще се счупи. Ти не дигай шум, ти не си видял закона на ОПУЛЕНС.

Щастливите моменти на живота ще дойдат, то не е една химера, но ти искаш нещата преди време. Пак могат да ти ги дадат, но кракът ни ще бъде счупен и вследствие на това целият град ще бъде разрушен; и често ние по незнание ставаме причина на всичките свои нещастия. И млади, и стари чакат, всяко нещо си има своето точно определено време. И ако не чакаш, ти ще остарееш; и ако не чакаш, ти ще обеднееш и ще оглупееш, и всичко ще стане. И ако чакаш, всичко ще стане. Турците казват, с цъкане нищо не става, но прахан се запалва. Той подразбира, че той като си цъкал със своето огниво, той си е играл и огнивото развалил, и кремъкът развалил. Но ако ти цъкаш навреме, ще се запали праханта.

Пишете сега върху една ТЕМА №13: КАК СЕ ПРИГОТОВЛЯВА БЪЛГАРСКАТА ПРАХАН? Тя е една хубава тема. Праханта е особен род гъбички, които се тургат да се сушат, те ги намират по горите, по дърветата. Тази гъба се турга хубаво да изсъхне и има за тях особени кожени кесии, вътре са турени и праханта, и кремъкът, хубаво завързани, че да не проникне влага вътре. Той си извади кесията, тури малко прахан на кремъка и цъкне, и запали си огнивото. Та казвам праханта и да е суха, в кожена кесия да се държи. Сега вие ще кажете, това са празни работи. Да преведем. Ако ти не държиш своята мисъл в своето естествено положение, ако ти не опазваш онези естествени закони, които движат целия живот, ти нищо не можеш да постигнеш. Ние влизаме в областта на техниката, на музиката, навсякъде си има известни правила, които трябва да спазваш. Вземете един прост процес събирането и децата знаят как да събират. Но като стигнеш числото 3 да извадиш жито, като стигнеш числото 4 да извадиш ралата на място, като дойде числото 5, да дойдат музикантите; като дойде числото 6 да дойдат моряците и да те разхождат с лодките; като стигнеш числото 7 да дойдат всичките педагози. Ако знаеш езика на числата, защото всяко число си има

свой език. Онзи техник, той си има свой език. И ако ти им говориш на техния език, всичко ще придобиеш. Но ако ти не знаеш как да говориш на земеделеца, работата не върви. Та ще превеждате вътрешно. Ако човек не знае как да говори на себе си, той нищо не може да постигне.

Сега какво разбрахте? *(При Любовта трябва да дойде и милосърдието. След това, животът не се развива по върховете, по долините. И когато между две същества има Любов, явява се милосърдието).* Тъй, затова хората се сдружават, да се роди нещо от тях. И когато хората живеят самостоятелно и този живот е хубав, той мяза само на върховете. При върховете се ражда човешкият егоизъм, личните чувства. И действително, съответствие има, гордостта на човека седи във вирнатата глава. Това подразбира задната част на главата. Ако се тегли една линия от гръбначния стълб, тази част на главата е най-вирната. Ако този връх стане по-висок нагоре, тогава теченията на главата придобиват едно неестествено положение.

Има една вътрешна наука. Наука на човешката мисъл. Мисълта на всеки човек трябва да бъде права! Непокварена с никакви външни влияния. Всякога трябва да имаш една чиста мисъл! Без никакви задни примеси. От такава мисъл няма нищо по-силно! Или да имаш едно чувство, също да няма никакви примеси!

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.24 ч.с.

СЪЕДИНИТЕЛНИТЕ НИШКИ НА ЖИВОТА

Брат Кузман (достоен идеен деец, съученик и сътрудник в школата на 1 мл.ок. клас от самото ѝ начало – 10 години, който си замина на 31 декември вечерта 8.30 ч. сряда на Изгрев 1930 г. Мир и Светлина на духа ти, Кузмане, в по-нататъшно следване на Пътя на Истината!)

X година, 17 лекция на 1 мл. ок. клас, 2 януари 1931 г., петък 6 ч.с. тихо и меко време. (Днес ще бъде погребението на тленните останки на покойника; на което ще присъствува целият клас). Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Пишете върху ТЕМА № 14: УСЛОВИЯ НА ДОБРИЯ ЖИВОТ.

Станете сега, ще имаме едно упражнение. 1. Ръцете напред, с дланите обърнати нагоре. 2. Ръцете на гърдите. 3. Ръцете на кръста. 4. Ръцете долу. Същото няколко пъти. Седнете сега. Пишете заглавие:

СЪЕДИНИТЕЛНИТЕ НИШКИ НА ЖИВОТА!

Има известни положения в живота, които забавляват човека.

Какво наричат това? *(ябълка).* Аз го наричам забавление. Донякъде и забавленията са на място. При какви условия са на място? При малките деца, за да се освободите от техните несгоди на живота, понеже те си имат в невидимия свят връзки, това са забавления за тях. Но когато възрастният човек иска забавление, какво е неговото положение? Забавлението в дадения случай е една почивка на сериозната мисъл. Сериозна мисъл, значи човек с мотиката, усилен труд е това! Е, каква е разликата между едно забавление на ума и

един сериозен труд на ума? В труда има някакъв капан, а в забавлението няма нищо. За пример забавление е, вземеш една книжка и с ножиците режеш, режеш, правиш си едно упражнение или вземеш някоя книжка и я късаш, късаш и това е забавление; или – едно листче или някое цветче, късаш го, късаш, забавляваш се. Но има един преходен период, който е от забавлението към работата. Вземеш ти хляба и по същия начин го начупваш на малки парчета, вземеш една паница, туриш хапките вътре, бръкнеш някъде, извадиш малко сирене, натрошиш и него вътре, забавляваш се; след това вземеш вряла вода, туриш малко вряла вода, залееш всичко, туриш и малко прясно масълце, така прясно краве масло, едва счукано, тогава вземеш една лъжица и започваш да свириш първото парче. Това забавление има нещо съществено; това, което ще извадиш от паницата, ще видиш дали твоята попара е хубаво направена и ще се произнесеш върху нея. Ако попарата е хубава, какво заключение ще извадите? Че хлябът е бил добър, после дали сиренето е добро, маслото прясно, водата чиста, лъжицата, после като сърбаш, след това ще кажете: Лека храна е попарата! Сега аз вземам това от забавленията на преходния период; има такива забавления в умствения и духовния свят; такива преходни състояния ги има във всичките светове. Дробиш ти нещо, нали казват: Каквото дробиш, това ще ядеш! Аз вземам дробенето в правата смисъл. Малки хлебчета, дробиш ги на хапки, кой хляб се дроби? *(сухият).* Да, сухият, а който не е сух, той се яде със сирене. Следователно, ако имате една суха мисъл или едно сухо желание, скука е станало в живота ви. Скуката в живота подразбира, няма с какво да се занимавате, искате да преминете от едно състояние в друго и трябва да имате един метод. Добре тогава, ако вие имате тези чувства, как ще направите вашата попара? Преведете сега какво значи – вашата попара? От физическото поле направете една умствена попара. Много

мъчно може да се направи умствената попара. Нали? Умствена попара е когато разрешаваш на физическото поле квадратурата на кръга. Защото, както и да разрешаваш, все ще остане въпросът неразрешен. Тъй е, че въпросът не се разрешава с попара. То е едно изключително условие. Само когато имате сух хляб, а ако вие имате най-хубавото ядене, трябва ли ви вас попара? Ако нямате какво да правите, да разрешавате, тогава квадратурата на кръга, това е попара, едно хубаво занятие; и всякога, за да разрешиш една мъчнотия, трябва да има нещо, което не се разрешава. Защото ако нещата се лесно разрешават, почва да липсва нещо на човешкия характер, губи се онова мъжество у човека. И ако никак не се разрешават въпросите, тогава човек идва до отчаяние, губи смисъла на живота. Онези, които са се обезсърдчили, казват, животът няма смисъл. Въпросът не може да се разреши. Действително, целокупно животът не може да се разреши. При сегашните условия квадратурата на кръга не може да се разреши, но възможно е за бъдеще при други числа да се разреши квадратурата на кръга. Като се разреши една мисъл, ще видим, че този кръг съставлява част от някое друго тяло, може да се разреши, но при сегашните условия все остава на кръга нещо недоразрешено. Е, колко единици остават там. Каква е формулата? *($\pi.r^2$ е формулата за лицето на кръга, а онова число, което не може да се разреши, е 3.14 ..... и нещо).* Туй показва, че числата на кръга са неизмерими помежду си. Сега аз тълкувам какво разбирате вие под думата: несъизмерими числа?

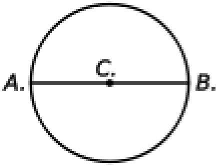

Фиг. 1

Да кажем, че *AB* е диаметърът (Фиг. 1). Окръжността е несъизмерима, понеже е един незавършен процес. *(Трябва да се намери една отсечка, която да може да се нанесе и на окръжността, и на диаметъра, такава цяла отсечка на физическото поле няма).* Казвате, несъизмерими отсечки, несъизмерими числа и несъизмерими плоскости, значи там процесът е незавършен. Ти ако имаш една ябълка, можеш ли да определиш каква ще бъде величината? Не можеш. Най-първо ти ще имаш един малък плод и после трябва да чакате, докато тя завърши своето развитие. Тогава може да определите приблизително каква ще бъде големината ѝ. Това е само идея да имате. Щом кажем неща несъизмерими, у вас има едно механическо разбиране; казвате, това е несъизмеримо, не може да се измери. А щом турим: процесът е незавършен, каква е идеята? Сега между двете понятия, несъизмерими и незавършени процеси, какво се разбира? Допуснете, че диаметърът *AB* е несъизмерим, тогава кръгът *C* е един незавършен процес. Какво е тогава отношението между несъизмеримите величини и незавършения процес в идеята вътре? *(Има нещо сходно в тях, те са нещо идентично).* Да, има. Те не могат да се съизмерят, понеже процесът е незавършен и трябва да се чака; дотам, додето сме стигнали, не можем да го измерим, но онзи път, който сме изходили, ний не сме го измерили, нямаме всичките данни за този път, има нещо, което липсва.

Сега ние ще оставим тези понятия, нали думата е за забавленията. Тогава ние се спираме между едно забавление на живота и една сериозна работа. В какво седи забавлението и в какво – работата? В забавлението вие нямате никакъв приход, а имате всякога разход. Забавление може да си позволи само един богат човек, крайно богат човек. И въобще забавление дават най-много на децата, понеже те са най-богатите. Най-богатите същества на земята това са децата. Те са като царе и като князе, една, две, три години и след това те

изгубват тази магнетическа сила и те стават като обикновените хора. И тогава им дават работа. В дадения случай вие трябва да се абстрахирате от сегашното ваше състояние, в което се намирате. Човек, за да разбере правилно живота, той трябва да разбира един основен закон. Той трябва да се абстрахира от дадените условия, при които той може да живее. Да кажем, че вие сте един пътник, а сте някой княз, имате всичко на разположение, но тръгнете на разходка неприготвен и въпреки, че сте княз, вие опитвате несгодите на живота като един обикновен човек. Каруца нямате, дреха и т.н. Какво трябва да правите в дадения случай? Да се примирите с условията и да гледате колкото се може по-скоро да свършите с тези неблагоприятни условия. Това зависи напълно от вас. Вие сте тръгнали на планината на екскурзия и трябва да стигнете, колкото се може по-скоро върха, и да се върнете назад. Но върхът е далече, тогава се изискват две неща от вас. Трябва да бъдете умни и да си помислите, да се качите ли или да се върнете назад? Има и едно трето положение, задачата остава неразрешена. Ти ще идеш до сред пътя и ще кажеш: Ние ходихме до върха. Всъщност ти си ходил само до сред пътя. При това казваш, отлично беше времето! А не беше отлично времето. Лошото време го застави да се върнат назад.

Сега аз ви говоря направо на въпроса, близко до сегашния ваш живот. Да кажем, че вие сте свършили гимназия, някои от вас са свършили и университет, имате известно знание, което трябва да ви послужи за условията, при които сега живеете. Това знание трябва да го употребите, защо да ангажира само вашия ум. Например представете си, че вие сте един математик, разбирате много добре математиката и метеорологията, но намерите се при едно дъждовно или ветровито време. Питам, как ще употребите математиката си? Представете си, че вие сте един химик или физик, учили сте как се образуват дъждовете, но намерил се при неблагоприятни условия,

виждате как се образува дъждът, изсипва се отгоре ви, измокря ви. Питам, как трябва да употребите вашата физика в дадения случай. Ако сте един умен физик, вие ще имате една мушама отгоре си и ще я турите на гърба си, та когато дъждът пада отгоре ви, да не ви засегне, както патицата. Тя след като е мислила, мислила дълго време, тя има всичките условия да се справи с живота. И тя като е правила много опити, казва, трябва да си импрегнирам дрехите и намира известна масчица, маже ги, гледа ги и макар, че живее във водата тя не иска водата да бъде до нейната кожа. И тя като един водолаз е запазена. Макар че водата е толкова хубава, тя казва, тази вода не трябва да бъде близо до моята кожа. Та известни условия в живота са необходими да бъдат до нашите пера, но не и до нашето сърце.

Та каква беше основната мисъл? *(За забавлението).* Забавлението е едно встъпление, едно приготовление към една много сериозна мисъл, към сериозен труд. За пример сегашният ви живот, степента, додето сте стигнали, как ще числите вашия живот? Какво представлява забавлението? *(Приготовление към сериозна мисъл, работа към сериозен живот.)* Е, кой е онзи, който приготовлява сега. Вие след като се готвите дълго време, може да станете такъв, за какъвто вие мислите. *(Ама ние не се готвим, нас ни приготовляват.)* Има нещо вярно в това, защото ако други ни приготовляват, ние ще бъдем само кукли. Пък ако ние сами се приготовляваме, по какво ще се отличавате. За да се разгледа един въпрос, за да бъде научен, колко положения се изискват? *(За да бъде един въпрос научен, най-първо той трябва да бъде подкрепен от опита и второ със зряла мисъл.)* За да бъде подкрепен, трябва да има нещо, което да ни интересува. Изучавам аз слънцето, трябва да ме интересува то, за да го изучавам. Ако няма една съединителна нишка между слънцето и мене, аз не мога да го изучавам. Нека вземем един по-близък предмет. Представете си, че вие имате един приятел или някой банкерин, от

който вие искате да вземете пари. Какво правите? Изучавайте банкерина. Защо? Понеже имате интерес да вземете пари. Но същевременно и той ви изучава. Той най-първо ще ви откаже, ще каже, ще помисля малко, ще видя дали имам достатъчно пари, средства, за да ви отпусна известен кредит. Защо? Ще ви изучава дали ще може да платите онова, което ще вземете. Може би ние в природата, ако никак нямаме връзка с предметите или с живите същества, да ги изучаваме без да имаме никакъв интерес, нищо не ни ползува. Даже вземете всички тия хора, които се занимават с науката, зоолози и ботаници, все имат известна връзка с тези предмети. Някой си ботаник го интересува живота или някой химик, може ли химията съвсем да бъде отвлечена наука? Практически има нещо, което да го интересува. Или по физика, или по биология, все има нещо, което да ги интересува в дадения случай. Е, допуснете сега, че вие се занимавате с проучаването на опитната наука. Кое е онова, което трябва да разрешаваме в окултната наука. Сега вече, за да проучаваме окултната наука, това не е попара. Да изучаваш окултната наука, то е вече един топъл хляб, изваден от пещта, маслото е отлично, имате и отлично сирене, тогава не ви трябва попара, а изисква се едно солидно дъвкане. Окултната наука, аз сравнявам, най-хубавото ядене, което може да има човек. Защото яденето на попара или на чорба, това е само гълтане, то не е никакво ядене. А за да изучавате окултната наука, вие имате една солидна храна, с която може да се упражни вашето дъвкане и могат да се развият вашите органи. И тогава всеки, който изучава окултната наука, той ще има права мисъл и той всякога ще бъде здрав. Да ви кажа аз какво разбирам под права мисъл. Щом вие се смущавате и разсъждавате, това не е разсъждение! Щом ти се смущаваш, у тебе има известен страх, а там дето съществува страх, никаква наука не съществува. И когато проучавате какъвто и да е предмет, не тургайте за тил да ви бъде страхът! „Аз

като свърша училището, какво ще правя“, че вие сте турили тил вашия страх. Или „като живея добър живот какво ще стане?“ Така не се мисли! Това е страх. Е, може ли един човек да свърши? Идеята за свършване вие няма да я разрешите като един конкретен процес. Но ще знаете, след като завършите един процес, във вашия живот ще започне втори процес. Там, дето сте завършили единия, ще започне вторият процес.

Та казвам, в древността както и сега, онези, които са изучавали окултните науки, са изключили младия. Младият не може да бъде окултист, понеже деца не могат да бъдат окултисти, понеже не могат да дъвчат още. Всеки човек, който не може да мисли правилно, той не може да бъде окултист; не, че не е способен, но понеже не са му изникнали зъбите. И ако човек не може да съпостави нещата правилно, ако това той не знае, той не може да бъде окултист, окултен ученик. Понеже ще има лъжливи резултати и ред разочарования в живота си. Тогава в окултната наука се изисква едно сортиране на онези понятия, които съществуват в ума ви, върху онези основните идеи, които са важни и с които в даден случай можеш да работиш и можеш да боравиш. И допуснете сега, ти искаш да станеш щастлив, вземете не в тази обикновената мисъл щастие, като цел го тургат те. Щастлив трябва да бъде животът ти, за да бъде хармоничен. Какви са условията, за да образуваш един добър живот. Я, Н. кажи, кои са добрите условия на щастливия живот? *(Първо майката и бащата, околната среда и храната.)* Значи, благоприятните условия на земледелеца е самата местност, богата почва, която може да има, изворите, реките, които са там, после времето, ветровете, които духат; после в коя зона се намира земята. Да кажем, ако вие искате да изучавате земята, ако вие искате да станете един отличен градинар, коя част ще изберете? *(умерения пояс)* Но ако искате да имате от всичките видове растения? *(тогава тропическата зона)* Ще изберете

най-хубавата област на тропическата зона, защото там са най-красивите местности. Помнете, че всякога там, дето има най-силни контрасти, там, дето е най-голямо злото, там в обратната посока е доброто. И колкото доброто е по-малко, толкова и злото е по-малко; и колкото доброто е по-голямо, и злото е по-голямо. Под думата зло разбираме онези неблагоприятни условия, които противодействат за развитието на човешката мисъл и чувства, те противодействуват на добрия живот. А под добър живот разбираме благоприятните условия, онези сили, които действат за полза на доброто. И за онзи процес, който служи за подигането на вашия ум, на вашия живот. Имате една мисъл, която ви безпокои. Какво има в безпокоенето на тази мисъл. Има нещо зло, но злото вие не го схващате, не го виждате. Тогава коя мисъл е добра? Всяка мисъл, която ви внася радост, има елемент на доброто. Ние наричаме добро в даден случай известно съчетание, благоприятните условия са всякога един признак на добро. Доброто настроение, но може да има една малка илюзия. Но казвам, в самите контрасти на живота, контрастите могат да бъдат от две противоположни естества. Един окултист е един човек, който може да примири злото с доброто. Животът е една наука, която примирява доброто и злото. Или наука, която примирява добрите и лоши условия, които съществуват. Къде е човекът, допуснете, че съществуват два свята, съществуват хора бедни, това е едно зло, съществуват и хора богати, това е едно добро. Но богатството в дадения случай може да произведе лоши резултати. Сиромашията е едно зло, но при дадени условия сиромашията произвежда добри резултати. Второто положение имате резултатите: богатството е едно добро, но при дадени условия, то произвежда лоши резултати. Тогава имате резултатите на доброто и на злото. След като имате резултатите на доброто, какво ще намерите? Ще намерите богатия затворен в затвора, а сиромаха пуснат на свобода. Такъв пример

имаме ние. Първият човек беше богат човек, отличен архимилионер в райската градина, но направи едно престъпление и намери затвора, изпъдиха го от рая навънка. Изпъждането от рая, това е един затвор. Хората и досега се намират в един затвор и ние не сме доизлежали още. Наближава един период и още малко остава хората да си доизлежат. Всинца вие сте в затвора още и по причина на този затвор, на тези лошите условия, вие казвате: Лошите условия, това са в затвора, от богатия резултат на вашите прадеди и прародители.

Та казвам ви сега, ако богатството на човека, той трябва да разбира окултните науки, да разбира живота и силите, които са у него, с които може да разполага. Сега, тъй както се разглежда въпросът, окултните въпроси са трудни, понеже нямат един завършен резултат.

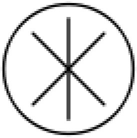

Фиг. 2

Сега аз казвам: Това е една окултна фигура. Какво ще разберете от българското Ж (Фиг. 2)? Това е една формула, с която мога да разреша каквато и да е трудна задача, в дадения случай каквато мъчнотия и да имам, аз мога да премахна тази мъчнотия, само с известно поставяне на ръката върху главата и всичкото неразположение може да изчезне. Да кажем вие имате някоя мисъл, но ако вие в даден случай знаете да поставите как ръката си, неразположението, което имате, ще изчезне. Да кажем страхлив сте, ако не знаете, как да се справите, вие ще хукнете да бягате, срещнете някоя мечка или някоя голяма неприятност, пак хукнете, но след като бягате, казвате: Няма я мъчнотията и се спирате. Какво трябва да бягате при... . Някой път вие действувате с окултната наука, иде някой

насреща ви, казва: Аз ще ти дам да разбереш и маха ръка с юмрук. Ти иди насреща му, отвори си ръката (като поздрава) кажи му: Чакай малко, ама толкова години не сте ми дали пари, маха той с ръката си нагоре, надолу парите ми трябват. Такива въпроси не могат да се уредят с махане на ръката. Питам сега, ако не бяхте поставили ръцете по този начин (на юмруци) какво ще стане? Този човек, който свива ръката, а вие нищо не може да направите. Ти си отвори ръката насреща му и всичката тая мъчнотия ще се премахне. Имате вие една мисъл, която влезла в ума ви, искате да извършите едно престъпление, какво движение трябва да направите, за да се освободите от тази мисъл? В окултната наука има известни магически формули и магът знае това. Той е като един лекар, има си известни формули и известни вещества, щом ти си неразположен, той ще те накади с тамян, нали казват: Накади дявола с тамян, да избяга. Този тамян, този екстракт е чист, той ще подействува на твоето обоняние и ще произведе едно благотворно разположение на ума. Казваш: Аз не вярвам в тамяна. Не е въпросът да вярвате. Тамянът е един резултат, може да го употребяваш, но всякога да употребяваш тамяна, това не е наука. Само при известни условия може да употребяваш тамяна. Защо употребяват хората сега тамяна? Когато природата е създала тамяна, тя е имала нещо предвид. Да се коронясват царете с него, това отпосле е дошло. Когато тя е създала маслото, тя е имала предвид само да коронясва стомаха, а не главите на хората. Природата казва тъй: ако стомахът е нормален, и главата е нормална, ако стомахът е намазан, и главата ще бъде намазана. Природата казва: Аз мажа стомаха, а стомахът трябва да маже главата у тебе.

Сега вие ще направите едно възражение: как тъй стомахът да помаже главата и се противопоставяте на това. Някои високопоставени дами си имат слугини да ги обличат, да им правят

прическите. Нали високопоставената княгиня седи пред огледалото, а онази слугиня я маже. Има ли нещо неестествено в това? По същия начин стомахът може да направи това, той може да помаже главата на своя господар и да направи известна прическа, да прати онази енергия, с която човекът може да работи.

Та казвам: На физическото поле и вие не започвате с чисто идеалния живот, започнете със света, който Бог е създал, видимият свят това са реалните числа, с които трябва да започнете. Намирате се при неблагоприятни условия, боли ви коремът, тури дясната си ръка на плексуса, не може да разрешиш някой въпрос, гладен си, искаш да направиш известно престъпление, да крадеш, ти се поставяш на изпит, тури си ръката на пъпа, на зоната между разумния и животинския свят. Може да вземете и следното положение: да турите дясната ръка на стомаха, а лявата на кръста. Ти мислиш да влезеш ли в градината, да ядеш от хубавите ябълки или да чакаш. Когато видиш някъде хубави ябълки, ти погледни през оградата как са наредени дърветата и след това кажи: Тези плодове са на някой мил човек, колко искам да го видя и няма да се мине дълго време, той ще излезе и ще каже: Ти си пътник и така ще завържете един разговор, той ще ви заведе в градината си и вашето желание ще бъде постигнато по един много красив начин. Значи когато си туриш ръката на стомаха, ти си разговаряш със стомаха. Стомахът е много умен за материалните работи, той е такъв философ и такъв химик, от физика разбира, по хигиена разбира и ако му дадеш нещо, което не е за него, той казва: В моята фабрика такова нещо не може да влезе, ние такава стока не обработваме, понеже ще се компрометира цялото предприятие. Вие казвате: Глупав е стомахът. Не, не е глупав и много пъти нашата работа зависи от нашия стомах. Вие ще разсъждавате малко по друго яче за онази храносмилателна система, за онази разумност, която влиза да кредитира живота, чисто като един

окултист ще мислите. Ти за стомаха си ще мислиш като едно велико предприятие в живота, което се финансира отнякъде и тогава напредъкът на вашия ум, напредъкът на науката, всичко това зависи от нормалната работа, който работи разумно. Тогава ще имате една нова философия. Вие сега някой път смесвате стомаха с търбуха, казвате: Мозъкът не трябва да яде. Не не трябва да ядете, а тепърва трябва да се учите как трябва да ядете. Да давате на стомаха си само чорба да яде, това не е наука. Стомахът това е едно отлично предприятие. Той казва: Ще дадете една храна добре сдъвкана – един отличен материал и каквото искате тогава нашите фабрики тогава може да изкарат. Щом не дадете един здрав материал, ние не можем да го приемем и ако не давате добър материал, ние не отговаряме за лошите последствия, нашето предприятие не се ангажира с това.

Та сега окултната наука е, която разрешава тези въпроси на живота – мъчните въпроси за добро и зло. Доброто и злото са съответстващи сили, може нещо за мене да е зло при известни условия, но при други условия това не е зло. Твърдата храна за едно дете е зло. Ако вие нахраните едно дете с твърда храна, ще му причините смърт, но ако един човек на пълната възраст го храните само с мляко, вие ще осакатите неговите зъби и ще осакатите стомашната му система, следователно, ще измените режима на млякото и ще му дадете храна да дъвче. Човек, който не знае да дъвче, той не може да мисли. Затова, ако ти искаш да мислиш сериозно, трябва много да дъвчеш храната си. Тези млекопитаающи, които преживят, защо са кротки, защо преживят тия животни. Конят преживя ли? Не, той е по-сприхав. Вземете вола, защо е той разположен? След като е насъбрал храната си, седне и започне да преживя. Има нещо много красиво в това. Той седи като един философ, който завършил работата си и започва ритмично да преживя. На някои от вас, които нямат търпение, аз мога да ви

препоръчам, намерете едно стадо от волове и наблюдавайте ги половин час как преживят, тъй хармонично върви движението като под такт и ще се върнете с едно много приятно впечатление. Седи той спокойно и гледа, какво мислиш?

Та казвам: Ще пренесете вие въпроса малко по-дълбоко, някои не се спирате на преживянето, но всички преживни животни имат един отличен навик, трезви са те и имат много спокойно състояние. Турчинът казва: Светът ми да изгори, кожата ми да не изгори. Волът казва: Днес ядохме хубаво, ще се оправи светът, преживя си той. Свири си. И след като се нахрани, той ще стане, ще си поразмърда опашката, ще разтърси врата и ще започне по-сериозната работа. Някой път трябва да преведете. Значи преживянето е един въпрос да се справяш с една мъчна окултна страна, че всичките тези волове се са окултисти в първа степен и изучават окултизма, как да се справят, при най-неблагоприятни условия се намират. И ако вие зададете въпроса от чисто окултно гледище, защо преживят животните? Преживянето е един метод на природата. За да може едно същество да мине от едно състояние в друго, непременно трябва да преживя. И когато кажем, че трябва да преминем от едно състояние в друго, това е защото ние сме в едно напрежение, набрана е мисълта и трябва да се асимилира всичко това, трябва да отделите потребното от непотребно и трябва да имате един материал обработен.

Та съединителните нишки, тези разхвърляните моменти на живота трябва да знаете как да ги съпоставяте, за да може да изкарате един хармоничен процес у самите вас. Случи се нещо в живота, ако ти не може да го поставиш на мястото, какъв ще бъде резултатът. Да допуснем, че вие имате едно състояние хрема или вие боледувате, ако у вас се зароди един страх и кажете, какво ще стане, ако аз боледувам, какво представлява болестта сама по себе си. Болестта показва, че отрицателните сили са взели надмощие във вас. Нали онзи воденичар

турга една дъска там, за да запуши воденицата, за да тече водата нормално и да не се развали келевото. Щом условията станат неблагоприятни, ти ще повдигнеш малко дъската да се изтече тази енергия. Във всяка една болест има излишна енергия. Ако вие бяхте един окултист, като един мъдрец да виждате работите, вие щяхте да забележете, че болестта не е нищо друго, освен че са дошли милиони скакалци, които всичко изядат и трябва да вземете мерки да изпъдите тези неканени гости. След всяко боледуване, човек олеква. Къде е отишла тази материя. Някой човек ще го премерите 80 кила, след една болест 20 кила, къде е отишла тази енергия? Тя се е погълнала отнякъде.

Казвам по този начин на разсъждение, вие не можете да приложите новите методи. Имате една болест – и царете, и простите хора страдат. И лекарите, които лекуват, и те страдат. Веднъж в Сливен ме вика един лекар и казва: мен ме е страх да ме лекуват моите колеги, той го е страх, че може да му дадат едно лекарство, което може да има съвсем фатален резултат върху неговия организъм. Той сам съзнава, че някои лекарства не са тъй подходящи да му помогнат. Казва: Ще ми направят един консулт, после ще ме заставят, нещо, което аз не обичам. Въпреки че той е лекар, като дойде до себе си не може да лекува. Казва: Аз не може да се лекувам, понеже съм в едно тревожно състояние, зная какви лекарства мога да взема, но ме е страх, мога да взема по-висока доза? Той обяснява: Имам един процес, който може да се обърне на пневмония и след туй тази пневмония може да се прехвърли в главата ми, да имам едно възпаление и тогава да имам един удар. Тези са признаците, какво трябва да се прави? Аз му дадох една окултна формула. Тя седи от сто грама течност, направена от известен сироп. В дадения случай след като пие от този сироп, веднага пневмонията си заминава и възможността за апоплектичен удар и тя изчезва. Тази течност има условия да

погълне всичките отрицателни сили. Аз вземам тези изключителни случаи, има известни мъчнотии в живота, които ще срещнете, и вие още от ранна възраст трябва да знаете да се справяте с тях. Не бъдете немарливи, да кажем вие сте немарливи към вашето здраве, простудите се, казвате: Няма нищо. Но една малка простуда може да промени условията, трябва да знаеш как да премахнеш тази простуда. Имаш една малка хрема, дойде от ония отрицателните сили, всичките нечистотии да се изхвърлят навън, направете едно изпотяване, преоблечете, уталожете вашия ум, подобрете вашата храносмилателна система и гледайте да се справите с каквито противоречия имате, защото човек, за да бъде здрав, той трябва да се справи с всичките мъчнотии в даден случай. Защото болезнените състояния започват винаги с една вътрешна тревога, която човек сам може да си създаде.

Съединителните нишки в живота – трябва да поставите всяка една нишка на мястото си. Има нишки ненужни в живота, а има нишки нужни. Та всичко онова, което е нужно, вие го задръжте. Само по този начин може тази наука, която ще съедини или обобщи нещата, да ви даде един практически резултат, за да знаете как да се справите с мъчнотиите на живота. Аз наричам всяка една практическа окултна наука е добра. Сега какво влияние има упражнението, което в началото на часа направихме. Ръцете, поставени по този начин (напред с дланите нагоре), оказват влияние на известна връзка. Едно време нали така биеха децата по ръцете. Защо биеха ръцете, когато главата е виновна? Някой път учителят като шибне детето с тънка пръчица по ръцете и то веднага си дръпне ръцете назад. Учителят казва: Дай ръката си, той иска да каже: между теб и мене няма никаква връзка и той туря пръчката да направи тази връзка. Когато учителят бие ученика, то той иска да се сприятели с него. Ако туй дете има вяра и погледне учителя право в очите,

учителят ще махне пръчката, но понеже детето го е страх и мисли в себе си една лъжа, крои да направи един долап, тогава у учителя се заражда едно желание да го удари. А онова дете, което знае окултната сила, ще остави ръката си, тогава учителят може да не го удари. Сега учителите са загубили пръчките си, нали сега не се позволява да се бият децата. Трябва ли да има съединителна нишка между хората? Трябва да има. Трябва едно хубаво разбиране на ония процеси, които съществуват между природата и човека. И сега няма да се занимавате с външния живот, със стария ваш живот, понеже влизаме в една година, сегашният предмет, върху който ви говоря, е отличителен при особени условия може да се говори така, понеже вие имате една година, която не си отива и имате една година, която не идва. Сега се чудите какво ще правите със старата година, която не си отива, и с новата, която не идва. Какъв е законът на отиването и връщането в света? Да допуснем, че имате следния слог ЕЛ. В този слог се крие известна сила, как ще произнесете този слог. Накъде е движението на Е и накъде на Л? Тука имате два елемента, които се движат в противоположни посоки под прав ъгъл. Следователно, чисто от материално гледище, трябва да пазите равновесие. Какво значи ЕЛ? Човек може да произнесе този слог ЕЛ, е-то да е ударено, а може да каже ЕЛ, л-то да има ударение. Ако вие дадете ход на съгласната буква, ще добиете едни резултати и ако вие продължите първата буква Е-е-е, ще дадете друго направление, ще имате други резултати. Значи нещата, които вървят по права линия, казваме: какво ще правиш после? Движението е все в хоризонтална площ. Имаш една мъчнотия, непременно до Е-то трябва да туриш една съгласна буква, на която течението да отива нагоре към слънцето. Тогава какъв е царът на Е-то. Е-то е един аристократ, който изисква баница, направена с масло и сирене, тогава до Е-то ще туряш Л, кажете няколко думи на български език, които започват с Л! *(лоза, лимон,*

любов). Има известно съотношение, което се дължи на известни символи и слогове. В човешкия ум има някаква дисхармония. В разумния човешки живот той е дошъл до известно неразположение, това се дължи на някаква причина вие непременно трябва да се справите с тази причина, за да добиете известен резултат. Да допуснем, вие се сърдите. Защо човек може да се сърди? Може да се сърди, че хлябът не е донесен навреме, или че дрехата не е направена както искате, или че обущата не са готови. За колко неща може да се сърди човек. На физическото поле може да се сърди за ядене, може да се сърди, че леглото не е направено или може да се сърди, че обстановката в училището, където ходи, не е добра, професорите, окръжаващата среда или пък може да се сърди, че хората, с които е заобиколен, не са в хармонично състояние с него, тогава той се намира в дисхармонично състояние с тях. Та или на физическото поле той е в хармония, или в сърдечния свят може да се намира в дисхармония, или в умствения свят. Най-първо трябва да разрешите откъде иде причината на вашето неразположение. Сега тези въпроси са важни за едно здравословно състояние.

7.18 ч.с.

Сега вземете един ваш приятел Кузман, къде е сега? Никой от вас не може да знае (и той е тук в клас). Философски така можете да кажете, но никой не знае на кое място е сега. Не се знае. Кузман сега е разпуснат; той е някъде, но къде? В дадения случай когато онази пеперуда излезне от своя пашкул, къде е пеперудата? Вие сега като идете при Кузман, ще намерите неговия пашкул, но това разумното, къде е сега? То е извънка. Когато пеперудата отива при цветята, тя ходи само и наблюдава къде има цвята. Физически работи я занимават, само цветята я интересуват нея. По-напред тя е ходила по

земята, по листата, а сега? Досега Кузман се мъчеше. Тук да не го стъпчат, там да не го стъпчат; а сега Кузман хвръкна и ще го видите, той само наблюдава тия цветя дали има тук медец, там медец, да си вземе. Той казва: Дотегна ми да кашлям все по земята и сега поне да се нахраня; и той сега си взема най-хубавия обяд, който някога е ял. Защото човек като замине на другия свят, той има най-хубавия обяд и той се разполага царски – един обяд! И след това, като направи този обяд, добрият човек ще извади и ще плати богато, а онзи, който няма достатъчно средства, той ще влезне в тази гостилница да яде, но като induced речеш да платиш и нямаш, гостилничарят ще те изхвърли.

Та онзи, който правилно не е разбрал живота си, като дойде до този гостилничар, ще каже: Много съм загазил тук. Та казвам, сега какво трябва да направите на физическото поле? Трябва да извадите една поука от живота на Кузман. Не трябва да пресиляте работите, ако ги пресилвате, вие всичките може да се намерите в положението на Кузман. Какво ще правите сега за Кузман, имате ли една идея? Сега какво сте намислили да направите за Кузман? *(По възможност всички от класа да идем на гробищата и да присъствуваме на погребението на тленните останки).* Сега вие ще оставите домашните му свободни, те ще си направят, те каквото искат и вие ще си направите, вие каквото знаете – вътрешно. Един ден аз ще ви събера да направя Кузман предметно лице, за особено учение на всинца ви. Сега Кузман представлява един процес незавършен. *(Иван: „Кузман ми казваше: Аз виждам тук всеки живее само за себе си, дано моето нещастие послужи за урок на всички!“).* Това индивидуализиране на всеки, когато човек иска да се индивидуализира, той всякога произвежда смъртта и тя иде като един резултат. Човек първо е един откъснат лист от дървото, той иска да бъде отделен, но той трябва да чака онзи процес на плода да узрее. Той трябва да чака. Само семката може да се посади; семката, която е слезла от дървото, това е процесът на човешката

душа – завършването на душевния процес, да има един завършен плод. Само в този смисъл се разбира личността. Те не могат да го разберат. Личността и на Кузман за вас остана като един човек неразбран, тъй затворен в себе си. Но Кузман аз го считах за едно цвете, което искаше да расте в северния полюс. Той не беше в състояние да надмогне и вследствие на това, понеже не можа да надмогне тук, той трябваше непременно да си замине, за да може тези неща да ги реализира на друго място. Следователно заминаването от едно място на друго е един процес, който той трябваше да извърши; но сега ще си реализира своя план, който той мислеше да го реализира, горе ще го изпълни. Под „горе“ разбирам тези благоприятните условия; той ще влезне между приятели, които ще му съдействуват да постигне това, което той искаше. Между вас той живееше неразбран. Той не ви разбра и вие не го разбрахте, нищо повече. Казвам, вие всички все ще се намерите в положението на Кузман. Аз не искам да гледате на външната страна на живота. Животът си има едно хубаво разрешение, вътрешно разрешение. Има неща, които може да се предприемат, да се турнат на план и да остане във вас, не един спомен, ама да запазите сегашните ваши добри отношения, да можете да се съобщавате по радиото, не както спиритистите се съобщават; има един начин за съобщение, за възприятие с възвишения свят; и може при много благоприятни условия да ви покажа един начин, по който може малко да си кореспондирате сами. Сега не е въпрос до формите, за съдържанието; но когато нещата са верни, може да има известна разумна връзка. Когато нещата станат умерени и разумни, за да можете да се чувствате във връзка, животът е разумен. А за един разумен свят, може да има тази вътрешна връзка.

Та казвам, Кузман беше един човек роден при неблагоприятни условия. На каква възраст, колко години имаше? *(Таман 30 години*

започваше) От 30 до 33 години, това са най-критическите години, една критическа възраст. Той замина на възрастта, на която и Христос замина. Е, как считате сега, заминаването на Кузман една печалба ли е или една загуба? *(Т. за него е печалба).* А за вас? *(За нас е загуба).* Тогава ако за него е печалба, а за вас е загуба, де е ползата? Плюс и минус нали се взаимно унищожават? Те се допълнят; 5 спечелил и 5 похарчил, (има равновесие). *(Донесоха в класа една голяма тепсия жито).* Това е печалба сега. Кой го донесе? *(За 40 дена на Соничка и Зорка от майките).* Загубата е всякога, когато не можем да разберем един човек и че не сме му дали от любовта си толкова, колкото трябва. Кузман не можа да ви предаде толкова от неговата любов, колкото трябваше, и вие не можахте да приемете от неговата любов, колкото трябваше. Едно официално срещане, малко пошегуване, то е една маневра външна, но това още не е животът. Защото да обичаш един човек, трябва значи да влезнеш в неговия живот, да видиш живота му какъв е. Когото обичаш, ти и почиташ; един човек, когото ти не обичаш, ти не можеш да го уважаваш. Обичта винаги трябва да бъде свързана със закона на свободата. Да обичаш някого, това значи той да е свободен пред тебе и ти да си свободен пред него. Това значи, да обичаш някого. И да обичаш някого, който пред тебе може да бъде свободен. Да обичаш някого, значи той да бъде свободен пред тебе. И да те обича някой, значи ти да бъдеш свободен пред него. Няма ли тези качества, значи няма никаква любов. Любовта е, която дава живот. Три процеса стават едновременно: да обичаш някого, значи ти си господар. Но едновременно онзи, когото ти обичаш, трябва да го оставиш свободен; и да обичаш ти някой, значи ти да бъдеш свободен в неговата любов; и ако неговата любов те прави свободен, той те обича. И той да те обича, значи да го оставиш свободен. И ако в неговата любов ти можеш да го направиш свободен, значи той те обича.

Та сега ще научите едно за Кузмана; тази е идеята – да бъдеш свободен! Да бъдат хората в тебе свободни и като обичаш да правиш хората свободни, и като те обичат, да те оставят и тебе свободен. Тази мярка я дръжте всякога в ума си! Там, дето се раждат известни противоречия, дето няма свобода в Любовта, с тази любов не може да се разреши и развие животът. Защото, ако допуснем, във всеки един човек живее един Божествен елемент, това Божествено начало да е скрито някъде. Каквито и да са тежестите и паденията на човека, каквото и да говори, каквито и философски разсъждения и да има, щом дойде до човека, да се установи върху този Божествен принцип – това Божественото веднага да се постави на неговото място. Защото у всинца ви сега трябва да се роди Божественото, трябва да дойдете до Божественото. Не разглеждайте човешкия живот, но Божествения човек, защото хората ние можем да се обичаме само при едно условие. Когато Божественият елемент се проявява в нас, само тогава може да се обичаме. Ти обичаш извора, не заради мястото, не за големината, но заради водата, която извира от този извор. Ти обичаш свещта, може да е голяма, но не за големината ѝ, но заради светлината, която тя дава. Любовта е приятна, защо? Заради живота. Любовта е Любов дотолкова, доколкото тя внася живот вътре у нас. И това е Любов. И ние казваме, че Любовта е по-възвишена, колкото повече живот внася и толкова Любовта е по-голяма и по-възвишена. Колкото по-малко живот дава, толкова е по-малка и по-слаба и обикновена в своите прояви. Казвам, ако вие разбирахте закона, Кузман и досега щеше да бъде при вас, но понеже няма условия тука да живее, то е тъй както синът напуща бащиния си дом и отива в странство, да стане учен човек, нали трябва да напусне дома си? По същия начин много хора трябва да напуснат земята, да идат горе да се учат. Те са не изключителни условия, но един метод.

Та съединителните нишки на живота. Кузман имаше една хубава черта, в неговия характер имаше едно пълно преоценяване. Но това е противоречие на неговата душа. Той имаше едно пълно преоценяване на силите си. Коректен, всякога той знаеше постъпката му права ли е или не. Нямаше колебание. Коректен беше в живота си, в поведението. Той се отказа от възнаграждението си; като учител, той се отказа да му платят 9 месеца по 3 хиляди лева; той веднага се отказа. Това не беше идеално. Той можеше да вземе от държавата, той служи на държавата, тези пари не са на държавата. Но той се постави на такова противоречие, искаше да каже, ако аз си допусна този разкош, ще направя друга погрешка. А човек, който допуска, който се поставя на такива противоречия. Обаче имаше нещо, с което Кузман и той не можеше да се справи. Той не можеше да се справи със своята окръжающа среда. За пример, той не беше в състояние да ви накара да го обичате. Да ви накарат по някой начин, не разбирам по физически начин да ви накарат да го обичате; че трябва да имаш сила, със своите мускули, или да накараш един човек със своя ум, или да накараш един човек да те разбере със своята любов. Кой е най-правият път за разбирането, кой е истинският начин? При сегашните условия хората могат да се запознаят и да се разберат само по пътя на Любовта. Идейно само така могат хората да се запознаят. На все таки и в идейния живот може да се зароди известно разногласие и във физическия живот има противоречия, а в живота на Любовта са изключени тези противоречия! В истинския живот на Любовта почти всички противоречия са изключени и ако някой път се заражда едно противоречие, то е една нишка, която пресича този свят, или от астралното, или от умственото, или от други полета. Но в Любовта сама по себе си няма противоречия. Ти си толкова свободен, обичаш някого без да очакваш нещо от него. Тебе ти е много приятно да му служиш и си доволен; готов си да пожертваш нещо без да очакваш

никакво възмездие от негова страна. Тебе ти е приятно да напишеш едно писмо или да направиш една малка услуга. И дълго време ти е приятно на сърдцето. Това аз наричам Любов! А щом направиш една услуга и очакваш едно възнаграждение – да имаш един отглас на твоята любов, вече има известни материални допирни точки, в които не можеш да разбереш Любовта. Нали Любовта не мисли за себе си. Тя е благосклонна, дълго търпи.

Та казвам, законът е все същият, онези, които останат неразбрани от своята окръжающа среда, ще заминат. А всеки, който е разбран от своята окръжающа среда, ще бъде жив. Един човек зависи напълно от хората. Когато има голяма обич между бащата и майката, между братя и сестри, в такъв дом смъртта не влиза. А щом в един дом съществува известна дисхармония, непременно тогава почват да съхнат най-хубавите цветя. Защото онзи трън или бодил не заминават, но тия деликатните, нежните цветенца, те при неблагоприятни условия изсъхват. Та високопоставените хора, както беше организма на Кузман, той имаше едно тяло много деликатно; даваше повече, а възприемаше по-малко. И казвам ви, аз наричам заминаването на Кузман – умиране от глад. На физическото поле е тъй. В живота трябва да знаете, когато някой ви обича или когато се намирате в едно общество, дето всички мислят добро заради вас, вие се усещате свободни, душата ви се подига, вие искате да живеете и да направите нещо за тях. Но щом обществото или хората, с които живеете, не ви обичат, вие усещате едно стискане на сърдцето си и казвате: Да си замина. Имаш едно желание да си заминеш. Аз съм слушал някой път майката каже: Да останат да живеят тези малките, пък аз да си замина. Средата не е благоприятна за нея. Или някое дете от дома иска да си замине, казва: Нека живеят другите.

Сега вие носите едно минало, с което трябва да се справите; а към вас се приближава едно бъдеще, с него какво трябва да правите?

За което трябва да се приготвите; а имате и едно настояще, с него какво трябва да правите? *(Да го използуваме).* И още друго? Само в настоящето можеш да изкажеш Любовта си. Можеш да кажеш тъй: Хранил съм го. – Това е миналото. Ще го храня – това е бъдещето. А онзи, който те обича, казва: Приятелю, заповядай двама да ядем. Това е настоящето в живота. Това е най-хубавото положение, което човек може да вземе! И най-голямата придобивка в света е, когато човек се запознае със закона на Любовта. Когато придобиеш един добър приятел, по-голяма печалба от това в света няма. И когато изгубиш един приятел в света, по-голяма загуба няма. Та казвам, вие сега, мнозина хора сега плачат за изгубените условия, а при това правим същата погрешка. Тогава (няма) никаква философия в живота, ако плачем. Плачът показва всякога, че онова, от което човек се нуждае, трябва да му се даде. И му се е дало. Щом човек плаче, показва, че има условия да се поправи. Който плаче в природата, е един признак, че може да се поправи неговият живот. То е кармически, съществуват някъде условия, при които животът може да се поправи. А щом човек не може да плаче, това показва обратното. Че няма такъв път, по който може да се поправи. Тъй щото аз тълкувам тъй. Когато хората плачат, разбирам, има условия да се изправят; а когато не плачат, аз разбирам тъй, когато ние съжаляваме. Външен плач е това. А силите, които съответстват на плача, показват друго. Защото след всеки плач, у човека настъпва едно състояние красиво. Един вътрешен мир настъпва в душата му.

Та сега ще запазите, не да ви бъде паметен Кузман, по старому трябва да му направим един паметник. Най-добрия паметник, който можем да направим. Няма по-добър паметник от този, когато човек изпълни закона на Божията Любов. Тогава ти не можеш да направиш разлика; някой път един човек заминал в другия свят, вие можете да го обичате повече. Любовта е по-идеална. Вие виждате тогава

идеалната страна. Той нищо не иска от вас. И затова някои хора, като си заминат за другия свят, повече ги обичаме. Защото тогава виждаме само добрата страна. Лошото остава на земята, а най-хубавите, най-добрите работи остават в ума на хората.

Сега от това, което ви говорих, ще прекарате тия нишки във вашия живот.

(Всички прави) Отче наш. (С вдигната дясна ръка, като за поздрав). (на тръгване Учителят каза: Вземете си всички от житото).

8–10 ч.с.

Д.У.С.Б. ДОБЪР, УМЕН, СИЛЕН, БОГАТ.

X година, 18 школна лекция на I мл.ок.клас., 9.I.1931 г., петък, 6 ч. с. (тихо меко време), Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Някое резюме имате ли? *(Прочете се резюме: Кога човек страда най-много?)* Кои бяха основните положения от миналата лекция. *(Съединителните нишки на живота, несъизмеримите числа и незавършените процеси).* Сегашният живот завършен процес ли е? Не. Е, може ли да се завърши? Сега ще ви запитам един въпрос, защо ви е знанието? При сегашните условия защо ви е многото знание? Какво ще ви ползува? Да допуснем, че вие разбирате характера на един човек, в какво отношение може да използувате вашето знание? В какво ще приложите това знание? Нещата в природата имат приложение. Тези въпроси са, на които не може да се даде отговор. Ако запитаме, защо ви е зрението или защо ви е слушането, това са въпроси, на които може да се даде отговор. Сега, защо ни е зрението? Всеки един от вас може да даде отговор. Кажи Олга. *(Да гледаме).* – Да можеш да си намираш храната. А гледането е много празна работа. В зрението има нещо първично. Има една основна мисъл. Най-първо животните са търсили своята храна чрез пипането, то е най-простият метод. Но понеже са го намерили много непрактичен, те са го заменили. След това те са намирали своята храна чрез вкусването, чрез помирисване, чрез вслушване и най-после са дошли до виждането. Най-практичният метод е виждането. Следователно когато вие искате да гледате, вие имате предвид нещо близо до

вашето сърдце или близо до вашия ум. Вземете първичната дълбока причина, която е заложена в съзнанието. Сега хората се намират в едно патологическо състояние, зрението у тях е отслабнало, вследствие на това и тяхната мисъл е отслабнала. Не мислете, че има много философи. Сегашните философи са деца на миналото. Ако сравнявате сегашните философи с първичните хора, това са деца в своето съзнание. Деца в онова дълбоко разбиране. Да кажем, вие всички се смущавате от вашия живот, не знаете какво ви чака за утрешния ден. Животът ви не е осигурен. Живеете и не знаете защо живеете. Да каже някой от вас защо живеете. Защо живее и за кого живее. Например, защо вие живеете и за кого вие живеете? Как бихте отговорили на този въпрос? Я, Мара, кажи. *(Живеем, за да се усъвършенстваме, живеем за Бога).* Отлична идея. Но ако ви подложим на изпит, че живеете за Бога, тъй както са правили светиите на изпит. Каква е разликата, ако човек живее за една идея както светиите, по какво се отличават? *(По своето разбиране).* То е вярно, по своето разбиране. Но когато човек има разбиране за някаква идея, той е готов да направи всичките жертви. Това значи ще живееш за Бога. Щом не можеш да дадеш всичките жертви, разбирането ти не съответствува на жертвите, които можеш да дадеш. Затова именно идеята, за която ние можем да жертвуваме всичко, трябва да заслужава жертвата ни!

Сега отгде тръгнахме? Коя е основната мисъл? *(Защо гледаме?)* Зрението напълно се обуславя от ония ясни мисли, които имаме в дадения случай. Колкото мислите са по-ясни, по-интензивни, толкова и зрението е по-силно и по-ясно. Щом се намесят чувствата, неспокойните чувства, те отслабват въобще зрението. Зрението на хората отслабва по единствената причина на техните чувства. Понеже чрез чувствата се внася известно разпущане; те вцепеняват нервната система и тя загубва своята пластичност. И вследствие на това тя не

може да отговаря на ония хубави вибрации на светлината и хората, почват да стават слабогледи. Та първото нещо, човек, който иска да има на стари години добро зрение, той трябва да има чиста и ясна мисъл! Чувствата да не вземат участие в зрението. Щом дойдеш до зрението, чувствата да не вземат участие. Например, видиш мечка, вълнуваш се, видиш змия, вълнуваш се, видиш някоя планина, уплашиш се от нея; видиш тъмните облаци, уплашиш се. Това са все емоции, които влизат у човека. Защо се плаши човек от мечка? Дайте равносилното на мечка в човешкия свят. Преведете мечка, какво значи. Казват, той е мечкар. Какво иска да каже? Та и мечката не е много благородна. Ако някой разиграва мечка, казват той е мечкар. Мечкарят като нямал работа, хванал някоя мечка, че като я разигравал да си изкарва прехраната. Всеки човек, който се занимава с най-отрицателната мисъл в своя живот, той е мечкар. Мечката се отличава с едно чувство, че е най-непримиримото животно. Никога не забравя обидата. И направено добро и него не забравя. Но и направена пакост мечката не я забравя. Тя и след десет прераждания, пак ще те изяде заради тази обида. И като познава тази своя черта, тя я съзнава, че е много лоша черта в характера ѝ и тя живее в горите, да не би да си създаде за бъдеще още по-голяма пакост. Затова тя живее по горите, като калугер, за поправление е там, като монах. И за да си изправи своята погрешка, тя от месоядно животно почва да се занимава с вегетарианството и само по някой път си вкусва месо, и то само от кръвчицата на някое животно. Има ли глагол от мечка на български? Няма. От кой език е дошла тази дума? Мечка, ursus се казва на латински; на френски? Пак същото. Тогава Мечкаров. Каква е разликата между МЕЧКА и МЕЧКАРОВ? Мечката е самият предмет, а Мечкаров е, който се занимава с мечките. Може ли Мечкаров да минава за един професор на мечките. Много лош професор е Мечкаров, понеже щом той тури на джуките на мечката тия халки, с

тях той е силен, като дръпне мечката и тя върви. Разбирам Мечкаров да тури на мечката, както на вола един юлар, иди дойди. Но да тури тези железните халки, Мечкаров е много прост професор и много долнокачествен. Вие бихте ли желали да имате такъв професор като Мечкаров? И онази мечка, щом той я дръпне, тя се изправи. Как не, кой няма да стане на двата си крака при тези две халки? Знаете ли как учат мечките? Проучете малко този въпрос – как научават мечките да играят? *(Гега на горена земя, на огнище).* Сега аз изваждам аналогията. Допуснете, че у вас има едно чувство подобно на мечката. Да минем от външния свят към вътрешния, човек трябва да бъде умен, да знае как да се справи с едно свое чувство. Защото всеки у себе си има едно чувство подобно на мечката. Питам тогава, трябва ли той да стане подобен на мечкарина Мечкаров? За пример, вие искате да се справите с един ваш недъг, то е едно чувство вътре подобно на мечката; и след като мислите дълго време, вие постъпвате по същия начин както Мечкаров. Право ли е това? Не е право. И вие му тургате халки. Да турите като на един вол юлар, да, а вие досега как се справяте с тези ваши чувства? Хей! И ако попитате Мечкаров защо турга тези халки, ще каже, не може иначе, много опасна е мечката!

Но знанието си има своето приложение. Какво приложение има знанието в сегашния живот? Според вас, кое е най-нужно за сегашния живот при сегашните условия? Веднага във вашия ум ще се явят някои противоречия, сега ще мислите, кое е важното? Има една аналогия, с която трябва да си служите. Кое е най-важното в живота? Кое е най-важното за здравословния живот? Чистият въздух на първо място. На второ място храната, водата, след това жилището, дълго човек живее. Тогава ще преведете въздух, чистия въздух, в по-висшия свят на човека какво означава. По аналогия ще вървите; ако въздухът, чистият въздух е равен на мисълта, на чистата мисъл; после имате водата, коя е формулата на водата? H_2O. Но това е само среда, през

която водата минава. Защото, ако водата е *H_2O*, то водата трябва да има свойствата на двата елемента. А щом се разложи, то не е вода вече. То е толкова вярно, че *H_2O* е вода, както ако майката каже на детето си, ще те изям! Какво иска тя да каже с това? Може ли майката да изяде детето? Може, при някои съвсем изключителни условия, но въобще не е свойствено на майката да изяжда детето си. Какво означават думите на майката: Ще те изям! *(От любов го казва така.)* Тя казва, ти си толкова възвишено същество, че да те тура само в мене да живееш, да нямаш никакви страдания. Под думите: тя ще го изяде, тя разбира, ще те туря на най-свещеното място на своето сърдце; но ако вземем буквалното значение на тези думи, ние си представляваме процес на дъвкането, на яденето. Дъвкането не става само със зъбите; има и друг процес. Но сега питам ви пък и аз, защо да е *H_2O*, а да не е *H_4*, или *H_5*? И тогава, ако водата е едно произволно тяло, следователно тази вода не съществува в по-висшите светове. Като се разложи водата на своите елементи може ли да съществува тя? Тази вода, която ние опитваме, съществува ли тамка? *(Не.)* Добре, ако разложим *H_2O*, може ли елементът *H* и елементът *O* да се разложат? *(Като елемент не можат да се разложат).* Може и *H*, и *O* се разлагат, в окултната химия се разлагат и те не съществуват на земята. Под думата вода в това състояние, както е на земята, тя в по-висшите полета не може да се прояви. Но в невидимия свят има нещо равносилно на водата. Кое е равносилно на водата? Чувствата, животът. Има една връзка между водата и чувствата. Тази смяна може да се представи. Представете си, да вземем водата в твърдо състояние Т после, водно състояние и въздух. По какво се отличава водата в твърдото състояние? *(По-обемиста е, намалява се обемът ѝ).* Но водата, за да стане твърда, какво е изгубила? *(Топлината си).* Тъй има по-малко топлина; водата във водното си състояние има нормална топлина, а във въздухообразно състояние има много повече топлина

отколкото в твърдо състояние. Следователно и в двата случая във водно и въздухообразно имаме плюс, а при твърдото състояние имаме загуба на топлината. Казвам сега, в дадения случай и чувствата на човека и те имат същите отношения: едно чувство може да изгуби топлината си. И когато едно чувство изгуби своята топлина, то се втвърдява. Когато на едно чувство се предаде повече топлина, то се разширява. Това чувство трябва да има нормалната температура на водата. Коя температура считаме като нормална *(4°)*. Когато водата замръзва, колко градуса има? *(0°)*. Сега известна вода се втвърдява в живота, ние казваме: Разтопете водата! Вие знаете това изкуство, турете я под огън и тя ще се разтопи. Допуснете, че имате едно чувство, което се втвърдява, по кой начин ще повърнете неговата нормална топлина. Вземете за пример: МРАЗЯ! Каква температура има? *(Все таки под нулата)*. Мразя, то е вече минус нормалната температура. Добре, вие искате да превърнете мразенето във вода – на едно обикновено чувство, с какво трябва да си послужите? Ще преведете сега. Алхимия е това в живота!

Мога да ви преведа много примери, обаче, в примерите има една отрицателна страна. Мога да обясня една идея, но когато се изясняват някои идеи, всякога остава нещо недоизяснено. За пример, искате вие да бъдете почитан между хората, да ви обичат и да ви уважават. П.М.У./Б. как може да станете почитан между хората при най-елементарните условия? Кой е най-лесният път? Да бъдете Богат – Б. Щом бъдете богат, няма ли да бъдете почитани? Ще бъдете, как не! Второто положение или условие, кое е, за да бъдете почитан? Да бъдете Силен – С. Третото положение, да бъдете Умен – У. И четвъртото положение? *(Красив)*. Тук вече ще се яви известен спор – да бъдете Добри – Д. Тогава имате вече една дроб П.М.У./Б.С.У.Д. Имате една дроб с този знаменател – Б.С.У.Д. Сега вие можете да мените числата на този знаменател. Но кой е най-естественият път!

Естественият път при сегашните условия е да започнете с богатството. Щом имате пари, веднага нещо се предава на ума ви. Сега, колко пермутации можете да направите от тези цифри? *(24).* След като направите тези 24 пермутации, какво ще излезне? Все ще се домогнете до един истински метод на живота. Ако разбирате тези 24 пермутации, техните свойства; защото всяка една пермутация си има свои качества и условия, при които можеш да направиш нещо. Например, какво предава богатството на човека? Как ще познаете един човек тъй като ходи дали е богат? Като погледнете в лицето да познаете богат ли е или не. Богатият може да се познае, както и набожният може да се познае; вземете всичките свещеници, които дълго време са се занимавали само с попски работи, имат вече една основна черта – попска. Казват, този човек мяза на набожен човек. Дали е набожен или не, то е друг въпрос. И всякога има една черта, която отличава набожния човек. Има една черта, която отличава дадени хора, че са богати. У богатия това е съзнанието, че има пари, вложени в банката. Все за тях си мисли той. Има една черта, която показва, че човек е силен. После – учен. Хора, които са свършили по някоя специалност се познават. Който е лекар, той като ходи знае, че може да лекува болести. Тази мисъл е в съзнанието му. Хирургът и той си има една отличителна черта. Красивата мома и тя си има една отличителна черта. Тя знае, че е красива. Е, къде седи красотата? Никой не знае. Само една красива черта има, извадете тази черта, тя е грозна като циганка. Ще кажете, как така? Нарисувайте най-хубавото лице сега. Ако някой от вас е художник, да нарисува най-хубавото лице; изтрийте тогава носа и ще видите каква грозотия ще имате. Може да турите най-хубавото лице, с най-хубавите (красивите) очи, изтрийте и носа, ето ви една грозотия, дето никой не може да я погледне? Питам, ако на една красива мома вие изчистите носа съвсем, кой би се оженил за такава мома? Сега искам да ви наведа на

мисълта, в носа има нещо, което се предава на човешкия характер или на умствения свят. Ще кажете, това е една обикновена черта. Как така, като махнеш носа явява се пълна дисхармония в нещата. Значи всички черти се групират около носа, като при един център. Затова всички трябва да бъдете внимателни. Има нещо основно у вас, което никак не трябва да се губи; щом се изгуби, този човек е вече грозотия. За пример, ако човек изгуби ума си, изчисти се носът някъде, веднага казваме, това е лудост. Даже лудостта не е един израз на изгубване на красотата. В умствения свят има една крайно голяма грозотия. Но загубата на ума сега се чувствува повече. При сегашните условия, щом се загуби ума на човек, това е най-лошото. И у човека няма по-хубаво нещо, когато умът му присъствува! Най-красивото състояние на човека е, когато присъствува целият му ум! Тогава има една красота! *(И. от 24-те пермутации, коя е най-важната и най-основната, от която можем да се ползуваме?)*

Най-основната е тази: първо да бъдеш НАЙ-ДОБЪР, второ да бъдеш НАЙ-УМЕН, трето да бъдеш НАЙ-СИЛЕН и да бъдеш НАЙ-БОГАТ! Д.У.С.Б. това е най-добрата пермутация! И това можете да си го турите като една формула. Вие можете да кажете: Не ми трябва богатство. Не е така! Богатството е потребно. Един богат е потребен. Без богатство не може! Та самото ни тяло е едно богатство, ръцете на човека са едно богатство! Неговите уши при сегашното състояние са едно богатство; неговите очи, неговите пръсти, всичко у човека е едно богатство! Богатството е потребно; но това богатство, за да може да се запази, то си има известна норма, път, по който трябва да мине. Та сега вие, младите ученици, за вас ви трябва знанието как да започнете живота. Казвам аз, напишете ми една формула. Коя е най-добрата формула на живота? *(Тази, дето написахте на дъската).* Сега да разложите формулата, да кажете кой е най-добрият човек? Кой наричате вие добър? *(Който прави добро).* Аз да ви дам едно

определение. Вие можете да дадете много определения, от пермутациите, каквото и определение да дадете, то е все вярно; не казвам, че не е вярно, но има едно определение, което може да приложите. То е вярно. Верни неща са тези, които могат да се прилагат в дадения случай. А могат и да не се приложат. Например, ако вие искате идеалното добро в света; ти не можеш да приложиш идеалното добро в света, то е невъзможно. И да искаш, то е само вътрешно. Ти можеш да пожелаеш на един човек най-голямото добро, но на физическото поле да му дадеш доброто е невъзможно.

Сега въпросът беше. *(Кой е най-добрият човек?)* Най-добрият човек е този, който въобще е безпристрастен, еднакво гледа на всички. Лицеприятие у него няма. Абсолютно лицеприятие няма. Той гледа еднакво, не безразлично, но за всички живи същества, той има една много правилна преценка. И той постъпва според естеството на всеки един човек. Каквото е неговото естество, така постъпва и той с него. Добрият човек например, ако намери един разбойник, той ще почне с него да приказва приятелски. Няма да му каже, ти защо си хванал такъв лош занаят? А ще му каже: Много хубава пушка имаш ти. Ножът ти е добър, колко души си убил досега? А, отлична работа е това, ти си бил голям герой! Тъй ще започне той с него. Той е добър. Всичко в него е добро! Но постепенно върви той. Ще кажете вие: Как тъй, този добрият човек да говори така? И представете си, че този разбойник е изклал 10 души по-големи разбойници от него, лошо ли е направил? Представете си, че този разбойник е ограбил 10 разбойници, крадци по-големи от него? Ние сега определяме свободно какво е добрият човек. Аз считам добър човек този, който е извънка всички закони. Той сам е закон. Щом го турите в рамките на закона, той не е добър, той е ограничен. Ако вие сравнявате добрия човек с един човек, той не е добър, той е ограничен. А щом си

ограничен, ти не можеш да бъдеш добър. Затова именно в живота ние се стремим да се освободим.

Свобода, значи да бъдем добри, значи да излезнем от ограничението на каквито и да е закони или догми; да се освободим от всичките закони и да остане само един закон – законът на доброто! Да бъдеш безпристрастен. Тогава този разбойник ще каже: Много добре говориш на хората, но никак не е добра моята работа. Много ми е тежко на душата. Че как така? Аз не съм казвал никому това, но тежко ми е. И пушката ми е много светла, но много пакости прави. И той почва да се изповядва. Тогава този добрият човек ще му даде един начин, ще му каже: Ще можеш ли да ми продадеш твоята пушка? Аз обичам твоя занаят. И добрият човек става разбойник, понеже вече обира разбойника. Но идеята е съвсем друга у него, друга е задачата. Да го тури в правия път, да му покаже, че има едно разрешение на живота; не е само това, което той си е мислил.

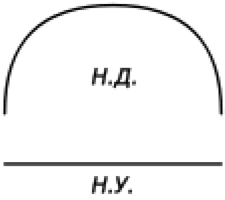

Фиг. 1

Та казвам, кой е най-добрият човек? Който е безпристрастен, този е най-добрият човек. Главата му нагоре е широка, за да бъде той добър, трябва тази линия отзад да е права (Фиг. 1). Н.Д. А най-умният кой е? Най-умният човек трябва да има едно свойство на неговото чело. Челото му трябва да бъде широко, има една кривина. Този е най-умният. Н.У. Умният трябва да разсъждава, трябва да бъде поет, музикант, всичките изкуства, които ги има в света, той трябва да ги знае. После умният човек трябва да оценява времето. Умен човек е,

който може да постави всяко нещо на своето време. Поставя ли всичко на мястото, той е умен човек. Изгуби ли времето, той е изгубил своя ум. Не че е изгубил ума си, но ще се заблуди. Например ако вие излезнете при 25° студ с тънки дрехи, летни, бели, ще може ли да проявите вашите чувства? Когато вънка е 25° студ вие ще имате един голям кожух; пък ако има 30° горещина и вие излезнете с вашия кожух, това не е правилно. Трябва да познавате хубавото време! Тогава ще излезнете с вашите тънки бели дрехи. Това значи да турите всяко нещо на мястото си. И много наши чувства не се реализират по причина, че не знаем кога да ги поставим на сцената. Как се казва постановката при операта? *(мизансцен).* Да знаеш как да туриш сцената не само един, но и да разбираш хората какво ще ги интересува в даден момент. Например, вие трябва да изучавате вашите идеи, които искате да приложите. Да поставиш само една част на идеята си и да я поставите така на хората, че да имат те нужда от тях. После и да знаете как да ги представите. Например как бихте представили новите идеи на хората. По този начин, както сега ги представят, нищо не се постига. Ама да бъдем добри. Че кога хората не са били добри? Ама да бъдем умни. Кога не са били умни? Ама трябва да живеем добре. Кога хората не са живели добре? Ама да вярваме в Бога. Да бъдем силни. Кога хората не са вярвали в Бога и кога не са били силни? Сега кое трябва да бъде основното правило? Да кажем вие, които вървите по новия път? *(жертвата).* Жертвата. Кое да жертвуваме? И какво да жертвуваме? Вие можете да излезнете от тази мъчнотия сам при едно естествено сравнение. Как бихте изнесли новото? Пак същата формула разрешава всичко. Д.У.С.Б. Ако идете да проповядвате новото учение, да кажем новия път, вие ще дадете някъде един концерт с намалени цени. И като излезнете да свирите, хората ще кажат, не сме слушали като този човек, той е майстор! Няма като него!

Сега най-силният кой е? Ще излезнете като един борец някъде, като най-силните шампиони, ще вземете една голяма скала, от колко тона искате да я турим, аз веднага ще я поставя. Да кажем от сто тона. Той я взима и веднага я подхвърля на един километър разстояние, няма ли да познаете, че той е най-силен човек? Силен е този човек!

Сега остава богатият. Колко злато трябва да има той? Кой е богат човек? Кажете, сега ще направим парите. Колкото кажете, веднага ще ги турим. В този случай, виж, магически можем да направим хората богати, само тук вас не можем да направим богати, то е невъзможно. А другите можем да направим богати. Има нещо за вас, което можем да направим и то е възможно. Можем да ви разплачем. Че това е едно изкуство, което аз мога да ви предам, ако не го знаете. Вземете такава една губерка дълга и като мушнеш някого? Значи има нещо, което можем да направим, но това е голямо изкуство, защото от хиляди години хората, като го учат, още не са го научили. Вземете английските дами извоюваха своето право с губерките си от шапките и в Англия вече забраниха да носят дамите игли по шапките – защото ги мушкаха. Хубаво е по някой път да мушка човек. Защото да бъде човек съвсем миролюбив без губерка и това не може. И най-после като изчезнат всичките губерки, се ще остане една губерка у хората и с нея малко нещо може да убоде човека. *(Езикът е това).*

Сега въпросът беше за богатия. Колко искате да дадем на него долари или английски лири? Хубаво сто милиона английски лири. Тогава този най-богатият човек трябва да се отличава с едно качество, че който отива при него, той не го връща назад. Той е като един извор. И който иде при него, той веднага е в негова услуга. И той е толкова умен, че ако искаш от него ум, той ще ти даде в звонкови златни, пък ако искаш много, той ще ти ги даде в капиции – медни пари и ще ги носиш, колкото торби искаш, 40, 50 кила се капиции. Сега представете си, че се намирате в едно общество, в един свят,

който седи хиляди пъти по-високо по ум отколкото вие. Как ще се почувствате между тях. Тогава ще им разправяте ли вие за вашия живот или ще искате те да ви разправят за техния живот. Представете си, че те ви питат, какво ще им разкажете от вашия живот? Най-хубави работи ще им представите от вашия живот. Е, какво бихте им казали, като влезете между тях. Представете си, че се срещнете с ученици от един клас, които са сто пъти по-интелигенти и по-умни и напълно отговарят на тази формула ДУСБ. Вие от този свят влизате между тях, какво ще бъде вашето положение. *(Само ще мълчим).* Ами ако ви попитат, защо мълчите. Че вие, като влезете в техния свят, те ще ви отрупат с толкова подаръци, че никак няма да ви остане да мълчите. Но най-първо там трябва да събуете обувките си, които носите от този свят, после дрехите си, украшенията си и ще гледате пълна стая само с подаръци. Представете си, че влизате в тази стая, вие ще се поучудите малко, прочетете един надпис, след туй вие се обличате и вие ставате като тях. Външно станахте като тях, защото обуща ще имате като техните, дрехите ще бъдат като техните, скъпоценните пръстени, камъни, всичко туй е еднакво, какво ще правите тогава, като замязате на тях. Сега туй, което ви казвам, то е нещо, което става сега, сега има някои, които приемат и сега се обуват и обличат, а над друго място виждаме други, които са станали такива, а и вас виждаме, които не сте станали като тях. Тъй щото вие сега сте кандидати, за това, което един ден ще дойде.

Но ние се отвлякохме от въпроса, ние отидохме в хиляда и една нощ. Сега непостижимите неща са постижими и постижимите неща са непостижими. Непостижимите неща са постижими за добрия, за умния, за силния, за богатия, а пък и обратното, когато човек изгуби тия качества ДУСБ, постижимото стана непостижимо, това е обратният процес. Защото един човек може да има известни възможности, но може и да ги загуби. Много наши идеали, много

наши стремежи не са постигнати по единствената причина, че ние не се придържаме о формулата. Ако вие неприривно във вашия живот се издържате, това е постижимо. Но колебаете ли се в тази формула, тогава и постиженията се колебаят – и във вашия живот има една линия на колебание. Много постижения има, обаче вие сте мислили, че не се постигат, защо? Защото се колебаете във формулата. И колебанието е у тебе самия. Трябва да имате един принцип, на който всякога да разчитате. Та именно ще си турите формулата да бъдете най-добрият човек и да знаете, кой е най-добър; да бъдете най-умният човек. Сега не си поставяйте въпроса: Може ли аз да бъда най-умният човек? Най-умният човек има едно специфично качество, той е един общ принцип за всички. Най-добър всеки може да бъде и най-учен всеки може да бъде, и най-силен всеки може да бъде, и най-богат всеки може да бъде. Няма нещо невъзможно. Но едновременно в света не може да има много богати хора, за да се състезават и борят, това не може да бъде. Но в един свят, дето няма състезание, някой ще каже: Ти ще бъдеш най-богатият на земята. Друг ще бъде най-богатият на месечината, трети ще бъде най-богат на Марс, четвърти на някоя друга планета, по цялата вселена ще има все най-богати и няма да има спор между тях. Та когато говорим за най-добър, ние туряме ония Божествени отношения, дето всеки може да бъде най-добър. Там противоречие няма. Състезание също не може да има, понеже в Божествения свят всички неща са строго определени, там състезания абсолютно няма, има едно състезание, но в съвсем друга форма отколкото тук на земята.

Сега искам тази формула да я турите в ума си. На първо място ние разрешаваме въпроса с най-добрия. Засега хората се занимават само с трите, на първи план турят най-богатия, на втори план най-силния и най-умния, а доброто са извадили настрана. Това са сегашните положения. Хората искат да бъдат най-богати, най-силни и

най-умни. БСУ. Други искат да бъдат най-силни, най-богати и най-умни, СБУ. А трети искат да бъдат най-умни, най-силни и най-богати. УСБ. Сега за доброто не се говори. Това са сегашните стремежи. Има един дефект в това положение, понеже доброто не играе никаква рол. Засега доброто се туря на заден план. И действително в сегашната еволюция на хората, доброто ще действува в тил, тогава формулата ще бъде такава УСБД. Сегашната култура така ще завърши. Доброто ще действува в тил, а следната култура ще започне с доброто ДУСБ. А сега доброто действува най-после. А тогава ще вървят тъй ДУС и богатството по естествения си път. Сега вас ви остава да дойде доброто. Вас ви липсва само едно нещо, всичко сте постигнали, остава само едно, доброто да дойде. Сега имате Ю Б О В, какво ви трябва само едно Л ви трябва, за да стане думата Л Ю Б О В. По този начин – УСБД това е още еврейски начин, по този начин думите още не са завършили, ако пишем на еврейски, накъде се завършват думите. Евреите не започват от Л-то, те започват от малкия ер. А от бялата раса отгде почват те? Туй, което за евреина е начало, за нас е опашка. А нашето начало е еврейска опашка. И за това самите те имат едно друго схващане. Бялата раса за живота има две противоположни разбирания. Семитите се отличават с една черта, крайно материалистическа черта. Семит, с какво започва? С-то се е изменило, а пък бялата раса е раса на ума. Бялата раса е развила мозъка, тя се занимава с мозъка. Та именно това е допринесло, че бялата раса е доразвила човешкия мозък, човешкия ум. И бялата раса направила правилен черепа, тези души, тези съзнателни същества, които са слезли от невидимия свят в бялата раса, целта им е била да развият човешкия мозък и да го приготвят за шестата раса. Шестата раса и тя си има свое предназначение. Тя слиза да реформира човешкото сърдце. Те са носители на доброто.

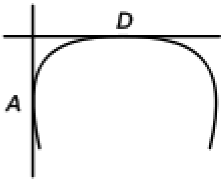

Фиг. 2

В мозъка ако вземете тази част и теглите една тангента, тангентата *A* се занимава с човешкия ум и втора тангента *D*, която се занимава с челото, с човешкия ум (Фиг. 2). Едва в шестата раса ние ще имаме една правилна линия на главата горе. Или от окултно гледище те ще развият причинното тяло. Те започват с причинното тяло. Причинното тяло е доброто. Сега имаме физическо тяло, астрално, ментално и причинното тяло.

Сега коя е основната мисъл от всичко, което се каза? Кои мисли останаха основни? В ума ви остана една мисъл и тя е следната: Казвате, какво можем да направим, ние сме слаби. Казвам: Какво може да направи една буква. Няма по-слабо същество от буквите, когато са разхвърляни, но и няма по-силно същество от буквите, когато са турени на мястото си. И даже, вие ако се турите като една буква, защото човек в даден случай, па и всички хора съставляват една азбука, но ако ти попаднеш на своето място, ти си най-силният човек. Та ще гледате, законът е там, да попаднете на своето място като буква. И тогава по-силен от вас не може да има. Тогава 4 положения са турени, да попаднете на мястото, дето е вашето добро; да попаднете като буква на мястото, дето е вашият ум; да попаднете на мястото, дето е вашата сила; и да попаднете на мястото, дето е вашето богатство. И тогава по-добър човек и по-умен, и по-силен, и по-богат човек от вас няма да има. Сега това е една формула за новата година! И тогава ще кажете така: Д.У.С.Б.! Намирате се в затруднение,

ще кажете: Д.У.С.Б. Произнасяйте си тази формула. Ама като я произнасяш и ще мислите. Като кажете Д. да изпъкне ДОБРОТО в ума ви. У – умът. С – силата. И Б – богатството. А след това ще кажете: Д.У.С.Б. това е дар, даден през тази година! Кой е най-големият дар, който Бог е дал? Д.У.С.Б.! Сега вече не можете да се оплачете, че сте сиромаси. Д.У.С.Б.!

Едно изяснение: Доброто, това е плод на Любовта; а Любовта е плод на Доброто; а Духът е излезнал от Бога. Умът, това е плод на Божията Мъдрост. То е най-възвишеното у Бога! А силата на какво е плод? Нали се казва: С всичката си сила, а силата всякога има отношение с чувствата, със сърдцето. Само силният човек може да обича. Слабият не може да обича. Сърдцето, което трябва да функционира, трябва да бъде силно. Умът няма нужда от сила, но сърдцето има нужда от сила. А богатството, това са условията, всичките условия влизат в богатството. Това е дарът, който Бог дава. Животът, това е най-голямото богатство. И когато аз говоря за богатство, подразбирам живота. Имаш живот, всичко можеш да имаш. Нямаш живот, нищо нямаш! Животът придобива всичките богатства. Не земните богатства; животът е господар на всички земни богатства. Сега, при тези идеи трябва да изпъкне Божественото у вас. Та Д.У.С.Б.! Вие ще почувствате един вътрешен живот, едно здравословно разположение, което ще ви намагнитизира. Ти, слабият човек, ще произнесеш тази формула на себе си и ще кажеш: Ти знаеш ли, че трябва да бъдеш Д.У.С.Б. Срамота е за тебе! И на другите ще кажеш: Ти знаеш ли, че трябва да бъдеш Д.У.С.Б.! Ако срещнеш един брат, който не постъпва както трябва, нека младата сестра да иде и да му каже: Искам да ти кажа нещо на ухото: Желая ти от всичкото си сърдце да бъдеш Д.У.С.Б. И братът да каже на сестрата: Желая ти от всичкото си сърдце да бъдеш Д.У.С.Б.! Нали е хубаво това! Добрият човек е Образ и Подобие на Бога. Трябва да се измените вие! От злото

към доброто! От безверието към вярата! От слабостта към силата; от сиромашията към богатството! Та сега, всички към Д.У.С.Б.! Като екскурзианти!

Станете сега!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.20 ч. с.

ЗАКОН НА РЕДУВАНЕТО. ФУНКЦИИ НА ЧИСЛАТА – КОЛЕЛОТО НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ.

X година, 19 лекция на 1 мл.ок.клас., 16 януари 1931 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

ДВИЖЕНИЕ, РЕДУВАНЕ НА ЧИСЛАТА В ЖИВОТА.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ, САМО БОЖИЯТА МЪДРОСТ, САМО БОЖИЯТА ИСТИНА НОСЯТ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

Да излезе един от вас, който знае да рисува и да нарисува едно голямо колело, едно водно колело, келево. Ще видим отношението на числата в разните места какви функции извършват; вие може да наречете това ЗАКОН НА РЕДУВАНЕТО.

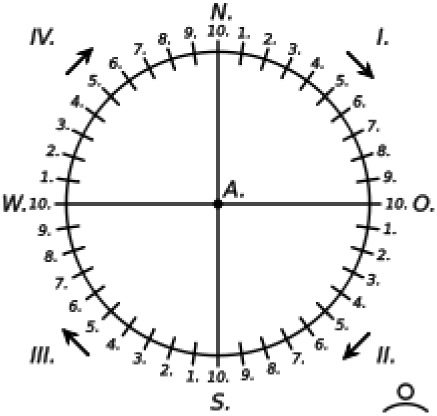

Фиг. 1

Всички тези числа са от една категория, имаме все от 1 до 10, но по положение в това колело, те не вземат едни и същи функции.

Представете си, че това колело се движи, отдолу минава реката (Фиг. 1). Представете си, че на това колело при всяко едно число са поставени кофички, половината от тези кофички са празни, половината са пълни. Отдолу нагоре излизат пълни кофичките, а надолу слизат празни кофичките. Цялото колело е в движение и числата са в движение. Числата от 1–10 се повтарят 4 пъти, имаме 4 категории. Числото 1 от третата категория е загребало вече известно количество вода и е пълно, то се движи, понеже и цялото колело се движи. Това число, щом дойде до най-високото място, то взима обратно движение; донякъде числата се пълнят с известно съдържание, отиват нагоре пълни, но щом дойдат най-високата точка, веднага те се изпразват, водата потича в друго направление, а колелото с празните кофички слиза надолу.

В един такъв кръг колко положения може да вземе всяко едно число? В такъв един кръг вие имате 4 петорки, каква ще бъде разликата между тях? Кои числа ще бъдат положителни и кои отрицателни? *(Всички числа отдолу, от реката до улука горе ще бъдат пълни – плюс. А всички числа от улука до реката ще бъдат празни – минус.)* Сега кое прави числата да бъдат положителни или отрицателни? *(От съдържанието зависи).* Сега направете превод на закона на това движение. Ако е само кофите да се пълнят и изпразват, в това няма никаква философия. Защото, ако вие запалите една кибритена клечка, това е един физически процес, вие си запалвате огън, но ако вие вземете кибритената клечка като символ – пробуждане на човешкото съзнание, въпросът е друг, той се усложнява. Това е едно съзнание, което се движи и ако тези числа са турени на това колело. Числата, които са били положителни при *W*, на другата страна при *O* те ще бъдат отрицателни; и обратното, числата, които през известен период са били отрицателни, ще станат положителни. Сега да допуснем вашето съзнание се движи и се

изменя вашето състояние. Вие казвате, става една промяна. Е, какво има в промяната? Представете си, че вие получавате едно наследство; вие се радвате. Радвате се до зенита, до най-високата точка. Щом мине тази точка, става едно чудо, кофите се изпразнят и вие оставате без никакво съдържание, и се чудите как така вие да изгубите вашето богатство? Как е станало всичко това? Умен си бил, държал си го, но дойде едно друго положение, като че твоето съзнание се мени и ти казваш, как стана всичко това? Изгуби се това, което имах. Къде е отишло твоето богатство? Отишло е в улука на градинаря. Сега аз ви давам това, за да може да си изясните някои ваши състояния, които постоянно се менят. Вие сте поставени в тези колелета и постоянно се изменят състоянията ви. Ту сте радостни, ту сте скръбни, от едната, от другата страна, обикаляте, питате: Това моето състояние се промени или защо аз изгубих парите си? Че ако ти не беше изгубил парите си, градината и всичкият този зеленчук не може да израсне, но благодарение че изгуби всичките тези богатства, зеленчукът се полива, той се ражда и израства градината; и благодарение че това богатство е неизчерпаемо оттам, отгдето го вземате, пак ще вземеш и ще поливаш градината. Сега това положение е чисто механическо; но представете си, че като един човек, ти имаш жажда, значи, след като се напълни тази кофа какво трябва да правиш? Във физическо отношение трябва да държиш водата, вечерта тя се излее. Ти кажеш, не зная как стана това, ту се пълни, ту се изпразни. Не разбирам този великия закон. Питам, ако ти си едно органическо същество с това съзнание, какво ще правиш? Щом си жаден, ще пиеш, а другото ще иде в улука в градината на градинаря.

Сега ние казваме, използувайте времето. Кое време ще използуваш. Използуване на времето е само това, което пълни вашите числа със съдържание, което може да уталожи вашата жажда. Но всичката вода, всичкото съдържание няма да уталожи вашата

жажда; и в природата се казва, че нашите страдания служат за едно благо на другите. И вашите страдания произтичат от факта, че сте изгубили нещо. Вие мислите, че то е вашето богатство и че то е само за вас. То не е за вас. За вас е само малкото, което можете да изпиете в даден момент, в даден случай и на което вие можете да се радвате. Що е радостта? Малката радост е заплатата. Ти вършиш една малка работа и природата ти дава една малка радост. Радвай се на нея. Това е заплата! А другото е празна работа, то не е заплата. Ти казваш: Колко имам аз! Всичкото, което имаш, колкото и да е много, то ще иде в улука на градинаря. Къде ще намериш своето благо? Ние казваме: Нашето благо е благо на всички. Как казах аз заглавието? ЗАКОН НА РЕДУВАНЕ. Щом се каже редуване, се разбира движение на съзнанието. Можем да направим един превод на движението; от едно физическо движение да минем към едно психическо движение. Искате вие да знаете защо се изменя вашето съзнание? При всичките тези единици са турнати такива кофички; когато всички са празни, те имат една и съща тежест и всички си мязат, щом всички се напълнят, те пак имат определена тежест, но всички не са еднакви. Питам тогава, след като се изпразни една кофа, ще има ли тя своята тежест? Ще има разбира се. Каква ще бъде тежестта на една кофа? Да турим определената тежест, че е 10 грама. А тези 10 грама съдържат 1000 грама. Значи това, което човек може в даден случай, е 10 пъти повече, отколкото самата тежест на единицата. Единицата може да носи един товар 100 пъти повече; какво ще стане след като се напълнят тези кофи и се изпразват? Какво ще стане с това съзнание? Ще има движение. Тъй. Ако процесът става чисто механически, изяснението на законите, които съществуват в природата, тези кофички постепенно ще се изтъркат съвсем. С всяко едно почерпване, те се изтъркват и губят от своята тежест; и кофите наместо 10 грама, стават 9, 8, 7, докато дойде една кофа и стане 1 грам, а може да стане и 0

грама; какво става тогава с кофата? Тя изчезва. Ако тя се е изтъркала. Но представете си, че процесът е такъв, какъвто в растителното царство. Защото и едно колело е една кофичка, едно колело. Но там процесът е обратен, там всяка една кофичка, не само че не се изтърква, но там след като всяка една кофичка почерпва вода, тя расте. Ако растението е било най-първо 10 грама, то става 11, 12, 13, 14 и дойде до един период до 100 грама; по-нагоре не може да отиде. Тогава става едно спиране, преход на една форма в друга форма. Тъй се мени съзнанието. Една форма на съзнанието може да се измени. За пример тук имаме съзнанието, разделено на положително и отрицателно съзнание. В положителното съзнание ние съзнаваме, че сме придобили нещо. А в отрицателното, не е обяснено нашето съзнание, но има една разлика. В чертежа има 4 категории: първа, втора, трета и четвърта. Представете си, че във вас настъпи едно състояние на първата категория и вие казвате изгубих всичко и сте крайно неспокоен. В първата категория ти държат цяла една лекция и ти доказват, че това, което ти си изгубил, не е толкова съществено. Ти казваш: Как не е съществено? Толкова хиляди неща бяха и отиде всичко! То е отишло някъде. Казваш: Бях нещо много, а сега тежа едва 10 грама. Отиде всичко, изгуби се. Всичкият този процес от 1 до 10 в първата категория тебе ще те убеждават, че е така. Щом дойдеш във втората категория, ще ти кажат: Ти пак ще спечелиш, не бой се! След пет минути ще се повърне пак твоето богатство! И ти си вече в третата категория! Това, което ти говори, то знае че след 5 минути това колело ще достигне съдържанието на тази вода. И след 5 минути ти ще бъдеш толкова богат, че хей, ти ще се радваш пак! И тогава ти ще скачаш от земята високо! Казваш, това може ли да бъде? Ще го видиш.

Та при първата категория имаме крайното обезсърчение. Значи състоянието на всички тези единици от разните категории не е

еднакво. При първата категория ти казваш: Отиде животът! Свърши се всичко! Щом мине *О*, изтокът на живота, слънцето е изгряло и ти казваш: Възможно е пак да получа, аз съм се обезсърчил, но тази работа може да се поправи; някои ми казаха, че след 5 минути, тази работа ще се поправи. Та във втората категория имаме ОБНАДЕЖДАВАНЕ, какъв знак да турим на обнадеждаването? Този знак ще турим – то е придобиване на съзнанието на богатство. Щом минем към третата категория, казваме: Вярно е, напълни се кофата! И той сам се чуди как е станало това. Той не забелязва движението на това колело. То вече е пълно с всички богатства, пак идва радост. Това е в третата категория. Но му държат лекция, морал. Казват му: Ти си добил такова голямо богатство, трябва да бъдеш по-щедър, не трябва само за себе си да държиш всичко. Той държи своето богатство до *W*, казва: Това никой няма да го бута! Той го държи за себе си и казва: Никой няма да бута онова, което аз имам, знаеш ли колко страдания аз съм изпитал? Държа го сега с двете си ръце. Щом мине запада и вече отива към четвъртата категория, някой пак му казва: Все таки трябва да дадеш нещо и ти почваш да се убеждаваш, защото не може да не се даде нещо, все трябва да се помага и на другите. При третата категория има пълен егоизъм, с двете си ръце държиш богатството. Там можем да турим този знак , взел го той с двете си ръце. Това е крайният егоизъм. Но понеже колелото се движи, той усеща, че това положение ще се измени вече за него. При четвъртата категория той става морален. Както казват, този човек е щедър вече. Замислен да прави благодеяния. Тук са всички реформаторски движения, но колелото ги прави. Това колело като се движи, казва: Все таки трябва да направим нещо за Господа! Не може другояче. Но колелото ги прави така да мислят. Защото той иска не иска, моралът ще дойде и колелото ще се обърне. Ако той съзнае това,

той се радва на това. Ще турим този знак на благоденствуването, на моралното съзнание Λ. Следователно, в съзнанието се явява вече мисъл да се даде и на другите. Искам да ви наведа на един опит, защото всички може да имате четвъртото състояние, през което ще минете.

Първото състояние е състояние на крайното обезсърчение, ти си се обезсърчил, не искаш да живееш, искаш да умреш, криво ти е, казваш: Тази работа няма да я бъде! Докога ще продължава? Човек трябва да мине всички тия единици. От 1–10 това е един закон, който трябва да минете през всичките категории. Първата четвърт на колелото ние наричаме: четвърт на крайното обезсърчение. Човек е в първата категория. Втората категория как да я кръщаваме? ОБНАДЕЖДАВАНЕ! Третата категория – ПРИДОБИВАНЕ НА БОГАТСТВА! РЕАЛИЗИРАНЕ ИДЕАЛИТЕ НА СВЕТА! И действително реализирането е там. А четвъртото – събужда се моралното съзнание у човек; човек трябва да бъде добър и за другите. Щом съзнаеш, че трябва да бъдеш добър и за другите, трябва да знаеш, че си близо до улука. И искаш, не искаш всичкото съдържание ще се излее, то ще иде някъде, но ти не си изгубил нищо! Защото колелото се движи, то пак ще дойде. Ще дойде друго обнадеждаване, пак ще придобиеш богатство. И целия ден ще се върти това колело. И вечерта къде ще се намериш? Има един закон, като залезе слънцето и се спре колелото, някои се намират съвършено празни, други съвършено пълни, а някои вече са морални. Спре се колелото и през цялата нощ си приказват, държат си лекциите помежду си. Обаче на другия ден, дойде онзи, който движи колелото, и работите почнат пак да стават бързо. Колелото пак се движи.

Сега това е един начин да се обяснят състоянията ви: ОБЕЗСЪРДЧЕНИЕ, ОБНАДЕЖДАВАНЕ, РЕАЛИЗИРАНЕ И

БЛАГОДЕНСТВУВАНЕ, МОРАЛИЗИРАНЕ, на млади и стари. Аз наричам стария, като ни приложи казва: Добър е Господ, на онзи свят ще се поправят работите. Подразбира като слезна пак тука долу. Според този закон (чертежа), онзи свят не е долу (реката), или не е горе. Ние сега го търсим все горе. Сега, както е в картината, онзи свят е долу. Значи истинският свят, дето казвате вие: Добър е Господ! Това е долу. Тази работа ще се оправи, като отида на онзи свят, разбира, като се завърти колелото и слезне кофата долу, и почерпи водата на новия живот, който трябва да дойде в неговото съзнание. Това може да го наричате, както искате. Тогава той веднага ще се подмлади. Та всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше желание може да мине през 4 състояния. Най-първо на крайното обезсърчение. Щом дойдете до изтока, почвате да казвате: Възможно е тази работа да се измени, случва се, всичко е възможно. След това дойдете на юг, реализират се вашите надежди. И след това радостта ви е една четвърт на цялото колело. Представете си, че това колело се движеше за 12 часа веднъж. То обикаля в 12 часа целия кръг. Ако турим така, колко часа вие ще се радвате? Една четвърт от цялото – 3 часа. Тогава ще определим така, ако в 12 часа прави едно обръщение, вашето крайно обезсърчение ще трае 3 часа. След 3 часа състоянието ти ще се смени. Ще дойде едно обнадеждаване. Но и то ще трае 3 часа. След това и реализирането и то ще трае 3 часа; и морализирането – и то 3 часа. След това пак едно изпразване, пак ще се обезсърчиш, ще се насърчиш и т.н. Но тези чудеса ги върти това колело на живота. Вие наричате това игра на съдбата. Това не е игра на съдбата. Това е работа на съдбата. И природата ти казва: Ти си турен на едно почтено място, няма какво. Като дойде господарят на това колело, ще потупа всяка една кофичка, казва: Не бой се! Аз пак ще завъртя това колело. След толкова часа ти пак ще бъдеш най-богат от всички и ще бъдеш тъй препълнен, не бой се! Какво искаш? И той обнадеждава всеки един. Та от това гледище

питам, всичките ви обезсърчения имат ли си място? Нещата стават разумни вече. Не че няма никакъв замисъл. Има не злонамерение да те направи нещастен. Това е само редуване на числата. Понеже си турен да вършиш една работа, значи ще минеш през всичките числа. Това се нарича функция на живота. Числата се движат. Движение на числата в света. Понеже всеки един от вас ще мине през това редуване и никой не може да застане на едно място. Понеже при заставането на едно място никаква работа не се върши, това ние казваме, щом една кофичка не минава през кръга, не прави това редуване, тя е в покой. А всяко нещо, което е в покой, там царува свещеният мързел. А дето царува свещеният мързел, има и свещената ръжда, а дето има свещената ръжда, има и свещеното разваляне на нещата. Следователно, за да изчезне свещеният мързел, непременно това колело трябва да се движи. И всичките ваши колелета все се движат. Казвате: Много пострадахме. Нищо не сте пострадали! Страданието е само едно вътрешно разбиране в дадения случай.

Кажете сега какви са изводите, какво разбрахте? Това колело се движи от по-висши същества. Ти като една единица, си един малък сектор само. А цялото колело, това съзнание принадлежи на един живот вънка от твоето схващане, в което ти влизаш като един елемент, като една необходимост на това колело. Ако вземеш известно място, важен си ти там. Твоят господар се грижи за тебе. И той всякога може да те направи богат. Това колело показва всякога съзнание. Това колело може да бъде и по-голямо, и по-малко. *(Кой дава темп на това колело?)* Това е Божественото начало. Природата е турила всички живи същества на работа. Тя ги впряга на работа. И ако някой пита: Може ли с това колело да обясните какъв е смисълът на живота? – Да се обезсърчава, да се обнадеждава, да реализира и да морализира. Сега тези ще ги преведете на съвременен език. Първо да се изпразниш, второ да се приготвиш за напълване, да се напълниш и

после пак да се приготвиш за изпразване. И ние виждаме това колело го има в живота. Най-първо къде ще турите стария човек? Старият човек, който умира, е като кофата, която се е изпразнила. В този кръг при едно и две го няма. При три се ражда старият, оформява се и старият човек пак се проявява, казва: Нашето положение. Това е само за едно обяснение вътре. Да се обясни един процес на природата, който става. Защото, ако не можете да си обясните това, вие ще си биете главата. Защо ми се случи това нещо? Не можеше ли друго яче? Е, не може. При това колело друго яче не може. Най-първо ще се обезсърчиш, ще мислиш, че всичко си изгубил, после ще се насърчиш, после какво ще стане? Ще има придобивка, ще се напълниш и най-после ще добиеш един морален живот. Щом станеш много набожен, много морален, ще знаеш, че скоро ще се изпразни кофата ти. Сега всички са материалисти, държат всичко в ръцете си, след това материалистите стават набожни и като станат набожни, съвсем се изпразнят; защото набожността иска изпразване, самоотричане. Дето казва Толстой: Крайното обезсърчение е крайно самоотричане. Самоотрекъл се той от себе си, казва: Няма да го бъде. И след това казва, трябва да се живее.

Та казвам, има една работа извънка това колело. Аз ви показвам сегашния живот. С това колело аз изяснявам сегашните състояния, но има друго едно колело, което малко друго яче е поставено, друго яче е устроено. И то е свързано с това колело. Но работите там се редуват малко друго яче. Сега това другото колело нас ни трябва. То е толкова красиво това колело, че ако го видите, хич няма да седите на земята. Ще напуснете работата си. Имало 40 души млади жетвари, цяла чета били на жътвата, но минал един мечкарин с мечката си и те напуснали работата си, и гледали как той разигравал мечката си. Цели два часа те забравили и да женат, само гледали мечката. Ако 40 души българи могат да напуснат жетвата си и да гледат как играе

една мечка, колко повече вие ще напуснете вашата работа и ще гледате как се върти едно колело! Не че е лошо; няма нищо лошо, че една чета гледа как играе една мечка.

Сега кои от вас са на колелото и трябва да изпразнят колелото, колко души чиновници има? *(7.30 ч.с.)* Сега начертайте си това колело така хубаво. И всеки ден ще знаете на кое място сте на това колело. Напишете си тези числа хубаво. Може да турите и водата, и кофичките, както искате може да си го украсите, но нарисувайте си този чертеж в една картина: ЖИВОТЪТ С ВСИЧКИТЕ МУ ПРОМЕНИ В СЪСТОЯНИЯТА. Сега друго, можете ли да напишете нещо за това колело? Я съчинете една строфа на това колело отгоре. *(Какво име трябва да носи това колело?)* КОЛЕЛОТО НА ЧОВЕШКОТО СЪЗНАНИЕ. Функциите на тези числа са различни. всеки един момент, в дадения случай тези числа се редуват. Ако вземете от север до изток всичките, тези числа все се променят. Едното в това редуване постоянно се изменя, то може да вземе мястото и на 10-те, и 10-те може да вземе мястото на едното. Сега сме ги поставили числата в 4 категории. Числата на първата категория показва най-лошите условия на живота. Във втората категория има едно подобрение на условията. В третата категория е реализирането на дадените условия, използуване на условията. Четвъртата категория са добрите условия. В третата категория условията са идеални от материално гледище. А при четвъртата категория условията на живота вече имат своя плод. Ние сме готови да турим работите в ход на действие; влагаме своя капитал, дето казват, в съзнанието си. Човек влага нещо в Божествената банка. Като събереш съкровища, ти ще ги влееш в улука на този градинар и той всякога ще помни, че ти си вложил нещо в неговата градина. И каквото е придобило съдържанието на тази банка, все ще го имаш на твое разположение. Тукашните градинари нямат счетоводство за своите кофички. Но живата природа всякога

има едно счетоводство за всяка една кофичка, всяко едно същество, което е било на нейното колело. И тя е толкова прецизна, че никога не ощетява нещо. За всяка работа, която човек е вършил за природата, тя всякога ще го възнагради преизобилно. Той може да мисли, каквото иска, но в края тя ще го възнагради и той ще види, че във всичките си постъпки тя е справедлива. Сега направете една строфа. Започнете така: КОГАТО СВЕЩЕНОТО КОЛЕЛО НА ЖИВОТА СЕ ДВИЖИ, Г., кажете вие нещо. Види се не всички сте пълни сега, само една четвърт сте пълни сега, една четвърт от вас сте готови да реализирате своите възможности, а другите сте крайно обезсърдчени. Сега какви думи можем да турим на това колело? Я, някой да каже няколко думи. Какво да турим на тези думи: Свещеното колело на живота, което носи всичките скърби и всичките обнадеждвания и всичките радости, и морала на хората. Питам, ако вие сте на едно такова колело и кажете, не знаете ли, че ние страдаме тук на това колело. Какво ще ви каже то? Мислите ли, че това голямото колело ще гледа на работите, както вие гледате? То няма да гледа така. Нашите мисли и желания, и идеи не са мисли, желания и идеи на Бога. Ние във всеки един момент схващаме само една част, само една четвърт от живота. Когато човек се обезсърдчи, той схваща само една четвърт от това колело. Той като се обезсърдчи, казва: Свърши се вече тази работа. После като е почнал да се обнадеждава, пак само една четвърт е схванал; и когато най-много се насърдчи, пак една четвърт е схванал. Той казва: Сега реализирам всичко! Сега ще вземем това колело, напишете нещо поетически върху колелото. Можем да направим и една песен за колелото. Я, да видим как ще направите песента.

Сега забележете мястото на числата. 195, 678 питам от това гледище какво място взeме единицата? *(На сто хилядите).* Другото 956 781 каква е разликата между тази единица и първата? *(Втората показва мястото на единиците).* В количествено отношение по какво

се отличават те? Първата единица е по-тежка, нали? *(Сто хиляди пъти е по-голяма от втората).* Колкото съзнанието е по-малко обременено от материална тежест, толкова неговата тежест е по-малка. Ако преведем тази единица не само с материална функция, но и дадем и една духовна функция, какви ще бъдат отношенията? Ако това беше едно животно в света с тази тежест, първото и второто една малка птичка, кое ще бяга повече? Сега този закон по отношение на земята има известно приложение. Някой може да каже, че големите тела не могат да бягат, това е едно погрешно схващане. С каква бързина се движи нашата земя? *(Приблизително 30 км на секунда).* Даже най-леките тренове с каква бързина се движат? Тогава друга една аналогия да вземем, законът е, можем да преведем, всяко съзнание, колкото по-малко е обременено от материална тежест, толкова неговото движение е по-голямо, по-бързо. Колкото движението е по-голямо, мисълта е по-интензивна и страданията са по-малки. Колкото движението се намали, интензивността, страданията растат съобразно тежестта. Защото ти страдаш и от едно желание много тежко. Искаш да бъдеш богат, искаш да имаш 10 милиона. Тези 10 милиона злато тежат в тебе. Каква тежест имат 10 милиона злато? Да кажем искате вие 10 милиона английски стерлинги. Колко тежат те? *(50 тона тежат те).* 50 тона, това е давление на мозъка! Един стерлинг има малко повече от 5 грама. Та ти ще носиш тежестта на 10 милиона в ума си. Това е давление в мозъка ти, в ума ти! Това злато, с което си свързан, ти като мислиш за него вече златото произвежда известен ефект. Ти не можеш да мислиш върху известна идея, без тя да не произведе известен физиологически процес. Това са силите, които във вашите мисли трябва да измените. Тъй както казвате: Кой знае? Едно време преди научните открития, може да кажете: Кой знае или де ще му се чуе гласът. Да вземем двама души си шушукат, искат слабо да си говорят.

А каква мощна сила е звукът! Колкото и слабо да си говорят тези хора, твоята дума се предава навсякъде по цялата земя. И ако има едно радио, един прът и на края на земята ще се схване твоята мисъл. Не само това, тук на земята ще знаят какво сте говорили, но това отива и по другите светове. И там знаят какво сте говорили. Някой път жителите на небето, като искат да знаят какво говорят хората и те имат прътове, слушат и веднага знаят всичко. Та в това отношение думите на Христа стават много ясни „за всяка дума, която хората кажат, ще дадат отчет в ден съдний". Ти като кажеш думата, след хиляди години ще я видиш, тя функционира. Не само това, но обгърнала цялата земя. Защо е пусната тази мисъл тук да безпокои хората? Какво е учил Платон и какво е учил Аристотел? Трябва да се вдигне една антена А. Че направо да се вземе какво е говорил Аристотел. И друга антена за Платон П. Мисълта на Платон функционира. Всичко живее в света и нищо не се губи. И тогава в природата, за да се освободи един свят от натрупването на един баласт, понеже нищо не умира, затова трябва да дойде в света един Божествен огън, че да очисти света от всичкия този прах. Аз го наричам мислящ прах, чувствен прах и волев прах. Този огън трябва да очисти това и земята да остане пак девствена, без да има нещо да я смущава. Това е новият живот! Сега седиш, дигнеш си антената, какво е мислил някой философ може би преди хиляди години, ти го имаш. Но благодарение че светът е пълен и с хубави мисли, и с лоши, и всички неща се редуват. Както това колело, което се върти. И за бъдеще ще имате едно знание, че да знаете, от чисто астрологическо гледище, като станеш сутрин, или ако станеш посред нощ, ще имаш един род мисли, ако станеш в един часа, ще имаш един род мисли, ако в два, друг род мисли, в три, в 4, 5, 6, 10, 11, 12. Целия ден всеки един час се отличава с различни категории от мисли. А тези различни категории ги има и във всеки един час поотделно.

Навсякъде има това разнообразие. И като се върти това колело, става все същото преповторение. Сменя се, сменя и най-после ние се забъркаме, ти казваш, не зная как да мисля! Не, ти ще кажеш така: КОЛЕЛОТО СЕ ДВИЖИ! Нищо повече! Не тургай отговорност за греха. Каквото става, кажи: Онзи, който движи колелото, знае защо го движи. Изпразнила се една кофа, не плачи за изпразнената кофа. Обезсърчила се една кофа, не се обезсърчавай с нея. Напълнила се кофата, не се радвай с нея. Морализират те; ти от тези привидните състояния не се радвай. Това още не е човекът. Това, което е дадено отвънка, то е привидно. Той не е разбрал още защо се морализира, защо, защо се обезсърчава. Има една нова философия – ДА РАЗБИРАШ! Няма по-красиво нещо от това да се обезсърчиш! Аз наричам най-великата философия, да се обезсърчиш! Че ти тогава се освобождаваш от всичките илюзии и глупости. Тъй съвършено да си се обезсърдчил. Най-първо мислиш това да направиш, онова да направиш. Мислиш и добро, и лошо. А като се обезсърдчиш, кажеш: Да правят каквото искат. Седнеш си ти и кажеш: Не искам да мисля! Та ти ставаш добър човек!

Та казвам, най-добрите хора са в първата категория горе. Във втората малко тяхната добрина се намалява, в третата те съвсем загазват, а най-лошите хора са горе – моралистите. Лоши са в това отношение; да кажем дойде един моралист, казва: Ти трябва да знаеш, господине, че на тебе аз направих едно добро! Ти на мене дължиш свършването на училището! Аз на тебе съм преподавал! Това направих, онова. И ти съвсем се сгушиш. Чете ти лекция той. Най-лошите хора са те моралистите. А онзи от първата категория, свободен е той. Най-добрите хора са обезсърчените хора в света. Та, когато вие се обезсърчите, вие сте най-добри! Каква философия е тази, за която вие никога не сте мислили тъй. Но права е. Сега, когато някой човек се обезсърчи, веднага той иска да се самоубие. Той тогава

не се е обезсърчил още. Той е още насърчен. Той иска още нещо. Иска да воюва. Казва: Как така? А истинският обезсърчен човек казва: Каквото дойде. Ако умирам, да умирам; ако страдам, да страдам; ако имам какво да ям, ще ям; ако не, ще гладувам. Седне си той тихо и нищо не иска. Такъв е обезсърченият човек. А който мисли още нещо да направи, той не е обезсърчен. Той не е още добър. Или както казва Христос: Да се отречеш съвършено от себе си! Аз казвам, да се обезсърчиш съвършено от всичко! Тъй. Но всичко това трае три часа. *(Смях)* Обезсърчението трае само три часа. Значи да бъдеш абсолютно добър! И това трае само три часа! След това ще влезеш още малко, ще станеш краен материалист, пак три часа; и при общото благо и там е три часа. Та когато вие се обезсърчите, благодарете на Бога, кажете, сега сме най-добрите! Но хасъл да се обезсърчите!

Ще ви дам сега един пример. Слушайте сега, цялата лекция ще ви я туря само на един пример. Човек трябва да използува науката като едно магаре. Тръгнал един пътник и си подкарал магарето. Той бил много набожен, турил си една много тежка раница на гърба и я носил, а магарето вървяло свободно. Среща той един мъдрец и му казва: Дотегна ми животът. Всичко това си нося на гърба. Мъдрецът му казал: Защо караш магарето? И си отминал. Този казва, аз му казвам: Дотегнал ми животът, а той ми казва, защо водиш магарето? Върви той по-нататък, среща го друг мъдрец и на него казва: Дотегна ми, не се носи така товарът! Вторият мъдрец му казал – купи си самар на магарето. И отминал и той. Аз казва, му казвам, тежка ми е раницата на гърба, а той казва, купи си самар на магарето. Хм? Най-после го среща и трети философ и на него му казва: Дотегна ми животът! – НАТОВАРИ МАГАРЕТО! И аз ви казвам на вас: НАТОВАРЕТЕ МАГАРЕТО! После той среща и четвърти мъдрец и той му казва: Не само това, но качи се и ти на магарето отгоре!

Станете сега.

Само Божията Любов, само Божията Мъдрост, само Божията Истина носят пълния живот!

7.15 ч.с.

ГЛАДЪТ – ДОБРОТО – РАЗУМНОТО СЛОВО

X година, 20 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 23 януари 1931 г. петък 6 ч.с., (покрито небе – облачно, но меко време), Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Днес имате поезия за тема. *(Да).* Кой е писал нещо върху колелото на живота? *(Четоха се няколко от темите).* Как мислите колелото на живота мяза ли на едно обикновено колело? Животните дали познават колелото? Щом се говори за колело, се подразбира нещо разумно. Същината на живота са само разумните работи. В природата има три положения. Две положения има, едното положение представлява силата безразумност, силата за разумност, а другото положение резултат – безразумност, а центърът вътре, това е разумността. Например, някой път у вас нали сте наблюдавали, имате желание да покажете силата си, сами не знаете защо. Това го има и у животните, един слон, един вол, змията, даже най-малките животни и те имат желание да покажат силата си. Но попитайте ги защо искат да покажат силата си? Или някой от вас иска да пее, да покаже, че знае да пее. Има си известни сили за това. Сега този дълбокият стремеж вътре, това е разумното. Ще кажат, е, той иска да се покаже. Да вземем думите, иска да се покаже. П. има две значения. Че какво лошо има като иска да се покаже? Нали всякога казват, покажете нещо де! А и казват: той иска да се покаже. Какво се крие във втория случай? Казват иска да се покаже, че много знае. Та какво лошо има, че иска да се покаже, че много знае? Да турим П. Ч. М. – да се покаже, че много знае. Какво лошо има в това? В многото пак има скрито

нещо. Казват много знае. Тогава разбирам, той иска да се покаже, че е това, което не е. Че много знае, т.е. иска да се покаже, че много знае, когато и това го няма. Това се подразбира – много знае. Отрицателно се казва: иска да се покаже, че много знае; значи това, което го няма. И да се покаже пак не е същинското показване. Когато един човек иска да се покаже такъв, какъвто не е; и когато един човек иска да се покаже, че много знае, всякога се турга една истина, едно изречение в отрицателен смисъл. Има такива величини. Онзи, който иска да покаже, че много знае, турга плюс, а който иска да покаже, че не знае, турга минус. Но това вярно ли е?

Сега друго едно състояние. Едните имат желание да покажат, че много знае, а друг знае, но се показва, като че не иска да се покаже. Тогава другото състояние какво е? Единият отвътре иска да се покаже, а отвън се показва, че не иска да се покаже. Е, какво се заражда? Какво състояние е това? Единият иска да се покаже, а другият не иска да се покаже. Значи в този случай ние считаме, че единият е щестлавен, който иска да се покаже. Това е скритата мисъл. А онзи, който се показва, че не иска да се покаже, той какъв е? *(Горд).* Да, приблизително, той иска да съзнаят. Единият иска да се покаже, че има нещо, на което той се базира, а другият иска да каже, ако вие сте умни, трябва да знаете, че това нещо го има у мене. Но по кой начин трябва да се покаже разумното? Как трябва да се познае разумното? Кои са признаците на разумното? Да ви дам една тема: ПРИЗНАЦИ НА РАЗУМНОТО. Та за втория път ще имате една много хубава тема – признаците на разумното. По какво се определят признаците на разумното? И всичките промени в природата стават с цел за едно приготовление само за разумното. Аз вземам разумното не в неговата същина, но това разумното, както вие можете да го разберете. Да кажем в алгебрата. Вие имате a плюс b равно на c. Има съдържание. Разумно е само за онзи, който разбира отношенията на нещата. А

онзи, който не разбира, може да си спи, има някакво препятствие. От две букви той казва *А* плюс *Б*, какво съдържание може да има в себе си? Какво друго може да се направи? Нищо друго не може да се направи. (*b a c*). От тези три букви могат да се направят шест думи. Сега това като го вземете на латинската азбука е BAC. БАС, а на славянската азбука е ВАС. Българинът казва Васка. Нали употребяват тази дума Вася? Това са в едно отношение условни знаци, но в природата *a* и *b*, онзи който е направил тези знаци, какви са били неговите причини, че да направи този знак по този начин, а не по друг. Има си една вътрешна причина. *a*, λ в това отношение а-то е станало гласна, а било е съгласна. После, защо У-то у *У* евреите е съгласна, а у европейците е гласна? У евреите ТАВ Т, то е а. Това, което у другите е съгласна, то се подразбира. У другите не съществува този знак, а се подразбира. Да допуснем вие имате едно желание, това желание може да се прояви като една сила. Може желанието ви просто да се появи, да обясним в природата. Известен извор в едно планинско място може да се появи и влиза в някое езеро. Но този извор може да се прояви, да мине през 10-тина градини, да ги полива и разни зеленчуци да растат, и плодни дървета да се напояват, и тъй този извор да принесе своята полза. Питам каква е разликата в единия случай и втория? Или вземете онзи, който се бори, един пехливанин, който се бори на хорището, да покаже мускулите си и онзи философ, който пише една книга, да покаже философската си сила – своето знание. Каква е разликата на стремежа? Единият и другият все искат да се покажат. Единият иска да покаже своите мускули и философът иска да покаже, че като неговите мисли няма. Разликата е там, че единият е на физическото поле, борави с гъстата материя, с мускулите, ти можеш да видиш, като се бори, как се свиват мускулите му. Можеш да видиш и неговите жили, как изпъкват като

се бори; а на онзи философ, какво ще видиш? Той като си тури перото и тръс, тръс. Ще забележите ли в неговите мускули, че става някое напрежение? Много малко може да се забележи; но де ще забележите напрежението у него?

Сега вие всички мълчите. Да ви кажа защо всички мълчите? По един стар навик, да не ви хванат в невежество. Това е психологически. И този стар навик е от памтивека. Ученикът мълчи пред учителя си, да го не хване учителят му в невежество; при това и вие сте невежи, пък и учителят, който ви учи, и той е бил невежа, та и сега му се отворили очите и минава за учител. И всеки един от вас може да мине за учител, до известно време, или по аритметика, или по алгебра, но дойде до известно място той и спре; седне на масата и спре. Дойде друг и той дойде до едно място, и той спре, и той седи на масата. Наредят се все учени от първо отделение, второ, трето, от университета, и специалистите, и най-после дойдете до един списател, който знае повече. Да кажем някой виден философ, хайде да вземем думата един ангел или един архангел в своето знание, какво ще бъде положението му, или да вземем един силен човек на земята, като минава един ангел на земята, той ще мине покрай едно малко дете, ще се сгуши, той съзнава, че силата му е ограничена. Питам, в какво ще се прояви силата на един ангел? В неговото знание. Мускулите на един ангел не са толкова силни, силата му не седи в неговите мускули, но седи в духа. Един ангел има нещо мощно, той знае много закони. Това е разумното! Защото под думата дявол, трябва да разбирате тъмнина, там дето няма знание. Или знанието е скрито, а знанието е образ на знанието. Дето няма светлина, няма и Любов, дето има светлина, има и Любов. Любовта в правата смисъл се проявява само при светлината. И светлината се проявява само при Любовта. И когато обичаме някого, ние ще му запалим и свещ в къщата; а когато не обичаме някого, ние не му палим свещ, всичко е в

тъмно. Тогава, какво съществува в тъмнината? В тъмнината може да съществува страст, желание, можем да кажем, един стремеж, любов към престъпление, по нямане на дума казах любов, но в Любовта не може да има престъпление.

За пример, ако вас ви попитат за произхода на глада. Откъде е произлезнал гладът? – Това, което убива, то е гладът. Нищо повече! Всичките престъпления на земята произлизат от онази жажда – от глада. Гладът е, който кара хората към престъпление; имаш някое чувство, наречено страст, то иска да се нахрани, то е гладно. Мечката иска да хване някой вол, иска да се нахрани; някой човек е гладен, хване някой плод, изяде го, обере някого. Та гладът е именно, който кара хората към престъпление. И ако вие не разбирате естеството на вашия глад; който е разбрал разумното на глада, той е станал умен човек, но онзи, който не разбира глада, той всякога ще върши престъпления! Всеки, който върши престъпления, той е невежа. И всички вие трябва да се справите с глада. Трябва да разбирате естеството на глада и жаждата. Това са неща, подтици за престъпление. Вземете онзи пияница, който има жажда да пие вино; аз вземам въпроса и за жаждата. Не само за виното, потребна е и водата да влиза в един човек. Та човек трябва да разбере естеството на глада и на жаждата.

Тогава, жаждата се задоволява само с водата, а гладът се задоволява само с хляба. Преведете сега тези. Имате вода, имате и хляб. ВОДА ХЛЯБ. Хляб или хлеб, как се произнася? Но това не е първото име на хляба? Я-то е силна буква. Значи усилва се желанието за ядене. Когато желанието е усилено, той казва, хлебец ми дайте! А когато човек е гладен, той казва: Хляб. Вече има силно желание, за това я-то е дошло от после. Жаждата и гладът, това са подтици, които съществуват, това са най-дълбоките, скритите побуждения на човешкото естество. Това са скритите сили на природата. Гладът, това

е една от най-мощните сили, която съществува в природата! Жаждата също е една от най-мощните сили в природата, на която не може да се противодействува. И надали има в природата нещо по-мощно от глада – от силата, която седи зад глада. Какво има в глада? Това е една от най-мощните сили в природата! После, кой е причината на движението на телата. Всичко това се движи. Когато лъвът се движи, коя е причината на неговото движение? Когато птичката се движи, коя е причината на нейното движение? Па и когато и ви се движите, коя е причината на вашето движение? Вие отивате в училището да се учите. Защо? Да не гладувате. Вие отивате на църква да се молите, защо? Да не гладувате, да имате Божието благословение, да ви даде да ядете, да ви вървят работите. Вие обичате баща си, защо? Да ви даде хляб. Обичате майка си. Детето обича майката, за да бозае. Скритото е това вътре. Може да турите и други идеали, но онзи първоначалният подтик у детето вътре, тази мощната сила е гладът. Когато гладът не се разбира, той е глад, а когато гладът се разбира, какво става? Когато гладът се разбира, става доброта. Който не може да превърне глада в доброта, той не разбира глада. Доброто е вече плод, той уталожва глада. Туй, което уталожва глада, е по-силно от глада, защото, то, като дойде, гладът е най-мощна сила, но като види гладът доброто, той става кротък и каквото каже, слуша. Значи доброто заповядва на глада. Та има една сила, която заповядва на глада, това е доброто. Сега това са съпоставяния. Ние казваме: Доброто ще оправи света. Понеже всичките други прояви в човешкия живот, всичките лоши прояви на човека се крият в глада. Аз вземам не само явлението на глада, но силата, която седи зад глада. Знаете каква горчивина има в глада и каква грубост, като те види онази мечка, тя няма да те гали, ще се нахвърли с най-голямата си сила. Онзи лъв, като повали жертвата си, с каква грубост разкъсва жертвата си, обаче, щом се яви доброто, гладът отстъпва. Значи доброто влиза в глада вътре. Не че

влиза, но интересно е, че като дойде това добро този човек, колкото и да е раздразнен, щом се наяде, става тих и спокоен, забелязва се една усмивка по лицето му, но тази усмивка не се дължи на човека вътре, но на доброто, което е влязло вътре, хлябът, който е влязъл в него, вече разумността се изразява на лицето му. Че един разумен принцип е влязъл вътре, затова казваме ние: Словото. Значи само разумното слово в живота е, което може да оправи живота. По този начин трябва да се схванат връзките. А тъй както са сегашните ваши схващания за живота: трябва да се живее, родили сме се, това са все неопределени величини. Или така трябва да се живее, няма какво да се прави – това са неопределени величини. Е, така съм роден, знае ли какво нещо е раждането? В раждането се крие най-великият процес, който човек може да мине, всеки един процес се счита завършен, когато той е роден. Е, ти родил ли си се? Вземете едно малко дете, което се е заченало в утробата на майката. Кога наричаме ние, че детето се е родило, защо излиза от майката навън? *(Защото по нататъка няма условия за неговия живот).* Добре, как се наричат тези корита, дето се събира водата от някой извор и оттам излиза навън? Малки резервоарчета, нали? Значи водата от резервоара се мести. Коя е причината за това? Идващата вода, която иде, има един напор отвънка. Туй дете условия ли няма в майката или има някой напор, който го изважда навънка. Детето трябва да излезе от майка си, за да се роди, защото, ако не излезе, няма да се роди и от него нищо няма да стане. В утробата на майка си, то се намира в най-неблагоприятни условия на живота и следователно това същество е претърпяло всичките несгоди на живота. Такива несгоди е претърпяло само то си знае. И за да не помни всички тия мъчения, природата го е направила неразумно. Благодарение че то не е било разумно в утробата на майка си, то е забравило всички тези мъчения. Защото ако помнеше и знаеше всичко това, ще има такава врява и смут, но спа то тогава.

Понеже страданията са били много големи и това ние наричаме в един неразумен живот е било това дете в утробата на майка си, а след като се роди започва разумният живот. И първо като излезе детето от майка си, то ще издаде един звук, събужда се това дете. То се пробужда от летаргически сън, от това робство. В утробата на майката всичко е завързано, уста, ръце, крака, но като се роди – тази разумната природа освобождава това дете от това робство на ада. Да излезеш из матката из утробата на майка си, значи да излезеш из глъбините на ада. Та всички оттам сте излезли навън, все от ада сте излезли. Сега разберете, утробата на майката е само един символ на онова, което е скрито в природата. Сега казваме: Раждането е един процес на освобождаване. Първо детето ще издаде един звук и сегашния живот, който сега живеете, вие трябва да се освободите още веднъж – не сте дородени още и всичката мъка е там, че човек трябва да се роди пак наново, още веднъж трябва да се роди, за да се освободи. И тогава някои, които не могат да се родят, умират, а в живота онези, които не могат да се родят, какво става? Помятат се. Помятане и умиране са думи синоними. Да умреш и да бъдеш пометнат, то е едно и също, значи процесът не е завършен, пак трябва да се повтори.

Та пак да дойдем до причината. На вашия ум трябва да се премахнат обикновените схващания в живота. Ако вие по обикновеному мислите, нищо не може да постигнете. Ето какво се подразбира под обикновеному. Казваш: Аз трябва да се наям, това е обикновена мисъл. Двадесет години си ял, какво си направил? Но все казваш: Ще стане нещо от мене. Хубаво, радвам се, но какво трябва да стане от тебе? Но след двадесет години, като е учил човек, какво трябва да излезе от него? Трябва да излезе някой учен професор. Професор значи, този, който може да декларира, че знае всякога и да изявява знанието си. Защото ако идете в Америка, там всички

християни казват: Аз съм професор на християнството и започва той да разправя своята опитност. Тук в България професорите са само в университета, а там във всяко събрание са все професори, без да са свършили някое специално учение. Та казвам: Може да си турите титла професор и без да сте свършили, но казвам: Ние трябва да дойдем до същината на раждането у човека, защото то съставлява най-великия процес. Под думата раждане, всякога трябва да разбираме освобождаване от робство, от най-ограничителните условия на живота. Защото къде е било детето в небитието преди да се роди, как си представлявате вие небитието? На наш език това е робство, а битие е в свободата. Когато си в свободата и недоосвободен, какво е това? Има нещо в човека, което е в небитието, защото ти не можеш да проявиш своята доброта, ти си в небитие, не можеш да проявиш своя ум, ти си в небитие.

Та сега мнозина от вас сте в небитието, казваш: Тази работа не мога да я направя. Значи в небитие си. А когато я проявиш, ти си в битие. Ако не можеш нещо да създадеш, пак си в небитие и ние се стремим да влезем в битието на живота. Аз вземам битието в положителен смисъл. Не че небитието не е реалност, но в небитието са най-страшните работи, които човек може да си представи, да си въобрази. Някой казва: Туй да не бъде. Представи си, че ти си в небитието, имаш всичките желания, жажда, глад и стремеж да ги запазиш в себе си, а да нямаш никакви условия за туй, което е в тебе. Знаете ли какво страдание ще бъде. Да не вземеш никакво място, а да мислиш, че имаш нещо. Да желаеш да ядеш, да го усещаш в себе си, мъчиш се, а нямаш какво да ядеш. Нищо не виждаш наоколо, всичко е простота, няма пространство, в тъмното си, нямаш желание да ядеш. В какво положение ще бъдеш? Небитие е това? От гледище на сегашния живот това е въображение, това е халюцинация. Халюцинация е, защото няма какво да реализираш в небитието.

Вярно е, че не може да ядеш, нищо нямаш, нищо не съществува, но същевременно в тебе има един вътрешен импулс, който се нарича глад и жажда. Та сега няма какво да ви повръщам назад, понеже сте били там, но сте забравили. Да забрави човек своите скърби и страдания, това е не философия, но той трябва да научи как да задоволява своя глад – да се справи с тоя глад. Затова ние изучаваме на земята закона на доброто, защото от глада и жаждата само доброто може да ви извади. А доброто е великият принцип, това е разумното, това е светлината, това е любов, истинската свобода. Не че доброто е самата истина, самата любов, самата свобода, но то вече е основата на онзи великия закон на освобождението. Да бъдеш добър, значи да си се освободил от робството, от (смъртта) на Христа, а под смърт в дадения случай ние всякога разбираме това, което ни лишава от благата на живота. Казвам и хората имат право да се страхуват от смъртта. Някои казват, да умра. Какво ще ти принесе смъртта, ако тя те внесе в небитието?

Но нека дойдем до положителната страна. Знаете ли каква е тази мисъл, която изнасям на вас? Тази мисъл, която внасям за небитието, това е киселина. Тя ще разяде, където мине, все разяжда и ако ти дълго време мислиш за небитието на живота, какво ще стане с тебе. Всички философи, които така са мислили, стават тънки и сухи и най-после се изпаряват. Всеки един философ, който иска да разреши небитието, той се изпарява и след като се изпари, философът мисли, че е постигнал нещо. Нищо не е постигнал. Всеки един философ, който иска да определи небитието, той какъвто е бил в началото, такъв е и в края, нищо не е постигнал. И ако вие питате защо съм се родил, мисълта е само една – да бъда добър! Това е битие! Защо съм се родил? – Да ям. Ама как? – Да се храня. Е, как? – Разумно. Да се храня разумно с доброто, тогава храненето има смисъл. Когато Христос е казал: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово“,

а Словото, това е доброто, което излиза. По този начин всичките процеси вътре в живота се осмислят. Който се храни с доброто, той се издига от смъртта, той не умира, той добива едно равновесие, той е станал господар и той живее в реалността на битието. Кое е тогава реално? – Само доброто. Това, което не се изменя. Това, което не може да се унищожи, това, което може да се измени, реално ли е? Водата, която може да се измени, реална ли е? За нас сега само твърдата материя е реална, жидката не е реална, но за други същества жидката е реална. Ние ще достигнем до едно положение, кое е реално във водата? И в съвременната наука кой е произходът на водата? Кой е източникът, равносилното на водата? Откъде произтича водата? Казват, като се съберат два атома водород и един атом кислород, се образува вода. *(Това съединение става само при електрическа искра, а ние не знаем какво е електрическа искра).* С какво се отличава електричеството? *(Предполагат то е една течност без физически свойства).* Но външните признаци на електричеството, какви са? Там, дето има електричество, всякога има светлина. Светлината е едно от качествата на електричеството; там, дето има електричество, се появява светлина; а там дето се появява магнетизъм, се получава топлина. В електричеството няма топлина. Ако дълго време се пусне електричеството през човек, той ще се изстуди. А пък, ако дълго време се пусне магнетизмът през човека, той стоплюва човека. Та едновременно вървят електричеството и магнетизмът като течност. Като се изстуди нещо, става много твърдо и тургат му магнетизъм. А щом се нагорещи едно нещо, тургат му малко електричество.

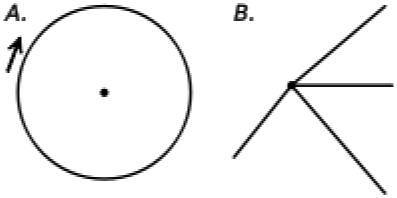

Фиг. 1

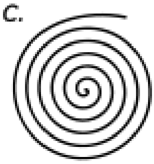

Фиг. 2

Само че магнетизмът има това свойство, той се движи спиралообразно, а електричеството се движи радиално, по късите линии. Тогава имаме магнетизмът действува в периферията, а електричеството излиза от центъра (Фиг. 1). *А. В.* Значи, тези линии, които излизат от центъра, образуват електричество, а които действуват в периферията, образуват магнетизъм. Тогава имаме такова едно движение *С* (Фиг. 2). Чрез магнетичен начин по пътя може да се дойде до центъра. Как се постига това? Пак има едно движение, което изоколо обикаля периферията. Върви от периферията направо към центъра. Това движение е кратко. Процесът е кратък. Процесът на чувствата е магнетически процес, а процесът на мисълта е процес на електричеството. Ние мислим с електричество. Щом искаме бързо да разрешаваме въпросите, действува електричеството. Щом късо време се изисква за познаване, процесът е електрически. А когато дълго време се изисква за развитието, процесът е магнетичен. Сега разбира се, тия методи са непонятни и те трябва да се приложат във възпитанието. Ние не можем да разбираме силите на природата, докато не се приложат в сегашния живот.

Сега при какви условия може да се приложи електричеството? И при какви – магнетизмът? Ако имаш много електричество, ставаш много сух, а ако имаш много магнетизъм, ставаш много пълен. Сега

едно здравословно състояние има там, дето постоянно трябва да става една обмяна на електричеството. Ако си много електричен, ставаш много нервен, готов си да блъскаш този, онзи и боксираш навсякъде; пък ако магнетизмът преодолява, тогава ставаш дипломат – кръгообразните движения. Тогава ти няма да кажеш направо мисълта, ще я заобиколиш, ще въртиш. Дипломация. И ние ще кажем. Онзи с електричеството ще каже: Не те обичам! А другият ще каже: Извинете, условията бяха такива, аз ни най-малко не искам, е хей. Това е подхлъзване. Ще обикаля, ще ти говори, а първият ще ти каже: Махни се оттук! А другият ще каже: Заповядайте! Минете оттук, ще заобиколите малко. А онзи ще каже: Ти откъде мина? Когато другият дълго време ще се разхожда. Той е магнетичен. Сега кой път е по-хубав, да ви покажат магнетичния път или електрическия? По-хубав е магнетичният път, макар че заобикаля, но е приятен. Онези скорострелните оръдия са все електрични. Но военните си служат с електричество.

Та всеки един от вас, който иска да каже, че има воля, какво прави? Към кои спада волята? *(Към електричеството).* Към електричеството, а разумността на човека, това е един магнетичен път. Или разумността употребява не само магнетичния път, но разумността употребява и двата метода, планомерно, хармонично.

Та сега основната мисъл коя е? Защото всеки един от вас усеща жажда. Всичките неща се отличават. Можеш да имаш глад за знание. Всичко това е една вътрешна жажда, един вътрешен стремеж. Онзи закон, да можеш да задоволиш своя глад и своята жажда – иде вече знанието. А същността на знанието седи в ДОБРОТАТА! За това Доброто в света е Бог; ако нямате ясна представа за доброто, вие нищо не можете да постигнете. И затова всякога трябва да имате една голяма картина, да представлява ДОБРОТО. И всеки един от вас да се спира по малко. Тук например, (в салона картините, архангел Михаил)

– какво представлява онзи архангел Михаил? Израз на сила, която подчинява неразумното в света. И той, човекът го е победил по единствената причина, понеже има светлината на своята страна; а да се бори в светлина, това е най-мощната сила. А тъмнината има обич към светлината, да я обгърне, да я вземе на страната и да я ограничи.

Та доброто трябва да имате, това е разрешение на великото в живота. И великото в живота седи в това, ако дойдете до едно разрешение на доброто. В това положение доброто за вас е разрешение на всичките задачи в живота. Ако вие разбирате какво нещо е доброто, друга светлина ще дойде в ума ви и вие ще станете силни и мощни. Много пъти хората са слаби, хилави, като някоя баба. Стар човек, не знае какво да работи, няма никакво въодушевление. Добро няма у него. Той няма никакъв идеал. А ИДЕАЛЪТ НА ЧОВЕКА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ДОБРОТО! Сега след като се наяде човек, то доброто е, което може да задоволява жаждата и глада. След като се наядеш, какво можеш да правиш? Можеш да работиш, можеш да свириш, можеш да пишеш или да рисуваш, можеш да правиш добро. Но гладна мечка хоро играе ли? Какво подразбира българинът под тези думи? Една мисъл. Онзи, който играе на хорото, хорото е един магнетичен начин. Там, дето играят на хорото, искат да постигнат нещо. Хорото е един метод за постигане на известна цел. Същият закон е – колелото. Каква е целта му? Да се извади вода. Нали онзи, който турга онова колело, за да полее цялата си градина – да придобие нещо. Колелото на живота е най-разумното. Като туриш колелото, то трябва да бъде за тебе. Колелото, това е един метод, това е емблема за физическия свят, за постигане на материални блага.

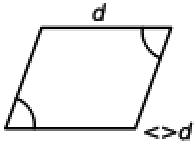

Фиг. 3

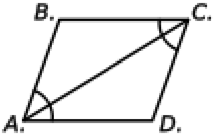

Фиг. 4

Значи силата на човека седи в доброто. А колелото, това е един външен метод; значи доброто, свързано с това колело заедно. Човек се движи, може да има постижения. Тогава всичко онова, което ние желаем, може да се постигне. Тогава на какво е равно доброто? *(Доброто е равно на плюс безкрайност).* Ако изменим ъглите на един квадрат, да направим двата ъгъла равни на 180°, какво ще се образува? Права линия. Ъглите изчезват ли? *(Вън едно куче силно лае).* Кажете на това куче, има лекция, да мълчи. Значи тези ъгли от 180°, това става в движението. Това е едно колективно движение. Ако тази линия се разширява, може да има ъгъл на 180, 200 и 360°. Но при сегашните условия тук на земята, тъй перспективно, че е 180°, значи сливат се двете рамена в една права линия. Тогава щом се слеят в една права линия, какви резултати ще имаме? Ако има някое противоречие в живота, щом се слеят в една права, те всички се примиряват. Сега допуснете, че *А.* е пълно с някакво съдържание и 4 души се карат заради него – за съдържанието му се карат (Фиг. 4). Ако се изпразни квадратът от съдържанието му, ще има ли спор. Следователно, престава този спор, щом се увеличи всеки един ъгъл на 180°. Това показва, че квадратът е изпразнен и увеличението на ъглите, понеже тази страна *АС* това е поляризиране. Тук има две същества, които се борят по тази линия и щом дойдат до ъгъла, квадратът се изпразва и щом станат права линия, всичкият спор престава. И всяка една загуба се явява, като един резултат, за да изчезне всеки спор. Е, тогава как ще обясните явлението на печалбата, на какво се дължи. И щом в

правата линия, те са признали своите погрешки и са ги изправили, тогава пак веднага се явява печалба. Ще има дисхармония на хорото, онези, които си спорят на хорото, гайдарджията завърже своята гайда, туря я под мишница, мълчи. Щом онези се примирят, гайдарджията пак надуе гайдата си. Това е печалба вече. Веднага хорото се образува, правата линия е свиване на гайдата. Т.е. правата линия показва, че гайдата е свита. За да дойдем до правата линия, трябва да започнем пак наново. Ако един въпрос не се разрешава в квадрата, трябва да го преведем в правата линия. Елемент на квадрата нали е правата линия. Следователно, щом преведеш един човек от квадрат в права линия; и от права линия в точка, непременно ти ще разрешиш един въпрос. Ти си недоволен, приведи се ти в права линия, приведи се в точка. За бъдещето възпитание всеки един от вас трябва да знае как да приведе един квадрат в една права линия в себе си.

Сега това са само твърдения без никакви приложения. Но това, което можете да приложите е: доброто в живота е основа или единствената реалност, която задържате дълго време. Значи доброто като една сила, за да се уравновесят противоречивите процеси, които се появяват. Ще кажете, че аз не трябва ли да работя? Не трябва ли да постигна нещо, не трябва ли да бъда в обществото? Прави сте. Всички постижения са прави. Но има само един истински път, начин, по който вие можете да ги реализирате. – ТРЯБВА ДА БЪДЕТЕ ДОБРИ! А добър може да бъде само разумният човек! Глупавият никога не може да бъде добър. И лошият добър не може да бъде. Само добрият разбира същината на живота. Под думата – добър, ние подразбираме същината на живота. Само добрият човек е реален човек. Който е добър, той е реален човек; който не е добър, той не е реален. Реалността се отличава с доброто, а нереалността се отличава с лошото. Човек, който е лош, той не е реален човек. Злото е нещо нереално; имаш една такава въображаема величина. И в какво седи

злото? Злото всякога взема, а не дава. Доброто мяза на един извор, който постоянно изтича, хиляди години изтича, а при това никога не престава. А злото на какво може да го уподобите? *(На песъчлива почва, която поглъща всичката вода).* В сегашната култура, в сегашния обществен строй хората съзнават, че без закон, защото с думата закон те разбират доброто. Че без добро не може; но те искат да наложат доброто чрез насилие, чрез зло, а това е несъвместимо. Доброто си има един свой закон. То е като семето. Ти ще го посадиш, ще го поставиш да расте със своя си закон, речеш ли ти да се бъркаш в неговите работи, нищо няма да постигнеш. – Доброто си има свой закон! При това хората му тургат неща, които не са добри. А при сегашното положение тези неща трябва да се елиминират, които не са добри. Във философията и там има неверни работи, които трябва да се отделят. Например, вие вземате *A* и *B*, на какво е равно *A* и *B*? Да кажем на *C*. На какво можете да преведете *A*? Ако *A* представлява вашият ум и ако *B* представлява вашето сърдце, и *C* вашата воля. Тогава какво се подразбира? Че силата на вашата воля ще се определи от силата на ума и сърдцето ви. Става едно съединение, едно коопериране на труда, на работата. Казахме *A* плюс *B* равно на *C*. Силата, която умът е вложил, плюс силата, която сърдцето е вложило, ще бъде равна на *C* – на волята. Тогава като кажем *A* плюс *B* е равно на *C*. Как казвате вие, умът и сърдцето равни ли са на волята? Сега алгебрически мислят, че *A* е по-малко, *C* е по-голямо и от *A*, и от *B*. Но кое е реално в дадения случай? *C* реално ли е? *A* и *B* са по-реални отколкото *C*. Но *C* същевременно показва, че *A* и *B* в дадения случай се появили по-напред. Ако кажем само (*A* плюс *B*) това е непроявено, то е един зародиш. Но щом кажем *A* плюс *B* равно на *C*, ние вече имаме проявление в природата, имаме един резултат. Тази форма може да се превърне, да ѝ се даде един превод. Ние виждаме в математиката тези величини. Ако една величина се превръща, т.е. *A*-

то представлява известни сили. Може да се преведе една форма и зависи от значението, което им даваме; може да означава и качеството. Ако турим *А* да означава Ума, това е само за обяснение, това е една много проста формула, с която искаме да обясним един много сложен въпрос. Има си един закон. Например, каква част от своята сила трябва да вложим в ума и сърдцето, за да работи волята? След като се яви волята, тя има свой един плюс, който е равен на *С*. Когато всички тези сили работят, какво могат да дадат? Цялото тяло това е един резултат от действието на ума и на сърдцето, и волята. Умът поддържа мозъка, сърдцето поддържа дробовете и кръвообращението, а волята поддържа стомаха и мускулите, и костите. Но ако мозъкът горе не работи, няма да работят и дробовете; и ако дробовете няма да работят, няма да работи и стомахът. Всички те са в зависимост. Та когато човек мисли добре, той ще има един здрав мозък и кръвообращението му ще бъде правилно. Тогава е третият процес и той ще бъде правилен, нормален. Щом чувствата са правилни, непременно и храносмилането ще бъде право. – Той ще има една здрава мисъл и здрава воля, и костите, и всичко ще бъде здраво.

Та най-първо умът, сърдцето и волята имат отношение към човека. След това настава един друг процес. Умът ще даде храна на всичките способности у човека; сърдцето ще даде възможности на всичките чувства. Умът е от предната част на главата, сърдцето е отзад, а волята е отстрани, това разрушителното у човека това е волята. В главата умът заема място отпред, сърдцето отгоре и отзад, а волята – отстрани. Има си някои съпартизани, неговите лични чувства са съпартизани със сърдцето, тъй от едното и другото царства. Като дойдеш до дробовете, пак същото подразделение: умът си има своето място в дробовете и сърдцето; и ако дойдем до стомаха, и той има същото подразделение.

Та казвам, по едно симетрично развиване. Умът се проявява в човека и ако мозъкът е нормален, и дишането ще бъде нормално. Трябва да имате едно схващане, досега вие като влизате в живота, вие се намирате със сегашните ваши нови възгледи, но те са неоформени. Вашите възгледи за живота са недоносчета, не са се родили още. Вие сте зачenали нещо, но трябва да се роди. И ако влезете в света, веднага казвате, дали това нещо, в което вярваме, е право или не. И ще дойдете до едно стълкновение. Вие казвате, еди-кой си човек е много учен човек. В какво седи неговото учение? Да кажем, аз вдигна тези табли и мога да ги изпълня с математически формули.

Вие трябва да вземете доброто като една вътрешна основа. Понеже развитието не е един завършен процес и учените не са дошли до онова високо положение на живота, за да разберат дълбокия смисъл. Вземете химиците, какво ги интересува сега? Интересуват ги задушливите газове, но те не мислят, че с тези задушливи газове милиони хора могат да платят с живота си. Така всеки един се явява със своите изобретения и той ще го патентова. Някой механик ще измисли нещо, ще тури един нов принцип за движението; но това движение се използува за зло. Някой философ пък иска да освободи света от някои заблуждения и той внесе една нова теория, но тя се тури в крива насока и наместо да се използува, принася вреда. Друг иска да внесе ново верую, но то се използува за зло. Та най-първо трябва да се филтрира, да се пречисти човешката мисъл – да се знае кога мисълта ви е права. Да кажем, вие искате да станете учен човек. В учението вие искате да ви зачетат, да бъдете зачитан от хората, да знаят, че сте умен човек. Кога хората ще знаят на физическото поле, че аз съм силен човек? Когато като борец, аз мога да се боря. Или като силен човек мога да извърша каквато и да е работа. Умният човек, кога ще го познаете, че е умен? Допуснете, че вие живеете в едно здание, влизате, не сте го проучили, но се свивате, студено е тук;

хубаво сте облечени, но студено е, казвате, няма ли тук някоя печка. Студено е. Дойде едно разумно същество, пита, студено ли ви е? То разбира, това студено много и бутне някое копче и вие чувствувате, че въздухът се промени и вие казвате, този като дойде, времето малко се постопли. Е, хубаво. Вечерно време, в това здание, казвате: Студено е. Този пак влезне и пак бутне някъде, но светлината откъде се изпуща не знаете. Вие казвате и този като дойде, и светлината дойде с него. Носи топлината, носи и светлината. Тези същества са разумни вътре в природата. Той като влезне, той разбира природата. Той като влезне, пипа по стените, но всичко се мени. В природата това е хубавото, но като влезнеш в дома ѝ, да знаеш какво да правиш. Един добър човек като влезне, веднага ще се промени, добър ще стане. Той може да направи топлината да влезе и светлината да влезе. Така е наредено.

Та казвам, ако ние считаме, ние сега като учени хора искаме да турим един нов порядък, като че светът не е нареден. Да наредим ние живота, да си възпитаме ние децата. От хиляди години се възпитават децата. *(Какво сме възпитали децата?)* Нещата се редят по два начина. Природата си има начин, тя си е впрегнала каруцата и върви си тя, а ние сме се хванали за каруцата и я теглим, че я поспряхме малко. Тя ни тегли. Ние все ще поспрем малко каруцата на природата. Ние сега искаме да спрем Божествената колесница. Защо? – Да се качим отгоре. А тя си върви все както си знае. И казваме: Много ни татрузи тя. И сегашния живот, дето вие се измъчвате, аз наричам, всеки един от вас все тегли. Не се тегли, но по някой начин качи се отгоре на каруцата. Ти не дръж колелото ѝ, ако се качиш, добре. Онези ще кажат, ако има място, спрете и качете и мене. Сега ви трябва едно вътрешно разбиране. Вие като дойдете до новите разбирания, искате пак по старому, по старите методи. Тогава Христовото правило на живота: Новото вино в нови мехове сипват;

вашите стари възгледи вие си ги дръжте, но за вашите нови възгледи, трябва да правите известен опит. Един нов възглед, който го имате, има ли той едно приложение в живота? Според вас, по кой начин може да опитате един нов възглед, който го имате? Ако сте малко нервен или нетърпелив, ако вие дадете нов характер на състоянието си и ако този възглед измени вашата нервност, той е подействувал. Малко сприхав сте, недоволен сте, най-първо свиете джуките си, стискате ги; вълкът като стиска джуките си или зъбите си, колкото и да ги стиска, нищо не постига.

Преди всичко правата мисъл. А другите резултати идат по един естествен начин. Едно правило вземете от мен: Вие трябва да държите джуките си свободно, едва да се допират, много леко. Щом много ги стискаш, има нещо, което те натиска. Щом можеш да натискаш зъбите, има нещо по-лошо. Зъбите трябва едва да се допират и джуките едва да се допират, и за всичките движения трябва едно допиране. Вие някой път може много да стискате. Някои тъй се хващат, стискат се, защо? Какво искат някои да кажат със стискането на ръката? Вие някой път ставате отглас, това са все желания, това е едно хипнотическо състояние; някой е искал да ви хване за ръката, да ви стиска и понеже той не е можал да ви стисне, прекарал своята мисъл и ти хванеш човека за ръката. Някой път ти си гледаш лицето. Мисълта не е твоя. Някой е искал да те помилва и ти сам се помилваш, щом ти не си му дал, той да те помилва, ти сам се милваш. Та да дойдете до едно положение, че проявите да са ваши. Ти хващаш ръката си, да знаеш, че това проявление е твое, а не на други. За пример, ти вървиш и изведнъж се спреш, че ти си забравил нещо. Някой е турил мисълта, спри се там! Някой иска да каже: Чуден е този човек, той има някои нови прояви, движения. Той си турга ръката на главата и казва: Брей, този човек, много бил глупав, няма ли ум? Няма да се мине малко време и ти ще повториш същите

движения. Та най-първо вие ще познавате кои движения са ваши и естествени или са те отражение на някоя деятелност отвънка. За пример, не тургайте: Какво ще кажат хората? Какво ще каже Първичната Причина? Какво ще каже вашият чистият разум? Това Божественото, което живее у вас. И след това какво ще каже камарата? И най-после какво ще каже народът? Без камара може, но без народ не може. Без хората може, но без Бога не може. Защото Бог е създал човеците. А ние сме една камара, но трябва да изразяваме волята на народа. Понеже той е целокупността. Всеки един от вас е представител на народа, мандат има. Вие ще се върнете един ден, ще се затвори народното събрание и ще се върнете към вашите избиратели и ще им дадете един отчет, как сте подвизавали народа. Как сте пазили техните интереси.

Сега колелото остана. *(8 – 25 ч.с.)* С.С.П.н.М.в.к.И. В.И. е. с. Ж. Сега за втория път направете едно малко резюменце: КАКВО АЗ РАЗБРАХ ОТ ЛЕКЦИЯТА? Всеки един от вас, какво е разбрал за себе си. Вие някой път седнете и мязате на стари затворени бутилки. А това новото учение – всяка една бутилка сутрин като се напълни, вечер трябва да се изпразни. Щом един ден водата седи, тя не е прясна. Та всеки ден трябва да се изпразват вашите шишета. Някой път ще кажете какво приложение има? Има. Защото, ако новото няма приложение, тогава ще дойде старото, а от старото ние страдаме. Тогава трябва да знаем къде е старото положение на живота. Старото е било без добро, а новото трябва да бъде с добро. И всичките несполуки се дължат, че доброто не е било там. И всичките сполуки се дължат пак на ДОБРОТО. Доброто трябва да присъствува. Мислим ли, чувстваме ли, действуваме ли, навсякъде доброто трябва да бъде като една основа. Като се спреш, доброто трябва да бъде като един принцип вътре във вас. Ако тъй мислите, ще имате една здрава основа, а ако обяснявате нещата по друг начин, това ще бъде само

една морална присадка, турена от философите или от обществото, и нищо не се постига с това. ДОБРОТО Е ВЛОЖЕНО ВЪТРЕ ВЪВ ВАС! Не че във вас го носите, но има едно място, дето доброто може да се отрази. Има едно място, дето доброто ще действува правилно. И ако се отвори този приток във вас, може да стане един прогрес. Без доброто нищо не може да се постигне в света. Това трябва да го знаете! Не само вие, който и да е. Само с доброто има прогрес в живота! Та ще пристъпим да изучаваме законите на доброто! Ще имаме някоя лекция, когато условията са по-благоприятни. Тогава можем да говорим върху приложението на тези новите закони. Понеже бъдещето общество трябва да се съгради по новия начин, ако така не се съгради, нищо не се постига. И ще има пак старите резултати. Ще имаме А плюс В равно на С. Можеш да го напишеш 20 пъти, но то ще остане написано на дъската, а вътре в тебе нищо не се разрешава, то е само външно. Ако ние решим дали има живот на месечината или не, какво ще допринесе месечината? Заради нас е важно това дотолкова, доколкото има съобщение. Месечината, тъй както я виждаме, тя не е толкова разумна. Месечината не е от много умните, понеже, ако тя беше от много умните, има един астрологически мит. Едно време искаха да направят съдружие месечината и земята, но тя не искаше и остана отделно. И в следствие на това се дължи нейното обезлюдяване и тя остана пуста. Всички хора дойдоха на земята и казвате, що ни интересува нас месечината? Трябва да ви интересува месечината, понеже тя упражнява голямо влияние върху ума, върху мозъчната система на хората. И ако те не разберат закона на месечината, това може да им подействува за много зло. А в някои отношения тя може да им помогне за много знания. За някои тя ще повлияе за добро, а за някои за лошо. Та небесните тела имат известни отношения към нас. И ние ще ги изучаваме, доколкото те имат отношение към нас, вънка от техните отношения, ние ще ги

оставим за други. И сегашната наука изучава сегашното отношение на слънцето и на всичките планети. Какво отношение има и какво влияние тя оказва върху земята. Та и окултната наука в права смисъл иде да ни обясни онези процеси, които сега стават в живота. А този живот се развива от създаването на нашия организъм, образуването на дома, на обществото, държавата, всичките тези спорове на икономическата криза, морална, религиозна, всичко това е един вътрешен процес, който става. Но ако в нас тялото не е устроено както трябва, тогава всичките външни процеси ще мязат каквито са нашите тела днес, такъв е целият обществен строй. И виждаме отвънка става точно това, което става у нас. У нас храносмилането не става правилно. И в обществото е така. В нас дишането не е право. И в нас мислите не са правилни, и в обществото е така. За да се подобрят работите, трябва да се създаде един организъм, една права мисъл.

Та ви казвам, трябва да развиете правата мисъл. Вие казвате: Какво мога аз да направя? Ти можеш да бутнеш едно копче някъде и да се стопли цялата стая. И всеки един от вас, сутрин като дойде тук да намери собата запалена. Вие седите и чакате, като бяхте много умни всеки един от вас трябваше да идва да запали собата, но понеже не сте от много умните, трябва някои слуги да дойдат, както в гимназиите. Все двама души трябва да има дежурни, вечерно време да дойдат, да запалят собата. Дежурство трябва от всинца ви. Вие не сте го правили това. После трябва да има дежурни тука, да запалвате лампите и да ги изгасвате; трябва да имате дежурни да измивате салона. А вие идвате сега само на гости. Гости за един ден, за два, за три, но 10 години гости? Питам как ще оправите света? Ако тук не сте уредили работите, както трябва, и отвънка, и там ще бъде същата галимация. Ще кажете, това не е право. Хляб! Тъй не се казва. Аз вземам това само за пример. Вие не сте готови, не знаете да си помагате един на друг; пък и някой като му помагат, той гледа да

използува. Всеки един трябва да бъде толкова деликатен, че като няма друг, всеки да има желание да помага. Важното е, което човек прави, а не, което му правят. Помнете, силата на човека седи в това, което той прави, а не, което му правят. Когато аз някой път търпя да ми направят нещо, то е да се усъвършенствува този. След това друг ще отстъпи, втори, трети. Ние ще си отстъпваме, за да се усъвършенствуваме. Но постоянно да ми правят добро, аз ще се сбабичасам. Аз такова добро не разбирам. Или постоянно да ми чистят дрехата; нали сте виждали някой целия ден ще му чистят дрехата, но целия ден ти си неразположен, като ти чистят дрехата. Казвам, ако твоята дреха има известна лъскавина, известен цвят и той със своята четка премахне тази лъскавина, питам, тогава какво ще допринесе. Ще дойде някой, ще каже: Тъй не трябва да мислиш. Е, как? Всички ще се морализират. И сега всички вие нямате един морал, кой е прав. Ако ви попитам как трябва да постъпи човек? Е, както знае. Е, тогава котката постъпва, както знае, вълкът постъпва, както знае, пияницата постъпва, както знае; тогава кое е правото? Има едно право в света, с което човек е роден. То е еднакво само за разумните хора, за философите; ти и 10 факултети да си свършил, той знае повече отколкото ти с 10-те факултети. Това го чувствувате, ти нищо не си му допринесъл. А това, което хората учат в училището, то е само за тяхното растене, на техния ум. Защото тази култура, тези неща, които тук разправяме, децата на небето си играят с тях; тези сложните задачи на философите е едно забавление за тях. За пример, едно дете на един ангел, всякой път може да го вземе това и така да го подхвърли – да се забавлява. Той може да вземе 10 хиляди тона, да ги хване с ръката и да си играе на ръката. Питам, ако това дете дойде с 10 хиляди тона и ги пусне на земята, какво ще направи? – Цяло едно сътресение ще стане. А в онзи свят то ги хване тоновете с едната, с другата ръка, сега вие от земно гледище ще кажете, това вярно ли е?

Не е вярно. Защо не е вярно? За вас не е, за тях е. Това, което аз не мога да направя, за мене е невярно, но за другите, които могат да го направят, е вярно. Тогава кое е вярно? Което можем да направим. Доброто, само който може да го направи, за него е вярно. Щом не дойде Любовта, за мене тя не е реална. А ако ти можеш да възприемеш Любовта, тя е реална. Всички неща, които в даден случай не дойдат в нас, те са нереални работи за нас, за хората отвънка; но за нас това са неща реални.

Сега вие какво знание си изваждате от това? Говоря принципално. Допуснете, че всички вие носите едно шише, всички носите и всеки почва да проверява шишето ви, но шишето и ти, това са две неща различни. Ти ще намериш, че твоето шише не представлява това, което ти носиш, не си го проверил. Но шишето е едно нещо, а ти си друго нещо. Една твоя постъпка, присадката, която ти носиш, но ти не си присадката. Че е право това, да, то ти не си присадката. Ти можеш да измениш постъпката, но постъпката не може да измени тебе. Ти можеш да създадеш една постъпка, но постъпката не може да те създаде. Реално е само това, което може да създаде нещата. Казваме, че човек е реален. Кога? Който може да създава своите постъпки, и да ги изменя, и да ги подобрява. А нереалните неща са, които не се изменят. Казвам, реалните неща у нас са неща, които се явяват като един постоянен подтик. Щом се спре вашето растене, трябва да знаете, че процесът не е реален. Сега не се изисква много. Сега аз няма да гледам дали съм добър, но мога ли през деня да направя едно микроскопическо добро. Това микроскопическо добро, то е важно. Защото доброто само по себе си то е ценно. А голямото добро и малкото те са еднакво ценни, еднакво силни. Та именно трябва да се яви във вас онзи вътрешен импулс към доброто. Вие сега се индивидуализирате, събирате знание, натрупвате капитал; и всички като ви гледам, от мое гледище, мязате на банкери,

трупате в касата си. Само печелите вие. Но печалби, които нямат оборот, големите печалби имат големи загуби. Ако за вашите капитали един ден дойде една такава криза, че завлече всичко, какво се ползувате?

Сега трябва да забогатееете. Богат човек е онзи, който турга капитала си в обращение. Помнете едно правило: Ако във всяка ваша постъпка доброто не упражнява влияние, тя е постъпка нереална, нищо не се постига и никаква печалба не можете да имате. И винаги ще има да давате. ДОБРОТО ТРЯБВА ВСЯКОГА ДА ФИГУРИРА В ПОСТЪПКИТЕ ВИ! Ти си радостен, доволен, весел си. Всеки един от вас трябва да знае, че е добър! И вечерта като се върнеш, тогава сънят ще бъде спокоен, осмислен. Тогава ти си направил едно добро. Това е първото правило сега. Тъй като постъпваш, ти ще имаш едно добро. Във всяка една ваша постъпка доброто трябва да фигурира и да еволюира, да бъде като един съдружник.

Та втория път като дойдете, да дойдете с вашето добро!

(поздрав с дясната ръка)

8–10 ч.с.

РАЗУМНОТО

X година, 21 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 30 януари 1931 год., петък 6 ч.с., Изгрев (приятно време).

Добрата молитва.

Сега трябва да се пазите от инфлуенцията. Какви мерки сте взели против нея? Като дойде инфлуенцията, как ще я посрещнете? Как сте решили да я посрещнете? Най-първо 3–4 чаши топла вода. После ще я храните с картошки. И щом я храните 4, 5 дена, на 6-ия ден тя се отказва да седи повече. Имате ли някоя тема? *(Признаци на разумното).* Кажете основната мисъл на миналата лекция. Към бр. Б-в. Имате ли числата? Сега през който и да е месец, вие ще кажете едно число и той ще ви каже кой ден е, петък, четвъртък и т.н. – 16 май? – Събота. – 7 февруари? – Събота. – 27 юли? – Понеделник. И още много дати се казаха, на които братът каза точно деня.

Сега на какво се основава това предсказание. Всичките предсказания се обосновават на такива факти, които има. Едно изкуство, който плати, той може да го научи. Сега прочетете няколко души темите си. – Признаци на разумното. В египетската митология РА какво означава? РА – ЗУ – ОМ. РА – слънце, ЗУ – живот. Разумното в природата. А всички качества, които съществуват в природата, се казват ОМ, пишат го АУМ, а на санскритски има само две букви ОМ. Значи в преражданeто на думата разум, слънцето трябва да изгрява. А след като изгрява слънцето, трябва да има живот. А щом има живот, трябва да има единство в себе си. Това значи, което съдържа разумното в себе си. Ако вземем в славянските езици думата УМ, откъде е произлязла? О се е изменило на У. Защото от – разум –

няма глагол, от който да произлезе – умът. Това съществително няма глагол, чужда дума е. Та О-то се е изменило на У. Когато на английски е… произлиза от…, но той, умът, излиза от санскритски или стария ватански език.

Ако някои от вас изучавате физиономията, как ще познаете един човек, че е разумен. Сега кое е това число? 25? *(25).* Как го познавате? Ако човек дойде и не знае тези цифри, ще познае ли числото? *(Не).* Човек е една определена величина, на която почти постоянно се менят числата, 25, 26, хиляда, милион, постоянно се сменят. Тогава трябва да знаеш коефициента или корена на всяко едно число; защото всяко едно число си има своята форма. Всяко число само по себе си, то е една сила. А всяка една сила си има своята периферия или кръг на своето действие. Тогава формата, или според кръга, ние ще определим дали този начин на действие е разумен или не. За пример, вземете хора, които имат валчести лица, каква е тяхната деятелност? *(Много медлена).* Какво е свойството на въздухообразните вещества. Защото всичките вещества се различават. Ако сгорещите въздуха и го турите в една гумена топка празна, нали този въздух има налягане нанякъде? *(разширява се).* Но накъде е разширението? *(по всички посоки).* Това е една аналогия; ние съдим – има някое изключение. Но ние съдим по аналогия. Значи на слънцето, което е валчесто, има повече въздухообразно вещество в себе си, следователно, налягането е навсякъде. Откъдето и да го подвижиш, отвсякъде ще излезне въздух, отдолу, отгоре, отстрани; значи тези хора са постоянни, докато нямат някоя дупка, но щом имат една дупка, каквото поискате, няма да го направят. Защото едно такова балонче, докато въздухът е вътре, то отива нагоре, но щом излезе въздухът от топката, тя пада на земята. Значи тези, които имат този въздухообразен елемент, той е свойствен на всички сангвиници. У тях винаги има един подем нагоре, когато е топло, когато условията са благоприятни. Обаче, когато се измени

топлината, температурата и понеже въздухът претърпява едно изменение, от студа у тях става едно свиване. И ще видиш при благоприятните условия те са идеалисти. А при вашите условия, слизат на земята. Те са като живачния стълб. Барометър са те и по тях можеш да предскажеш добро, времето, промяната. Това сега е само едно случайно изяснение.

Сега каква беше идеята, главната мисъл, каква беше на това. *(Външният признак на разумния човек).* Как ще се познае по лицето? Много трудно е, не е лесно да познаеш един човек разумен ли е. Трябват дълги наблюдения. Има си известни признаци, някой път мога да ви покажа, има известни форми, които почти са непогрешими в това. Честният човек си има една форма на ухото. И умният човек си има друга форма на ухото. Щом ухото е такова на тази глава от едната и другата страна, този човек е честен. Хора с такива уши сто на сто са честни. Пък има хора, като му видиш ухото тъй залепнало, какъвто и морал да има, честността я няма, на ухото. Той какъвто морал и да има, честността я няма там. Той обича да полъгва. Той трябва да знае този дефект у себе си, че е по наследство. Неговите деди и прадеди са вложили отрицателни качества, които той не ги е съзнавал. Само същите условия ще покажат, че той няма гръбнак да изнесе известна тежест. Вземете един човек, който не може да изнесе една истина. Въобще кои лъжат? Децата лъжат най-много. Следователно ние изваждаме едно заключение. Всичките слабохарактерни хора, които имат детински характер, постоянно лъжат, повечето деца, които са на удоволствието. Значи децата, които са на удоволствието, обичат живота, те обичат лъжата. Това е толкова свойствено, то е почти животинско състояние. Сега разбира се лъжата, тъй както я разглеждаме, може би в обществения живот има известно ограничение. Ти искаш да се освободиш от тези ограничения. Може да не са законни и за да избегнеш тези ограничения, ти ще се

домогнеш до някое изкуство. От друга страна, онзи човек, който много лъже, има интелект, той не е заспал човек, има един буден ум, умен е той. За да го познаеш щом лъже, не можеш да го считаш будала, защото един човек щом не е даровит умствено, той не може да ти каже една лъжа. Онзи, на когото умът е гъвкав, той всякога ще скрои една лъжа и то тъй майсторски! И след като те сметне, ти ще видиш как те е излъгал без да разбереш.

Сега това са отклонения. Какво е лъжата? Какви качества ще дадете на лъжата? Да вземем в математиката, смяташ и кажеш една математическа лъжа. *(Да кажа една математическа лъжа, значи съзнателно да пренебрегна някои математически правила.)* В дадения случай лъжата може да бъде съзнателна или несъзнателна. Направиш една погрешка. Лъжата може да има няколко отношения във формите. Те са турили известни правила, ние пристъпваме техните правила; значи може да има лъжа спрямо хората; значи може да има и лъжа спрямо природата. Понеже и тя е турила известни закони, ние пристъпваме техните закони и там има лъжа. Когато човек ще лъже хората, хората го наказват, а природните лъжи, природата наказва. А когато човек е религиозен, кой го наказва? Религиозните го наказват. А когато в науката ти лъжеш, кой те наказва? – Учените. Да кажем когато ти смяташ да направиш една погрешка, кой ще те накаже? Да кажем, когато един бакалин смята да подбие тъй своя мущерия, кой го наказва в дадения случай? – Мущериите. Защото те като го научат, почнат да говорят по негов адрес.

Но да дойдем до съществените черти. Значи разумността си има своя форма. Каква е тя? Кръгообразна ли е? Валчеста ли е? Квадратна ли е? Елипсовидна, хиперболична ли е? Каква форма може да ѝ дадете? Действително съществува една форма, но сега не могат да я приложат в нашата геометрия. Принципално я няма там.

За пример, вие как познавате РАЗУМНОСТТА? Да кажем, че сте студент. Казвате, много умен е нашият професор! По какво го познахте? Той още като влезне казвате: Окото ми го хваща, че е разумен професорът ни. На пръв поглед кое прави впечатление, че професорът е умен. Сега казвате, РАЗУМЕН и РАЗУМЕН, някой път ударението се изменя. Да е на първия слог или на втория, или третия, то си има своите причини. Когато думите менят своето ударение, има си свои психически причини за това; но кое е онова, което личи на пръв поглед, че е разумен един човек?

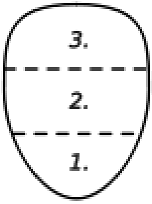

Фиг. 1

В разумния човек има една хармоничност на вълните, които излизат от неговото лице. Ти усещаш, че нещо излиза от лицето на човека. Три положения има (Фиг. **1**). Така се разделя на три области човешкото лице. Долната част *1.* Средната и горната част *2* и *3.* И ти усещаш нещо приятно, дълбоко те засяга. Разумният човек има една дълбока осанка, непринудена. Разумният човек, даже като ходи, той не мисли за своята разумност, той даже не я подозира. Той счита, че е толкова естествено за него да бъде разумен, както една сладка ябълка, която не ѝ прави впечатление, че е сладка. Но ако една киселица роди само една сладка ябълка, целият свят ще знае това! А за самата ябълка, че е родила 40, 50 плода сладки, то е в реда на нещата, няма никакво чудо за нея.

Сега каква е разликата при един разумен човек и един умен човек? *(Аз мисля, колкото един човек взема повече неща предвид,*

толкова той е по-разумен). Ако вземем чисто от френологическо гледище, умът е една постоянна величина, която създава всичките качества; А разумността те считат една сила, ограничена в разумността. От френологическо гледище разумът няма това разширение както умът. Умът владее всичко, а разумността е в дадена посока само. Казват, този човек е разумен в живота си. Този човек разбира и как да използува силите, които са в неговия живот. Но в обикновения живот разумността тургат по-горе. Казват, много учен е! Тургат го като едно качество на ума.

Тогава каква е разликата между един умен човек и един интелектуален човек? В дадения случай аз ще ви помогна, интелектът е чисто от ума. Каквото е нашият разум, такъв е и интелектът, само че в интелектуалния човек са застъпени повече обективните способности. Всеки един човек, в когото са застъпени обективните способности, той не е дълбок, той е плитък, но има ясни разбирания за проявите на природата. Лесно схваща нещата. Но от всичките най-силна дума е УМЕН ЧОВЕК. Щом кажем умен човек, трябва да разбираме, че той е разумен. Някой път, понеже тази дума, понеже като кажем разумен човек, в него има вече изработен един характер! В разумния човек трябва да е развита причинността. Колко неща трябва да има разумният човек? Той във всичките си разсъждения трябва да бъде крайно логичен. Разумният човек не може да направи един крив извод. Той въобще никога не прави криви изводи. И той никога не се домогва до известни положения, да използува слабите. Един умен човек може някой път да озадачи своя противник, да се домогне до неговите слабости, да му каже: Ти трябва да знаеш, че имаш работа с един умен човек. А умният човек е снизходителен, даже, ако не разбира някои работи, той няма да ги коригира; следователно, той не счита да си хаби думите за доброто. Такъв човек наричат мъдрец. Та някой път ние считаме, че сме много умни и

природата казва, така е. И след време, като видим резултатите, ние сами се коригираме. Виждаме, че нашата постъпка в даден случай има нещо криво, има нещо разумно и нещо неразумно в нея. Сега разумността мяза на някой певец, който само пее. А той си мисли, че пее хубаво, той така си мисли, но усеща, че има нещо криво, като е сам казва: Пея много хубаво, но като излезна пред хората, веднага ме критикуват. Питам онзи певец, когото хората критикуват, добър певец ли е? Един певец, когото хората, публиката не критикуват какъв певец е? Добър певец е. Той е като авторитет в даден случай. Има такива места в природата. Ако някой певец пее в такива места, тогава той минава с картбланш. Ако някои певци или художници, или списатели вземе Нобелова премия, за какъв минава? Минава за виден. Най-видните поети, философи, списатели, учени го поздравляват и той минава един от най-видните поети. Та и природата и тя си има своите инструменти, дето се възнаграждават хората и тя си има премии. Има нещо в хората, което се възнаграждава, а ако не се учат, тя не ги възнаграждава. Значи има наказание в природата. Каквото и да направиш, тя все ти дава, щом си разумен е разумно. Пък ако не е разумно, нищо не ти дава, за друг път остава.

Сега вие ще преведете от кои спадате? Вие спадате от непроявените разумни; имате ум, но не сте се проявили още. Както всяко яйце като се излюпи, тогава се проявява. Та при сегашните условия вие имате вложени всичките качества и дарби и трябва само да ги проявите. Някой път разумността е в това непроявено състояние, как го наричат те? *(Потенциално състояние или латентно състояние).* В спящо състояние. Защото разумният човек и той спи. Виждаш го тъй заспал, а като стане, виждаш това разумното се проявява. Но като спи, колкото и да е разумно и глупавият като спи, те и двамата еднакви знаменатели имат. Само че и в спането им има разлика. Единият хърка много, а който е разумен, дишането му е

плавно, тъй като го погледнеш, приятно е дишането. А онзи неразумният има една вътрешна дефракция, едно колебание. После питам, като седне разумният човек, обича ли той да си мърда краката или обича ли той често да се почесва по главата и лицето? У него движенията са отмерени. Той излишни движения не прави. Трябва да посетите вие европейските университети, да намерите едни типове – разумни професори. Приятни са те като типове, струва си само да го видиш; обноските му, самата му поза са приятни. Достатъчно е само да го видите.

Сега пак на предмета. Думите разумен и умен. Именно как да се предизвикат тия качества на разумния човек. Природата си има свой начин за предизвикване. *(Учителят удря с тебешира на едно място силно, по-силно...).* Е, ако тъй ви хлопа някой човек, какво ще заключите? *(Много е нервен).* Не, на тясно се намира той. Той казва тъй ... бавно, след това бързо удря точките. Или тъй прави отмерено както при секундите. Сега всички трябва да се пазите в живота. Има едно състояние, един стремеж у хората да се приравнят. Човек трябва да се приравнява, но има една опасност тогава. Да се приравниш, но там да не оставаш в това приравняване. Трябва да мязаш на една пружина, както да я огънеш, надолу или нагоре, но като я пуснеш, тя пак добива своето първоначално положение. Човек трябва да мяза на една пружина, толкова гъвкав трябва да бъде, че щом те пуснат, той пак да добие своето първо положение. А когато една пружина я огънат и тя остане в това положение, тя е загубила своето естество. Та именно вие не трябва винаги да се приравнявате с условията на живот. Някой казва, трябва да се приравним. Но щом излезнеш из тези условия, веднага в природата съществува един закон: След всяко едно видоизменение, ти трябва да си вземеш своята първа поза. Всяко изменение в природата, щом се измени това положение, веднага ти трябва да подобриш своето естествено положение. Всеки един от вас

трябва да знае, че има едно положение, по което природата го знае. У всеки един човек има едно качество, което той не трябва да изгубва при никои условия! И той трябва да пази това свое качество. Пази ли това качество, той може да се измени, нищо не значи, може да се огъне някъде, но щом го пуснат, той си намира пак своето положение. Та затова някой път всички трябва тъй да се отпуснете, че да добиете вашето естествено положение. *(Аз мисля, само когато се намираме при благоприятните условия, само тогава сме естествени.)* Вие сте прави, но аз ще обясня сега.

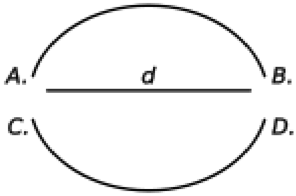

Фиг. 2

Представете си сега, че това са вашите добри условия (Фиг. 2). Линията *AB*. Другата линия *CD* са вашите лоши условия. А *d* това е третото положение. Горният клепач, който определя окото, представлява добрите условия. А долният клепач на окото представлява лошите условия на човека. Какво положение взема окото. Окото се върти навсякъде. Какво положение взема естественото положение? То се мени нагоре, надолу, навсякъде. Средното положение, хоризонтално положение има окото. Та когато имате добрите условия, вие сте добри. Но и това не е вашето естествено положение. Защото добрината не е едно ваше качество. И когато сте лоши, и лошавината не е ваше качество. Е, кое е ваше качество? Да познаваш нещата. Да познаваш, че това е добро, а това е зло. И следователно, с тези сили да знаеш как да манипулираш добре. В това седи човекът. Доброто като принцип съществува във вселената. То е

основата, същината на битието. Това е доброто. Където и да е, но всички същества имат стремеж. Доброто е, което радва хората; не само нас, но и животните, и растенията; там дето има съзнание, само доброто е което радва. Това е един извод, един резултат, нещо само по себе си. Условията дават място на доброто да се прояви. Доброто е, което ние очакваме в света. А когато се явява доброто, тогава се явяват и другите възможности. Трябва ли тогава младият човек да бъде разумен? Старият да бъде разумен, разбираме ние, той е мъдрец. Тогава не е ли по-добре младите да бъдат разумни, а старите да бъдат мъдри. Сега младите са умни, а старите са разумни, а кой остава да е мъдър?

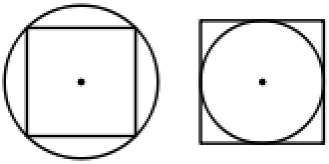

Фиг. 3

Каква е разликата, ако квадратът е вписан в кръга, или кръгът е вписан в квадрата вътре (Фиг. 3). Ако ви пратя едно писмо с кръг, вписан в квадрат, и заключението е в квадрата е вписан кръг, какво ще разберете? Чисто геометрическо и математическо отношение. Някой път искат да намерят квадратурата на кръга. Защо именно, какво е притупало на тези математици да търсят квадратурата на кръга! Те като имат квадратурата на квадрата, защо им трябва и на кръга? Значи заинтересовани са, има нещо. Все таки те са достигнали до нещо. Добре. Сега питам, в даден случай, ако един квадрат се вписва в един кръг, квадратът ли е по-голям или кръгът? *(Кръгът е по-голям).* Ако кръгът е вписан в квадрата? *(Квадратът тогава е по-голям).* Тогава имаме един закон, по какво се отличава квадратът от кръга, когато и квадратът може да бъде по-голям от кръга и кръгът

може да бъде по-голям от квадрата. *(Разликата седи в това, че квадратът можем да знаем колко е голям, а кръгът не можем да знаем колко е голям).* Е, защо да не може да се знае? Коя е причината, защо кръгът не се отдава да го познаем. *(Нямаме единица мярка, с която можем да измерим дължината на окръжността).* Щом не можем да го измерим, тогава ние подразбираме, че кръгът е една незавършена величина. Понеже квадратът можем да знаем, лесно се измерва; тогава как може квадратът да е една завършена величина, а кръгът не е завършена величина? Кръгът не си е казал думата и математиците може би след хиляда години няма да могат да го намерят. *(Доказано е математически, че на физическия свят не може да се намери квадратурата на кръга).* Доказано е, че при сегашните условия не може да се докаже, а за бъдеще може да се докаже. Но аз считам кръга за една незавършена фигура и в следствие на това, той е несъизмерим още. Понеже кръгът е част от друга една фигура; от един по-висш живот е той, понеже кръгът расте. Квадратът сам по себе си може ли да расте? Ако кръгът расте, налягането или силите действат от центъра и затова налягането е отвсякъде. И за това той е кръгообразен; а квадратът показва, че има противодействие отвънка.

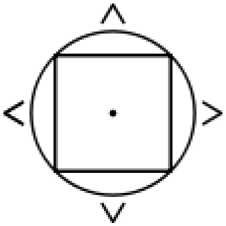

Фиг. 4

Противодействие има, но тези противодействия са тъй хармонични, че се образува един квадрат (Фиг. 4). Този квадрат тъй както се е проявил при външните условия, тези налягания са образували тези стъкла при кристализацията. Как се образуват тези

кубове? Кубът е направен от квадрата. Кои са причините, че в кристализацията кристалите се образуват в кубическа форма? В природата си има причини, за да се образува един квадрат. Да се съпоставят тези четири линии в такова положение, че всяка една страна да има 90°, това не е произволно. Квадратът е една разумна фигура и определена величина е тя. Следователно този квадрат може да се направи кръг. Направете вие кръга квадрат и ще можете да го изчислите. Но това, което математиците не могат да изчислят, седи в следующето положение. При превръщането на кръга в квадрат, част от материята се губи. Губи се вследствие на това, ако вие вземете този кръг и го теглите и квадрат също, ще видите, че когато превръщате един кръг в квадрат, той губи част от себе си. Но сега тези са тънки разсъждения, психологически, които влизат; понеже ние сме свикнали да мислим конкретно в дадения случай, всякога трябва да виждаме, че силите, които действуват в квадрата, един квадрат е заобиколен с разумни сили, не още добри. Защото щом се намериш при един квадрат, ти имаш едно сравнение; квадратът е място на противоречие на физическото поле. Затова, когато хората правят къщи, те турят квадрата. Тя е най-практичната фигура за строеж, но същевременно турят и втора фигура – един триъгълник отгоре. Да може да противодействува на всичките лоши влияния, които идат от квадрата. Англичаните имат един израз, подразбира на квадрат е дошъл той, българите казват: На кръстопът е той. Защото кръстопътят, това е квадратът. Щом се намериш в центъра на квадрата, ти си в кръстопът, диагоналите, които може да прекарате, те образуват този център. Значи в квадрата може да се намериш в тясно. В един кръг може ли да се намериш натясно, да кажем в един водовъртеж? Там нямате квадрат, много мъчно може да се излезе от това спирално движение, ама тук не е кръг, понеже във водовъртежа нямате кръг, а спирала, опасна е спиралата. Следователно, ти щом се

намериш в квадрата, ти си осъден. Кръгът може да дойде, но ти трябва да разбираш законите на кръга, за да те извади към периферията, за да може да се избавиш. Затова математически ние привеждаме формулата – да намериш квадратурата на кръга, значи един кръг, който може да те избави от квадрата, защото квадратът е обсадно положение, стеснен си ти отвсякъде от твоя противник. Казва, ти ще се предадеш.

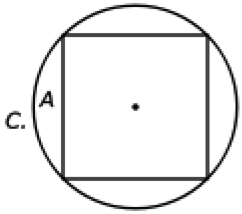

Фиг. 5

Ако ти може да намериш квадратурата на този квадрат, ти ще намериш разрешението – ти ще обсадиш твоя противник *C*., щом можеш да направиш един кръг наоколо *C* или дойдат други, че те обсадят (Фиг. 5). Тогава те ще бъдат в квадрата, а ти ще идеш в кръга. Следователно, когато ние дойдем при възпитанието на човека, трябва да разбирате вече законите на квадрата. Всички мъчнотии, които ги има там, трябва да ги вземем предвид и после да дойдеш до известни сили в природата, за да се избавиш от едно отеснително положение. Вземете Давид, доведоха го до един от царете, пък той се престори на луд и започнаха да му течат лигите и те казаха, я го махнете от тук този човек, той е луд. Не, Давид изчисли квадратурата на квадрата и образува един кръг отгоре и го изпъдиха навънка, но той проектира един радиус, потекоха му лигите – това е вече радиусът на кръга. Казват – този лудият човек, защо сте го донесли? То не е сега по буквата на нещата, но казвам: Във вашия ум квадратът това са отеснителните условия, но не всякога е така, може да има и

благоприятни условия, защото в едно отеснително положение, ако ти се движиш в кръг, ти не може да излезеш навънка, но в кръга има сили, които могат да те извадят на периферията, но щом не можеш да излезеш от кръга, това е една спирала, дето силите отиват към центъра, значи увличат се, а този водовъртеж, той ще те заведе към кръга и ти като влезеш в него ще бъдеш изхвърлен навън. Влиза един да се къпе на едно място, в една канализация, голям водовъртеж има, той влиза вътре и не може да излезе. Като го виждат, изхвърлят го из тръбите навън, намира го градинарят и той се спасява, но ако тези тръби бяха по-дълги, може той да излезе и вече да не може да се спаси.

Сега качеството на разумния човек? Значи съществува една форма в природата, защото природата си има форми за всичките сили, с които може да се завземе, но разбира се, тогава съзнанието трябва да бъде будно, трябва да имаш начин, по който да пазиш будното си съзнание. После разумния човек се познава не по своята форма, но той си има вътрешен цвят, ти трябва да разбираш какъв е цветът на разумният човек. Математически какъв предполагате да е цветът? Красив цветът може ли да бъде? Или казвате: Сладък цвят има, разбира се това не е буквално, но фигуративно, има цветове, които се менят, има цветове, които не се менят. Цветът представлява нещо в природата, една от великите тайни е цветът. Не само за хората, но цветът всякога оказва много голямо влияние навсякъде. Без цвят трите неща са почти безсъдържателни. Всички неща, които имат цвят в себе си, имат съдържание и смисъл, какъвто и да е. Даже виждаме и белия цвят, всеки дава ценност на диаманта, на смарагда също. Няма ли го този цвят, този камък губи своята красота. Вземете човешките очи, се трябва да имат един цвят, черен цвят, син цвят или очите могат да бъдат зеленикави, всеки един цвят си има свои оттенъци. Най-реалните цветове не са изменчиви. Където има

промяна на цветовете, там има един изменчив характер. Казвам: Ако един човек пожълтее, какво показва това? Че организмът не е толкова здрав и ако устните му посинеят или очите потъмнеят, това показва, че той не е здрав, или ако езикът му побелее, показва същото, или ако ушите му светнат, защото и през тях може някой път да виждаш. Да вземем на светията светят ушите, но той има един постоянен цвят, здрав цвят има той. Има един жълт цвят, който е здрав; има и друг жълт цвят, който не е здрав. Също има един червен цвят, който е здрав, а има един червен цвят, който е болезнен. Но има постоянни цветове. Та разумният човек съдържа един от елементарните цветове на природата, не само от тези цветове, има и други цветове. Един човек, за да бъде жизнерадостен, какъв цвят трябва да му се тури? Розов е цветът на лицето му и на устата му, навсякъде. Има ли той този розов цвят, той е жизнерадостен, весел. Извадете този цвят от лицето му, изменя се целият му характер, вложете розовия цвят на лицето, веднага се изменя характерът му. Значи този колорит или те го наричат тинктура е, който прави човека жизнерадостен. И мисълта си има свой цвят. Всичко в света, което е разумно и най-отвлеченото, има свой цвят. Цветът не съдържа в себе си живот, а дава живот. Субстанция не съдържа, но действува на субстанциите, сам по себе си не е разумен, но събужда разумния живот. Сам по себе си цветът е една химера, а при това е най-реалната сила, която оказва навсякъде влияние.

Колко работи разбрахте сега? Аз изнесох някои работи разбийте сега упражнението. Когато нещата се обобщават има един изходен път да се обобщят нещата да се направят ясни, да се приложат, както сега тук братът, той направи своите изчисления и вие веднага можете да знаете числата в кои дни падат. Има един много лесен начин за числата. Аз някой път съм изнесъл числа, например имате 1, 9, 3, 4, 7, 8. 1934 193, 478, е какво означава това число? Това е просто едно

количествено число. Хубаво, но то съдържа една задача за живота, който разбира има и друг смисъл. Например казваш: Две единици, какво подразбира това?

Фиг. 6

Имате две сили, имате два ума, имате две души, две воли, две сърдца. В произхода на числата има разлика. Вземете 6 и 9. От числата 6 и 9 са направили числото 8. Когато имате едно число, което във всичките положения е много неустойчиво, туй число за резултатите не разсъждава. Но философски в 6 и 9 се съдържа цяла една философия. Ако вие вземете 6-те само по себе си, вие се намирате в едно положение наполовина знаете истината. 6 показва какво може да направите и вие 100% може да вземете една работа. 6-те може да бъде една външна възможност, но ако вие имате 9 тази работа, няма да успее. Да кажем вие влизате 6-та година на този век в училище. В този век, в шестата година, в шестия ден и в шестия час влизате в училището, вие ме питате, как ще свърши? Аз ще взема числото 9, то ще определи как ще свършите университета. Може ли да се направи едно съчетание между 6 и 9, ще кажа: Всичко може да свършите и ще излезе нещо от вас. За работа няма да има никакви препятствия, друго яче ще ви изгонят от университета, ще налетите на един професор, той ще ви изгони. И в единия, и в другия случай той ще ви изгони 6-9. Следователно – 9 само по себе си нищо не разрешава, но когато енергиите на 9 се слеят в 6 и се съединят, вие имате едно пълно разрешение. Сега 9 и 6 колко правят? *(15).* 5 и 1 = 6. Пак 6. Но в дадения случай 15 е числото, което се получава. Вие имате 1, имате и 5. Единицата, това са първичните величини. Единицата

показва първичните сили, с които може да действуваш, реални сили са това. Числото 5 това са твоите чувства, които ти трябва да ограничиш, да ги направиш разумни, а само единицата може да направи тези неща разумни. Защото числото 5 какво е то? То е само вземане, но нищо не дава то. Каквото дадеш на числото 5, всичко ще потъне в него, а числото 1 е което дава. Тогава как ще задоволиш числото 5? Тогава числото 15 значи да ограничиш всичките лоши условия в себе си в своя ум и в своето сърдце навънка. Или числото 15 показва, че основите на дявола са разклатени. Той е остарял вече и не може да те изкушава. А кога остарява дяволът. Има такива тигри и лъвове в Африка, които като са остарели и са загубили своите зъби, така са развалили ноктите си, че само седят и чакат от младите лъвове, каквото той хване да си похапне и той от него. Та и старият дявол като остарее, като види някой човек, казва: Нито зъби имам сега, нито нокти.

6-те означава материалните условия, а 9-те означава разумното. Ти от фигура 9 нагоре не може да идеш. Щом дойдеш до 9 трябва да ликвидираш с всичките си сметки, това са последните условия, които може да те спасят. Това е въжето, което ти се хвърля да се хванеш за него и да се спасиш. Ако ти намериш, че това въже не е копринено или че е оцапано, ти не може да се спасиш. Дръж се за това въже и излез навън! Това са по-следните условия, които може да те спасят, дръж се за тях, те са най-благоприятните условия. Има ли ги, дръж се за тях, не ги питай откъде идат. Който ти даде числото 9, дръж се за него: и дяволът ако ти го даде, с топката напред ти му кажи, ти дръж топката, а аз ще държа края. Ако имаш 6, ти дръж топката, а остави дяволът да хване опашката на 6-те. Но остави ти да хванеш опашката на числото 9. Затова щом дойдеш до числото 9 ти ще му хванеш опашката, а дяволът, като го хване за главата и той се подчинява, но ако ти хванеш главата, а той опашката, той ще те накара да умреш.

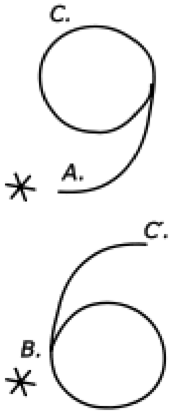

Фиг. 7

Тогава, ако дойде дяволът и ти подава 6, какво трябва да правиш с него (Фиг. **6**)? Ти ще държиш главата, а на него ще дадеш да държи опашката. При 6-те ти ще държиш главата, че това е сабята. На една сабя опашката ли ще държите? Това са материалните условия, а пък при Божествените условия това е 9-те, ти ще държиш опашката, а при материалните условия ти ще държиш главата. Ако при Божествените условия не държите опашката, ще изгубите. Следователно, една змия ти ще държиш за главата, змията за опашката не хващай, дръж я за главата. Това значи, 6-те е една змия, която трябва да държиш за главата, хванеш ли я за опашката, тя ще се обърне и ще те ухапе. Е, сега какво разбрахте. Това са качествата на разумния човек.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.30 ч.с.

МЕТОДИТЕ НА САМОВЪЗПИТАНИЕТО

X година, 22 лекция на I мл.ок.клас, държана на 6.II.1931 г., петък, 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

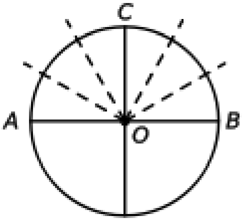

Фиг. 1

A =
B =
C =

Фиг. 2

Да излезе някой на дъската. Има ли някой любител да излезе на дъската *(излиза Цеко). Учителят казва:* начертайте един кръг (Фиг. **1**). Най-учените и най-простите хора не се ли занимават някой път с едни и същи работи? Какво ново внася в яденето ученият и простият? И ученият, и простият дъвчат по един и същи начин храната си. И единият, и другият боравят с едни и същи работи. Мислите ли, че този център не е определен. В туй направление се е проявил кръгът. Тези три радиуса *AO*, *CO*, *BO* са проявление на този кръг. Как бихте нарекли този кръг от ваше гледище?

Ако имате три проявления, то на какво ще бъдат равни резултатите (Фиг. 2)? *АО* и *ВО* се съвпадат, те са продължени една на друга. Значи образуват един диаметър. Всяка линия, която разделя кръга на две равни части, се нарича диаметър. Той може де се прекара в каквото и да е направление. Какво представляват правите линии в един кръг? Те вървят по един закон. И кривите линии вървят по един закон. Законите на правите линии са едни, а на кривите линии са други. Този кръг на какво да го уподобим? Ще направим превод. Ако вие не преведете въглищата в топливо, какво ще ви ползват черните въглища? И ако не преведете водата и не извадите някаква енергия от нея, какво ще ви ползва тя? Тази вода произвежда електричество и светлина. Светлината, която произвежда водата, е в самата вода. Когато онази енергия от етера влезе през очите, то къде се образува светлината? Вън или вътре? Трансформира се значи тази енергия. Някоя енергия влиза в очите от слънцето и се трансформира. И след като се трансформира става ли някаква проява? Това, което излиза от нас, го наричаме зрение. Не което възприемаш, какво е? в този център влизат енергии, влиза отчасти нещо. И същевременно от този център излизат енергиите навън. За да се образува тази светлина, за да се извърши този процес, едновременно са станали от чисто окултно гледище седем процеса. Светлината ни най-малко не идва от физическия свят. Светлината не идва и от това слънце, което виждате. То е все същото, когато вие запалите нещо и се образува огън и излиза една малка светлина от въглищата. Но откъде е излязла светлината в дадения случай? Отгде е излязъл огънят? От мисълта на това същество, което е запалило огъня. При триенето на две твърди частици се образува светлина. Пък защо се търкат. Тези две твърди частици не знаят. Например вземете огнивото и кремъка, вие цъкате, цъкате и праханта се запалва. Праханта и огнивото разбират ли нещо? Не. Но те произвеждат огъня. Но огънят не произлиза

всъщност от тях. Значи светлината иде от друго място. Само че енергията на слънцето служи като параван или като една книга, на която да се отрази светлината. Защото без този параван, светлината ще бъде невидима за нас. А кое е параван в дадения случай? Параван е етерът. В етера тази светлина се проявява, но тази светлина иде от друго място. От друг един свят и се проявява на физическия свят. Това, което в нас се проявява и се губи, реалността не е там. Намира се в един преходен свят. Да допуснем, че вие всеки ден се променяте. Тогава изменени ли сте? Днес сте радостен, утре скърбен. Първо искаш да работиш, после се откажеш. За пример казваш: Не искам да уча, но на втория ден казваш: Ще уча, ще уча. На третия ден казваш: Ще държа изпит. На четвъртия ден казваш: Няма да държа изпит. Има ли някаква реалност в това? Имате едно верую и казвате: Вярвам, че има Господ. Но после казвате, че няма Господ. Де е тогава реалността? Реалността е навсякъде, но и реалността е никъде. Навсякъде е реалността, дето се проявява, но не е там, дето не се проявява. Например, представете си един сляп човек, слънцето може да изгрява, но за него слънцето не е изгряло, за него слънцето не е реално. А за онези, които виждат, то е реално. Но в дадения случай, понеже той не вижда, може ли той да каже, че няма слънце и светлина? Щом казваме, че известна реалност не съществува, това подразбира, че между самата реалност и мен няма съотношение. Вие трябва да имате ясно понятие. Когато казвате, че не съществува никаква реалност, какво подразбирате под думите: съществува и не съществува? В същност под тези думи се разбира следното: проявява се или не. Ние съдим за реалността по нейните проявления. И ако тя не се проявява как ще я познаем? Какво познание можем да имаме за нея? Но слънцето как щеше да упражнява влияние върху земята. В противовес на това слънце съществува и друго слънце – черно, от което това слънце взема всичкия си материал.

Всяко нещо, за което ти можеш да мислиш, е реално. Можеш да помислиш, че във въздуха има къщи, има Господ. Ако погледнете във въздуха, там има и палати, и гостилници, същински къщи са градени. Ако погледнете във въздуха, там има форми хвърлени: някой човек е хвърлил във въздуха формата на палат, къща и тази форма седи. Вие може да влезете в този палат и да живеете, стига да има тази материя! Този палат е фино съставен. Да определя малко по-ясно. Представете си, че ви казвам, че долу в земята има един палат. Това по-ясно си го представяйте. Влезете в подземието и един цял палат – павилион с осветлението му и прочие. Това можете да си го представите, но ако ви кажат, че във въздуха има палат, това не ви е толкова ясно. Защо? Защото с гъстата материя по-лесно се справяте. Но във въздуха има палати. Но благодарение, че те са прозрачни, не знаете нищо за тях. Защото ако не бяха прозрачни, те щяха да ни затъмнят слънцето. Светлината иде от един свят, който не произтича от физическия свят. Във физическия свят се дават само условия. Светлината иде от причинния свят. Аз ви навеждам на тази мисъл, че успехът на земята в каквото и да е направление зависи от онова правилното схващане. Както светлината зависи от един по-висш свят, от един по-разумен свят, този разумен свят го наричаме света на доброто. Аз вземам думата добро, понеже е най-понятна, заради вас. Та казвам: Ако вие нямате понятие за света на доброто, тогава съвременният свят и сегашният живот ще мине с ред прекъсвания; на младини, на средна възраст и на старини, ще имате разни възгледи. На младини ще бъдете на шията на майка си, на 30 години оставате майка си и никак не я търсите. Много естествено. Ябълката се държи на клона, докато е зелена, но като узрее слиза ябълката на земята, намира я някой момък, мома, прасе или птичка и я изяде. Най-напред като вземе момата ябълката, тази ябълка се зарадва, поглежда я, ябълката казва: Това същество е много благородно, с много меки ръце, но по едно

време това същество си похапне от нея и се променя, измени своята благородна обхода и си забие зъбите вътре в ябълката и я яде. Ябълката покряка малко, тази ябълка не умира. Но какво впечатление ще има тя за това същество с меките ръце, но с яките зъби?

Тогаз аз обяснявам: вие имате приятел, но най-напред той ви гали, вземе ви в ръцете си и пипа ви меко, най-после този приятел си забие зъбите и много грубо ви накълца. Вие казвате: много груб е станал приятелят. Защо е станал груб? Тази мома ни най-малко има омраза към ябълката. Момата има много хубаво понятие за ябълката. И ябълката отначало има хубаво мнение за момата, но после си променя мнението и казва, че по-лоша мома от нея няма. От началото и двете страни бяха съгласни. Радваха се една на друга, но след това момата се зарадва два пъти. *А* е момата, *С* е ябълката. Двамата се обичат, имат еднакъв капитал, но след това единият е по-способен. *А* разреже *С*. Тогава фирмата минава към *А* и капиталът му се удвоява. Но тогава *С* престава да съществува. Но *А* съществува с капитала на *С*. Двойно се увеличава капиталът на *А*. *А* и *С* не са еднакво интелигентни. Те са станали съдружници, но еднакво не разбират търговския свят. *С* има едни стремежи, а *А* има съвсем други стремежи. *А* е по-интелигентен и тази фирма ще мине към *А*. Следователно *С* в едно отношение може да бъде успешен, но в дадените условия капиталът му ще премине в *А*. Момата ще изяде ябълката, но ябълката не може да изяде момата. Следователно кой яде ябълката? Който е по-умен. Сега какво заключение ще извадите от това? Всички прояви на сегашния живот трябва разумно да ви ги изясня. Ако не можете да си дадете едно разумно изяснение на сегашния ви живот, тогава не сте ориентирани в живота. Например вие сте млад, но да си дадете ясна представа какво нещо е младостта, научно не може да определите. Но в дадения случай за известна реалност трябва да имате ясна представа. Вие можете да използувате

силите, които в дадения случай се проявяват. Например, вие сте млад, ходите на училище, защо? Имате известно верую, защо? Изучавате известен клон от науката, защо? Какъв метод трябва да употребите след като го изучавате, за да го турите в действие? Вземете най-простата форма: модата. Пита някой: Защо трябва да се разсърдиш? Може някой българин в турско време да го бесят, но една мома хубаво облечена отиде при турския паша, който има слабост да вижда жените добре облечени, и тази мома, след като му каже само 10 думи и той ще отмени смъртното наказание. Питам: Умна ли е тази мома да се облича така хубаво? Някой ще каже: религиозен трябва да бъде човек, да остави на Бога, Бог да го спаси!

Вие имате едно положение: тази мома се облича добре. Но това е външната страна, това е най-простата форма. В този случай нали модата си има място? Но представете си, че тази мома разбира нещо от магията, тя отива просто облечена, но приспива пашата, завзема неговото място, дегизирва се като паша и намира едно извинение за брата си, и го опрощава. Пашата спи и тя на неговото място разрешава въпроса – освобождава брата си и след това пак събужда пашата, но момата казва на брата си да офейка и след това казва: Затворникът избягал. В първия случай пашата ще каже: Аз ще освободя брат ти, но ще искам да имаш приятелски отношения с мене. Един вид като признателност за услугата, която направих. Вие, които живеете на земята, намирате това отношение малко неблагородно. Но всеки един от вас има един такъв договор. Тук на земята има един паша. Няма някой от вас, който да не се е обличал с хубавите дрехи и да не е ходил при тоз паша. Онзи, за когото се обличате, все е пашата. Момата мисли, че се облича за някой момък, но момъкът е затворен и тя отива при пашата, тя иска да се хареса, на кого? На пашата. Брат ѝ е затворник. Тя има ли нужда да се представи

пред момъка с красиви дрехи? Не. На пашата трепери сърцето за момата, а на момата трепери сърцето за брата.

Фиг. 3

Когато силите действуват в противоположна посока и са равни, имаме покой (Фиг. 3). И предметите остават на мястото си. Всяка сестра, която не може да освободи брата си, каква е? Тя не е красива. Тя не е хубаво облечена. А всяка сестра, която може да освободи брата си, тя е красива и е хубаво облечена. Добре облечена, значи че има знание. Облеклата отвън са знание, а красотата на лицето какво представлява? Това е силата, чрез която знанието се прилага в живота. И тогава какво става с пашата? Смекчава се неговото сърце. Той за нищо друго не бил пуснал брата – един гяурин! Но да се постави думата на една учена жена, това не може да бъде. На същото основание може да преведете така: Как ще преведете тази красива мома? Красотата е израз на истината. Значи истината всичко може да направи. Защото истината в дадения случай е силата, която може да смекчи; тя е това, което може да смекчи сърцето на един човек. *(Николай каза: любовта).* Вие младите какво разбирате под думата любов? *(Да обичаш някого, това значи да не виждаш нищо лошо в него).* Хубаво определение. Е, какво очакваш като го обичаш? Отиваш при един бакалин, казваш: Обичам бакалина. Като погледна бакалина имам обич към него; и като го обичам казвам: Едно кило ориз, две кила захар, 3 кила смокини, 1 кило маслини. Напълня си кошницата. Обичам го, но вземам, като го обичам и той дава. И той ме обиква тогава. Аз изваждам кесията и му плащам. Двамата се обичаме. Той ще си направи сметка за обичта, която имам към него. Ако не съм го обичал, тези продукти той не би ми ги дал. Кога ще ме уволни?

Когато нямам пари. Щом имам пари, аз плащам и той казва: Заповядайте пак! След като обичаш ще се сменят състоянията. Най-първо ти ще обичаш, но после обичта ще се смени. Най-първо ти вземаш продуктите и после другият ще обича. Между двама ви ще се образува правилна обмена между отношенията ви – между клиент и бакалин отношенията трябва да остават правилни. Докога могат да останат правилни отношенията там? До когато бакалинът продава чиста стока и клиентът плаща редовно. Но когато бакалинът не продава хубава стока и клиентът не си плати добре, веднага се изменят отношенията. Че това е и между хората. И там нещата става по същия закон. Най-напред ти казваш за някого: Не ми се харесва този човек! И той казва: Не ми се харесва този човек! Вие си мълчите, има нещо потаено в него. Той не си разкрива сърцето. Има нещо скрито в него. Той е смесил 5 кила от второкачествения ориз с първокачествения, но го дава всичкото като първокачествен. Някой казва: Ако човек не мисли, заради мене, защо аз трябва да мисля по този начин заради него.

По някой път вие не искате да се справите с вашите стари идеи по следната причина: Някой българин носи трън на крака си и понакуцва, страх го е да му чоплят тръна с някоя игла. Този трън е толкова малък, че след 1–2 седмици изгубва своята коравина и се смекчава; но ако е от цигански трън или глог? И човек се пострашили. Все трябва да дойде иглата да работи. Трябва да извадиш тръна – да се разреши въпросът.

Та казвам, хората ги е страх от вътрешен отчет. Например имаш лошо или добро мнение за някого, но не искаш да знаеш защо. Дай си отчет защо имаш лошо мнение за някого. Да имаш лошо мнение за някой човек това може да ти причини голяма вреда. И това лошото, което мислиш за него, дали съответствува на някаква реалност? Нещата трябва да бъдат верни. И вследствие на това – неверните

мисли, които се напластяват, образуват известни утайки и тези утайки се наслояват на вас. Стават наслоявания и на мозъка, и съвременните хора са станали нервни по единствената причина на своята лоша мисъл. Ти казваш: Неразположен съм към теб. Трябва да имате ясна представа за тези неща. За това се нуждаете от една школа на опит или школа за самовъзпитание. Кои са методите за самовъзпитанието? Какво трябва да разбираме под думата – самовъзпитание. Самовъзпитание е следното: един човек от дълга своя опитност е дошъл до някое трезво заключение и казва тези свои правила. Това, което пише в книгите, в научните книги не е винаги някаква лична опитност. Какъв е вашият метод за самовъзпитание? Да допуснем, че някой иска да стане учен човек. Какъв е методът да станеш учен човек? *(работа и постоянство)* Някой иска да стане певец. Най-напред той трябва да види дали има някакъв талант, дали ларинксът му е добър, силен; после трябва да има добър учител по музика. Да кажем, че искате да имате правилни форми на лицето. Искате да станете красив. Какъв метод ще трябва да употребите? *(Ще трябва да се изучи психологията на красивите хора).* Онзи, който иска да стане красив, трябва да намери красиви хора и да се въодушеви от техните форми. И тези форми ще развият същите форми в него и той ще стане красив. Гледай красивите хора и ще станеш красив. Външните влияния са необходими. Ако няма други хора около човека да му влияят, той красив не може да стане. Красотата е основа. Ако ти можеш да намериш красотата някъде и я гледаш, ти ще станеш постепенно като тази линия и като тази красота. Топлината навсякъде съществува и ако можеш да намериш пътищата и начините, по които тази топлина и светлина се движи, ти ще ги възприемеш и ти ще ги получиш. Знанието се разпространява по всички линии и ти можеш да го получиш. Един ден ако искате да бъдете учен човек (виж чертежа *OC* на картината), това е една антена.

Мисълта иде от един разумен свят. Съществува един разумен свят, който разпространява колебанията на своята мисъл. Има разумни същества из целия свят. И целият свят е обгърнат от разумния свят, в който те живеят. Ако вие повдигнете тази антена от *ОС*, то вие ще почнете да черпите техните мисли и ще привлечете техните знания. И всички способности, всички тези центрове в мозъка са области, отдето можеш да възприемеш някоя мисъл. Ако ти искаш да възприемеш силата на любовта, отде ще я възприемеш? *(отгоре на главата)* Отгоре на главата ще възприемеш мисълта, а пък тази енергия ще обработиш в слънчевия възел. Но Божествената Любов ще възприемеш отгоре на главата; а пък любовта към някоя мома отгоре не можеш да я възприемеш. Любовта към момата ще възприемеш отзад на главата; любовта към приятеля ще възприемеш пак отзад, малко близо до предидущия център, дето е любовта към брака. Своето щастие ще възприемеш от темето на главата, а Божията Любов ще възприемеш перпендикулярно отгоре на главата. Тази любов отзад и отгоре се различават. Тази любов отзад е кратковременна. А любовта отгоре е вечна. Любовта отзад се дразни, тя се гневи, тя се сърди, при най-малките препятствия, които можеш да сложиш, става цял източен въпрос. А пък любовта отгоре е широка, тя не се гневи, в нея има растеж. По кой начин може да се възприеме тя? Има си начини и методи за възприемане на тази любов. Но това, което аз говоря, вие не го вярвате, вие казвате: Как може да дойде любовта през това място. Ако мислиш за Бога, то тогава мисълта ти нагоре трябва да излиза над главата. И ако искате да станете религиозни, тури си пръстите на дясната ръка върху главата горе. Сутринта като станеш така ще се молиш. А пък лявата ръка ще я туряш на кръста. Това положение много по-голяма полза ще ти причини. Така по-лесно ще стане човек религиозен, отколкото онзи, който чете молитвата си без да знае защо. Щом си тури ръцете по този начин, вече има влияние. Аз

съживявам този център, понеже умът ми е насочен към тази посока. Някой път, като станете сутринта направете опита, който вярва да направи опита, а който не вярва никак да не си туря ръката на главата. Дясната ръка ще турите горе на главата си, не напред. Резултатите ще бъдат много микроскопически. Някой път, за да се утешат хората, си турят ръцете проснати с дланта горе над главата или върху главата си. Един брат бутна веднъж центъра на личните чувства на една сестра и кучето се хвърли и го хвана за ръката. Това беше черното куче (едно голямо черно куче беше дошло). При самовъзпитанието човек трябва да знае значението на едно побутване на главата. Ако знаеш де да бутнеш има благословение, но ако не знаеш де да бутнеш, може да имаш обратен резултат.

Сега аз ви правя това встъпление. От това гледище цялото тяло на човека е една свещена област. И човек като се пипа с ръцете, като пипа и тялото си, трябва да има отношение към целия космос. Но има известни места на човешкото тяло, които са толкова опасни, че като пипнеш там, то цял взрив ще има. Целият ад ще повдигнеш против себе си. Вие трябва да знаете следното: че човек трябва да се бута, трябва. Но не навсякъде. Не правете несъзнателни движения. Някой път се спирайте върху движенията си. Понеже ако не знаете, не трябва да ги правите. С тези безразборни движения, може да си напакостите. Има известни движения, които са неизменни в природата. Но има известни движения, които идат по закона на внушението. Например някой човек иска да открадне. И този човек ще ти внуши и вие ще се бутнете на същото място, и ще му препратите една мисъл, и ще усилите в него мисълта да извърши престъплението. Някой има желание да убие някого. Ако разбира закона, вие можете да му противодействувате, да му изпратите противна мисъл, да неутрализирате мисълта. Ако вие се бутнете на същото място, което съответствува на това действие, той ще извърши престъплението.

Тогава тоя център почвате да бутате. Някой казва: Този човек трябва да се убие и ти потвърждаваш тая мисъл: да се убие. Ние минаваме от безсъзнателния живот в съзнателния живот. Самовъзпитанието е един съзнателен живот. Ние сега използваме силите на съзнанието. Например отварям си ръцете и правя известно движение. Трябва да зная защо. Тази мома взема ябълката, има си съзнание. Тя се полза от съзнанието на ябълката. Тази ябълка не е изгубила нещо, тя е спечелила, защото нейните енергии са влезли в момата. Няма нищо лошо от това. В природата ябълката никога не съжалява, че е изядена от момата. У ябълката може да се роди съжаление само, ако момата изяде семките. Тогава се поражда у ябълката една малка скръб. Но ако аз казвам, че ябълката изпитва известна скръб, то е за да поясня живота между хората. Между хората тези отношения съществуват. Войниците колко години се тренират, за да станат обучени и силни. За да бъдете добри, пак трябва трениране. Трябва да се упражняваш. Във всички области все се изисква работа. Астрологически човек може да е построен по един или друг начин, но това може да се измени. На една киселица може да се присади някоя ябълка от хубав сорт. Онзи разумният човек може да присади на себе си доброто. Някой ще каже: Такива са условията. Ако няма знание, ще каже така. Това са астрологически построения. Това, с което човек се е родил, може да се измени; макар да не е толкоз лесно. Нали даже с години взема, за да укротят един слон, та да стане кротък. Слонът се гневи, сърди се, тогава е опасно. Сегашните слоноукротители обръщат слона на гърба му, търкалят го 3–4 пъти и след това слонът е кротък като агне. И в живота е същото. Като ви поовъргалят в живота ви на гърба ви и ти ще се укротиш. Докато не са те уваргаляли на гърба ти, ти си смел, решителен.

Когато човек ходи изправен, то гръбначният стълб е обърнат нагоре и черпи сили. А ако ти легнеш на гърба си, ти си загубен.

Животните по този начин могат да се възпитават. Най-лошото куче може да го възпиташ за 5 минути. Хвани го за опашката и почни да го въртиш. 10 пъти като го завъртиш, то ще се укроти. Като го пуснеш, всичката му смелост ще отиде. Но методите за човека трябва да са други. Там другият начин вече на действие. Има някои елементарни методи, които можем да приложим, понеже каквито методи и да ви се дадат, вие не се отнасяте сериозно. в природата има един начин за самовъзпитание, само ако знаеш да работиш така, както тя е определила, ти ще имаш резултати, иначе не можеш да имаш резултати. Само ако намериш метода, който природата е определила, ти ще имаш резултати. Както в химията. Рибите и птиците са прилагали свои методи. Ние трябва да възприемем метода на ангелите и адептите. Светиите имат един нов начин за самовъзпитание. Сега трябва да ви пратя при някой светия, за да видите как той живее; после трябва да ви пратя при някоя красива мома, за да видите как тя живее. И учените хора, един професор си има свой начин на знание. Не външната страна, но интимната страна на живота му: как той се облича, как ляга и става и др. Например, вие как се миете? Как се обличате? Ако някой ви гледа как вие се миете, той ще види какъв прогрес сте направили, до каква точка сте стигнали. Един ден аз ще ви изведа на някой извор и ще ви кажа: Измийте се. После ще ви кажа как сте се умили. Сега трябва да се измени човешкият живот. Има известни външни причини, които са изменили нашия живот. Някой страда от ревматизъм и покуцва. Той ходи така както дядо си и баба си. например сърдиш се. Сръднята ти нека бъде на свят. Разсърдил се един на мечката и дигнал сопа, обаче като видял, че мечката се приближава, хвърлил сопата и се качил на дървото! Де му е сръднята? Според мен сръднята е: като се разсърдиш, като ще биеш мечката, да я биеш. Аз давам само за

обяснение кои прояви са ясни. Ако имаш една мисъл и я хвърлиш, ти си слаб в тази проява, нищо повече.

„Само проявената Божия Любов, само проявената Божия Мъдрост и само проявената Божия Истина носят пълния живот“.

Сега искам да остане една мисъл: По този начин, като се говори във вас остава само едно теоретическо знание. Най-първо трябва да знаете, че животът е разумно създаден. Представете си, че имате всички условия да постигнете всичко. Не само в този живот. Трябва да изучавате методите на природата. В този живот, колкото можете да добиете, то е вече една придобивка, но всякога дръжте мисълта, че всичко, което сега носите в себе си, е разумно, че животът ви е смислен и че трябва да знаете тези методи, с които трябва да се доразвиете. Че не знаете не е лошо, но не е извинение, че седите в едно невежество. И затова страдате. Много от страданията, които сега имате, ще ги отмахнете. Мнозина боледуват и търсят лек. Аз не искам да ви дам. Има методи, които могат да дойдат в разрез със сегашния ви живот и да мислите, че това, което досега сте постигнали, е глупост. Не. Ние от ново гледище ще гледаме по-широко, а не само от едно становище; не само 3, 4 становища, но от много становища. Също така и една ваша погрешка ще я гледате не само от едно становище, но от много становища, за да се намери по кои причини е станала тя. Помни, в тебе някой път си казал една дума излишна. Трябва да си дадете отчет. Ако не си дадеш отчет, това е една погрешка, трябва да платиш с лихвата. Тази погрешка е турена с лихва. Един дълг, турен в банката и трябва да се увеличава с лихвата. Взел си пари на заем. Направил си през деня погрешка и вечерта си дай отчет, та ликвидирай с нея и си плати борча, за да не текат лихвите. Кармата представлява неизплатени дългове. И после по

тежестта на кармата, ще станеш роб на условията. Не можеш да се развиваш и целият ти живот става тежък. Казваш: Не струва да се живее. Не да се обезсърдчите. Думата обезсърдчение турете в архивата си. Ще кажеш: Струва си човек да живее разумно и при най-лошите условия. *(Човек променчив ли е?)* Променчив е. Веществата от които е направен, са променчиви. Дрехата на човека е променчива. Някой има една фина дреха и е студен. Казвам му: С тази дреха не ходете! Има наука, с която се доказват нещата. И трябва така да стане. Писанието казва: „Ти непременно ще умреш поради греховете си". Но ако той поправи греховете си, ще живее. И защо някой проповедник казва: Непременно ще живееш. Но ако съгреши, може да умре. Има една опитна страна на науката. Да не мислите, че сте княжески синове. А да се опретнете и да работите. Трябва да работиш! При самовъзпитанието се изисква работа. Само тогава ще имаме добри резултати. Ако не направиш това, ще те заставят да дадеш някой изкуствен начин или ще те заставят, като бирник да работиш. Но това не е самовъзпитание. Самовъзпитание е когато отиваш при някой майстор и си свободен. Но ако отидеш да се учиш, за да получиш пари, тогава не си свободен. Да си самостоятелен и да вършиш това от любов, да. И тогава ще се развива дарбата ти. И по този начин като работиш една година при него, дарбите ти ще се развият и ще направиш такъв успех, какъвто онзи за 4–5 години. И майсторът ще каже: Даровит е той! И в науката е същото. Най-учените прогресират, защото имат присърце това, което учат. Вие всички сте даровити, имате капитали и трябват ви само методи, за да разработите вашия капитал. И това малкото, което можете да разработите, е по-важно, отколкото похвалите. запример научите някое стихотворение, декламираш го веднъж, дваж и после ще кажете: Кажи нещо друго. Това не е самовъзпитание. Аз бих желал да ви видя такива, че и 10 пъти да ви бутнат и да паднете на гърба си пак да станете без да се

обезсърдчите. Много хубаво е положението на онзи, който никак не се е обезсърдчил. Взели му всичките пари, шапката му взели, дрехите и той казва: Няма нужда. Дошла някоя болест и той казва: Няма нищо, ще мине. И погледнеш, и обуща ще дойдат, и шапката дойде. Тези обуща, които сте изгубили, са били скъсани, дошло време за нови обуща. Шапката е била скъсана, изгубили сте я. дошло време за нова шапка. Онези от вас, които можете да вървите по хубавия път на самовъзпитанието, направете го! Трябва да се спрем някой път върху това по-подробно, при една по-свободна обстановка.

Има една страна на живота, която е много приятна. Когато си много гладен, направи ти някой много хубав обяд и ти казваш: Никога не съм ял така сладко, както днес! Вие все се окайвате. Вие не искате да станете адепти, мъдреци, учители. То ще дойде само по себе си. Вие като ядете днес, благодарете, че сте яли такъв обяд. И вие ще можете да станете един ден такива, че да можете да сготвите такъв обяд! Същевременно да бъдете оптимисти. Даже думата оптимисти не изразява идеята. Каквото и да ви се случи, всякога да бъдете радостни и весели и като ви хване хрема, и като си изгубите обущата, да бъдете радостни и весели. Като си изгубите обущата, твоите обуща ще посетят някого. От евангелската църква също пращат библии в Турция, но турците не се обръщаха. В митницата в Цариград, като ще получат библиите, те били красиви и ги изпокрали. Библията изчезнала, но турците, които се обърнаха, все от тези крадени библии се обърнаха. И най-добрия резултат имаше от крадените. Всички турци, които четоха тези крадени библии, се обърнаха. Та някои от крадените библии, като отидат някъде, мислете, че ще имате хубави резултати. Най-голямото зло, което ще ви сполети, е да откраднат библиите ви, но ще имате хубави резултати.

В естествените науки трябва да се прави превод. Слънцето действува на земята, обаче това не е така просто, понеже слънцето

възприема енергиите от целия космос и ги препраща на земята. Слънцето е трансформатор. Слънцето е сърцето за чувствата. Мислите не идат от слънцето, живота, желанията идат от слънцето. Но мъдростта иде от друго място, от друга система иде мъдростта. Система, която е във връзка със слънцето. Слънцето представлява центърът на кръгообращението. И хиляди години ще гледаш тези звезди и един ден ще прочетеш в тях: ВЕЛИКАТА БОЖИЯ МЪДРОСТ, КОЯТО Е ВЛОЖЕНА В ПРИРОДАТА!

8-5 ч.с.

ТРИ НЕЩА СА ПОТРЕБНИ

X година, 23 лекция на 1 мл.ок.кл., 13.II.1931 г., петък 6 ч. с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Сега печката ви идейна ли е? Не се живее без идея. Може ли без идея? Ако слънцето нямаше идея, ако печката нямаше идея, ако книгата нямаше идея, животът щеше да се прекрати. Това са идеите на живота. Каква беше идеята на 10 лекция? Вие се занимавате с въпроса за силата и материята. Как бихте определили силата? Или какво подразбират под думите – мисъл и чувство. Разбира се не се изисква да се създават нови теории. Но какви са съвременните знания и схващания. Т.е. учените хора се стремят към онова обяснение на природата. Да кажем, че в дадения случай имаме милиарди килограма вода на земята. Но всичката тази вода не е потребна за вас. Коя вода е важна за вас в дадения случай? Тази, с която вие сте в съприкосновение. За това, малкото количество, с което вие сте в съприкосновение ви ползува. Другата вода е тил. Същото е и с въздуха. Може да имате отлични теории за въздуха и при това много малко да се ползувате. Може да имате отлични теории за водата и малко да се ползувате от нея. Този въздух, който в дадения случай е в дробовете ви, той е най-интересният за случая.

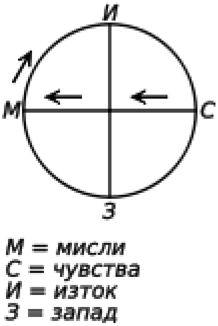

Фиг. 1

Същото е и с хилядите и милиони мисли, които съществуват у ангелите. Само тази мисъл може да ви ползува в дадения случай, която е във вашия ум. Присъствието на една мисъл какво влияние оказва върху ума ви? Например зададат ви тема: КАКВО Е ОТНОШЕНИЕТО МЕЖДУ МИСЛИ И ЧУВСТВА? Какво отношение има между тях? В дадения случай, когато вие имате някое желание, теченията на сърцето ви, които циркулират във вашия организъм, отиват към центъра на живота. Всяко желание отива навътре. Желанието на живота значи да вдишваш. Желанието е вдишване. А теченията на мисълта какво е? То е навънка. Мисълта е издишване. Чрез сърцето си човек вдишва, а чрез мисълта си издишва. Да мислиш, това значи постоянно да издишваш. Дишането се състои от два процеса: вдишване и издишване. Дишането това е процес на чувствуване и мислене. Дишаш като чувстваш и издишаш като мислиш. Следователно, ако мисълта и сърцето в един човек са нормални, това значи той има нормално дишане. Значи ти можеш да регулираш своето дишане чрез мисълта и чувствуването. Някои хора нямат дълбоко дишане. Онзи, който няма дълбоко дишане, той увеличава желанията и сърдечните течения са слаби. Желанието обзема цялата жива природа. Няма същества в света, които да не желаят. Но къде е анормалността на желанията? Има закон: НЕ

ПОЖЕЛАЙ! Де е лошото в желанието? Не дишай онзи нечист въздух, който другите са дишали. Никога не възприемай в света едно желание, което друг е възприел. Това би приличало на следното: Когато някой се избълва, друг да се занимава с бълвоча му. Да имаш едно чуждо желание, това значи да се занимаваш с бълвоча на някое друго същество. Всички страдания произтичат от занимането с бълвоча на другите. Желанията са чисти в природата. Понеже те изтичат от Божествения център. Всичко, което произтича от Бога, е чисто! Та когато се казва: Да се живее чист и свят живот, това не се подразбира да създадеш нещо ново, но да черпиш от Божествения център. Да не бъдеш мързелив и ленив, но да вървиш далеч, да отидеш далеч, да посрещнеш новите желания, които слизат отгоре. Какво подразбират под думата – горе и долу? Направете превод. Под „горе“ те разбират винаги великия съзнателен живот. Имате съзнание – ти си горе. Нямаш ли съзнание – ти си долу. Преведете тогаз думите: ЛЮБОВ И ДОБРОДЕТЕЛ. Какво положение завземат те спрямо физическия свят? ЛЮБОВТА – това е изгревът. ДОБРОТО – това е залезът. Във вашия ум седи една слаба изтъркана идея. Вие мислите, че при залеза всичко се свършва. Но залезът е едно отлично състояние за почивка. След като си работил дълго време, уморен си, трябва да престанеш известно време от тревогите; значи любовта след като те тури на работа, след като изгрее слънцето, любовта те тури на работа. След това трябва да дойде залезът, за да те освободи от онзи прийом на живота. Следователно, с любовта ние започваме живота, а с доброто ние се освобождаваме от ярема на живота.

Всички сегашни науки и теории са нужни. Съвременната наука е израз, резултат на една мисъл от един свят много по-висш. Нашето знание е резултат на една друга мисъл извън физическия свят. И следователно, като разглеждате науката ще видите, че нашата наука е разхвърляна. Химията е отделена, физиката е отделена, естествените

науки са отделени; геологията е отделена, метафизиката е отделена. Всяка една наука си има своя специфична област. По какво се отличават те? Анатомистите изучават костите на тялото; физиологът изучава отправленията или функциите на тялото; биологът изучава живота на клетките; психологът изучава промените на състоянията на съзнанието. Те разделили така живота. Човекът така разбран ли е вътре в себе си? Тогава дайте едно съчетание. Анатомистът, това е човекът на костите. Всеки, който има кости, той е анатомист – без мускули. Всеки, който има мускули, той е физиолог; всеки, който има клетки – той е биолог; всеки, който има душа, е психолог. Всеки, който има ум, какъв трябва да бъде сега? Идеалист. Идеолог – човек, който се занимава с идеология. Всички млади хора все са идеолози. А старите с какво се занимават. Тогава аз разграничавам живота така: младите хора се занимават с любовта, а старите хора – с добродетелите. И затова младите гледат към изток, а старите гледат само към запад. Младият говори за живота; младият говори повече за сърдцето си, а старият говори повече за ума си. В това има съответствие: младият като че иска всичко да вземе, да прибере в себе си, а старият поглежда към небето и казва: Трябва да напусна тази земя.

В този стремеж имате две течения: когато сърдечните течения отиват навътре, умствените течения отиват навън; а когато сърдечните течения отиват навън, то умствените течения отиват навътре.

Кръгът представлява волеви течения. Защото волята циркулира в цялото тяло. Човек сам по себе си е един кръг. Само че по-точно какъв кръг? „Елипса“. Сега аз ви навеждам на тези мисли, за да може да се справите с някои противоречия. Когато се говори за добрия живот, аз подразбирам уравновесяване на любовта с доброто. Защото в дадения случай някой път и в любовта на младия действува сърдцето и в

доброто действува сърдцето. Доброто е вече един резултат изработен, смисълът. Ти не можеш да бъдеш добър, докато не мислиш – докато съзнанието ти не е събудено. Добър човек е онзи, у когото съзнанието е събудено. Той знае къде да тури всяко нещо. Следователно, под любовта в обикновения смисъл на думата ние не разбираме да имаш само чувство. Когато вие говорите за чувство, аз подразбирам едно желание, едно течение навътре. Например едно дете желае да вземе някой плод. Има желание тая ябълка да влезе в него. Желанието е навътре. Тогава умът ще дойде на помощ и ще намери някой начин вън. Например ще вземе някой камък и ще удари ябълката, тя ще падне, детето я взема. И престава да хвърля камъни. След това действува вашата воля. Вие изядете ябълката. И тази ябълка се скрие – възприеме се в стомаха и почва да обикаля по цялото тяло тази ябълка чрез кръвта.

Да кажем, че влезнало е някое неестествено желание вътре във вас. То е възприето от сърдцето ви и после е подпомогнато от ума ви. Де ще го турите това желание? Най-напред ще го търсите в стомаха си, после в сърдцето си, в белите дробове, после в главата си горе. Ако там не може да го намерите, ако не може да го намерите в тези три основни пункта, тогава трябва да обикаляте цялото си тяло, за да го намерите. Да допуснем, че имате едно неестествено желание; или извършиш нещо, може да извършиш едно престъпление. Имаш някога желание и то те мъчи. Например имаш някоя мисъл, някое желание; какъв е сегашният метод за освобождение от едно мъчение? Да допуснем, че имате една лоша мисъл. Например мислиш да откраднеш нещо. После да поизлъжеш малко; след лъжата иде желанието: да го сметна малко; след смятането иде плащането. К. Л. С. П. Изял си ябълката, но трябва да плащаш. И веднага се уравновеси въпросът. Но в какво седи кражбата? Де е лошото в кражбата. Представете си, че съм малко дете. Виждам от градината на един

градинар една ябълка; той има хиляди; по отношение на този човек има престъпление, но по отношение на природата няма престъпление.

Здравословното състояние на човек зависи от тези вътрешни течения. Той трябва да бъде внимателен спрямо теченията, които съществуват. Той не трябва да се бори вътре в себе си. Този, който се бори в себе си, нищо не придобива. Той трябва да проучава себе си. Тогава може да има цяла една наука – човек да изучава своето сърдце, своя ум и своето психологическо състояние.

У човек ние имаме следното разпределение: любовта, това е Божественият ИЗТОК. После имаме и Божествения ЗАПАД. Когато една Божествена душа слиза в човешкия свят, това е залез; а когато една душа влиза от човешкия свят в Божествения, това е изгревът на душата. Всяка една душа, която напуща човешкия свят и отива в Божествения – това е изгревът! Когато от Божествения свят слиза в човешкия, това е нейният залез. Значи какво е изток? Имате три изтока; предната част на главата, това е изток; задната част на главата е запад. Челото е изгрев; после имате изгрева на горната част на главата. Тогава кой е запад? Чисто обективният долен ум – в долната част на челото е запад; а в горната част на челото е изтокът на висшия или физически ум. Когато вие говорите за полова любов, любов между мъже и жени, това е западът. Това е слизането един свят по-долен. Тогава както човек слиза от Божествения свят в човешкия – в половата любов човек слиза в един още по-нисш свят, дето трябва да работи. По отношение на тази любов, човек се смята за едно божество. И всяка една душа, която слиза от Бога, тя слиза с голямо въодушевление и след като е била 60–70 години, тя се е окаляла и като отиде при Бога, тя се радва. От Божествения свят да слизаш към човешкия не е така приятно. Защо не е приятно? Половата любов аз я наричам човешката любов. Има два вида любов – Божествена и

човешка. Божествената Любов е Изгревът за мене! А човешката любов за мене е залез. Божествената Любов, това е Любовта на Великото, а човешката любов, това е любовта на доброто. Под добро аз разбирам залез. Трябва да имате ясна представа за това.

Ти можеш да имаш симпатия към някого; но това още нищо не означава. За да разбереш някого, колко неща са потребни? Три неща са потребни. Първо да имаш един обект; после да имаш средства за постигане на този обект и трето да имаш място де да го поставиш вътре в себе си. Така ти реализираш. Всяка една идея, която не можеш да реализираш, ще те мъчи. Имаш едно желание или мисъл, които не можеш да реализираш, те ще те мъчат. Всяко едно желание, което ти усещаш, че е постижимо, ти причинява радост. Също така и всяка мисъл; но всяко желание и всяка мисъл, която не можеш да реализираш, те всякога причиняват известно вътрешно недоволство. Затова ако искате психически да бъдете здрави, най-първо ще привлечете Божията Любов отгоре над главата си; да се яви желанието в тебе, Божествената Любов да дойде в сърдцето ти. След това, за да се реализира Божията Любов, какво трябва да предизвикаш в себе си? Ще предизвикаш ума си. (на челото отпред). За да може тази любов да се реализира по един или друг начин. Тогава ще извикаш своята воля. Волята към кое спада? Ако сърдцето е залез, а умът изгрев, тогава какво нещо е волята? В астрологията има една висока точка – М. С. – зенита. Геометрически в математиката – волята, това е зенитът на нещата. Там е най-високата точка. Това е най-разумното! Един волев човек е онзи, на когото съзнанието е будно във всички точки. В този кръг съзнанието да е будно навсякъде. Значи когато целият кръг е в движение, тогава имаме воля. Другото е вярно по отношение на статическото състояние; а когато нещо е в движение, там работи волята.

Да ви преведа един факт, който съществува в природата. Когато майката взема едно дете, какво го прави? Не го турга долу да го натиска, но все нагоре го хвърля и после го хваща; и бащата като го вземе, и той го подхвърля нагоре! Детето в дадения случай е волята. Няма хора с по-силна воля от децата. Ако искате да изучавате какво нещо е човек със силна воля, това е детето. Това дете, това слабо дете, като заплаче, бащата и майката го слушат; но това е за няколко месеца. После след няколко месеца детето изгубва магическата си сила. Та когато Христос казва: Трябва да станем като малките деца, то се разбира: да усилиш своята воля, та да станат нещата за тебе постижими. – Ти трябва да станеш като малкото дете! Но разумно дете! Като заплаче това дете, ангелите и всички други слизат и са на негово разположение. Като заплаче стар човек, нито един ангел няма да дойде, но като заплаче малкото дете, много ангели ще дойдат и работата веднага се урежда. Под думата детство разбираме, когато процесите стават правилно – и Божественият изгрев, и Божественият залез са нормални; и ангелският изгрев, и ангелският залез са нормални.

Имаме три изгрева и три залеза: Божествения, ангелския и човешкия. Понеже ние вземаме място по средата, ние сме деца. Трябва да вземем положението на деца. Ние в природата трябва да развиваме волята си. Едва сега започваме волевата област. Трябва да организираме тялото си, своите мисли и своите желания. Не само човек да желае, вие имате едно желание, но вие не го разбирате; вие много малко разбирате вашето сърдце. Имате известни желания, но не знаете откъде са дошли, как са дошли и защо са дошли. Вие сте в неведение върху всичко това. Вие казвате: Имам някои желания; но защо са дошли не знаете.

При дишането, щом вдишвате навътре, вие имате предвид да урегулирате вашите желания, сърдечните течения; а щом издишате,

ще имате предвид да урегулирате вашите мисли, да пречиствате. Във всеки един момент трябва да има пречистване. Ние живеем в един свят, преплетен с хиляди милиони нишки. И трябва да ... едно течение. Има едно течение около човека. Около дихателната система се движи едно колело много бързо – около дробовете. И това колело си има малки дупчици. Онези кислородни атоми, които са влезли в някой друг дроб. Те са изгубили от своята бързина и не се движат с такава голяма бързина. И после дупките на това твое място не могат да влезнат. А пък онези атоми, които не са влезли в друг дроб, те се движат много бързо и затова могат да влезнат в това място. И когато човек влезе в някоя стая, дето въздухът е развален, то все има въздух в тази стая, който не е развален; но ако твоето колело не се движи правилно, ние няма да използуваме добре този въздух. Благодарение на това сито, колелото се движи правилно и ние можем да използуваме този въздух до известна степен. Но разбира се, чистият въздух е за предпочитане.

За желанията има сито, което пресява. Желанията, които са били в друго сърдце, те не могат да минат през това място, през това сито. Само новите желания могат да минат през това сито.

Сега какво разбрахте? Да го преведем в научна форма. Един добър човек като се движи, като живее между лоши хора, като се движи това сито в неговото сърдце, техните лоши желания не могат да попаднат в сърдцето му. Тези лоши течения не могат да попаднат в сърдцето му. Има един филтър, който пречиства. Човек няма какво да се бои. – Опасността е когато това сито престане да се върти. Тогава всичката кал може да влезне в сърдцето му. И тогава се явяват много неприятности в живота. – Боледувания и ред други страдания. Но понеже не трябва да гледаме на грозната страна, природата е предвидила всичко; тя си има един филтър. Тя е взела всичко предвид, да не се престъпват Божиите закони. – Не разваляй

Божествената инсталация в тебе. Колкото по-бързо се движи твоето сито на сърдцето, твоето сито на ума и твоето сито на волята ти, толкова по-добре. Изучавайте инсталациите си! И щом някой път се развали някоя от тях, ще вземеш мерки. Що е молитва? Инсталацията се е развалила и ти ще искаш да дойдат тези инженерите да направят поправката. Това е молитвата. Когато някой път сърдцето се развали, какво ще правиш? Вкиснал си се – някой път имаш голямо вкисване, миришеш вече, никой не може да те търпи.

Сега имате една такава представа за живота. Ти казваш: Защо аз да не бъда щастлив? Ти всякога можеш да бъдеш здрав! Тури мисълта и чувствата си правилно! И тогава всякога ще бъдеш здрав. Но в противоречие ли са теченията на твоето сърдце и на твоята мисъл, непременно ще бъдеш болен. Ако мислите и желанията отиват навън, тогава какво ще остане вътре в нас? Всякога работата на мисълта трябва да бъде за реализиране на някои желания по отношение на нас и по отношение на другите. Например казваме, че трябва да обичаме ближния; тогава ние съзнаваме, че сме части на един по-голям организъм. Тогава доброто на моя ближен е и мое добро. Например ние сме 10 души градинари при една река. И ако водата на първия градинар не върви правилно, то и при тебе няма да дойде водата правилно. През въздуха тази вода няма да дойде при тебе. Значи ти трябва да работиш, да минава водата правилно в неговата градина и през градината на другите, за да може да мине водата правилно и през твоята градина. Но последният градинар казва на другите градинари: Много се интересувам от вашите градини. Нещата не са отделени.

С какво се занимава математиката? Математиката се е занимавала със силовите течения на мисълта. А с какво се занимава геометрията? Тя се занимава със сърдцето. Геометрията изучава

всички течения, които отиват навътре. Математиката изучава всички течения, които отиват навънка.

$(\sqrt{x^2 + BA}).x$ Тази формула за нас е непонятна. Но да си представим сега друга формула, която има геометрически израз: Например $a^2 + b^2 = c^2$.

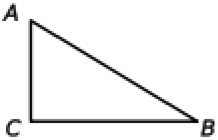

Фиг. 2

Тази формула представлява отношенията на страните в един правоъгълен триъгълник (Фиг. 2). С тази формула вие можете да постигнете вашите желания. *AB* е хипотенузата. Тя е мярката за тази формула. Тези линии представляват разумни същества. Може да разгледате или можеш да нарисуваш едно голямо изображение с много линии, сечения, плоскости, с 10, 20 плоскости. Но тази формула трябва да я туриш в движение и ако не можеш да я приведеш в работа, тази формула ще бъде за тебе непонятна.

В природата съществуват много по-сложни формули. Има основни движения, които разрешават веднага цялата формула. Например ИСТИНА, това е една формула с 6 букви. На френски с колко букви е? Verite. Пак с 6 букви. Истината в тази написана дума ли е? Не, това е една формула. Как ще намериш Истината? В истината има две течения. Най-първо ще слезнеш отгоре-надолу и после ще се качиш нагоре. Най-първо трябва да слезнеш и после да се качиш. Трябва да бъдеш крайно пластичен, учен и трябва да разбираш законите на месечината или законите на промените. В Истината никога да не те изненадва каквато и да е промяна. Това е обяснението за буквата С. В Истината и най-големите противоречия да не те

спъват. – Да можеш да ги разрешаваш. (Това е обяснението за буквата Т). Буквата И пак се повтаря след примера. След това имаме Н, т.е. как да примириш противоречията? После имаме А, т.е. да имаш една идея, която да можеш да приложиш в живота.

Значи ИСТИНАТА е път към освобождение, след като си работил за някого, да остане нещо за тебе. Ако ти си следвал в училище и не може да остане в тебе богатството, ти нищо не си постигнал. Ако остане в тебе известно богатство (това означава буквата А). Това е придобитото богатство, което ще остане и което ще те ползува. – ИСТИНАТА. Това е истинското знание, което освобождава човека. Истинската разумност, която освобождава човека от ония положения, в които той може да се ограничи.

Това е Истината!

Коя е основната мисъл? Когато теченията на сърдцето вървят нормално навътре, и теченията на мисълта вървят навън. Не трябва да иждивяваме напразно енергия. Щом имаш едно малко желание, трябва да имаш една малка мисъл; и щом имаш едно голямо желание, трябва да имаш голяма мисъл. Ако имаш малко желание и голяма мисъл, ти харчиш повече, отколкото трябва. На малки желания и малки мисли. И на големи желания, и големи мисли. Трябва да разбирате отношенията и да регулирате теченията. Например имаш силно желание, а пък не работиш. Или имаш големи желания, а пък в ума си имаш по-малка мисъл. Това не е правилно.

Движенията трябва да станат съобразно с волята. Инак ще се скъса конецът и ще отхвръкне желанието навънка. И ще стане пречупване на волята.

Сега да оставиш този въпрос за втория път.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината! В Истината е скрит животът!

Ако седите при един обяд и не взимате нищо, какво ще ви ползува. Или ако вземете една ябълка и после пак я сложите, какво ви ползува? Ако един учен носи блага, ползува ли ви? Трябва да ядете хубаво от това учение, да мислите хубаво върху него; и да имате желание да го приложите. Нищо няма да знаете от тази ябълка без ядене. Това, което можеш да изядеш и да приложиш, това е знание! Това, което може да остане едновременно и в сърцето ви и в мисълта ви, и във волята ви, това може да ви ползува. Само когато знанието стане плът и кръв в сърцето, мисълта и волята, само тогава можеш да изпълниш Волята на Бога!

Има любов към Бога, любов към ближния и любов към себе си. И ако нямаш любов към Бога, не можеш да имаш любов към ближния си; и ако нямаш любов към ближния си, не можеш да имаш любов към себе си.

Любовта към Бога, към ближния и към себе си може да ги прилагаш и да ги опиташ. И ако не ги опиташ, това ще бъде само една формула. Прекрасен свят е този! Онова, към което се стремим в сегашния свят – в случая са важни: хлябът и въздухът, които сега възприемаме. И малкото знание, което сега имаме, трябва да се стремим да го приложим.

7.20 ч.с.

ЖИВОТ И РАДОСТ. ПРИНЦИПИ НА ЗДРАВЕТО.

X година, 24 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 20.II.1931 г., петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Същественото в миналата лекция, кое е? *(Казва се)*

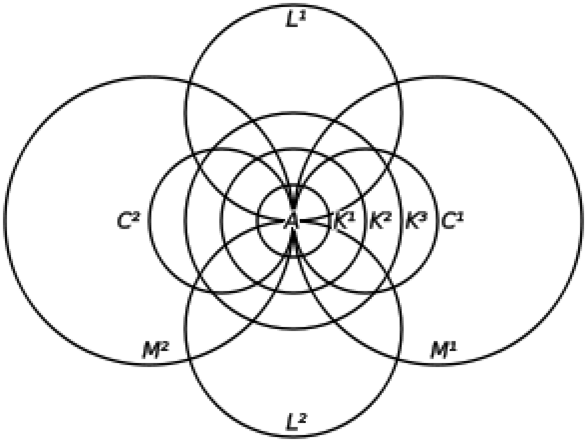

Фиг. 1

Трите кръга K^1, K^2 и K^3 са трите свята (Фиг. 1). K^1 е материалния свят, K^2 е на ангелите светът, а K^3 е Божественият свят. А пък другите кръгове са поляризирания. Какви са положенията на съвременната наука? Трябва да имате известен център.

Фиг. 1

В дадения случай имате една точка *A* (Фиг. 1). Да кажем, че между две точки се образува права линия. Тази точка вие мислите, че се движи в едно направление. Не. Едновременно тази точка се движи в две направления. Следователно от центъра има две течения: едно отрицателно течение и едно положително течение. Това образува права линия – между две точки. Какво наричаме права линия? Най-късото разстояние между две точки. Тогаз в една права линия колко точки могат да се вметнат?

Радиусите, които излизат от един център, какво отношение имат един към друг? По какво се отличава гъстата материя от етерната материя? Има едно различие. Тази материя, която ние наричаме гъста, по какво се отличава? Допуснете, че когато сърцето е било първоначално в разредено състояние, радиусът е бил много голям. Днес колко пъти е намален този радиус в сравнение с по-рано? Какъв е радиусът или какъв е диаметърът на слънцето? С какво си обяснявате или на какво се дължи притегателната сила на слънцето? Нали се дължи на неговата маса! Всички тези планети се движат около слънцето. Слънцето ги привлича или не, но си има една причина, дали е вътрешна или външна, но се движат планетите около слънцето. И онези планети, които се намират по-далече от слънцето, по какво се отличават? Можем да кажем, че колкото едно тяло се отдалечава от своя център, движението се намалява. Какво става с гъстотата на материята, колкото тя се отдалечава? Например, ако едно тяло го поставите на повърхността на земята или го доближите до един километър до центъра на земята, де това тяло ще тежи повече?

От какво зависи интензивността в самия човек на едно желание? Допуснете, че една човешка мисъл е под влияние на човешкото сърдце. Какво ще стане с мисълта? Допуснете сега, че тази мисъл е под влияние още и на човешката воля; какво ще стане с мисълта? Тази мисъл се привлича вече към центъра на желанието, всяка мисъл,

която се привлича към центъра на желанието, е под влиянието на сърдцето. А представете си, че центърът на желанието се намира под влиянието на човешката воля. Кога човек е по-добре в света? Когато неговите мисли са съобразени с неговите желания и с неговата воля, или когато неговите желания са съобразени с неговата мисъл и с неговата воля. Възможно ли е тогава сърдцето да регулира ума? Вие сте все учени хора не на смях, все разсъждавате с хиляди години, все сте мислили, имате една зряла мисъл, искате да разрешите една важна мисъл в живота си: как да се живее? Това е философска мисъл. Или какви са човешките отношения към света? И все разсъждава човек, разсъждава и някой път той решава при своите постъпки така или иначе да постъпи. След като сте мислили, на какво е основана вашата мисъл? Какви са вашите материали? Как боравите с ума си, с чувствата си и с волята си? Как ги виждате? Ако някой би ви възразил така: докажи ми, че си силен? Вие как ще му докажете? Ако си по-силен, вържи му с въже ръцете и краката и ще го попиташ: Ти допущаш ли, че аз те вързах? Ако допущаш това и ако допущаш, че аз мога да те развържа, аз ще те развържа; но ако допущаш, че не съм те вързал и че не мога да ти развържа връзките, ти вързан ще останеш. Този философ, който е вързан в дадения случай, какво може да приеме?

Всяко същество, което може да ни върже в даден случай, какво представлява? Ако някой ви е вързал, какво казвате на себе си? Казвате, че си бил глупав. Значи онзи, който ви е вързал, е по-умен, отколкото сте вие. Сега желанията на човека произтичат ли от неговата воля или му са наложени отвънка? Допуснете, че минавате през една градина и у вас се яви желание да вземете един плод. Да допуснем, че градинарят е много сприхав – не дава никой да влезе в градината. И ако във вас се зароди едно желание да вземете един плод, това желание какво ще произведе? Ще ви въведе в стълкновение

с градинаря. Питам сега: Желанието от вас ли произлиза или от градинаря? Щом излиза от нас, трябва да бъдем свободни. Щом въжето е мое, никой не трябва да ме върже с моето въже! А щом въжето е чуждо, могат и да ме вържат. С чуждо въже могат да ме вържат. Трябва да различавате – волевите мисли, желания и действия, които произтичат от самите вас; от волевите желания, мисли и действия, които произтичат от окръжаващата среда или от окръжаващата разумна среда. Този въпрос става сложен. Не можете ли да ми дадете например едно желание, което произтича от самите вас? Можете. Имате един декар земя; насадили сте в нея плодни дървета. Откъснете един плод, градинарят ще ви арестува ли или не? Не. Защо, защото градината е ваша. Значи човек трябва да има желания, които произтичат от самите вас, но трябва умът ви по-рано да е работил. Там, дето умът ви не е работил, там в желанията си не можете да бъдете свободни; а там, дето умът ви е работил, там можете да бъдете свободни в своите желания. Тогава, определете ми какво нещо е свободата? Математическа свобода имаме тогава, когато учителят или ученикът разбират добре лекцията или урока. Но ако учителят или ученикът никак не са свободни, значи най-първо професорът трябва да е проучил предмета; щом го е проучил, той е свободен в своите действия; щом ученикът научи лекцията и я преповтаря, той е свободен. Ако професорът не е изучил лекцията, той не е свободен.

Сега животът представлява сам по себе си резултат или обект на човешката мисъл. Единственото реално нещо, върху което можете да се спрете, това е ЖИВОТЪТ – реалността. Ние трябва да започнем с живота. В истинската философия се казва, че сегашният живот носи едно голямо зло. Вярно е в този смисъл, защото в живота се извършва най-голямото зло. Това е едното положение, но същевременно с живота се явява и най-голямото благо. И най-голямото добро пак се

явява в самия този живот. Следователно, доброто и злото не произтичат от живота. Животът за тях е само едно условие, в което злото може да расте. Злото расте, но няма семе. Т.е. расте, но в края не може да поддържа своя живот. В дадения случай една форма направено от зло, вътре в кръвта е една бомба, която ще експлодира и ще се свърши. Всички лоши мисли са бомбите, които ще се пръснат. И следователно, желанието на тези хора, които вървят по обратния път, по пътя на злото, всичките им помисли и желания в края на краищата се разпръскват и пукат се; а пък мислите на добрите хора се отличават по това, че се огъват и не се пръскат, и плод дават. У тях има един вид пръскане, но то е разпукване на цвета.

Сега практическото приложение какво нещо е злото? Математически искат да определят що е злото? Всяка една мисъл, създадена от зло, в края на краищата се пръска; и в края на краищата ще бъде неблагоприятна за самия индивид. И това, което причинява смъртта на хората на земята, това са постоянно тези разпуквания на тези бомби. И колкото по-малко бомби във вас се пукат и се разпръскват, толкова по-добре. И мъчнотията на човека, когато човек започва да погрознява, това е резултат от много мисли. Щом една мисъл се пукне, щом известно такова желание не се постигне, пукат се мислите му и се проявява известно помрачаване, като дим; както излиза дим, когато се пукне една бомба, така също е и при желанието на човека, когато не се реализира. Тогава на лицето на човека е покрито с една етерна материя като воал. И така седи лицето му потъмняло, един, два, три дена и след това се прояснява. Когато Каин уби брата си, лицето му потъмня. И когато го попитаха: Де е брат ти? Той каза: Не съм стражар на брат си; и дим излизаше от лицето му. И не само това, но човек, който извърши известно престъпление, остават следи на лицето му. За бъдеще ще има известен апарат, учените хора ще дойдат до това. И тогава като фотографират лицето

на човека, ще познаят дали е направил той убийство или не. И не само това, но от неговото лице ще се фотографира и целия ход на мисълта му. Защото причината за едно престъпление не е чисто външно, механически, а то е един вътрешен процес. Може тази мисъл да не остане вътре в човека. Може да кажете: Ние такива работи няма да вършим! Но представете си, че двама ученици в едно училище са много способни и се конкурират кой да вземе наградата. Представете си, че има награда. Ако единият вземе наградата, то у другия се явява желание да вземе първия за врата и да го смачка! Питам, това желание на място ли е? Често когато вие се гневите, на какво се дължи човешкият гняв. Някой път се гневите на себе си. Но гневенето, много пъти вие се гневите на природата. Ако бихте я намерили някъде, бихте я хванали за врата и бихте ѝ казали: На какво основание? Сега ние изясняваме тези неща, за да имате една ясна представа за психическото състояние, в което се намирате. Докато човек не си изясни научно нещата – не така както сегашната наука пояснява, механически – докато човекът не си изясни научно процесите, които стават вътре в него, той ще бъде без знание, което е приложимо. И за това в много работи сегашното знание не е приложимо. За пример, за какво служи аритметиката? 1 + 1 = 2; 2 + 2 = 4. Представете си, че кажете двама души и двама души правят четири души. Двама души може ли да ги съберете на едно място? Двама приятели (две добродетели) може ли да ги съберете на едно място? Най-голямата добродетел коя е? *(Служение на Бога).* Всички съгласни ли сте?

Най-голямата добродетел е Любовта; с какво ще я съберете? С какво ще съберете любовта? Може ли да има още една любов? Привидно можеш да събереш любовта, но в същност не можеш. Ти любовта с друга някоя добродетел не можеш да я събереш. Любовта на двама души какво ще роди? Представете си, че един учител и един ученик се обичат, какво ще се роди от тях? Резултатът къде ще се яви?

Представете си, че ученикът представлява публиката, а професорът е авторът и пише някоя книга. Той пише книгата не за себе си, но за другите.

Някой казва: Човек трябва да помни. Това, което мога да забравя, аз не съм го създал. Само онези неща, вие можете да забравите, които не сте създали. Ако вие извършите едно престъпление, ще го забравите ли? Не, никога! И ако извършите едно добро, никога няма да го забравите; едно добро извършено от самите вас, не може да го забравите; а едно добро извършено от другиго може да помните, а може и да го забравите. Една погрешка, извършена от самите вас, никога не може да я забравите. Най-хубавият метод е да се стремиш да учиш; и като се стремиш да учиш, ти няма да забравиш.

Каква е общата връзка между миналата лекция и сегашната в дадения случай? Трябва да измените съвършено вашите сегашни възгледи. Вашите възгледи за живота трябва да ги измените така, както малките деца, когато станат на 21 години. Нека вземем едно дете на една година, то като стане на 21 години, ще измени своите възгледи. Ако ти не можеш да измениш своята мисъл в дадения случай, при дадени условия, когато самият живот налага това, спира се човешкият растеж. Докато ти мислиш, дотогава ти ще чувстваш; докато ти чувстваш, ти ще работиш. Ще мислиш, ще чувстваш и ще работиш. Но щом се спре твоята мисъл, ще се спрат твоите чувства и твоята воля; и ще се спре с това и твоят растеж. А щом се спре растежът, какво става? Растежът в нас в каквото и да е направление се дължи на нашата мисъл. Та всякога и най-малката мисъл, в която вашият ум взема участие трябва да ви радва, понеже това е един признак, че вие растете. Щом мислите, вие растете и тогава реализирането ще дойде. Но за кого трябва да мислиш? Вие като станете сутринта, за кого мислите? *(За Бога).* Ние, вие, всички все за Бога ли мислите? Тогава спасението на света е дошло вече.

Ще ви дам една задача за една седмица; за ЕДНА СЕДМИЦА, всяка сутрин като се събудите да определите каква мисъл имате? – За какво сте помислили? Онези, които ще вземат участие, да си вдигнат ръката. А който няма да вземе участие, да не си вдига ръката. Това ще направим, за да не се къса конецът, веригата. Онези отвън ще бъдат публика, които няма да вземат участие. Щом станете сутринта, най-точно ще опишете за какво сте помислили. Ако сте помислили за едно, няма да помислите за друго; ако сте помислили за дъгата, ще пишете, че сте помислили за нея. Ще пишете точно това, за което сте мислил. Ще видим на колцина от вас е дошла мисълта за Бога. Във вас се засягат личните чувства. Да допуснем, че някой от вас, щом се събуди сутринта, помисли за хляб, а друг помисли за водата. Някой като се събуди сутринта, първата му мисъл ще бъде – обущата; или някой от вас да се събуди със зъбоболие, ще каже: Боли ме зъбът! Всичко каквото се случи, ще го пишете. Да имаме дъно и върху това ще градим. За окръжаващата среда не са потребни тези данни, а за самите вас. За да знаем кой къде се намира, накъде пътува. Да бъде опитът психологически, преди да си легнете вечерта турете си следната мисъл: Като се събудя сутринта да ми дойде една основна мисъл! И като се събудите, вижте каква мисъл ще ви дойде. Някой път сте зависими от условията; някой път имаш да даваш пари и сутринта като се събудиш, тази мисъл дохожда, понеже тя е интензивна. Или си войник и като се събудиш, казваш: Оръжие! Оръжие! Или си ученик, държиш изпит и първата мисъл е за предмета, който те занимава – математика или друг. Или баща ви е писал, или майка ви е писала, че ще дойде. 10 години не сте я виждали; и сутринта като се събудите, майка ви или баща ви изпъкнат в съзнанието ви. По някой път аз наблюдавам във вас, че окръжаващата среда ви въздейства. На някой войник му говориш, че трябва да бъде свободен. Но той казва: Ти можеш да бъдеш свободен,

но аз съм войник, ние сме под команда. Като бият барабана, каквото ти заповядат, това ще правиш. Ако ти си войник, ти можеш ли да бъдеш свободен? Физически не можеш да бъдеш свободен, но в какво отношение можеш да бъдеш свободен? Умствено. Ако човек изгуби съвършено своята свобода в трите свята: в Божествения свят, в ангелския свят и в човешкия свят, или казано другояче – ако изгуби своята мисъл, своите чувства и своята воля, тогава какво ще стане? Човек ще изгуби своето съзнание непременно. Когато у вас се увеличи някоя болка, най-първо вие чувствате една остра болка; толкова остра, че казвате: Не мога да търпя! Щом дойде болката до края, вие изгубвате своята мисъл, своите чувства и своята воля. Тогава изгубвате съзнанието си и болката престава. Когато нещо не може да се държи в човешкия ум, сърдце и воля, тогава човек изгубва своето съзнание. Именно силните натури по това се отличават и познават. Силата на човешкия характер зависи от това, доколко човек може да издържи известни страдания. Страданието, това е едно напрежение, за да се изпита силата на човешката воля – да се види каква морална мощ може да имаш. Тез, които не могат да издържат страданието, у тях моралната мощ е слаба. Доброто е още по-силно от страданието. Ако ти не можеш да издържиш страданието, ти доброто никак не можеш да издържиш. Напрежението при доброто е двойно по-силно! Та от това гледище напрежението при страданието е закаляване на процесите, с които работят умът, сърцето и волята. Страданието е за известно време. Щом си се закалил за известно време, страданието престава. Да допуснем, че си слаб, че си болен, но се намираш в една среда, дето никой не ти съчувствува. Дойде някой и ти даде ритник, ти плачеш, но някой ти казва: Махай се! Дойде втори и той те ритне и ти казва: Махай се! 10 души като направят така, ти почнеш да мислиш и да си казваш: Няма да я бъде тази работа! Освен че тези хора не помагат, но има и ритане. И тогава се събужда мисълта в тебе

и почваш да правиш усилие да се махне болестта. Изправиш се и оздравяваш, и ставаш силен човек. След като оздравееш, има ли ритници? Няма. Здравият човек никой не го ритва. Ти казваш: Човек има нужда. Щом имаш нужда, ти си един болен човек. Но ти казваш: Трябва да се живее! В какво седи животът? Живот, който има нужди, той не е живот. Живот, който няма нужди, той е живот! Какво ще разберете вие от това?

Ти казваш: Трябва да се живее. Че какво ще живее един болен човек в леглото? Това не е живот. Това е болният живот; и след като проходи той, това е слабият живот. Здравият човек живее. Тогава животът има хармонични отношения: ти работиш и се радваш; връщаш се от работа и се радваш също. Излизаш навън и се радваш. Да се радваш на своята мисъл, на своите желания и на своите постъпки, това е живот. До такова положение трябва да дойде всеки един от вас – да се радваш. И ако не се радваш, трябва да намериш психологически коя е причината? И ако не се радваш, ще знаеш, че се намираш в една болница; можеш да имаш някой абсцес или някоя хрема – не си здрав. Ти си мислиш следното: Може тази хрема да се превърне в треска; треската може да се превърне в бронхит; бронхитът може да се превърне в охтика; охтиката може да са превърне в разлагане; разлагането може да се превърне в разширение. И след като се разшири – пуква се. Охтичавият е много учен човек. Много мислят охтичавите хора, но отрицателно мислят. Той постоянно мисли, че има една болест. Но сам не си казва причината. Отвътре той има едно разширение, едно налягане, няма правилна обмяна в неговото кръвообращение. Срам го е да каже, че е болен; и има друго желание, да реагира навън. Той се е свил в себе си. Тогава от свиването и реагирането се образува заболяването на белите дробове; мога да ви обясня. Гледайте да лекувате най-първо вашата мисъл. Ако някой от вас заболее. Мога да ви дам едно правило за здравите:

Никога не допущай в ума си да седи дълго време една отрицателна мисъл; никога в сърдцето си не допущай да стои едно отрицателно желание; никога не допущай в живота ви да седи дълго време една отрицателна постъпка. И тогава ще бъдеш здрав и ще живееш като Матусала, и повече от Матусала. Щом кажеш „не мога“, ти губиш. Има нещо, за което никой не може да ви помогне; например имаш една болест, кой ще носи заради тебе? Никой друг не може да носи заради тебе. Ти имаш болест, но аз не мога да я повдигна и да я нося. Мога да ти туря пречки, мога да ти помагам; ти имаш една отрицателна мисъл и като се е разпръснала мисълта, се е образувал този абсцес – някой цирей, някоя рана. То се върна назад по закона на внушението. Премахни мисълта и веднага раната в течение на 5, 10, 15, 20 минути отгоре ще се премахне, ще се очисти. Трябва да направим някой опит, за да видите как действува внушението. Като поспрем един човек и му внушим, че има изгаряне на някоя част от тялото си; той ще има изгаряне; после като му внушим, че няма изгаряне, ще се махне изгарянето. Ние всички живеем под закона на внушението. Да се самовъзпита един човек, значи да се освободи от миналите връзки на внушението. Сега ние се развързваме; вие не сте свободни хора. Има ли някой от вас, който се е развързал? Има.

Какво разбирате вие под кармически връзки? Какво разбирате вие под социални връзки? Отношения. Нека не вземем сега въпроса лично. Аз казвам как работи законът. Законът на внушението е силен. И той си работи не само в човешкия живот, но и в света на ангелите, и даже и боговете се пазят от него; Божественото като дойде, то е в закона на внушението. Той не го пипа с пръсти. Има две страни; най-първо човек не може да се освободи, но ще си внушава. Ще кажеш ... Ти казваш: Не мога да обикна никого. Не казвай така, но казвай: Мога да правя добро. Мога да бъда силен. Мога да бъда добър човек; мога да стана учен човек. Мога да бъда весел, мога да бъда радостен.

Положителни мисли да имаш! А щом кажеш: Тази работа няма да я бъде; то се е видяло моята работа каква е; като мен човек какво може да стане? Тогава ти си внушаваш. Казваш си, какво е тялото ми хилаво; не, ще си кажеш сутринта: Много хубаво е тялото ми! По-хубаво тяло от моето няма. По-хубава глава от моята няма. По-хубава глава от моята Господ не можеше да ми тури при сегашните условия. За бъдеще ще ми тури още по-хубава глава! Когато кажеш: Сега съм слаб. Ти мислиш отрицателно. Не. Но кажи: При сегашните условия, по-хубави условия Бог не можеше да ми даде. Отвънка има земletресение и 20° студ, ти си кажи: На място е това, много хубаво е! Студено е, но вие не сте правили опит при 25° студ да си стоплиш ръцете и да излезнеш навън при такъв студ. Да кажеш: Много топло е. И тогава веднага ще се стоплят ръцете ти. А ти щом излезнеш навън, казваш, че е много студено. Студенината, това е един процес вътрешен. Има нещо и отвън. От този закон зависи вашият прогрес. Изисква се голямо изкуство да знаеш как да си внушаваш. Някой път си внушаваш и казваш: То нищо няма да бъде. Ти казваш някой път: Като моята глава няма. Но на другия ден си казваш: Колко глави има такива! Станеш и направиш някоя добра постъпка. И казваш: Като моята постъпка няма друга. И после казваш колко такива постъпки има! Не да се хвалиш, но има някои неща, направени, които са хубави. Аз съм виждал следното: Минава един човек, взима хляб от торбата си и дава някому. И този човек, който е дал, е радостен. Той да не съжалява и да не казва така: Да имах да му дам един самун! Ако му дадеш цял самун, ще му развалиш щастието. Ако той яде и преяде, ще го заболи коремът; а пък като му дадеш малко хлебец, той ще бъде радостен и ще каже: Да беше ми дал още малко хляб.

Та малките добрини в живота са красиви. Най-малката добродетел, която имаш, ще произведе в тебе един резултат много по-прав и красив, отколкото някое обемисто добро.

Та законът е: Работи с малките величини. Ще продължим втория път. Начертахте ли си добре чертежа. Вий си го разработете със син, червен и други цветове като нямате какво да работите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.40 ч.с.

ВЪЗПИТАТЕЛНОТО ДЕЙСТВИЕ НА ЛИНИИТЕ В ПРИРОДАТА. ЖИВИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА.

X година, 25 лекция на 1 мл.ок.клас, 27 февруари 1931 год., петък 6 ч.с., изгрев.

Отче наш.

Пишете върху темата: 1. КАКВО МИСЛЯТ ПРОСТИТЕ И УЧЕНИТЕ ХОРА ЗА ВЯТЪРА. 2. ПРОИЗХОД НА БОГАТИТЕ И БЕДНИТЕ. 3. ТИТЛИТЕ НА БОЛНИТЕ И ЗДРАВИТЕ.

Една основна мисъл от миналата лекция. Сега онзи, който най-малко ще се изложи, той да каже нещо от опита. *(Един брат стана и каза опита си за една седмица, първата мисъл, която е имал при ставане от сън).*

Да допуснем сега, някой път като се събудите и имате неразположение, седите в леглото и нямате разположение да станете, не само вие, но много хора седят и се протриват. Какъв е царът? Какъв цар имате, когато някой човек не му се става от леглото. Някой път може да е студено отвънка и не ви се става. Но случва се някой път, лятно време човек се събуди, времето е хубаво и не му се става. В единия и другия случай каква е подбудата?

Сега имате ли някоя книга за четене? Някое четиво? Аз бих желал някой от вас да прочете 10 стиха от ПРИТЧИТЕ, но да ги чете като едно обикновено четене, не специално. Как четат обикновено хора, четете сега от началото 4 глава 10 стиха, като обикновено четене. Добре. Представете си, че не сте ходили на училище никога и четете сега. *(О.С. чете 10 стиха).* Кое сега наричаме обикновено четене и необикновено четене. Какво разбирате вие под обикновено четене? В обикновеното четене няма прекъсване. Там мисълта трябва да върви

без прекъсване. Щом прекъсваш, това е необикновено четене. При обикновеното четене няма да прекъсваш, то е като теглене на една права линия. В обикновеното четене човек иска само да чете, без да обръща внимание на съдържанието на думите, как са поставени? Просто да прочете работите и бързо да чете. А в необикновеното четене човек се спира донякъде и върху вътрешния смисъл на четенето.

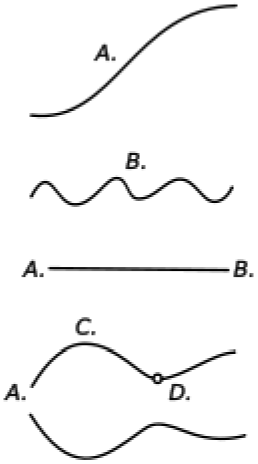

Фиг. 1

Да излезе един от вас да напише на дъската една крива линия да видим каквато линия ви дойде на ум (Фиг. 1). *(О.С. излезе и бързо написа – тази линия А).* Още един да излезе да напише друга крива линия. *(Н. написа втората линия В).* Сега трети да напише една права линия, но тъй без погрешка да я напише. *(Т. излезе и остри тебешира, взе линията. Всички викат: Без линия да начертае правата линия! Смях у всички).* Хубаво, пишете тогава без линия. (*AB*). Да допуснем сега горната линия *А* какво означава? *(Графика на вълнообразно движение).* Най-първо на какво се дължи вълнообразното движение? *(На съпротивлението на въздуха или етера). (ACD е разложена*

светлина). Да допуснем имате първото изкривяване, възходящо огъване *A* и *C*. Имате и *C*, и *D* огъване низходящи. И после пак имате повторение на едно и също движение. На какво се дължи низходящото движение – огъване, то е пак едно повторение на линията. Сега, кога една линия се счита, че е разумна? Че съдържа в себе си разумност. Де може да забележите кои линии са разумни. Тази огънатата линия *B* разумна ли е? Това движение (вълнообразното) разумно ли е или не? По какво можем да определим степента на разумността? *(Н. Тази линия е линия на най-малкото съпротивление. Тази линия, ако има звук, тя раздвижва въздуха).* Допуснете една жена, която плете една дреха и прави разни криви линии, какви съпротивления среща тя на въздуха или на етера? Нали тя плете и прави разни криви линии. Че така е в природата. Известни линии се срещат в природата. Да допуснем някъде срещнете вие една линия, която е образувана от други линии. Така можем да обясним планините и долините. Има огъване. Как обясняват в геологията кривите линии? Огъване на пластовете, нали? Какво означават те под думата тангентална линия? Поставете си една сила, тангентална, която отива нагоре. *(Една по кората на земната повърхност, а друга по радиуса).* Представете си едно дете, което се качва на едно дърво, на една ябълка и отива по дървото нагоре. Хваща една ябълка и след това пак слиза надолу. Питам, кои са причините за едното движение нагоре? *(Ябълката).* Кои са причините за слизането? *(Целта е постигната).* Следователно, ако една линия правилно се огъва във възходяща степен, стремежът е да се постигне едно желание. *A.* има желанието, което трябва да се постигне. *A.* започва, качва се и след това в *C.* стига до най-високата точка. И след това започва огъването, постигането на желанието. *(Учителят издига ръката си нагоре по права линия).* Вземаш плода и снемаш ръката. Като вземеш плода, значи желанието е постигнато. но след това движение какво ще

настане? В каква посока ще се движи сега ръката? Тази линия пак ще има едно повторение. Тази тангентална линия пак ще се повтори. Детето подига ръката си и пак я снема. Детето след като е взело ябълката в каква посока ще се движи? *(В обратна посока ще снеме ръката си надолу).* Най-първо, ако има някой градинар, то ще я тури в джоба си и ще я крие ябълката, ще извади ръката си и ще я тури вън от джоба. Но ако няма някой на това място, то ще вземе тази ябълка, ще я тури в устата си, ще отхапе малко и пак ще я снеме, ще повтори все в една и съща посока. Знам, когато нещата се повторят в една и съща посока какво можем да заключим от повторението? Разумно ли е това повторение или не е? *(Разумно е).* Когато едно колело се върти все около една ос, каква разумност има във въртенето на колелото? Като се върти и като не се върти, то е все същото. Разумно е заради нас. Ако се движи колелото и ако не се движи, все едно е за колелото. Например, ако вървя бързо и вървя полека, в единия случай може да ме похвалят, че вървя бързо, но за мен ми е по-приятно да вървя полека, отколкото да вървя бързо, да тичам.

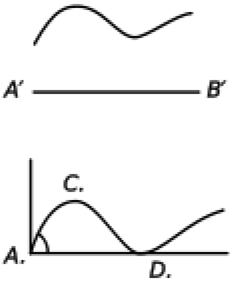

Фиг. 2

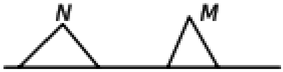

Фиг. 3

Но допуснете сега, че тази линия вие искате да я изправите. Какво ще постигнете (Фиг. 2)? *(По-голяма скорост в движението).* Хубаво. Какво ще придобиете тогава? *(Че ъгълът между тези сили ще се намали).* Какво се постига? *(Равновесие на силите).* Тогава какъв е резултатът? Щом се постигне равновесие на силите, щом се уравновесят силите, какво се постига? Нали вечерно време вие се поставяте в разни положения; като седите на стол, пак вземате разни положения, криви сте, ядете, криви сте. В ядене, в ходене, кривите линии вървят. Дойде вечерно време, искате да си починете, легнете и се обтегнете. Като турите ръцете в права линия и ако сте здрав, останете в това положение на покой. Вашата идея покой, или тази почивка, значи, правата линия в даден случай е мярка за едно здравословно състояние.

Ако обектът седи цялата нощ без да си мърда краката, той е здрав. Щом тъй седи без да се огъва, той е здрав. Щом почне тази здравата линия да стават едни малки пречупвания, да кажем вечерта той си е помръднал малко крака (Фиг. 3). *N.M.* да кажем, това същество е имало някой кошмар в съня, не е бил спокоен в съня. По движението на тялото можеш да съдиш какъв е сънят – съвсем спокоен или не. Тези линии са сложни, тези мърдания, които ги правите, движенията са сложни. Кои движения наричате вие прости движения? Които стават с най-малко съпротивление. Пък много пъти, сгъването на разните мускули на тялото, ако този човек държи тялото си в права посока и огъва десния си крак, или мърда дясната си ръка, или мърда пръстите си, или крака си или прави, едно движение има на главата и т.н. Психологически могат да се обяснят движенията. Това не зависи от неговото съзнание. Да кажем спящият човек, ако времето е хубаво, сънят е спокоен. Ако времето отвънка е влажно или е студено, станат известни промени в организма, понеже материалът, от който човек е създаден, все се влияе от атмосферните влияния. Да кажем, ако е

студено времето, в какво положение ще намерите спящия човек? Как ще намерите правата линия? *(Свита).* Да, свита. Ако е топло времето, как ще намерите човека? *(Разпуснат).* Той ще бъде отпуснат. Следователно, вие като погледнете този, който спи, ще знаете какво е времето отвънка. Барометърът какъв е? Ако той е опънат хубаво, тих и спокоен, ще кажете добре спи този. Казвам това, ако имате тънко наблюдение, за вас по-добър барометър от човека няма. Ще знаете времето утре ще се развали ли или няма да се развали? Дъжд ще има ли или няма да има? Студен вятър ще има ли? Изискват се все тънки наблюдения. Има известни такива мускулни свивания. Но казвам, има движения у човека, които не са негови. Кои не са наши движения? Вземете една наследствена черта, която е дадена на устата или на веждите, или на носа. Линия, която е предадена от едно поколение на друго. Да вземем една крива линия, веждите или кривата линия на носа.

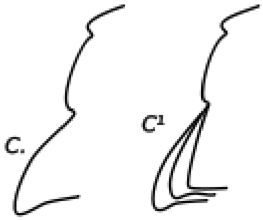

Фиг. 4

Да кажем има такъв нос (Фиг. 4). Как се нарича този нос? Та зависи каква крива линия има. Кривата линия на носа е много важна. Кривата линия на края на носа тя определя, ако линията е счупена при челото, така върви вглъбната, или просто върви в това направление C^1. Челото върви тъй C^1. Тук се образува един ъгъл. Това са все носови отклонения от една плоскост, една перпендикулярна плоскост. И интелигентността си има една своя преграда. Има перпендикулярна плоскост, която определя човешката мисъл.

Плоскост наричаме, когато човек започне да мисли, когато срещне едно съпротивление. Ти вървиш и не мислиш. Но щом дойдеш до едно препятствие, ти се спреш, у теб се предизвиква една реакция за мисъл.

Та мъчнотиите в живота, това е една преграда, една плоскост. Можем да подведем разни мъчнотии в света с разни плоскости, сечения вътре в живота. Следователно, срещнеш една мъчнотия, това е една плоскост. Трябва да видиш коренът какъв е. Казваш, това е една голяма мъчнотия. Щом е голяма мъчнотия, ще намериш плоскостта именно на тази мисъл каква е, сечението на тази плоскост и ще намериш има ли изходен път? Има. Всякога има! Няма мъчнотия, която да няма изходен път! Та казвам, всичките мъчнотии, които вие срещате, това са плоскости; ако се разложи вашият живот, ако се преведе на едно кино, то ще бъде интересно. Един човешки живот може да се представи като цяла една местност, с долини, с извори, с мочурлаци и за самия вас животът ви ще бъде много интересен. А тъй като живеете, като не го разбирате, вие го считате нещо чуждо. И всичките мъчнотии, които имате, ще ви се видят много странни; вие питате защо ви се случват. А те не се случват така, но то е така нагласено. Ако вървите по една планинска местност, тези мъчнотии са турени от хиляди години. И животни, и млекопитаещи, които минават, за всички хора, които са живели преди вас, казват: Ако има пътища, какво странно ви се вижда? Та това е една културна страна! Ако известна мъчнотия в ума ви лесно се разрешава, вие се намирате в една област, която е културна. Ако мъчнотиите мъчно се разрешават, каква е страната там? Не е културна. Следователно, в умствения свят има културни области, населени области с разумни същества. В даден случай може да възприемете областта, през която минавате, съществата, които населяват тази област, по-умни ли са от вас или са по-невежи? Ако лесно разрешават задачите, те са по-умни

от вас; ако мъчно ги разрешават, те са по-глупави. Затова един човек, който е свят, лесно разрешава въпросите. Понеже той е в един свят с разумни същества, които спомагат за неговото разрешаване. Ако влезнете в един лош свят, много мъчно ще се разрешат въпросите. Например, допуснете, че вие имате хиляда души приятели, нуждаете се от пари, средства. Сега това вземам само за обяснение. Идете при един приятел, лесно се разрешава въпросът. Но сте в чужда страна, дето нямате нито един приятел, имате голяма мъчнотия, какво трябва да мислите? Мислите, мислите, дойде ви на ум да откраднете. От този искате, от онзи искате, никой не дава и ти почнеш да обикаляш из джобовете на хората. Гледаш кой е захласнат. Казваш, как ще карам? Идваме до известни постъпки, които съдържат известни морални отклонения. Аз като говоря за кражбата, има едни постъпки, които аз наричам морални отклонения. Сега кое се нарича едно морално отклонение? Грях няма в това отклонение. Да вземем една река по закон трябва да върви по права линия, но тя прави завивки. Какво лошо има, че реката прави завивки? За да избегне съпротивлението, тя върви по най-малкото съпротивление. Срещне някоя планинска верига, изобиколи. Питам, какво ще бъде това отклонение? Най-първо вие може да живеете, да минавате една област на тангентни същества, които са разрешили живота по-добре. Може да минете (в) друг свят, между същества, които не са интелигентни. Кои същества наричате вие интелигентни? Ако след като влезнете в една област и тия същества се заинтересуват за вас, те са интелигентни; ако тези същества не се заинтересуват за вас, те не са интелигентни. Например, ако вие влезнете в една област, дето съществата не са разумни, значи не са толкова интелигентни, не се интересуват от вас. Но ако всички се заинтересуват от вас; сега може да се направи един крив извод. Допуснете, че вие се спрете в една област, в някоя местност, вечерно време, при някоя река и всичките камъни се

заинтересуват за вас, вие търсите изобщо горните места на реката. Или ако се спрете в една стая не толкова чиста и вечерта веднага всичките дървеници почувствуват, че вие сте там, заинтересуват се от вас. Но те се заинтересуват за вас от користолюбива цел. Всичките дървеници са крадци и разбойници, апаши са те. Питам, как ще обясните вие произхода на дървениците? Това е едно израждане. Например, дървеницата, която минава за толкова глупава, не разбира нищо от геометрия. И математика не разбира тя. Някой път тя върви горе на тавана на стаята и после слезне по стената и дойде до леглото, а някой път измери точното място и по перпендикуляр се спусне в леглото. Но това са само културните дървеници. Но ние се отклонихме от въпроса.

Фиг. 5

Фиг. 6

Сега тази линия е линията на устата на човека (Фиг. 5). Имате горната част, издигната от двете страни, а долната е права. На какво се дължат двете издигнатини на горната бърна (На горната челюст)? Тя се дължи на теченията. Едно течение има от дясното полушарие към лявото. В тази посока има пресичане, две течения има. И там, дето се събират теченията, дето се пресичат, това е център на повишение, при движенията тук се образуват тези възвишения, тъй както устата е закривена. Онези, които изучават физиогномията какво означава, когато устата е тъй. О. *(Двете възвишения малко събрани).* Че вие искате да опитате яденето. Как си поставяте устата, когато искате да опитате нещо хубаво за ядене? *(Двете устни*

обтягаме напред). Туй постоянно се образува когато човек изпитва нещата, има силно желание в него.

Тази линия е линията на желанията вътре (Фиг. 5). Тази линия показва една активност на чувствата и активност на мисълта; колкото тази линия се изправя, тази мисъл се продължава, този човек е дошъл до материалния свят, в него има едно желание за постигане на някакви материални облаги. Когато човек стесни двете си бърни, той прави права линия. Казва: Ще действувам, каквото ще да става! Така е, когато човек реши да направи нещо. Пък щом линията е огъната по този начин, той разсъждава и той чака да станат нещата по един естествен ред и път. Тази аз наричам една естествена линия.

Към хубавата линия идва вече човешкият дух, той се намиса. Правата линия показва, че едно същество е решило да направи една своя инициатива. Правата линия е инициатива на разумните същества, а кривите линии са линии на природата. Оставащи да вземат мнозина участие. В една права линия само един човек може да вземе участие. Щом имаш една мисъл и едно желание, в устата се образува правата линия и когато човек рече да ходи право, каква е позата му? И когато иска да покаже някому: Ти знаеш ли кой съм? Пак човек се изправя. Пък като се изправи тъй, в него се събуди желание да действува, а щом се намери в покой, у него има известни кривини. Всякога когато се яви в нашето съзнание или в природата правата линия, съзнанието е будно вече! Щом туриш правата линия, ти вземаш една поза решителна. Та трябва да знаете къде да турите правите линии и ако не знаете как да ги турите, вие срещате съпротивление, образуват се счупените линии в природата. Какво означават счупените линии? *(Резки промени).* Тези същества не са мислили много. А успоредните прави линии какво означават? В успоредните линии съществата са разумни. А

индивидуалната страна или тази разумност, тя върви по една права линия, а счупените линии са едно отклонение; а пък ако е огъната линията, значи това същество е вървяло по пътя на природата. Природата върви по най-малките съпротивления. Тъй именно в един кръг, ако забелязвате едни малки отклонения, разумността е по тангентната. Колкото тези дребните отклонения са по-малки, разумността е по-интензивна. Пък ако целият кръг е гладък, показва, че съществото, което оперира там, е разумно същество. Да кажем един човек тегли една права линия. Някой път вие не можете да теглите една права линия или не можете да направите една крива линия. Сутрин да покажеш, че организмът ти е починал напиши една крива линия. При *А* (първия чертеж) имате една крива линия нали, нагоре. Какво заключение ще извадите от тази крива линия? *А*. Трябва един нов начин за придобивките. Сегашните придобивки в науката, това са един материал, който се приготовлява за едно бъдеще. Материал е това. Чертеж *А*. Посоката на тази линия, ако е в природата, какво означава? Това е един връх, в смисъл на възходяща посока.

Тази е една естествена и красива линия. Върви отляво надясно във възходяща степен е. Както е направена линията право нагоре, образуват се две естествени кривини, в началото и на края. Онези, които са графолози, по тази линия могат да направят ред математически процеси и геометрически процеси има, които са разумни. Горната линия, вълнообразната е линия на природата. Цялата линия аз я наричам линия, с която се преодоляват естествените мъчнотии. (*А*). А правата линия е линия, с която човек си служи всякога. Ако разбирате законите в даден случай, вие ще знаете как да постъпвате. При горната линия вие се намирате в едно естествено положение. Ще се справите със силите на природата. Тук при *А* имате едно преходно състояние. Правата линия означава

постъпките на човек. Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Човешкият ум действува винаги по права линия. Отношенията между правата и кривата линия. Сега тази линия *A* как бихте я нарекли? *(Синусоида).* Тази е спомагателна линия. Тъй както е поставена. На това основание отгоре се изучава човешкият характер. Ако писмото върви така , този човек се справя с остриетата. Един характер остър, нервен, неспокоен. Или може тази линия да върви така: 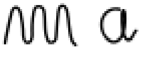, този човек е магнетичен, осмисля работите, оправя ги, той не е толкова активен. После ако буквите са големи или някой път са малки, какво показва този ситният почерк? Икономист е, пести редовете, а някой друг пише и между редовете. Какви са съображенията, че не пише поотделно буквите? Това са все наследени черти. За пример, някои хора имат подпис, който е от ред поколения. Той се подписва като подписа на дядо му, после походката му е като походката на дядо му и той върви, както и дядо му е вървял. Или някои движения са, той мяза на дядо си по движения. Казват: Той мяза на дядо си, понеже има такава и такава походка. В природата придобитите качества всякога се предават на следующите форми. Именно в изучаването на човешкия характер трябва да се изучават какви са били силите, които са действували в миналите поколения. Да, това са живите сили в природата. Има едни механически линии, а има линии, които вие намирате в природата. Ако ги изучавате, има много сложни линии. Та е винаги хубаво, като ходите на разходка или правите екскурзии, да обръщате внимание на тези хубавите линии, прави или криви. Възпитателно действува. Ти като гледаш на хубавата линия, макар, че нищо не разбираш, все таки тази линия ще предизвика у тебе нещо. То е както ако някои хора са напарфюмирани с най-хубавите миризми и ти като седиш между тях, и ти почнеш да миришеш като тях. Та и в природата човек като мине

през такива местности хубави, все остава нещо хубаво в самия негов организъм.

Сега ще оставим линиите недоизяснени. Имате и змиеобразна линия. Сега тези разсъждения знаете ли на какво мязат? Сега ще ви дам една фигура, да ви направя понятна мисълта. Представете си, че вие сте един инженер, архитект и той иска да ви направи една къща. Той ви разправя, разправя, пише, пише, вие казвате: Нищо не разбирам, такава сложна работа, на книгата! Но когато този чертеж се реализира, вече къщата се направи, казваш: Много хубава е къщата! Та казвам, трябва да се направи къщата, да влезнеш, да живееш в нея, тогава ще кажеш: Разбирам тази работа! Вие сега седите пред плана, казвате тази е инженерска работа, техническа, но щом се съгради къщата и влезнете да живеете вътре, казвате: Къщата е много хубаво направена! Но тя се дължи на тези линии, които инженерът е турил най-отпред. От такива линии е направено цялото тяло, очите, носът, веждите, мозъкът и зависи как са поставени линиите на този инженер, който ги е турил; и създаването на човешкия характер, да се съградят правилно тези линии и естеството, от което е направено, по най-малките съпротивления, или казано друго яче, с други думи да се подобрят външните условия на живота. Сега недоизяснените неща ще оставим за втори път.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.30 ч.с.

ХАНИЗЕ

X година, 26 лекция на 1 мл.ок.клас, 6 март 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Отче наш.

(На масата на Учителя има един буркан с мед, една ябълка и един портокал).

Пише на дъската:

ХА-НИ-ЗЕ

Слънце я огре,

БЕ-РИ-МЕ-ЗА-И

Светлината я разкри.

ЗЕ-МЕР-А-ЗА-ХЕ-СИ

Сега това са съвсем неразбрани работи, вие се интересувате какво означават. Когато някой геолог иде при някоя скала и я погледне, не е ли такова нещо ХАНИЗЕ. Сега за да стане ХАНИЗЕ нещо понятно, какво трябва да му турим? ХАНИЗЕ е положителна дума; можем да турим: СЛЪНЦЕ Я ОГРЕ, но това е отрицателно. На второто изречение какво трябва да турим БЕРИМЕЗАИ? СВЕТЛИНАТА Я РАЗКРИ. Ученият човек като започне да разучава нещата, работите не са разкрити, той трябва да работи, той си носи един чук. Работите не са тъй определени, както вие мислите.

Сега да преведем написаното в музика. Това изречение, както е написано не е известно. ХАНИЗЕ, това е едно музикално изречение и е положително. А СЛЪНЦЕ Я ОГРЕ, е отрицателно вече. *(Учителят пее ХАНИЗЕ).* По същия закон в математиката вие имате X, но при

този X вие имате едно известно число, с което вие разрешавате скритото количество или силата на някоя материя, или силата на някоя интелигентност. Сега всякога ние отиваме от неизвестното към известното. Вечността сама по себе си е една неизвестност; вие не можете да си представите какво е тя. Тя е ХАНИЗЕ. Какво ще рече ХАНИЗЕ? Дума ли е това? Тогава аз ще ви дам друго изречение: ДАР – ДЕРЕ, ще ви дам нещо, което е по-известно и ще извлека от него една българска дума. На турски дар значи тясно, а на български дар какво значи знаете. ДЕРЕ на турски значи една малка долинка, а на български значи – кожата му дере. Та на български ги има тези думи ДАР и ДЕРЕ. Но има известно съотношение; ти като дереш някого, все се одираш; ти вземеш агнето и му одираш кожата. Значи от дрането винаги излиза дар. Защото, ако ти не дереш някого, ти не можеш да го дариш. Но ние сме взели думата дере в сегашния смисъл, свързваме с известна болка. Има ли такъв случай, когато дереш нещо да ти е приятно? Ами когато събличаш старата дреха, не е ли да се дереш? Една вехта дреха не е ли приятно да я дереш? Но в този случай ти казваш, събличам дрехата си, а не дране. Как се е произвело от дране събличане? Защото онази дума дране е твърда дума, показва голямо съпротивление има, не излиза така лесно. Това животно, на което ти одираш кожата, то е свързано с нея и то страда. Болезнено му е това; а събличането е по-мека дума, показва, че няма препятствие. Следователно, дрането е по-мъчно, а събличането е по-лесно. Та казвам: Сега свързваме един закон; а има някои навици у вас, които много мъчно може да ги снемете, те са като ДАР – ДЕРЕ. Казваш, дар – дере – тясно значи! Едно съвпадение ли е това? На български значи дар, почти същият закон. За да дариш някого, ти трябва да стесниш идеята. Ти целия свят не можеш да го даряваш. Можеш да даряваш само този, когото обичаш. Следователно, само тясното може да приготви пътя на един дар! И само в това тясното ти

можеш да хванеш някого и да го одереш. Как ще хванеш на широко място едно животно и да го одереш? Но като го хванеш натясно можеш да го одереш. Това са сега тълкувания. За постиженията на известни идеи, значи трябва да ги осмислиш, а за да ги осмислиш нещата, ти трябва да ги ограничиш. Вземете например съвременната музика тъй както сега е построена, в началото била ли е така в човешкия живот? Някога пели ли са по същите ключове, както сега пеят? В историята има ли да са пели по същия начин, както сега пеят? – Няма. Е, каква е разликата между сегашната музика и музиката на миналото? Има грамадна разлика. В сегашната музика има обем, има и до известна степен и дълбочина, но липсва още. Но в сравнение с музиката на миналото, която е била повече индивидуална, а сегашната музика изразява нещо идейно; по някой път искат да изразят и музика на един дом, на едно общество, на един народ. Стремят се към това. Или в сегашната музика искат да изразят нещо Божествено! И в старите времена е било така, в техните религиозни песни и химни. Но тогава не са имали такива инструменти. В древността нямаме пример да има пиано или орган, но е имало арфа. На какво е мязала арфата тогава?

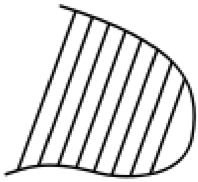

Фиг. 1

Такова нещо е изразявала арфата. Хората не са имали музика, но вървели са по такъв един закон. И ние си обясняваме, понеже сега материята е по-отзивчива; когато човешкият дух е слизал, тази материя е била в едно инволюционно състояние, не е била тъй

устойчива. Следователно и тонът е вървял по инволюционен път. Най-първо тонът е бил определен и след това е изгубил своята определеност, понеже слизаш ти надолу, висшите тонове остават горе. Та в едно отношение човек е оставил висшата музика зад себе си, а отива към онази музика, която не е определена; и следователно, животът, към който той се е стремял, е бил живот неопределен; защото животът от гледището на небето е бил едно музикално произведение, но понеже не знаем ние законите на живота, вследствие на това вземаме фалшиво тоновете. А фалшивите тонове произвеждат една реакция.

Та сега трябва да се преведат тези неща, във вашия живот има много неща, които не са организирани. Как ще ги преведете. Вие говорите за съвременната култура. Сега аз минавам към едно предметно учение. *(Учителят се обръща към масата, дето са портокалът, ябълката и бурканът с меда).* Тук имате един съвършен плод – портокала, имате и една ябълка, кожата ѝ е набръчкана, защо? Защото е била на топло и е загубила своята влага. Ако аз ви предложа ябълката и портокала, кое ще изберете? *(портокала).* Защо? Защото е по-хубав и по-голям. Тук имате и едно човешко произведение. *(буркана с меда).* Но в това гърне има повече есенция, отколкото в този портокал. Двете неща, портокалът и ябълката, са на природата, а медът е на човека. Работили са и пчелите, работил е и човекът. Съдружие има. И мушиците са работили и човекът е работил. Та по някой път вие седите в небрано лозе. Казвате: Какъв е смисълът на живота? Велик е смисълът на живота! Е, какво е нашето предназначение? Велико е предназначението ни. Ще кажете, как е велико? Вземете вие една струна МИ от някой музикален склад, има ли смисъл? Тя седи там навита на едно малко колелце и в една книжчица седи и чака. Такива книжчици там може да има стотина, двеста и тя седи там неизвестна. Но един ден дойде някой виртуоз от

Европа като Крайслер, казва: Дайте ми струна МИ. Той я взима и като я опъне на цигулката си струната МИ стане известна, като се опъне тази безжизнена струна от ръцете на Крайслер тя вече има известност, всеки говори за струната МИ. Вие сега казвате, вашият живот, или някоя ваша струна е в някое пликче, турена вътре, вие седите и чакате, все трябва да дойде някой Крайслер да ви извади оттам, да ви опъне на своята цигулка. Как наричат сега тези опъвания на цигулката? Питам, когато се опъва някоя струна, приятно ли е? Вие не сте били в положението на една струна. Казвате, много хубава е, но все таки двата края усещат. Най-първо докато се нагласи, в опъването, или докато се хармонира струната, тя минава през големи страдания! А тази струна е била на гърба на някоя овца или е била в червата и е извършвала някои други функции, от там тя е извадена и е направена на струна, тури ли я на цигулката, тя казва: Къде бях и къде съм сега? – Беше вътре, а сега е излязла вънка.

Та казвам, сега и с вас е така. Докато не ви извадят отвътре, да ви одерат, докато не ви стане тясно ДАР – ДЕРЕ, вие не можете да дойдете до тази цигулка и да дадете онзи тон, който се изисква от вас. Вие ще кажете, да влезнете в обществото. Трябва да дойде някой професор да ви извади. Някой професор като Крайслер Е, какво е обществото само по себе си? Обществото това е една арфа, на която ти искаш да се окачиш като някоя струна. Една струна си ти на арфата, на това общество. И всеки ще свири. Де е музикантът на обществото? Обществото само по себе си е един инструмент, тъй го считам аз, а всички хора, които вземат видни служби, все те са главните струни на този инструмент отгоре.

Сега аз ви навождам на онзи закон да мислите. Вие казвате, не си струва да се живее! Или – забатачихме я! Къде ще му иде краят? Ако си в склада вътре, там ще седиш и ще чакаш. Какво ще правиш? Натрупан си там отгоре, ще чакаш. Все трябва да дойде един

Крайслер отнякъде. Ако не дойде, имаш ти един господар, то е един материалист, някой път ще дойде при тебе да провери колко такива пликчета има, казва, толкова пликчета има, тури ги на тефтера си, ще ги продаде и не иска да знае какво е състоянието на МИ. Какво иска МИ, какви са нейните стремежи, той не знае, ще тури само цената и казва толкова струва тази струна! Продава ги по сто лева или двеста, ако е от по-високо произхождение. А какви са желанията на струната, откъде е излязла тя? После като дойде Крайслер и неговите отношения към струната МИ какви са. Той ще я хване, ще я прекара през жицата, ще я погледне хубаво, ще я тури на цигулката, ще я попипне, ще я поглади, ще я опъне и като я опъне с ръката си, ще подръпне струната, дрън, дрън, после пак я навива, навива, пак опъне; и след това тури лъка си отгоре, пак я погледне и той каже: Хубавичка е! Той говори за нея, казва: Хубав е гласът ѝ, и като свири, той внимава за гласа ѝ. Разговарят си те двамата Крайслер и тя, която беше в онзи склад, той си тури слуха, тя пее, той турга ръцете си така и двамата си разговарят. И той каже: Ще може да се върши работа с нея, със струната МИ.

Сега по аналогия, ако вие не можете да вземете една ваша идея, тъй както Крайслер взе струната МИ, или Феурйерман или Пшихода; но Крайслер заслужава си! И да я турите във вашия ум или на вашата арфа и да я турите да свири както струната МИ, че да можете да разговаряте с нея. И с тази ваша идея ще прекарате много ваши мисли и желания на Онзи, Който ще ви даде подтик. Под думата Бог, аз разбирам, вие не можете да прекарате една ваша идея, не можете да реализирате нещата, докато нямате едно право понятие за Бога! Ама, казвате, да вярваме. Не. На вас ще ви преведа един пример. Като питали един от старите мистици, какво нещо е да вярваш в Бога? Е, казал, да си разговаряш с приятеля си! Какво нещо е вярата или да вярваш в Бога? Това е да си разговаряш с приятеля си лице с лице.

Сега вие какво разбирате под думата вяра? Ще вземе някой да ви говори, цели трактати, говори, говори и ти кажеш, не те разбирам. Какво е вярата? А този го разбира много просто, той казва: Да се разговарям с приятеля си! *(Как ще се разговаряме с Бога?)* Чудна работа, как ще се разговаряте? Че най-лесното нещо е да разговаряш с Господа. Всеки ден може да разговаряш с Господа, Който разбира! Няма по-лесно нещо от това да се разговаряш с Него всеки ден. А който не знае, няма по-мъчна работа от това. Та знанието, вярата е първият подтик. Тя е една определена величина. Аз определям вярата, това, което може да те подтикне към реалността на нещата, да направи една връзка, това е вярата. Тази връзка, която се образува между тебе и един твой приятел, да се разговаряте и да се разбирате, това е вярата. Образува се една връзка, ти не можеш да определиш каква е връзката, но тази връзка е, която ви държи разговора и разбирането. Тази връзка, която ви държи заедно, това е приятелство. Като се скъса тази нишка, вие не можете да се разбирате, не можете да се разговаряте.

Сега това не е научно определение на вярата. Ние ги оставяме, има известни научни работи, аз ги наричам, те са символистични. Второ идейна Любов, мистична Любов. Като какво нещо е Любовта? Ако вярата е да се разговаряш с приятеля си, тогава Любовта какво е? Значи вярата е едно отношение, ти си разговаряш и си свободен; и приятелите се разговарят с тебе, между вас и приятеля да няма никакво препятствие. Това е вярата. Щом се явят известни препятствия в тези отношения, тогава тези препятствия могат във вас да изменят условията на вашата вяра; и колкото повече мъчнотиите се премахват, и средата, в която живеете става хармонична, това е съвършената вяра, дето няма никакви препятствия. Съвършена вяра значи, абсолютно да няма никакви препятствия между отношенията, които съществуват. И онзи човек, в когото ти вярваш, ти още не го

предвиждаш и той веднага изпълнява желанието ти. Та когато има едно съотношение, тогава имаме това ХАНИЗЕ. Преведете го тогава, какво означава? Слънцето обяснява. Но то обяснява само една динамическа част на ХАНИЗЕ. ХАНИ, това е нещо установено, това е нещо реално, което съществува. Пък като дошло слънцето, че изгряло, това което е било скрито в тъмнината и е било неизвестно, като е изгряло слънцето, тогава то е станало известно – светлината. Слънцето не може да огрее, докато ХАНИЗЕ не е дошло. Ханизе е съществувало преди слънцето. За да изгрее слънцето на планината, трябва да съществува тази планина. Вие искате да дойде Любовта. Но Любовта трябва да намери нещо у вас. Как ще дойде Любовта? На празно място ли ще дойде тя? Сега какво трябва да намери Любовта вътре във вас? Някой казва: Аз искам Любовта! Хани, за мене тази дума много значи, за вас нищо не значи, но за мене много значи! ХАНИЗЕ това е реалното в света. Ти не можеш да го определиш. Де ще определиш слънцето, светлината?

ЗЕ-МЕР-А-ЗА-ХЕ-СИ. Пътят на живота тя определи. Кой определя, слънцето ли определя, светлината ли определя. Или ХАНИЗЕ предизвиква слънцето да дойде да грее. Или ХАНИЗЕ предизвиква слънцето, слънцето да изгрее. И като е изгряло, има едно отражение вече на тази светлина. БЕРИМЕЗАИ, значи, разкрий светлината у човека, да мисли човек, да разкрива нещата, да ги съчетава. ЗЕМЕРА – ЗАХЕСИ, това е реалност. Тогава какво станало? И пътят на живота става определен. Значи вече имаш стремеж. Тази реалност турга стремеж в пътя на живота. Може да го турите религия, наука, култура, това е пътят. Религиозен път, социален път, път на живота. Всичко, по което можем да вървим, е път.

Сега произнесете първата дума ХАНИЗЕ. Какво означава тя, разбрахте ли? *(Учителят произнася високо, после тихо и нежно тази дума).* В произношението има два противоположни смисъла. После

имате ХАНИ, някое име и на български думата ЗЕ. От ХАНИЗЕ, българите са взели само един слог ЗЕ, (взе). Нали казва, зе го той. Българите са взели и НИ. Времето ни, доброто ни. И взели са и ХА. Казват: Ха да ядем! Или – Ха ни е така, т.е. реалността ха ни. Тя е една разпокъсана дума. Това великото, мощното в света, което може да те подигне на работа.

Та казвам сега, вярата ни в Бога и това разумното, което може да ни подтикне към каквато и да е деятелност. Ти си отпаднал духом, седиш и казваш, няма смисъл животът. Но веднага у тебе проникне една светла мисъл, едно чувство и ти казваш: Дойде ми една светла мисъл на ум. Това сега, което в даден случай изменя твоето състояние, то е Бог в тебе. Бог ходи по света. Той си носи своето чукче, вижда те, че ти си съвсем замислен, Той току те чукне, да види какво е станало с тебе. И като те чука Неговата идея прониква в тебе и ти казваш: Дойде ми една много хубава светла идея! Той ти каже: Аз съм нагласил нещо много хубаво за тебе. И пак си замине. Ти пак, като че е загубено нещо от тебе, казваш, отиде ми идеята! Но няма да мине може би час, може след една седмица или един месец, след една година, гледаш, Той пак дойде при тебе, казва: Какво има? Ти кажеш: Ще се мре. – Няма да се мре! Той те побутне и ти седнеш и напишеш едно стихотворение, казваш: Разбрах живота! Та всичките противоположности в света водят към реалността! Ние постоянно идем в съприкосновение с Бога; и тогава от преизобилието, което Той има в себе си, ни дава. Той внася от голямото изобилие в живота ви, тогава от мъчнотиите, които имате в живота си, противоречията, които имате в живота, вие идете в съприкосновение с живота на Бога, с ХАНИЗЕ. Щом дойде ХАНИЗЕ, слънцето ще го огрява и пътят на живота ще бъде точно определен. Сега не вземайте вие съвременната култура, казвате: Виж какво е съвременното общество. Но вие вземете целокупното човечество и всеки един човек. А някои хора има, които

са щастливи. Например някой министър, който ще оправи работите, той поглежда отвисоко, мисли, че ще може да оправи света и като дойде, урежда, урежда и след 4 години погледнеш го, той слезнал. Най-първо той е дошъл с една програма, казва: Ще наредя тази работа, но след 4 години министърът не може да си уреди работите. И той не разбира ХАНИЗЕ. Защото, ако той не може да накара слънцето да изгрее, той е твърда почва, твърда канара, камък е това. Но ако светлината изгрее върху тази канара, ако дъждът дойде, той ще слезне долу в долината; ти една идея можеш да реализираш само тогава, когато тя се осветли. Ако твоята идея е неразбрана, тя мяза на една скрита величина, непроявена величина. ХАНИЗЕ го наричам аз. И онова ХАНИЗЕ, като го вземеш, скрий го в себе си. Най-разумният човек като хване нещо и като вземе нещо, той не го взема за себе си, но той отива да работи, иска за човечеството да работи, той се усеща, че той е част от един организъм и следователно благото на този организъм е и негово благо, а зад този организъм седи реалното ХАНИЗЕ. Това е Бог. Този Бог, който в нас седи. Той е бил преди ние да сме. Казвате тогава, какво е моето предназначение? Твоето предназначение е това, за което Бог те е определил. И тогава ще идеш в живота, не само днес, но и утре; през този живот и през друг живот. Все ще определиш какъв е смисълът на живота. И какъв е бил във всеки един ден. Ти ще имаш една нова идея за осмислянето на живота.

Та казвам на вас младите, на които слънцето още не е изгряло: Вие сте още ХАНИЗЕ, в тъмнината сте вие, понеже като идвате, блъскате се и страдате. Хора, които страдат, аз наричам блъскат се в тъмнината. Блъскат се тук-там и казват, много се блъскаме. Слънцето не е изгряло, той няма път в живота. Та казвам сега, вие седите и казвате: Е, какво трябва да правим? Според вас какво трябва да правим сега? Ха сега кажете ми на мен, аз какво да правя сега? Аз да ви кажа,

ето какво искате вие да ми кажете, скритата мисъл, която имате: Ти, Учителю, не ни говори за това ХАНИЗЕ, тази работа остави я. Ти ни си говорил за ХАНИЗЕ, ХАНИЗЕ, оголяхме вече, обущата ни се скъсаха, шапките, пък ти не си бил на нашето място, ние зимно време мръзнем, дърва нямаме, кюмюр няма. Кажи ни един път малко тъй, пари ни трябват! Като имаме тези пари да си купим дрехи, ще си направим къща, ще се обзаведем, ниви ще си вземем, това ще направим, онова ще направим и светът ще се осмисли! А сега ХАНИЗЕ, слънцето огре ехей! Тази работа! И казва ХАНИЗЕ, нали знаеш, че аз съм болен, това-онова. Аз ви питам тогава, дайте си вашето прошение именно, колко пари ви трябват? Когато ще искате, искайте, но на мярка, толкова колкото можете да носите; а ако искате толкова, колкото не може да носите и това което имате, ще го взема аз. Всеки, който иска да носи повече, отколкото може да носи, ние му вземаме и това, което има. А който иска да носи толкова, колкото може да носи, ние му даваме точно толкова. Така е законът в природата! Сега колко пари ви трябват на вас! Я, Н-й ти кажи? *(Аз не зная колко мога да нося).* Ти се опитай, втори път, да видим колко можеш да носиш. Ама тъй да ти е приятно като носиш, да не се прекамбуриш. Тъй като носиш, да ти е приятно. Който има една хубава раница, то е добре. Ако речеш тогава да пъплиш, то не е хубаво, но тъй свободно колкото можеш да носиш. Аз се чудя някой път. По-лесно нещо от това да се носят пари няма. Ако е за пари, аз да ви дам. От мен само пари искайте. Според мен, парите това е най-простата работа в света.

Ако вие искате от мен пари, аз съм ви привеждал онзи пример, онзи българин който свършил в Америка, че се явил при Александър Батемберг. А това е бил първият българин, който свършил образованието си в Америка и Александър Батемберг искал да го направи пръв министър в България и му казва: Каква служба искаш

да ти дам? Искам да бъда директор на гимназията. – Тогава иди при министъра на просветата. Та и вие някой път отивате при министъра на просветата. Като идете при Бога, Той иска да ви направи пръв министър, а вие искате да станете директор. Директор или диригент, това е все същото. Какво прави диригентът? Целият ден си маха пръчицата, такт дава. Какво изкуство има в един диригент. Няма никакво изкуство в това, никаква наука. Вземете вие която и да е българска мома като свири. Няма наука в това, това е най-простата работа да бъде човек диригент. Да бъде човек доктор, това е най-простата работа! Седи, пише такива окръжни с години. После някой главен свещеник, някой архиерей.

Та във вашия живот вие ще турите, вие сте млади, нали; думата млад. Вие казвате, виж света там как е. Та вие сте в света. Та и този свят има стремеж, както и вие имате стремеж; та и вие сте светът. Вие казвате: Там в света, та и ние сме светът. Ама виж те как живеят. Е, как живеят? Който е богат на топло, живее, а който е сиромах, виждате онези къщи там. Че които са в света, имат ли хубави къщи? Ама виж ние на какво замязахме. Почти отношенията навсякъде са същите. Но има едно различие в нашето разбиране. Трябва да се образува едно разбиране, което ще образува бъдещето, ако ние не можем да образуваме новото разбиране, та това е новият живот, който ще осмисли живота – силата, която ще придобием. Това, което може да внесе, аз наричам словото, здравето у човека. И да го направи способен за живота! Това е идейното в света. Една идея, която не може да ме подтикне към една работа, която да реализирам днес, не за бъдеще, за днес малко да реализирам, тази идея не е мощна, не е силна. Казва, аз в Бога не вярвам. Е, хубаво, в Бога не вярвам, в това не вярвам и най-после в какво може да вярваш? Ама аз вярвам в себе си. Ако в себе си не мога да вярвам, тогава в какво ще вярвам? В този, който е слаб? За да вярваш в себе си, трябва да бъдеш силен; за да

вярваш в себе си, трябва да бъдеш умен; трябва да бъдеш благороден; трябва да има в тебе нещо неизменно. Ако ти само се изменяш, ти не можеш да вярваш, как ще вярваш. Кога можеш да говориш с един човек, който е разумен? Като умре ли? Ти може ли да говориш с умрелия? С камъните можеш ли да говориш?

Сега при такава една лекция, какво искате още да ви кажа? Аз според вас бих желал някой път да ви говоря тъй както вие искате. Да искате, но да са ваши собствени искания това. Аз съм много взискателен. Аз съм готов всякога да услужа на всеки един човек, когато желанията са негови, а щом са чужди желанията му, аз му взема желанието и го ударя по главата. Аз съм много строг човек, за мен всяко едно чуждо желание, което той носи в себе си, е като едно развалено яйце или изгнила ябълка. Аз я вземам и му я блъсна у главата. Всяко едно чуждо желание в тебе това е един запъртък. Само онова, което е твое, което Бог е турил в тебе, то е здраво. За да станеш човек, трябва това Божественото да държиш в себе си. Ако ти си турил чуждите запъртъци под квачката, ти си първият глупец в света. Вземи тези яйца и ги тури настрана! И кажи, нямам нужда от тези яйца! Тури едно здраво яйце под квачката, за да се излюпи. Намерете вашето желание, Божественото желание и ти ще намериш едно наследство. Или ти ще намериш наследството си. Но няма да носиш чуждото богатство. Чуждото богатство е всякога чуждо! Българите имат една поговорка, казват: Чуждият кон и на Великден се взима. Чуждата дреха, ядене, каквото и да е, то се взима, а твоето всякога при тебе остава. И в идеята на природата, и в ума на Бога. Той иска вие да израснете и плод да дадете в живота. Ти искаш да свършиш училището, нали? Хубаво. Ама свършването на училището в какво ще се изрази? Ако ти можеш да възприемеш знание и ако това знание може да стане като проводник на онази великата Божествена идея, която ти искаш да реализираш в света, тогава училището и

знанието имат смисъл. Училището е на место и знанието е на место. Ако ти влезнеш в училището и придобиеш знание и това знание не е проводник на онази същинска идея, която е у тебе, на това твое училище, тогава ти си проводник на една чужда идея. Казваш, свърших. Какво от това. Животът няма смисъл. Защо няма смисъл? Защото знанието не е проводник на онази Божествена идея.

Та казвам, вие всички трябва да станете проводници на Божествената идея. И тогава ще имате пари и хем звонкови. Представете си сега да превърнем този портокал в злато. Казвам, сега бихте ли го пожертвували да го направим злато? Бихте ли желали този портокал да го превърнем в неговото първично състояние, когато той е бил злато? В състоянието на златото или чрез него да привлечем златото. Аз мога от този портокал да извадя златото. Сега колко души сте? На всинца не можем да дадем по един портокал, но ако чакате по десет хиляди дена. Но на всинца ви мога да дам по нещо, сега като се свърши класа, всинца може да опитате това гърне. (с мед). Това е човешкото. Има неща, които Бог ги дава като гърнето, но има неща които са като портокала, за които Бог казва, ще чакате Извод е това. И ако гърнето се изпразни, ще го изпълним с друго. Мен ще ми е приятно, че ще се изпразни гърнето. Защо? Защото ще се тури нещо по-хубаво. А този портокал, той търси само да се посади. И след десет години ще донесем колко такива кошове с плодове. Как ги казват големите портокали? Яфа портокали, нали?

Я, да видим сега Ханизе, може ли някой от вас да изпее Ханизе. Та вие ще вървите по същия път, както учените хора със своите чукчета, или както един химик със своята анализа, или един физик. Трябва ви една разумна работа. Аз съм ви казвал много пъти, всеки ден направете по едно добро. Най-първо направи едно добро на себе си. Как ще го направите? Ще станеш сутринта си неразположен, малко кисел си, ще кажеш: Днес не си мърдам крака от тук. Няма да

ставам посмешище на хората. Никому няма да услужвам. Но как е решен въпросът? Ако през другите дни си носил едно буре вода, него ден две носи! Това е лечение! Кажи: За онази идея, която живее в мене, две бурета ще донеса на Господа! – Ама виждал ли си Господа? – Виждах Го! Днес се разговарях и обещах, ще донеса две бурета вода заради Господа. Вземете си вода колкото искате. Тези бурета в тебе ще останат. Те ще ти дадат такава сила! Че тези бурета бликат, бликат, бликат. Ти казваш, много добре направих, че донесох тези бурета. Сега втория ден ще станеш, ще направиш добро, не на себе си. Измени се твоето състояние. Втория ден искаш да направиш едно добро някому, ти казваш, не мога да направя добро никому. Имаш някого, когото си намразил, казваш, само да ми падне. Тъй си казваш ти. Кажи: Няма да го тъпча! Него ден ще идеш, ще му купиш един хубав костюм дрехи, едни хубави чепичета, една хубава шапка, че му ги дай. И той не знае откъде е дошло. Ти като го погледнеш, казваш си, много хубав костюм. Не е ли по-хубаво да го облека, отколкото да го стъпча? Той се радва, пък и ти седиш и се радваш. Той ти казва, не го зная, един ми направи едно добро, донесъл ми един хубав костюм. Ти го погледнеш и казваш, по-хубаво е да го облека, отколкото да го тъпча. Така и той се радва и ти се радваш, и Бог се радва. Като работи човек по този начин, той човек може да стане! Пък като работи по обратен път, той изгубва смисъла на живота.

Сега желанието в школата е, всеки един да има известна идея и тия идеи като се оплодяват, да израсне човек. Тогава вие ставате по-силни. Да сте готови, че като ви турят на някое изпитание, да можете да го издържите. Аз разбирам изпитанието в много хубава смисъл. Защото според мен страданията в живота, който разбира, и всичките изпитания, които идат, това са възможности, това са привилегии за напредналите души. И няма по-хубаво нещо от това, да имаш изпитание! Когато ги разбираш. И няма по-хубаво нещо от

мъчнотиите, но когато ги разбираш, тогава можеш да извадиш някоя полза от тях. Та животът, който имате сега, казваш, няма по-хубаво нещо от това да имате пари. Разбираш смисълът какъв е важен. Няма по-хубаво нещо от това да си гладен някой път, защото и гладът си има своята дълбока причина. Ако гладът се явява в природата, той си има своя произход. Ако една дървеница може да пости 6 месеца и да чака; и ако един паяк със седмици седи и пости и какво търпение, горкият там чака, чака, муха не идва; а един човек като седи един, два дена гладен, казва, не мога да търпя. А този паяк тогава, какво трябва да каже? Ако аз не мога да се покажа в съзнанието на един паяк, той може да издържи на глада, ако една дървеница може да издържи тогава? Сега не е до самите факти, но до самото желание. Сега как ща се случи. Казваш: Ама аз трябва да живея? Ще имаш търпението на този паяк, ще имаш желанието на този паяк, като хване мухата, той не я изяда, но той си дигне очите нагоре и казва: Господи, много хубава е мухата и като я изяде първата муха; тази муха, след като я изяде паякът, той като е постил три дена, тя свършва своята еволюция на мухите. И тя си заминава и вече тя муха не е. Е, не струва ли тогава паякът да те изяде, че да си минеш в по-висш свят? Сега това не са само изводи, но са философски заключения на великите учители, които като разбират великия Божи път, държат своето лице нагоре, те не гледат мрачно, но като видят, че някой страда, те се радват. А другите се чудят, защо техният учител се радва. Учителят вижда, че паякът хваща една муха и казва: Блаженна е мухата, благословени са страданията, чрез тях мухата се освобождава от положението на муха. Виждам един човек, страда той – минава в някоя по-висока фаза и т.н. Светът е прогресивен, животът е прогресивен, всичко в света е прогресивно. Всичко за добро отива. И ако ние виждаме, че нещата са лоши, то това е наше лично разбиране. А животът в своята пълнота, всичко към добро отива.

И тъй ХАНИЗЕ. И тъй, каква дума бихте турили? Турете друга някоя хубава дума. Какво може да се тури? ХАН на старобългарски значи господар. Можете да турите каквато искате дума – слънцето огре. НИ, каква друга българска дума може да дадете? ХАНИЗЕ, през нея той се провре.

Сега Станке, я донеси лъжички да си вземат всички от меда.

7.10

Учителят си извади цигулката и пее ХАНИЗЕ. Тези думи са творчески, могат да произведат нещо. – СЛЪНЦЕТО Е ОГРЕ. Е, дума пак отрицателна. Учителят с цигулката, но гледа как всички си вземат от меда по една лъжичка – взимайте си по повече. ХА е нещо много приятно. А НИ е законът, как да приемеш противоречието в света. Ако ти произнесеш думата както трябва, ако има едно противоречие, то се маха. А ЗЕ е законът на производството. Ти си беден, ЗЕ-то показва начина как може да забогатееш.

ХА е закон на ума, НИ е закон на сърцето, а ЗЕ е закон на волята. При ХА има три произношения. Ха, ХАНИ, Учителят произнася тихо думата. Това е една ватанска дума. Знаете ли, какво нещо е ватан? Оставяйте едно малко отверстие за буквата а, за всяка една мъчнотия оставяйте едно малко отверстие. Не затваряй слоговете, да има връзка между тях, всяка една мисъл да има отделение, да живее за себе си. Тогава човек не може да разбира вътрешния смисъл на живота. Когато затвориш една врата, ти я осъждаш на смърт; и затова, когато пишете буквата А, винаги я оставяйте малко отворена. Същото е и с буквата О. Казвам, при една права мисъл не затваряй буквите, слоговете, нека те преминават от едно състояние в друго и да има връзка между тях. Между всяка права мисъл да има връзка с втората, с третата буква, всяка мисъл да не живее отделно за себе си. Ако живеят

отделно, тогава човек не може да разбира вътрешния смисъл на живота. Ти казваш, свърши се! Така не се говори. Свърши се тази работа за днес. Но никога работата не е досвършена. Човек израства, но той не е завършен. И даже след хиляди години, той пак няма да бъде завършен. Все ще има нещо незавършено за него. Като хора ние ще бъдем завършени, но като ангели едва ще бъдем завършени, а като малки деца. Защото когато мъдрецът е достигнал до върха на своето развитие, понеже той се проектира в един свят. Този философ като идете да гледате на тази висша мъдрост и ангелите, и боговете като дойдат при Бога, те са като малки деца, като че сега започват. Ти никога не гледай да достигнеш върха, че ти да бъдеш като едно божество. Остави едно отверстие да продължава твоя живот. Не тургай външни форми, които може да те спънат. На мен ми трябват 9 чифта биволи да разбия някои клинове от вас. Ти разправяй. Ама защо Господ създал света. Оставете тази работа. Че еди кой си философ тъй казал. Много добре е казал. Той не знаеше защо този философ дошъл до тези заключения. Даже опитността на Толстой и Шопенхауер си мязат. Ницше накрая заболял. Знаете ли защо Шопенхауер е станал песимист? Една млада мома му е турила нещо на релсите и той дерайлирал. Доколкото аз зная.

СЛЪНЦЕТО НАС ОГРЕ И СВЕТЛИНАТА ТАЙНАТА СИ В НАС ОТКРИ.

При ХАНИ, ти имаш толкова, всичко е пълно и ти си благодарен. ХАНИ е да си доволен. Затова знанието е украшение на Любовта. Като дойде Любовта, ти го обичаш, а като замине Любовта, ти виждаш едно говедо пред себе си. Сега това, което ние имаме, то не се купува, то се придобива.

Всички противоположности водят към реалността.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

СПРАВЕДЛИВИ

X година, 27 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 13 март 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Отче наш.

Четоха се темите „Произходът на богатите и бедните“. Сега ако знаем произхода на бедните и богатите, какво ни ползува? Допуснете даже, че ние знаем произхода на злото и доброто, какво ще ни ползува? Знанието в известен случай нас ще ни радва, но в известен случай ни донася скръб, нали? Вие сте беден, разиграва се лотария, имате един номер, дайте ми един номер сега. *(315).* Хубаво, 315, седите вие и си градите, какъв шанс има този номер да спечели. Колко да турим най-голямата сума печалба? 500 хиляди лева, ти седиш и си уверен, че твоят номер 315 като теглиш, ще спечелиш. Сега върху тази мисъл ще работиш в ума, че като теглиш, ще спечелиш. Възможно е, числото 315 и 500 хиляди лева печалба, прилича си, като че има някое отношение; и ти си тъй уверен, че като теглиш лотарията, ще спечелиш и всичките работи ще се уредят. Ти казваш: Като изтегля тази лотария и сиромашията ще се оттегли; но тегли се лотарията и празен е билетът ти. Тогава това знание, което имаш, веднага ти причинява скръб. Допуснете обратното става. Дойдат и ти кажат: Билетът ти печели 500 хиляди лева! Това знание ти причинява радост. По какво ще познаете, всеки един от вас, който печели? Той, ако има треска, треската ще изчезне. Ти като му кажеш, че печели 500 хиляди, в него сътресението ще бъде толкова силно, та веднага треската и всичко това отива. Защото, като я натовариш с 500 хиляди, тя се отказва да носи и ти ще бъдеш здрав. На второ място,

ако косата му е била разчорлена, той ще бъде хубаво вчесан, връзката му добре сложена и той ще бъде с подигнатa глава. Най-първо той гледа надолу, а сега е малко разположен тъй, един весел поглед има. Казва: Ти знаеш ли какво се случи с мене? 500 хиляди лева! На номер 315! И той като те погледне ти да знаеш! В този случай знанието всякога ще има връзка с нас.

Същият закон, искаш да знаеш произхода на злото и доброто. Какво ще те ползува. Кога ще те ползува? Ако знаеш произхода на доброто, то ще ти бъде едно богатство. Което знаеш, то е едно богатство. Ако знаеш произхода на злото, ти ще бъдеш един работник. Защото злото само по себе си е един лош господар; а ако знаеш доброто, това е един добър господар. Това, което ние знаем, то има отношение. Или искаш да знаеш произхода на ветровете. Най-първо, какво нещо е вятърът само по себе си? *(Движение).* На какво? *(На въздуха).* Но колко елемента има във въздуха? *(Кислород, азот, въглероден двуокис, водород, водни пари).* Цяло общество е това! А казват, вятър. Не, тези хора са се устроили тук, те работят. Той кислородът е учен човек, работи. После азотът, въглеродният двуокис. *(Водородът се намира в най-горните слоеве).* Сега защо се движи въздухът? Въздухът се движи по няколко съображения. Някъде хората изстинали и въздухът трябва да мине там, да ги постопли. Нали той улеснява горенето? Нали хората запалват своите огнища, духат там и дървата се запалват. Въздухът като иде там, идва на помощ, той улеснява горенето. Та вятърът като духа, помага. После има много растения ожаднели, вятърът донася влага, праща дъжда и услужва на растенията. После много хора са изгубили пряснотата си, задушават се. Вятърът пак духа, той като духа, те усещат едно опресняване на дихателната система. Сега другият въпрос, защо именно частите на въздуха са в това свободно състояние? Тук пак има известно отношение. Защо са свободни? *(Защото азотът и други подобни на*

него са много недеятелни. – Няма условия във въздуха да се съединят). В дадения случай азотът минава за господар, той е регулатор. Той заповядва на кислорода и на всички, защото той е регулатор. Ако има повече огън, той казва, чакай, толкова не трябва. Той навсякъде се меси. Турга равновесие, господар е той. Така го считат окултистите.

Сега допуснете, че вие говорите за човешките мисли. На какво се равняват човешките мисли вънка от човешкия ум? 1,000,000,000. Н-й, ако имаш толкова английски лири, какъв ще бъдеш? *(Най-големият човек на света!)* Хубаво, но от какво зависи всичкото това богатство? От единицата. Ако аз затрия тази единица, какво богатство ще имаш тогава? Нищо, нали. *(Да).* Следователно, човешките мисли, мязат на такива нули, които имат мощна сила, но когато умът седи пред тях. Единицата е, която кандидатира всичките тези нули. Ако тя не взема участие, всичките тези нули ще останат пасивни, безплодни са те. Сега този закон можем да го обясним, всяка една нула, това е един зародиш, но без единицата, тя не може да се прояви. И всяка една мисъл е една потенциална енергия, но умът е, който дава сила и условия на тази мисъл да се прояви. Именно в древността, в окултната наука се развивал онзи закон, чрез който човек може да измени известни неблагоприятни условия, които съществуват. Всеки един човек може да създаде неблагоприятни условия за себе си. Допуснете, че вие седите при един богат господар, но един ден му кажете някоя горчива, лоша дума; вечерта той ви уволни. Допуснете, че сте студент в университета и ректорът или председателят в университета, вие си позволите повече, отколкото имате право и какво ще стане с вас? – Ще ви изключат от университета. Или лекар сте, употребите някои лекарства, които не са позволени, веднага вие сам може да си отбележите това. Та най-първо, трябва да схванете всички ония условия, на които вие сте фактори. Има някои условия,

които са независими от вас, вие не сте господар. Но много добри и лоши условия ние ги създаваме.

Та при сегашните условия, кое е най-потребното за човека? Най-същественото кое е? Не за вас младите, за всеки един човек, при сегашните условия на това развитие, кое е най-потребното. Някои от вас ще кажат, да имаме любов, някои ще кажат да бъдем умни. Всички тези неща са потребни, но в даден случай, кое е най-същественото? Сега да ви обясня, аз обичам да обяснявам конкретно нещата. Представете си един човек е гологлав, после не е вчесан, връзка няма, гладен е, няма пръстен на пръста си, торба няма, в която да носи хляба си, тояга няма да се брани от кучетата, диплома няма, не е назначен на служба, не е свършил училището; сега в дадения случай, кое е най-същественото? *(Хлябът).* Хлябът! Ако този човек може да се нахрани, всичките други неща са постижими, хлябът е същественото! Та сега в сегашния ви живот, кое е най-потребното за вас? Аз ще ви кажа: Едно ви трябва, ВСИЧКИ ТРЯБВА ДА БЪДЕТЕ СПРАВЕДЛИВИ! И няма нещо по-належащо от това да бъдете справедливи! Всички хора с години страдат от несправедливост! СПРАВЕДЛИВОСТТА Е ЕДНА НЕОБХОДИМОСТ ЗА ЖИВОТА! Ти седиш, несправедлив си. Най-първо обвиняваш Провидението, обвиняваш хората, условията. Несправедлив си! Несправедливият човек мяза на един гладен човек, на когото са донесли малко хляб. Казва, аз не съм куче я. Пак седи три дена, донесат му пак едно парче хляб, той пак го остави, но след като гладува 10 дена, той го вземе, попипа го, поближе малко, а като гладува 12 дена, той вземе хляба, вече хлябът му е мил, вземе го, иде на извора, намокри го и тъй като го хапне, каже, слава Богу, много хубаво нещо е това! Ти веднъж ще отхвърлиш хляба, два пъти ще го отхвърлиш, но най-после ще ти дойде на ум да го накиснеш във вода и тогава ще бъдеш благодарен.

Та казвам, в даден случай всички трябва да бъдете справедливи. Това вардете. Голям недъг имате. Справедливият човек се отличава с едно от най-хубавите качества. – Никога не обвинявай хората за това, което ти сам не си в състояние да го направиш! Справедлив бъди! Ама не ме уважават хората. И ти не ги уважаваш. – Ама не ме обичат. И ти не ги обичаш! Ама добре не мислят. – И ти не мислиш добре. Не ми помагат. И ти не помагаш! Почивка не ми дават. И ти не даваш почивка. После, че вие справедливи ли сте? Целият ден ходите да миткате и като се върнете вечерта, краката ви болят. Краката ви се оплакват, това е един протест. Целият ден ти си работил, пришки имаш на ръцете си и те протестират; че това е лакомия. Ще кажеш, ама заставят ме. Не, никой не те заставя, ти сам се заставяш! Ти като идеш при един господар, ще кажеш, слушай, 4 часа имам в предвид да работя. Можеш ли да ми дадеш работа? Ти казваш, ама искам да спечеля, ще работя! Или ще ходиш целия ден 100 км, че ти си несправедлив спрямо своите крака. Казваш, чакай да видя слънцето като грее. И дълго време го гледаш. Ти си несправедлив спрямо очите си! Често ти си несправедлив спрямо твоите очи и към ушите си, ти не ги тургай да слушат всички неща, които са неприятни за тях. Ти тургаш ухото си там и не мислиш, че ще пострада ухото ти. Тогава, ако човек е справедлив спрямо себе си, той трябва да бъде и справедлив, и към окръжающите. Ти имаш един свой приятел или някой познат, или непознат, ама обичаш го, или не го обичаш, то е друг въпрос. Защото законът на Любовта е закон на съвършенство. А справедливостта е, която ти можеш да прилагаш. Дали човек е добър или лош ти трябва да бъдеш справедлив! Да се отнесеш към него тъй както трябва! Може този човек да е лош, плати му, той ти е работил, направил ти е една малка услуга. Справедлив бъди! Пък сегашните хора са несправедливи.

Та именно, ако вие приложите закона на справедливостта, тогава ще дойдете да разберете и приложите закона на Любовта. Пък сега сте тръгнали, все за Любов говорите. Ако вие не приложите справедливостта, за Любов не може да се говори. Че Любовта е един абсолютен закон, тя не обича несправедливи работи. Ти като влезнеш в закона на Любовта, ти трябва да бъдеш без дефект! Онзи, който иска да бъде справедлив, трябва да бъде без дефект. Вие сега ще ме разберете криво. Щом мислиш зле и за тебе си казваш тъй: От мен нищо няма да излезе. Или мене пипката не ми стига. Не си справедлив. Остави пипката сега. Стига ти пипката, но си мързелив. Ама сиромах съм. Несправедлив си. Ни най-малко не си сиромах. Ама заболял съм. Ти си се простудил, не си бил внимателен. Казваш, много беден човек съм аз. Несправедлив си, не говориш истината! Говориш една квадратна лъжа. Ама еди-кой си е по-даровит, по-способен. Лъжеш. Този даровитият човек е развил дарбата, която е имал в себе си, а ти не си развил дарбата си, затова не си даровит. Нищо повече! А не че не си способен. Ама време нямам. Аз да ви дам време. Да ви дам 24 часа, един ден, два дена, десет дена, една година, две, няколко милиона години. За време аз много съм щедър. Казвам, да ви дам един милион години на разположение, може. Е, защо не сте доволен от това богатство. А че аз мога да продам своето време. Ако съм на ваше място, мен да ми подарят сто години, ще ги продам и богат ще стана. Ще ида при един богат човек, милионер, но той време няма, той умира. Нему му трябва време. Питам го, колко да ти дам? Един ден, 4, 5, един месец, една година. Казвам, колко ще ми дадеш, един милион долари даваш ли? Продавам му една година. Отида, намеря друг богат, казвам, от какво се нуждаеш? И той иска време. Казвам, два милиона долари ще дадеш. И тогава като оставя за себе си 10 на разположение, а 90-те продам по един милион, значи, 90 милиона долари. Колко правят? Я, Н-й сметни тази работа. Ние

можем да използуваме времето. Ще кажете, времето продава ли се? Аз ви говоря на един фигуративен език; ако ти употребяваш времето в някое изобретение или в някоя работа, тази придобивка все ще ти допринесе нещо. Ако си някой знаменит художник, ще рисуваш, някои картини могат да се продадат за пет–шестстотин хиляди лева.

Сега въпросът ми беше за закона на СПРАВЕДЛИВОСТТА. Найпърво спрете се, ти си недоволен, казваш, дотегна ми да живея. Несправедлив си, нищо повече! – Не мога да търпя тази гладория. Несправедлив си. Ти не се гладувал толкова, колкото дървеницата е гладувала, ти не си гладувал и толкова, колкото паякът. Със седмици той, горкият, седи и с какво търпение; като го видя някой път, той седи с философско търпение, тъй 3, 4 седмици не е ял. Погледне и каже: Божия работа! Ако дойде. Направи една мрежа, втора мрежа и пак търпи, казва: Божия работа! Пък човекът го видиш, един ден седи и каже: Как да не се хване нещо в мрежата ми; и той ако един ден не яде, ще окряка орталъка. Сега умният човек, онази истинската философия коя е? Ти не успяваш, учиш, да кажем ученик си, учиш, не можеш да възприемаш. Кои са причините, че не можеш да запомнюваш? Н-й, ти си авторитет сега пред твоите колеги. *(Ако чувствата се засилят, човек няма памет).* Аз имам предвид ти като даваше изпит по немски. Или справедливо – твоите колеги още нямат твоята опитност, защото там работата висеше на един конец, ако не беше писал последното съчинение, доктората си; а що е докторат? Да те признаят, че си учен човек. Един студент като издържи изпита си, той пише докторат. Доктор, значи учен човек. Признават те за предмет, който имаш. Сега този въпрос зависи от сродството. Ако предметът, който изучаваш, има по-голямо сродство към тебе, паметта ти е по-силна. Ако сродството е по-малко и паметта е по-малка. Значи между сродството на предмета и твоята памет има едно съотношение. Да, някои хора имат това вродено у тях, те имат по-

голямо сродство, затова и паметта им е по-голяма. А това сродство зависи, ако човек е справедлив, той ще развие своите дарби и способности. Ако вие приложите справедливостта в света, вие ще усилите способността и деятелността на вашата мисъл във всяко едно отношение. И ако хората бяха справедливи, животът скоро би се подобрил. Защото тогава мисълта става трезва. И тогава ти можеш да използуваш условията. Например минаваш някъде, виждаш едно дете се пънка, ти му услужваш; но в дадения случай ти услужваш и на себе си. С една малка услуга някъде ти услужваш на целия си живот. А с една малка не услуга, ти можеш да изгубиш от хубавите си условия в живота. А човек има отношение не само към видимия свят, но има отношение и към невидимия свят. Аз наричам невидим, как бихте определили вие невидимото? Това, което не се вижда, което не се знае. Но невидимото за едного е видимо за другиго. Тъй една мравка има много работи, които не вижда, а по-висшите същества ги виждат. Невидимите работи за нас, за други са видими. Това е нещо относително. Зависи от степента на съзнанието каква е. Колкото съзнанието е по-будно, толкова невидимите неща стават по-видими. Или вие имате идеята, казвате ВЕЧНОСТТА. Какво подразбирате под думата вечност? *(Вечността има отношение към времето, значи безкрайно голямо време; а безкрайността има отношение към пространството).* Тогава да определим какво нещо е времето. *(В математиката времето е: интервал между две събития се нарича време).* Тогава този интервал съществува ли вънка от живота на хората, вънка от ума им и от съзнанието им? Времето извън съзнанието не съществува! И право е това – интервал. Например между два тона има известен интервал, вземете ДО и РЕ. Но този интервал сам по себе си не съществува. Аз вземам ДО, ти вземаш РЕ. Но между тебе и мене има интервал. Ако единият престане да пее, де е интервалът? И в съвременната философия има една голяма

несправедливост. Аз наричам всички невероятни работи са несправедливи работи. Никой няма право да проектира една мисъл, която не е права! Всяка мисъл трябва да бъде справедлива! Това, което мислиш, трябва да е справедливо! Казваш, аз мога да си мисля каквото и да е, каквото си искам. Не, това не е справедливо! Ще мислиш това, което е право, което е справедливо! Ще чувствуваш и ще постъпваш тъй, както е справедливо. Ако това не спазваш, ще дойдат най-големите нещастия в живота ти. Това е право, това е закон! Справедлив трябва да бъде човек! А не да мислиш каквото искаш. А сега аз пожелая някому например или ти пожелаеш някому да стане доктор. Справедливо ли е или е несправедливо? Ако пожелаеш на способния да стане доктор, *(справедливо е).* Ако пожелаеш на способния да стане богат? *(справедливо е).* Ако пожелаеш на добрия човек? *(справедливо е).* Но ако пожелаеш на лошия човек да стане доктор, тогава е несправедливо.

Та в съзнанието ви трябва да залегне, аз ви давам върху СПРАВЕДЛИВОСТТА – спрете се: аз като мисля, справедлив ли съм? И ако вие можете да приложите закона на справедливостта, някои работи ще ви се изяснят. От несправедливостта, която има у нас, се раждат хиляди неспокойства и недоволства. Ти постоянно се безпокоиш за хиляди неща, които не можеш да ги изправиш. Недоволен си. Например, че си нисък, по-нисък от друг. Като се изправиш, кажеш, неговите мускули са по-силни, или знание има повече, а ти знаеш по-малко. Ако някой има повече знания от мен, какво от това? Какво ме ощетява той? Като ме срещне някой човек, който има повече познания, той усилва у мене моята деятелност. Да кажем ти си мързелив, седиш при собата, тя е запалена. Ти казваш, не трябваше толкова да се тури в собата, защото ти трябва да се оттеглиш малко, а не искаш да се движиш, а не че собата не трябва да гори. Казваш, малко икономия! Ако се срещнеш с един беден човек,

какво ти препятствува той? *(Ако съм богат човек, препятства ми това, че трябва да споделя с него голямото имане).* Че де е лошото? Представете си, че този бедният човек представлява една нива, ако ти няма къде да посееш своето семе, тогава ти трябва да сееш там, че отпосле ще жънеш. Къде е лошото? Ние не разбираме. Какво лошо има в това? Ако ние разбираме онзи великият закон, който регулира всичко в света. Ти ако съпоставиш нещата, ще видиш, че в живота вътре всичко има едно съотношение. Докато не спазваме съотношенията, ние сме несправедливи. Казваме, това не трябва, онова не трябва. Ние нямаме право да се месим там, дето не трябва. Природата си има начини за даване в света на хората. Ние ставаме критици на природата. Тя е много особена. Има един руски анекдот. Един руски полковник, във времето на Кутузов, обичал да си седи в палатката по бели гащи, така ще си пие чая, той няма да седи по военому, а ще седи по бели гащи, разполага се. Обаче една сутрин както си седял, че генерал Кутузов си правил проверката, той вижда полковникът козирува по бели гащи; тогава той го хваща под ръка и го разхожда много хубаво. Изважда го много учтиво пред всичките войници и после пак го връща при палатката му, ръкува се и го оставя. Оттам насетне този полковник все си е облечен. Та и природата, като обичате много да критикувате, тя ви взема под ръка и като направи тъй една разходка с вас, върне ви при палатката и от там насетне ставате разположен. Справедлив трябва да бъде човек в своите мисли и желания. Защото щом човек е справедлив в своите мисли и желанията, сами по себе си се регулират. Сега под думата справедливост какво трябва да разбирате? Да допуснем, че вие сте студент в университета и искате да вземете една висока бележка, 5 или 6, а професорът ви турил 3. Вие кажете, той е несправедлив! Де седи несправедливостта? *(Не е можал да оцени справедливо добре моите знания).* Виж, да ви кажа, този професор разложил шесторката.

Той се занимава с аналитическа геометрия. Разложил шесторката и ви турил 3. Тези професори във висшите светове казват, турете му 3, за да знае да анализира всичките неща, да може да ги носи в живота си. В света няма по-висока бележка от числото 3. Е, какво ще кажеш на това отгоре? С 6-те ще те бият, тояга е 6-те. Българският боздуган. Но да оставим тази външна страна, вие казвате, каква е разликата между 3 и 6? 6-те е два пъти по-голяма от 3, нали така? Е, добре. Представете си, че този професор знае вашата натура, ако ви тури 6 до края на срока вие ще се облените, няма да учите, ще седите и ще се протривате. Но той ви тури 3 и вие ще учите през цялото време. Значи той иска да събуди у вас енергия, да учите през всичкото време. Вие мислите, че вашето знание струва 6, а професорът мисли, че струва 3. Кой е на правата страна? Какво трябва да направим сега? Щом има спор между професора и студента, за да бъдат и двамата справедливи, какво трябва да правим, за да бъдем справедливи? Защото има едно мнение, да турим – минус, а другият има друго мнение – плюс. Студентът казва, 6 заслужавам, толкова време уча, а професорът е турил 3. Какво трябва да направим? Да ги съберем. 3 и 6 равно на 9, делено на 2 дава 4 и половина. Това е справедливото! Нищо повече! Да допуснем тогава другия закон, турил ти той 2, ти казваш 6 заслужавам, той е несправедлив, иска да ме съсипе. Тогава 6 и 2 прави 8 делено на 2 равно на 4. Значи въпросът се уравнява. Щом има спор, нещата трябва да се съберат. Та казвам, сега можете да приложите закона. Ще кажете, какво приложение има? Ами че вие едновременно имате две противоположни мисли в себе си. Вие сте и студент, и професор. Имате два резултата, ще ги съберете; ще събереш положително и отрицателно и това, което получите, ще се раздели на две. И няма да бъдете далеч от истината. Един закон е това, един вътрешен закон. Да допуснем, че ти срещнеш един беден човек и нещо ти каже, дай на този беден човек 20 лева, ти кажеш,

много е, няма да му дам 20 лева, а ще му дам 5 лева. Тогава пресметни си 20 и 5 дава 25 делено на 2 дава 12 и половина. Дай му толкова! Това е право! Срещнеш едно дете и нещо ти каже: Дай му 10 стотинки! А ти кажеш 5 стотинки. Тогава пак ще събереш 10 и 5 – 15, делено на 2 – 7 стотинки и половина. Щом имаш една положителна мисъл и една отрицателна, веднага събери ги. За да излезнеш, тогава се уравнява; защото другояче ще се мъчиш. Тогава законът е верен. Ако да кажем на един човек счупите една чаша, законът е там, дай му два пъти повече, отколкото струва предметът. Счупил си някоя чаша в някой хотел, в дадения случай какво трябва да правиш? Най-първо има спор между вас, той казва моята чаша струва 5 лева, ти кажеш 2 лева, тя е една проста чаша. Тогава 5 и 2 – 7, делено на 2 – 3 и половина. Да кажем, той е несъгласен, ще идеш на пазара и там ще купиш една чаша за 3 лева и половина.

Та казвам сега, психически вие търсите известни резултати, цели резултати в света. Но живота се намира в едно прогресивно състояние. Има известни правила и закони, които трябва да се спазват навсякъде. Неуспехът много пъти зависи от онова неправилно положение, което ние съдържаме. Да кажем, тебе неуспехът ти седи в това, може би някой професор те е скъсал, но седи той, дошъл той до разположение и съзнание, казва, спрямо този студент не постъпих справедливо. Самият професор казва, не постъпих справедливо, има у него едно желание да изправи погрешката си; но и у тебе трябва да се яви това съзнание. Ти трябва да отидеш при него! Ти тръгнеш донякъде и се отказваш! Казваш, кой ще иде? Иди, нищо повече! Ти като идеш, той ще отстъпи. Та много пъти ние със своето нехайство, казваш ти, не искам аз да ида там да се унижавам веднъж, втори път. Това не е унижение. Ако ти си отишъл на фурната сутринта и всичкият хляб се е продал. Фурнаджията ти каже, няма хляб, ти се върнеш назад. Но след един час фурнаджията изважда друга фурна

хляб, той най-първо съжалява, но после каже, ха сега да дойде! Обаче човекът каже: Той може пак да ме върне назад. Иди при фурнаджията, той ще ти даде хляб! Та именно трябва да се създаде у вас един правилен процес. Всякога, когато се яви у вас едно разумно желание, не го спирай. Идете, услужете на това разумното желание. Аз говоря за онзи закон, който върви планомерно. Има един закон, който е разумен, каквито и да са резултатите, все ще има добри последствия.

Сега аз искам за 10 дена да приложите закона на справедливостта! Да видим колко случая ще има, дето не сте приложили справедливостта. Това за 10 дена, да видя как ще приложите закона на справедливостта. И-не, да видим как ще приложите справедливостта. Да допуснем един ден си правиш упражненията на пианото и иде една сестра, виртуозка, иска тя да свири, какво ще правиш? *(Ще отстъпя).* Това е справедливо. Но седиш ти и си правиш оглушки и си свириш. Или представете си сега някоя сестра е дежурна, нали тук има дежурства, и носи тя една голяма кофа да пали собата, ти минеш и кажеш, нека се научат тъй да си носят. А хубаво е да идеш, да кажеш, справедливостта налага да хванеш от другата страна. Но ти ще кажеш какво ще кажат другите братя – а, тя, младата сестра. Тогава ти вземи кофата, донеси я. При това, то е справедливо, туй е благородство! Какво ще кажат хората, това остави, в моя ум трябва да приложа справедливостта аз. В даден случай или да хвана превъзлото, или да взема кофата. Или някоя сестра отива за вода, тебе ти дойде на ум ... В света, аз помня само един пример, веднъж караха една кола с въглища за нашия Изгрев, колата с бял кон, слабичък кон, а каруцата хубаво натоварена, че конят не може да изтегли колата. От подире вървят три ученички от 8-ми клас. Казват, я да помогнем на този кон и всички се втурнаха и чак до горе тикаха, помогнаха на коня и после като се връщаха, почнаха да припкат и да играят. Една благородна черта: да помогнем

на този бедния кон! Това е справедливо! Кон бил или човек, трябва да бъдем справедливи! Там, дето дойдеш, помогни и нищо повече! Една хубава и благородна черта е това. За упражнението ХАНИЗЕ. Това, на което се радваш, как трябва да му пееш? Ще му пееш според гамата на учудването.

(Донесоха хубаво жито и симидчета за 40 дена от сестра Роза Камбурова).

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.25 ч. с.

ЕЗИКЪТ НА ПРИРОДАТА

X година, 28 лекция на 1 мл.ок.клас, 20 март 1931 г. петък 6.5 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Пишете върху темата: ПРОИЗХОД ВЪРХУ ПОЛОЖИТЕЛНИТЕ И ОТРИЦАТЕЛНИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА. Тя е една философска тема; какви свойства имат положителните сили? Две положителни сили се отблъскват; а положителни и отрицателни се привличат. И две отрицателни сили се отблъскват. Две положителни сили се отблъскват. Значи нямат един и същи център. Защо се отблъскват? Вие това отблъскване ще го срещнете и в самата природа. Вие постоянно сте в стълкновение с положителните и отрицателните сили. Като разглеждате доброто и злото в света – доброто е положителна сила, положително; и злото е положително. Те се привличат само в направлението на своето движение.

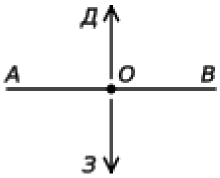

Фиг. 1

Ако имате например една плоскост *АВ (Фиг.* 1). *ОД* е доброто. *ОЗ* е злото. Следователно, оная положителна сила, която се стреми към една по-рядка среда, е добро. А която се стреми към по-гъста среда, е зло. И наистина, ако претеглим добрите хора, ще видим, че те са

права линия. Трябва да заръчаме едни везни да ви претеглим. Онези, които стават лоши, са по-тежки; онези, които стават по-добри, стават по-леки. Ще ви докажа, че това е така. Когато човек е здрав, става по-тежък. А когато заболее и е боледувал 40 дена, става по-лек. По-рано е бил лош, карал се е с този, с онзи, а след като боледува 40 дена, става светия. Болният човек по какво се отличава? Здравето е положителна сила, а болестта е отрицателна. Двама болни не могат да се обичат, понеже и единият, и другият искат да им служат. Ако има една слугиня, всеки ще иска тя да служи на него. Интересите им не се съвпадат.

Но научно как ще обясните защо две положителни сили се отблъскват и две отрицателни сили също? По въпроса за въртенето на земята, можем да преведем следния пример: Да допуснем, че имате котел, хванете го и го завъртате. Той е пълен с вода. И тази вода не се излива. Защо? *(Защото се развива центробежна сила).* Но след като въртите котела, какво става и с вас едновременно? Какво движение правите? Къде се движите? Вие сте в противовес на котела, защото ако не сте в противовес на котела, ще отидете с котела заедно.

Друг пример. Двама души се хванете и искате да си опитате силата. Единият тегли и другият тегли (на противоположната страна), защо? За да се покажете кой има по-голяма сила? На когото силата е по-голяма, какво ще стане? Другият център ще се измести. Той си има опорна точка, докато центърът е зад гърба му, той е силен, а щом премине центърът през корема му, ще стане отрицателен. Когато една положителна и една отрицателна сила се съединят, какво ще стане с тях? *(Ако тези сили са електрически, то ще се образува електрическа искра).* Ако две положителни сили се отблъскват, какво става с тях? Много пъти съм ви давал примера за ножа и точилото. И двете са положителни сили. Когато точилото точи ножа, ножът губи нещо от себе си. И точилото губи нещо от себе си. Следователно, когато имаме

две положителни сили, които се отблъскват, те изгубват нещо от себе си. Всякога две положителни сили в стълкновение ще изгубят нещо от себе си. Защото имате стълкновение, нали?

Фиг. 2

Спущате отгоре две топки. Като се срещнат долу ще се ударят и ще отскочат. Силата е толкова голяма, да кажем, че пак ще се върнат нагоре и после пак ще паднат надолу и т.н. Тези две топки, ако не бяха изгубили част от своята сила, не биха се върнали горе. За да стане положителна пак тази сила, тя непременно трябва да се върне в своя център. (Горе). Това не е механически закон. Това е закон на разумните тела. Да допуснем, че ти си силен човек, целия ден си работил, но вечерта ти усещаш, че си изгубил нещо от своята енергия. Какво желание се заражда в тебе? Да се завърнеш вкъщи при баща си и майка си, да ти дадат храна. Баща ти и майка ти какво представляват за тебе? Твоят център, от който си излезнал. Детето винаги иска да се върне при баща си и майка си. Някой човек иска да се върне при своя приятел. В дадения случай твоят приятел е твоят център. Познат трябва да ти бъде. Може да идеш при гостилничаря, в дадения случай той ти е център. Кое е качеството, с което гостилничарят трябва да те познава? *(Кесията).* Като зазвъни твоята кесия, той ще каже: Познавам те, моля.

Законът за положителните и отрицателни сили играе важна роля в механическия свят (Фиг. 3). И той има приложение. Всички механици без да се впущат върху произхода, те са използували качествата на положителните и отрицателните сили. Казваш, че положителни и отрицателни сили се отблъскват.

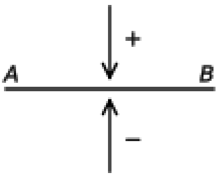

Фиг. 3

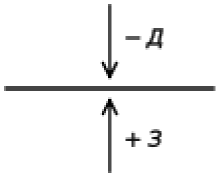

Фиг. 4

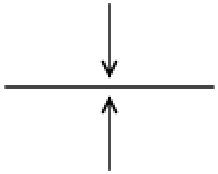

Фиг. 5

Имаме една положителна сила на доброто и една отрицателна сила на злото (Фиг. 4). Какво ще стане с тях? Ще се съединят, но това съединение къде ще бъде резултат. Положителната сила се отличава по това, че тя е по-силна от отрицателната. Движението става в полето на положителната сила. Следователно, една положителна добра сила ако се свърже с една отрицателна зла сила, то положителното печели от нея. Отрицателната сила предава част от своята енергия на положителната. Имаме друг пример: една отрицателна сила на доброто и една положителна сила на злото.

Ние вземаме думата зло не в такава обикновена смисъл, но казваме така: Всички неорганизирани неща са лоши. Защо някой е лош? *(Той не се подчинява на никакъв закон).* Ти не знаеш каква ще

бъде следующата му постъпка. По какво се отличава един музикант, който свири по всичките правила на музиката; а другият свири като незнающ? Вторият ще свири парчета, които не знае, а първият ще свири все познати парчета, класически. Къде ще стане по-хубаво движението? Да кажем, че тук долу са скрити ...

Представете си, че *AB* е неутрална зона за доброто и злото (Фиг. 5). Под кората *AB* се лошите същества. Отгоре от невидимия свят бомбардират със скорострелни оръдия. Когато падат тези гранати, те се забиват в земята. Пукат се, разпръскват се; а когато злото хвърля своите гранати и те горе се разпукват, и пак става едно сътресение. Следователно, ако положителните сили на небето обстрелват положителните сили на злото на земята, тогаз ще стане разрушение на твърдата материя. Защото твърдата материя е страната на злото. А когато бомбардират силите, които са долу, тогава ще стане известно разместване във въздуха. Следователно, когато има движение на въздуха, положителните сили на земята отдолу бомбардирват въздуха горе и вследствие на това имаме движение на въздуха. *(Научно обяснение на вятъра и земетресенията).* На вас идеята не е ясна. Представете си, че аз вървя тихо и спокойно, но влезне някаква мисъл пред очите. Видя нещо и ми направи впечатление; и в мен се явява желание да се обърна и да направя какво да е движение. Нещо невидимо, някаква сила е влязла в моя мозък и е направила известна промяна. И тази промяна се отразява в цялото ми тяло. Ако не разбирате тези неща, най-първо трябва да изучавате закона за действията на положително с положително. Например двама умни положителни хора, учени хора се срещат на едно място, какво ще стане с тях. *(На едно бунище двама петли не могат да пеят).* Петелът какво означава? Преведете. Двама юнаци на едно малко тясно легло не могат да лежат. Контраст трябва да се даде, за да разберете, защото иначе е невъзможно. Две кила вода в едно шише от едно кило не

можеш да ги събереш. Едни частици като влезнат ще дадат отпор на другите. И все ще остане едно кило вода. Тая вода, която остане отвън, която не може да влезне вътре отвън, ще прави известно действие. Ще вземе позиции, за да влезне вътре. Тая външната вода ще обсажда шишето отвън. И като го обсажда ще може ли да превземе шишето? Никога! Защото шишето е по-твърдо от водата. Вземам, че шишето е толкова твърдо, че водата никога не може да проникне в шишето през стъклото.

Щом си положителен, ще изучаваш свойствата на отрицателните сили. Няма да търсиш отрицателното вътре в себе си. Ако си положителен добър, ще търсиш отрицателното, лошо. Представете си, че имаш две кесии и представете си, че в едната кесия има сто английски лири. Празната кесия е отрицателна, защото няма нищо вътре, а пълната е положителна. Ако ти вземеш 50 английски лири и ги туриш в празната кесия, какво си добил? Че кесията е добила нещо, това е друг въпрос. Но ти какво си добил? *(Нищо).* Но представете си, че ти си една добра кесия, но си празна кесия. Ценна кесия си, добра кесия си; но имаш една положителна кесия на злото, която е пълна с пари. Ако ти бръкнеш в тая кесия, вземеш пари и туриш в твоята кесия, какво си направил? Вие оставете греха настрана. Ние се занимаваме със силите на природата. Тук има придобивка.

Има положително добро и отрицателно добро; има положително зло и отрицателно зло. Добро и добро се привличат, и зло и зло се привличат. Законът е, че положителното добро с отрицателното зло се привличат; и отрицателното добро с положителното зло също. В дадения случай отрицателното на доброто, когато се привлича с положителното на злото, доброто печели. Когато положителното на доброто се привлича от отрицателното на злото, злото печели.

В природата трябва да има равновесие вие не може да се освободите сега от известни меродавни теории. Какво трябва да разбираме под думата лош човек? Той е от най-меките хора, най-добрите хора; мекичко им говори през деня, нахрани ги добре, но вечерта казва: Понеже има криза, няма пари, ще ви отбия по един, два лева от вашата надница. Така казва той на работниците; пазарил се е да им плаща по 50 лева на ден, а им дава по 48 лева; те са сто души, по 2 лева на човек, значи отбива им 200 лева и казва им: За в бъдеще мога да ви дам, но сега ще ме извините. – Те са спечелили по 48 лева, а той 200 лв. Той целият ден ходи и с мекички думи им говори. Де е злото сега, че той е взел по два лева от вас? Онези просяци, които са станали милионери, не са ли те такива предприемачи? Ако ти искаш да свършиш наука като някой беден човек и използуваш хората, ти не си ли такъв? И всеки един човек, когото ти използуваш, той е твой слуга, ти вземаш неговите пари. Де е злото тук? Злото седи в това, щом всички сили в тебе станат положителни, ти ще се пукнеш. Защо не трябва да ставаш абсолютно положителен и абсолютно отрицателен? Ако ти станеш абсолютно положителен, непременно ще стане пръскане на тебе. И ако станеш абсолютно отрицателен, ти ще се смразиш и ще се смалиш.

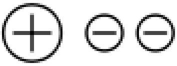

Фиг. 6

Следователно, всички отрицателни сили се смразяват и смаляват (Фиг. 6). Щом една сила се е смалила до известна степен в природата, ако тя продължава да се смалява и ако тя не разбира законите на разширението, тя ще се смрази. Пръскането е закон на разширението. Две положителни сили щом се разширят, става вътрешна смяна на положителните сили. Когато две положителни сили са в борба при

един център, то непременно тялото трябва да се разшири. На какво основание? Това зависи от количеството на материята, която има в себе си и от количеството на енергията, която има в себе си.

Представете си, че имате две армии, които се бият една с друга. Ако една армия взима 10–15 километра и другата взема толкова, то двата района взаимно ще бъдат райони на действующи сили. След като се сражават и се избият една друга, то военната линия се стеснява. Щом военната линия се стеснява, тези хора почват да мислят и казват: Толкова време се бихме, но нищо не добихме. И двете страни вдигат тела взаимно и почват по-хубавото. И двете страни отстъпват, но победителите отстъпват по-малко, отколкото победените. Победените искат да се предадат, но да излязат с оръжието и да оставят провизиите и храните. Някой път другите им казват: Без оръжие!

Що е злото и що е добро в света? Това е бойно поле, в което се сражават. И всеки един от вас воюва. Или ще бъдете победени и ще излезете с оръжието, или ще бъдете победени, но ще излезете без оръжие. Сега вие какво разбрахте от тази философия.

Какъв е произходът на положителните и отрицателните сили? Когато една положителна сила иска да се сприятели с една добра положителна сила, онзи, в когото съзнанието се събуди по-рано – той става отрицателен, за да се сприятелят. Имате замръзнала вода. Тази вода може да умори когото и да е; ако я разтопиш, пак може да умори когото и да е. Ако тази вода я изпарите, какво ще стане с нея? – Тя ще иде в пространството и ще се превърне в дъжд. И ще падне върху градината. Тази вода, която е лоша, после като се върне от пространството като дъжд, може да ви причини известно благо. Вий по някой път си задавате въпроса: Защо е злото в света? За кого е отрицателното зло? Положителното зло и отрицателното зло при известни условия вършат закона на доброто. И отрицателното добро

при известни условия върши добро, а при известни условия върши зло. Резултат на едно добро може да е лошо; а може някой път резултатите на злото да са лоши, а някой път да са добри. Не в принципа, но в резултата. Това е дълбок психологически момент. Ти имаш едно състояние и казваш: „Защо е страданието“. Ти трябва да сведеш страданието към известни сили. Ти като страдаш най-напред трябва да видиш, като страдаш към доброто ли спадаш или към лошото. И след това ще търсиш изходния път на това зло. И лошият работи, за да се избави от страданието. Защото и лошият страда, и добрият страда. И лошият живот, за да се избави от страданието работи, и добрият, за да не изгуби радостта си; и добрият работник, за да не изгуби богатството си, а сиромахът работи винаги, за да се освободи винаги от своето богатство – сиромашията. Да допуснем, че аз нося раница на гърба си – раница с пясък. Искам да я хвърля. Аз не виждам никакъв смисъл: защо да е раницата на гърба ми. Казвам: Глупава работа е това. Тя е от 10–15 кила; хвърля раницата – разсипвам пясъка и се освобождавам. Освобождавам гърба си и какво почувствувам? Но представете си, че тази раница е 40 кила злато. То тежи! Ще го хвърлиш ли тогава? Ти си казваш: Още малко! Даваш си кураж. Защото онази материя е положителна. Златото е положително, а ти си отрицателен. Отрицателен си, понеже го носиш. Щом един човек се качва на гърба ти, ти си отрицателен, а той е положителен. Ти казваш: Аз не искам да бъда все баба. Да ме яздят хората. Докато не те яздят хората, ти човек няма да станеш. И докато не яздиш хората, и те хора няма да станат. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Какво трябва да подразбираме под думата яздене. Между многото хора, които могат да те яздят някой може и пясък, а някой може и 40 кила злато, и 400 кила; при първия случай ще върнеш тези 10 кила пясък и ще му кажеш: „Ти трябва да знаеш, че аз съм човек. Разбирате ли го това? И ако ти се качиш още веднъж, за тебе има дърво!“ Но ако е

злато, ще му кажеш: „Приятно ми е, че се запознахме. Няма ли да дойдеш на гости пак?“ Този господин ще ти каже: „Бръкни в левия джоб на палтото ми, хвани една каруца, ще се качим на нея и ще се оправим“.

Вий трябва да разбирате законите на положителните сили, на доброто и на злото в природата. И отрицателните сили на природата. Трябва да разбирате комбинациите, които могат да станат и да разбирате резултатите, които могат да дойдат в дадения случай. Само като научите този закон вие можете да дойдете до гимназията, да знаете от вашите математически формули какво може да излезе.

Вие сте на земята. Как мислите да се освободите от земята? Някой път земята няма никак притегателна сила. Ще я издебнеш когато спи. Но сте забелязали някой път известни малки отклонения, които стават на земята. Земята върви по своята орбита, не по права линия. Линията, по която върви земята по своята орбита, има си тя форма.

Земята се привлича към центъра на слънцето. Тя е под давлението на положителните и отрицателните сили на слънцето. Когато положителните сили на слънцето отслабнат, а отрицателните се усилват, тогава земята се привлича към слънцето. При друг случай тя се отблъсква. Земята ту се привлича, ту се отблъсква при своя ход. Та вие не можете да избегнете този закон на движение. Вашата мисъл не може да бъде напълно неизменна в движението си. И вашата мисъл се движи така. Ти ще се пазиш, само да имаш равновесие, да не стане експлозия. Ще се пазите да не ставате абсолютно положителен, защото тогава непременно ще избухнете. Някой казва: „Ще го убия. Ще му направя така и така“. Но най-после ще се изпусне тая сила върху него и той ще каже: „Няма защо, празна работа“. И най-сетне единият казва: „Я ме извини“ и другият казва: „Направихме една глупава работа“. Французите се дуелират със сабли, а българите

вземат два кола, единият и другият, единият удря и другият удря, и после си подадат ръка, и казват: „Много глупава работа направихме!“ Някой път единият излиза победител. Той е лош. А някой път единият заседне в дясната страна, а другият в лявата. И после си подават ръка. Та човек не трябва да бъде абсолютно положителен, нито да бъде абсолютно зъл, нито да бъде абсолютно добър, защото абсолютното добро е зло в живота. Абсолютното зло е абсолютно смаляване, а абсолютното добро е абсолютно разширение. Под думата добро разбираме разширение процес на растеж. А под думата зло разбирам дисхармония в света: разлагане, гниене, разрушение. Аз това го наричам зло в света. Злото според мен има точно обратен резултат.

В същност какво е доброто? Доброто е резултат на една сила по-горна от доброто и злото е резултат на една сила, по-горна от злото. И доброто, и злото са резултати. Трябва да се занимавате със силите, които работят зад тях. На положителното направи му път. Ако вървиш в гората и срещнеш мечка, тогава какво ще направиш? Дойде някоя голяма сиромашия – това е голяма мечка. Какво трябва да направиш със сиромашията? Сиромашията е един голям банкерин, много скържав. Когато се говори за сиромашията, разбирам че е един голям банкерин, милиардер, който е толкова скържав, че пет пари не дава; а богатството е също така милиардер, но дава, изтича от него. И двамата са богати. И сиромашията е богатство, и богатството е богатство. Само че при единия трябва да си много майстор, за да измъкнеш нещо, а другият дава лесно. Знаем, че отрицателно и отрицателно се отблъскват. Щом сиромашията види, че си сиромах, тя ще ти каже: Да се махнеш! Сиромах със сиромах се отблъскват. Следователно, ти като идеш при сиромашията ще се покажеш, че си много богат. Тогава тя ще се ухили насреща ти. Няма да покажеш, че си сиромах. Сиромашията отвън се показва, че е сиромах, но отвътре

е богат. Отрицателната сила съдържа нещо в себе си. За да може една отрицателна сила да привлече една положителна сила, мислите ли, че няма нищо в тая отрицателна сила. Има един пример за един от турските султани. Той безпокоил хората, вършил големи неправди, но като дошъл до една красива гъркиня, той казал: „Не искам вече да правя така“. Питам сега: Кое е онова магическото състояние, което е могло да измени неговия характер. Той е хвърлил ножовете си. Нито една мома, която е отрицателна, няма сила, но има друга скрита сила, която в дадени условия може да се прояви. Някой казва: „Аз съм много красива“. Никога човек да не казва, че няма нищо в себе си.

Разбирате ли сега идеята? Сиромах е само онзи, който мисли, че е сиромах. И глупав е само онзи, който мисли, че е глупав. И грешен е само онзи, който мисли, че е грешен. Нека мисли така, но ако мисли, че по същество е такъв, той не разбира закона. Една положителна сила не може да стои вечно положителна. Тя може да се измени, може да се измени в своето проявление. И отрицателната сила може да стане положителна в своето проявление – става смяна. Това е един красив закон.

Следующия път можем да говорим за законите, които произвеждат силите от положителни в отрицателни. Ще има достатъчно факти, набрани във физиката и в химията, и тогаз може да дойде друг един нов мироглед, и да не разбираме как трябва да се постъпва. При сегашните условия на нашето развитие ние не можем да постъпваме така, както хората са постъпвали. И не можеме да имаме такъв морал, какъвто са имали в миналото. Ние не можем да имаме културата на египтяните, на евреите, на Вавилон и други. И няма нужда да имаме техните култури. В бъдещата култура всичко ще се измени. Понеже тези положителни и отрицателни сили в природата се изменяват, то и в бъдеще и вий ще се измените.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.12 ч.с.

Във всяка една лекция има нещо за приложение. Положителна наука е тази, при която ти разполагаш със силите на природата. То си има известни формули. Ако ти отиваш във природата и не разбираш езика и, тя няма да ти отслужи, но ако знаеш езика и, тя ще ти отслужи. Ако говориш на природата на български, тя ще те остави, тя няма да учи български език. Не карай природата да учи български, понеже тя няма време. Тогава накарай себе си – вие да учите езика на природата. Не карайте природата да измени нещата, но вий изменете вашия ред, вашите мисли. Това е сега, което можем да направим. Ний всякога можем да изменим нашите разбирания. Това е лека на разбирането, на формите и на силите в живата природа и на тяхното приложение.

Затова във всяка една лекция, каквато и да е, извадете една формула. Следующият път донесете ми една от най-мъчните математически формули, които знаете; тогава да направим един разбор. Най-мъчната формула от вашия анализ.

ЗНАНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

X година, 29 лекция на 1 мл.ок.клас, държана на 27 март 1931 г. петък, 6.5 ч.с.

Отче наш.

Злото седи в това: Щом всички сили в тебе станат положителни, ти ще се пръснеш. Положителна наука е тази, в която ти разполагаш със силите в природата. Ако ви запитат какви са елементите на числата, какво ще разберете. Или, ако запитат за крайните тежести в природата, какво ще разберете? Разбира се елементите на числата са нужни за онзи, който се занимава със смятане, а крайните тежести са нужни за кого? Ние казваме (за роба) защо му е животът. Тогава какво ще смята астрологът, каква е тежестта на болестта? Вие може да гледате тежестта като количествена маса. Обаче някой път без да има маса, има тежест. Може да се съсредоточи енергията във вас и да упражни известно давление върху вас, върху известен пункт върху вас. Например ти казваш: Надула се е главата ми! Но ако измериш главата си, ще видиш, че ни най-малко главата не е надута. Какво разбирате под надута глава? На когото главата му е надута, той значи страда. Да вземем числото 1. Какво представлява числото едно? 1 2 3 4 5. Да допуснем, че това са 1, 2, 3, 4, 5 крини жито. Всяка една крина съдържа по 10 кг. Тогава всичко ще имаме 123 450 кг. Първото число представлява крините, а второто число представлява килограмите. Каква е разликата? *(Количествено няма никаква разлика).* Допуснете, че това число го увеличаваме с още 3 нули. Какво означава тогава? Тогава ще означава грамове – 123, 450, 000 гр.

Когато в природата материята се раздробява – когато имаме раздробяване – имаме някакъв вътрешен процес. Или да вземем друго

число – 40 тона. 40 тона е равно на 40,000 кг., или това е равно 40,000,000 гр. Кои са причините, които са заставили 40-тях тона да станат на 40,000 кг и да станат 40,000,000 гр? Най-първо те са 40 тона сортирани в пакети – 40 пакета, после са сортирани в 40,000 пакети и после в 40,000,000 пакети. Сега допуснете друго: допуснете, че имате лост и имате подпорка на този лост.

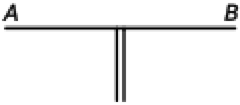

Фиг. 1

Допуснете, че този лост има 10 см в дебелина и вие почвате да тургате тяжести (Фиг. 1) – 12,000 кг от едната и другата страна. Тогава какво ще стане с този лост? *(Ще се счупи).* Колко трябва да бъде лостът дебел, за да издържи? Тогава каква единица от съпротивление съответствува на известна тежест? Докъде можеш да се съпротивляваш? Съпротива, издържане, търпение – това са сили. Под думата търпи вие разбирате, че имате тежест. Това е тежест – несгодите на живота са някаква си материя, с която ти си натоварен. Това не ти е присъщо, ти не обичаш да носиш. Колко трябва да бъде този лост, за да може да издържа. Това е X. Как ще намерим този X колко е? Вие искате да поставите на една кобилица 123 и 450 килограма. Колко дебела трябва да е тази кобилица? Значи природата си има мерки. Казвам, че всеки човек трябва да има известна тежест. Ако си много лек, като перо, нищо няма да свършиш и ако си много тежък, също така. Представи си, че един човек е тежък 10 тона. Като ходи той какво ще се усеща на земята. *(Земетресение).* Представете си, че е много лек, с 10 грама тежест! Всеки един от вас, като го подухне, той ще отскочи. И вие като вървите, той ще отскочи. Защото е толкова лек, че отскача от най-малкото подухване. Простено ли е да

има човек 10 тона тежест! Не е простено. Не е простено, природата е правила опити с по-големи тежести. Предипотопните животни са били грамадни. Колко е тежал един мамонт? Значи природата е правила дълго време форми и е намерила, че тези не са подходящи. Тя е правила форми като един дрехар, правила е форми, турила ги е на човека и виждала, че не са подходящи. Да го направи като мравка, видяла, че не струват. После го направила като пеперуда и видяла пак, че не струват; и после го е направила като мамут и все е видяла, че тези дълги форми не струват за човека, на това хубаво дете. И най-после му турила сегашната форма. Това е последната мода на природата, на която се е спряла. Човек представлява на земята последната мода, но не завършена мода.

Сега под думата тежест се разбира известно давление, което се прави и което се чувствува. Например вие имате известни идеи, които ви тегнат. Как ще си обясните какво тегне вътре в ума ви? Както и да разглеждате въпроса, все таки една форма, една мисъл, тя съдържа известно количество материя. Какво количество може да задържа? Какво количество материя ще съдържа мисълта, когато мислите за доброто? Една добра мисъл и една лоша мисъл направени ли са от една и съща материя? Облеклото им от същата материя ли е? Не е. Тогава, ако някой ви запита каква е материята на доброто, какво ще кажете? Ти не може да направиш добро, ако нямаш тази материя, от която е направена формата на доброто. В съвременния друг живот може ли да замени златният еталон с железен? Например французите имат 400,000,000, английските стерлинги в злато, може ли да ги замените с желязо? Не. Също човекът вътре в ума си има златен сток (известна купчина злато). Та доброто в него е сток. Може ли да го замените с друга някаква материя? Не може. Например искате да реформирате един народ. Как ще се реформира? Трябва да се развие производителността в една държава, ако искате да е в мир другата.

Производителността седи в зърнените вещества, продукти, от руди и други.

Да допуснем, че имате работа с числата. Ако вие преместите 2 преди 1 какво ще имате? Ще имате увеличение. 21 е по-голямо от 12. Ако преместим 3 пред 2, какво ще имате? Още по-голямо увеличение. Ако преместите цифрата 4 или 5 и я турите отпред, ще имате още по-голямо увеличение. Представете си, че това са 123,000 и 456 хора. Представете си, че това не са крини, не са говеда или овце, а са хора. Представете си, че това не са войници, които могат да се бият, но 123,000 и 456 философи. Като срещна един човек, всеки един човек единица ли е? Ако вземете вие десетичната система, например имате единица; има единица от един тон, има единица от 1 кг и може да раздробявате още повече. Или нека да вземем например парите. Вземете една българска монета, която има 20 лева; после имате по-малка единица, например 1 лв., имате и по-малка единица от 10 стотинки. Имате 6 единици, но в какво седи разликата? Нали казват, че човек е единица. Но от какво единица е този човек? Ти, за да знаеш от какво е този човек единица, ще гледаш ума му, лицето му, езика му. Колкото от по-голяма единица произтича, толкова е по-ценна. Най-първо човек от какво е единица? От единицата Адам. Адам е първоначалното количество, от което човек е произлезнал. 1:2=1. 2:2=1. 3:3=1. Сега единицата, която е придобита от едното, от двете, от трите, тези единици едни и същи ли са? Например имате един умрял човек, или имате един жив човек, или имате 10 умрели магарета; давам ви например 10 умрели магарета и 15 умрели магарета, какво ще спечелите?

Приложението е, ако ти имаш една идея в себе си, която е във възходяща степен, то прилича само на това, че събираш умрелите магарета. На умрелите магарета можеш да използваш само петалите, повече не можеш да ги използваш. Ако един човек има известни

идеи, които са в бездействие и които вземат място на умрелите магарета то и да ги събираш в едно нищо не можеш да направиш. Ти казваш: „Крайно съм неразположен“. Тогава ти събираш умрелите магарета. Ти казваш: Имам 10 килограма тежест на гърба си. Неразположен съм. Ще се пукна, казваш. Тогава имаш 15 кг товар. Или казваш: Иде ми да се самоубия. Тогава имаш на гърба си 45 кг товар. Тогава питам: Като събереш тези товари, какво ще получиш? 10 кг товар „неразположение“. 15 кг товар „пукване“. И 45 кг товар „самоубийство“. Какво ще получите вий от 10-тях кг неразположение и какво ще придобиете от едно неразположение? Неразположение значи следното: например ти кажеш – не искам да уча – не съм разположен – не искам да ходя – не искам да ям – нямам разположение. От горните товари кое е по-силно? Неразположението по-силно ли е от пукването? *(Пукването е по-силно).* Добре. Сега, ако се пукне, ще изчезне неразположението. Докато не се е пукнал човек, неразположението остава, но щом се пукне, неразположението остава ли там? *(Няма го).* Като се пукне той може ли да се самоубие? *(Не е ли самоубийството следствие на пукването?)* Не. Той като не може да се пукне, ще се самоубива. Закон е: Дойде ти едно неразположение, ти може да имаш вяра, може да си следвал университет, дойде ти едно неразположение, ти не можеш да се справиш с него. Ти как ще се справиш със своето неразположение? Ти трябва да изучаваш тежестите. Неразположението е известна тежест. *(Чрез музика може да се смени неразположението, казва Цеко).* Колкото и да знаете, човек, който не може да употреби науката, той прилича на едно натоварено животно. Щом направи това, взема отношение към живота си. Например ти знаеш за месечината, за земята, за слънцето, знаеш кои реки в кои морета се вливат. Знаеш колко е голям Великият океан. Но ако всичко това, което знаеш, не го прилагаш, какво ще те ползува знанието? Знанието без вътрешно приложение какво значение може

да има? Вие искате да придобиете известно знание в своята наука. Но известна постъпка си има свой резултат. Природата е като една сметководителка, тя си има книги и каквато операция направиш, тя никога не дава енергията да се изразходва напразно. Тя нищо даром не дава. Тя отпуща кредит, но един ден в края на живота ти, тя отваря тефтера и казва: Толкова съм ти дала – толкова си дала. И прави един баланс – толкова имаш да даваш. Ти мислиш, че никой не ти държи сметка. И да можеш да мислиш, какво ще искаш? В един живот и в една работа тя си мълчи. Но като дойде да умираш, умирането е сметкодаване – сметководство. И тогава ти казва: Това съм ти дала – това си дала. Тя прави баланс и ти ще се подпишеш отдолу, че имаш да даваш. Никой не заминава в положение да има да взема – все има да дава. Тя ще те пусне условно, но сметката седи.

Вашите неразположения на какво се дължат? Това са бирници, които те мушкат и те подсещат, че имаш да плащаш. Пукването иде от това, че не можеш да намериш откъде да платиш. Неразположението е, че ти пада реномето: Обещал си и не можеш да платиш. От какво може да произлезе едно неразположение. Може да излезе от факта, че не си ял. Казваш не съм ял, гладен съм. Неразположението може да произлезе от факта, че си ял – може да си ял и няма какво да платиш. И затова си неразположен. Или неразположението може да произтича от това, че вечерно време няма къде да спиш. Да идеш в хотел да спиш не можеш, защото нямаш пари. Но кои са причините? Казваш: Аз не съм разположен, несретник съм, не ми върви. Защо не му върви? Защото нямаш здраве? Вие мислите, че като изучавате окултните науки, веднага ще ви тръгне всичко наред. Ще се увеличат дълговете ви. Това е все едно следното: Някой търговец запроизвежда стока и да няма пазар, дето да продава стоката си. Да допуснем, че вие учите музика и няма на кого да предавате.

Знанието, което сега трябва да извадите, то трябва да има известно приложение във вашия живот. Ако вие разбирате закона на числата, щяхте да знаете как да постъпвате.

Да кажем, че *AB* е почвата, върху която искаш да съградиш една къща (Фиг. 2). *AC* какво представлява? *(Първият дирек на къщата).* Хубаво. Тогава *D* е вторият дирек. А *CD* – третият. Ъгълът *A* какво показва? Започване на една работа. Ъгълът *C* какво показва? Докъде е стигнала работата. Колко от работата е свършена. При *C* половината от работата. Ъгълът *D* показва, че три четвърти от работата е свършена. Ъгълът *B* показва, че четири четвърти от работата е свършена. Щом напишеш ти един квадрат, това показва, че работата е вече свършена.

Фиг. 2

Що е квадратът? Ти си започнал една работа. Какво означава един ъгъл? Това показва, че е започнала една работа. И ти си в началото на работата. Но работата още не е свършена. А този чертеж показва, че половината от работата е свършена. Но най-мъчната не е изкарана още. Ти си започнал една къща да правиш, но пари нямаш и къщата е недовършена, затова е отворена тази врата. Защо е отворена? Защото чакате пари да дойдат отнякъде. Когато е отворена вратата, това показва, че вие очаквате някой гост да дойде. Щом се затвори вратата, щом затворите тази линия, това какво показва? Че гостът е дошъл. И в умът е същото. Докато вие не сте разрешили някоя работа, значи има някое място, което е отворено. И вие се намирате в едно очаквателно положение. Значи онези сили

вътре в природата трябва да дойдат във вашия ум, за да затворите тази врата, която е отворена. Вие като погледнете върховете на пръстите на един човек и ако видите, че са заострени, шилести, на този човек ако му дадете работа, той ще я свърши ли? Той с такива пръсти няма да я свърши. Но ако неговите пръсти са дебели и меки, тогава той ще може ли да прекопае лозето? Лозето ще остане непрекопано. На този човек може ръцете да са нежни, но ако той има квадратни мускулести пръсти и му дадете лозето, тогава лозето ще бъде прекопано. Тогава, когато имате да се състезавате с мъчнотиите, какви пръсти ви трябват? Никой от вас не иска лопатообразни пръсти. Но аз поддържам, че човешката ръка трябва да се мени постоянно. Четири пъти най-малко трябва да се измени ръката ти, да вземе всичките форми – да може да взема формата на най-идеалния тип и формата на най-простия тип. И като си легнете вечерта пръстите ти да имат пак естествен вид. За всеки ден, за всяка една минута трябва да се мени ръката. Или в преносен смисъл казано: Той сега е прост, като стане учен ще вземе трактора и ще изкопае лозето с трактора за половин час и след това ще си отиде. Ако е време за жетва, пак с трактора ще пожене за 2–3 часа нивата си и след това ще овършее и ще тури житото в хамбара. А пък сега, понеже не е умен, той се уморява.

Та и в знанието има своето приложение това. Всеки един човек като го срещнете, ще видите дали е четно число или не? На какво може да се дели? Окултната наука може да те научи на това. Нали има братя, които отиват при съдията да ги дели. Да знаеш да го разделиш, това значи да отгадаеш какво има вътре в него. Този човек има една задача, която той не може да разреши. Това е делението вътре. А ти делиш, трябва да откриваш вътре в него тази задача. Някой човек седи и казва: Моят живот е несретен, мъчно му е, неразположен е духом. Ти му казваш: В тебе има една хубава дарба,

ти разбираш музика, дадеш му поощрение. Направиш му един кавал или флейта или една свирка и след две, три години ти виждаш, че той е пръв цигулар в оркестъра, всички го търсят. Оправят му се работите. Ако ти не можеш да му дадеш тази цигулка, той ще бъде все неразположен. Всеки, който е неразположен, трябва да му дадете една цигулка да работи, да свири.

Имало едно време хора, които са били без ръце. Това е от хиляда и една нощ. После израснали човешките ръце. Ръцете са израснали през големи усилия; някои животни, като се е развивал страхът у тях, са искали да бягат и са се развили краката. За да могат да израснат крачката на една глистя, тя се е поставила при съвсем други условия. В рибите имаме малки перки, те са зародиши на ръцете и краката. След като са излезнали рибите от водата, са се образували крилата и после като слезнали на земята и са станали млекопитающи, са се развили краката и после са се развили ръцете на човека. Има ред препреминавания на тези форми. Нещо подобно става и при вашите идеи. Най-напред една ваша идея я прекарвате във формата на риба, после на птица, после във формата на млекопитающи и после във формата на едно мислещо същество, като човека. И след това твоята идея може да се реализира. Ако остане идеята ти във форма на риба, тя ще остане във водата. А ако остане във въздуха, ще остане като перушина и е неприложима. И като млекопитающо не може да се приложи. Само като човешки идеи може да я приложим. На вас и на целия свят липсва идеята за приложение. И затова съществува такъв безпорядък в света. Нашият живот ни най-малко не е уреден.

Един ден дойде една малария, задигнат те или дойде някое друго нещастие и можеш да си изгубиш здравето. Знанието сега е потребно да можете да ходите свободно. Мнозина от вас казвате: Крайно съм неразположен, ще се пукна. Щом искаш да се пукнеш, много пари имаш. Пусни малко пари. Казва някой: Искам да се самоубия. Защо

ще се самоубива? Най-големите престъпници в света са самоубийците. Няма по-големи престъпници от самоубийците. Един човек, който се самоубива, той може да отреже главите на хората от целия свят. Той казва: Дето ще отида да режа главите на всички, по-добре е да отрежа главата си. И човек, който дръзне да убие себе си, няма да дръзне да убие и другите. И като убие 10 души, най-после убива и себе си. Каква работа е свършил той? Самоубийството, пукването и неразположението, това са чужди идеи останали от далечното ваше минало. Сега си неразположен, сега се пукате, сега се самоубивате. Защо човек ще се самоубива? Трябва да намерите равни сили, а друга на неразположение. Какво нещо е неразположението? Коя е равна сила друга на пукването? Да цъфнеш. А на самоубийството? – Ако не знаете как да се справите с окултните науки, имате един много опасен елемент и всички окултни науки съдържат голяма доза от взривни вещества. И всички онези, които са се занимавали с тях, са все изложени на опасности. Нали сега хората, които се занимават с големите грабежи, са изложени на опасности. Човек трябва да бъде умен. Онзи, който се занимава с окултните науки, трябва да бъде съвършено чист. Голяма чистота се изисква. А как ще предадете чистотата в човешкия организъм? Някои от вас казват: Чистота. Най-напред имате 7 милиона пори. Ако ги запушат тези прозорци, ти можеш да умреш от нечистота, от задушаване. Защото през тези пори влиза въздух. Сега, трябва да се отворят тези 7 милиона пори на кожата и всяко едно неразположение произтича от факта, че има най-първо запушване на порите. След това може да има запушване и вътре в порите на вашия астрален двойник. А там порите са още повече. Аз сега говоря за физическото тяло. Неразположението по някой път може да се дължи на запушване на порите на астралния двойник. Там причината може пак да е нечистотата. Та на първо място, вие трябва да държите тялото си в

абсолютна чистота и към това трябва да се стремите. Трябва да държите и мисълта си в чистота. И в старо време окултният ученик го учили на чистота. За да си държи ръцете и цялото тяло чисто. Например, работил си някъде, измий си ръцете, та порите да бъдат отворени. Щом се запушат тези пори, сами ще произведат някое неразположение някъде във вас.

Сега за 10 дена направете опит да се държите в крайна чистота, в крайно чисто положение. Колцина имате баня? Някой си мие тялото три пъти на ден, сутрин, обед и вечер със съвършено чиста вода. Три пъти на ден да се измиеш, но едно миене да го свършиш в 5 минути, а не да продължава половин час. Сега вие очаквате да забогатееете. Сега да се мъчите, а след това на стари години да се миете. Човек на стари години и десет пъти да се мие, какво значение има? Той като млад трябва да се мие.

В една приказка се говори за онзи юнак, който като заспал, вързали го, били го и му опустошили главата и ръцете. И след това му донесли 10 кобура да се защищава. Той казал: Защо не ги донесе по-рано. Та ти, като стареца, ще приличаш на този юнак, смазан с 10 кобура. Тогава тези кобури не струват пет пари. И всички хора все се заблуждават, че на стари години ще живеят добре. А пък ти под старини трябва да разбираш следното: Сега е старината. Като почнеш да мислиш добре, това е старина. Човек, който не мисли добре, не е стар. Ти имаш едно неразположение. Хвани себе си и си кажи: Иване, какво си неразположен днес? Я ми кажи какво има? Та можеш да хванеш себе си, защото в човека единият е неразположен, а другият е разположен. Единият ще хване неразположението вътре и ще го разтърси, а вие сте много нежни и му казвате: Иванчо, маминото! Не, не. Но не и да бъдеш груб. Ще му кажеш: Иване, какво ти липсва? Ръце имаш, крака имаш, на ден три пъти ядеш. Че юрганът ти не бил копринен, какво от това. Ти не си толкова нещастен, колкото заекът.

Има едно магическо изкуство. Представете си, че вие седите в едно общество и носите цигулка в една кутия. А тези хора са толкова музикални, че 10 години им трепери сърдцето да чуят музика. Вие седите, вие сте цигулар. Ти имаш магическо изкуство на свиренето – извади цигулката и свири. Но ако не свириш на тези хора, ще гладуваш. Питам сега: Коя е вашата цигулка? Коя е цигулката и кой е цигуларят? Сърдцето е цигулката, а умът е цигуларят. Вие ще дойдете в живота си до един безизходен път. Каквото положение и да завземете, някой път ще имате такива несрети, ще имате извънредно големи несрети. Някой път може да бъдете в България министър и може да се намерите после в затвора. Или може да бъде един милионер, да разполага с милиони капитал и после да дойде криза. Нали в Америка някои милиардери се самоубиха, изненадали се от някои мъчнотии и не са могли да ги разрешат. В сегашната голяма криза колко милионери се самоубиха? Може богатството да те тикне да извършиш престъпление. Като ти вземат богатството – като вземеш богатство, ти трябва да знаеш как да победиш.

Аз искам да ви наведа на една здрава мисъл, на една Божествена мисъл. В окултните науки има голяма опасност. Цялата раса, цялата култура е влязла в тази област и затова стават такива големи нещастия. Никой път в друго време не са ставали толкова големи нещастия, както сега. И в бъдеще още повече ще се увеличат. Но и дейността се е увеличила в десеторен размер. Та сега при тази дейност трябва да се увеличи разумността на всинца ви.

Някой казва: Господ е помислил. Но този Господ е приложил нещо вътре в тебе. Ще дойде ангелът сутринта и ще ти каже: Стани! И щом ти каже: Стани и ти стани. Ти нямаш работа и седиш. Дойде някой и казва да извършиш една работа. Ти я направи, от първата работа, която ще извършиш ще спечелиш повече, отколкото 10 часа да работиш друга работа. Например ти можеш да изработиш на един

човек една малка работа, но този човек може да те хареса и после да ти даде много голяма работа. Ти не можеш да довидиш коя работа ще бъде за тебе най-износна. Та сега окултното знание кое е?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.20 ч.с.

ТРИГОН

X година, 30 школна лекция на 1 мл.ок.клас,3 април 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Добрата молитва.

Сега какво са подразбирали въобще под думата МИСЪЛ? По стария начин са казвали, човек трябва да мисли, човек трябва да спи, човек трябва да ходи, трябва да яде, това са твърдения. Под думите: „Човек трябва да мисли“, в мисълта трябва да има една истина. Вие трябва да съпоставите нещата в контрасти; две неща трябва да ги съпоставиш в силен контраст. Сега преведете думата контраст на български. КОНТРА какво значи на български? *(Противоположен).* Кое е противоположното на глада? *(Ситостта).* Не, ситост е вече един резултат на какво? Гладът е един контраст, който трябва да съпоставиш на какво? Казваш, гладен съм, казваш хляб! Контраст е това. Между глада и хляба какво съотношение има? Каква дума е гладът?

Фиг. 1

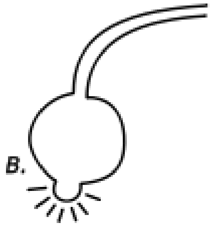

Фиг. 2

Представете си, че ние представяме глада така, *А (Фиг.* **1**). Той *А* завзема известно пространство, място във вашето съзнание и този глад е обраснал с трева, с буренаци, всичко това. Значи на глада какво му е потребно? За да не е гладен човек, какво трябва трябва да стане с него? Трябва му хляб. Трябва му семе, за да посее нещо; за да е доволен, защото в глада човек е недоволен от себе си.

За да направиш човека доволен, какво трябва да му дадеш. Сега това е една модерна франзела, сега франзелите така не ги правят (Фиг. **2**). Значи гладът не се задоволява със същото пространство. На гладния човек очите са винаги отворени широко. Ако му дадеш малко, той не е доволен, ако му дадеш цял самун, ти ще забележиш в лицето му едно доволство! Та същия закон навеждам. Вие сте някой път недоволни от нещо си, това е същото нещо. Какъвто е законът на глада, такива са и разните видове недоволства. Те са все разни категории. Имаш някое недоволство да кажем, усещаш, че си обиден от някого. Вървиш и искаш нещо. Казваш: Обиден съм. Какво нещо е обидата? Същото нещо, гладен си. Обидили го нещо. Той иска нещо. Какво иска обиденият. Почит и уважение. Е, как ще представите вие почитта и уважението? На този човек, който е крайно обиден, ще му дадете един златен стол с една възглавница, хубава, кадифена, така цветна, една маса, ще му турите една чаша с гроздов сок, ще му турите и една паница хубаво ястие, ще му ги оставите, че като дойде той ще му кажете, това е за вас господине! Той като влезне, веднага ще му мине обидата и вие ще видите, че неговото лице ще просияе и няма вече никаква обида. Може ли човек да бъде обиден от един златен стол? Ти щом седнеш, всичкото недоволство в тебе ще изчезне. Питам тогава, ако е направен един модерен стол за един човек, на когото честолюбието може да се задоволи. Каква тежест може да има приблизително стола. Колко килограма тежи един обикновен стол? – *(4 кила).* Като го умножите на 19? *(76).* Е, питам сега

един стол обикновен от 4 кила лесно го дигате, но един стол, който има 70 кила лесно ли може да дигнете такъв един стол? Който и да е от вас, колкото и да е неразположен, като го туря на един златен стол, той веднага ще окаже магическо влияние и всеки ще каже: Ела да видиш какво чудо има тука. Ти на златен стол седял ли си? Мекичък и веднага ще се събуди в тебе желанието да имаш този стол. Ще кажете: Този стол е за тебе подарък, светът високо мисли за тебе, имаш един златен стол, за да задоволиш човека, трябва да му дадеш нещо. Следователно, желанията на цялата съвременна наука седят в това. Ти искаш да станеш учен човек – трябва да ти дадат нещо. Онзи, който ти говори и нищо не ти дава, не може да те задоволи, та и вие, за да се задоволите, трябва да дадете всеки ден по нещо. Има нещо у вас, което е недоволно, например вие какво сте намислили да подарите на себе си, стремеж имате и този стремеж трябва да се задоволи, какъв златен стол сте намислили да подарите на себе си. Н. какво си намислил да подариш на себе си? *(Сега не съм мислил).* Сега намисли, защото като изгрее слънцето, ще се яви този Никола първозваник, ти си Николай, а онзи ще бъде Никола. Той, като кредитор идва, но щом му дадеш един златен стол, той ще каже за тебе: Щедрост този човек има, разполага и където ходи ще каже: Златен стол ми даде, щедър е той в своето даване. Но ако не му дадете нищо, какво ще стане тогава? *(Целия ден ще бъде сърдит).* Ще кажете – скържав е той. Даже считам за излишно, дето ходя там. Сега това е един нов начин за размишление. Вие разглеждате съвременното общество с известно желание, но не знаете гамата на известни размишления. Човек трябва да върви по един определен път.

Под думата определен път, да кажем имате такава една река, защо криволичи тя? Ако правите своите научни изследвания, тези кривини на какво се дължат? Съпротивление има. Ако вземем в света на желанията всяко едно отклонение, тук се привлякло вниманието,

там се привлякло вниманието, дето има такива набраздени показва, че съзнанието се е отвлекло. Човек за да се отбие от едно място на друго, неговата мисъл трябва да се отвлече. Във физическия свят има мисли, които спират хода на това движение, ти търсиш определен пункт, може да закривиш на едно или друго движение, в мисловния свят или в света на желанията, ти минаваш през разни области, поле е това, градини има, всевъзможни градини, посяти с най-хубавите дървета, и ти започваш да ходиш от градина на градина, какъв път ще изминеш тогава? *(Крива линия).* Тогава ако те питат, кои са препятствията, които са те отклонили от пътя, защо тази река така криволичи, ако има планина, добре, тя ще заобиколи, но ако полето е равно, а ти правиш крив път, кои са причините за това? Градините. Да кажем вие вървите в един град, построен на равнище, много хубави улици има, но вие започвате да кривите от една улица в друга, тъй обикаляте града, да кажем, да вземем една модерна дама, която ходи от улица на улица по магазините да си избира някоя шапка, какви препятствия има там? Иска да изходи магазините, тези хора, които постоянно ходят, че постоянно странствуват, към кои тела ги туряте? В астрономията как наричат тези тела, които странствуват? *(Комети или падащи звезди).* Добре. Пренесете закона във вашето съзнание. Станете вие някоя сутрин, имате известно неразположение на духа, например, какво разбирате вие под думата „неразположение на духа“? Онова, което прави човека недоволен? Значи турено му е на гърба повече, отколкото той иска, ако ви турят на гърба 50, 60 килограма, няма да се мине и половин час и ти ще бъдеш крайно недоволен, недоволство ще има в тебе. В недоволството какво се очаква? В недоволството вие имате една величина, каква е тя? *(Отрицателна величина).* Ти си недоволен, защото на гърба ти има нещо, тогава какво действие трябва да употребите вие? *(Изваждане).* Най-първо трябва да снемеш нещо от товара си. Как се изважда?

Колко начина има на изваждане? Човек изважда в живота си с ръцете така. Питам тогава, този човек, който е недоволен, колко трябва да извади в дадения случай. Да кажем той има на гърба си 50 килограма жито, а за да го направя доволен, вземам житото и го турям на моята каруца, казвам: Колко ти струва то? Давам му 500 златни. Сега колко тежат 500 златни лева? *(Един наполеон тежи 5 грама).* 500 лева сребърни колко тежат, повече от килограм? *(125 грама, ако са златни левовете).* Допуснете, че аз замествам със 125 грама злато, какво усеща този човек, какво ще усети този човек? *(Той ще усети едно сияние в себе си).* Да допуснем, вие сте краен песимист, мислите, че животът няма смисъл, или били сте студент, скъсали са ви, обезсърдчили сте се, иде ви или да напуснете университета, или да се хвърлите някъде да се удавите, защо искате да се удавите и вие не знаете, но той иска да се хвърли във водата, обикнал водата и казва: Само водата може да ме спаси. Нали има хора, които им дойде някоя голяма скръб, искат да се удавят във водата и те си имат своя философия.

Едно магаре, като го натоварили със сол, клекнало във водата и като станало казва: Ето водата разреши един философски въпрос за мене – олекнало на магарето. Солта се стопила и магарето казва: Водата е, която разреши всичките тежести и беди на хората. Но втория път магарето било натоварено с вълна, то пак клекнало, но после не могло да стане от тежест. Та казвам: Когато сте натоварени със сол или със захар, клекнете във водата. И когато някой човек иска да се хвърли във водата, той е натоварен и мисли, че като се натопи във водата всичко ще се стопи. И когато човек ходи да се дави, той не обажда никому, защото мисли, че ще се излекува. Но някой път той е натоварен с вълна и тогава може да се удави, не може да излезе. Но когато е натоварен със сол или захар, той излиза на повърхността отгоре и му олеква. Сега ние говорим за ония мисли, които измъчват

човека. Мислите плашат човека със своята форма, по външността си някоя мисъл ти се представя в своята ужасна форма; а желанията измъчват хората със своето съдържание, това, което те съдържат. За пример вземете опасността от грозотия да кажем. Към кое ще класифицирате някоя грозна мечка или някоя грозна кобра голяма, на която главата е толкова голяма колкото на човека. Тогава към кои животни ще отнесете вие страха? От какво го е страх човекът? Може да го е страх от формата, някой път човек може да го е страх от външния вид на човека. А пък някой път може да те е страх от онова, което ти подозираш в кобрата. Човек може да е усещал опасността от кобра по такъв начин, той се страхува от съдържанието на тази змия.

Та казвам: Във вашия живот може би има една мисъл, която да носи само външната форма, а тази мисъл може да носи и съдържанието на тази отровна змия, а може тази кобра да е препарирана. Допуснете, че един ваш приятел иска да си поиграе с вас и туря на кревата ви една препарирана кобра, вие, като влезете в стаята си, какво ще кажете? Какво ще помислите, като видите змията там. Ще отворите вратата и ще гледате с голям респект на нея, а по някой път това е една препарирана змия. Та много пъти и страхът е една препарирана змия. Та често в живота си човек попада на някои мисли, които имат такъв характер. Например ти държиш изпит за докторат. Трима души професори седят там, страх имаш. От какво произтича страхът у тебе? Да зададат въпрос, който не зная. Тъй ако вие знаехте всичко, бяхте самоуверен във всичко, нямаше да имате страх. Но щом имаш няколко пункта неприготвени, ти не си сигурен. Умът в такъв случай се отправя към тези въпроси, които не знаеш, тогава все умът ти е там. Казваш: Три, четири въпроса има, ако ме бутнат там на слабата страна, какво ще кажа? Та казвам: При сегашната наука това е един от трудните въпроси да може да си въздействуваш. Вие трябва да правите опит, колко време може да ти

вземе да си въздействуваш и да се справиш с несгодите. Или обиден си, колко време ще ти вземе да се справиш с обидата. Н. колко мислиш по закона на вероятностите ще ти вземе? *(Някой път цял един ден може да ми вземе).* Най-първо зависи от съчетанието на планетите. Например, ако при една обида, какви са акцидентите, които влизат, ако Сатурн играе известна рол, после Юпитер е в своята низходяща степен? *(Ако Юпитер е в низходяща степен, тогава моето честолюбие е едно).* Ако Сатурн е в своята низходяща степен? *(Тогава е засегнато моето достойнство, нямам първенство тогава).* Какво ще се роди тогава? *(Ако Сатурн е в низходяща степен, ще се роди злоба).* От колко елемента произтича тази злоба? *(Първо защото аз съм подценен във всяко отношение).* Тогава, за да се изправи тази погрешка, какво трябва да се прави? *(В даден случай трябва да се даде мястото, което аз заслужавам).* Колко голямо трябва да е това място? *(То трябва да е първото място).* Е, по какво ще познаем първото място? *(То е център, а всички други места се въртят около него).* В слънчевата система кой е центърът? *(Слънцето).* Тогава ти си недоволен, понеже не са ти дали слънцето. Щом ти дадат слънцето, какво ще стане? *(Веднага ще дойде доволството)*! Но за да бъдеш доволен, още какво трябва да ти дадат? *(Трябва да ми дадат топлината и светлината на слънцето, всичките качества на слънцето).* Но кои са причините, за да бъде слънцето топло и светло? *(Това не знам).*

Сега ние идваме по закона на разсъжденията, вечерно време гледаш на някой си запалил свещ, ходи и търси по земята. Защо? Какви могат да бъдат съображенията му? Или че е загубил някоя вещ, или че търси пътя, или очаква нещо. Ако ние търсим топлината, ако вие стопляте вашата стая, какви са побужденията? *(Студено е вън).* Ни най-малко не е студено отвън. Когато вие опечете една кокошка, студено ли е? Ни най-малко не е студено, студът е едно изключение. Та казвам: В психологията трябва да знаем, да разбираме

подбудителните причини: защо свети слънцето? Затова си има свои причини. Ние можем да си обясним по един механически начин, то е друг въпрос, но за да обясним отношенията разумно, причините, по които светлината иде от слънцето, не са механически, съвсем други са причините. Ако речем да обясним по човешки, пак ще се отдалечим. Когато човек намери разгадката на един въпрос, у него настава едно доволство! То е както когато на гладния му покажете един хляб, той е доволен вече.

Сега ако погледнете например на тази ябълка (виж чертеж *В*) тя мяза малко на лук, тя мяза повече на лукова глава, пък аз искам да ви наведа, че е един хубав плод. Защото това е плод. *(Той може да се вземе като нар).* Вие сте прави. Но има известни грапавини, които в плодовете ги няма. Та казвам разрешението на въпроса за глада какво е? ХЛЯБ! След като ядете, какво ще произведе хлябът у вас? *(Едно доволство).* Но по колко начини ще се познае, че хлябът е дошъл у вас? Щом дойде хлябът, първото нещо, което вие ще почнете да правите, е, ще почнете да пеете. Забележете, гладният човек най-първо мисли, той е недоволен, но щом дойде хлябът, той почне да си свирука, върви спокойно, пее си; и действително, като ядеш ти пееш и свириш. Това е разрешението на въпроса. И като се наядеш, ти свириш едно парче със своята арфа. И природата като те слуша как ядеш, това е едно музикално парче. Ако ти знаеш да пееш една хубава песен, вторият път природата ще ти даде по-хубава храна. Ако не знаеш как да пееш, тя ще каже: този певец малко осиромаша. За да ти даде природата това, което ти искаш, непременно ти трябва да знаеш да пееш. Сега ВТОРИЯТ ВЪПРОС, като влезне тази храна в стомаха ти, какво ще стане? Ще влезне една малка топлина и ще почнеш да работиш, значи ще се образува реакция, работа. Значи в яденето непременно трябва да влезне Любовта като елемент. Ти като пееш и обичаш, това е един процес, че си придобил нещо. Под думата

Любов се вижда, че съм придобил една реалност в живота. Любовта се отличава с едно малко прииждане на топлина някъде у нас. Постоплило ми се е сърдцето. Защото студът е липса на нещо; а топлината е един признак, че Любовта е дошла, която осмисля живота. Казва някой: Изстинаха ми ръцете. Е, хубаво, могат ли да ти изстинат ръцете, ако има достатъчно топлина и кръв в пръстите? Че ти изстинаха пръстите, показва че ти си един слаб човек; щом много малко задуха вятърът и ти се сгушиш тъй, какво показва това? Ако изнесете някои хора на 15 градуса студ, вие можете да познаете кой каква работа може да върши. Каква работа може да върши този, който се е сгушил.

Та сега за вашите постижения. Психологическият закон ще го пренесете в живота. Ако вие се плашите от най-малките препятствия в живота, вие сте слаб в характера си. Значи и постиженията ви ще бъдат малки в живота. Щом тебе те е страх от една мишка, има някой, щом види, че една мишка изскочи и той каже: Мишка! И изскочи. Това не е мечка, но той веднага изскочи от прозореца навън от страх! Питам онзи човек, който го е страх от мишка, какъв е? Кой го е страх повече от мишка – мъжете или жените? Ако тебе малките неща в живота те плашат, трябва да знаеш, че ти имаш една слабост в организма. Между твоите мисли, чувства и действия няма едно пълно съответствие. Вътре съществува една анормалност. Аз вземам думата мисъл и разбирам главата, под думата чувство разбирам кръвообращението, а под думата воля разбирам човешкия стомах. Когато вие ги съпоставите под известен паралел, да има известно отношение между главата, чувствата и волята, или глава, дробове и стомах. Ако соковете постоянно преминават от главата в дробовете и стомаха, този човек е силен, в него процесите се сменят лесно, този човек мисли добре, чувства добре и върши работата добре. Казва някой, да мисли човек, неговата мозъчна система трябва да е

построена добре, или ще преведа аз. Под думата дух аз разбирам човешкия ум, той е глава на всичко; под думата душа, разбирам дихателната система, а под думата съзнание, разбирам това е стомахът. Когато мисълта на човека е в неговата висша степен, това е духът. Какво нещо е духът? Ако ти си живял 20 години и не познаваш главата си, какво си разбрал? Ако ти кажа: Никола, къде е главата ти? Че аз ви питам същото: Къде е духът? Вие не го знаете. Щом знаеш къде ти е главата, ще теглиш един перпендикуляр и ще намерите мястото. Как ще теглите перпендикуляр?

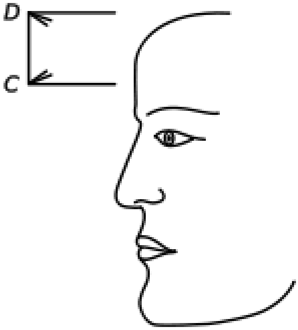

Фиг. 3

Сега този не е един от гениалните типове (Фиг. 3). Това е перпендикуляр *AC*. Челото е антена, дето стават съобщенията. След това ще дигнете друг перпендикуляр *CD*. Е, какво означава това? На този човек, за да намерите духа, тури му една корона на главата и той ще почне да управлява. Ако познаеш духа си, ти вече чувствуваш, че управляваш нещата. А щом ги управляваш, ти си господар на нещата. Щом не можеш да ги управляваш, ти не си господар и не познаваш духа си. Ако се качиш на една лодка и хванеш лопатите, и почнеш да ги управляваш наляво, надясно, ти знаеш и си умен; но щом влезнеш и не знаеш как да манипулираш с лопатите, какво те ползуват 4-те факултети в една лодка, ако не знаеш как да я караш. Та казвам, вие сега свършвате училището, знаете ли на какво ви уподобявам някой

път? Вие свършвате 4 факултета и мязате на една модерна дама, облечена хубаво и турена в един файтон, седи тя, после пак я снемат, турят я вкъщи на някой стол и седи тя само като показ вкъщи. Всеки един от вас е свършил по едно такова училище. Това не е никакво свършване, това е изложение. Какво наричате вие изложение? Не се излагат художниците. На изложението може ли художниците да се изложат. Той се излага, ако не е рисувал хубаво картините си, тогава той се излага. Като го критикуват хората, тогава той се излага. Добре. Казвам, в живота ти не трябва да бъдеш един резултат. В даден случай, за да познаеш духа си, ти трябва да дойдеш до самата реалност на нещата. Това, което вас ви спъва, то са резултатите. Казвате: Не зная кое е същественото.

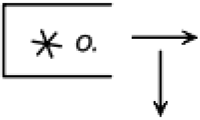

Фиг. 4

Най-първо ще прекараш една права мисъл. А тази права мисъл, това е целта, към която вие се стремите да постигнете. Това е закон на постиженията *O (Фиг.* 3). А на вас ви трябват три линии. Това, което си придобил, да можеш да го задържиш за себе си; за да познаеш духа си, той трябва да е мощен, да се проектира в себе си, да схване реалността и да се прояви навън. Или казано по психологически начин: да помислиш, да пожелаеш и да постигнеш; да се качиш в главата, да слезнеш в гърдите си и да влезнеш в стомаха си. Всяко едно посвещение седи в тази хармония, не само да издържиш изпита. Един посветен в старо време, като го поставят на изпит, може ли да задържа нещата? Тогава, когато се явявал някой кандидат, да държи някой докторат, ще дойдат 10 души професори, видни, които имат знанието, ще дадат на този кандидат за доктор един плод, свързан с

10 въжета, и всеки един професор държи едно въже. Ако кандидатът може да изтръгне този плод от ръцете на тези 10 професори, той е издържал изпита си и е провъзгласен за доктор. Иначе той ще се яви пак наново. Сега ще преведете, нали знанието е сила. Щом кандидатът има сила в неговата мисъл, това е фигуративно казано, значи ако ти можеш да изтеглиш този плод от 10 души професори и да те признаят, ти си най-силният. Че в какво седи твоята сила? В знанието, което имам? Не, в този плод, който ти ще хванеш. Онези, които държат плода, те ще те изпитат. Всеки един професор е свързан с едно копче там. Ако ти не можеш да бутнеш това копче, ти не си издържал изпита. Ако намериш копчето при първия професор и го бутнеш, ще идеш при втория професор и като бутнеш всичките копчета, ти ще ги накараш да се откажат от този плод. Та ти ще гледаш да намериш скритите копчета. Ако ги намериш, ти ще издържиш изпита; ако не, по 20 години са оставали и не са могли да намерят копчетата. Това са магите. Та и вие някой път не можете да намерите копчетата. Мнозина от вас аз гледам, 10 въжета ги държат, гледа накъде? Ще бутнеш копчето! Някой път трима професори ще има, а някой път и 10 души професори да има. Това е най-будното разрешение, за да вземеш един плод. А някой път ще ти побелее главата без за имаш плода. Това сега минава за приказките от 1001 нощ. Казваш, да свърша университет, че да ме назначат учител. 20 години ти си учил хората, предаваш математика, събиране, как да се събира, изваждане. Все количествени числа са това. И казваш на децата, тъй, вие хора трябва да станете, на служба да се назначите. И като ги видите, колкото кандидати сте направили, все са на служба и ви казват: Много благодарим, учител на служба съм! А които не са на служба, какъв термин да употребим? Не можахме да постигнем това, което желаехме в живота.

Но сега да се повърнем към общата мисъл, предметът, който исках да ви кажа. *CD* тези са места за постижение. Всеки един ъгъл е място за постижение. Дето две линии се събират, всякога има две разумни същества най-малко. Всеки един ъгъл, какъвто и да е той, геометрически показва, че имате много разумни същества. Правилните геометрически форми показват, че една висша интелигентност е това. И колкото по-добре е начертана една геометрическа фигура, толкова и разумността е по-голяма. После, щом дойдеш до един квадрат, ще го измериш. Да кажем има някои квадратчета от 5 милиметра, от 1 см от по 10 см има квадрати и от 1 километър, и от 100 км, и от 1000 км. Питам, ако аз ви дам от хиляда километра един квадрат и един куб в пространството, как ще го използувате? На, сега на всеки един от вас аз ви подарявам месечината. Давам ви и крепостен акт. Аз крепостен акт мога да ви дам, но как ще отидете вие там до месечината? Не само това, но мога да ви дам и цялото слънце и да ви дам и крепостен акт за него. Но как ще идете на слънцето. Не какво аз мога да ви дам, но в даден случай вие какво може да завладеете? Сега да преведа моята мисъл: аз мога да ви дам на вас най-хубавия хляб, но ако вие не сте в състояние да го задъвкате и да го вложите в стомаха и да го използувате, да извадите соковете му, какво ще ви ползува този хляб? В даден случай силите на хляба трябва да се използуват. Хлябът може да го завладеете, само като го приемете в стомаха си и извадите известна мисъл, известна енергия от него. Щом ти можеш да ядеш, ти слънцето можеш да завладееш. Не по този обикновен начин, но ти можеш да използуваш енергията на слънцето, щом можеш да се храниш добре. Щом можеш да мислиш добре, ти можеш да се ползуваш от енергиите на слънцето. Например, ако вие знаехте този закон, щяхте да дойдете до закона на щастието. Астрологически как се наричат тези най-хубавите съчетания на планетите? *(ТРИГОНИ).* Тъй като имате

изгрева на слънцето и всичките планети се намират в хармонично съчетание с него. *(Има по-силни и по-слаби тригони, зависи къде се намират).* Тъй вие трябва да знаете това съчетание на планетите към този център; тези хубавите влияния на планетите, те се намират в земята, де ще ги търсите иначе. Н. да кажем вие днес имате един тригон, де е точката на този тригон? Тя трябва да се реализира на земята, защото всичките тези планети се намират в пространството и те имат проекции на земята. Ако ти можеш да намериш проекцията им на земята, ти можеш да имаш известна реалност и можеш да използуваш този тригон. Представете си, че вие имате този тригон и минавате покрай някоя река, и някой богат милионер американец се дави в реката. И вие се хвърляте в реката и го изваждате навънка. Тогава как ще се прояви този тригон към вас? *(Той ще се прояви с цялата си сила).* Това значи да използувате благоприятните случаи. Това е цяла наука. Не е богатият, който се дави, но това е вашето щастие, което се дави във водата. Ще го извадите от водата и то ще ви се усмихне, ще каже: Много си умен! Тригон е това. *(Ама много рядко се давят американците).* Щастието много рядко се дава.

Та цялата природа са все формули, тя е скрила своите богатства. Някой път ти искаш да се давиш, тогава ти ставаш предмет за другиго. И тогава все ще му благодариш, той почне да те учи за Бога, даде ти място някъде, той се подига и ти му благодариш. Та всеки един от вас представлява обект за някого. Вие сега мислите, че нищо не знаете. Вие сте предмет за по-висши същества. И когато вие завършите своите фази, тогава ще видите какво представлявате вие, положително или отрицателно. Сега разбрахте какво е тригон.

Само Божията Любов, само Божията Мъдрост, само Божията Истина носят пълния живот!

7.15 ч.с.

Хубаво слънце грее, грее.

ПОСТИЖИМОТО, РАЗУМНОТО И РЕАЛНОТО. ИДЕАЛИТЕ НА ЧОВЕКА

X година, 31 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 10 април 1931 г. петък 6 ч.с., приятно, хубаво време, Изгрев.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Коя беше основната мисъл от миналата лекция? *(за тригона).* Да имаш един тригон, това са най-добрите условия, които човек може да иска отгоре. Сега практически, кое наричате вие тригон? Най-доброто, което искате сега. Вземете на физическото поле, кое наричате тригон? Най-доброто в даден случай. Може да се различавате, да няма една от точките. Коя точка може да бъде най-важна? Сега научно, ако ви се зададе един въпрос, по какво може да се познае, че една точка от живота е най-важна? Коя точка от живота е най-важната?

Фиг. 1

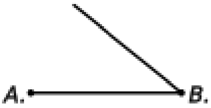

Фиг. 2

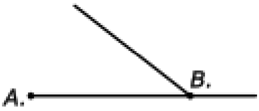

Фиг. 3

Да допуснем, че имате една точка *A*, едно състояние имате непроявено, в каква посока може да се подвижи точката (Фиг. 1). Три посоки има, в които едновременно може да се подвижите. Да допуснем, че във вас има едно желание, жеден сте, но сте един пътник, някъде в планината, седите и усещате жаждата, в каква посока ще тръгнете? Най-важният обект е жаждата. Тази жажда ще се изрази в един път, един изходен път, вземам пътя *B*. Това е желанието, което имаш, то ще намери някой извор. Да допуснем, че вие сте били не само жеден, но същевременно и вашето здраве е малко разклатено, малко болен сте. В каква посока ще се движи болният? Жадният човек ще се движи към извора, ще пиете от водата, уталожва се вашата жажда, а едновременно с това изчезва и болестта ви – вие сте здрав. Второто положение, за да изчезне и болестта, в каква посока ще се подвижите? По какво ще се познае, че един пътник е болен? Много естествено, той върви, понакуцва, може да го считате като някой уморен човек, но щом оздравее, човек се изправи; по-напред главата му беше наведена, а сега се изправи, взема едно положение, подвижи се, накъде се подвижва той? Нагоре.

Той се движи в една посока, образува един ъгъл(Фиг. 2). Какъв е този ъгъл? *(Остър).* Не, той е прав! Ако е затворен, ще бъде остър, щом е отворен, той е прав! Можете ли да затворите един прав ъгъл? Този ъгъл е проекция в движение. Същевременно всеки един ъгъл се изменя. Той има това свойство – ъгъл в движение; следователно, мястото, отгдето го гледаш, се изменя. Сега най-първо трябва да се докаже, че той е прав. Сега това е твърдение математическо.

Щом се продължи тази линия *AB* тогава какво ще стане? *(Ако се продължи линията AB, получава се нов ъгъл)* (Фиг. 3). Следователно, новият ъгъл, понеже линията е по-голяма, другият ъгъл е по-малък. Сега вие ще кажете, че този ъгъл не е прав. Щом единият е тъп, а

другият е остър, ще докажете. Но щом линията не се продължава, вие никога не може да докажете, че този ъгъл е остър. Постигната е целта. Ако вие сте в движение, това е само перспективно, може да се покаже, като че сте в наклон някъде. Но теченията от слънцето към центъра на земята са винаги перпендикулярни към съзнанието на човека.

Фиг. 4

Фиг. 5

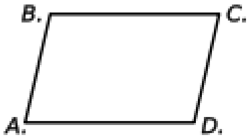

Фиг. 6

Геометрически вие може да си представите земята в известно положение. За пример вземете един радиус от двата центъра. Тук е слънцето *A*. А тази точка *C* е земята (Фиг. 4). Ако спуснем от центъра на слънцето към земята точка, какви точки ще бъдат те (Фиг. 5)? Да допуснем, че точката *A* се премести A^1. Щом тази точка е в движение, имате и точката B^1. Какви ще бъдат спусканите точки? *(Всякога ще бъдат перпендикулярни).* Но ако вземете само този център, не към слънцето? Понеже този център се движи, привидно се показва, че тук се образува остър ъгъл към центъра *B*. Това е само перспективно. Те са резултати, добити в даден случай.

Сега въпрос е защо един прав ъгъл не може да се затвори? Геометрически се затваря. Може да се направи един правоъгълен триъгълник. Но онзи, който се занимава с висшата геометрия, един правилен триъгълник какво представлява? Това е част на една фигура (Фиг. 6). В дадения случай как ще обясните линията, която имате *AB* и линията *AD*. Те не са еднакво дълги; кои са причините? Ако линиите са обикновени, ние ще ги изтълкуваме по един начин, но ако са живи същества? Двама души, единият е извървял един път, а другият е извървял друг път; тогава какво е отношението на двете точки? Имаме две направления. *(Ако единият е извървял повече път на физическото поле, в по-дългия път има по-малко препятствия).* А другото същество, което е тръгнало към *AB* този терен, другата линия е изпълнена с по-големи препятствия. Но ако имате два аероплана, които тръгват, ако единият има по-голяма сила, върви с по-голяма бързина и вървят по един прав ъгъл, тогава единият от тях ще изходи по-голямо пространство. Следователно, ако двама учени хора се съберат на едно място, единият е по-учен, ще изработи повече. Силният работник ще свърши повече работа, тогава може да се определи тъй, ако това е един терен, място, тези двама работници работят по дължината *AB* и *AD*. Да определите, ако почнат да работят тази земя, каква част от триъгълниците ще изработят? Нали едно отношение на катетите. Тогава, ако се образува един квадрат, същевременно тези квадрати ще покажат кой колко ще работи? Възможността на движението от *А* към *Б* същевременно показва възможността колко можеш ти да обработиш? Защото това място, което ти си изходил, то е вече под твое влияние. Сега ако това същество *AB* се усили да извърши толкова работа както *AD*. Какво ще стане с него? Ще се образува умора. Следователно какво е умората? Че едно същество е свършило повече работа, отколкото му е дадено в даден случай. Умората е винаги едно пресилване. Щом си се уморил,

извършил си една работа повече, отколкото трябва. И казваш, уморих се! Щом не се уморяваш, вършиш толкова работа, колкото трябва. Ако някой учи повече отколкото трябва, какво става с него? И той се уморява, нали има и умствена умора? *(Има).* Да кажем, вие сега тургате най-малко 4 години, за да свършите университет. Считам това е много усилена деятелност. Трябват най-малко 14 години, какво ще научиш ти в 4 години? Сега има 7 или 8 години за гимназията; тогава, ако е 14 години за университета, за прогимназията колко трябват? *(2 по 14 – 28).* 28 и 14 са 42. Сега ще дойде възражението, математическото и геометрическото възражение – ще остареем. Но законът е, когато се продължава периодът на учението, продължава се и животът! Ако трябват 14 години да свършиш университет, ти ще продължиш живота си. Но винаги продължавайте. Имате един идеал, не поставяйте време на вашия идеал, аз за догодина искам да постигна нещо! Никога не тургайте за идеала си един срок! Вие не тургайте в ума си време. Постижение на идеала има, но за да се реализира един идеал, то е невъзможно. Например реализирането на музиката, един музикант да е толкова изкустен, може ли вие да направите един цигулар едновременно да свири на 4-те струни? Не може. Значи трябва години да учи. Ако може да се научи да свири, той трябва да има такава светкавична бързина. Може, това е само твърдение пак. *(Математически може да се докаже, че е възможно).* Е, разбира се. Всяко нещо, което не е реализирано, как го казвате? Кои неща съществуват? Които се реализирват. Всяко нещо, което се реализира, то съществува; а всяко нещо, което не съществува, нереализирано е. Тогава, ако не съществува, къде е? Къде са точките? Една точка къде е? Нали точката се намира някъде. Къде се намира точката? Точките съществуват някъде. Точката, това е линията, това е съществуванието на точката. Линията сама по себе си не съществува, съществува точката. Дължината на линията, това е животът на

точката. Дължината на квадрата и широчината на квадрата, това е пак в друга степен животът на точката. И кубът, това е пак животът на точката. Линиите и в първо, и във второ, и в трето измерение сами по себе си не съществуват. Съществуват само точките. А сега казват правата линия е нещо реално. Но правата линия сама по себе си съществува ли? Съществува нали? *(Да).* Правата линия не съществува. Правата линия това е отношение на две точки. Отношение, но има една проекция. Съществува тази права линия доколко време може да съществува тази права линия? Ако аз взема, че с една гъба изтрия всичко писано на дъската, вие казвате, тази права линия *АБ* съществува, нали тъй. Ако взема една гъба, че изчистя хубаво книгата, къде отиде правата линия? Защото съществува това, което не може да се изличи! Това е съществуване. Това, което може да се изчисти, то е относително съществуване, то не е реално.

Кои неща наричате вие реални? Но сега законът е друг. Следователно, ако тази права линия представлява милиони от точки, които същевременно се движат в една и съща посока, по този закон не съществува само една точка в пространството. В реалния свят съществуват милиони точки. Представете си, тогава че милиони точки се движат в една и съща посока, какво ще образуват? *(Линията).* Тогава тази линия е реална вече. Казва се, това движение е завзето от едно разумно същество, тази линия е реална; но когато тя представлява само един извървян път от една точка, тя е относителна реалност. Сега ако вие тръгнете в пространството; ако ви кажа, можете ли да намерите този път, преди няколко милиони години, оттам дето е минало слънцето. Нали слънцето се е движило? Или да ви дам друго сравнение, някой параход, който е минал през великия и тих океан преди един месец, може ли да намерите пътя, дето е минал? Оставил ли е някой следи. Все таки е оставил някой следи. Следователно всичките заблуждения на хората произтичат от това, вие считате

нещата реални, които не са. Вие считате една права линия, едно постижение в живота си; или че не сте постигнали всичките неща, които вие не можете да реализирате. Те са неразумни. Само неразумните неща в живота са непостижими, а всичко разумно е постижимо! Следователно, може да питате, кое е реално? Това, което е постижимо, това е реално! А непостижимите неща кои са? Неразумните неща.

Да допуснем вас ви пущат в пространството да създадете една земя. Н. пращам тебе, ти можеш ли да създадеш една земя? *(Без условия не мога да създам).* Нямаш знание, а ти това знание да създадеш един свят го нямаш. Това е неразумно, да те пратя там, ти можеш да седиш с милиони години. Но да допуснем, че ти имаш всичкото знание, как се създава един свят, една вселена, тогава? *(При тези условия ще създам една земя).* Мислете трезво. Сега пренесете закона. Вие вървите по пътя на една философия на гръцката школа на софистите. Но не всякога една лоша постъпка произвежда лоши последствия и не всякога една добра постъпка произвежда добри последствия, има и обратни резултати: лоши постъпки произвеждат добри последствия и добри постъпки произвеждат лоши последствия. На земята е така. На земята има такива отношения. Щом дадеш на някой човек сто хиляди лева звонкови и видиш го след време той започне да яде и пие и почва да се напива; докато нямаше пари, той беше трезв човек, а сега накривил шапката и пие. В тебе имаше едно добро желание, казваш, да ходя да се уча. Виждаш го сега яде и пие, ти го набиваш на общо основание и след това ти го видиш, той станал доктор. В Америка минава един слаб студент, ходил той да гледа един от тези пиджулисти, от големите, че му ударили една плесница и студентът се повалил на земята. Но се засрамил добре. Искал да си отмъсти, но не могъл да го нареди. Защото ако рече да му говори още една дума, ще получи още една плесница и ще се

прекамбури на десетина метра. Той почнал да се учи и най-после той развива повече сила от първия и след 10 години той го намира при едно друго положение. Този господин, който му ударил една плесница, дигал един кон и едно конче на ръцете си, а пък този студент хванал и с едната си ръка, и дигнал и този, който дигал коня, и кончето, той дигнал и него заедно. Тогава този попитал за името (на) този новодошлия. Аз съм, казва, онзи студент, на когото ти удари една плесница и се повалих на земята. Този казва: Сега те признавам, че си ми учител по сила! Това иде от плесницата. Сега питам, кое е вярно? Това реално ли е? Може да е анекдот, предположение само. Възможно е. И действително от чисто научно гледище това се дава като факт, съществува. Но са неща възможни. Да дигнеш един кон и едно конче, много ли е? Някои ще кажат, може, верни неща са. Та има ангели толкова силни юнаци, той по някой път някоя планета като нашата земя, той я вдигне и като я хвърли, тя си навакса пътя. Съществува едно сътресение. Тогава учените хора си обясняват научно, те казват съществува някакво си влияние или някои далечни слънца. Но ако аз кажа, че някой ангел се е проявил, поиграл малко, знаеш ли с каква бързина е подигал тази земя? Ще кажете, това е невъзможно. Понеже ние ще представим този ангел каквито сме ние. Защото, ако вие идете при мравите и питате там какъв е човекът? Те ще кажат, като нас, такъв чешит трябва да бъде като нас и ще си представят човека като мравя. И ще кажат действително, може да дига толкова, колкото и ние дигаме. И ние никога не можем да си представим един предмет по-голям от нашето съзнание. Някой път ние мислим за Бога, че е създал света, но като си представим Бога, ние пак си го представяме като нас. И някой път казваме, възможно ли е той да създаде света в такава форма, каквато ние си представляваме? То е невъзможно. Това ние крием, но това се

разбира. В такава форма не може да се създаде светът, то е само една проява.

Та казвам, трябва да имате една философия: ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО! Всичко е възможно само за разумните условия на живота. В света само разумното е възможно! Неразумното е невъзможно. И всички разочарования, които ние претърпяваме в живота, това е, че се стремим по пътя на неразумното. Следователно, изправяй пътя си! Виж обекта, към който ти се стремиш, разумен ли е? Щом е разумен, върви; щом е неразумен, този път е непостижим. Това трябва да знаете като една математическа аксиома! Сега какво искате да постигнете. Кажете ми сега да ви покажа един път на постижение. *(Знание).* Та знанието е един товар. Мен ако ме попиташ и ако аз тръгна за едно голямо пътешествие от света на реалността тогава бих поискал да ми дадат само една кибритена клечка, която тежеше една сто милиона част от милиграма. Да я туря някъде и да тръгна в пространството с тази клечка. Ако дойдем на земята и хората не ме слушат, ще кажа, или ще ме слушате, или ще запаля целия ви свят. И тогава, ако намеря един такъв свят като земята и не ме слушат, като цъкна ще запаля всичкия въздух и ще превърна цялата земя като слънцето и всичките тези хора на какво ще се превърнат? Ще светят като светии. Представете си сегашните учени хора как могат да докажат, че земята се е запалила? Че станало някакво сблъскване с другите планети, усилила се деятелността на слънцето. А пък аз казвам, един ангел, който носил една клечка, която е тежала една сто хилядна част от милиграма, е запалил. Тогава учените хора ще кажат: Възможно ли е това? Е, това е знание! Имаш една клечка, която съставлява една сто хилядна част от милиграма, да знаеш как да я хванеш. Аз ще ви задам друг един въпрос. Колко тежи една ваша добра идея? Казвате, схванах една добра мисъл. Как я схвана? Да кажем имате една идея. Как я схващате? Разправям ви математика,

казвате: Разбрах! Или схванах! Де си го схванал? Значи, могат да се схванат нещата.

Та при това съзнание нещата са нереални, тъй както сега, понеже считате нещата, че са нереални, имате едно противоречие в съзнанието. Да допуснем, че седите наблизо при един обект както нашата земя. Но от тази земя виждате малко от нея. Но колкото повече се отдалечават нещата, стават по-видими, очертават се границите; но ако се отдалечите на едно разстояние, колкото месечината, тогава ще видите половината от земята. Но колкото се увеличи кръгът на вашето зрение, какво става? *(Предметът се намалява).* Отдалечава се. Но щом един предмет в едно отношение става ясен за нас, този предмет се отдалечава от фокуса на нашето зрение или отдалечава се от нашето съзнание.

Следователно, сега непостигнатите идеали са идеалите, които са при нас; непостигнатите идеали са при нас по-близо, а постигнатите са по-далече. Според вашето схващане как е? Че постигнатите идеали са по-близо. Аз твърдя обратното: постигнатото е по-далеч. НЕПОСТИЖИМО Е ПОСТИГНАТОТО, А ПОСТИЖИМО Е НЕПОСТИГНАТОТО. Тогава как е? Постигнатото се отдалечава от нас, а което е непостигнато, то е близо при нас. В какво седи софизмът? *(Това е игра на думи).* Игра на думи е следующото, тук в София се случва, един казва на друг: Дай ми два лева на заем. – Лесна работа, тръгват и двамата, дохождат при Лъвовия мост и той му казва: Ето два лъва. Тогава този казва, извинете такива лъвове не искам, от по-дребните, тези са много големи. Хубаво. Допуснете сега това е шега, но да допуснем и другата страна, че това са два лъва, направени от злато, както някой паметник. И той му казва: Ето два лъва. Тогава какво ще стане с този пътник? Ще си вземе чука и целия ден ще иска да завладее лъвовете. Но такъв един лъв какво могат да направят най-първо? Могат ли да го откраднат? Най-първо той ще отчупи ноктите

на лъва от това злато, но все таки ще има едно желание да завлада и повече, ако е от злато, ако има такова съзнание за ценността на златото, пък ако няма такова съзнание за ценността на златото. Защото за нас златото е ценно, доколкото съзнанието е будно. Ние оценяваме златото, доколкото ние имаме отношение към тази енергия, на която слънцето е представител.

Та сега основната идея, науката е да ви служи или науката е един метод в живата природа за реализиране на нашите идеи. Всяка една идея може да се реализира някъде и по някакъв начин, каквато и да е. Следователно, ти трябва да знаеш условията, при които твоята идея може да се реализира. Всяка една разумна идея може да се реализира. Да кажем, станеш сутрин, искаш да станеш ученик или искаш да станеш музикант, или естественик, ти ще намериш разумните условия, при които твоята дарба може да се развива. Не трябва да си фантазираш; защото какви свойства има фантазията? Какви са едни от качествата на фантазията? Кои планети дават тласък? *(Луната).* Тъй луната и защо другите планети не дават фантазия? Как тъй луната дава фантазията, а другите да не дават? Слънцето създава ли някоя фантазия? *(В един случай дава щестлавие, човек да се мисли повече, отколкото е в същност).* На фантазията главно луната действува. Сега луната като създава в нас фантазията, тя знае ли това? Сега да ви принеса отношението. Допуснете, че един богат човек носи една кесия в джоба си и съзнава, че е златна. Кесията е доста красива, има около десетина кила звонкови. Ти като видиш тази кесия, какво ще се създаде у тебе? *(Да я имам).* Кесията знае ли в същото време, че ти искаш да я имаш? *(Не знае).* Но онзи, който носи кесията, той знае ли? Той почва да чувствува това; най-първо той вижда, че има някой отподире му, върви и взима стратегия. Може да има някой друг, който си въобразява тази фантазия. Та казвам, трябва да има някой на месечината, който знае. Е, кой е той? *(Който носи*

месечината под мишница). Месечината си има свой ангел. Това е онзи ангел, който напълва месечината и той е, който създава въображението. Той знае и като погледне едно разумно същество, което върти месечината. В същност това същество е слязло от небето и е дошло до това разбиране, да забавлява земята. То седи и си играе с месечината и забавлява земята. Тук хората са деца и то я върти ту на едната страна, ту на другата страна – играе си. После ги пита, вие доволни ли сте? Това е една хипотеза, една теория, която няма никакво съществуване. Психологически този въпрос е прав, че месечината създава фантазията. Но тъй както я виждаме, в нея няма това съзнание. Не може един предмет да създаде в нас това, което той няма! Да допуснем, че вие вземете две яки тела, които се сблъскват, какво ще се образува? Ще се образува топлина, нали? Ако два предмета се движат в същата посока и с еднаква сила, може ли тогава да се образува топлина? *(От триенето на предметите с въздуха може да образуват малка топлина, но самите предмети не могат нищо да принесат за топлината).* Тогава психологическите разсъждения, колкото и да е тънко това пространство, тази материя, нашата земя, която се движи в етера, от това движение тя добива част от своята топлина. Земята добива топлина от етера. Понеже всяка една частица, всеки един атом, всяка молекула и всяка една частица възприема топлина от етера при това движение вътре; тогава тази топлина се предава, събира се в едно и се образува топлината на цялата земя. Земята постоянно черпи от пространството, не само от слънцето, но има известна топлина и отвънка, но същевременно земята си има и собствена топлина, която се образува от собствените частици, като се движат в етера.

Тогава онзи човек, който има идеал, по същия закон, че той има стремеж към някоя идея, за да придобие топлината, в него става стълкновение. А в какво ще образуваш тази топлина? В едно

статическо тяло. Тогава ние ще забележим, че има повишение на температурата. А в едно живо тяло или същество, какво ще забележим, освен че неговата температура ще се увеличи, но и неговите желания ще се увеличат. Щом съществуват желания, това същество, в проекцията на неговото движение е по-силно. Щом изгубим своите идеали, какво става? *(Ние изстиваме).* Изстиваме и тогава казваме, всичко ми се отще. Тогава какво се изисква? *(Изисква се един нов идеал, за да има движение).* Тогава колко идеали са потребни на човека, за да бъде нормален? *(Най-малко един).* Най-малко един, а най-много? *(Пак един).* Най-малко един, а най-много три. Един идеал на физическото поле – да бъдеш здрав! Един идеал, да имаш добро сърдце и трети идеал, да имаш отличен ум! Три идеали.

Тогава де седи умът? Къде е умът на човека? Посоката, към която се движи човек, е посока на ума. Главата ни къде е? Главата е посоката, към която ние се движим. Човек, който ходи перпендикулярно, стремежът на този човек е нагоре. Ние се движим към центъра на слънцето. И търсим един начин. Посоката на нашето движение е към посоката на главата ни. А краката ни са към посоката, от която ние изоставяме назад. Следователно, главата е начало на движението. Да вземем *A* и *D*, било е време, когато ние сме тръгнали от краката; то е било началото. А сега кой е пътят, който сме изходили? *(От краката до върха на главата).* Този е целият път *C* (*Фиг.* 7).

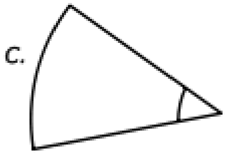

Фиг. 7

Допуснете, че имате един ъгъл. Колко градуса е този ъгъл? *(90°).* От краката, ако тръгнете в пространството до слънцето. Ако теглим една линия от главата си към центъра на слънцето и от краката теглим друга линия, какъв ъгъл ще образуваме? *(Много остър ъгъл).* Някои от вас са много дребни. *(Много малък път са извървели).* Сега кои са извървели по-голям път, дребните и учените хора. За да бъдете нормални, не гледайте само тялото си. Най-първо ще гледате дължината на челото, на лицето, дължината на ръката, ще вземете дължината на пръстите, измерете ги. Защото има правилни отношения между лицето и цялото тяло; между ръката и лицето. Ако няма отношение между лицето и ръката, тези отношения не са прави. Не показва колко път е извървян. Ако тялото е правилно, нормално, тогава този път действително от краката до главата представлява път, който ние сме изходили. И един ден, когато човек завърши своето развитие, на какво ще замяза Н.? *(На една топка, той ще почне да се движи из въздуха). (Смях).* Тогава на тази теория отгоре, земята е валчеста. Значи станала е валчеста, достигнала е своето развитие. Но земята едва сега е достигнала, станала е яйце, размъща се и седи под квачката да се измъти. То е, което в древността я тургат във вид на едно яйце това е от физическо гледище, тогава ще бъде една сфера, отвсякъде той ще може да гледа, ще може да вижда на всяка една посока. Но това не може да се постигне на физическото поле. Но къде ще мяза той на тази топка? Той ще мяза на една топка, но няма да бъде на физическото поле. Вие, астролозите, как представлявате съвременния човек? Астролозите къде поставят човека? Нали вземат тялото на човека и прекарват целия зодиак, от главата му и го опасват наоколо. Значи цялата вселена се поставя в главата; тургат го, като че е господар на слънчевата система, на цялата вселена като едно грамадно същество. Но същевременно те прилагат и друга една скрита идея, че това същество присъствува навсякъде в човешките

тела. Космическият човек едновременно присъствува във всичките небесни тела и упражнява влияние. Сега това е вторичен въпрос. Но този въпрос няма практическо приложение. То не може да се доказва. Той е само като една мощна идея, показва силата, към която човек трябва да се стреми. Сега ако някой попита къде е човекът, например къде е Иван сега? *(Иван. Тука).* Едновременно той е в цялото тяло, но специфично къде е той? Понеже Иван като тръгне, всичко се движи и цялата вселена се движи с него. Понеже в Иван всяко едно тяло на небесното пространство има един представител. Микроскопически в нашето тяло има частици, които представляват всичко, което съществува във видимия космос. Следователно Иван е цялата вселена в проекция в миниатюр. Тогава питам, къде е Иван? В главата да е? Не е. В гърдите не е; в стомаха не е; в ръцете не е. Някъде е Иван. Той специфично не може да каже. Някой път ние чувстваме, че сме в главата отгоре, а някой път чувствуваме, че сме долу някъде в сърдцето. *(Но все таки той има главна квартира).* Е, има, има. При старите разбирания трябва ви и друго; със старото не трябва да се опрощавате; старото ще го турите под краката си, новото – над главата си, а реалното ще го турите в сърдцето си! Идеалните неща над главата си от горе. Да има нещо, към което да се стремите. Не така буквално, но онова, което реализираш, то е психологическо явление. Всяка една мисъл, всяко едно желание, което искам да реализирам, трябва да го турна в сърдцето си. Ако ти не вложиш нещо в своето сърдце, не вложиш нещо в своя ум, не вложиш нещо добро в своя ум, щом не вложиш в сърдцето си една добра мисъл, тя не може да влезне и в ума ти; а щом влезне в ума ти, тя ще влезне и във волята ти. Нещата, които не може да съпоставите в сърдцето си и не можете да съпоставите в ума си, във волята си те остават нереализирани. Една добродетел, ако не я съпоставиш в сърдцето и ума си, във волята тя остава нереализирана. А нереализираните

добродетели какви са? Вие можете да направите един опит, той е следующият. Да кажем някой от вас е болен от треска, три години сте страдали от треска, да вземем крайния резултат и най-после вие се обещавате, че ако аз оздравея, тургате си една идея, ако се освободя от тази треска, посветявам живота си за едно голямо добро. Няма да се мине дълго време и вашата идея ще проработи – вашата треска веднага ще се махне. Щом турите реализирането на вашата добродетел в себе си, тази идея ще произведе едно здравословно състояние. Идеите, които трябва да се постигнат, веднага трябва да произведат едно здравословно състояние. Всяка добродетел, която произвежда едно здравословно състояние, тя е постижима. Някой ще каже, какво ще ме ползува, ако аз искам някоя идея? – Ще бъдеш здрав. Второто ще започнеш да мислиш хубаво, трето ще ти е приятно на сърдцето. Казваш: Мечта. Само мечтите са реални работи. Когато човек мечтае, е по-хубаво. Има ли по-хубаво нещо от мечтанието? Седиш например и си мечтаеш, че си богат, да имаш палат, да бъдеш учен, философ, да се разхождаш по своите светове, а като се върнеш, виждаш гащите ти скъсани, шапката скъсана, пък си гладен, но пък си весел, мечтаеш. А другият, добре облеченият, казва: Аз нищо не мечтая. Питам от двамата кой е богат? Аз бих купил онзи сиромаха, който мечтае, отколкото богатия. Защото онзи, който мечтае, е по-лек и бих го носил по-лесно на гърба си, отколкото онзи, който не мечтае. И ако ми каже, ти защо не искаш да ми направиш едно добро, ще кажа: Защото ти не мечтаеш. И на кому Господ помага сега в света? На бедните, на нещастните хора, на мечтателите, защото те много мечтаят. Аз наричам страданието мечтание. Казва някой: Побеля ми главата. Той си мечтае. Сега аз да ви изнеса мечтанието например. Сега вие не вярвате, мечтанието произвежда страдание. Произвежда. Представете си, че вие имате един съдружник. Най-първо мечтаете, че двама с вашата търговия ще забогатеете. Но в

съдружника ви се заражда желанието, той да вземе всичко, веднага той ще вземе главния дял и ще остави на вас само малкото. Казвате, защо се трудихме, той взема 9 десети, а на вас остава само една десета и вашите мечтания останаха. Вие страдате, защото сте взели по-малко. И тогава, за да не стане така, какво трябва да бъде? Погрешката е ваша. Щом работите от сутринта до вечерта, направете си сметката и се разделете. Не чакай след 5, 6 дена да направиш сметка. Затова човек трябва да ликвидира. Щом човек почне да страда, значи вие сте мечтатели. А мечтателите могат да постигнат нещо в света.

Сега да ви приведа една такава смешна история. Това е един анекдот. На един учен човек, който ходил да прави своите научни изследвания, един ден се събудило желанието да ходи бос както другите хора, но си натъкнал крака на една игла, та забравил своите грижи и все мислел за иглата. Досега казва, мислех за много важни работи, философски въпроси, а сега мисля как е влязла иглата и как да я извадя. Сега вие ще кажете, натъкването на една игла е едно нещастие, нали така. Отива той при един учен човек, който искал да измисли една шевна машина, той бил същевременно и хирург, хваща крака и изважда иглата. Казва му: Много ви благодаря, толкова време търся това нещо за машината ми трябва, иглата. Тъй, което причинило вреда на първия учен човек, вторият го направил най-знаменит. Той почнал да шие с иглата. Та казвам сега, психологически аналогията е следующата: иглата, която произвежда във вас едно нещастие, да кажем известна идея е това, за друг човек това произвежда щастие. Ако разбирате този предмет, който произвежда страдание у вас, той ще ви причини и щастие. Да кажем някое страдание дошло у вас. Страданието в света се произвежда винаги от живите разумни същества.

Второто положение, което трябва да знаете: никога едно глупаво същество не може да ви причини страдание. Колкото страданията,

които това същество ви произвежда са по-големи, толкова това същество е по-добро. Щом то ви мъчи, то си има известна цел. Вземете даже моите пръсти. Ако аз ви стискам или някой друг, какви са неговите намерения в даден случай? Най-после допуснете, че това разумно Същество, Бог, което ви е пратило, ви е хванало с клещите си, дали То ви хваща или някой друг, то е друг въпрос. Вие мислите, че хванал ви е някой и ви стиска с клещите. Така мислите и викате. Но това Същество казва, още го постискайте! Вие пак викате. – Стискайте го още повече! След като ви стиска, у вас ще се роди известна идея. Ще кажете, Господи, не мога да търпя тази работа! Сега защо става това стискане? Направили сте в доброто си някакво отклонение. И това Същество като ви стиска, казва, ще измените пътя или посоката на това движение. Да допуснем във вас се зароди желанието, да направите едно престъпление, дойде ви една болест или си изкълчите крака. Питам, тази болест не е ли на място? Като едно предохранително средство. Или вие сте богат човек, изгубите богатството си, с богатството си щяхте да направите едно голямо престъпление, взема ви се богатството, осиромашавате. За ваше добро е това. Може в даден случай и вие да не го слушате. Или казвате, ще свърша училището по-рано отколкото трябва. Изпъждат ви от университета, пак за ваше добро. След 4, 5 години пак ще влезнете. Ще кажете, изгубих толкова време. Че как си го изгубил? Ти времето в джоба си можеш ли да го носиш? Я, О. кажи, ти как губиш времето? Тогава донеси ми изгубеното време, аз ще го купя. За един изгубен грам от времето аз ви предлагам сто хиляди. Кой от вас, който е издържал изпита, е спечелил нещо? Може като идеш в киното да е дошла една хубава идея. И ти спечелиш. Според новата философия, нещата, които са станали, те са добри. Дали вие ги чувствате или не, по същество те са добри. Това, което става, това е добро, каквото и да е то. Не може в човешкото съзнание ти да имаш две понятия. Може то

да не съвпада с твоите мисли, то е друг въпрос. Да кажем, ти падаш, нараняваш се; за добро е. Извеждат те от училището, за добро е. Умираш. – За добро е. Като умре някой, то е като човек, който отива да си вземе своето наследство. Ако онзи, който е умрял, отива да вземе едно голямо наследство и да се върне пак на земята, питам, какво лошо има да умре човек? Зависи как гледа човек. Но казвам, във вашия ум, хората на новото, вие трябва да считате всичките положения, които са станали, не които ще станат, за тях не говоря, всяко положение, за което ти си употребил всичките си усилия, че то е станало, може да е нещо, което тебе не ти е приятно, но ти кажи: То е за добро! Може да не ти е приятно, но ти кажи: ЗА ДОБРО Е! И който философ каквото обяснява, ти кажи: Това е най-доброто! Ти доброто ще видиш после. А не това, което не е станало; това, което не е станало, ти ще гледаш да го избегнеш, но след като си употребил всичките усилия, че е станало нещо, кажи: Това е най-разумното. Защото това разумното, ако не беше добро, не би го позволил Бог. Бог не би позволил да станат неразумни работи. Но доброто всякога става. Някой път не си съгласен, понеже има някои неща, които не са станали. Те са други въпроси. Ти не си съгласен за онова, което не е станало. Например, аз говоря на някого тъй: Ти можеш да изгубиш богатството си. Той си понабръчка челото и казва: Не, не. Аз не искам да го изгубя! Но той е изгубил вече богатството си, тогава? Загубата, то е само една идея, то е едно временно състояние. Ама ако тебе те уволнят от една длъжност и те назначат на по-висока длъжност, какво си загубил. Бил си разсилен в университета, а след това те назначат секретар при декана. Кое е по-хубаво? И най-после те назначат помощник на професора. Как се казва тази длъжност? Асистент. Е, кое е по-хубаво? Секретар или асистент. След като станеш професор, какво може да те назначат? *(Министър на просветата).* А след като станеш министър, тогава? *(Затвора).* Ако идете в Америка, там всеки

проповедник се нарича министър. Той казва: Аз съм министър! Та казвам, след професора какво иде? Професор да изповядаш едно учение. Сега Иван е професор. Ако изкараме Иван на дъската, да разправя нещо, той ще почне да изповядва нещо, ще разправя за нещо. Ако той не разправя, може ли да бъде професор? Ако не държи лекция, може ли да бъде професор? Казват отличен е той! Но ако не беше учена глава, професор можеше ли да бъде? Значи под думата професор, разбирам един човек, който разбира основно предмета си. Той е на първо място. Да допуснем един професор разправя за произхода на златото, как е излезнало, изучава минералогията, а другият свързва този професор, който знае как се произвежда златото. Тогава кой професор ще турите, че знае повече? Който знае историята на златото, или който знае да прави златото? Който го прави. Тогава ще пренесете вий въпроса тъй. Ако ти си един професор на мечтанието и ако си един професор на реалното, каква е разликата? Кой е на незавършените работи? Професорът на мечтанието. А професорът на реалното? *(Туй, което става).* Това, което той може да направи. Тогава при кой професор вие ще следвате? *(При втория).* При втория.

Та казвам сега, в новата посока, тъй както сте млади, вие имате една философия, тази философия в света е философия, в която хората остаряват. Вие бързате да завършите университета, учите 10, 20 години и ви се отще. Казвате, празна работа е това. Не е така. Свършил си университета, влезнала е някоя мисъл в ума ти. Ти гледай да достигнеш реализирането на тази твоя мисъл. Например, каква трябва да бъде крайната идея, която трябва да имате? Не края, но крайната идея, постижимата идея. Тогава, след като добиете този максимум способности, второто положение. Така е в природата. Ангелите са минали по същия път, който хората сега минават. Колко с голямо търпение са учили те! Но всинца вие трябва да дойдете до

едно благородно чувство. Да кажем вие сега се смеете за нещо. Какво показва психологията на смеха? От какво произтича смехът? Когато човек се смее, какво показва? *(Има силни контрасти).* Да. Но в какво седи добрата страна на смеха? *(Става по-интензивно кръвообращение).* Разширение има. А без смях кои неща са? *(Нещата, в които няма живот).* Представете си един живот, който се смее, и друг живот, който не се смее. Тогава каква разлика има между смеха? Когато един човек се усмихне малко, ти едва забелязваш, значи той вижда някой контраст. Винаги в смеха има контраст. Как се определя смехът? Мускулите на лицето се изменят, става едно подигане на мускулите на лицето и всичките ъгли вземат друго положение. А при скръбта имаме обратното, устата вземат пак друго положение. Сега я ми представете скръбта. Трябва да ви разсърдят. Смехът съществува у човека. В човека има едно чувство на смеха. То се намира горе на челото от двете страни. У някои смехът е по-развит, отколкото у други. Но ако ги сравним, Н. се обезсърдчава по-малко, а И. се обезсърдчава по-дълбоко. Всички хора, които се смеят, по-малко се обезсърдчават; някои хора се обезсърдчават по-дълбоко, а някой по-малко. Отишли двама и двамата имат несрета в живота си. Единият шегаджия се среща с друг, пита го къде отиваш? – Отивам да се давя. Защо? – Не ми върви нещо. А ти къде отиваш? И аз отивам да се давя. Та онзи смешникът казва на другия: Съблечи си дрехите, с дрехи няма да потънеш във водата. Тогава онзи го разсмял, казва: Я да оставим да се давим, ами да се окъпем хубаво. Окъпват се двамата и излизат. Та този смешникът спасява другия. След като се окъпват, водата произвежда известна реакция върху тях и онзи го хваща, и го завежда някъде, питат ги: Къде ходихте? Ходихме да се давим, пък разбрахме, че е по-хубаво да се окъпем, отколкото да се давим. Някой път отиваш да се давиш, кажи: Съблечи се, с дрехи не се дави. Това е да видиш комичната страна. Някой път разсърдил си се заради нещо.

Тогава с дрехи отиваш да се давиш. Кажи: Чакай де, съблечи се малко. Направи си една малка смешка на себе си. Защото ти или друг, то е все същото нещо. Защото никой не се ражда така сериозен. И кой как се роди, все се смее. Вие не сте забелязали как се ражда детето? То се засмее. Кога в живота има смях. Смехът е първото нещо. Щом се роди детето, то се засмее. Засмее ли се това дете, в него има въображение. Щом се засмее детето, то живее. Не се ли засмее, то неговата работа е свършена, то е мъртво. Мъртви деца никога не се смеят. Роди ли се засмяно детето, човек става; роди ли се и да не се засмее, то човек не става. Затова, всеки, който се роди и се засмее, той разрешава лесно работите. Аз гледам вчера тук минава една сестра, има един кавалер тук (едно голямо черно куче) тя мисли, че той иска да дави друго едно малко куче и го ритва с крака си. То се нахвърля и я захапва за ръката, хваща я и за крака ѝ. Аз ѝ направих едно малко пречистване и казвам да не бута с крак, да вземе някое дърво. Та и чорапът ѝ се съдрал. Тя иска да помогне на едно малко кученце, пък то няма нужда. Аз се засмях малко. В ума ми дойде малко смях. Аз виждах в голямото и малкото куче цяла една търговия, тя отива при него, но то и скъсало чорапа. Казвам, какво става? – Ухапа ме кучето. Казвам: Бъди внимателна, тъй не се бута кучето, 4, 5 души има тука, които той е нахапал. Тя казва: Аз разбрах това. Та казвам сега, има известни примери в живота, вие можете да схванете нещата в комичната им форма; а и комичните неща вие можете да схванете трагично. Имайте една ясна представа за нещата, които стават в живота, защото друго яче комедиите ние ги тургаме на мястото на трагедията, а това е трагичното. Затова казвам, имайте ясна представа за нещата, които стават в живота. Каквото става в живота ни, то е за добро. При това имайте един идеал, не се отклонявайте от него! Искаш да станеш музикант, нямаш пиано, ходи тук, там, както сега И. прави. Ама може

да ти се смеят. Може. Може да не е по гамата на Бетховен или Бах, но може да бъде.

Сега разбрахте основната идея. Защото друго яче вие ще дойдете до едно положение, ще кажете: Няма благоприятни условия. Средства няма, тъй както сега е нареден животът. Този път, който сега минаваме, той е най-добрият път заради нас, по-добър път няма. Ако този път не можете да изходите, щастливите пътища не можете да минете. Най-първо ще минавате през реки, ще хвърлите лачените обуща и ще прегазите реката. Може дъното да е ниско. Има едно, много хубави неща има. Хубавите неща така са премесени, приятните и неприятните. За умния човек всички неща имат отношение, а онзи, който не разбира нещата, за него нищо няма отношение.

Това е сега за онези от вас, които разбират. Та основната мисъл тя е: Всичко е за добро! Гледайте да вярвате и като вярвате, да се насърдчите и да работите. Не да се обезсърдчавате и да казвате: Няма какво да работим. Всякога има какво да работим. Всякога трябва да работите. От нищо нещо можем да направим. Ние се нуждаем от хора, които са творци. Може от своите условия да създадете нещо. И всеки от вас може да създаде. Засега земята на ръката си не може да носите. Каквото да ви се случи, ще кажете: Всичко е за добро!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

8–15 ч.с.

СЪОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ РАЗУМНОСТТА И СВЕТЛИНАТА. СПАНЕ И ТЪМНИНА.

X година, 32 школна лекция на 1.мл.ок.клас, 17 април 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Тайна молитва.

Кажете основната мисъл на миналата лекция. *(Всичко разумно е постижимо!)*

Сега мислите ли, че разумното за един човек е разумно за друг? Мислите ли, че разумността за един човек е разумност за другиго?

Сега ако направим едно твърдение, казвам: разумно е да ходи денем човек! Следователно, неразумно е да ходи вечерно време. Тогава какво заключение може да се извади? – Всички, които ходят вечерно време, какви са? Изваждам друго заключение сега; че това, което не позволява вечерно време да се ходи, то позволява да се спи. Следователно, всеки, който спи вечерно време, е нормален човек, и всеки, който не спи вечерно време, е ненормален човек; който спи вечерно време, е разумен, а който спи денем, е неразумен. Сега какво отношение имаме за онзи, който спи, в математическо отношение да си го представим. РАЗУМНОСТТА ИМА ОТНОШЕНИЕ КЪМ СВЕТЛИНАТА. Р. С. А спането има правилно отношение към тъмнината. Тъй както разумността има правилно отношение към светлината, така спането има отношение към тъмнината. Следователно, ако вие имате отношение към светлината, спането има отношение към тъмнината. Тогава тези две положения на човека: СП – Т. и Р. : С. Какво разбираме под думата спане? Де е неправилността на това положение. *(при спането имаме оттегляне на съзнанието).* Сега според теорията на г. Михалчев, може ли съзнанието да се

оттегли? Не може. Накъде ще се оттегли съзнанието? Щом се оттегли, то е материално, а материалните работи не са реални. Ремкианство е това. Каква дума бихте казали вие? Някой път казват загасване или потъмняване на съзнанието.

Да обясня вашата идея, отклонение на съзнанието. Представете си, че *A.* е лицето, което е заинтересовано, нали. То има да срещне лицето *B.* Обаче така се изменят условията, че трябва да го срещне вечерно време. Така се поставят условията. Представете си, че условията са такива, че не е било позволено те да си говорят да се опознаят. Лицето *A.* си носи фенерче, следователно, когато се приближи лицето *B.*, той ще насочи светлината да го види. Какъв ще наречете вие този процес? – Чрез светлината да познаете лицето.

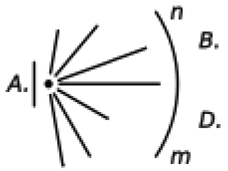

Фиг. 1

Фиг. 2

Фиг. 3

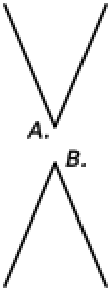

Фиг. 4

Представете си, че това първото лице, за което вие насочвате своя фенер, се преследва от друго едно лице *D* (*Фиг.* **1**). След като осветя със своето фенерче лицето *B.* и иде след него лицето *D.* какво ще направи лицето *A.*? Загасва своето фенерче. Защо го загасва? За да го спаси. Значи отклонение не на съзнанието, но отклонение на светлината, която дава възможност на *B.* да премине. В същото време, щом се загаси тази светлина, това същество *A.* какво си има? То си има едно капаче н.м. и загася светлината. Допущам, щом вие обичате някого, вие говорите с него, искате да му разправите нещо, да му обясните нещо. Значи, говоренето е светлина! Щом не го обичате, вие затваряте светлината и мълчите, не му говорите. Отворен ще бъдеш пред приятелите си, а затворен ще бъдеш пред неприятелите си. Защо? Отваряш се там, дето можеш да вземеш нещо. Затваряш се там, дето могат да ти вземат нещо. Нали вие се привличате. Нали казват: закон за привличането. При кого можете да се привличате? Как обяснявате вие закона. Може ли ти да наречеш едно същество, което те привлича – *A.* и какво е другото положение на онзи, който се привлича? – *B* (*Фиг.* **2**).

Сега имате *A.* привлича *B* (*Фиг.* **3**). Но представете си, че *B.* е една форма на круша. Тя седи на едно място. *A.* е едно малко дете на 10–15 години и *A.* се привлича от *B.* Нали, онзи, който привлича, седи на

едно място, а който се привлича, той се движи. Ако едно разумно същество привлича, да кажем, то го привлича, налага му своята воля; но когато една круша привлича едно дете, кой е по-силен – детето или крушата? Тогава как ще обясните процеса. Крушата привлича, тя има силата да привлича. Но привлича, при какви условия? Щом круша няма, тогава детето не се привлича. Но същевременно ние допущаме, че някой си пита, може ли крушата да привлича едно дете, което няма желание да яде круша? – Не може. Следователно, когато вие казвате: законът за привличането е закон на свобода. Ти не можеш да се привличаш към някого, към когото нямаш желание. Ти можеш да се привличаш от някого, да си под неговото влияние, само когато имаш известно желание, което да съответствува и което ти можеш да използуваш. В дадения случай, когато ние говорим за привличане, ние разбираме обмена в природата на известни състояния или сили. Двама души се привличат по своята мисъл, по своите чувства или по някои други сделки. Та можете да съпоставите, да кажете: той има привлекателна сила. Сега как се обяснява привличането между две същества. Н-й, имаш ли някоя теория ти? Ако ще разправиш една научна теория, която всички я знаят, не я разправяй, ако ще разправиш някоя нова теория, тогава разправи. *(Онзи човек, който има силно развити чувства, и при това префинени чувства, той е способен да привлича другите хора при себе си).* Тогава на какво ще уподобите вие привличането*(Фиг. 4*)?

Аз ще обърна сега този префинения човек, който привлича, той мяза на една фуния, един конус обърнат с острието си надолу. И тази повърхност е толкова гладка, че кой как дойде все ще иде долу на дъното; откъдето и да дойде, той се привлича вътре. *А.*, който няма да привлича, той какво е? Той е един конус, обърнат нагоре. Следователно, той не се привлича, защото всичко от него се изпразва. Както в привличането, онзи, който привлича, той е долина, всичко се

стича при него на куп, а онези, които се стичат, са планински върхове, отдето всичко слиза долу. Тогава привличането и непривличането си мязат по едно. Как ще им турите знаци в математиката? Всякога в един магнетичен кръг има едно спиралообразно движение. В магнетизма винаги има едно течение, едно слизане надолу. Тогава как ще обясните твърдите тела отиват към центъра на земята, а газообразните вещества отиват нагоре. Мислите ли, че тези газове отиват по планините нагоре? *(онези газове, които са по-леки от въздуха, те само отиват нагоре).* Това са механически отношения. Това е едно материалистическо обяснение. И то е право. Но привличане може да има в правата смисъл само между две разумни същества. Да. Тогава в привличането няма такъв закон, че силният да привлича слабия. Обратен е законът. Слабият може да привлича толкова, колкото и силният. Нима мислите, че детето не привлича своята майка, когато седи в люлката. Когато то плаче в люлката, то привлича своята майка; после когато то пъпли, и майката седи, тя го привлича. А когато то е в люлката, то заплаче и то привлича майка си. Та в привличането има едно разумно отношение. Има разумни отношения, които съставляват някои препятствия. Защото, щом се каже, че се привличат някои тела, ако привлекателната сила не е разумна, тя може да се превърне на едно насилие. И всичките сили в света, които минават в род на насилие, те са загубили своята разумност. Кое е силното в света? Що са физическите сили? Всички ония сили, които са загубили своята разумна сила, са станали физически сили. И ако всичко в човек стане физическо, то е мъртво. Ще има един процес на сгъстяване, но има и един процес на втвърдяване. Процесът на втвърдяване е неразумен процес, но сгъстяването, в него има разумност. Допуснете, един човек може да е разумен, но когато му плащат. Туря една примка от въже за врата на някого, когото бесят, като го намазва, прави го мазен, нали

така. И казват за него: той е разумен. Питам, един човек, който беси друг един, има ли разумност в това? Казват, той бил майстор за примки. Но питам де седи разумността да се направи една примка, да се удуши един човек? Питам тогава другия въпрос: де седи разумността в един сарказъм, с който може да се обиди един човек? Сарказмът е един остър нож, с който ще ви бодне някой. Та трябва да седите на известна дистанция, защото онзи, който говори саркастически, казва, ако ти не пазиш своите отношения, аз малко ще те дразня. И трябва да знаеш тогава, че този нож може да влезне и по-дълбоко. И в умствено отношение има един сарказъм. Кажете ми един сократовски сарказъм или платоновски, или аристотелски сарказъм. Дайте ми един религиозен сарказъм, или един обикновен сарказъм, който минава. Казват за някого, той е толко голям герой, че се образуват свещи под носа му.

За всинца ви науката трябва да бъде наука за изправление! В науката има едно отклонение на съвременните хора от онова естественото положение. Та цялото човечество се намира в едно неестествено положение. Всичките положения, всичките състояния на човешката душа, на човешкия дух не се намират в едно разумно съпоставяне. Може в живота да се намират в едно хармоническо състояние. Някой път сарказмът произтича от едно неразположение. Всички ония хора, които имат сарказъм, всякога у тях ще намерите киселина. Онези, които имат изобилно киселина, тя произвежда сарказма; а всички онези, които имат повече сладчина, у тях пък произтича обратното. Как наричате вие сладкодумните хора? Да бъде човек сладкодумен, той трябва да има градини, сокове. Сладчина трябва да има, мекота трябва да има. Някой път може да си направите много хубав сироп. Тъй ако си вземете малко меден сок, може да ви дам една рецепта за меден сок: вземете три лъжици такива чайни, да турите в една чаша вода от 250 грама, да размиете този мед хубаво и

след това да вземете винен сок – оцет, и да турите една лъжичка чайна вътре в меда, и водата, става нещо хубаво. Като смесите меда и киселината, става нещо хубаво разхладително. Та по някой път човек трябва да впрегне своя сарказъм, да го тури в мед, за да върви работата. Друго яче той разяда и дълго време сарказмът се превръща в една отрова. Та едно песимистическо състояние се дължи на сарказъм. На всичко гледа мрачно, саркастично, казва: животът няма смисъл, това няма смисъл, онова няма смисъл. За него всичко е мрачно. Или той не вижда живота, тъй както трябва. Та казвам сега, тази сутрин, които имате повече оцет, ние купуваме оцет. И които имат повече захар, и захар ни трябва. Образуваме производство. Които имат повече захар, вече имаме нужда от него. Имаме бюджет, образуван за купуване на органическа захар, а тази е обикновената захар.

Добре. Каква е основната идея? Каква беше основната идея? Съотношение на разумността към светлината и спането към тъмнината. Спането значи е към тъмнината. Тогава имаме още едно движение; при светлината какво е движението? При светлината имаме движение, а при тъмнината какво имаме? *(покой)*. Тогава при светлината ти не можеш да спиш. Ако тогава човек спи денем, какво е неговото състояние? Онези хора, които спят денем, са болни, анормални, а които спят вечерно време, са нормални, нали тъй. Тогава понеже движенията на светлината... Онези, които се движат денем, те са здрави. А онези, които се движат вечерно време, какви са тогава? Болни хора са. Щом залезе слънцето, това е вечерно време – вечер е. Ние не говорим за физическия ден и физическата нощ. В психическо отношение нощ всякога се нарича, там, дето няма никакъв център, няма светлина. Всеки един живот, който няма свое слънце; допуснете, една планета се движи в пространството, без да има свой център; движи се в далечното пространство, тя е в нощ.

Всеки човек, който минава своя живот без някакъв идеал, той е нощ, всичко в него е разбъркано. В неговата душа, всичко е неопределено, това е нощ. При сегашните отношения на нещата, то е само привидно така; но под думата нощ разбираме, няма условия. Тъмнота е вътре. Тогава казва Христос, има един стих: „Иде нощ, когато никой не може да работи“. Защото благоприятните условия са в деня. Всеки един импулс на човека, когато ти светне в какъвто и да е смисъл, ти си в деня. Щом имаш каквото и да е желание, каквато и да е мисъл, каквато и да е постъпка, когато има най-малкия импулс, ти си в условията на деня – има светлина. А когато се изгубят тези условия, ти си в нощта, в смъртта. Денем човек не може да умре! Само нощем може да умре човек. Нали ви се вижда малко противоречиво, че денем не умират хората. Аз ще ви дам един контраст. Може ли водата да замръзва при 100 градуса топлина? Не може. Там, дето има светлина, смърт няма. Щом човек изгубва живота си, показва, че вътрешните условия са в нощ. Има известна тъмнина, която съкратява живота. Значи, онова, което съкратява живота, не са условията. Отвънка има светлина, но вътре в него някъде в човека има известна тъмнина, която го лишава от живота. Вземете онзи, който се решава да се самоубие. Отвънка едно дете има, което го обича, баща му го обича, майка му, сестрите му, но в него се заражда мисълта, едно безсмислие в живота има тъмнина, и той иска да се самоубие. Питам, ден ли е у него? Не. Нощ е. – Той не вижда никакъв смисъл в живота. Тогава за да го спасите, ако можете да прекарате един светъл лъч в неговия ум; колкото и да е малък, вие ще направите една промяна у него. Вие трябва да спазвате този психологически закон. Някой път вие сами може да създадете един обръч, например чрез постоянните внушения, дойдете до една задача, казвате, тази задача не съм я разрешил. Затова всякога си поставяйте тъй; когато се намираш при каквито и да са мъчни условия, ти кажи в ума си тъй: ИМА УСЛОВИЯ, ПРИ

КОИТО ТАЗИ МЪЧНОТИЯ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕМАХНЕ. Тури го това в ума си и след това го премахни. Ти казваш, това нещо е невъзможно. Всички неща са възможни в света! Например, казвате: злото съществува. Но извадете един закон или едно правило: щом е възможно злото, по-възможно е доброто! Щом е възможна смъртта, по-възможен е животът! Щом е възможна глупостта, по-възможна е разумността в живота. Щом е възможна омразата, по-възможна е любовта! Турете така един паралел в ума си. Ако така не мислите, вие искате да станете виден учен човек. Добре. Но още в началото турете какъв именно учен човек искате да станете. Ученият човек може да играе много роли. Той трябва да бъде разумен, да знае да изиграе ролята си. А да станеш един учен човек, за да пренасяш хляб от една фурна на друга. Да кажем, свършил си 4 факултета и после да пренасяш хляб от една фурна в друга фурна хляб, питам, каква ученост има при пренасянето на този хляб от една фурна в друга фурна? Аз бих пренесъл този хляб само при едно условие. В турско време имаше такива симидчии във Варна, които в кошове носеха симидите си на главата. Имаха си и такива венци на главата, направени от вълна, тургаха ги под таблат и викаха по улиците: симид, геврек! И всички излизаха и си купуваха от тези симидчета. Но казвам, този ученият човек, ако може да прекара всичките най-учени идеи в симидчетата и гевреците си, така че всеки, който изяде един симид или геврек, да ги възприеме, тогава този учен човек има си смисъл да носи гевреци и симиди на главата си. Но у всички тези, които носят товар на главата си, има една опасност – главата може да се спити. А щом се спитява главата, тогава и най-благородното и идейното, и то се спитява у човека. И в Писанието има едно изречение, което казва: ще смажа главата на змията. Откъде се смазва главата на змията? Кое е смазване? Ако притиснеш от двете страни главата, това е сплескване, а отгоре, това е смазване. Понеже змията

не е употребила разумно силите, които е имала, е Писанието казва: Онзи, Който ще дойде, Той ще смаже главата на змията, и ще я направи да обезумее, да не може да разбира работите. Защото щом човек обезумее, той става безвреден. Та лошия човек ти изведнъж не можеш да го премахнеш. И лошият човек трябва да обезумее. Щом обезумее, няма какво да го съжалявам. Кой казва, обезумял човекът. Питам, ако една пушка обезумее, значи патрони няма. Тогава пушката седи и не е опасна, какво ще съжаляваш човека? Нали тогава е приятна пушката. А ако вие кажете, горката пушка, обезумяла! Ако кажеш, пушката е много умна, тогава какво подразбирате? – Че при тази умна пушка, никой не може да се приближи.

Та казвам, разумните хора или добрите хора, те трябва да бъдат пълни пушки, а лошите хора трябва да бъдат празни пушки, пушки без патрони. Добрите хора трябва да имат пари в кесията си, а лошите хора не трябва да имат ни петаче. Тъй седи законът! А сега е обратното – че парите са влезли в ръцете на лошите хора. И сега виждаме, че добрите хора носят празните пушки, а лошите хора носят пълните пушки, и казват: Бамбачко е! И прави са. Тогава друго средство. Лошите хора трябва да спат, а добрите да им вземат пушките, и след това да ги събудят; и тогава ще обърнеш пушката към лошия човек, и ще кажеш: Напред! Той ще дръпне своята пушка и цъква. Няма нищо. Той ще цъка веднъж, дваж, три пъти, празна пушката. А ти като цъкаш и бие на месо! Ако вие не можете на дявола тъй да цъкате, па да го пернете хубаво. Например вие как цъкате на дявола като дойде при вас? Казва се, синовете на този век са по-умни в някое отношение от синовете на виделината, от толкова години са учили, че сега те са станали по-умни. И никога не се осланяйте на това знание, което имаш в себе си! И никога не подценявайте силите на своя противник! И като тръгнеш в живота, вземи всичко предвид! После у съвременните хора обезсърдчението иде лесно. Но

обезсърдчението е едно качество само на лошия човек. Обезсърдчението е качество само на лошите хора. И синовете на тъмнината са научили това качество. Те носят една тежест в себе си – обезсърдчението. Той хване един добър човек, тури му го на гърба и онзи върви от подире, и казва: то ще се носи това нещо. Съмнението е едно качество само, пак на тях, но понеже те хванат някой добър човек и му го турят на гърба.

Та казвам, отрицателните неща, те не са свойствени на разумните хора. Те са прибавки, които са дошли от после. Следователно, всичко отрицателно в света ще го повърнеш да иде на своето място. Човек не е роден за злото, за доброто е роден; човек не е роден за омразата, той е роден за Любовта! Омразата е едно последствие, злото е едно последствие, разумният живот е едно последствие. Тъй ще разсъждавате не от вашето лично гледище. Понеже като човек вие сте важен само дотолкова, доколкото вие се съобразявате, с кого? С онзи, първия в света, който създал човешката мисъл и вие трябва да бъдете в съгласие с онзи, който пръв е проявил Любовта в света, защото и добрите, и лошите хора в света се стремят към закона на Любовта. Вземете онези лошите хора се събират на цели тайфи разбойници и там единият защитава другия. Той няма да остави своя другар, те един друг се обичат, той може да е лош, но има една вцепителна сила. Ако загубят любовта си, тяхната работа е свършена. Лошите хора знаят, че любовта е една вътрешна сила, една вътрешна необходимост. Тогава добрите хора, като дойдат казват: то с любов тази работа няма да стане, любовта все таки изисква една пушка. И аз наричам пушката на човека изисква един отличен ум. Трябва мисълта на човека да е насочена добре.

Сега основната мисъл – трябва да разбирате сегашното положение. Сега казвате: трябва да се подобри животът ѝ може да се подобри; трябва да станем добри и може да станем добри; трябва да

станем учени хора и може да станем учени хора; всичко онова, което човек твърди, може да стане. Но той трябва да разбира законите, при които добродетелта се развива; той трябва да разбира законите, при които учеността се развива, защото ученият човек само при известни условия може да стане учен; добрият човек само при известни условия може да прояви своята доброта. Ако той не разбира този закон, той постоянно ще има противоречия и най-после ще дойде до заключението, че не си струва човек да бъде добър. Най-първо добрият човек, за да бъде добър, добър е само онзи, който е силен. Добрият човек не трябва да има нужда от външна помощ, щом ти имаш нужда от външна помощ, ти си един болен човек. Трябва да имаш съдействие донякъде, но да не уповаваш на никаква външна сила. Добрият човек се упова на парите си, на своето имущество, не упова на някой външен авторитет, даже на знанието си той не упова, защото това са се средства, той ги носи със себе си и той няма какво да упова на тях.

Сега пак ще се повърнем на мисълта: всякога човек трябва да се държи във връзка със светлината! Светлината в света е необходима. Допуснете, че сте един човек, дошъл от месечината. От тази месечина, за която сегашните учени хора мислят, че там няма никакъв живот, спал си с хиляди години на месечината и събудил си се по някакво стечение на обстоятелството, и си дошъл до земята. Виждате тази соба тук гори и почвате да разсъждавате: тази соба от само себе си ли гори или някой я е запалил и дохождате до един извод: на едно събрание хората са се събрали, слугата е запалил. Искате да знаете защо се събират тия хора. Някой да им говори. Искате да знаете, какво ще им говори, каква идея ще има и т.н. От последствията на нещата вие ще съдите за причините. Да допуснем сега всеки един от вас е една запалена соба. Питам, кой ви запали? Тази соба може ли да каже кой я е запалил? Кой запали сега тази

соба? *(Ангел, аз).* Защо я запали? *(за класа)* Защо се събира този клас? Кой ви даде разпореждане? Щом се пали собата, какво се подразбра? Че условията отвънка не са благоприятни. – Студени са. Ако беше топло отвънка, нямаше да има никаква соба. Та ако ние имаме известна мисъл, тази мисъл е потребна, за да се справим с външните условия, на живота с някои мъчнотии. Под думата интуиция аз разбирам мисълта, логическата мисъл мяза на една запалена соба. – Външните условия са неблагоприятни, а отвътре човек трябва да се приготовлява. А интуиция подразбира, че вътрешните условия са се подобрили. Тогава мисълта не върви по същия логически път. Интуицията казва: Аз това го зная, но как? Това не можеш да докажеш. Срещнеш един човек, казваш: този човек не е добър. От где знаеш? Тъй го схващам. Ти с него живял ли си? – Не съм живял. Но по логическия ред на нещата, този човек сто пъти ме е лъгал, аз не му хващам вече вяра. А онзи по закона на интуицията казва, тя казва, този е толкова лош, че сто пъти може да те излъже. И едното е вярно, и другото е вярно. Та казвам сега: В сегашното положение науката трябва да ви служи като едно средство, да ви въоръжи, да се справяте с тези противоречия, които се раждат в живота ви. И ако не знаете как да се справяте с тях, много пъти ще имате големи страдания. Защото една мисъл в живота може да ви спъне. Ако вашата наука не може във време на мъчнотия да ви помогне, тогава защо ви е тя? Разбира се, ние не можем изведнъж да разрешим всичките задачи; ако спазвате едно положение: всякога дръжте тази вътрешна връзка със светлината и не позволявайте никаква тъмнина да се вмъква в ума ви. Едно от правилата: абсолютно никаква тъмнина не допущайте! Тъмнината ще бъде отвънка. Какво другите хора мислят, то вас да ви не засяга, но онова, което вие мислите в даден случай, то е най-важното за вас. Сега мисълта е правилна само тогава, когато тази мисъл съдейства на процесите, които стават в мозъка – не спъва процесите на мозъка:

мисълта е права, когато тя не спъва процесите на дишането, когато тя не спъва процесите на стомаха – на храносмилането, значи на физическото поле. Мисълта е права, когато тя не спъва човешката воля, човешките чувства; и мисълта е правилна, когато не спъва разумния живот. Сега това са дефиниции, които трябва да седат в ума ви. Има ли една спънка, тогава всеки един от вас трябва да премахне ония препятствия. Това съставлява една от задачите на живота. Затова човек се е родил. Защото след като напусне земята при сегашните условия, вие ще се отзовете нататък, да кажем вие сега сте в първия клас, ще се отзовете във втория клас, друг е материалът, който трябва да учите. След като напуснете втория клас, ще влезнете в третия клас, условията ще се разширят, предметите ще станат по-сложни, после 4-и, 5-и клас, и колкото отивате, предметите се усложняват, и вашите учители се занимават само с материя, която е по-сложна. И това усложняване трябва да ви радва, защото вие отивате в един прогресивен път. Мъчнотиите и скърбите в живота, това са една задача. Една скръб това е една задача. Следователно, аз като видя, че някой плаче, в мене седи една картина, виждам, че това дете е учено. Сълзите за какво са? За какво минава водата? В химията водата минава за един разтворител. То детето си прави един опит и си пуска от своите изворчета. Тези сълзи падат и какво правят? Смекчават. След това тази вода може да я понагорещят малко, за да се увеличи. Сълзите някой път могат да бъдат горещи. Горещите сълзи и те си имат място. Тогава казват: човек пъшка. Тогава онези ковачи все си имат едно мехче. Който пъшка той раздухва огъня. И ти като пъшкаш раздухваш своята мисъл. Ти казваш ОХ или УХ и след като раздухаш хубаво огъня, започваш – трака, трука. След това пак се раздухва огънят. Казвам, отличен човек е този, много работен! Видя някоя мома, която пъшка, казвам: работи. Много добре. Видя един момък пъшка, казвам чука си той. От тези хора все ще излезне нещо. Но

видя някой нито пъшка, нито плаче, казвам, опасно е положението. Та аз като видя някой, който пъшка и който духа едно мехче, и като видя някой, който има чешмица вкъщи; сега трябва инсталация. Който няма, трябва да си прекарате инсталация.

Сега това са фигури на речта, за да ви утеша малко. Защото вашата работа, аз като ви казвам, вие може да ме разберете криво. Минава един гръцки поп, в турско време, и носи един български чорбаджия умрял. Попът казва: ииииииии... А и на турски значи добре. Турчинът му казва: Папаз ефенди, за тебе е много добре, но за умрелия не е добре. Та сега и вие казвате: това, което казва Учителят е много добре, но питайте нас. Аз влизам и във вашето положение. Щом аз видя, че ви носят на тарга, аз имам мнение вече. Аз ви считам, казвам, този не е от много умните, фалирал е вече. Нищо повече! И човек никога не трябва да позволява да го носят на тарга. Това едно! И вие като дойде смъртта, кажи в ума си така, умрял не давам да ме носят на тарга! Ако някой път искате да умрете, турете си в ума положението, че сте едно житено зрънце, което хвърлят в земята, да ме посеят, да израсне то. Това позволявам. Като семе да ме заровят, това разбирам, но на тарга да ме носят?

Тайна молитва.

7.10 ч.с.

ЗНАНИЕ И ОПИТНОСТ

X година, 33 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 24 април 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Добрата молитва.

Има едно съществено разбиране, от което зависи вашето бъдеще. Под думата бъдеще разбирам дадено съдържание във всеки един живот. Да кажем всеки един от вас има едно съдържание, което е дадено, което трябва да се реализира; но какви са намеренията на онзи първия принцип, който работи в битието или във вселената, или замислите на природата. Хората не знаят, нито вие знаете, нито даже учените хора знаят; досещат се само. Да кажем досещания и вие имате. Какво подразбирате под това?

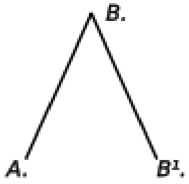

Фиг. 1

Сега тук имате един резултат; две линии, които са написани под ъгъл (Фиг. 1). Тези линии, това са някаква реалност. В тези линии има ли някакво съзнание? Или да допуснем, в това дърво (стола) има ли съзнание вътре? Някои от вас може да кажете: Това са смешни въпроси. Но от смешното ние отиваме към реалното. В тези линии няма никакво съзнание, нищо възвишено. Това е един резултат, докато се образува този ъгъл, такова едно състояние в природата, знаете ли колко време е взело на природата за това? Може ли произволно да се създаде той? За да се явят тези двата пръста на

ръката и това съотношение между тях, колко време изисква? Може ли да изчислите върху показателя и палеца? Вие имате един процес вече. Един човек не е създаден тъй изведнъж, като от калъп не са го излели. Защото по калъп най-лесно стават нещата. Не само вие, всички съвременни философи мислят по калъп. Аз разбирам, когато искате, когато искате с един замах да обясните нещата. Ти можеш да имаш досещане за всичко, но да обясниш всичко е невъзможно! Да допуснем, че вие носите една малка чаша. Вие може да сте един философ, който разбирате строежа на цялата вселена, казвате, не знае ли той? Зная, но питам, този философ може ли да събере водата на цялата вселена в една чаша? Или най-малко водата на тази земя може ли да я събере в тази чаша? Не може, следователно знанието в едно отношение не дава възможност, то си е знание, но то не дава възможност, философът колкото и да знае, но той не може да събере всичката вода на едно място. Значи този всезнающият философ има нещо, което той не знае. Той не знае как да събере водата на едно място, в една чаша; и това незнание така ще си остане. Този философ, при тия дадени условия, той ще каже: То е невъзможно! Невъзможно е да се събере водата в една чаша. Иска да каже, това никога не мога да го зная аз! Това е мое мнение.

Направете сега, аз искам един нов начин за едно ново разсъждение в света по тази аналогия. Защото съвременната логика, от моето гледище, аз наричам логика, не искам да ви спъвам, но това са патерици на индивида, това са две патерици. Едната патерица, с която един човек владика ще стане, или някой от вас ще си вземе бастуна, и аз нося бастун, но аз зная защо нося бастун; и вие носите бастун, но вие не знаете защо. Я ми кажете какво ще ви придаде бастунът; защото той е една патерица. Ти целия ден, като въртиш бастуна си, изхарчваш за хиляда лева енергия. Само благородните хора носят бастун, нали така; едно време само магите са носили

бастуни, тояжки, тури го в ръкава си и да заповядват. Сега това е един бастун, *(Учителят показва големия син тебешир в ръката си)* писалка е това в роде на бастун. Но ако мога да напиша нещо на книгата, има съдържание и мисъл. Но да държа това перо в ръката си, без да напиша нещо, това е губене на енергията, при това ще ми оцапа пръстите и като ида аз ще изхарча много малко мислова енергия за 500 лева, за да си изчистя пръстите.

Та въпросът е, вие казвате човек не знае ли? Може да знаеш, има неща, които можеш да знаеш, но трябва да знаете, че има ограничения; не можеш всичко да направиш. Питам тогава другия въпрос, необходимо ли е в една чаша да се събере цялата вода на земята? А, казва някой, ти ми кажи в две думи всичкото знание; или някой казва, кажи ми резюмето на твоята философия, това, което ти учиш, в две думи ми го кажи. Не е ли това същото нещо да ме кара той в една чаша да събера цялата вода. Казвам, в две думи не мога да ти го кажа! И никой не може да ти го каже, даже от многото думи, които ти казвам, пак ще остане нещо. Та първото положение, то е положението: не се стремете да реализирате всичко! Защо? Защото е невъзможно. Има една невъзможност в света, която е един идеал за човешкото развитие. Да.

(Учителят държи една дървена кутия). Например, сега какво има в тази кутия? *(бонбони).* Какви са? *(различни).* Добре. Вие сте яли от тях. *(Не).* Какво е било предназначението на онзи, който ги е направил? *(Да спечели нещо).* Тъй да спечели, да се прехрани. Питам тогава същия въпрос: нямаше ли някой друг начин? Туй наложително ли е, необходимо ли е, той да направи тези бонбони? Когато вие пишете писмо на майка си или на баща си, с какви букви пишете, с малки или големи, или съвсем ситно? Има ли един начин, който да определя с какви букви да пишете? После какъв размер трябва да има буквата? Някой път тургаме хубава хартия, а някой път може и с една

бакалска хартия да напишеш писмото; някой път писмото може да е написано много хубаво, а някой път може да не е написано хубаво. Ако онзи, който пише писмото, и писмото е зацапано, и писано е с молив, какво ще заключите от това? Най-първо той няма удобства. Ние преминаваме от общото положение и човек може да се намира в едно бакалско състояние. Сега всички съгласни ли сте, че това са бонбони, ако е друго нещо? Сега във философията ще кажеш, отгде знаеш? Докажи! Сега това умозрително може да докажете, че тук именно има бонбони. Теорията за невидимия свят. Невидимият свят е видим. Видимото е физическото съдържание. Тази кутия е във физическия свят, нали така. На физическия свят вас ви интересува съдържанието, казвате, какво е съдържанието. Съществува ли едно съдържание или е една празна кутия? Сега аз, който задавам въпроса, зная това, но вие не знаете. Това е философия за обяснение. Казва някой: Обясни! Ти можеш да предполагаш, че има нещо видимо, но онова невидимото, скритото вътре, как ще го докажете? По умозрителен път ще разсъждавате математически, ще чертаете геометрически и пак няма да докажете нищо. Вторият начин, какво се иска? Да се отвори тази кутия. Е, как ще я отвориш? Сега всичко е тайна. Да кажем, тъй малко отстрани се отвори кутията, въпросът решен ли е? Решена ли е тайната на живота? – Великите тайни на живота. *(Учителят бавно отваря кутията и пак затваря). (Смях).* Тъй както в живота малко се отваря небето, и после пак се затваря. Добре. Да допуснем, че се отворят тайните, вие разберете какво има в кутията, но тази кутия не съдържа всичко, тя е толкова малка, че не съдържа онова, което вие търсите. Следователно, след като разрешите въпроса, че има някой друг свят, невидим живот, все ще остане нещо неразрешено, вие ще знаете за онзи свят толкова, колкото знаете за тази кутия. Например аз в едно отношение мога да оспорвам вас, аз зная какво има, вие може да сте близо до истината, но аз оспорвам и

ви изпитвам, казвам не е тъй. То е тъй, но казвам, то не е тъй, както ти казваш. Тогава, как ще се разреши въпросът? Чрез опит, да се отвори кутията и да се види. Добре. Сега друго, колко подразделения има кутията, колко категории? Не само това, но колко разнообразия има? Защото в този свят има подразделения вътре. Това е предметно обучение, за обяснение на философите, на онова, което е вътре, което постоянно става в човешкия живот. Сега този бонбониер без да знае, той е разделил света на три категории, тъй е направил тази бонбониера.

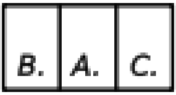

Фиг. 2

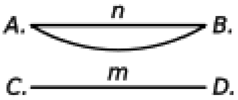

Фиг. 3

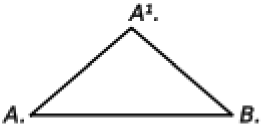

Фиг. 4

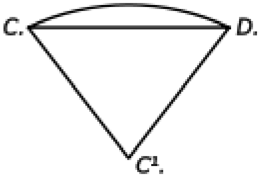

Фиг. 5

По какви съображения той е поставил физическия свят в средата – *А (Фиг.* 2). (черни шоколадени бонбони), Божествения свят е турил при *В.*, а духовния свят е турил на другата страна *С.* Една нова философия е имал, но какви му са съображенията ние не знаем. Сега да видим, всеки един от вас от кой свят ще си избере. *(сестрата П-а взема кутията и почва да раздава от страната на сестрите подред на всички).* Сега вие ще си вземате от бонбоните.

Другото положение, да допуснем, че вие имате една права линия *АВ* и още една успоредна на нея *CD (Фиг.* 3). Това е във физическия свят, представете си, че *m* и *n* това са две релси. Ако в *n* и *m* вие турите повече товар, какво ще стане? Ако тази линия не може да издържи тази тежест? Става едно малко огъване, огъването ще бъде някъде към центъра на земята. Питам сега, защо става това огъване? Допуснете сега това обяснение: *АВ.* това е едно въже, през прозорците на две къщи, единият е в едната къща, другият е в другата къща; вие държите това въже и опъвате, а някой друг се окачи, но въжето се огъва чак до долу. Целта на тези двамата хора в дадения случай е да помогнат, на кого? На онзи, който е в плен. Следователно, въжето ще се огъне. Как? Ако тежестта е такава голяма, това въже ще раздели тази линия на две равни части. Като падне до земята това огъване нали ще престане.

Сега допуснете другото положение, допуснете, че крайните точки на линията *АВ.* са по-тънки, а в средата е по-дебело, де ще стане тогава огъването? Огъването ще стане по краищата. Тази линия ще се огъне друго яче. Във всеки един човек, когато неговият характер, сега това е за обяснения на един психологически закон.

В света съществува един психологически закон, който може да се преведе: когато крайните точки на човешкия ум и крайните точки на човешкото сърце са слаби, тогава огъването става в крайнините, а волята остава в точката *А (Фиг.* 4). Ние казваме тогава този човек има

силна воля или такъв човек наричаме, който има морал в себе си, на когото можеш да разчиташ, но ако крайните точки на една линия са по-дебели, тогава ще има друго едно огъване. – *С¹ (Фиг.* 5).

В дадения случай волята е по-слаба, а умът и сърдцето са силни. Такива типове наричаме слабоморални хора, на които ти не можеш да разчиташ. Тази задача я има в Соломоновия знак, преплитането на двата триъгълници. Когато волята на човека е слаба, той всякога слиза; когато волята на човека е силна, той възлиза. Когато сърдцето и умът на човека са силни, а волята е по-слаба, той всякога слиза; когато умът на човека е слаб и когато сърдцето на човека е слабо, а волята е силна, той всякога възлиза. Това е по отношение само на земния живот. За да се пази равновесие, какво се изисква в дадения случай? Какво изчисление или какво отношение може да направите между човешкия ум и човешката воля, и човешкото сърдце, и човешката воля? Какво отношение може да съществува? *(равностранен триъгълник).* Това е един физически принцип, но вие трябва да създадете един импулс на волята. Някой път волята не се влияе от сърдцето и не може да се импулсира. На някои хора волята се влияе от сърдцето, на някои се влияе от ума. Едновременно, вие как мислите, сърдцето и умът влияят ли на волята? Върху това можем да се спрем друг път, но в дадения случай, ако умът влияе върху волята, тогава има известно съотношение между волята и ума; после има отношение между ума и човешкото сърдце. Тогава импулсът на доброто трябва да се предадат чрез подтиците на човешкия ум. Някъде човешкото сърдце има пряко отношение спрямо волята, тогава умът трябва да предаде импулсите чрез сърдцето. Защото много хора действуват чрез сърдцето. Има различие между сърдцето на онези, които действуват чрез ума. Те дълго време ръзсъждават. Аз наричам това обективния ум. Те правят все своите си сметки; а които действуват чрез сърдцето си, това е един импулс на ума. Дайте

например на едно животно храна, то веднага действува, не след много време веднага то иска да вземе предмета си; а онези животни, които имат известна опитност, като им дадеш тази храна, която може да ги привлече, те дълго време ръзсъждават. На някои птиченца след като им хвърлиш хляб или друга някоя храна, те ще седят дълго време и ще разсъждават, ще иде на едно клонче, на друго, ще минат най-малко 10–15 минути, докато то реши да вземе ли храната или не. Някъде хвърлиш хляб и те веднага се натрупат отгоре, а някъде те дълго време разсъждават. Какви са съображенията? Страх от котки.

Но сега въпросът е, човек трябва да знае къде е слабата страна. Допуснете тогава, ако *AB*. това е силната страна, а A^1. е слабата страна, какво трябва да направите в дадения случай? В себе си ти казваш, той има силен ум и силно сърдце, а волята му е слаба. Какво трябва да правите? Да обясним. Представете си, че това е уподоблението, от едната страна имаме хляб, от другата водата и имаме организма като един резултат. Допуснете, че организмът е отслабнал. От какво се нуждае в дадения случай? Нуждае се от *AB*, от хляба и водата. В какво количество? В такова количество, в което организмът да навакса всичката онази енергия, която е необходима. И по какъв начин ние познаваме, че организмът е отслабнал? Най-първо гледаме човек не може да стане и в първо време не му държат краката, а след като приеме тези елементи от водата и от храната, какво ще стане? Към коя посока той ще тръгне? Към посоката A^1. Запример вие седнете най-първо на един стол, после станете нагоре. В дадения случай вашите крака подигат главата ви. Главата във вас показва най-разумното! Главата е най-силното, което всичко може да върши! Но това силното в някой случай има нужда от една подкрепа. Вие имате две ръце. Какво означават тези ръце? В едно отношение лявата ръка е вашето сърдце, дясната е вашият ум. Не можете да дигнете главата, взимате едно положение, облягате се на ръцете и подигате се. Значи

имате едно положение, с което държите главата в равновесие. Вие можете да държите същия закон при известни мъчнотии. На земята намирате се в едно трудно положение. Ще повикаш на помощ двете си ръце, за да разрешите мъчната задача. Но мъчнотията седи в приложението на този закон.

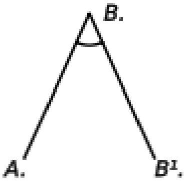

Фиг. 6

Сега да се повърнем към въпроса. Какво наричаме ние това положение (Фиг. 6)? Та човек, за да се постави на двата си крака, колко хиляди години му е взело, докато научи този закон на равновесие; – да се държи човек на краката си. Той се намира на две кокили и няма никаква стабилност и единственото нещо, което държи равновесието, то е неговата глава. Например всички коли вървят по релси, но има и от тези еднорелсови тренове. Най-отгоре има едно колело, докато то се върти, и тренът се движи. Тази кола върви по едната релса, но щом се спре това въртение, спира се и колата. Та и човек сега върви по едната релса. Докато ти мислиш, има равновесие; щом престанеш да мислиш, равновесието изчезва. И много пъти когато вървите, падането се дължи на това прекъсване на мисълта. На какво се дължи падането ви? Щом се отвлече вниманието ви от съзнанието, щом се отвлече съзнанието, и вие падате.

Та казвам, най-първо трябва да се научите да мислите, вие се уплашите и става едно прекъсване; ако много се уплашиш, съзнанието се прекъсва и човек пада. Нали някои припадат. Много герои има, уплашат се и падат. Той видял една мечка и припаднал. На мен са ми разправяли мнозина, някой видял една мечка и

припаднал, мечката дойде и си замине, а той после като си отвори очите, дойде в съзнание, вижда че мечката я няма. Питам, защо тази мечка не те изяде? – Не зная. Едно нещо има в мечката, че тя никога не яде страхливи хора! Тя има една философия, много интелигентна е тя, знае, че ако яде страхливи хора, тя ще придобие техния характер. Казва, ако взема от неговата кръв, ще добия неговия характер, но да си вървя по-нататък. В дадения случай вие трябва да имате характера на мечката. Да усилим закона: Това, което не носи никакво благо за вашия живот, не го бутайте! Можете ли да обясните тази мисъл? Значи това, което не носи никакво благо, не го вземай. Един господар искал да опита своя слуга. Като дошъл един нов слуга при него, той си чел парите, имал една торба с такива златни, торбата била отворена и слугата гледал, когато господарят оставил торбата. И си казал, не си струва аз да слугувам толкова дълго време, аз ще взема тази торба. Взема той тази торба и офейква! Минава границата и като отваря торбата, вижда, това са все капици, които не струват даже 50 лева. Питам разреши ли слугата въпроса? Какво е взел? Той вижда, че това не е златото, а са капици. Връща се при господаря и му казва: Ще ме извиниш, аз откраднах парите и се върнах да изповядам греховете си. Господарят се поусмихнал малко. Той се връща и се изповядва. Защо се изповядва? Защото откраднал капиците. Всякога хората са готови да изповядат малките си погрешки и да се върнат, защо? Понеже не са спечелили. И той търси да вземе голямата торба. Питам, ако той вземе голямата торба, ще се върне ли да се изповяда? Няма да се върне. Какво ще стане с него? Слугата казва: Ще ме приемеш, без пари ще ти служа. Той знае много добре, че трябва да намери голямата торба със златото. Сега тези са ред разсъждения, които стават в света. Но едновременно това са процеси, които постоянно стават, които се борят вътре у човека. Няма живо същество, няма някой от вас, който да не е в една постоянна вътрешна борба. Някой

път задигнал той една торба капици, връща се, изповядва се, че направил една погрешка. На втория ден пак задигне, пак се връща. Но той мисли да задигне златната торба на своя господар. Но господарят е по-умен. Той винаги оставя торбата с капиците да ги задигне, а парите оставя някъде в касата. Този банкерин е природата. Тя е вложила своите енергии в тялото ни и по някой път вие мислите, че може да я излъжете. Какви са отношенията на хората, това е друг въпрос. Тя може да остави вие да задигнете само една нейна торба с капиците, но да вземете златото ѝ, никога! И след това много пъти ще се връщате да се изповядвате, но тя ни най-малко няма да ви държи морал. Ще каже: Може да останете пак, много добре, но тя всякога си държи своята златна торба. Нали всички вие искате да бъдете талантливи, да имате дарби, това е златната торба. Питам, ако вземете златната торба, какво ще правите? Ще престанете да се учите. Богатият ще си тури бомбето, вземе си бастуна. Е, какво е разрешил с това той? Бастунът нищо не разрешава. Защото един благородник, англичаните ги казват ДУД, а гърците ги казват КОНТЕ КОНТ, французите казват ТЕТАКОНТ, два пъти конт. ДЕНДИ, които много се контят. Та един от тези денди върви и маха си бастуна, минава покрай един момък, селянин, този момък обичал да се закача с бастуна си и му бутнал кюляфа, тогава онзи селянин взема му бастуна и го налага хубаво. Та сега всеки един от вас прави така. Кой от вас не закача с бастуна си кюляфа на някого? Опасна работа е! Онзи, който го е набил, е много по-умен. Той казва, ти си носиш бастуна и не закачай моя кюляф, дава му едно правило. Пък втория път като минава този ДЕНДИ, той води още една ДЕНДА, от женска форма. Той среща пак един такъв с шапка, но казва: Малко по-далеч да сме от този с шапката. Е, защо? – Несигурни хора са. Защо? Аз имах една такава опитност. Каква е тя? – Не разбират тези хора. Малко по-далеч от тях! Но и той не разрешава въпроса. Не е там.

Та казвам, сега аз прилагам при разрешението, което имате, известна задача, която трябва да разрешите разумно. В света огъването на линиите е необходимо, аз ви говоря за един закон за изучаване на човека. Защото това има приложение. Като се приложи в човешката физиономия, това е най-новото изучаване за тия огънати линии. Най-първо ти в едно лице ще видиш къде са силните точки. На някои хора силните точки са при скулите. Но центъра на волята е слаба. На някои хора волята е силна. Тогава по тези линии можеш да изчисляваш, при дадени условия, какъв ще бъде неговият характер. Защото трябва да има някое напрежение у човека, за да устои. Нали трябва да изучавате характера. При някои случаи ръката на човека е слаба. Това показва, при дадени условия, какъв е неговият материален живот. Защо е създадена неговата ръка? Защото ръкуването например има материален характер. Той ще има съприкосновение с интересни работи на фантастичното. То ръкуването не е само така отвънка, то не е само една мисъл. Тази мисъл е свързана с нещо реално във вашето разбиране. Та именно трябва да укрепяваме тези линии в лицето си, в ръцете си; после тези линии в черепа си и тези линии в целия си организъм. Тези точки се намират най-първо у човека. Може би ще изучавате тази наука само за себе си, не като една професия отвънка, да се прехранвате, но само заради вас; вие ще намерите де са тези центрове. Например някой път вие съвсем се развълнувате, нали така?

Фиг. 7

Тогава на двете ви страни на устата, това е да кажем горната бърна (Фиг. 7). Когато двете страни на устата на някой човек се мърдат, какво заключение ще извадите. Всякога крайниците се мърдат, а горната част седи устойчива, средната част, какво означава

това? *(именно новото, че волята е силна, а умът и сърдцето са слаби).* Добре. Тук е центърът на тежестта. Това е една кобилица. Нали момата като носи кобилицата, става едно малко налягане напред и назад на тялото. Ако се изгуби равновесието, какво ще стане с кърчазите които са на кобилицата? Ще паднат на земята. Въпросът е така, клатушкане ще има, но при това клатушкане никога няма да се изгуби центърът. Не е въпрос всякога центърът да бъде хоризонтален, но в дадения случай колкото и да се навеждате, вие трябва да разбирате навеждането на кои линии става, дали има отношение към някоя плоскост. Онзи наклон, който е в даден случай, в какво отношение е той? *(към другата линия, защото ъгъл се мери между две линии).*

Та когато изучавате човешкия характер, не мислете, че човек е всесилен по отношение на неговия морал. Той е морален дотолкова, доколкото неговият организъм е устойчив. Колкото организмът е по-разумно устроен, толкова той е по-морален. Колкото по-слабо е организиран неговият мозък, толкова по-слаби са и органите, неговите черва. Моралът съответствува на строежа на организма. Тъй че под думата морал разбираме онова разумното, което си придобил, което си съградил. Колкото организмът е по-разумно съграден, толкова по издържа, човек е по-морален, издръжлив е значи и всяка една работа той може да я свърши. А колкото организмът е слабо устроен, толкова и разумността и издръжливостта е по-слаба. Например вие искате да дигнете известна тежест, но вашият лост е слаб. Тогава вашият лост ще се счупи. Ако вие като дигате известна греда и се счупи вашият лост, вие сте слаб. Тогава в даден случай вие трябва да вземете под съображение, че тежестта е по-голяма и умният човек ще вземе един по-здрав лост. Ако лостът ви ще се счупи, вземате втори лост. Да допуснем, че имате само един лост, какво трябва да правите тогава? *(ще изменим опорните точки).* Ако знаете

сто на сто, че лостът ви ще се счупи, а нямате друг лост, а трябва да дигнете този предмет, какво ще правите с него? Ще съкратите лоста си. *(Само че тогава се изисква по-голяма сила).* Тогава ще разчиташ на себе си. Виж законът какъв е. Как трябва да разсъждавате, когато каже някой, трябва да уповаваш на себе си; щом аз уповавам на лоста си, значи, силен е лостът, а щом лостът не може да (вдига), на себе си трябва да уповаваш, това значи, трябва да съкратиш лоста. Тогава ти ще можеш да виждаш предмета. Но ако не можеш да съкратиш лоста си, тогава какво трябва да правиш? Не бутайте предмета да не направите по-голяма пакост. Такива са новите схващания. Някой път вие имате в себе си мисълта, казвате, не мога да направя това. Това е въпрос на времето. Може умът ти да е слаб и сърдцето ти е слабо, сега не го вземайте в лоша мисъл, но при известни условия сърдцето и умът могат да бъдат слаби. Да допуснем, вие дойдете до някоя си пропаст, ще се хвърлите ли долу? Вие погледнете и се отдръпнете назад, казвате, слабо сърдце имам. Ако имате силна чувствителност, какво ще придобиете? Нищо няма да придобиете. Ако на мен чувствителността ми е слаба, какво ще придобия? Нищо няма да придобия. Та всичките ви мисли и желания във вас, това са течения.

Сега вашите тенденции са за добър живот. Като живеете добър живот или добрият ви живот, това е тъкане, това е устройване на вашия организъм за бъдеще. Всичките ваши мисли, чувствувания и всичките ви волеви актове, които сега употребявате, в каквото и да е направление, те ще влязат в бъдещия ви строеж. Казвате, какво ще добием? Ще добиете. Днес ако не, може би след години, след 10, 20, 30, или след 50 години, след 120 години вие ще имате един завършен резултат в края на този живот, който сега имате. Сега всеки един от вас имате един живот от 120 години, такъв един кредит имате, който ви е определен. 120 = 3. Да допуснем, онзи, който живее 60 години, тогава той едва е реализирал 6; който е реализирал 70, той има 7; 80 –

8 и 90 – 9. Питам тези, които са реализирали 6, 7, 8, 9 кой е реализирал повече? В дадения случай числата 6, 7, 8, 9, се произвеждат от числото 3. Те са части на едно цяло. Това е общият капитал, с който човек разполага, а вие сте разполагали само с 60 или със 70, а други с 80 от капитала си, а другата част от капитала остава неизползувана. Следователно, ако сте един умен човек, вие може да използувате. Но щом дойдете до 120 години, там ще се смени. Втория път тогава, колко ще имате? *(Тогава ще имаме повече.)* Е, колко? *(двойно повече).* Природата е много скъперница. Втория път вие ще имате това число 121. Всичката ви придобивка на 120 години, тя ще тури в единицата. Но единицата показва, че капиталът на цял един живот е използуван. И тази единица къде може да се види? Като се погледне човешкото лице, като се погледне човекът в неговото лице, могат да се знаят хилядите години, които той е прекарал. В човешкото лице ние виждаме известни капитали, които не са използувани, някъде седят захвърлени. При сегашните условия остава един капитал, който имате да реализирате. Не се стремете да търсите щастието по обикновения път. Щастието на човека е обусловено от неговия ум, от неговото сърдце и от неговата воля. (Към) две реалности трябва той да се стреми. Да разбира законите на своята душа. Единственото реално нещо, което човек трябва да знае, то е неговата душа. В Писанието е казано: И вдъхна Бог дихание в човека и той стана жива душа. Това, което човек трябва да разбере, това е неговата душа. Единственото нещо, с което човек разполага, то е духът. Казва, Бог праща духа си и той оживява. Това е същият закон.

Та единственото нещо, с което човек разполага, то е душата. Тогава идат умът, сърдцето и волята, те са сами. Аз наричам човешкия ум, това е адютантът на душата. Душата е царската дъщеря, която иде в света, а умът е адютантът, който трябва да я придружава; а сърдцето е нейната камериерка, придворната дама, съветникът. А

волята това е (пажът) пажът, който трябва да приема гостите и да ги изпраща. Умът е адютантът, който постоянно ходи с нея и урежда всичките ѝ работи. А пажът къде седи? Как да кръстим на български пажа? Умът е адютант, а придворната е сърдцето на душата. А волята? Сега вие помислете да намерите едно хубаво име за волята. Какво положение държи волята спрямо човешката душа? А усилията, които правите, те остават вътре в човешкия организъм. Аз не говоря за онова, което се мени. В човешкия организъм има нещо, което през всичките епохи на неговото развитие, той все придобива нещо. Строи се нещо в човека. В този организъм във всеки един живот се притурга по нещо. А този самият организъм, той е временно устроен, докато се построи онзи или това, което наричат безсмъртие. Апостол Павел казва: Ако временното жилище се развали, имаме дом неръкотворен, в който човек ще влезне да живее за бъдеще. Но сега понеже живеете на земята, трябва да разбирате силата на вашата воля и силата на вашето сърдце и ум; да разбирате законите, чрез които умът работи; има специфични закони, чрез които сърдцето работи и има специфични закони по които волята работи. Като дойдеш до тях, ти не можеш да употребяваш законите на сърдцето, за човешката воля; нито пък можеш да употребиш законите, които се отнасят до човешката воля. Всяко нещо си има специфичен закон. И ако не разбираш специфичния закон, ти ще се намериш в противоречие. Например ще ви дам една задача: Пишете една ТЕЗА за човешката воля, човешкото сърдце и човешкия ум. По какво се отличава действието на човешкия ум, действието на човешкото сърдце и на човешката воля. *(Защо получихме тези бонбончета?)* Ще ви дам едно правило за тези бонбончета: Една хапка хляб струва повече от 10 празни думи! Сега какъв опит ще направите с туй бонбонче? Какво ще направите с него, кажи ми сега? *(ще го изядем)* Е, щом го изядете, какво желание имате? *(Да се реализира целта му в нас, формата му и*

всичко). Ако вие имахте знание, вашето знание ще мяза на човек, който има една кибритена клечка и знае как да я запали. Той щеше да има най-ценното нещо в света. И ако вие бихте знаели свойствата и качествата на този бонбон, вие щяхте да направите цели чудеса. Сега най-голямото чудо, което можете да направите, то е, вие ще го стопите, може да образувате стопяване на бонбона.

Тайна молитва.

7.12 ч.с.

РАЗУМНОТО УПОТРЕБЛЕНИЕ

X година, 34 школна лекция на 1 мл.ок.клас., 1 май 1931 г. петък 6 ч.с. (прохладно), след гимнастически упражнения, Изгрев.

Отче наш.

Вземете думите: здрав и оздраве. Мнозина от вас взимат знанието, като онези, които отиват на забавление, или там, дето се продават тези сладките пасти. Вие влизате в една сладкарница, ще ви дадат една паста, ще я изядете. Втория ден, третия ден и т.н. образувате си един навик. Питам, какво ви принасят пастите? Не е лошо, но години ти си влизал в сладкарницата и не си поумнял, а си станал по-хилав. Питам тогава има ли някоя полза от тези пасти? Под думата полза, аз разбирам да ставаш по-здрав, да ставаш по-умен и по-добър. Под думата умен разбирам издръжлив. И добър човек, разбирам издръжлив на всичките мъчнотии. Защото във външната природа вие ще намерите големи съпротивления.

Сега имате думата познание, вие се радвате и мислите, че знаете нещо. Всичките същества мислят, че знаят нещо, но има една друга реална страна, това, което ти можеш да познаеш и което ти можеш да направиш, има разлика. Например, вие разправяте за електричеството, как се образува енергията. Но ако ви турят да произведете този процес, да направите това електричество, не знаете. Например, аз казвам, знание, зная това! И вечерно време кажа але пасе! И изведнъж запаля лампите. Сега вие ще кажете е, това не може да бъде! За умния може, за глупавия не може. Казвам: Може човек да носи хиляда килограма. Вие казвате, възможно ли е това нещо? За силния човек е възможно, за слабия е нещо невъзможно. Сега въпросът възможно и невъзможно е относителен. Сега да обясня.

Имате една относителна математика, докато вие не се запознаете с нея; имате например числото едно 1. Това число е залъгалка, количествено число е. Онзи, който е скрил, казва: едно, един човек, един камък, един крак, едно слънце. 1. Но казвам $\frac{1}{2}$. Имате и 2. $\frac{2}{3}$. 3. $\frac{3}{4}$. 4. $\frac{4}{5}$. 5., 6., 7., 8., какво ще бъде крайното число? Имате последното 9. $\frac{9}{10}$. Сега тук имате единица и това е единица $\frac{1}{2}$. По какво се отличават те? В количествените числа ще кажете, че едната единица е част от едно цяло. Но как може една единица да бъде част от едно цяло? Как може да бъде едното част от едното? Да кажем имате една част неделима във вашия ум, но умствено вие може да разделите всяка една малка част. Всяка една част вие можете да разделите на атоми, може да я разделите на хиляди части в ума си. Вие атом не сте виждали и учените хора не са виждали атоми, и молекулите не са виждали. Те са неща, не че не съществуват, но каква е формата на една молекула? Нещата стават видими, кога? Една идея става понятна за човека, само тогава, когато имаш два възгледа за нея. Щом остане тя сама в ума ти, тя е невидима тази идея, или някой предмет, ако имаш само едно представление заради нея. Това не е представление в театъра. В едно представление колко души влизат? В едно представление има само една главна рол, а всички други какви са? Допълнения на тази главна рол. Значи ролята е една, а допълненията много. Значи, тази единица вие може да я разберете само със закона на двете. Двете е, което обяснява какво нещо е единицата. Следователно, ако вие искате да имате някой приятел, цяло число ли ще имате вие тогава. Една втора сте. Искате да ядете, цяло число ли сте? Казвате, трябва ми един хляб. Вие цяло число ли сте? Как ще разрешите въпроса? Две е законът, който разрешава. Това число 1 (едно) е количество, по кой начин може да го представите? Ако е хляб, числото две ще ви покаже как може да вземете хляба. Тъй в дадения случай числото 2, това са златните пари, които имате. Имате една

златна монета, числото 2, имате два лева, искате един хляб, непременно трябва да извадите двата лева от джоба си и да ги дадете, и тогава единицата ще бъде на ваше разположение, и силата на тази единица ще бъде на ваше разположение, и може да се ползувате. Но ако вие не извадите двата лева, те няма да имат отношение към вас. Затова това число 2 е важно към числото едно. Сега в битието тъй както са наредени числата 1, 2, 3, до 9 това не са цели числа. Това са дробни числа.

Питам сега, кои са правилата да имаш Бога на своя страна? И как ще го имаш? Бог е едно същество недостъпно! Всички тия планети и слънца Той ги е направил и ти искаш сега да привлечеш Неговото внимание. Това Същество, което не се нуждае от нищо, как ще го привлечеш? По човешки говорим. У вас има едно желание да обърнете вниманието на Бога; как ще го обърнете? Ако сте със знание, знанието ви ни пет пари не струва; сила да имате, силата ви ни пет пари не струва. Ако е до ценност, пак не може. С какво ще Го привлечете? *(умът не може, волята не може, остават чувствата).* Нали Бог казва: Сине мой, дай ми сърцето си! Ама това хората го казват. Като са го казали хората, трябва да знаете, какво означава. В света има голямо разнообразие, за да обясниш половината, казва се половината от нещо, защото светът не е еднообразен. Единицата е половина от нещо. Аз ви давам, това е един закон. Тъй както са поставени дробите, това е един закон. Ако разбирате качествата на тези числа, да имате всичките тези възможности. Вие имате правила на всички възможности 1, 2, 3, 4, това са все възможности. Тук в числото едно може да седи един талант или искате да станете някой търговец, някой виден проповедник. Долните числа определят, те са средствата, мощните сили, чрез които вие можете да добиете. Едно е само символ на нещата; $\frac{1}{2}$ половина е една велика истина, скрита някъде. Казвате числото 2. Числото 2 е най-мощното число в света!

Числото две е врата, през която ти можеш да влезнеш и излезнеш. То е пак мощното число, с което ти можеш да работиш.

Та казвам, сега трябва да имате една ясна представа, за да може да използувате силите на числата. Да допуснем, вие имате едно чувство, незадоволено у вас, но не може да си определите от какво произтича недоволството. При чувствата, при сегашните условия и животните имат едно такова чувство, бутнете една пчела или мравя или каквото и да е животно, те се докачат, у тях се заражда едно чувство на недоволство. Ако бутнеш пчелата някъде и я спреш в нейната работа, веднага у нея се заражда едно чувство на недоволство, веднага тя ще подскочи, ще каже: Аз имам работа, и ще те ужили. И вие минавате по пътя, някой не ви дава почит, вие се докачате. Питам на какво основание вие се докачате. Кои са причините, които вас заставят да се докачите, че не ви е поздравил някой? Допуснете, че вие се докачите, че някой не ви е поздравил и той се докача, че и вие не сте го поздравили. Тогава и двама се докачате, защото не сте се поздравили един друг. Тогава въпросът е кой да поздрави по-рано и кой по-късно? Сега питам под думата докачение каква идея се крие? Можем да обясним чисто от обективния свят, значи, този човек е минал покрай вас и е бутнал вашето честолюбие, и ви е наранил. Или минал е тъй, че е охлузил вашата аура и вие казвате: Нарани ме този човек. Например, аз нося бастун и ви ударя по ръката, но вие сте недоволен. Защо? Не ви пипам мекичко ръката, но ви хлопвам със своя бастун и вие сте недоволен от това хлопване. Значи в докачението има това, този господин, който е минал, не ви е поздравил, той те е видял отдалеч и се преструва, че не те вижда, казва няма да го поздравя! Върви той и се преструва, а той те е видял отдалеч и ти го очакваш, и като очакваш, ти излизаш навънка, а той си обръща гърба. И те хлопне тъй и ти се докачиш. Този удар или тази мисъл е произвела един удар върху твоето честолюбие. Тогава

какъв е цярът? Един грам дървено масло, ще намажеш болното място и с малко памук ще превържеш раната, така ще носиш един ден, и на втория ден, всичко това ще бъде здраво. Или в какво седи дървеното масло? Този приятел ще каже: Извинете, а някой път той ще скрои някой кюляф, ще каже, ще ме извините, аз минах онзи ден, болеше ме коремът, едва се държах, но ще ме извините. И току изведнъж той те намазва отгоре с дървено масло. Ти се отпуснеш, веднага болката изчезне и двамата се хванете под ръка; и си говорите приятелски. Сега ще дойдат двама моралисти, ще кажат: Има ли право този човек да лъже, да казва, че го боляло коремът, когато ни най-малко не го е боляло. Тези моралисти казват: Не е право той да лъже, че го е боляло коремът, когато не го е боляло, да си каже истината! Кажете ми сега вие, имате ли право вие да лъжете? Щом той каже, че го е боляло коремът, ще повярваш, че го е боляло коремът. Щом ти не вярваш на думите му и се докачаш, ти ще докачиш и своя приятел. Щом не вярваш на думите му, и ти го докачаш по същия начин. Той те е обидил веднъж, но ти като не му вярваш, ти на приятеля си не си съдия. Ако ти не вярваш на думите му, ти си го обидил. Тогава ти не си човек, ти си съдия.

Та в природата съществува един закон, дето лъжата е невъзможна. Да допуснем ти искаш да кажеш някому нещо, ама нямаш ни пет пари в джоба си, но като бръкнеш намираш 10 златни монети. Като каже този приятел, че го е боляло коремът, като дойде, тогава не го е боляло коремът, но сега веднага го свие и ти ще трябва да му помогнеш. Следователно, има един свят, дето каквото каже човек, и става. Ще каже някой, аз каквото искам ще стане. Трябва да знаете, че има един свят, дето каквото кажете, тъй ще стане. Та когато казва Христос, за всяка празна дума, която хората казват, ще дадат ответ, значи тази празна дума ще се реализира; а щом се реализира, тогава част от енергията на природата ще се изразходва.

На един романски поп, казал му някой един анекдот, наскоро се е случило, казал му, че нещо ще му каже, но много важно нещо. Той си турил главата през прозореца навън, но пада му килимявката, това било в трена. Казват му, че има една дръжка горе в трена, дърпа я той, тренът спира, иде кондукторът, пита какво е станало! Казва попът, шапката ми падна! Дават му шапката, но го глобяват с една голяма глоба, че спрял трена за една шапка. Ти ще хванеш ръчката, ще спреш трена, но като дойде кондукторът, ще платиш глоба.

С това искам да обясня едно противоречие. Вие искате да действувате, както искате. Съществува една свобода, но тя е разумна, ако вие постъпвате разумно с природата. Ако вие действувате разумно в съгласие с природата и тя е съгласна с вас, но ако вие хванете тази ръчка, както този романски поп и спирате трена за вашата килимявка, този поп какво трябваше да прави? Най-малкото той трябваше да си извади килимявката и да изложи голата си глава навънка от прозореца, че нищо да не му пада. Следователно, когато ти ще изложиш главата си на трена, на прозореца на природата, трябва да махнеш килимявката от главата си. Какво е килимявката? Нашите превзети идеи и теории. Ще снемеш своята теория, ще снемеш и своите превзети идеи, ще ги оставиш долу и ще останеш без теории. В даден случай може и без килимявка. Нали може без теории. В даден случай кой им е дал килимявката. При дадени условия при владиката да се яви без килимявка, тъй гологлав не може; офицерът в своята рота да се яви без шашка не може. Веднага той ще се глоби, ще бъде уволнен. Или да се яви офицер по бели гащи, какво ще го считат? Веднага ще го считат ненормален. Или тъй професорът да се яви? Но питам сега, ако един професор иде на банята със своя нов костюм и влезне в басейна така, какво ще го считат? Ако той влезне необлечен в аудиторията, ще го считат за смахнат, но ако влезне облечен в басейна, пак ще го считат за смахнат. Тогава де е

нормален? При сегашните схващания, това е един преходен период. Значи нещата трябва да бъдат много разумни. И прави са. Значи професорът трябва да се облече. И във втория случай, в банята той трябва да се съблече, според правилата, както е прието там. Защото банята не се нуждае от дрехите му и от обличане не се нуждае той. И аз не се нуждая от обличане, но се нуждаят външните хора. Или в природата обличането какво е?

Сега идем до един сложен въпрос. Кога се обличат хората? Когато ти искаш да бъдеш виден от природата, ти си се облякъл. В природата гол като си, никой не може да те види. И в природата има голи хора, но щом си гол необлечен, ни глас, ни слушание. Няма нито хора, нито ангели, ти сам за себе си ходиш. Обаче щом искаш да те видят хората, ти трябва да се облечеш. Излезнеш ли със своя халат, веднага ще те считат за ненормален. Но ти в природата не можеш да бъдеш необлечен. Там ще бъдеш гол само за себе си. А за другите ще останеш невидим. Та казвам, ние сме длъжни, всеки който е приел известна форма, каквато и да е тя, той има вече известно задължение към окръжаващата среда. Под среда, разбирам към всички проявени хора. Има ред правила, как трябва да постъпваш там, ти не можеш да кажеш там, аз съм свободен да правя каквото си искам. Ти преди да си се проявил можеш да правиш каквото искаш, а щом станеш видим, тогава ти вече трябва да имаш правилни отношения. Та това е една максима, която трябва да имате в ума си, при сегашните ваши условия, тъй както сте, какво трябва да правите? Трябва ви едно познание да сведете живота си до ония елементарни понятия или до ония елементарни възможности, или до елементарни потреби, които имате. Да допуснем някой от вас му се ревне, той иска да излезне в обществото, трябва да се облече хубаво. Вие може да четете, че Сократ е ходил малко неглиже като философ. Сократ е ходил неглиже, той не е бил богат човек, не е разполагал с много средства. Бил е бедняк,

следователно, е носил много простички дрехи. А неговите ученици подражавали учителя си. Но той от немай-къде, искал е да има хубави дрехи, но; даже в Атина като бил веднъж, той поискал от един богат човек пари на заем, но той не му дал нищо. Друг му казал, толкова те уважават хората, защо не ти дават пари? На просяците дават пари, на тебе не дават, му казал друг. Сократ казал: Те на просяците дават, защото просяци ще станат, а понеже те философи никога няма да станат, на философите не дават. Ако хората ще станат като вас, те ще дадат нещо, но понеже те няма как да станат като вас, те нищо няма да ви дадат. Сега умният Сократ не се е докачил или казано на ваш език, този човек има философски разбирания, умен е, казва, той не е длъжен да ми даде на мен пари, защото няма никакво отношение към мен.

Сега какво разбирате вие под думата отношение? Отношението всякога разбира, има една наклонена плоскост. Непременно този, от когото аз искам да има някакво отношение към мен, той трябва да седи малко по-високо.

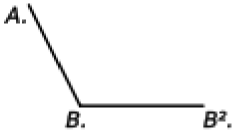

Фиг. 1

Тук имате *А* и *В* (*Фиг.* **1**). Имате една обща площ, върху която се действува. Ако аз съм поставен върху *А* тази линия, която действува, непременно *А* ще има отношение към *В*. *А*, ще действува към мен. Но представете си, че аз съм на мястото при *А* горе, а *А* е на мястото *В* долу. Тогава има друго отношение вече. B^2. B^1. може ли да дойде при *А*. Не може. Има неща в света, които са невъзможни. За пример един човек, който няма зрителни органи, може ли да възприема светлината? Не може. Или да допуснем един човек, който няма

стомах, може ли да приема храната? Значи устата са едно отношение, очите, ръцете, пръстите, това са все отношения. Сега вие сте изгубили отношенията на нещата. Някой път изисквате някои работи, за които нямате отношение. За пример искате да ви обичат. Та откъде накъде, имате ли отношение. Искате да ви обичат специфично, не всички да ви обичат, но някои от вас искате специфично някой да ви обича. Е, кой е той някой, който непременно да ви обича? Че вие вече сте обичани. Този Единият Той ви обича. Защо сте недоволни от това. Майка ви, която ви е носила на своите ръце, тя ви е обичала, защо сте вие недоволни от тази любов, а търсите друга някоя любов? Баща ви е бил вторият, който ви е обичал, брат ви е бил третият, сестра ви е четвърта, защо сте недоволен от тази любов? И търсите друга някоя любов? Вие ще кажете, че съществува един велик закон в света, съществува друга някоя любов. Какъв закон съществува. Когато реките се вливат в някое езеро, езерото добива нещо, но реките какво придобиват?

Сега аз ви представям една възможност, в моя ум как седят нещата. Има неща, които са невъзможни по следующите съображения. Допуснете, вие искате че някой човек да ви обича вас нали? И той може да ви обича. Но представете си, че той е един голям извор, който тече, а вие отивате с една малка чашка и искате да спрете всичкото течение, да иде в чашата ви. Вие не сте в състояние да направите това. Тя трябва да се прелива и минава нататък. Защо вие се докачате от това? Вие казвате: Тук трябва да седи в моята чаша. Туй е когато вие искате някой да ви люби и само за вас да мисли. Вие искате такова нещо. Че де ви е философията? Вие на 20 век, които сте свършили университет, де ви седи философията? Не само вие, но и другите философи като вас, де ви е философията? Тогава положението е друго. Тази обич, която искате вие, тя спада не към едно положение, което е в природата, но спада към едно изкуствено

състояние, както влиянието на тия розови масла. Да кажем от 3 хиляди килограма рози, колко розово масло ще има? *(един килограм).* Значи от 3 хиляди кгр. ще извадите есенцията да имате богатството със себе си.

Но сега ще се повърнем към този извор. Вие не трябва да се спирате върху любовта, да съберете в чашата си. Но от този извор трябва да впрегнете извора на работа. Да произведете светлината, за да разберете смисъла на Любовта. Този човек, който мяза на един голям извор, трябва да го впрегнете на работа, да образувате един голям канал и след това да извадите онази енергия, която е скрита в това течение – да образувате светлина и да вземете една хубава книга и да четете; и това, което ще придобиете от книгата, да ви произведе една вътрешна радост. Само по този начин вие можете да впрегнете любовта на онова същество, което може да ви обича. И това същество само по този начин ще ви обича, ако сте разумен. А по първия начин, ако искате да го впрегнете, да го съберете в една чаша, вие всеки ден ще имате стълкновения, спорове, недоразумения.

Та ще образувате светлината, светлината ще образува знанието. Да обичаш някого, значи, ти трябва да разбираш неговото естество, да се ползуваш от неговото знание. Онзи, който трябва да те обича, той трябва да е учен човек. Ти по-учен от него не можеш да намериш. И по-силен от него не можеш да намериш, и ти трябва да бъдеш готов да приемеш нещо от неговото знание, от неговата сила, и да го оцениш. Не разбираш ли така въпроса, това същество ще ти даде такива педагогически уроци, които ще ги помниш за дълги години. И ще се оплакваш от някакво си неразбиране, някакво си разочарование. Това са празни забавления, цигански разправии, биене на тъпан. Сега аз ви говоря за вътрешните процеси на природата, не ние какво вършим, как ние разбираме нещата, но има едно разумно разбиране. По някой път вие сами влизате в

противоречие със себе си. За пример, усъмните се в себе си и след като се усъмните, нещо ви наказва. Усъмните се и тогава какво чувствуваш? Една тояга има на общо основание, нещо те налага. Ти ходиш, превиваш се, насам, нататък, нещо те налага и най-после трябва да се извиниш пред себе си. Казваш: Не направих добре. Щом кажеш: Не направих добре, ти се извиняваш пред това същество в себе си. Казваш: Ще ме извиниш. И то ти казва тъй, маха с ръка. Сега това не е ли една истина? Има ли някой, който да не е пердашен. Това са процеси. Сега обяснявам ви една истина. Та вие не може да се избавите от това. Някой казва: Мога да правя каквото искам. Можеш да правиш каквото искаш, но и онзи може да прави каквото иска. Значи ние в себе си имаме едно същество, което всякога е разумно. Ние се проявяваме, а то съществува. И когато ние кажем, че искаме да имаме отношение към него и му кажем: Ти кой си, ти какво можеш да направиш? То казва: Има нещо, което мога да направя. Мога да ви наложа по всичките правила. И започне тогава. И ти кажеш: Стига вече! Нали някой от вас казват: Ей, дотегна ми, измъчи ме! Е, кой ви измъчи? Това разумното същество, то ви мъчи вас. И сега казвате: Как е възможно, това разумното същество да мъчи? Е, как е възможно вие глупавото същество да го мъчите? Умното същество никога не позволява глупавото да го мъчи. Едно правило в природата има. Всичко може да стане, но едно умно същество никога не позволява на глупаво същество да го мъчи! Вследствие на това има едно отражение в действията на природата. Природата като е умна, щом направиш една неестествена постъпка, има контрибуции. В момента още, веднага, не след векове, тя не чака. Та казвам, тези противоречия, които съществуват във вас, това са разумните закони вътре в природата. Или разумните същества, които седят по-високо от вас, които имат всичката добра воля във вас. Щом вие искате да постъпвате съобразно нейните правила, тя всякога ще бъде на ваше

разположение. Но щом престъпите едно от свещените правила и те си имат свои мерки. Питам сега, кой от вас, ако дойде едно дете, че ви мушне с нож, ще дадете ли то да ви мушне. Ако ви мушне веднъж, какво ще правите, втори път ще дадете ли да ви мушне? Най-първо това дете, което иска да ви мушне, вие ще го ритнете с крак и то ще отхвръкне на 10 крачки от вас. И ако това дете се опита 10 пъти да ви мушне, то ще разбере, че насреща си има един силен човек, когото не може да мушне.

Та несполуките в живота на всички хора се дължат на това вътрешно противоречие. Ако човек е господар на положението си, той не може да бъде в противоречие със себе си; щом е в противоречие със себе си, той е двоен. Значи има едно същество, към което той има отношение. И това разумно същество иска ти да бъдеш абсолютно коректен спрямо него. И всяка твоя некоректност, то веднага я коригира. Не по някакъв начин, по разумен начин. Ще дойде съмнение, униние, скръб, песимизъм, глад, умора и т.н. Това са все начини, възпитателни средства, с които то действува. То дойде, ти кажеш: Уморих се. Туй разумно същество иска да ти каже, че то ще те нахрани. Дойдеш до някое положение, не можеш да разрешиш една задача, туй същество казва: Можеш да разрешиш задачата! Та всеки един от вас очаква, вие някой път очаквате да ви дойде някоя помощ отнякъде, не че не вярвате абсолютно в нищо, но все таки имате едно вътрешно верую. Казвате: Подшушна ми се отнякъде и очаквате да дойде едно спасение.

Но да се повърнем към правилата. Какво беше числото 2? *(най-мощното число).* В какво отношение. Коя е мощната сила, която може да определи числото 2? Щом числото е 2, това е Любовта. Следователно, мощното в света единицата, това число, което с нищо не може да се замени, то е най-силното число, което не може да се огъне с нищо. Само едно число има, което може да огъне единицата,

това е числото 2. А пък така поставени 2 с $^{2}/_{3}$, две може да се повлияе само от числото 3. Какво представлява числото 3? Това е отношение. В дадения случай само 3 само детето е в сила да предизвика любовта на майка си. Никое друго същество не е в сила да предизвика любовта на майка си освен детето. Ти на един търговец как ще предизвикаш любовта? – Със стоката. На майката? – С детето. Ти на един учен човек с какво ще привлечеш любовта? С книгите, със знание. Но числото 3 в даден случай е онова, което може да предизвика числото 2. Питам тогава, по тези разсъждения, кое число е по-силно, 2 или 3? *(Три).* Защо? *(защото огъва най-мощното число – 2).* Не, двете огъва. Сега остава един въпрос неразбран у вас, понеже вие разбирате чисто материалната страна. Мислите ли, че онази форма, в която е турено едно дете, че това е детето? Че това дете, като стане дядо с мустаки, изгуби своето детинство, стане на 70 години, де е тогава детето? Двете огъва. Помнете, че ние имаме число, в дадения случай числото 3 не може да остарее. Щом остарее, то не е числото три, то е сянка. Всички неща, които остаряват, те са сенки на битието. Щом известна ваша идея се промени, тя е сянка. Да кажем, промените си вие идеята, убежденията за някого, това е сянка. Или изменя се вашият характер, това е сянка, това са сенки. Характерът ви от началото до края трябва да остане един и същ. Кажете ми, какво разбирате под думата: да остане един и същ? Ето какво аз разбирам. Един извор, който тече, с хиляди години, водата да остане всякога чиста, да не влезне нито едно камъче или някаква нечистотия вътре. Това значи изворът си тече, но не се изменил в качествено отношение, водата му е останала все чиста. Следователно, вашият ум, вашето сърдце, вашата душа през хилядите години на проявленията си да остане в качествено отношение една и съща. Това значи, да не се изменя. Може да се измени в проявление, но в качество да се не изменя; да се проявява, то е друго нещо, не да се изменя. Да се измени, значи да е влязло нещо

вътре. Аз искам вие да се проявявате, без да сте се изменили. Щом се измените, значи да е влязъл някой елемент по-низш от вас. Като кажем, че някой се е изменил, значи той трябва да се върне в първоначалното си състояние. Той е в областта на сенките или на това, което не е реално или което носи нещастие. В такова състояние непременно ще дойдат нещастия. Та по този начин ще изучавате онази черта на вашето сърдце да се проявява. Да се проявява вашето сърдце, вашите чувства, без да се изменят; умът ви да се проявява без да се изменя. Две неща трябва да имате: сърдцето да се проявява без да се изменя и умът ви да се проявява без да се измени. Кога Н. остава ума без да се измени? *(Не зная).* Когато човек не знае, тогава знае, и когато знае, той не знае.

Сега кои неща останаха? Вие какво сте запомнили? Кое е основното, което остана във вашия ум? Аз не искам вие да разберете целия предмет, то е цяла философия, но в дадения случай кое остана най-ценното? *(Никога не може да ни обича човек, ако нямаме отношение към него).* Да. И вие всякога трябва да знаете, че онзи, който ви обича, седи по-високо от вас. Не държите ли тази идея в ума си, вие никаква обич не може да имате. Защото само онзи, който седи по-високо от вас, той може да ви обича. А ако ние обичаме Бога, в дадения случай ние очакваме Бог да ни люби. Ние обичаме Бога, защото Той седи по-високо от нас. Да. И като ни е създал Бог, туй показва, че Той седи по-високо от нас, а ние трябва да имаме любов към Него. Защо трябва да имаме любов към Бога? Защото без Любовта на Бога към нас и ние към Него, ние не можем да имаме никакъв живот. И ако ти не обичаш Бога, ти ще идеш да обичаш някого другиго. И ще попаднеш в една погрешка. Всеки друг, когото ти можеш да обичаш на земята, ти ще попаднеш в една погрешка, защото той не седи едно с тебе. И тази е причината, дето съвременните хора са нещастни; понеже не вярват в онези велики

закони, които са вътре в природата. Те търсят проявлението на Любовта там, дето я няма.

Фиг. 2

Във физиката има един закон. Ако това е една плоскост *АВ* (*Фиг.* 2), може ли да се образува някое течение между *А* и *В*, ако няма никакъв наклон *(не може).* Не може, значи едно същество, което е наравно с тебе, на твоите разбирания, между него и тебе не могат да се образуват никакви разбирания, никакви отношения. Ако той има твоите разбирания и ти неговите, какво представлявате? Вие ще сте само точката на една права линия; отношение имате вие на едно просто съзнание. Ако то има друго, друго разбиране, да; и ако ти имаш друго разбиране, тогава вие имате две точки на простото съзнание. Тогава образувате по една права линия. Между две точки може да се тегли само една права линия. Та казвам, онова същество, което очаквате да ви обича, то седи по-високо от вас. И тогава, ние можем да имаме стремеж към по-високите същества. Какъв може да бъде стремежът ни? Стремежът на по-високото същество какво е? Същество, което не може да слезе при вас, то не седи по-горе от вас. А същество, което може да слезне при вас, то седи винаги по-горе от вас и слиза отнякъде. А това същество, което седи по-долу от вас? Същество, което отдолу може да се качи при вас, то какво е? Значи ние в стремежа си трябва да се качваме нагоре. Щом се качваме ние към Бога, и Той слиза към нас. Отношенията са прави. Ако ти не можеш да се качиш нагоре, тогава не си разбрал законите. Ако значи имаш желание да станеш силен човек, това е качване нагоре. Значи, имаш някоя представа, имаш желание да знаеш, да идеш при едно същество, което знае да си пробива път. Значи, качване нагоре, разширяване, развиване. И ако това същество, каквото и да е, вие

може да го видите, добре. Вие може да се доближите до един професор, но ако вие не сте разположен спрямо него, ако вие не вярвате в знанието, може ли да придобиете нещо? Може ли да се учите от един професор, в когото вие не вярвате. Вие не вярвате в неговата математика, не вярвате в неговата геометрия. Може вие да му предавате нещо в каквато и да е област, даже един професор, в когото вие вярвате, може да му придадете нещо. Сега въпросът е друг. Може да кажете така: Дали това, което той ще ме научи, е право или не? По отношение на относителния свят е така, по отношение на абсолютния свят, ти никога не можеш да бъдеш при един професор, който не може да те научи. Да вземем отношението ви към природата. Ако бяхте съзнавали вашите отношения с природата като към едно разумно същество, конкретно, ако разбирате книгата, тя непременно ще ви отговори. Но понеже нямате тези конкретни отношения, нямате едно разумно разбиране, вие гледате на нея външно, като на разхвърляни предмети и казвате: Нищо не мога да науча. Погледнете природата, виждате някой предмет, често от мене слушате да говоря за разумната природа, но специфично къде съществува – седи разумността, на кое място вие не знаете. Да обясня на ваш език. Имам един инструмент, цигулка, като си туря единия пръст и потегля лъка, де е разумната страна на цигулката? Да вземем този пръст, там дето се издава тона, там е разумната страна. Може да се обяснява, че въздухът се е раздвижил, празнините, то е друг въпрос. Но там, дето е стъпил пръстът ми, в каквато и да е позиция, туй място е разумното. Като се мести ръката ми по ръчката, тя е изчислила своята разумност. И ако вие вървите и свирите някои ноти, где седи разумността на нотите. Имате един композитор; где седи разумността на неговото съчинение? Тази нота, която можете да изпеете в даден случай, там седи разумността. Да кажем вие сте музикант, това може да разберете. Знаете ли нещо от музиката? Да

кажем някой вземе, че изпее туй, което вие сте написали. Вас ви е приятно. Имате един певец. Този певец може да ви даде нещо по знанието по музика. Защото друго яче, да гледате само ноти, това не е никакво знание, но това са само теории.

Та и в живота не е онова, което вие знаете, кое тогава? Казват: Той знае. Има нещо по-важно от знанието. Не което знаеш, да каже някой от вас, какво. *(Което мога да направя. Дето може да се твори).* Още нещо. Събират се двама философи, единият казва: Аз всичко мога да направя. А другият казва: Аз от нищо мога да направя една кокошка. Третият философ пък казва: Аз пък мога да изям тази кокошка! Питам тогава, който прави кокошката ли се ползува или който я яде? *(Който я яде).* Разбира се. Искам да ви кажа, онова, което ние възприемаме и реализираме и ни даде сили в нас, да подигне ума ни, волята ни и ни даде едно разширение да бъдем силни в света. В това да направим доброто в света, този човек наричаме учен. Защото така, знанието, приложението имат смисъл. Но ако ти не можеш да изядеш кокошката, тя само ти кряка и не ти даде яйца, това не е знание. Ако ядеш яйца, тогава ти не си пълен вегетарианец. Искам да очистя съзнанието ви. Аз искам да ви дам една ясна представа, вие всички имате за любовта например какви ли не разбирания. Досега вашата любов е била облечена така, с хубави копринени рокли, панделки, шапки, с лачени обуща, с диаманти, пръстени, всичко това, но сте толкова сухи като кука, не можете да ядете и постоянно по 10 доктори влизат и вие все сте хилави. Питам тогава какво ви ползуват всичките ваши копринени дрехи? Че ти всеки ден като се безпокоиш, някой лекар е влязъл в дома ви. Някои от вас носите парабели и казвате: Знаеш ли аз какво мога да направя? Е, какво ще направиш с един парабел? Ще теглиш куршума. Пък аз зная да хващам куршумите. Той гръмне, аз хвана куршума и му го върна на главата. То шест пъти като гръмне и аз все му върна куршумите, и най-после

той каже: Изпразних си парабела. Всеки ден нашите парабели се изпразват и природата все ги връща назад. Най-после тя дойде, хване те за ръцете, краката, някой път те хване за ушите и казва: Слушай! Аз не зная дали вашите майки не са ви разтърсвали за ушите. Майката ще каже: На майка парабел се не хвърля, не се показва! Или всеки човек, който е неблагодарен от живота, който има в себе си, той вече си е извадил парабела, нищо повече! Ти можеш да извадиш парабела си. Но помни, твоята майка куршуми не я хващат.

Сега основната мисъл. Сега аз ви обръщам внимание за онова великото у вас; за него ви говоря. Някой от вас ще каже: Ние какво сме? Вие сте това, към което се стремите! Туй, към което ти се стремиш, това си ти! Туй, което се стреми към него, това не си ти. Ще кажете: Как може да бъде това? Аз да ви обясня. Вие се качвате в трена, тургате въглища, запаляте и движи се вашият трен. Тренът за какво се стреми, каква цел има тренът? Защо бяга той? Кажете, има ли тренът някоя цел? Каква цел има машината? Машината се стреми, но вие сте в трена. Това, към което ти се стремиш, то е реалното, а другото е само средство; машината като иде там, ще се спре, но ти ще излезнеш и пак ще се върнеш назад. Значи реалното е това, което има съзнание, машината не е реална, тя е средство само. На машината е безразлично дали е дошла навреме или не, за нея е все едно и също. Но ти, разумното същество, за тебе не е едно и също. Та казвам, във вас има едно същество, което е като машината. За него ни 5 пари не давам, но за вас важи дали ще пристигнете или не навреме. Вие в трена все изваждате часовника си и гледате, когато машината не изважда никакъв часовник.

Та казвам, това реалното съзнание във вас, което се стреми към Бога, то е реалното, а всичките други промени, които стават у вас, те са средства, които трябва да се използуват. Така трябва да гледате на тия средства, те трябва да се използуват. За нас важи тренът да

пристигне навреме да се реализира целта, която ние гоним. Онзи, който казва, че може и без трен това, той не разбира. Точни трябва да бъдем, навреме. Тогава вече имаш отношение към разумното в света. И тогава можеш да реализираш онова, което искаш. Сега да ви дам една задача. Кой от вас може да изпие 10 кила вода в един час отгоре? Който може да изпие един гюм от 10 кила, каквото иска от мен, аз ще му дам, но който не може да изпие, нищо не давам. И много пъти вашите желания са подобни както моето казване. Вие много пъти искате от мене подобни неща като 10-те кила вода. 10 кила да изпиете в 10 дена или в 3, 4, може, но да изпиете 10 кила в един час можете ли? Едно буре донасяш вода, но едно буре не можеш да изпиеш. Значи, това, което човек може отвънка да направи, отвътре не може да направи. Та ще поставите нещата точно, не че не е възможно, можем да изпием водата, но в относителното знание ние правим една погрешка. В дадения момент ние поставяме една цел несъвместима с нашия стремеж или искаме едно желание несъвместимо.

Основната идея тогава. 10 кила вода не се пие в един час отгоре. Колко се изпива? На един човек, който тежи 60, 70 кгр. колко вода му се пада? На него му се падат 100 грама вода. Понеже да пиеш водата, то спада към числата на ангелите. Ти нямаш право да пиеш повече вода от 100 грама. Ти си жаден, пий сто грама, пак ожаднееш, пак сто грама. Пиеш ли повече, ти ще имаш лоши резултати. Втория път ако кажа по сто грама, нали можете да изпиете всички. Има ли някой, който да не може да изпие. Стоте грама са възможни, не само за вас, но и малките деца могат да изпият. Разумното е възможно за всички. А неразумното е възможно само за малцина. Сто грама вода всеки може да изпие. А 10 кгр вода не всеки може да изпие. На един слон 10 кгр вода стигат ли му? Аз съм виждал, даже и на кон толкова не стига. Колко пият конете. Те пият по две кофи. Един бивол пие 25 кгр но си е

бивол. А човек може да изпие в един момент сто грама. Но човекът е разумното употребление на нещата.

Разумното употребление на нещата всякога произвежда по-големи резултати отколкото неразумното употребление.

Тайна молитва.

7.20 ч.с.

ОБИКНОВЕНИ И ИДЕЙНИ МИСЛИ

X година, 35 школна лекция на 1 мл.ок.кл., петък 6 ч.с. 8 май 1931 г., чисто време, небе и атмосфера, Изгрев.

Само светлата Любов на живота
постига целта. *(3 пъти)*

Ще ви прочета 150 псалом:

Алилуя! Хвалете Бога в светилището Му. Хвалете го в твърдта на силата Му.

Хвалете Го заради могъществото Му: Хвалете Го според голямото Негово величество.

Хвалете Го с тръбен глас: Хвалете Го с псалтир и китара.

Хвалете Го с тъпан и ликувание; Хвалете Го със струни и със свирки.

Хвалете Го с доброгласни кимвали: Хвалете Го с възклицателни кимвали.

Всяко дихание да хвали Господа. Алилуя!

За една седмица четете този псалом. И си направете един извод от него.

Тема: Напишете си вие един псалом. Сега да видим как ще го хвалите, като нямате китара. Сега като дойде някой да свири при вас, заради вас свири с китара. „Хвалете Го с тъпан и ликувание“. Тъпан ви трябва. Кое у вас е тъпан? „Хвалете Го със струни и със свирки“, с цигулки и кларнета, и флейта, със съвременните цигулки със струни. „Хвалете го с доброгласни кимвали“. Всичките тези инструменти са

вътре в човека и трябва да ги намерите къде са те. „Хвалете Го с възклицателни кимвали! Всяко дихание да хвали Господа! Алилуя!“

Ако вие попитате, по какво се отличава една идея от една обикновена мисъл? По какво се отличават идеите? Аз ще ви дам едно просто обяснение. Обикновените мисли са обикновените книжни пари. А имате и идейните мисли. Те са като златото; те не губят своята цена. Та всеки един от вас може да каже, тя, обикновената мисъл, е като книжните пари. Но да разбирате какво нещо са книжните пари. Да определя. Щом дойде една обикновена мисъл, щом я родиш веднъж, ти втори път не искаш да говориш заради нея. Обикновената мисъл мяза на нещо много горчиво. Нали са давали на децата нещо много горчиво? Ти щом дадеш на детето нещо много горчиво, то втори път не можеш да го заставиш да вземе от него. То казва втория път: Не, не! Тя е обикновена мисъл за детето.

По какво се отличават идейните мисли? Това е нещо сладко, което детето обича. Като му покажеш още отдалеч лъжичката, то разбира, познава тази мисъл. Тя никога не губи своята стойност. При това детето като види това вкусното в лъжичката, неговите очи се отварят широко, едно отваряне става за възприемане. А при обикновената мисъл детето се посвие малко. Следователно, всички ония мисли във вас, които изменят вашето състояние, трябва да ги познавате какви са. Щом дойде една обикновена мисъл, ти ставаш кисел, след това ще станеш горчив, ще се вкиснеш, след това ставаш кашав, ставаш мързелив ще почне да се губи паметта ти, ще се обезсмисли живота ти. Ще виждаш, че всичките хора са глупци. И всичко в живота няма смисъл, и ти напразно си играеш. Едно шаткаво състояние е то. Това са обикновените мисли. И като дойдат обикновените мисли, хората остаряват. Казват, едно време играехме на хорото, но сега всичко е празна работа. И всички стари хора живеят все с обикновени мисли. Старият професор ще каже, че едно време,

когато той бил в университета, имал един много голям професор, говорил по правото. Някой, който е следвал по музика, ще каже, че той е бил много силен, това било, онова било. И ще каже още, то едно време… А сегашното време? Сегашният свят се е изменил. Това са обикновените идеи. Значи, ако светът е бил едно време по-хубав, а сега е по-назадничав, тогава животът няма смисъл. Това са един ред доказателства. Природата започва с прости работи, а свършва със сложни работи. Аз мога да уподобя с вечната младост. Имате една младост, с която сега живеете и след години като ви срещна, аз няма да ви позная. Всеки един от тези младите братя ще ви видя с мустаки, с брада, с тояжка, ще попитам, кой сте вие? Иван, Драган? Тази брада от какво израсна? От голям зор! Сега ще кажете, как тъй? Аз разсъждавам, когато онова житено зърно го посеете вие, когато онази малка семка я посеете вие в земята, то е едно хубаво дете, с лице гладко, а след години, гледам такива корени, бради са израснали. От зор! То за да се спаси, пуща бради наоколо. Пък пуснало и други кореница, други бради. Защото два вида бради има. Аз питам сега, може ли човек да влезне в света, без да му израснат бради? Щом си в света, ще ти израснат бради. Щом си в хамбара вътре, бради няма. Аз щом видя, че расте брада на човека, той е в земята. Законът е такъв, колкото брадата е по-голяма, по-четалеста, корените са по-дебели и условията са по-трудни. Колкото космите са по-дълги и по-фини, условията са по-добри.

Сега вие виждате обикновените процеси в природата, казвате, кой знае какво има. Зад всеки един процес, зад всеки един косъм седи нещо разумно. То пак е брада. За да се образуват вашите косми, то е цяла една мода. Природата има милиони същества, които работят за това. И природата си има модни ателиета. Учени професори, които са свършили по 4 факултета, мислят какви корени да турнат. Космите на всеки един човек се отличават. И вашите косми сега са по модата,

модни са. И като ги попипне човек, ще види как са модни по ателиетата и становете какви са. Някои са много хубаво направени, а на някои косите са много проста работа. И ако попитате, защо? Ще кажат, според парите и плата. Или превода: колкото човек е по-умен, по-добър, толкова и дрехите му са по-добри. В природата е така. Дрехите всякога съответстват на вътрешните качества, които човек притежава. Затова ние всякога съдим според външната форма, според външните качества за вътрешните качества. Връзка има във физическия свят. Както ние постъпваме, има едно изключение. Но в природата няма изключение. И ако дойде на земята някое същество, някой ангел, ще се събере целият свят, няма да остане жив човек, който да не види този ангел; всички хора ще се струпат да видят този ангел. Ако той се яви, говоря за съзнанието на ония хора, защото ако един човек е в спящо състояние, той няма да го види, а и ангелът не може да го интересува него света. Сега вие може да направите едно възражение: Защо аз ще ида да гледам един ангел? Че ангелите слизат по някой път на земята. Кога слизат ангелите на земята? Когато ангелите слизат на земята, хората са винаги радостни и весели; но когато си заминават ангелите, хората винаги плачат. И когато човек плаче, показва, че неговият ангел, който той е видял, е заминал. Когато човек е радостен и весел, той е видял ангела. Щом си радостен, идеи имаш, весел си, смел си, решителен; щом ти замине ангела, казваш: Всичко се свърши. Защото ангелите са същества психически, които имат една висока разумност, те имат това свойство, че където отиват, предават. Както огънят предава на някои метали, които са добри проводници своята топлина, така и ангелът предава своята разумност и интелигентност. А понеже в сегашното развитие на хората има една слабост в техния организъм или в тяхното естество, те губят своята топлина и светлина. Вследствие на това, те губят и знанието. Знанието е свързано с топлината и

светлината. Там дето няма светлина и топлина, човек изгубва охота да мисли, да знае.

Сега е необходимо да знаете при какви условия се раждат идеите. Те не се раждат тези идеи. Идеите предвечно съществуват в света. По човешки говоря. Те не растат, не се развиват, проявяват се идеите. Защото в растенето, когато човек расте, в него има пробуждане на съзнанието. Под думата растене на известна идея трябва да разбирате процес на пробуждане вътре. Когато човек се пробужда, той расте, достига до известен процес на растене. Някой път спре физическото растене, след това растат чувствата, растат мислите и човек се пробужда. Най-първо растат органите, след това чувствата, мислите и когато човек няма накъде да расте, неговият живот се обезсмисля. Сега тези са процесите, които стават в природата. И по този начин, ако вие можете да се нагласите, да влезнете във връзка с това, което виждате – с разумното, а не с процесите, които хората създават. Защото всяка една култура, която произтича от човешкия ум, ако влезнете във връзка с нея, вие скоро ще се наситите с това, което хората създават. Но ако влезнете във връзка с процесите на природата, те всякога ще внесат във вас вдъхновение!

Та казвам сега, от вас искам една идея. Я вие ми кажете една идея. Идеята всякога има стойност. Допуснете сега, ако вас ви дадат един скъпоценен камък, това е една идея. Сега ние обясняваме нещата. Аз извадя една звонкова монета, макар, че я употребявали преди хиляда години, но тя има известна стойност. Даже ако я вземем като антика, тя има стойност. Та с една идея навсякъде може да си послужите. Е допуснете сега, да вземем друго обяснение. Представете си, че направим свещи такива от най-хубавото вещество за горене преди 2 хиляди години. Ако ви дадат сега една такава свещ, ще загуби ли тя своята цена? Вие може да си послужите сега по същия начин,

ще я запалите и ще си послужите. Представете си, преди хиляди години е имало такива ламби, сега е с електрическа батерия, като натиснеш едно копче и свети, а в древността е имало ламбички, които като я туриш в джоба, целият живот може да свети без да я изгасиш. Вечно горящи ламби е имало. Та казвам, идеята е уподоблението на това. Мисъл, която при каквито и да е условия, щом натиснеш тази пружина, никога няма да ти изневери. А обикновената мисъл всякога може да ти изневери. Нищо повече. Та ония мисли у вас, на които вие не може да разчитате, те са обикновени. А това, на което вие може да разчитате, те са идейни мисли! Върху тях ще градите. Ако вие градите върху вашите обикновени мисли, тогава ще се изпълни онова изречение от Писанието: „Ще замяза на човек, който е съградил къщата си на пясък и валя дъжда, и събори се къщата“. А който съгради на онова разумното, тя не се събори.

Например, сега вие всички сте все певци, нали тъй? Няма нито един от вас, който да не може да пее. Даже давате си гласа за Бетховен, за Бах, но дайте ми един идеен тон. Казвате: Обичам музиката. Дайте ми един тон. Има идейни тонове. Идейният тон никога не губи своята цена. Който го чуе, обръща му внимание. А при неща неидейни, всеки казва: Фалшиво пее. Аз съм виждал един човек с много развито ухо, той беше чех, в България живееше, наричаше се Фалтес, толкова развито ухо по музика имаше, че като слуша някой фалшив тон, той си маха и двете ръце. И казва на учениците да спрат. Не може да търпи. Пък като чуе някой тон хубав, веднага обръща внимание. Казвам, отлично ухо! Каквото и да е, като го слуша, щом е фалшив тонът, той махаше с ръцете си. Предаваше във Варненската прогимназия и като чуе, че учениците пеят фалшиво, той излезне от класа навън. Те млъкнат, той пак влезне, пак запеят, не може да ги търпи като вземат фалшиво. Учениците се смеят, казват: Смахнат е. Не може да слуша като пеем. Та казвам, някой проповедник

проповядва и той излиза при вратата, когато грешат хората, излиза навън, пък когато престанат да грешат, пак влезне. Та някой път нали някой от вас иска да бяга. Това е вашият капелмайстор, който иска да си излезне. Някой човек казва: Дотегна ми животът, повече не мога да търпя. В какво дотегна на човека? Нали вие казвате, че ви дотегнало, кое ви е дотегнало? – Фалшивото пеене. Не пеете на света. За пример, сега ако кажа на някой: Стани и пей! Вие ще се озадачите. Имате право. – Нямате основния тон. Имате камертон, щом ударите камертона, има известни трептения на звука. От колко трептения седи най-ниския тон? *(от 16).* Верни ли са тия 16 трептения? Как ги измериха те? *(има си инструмент за това).*

Обаче, ако вие влезнете в музикалния свят, основният тон, с който започва една песен, щом започне основният тон, вие в каквото и положение да сте, имате една изгасена свещ, щом изпеете тона, свещта се запаля. Ако се запали свещта, тонът е верен, ако не се запали свещта, тонът не е верен. Седиш там, като пеят, капелмайсторът нищо не казва, ако се запали свещта, вие добре вървите; ако не се запали, пак започвате наново, докато се запали свещта. Ако вие не запалите свещта, нямате тон, не можете да пеете. Та по навик се казва: Изгаснала му свещта. Музиката в това отношение е много взискателна. Ако онзи музикант в тебе не запали твоята свещ, тя е музика на мъртвите, а не на живите хора. Това разбира се не е само в преносен смисъл вярно, но когато ти пееш известна песен, която има този тон, основен, идеен, непременно всичката ти скръб, всичко това ще изчезне. Да пееш, значи да запалиш своята свещ. И ако можеш да запалиш своята свещ, значи вярно е взет тонът. Станеш сутрин, не си разположен, ще вземеш основния тон. Сега кой е основният тон? Толкова години живеете и се учите. Нали до, ми, сол, до. Три тона основни има: ДО, МИ, СОЛ. Музиката в това отношение е вярна по отношение на ума. Всяка една

мисъл си има основен тон, т.е. мислещият свят има основен тон; светът на чувствата и той си има основен тон; и волевият свят и той има свой основен тон. Пък и разните преплитания, които стават между световете, или съотношенията, които съществуват, имат свой смисъл. Сега какво е отношението на С:Д. И. ти нали по музика следваш, какво е отношението? Ти свириш по няколко часа. Разбира се, тези са важни въпроси, за онези, които се занимават специално с музика. И музиката си има своя теория.

Сега за нас е важно отношението на онези обикновените и идейните мисли. И всинца вие трябва да се стремите към идейния живот, нали. По какво се отличава една идея? – Тя внася. Вие като имате една идея, каквато и да е идея, тя ще ви внесе нещо. Идеите принадлежат към физическия свят или към света на сърдцето, или света на ума. Вие като имате тази идея, непременно тази идея ще внесе нещо ново. Тя ще измени най-малко живота ви в една правилна посока на развитието. Да допуснем сега, че вие сте на една трапеза. Кое е онова, което ви съблазнява да ядете? Има три неща, които могат да съблазнят човека да яде. Човек може да яде, за да бъде крепко тялото му. Второто положение, той може да яде, за да придобие разположение. И трето положение, човек казва, аз трябва да ям, за да мога да мисля. Защото: Гладна мечка хоро не играе. Онзи, който трябва да играе, трябва да има чувство, а при това трябва да има и здрави крака; и трябва да има и мисъл. Защото, ако не знаеш, как да играеш, ако не знаеш как да мислиш, ти не можеш да играеш. Ти ако играеш на хорото, трябва да знаеш как да си преплиташ краката. После само ако чувстваш, можеш да играеш. Какво ще бъде играненето без мисъл? Шопите играят една тропаница, така се хванат за поясите, играли ли сте вие шопското? То е много ритмично. Тези шопи играят на хорото много майсторски! Мене ми се случи само веднъж да гледам едно шопско хоро, то беше в Кюстендилско.

Слушам един голям тъпан, направи ми впечатление, тръгнах към тъпана. Повече от два километра и половина се чува, бие тъпан, а се чува като че на стотина крачки от мен. Отивам и гледам в една долина наредени шопи, така са хванати заедно, като че всички представляват едно цяло. Едно спретнато хоро! И тъпанът бие. Те играят на един тъпан. Та се поспрях да гледам шопското хоро и схванах, че е изкуство. Хубаво изкуство, навсякъде могат да го играят. Може би от хиляди години те са го учили това шопско хоро. Тъй всички се посъберат малко, пак се отдалечат без да се пускат. Тогава казвам шопско хоро и шопска музика. В музиката шопите съвсем са я загазили. По музика шопите и англичаните си мязат. По музика шопският череп и черепът на англичаните си мязат. Но шопът се е научил да играе, но е изгубил нещо от музиката си.

Сега да се върнем към идеята. Основната идея беше, че това, което може да предизвика човек, могат да бъдат подбудителните причини, за да бъде здрав, да може да се прояви, за да има разположение на духа, и да бъде готова неговата мисъл. Вие например как започвате яденето? Даже хич не мислите за тези стимули. Просто остава само едно желание, че трябва да се яде. Как се пише на български със сегашното правописание с Я или с Е: еде или яде? *(с я, защото глаголът е ям).* ... българинът направил .... е какво показва? Българинът казва тъй: След като се наядеш, можеш да си дигнеш крака. Философия има у него, казва: Трябва да се яде. Защо? Друго яче, ако не се яде на физическото поле, тогава не можеш да си дигнеш крака и да вървиш. А пък щом каже ЯМ, м-то в българския език завожда през планини и гори! Значи можеш да вършиш високи и големи работи. И най-после казва Ъ – можеш да си починеш. Българинът е турил Ъ и не го произнася, както французите Е-то. Само че българинът и французинът ерът и е-то накрая на думите не го произнасят. А френското Е, когато има ударение се произнася, и ерът

в средата на думата, то си има свое значение и се произнася, а на края остава безгласно. Сега французите и българите еднакво мислят, философстват еднакво. Само че французите ... думите като говорят. Това е един начин. Всяка една култура на (французите) има нещо общо с гърците. В културно отношение те вървят пътя, по който гърците са вървели. На гърка и французина всичките стремежи е било външната страна – да бъдат красиви; но на съдържанието малко са обръщали внимание. В гръцката култура ние имаме отлична форма, а в морално отношение гръцката култура съдържание няма. Сега по какво се отличава френската култура? По своята мода. Всичките най-хубави дрехи на мъже и жени на модата излизат все от Париж. Както едно време гърците са дали ход на своята култура. Сега и у французите умът е силно занят с красивото, възвишеното. Тогава, според вас, какво са създали англичаните? В училищата на какво се уподобяват англичаните? На какво уподобяват българите? От българско становище. Англичаните в умствено отношение са създали идея, но те не са били носители на идеите. Всякога една идея, родена в Англия, французите са взимали техните идеи и са ги разпространявали. А англичанинът не бърза да разпространи това, което има. А французите, още като снесе кокошката яйцето, ще го продаде. Англичанинът ще те разгледа, не бърза той да продаде яйцето. Той ще те гледа, ще види, преди да продаде яйцето, знае, имаш ли в джоба си нещо. Французинът веднага ще се похвали, ще се запознае с тебе, а англичанинът, да кажем пътувате заедно, той няма да се запознае, ще седи, ще гледа, ще си състави едно мнение и ще мълчи, много мъчно можеш да го заставиш да се запознае. Той ще гледа да намери нещо в тебе извънредно, за да пожелае да се запознае. Друго яче той седи с пурата си и мълчи, мисли нещо. Ако се е запалила дрехата на другия, той няма да каже, като англичанин ще мисли, ще ходи из трена да види има ли някой, който те познава,

и ако намери такъв човек, ще каже: Ще обичате ли да ме представите? Тази е една интересна черта в характера им. Седи един чужденец, който пушил с цигарата си, но се запалила дрехата, дими, ако е българин, ще го смушка, ще каже: Палтото, господине! Англичанинът поглежда, дими, но той си мълчи. На другата страна има един познат, пита, познавате ли този господин? – Познавам го. – Имайте добрината да ме запознаете с него. И след това му казва: Извинете, господине, палтото ви гори. Хубава черта, че гори, гори. Практичен е този англичанин, той си мисли, казва: и без мен той ще разбере, като му припари. Това е характерна черта у него придобита от поколения. Това сега не е само у англичаните, но казвам, в англичанина има известна идея. Като бяха в България, идва при мен един англичанин от чин, той си попийнал малко, идва при мен, но не казва, че се е напил, българин ако е, ще каже, че се е напил, англичанинът се изправи и ми каза: Законът на природата е закон на Англия! Значи англичаните се управляват от един закон на природата. Той е закон на англичаните. Казвам това е хубаво отлично! Та е хубава максима. Ако в нас законът на природата стане закон и за нас; ако за всеки един човек законите на природата станат закони на неговото развитие, на неговите постъпки, мисли и чувства, този човек ще има една държава уредена, ще има един живот, с който може да разполага разумно, тогава той като англичанина ще ходи навсякъде свободно, и може би ще има хиляди пъти по-голяма свобода.

Трябва да се има една основна идея, която да принадлежи на един разумен свят. Сега схванахте основната мисъл. *(обикновени и идейни мисли).* Всичките обезсърдчения в живота произтичат от натрупването. Всички трябва да се пазите от това. Всичките неприятности в живота произтичат от натрупването на обикновените идеи, които стават непотребен багаж за човека. Затова подмладяването идва, когато човек има една основна идея! Ще четете

книги. Като се събудите сутрин, за да има нещо в живота ви, трябва да има поне една мисъл. Една идейна мисъл, която да прониква. И даже ако в месеца прониква по една идея в ума ви, 12 идеи, ако имате всяка една година, те са вече един голям капитал за вас. Станете сега.

Само светлата Любов на живота постига целта!

7.10 ч.с.

НОВАТА ЕПОХА

X година, 36 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 15 май 1931 г. петък 6 ч.с., слънце, приятно, топло, меко време, Изгрев.

САМО СВЕТЛАТА ЛЮБОВ НА ЖИВОТА ПОСТИГА ЦЕЛТА.

Тайна молитва.

Когато се каже, че трябва да се молим каква идея изпъква в ума ви? Ако ви кажат: Да идем на екскурзия! Какво изпъква в ума ви? Нали известна местност. Или ако ви кажат, да идем да вземем вода на някоя чешма, веднага ще изпъкне една чешма или един извор в ума ви. Като се каже молитва, веднага в ума ви трябва да изпъкне един свят на хармония, най-красивият, в който може да се живее, най-хубавото, което може да си въобразите и ако се каже, да се моли човек, това значи, веднага да отправи ума си към този хубавия свят. Ако не живеем там, но даже ако мислим заради него, все е една благодат. Може да не е постигнат, но все е хубаво като мислим за този свят. Сега вие казвате, да мисли човек за Бога. Но Бог в своята проява както е, той е недостъпен за човешкия ум. Та казвам, тази форма трябва да изпъква, тогава тя ще влияе по-добре на ума ви. Казват, тя тази работа – човек да се моли, това не е само една дума. Но да имате една ясна представа за най-хубавото, най-красивото, най-доброто и най-възвишеното.

Каква беше отличителната мисъл от миналата лекция? *(За идейните и обикновените мисли).* Сега, желателно е да имате една правилна философия. Когато аз ви говорих за съвременното разбиране на живота, колцина от вас схващате онова единство, което трябва да съществува? Мнозина от вас мислят, че като се внесе новото

в света, старото се отрича. Не, въпросът не седи така. Въпросът седи много естествено. Ако аз ви дам един хляб, който е печен преди една година и ви дам друг един хляб, топъл, който е опечен сега; кой по избор ще изберете да ядете? – Сегашният, топлият, а другият, какъвто и да е, няма да ви е приятно да ядете. Ако вие вземете плодове, които са брани преди две или три години и плодове, които сега са откъснати, кой плод ще изберете? Отношението е същото. Когато говорим за наука, какво разбирате? Кажете ми една форма на науката. Кажете ми нещо от Питагор. Коя е основната идея на Лайбниц или на Канта, коя е основната идея? На Лайбниц са монадите *(своята философия той е развил в съчинението си „Моннодология“).* А на Канта – „Чистият разум“. Хубаво, а коя е основната идея на Ремке? Той тръгва в своята философия от „даденото“. Е кое е това „даденото“ в света? Следователно, даденото е още нещо непроявено. То е като една пъпка, която е скрита в някое дърво и следователно трябва да дойде пролетта, лятото да се оформи, да даде някакъв цвят, плод, но това не е всичкото дадено. Даденото се дава, но не се додава. Даденото има това свойство, че всякога се дава, а никога не се додава. Значи, то не се изчерпва.

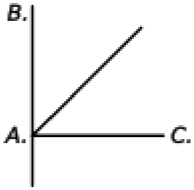

Фиг. 1

Казвам сега, представете си, че тази линия *A* представлява две състояния: едното е гъсто състояние, това е почвата, материята, а другото е една по-рядка материя – въздухът (Фиг. **1**). Вие можете да си представите основния живот в *A* – в корените; а в клонищата *B.* може

да си представите по-възвишения мислов живот. Имате *A*, *B*, *C*. В *C* вие имате резултатите в едно или друго направление. Сега да допуснем, че вие имате такъв един резултат, който ще се види след 100 год. – *D*. След други 100 год. израства друго едно клонче *H*. Питам кое е по-важно? В дадения случай ще имате пак резултати след 100 години. След други 100 години имате още едно клонче *M*. Тук ще се появят цветовете. Ние не отричаме старото, миналото, понеже това новото е базирано върху старото; само между хората е казано: млад човек и стар човек, но в природата старото и младото не са разделени както в света между хората, а всичко там съставлява едно цяло, всичко е свързано. Сега след 100 години резултатът ще бъде *D*, след други 100 години резултатът ще бъде *H*, а сега, след още сто години, туй е новото *M*. Значи в 300 години туй дърво се развива, дава цветове и плодове. Какво е постигнало дървото? Какъв е резултатът от дървото?

1. 100 – 10
2. 100 – 20
3. 100 – 30

В първите 100 години дървото се е запознало с 10 души хора, които са отишли при него и всички те препоръчват, че туй дърво има отлични плодове. След вторите 100 години туй дърво се е запознало с 20 души и през последните 100 години то се е запознало с 30 души. Сега какво е станало? Значи след всеки сто години имаме известна разлика, има един придатък от 10 души. Туй наричат култура. Миналата култура на 10 души равна ли е на 20-тях? И културата на 20-тях равна ли е на 30-тях. Туй дърво хиляди години расте и всеки период от 100 години придава по 10. Но плодовете и соковете, които излизат в най-последните коренчета, са различни, туй дърво има всичките придобивки, понеже и то е прогресирало. Последните плодове през 300-тата година са много по-хубави отколкото първите. Коя вода е по-хубава? Която изведнъж потича или тази, която е текла

хиляди години? Как мислите вие, в началото ли е по-хубава или след като е текла хиляди години. Как ви се вижда на вас това положение? После нали има някои от вас, които започват да свирят. Който свири, в началото ли свири по-хубаво или в края? Когато влизате в училището, в началото ли сте по-умен или накрая, когато свършвате? В началото ли свирите по-хубаво, когато влизате, или когато излизате? Каква е разликата, като влизате и като излизате от училището? Разликата седи в това, че при излизане от училището, вие имате един по-широк свят, по-висок, с повече съдържание, отколкото в началото, при влизането, вие сте били пак същият, но не сте могли да се проявите; а при излизането, след напущането на училището, вие сте добили вече един метод, имате един свят, в който може да се проявите.

Сега някои от вас като слушате – окултна наука, във всинца ви почти, с малко изключение, се заражда едно лъжливо понятие. Вие очаквате окултната наука да дойде при вас и да ви даде както онзи, който е взел един лотариен билет и чака. Казва, дано спечеля един милион лева, ходи поглежда във вестниците, тегли се една лотария, 2, 3, той все чака. Може 5–10 год. да минат, той все чака. Защо той да не се стегне да работи, а само чака? Аз бих го съветвал да вземе един лотариен билет и да го остави в дъното на сандъка си. Ако той спечели, a la bon heure! А той да работи, не само да уповава на лотарийния билет. Какво го ползува това, това е губене на времето. Сега всеки един от вас си има един лотариен билет. Например някой от вас мисли тъй: в ума му влязла идеята за един лотариен билет. Той е философ, писал е някое гениално съчинение и целият свят го провъзгласява за виден член на някоя академия. Седи горкият година, две, три, мисли, все ще стана един ден да спечели. Друг пък казва, да стана поет, да стана музикант, някой пък иска да стане най-големият богаташ, някой иска да се ожени за княжеската дъщеря. Ходи той,

насам, нататък, тя седи в ума му. Това са илюзии в живота. Някой път вие сте били княз – женили сте се за княгиня и сега, една минала ваша идея изпъква в ума ви, искате да се ожените за княгиня и мислите, че като се ожените, всичко ще потече по мед и масло.

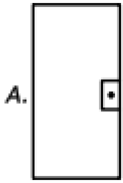

Фиг. 2

Ако ти се намираш пред една затворена врата, да кажем има такава една врата *А (Фиг.* 2). Ти си един пътник, дойдеш до вратата и се спреш там. А ти трябва да отвориш тази врата, за да вървиш по-нататък. При жененето, значи, да отвориш вратата и да вървиш напред, а някой от вас мисли, че като се ожени той, трябва да остане да варди вратата. Ако останете да вардите вратата, то е като – капутжи-баши или да бъдете главатар на вратата. Ти ще отвориш и затваряш вратата и там ще седиш. Сега аз ви привеждам това, за да ви изясня една основна идея, за да не бъдете дребнави. Вие казвате тъй: Виж светът работи. Че защо да не работите и вие, какво ви липсва да работите? Погледнете на мравите. Вие казвате, да ме назначат някъде. Питам, мравята кой я е назначил? Вижте бръмбарите, мушиците, всички ходят, работят. Ти имаш хиляди и милиони пъти повече капитал отколкото бръмбара, при това бръмбарът работи, а ти, скръстил си ръце и чакаш да те назначат някъде да работиш. Този бръмбар работи. Казвам, браво! Той е разбрал, ходи пробива една дупка, втора, трета, ти казваш, празна работа е тази! Той казва, твоята е още по-празна, аз поне върша нещо, а ти и дупка не знаеш да правиш, не знаеш да прекопаваш. В дадения случай, като видя, че бръмбарът работи, казвам, ако бръмбарът може

да работи и аз мога да работя. И после за да се работи, кой ще ви даде метод, как трябва да работите? Методът е във вас. Отвънка ще дойдат само условията, но онзи първоначален подтик на работа, това осветление вътре, то ще дойде отвътре. Щом се отвори тази врата за пътника, в него има възможност да върви. Ако аз отворя вратата, условията на живота ще бъдат отворени; вратата може да бъде отворена, но ако аз не мога да прескоча тази врата, ако човек не е способен да използува тези условия, вратата може да се отваря хиляди пъти, но тези неща ще бъдат безполезни.

Сега другото заблуждение у хората е, че вие винаги сравнявате себе си. Казвате, че другите хора са извършили повече, все повече, а вие не сте извършили нищо. Възможно е другите хора да са извършили повече от вас, но нека това ви бъде насърдчение. Това е закон. Слугата, който е бил по-дълго време при някой господар, повече работа е вършил, а който е бил по-малко при някой господар, по-малко работа е вършил. Сега не взимайте това, ако вие започвате сега една работа, не да казвате тъй в себе си: Тази работа за нас е непостижима. Какво искате да постигнете? Например постигнал си изкуството да знаеш да плуваш. Ако ти знаеш да плуваш, ти си завладял всичката вода. Но ти достигнал ли си всичко? Може в даден случай да прекръстосаш известна вода веднъж, дваж, но силата, постижението седи в това, че ти можеш да плуваш. Дойдеш до водата, съблечеш се и хвърлиш се във водата – знаеш да плуваш. А другият, който не знае да плува, дойде до реката, ходи, търси някоя лодка. Ти минаваш, а той остава още да чака. Сега аз правя сравнение в живота, онзи, който знае да плува, той може да свърши каквато и да е работа, а другият чака да дойде някой мост или някоя лодка, и той ще свърши работа, но ще се мине много дълго време. А онзи, който знае да плува той ще свърши работата по-скоро отколкото онзи, който не знае да плува.

Сега какъв трябва да бъде изводът за културата? Какво ни ползуват хилядите листа, които са капнали от това дърво или препарираните от хиляди години, какво ни ползуват? Да допуснем, че имате хиляди листа или хиляди плодни дървета, които са насадени от много години, аз не ги отричам, но не трябва ли ние да се занимаваме повече с тези плодове, които сега ражда това дърво? Кои плодове са по-хубави? Сегашните плодове и зелените листа на това дърво е по-хубаво да ги разбираме, отколкото да вземем сухите листа и сухите плодове. Сега да приведа това в по-конкретен смисъл. Една идея, която засяга вашия ум, вашето сърдце и вашата воля, всякога е по-ценна отколкото една идея, която няма никакво отношение към вас. Какво ни ползува нас, че човечеството преди хиляди години е било по-добре отколкото сега. Може да има едно такова твърдение; дали това е вярно или не, то е друг въпрос. Или ако вземем, че човечеството преди хиляди години е било по-лошо отколкото сега, а след хиляди години ще бъде по-добро. Ако е като един стимул, като една идея само да ни подтикне към доброто, това вече има отношение към нас; и ако си представляваме, че Бог е едно същество в миналото, само да ни даде един подтик, да се отказваме от злото, това има отношение, можем да се ползуваме. Но конкретно взето доброто и злото без да има отношение към нас, те са неща отвлечени и без никакво приложение. Та всяка една идея, каквато и да е тя, гледайте да има тя приложение във вас.

Сега колко души сте в класа? Всеки един от вас има един ангел в Божествения свят, но вие даже и не подозирате, че имате един ангел. И как му е името, вие не знаете. Сега аз това го зная, един ангел имате, който ви ръководи, но вие името му не знаете, нито се разговаряте с него. Някой път той ви е говорил и неговото говорене ви се вижда смешно. Иване, знаеш ли името на твоя ангел? Той ти е дал първата буква И в това ти съществувание. После, баща ти е дал

втората буква В, майка ти е дала третата буква А. Дядо ти – четвъртата Н. А баба ти заключила вратата Ъ. И В А Н Ъ. Ако извадим първата буква, какво ще остане? – В А Н Ъ. Ако извадим втората буква, какво остава? – А Н Ъ. Ако извадим третата буква? – Н Ъ. Сега да приведа. Ако ти извадиш от живота си Божествения елемент – връзката, тогава започва всичкото изваждане и нещата се обезсмислят. Във всяко едно име първата буква на името е важна. И първата буква на името не се мени. По-добре е да продължаваш името, не съкратявай името си! Ако не ти върви, продължи името си. И ако пак не ти върви, още го продължи. Ще забележите този закон съществува. Германците са един народ, който е много стеснителен. Крайно стеснителен. Имат енергия, искат да се проявят, затова у тях думите са дълги и те постоянно продължават думите си, правят ги дълги. У англичаните, в тяхната империя слънцето никога не залязва. И те съкратяват думите. Германецът съзнава, умът му работи, казва, ще дойде един ден, той усеща, че за да се освободи от тези ограничителни условия, трябва да подобри външните условия и бори се по който и да е начин да намери един изходен път, да се освободи от лошото положение. И човек във всяко едно положение, в работата си, все ще се намери в положението на германците, може да се намери и в положението на англичаните. Тогава съкратяването на думите какво означава. Много е натоварена колата ти. Ще снемеш малко от товара си от колата. Ако продължаваш думите, колата ти е празна, ще тургаш още, разширяват се думите. При неблагоприятните условия, казват, той много мисли. Тъй човек, който се намира в едно затруднено положение, той мисли. Единственото нещо, което може да го спаси, то е мисълта. Не се безпокойте. Защото безпокойствие и мислене са две неща, два процеса различни. Ти в мисълта ще имаш един метод, два, три, пет, шест, може сто метода да употребиш, цяла година можеш да работиш, но един ден, като дойде

една светла идея, ще разрешиш въпроса. Нали знаете онзи пример за Архимед, когато той намерил закона за относителното тегло, де е бил той? В банята, там разрешил един важен въпрос, и изскача из банята, и какво казва? Еврика! Значи, една светла идея го озари. Значи онази идея е излезнала при тези условия. Ти се зарадвай, не се спирай на външните формалности. Може някой да се спре да каже, че гол излезнал той от банята. Гол излезнал, но внесе една нова идея. Идеята е важна, а външната обстановка не е важна. Архимед не иска да знае за това. Сега някои и без да са измислили някоя идея като Архимед и ходят голи. А сега се смеят на Архимед, че гол излезнал. Във Варна плаж има и тук плаж ще има, там все излизат голи. Но от тези бани, никой не е изнесъл някоя нова идея в света. Това е по отношение на идеята. Сега ще кажете, че вас ви тръгна напред. Сега всичко онова, което не е направил светът, то е новото. Светът е един израз на една разумност, която е извънка света.

Сега да се разберем. Когато аз ви представям някое музикално съчинение на някой велик композитор, силата вътре в книгата ли е? Представям ви най-хубавото пиано, силата в пианото ли е? И най-после дойде великият артист, който разбира книгата и законите на пианото знае. Седне на пианото, отвори книгата и започне да свири. Значи условията са в книгата, възможностите в пианото, а написаната книга, онези сили, които строят вътре в света, това е пианото, а онзи, който твори в света, той е великият художник, великият артист. Този артист строи. Той като дойде, иди при него, слушай го. Застани и не искай да седнеш, ти не можеш да седнеш и да свириш нещо, ти ще дрънкаш, а каква музика ще се произвежда, то е друг въпрос. Слушайте великият артист как разбира нотите, как свири и след като станеш оттам, поне да остане нещо в тебе. Ти най-първо се опитай да тананикаш нещо, което си чул в ухото си, и не да мислиш какво хората могат да направят. За нас е важно да можем да

мислим. И няма нещо по-хубаво в сегашния живот от това да мислите правилно и да имате една ясна представа за нещата. Запример да видиш един човек, който страда, да имаш ясна представа за неговите страдания и да можеш в даден случай да му помогнеш. Това значи да имаш една ясна представа, че той страда. Например тече му кръв, в даден случай ти задържиш течението на кръвта с иждивяването на известна енергия. Ще кажете, да спре течението на кръвта му. Но ти свързваш в течението на кръвта проявлението на известна планета. Но той претърпява известна промяна в живота си.

Та казвам сега, всички по някой път имате страдания, някъде ще се спънете. Няма някой от вас да не се спъне. Все ще имате някакъв признак. Даже физиогномически и хиромантически тези знаци ги има. Тези квадрати, триъгълници какво показват в астрологията или в хиромантията какво показват? Някои знаци са хубави, някои са лоши; някои от тия знаци са спасителни, които спасяват. Кой ги е турил на ръката? Когато вие свършихте вашето училище, кой ви тури печата на дипломата? Секретарят. Там отбелязват, че вие сте, да кажем, студент по математика или по естествените науки, по химия. Всеки един учител се е подписал за това, което ви преподава; нали колкото души са ви предавали, все са се подписали и най-после секретарят и той иде, и удря печата, но той не се подписва. Питам ако вие удряте печата, а не се подписвате, важно ли е това? Имате някое писмо, удряте му печат. И отношението е право. Секретарят той турга този печат. Без печат, диплом не може да се даде. Той е важен, показва, че сте излезнали от гимназията или от университета. Нали и в университета удрят печат. В миналото са се занимавали с астрологията, занимавали са се с хиромантия, но не може да я употребят. Сега астрология мнозина знаете, а тази астрология може да ви помогне. Астрологията може да ви помогне в едно отношение, в сегашния ви живот да ви покаже добрите и лоши условия, които

трябва да запазите за един живот, да ви предпази. Сега човек трябва да бъде много умен, за да си прави своите изчисления. В какво седят сега лошите условия? Може ли астрологически точно да определите в кой ден ще стане. Ние казваме: В този месец, тази година може да стане. Не, точно ще кажете: В СРЯДА например, В 9 ЧАСА ТОЧНО ТОВА И ТОВА ЩЕ СТАНЕ. В 1931 г. в 10-тия месец (октомври), В 10-ИЯ ДЕН В 10 ЧАСА ЕДИ-КАКВО ЩЕ СТАНЕ. Дойде времето, провери се и стане. Сега казвате в 1931 г. има нещо да стане с вас. Е, какво? И като стане, казва: Виж стана. Предсказах го. Това донякъде е наука, но още трябва. 10-ИЯ МЕСЕЦ, 10-ИЯ ДЕН, И 10-ИЯ ЧАС НА ДЕНЯ, и веднага става. Тогава вече положително се знае. Вземете сега има търговци, които сполучват. В какво седи тяхната сполука, тяхната наука? Той предусеща например, че обществото има нужда от захар и купува много захар. Тогава някои правят това от подражание, той казва тогава: Чакай и аз да заръчам такова количество захар, и той заръчва толкова захар, колкото и другият, но той фалира. ТИ ЗАРЪЧАЙ НЕЩО ДРУГО! Като направиш някоя работа, направи, което никой не е направил! Или някой усеща, че има нужда от обуща, и заръчва, и друг по подражание и той заръчва същото количество, но той фалира. В България аз зная много дружества пропаднаха по този начин. Българите много обичат да подражават. Един направи една тухларница и спечели. Току погледнеш 5, 6 тухларници се наредили идущата година. Но разбира се продажбата на тия тухли няма да има толкова голяма печалба. На другата година има вече 50, 60 тухларници и почнат да фалират. Една тухларница може да спечели. А сто тухларници не могат да спечелят толкова, колкото едната и ще почнат да фалират. Този закон виждаме сега.

Сега има голямо производство на учени хора, нали? За всички учители няма места. По-напред, докато бяха сто двеста учители, те всички се назначаваха и ще каже: Ако е в град отивам, но в село не

отивам. А сега е готов и в село да иде. Защо? Кой е крив на това? Представете си, че вие сте в една държава, дето всички села са попълнени и вие сте учен човек, какво трябва да правите? Едно от двете, трябва да идете в странство дето имат нужда хората от учени хора, да работят, да работят. Или пък да захванете една друга професия, една нова професия. Но това са сега външни перспективи, това е, което аз изнасям. Един човек, който е дошъл на земята, все има едно право заради него. Той трябва да има една ясна представа какво може той да направи. Той не трябва да има другите хора пред вид, какво те могат да направят, а какво той може да направи. Да направиш една работа, от която ти да си доволен, че после другите хора да бъдат доволни. Той да не търси одобрението на другите хора. Следователно, аз като одобря една работа, другите могат да я одобрят след 10, след 20, след 100, хиляда години. Нима работата, която Христос свърши на своето време, я одобриха хората тогава? Но той я одобряваше. А след две хиляди години 500 милиона хора има, които приблизително, горе-долу уважават неговата идея.

Сега във вас ще се зароди желанието, ще кажете: Да бъда и аз един Христос! Да допуснем, че и ти можеш да бъдеш един Христос на себе си. Никой не ти препятствува да бъдеш Христос такъв, какъвто ти искаш, на себе си, първокласен да бъдеш! Но друг е въпросът, ако ти искаш да бъдеш Христос на хората. И Христос на времето си не можеше да бъде Христос на хората. – Те го разпнаха. Той беше един от тези неблагонадеждните за Римската империя. Тъй малко опасен млад човек на 30 години, иска цар да стане, иска да подигне някоя революция. Иска да превземе, хубаво предполага, но кой знае какво ще излезне? Някоя революция. И тогава Пилат му тегли една резолюция, неоснована на никакъв закон. Намери той в кодекса на римските права, значи на един член отгоре го осъдиха. Имат думата правниците. Казва на евреите: Да знаете, никаква вина не намирам,

изми си ръцете, а при това го осъди на смъртно наказание, но все таки намери как да се избави от римските права. Казва, на какво основание вие този човек ще го разпъвате. Кой закон го осъди. Ако се запита, на какво основание го осъди Пилат, какви бяха неговите доводи? – Надписът: „Исус Назарянин Цар Юдейски“. – Понеже се провъзгласяваше за цар, осъдиха го на смъртно наказание по ЗИ, ЗИ, само за тази дума, затова го осъдиха да бъде разпънат на кръст. Вижда, че няма никаква вина, но понеже е говорил една дума, която е против Римската държава. На това основание, че се нарича цар юдейски. И в Рим, щом изпратиш своята резолюция, на това основание казва: Никой няма право да се подига против Римската империя.

Сега основната идея. (Учителят се леко усмихва) Знаете ли защо се смея аз? Смея се, защото една баба учила своя внук да бъде много сръчен да се бори с мечка. И му казала баба, като видиш мечка, кажи тъй: пфу, пфу, и тя ще побегне отсреща ти. Той като вървял из гората видял мечка, казал тъй, пфу! Но след това казал: Тя няма да побегне, но аз да бягам. И качил се на крушата отгоре. Мечката заминала. Връща се и той, казва на баба си, че го срещнала мечка. – Приложи ли моето учение. – Приложих го върху себе си, като видях мечката, аз се качих на крушата отгоре и видях, че имаше сладки круши. И ако не бях се качил на крушата нямаше да ям сладки круши. Та сега и вие в окултната наука, казвате: Пфу, пфу, и най-после качите се на крушата отгоре – щом не се връща мечката. Турците казват: Ако планината не иде до тебе, ти ще идеш до планината. Това е криво разбиране, да се духа мечката. Ти още отдалеч като видиш, че иде мечката, ти се отдалечи от пътя ѝ, няма какво да разправяш, остави я. Турците имат една поговорка, казват тъй: Остави пияния да си мине по пътя, не го закачай, защото, ако ти го закачиш, тогава той по твой адрес ще каже такива думи, които ти никога не си слушал. Остави го да си мине тъй

свободно. Той ще си маха ръцете натам-насам и ще си мине. Та казвам, и вие не се борете с лошите условия на живота; като видиш едно лошо условие, остави го да мине. Това е подразбирал Христос с думите: Не противи се злому. Едно лошо условие остави го да мине и след като мине, ти ще имаш добрите условия. Добрите условия, това са добрите мисли. Разчитай в себе си на идейните мисли, които може да ти дадат стимул. А всичко което може да ви разтревожи, в това разтревожване вие не може да свършите никаква разумна работа. След едно голямо обезсърдчение, каквато светла идея да ви дойде, поспрете се малко. Защото след всяко голямо разочарование или след това отчайване, иде пак друго голямо очарование; но и след голямо очарование, иде едно голямо разочарование. Разчитайте на онези светлите идеи у вас, които идат, колкото и да са малки те имат по-голямо насърдчение, отколкото лотарийните билети, те се случват много рядко. Не зная в България има ли някой да е получил 500 милиона. Или един милион. Във вестниците изнесъл ли е някой да е получил 500 или един милион лотарийна печалба. *(В България има най-много до 200 хиляди лева).* Има ли някой българин да му са завещали 400, 500 или 600 милиона? Чели ли сте във вестниците да е съобщено това? Тук имаше един българин, в Индия получи голямо наследство, не зная дали са го оставили да вземе своето голямо наследство. Те са много случайни работи. Е, хубаво, аз да ви кажа, след време вие ще станете един ангел, ще вземете голяма служба. Вие ще кажете: След колко време ще бъде това? Сега това е което вие ще станете. Но да свикнете на тия сегашните изпити. И един ден, ако вие станете един ангел, ще може ли да си спомните за сегашния живот? Според вашето схващане, тези, които са станали ангели, спомнят ли си за миналия си живот? Как мислите вие. Вие например сега за какво си спомняте най-вече? Вие минавате в един свят, аз наричам сегашната епоха, епоха на разочарованието, на разочарование на

хората. Тъй се нарича тази област, през която човечеството минава. Епоха на разочарование и тя трябва да мине. И цялото човечество минава през тази епоха. Цялото човечество минава сега през дъното на ада. Цялата тази култура през хиляди години минава сега през дъното на ада. Сега първите ешелони са минали и от 30 милиона години са минали от дъното на ада, и тези, които са минали, са шашави. Тази област се нарича на разочарование, но щом излезнат оттам, ще дойдат в другата епоха. Когато цялото човечество мине от дъното на ада, ще дойде друга една област, дето сегашните условия ще се изменят. И може би то не е много далече бъдещето. Това, което сегашните хора търсят, може да стане, то ще дойде може би не в много далечно бъдеще, но сега е вече като цел това бъдеще. Сега всички ще минете през нея епоха, през областта на разочарованието. Ще минете всички, това не е изключение. Ако някой мисли, че може да мине без разочарование, той си прави криви сметки. И Христос казва: Вие минавате през тесните врата. И непременно всички ще минете, само багажа си ще оставите вънка. Тази е сега идеята. Някой път чувствувате известни разочарования като че всичко онова, което сте придобили, ще рухне. Вие сте като деца немили-недраги. Че това не беше ли същото с Христа. След Христа апостолите не бяха толко разочаровани, колкото Той; вече имаше един проблясък. Пътят беше проправен. А сега и вие няма какво да се обезсърдчавате като минете през тази област.

Но общото дръжте. Културата това не е един резултат на човешкия дух, той минава през човешкия дух, на съвременната култура подтикът се дължи на една сила вън от тези условия, при които ние живеем, културата това е едно усилие на един свят много по-висок отколкото земния. Всичките възвишени същества от невидимия свят работят върху умовете на хората и ги подтикват към нещо по-високо. Всички разумни същества работят върху

човечеството. И този разумния резултат на цялото човечество ние наричаме култура, култура в каквото и да е направление. Да кажем един се занимава с поезия, философия, музика, изкуство, каквото и да е това не е нещо, което се е явило тук на земята, това е нещо, което се дължи на един свят извън земята. Земята не ги съдържа тия.

Та онези, които работят сега върху човечеството, бъдете уверени, които са се ангажирали с култивирането на човечеството, те са в състояние да го изведат до край. Понеже вие падате като членове на това човечество, един ден когато цялото човечество израсне и вие ще бъдете изведени тъй щото цялата култура ще бъде на ваше разположение. Туй, което сега се добива, което за бъдеще ще се добие и вие ще участвувате в тази култура. Придобитото ще бъде достояние за хилядите поколения, които ще дойдат и много от тези придобивки, тези таланти поезия, философия, музика вие ще ги имате, вие ще се раждате като философи, като музиканти, поети, скулптори, те наследствено ще се предават в човешкия организъм, вие ще носите придобивките. И тогава ще бъде по-лесно отколкото при сегашните условия.

Станете сега.

(Цигулката беше само като свидетел извикана да присъствува в клас).

ФИЗИЧЕСКА, ДУХОВНА И УМСТВЕНА АНАЛИЗА. ОКУЛТНИЯТ ПЪТ И ОБИКНОВЕНИЕТЕ ПОСТИЖЕНИЯ. ВЪТРЕШНОТО ОТКРИТИЕ. СКРИТИТЕ ТАЛНТИ.

X година, 37 школна лекция на 1 мл.ок.клас., 22 май 1931 г. петък 6 ч.с., слаб дъжд, меко топло време (вчера бяхме на Витоша), Изгрев.

Отче наш.

Какво разбирате под думата – ЛОГИЧЕСКА АНАЛИЗА? Как определят в университета думата анализа. Да кажем, някой химик анализира някое вещество. Но анализирайте една ваша мисъл или едно ваше желание. Например ако вие анализирате една ваша постъпка или една ваша мисъл. В какво седи анализата на вашата мисъл. Най-първо трябва да се определи мисълта. Какви са стимулите, подбудителните причини за нея.

1. Ф.
2. Д.
3. У.

Ако започнем с физическите причини. Второ причините са от духовен или от чувствен характер. И трето от умствен характер, от умствения свят могат да бъдат причините. Да вземем, искате да съградите една къща, какви са причините? Чисто физически причини ви заставят да съградите къщата.

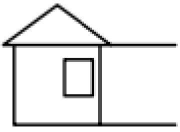

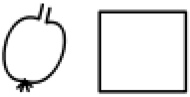

Фиг. 1

Но допуснете имате тази къща (Фиг. 1). Тогава какви са причините за това? Физически са причините. Искате да си сготвите храна за ядене. Какъв предмет можем да турим за готвене на яденето? Или както природата готви. Имате една ябълка. Сега друго, имате една мисъл, на която причините са чисто умствени; или имате една написана книга, какви са стимулите за написването на книгата? Книгата съгражда ли се по същия начин, както се гради къщата?

Сега по какво се съграждат трите свята? – По своите методи. Когато имате да боравите с физическия свят, това са най-грубите сили, с които вие има да се справите на физическия свят. Това са законите на физическия свят; когато има да се справяте с вашите желания или със света на чувствата, вие пак трябва да разбирате да се справите с тях. Да кажем, гладен сте. Вие може да задоволите вашия глад, тъй както овцата задоволява глада си с трева, а може да задоволите вашия глад и тъй както вълкът задоволява глада си. Кой задоволява глада си по-добре, вълкът или овцата? Първоначално, когато овцете са нямали никакъв господар и вълкът се намери в гората, той като види овцата и се задоволи с нея. Нищо повече. Хваща я там и я изяда, никой няма да претендира. Изядена, изядена, свършена работа! Но един ден овците си имат господар, разумен. Тогава той тръгне с пушката си и ако някой вълк си позволи да изяде някоя овца, тогава господарят на овцата на общо основание му тегли куршума! Питам, защо господарят на овцата убива вълка? – Защото изял овцата. Питам, кой господар ще убие някой вол? И волът може да пострада, даже като вегетарианец. Едно време волът е пасъл трева навсякъде, а сега в тези културни страни волът види жито високо, казва, че е трева и тя станала много хубава, и започне да я пасе. Но като види господарят, той може да го наложи с глоба, че си е

позволил да влезне в неговата градина или нива. Той не го убива, но го наложи на общо основание, но ако дойде вълкът, на общо основание му тегли присъдата! А за вола викат господаря, защо му позволил да пасе трева на неговата градина. А на вълка теглят му присъдата на общо основание, а вола го наказват. Та когато осъдят някого на смъртно наказание, той е направил погрешката на вълка. А когато някого осъдят на 5, 10 години затвор, той е направил погрешката на вола. Е, питам сега, в умствения свят вие написвате една книга, но някой е взел от вашата книга, вие го давате под съд, за плагиатство и го осъждат. За колко години го осъждат? Условно го осъждат, там наказанието е по-малко.

Сега вие може да се намерите в мъчнотия. Често искате вашите физически нужди, които имате, да ги премахнете, тъй както бихте премахнали и глада си, или съградите една къща. Но вие не можете да си послужите по същия начин. При къщата се изисква по-голямо усилие. Колко време се изисква за един обяд? Половин час, за да свършите работата си; а колко време ви взима, за да съградите една къща? – Много повече. Следователно, тези явления от физически характер изискват по-дълго време, за да се реализират. Например вие мислено веднага можете да се пренесете на слънцето, но физически можете ли да направите това? Умствено може да си представите, че вие се движите с един аероплан или с някоя колесница, както на свети Илия, и се връщате. Мислено това го правите за половин час или един час, но ако речете да реализирате вашата мисъл; при сегашното състояние тя не може да се реализира. Може да се реализира, но колко време се изисква? За реализирането на една ваша мисъл да идете и се върнете до слънцето, се изисква хиляди години, докато се намерят и други желающи да идат до слънцето; и при колективния труд всички, които приемат вашата мисъл, най-после ще измислят нещо, някое средство, някой начин, да може да идете до слънцето. За това хиляда

години ще идат, но по-малко от хиляда години е невъзможно. Най-първо ще вземете пред вид всичко наоколо. Ако имате някое желание или постижение, вие се безпокоите, че някои ваши желания не са постигнати. Ако желанието във вас да идете до слънцето, не може да го постигнете, кой е виноват тогава? Нито окръжающите, нито вие. Обстановката е такава, предпоставките са такива, че вашите желания абсолютно не могат да се постигнат. Вие имате едно желание, което не е на място. И най-после, като идете до слънцето, какво ще научите там? Какво ще постигнете? Да допуснем, че вие отидете до слънцето. Там има ред и порядък, вие не знаете езика им. На границата там ви спират, питат ви. Ще си покажете паспорта. После ще ви попитат: Откъде идете, с какви намерения, защо и за какво. А може от границата пак да ви върнат назад, както сега ги връщат.

Сега всяко желание и всяко постижение трябва да бъде разумно. И трябва да имаме една връзка. Онзи, който трябва да иде до слънцето, най-първо трябва да може да се обяснява. Да има една връзка между жителите на земята и жителите на слънцето. Да могат да си телеграфират. Да определите, че тръгвате на слънцето: моля да слезне някой от вашето училище. И вие тръгвате от земята към слънцето. Да каже той: Идвам да следвам във вашето училище, като студент може да идете там. Сега това е само едно сравнение в сегашния живот. Всички вие имате желанията на слънцето. Непостижимите ваши желания са от рода, да идете на слънцето. Запример, вие искате да станете богат, да станете милиардер. Това е едно желание да идете до слънцето. Защото при сегашните условия местата на всички милиардери са заети. За един нов пост за милиардер няма стол вече, няма катедра. Някой иска да бъде професор. Той е млад и трябва да чака да умре някой стар професор или да уволнят някого, и така той да иде на мястото му. Да кажем, вие искате да станете професор, трябва да чакате да умре някой друг, та

вие да идете на неговото място. Сега аз ви правя тази аналогия, за да има разумност във вашите постъпки в изискването на вашите желания. Вие сте свободни да искате каквото и да е, но трябва да знаете законите; физическите предпоставки и от духовен, и от умствен характер, и ако вие употребите съответствующи закони, тези желания могат да се постигнат; но ако не употребите съответствующите закони, не може да има постижения. Между всичките закони трябва да има едно съответствие. Защото един физически закон, той е създаден от Божествения свят; духовните закони и те са създадени от Божествения свят, и най-после и самите Божествени закони. Та физическите и духовните закони са едно разклонение от Божествения свят.

Та казвам сега, най-първото нещо за постижението. – Съграждането на къщата. Пренесете сега във физическо отношение кое е съграждането на къщата? *(тялото).* Да, тялото. Най-първо трябва да знаете законите: Ти трябва да съградиш къщата си хубаво, понеже, ако не съградиш къщата си хубаво, ти трябва да ходиш под наем; пък щом имаш една своя къща, ти можеш да правиш, каквото искаш. Сега второто положение на какво може да уподобите чевствуванията. Да кажем, съградихте тялото си, ще имате и кухня за готвене. Най-първо ще съградите един комин, ще имате огън. Всяка къща, която не дими, тя е мъртва. Всеки, който мине да види, че пушек има отгоре на къщата ви. Най-малкото да пуши къщата ви. Хората при сегашния век да видят, че хора има вътре. Или ако е вечерно време, да има свещ. Ако комин не пуши и прозорецът не свети, казвате: Тази къща е запустяла!

Сега третото положение, това, което съставлява умствената страна на човека. С какво може да го уподобите? Вие сега казвате: Светлината е подобна на ума. Щом има светлина в къщата, този човек

е умен. Щом има кухня и щом му дими къщата, ти можеш да се нахраниш там! А щом има светлина там, ти можеш да се учиш.

Та казвам сега, във всеки един от вас непременно трябва да има едно отлично тяло, една отлична къща. Нали искате да имате една отлична къща съградена, с две стаи, после да има една отлична кухня, да бъде всичко чисто. В това отношение всички трябва да имате едно отлично чисто тяло, не само физически силно, но едно тяло, което може да ви служи за постижението на вашите физически нужди, за постижението на духовните ви стремежи, и което може да ви послужи за постижението на вашите мисловни стремежи. В друго отношение животът ще бъде разхвърлян, безидеен ще бъде. Вие ще кажете сега, ще се уча най-първо какво мога да добия от живота. Да допуснем сега, че някой от вас е станал милионер, второто положение, след като е станал милионер, какво трябва да добие? След милионерството какво трябва да искате? Като стане човек милионер, той почва да гради къща, градина, набави си автомобили, облича се хубаво, луксозно и т.н. Храната му е разкошна, почне да дава угощение на приятелите си, събират се около него, да покаже, че е забогатял. Някои богаташи спират там; друг богаташ ще мине в третата фаза, голяма част от богатството си ще даде, ще съгради университет, да подпомогне за учените хора, други ще пишат книги. В умствено отношение богатите хора започват да работят и в третото направление в мисълта. Но казвам, във всеки едного от вас, който иска да бъде идеен при сегашните условия, каквото положение и да завземете, представете си, че вие сте милионер, оставил чичо ви 10 милиона долари на ваше разположение. Но законът е такъв, че само като станете на 21 години, тогава имате право, а дотогава вие сте под опекунство и не можете да изтеглите нито стотинка от тези пари, значи чак след 10, 15 години имате право над парите. Какво ще правите? Казвате: Милионер съм, но никой не ви дава пари. Същото положение, някой казва: Здрав

съм, но какво да правя? Това е все същото положение: милионер съм, но не мога да манипулирам с тези пари. Казвам: На 15 години си, не е дошло време да оперираш с капитала. В това положение какво трябва да правиш с капитала? Иване, какво ще направиш? *(Ще работя).* Каква работа ще вземеш? *(каквато и да е, докато мине определеното време).* Тъй много право, каквато и да е работа. Под думата работа, винаги имайте в ума си, това е най-възвишеното, благородното – смяна на две състояния у човека. Всякога когато човек се намира в противоречие със себе си, той може да смени своето състояние. Това е една работа! Ще копаеш, вода ще носиш, мекици ще продаваш, хляб ще продаваш, дрехи ще продаваш, ще слугуваш. Нали казват: Всяка работа е почтена.

Има един пример за почтеността. У българите въобще има голям срам при работата, българите са взели от гърците този срам. Гърците отвънка са много хубаво облечени, но вътре в къщата обедът е много скромен, нямат с какво да разполагат. Сготвили си коприва, но дойде някой в къщи, те веднага вдигнат копривата, защото ще кажат: Тези хора са сготвили коприва и това ще се разпространи из цялото село или град, че тези хора ядат коприва. А коприва не трябва да ядат. Ако е яйца, масло, сирене, но коприва? Питам, защо да не може да се яде копривата свободно? Аз съм ви разправял този пример, дето един американски богаташ си купил един голям куркой от пазара, но не може да се съгласи кой да му занесе куркоя в къщи. Минава един човек, казва: Аз ще ти го занеса, но ще ми платиш три долара. – Един ти давам. Най-после минава председателят на щатите и му казва: Аз ще ти го занеса. Богаташът върви напред, председателят отподире занася му куркоя за един долар. Идва до къщата, отваря вратата, дава му куркоя, той му плаща. Председателят казва: Аз нищо не искам. – Как нали си пазарен! – Аз не искам нищо. – Да не искате и вие като другите три долара? Той му изважда, показва, кой е и си заминава.

Богаташът не го е срам да яде куркоя, а го е срам да занесе куркоя в къщи. Понятия са това. Председателят иска да му покаже, че не е срамота да се носи куркоя, той трябваше да се замисли, да не яде куркоя, а другото е много по-лесно. Питам какъв е тогава моралът? Има ли някакви морални подбуждения тук? Тези са от чисто духовен характер. Една философия, която е без основа; той го е срам да си занесе куркоя в къщи, но ако заколи куркоя и го опече, той ще мине за един благородник. Това са понятия у хората.

Та казвам, причините, които може да ви стимулират за вашите постъпки, могат да бъдат от тези трите свята. Така трябва да изучавате вие нещата. На първо място трябва да имате една хубава здрава къща. На второ място, тази къща трябва да бъде много добре мебелирана. А на трето място какво трябва да бъде? *(да бъде тя инсталирана).* Да има осветление и отопление, да може да се живее вътре. Първостепенна да бъде! Та именно сега като се правят тези гимнастически упражнения, това е съграждане къщата отвънка. Чувствата, с които си служим, това е съграждане (на) къщата отвътре – мебелиране. А мисълта, която се влива, това е инсталиране на тази къща от всички тези употребления, от които тя се нуждае.

Сега тези схващания са потребни за вас, защото в окултната наука не може да има постижения, докато човек не е разбрал основния закон. Да кажем, вие сте беден, обикновените пътища, по които вие може да станете богат, то е да се заемете да работите. Разбираш нещо от земеделие, от архитектура или имаш поетическа дарба, или си музикант, знаеш да свириш на кавал или на цигулка, вземеш цигулката и навсякъде можеш да си проправиш път. Ако е по окултен път, никога няма да си служиш с тези средства. Това са обикновените работи. Кой е сега ОКУЛТНИЯТ ПЪТ? Защото тези са обикновените постижения. Кой е окултният път? Окултният път, да допуснем, че ти ще намериш, както онзи, да кажем някой рядък

инструмент. Занимавайте се с музика! Но не ви достигат пари да откриете де се крие някой рядък инструмент, например, някоя стара цигулка от Страдивариус. Казват ви: Тук имате една цигулка. – Не можете ли да ми я продадете? Колко искате? Давате му два–три пъти повече, отколкото той е оценил тази цигулка. Взимате тази цигулка и после я продавате за 500 хиляди лева златни. Тогава? Или второто положение. Вие имате знание. Казвам сега съвременните хора работят за откриването на някои златни мини или търсят някоя диамантена руда. Хората търсят. Ще кажете, откъде накъде? Или намирате някой диамант в земята. Това не е по обикновения път. Тези хора, които се занимават с диамантената мина, или с тези руди, те почти всички употребяват окултните средства. Имат си специфични начини за това. Запример, как знае човек, че определя, на 500 метра в земята има някоя дебела жила от злато, въглища или сол се намира там? Това по обикновени пътища не става. Сега някои от вас си служат с тази пръчица, но само за намиране на вода. Тя водата си има известни специфични трептения; но и златото и всички метали имат специфични трептения. И онзи, който иска да се занимава да развива тази сила, той трябва да разбира специфичността на известни метали. Всеки един от вас може да направи един опит: като му поставят в една кесия един наполеон, че като го хване с ръцете си, по трептенията му да познае дали е злато това или ако е сребро, пак да познае. Да няма почти никакво изключение или да има на стоте само едно изключение. По същия начин вие като минавате през някоя местност или през каквато и да е област, да знаете дали има тук злато или не. Вече вашият организъм иде в контакт с металите. И дето и да минете, ако тази област има злато, вие ще усетите особено притегляне, една притегателна сила. Много ви е приятна, ще ходите ще се разхождате, ще обикаляте, не искате да се местите от това място. – Злато има там! Или да кажем вие влизате в една библиотека

и намирате някоя стара книга от древността. Обикновената книга може лесно да намерите, но една стара книга мъчно се намира.

Та казвам сега, ОКУЛТНИЯТ ПЪТ Е ПЪТ, ПО КОЙТО НЕЩАТА СЕ ОЦЕНЯВАТ. Това, което обикновените хора не могат да намерят, тези които се занимават с окултната наука, те намират ценното. Та първото положение е да откриеш в себе си, имаш една дарба. Ти можеш да разкриеш тази дарба само по един окултен път. Не само да се разкрие от тебе, но и хората да разкрият това. Най-първо ти трябва да разкриеш своята дарба! Това е събуждане на съзнанието. Да кажем, ти имаш една окултна дарба. Това е вече едно съзнание; у тебе се събужда съзнанието, че ти имаш музикална дарба. Разбираш, нещо имаш. Ти можеш да пееш, възприемаш лесно песните. Или чувстваш в себе си дарбата, че можеш да пишеш поезия. Но като пишеш, ти не откриеш в себе си това чувство. Или откриеш в себе си вътрешна техника, виждаш, че разбираш от техника или от физика, едно вътрешно откритие е това! Аз говоря за ония гениалните дарби, не обикновените прояви. Някой например ще ти каже: Ти си талантлив човек. Това е един външен стимул. Не отвън, отвътре да ти дойде този стимул, ти сам да го съзнаеш; а след като си го съзнал ти, да го съзнаят и другите хора. Та първото нещо е вие сами да откриете в себе си ония заложби, които ги имате. В това седи създаването на човешкия характер. И човек не може да създаде в себе си характер, ако не открие в себе си някаква заложба, някоя дарба, защото само хубавите работи, неща, (са) които се откриват и които трябва да се обработват. Човек може да положи известно постоянство и труд за това. За хубавите, гениални работи, които са скрити в него, струва си човек да иждиви и 10, и 15 години, само за да открие това, което го има. И като открие това, като Едисон, като едно малко момче е ходил да продава вестници и съзнал, че в него има дарба за откриване, изобретение има. Той почти има най-голямата лаборатория в

Америка. Това са постижения, добити по окултен път. Но какво е било концентрирането на такъв човек! Какво е било скрито в този път. Вие знаете за този анекдот. Едисон след като е открил и узнал работите, той се сгодил и щял да се жени. Но толкова е бил занят, че забравил деня, в който щял да се жени и трябвало да ходят да го извадят от лабораторията му, тъй се е погълнал в работата си, че се е забравил. Та казвам, женитбата е един външен стимул на гениалността. Попитали го, казват му: Булката чака там. Той си седи в лабораторията, прави си своите изчисления, своите опити, а онези отвън се безпокоят. Та казвам, гениалният човек не се смущава от външните несгоди на живота. При гениалността човек така е погълнат в своята мисъл, другите неща ни най-малко не го интересуват, казва: Могат да почакат малко, не са закъснели, ако не днес, утре. Това, което хората определят, не съвпада всякога с природата. Мислите ли, че съвременните хора постъпват разумно. Че човек за да се ожени, пак трябва да постъпи разумно, пак трябва да бъде гениален, разумен. Той трябва да определи онова време, което е дадено от природата. Ако той се ожени една година по-рано или по-късно, той ще закъса. Когато той се ожени точно навреме, както е определено, ще има напредък. Аз сега вземам женитбата, тъй както природата е създала. Вземам женитбата като едно отношение на разумните души, които трябва да работят. Разбирам, двама приятели се съединяват да работят. Има отношение, ако те започнат тази работа точно навреме, тази работа може да прогресира; ако тази работа не започне навреме, тя не може да има никакъв успех, никакъв прогрес. Та казвам, за разумните неща в света си има време. Туй го е казал и Соломон преди хиляди години: Има време за раждане, има време за умиране.

Та сега и от вас се изисква да разкриете някои таланти, които са скрити у вас. Защото друго яче, ако не можете да разкриете, че имате

един талант в себе си, вие нямате никакъв стимул, но в момента, когато вие съзнаете, че нещо се крие във вас, вие вече имате един силен стимул. Не сега човек да бъде един маниак, аз не говоря за маниячество. Но всеки един, няма човек в света, който да не носи някаква скрита дарба. Стига дълго време да е мислил, той ще дойде до това, което е идеал на живота. Това, което хората сега наричат идеал, то е нещо скрито у човека; и когато човек се домогне до своя идеал, в него има нещо скрито, има такава сила, че нищо не може да го спре в пътя! Та сега, всеки един от вас трябва да се стреми да открие нещо скрито в себе си, да открие този идеал, тази дарба. Това е хубавият стимул, който може да имате. И никога не търсете вашето щастие вънка от вас! Да търсите щастието вънка от вас то е все едно да уповавате на един ваш приятел, който ви е дал пари на заем, и построил къщата ви, и вие сте подписали полицата.

Мислите ли, че вие сте гарантирани? Не, един ден той продава къщата ви и вие си останете с полицата си. Ако имате пари, съградете къщата, ако дойде един малък заем лесно може да се справите с него. Та казвам, когато дойде да се съгради нашето тяло, природата ни дава една малка външна подкрепа. Всеки ден тя ни дава един малък външен запас, за ядене на нашия организъм. Но след като приемете храна онези сили, които влизат в природата, цели процеси стават там, онези милиарди клетки, които са вътре, започват да работят. Милиарди клетки работят за съграждането на организма. Значи този вътрешен процес не може да се стимулира отвънка. Затова не спирайте вътрешните процеси на живота си. Има естествени процеси на вашето тяло, има процеси на вашето сърдце и на вашия ум. Никога не спирайте Божествените процеси, с които природата си служи! И всеки един, който е спрял един такъв процес, той е спрял колелото на щастието. Когато човек спре процесите на природата, на тази велика работа вътре, той е нещастен. Или казано друго яче: всякога бъдете в

хармония с разумното в природата. Всяко нещо, което вие искате да постигнете, (постигнете) го по този разумния път, по който живата природа го желае. Преди да сте се родили на земята тя е предвидила всичко за вас. И няма нещо, което някой би ви взел, освен това, което живата природа ви е начертала. Вземете физиономията, астрологията, хиромантията, всички окултни науки и други, които определят, че човек носи дарбите със себе си. Например там се показва, че към 20-та или към 30-та година има едно съвпадение на планетите или едно съвпадение на забогатяване, или съвпадение на пътешествие има, или ще постъпиш в някой университет, срещате се с някои хора и се подигате. Като дойде това време, веднага се създават благоприятните условия. Или някъде е турено астрологически, че еди-колко си време ще имате едно голямо нещастие. И да ви предпазят, да бъдете много внимателни, докато минете тази криза. Предвидени са всички тези работи в живота. Но във всички окултни науки изключенията са много малки, а благата, които са вложени, са повече.

Сега този е пътят, по който всички трябва да разсъждавате. Но той е много труден път. Труден е по единствената причина, че мнозина от вас не сте запознати и даже тези, които са запознати с астрологията, не може да си служите с тези познания. Запример един хороскоп за себе си не можете да направите. И като си направите един хороскоп, сами не вярвате. Ти сам го направиш, виждаш го и не вярваш, търсиш нещо друго. Но след като ти пострада главата, казваш: Видях го сега, но не вярвах. Пък ти ще туриш хороскопа и ще вярваш. Щом е една наука, ще вярваш! Пък някой път направиш хороскопа, дойде времето, не си го изчислил, и ако така не стане, ще се излъжеш. Но това излъгване произтича, че пресмятането не е право. Човек може да постави и себе си на изследване, като второ лице. – Да не си заинтересуван.

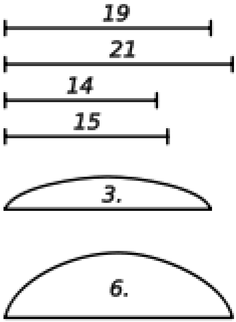

Фиг. 2

Да допуснем сега, че имате една глава, която има 19 см дължина. Имате и втора една глава, на която диаметърът е 21 см широчина; и трета глава – 14 см. Онзи, който има 19 има и 14. Вторият има 15. Онзи, който има 19, има на челото си 3 см широчина, а който има 21 има 6 см чело (Фиг. 2). Сега вие имате известни данни. Как мислите, кой от тези ще бъде успешен?

Трябва да се измени задната част на главата му. Какви са чувствата, с които той оперира? Какъв е стимулът на чувствата? Най-първо трябва да се вземе напречният диаметър, който дава интензивност, широчина на мозъка, дава устойчивост на характера, да може да издържа на мъчнотиите. След това 3-те сантиметра показват, че този човек е практичен, но не е далновиден, не може да предвиди нещата. Този с 6-те см чело е по-предвидлив. Но положително трябва да се вземе. Неговият духовен устой, какви са неговите морални устои в живота? Любовта му към отвлеченото, към Божественото. Ако всички тези съчетания, аз бих наредил така.

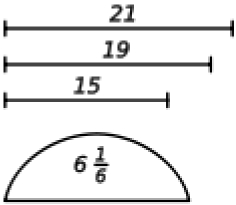

Фиг. 3

Ако вземем 21 това е едно изключение почти. 21. 19. 15. 6 и половина. 6 и половина широчина на челото. Зависи, ако челото е високо и е тясно, губи се неговата сила (Фиг. 3). Отношение трябва да има. Да кажем има 6 см височина, а може да има 12 широчина. Има и ред други такива данни, които могат да се вземат. Такъв един човек може да сполучи в живота. Защото той има такт. Един човек, който иска да бъде сполучлив, в него музикалното чувство добре е развито, понеже такт има. Съобразителността трябва да е развита. Ако няма такт, значи той не е музикален. Да поставиш една работа в своето време, значи такт трябва да имаш. Да се постави всяко нещо точно на времето, изисква се музикалност. Значи хора, у които чувството на време не е развито, те не са успешни. Онези оратори, у които времето е музикално развито, те знаят да говорят музикално, а у които то не е развито, те не могат да говорят хубаво, те не говорят музикално. Значи всички способности, по-низшите способности след време ще служат и за по-висши процеси. Всички способности, които служат за механическите процеси, след време ще служат за Божествени процеси. Всяко нещо трябва да се тури на времето. Ще чакаш. За да бъдеш сполучлив, трябва да имаш такт; после да бъдеш достатъчно твърд. Да бъдеш достатъчно наблюдателен, да имаш достатъчно интуиция, достатъчно разсъдливост и да се не афектираш от най-малките закачки в живота. Малко да влезнеш и след като се възбуждаш да се самообладаваш. Защото възбуждението на човека произтича, че той не взема под внимание мъчнотиите, които може да го сполетят. Например често хора, които са от високо произхождение, например някой княз, ходи той със своята титла и постоянно усеща докаченията. Някой беден, роден от бедни родители, със своята гениалност той ходи, постоянно претърпява унижение, но

същевременно има едно упование. В края на краищата, кой от двамата печели? Бедният и разумният всякога печели повече, отколкото богатият и глупав. Под думата глупав разбирам, който не съзнава нищо в себе си, нищо отвътре. Той не може да се справи с външните условия на живота. Та затова да не ви спъват, някой път вие имате известно щастие, когато то дойде, ти него ден си княз. Ако имате някоя несполука или несрета в живота, него ден вие сте поставени в положението на някой беден човек, който трябва да превъзмогне мъчнотиите.

Сега тази наука може да приложите в ежедневния си живот. Човек трябва да се справя със себе си. Има известен род мъчнотии в живота, малки мъчнотии, с които всеки човек трябва да се справи. Ако с малките мъчнотии в живота си не можете да се справите, с големите мъчнотии вънка в света съвсем няма да може да се справите. Защото малките мъчнотии във вашия живот, това са малките прегради, които ще ви покажат пътя как да се справите с големите мъчнотии в големия свят. Та всеки един, който така разбира живота, лесно може да се справи с външните мъчнотии. Да кажем, имате едно неразположение на духа. Някой път ви обземе някоя песимистична мисъл. Песимизъмът аз съм определил и друг път се дължи на силно развити лични чувства, на силно развит страх, користолюбиви чувства, слабо развита надежда, слаба вяра, пък и Любов към Бога не е толкова развита, и винаги в такъв човек се зарежда едно недоволство. Защото в даден случай Бог се поставя като един неприятел. Ти речеш да направиш нещо, Той се поставя на път ти, речеш да туриш нещо, Той го ритне и го счупи, речеш да идеш в някой град, ти си се научил да ходиш все накрая и стражарят ти каже: Мини на другата страна! Та стражарят ще те застави, по който и да е начин, ако ти не послушаш първия стражар, той ще повика втор, трет, и втория път ти ще се научиш да вървиш по мястото, дето ти се показва. Та, в природата ти

ще срещнеш природата, тя е един стражар, ще ти каже: Вляво. Вляво. Ако ѝ кажеш: Кой ти даде това право? Ще се намериш в някой участък. Вляво – вляво. Вдясно – вдясно. Тя не иска да злоупотреби. Може да кажеш: Ама аз така съм свикнал. Дето има свикване, има и отвикване.

Та вие можете да отвиквате. Сега вие мязате на галени деца. Вие търсите щастието по следующия начин. Дъщерята на един богат чорбаджия, той имал 4 слугини да слугуват на дъщеря му. Слугините винаги ще вземат ще турят дъщерята до камината и като стане много горещо, ще я отмахнат оттам. Целия ден слугините се занимавали с това, да я носят насам-нататък. Дошло време да я женят. Майката казала: Тя има обичай някой да я носи до огъня и после да я отмества. – А, лесна работа, казал кандидатът. Той като се оженил, имал една слугиня, казал да я тури много близо до огъня, той запалил много камината. Тя казала: Отмахнете ме! Но нямало кой да я оттегли. Тя чакала да дойде някой, чакала и като нямало кой, сама станала. Та казвам, мнозина от вас сте свикнали и чакате да дойде щастието при вас по един особен начин. Но като ви напече хубаво при огъня, ти сам ще идеш, ще седнеш на друго място, ще вземеш поза, каквото обичаш, няма да чакаш да те носят или да ти турнат възглавница. Ще вземеш точно това положение, което тебе ти е дадено. Има изключителни случаи, те са от друга категория. Например, трябва да изгрее слънцето да ни помага. Стига ние да извършваме нашата работа, слънцето ще изгрее точно навреме. Или вятърът те подухнал. Той си знае работата. Или някой извор трябва да извира, той си знае пътя. Когато ние свършим онова, което е необходимо за нас, общото положение на природата, в което тя ни е поставила, тя е винаги готова да ни помогне.

Та казвам, гледайте сега да се хармонирате с общите порядки на природата, за да може ония дарби, които са вложени в този живот, да

ги постигнете. Например искате да станете един Бетховен или един музикант като Бах, вие можете да станете един музикант, не като Бетховен. Сега модерните музиканти какво стават? Той може да пише, но ще го съдят като плагиатор, но той няма нищо ново. А може да напише нещо ново. Или в музиката, или във философията, или в друго нещо. Или върху съграждането на вашия характер. Ще съградите характера си с чувства и мисли, по един съвършено нов път, който ви е определен. И ако така го съградите, вашият живот има смисъл.

Много пъти се препоръчва подражанието. Но с подражание какво може да се постигне? Кои животни подражават най-много? *(маймуните).* Човек не подражава ли повече? В това отношение човек седи по-горе от маймуните. Една маймуна може да подражава, но веднъж опитала една горчива опитност, тя втори път не повтаря. А човек повтаря. Има пияници, миналата вечер кръчмарят го изхвърлил из вратата навън, втори път пак отива на вратата. За една чашка винце по два, три пъти трябва да го изхвърлят и той пак повтаря, пак продължава. Когато една маймуна, като направи един опит, втори път тя няма да повтори, тя ще постъпи по някакъв нов начин.

Станете сега.

Тайна молитва.

7.5 ч.с.

ЕДНАКВА ОЦЕНКА. РИТМУС НА МУЗИКАТА. СТЪПКА В МУЗИКАТА

X година, 38 школна лекция на I мл. ок. клас., 29 май 1931 г. петък 5.30 ч.с., (след гимнастическите упражнения, ясно свежо време), Изгрев.

Тайна молитва.

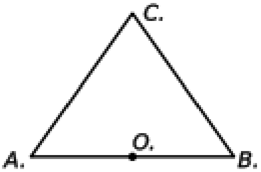

Фиг. 1

Имате един обикновен триъгълник, нали (Фиг. **1**)? Как го наричате? *(равнобедрен). AB.* е по-дълга. Когато предметите са в застой, вие какво виждате? Всяко едно тяло, когато е в застой, вие виждате само една страна на неговото проявление. Какво означава в дадения случай триъгълникът? Това е човекът. Но този човек трябва да го турите в движение, за да се яви човекът. Горната част представлява неговата глава. Главата на човека, вие може да схванете само формата. Не всяка форма мисли. Всеки ум мисли, но не всяка глава мисли. Следователно, тази посока, в която се показва човешката интелигентност, ние наричаме глава или там, дето се проявява човешкият ум. Следователно, в природата движенията на енергиите, всичкият развой, растенето на самия организъм върви паралелно с общото направление, с разумността на мозъка. Човешкият организъм се развива разумно. Паралелните линии показват една разумност вътре в природата. Тогава, ако вие в даден случай увеличавате дължината на *AB.* какво ще стане с другите страни? Какъв е знакът за

увеличение *AB*<*AC*, *BC*>. Когато *AB*. се увеличава, другите две линии *AC* и *BC* ще се намалят и какво ще стане? Най-после те ще се слеят, ще станат толкова големи, колкото и *AB*. Когато *AB* стане равна на *AC* и *BC*., какво ще стане с триъгълника? Значи човек за да разреши един правилен въпрос, той има два начина, по които може да разреши. Линиите *AC* и *BC* трябва да се слеят с *AB*. Така ще имате поляризирането на човека. Щом се слеят, той може да вземе в даден случай две направления. Неговата деятелност ще се пренесе в центъра *O*. Но това може да стане само при един случай. Когато човек изгуби посоката на своето движение в природата, непременно той трябва да се върне към Първата Причина, дето се явяват фигурите или дето се явява деятелността.

Да се спрем на триъгълника. *AB* означава човешкото тяло. *AC* означава човешките чувства; а *BC* – човешкия ум. Тогава вие можете да пренесете тази деятелност. Може линията *BC* да се слее с линията *AC*. – тогава какво ще стане? Ще стане увеличаване на човешките чувства. Може деятелността на *AB* и *AC* да се слее с *BC*, тогава ще се увеличи човешкият ум. Но ако се увеличи човешкият ум, ще имаме смаляване на деятелността на човешките чувства и деятелността на човешкия организъм ще се намали. Сегашните хора са много нервни по причина на това, че тяхната физическа деятелност е пренесена в умствената област, горе в мозъчната система е пренесена. Трябва да се даде едно правилно направление. Деятелността трябва да се пренесе върху човешките чувства. И ако там се забележи един изблик на повече чувства, деятелността трябва да се пренесе на *AB* на физическото поле. И ако се усили тялото чрезмерно, понеже тялото е един резултат на деятелността на ума и сърдцето; ако този резултат стане по-голям, отколкото умът и сърдцето може да издържа, трябва да се образува едно движение.

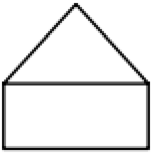

Фиг. 2

Човек постоянно трябва да се движи в този триъгълник (Фиг. 2). Щом почнете движението, вие вече имате петоъгълника. Петоъгълникът е една фигура, която показва поляризирането на духовни и материални сили. Следователно, щом човек започне да се движи във физическия свят, образува се квадратът. Квадратът в дадения случай представлява действието на рационалните физически сили. Например, вие казвате, че търсите квадратурата на кръга. Защо в геометрията търсят квадратурата на кръга? Коя е вътрешната причина? Квадратът е едно рационално число, а кръгът е ирационално число. Квадратът е един завършен резултат, а кръгът е незавършен. Ако вие завъртите който и да е квадрат около себе си, вие ще образувате кръга. Но ако вие завъртите един квадрат около своя център, с колко точки той ще се допре до кръга? *(с четири точки).* Не с две точки. Щом е с три точки или с четири точки, той е крива линия. Следователно, с две точки ще се допре. А третата точка е кривата линия.

Та когато вие търсите квадратурата на кръга, това е търсене на третата точка, направлението на тази енергия на кръга. Тъй в какво направление се движи? Още математиците не могат да изчислят в каква посока е. Все им остава един малък резултат. Точно не се знае в каква посока се движи. Но вие можете да намерите квадратурата на кръга от самия квадрат. Тази квадратура къде ще я намерите? От геометрическо гледище какво се постига? Щом имате три точки, какво се постига. То е всякога една крива линия. Щом в една линия

има три точки тя е крива. Защото между две точки може да се прекара една права линия. Щом са три точки, имаме счупена или една крива линия.

Сега изводът. Кривата линия е един незавършен процес. Ако вие се движите по един незавършен процес, вие трябва да разбирате законите. Това са закони на вечността. Следователно, при кривите линии вие не можете да знаете какъв ще бъде следующият момент. Един човек, който се движи по една крива линия, той сега може спрямо вас да е добър, но следующия момент вие не можете да знаете дали ще е добър или не. Но ако той се движи по една права линия, вие няма да може да знаете какво ще бъде неговото отношение. Защото, за да се измени отношението на един човек, какво трябва да стане? Между две същества може да се измени тяхното отношение само тогава, когато влезне едно трето лице. Какво разбирате вие под – трето лице? Тя е третата точка. Тя трябва да е един непостижим идеал. Ако *АВ* се стреми, ще имате един перпендикуляр. Това е именно човешкото развитие. Като се подига височината на човека, това е неговият перпендикуляр. Това е разумното у човека. Перпендикулярът това е разумното. И дължината на този перпендикуляр показва, че... Всичките високи хора, които имат висок ръст или това математически изразено: високите хора са идейни хора. Ниските хора са материалисти. Турците имат една поговорка, казват така: инсанъ... Те са го изразили в една лоша форма по единствения закон; ако вие се качите на едно високо място, нали вашият кръгозор ще бъде по-широк?

Какво представлява идеалистът? Идеалистът има пред своя ум много предмети, които разглежда; а какво представлява материалистът? Материалистът представя копанята на една свиня, нищо повече! Когато възгледите на един човек са много ограничени, той в копаня гледа. А идеалистът се е качил на един висок връх и

разглежда цялата природа. Може би неговите мечтания са непостижими, понеже той се движи по перпендикуляра на триъгълника, значи непостижими работи. И така трябва да бъде. Ако някой мисли, че животът е завършен процес и може да се постигне, той е материалист. Незавършените процеси могат да се постигнат. Та казвам, когато свинята изяде всичко, не вземайте думата свиня в лош смисъл, когато тя изяде всичкото съдържание, което е в копанята, какъв идеал ще ѝ остане? Да кажем, една свиня счита, че копанята е много ценна, понеже е пълна със съдържание и тя казва: Много отлична е копанята, като нея друга няма! Но изяде всичко от копанята и няма нищо вече. Тогава какво прави свинята? Щом изяде всичко, тя почне да рови под копанята и я бутне, и като няма какво друго, взима си дървените и си търси друга копаня. Или сега да преведем. Копанята това са неустойчивите енергии в природата, те са рационални числа, но са неустойчиви. А пък на едно число, на което може да разчитате на неговата сила, трябва пропорционално да расте. Тъй както на един извор може всякога да разчитате. На едно шише от един килограм може да разчитате, но колко време? Може би един ден може да разчитате. А на един извор може всякога да разчитате! Следователно, на един материалист, който има ограничени определени възгледи, вие може да разчитате само за един ден, при едно условие може да разчитате. На един човек, който разбира живота, всякога може да разчитате. Не че това зависи от него, но той е свързан с тези сили в природата, които постоянно текат. От него вие може да очаквате.

Сега мъчнотията, която се ражда. Вие може да кажете: Какво отношение има това към сегашния живот? Но сегашния живот не е ли една копаня? Не е лошо да имате една копаня, но вие трябва да разбирате, че тази копаня не представлява целокупността на всичкия живот. Това е едно временно блюдо само. Разумният човек разбира, че

след като изяде това блюдо, втория път някое друго разумно същество пак ще вложи нещо в блюдото. Но ако в това блюдо не се влага постоянно съдържание, блюдото само по себе си остава безсъдържателно. Някой казва: Аз изгубих идеала в живота си. Преведете, какво значи, че е изгубил идеала за живота си. Да представим, че ти си на една трапеза и ако престанат хората да ви слагат на трапезата, какво става с вас? В дадения случай изгубвате смисъла на живота. Смисълът седи в яденето. Като няма какво да ядете, животът няма смисъл. Сега разберете вътрешния смисъл, вътрешната страна. Защото в яденето има известен смисъл. Дотогава, докато човек мисли, докато човек чувствува и докато той действува, той живее. Животът сам по себе си се проявява. Това не е самият живот. Животът, за да се прояви, трябва му мисъл, трябва му чувство, трябва му постъпка, действие трябва. Щом действувате, щом чувствувате и щом мислите, вие живеете. А във всеки един момент мисълта трябва да се мени; и във всеки един момент чувствата трябва да се менят, и във всеки един момент постъпките трябва да се менят, или движенията трябва да се менят. Но между всичките постъпки трябва да има едно вътрешно съотношение, разумно съотношение. Щом се изгуби съотношението, връзката тогава настава в живота, както го наричат анархия. Анархия между мислите, чувствата, постъпките, няма една вътрешна връзка.

Та при сегашните мъчнотии, при които сега се намирате, вие може да попаднете на една грешка. Тя е следующата. Ако вие считате, че вашият живот е най-важен от всичко в света. В дадения случай важността е заради вас. Вашият живот е важен в света, но така също е важен животът на когото и да е. Той за него е толкова важен, колкото и вашият е важен за вас. Трябва да знаете, че животът на всеки един човек е толкова важен, колкото и вашият живот. Вие вече имате едно математическо съотношение, като преведете в геометрическа форма,

ще знаете как да постъпвате. Защото при сегашния развой на живота на хората, трябва да знаем как да постъпваме. В дадения случай ти трябва да знаеш как да постъпваш. Може във всинца ви се намират енергии, това което аз наричам: подпушване в живота ви. Често се намират излишни енергии, на които вие трябва да дадете насока на тяхното движение. Всяка една енергия, която може да се появи във вашето тяло, си има разумен произход. Но ако на тази енергия вие не можете да дадете съответствующо разумно направление, тя ще ви причини вреда. Следователно, всяка енергия, на която не е дадено разумно проявление в дадения случай, тя произвежда страдание или мъчение. Произвежда въобще вреда. А всяка енергия, на която може да се даде добро, правилно направление, това наричат хората добро в живота, растене, развиване, култура и т.н.

Сега това обяснение е необходимо за вас, за вашето саморазвитие. Когато старите философи и Толстой е казвал: ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ! Докато човек не познава силите, които са скрити вътре в неговия организъм, докато той не познава тия закони и не ги изпълнява, той няма да може да се справи с окръжающата среда. Да кажем сега, вие всинца вярвате, не зная колко души от вас вярвате, че има Господ в света. Но този Господ ако ви остави за 2, 3 дена гладни, ще почнете да се съмнявате в Него, нали? Добре. У вас например не може да се яви едно правилно разбиране, понеже има посторонни въпроси, които ви смущават. Да кажем, някой от вас е болен, боли го главата, казва: Този въпрос не мога да разбера добре, понеже ме боли главата. Той не може да разбере, понеже главата го боли; а друг казва: И аз не мога да го разбера, понеже коремът ме боли. Трети казва: кракът ме боли долу. Гръбнакът някой го боли. Бъбреците го болят. Малкият пръст го боли. Хиляди неща има, за които той не може да разбере. Сега какво показва твоето главоболие? Щом ти имаш главоболие, ти трябва да знаеш на какво се дължи това главоболие.

Главоболието всякога се дължи на един излишък на нервната енергия. Натрупване на нервна енергия на някое място, дето не трябва да се натрупва. При коремоболието пък става натрупване на известна енергия в стомаха, на място дето не трябва. Следователно, тази енергия трябва да се премахне. Ти за да премахнеш натрупването на тази енергия, трябва да знаеш произхода на тази енергия. Може тази енергия да е произлязла от неестественото съчетание на вашите мисли или може да е произлязла от неестественото съчетание на вашите чувства, или от неестественото съчетание на вашите постъпки. Например, вие не мислите и не чувствувате правилно, ще имате неправилно храносмилане; паднете някъде и си счупите крака. Да кажем, минавате покрай някой трап. Искате да скочите, нахвърлите се и падате в трапа, и си изкълчвате крака. На какво се дължи това изкълчване? Сега животните, които през хилядите години са имали тази опитност, рядко ще срещнете някое животно, което, като скача, да падне в трапа. То има едно много хубаво практическо изчисление. Което и да е животно, като скача, ще прескочи. Животното сто на сто е уверено, че като скочи една река, ще я прескочи ли или не. Когато човек е изгубил това чувство. Някой път прескочи, но някой път не може да прескочи.

Но съществува един закон, който регулира човешката мисъл; съществува един закон, който регулира човешките чувства и регулира човешките постъпки. Сега, според вас, кое е онова, което регулира нещата? Да кажем, гладен си, нали имаш едно неразположение. Наядеш се добре, веднага вашето недоволство изчезва. Но вие нямате едно правилно разрешение на въпроса. Кое е онова, което регулира във вас отношенията ви с глада? Да кажем, това е с твърдата храна; обяснявам нещата ⅓. Ще кажете, че трябва да ви дадат храна. но вие имате и другото положение. Например при яденето вие очаквате, друг да ви помогне, да ви дадат нещо, но при

дишането така ли е? Очаквате ли там, някой да ви пумпира дишането вътре? Не. Значи, вие сте лицето, което като ходи постоянно ще слага трапезата и ще вършите работа. Когато дойдем в материалния свят да правим нещата, тъй както при дишането, животът ще се оправи. Тъй е във вътрешния свят. Единственото нещо, че ние очакваме някой да ни даде хляб. В дишането ти ходиш и дишаш сам. Дишането е една храна. Така е и в човешката мисъл. Но и в чувствата има едно положение, в което вие ще се спънете. Вие казвате: няма кой да ме обича. Какъв паралел има между яденето и обичта? Съществува един паралел. Значи, няма кой да ме обича. И при яденето съществува това: няма кой да ми сложи, да ми даде да ям. Представете си, че вие минавате покрай една градина и казвате: Няма кой да ми откъсне един плод да ям. Какво ще направиш тогава И.? *(Ще се кача на дървото).* Ще идеш при падара. Но аз ви представям, че тази градина е без падар, има 20, 30 дървета вътре и ти минаваш, нещо ти казва: качи се горе! Но представи си, че ти си страхлив и кука нямаш със себе си, какво ще направиш тогава и дървото е високо. *(Ще замеря с камък).* Но и това не е позволено. Значи, това вече представлява една сложност. Те са въпроси, които изискват едно бъдеще разрешение. Сложни въпроси на живота са това.

Имате ли някоя тема засега? *(пред прозореца имаше външни лица)* Затворете прозореца. *(дойдоха двама братя пред прозореца).* Влезте вътре.

Всички неща имат смисъл в живота само тогава, ако вие вярвате, че една линия е разумна, тя вече има смисъл. И с тази права линия всичко е постижимо. Ако вие вярвате, че един триъгълник е разумен, всичко с него може да направите. Но ако вие кажете, че в нея няма разумност, нищо не можете да постигнете с нея. Така трябва да мислите дълго време. Носите една тояга, тази тояга кога може да ви послужи? Нападнат ви кучета, може да се браните от тях. Но тази

тояга във време на мъчнотии може да ви помогне. В какво може да употребите тази тояга. Нали знаете, когато Бог повика Мойсея той носеше една овчарска тояга със себе си. Дотогава Мойсей вървеше само с мъртвата тояга, после Бог му казва: Ти ще освободиш еврейския народ. Той Му казва: Какво мога да направя с тази мъртва тояга, с нея само овцете мога да паса. Но Бог му казва: Друг ще върши тази работа. Хвърли сега тоягата на земята. И той я хвърля, и тя стана на змия. Той се уплаши. – Не се плаши, хвани я сега за опашката. Дръж тази тояга, с нея всичко можеш да направиш. Ако тази тояга има тази инертна сила в себе си.

Сега на какво може да уподобите тоягата вие? Волята на човека в даден случай е неговата тояга. Като Мойсей я носиш ти. Ако в тебе твоята воля е като едно инертно състояние, то трябва да вярваш, че твоята воля е жива, разумна. Значи когато ти повярваш разумно, всичко можеш да постигнеш. Значи тази тояга не ти е дадена да правиш, каквото искаш с нея. Магите са носили тояжки в ръката си. Тя е жива тояга, която всякога ще покаже посоката на разумното движение. Като покажеш правата линия, ти трябва да знаеш в каква посока трябва да се движиш, в какво трябва да вярваш, как трябва да се движиш, как трябва да постъпваш и как трябва да мислиш. Това е правата линия – тоягата на човека.

Та казвам, във вашия ум трябва да оживее фигурата. Може да ни кажете: Това е един триъгълник. Но този триъгълник е един човек, така развит на физическото поле, той е силен. И трябва да дойдат стеснителни условия отвън, да стеснят тази линия. *AB* да стане един равностранен триъгълник, да не е равнобедрен. Защото при равнобедрените триъгълници, у някои хора може сърдцето да е развито или умът. Но в даден случай у човека трябва да се развиват съразмерно силите на ума, сърдцето и тялото. Човек не трябва да има едно много слабо тяло, но не трябва да има и съвършено силно тяло.

Защото ще погълне всичките чувствени и умствени енергии на човека. Г.Р. каква основна мисъл остана във вашия ум?

Мнозина от вас сте изгубили вярата на децата. Човек казва: Аз не съм дете я! Човек, който е престанал да е дете, той е престанал да се учи. Защото в детето има една отлична черта. Каквото му кажат, вярва. След като децата изгубят своята вяра, те започват да гледат с подозрение на всичко. Тогава на какво мязат тия деца? Например, вие сега ще кажете, защо този триъгълник представлява човека? Това е критическият ум. Аз казвам същото възражение: Защо тялото да представлява човека? Казват: Тяло трябва да има човек. Защо трябва да има тяло? Той трябва да има един резултат, трябва да има нещо, на което на физическото поле да се спре. На физическото поле без тяло човек не може да се прояви в света. И в духовния свят без чувство не може да се прояви; и в Божествения свят без мисъл не може да се прояви. Те са три свята. Както е устроено физическото поле, ако трябва да се прояви на физическото поле, той трябва да има тяло. Щом така е устроен, той може да се прояви и на духовния свят, и в умствения свят. Тогава вземете, щом рамената се развиват, нали сте изучавали, щом рамената стават по-широки отгоре, какво се развива у хората тогава? Наблюдавали ли сте тези хора широкоплещестите. Или у някои хора, когато бедрата се развиват, а раменете се стесняват, какво показва това? *(у тях чувствата са развити).* Да. Волевите движения се изявяват чрез ръцете. Когато човек е слаб във волята си, той трябва да развива горната част на ръцете си в движенията. Понеже нали в тази посока, в която се движи човек, всякога ще среща по-голямо съпротивление и ще изхарчва по-голяма енергия. Затова човек трябва да освобождава ума си от всички тия мисли, които го гнетят. Ти седнеш и казваш: Тази работа няма да я бъде. Нищо не значи, че ти не си разбрал. Това, което не разбираш, значи има какво да учиш. Питам, ти цялата природа разбрал ли си? Ти разбра ли какво

нещо е слънцето? Ти даже в дадения момент не разбираш какво нещо е земята. Това нищо не значи. Че не знаеш какво има в центъра на земята. Това няма какво да те спъва. Но все таки кажи така: В центъра на земята има това, което и в моя стомах има. В центъра на земята има това, което в моята глава има. И в центъра на земята има това, което в моя мозък има вътре. Ще кажеш, какво има в слънцето. В слънцето има точно това, което в моя мозък го има. По своя мозък ти можеш да направиш изследвания, да изучаваш какво има в слънцето. Ще кажеш, защо така да е? Че ако на един спектроскоп един учен човек може да гадае какви елементи има в слънцето, кислород и т.н. Защо по мозъка да не може да гадая и по тия линии? Може да знаете например, съществува ли в слънцето кислород или не. Тогава защо чрез мозъка си ти да не можеш да гадаеш, дали в слънцето има една разумна сила. Но това сега са отвлечени работи.

Музикантът може да гадае, ако той има глава. Но ако той е глух, какво може той да прави от музиката? *(Учителят взима цигулката си.)* Ако вземете ДО, МИ, СОЛ, ДО те представляват основните тонове в музиката (Фиг. 3). Нали вече върху тях може да работите?

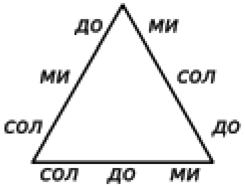

Фиг. 3

Сега да ви дам едно малко музикално упражнение. *(Учителят свири една много ритмична и на стъпки мелодия!)* Сега да се изпее песента. Това са все окултни слогове. *(Учителят пее и свири: А А А, Е Е Е, И И И).* Питам, ако човек така пее, ще остане ли нещо лошо по него? *(Учителят пее).* Това е триъгълник. Всяка една линия на

триъгълника основните тонове се сменят. Триъгълниците се свързват с тази мелодия. Трябва да държите триъгълника с тази мелодия.

Станете сега. *(Всички предоволни от хубавата мелодия!)*

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.25 ч.с.

ПЪРВИТЕ ОТНОШЕНИЯ

X година, 39 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 5 юни 1931 г. петък 6 ч.с., (след силен дъжд от нощта, на хубавата росна поляна, правихме си гимнастическите упражнения 5 ч.), Изгрев.

Тайна молитва.

Ако измените местата на две събираеми, резултатът ще се измени ли? *(няма).* Защо няма? *А* плюс *В* равно на *С*, *В* плюс *А* равно на *С*. Но резултатите ще бъдат ли еднакви? *(ще бъдат).* Представете си в първото отношение *А*, събрани две количества, една бомба, направена от един килограм барут, и във второто положение една бомба, направена от един килограм динамит, ако ги турим на работа, нали резултатът е един и същ. Но заключената сила в барута и динамита една и съща ли е? *(не е).* Да допуснем друго едно изражение, ние превеждаме този прост пример със събираеми. Да кажем *А* представлява човешкият ум, а *В* представлява човешкото сърдце, а *С* представлява резултатът от взаимодействието на сърдцето и ума. Двете като съберат своите енергии, какво могат да произведат? Произвеждат *С*. Но това число, което се турга по-напред, какво е то? Човек, който изпъква по-напред, какво подразбира това? Каква е разликата между онзи, който тръгва по-напред и който остава назад? Волът, който тегли колата върви напред, а колата остава назад; а когато колата върви напред, а волът отзад? Нали има и такива волове, които вървят отзад. Да ви преведа един прост пример. Имате една машина, това е волът, значи в този случай волът може да върви отзад. Каква е разликата една машина, която тегли колата отпред, и един вол, който тика колата отзад? Има едно удобство. Кое е по-хубаво, отзад да се тика или отпред да бъде волът? Във физическия свят е

безразлично дали отпред или отзад, резултатите са все едни и същи, но в света на органическото развитие, ние минаваме към един закон на органическото развитие. Там се прави разлика между *A* и *B* и между *B* и *A*. Резултатът е все същият, но има едно вътрешно различие. Това са сега контрасти.

От ваше гледище, от какво зависи силата на човешкия ум? Нали казвате по някой път: Човек има силен ум. Вземете например един учител по аритметика или математика, той има бързи схващания за отношенията на числата, лесно смята; има някои математици, които бързо схващат числата, а други има, той му трябва да тури числата по всичките правила, а после да ги умножава, когато първият веднага смята в ума си. Сега според вас, от какво зависи това? *(Колкото повече обстоятелства може да схване един човек в даден момент, толкова неговият ум е по-силен).* Тези обстоятелства какви са? *(Ако математикът може да схване всички перипетии, през които трябва да мине една задача, той е добър математик).* Като говорим за способностите на математика, най-първо тези органи, с които той работи, трябва да са отлично построени, от първокачествена материя, да няма никакъв дефект, да са отзивчиви за силите, които действуват. Второто положение, тези органи трябва да се държат в изправно състояние. Например ако един математик 5 дена не е ял и го извадите на дъската, как мислите ще се прояви неговата способност? В това отношение можем да считаме, че неговите органи не са намазани с масълце, той не може да бъде концентриран. Това е първото положение. Второто положение, необходимо е той да се нахрани добре. Но той може да е преял, наял се е с една хубава храна тъй, че стомахът му пращи. Дойде при дъската и процесите, които стават в неговия стомах, не позволяват на ума му да работи. Значи нито гладен да е, нито преситен. Той трябва да държи едно положение. Колко време след като е ял той може да излезне на дъската и да

смята? Това е наука. Всеки един математик, който не знае колко време след като е ял може да излезне на дъската, той не е математик. Защото тази храна, която ти си приел, тя трябва да действува вътре в кръвта ти, да помага вече, като дойде тя, тя е като една вода.

Да ви преведа един по-ясен пример, аз разбирам това, което вие може да разберете. Допуснете, че някъде далече тече малка вода, воденичарят я пуснал във вадата и я държи за воденицата. Как се казват тези места, дето се отбива водата? Запушена е водата. Има една дъска, един регулатор, който регулира водата да тече в канала на воденицата. Сега воденичарят трябва да действува, когато водата вече прииде, тъй че да може да върти правилно колелото. Щом дойде, той извади дъската и тя тръгне, и се върти колелото. Та енергията като дойде, онзи математик може да прояви своята способност. Значи, ако енергията на храната е минала и може да се трансформира, да мине в неговите органи, той може да си служи с нея и може да работи. Или друго едно изяснение. Имате едно малко кандилце, имате и фитил, но масло нямате, какъв резултат ще имате? Ако вие драснете една клечка и запалите вашия фитил, но нямате никакво масло, как ще бъде горението? Нали бързо? Ако горението става бързо, показва, че в кандилото няма масло. А ако горението става медлено, какво показва това? Ако бързо става горението, показва, че този фитил сам гори или че малко масло има в кандилото. А когато фитилът е съединен с маслото, в този случай маслото спомага на горението и то става по-медлено.

Сега питам, може ли да се досетите защо ви навеждам този пример? Какво може да извадите от примера? Да вземем каквато и да е формула, тя е силна, само когато може да разреши една задача. Да допуснем тази формула мяза на едно парче хляб, един самун хляб. Ако вие не знаете да превърнете тази сила в органическа сила на вашия организъм, тя остава неразбрана и губи своята сила. А ако я

превърнете в своя организъм, вие ще разберете какво е нейното качество и каква работа може да извърши. Дали е добра количествено или не?

Тогава каква е задачата на всяко ядене? Първо да държи организма в изправност; второ да подпомага за проявлението на организма – за работата на организма; и трето, храната да държи организма в безопасност. Най-първо, ако организмът не се подпомага от храната, ако тази храна не може да влезне във връзка с организма, да го застави да работи; и ако не го запази, тя не е хигиенична. Всяка храна трябва да служи за защита на организма. Тогава ние превеждаме същия закон и за всяко едно чувство, което влиза във вашето сърдце, или всяка мисъл, която влиза във вашия ум. И тя трябва да има същите качества. Какво трябва да бъде първото качество на мисълта? Да уякчи, да спомогне на ума ви за неговото развитие. Човешкият ум може ли да се развива? *(Може).* Тогава вие имате много материалистическо схващане, той трябва да е като някое кросно навито, че после да се развива. Какво трябва да разбираме под думата развитие? Трябва да имате един тънък ум, да схващате нещата правилно. Човек, който развърта едно кросно, той сам не се развърта. Човек например развива сам колелото, но той сам не се развива. Човек нито се навива, нито се развива. Следователно, умът сам по себе си, той навива нещата и ги развива, но той сам нито се развива, нито се навива. Сега резултатите, които имаме. Известни умствени резултати могат да се навиват, може предметът, с който се занимава човешкият ум, да е чисто материалистически и нещата тогава, поставени така, имат форма на навито кросно. Но може самите предмети да нямат тази форма.

После казвате: Човешкият ум е силен. Какво трябва да разбирате под това: силен е човешкият ум? Де е силата? Нали казваме силен ум. Следователно, ние считаме това, когато човек е силен. Но силният

човек умен човек ли е? Все таки има ум, защото силата не може да се прояви без ум. Но силата мярка ли е за качеството на ума? Сега могат да се направят възражения на тази сила. В много отношения слонът е по-силен от човека, но има и по-слаби същества от човека. Кое е по-слабото същество в света? Това са тези микроорганизмите, първичните форми, те са най-слабите същества. Толкова слаби, че като го духнеш, даже не може и да го духнеш; има такива организми, като го духне човек и то свърши. Но тези същества не са изложени на човешкото духане. Но същевременно те съединени в едно, някой път извършват грамадни резултати, с които даже и човек трябва да се справя. Вземете например, някои микроорганизми като някой бацил, които като влезнат в кръвта на човека, могат да го повалят в 24 часа отгоре и който и да е герой. Сега в какво седи силата на този микроорганизъм? *(в съединението).* Размножава се. Види се от тези микроорганизми, които бързо се размножават, стават милиони, та от тези същества се отделя нещо отровно, което поваля човека. Те като станат милиони, значи цяла една войска, която обсажда човека и го връзва. Тези микроорганизми някой път изпоядат всичко, като станат 20 милиона, 50 или сто милиона от тях, те изпоядат храната на човека. Те са като скакалци. Те изпоядат онази енергия, която трябва на човека, те я поглъщат и вследствие на това, човек си губи силата, става безсилен. Обаче човек за да се избави от тях, да няма благоприятна основа за тях да се развъждат, той трябва да има абсолютно чиста кръв! Ако кръвта на човека е абсолютно чиста без никакви утайки от органическо вещество, те не могат да се развъждат. Следователно, чистотата е необходима! Когато ние говорим за чистота, за морал, ние разбираме ония условия, при които тия малки организми не могат да се развиват. ЧИСТОТАТА Е ПРОТЕКЦИЯ, ЗАЩИТА ПРОТИВ ОНИЯ ВРАГОВЕ, КОИТО ЧОВЕК ИМА. НЕВИДИМИТЕ ВРАГОВЕ, ТАЙНИТЕ ВРАГОВЕ, НАЙ-ГОЛЕМИТЕ

ОТРОВИ В СВЕТА. Нали вие казвате, наричат ги лоши аспекти. Кои са лошите аспекти, които показват възможността ти да бъдеш атакуван от известни сили, които не са в съгласие с тебе и техните интереси могат да те катурнат по всичките правила и да те разрушат. Астрологически нали има знаци, които показват, че в еди-коя си година ще се случи една катастрофа. Тази катастрофа не може да произлезне от един Божествен закон. Ако един вълк изяде един човек, в съгласие с Божествения закон ли е? Не. Ни най-малко не е. Този вълк ни най-малко не е създаден да яде човека. И ако той изяде човек, това е едно изключение. И трябва да се търси причината. Това е изключение, не е закон. Че вълкът яде овцете, тогава ние заключаваме, че вълкът и овцата не са произлезли от един и същи принцип. Кой е заставил вълка да яде овцата? Вие ще кажете, че това е случайно. Не. При сегашните условия принципът, който действува у вълка, се отличава от този, който действува в овцата. У овцата действува един мек принцип, мек елемент, а във вълка действува един силен елемент, съвсем друг от този у овцата.

Сега да изясня, има неща, които горят и на неща, които не горят. Вие тургате дърво в огъня, то изгаря, но турете желязо, какво става? Нагорещява се, обаче, ако вие пипате дървото, което гори, то може да ви опари, но и нагорещеното желязо, което не гори, и то може да ви опари. Защо? Защо желязото не гори? При известни условия желязото не гори – при обикновения огън. Но при необикновения огън и желязото гори. Следователно, при нагорещяването на който и да е предмет, пак има горение, но в такова малко количество, че едва ли можем да кажем, каква част от това желязо е изгоряла. Например ако имате едни точни везни и поставите желязото на тях, и ако желязото е било нажежено, вие ще забележите една разлика. Преди да сте турили желязото в огъня, то е тежало повече, а като го извадите от огъня, то тежи по-малко. Добре. Тогава как ще обясните вие закона на

растенето на растенията. Които горят и растат. Има един закон, че предметите като горят не растат. Изгаряне ние наричаме един процес, когато нещата горят и не могат да се организират. Най-първо нещата трябва да се разглобят. Изгарянето е един процес – разлагане на предметите, на телата, а растенето е един процес – събиране на тези елементи и турване в една нова форма. Следователно, злото не е в това, че един предмет е изгорял, но ако този предмет не може да се възстанови пак наново, погрешката е там.

Сега вас не ви интересува процесът на горенето или процесът на растенето; процесът на горенето ви интересува дотолкова, доколкото той влиза в онзи процес. Вие трябва да владеете онзи процес, да знаете до каква степен трябва да продължава процесът на горенето и отгде започва процесът на растенето. Запример, как ще обясните вие симпатиите на един човек и несимпатиите между друг човек. Например срещнете един човек, симпатичен ви е за ден, за два, но щом остане 10-ина дена, вие питате: Кога ще си иде? Дойде ви гост, най-първо ви е симпатичен, приятен, радвате се, но после, защо питате: кога ще си иде? И ако поседи повече от 20 дена, вече не му се радвате. Коя е причината? Чисто материални са подбужденията. Ако този гост още първия ден пита: Има ли тук работа и почне да работи, и ви служи за двама слуги в къщи, вие ще кажете: Добре дошъл за този гост! Нека седи и цяла година. Но ако на този гост всеки ден трябва да му приготвяте по една–две кокошки, после яйца и масло и той нищо не допринася, вие няма да го задържите.

Сега когато вие обичате един човек, мислите ли, че вие правите нещо? От моето гледище, от моето становище, когато вие обичате един човек, вие сте гост. А когато ви обичат, какво е това? Ако вие обичате, вие сте гост някому. И вие казвате: Не знаете ли, че аз ви обичам? Аз съм гост, вие сте длъжни гостоприемство да покажете, да ме приемете, вие сте длъжни да ме нахраните. Аз съм гост на вас! А

казвате: Аз не мога да обичам. Значи не сте на гости. Щом обичате, на гости сте, щом не обичате, не сте на гости. Питам тогава каква е разликата, когато обичаш и когато те обичат. Защо някой път вие искате, за да ви обичат, това е първият процес. Да обичаш, ти си на гости; да те обичат – не. Ти, който обичаш, очакваш да ти дадат нещо, а този, който те обича, той е на гости и на когото ти си на гости, той трябва да ти даде нещо. Следователно, научно да обясня. Казвам: Защо трябва да те обичат? Ти си на гости и той трябва да те нахрани. А защо аз трябва да обичам? За да ида на гости. Защото ако аз не ида на вас на гости, вие нищо не може да приготвите на мен. И вие сам не може да се проявите.

Сега да обясня. Сега ще представя работата, тя не е разбрана, аз ще я направя малко по-разбрана. Тя е една задача, геометрическа и математическа. Вие сте гостилничар, онези, които посещават гостилницата, какви са? Клиенти. Те обичат гостилничаря. Защо го обичат? Понеже той готви хубаво. Ще им даде. Те ще говорят за бай Ивана. Иван и бай Иван се различават. Сега онзи, който обича гостилничаря, той не отива за обичта на гостилничаря, но той има предвид неговите тенджери. Като погледне на тях, каже: Бай Иване! Вече тези тенджери имат съдържание. И бай Иван знае. И сипва на клиента, който идва. И бай Иван, и той, обича своя клиент. Ако той яде тъй присърдце, отвори си очите, отива паница след паница, казва: Отлично си наготвил яденето! Отлично се произнася за него! Но същевременно, когато той трябва да излезне и бай Иван иска от него. Казва му: И аз съм гладен, и ти трябва да ми дадеш нещо да ям. И той трябва да отвори кесията си, трябва да плати. Какво има в дадения случай? Единият дава и другият дава. Най-първо дава гостилничарят, на второ място дава клиентът; и той дава нещо. Питам, каква е разликата между първото даване и второто? Кой е по-силен, в дадения случай клиентът, който яде, или гостилничарят?

Че вие сте един пътник, този гостилничар знае, след 4, 5 дена вие трябва да ядете, той ще ви помогне и ако той не е сготвил, той ще замедли вашата работа. Той трябва да ви сготви. В света този закон е верен. Много пъти аз съм навеждал това. В света непременно, за да извършите някое велико дело, вие трябва да се спрете в някоя гостилница. За да извършите едно велико дело, вие трябва да се спрете при някой извор. Засъхнало ви е гърлото, пътувате сто километра в пустинята, ако вие не вземете вода, какво може да извършите? Ще спрете на пътя. Този закон е верен. В света има разумни същества, в другия свят, с които в даден случай, ако не можете да се справите, да се съедините правилно, вашият успех ще е проблематичен. И никакви постижения не може да имате. И всички велики хора в света, които са имали постижения, разумно са могли да направят връзки. Никой в света не е бил сам. Всичко не можеш да направиш сам.

Та искам да ви изясня един велик вътрешен закон. Онази потреба, дето всеки един от вас иска да има един приятел, един познат. Това е обосновано на един вътрешен закон; за да може музиката, която имате в себе си или вашите дарби, или вашите чувства, да могат правилно да се проявят. И приятел е само онзи, какво нещо е в даден случай приятел? Аз ви навеждам това, за да имате психологически едно вътрешно схващане, да оценявате съдържанието на приятелството, което природата е вложила. Защото в човека има един орган в главата му, който е изключително само за приятелството. Следователно, приятел е само в истинския смисъл, който може да ви помага в даден случай; в известен момент да се прояви туй хубавото, красивото, което е във вас, то е приятел! Онзи, който не може да помага, никакъв приятел не е. Затова като имате един приятел, вие трябва да го цените, тъй както трябва да цените един гостилничар. А оценката какво е? Като си тръгнете от

гостилницата, вие трябва с равносилното да му се отплатите. Какво е плащането? Вие изваждате, плащате пребогато за яденето на един ваш приятел, който ви помогна да се проявите. Какво трябва да му дадете? Признателност, благодарност. Благодарността това е една вътрешна духовна обмяна. Ако онзи, който ти е помогнал и ти не си му благодарен – ти си ял само даром и постиженията ти в света не могат да бъдат устойчиви. Защото щом този приятел, когото ти имаш, се оттегли, веднага твоята светлина угасва.

Да ви приведа един пример. Това е пример от миналия век. В Америка се подигнал един млад проповедник, Муди, изпъждали са го от много църкви, но той се подигнал тъй много, че в цяла Америка и Англия ходи да проповядва. Но този американски проповедник се прочул, че имал един приятел Сенкел, един отличен певец, който свирил на орган. Докато Муди и Сенкел вървяха заедно, те се прочуха в цяла Америка и навсякъде. Но един ден Сенкел се отделил, и Муди се отделил. Муди замина за онзи свят и Сенкел замина за онзи свят. Но докато двамата вървяха заедно, всичката публика слушаше, което Муди проповядва и всички се захласваха в пеенето на Сенкел. Сенкел приготовляваше публиката на Муди. Но щом се разделиха двамата, отслабна тяхната сила. Силата седи в това, че енергията на Сенкел минаваше в мисълта на Муди. И мисълта на Муди, за да подигне хората, минаваше в музикалната сила на Сенкел. Сенкел само при Муди можеше да пее тъй хубаво. Като разгледаме главата на Муди, едно чело, което показваше, че Муди има такт, разбираше и оценяваше музиката; а Сенкел беше напълно музикален.

Та казвам, когато дойде такова едно съчетание в душата ви; вие сте сега в началото на живота, игнорирайте се от вашето съмнение. Това са съединения *A* плюс *B*. Не е онзи знак, който хората са турили. Щом провидението ви тури един знак, минус или плюс, деление или умножение, онзи, който турга тези знаци, трябва да ги съчетае и

разбере техния вътрешен смисъл. При плюс какъв трябва да бъдеш? Вие вземате този знак, като в едно статическо положение; едната страна е пасивна – имате един минус – а другата е плюс. Но тези две линии са в движение в минуса. Щом обръщате две противоположни сили в движение, тяхната енергия се сменя. Един човек, който сега е пасивен, в следующото положение ще бъде положителен, активен. Следователно, ти трябва да отстъпиш. Вземете ходенето, левият крак е пасивен, десният крак на човека е активен. Но след като вземе десния крак, какво става с левия крак? И той става активен. Та и в ходенето енергията постоянно се сменя: положителна, отрицателна – постоянно се сменят. Тъй щото в един момент вашият ум ще бъде положителен, после отрицателен; вашето сърдце ще бъде положително един момент, следующия ще бъде пасивно. Това е вече движение и това движение е постоянно. За да имате едно правилно движение, непременно енергиите ви трябва да се сменят правилно – това движение става постоянно. Щом една мисъл не става правилна, и движението не е правилно, анормално е. Щом предметите останат да се не сменят енергиите, движението е анормално и развитието е несъразмерно. Тогава идат тези болезнени състояния, които вие чувствувате. Идва ви на ум да направите нещо – едно анормално състояние. Гняв, раздразнение, съмнение, неверие, подозрение, всичките тези качества показват, че у вас движението е неправилно. Вие го търсите отвънка. И даже в една школа много от вашите недъзи, които се явяват, например двама души се карат по единствената причина, че не знаят да ходят правилно. Турнете ги да ходят правилно и веднага ще се примирят. Или турете двамата да ядат, това е пак работа. И в какво седи тяхната работа? Единият тури лявата ръка в паницата, другият хване с дясната ръка и след това двамата кажат: Свърши се тази работа! Двама души, които са се карали, турете ги да ядат. Яденето е един добър процес и те веднага

ще станат приятели. Всички недоразумения, които съществуват между хората, произтичат от материални въпроси, няма никакви духовни причини там. Това са все материални обекти. Дайте ми една духовна обида, в която да няма нищо материално. Щом е материално, вие сте в едната и другата страна в едно заблуждение. Е, пиша някому така: ТИ СИ МАЗНА ГАНА. МГ. И той се обиди. Де е тук, в – ти си мазна Гана – обидата. Той е турил едно тълкуване, което го няма в Мазна Гана. Ако тя е мазна, то е заради себе си, какво има той да се сърди заради това. Това е за всеки. И защо той ще вземе тази дума специфично в дадения случай за себе си? Но пиша му тъй: Ти си НАЙ-ГЕНИАЛНИЯТ. Той след като прочете първото писмо – МАЗНА ГАНА казва, как тъй! Но щом четете второто писмо, той го извади, показва го, казва: Виж какво пише този човек. Знаете ли, този който писа това, какъв е? Може би в това – ти си мазна Гана – аз да съм скрил един сарказъм. Той не се досеща за това. Някой път може да се досетите; възможно е и това да е вярно, което съм казал. Но в дадения случай аз нямам право, като кажа: Ти си най-гениалният, ако аз не съм съгласен с това, което пиша, то не е моя работа. В дадения случай имам ли аз право да употребя тези два термина: Ти си мазна Гана и ти си най-гениалният човек. Но това са изключителни случаи според мене. Какво разбирате вие под думата: ти си мазна Гана? Вие често употребявате това, аз употребявам един ваш термин, аз съм го взел от вас. Това го научих между вас, аз съм много невежа в това отношение, но откакто дойдох при вас, вече го зная. Какво е съдържанието на – ти си мазна Гана? Може ли някой от вас да даде един коментар? Въобще какво е съдържанието на – мазна Гана? Един човек, който е гъвкав, приспособява се, всичко прави, изплъзва се навсякъде, отдето мине. Все маже да няма много цъцрене. Това са преносни думи. Сега де е лошото в – мазна Гана? Първият слог е отличен МЪМ, Ма. Ти си МА. Спри се на МА и не казвай ЗНА. При какъв случай употребявате слога

МА? Ако ти си МАХАТМА? Сега, ЗН човек не разбира, гледа като вол. В думата – мазна Гана, имате едно херметическо взривно съединение. Следователно, ще извадите онзи елемент на взривността. Ще го вземете и ще направите една нова основа.

Та е необходимо при самовъзпитанието на човека, той трябва да възпита своя ум, да извади из речника си всички горчиви думи, които имат вътрешен окултен смисъл или имат вътрешна окултна сила. Самовъзпитанието на човека зависи от ХУБАВИТЕ ДУМИ, които човек трябва да има в ума си. Не съвсем да се освободите, но всички тия взривни думи трябва да държите при обикновен случай в шишета и само при изключителен случай, да ги употребите. Когато има война или в някой друг смисъл, ще извадите тези киселини, а при обикновените условия ще се пазите от тях.

Та сега коя е мисълта, която остана у вас? Сега тези две изречения: мазна Гана и другата, са такива сили, че ние се отклонихме от мисълта, която трябваше да задържите. В нас се яви едно чувство на противоречие. Мазна Гана, мазна Гана, нищо няма да ти даде. – Ти си гениален. Но ако геният не се прояви? Всеки един човек в даден случай има някой момент в живота, дето всеки от вас е гениален. Но само за един момент. Някои постъпки има са толкова силни, че почти гениални се чувствувате, нещо, което е направено образцово, съвършено!

Сега, какво бихте приложили? Значи, приятелството, обичта! За да се прояви човек трябват условия. А условията в живота, това са живите същества, живите разумни същества, с които ние сме заобиколени и които трябва да оценявате. У всинца ви трябва да се яви едно чувство да оценявате разумното. Първото нещо е да оценявате разумното, където и да е в света. В каквато форма и да го схващате, в каквото и да е същество, което носи разумността, вие го оценявайте! Понеже тя (разумността) има чисто Божествен произход.

От тази вътрешната оценка зависи и вашият прогрес. Понеже дотолкова, доколкото човек цени другите, дотолкова и той ще бъде оценен. Когато вие оценявате разумността в света, вие ще бъдете в съгласие с първичната причина. Защото тази първичната причина благоволява. Когато ти разбираш нещата, тъй разумно ги оценяваш; когато благоволяваш едно нещо, Тази Сила благоволява в тебе и ти поощрява работата. Щом ти не оценяваш нейния ред и порядък, тя те изключва. Тогава, когато ние казваме: С Бога всичко мога. Ние разбираме онова, в което Бог се проявява. Във всеки един момент, в който вие може да се проявите, вие трябва да разбирате Божественото вътре в себе си. Тъй както е съчетано. Да кажем, правите едно добро или посещавате един човек, или услужвате някому. Това е най-малкото, което може да направите в света, което служи за проявлението на тази първична разумност. Тя влиза като елемент за вашето съграждане. Това доброто, което направих, служи като един камък за градивото на самите вас. Една светла мисъл, която вие може да прекарате в света, тя служи като един камък във вашия живот и вие ще се ползувате най-първо от нея. Затова никога не се отказвайте да направите едно добро! Всички трябва да правите усилие, да носите светли мисли, възвишени чувства. Понеже тези чувства ще влезнат във вашето съграждане. Много пъти вие се спирате върху резултата. Например вие казвате: Виж този човек как е напреднал в живота си. Но вие не знаете при какви условия той е напреднал. Вземете една велика идея. Какво той е направил? Какво добро е направил той, като е дошъл, подигнал ли е своя народ? Ако е подигнал, той е държавник. Ако той след като е дошъл, не е подигнал своя народ, никакъв държавник не е той. Ако е учител и е дошъл между учениците и нищо не е внесъл в света, на какво ще го уподобите? Или да кажем вие сте приятел някому. Ако вашето приятелство не може да внесе тази черта, не показва приятелство, или приятелството е основано. Да

кажем, вие минавате за един учен човек. Ако вашата наука не може да внесе нещо ново, това не е наука. Във всяко отношение вие трябва да носите в какъвто и да е размер нещо ново. Ако вие кажете, ние сме още млади, нищо не сме свършили. В дадения случай вие, които вярвате в закона на прераждането, че някой от вас има, които в миналото са свършили 4 факултета, но всичкото знание са го изпозабравили. Питам ви сега: Ако и сега свършите 4 факултета, в следующото прераждане това знание ще го носите ли със себе си? Вие ще носите много малка част, понеже ако го носите след 25 години, то ще остане много назад и светът ще тръгне напред. Тогава тези знания, които имате, те ще бъдат детински играчки. И пак трябва да свършите 4 факултета. Защото сегашното ви знание представлява 4 отделения само от училището. Тъй е и сегашното ви знание за бъдещото ви развитие, това са отделенията. Понеже знанието не седи на едно и също място. То прогресира в света. Да кажем, вие се явите след 100 години. Но допуснете, че след сто години светът е толкова напреднал, че хората могат да ходят и на месечината. При сегашното положение вие с телескоп сте гледали планините на месечината, но след сто години то ще е като от хиляда и една нощ. Аз да ви кажа, след сто години няма да идат хората на месечината. Т.е. и от сегашните хора има някои, които ходят на онзи свят, но те са не зная, на земята дали има сто–двеста души, които могат да ходят на месечината.

Това казвам само за изясняване. Вие ще се качите на един аероплан до месечината и ще се върнете, но същевременно какви ще бъдат вашите познания за месечината? Седите там ден, два, три седмица, разхождате се по треновете, по университетите на месечината и се върнете на земята. И тогава представете си, че пред вас се изпречи вашият минал живот, какво сте мислили за месечината и сега какво знаете, ще намерите грамадна разлика. Или да ви

уподобя друго. Представете си, че вие имате една пъпка малко неразцъфтяла, тази пъпка изисква сто години, за да се разцъфти, нали има такива столетници. Трябва да видите тази разцъфтялата пъпка, за да знаете какво се крие в нея. И не трябва да сте именно в онзи момент, когато пъпката да цъфне, да сте там, за да чуете как тържествено тя цъфва! Тя е една особена пъпка, не е като другите. Когато тя цъфне, тогава да сте там, за да видиш какво нещо е столетникът!

Та у човека, каквото е заложено, всяка една способност, всяко едно чувство и всяка една постъпка, то е една пъпка. Само когато една пъпка цъфне и завърже, само тогава може да познаете какво представлява тя. Но за да се прояви, трябват ви условия. ПЪРВО ЛЮБОВ КЪМ БОГА! Без Него нищо не можете да постигнете. Туй трябва да знаете! Всички постижения в света са основани върху Любовта към Бога. Второ любов към ближния; и трето, любов към себе си. Така върви законът. Любов към ближните и любов към себе си, то е твоето проявление. Това, което си приел от Бога. Любов към Бога, да приемеш нещо от любовта към ближния, да ти даде сила, да се проявиш. И любов към себе си да проявиш, ти ще се радваш тогава. Ти като направиш една добра постъпка, ти се радваш Казваш: Добре направих, че така постъпих! Дави се един човек, ти му помогни; рискуваш с живота си, но го спасяваш. Този човек, който спасява един човек, той става най-добрият приятел. Тъй е сега. Така трябва да гледате на живота. Най-важната страна на живота. Бог да не бъде една фикция заради вас. Ако ви попитам, вие имате ли връзка? Искате да видите Бога. Това е физическа страна, физическо разбиране. Да имате една връзка, да Го чувствувате, да може да разчитате, че някой път ти си добил обич към Бога, връзка с Бога. Любовта към Бога, то са онези най-важните моменти, при най-красивото, най-хубавото, най-мощното, което някога може да почувствуваш. То е един момент,

който може да проблесне. Така някога душата ви ще проблесне, като че целият ви живот ще процъфне! И след това пак слизате от това Божествено състояние между хората. Най-красивите моменти на живота се дължат на онази Божествена Любов; или на Божественото отношение, което някой път ни въздейства. Някой път тия въздействия ви идат при едно голямо изпитание. След това има едно вътрешно прозрение на тази Божествена Любов. И човек, който веднъж е вкусил Божественото, в него животът се осмисля. Дойде съмнение, това е усилие. Щом почувстваш ти хубавото, красивото, казваш, то е илюзия, понеже се мени. Но това не е илюзия. Понеже всичката мощ, всичките стремежи на човешката душа зависят от това скритото чувство. Човек е скрит вътре. И човек се стреми към нещо в света. Той иска да се прояви. Или казано, душата му, която е затворена; хубавото в него, той иска да го прояви, то е скрито в него. В това проявление на хубавото, скрито в самия него, зависи неговият бъдещ живот. А този прогрес ще се прояви между хората. Това е отношение между Бога, ближните и себе си.

Хиляди отношения има в света. Следователно, човек трябва да пази отношенията си към Бога, отношенията си с ближните, аз разбирам, всички разумни същества и отношенията към самия себе си. И тогава да уважава себе си, да уважава ближните; а ние думата уважение към Бога не можем да употребим, а всякога към Бога имаме само едно отношение – имаме ЛЮБОВ КЪМ БОГА! Който не обича Бога, другото отрицателно отношение е страхът. Всеки, който се страхува от Бога, той не Го обича. А да се освободиш от страха, трябва да дойде Любовта. Трябва да имаш или страх, или Любов. Но по-хубава е Любовта. Страхът спъва, ограничава човека, а Любовта създава всичкото най-хубаво, което може да има.

Сега дръжте тези мисли, за да ви служат в живота, в който влизате сега. Това, което аз ви давам, защото каква е моята идея? Вие

сте пътници в света, вие ще минете през планините там, а там няма нито бакалница, нито зарзаватчия, нито село наблизо има, тургам ви 4–5 хляба в торбата, той ще ви помогне. Вземете го и вие ще опитате неговата приятност. Далеч, след 5–6 дена като пътувате, този хляб ще ви бъде в полза.

Та казвам, знанието, това, към което аз ви насочвам, когато се намерите в едно трудно положение, кажете: Какво каза Учителят? – Отношение към Бога. Любов към Бога; отношение към хората, Любов към ближните и най-сетне, Любов към себе си. С това при най-мъчните отношения на живота може да разрешите една от най-трудните задачи. Такава задача всички ще разрешите. Не мислете, че някой от вас ще мине много лесно. Един от най-големите адепти като Йов, който не разбираше какво нещо е страданието, казваше: Да имам богатство. Но всеки един човек, който има знание, той ще мине през най-страшния изпит. Знаете ли през какъв страшен изпит мина Йов? Дойде онази съдба върху него, говедата му помете, къщата му, децата му, не се спря и там, дойде и върху неговото тяло. Този човек излезна из обществото навънка, имал е една от най-ужасните болести, които човек някога е носил. И след това е дошъл до едно отчаяние. Какво не прави, но изтърпя. Докато дойде до едно ново прозрение, до едно ново разбиране. И като мина през тази пещ, животът му доби едно ново богатство. Тогава се върнаха и богатствата му, и синовете, и дъщерите му, и здравето му се повърна пак. И досега всички го помнят. Ако Йов не е минал през това изпитание, той нямаше да се запомни. Същият закон е. И вие ще минете през пещта на Йов и трябва да бъдете готови. Ще ви засегне точно тъй както и Йов. Но трябва да имате и характера на Йов. Може да се яви у вас отчаяние, роптание, ще дойдат тези работи, но ще издържите както Йов издържаше. Хората няма да ви разберат. Но ако не дойдете до тези изпитания, като ги издържите, тогава ще минете в едно положение

много по-велико и богато отколкото сега. Сега сте богати, имате камили, синове и всичко, но всичко това трябва да си отиде по един или друг начин. И второто ви богатство, вторите ви синове, които ще дойдат, те ще ви дадат всичката слава. Разбрахте сега! Не сте го разбрали, но когато го минете, тогава ще разберете.

Станете сега.

Отче наш.

7.5 часа

ДВЕТЕ ПОСОКИ – В И С. (НЕМИНУЕМИЯТ ПЪТ НА СТРАДАНИЕТО ЗА БЛАГОТО)

X година, 40 лекция на 1 мл.ок.клас, 12 юни 1931 г. петък 6.25 ч.с., Изгрев.

Тайна молитва.

Коя беше последната дума на миналата лекция? *(Като дойдат и върху вас страданията на Йов, тогава ще разберете!)*

Нали знаете какви са последните теории за образуването на света. Допуща се, че се образува едно кълбообразно движение, въртене, мъглявости почват да се движат около себе си; или преведено, всеки човек след като се роди, той мисли най-първо за себе си. Да преведа още по-конкретно мисълта. Като ти удари някой крака, ти за кого ще мислиш? За своя крак, който те боли. Можеш ли да мислиш, че някой чужд крак е ударен. Казваш, не мога да мисля. Но щом е ударен твоят крак, постоянно се обръщаш, все за него мислиш. Ще кажат: Какво толкова мислиш, какво има? Ударен е кракът ми! – Че какво от това? – Боли ме! – Че какво като те боли? – Е, не мога да търпя. – Че какво има, че не можеш да търпиш? Тъй се зараждат ред въпроси. Добре, да допуснем, че това е един превод.

Сега чувството на страдание, това е една вътрешна дисхармония. И в природата съществува една вътрешна дисхармония. Първият подтик на всички неща е дисхармоничен. Тогава, ако първият подтик е дисхармоничен, каква ще бъде втората точка, до която достигате. Какво ще бъде състоянието на тази дисхармония? *(И тя ще бъде дисхармонична).*

Фиг. 1

Ако двете точки са дисхармонични, към каква категория спадат два дисхармонични тона, може ли да се образува някой акорд (Фиг. **1**). За обяснение. Да кажем, че вие сте в един кладенец или да допуснем, че не сте в кладенец, защото щом сте в кладенец, въпросът е друг. Да допуснем, че вие сте на повърхността отгоре и вас ви спущат с едно въже в един дълбок кладенец на хиляда метра. Какво ще бъде състоянието ви, след като ви спущат от тази точка А в кладенеца? Неприятно ще бъде, вие слизате надолу. Да кажем слизате от един свят на светлина в една дупка на тъмнина. Като слезнете надолу, какво ще бъде състоянието ви? Много неприятно ще бъде, условията ще се изменят, стеснително ще бъде. Най-първо ще бъде стеснителна тъмнината около вас, след това ще бъдат стеснителни условията; вие ще се движите в тази дупка, че едва ще минавате.

Сега искам да ви наведа на мисълта: Защо първият подтик на природата започва със страдания? Нали това искате да знаете? Защо първият подтик, като слизаш надолу в дупката, ще ви бъде неприятен? Като философствувате, нали някой път казвате: Горе или долу все едно. Добре. Дали съм на небето или на земята, все едно. Горе на повърхността или долу на хиляда метра в тази дупка все едно ли е? Не е все едно, така се говори, но не е все едно, има грамадна разлика! Ако останете в тая дупка, какво може да направите? А е посоката, от която започвате да се движите, оттам започвате и слизате във В. това е дълбочината. Тогава какво ще се зароди у вас? Ще се зароди едно желание да излезнете от това състояние надолу. Тогава следующото състояние, което ще се зароди у вас, какво ще бъде? Сега не се спирайте при дадени резултати, дават ви един резултат, един орех, вие не спирайте на този орех за неговия резултат, по кой начин се е образувал? Вие го имайте като един резултат. Счупвате го, изяждате го, казвате: Орех е това! Но вие никога не сте разбрали

какво е орехът, ако само така го гледате. Разчовъркайте този орех, ще видите, че той е набръчкан. А това набръчкване от какво е произлязло, какво показва? От голямо страдание, той се е набръчкал толкова много! Така са го нагънали в тази черупка, че той в чудо се е намерил. Заставили са го, за да влезне в тази дупка, в този кладенец, толкова са го притеснили в тази черупка вътре, в този кладенец. А вие казвате: Орех е това. Той е набразден. А вие не искате да разберете, какво означават тези линии, тези нагъвания на ореха. Не само вие, но питайте който и да е философ какво означават бръчките, които се намират в ядката на ореха. Ще кажат: Това са неща случайни и ще кажат някоя теория. Ако се разтвори човешкият мозък, той почти има същите бръчки както и орехът. И едва сега учените хора почват да предполагат: Колкото повече бръчки има в мозъка, толкова и човек е по-умен, и колкото по-малко бръчки има, по-малко нагъвания в мозъка, толкова и мисълта е по-слаба, по-обикновена. Това са пак предположения. Е, защо сега да се свърже човешката мисъл с едно набръчкване на мозъка? Не е ли по-хубаво мозъкът да бъде гладък, както черупката на едно яйце? Защо е така, никой не знае. Това са все развръзки, това са задачи. Както се дава една задача, например имате 123. Какво означава 1, 2, 3. Казвате 123. Но ако това са 123 английски лири, означава нещо, нали? Или ако това са 123 слънца в пространството, означава нещо. Вие казвате: 123, нищо повече! Ама ако са 123 вселени, 123 вечности? Казвате си: 123. Но това означава нещо. 123 пари, 123 микроби, 123 пясъчета микроскопически, какво означават? Но 123 КАПКИ от тази първичната материя, от първичния нектар на живота. За да се произведе една капка на живота от този първичния нектар, трябват три хиляди години да работят всичките машини, които сега съществуват в света. Три хиляди години да работят за една капка от този нектар и да работи цялото човечество. Турете сега една надница на два милиарда хора по 10 лева им давайте

на мъже и жени за три хиляди години като работят, колко ще платите на тези два милиарда хора? Толкова ще струва само една капка от този нектар. Направете сега едно изчисление, онези, които са математици, колко ще се заплати за приготовляването на една капка.

Сега друго едно сравнение. По някой път вие си задавате въпроса: Защо са страданията в живота? Има една велика наука само за страданията. Направо аз не мога да ви говоря, тази наука е само за великите учители. Това е една привилегия. Най-великата наука, която човечеството познава, е науката за страданието. Тя е за великите учители. Аз по някой път искам да ви обясня смисъла на страданието. Казвате, защо човек трябва да страда? Защото не разбира. Сега представете си, че всеки един косъм на вашата глава е едно разумно същество и мисли тъй както вас. Вие сте философ, имате това съзнание, че може да философствувате и всеки един косъм на главата ви има такова съзнание, че може да философствува както вие. И един ден, вие, големият философ, който имате 250 хиляди философа на главата си, които философствуват и вие сте турили един модерен гребен да ги опитате. А тези философи, като излезнали отвънка и ги духал вятърът, тъй се вплели, че усещат дисхармония и вие тургате този гребен, и почнете да чешете космите си назад, искате да ги поставите на място. Питам тия философи, какво ще кажете, когато гребенът влиза и почва да ги разплита. Може ли разплитането на гребена да стане тъй приятно и тъй лесно? Представете си после, че под тези дългите философи (космите), има други философи, кожата, и те мислят като тях, и първите философи се държат за тях с известни коренчета. Сега тези философи на кожата и тези философи на космите, как ще разгадаят какви са причините, за които гребенът е влезнал вътре в главата. Какви теории ще създадат те? Ще създадат небивали теории. Теорията е доста проста и ясна, че космите трябва да се разплетат и всичките косми на главата трябва да бъдат

успоредни и паралелни, и да няма никакви преплитания; щом се схванат космите и тъй се преплитат, и човек не може да мисли. Щом космите не мируват, и човек не мирува. Защото и те са философи. Та казвам, представете си, че и вие сте философ на главата на някой друг философ, един косъм сте. Вие мислите, че сте един отличен философ. Представете си, че вие сте един философ на главата на един голям философ. И този гребен влиза, за да ви постави в едно хармонично състояние с другите философи. Какво ще кажете? Сега това е за изяснение. Какво ще мислите? Вие ще създадете ред теории, очите си ще свиете, ще се набръчкате, езика си ще изплезите, крака си ще махате, ще ставате, ще лягате, ще ядете, ще пиете. И ще кажете: Защо аз? И представете си, че този философ един ден, ти след като си израснал, станал си два метра дължина философ, косъм и на този философ, дошло на човека на ума, взема ножицата и – кръц, и той от два метра стане на 10 сантиметра, косъм това. Какво ще мислиш сега?

Сега на първо място ще си зададете въпроса: Могат ли да станат такива работи? Всеки ден стават те. Някой път вие сте израснали на 10 метра, като дойде една съдба, отреже те и ти се сбръчкаш, чувствуваш, че всичкото ти величие изчезнало. Този тежкият философ казва: Много голям шум вдигате. Чакай малко да ви орежа, че да може моята глава да диша свободно. Сега защо стават тези работи, че няма да израсне. Допуснете, че вие влизате в една гъста гора, букаци 200, 300 годишни, дърво до дърво. Питам тогава, в тази гора живее ли се? Слънчеви лъчи не могат да проникнат. Задушно е там. Ще се яви желание да излезнете от тази гора. И вие вече не искате да живеете в тази букова гора. И вие почвате – изрязвате един бук, втори, трети, пети, шести, отрязвате 123 бука. Защо ги отрязвате? За да разтворите място, да дишате свободно и да дойде светлина отгоре. Тези букаци там не ви дават простор. Тогава се задава въпрос: От какво произтича страданието на тези 200, 300 бука в тази гора? На вашето присъствие.

Вие искате да живеете между тях. Същият закон се случва, когато една възвишена благородна мисъл дойде у човека, всички тези букаци почнат да се секат. Щом се яви във вашия ум една възвишена благородна идея, всичките други дървета, на общо основание се секат, всички други неща около тебе стават безсмислени. Казваш: Едно време аз мислех така, но сега виждам как е. Това е едно сравнение, философско сравнение. Изваждам неща, които всякога стават. Секат хората дърветата. Защо? Казвате: Трябва да се прехранваме. Трябва да живеем тук и т.н. Други питат: Оправдава ли се това сечене на дърветата? Оправдава се. Тези букови дървета израснаха там, без да питат, без да им е позволил някой. Те са на чуждо място, те не са собственици, ами са кираджии. Казват им: Доста вече, толкова години 200, 300 години седяхте в тази гора, днес ви уволняваме, идете и си търсете място. Та сега тук в София не става ли по същия начин. Кой кираджия не го изпъждат на общо основание? Не го ли изхвърлят? Има договор. Казват му: Ще си излезнеш от къщи. Нищо повече! Ще кажете: Има ли право. Има право разбира се. Кое е по-хубаво? Казвате: Как да ме изпъди така? Че вие тогава нямате никаква философия. Кое е по-хубаво, да седиш вкъщи или да излезнеш из къщи навънка? Да ви наведа един пример. Яйцето, което е един кираджия в черупката вътре, и кокошката, която мъти, иска да изпъди кираджията навънка; кое положение е по-хубаво? Да си вътре вкъщи или да излезнеш вънка от къщата? Да седи яйцето или да излезне пилето от черупката навънка? Следователно, след като се измъти пилето, ще излезнеш от черупката навънка! Кое е по-хубаво, да си кираджия или да излезнеш навънка? Това значи, като си седял като кираджия и ви изпъдят навънка, значи освобождават ви от всички тежести. Казват ви: Трябва да платиш! Нямаш нито 5 пари. Щом си вънка, никой не мисли да плаща. Никой не иска нищо от тебе. Кое положение е по-хубаво, да си кираджия и да плащаш по 2 или 3

хиляди лева или да си свободен гражданин някъде отвънка? Ами, че що е смъртта? Не е ли освобождаване.

Пак идваме да обясним, казваш: Как, аз да умра? Т.е. да ме изпъдят вънка да излезна на това отворено небе? Аз, тук в тази мебелирана къща, че да излезна навънка, да ме вее вятъра, да ме вали дъжда и т.н. Че дъждът е само за онези, които живеят вкъщи вътре. Те като излезнат вънка, дъждът тях търси, дебне ги. Дъждът е създаден за кираджиите, само за да ги кваси. А щом ти излезнеш из къщата навънка, никакъв дъжд няма да има. Ти ще бъдеш една свободна птица.

Сега заражда се мисълта, вие ще кажете така: Ама това не отговаря на съвременния наш социален строй. Така казва и яйцето, като почне да го мъти кокошката: това не отговаря на социалните условия, при които аз съм поставено в яйцето. Но кокошката казва: Пък аз ще ти докажа, че след 21 дена ти ще излезнеш навънка като кираджията и тази черупка ще се счупи, и ти без нея можеш да живееш. – Невъзможно е, казва яйцето! Ти ще измениш Божиите закони. – Аз ще ти докажа, че Божиите закони могат да се менят, казва кокошката. Сега това е едно противоречие. За глупавите е противоречие, за умните не е противоречие. За глупците Божият закон не се мени, за мъдреца само един закон не се изменя, а всички други се менят. За мъдрия човек има само един закон, който не се мени, а всички други се менят. Защото един закон е закон за изменението на някоя форма. Ти след като построиш формата и нямаш нужда от тия форми да ги създаваш, питам имаш ли нужда от закон? Нямаш. Допуснете, че има закон на притеглянето на телата, по който земята се върти около слънцето. Но допуснете, че един ден ще дойде, когато няма да има нужда телата да се въртят. Вие казвате, може ли това? Може разбира се. Един ден земята няма да се върти около себе си; ще дойде един ден, когато земята няма да се върти и

около слънцето. Е, какво ще бъде тогава? Ще има нещо по-хубаво. Ще дойде едно движение много по-хубаво, отколкото да се върти около себе си и около слънцето. Какво ще бъде, ние го не знаем онова, което ще дойде в природата. Но това е сега предположение. Всичките смени, които стават в природата, вторичните и третичните смени, какво става с тях? Първите смени всякога носят в себе си една крайна дисхармония. Всичките първични потоци в природата носят една крайна дисхармония. Един принцип съществува в битието, който никой не е обяснил. Та всички първични смени носят в себе си крайна дисхармония. Тъй е в битието. А вторият принцип, който се ражда в природата, винаги носи след себе си; след тази крайна дисхармония съществува един друг принцип на крайната хармония. Всичката дисхармония превръща на хармония. Защо е така и това никой не знае, но така е.

Сега да ви обясня първото положение, от *A.* вие слизате в *B.* хиляда метра дълбочина. В тази тъмнина у вас се зарежда една тежест вътре, един копнеж има у вас да излезнете навънка от тази дупка, 1000 метра вътре в земята. Тогава къде ще бъде посоката? Перпендикулярно, това е от нашето гледище. Вие се движите сега в посоката към *C.* След като излезнете от тази точка, тази дупка *B.* вие ще имате всичката радост, вие ще имате най-хубавото място, дето някога сте сънували. И във вас ще се яви една радост, че ще имате най-хубавите условия, най-хубавата обстановка, която човек може да изпита някога. Но за да дойдете до *C.*, вие ще кажете: По който и да е начин, както и да минете, във вас ще се роди едно желание, че може да се мине от *A.* към *C.* Питам може ли да се образува линията *AC.* преди да се яви счупената линия *A.B.C.*? Не може. Относително е значи. По закон вие ще вървите от *A.* към *B.* и от *B.* към *C.*!

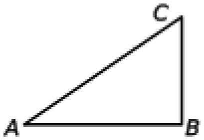

Фиг. 2

След това ще се яви във вас едно разсъждение. Имате вече *AC* (*Фиг.* 2). Какво представлява *AC.* в дадения случай? *AC.* представлява една опитност, която вие сте добили в живота. След като сте страдали дълго време, вие имате една опитност, добили сте знание, имате разрешението на тази работа. Знаете как ще стане *AC.* Значи с по-малко страдания, казвате: Много страдах аз, повече време употребих, безпокоил съм се много; а с по-малко страдание, с по-малко безпокойство могло тази работа. Но съвсем безпокойство, без страдания това означава, какво?

Сега всички вие си начертайте тази фигура, това само за изяснение се дава. Сега онзи, който не разбира закона, той казва: Защо е така? Онзи, който запитва, има ли философия? Кой запитва, кой пита всякога? *(който не разбира).* Който страда. Който страда, всякога пита. Който не страда, никога не пита. Защото щом като ядеш, ти никога не питаш; имаш с какво да се занимаваш. Но щом не ти дадат да ядеш, ти питаш: Защо не ми дадат да ям? Защото има едно вътрешно напрежение на глада; а като ти дадат да ядеш и въпрос не го правиш. Но щом ти откажат, ти казваш: Защо не ми дадат да ям? Тогава ако никой не ти дава да ядеш, каква е работата? Същият закон е. Който не е минал от *A.* към *B.* и после към *C.* нагоре не може да яде. Защото *AC.* това е яденето. След като си минал състоянието на *AB.* – глада, това е онова състояние на мъчение; и след това ще дойде яденето. След това ще дойдеш до точката *C.* Онова, което ти желаеш, ще го постигнеш. Това вече е един закон. Всеки един човек, който е минал по закона на страданието, след

страданието иде радостта. Две мнения в живота няма! Всеки един човек, който е минал през страданията, не говори за мъченията. Мъченията спадат към друга категория. И всеки трябва да знае, че след всяко едно страдание то е неизбежно, щом не искате да участвувате в страданието, не може да участвувате и в радостта. Тогава кое е по-мощно в света? Страданието или радостта? *(страданието).* Ако страданието беше мощно и силно, защо то не остава в себе си, ами се стреми на някъде? Страданието всякога има желание да се домогне до радостта. В него има един такъв копнеж, в който се ражда радостта. Тогава какво нещо е самото страдание? Страданието е състояние на човешкия дух, който иска да се домогне до радостта. И следователно, когато човешкия дух минава през страданието, той търси радостта. Но непременно той ще мине през страданието. То е една област, тогава може да го впрегнете, както искате; една област, която трябва да минете. Следователно, ти не можеш да минеш радостта, докато не минеш областта на страданието. Не че нарочно за вас се създава страданието, не мислете, че някой за вас го създава, но понеже искате да идете в радостта, трябва да минете през страданието. Законът е такъв!

Сега ясна ли е мисълта? Или не е ясна? Тя не е ясна по причина на вашите дребнави желания. Сегашните ваши радости, това са остатъци на някои блага на страдания, от хиляди поколения са останали от техните блага, и ние участвуваме в тях; някой път участвуваме в радостите на другите хора, но за да добием ние една своя радост; радостен е човек само тогава, когато той е добил една своя радост. Чуждата радост не може да бъде наша! Може ли да бъде наша? Тогава чуждият хляб може ли да бъде ваш? Не може. Чуждата дреха, ваша може ли да бъде? Чуждите очи ваши могат ли да бъдат? Чуждите уши ваши могат ли да бъдат? Не могат да бъдат. Под думата чужд какво се разбира? Ето какво аз разбирам. Един предмет

едновременно от двама души не може да се употребява. Една книга едновременно от двама души не може да се чете. Вие сега може да ми докажете, че може да се чете, защото вие сте чели така. *(през гърба на другия).* Но представете си, че няма никакъв гръб. Тогава онзи, който трябва да чете една книга, херметически е затворен. Ти обикаляш, но по никой начин не можеш да четеш, той сам може да чете. Ако той излезне, тогава вие може да идете на неговото място и да четете. Но двама души не могат да четат една книга! При обикновените книги може, но книгите на тази жива природа, книгите на страданията, вие сам ще четете. Нищо повече! Друг не може да я чете за вас. И там е всичката трагедия на живота, че само вие трябва да четете тази книга, и вие казвате: Защо аз трябва да я чета? Тогава задайте си другия въпрос: Защо аз трябва да живея? Задайте си въпроса: Защо трябва да се обезсърдчавам? Какво има? Защо трябва да умирам? Някой казва: Да умра. Ако ти си един човек, който разсъждаваш много добре, искаш да бъдеш нравствен, много добре трябва да знаеш това, ако трябва да живееш, защо трябва да живееш? Ако трябва да умреш, да знаеш защо трябва да умреш? Едното и другото трябва да знаеш. Ама казва, така е. Много добре, защо е така? Кой иска да умре? Кой умира? Ще кажете: Умира старият, понеже е остарял. Но питам, младите не умират ли? Защо умират тогава младите? Човек умира, за да живее. Кое се ражда по-рано, животът или смъртта? *(животът).* Животът. Следователно, смъртта е един резултат на живота. Тогава кое е по-хубаво в света да се прави? Който не разбира резултатите на живота, той винаги умира; а който разбира резултатите на живота, той всякога живее. Схващате ли мисълта каква е? Отношение, имате логическо отношение. Който разбира резултатите на живота, всякога живее, а който не разбира резултатите на живота, всякога умира. В дадения случай, какво означава умирането? – Лишение от благата на живота. Да умреш, значи, да се лишиш от благото на живота. Казваш,

свърши се вече. Умирам. Напущаш живота. Ти не можеш да живееш между хората. Сега това ви давам като една чиста мисъл. Вие не считайте сегашния живот нещо случайно. Сегашния живот от това гледище е един велик резултат. Животът, който ние имаме сега на земята, е един резултат на възвишени същества, които са живели. Сега и ние живеем, това е един резултат на разумното вътре в живота. Но след това разумното какво ще дойде? Де сме ние сега?

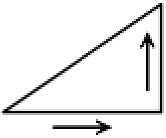

Фиг. 3

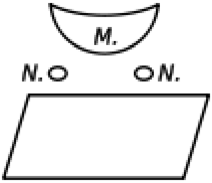

Фиг. 4

Ние сме слезли от *A.* в положението *B* (*Фиг.* 3). И сега сме в посоката към *C*. Тогава имате едно математическо отношение, *AB.* се отнася към какво? *AB*:*BC*, а тази линия *AC* каква е тя? *AB*:*BC*:*AC* добре. Сега да видим отношенията. Първото отношение *AB*, какво е то? Това е отношението на всички противоречия по отношение на страданията. Второто *BC.*, то е процес на изявление, излизане навънка към радостта, а *AC*? Означава вече извора, в който животът се развива, може да се реализира. Или да преведем. Ако след като се оформи човешкият ум, човешкото сърдце и човешката воля, какво остава на човека? Само тогава може човек да живее, да има един резултат разумен.

И следователно, най-първото положение, всеки един от вас трябва да си създаде една нова философия за себе си. Не че нямате философия, имате философия. Но всеки един от вас трябва да създаде една философия. И в какво седи новата философия на живота?

Сега тук е сложена една паница с ядене *М.* на трапезата отгоре (Фиг. 4). Даден ти е и един стол. И питам, имам ли право аз да ям от паницата? Но в тази стая си само ти, да кажем, кого ще питаш? И крайно си гладен, а от паницата пара излиза, топло ядене. Има и един или два самуна *Н.*, и те са топлички, усещаш, че излиза пара и топлина от тях. Какво трябва да правите? Кого трябва да питате? Щом сте седнали на масата. Седенето на стола и седенето на масата показва, че вие сте излезли от *А.* и *В.* и сте на *С.* Следователно, вие имате право да ядете. Всеки един човек, който е минал през страданието, има право да яде. Всеки, който не е страдал, не е минал през страданието, няма право да яде. Казвате, докога? Докато мине страданието. Като мине страданието, ти имаш право да ядеш най-хубавото ядене, каквото намериш. И тогава вътрешния закон, който изваждам от живота. Щом си минал през страданието на живота, ти си морален. Онзи човек, който не е минал през страданието, няма никакъв морал, няма никаква философия и нищо не разбира. Той е една пуйка, той е един бухал, той е една кукумявка, той е един бръмбар, той е един молец, той е един къртр. Сега най-важното на кукумявката това е нейният глас. По какво си мязат кукумявката и бухалът? Те си мязат, само че кукумявката е по-малка, а бухалът е по-голям. После кукумявката се отличава, че има два гласа; единият казва чууух, а другият казва: кукумявка, кукумявка, кукумявка. Т.е. казва тя: Свърших работата. А който казва: ЧУХ, но работата не е свършена. И когато тя каже: ЧУУХ, времето се разваля, а когато каже: кукумявка, кукумявка, времето се оправя. И да ви кажа, чуването всякога разваля работите. Ти вървиш, написал си една поезия,

напечатал си една книга, вървиш, на третото небе си. И гледаш двама души се разговарят, имат една книга в ръцете си. Ти питаш, какво ли се разговарят? а те правят една критика, казват: А, блудкави работи! Писал той една книга. Не слушай какво хората ще говорят за онова, което си писал ти. Което пише човек, не го пише за хората, а заради себе си го пише. Щом ти си написал нещо и отиваш при хората да се научиш дали това е хубаво, ти нищо не си научил. Писането е само заради тебе, то не е заради хората. Следователно, единственият авторитет, който може да каже дали е хубаво или не, то си ти. Какво ще ми каже онзи страхливият? Като съм минал аз през тази дупка на страданието, ще ме пита някой: Ти качвал ли си се горе? Та какво ще ми каже онзи страхливият? Аз съм се качил на 25 километра горе във въздуха, той ще ми каже нещо? Ти качил ли си се там горе? Какво ще ми даваш ум на мене? Качи се горе, че като се върнеш, тогава ще се разговаряме. Двама души могат да разменят мисли, само когато имат една и съща опитност. И никога не се разговаряй с един човек, който няма твоята опитност. Те не дават утеха. Какво ще каже? Ще каже някоя глупост.

Сега аз обяснявам слушането. И кукумявката казва тъй: Чух от великите учители на живота, че докато едно същество не мине през големите страдания, не може да влезе в светлината на щастието. Това казва кукумявката с думата – ЧУУХ! Но това е пресилено, кукумявката много добре го произнася – ЧУУХ! *(Дълбоко и тежко го произнася Учителят).* Сега това е един извод. Сега вие ще зададете въпроса, този извод, който аз правя, така ли е? То не е ваша работа. Изводът е верен. То е един закон неумолим. Дали е така или не, то не е ваша работа. Може да го мислите, но не е ваша работа. Нито мен ме интересува това. Че вие може да мислите, то е друг въпрос. Но това, което вие разбирате и което е вътре в природата, те са две неща различни. И всички в живота може да страдате само от едно

неразбиране пътищата и начините, по които природата завършва своята работа. И човек е на земята да се учи от нея. Защото вънка от природата, тя е крайният предел на нещата. Зад природата нищо не съществува. Щом излезнеш из границите на природата, нищо не съществува. От тези отношения, които природата е турила, нищо не съществува. Да кажем, вие ще кажете тъй: Аз искам да напусна този живот. Щом напуснеш този живот, ти нищо няма да намериш, ти ще намериш една празнина. Животът на земята, това е крайният предел от тази редица на страданията. Ако ти си разбрал смисъла на живота, ти ще се освободиш, но ако не си разбрал, зад този живот няма друг живот. В природата друг живот няма. И материалистът казва, зад този живот в природата друг живот не съществува. Може ли зад един неразбран живот да съществува нещо? Какъв живот ще съществува? Нищо не съществува. Зад разбрания живот съществува нещо, но зад неразбрания живот, нищо не съществува. Ако ти сега не разбираш живота, ти не можеш да имаш едно разрешение. Ако на земята не разбираш, какво е животът, та ти ще минеш в друго положение на друго място и ще го разбереш? То е немислимо.

Искам само да наведа една мисъл. Ако детето първоначално не е разбрало 10-те цифри, които учителят му е дал, питам това дете, възможно ли е да разбере всичките математически отношения, които съществуват? Това е невъзможно. Следователно, ако не може да разбирате сегашния живот при сегашното положение, то бъдещият живот е още по-сложен. И ако сегашния живот разберете, вие ще влезнете в един живот, но ако сегашния живот не разберете, и бъдещият живот за вас ще бъде неразбран. Отношенията са точни. Ако едното отношение в първото уравнение не разберете и последующото уравнение няма да разберете. Ако един процес е крив в една задача, може ли да очаквате следующите процеси да бъдат прави? Това не може да бъде. И ако първите процеси са правилни и

последующите процеси ще бъдат правилни. Затова гледайте първата постъпка да е правилна. Първият процес. Ако първата постъпка не е правилна, втората и тя няма да бъде правилна. Ти трябва да изправиш уравнението. Първата постъпка трябва да бъде абсолютно правилна, вярна! Тогава и втората, третата ще бъдат верни. Трите положения трябва да бъдат абсолютно верни; оттам насетне вие може да правите всичките комбинации в живота и всичко ще ви върви по мед и масло! Но вземете ли някоя стъпка крива, всичките изводи на живота ще бъдат криви, неверни.

Сега насърдчихте ли се или се обезсърдчихте? Ако сте се обезсърдчили, аз разбирам, вие слизате към *B*. Казвам, напред върви работата. Ако сте се насърдчили, вие отивате вече нагоре, към *C*. Та казвам и в насърдчение, и в обезсърдчение все плюс има. Отношението е едно и също, процесите са едни и същи. Връзка има.

Станете сега.

Тайна молитва.

Аз мислех да ви изпея една песен на скръбта, но остана това, само ви говорих за скръбта.

7.25 ч.с.

СВИВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ

X година, 41 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 19 юний 1931 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Отче наш.

Прочетете втора глава от Езекиил. Аз ще ви прочета само три стиха. 8 ст. „Ти обаче, сине човечески, слушай това, което аз ти говоря: не ставай отстъпник като този отстъпник дом; отвори устата си и изяж това, което ти давам аз.“ 9 ст. „И видях, и ето ръка простряна към мене, и в нея свитък книга.“ 10 ст. „И разви го пред мене; и бе писано извътре и извън, и в него писани плачове и ридания, и горко.“

Има работи в живота, които вас ви се виждат неестествени. Нали. Представете си, че сте живели при някое аристократическо семейство и не знаете какво е работа, и хванете ръката на някой човек, която има синове. Как ще си обясните това? Ще намерите, че ръката е много груба, нали? Хубаво. Какво означава грубата ръка. Грубата ръка, яката означава енергия. Какво означава меката ръка. Ако търсите работници, с меки ръце ли бихте желали да са или с яки ръце. Това е една вътрешна философия на живота, която трябва да се разбира. Например вие сте изучавали в училището приливи и отливи, или свиване на телата. Свиване и разширение. С.Р. Но свиване и разширение има при мислите. Има свиване и разширение на чувствата. Има свиване и разширение на постъпките и свиване, и разширение на капилярните съдове. И много от болестите, и много от неразположенията, които съществуват, които ги има, се дължат на едно състояние на свиване. Например, вие имате едно приятно настроение, разположение на духа, но пиете студена вода, или

пържите картошки от новите картофи, дойде някой ваш приятел и ви заговори, и картофите загорят, пък и маслото не е много хубаво; ти погледнеш, дал ли си 6 лева за картофите, пък сега загорели, но казваш: ще ги ям. Ядете тези картофи тъй малко догорели и пиете после малко студена вода, и след няколко часа имате коремоболие, някоя зараза ли е, хване ви кръстът, не можете да дишате, вървите и казвате: какво ми стана? Урочасаха ме. Всичко се дължи на свиването на капилярните съдове. Течения има на електричеството, което кара кръвта. Това разширение се дължи на два фактора: на електричеството, което върви по права линия и магнетизма, който образува разширение да върви кръвта правилно. Трябва да има правилно разширение на капилярните съдове, кръвта трябва да тече правилно, да се не свиват капилярните съдове и да не става триене на тези вътрешни каналчета. Щом се образува триене, образува се възпаление и от там се образуват тези подувания, бодежи, припадания.

Та първото нещо е свиването и разширението. Трябва да внесете разширение. Всякога при каквато и да е лоша мисъл, тя образува едно свиване. Лошите мисли образуват всякога едно стеснение на капилярните съдове, едно стеснение на дробовете, става едно прекъсване на онова електричество. Защото електричеството върви по известни вълни, има ритмус. Ако тези вълни на електричеството се движат правилно, добре е. Но когато тези вълни станат дълги и къси, при това те трябва да се придружават с тези движения в тялото. Та казвам, ако вие сте в една школа, вие трябва да изучавате ритмуса на мисълта. Защото мисълта има свой ритмус. Трябва да изучавате човешкия ритмус на мисълта. Имаш, да кажем, една лоша мисъл, веднага кипнеш; за нищо и никакво кипнеш. Дал ти някой ябълка, не ти харесва, ти веднага вземеш ябълката и я хвърлиш. И онзи, който ти е дал ябълката, и той кипне, и той я хвърли, и ти я хвърлиш. Казвам

от една малка причина излизат големи последствия. Не е само хвърлянето на ябълката, но тази мисъл образува два момента: свиване и разширение. А неестествените свивания и разширения на капилярните съдове винаги водят към едно болезнено състояние.

Та в една окултна школа, мистична окултна школа, човек трябва да владее своята мисъл. Никога човек не трябва да допуща дисхармонични мисли, които да разпъват неговия организъм. Казвате, какво има от една мисъл? Но от една лоша мисъл, може би след 5, 10, 15, 20, 25 години, ще произведе лоши последствия и вие сами ще се чудите откъде ви дойде това чудо. Това е една лоша мисъл, която си имал. Например, някой може да има много албумин в кръвта си, че при най-малкото бодване се явява забиране, ще забере пръста ти и други. Това забиране се дължи на силната реакция, която става в кръвта. Не само това, но има известни микроби, които още не са открити. Това са живи същества, които ядат организма. Всички болести се дължат все на микроорганизми, астрални същества, на техните ларви. Последствията на една лоша мисъл, оставят своите ларви и какво става? Като че нещо ви яде отвътре. И вие слабеете, слабеете, слабеете. Топи се човек. Това стопяване са дължи на такива микроорганизми, които изидат тлъстинните работи.

Сега вие не знаете хигиената, тя трябва да започне от мисълта. От човешките мисли, от човешките чувства и от човешките постъпки. Сега, това е новото за вас. Ако вие вървите по стария начин, имате обясненията там. Сега ако ви се държи една лекция от този род, какво ще ви ползува? Седиш ти и си гладен, казваш: какво ми разправяш, че една лоша мисъл или едно лошо чувство, лоши последствия, хляб нямам сега. Ами че твоето гладуване се дължи на какво? – На свиването на капилярните съдове. Казвам, ти можеш да имаш хляб, но ако имаш свиване на твоя стомах или ако стомахът ти е разстроен, как ще ядеш. Ти ще ядеш само, ако стомахът ти е здрав, ако стомахът

има правилно свиване. Стомахът мяза на една физхармония, той трябва да се свива правилно и ако се свива хубаво, ти си нормален, ако не се свива правилно, ти не си нормален. Ако тези разширения на твоя стомах, не тези неестествени разширения, но когато стомахът е пластичен, че има този ритмус, който става правилно, казва някой: аз имам нужда от храна. Хубаво, но стомахът ти се е свил, не се разпуща, тогава как ще ядеш? Ако той се е свил и не започва никаква реакция, никакво храносмилане, храната може да седи час, два, 3, 4, 5, после почват да се образуват газове известни, известни разлагания усещаш, известно неразположение на духа на мисълта. Всякога, когато имате една противоположна мисъл, щом имате една лоша мисъл, и в чувствата, и в мисълта ти, веднага ще се яви едно състояние и от това състояние ще се яви един философски резултат – коремоболие. Коремоболието и главоболието се дължи на две причини. Щом има дисхармония в мозъка, появява се болка в корема. Щом има дисхармония в симпатическата нервна система, появява се болка в мозъка – главоболие. Това са двете велики причини, които трябва да пазите. Симпатическата нервна система, този стомашен мозък, както го наричат, и главният мозък, тези две всякога трябва да пазите в изправно състояние. Той е главният инспектор, мозъкът, щом не го ангажирате в отрицателни мисли, той е в състояние да изправи всяка работа, всяка болест. А щом мозъкът е ангажиран с непотребни мисли, тогава се зараждат тия нездравословните състояния, и тогава се зараждат много болести, и може да се спъне паметта ви. Може да се спъне правилната ви мисъл, може да се спъне онази ясност, ти да не можеш да мислиш. Той казва: Така не можеш да мислиш. Или някой архитект си, работиш ден, два, три, не можеш да направиш никакъв план. Да кажем, че си някой музикант, но нищо не ти върви. Ти можеш да бъдеш много силен, но ако мозъкът ти не е тъй построен както трябва, не може да се прояви твоята сила. Та

казвам, състоянието на организма, състоянието на човека зависи от благосъстоянието на мозъка, от правилното свиване и разпущане на мозъка. Или казано другояче зависи от ония добрите мисли, които човек има. Всяка една мисъл, която в даден случай може да произведе една пертурбация в твоя ум, в твоя мозък, тя е непотребна. Всяко едно чувство, което в даден момент може да произведе една неестествена пертурбация в твоя организъм, туй желание в дадения случай е непотребно. Едно желание, което може да произведе един правилен ритмус на свиване, както онзи, който свири на физхармоника, нали той изтегля и свива физхармонията. Най-първо той изтегля, а след това прави едно свиване, но това става планомерно. Значи свива и разпуща правилно. Ако свиването на този въздух е хармоничен, и свирецът свири добре. Сега, онзи въздух, който трябва да излезе, той трябва да принесе един плод, да даде един тон. Ти, за да мислиш, трябва да свириш с мозъка си – да се разшири мисълта ти. Ти ще възприемеш идеите, ще се разшириш, и след това тези идеи ще прекараш навънка, та всеки тон да ти даде някоя полза. Та казвам сега, колко от вашите мисли са полезни.

Например някои от вас са жълти, някои имат тъмно чер цвят, недоволен е той. Черният цвят е цвят на земята, който е много чер, той се е свързал със земята – недоволен е той. Жълтият цвят е на честолюбието, щеславие има този човек: хората не го уважават; казват: цял е пожълтял. Че светиите все са жълти от щеславие, какво ще остане у тях. Казват за такъв: той пожълтял. Жълтият цвят е неестествен цвят. Жълтината трябва да бъде вънка. Самият живот не търпи никакъв цвят. Животът е безцветен вътре. Животът е от вътре и той трябва да бъде абсолютно безцветен, а отвънка той има всичките цветове. Влезне ли животът вътре, в същината, ти ще натрупаш всичките нещастия върху себе си или казват тогава: посинял си. Е, кой е най-естественият от цветовете. Има цветове, които са студени,

има цветове, които са топли. Червеният цвят е топлен, магнетичен аз го наричам. Цветовете аз ги деля на магнетични и електрични цветове. Вторите служат за развиване, за растене. Ако вие искате да се развивате, да растете, непременно трябва да си служите с червения цвят, аленият. Вие още не сте виждали какво нещо е аленият цвят, не както бояджиите го представят, защото те са големи простаци, по-големи простаци не съм виждал. Но в природата има един такъв цвят. Ти като видиш този цвят, ще ти трепне сърцето, и с години няма да го забравиш. Ти като помислиш за него, нещо под лъжичката ти ще потрепери. Та някой път у хората се случва, много рядко, но този цвят се появява на устните, и когато някой е видял на някоя мома този цвят на устните ѝ, той подлудее, той ходи насам натам, все за цвета на устните мисли. Но понеже този цвят е на момата, то и момата стане жертва на цвета. Сега разбирайте, има известни чувства, които са съвсем безкористни. Когато децата минават и следят на крушата, крушата ли обичат те или има нещо на крушата? Ако вземем онези хубавите жълтите круши, детето като върви, гледа крушата и си мисли: дали може този плод да слезе долу от дървото. То пита: може ли да слезе сега този цвят? Той е здравословен и всички трябва да го изучавате. Турците казват така: да гледаш красивото в природата е здравословно. За да бъдеш здрав, ти трябва да виждаш красотата в природата. Едно изкуство трябва да имате. Всички трябва да разбирате какво нещо е външната красота. За да разбирате закона за свиването и разширението, трябва да наблюдавате природата. Който иска да има правилно свиване и разширение, той трябва, като излезе вечерно време, да види линията на красотата. Красотата си има свое поведение. Ти трябва като погледнеш в природата да видиш в линиите ѝ къде е красотата или в изгрева трябва да видиш една линия на красотата; ако може да видиш тази линия на красотата, това е едно естествено състояние за тебе, и през целия ден ти ще бъдеш

здрав, и мисълта тогава работи. Ако през него ден не може да намерите линията на красотата, то през целия ден ще има едно бълникане у тебе, или на ума ви, или на сърцето ви и работата не може да върви тогава. Ако една линия може да произведе такова нещо, тогава по-добре не я гледайте. Един турски бей го оженили. У турците има такъв обичай: те женят един момък, но той не вижда своята възлюблена, според стария закон, той не трябва да я знае. Онези, които го женят, те я знаят, та намерили му една мома, оженил се той, на сутринта след като се оженил, тя му се показала. Той като я погледнал, уплашил се от нея и тя го пита: На кого да се показвам? Той ѝ казал: Показвай се на когото искаш, само на мен не се показвай.

Ако една идея може във вас да произведе такава дисхармония, вие постъпвате както този турски бей – показвай се на когото искаш, само на мен не се показвай. Защото, ако една мисъл, едно чувство ще развали всичкото благо в мен и целия ден ще се разруши, питам тогава: защо ти е тази идея (мисъл)? Да кажем, вие отивате на работа, недоволен сте или отивате на училище, недоволен сте или където и да е, дайте си отчет от какво произтича вашето недоволство? Първо, в основата седи нарушението на един закон. Това несъзнателно, не че сте лош човек. Но станало е едно анормално свиване или анормално разширение. Това анормално свиване или разширение е допуснало две отрицателни неща. Една отрицателна мисъл, която не се подлага, един дисонанс е тя вътре. И по никой начин не можеш да го хармонираш с нищо в себе си. И едно чувство, което с нищо не можете да хармонирате.

Сега да ви преведа един пример. Има неща, които не могат да се хармонират. Да пуснете, че вие искате да угодите на един княз, който има една отлична кухня и са му готвили най-хубавите и пищни яденета. Вие сте един бедняк, искате да му сготвите нещо, че той да е доволен; питам ви, ще може ли да му сготвите? Вие никога няма да

може да го задоволите. За да го задоволите, трябва да сте толкова умни, да го заведете на една екскурзия, че да е гладувал 5 дена и след 5 дена да му направите една българска попара. Тогава, той ще остане много доволен от тази попара. Знаете как се прави попара, с много хляб, с прясно мляко, овчарите нали така правят попара от сирене и млеко. В природата ние сме такива княжески синове и тя не може да ги угоди. Но тя знае психологията ни. Каквото и да ни направи, ябълки, круши, каквото и да е, ние седим и казваме: това не е хубаво, онова не е хубаво. Тя си мълчи. Това не искаш, онова не искаш, хубаво. Една малка разходка, 20 дена като те води и ти нищо не си ял, и след 20 дена като ти даде една попара! Аз говоря за факти и никой не би оспорил този факт. Ти след като си боледувал 20, 30 дена като ти дадат една попара, ти казваш: колко е хубава тази попара! Но тази същата попара, ако беше в първото време, ще кажеш: Човек не може да живее така. А сега казваш: слава Богу, тази хубавата попара! И започва се животът, възстановява се хармонията, става едно правилно свиване и правилно разширение има, един вътрешен ритмус.

Та казвам, сега новото във вас. Трябва да се научите или трябва да правите упражнения за хармониране на вашите мисли. Жълт цвят имаш. Измени цвета си. Чер цвят имаш. Измени цвета си! Ами че ако почнат да пожълтяват очите ви, бялото ако почне да почернява, ако се размъщат очите ви, погледът ви не е ясен. А погледът трябва да бъде ясен и мек. Като се погледнеш, окото ти трябва да бъде ясно и прозрачно като небето. А същевременно да съдържа една вътрешна мекота. Мек и прозрачен трябва да бъде погледът. Две качества са необходими: яснота и мекота в погледа. Това е едно здравословно състояние. Ако се забележи в очите ви едно размъщение, тогава трябва да хармонирате и храносмилането си. Ще ядете малко, ще смилате храната си много добре – ще свирите по-добре. Знаете ли какво се нарича свирене хубаво? Ще опънеш своята арфа, ще гледаш

да се не скъсат струните. Човек, който свири на една струна, той не е майстор. Човек, който свири на своята арфа, много акорди ще взима. Ще дъвчете храната си на лявата страна, на дясната, на две ръце ще свириш, а някой път ще преплиташ ръцете си. Това са зъбите. Храната си ще я прекарвате в устата си, няма да дъвчете само на лявата или само на дясната страна. Ако дъвчете само на лявата страна, ще имате само един резултат. Вие от млекопитаещите ще се научите как да дъвчете храната си. Вземете вола. След като се е наял, волът прекарва храната си от едната и другата страна, прави една такава линия (Фиг. **1**).

Фиг. 1

Те много дъвчат, затова са много спокойни. След като дъвчете от лявата страна, ще прекарате храната си от дясната страна няколко минути и ще имате хармония. Защото, ако много дъвчете от лявата страна, тази храна ще ви направи повече чувствителни; ако дъвчете само от дясната страна, това може да ви произведе повече мисъл. Но същевременно животът започва от двата полюса. Едновременно трябва да има и мисъл, и чувство.

Сега вие ще направите едно възражение: аз хляб нямам, че ще уча как да го дъвча. Че ти като намериш хляба, да знаеш как да го дъвчеш. Ако намериш хляб без да знаеш как да го дъвчеш три пъти, ще те бият. И после, след всяко ядене, освен че няма да спечелите, но вие ще загубите това, което имате. Човек яде едно ядене и после с две седмици не може да се освободи. Той боледува – неестествено е ял. Някой път вие бързате, от едната от другата страна превърдаляте храната и я глътнете. Стомахът не я е сдъвкал. А стомахът химия

разбира, но да дъвче не знае. Той може да обръща храната. Ако тази храна е хубаво сдъвкана, той може да обръща процеса много правилно. Но ако храната не е добре сдъвкана, ще дойде вторият процес и тогава винаги се раждат тези състояния, които хората сега имат.

Та първо ще запомните: СВИВАНЕ И РАЗШИРЕНИЕ НА КАПИЛЯРНИТЕ СЪДОВЕ. Ще пазите в това отношение, не пийте студена вода, ледена вода, защото тя ще произведе свиване на гортана ви, на гърлото ви. Не пий студена вода, за да не се произведе, свиване на капилярните съдове в стомаха ти! Дишай през носа си, за да не стане свиване на капилярните съдове в дробовете ти. През носа именно има този нюкс или тия лигавини, въздухът трябва да мине през тези лигавини, за да се омекоти. Много от болестите се дължат на неестественото свиване на гортана ви. Затова трябва да дишате към обяд 5, 6 минути и с тези дишания вие може да се лекувате.

Та казвам, философията в живота, при тези неестествените начини, които имате, ако ги приложим в живота си, ще имате тези свивания и разпущания на капилярните съдове. Когато капилярните съдове се разширят без да могат да се свият, това е едно болезнено състояние, и когато капилярните съдове се свият без да се разширят, това е пак едно болезнено състояние. Но когато едновременно ритмично се свиват и разпущат капилярните съдове, това е едно здравословно състояние на организма. Та здравословните състояния произтичат, всякога щом дойде една неприятна мисъл, каквато и да е, от каквото и да е естество, вие ще опитате силата на вашата воля. Ще вземете тази мисъл да я отстранявате. Сега вие по кой начин отстранявате една ваша лоша мисъл? *(чрез заместване).* Допуснете, че вие пеете някъде и дойде един ваш приятел или приятелка, и ви каже: много лошо пееш. При такава една оценка вас ви стане мъчно. Но да допуснем, че тя ви каже: Много хубаво пеете! Отлично пеете! А

публиката излезне и каже: Много лошо пя. Кого ще вярвате по-напред? Ако публиката не ви одобрява, какво сте образували в публиката? Когато публиката е недоволна от нас, неодобрява пението ви, какъв е процесът у вас, свиване или разширяване? Свиване е, не разширение. Ако публиката ви ръкопляска, значи образува се разширение. Какъв трябва да бъде тактът на певеца като излезне на естрадата? Какво трябва да прави той? Сега разбира се, трябва да попитате някой, който е певец, който е авторитет, той сам е един виден певец, даже най-видните певци и оратори в света имат едно голямо безпокойствие. Той се самовлада, но безпокоен е от вътре. Той като излезне, събрали се 10, 15 хиляди хора да го слушат, той не знае къде да си тури ръцете. Той веднъж като започне да си отвори устата, после вече върви! Но един момент има, от който зависи успехът му или ще го освиркат, или ще му ръкопляскат. Ако той пропусне този момент на сцената, ако не избере фокуса, отдето ще пее. Той трябва да има един нюх, да знае къде да застане на естрадата, че да произведе хармония у публиката. Да знаеш кое място да вземеш, и къде да застанеш. И когато говорите някой път да знаете, каква дистанция да вземете. Ако разбирате този закон, всякога речта ви ще бъде на място. Но ако попаднете на една точка, която е дисхармонична, веднага ще има скарвания. В природата всичко зависи от това какво движение ще направите. Ако сте на една сцена или естрада, все има някои хармонични фокуси или точки, които трябва да намерите. Такива точки има по целия свят. И онзи, който разбира закона, той има едно чувство, едно такова понюхване. Някой път не ти е приятно нещо, седиш, ходиш, не знаеш къде да застанеш. И ако намериш това място, ти се усещаш господар на положението. Изразява се една хармония правилна. А някой път се поставяш на едно място, стеснен си. Така е и в закона на молитвата. Ти не можеш да се молиш на всяко място. Ти ще търсиш място хармонично на

своята мисъл. Молитвата е един израз на една велика хармония! Ако ти не можеш да поставиш в хармония своята мисъл с природата и своите чувства, ти не можеш да имаш едно вътрешно съчетание, ти не можеш да имаш едно вътрешно съдействие. Сега ето къде е приложението на това, което ви преподавам. Ако не разбирате тези закони, вие ще мязате на един човек, който има всичките блага, но провидението не му дава да яде. Ти ще гледаш и не можеш да ядеш; ще имаш хубави книги, а очите ти, ще те болят и няма да можеш да четеш. И няма да можеш да слушаш, ушите ти ще те болят, защото и те са една книга. Ще имаш хубави дрехи и няма да можеш да ги носиш, понеже циреи имаш, и каквито дрехи и да туриш, те ще се нагноясат. Ще имаш хубави обуща и няма да можеш да ги носиш, рани ще имаш на краката си. Благото подразбира, да се радваш на това, което имаш. Това е благо. Ако тази наука, която имаме, ако това знание в даден случай не можем да се ползуваме от него, това знание има една дисхармония.

Та казвам, в това отношение сега най-първо на вас ви трябва, какво? Вие сте добили повече окултно знание само да ви бият. Един американски учител, след като е учил един свой ученик да се боксира, та ученикът помислил, че е научил това изкуство и ударил учителя си тъй в носа, да му покаже, че вече майсторски знае това изкуство; но учителят като го ударил така, че ученикът три пъти се прекатурил на гърба си. Та и вие искате да покажете, че сте научили нещо, но ще почувствувате три такива удара, че три пъти ще се прекатурите. И учителят тогава му казва: още веднъж ще учиш това изкуство. Ученикът тогава му казва: втори път не искам да си позволявам такива работи. Природата казва сега правилото: скромност ще имаш. Едно изкуство, докато не го усвоиш. И така хубаво да мислиш. В мисълта е същият закон и в чувствата. Ако ти не знаеш как да мислиш, професорът ще дойде и като ти нанесе един удар, че ти три

пъти ще се прекатуриш, и после, ако не знаеш да чувстваш правилно, пак ще дойде професорът. От какво произтичат страданията? Някое окултно същество казва: или човек трябва да бъдеш, да мислиш и чувстваш както трябва, или излез оттук, друго същество да дойде на това място. Пък ти чакай, докато бъдеш готов. Не че природата съвсем те изхвърля, но тя иска да каже: Учи! Например, болен си, ще научиш закона на здравето; нещастен си, ще научиш закона на щастието; сиромах си, ще научиш закона на богатството. Лош си, ще научиш закона на доброто. – Ще станеш добър. Та във всичките тези противоречия, които може да се случат в даден случай, във вас нека изпъкне така мисълта. Направил си една погрешка, как ще я поправиш?

Погрешката е от неразбиране. Мисълта не е правилно построена. Запример, някои ваши знания са такива. Вие запример казвате така: *A* се отнася към *B*, тъй както *C* към *D*. $A:B = C:D$. Вие това го знаете. Но това в живота не можете да го приложите. Вие математиката знаете, но ако аз не туря това равенство, ще кажете, Учителят е невежа. Но аз зная приложението му. Аз на книгата пропущам равенството някой път, но в живота никога! Защото зная, много скъпо струва; и там ще бъде тъй както трябва. После трябва да знаете, какви са качествата на *A* в даден случай. Те не са еднакви величини. *A* в даден случай е резултат, нека да е каквото да е количествено число. Да допуснем, че това число представлява 10, а другото колко трябва да представлява? *(пак произволно, нека бъде 15).* Ако *A* е дал 10 лева, той е един богат човек, а *B* е един сиромах човек и е дал 5 лева. Питам, кой е дал повече? 5-те лева имат повече динамическа сила, отколкото парите на богатия. Следователно, не е в 10-те. Някой с 5 лева ще свърши повече работа. Ти като попипаш тези пари, в тебе ще се зароди едно желание да се разшириш, като че имаш 5 хиляди лева. А като пипнеш 10-те лева, като че нещо те свие. Та всякога в количествените числа, с които

работите, има една вътрешна скрита сила. Да допуснем сега, че *А* представлява два коня, тогава *В* колко коня трябва да бъдат? Да допуснем *А* е един арабски кон, а *В* е един кон от английската порода. Кой кон е за предпочитане? *(арабският).* Ако е за бягане, арабският е за предпочитане, ако е за теглене, английският е за предпочитане във всяко отношение. Това е вътрешната страна. Та тези са отношенията. Щом дойде до развиването на мислите и чувствата, които се сменят, те си имат отношения. И тия отношения се сменят. Превръщат се в математически образи, а тези образи в геометрически фигури, а пък тези геометрически формули и фигури се превръщат в действия. Ако можеш да избереш един начин за действие, ако знаеш геометрия, можеш да определиш един път, можеш да избереш терена на действие. Или работи, или ако искаш обработвай земята. Има хора, които имат тази опитност, могат да познаят земята каква е.

Сега ние се отвлякохме от приложението и отидохме много далеч. Гледайте свиването и разширението на капилярните съдове да бъде естествено. И после свиването и разширението да следват пак същото, да бъдат естествени. Всякога гледайте да има една вътрешна хармония, да няма някой дисонанс.

Сега втория път ще ви дам една задача да изпълните. Всеки един от вас ще донесе по 10 бучки и половина захар, и всяка бучка да бъде дебела 5 милиметра, половин сантиметър. Точно. Ако намерите, добре, ако не намерите, няма да донесете. *(Ще трябва много да търсим такива тънки бучки).* Че то е в търсенето.

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7–9 ч.с.

ЛИНИИТЕ НА КРАСОТАТА В ПРИРОДАТА

X година, 42 последна школна лекция на 1 мл.ок.клас, 26 юний 1931 г. петък 6 ч.с., хубаво, ясно време, слънчево, Изгрев.

Добрата молитва.

(Всички имат пред себе си по няколко бучки захар от 5 мм широчина).

Мъчно се намира числото 5. Хубавите работи мъчно се намират.

Ще прочета само няколко стиха от 5 глава от първото послание към Солуняном. 15 стих: „Търсете всякога доброто един на друг и на всичките“. Вземам само положителната страна. 17 ст. „Непрестанно се молете!“ 18 ст. „За всичко благодарете: защото това е Волята Божия за вас в Христа Исуса“. 19 ст. „Духът не угасяйте“.

Най-мощното в проявения човек, в материалния човек не е неговата мисъл, защото мисълта сама по себе си, тя е невидима. Това в дадения случай, което ту чувствуваш с езика си, което чувствуваш с ръката си, което усещаш с краката си, или с лицето си, в това седи проявеният живот. Например, ако вие бихте яли, че преядете, и езикът ви претъпее, и ти нищо не чувствуваш; или пък ходиш и кракът ти не чувствува, че стъпваш на земята. Представете си едно такова състояние. Та хората са се отчуждили от това, което преживяват, от такова едно състояние. Например ти не можеш да оцениш хубостта, която се намира в природата. Да знаеш каква хармония ти внася полъхването на онзи утринен ветрец, тъй наречения зефир, който е тъй приятен; каква хармония ти внася запример, пипнете една хубава бистра вода, каква приятност се предава на ръката ти или по лицето ти; или ония нежни лъчи, които допират зеницата на очите ви. Тъй едва те засяга животът. Сега може някой да каже: В какво седи

животът? Та в тези малките работи седи, той не седи в нещо голямо, но това, което ти в даден случай виждаш, което внася нещо в тебе и което ти чувствуваш, то влиза в тебе. Следователно, ако вие не можете да възприемете това, което природата внася във вас, във вас се образува едно състояние, подобно на камъни, всичко изтича от вас, излиза навън и вие пак оставате сух. Мокрите се, но всякога оставате сух. А човек, който всякога е сух, той е всякога твърд; а човек, който всякога е твърд, той е всякога безплоден. А който е безплоден, той всякога е нещастен, а който е нещастен, той всякога се мъчи. А който се мъчи, какво прави?

Фиг. 1

Това е разрешението на задачата. Това е мъчението. *А (Фиг.* **1**). Това е един самар, който ви тургат на гърба, и ще се качи някой отгоре, и ти ще го носиш. Мъчението или самара, като го обърнеш на другата страна, това са все крила, но пак трябва да го носиш. Всяко нещо, което е непоносимо за тебе, то е мъчение. Една формула. Всяко нещо в тебе, което ти не искаш в даден случай да разрешиш. Мъчението всякога нарушава онова, което ти възприемаш ти не можеш да възприемаш, лишава се човек. Сега вие търсите щастието на живота или смисъла на живота вънка от това, което всеки ден получавате. Вие четете някоя книга и мислите, че в книгата ще намерите нещо. Хубаво. Какво ще намерите в една книга? Четете СИЛА. Намерихте ли силата. Авторът пише: Силата е мощна, тя всичко твори. Това мощното, което всичко твори, всички намериха ли го? Вие четете и после разправяте, че силата била най-мощната и всичко с нея става. Ти я туриш в джоба ти, а торбата ти е празна, хляб нямаш. Болен си, говориш за силата, а си слаб, хилав си и т.н.

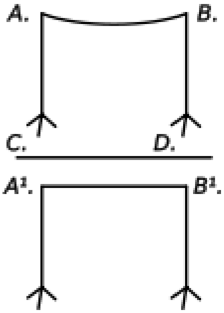

Фиг. 2

Питам, след като четеш, че силата е най-мощното в света, какво те ползува това? Сега да обясня закона. Защо тази линия е огъната – *AB (Фиг.* **2**)? Това е една пружина, която има известен товар в центъра си. За да добие първоначалното си положение, вие трябва да отнемете този товар и тогава веднага тя взема хоризонталното си положение, което е имала преди A^1B^1. Всякога, когато вашата мисъл се огъне или вашите чувства се огънат, защото трябва да допуснем, че и мисълта се огъва, и чувствата се огъват, и човешкият характер се огъва. Няма нищо в човека, което да не се огъва. Единственото нещо, което не се огъва, кое е? НЕ СЕ ОГЪВА САМО ТОВА, КОЕТО НЕ СЪЩЕСТВУВА! Всяко нещо, което съществува, все се огъва. Казва някой: Не може ли да се огъна? Може. Казва друг, това да не стане, онова да не стане. Щом искаш нещата да не станат, не трябва да съществуваш. Казваш: Е, може ли това? Може значи един предмет да не се огъва. Ако няма тежест. Но все таки, това е привидно. Тази жица след като е огъната, на нашето око се вижда, че не е огъната, но все таки в нея има едно микроскопическо огъване, има едно налягане, едно тежнение. Тъй щото, абсолютно да е хоризонтална тази линия спрямо нейната площ на тежнение, то е невъзможно в дадения случай.

Сега законът. Каквато посока и да вземете, каквото и да вършите в живота, вие ще се огънете малко, ще чувствувате една промяна в

себе си. А всяка една промяна е едно малко огъване. А всяко огъване, това е едно влияние, което иде отвънка. Това влияние може да произтича от някой предмет неодушевен, а зад неодушевените предмети, има нещо разумно. Запример, какво седи зад леда. Ако сте на някоя ледена планина? Или какво седи зад една твърда скала? Какво седи зад човека? Зад човешкото тяло какво седи? Човекът седи зад тялото си. Тогава казвате, че човекът е в тялото си. Как е поставен човек в тялото вътре? Да се обясни. Казвате: Човек е в къщи. Как е вкъщи? Той в цялата къща ли е? В стените ли, на пода, на тавана ли? Вие не мислите за това и казвате вкъщи е. Седи на някой стол или в някое кюше? Вие казвате: В къщи е. А щом кажете, че човек е в тялото, вие вземате друга поза, казвате, че той е в краката или в ръцете. Човек не е никъде. Той нито е в корема, нито в сърдцето, нито в гръбначния стълб. Нито в ръцете, пръстите, космите, нито е в главата, нито е в лицето. Едно място има само в главата. Вътре в главата е той. Едно място има, много малко място, едно столче има, една микроскопическа микроба може да седне на неговия стол и тя се смесва, и на това място, на което човек седи, има още за хиляди и милиони такива същества да седнат. Толкова малко е това столче, на което човешката душа седи, в мозъка е, че с никакъв микроскоп не може да се открие. И всички вие чувствувате по някой път, че тук някъде в съзнанието, в главата. *(Учителят показва на слепите си очи.)* Някъде в мозъка има една много малка жлеза, но учените хора не са я отгадали и която човек като умира взима със себе си. Човек с тази жлеза заминава. Тя е неговото богатство. Човек като напуска тялото си, взема жлезата със себе си. В нея той си носи всичкото богатство дето иде. И ако остане да не си вземе дисагите, той е вече нещастен. Ако излезне из тялото без тази жлеза, той е паднал, той е грешник и т.н.

Сега тези са хипотетични работи, нямат нищо общо с тази кривата линия. Това е все същият закон. Отношението на вашата ръка, сама по себе си, вие можете да оцените стойността на вашата ръка, само когато извършите някоя работа, пишете или свирите, или правите някое добро; можете да оцените вашите крака, само когато служите на себе си, искате да изкачите някой планински връх, или да извършите някое добро дело, само тогава може да оцените колко струват тези крака. Допуснете, че имате желание да извършите някое добро, но краката ви не вървят. Душата дава нареждание, но краката не се подчиняват. Как можем да обясним? Когато човек изгуби своите дисаги, краката му не се подчиняват. Когато човек изгуби тази жлеза, в която живее душата, краката не се подчиняват и човек остава безпомощен, и той не може да дава никакво разпореждане на себе си. Той е изгубен от целия външен свят. Има само едно правило: за да не изгубя тази жлеза, с нея трябва да се държа. Човек трябва да се държи за вярата. Вярата е необходима, за да се държи човек в Бога, за да не се изгуби неговото равновесие. Вярата в Бога е необходима, потребна, за да не си изгуби човек дисагите. Любовта към Бога е потребна, за да не се изгуби тази жлеза. Защото като загуби човек нея, той всичко е изгубил и той не може да бъде здрав.

Например, ако вие сте на физическото поле, на земята можете ли да съществувате без тяло? По никой начин! По никой начин вие не можете да се проявите на хората! В духовния свят всички може да ви знаят, но на земята никой не може да ви знае. Вие можете да правите всичките усилия, но усилията ви ще бъдат, както на един парализиран човек. Много умрели хора се стремят да се покажат, че не са умрели, но хората ги считат, че са умрели. А той казва: Не съм умрял, жив съм! Не ме заравяйте! А лекарят констатира, че той е умрял; той не може да се прояви, и вътре има скръб и страдание, но всички го тургат в ковчега, кадат му тамян, и казват му: Довиждане! А

той там се мъчи. Та казвам, за да не се случи с вас това, че то е трагично и комично положение, когато човек го заровят жив. Трябва да имате вяра и Любов към Бога! Нищо повече! Защото, ако нямате вяра, ще се случи това; и непременно ще се случи. И ще го опитате тъй както сега го опитват хората. Но един учен ще каже: това не е проверено. Хубаво, вие имате една бучка захар, нали? Аз ви казвам, близнете я. Ти я близнеш, казваш: Сладка е! Казвам, как ще ми докажеш това? Ще ми кажеш: Близни я. Без да го ближеш, докажи ми, че е сладка. Как ще докажеш? *(Е, не мога).* Този човек ще го държа 10 дена жеден. Казвам, ще ти докажа. Няма да му давам вода. Тъй научно ще постъпя и после ще му поднеса вода, ще кажа близни я. Водата има ли вкус? Няма. Тази бучка нали е сладка? Тургам я във водата, разтопява се тя. Казвам каква е сега водата? Сладка е. В това отношение всичките мъчнотии в живота и страданията са необходими, за да докажат, че нещата съществуват. Защото дебелата човешка глава като започне да страда и се мъчи, казва: Реално е това. Щом човек не се мъчи, той казва: Нещата не са реални. Защото всяка една радост идва подир едно страдание. Радостите и благата в живота не идват преди страданията. Всякога страданията на физическото поле предшествуват радостите. Никога една радост не може да дойде първа, ако не е предшествувана от страдание или мъчение. И който очаква радостта преди страданието, той не разбира закона. Не разбира физическия закон на земята. Та това трябва във вашето учение. След като си се занимавал 10 години, учен човек си. Но знанието свършено ли е? Ти се радваш, но колко безсънни нощи си прекарал над книгата, колко мъчения, какъв страх! Колко пъти са те късали и след това ти минаваш за учен човек, и като че всичко това е дошло тъй по мед и масло. Така се представлява плодът!

Та казвам, когато известни работи се огъват, има ли нещо лошо в това? И някой път нашата ръка се огъва, а някой път ръката се

проточва. Сега може в дадения случай, когато се проточва ръката, да е едно благословение, и когато се огъва ръката, пак да е едно благословение. Когато ти изваждаш един човек от водата и твоята ръка се огъва, не е ли това едно благословение, едно добро. Но и изправянето на твоята ръка може да произведе един добър резултат. Но ти можеш и да натиснеш един човек да се удави. А и огъването може да произведе един лош резултат. Когато една струна е обтегната в право положение. Цигуларят след като си обтегне струната, огънати ли са струните? Прави са всички. И след това какво прави цигуларят, за да произведе своята музика? Като си тури пръстите прави скъсяване и огъвания на тези правите линии. И колкото по-правилно знае да ги огъва, толкова неговото свирене е по-правилно, изкуство е това на земята. Та по отношение на това, същият закон е. Ако вие разбирате правилата на вашето тяло, ако разбирате правилата на вашия ум и на вашето сърце, вие ще бъдете като този виртуоз. Ако не разбирате правилата и законите, вие ще срещате известно противоречие в живота ви.

Следователно, човек на земята първо се учи да бъде господар. Да знае да свири на своето тяло. Ти имаш едно неразположение на духа. Има известни движения на тялото. Ако ти знаеш само да дигнеш ръката си, всичкото неразположение ще изчезне; пък има известни движения, като ги направиш, всичкото неразположение, колкото го има, все ще ти дойде. Един слуга идва и вика господаря си, тъй с показателя си, да дойде. Господарят го вика и му казва, така не се вика господаря. Как трябва да повикате господаря си! Ще направиш едно движение като дойдеш с краката си. Какво движение ще направиш? Какво положение ще заемеш? *(на известна дистанция).* Войниците като дойдат как застават? Но това не е в реда на нещата. Извеждам ви вън, ние вземаме нещата от природата. Щом идеш при някоя круша или при някоя ябълка, дето плодът е узрял, ти се

приближаваш при един клон, дето е най-хубавият плод. Да кажем, видите една хубава жълта круша, тъй узряла, вие не сте обръщали внимание на този плод. И ще видите това огъване на това малко клонче, образува една хубава кривина, тази кривина тя привлича вниманието ви. Много круши има наоколо ви, но тази специфична круша, тя обръща вниманието ви. И тази круша седи на най-хубавото огънато клонче. Онези круши, които не са хубаво узрели, и огъването не е хубаво. Направете опит, когато се приближавате, да вземем до една череша или круша, клончето, на което седи тази линия на огъването каква е? В дадения случай съзнанието ни схваща формата, на която се намира плодът. Плодът и клонът какъв е? Съзнанието на този плод какво е, то е един такъв слуга, който отива при господаря си. Той има такова едно положение, че като погледне господарят му, веднага лъхва нещо хубаво от него, че и господарят му усеща една приятност. Слугата не трябва да седи на неговото положение, неговата линия, неговото положение е такова както тази круша на този клон, но какво положение трябва да вземат и неговите очи? Неговите ръце? Той може да вземе такава една поза, че като го погледне господарят му, веднага да каже: Строен е този слуга! Много изразителен е, има нещо в позата му, което приказва хубаво. А някой път слугата му може да вземе такова положение, той маха с ръката си, че господарят му да си обърне гърба и да си замине. Сега аз говоря за обикновените работи, които стават в живота. Ако вие не разсъждавате психологически, казваш, какво има от едно махане? Но след като онзи слуга маха на господаря си, че господарят се докачи, каже: Чакай един ден аз ще ти дам да разбереш. Ти вървиш, като че нищо не е станало. После ще идеш при другиго, ще кажеш: Махна ми един с ръката. И него ден всичките работници ще знаят, че един е махал с ръката си. Значи, едно махане може да произведе цял един скандал. Е, тогава, кое може да произведе мир? Като се приближи слугата,

господарят е малко недоволен, той се приближи и каже: Иване, ти си отличен човек! Аз съм много доволен от тебе! Извади му една пълна кесия и му каже: Днес имаш отпуска, ти си свободен днес, ето да си походиш малко като в празничен ден. Погледне го той, господарят го потупа по рамото му. Слугата е радостен. В това движение господарят е предал нещо тайно от себе си. И това, което той е предал в душата си, той е предал едно вътрешно общение между ума на господаря и слугата, между добрите чувства има едно съединение вътре.

Та казвам сега, вие искате да живеете духовен живот. Но духовен живот сам по себе си ти не можеш да живееш. За да живееш духовен живот, ти трябва да бъдеш в общение с духовни същества. Законът е такъв. Може ли един въглен, останал сам по себе си, да задържи своята топлина? Една свещ, която гори, става известна промяна. Не само едно, но хиляди въгленчета трябва да поддържат горението. И следователно, ако ти искаш да мислиш да бъдеш добър, с тебе трябва да има хиляди същества, които да участвуват, да споделят твоите мисли. Казват: Това трябва да го направим. За да живееш добре, те трябва да споделят твоята мисъл. Там е погрешката, ти казваш: Аз искам да бъда добър, по закон. Ще кажеш: Понеже Бог е благ и добър, и аз ще бъда добър. Че ти така трябва да туриш мисълта, а ти казваш: Аз искам да бъда добър. Значи отсега нататък ще бъдеш добър. Ако отсега нататък ще бъдеш добър, то е изгубена работа. Ако отсега нататък искаш да бъдеш умен, то е загубена работа. Че животът е умен, всичко е създадено преди милиони и милиарди години. А ти отсега нататък ще ставаш умен. Понеже вселената е разумна и аз като един член от нея искам да се проявявам умно. Умна е тя и умно ще я разбирам. Така трябва да залегне мисълта в душата ви. Ти казваш: Аз съм нещастен. Ако отсега ставаш нещастен, то е загубена работа. Човек не може да бъде сега нещастен, защото след едно нещастие иде едно щастие. И питам какво си изгубил? Ти мислиш, че си нещастен,

а след половин час ти си щастлив. Питам тогава защо се самоизмамваш? И най-първо можете ли да ми опишете какво нещо е нещастието? Я ми донесете едно нещастие. Аз бих желал да попитам това нещастие. Какво нещо е нещастието? Каква е формата на нещастието? Вие не можете да си го представите, при това казвате нещастен съм. Но никога не сте седнали да кажете какво нещо е нещастието, да го видите, да се позанимаете малко с него. Дойде някоя микроба, веднага ученият човек ще я донесе, ще я тури под микроскопа и ще види, че това е именно това, което носи тази болест. Ако вие попитате тази микроба, която образува бобоническата чума, тя ще каже, аз не зная, че образувам тази болест; даже тя не сънува това. Ако вие попитате един нож, с който е убит един човек: Ти ли уби този човек? Той ще каже: Не съм, мен ме проводиха на гости у този човек, аз влезнах и излезнах от него. Това ще каже той. Но това влизане и излизане у човека е произвело един резултат, който е дисхармоничен и го наричат убиване. Що е убийство? Значи нарушени са ония хармоничните процеси, които стават. Да кажем човек може да препрати една своя мисъл, която да попадне не навреме. Всяка мисъл, която не попада навреме и на място; всяко чувство, което не попада на място и навреме, всякога произвежда дисхармонични състояния и такива резултати са лоши.

Сега до разбиранията. Всичките тези процеси се отнасят до човека. Ако ние не можем да сведем положенията, които съществуват в науката за развиването на нашия ум, тогава науката сама по себе си няма отношение към нас. Хармонични отношения няма. Защото, ако един инженер, който строи един мост над една река, вие казвате, това е негова работа. Но един ден ти се намериш в затруднение с живота си, там няма никакъв инженер. Ти ще трябва да направиш един мост, трябва да минеш от единия бряг до другия. Инженер ще станеш, да построиш този мост. И ако не разбираш тази наука, твоята работа ще

остане назад, ако разбираш, твоята работа ще тръгне напред. Ти ще си направиш една каруца в ума си да ти тръгне работата. Не ти вървят работите, спре се каруцата на ума и сърдцето ти. Един ден паметта ти спре, спряла се каруцата на паметта ти. Изпита те учителят, не ти върви каруцата. Ще трябва да слезнеш, ще спреш каруцата да я понамажеш, да накараш твоята памет да потече. Седиш някой път, знанието го няма там, ще се намерите като онзи американски проповедник, който цяла седмица е работил върху проповедта си и изучил беседата наизуст. Толкова бил самоуверен, че я знае. Отива на амвона, молитва четат, Писанието, той се въодушевлява, разправя той своята опитност, че като говори да знаят всички, че проповедник има тук! Но по едно време се отваря вратата и влиза една жена с такива големи черни очила, тя като го погледнала и той всичко забравил. Взел чашата, преглъща водата, тя жената седи в ума му. И ще кажат, че проповедникът е неразположен, лошо му станало. Не се решава да говори. След малко гледа влиза един беден човек и изведнъж се донася проповедта му. Казвам, влиза жената с черните очила, отива си проповедта, влиза бедният, като го поглежда, веднага проповедта се повръща назад. Кои са лошите хора? Които вземат проповедта. Кои са добрите хора, знаете вече, които донасят проповедта. Казват: Добър човек е той. Щом той може да донесе проповедта, която ти си изгубил, какъвто и да е този човек, той е добър. Онази дама, облечена тъй хубаво, на всичките си пръсти има по един пръстен, но проповедта си отива. И всичко отива. А влиза бедният, никакви очила няма той, много скромно е облечен, но като го поглежда, веднага неговата мисъл почва да работи.

Питам тогава, де трябва вие да сте в живота? Между кои? Между онези, които носят проповедта. Този човек в дадения случай идва навреме да покаже, че в света има един закон. Някой път вие вървите, разправя един философ своята опитност. Като се отчаял той от живота

си и отчаянието му седяло в това, че загубил всичкото си имане, не може да се облече и няма да може да живее по графски, направил си завещанието и отива да се самоубива. Но пристига един негов приятел, потупва го по рамото и му казва, едно писмо ти нося от един твой чичо някъде от Америка, който ти изпраща чрез мене 50 хиляди долара. Веднага той взема друго положение. Търсих те цяла седмица и не можах да те намеря. Изменя се неговото решение за самоубийството.

Та казвам сега, този е приятелят, който иде да те спаси. Всеки един човек, който ще те спаси, който носи една торба от твоя чичо, той е добрият човек. И той иде точно в момента, когато трябва.

Та в живота има известни мисли и желания, които са като този приятел, точно навреме идат. Някой път си обезсърдчен дойде една мисъл, която те потупа по рамото, казва: Чичо ти остави едно завещание за тебе. Веднага твоето състояние се смени. Та именно всички трябва да вярвате в онова Божественото в света, това, което води за онзи вътрешен развой, за онзи вътрешен прогрес на твоя ум, не за човешкия ум, но за човешката душа. А несгодите на живота, страданията на живота, те са неща временни. Под думата временни онзи железар, който е турил един гвоздей на огъня, той целия ден няма да го бие, той го тури веднаж-дваж, трака, трака и после го остави, погледне го и го остави настрана. И той целия ден няма да го гледа. Ти твоите страдания хвърли ги в пещта. Онзи, който те е турил в огъня, ще те почука малко и ще те остави. Ти седиш и казваш: Големи са моите страдания! Не са големи. Колко минути си бил в огъня? Вие били ли сте железар или някои от вас железарство учили ли сте? Може някой път, колкото за опит да видите какво прави железарят. Та казвам, ония негоди, които срещате в живота, са временни. Във всяко едно отношение. Стремете се вие да ги преведете; нали правите вие уравнения по тройно сложно правило?

Нали там разрешавате, имате нещо, което знаете, и нещо, което не знаете. Трябва да го разрешите правилно. Е, добре, когато вие отидете при едно цвете и трябва да го полеете, вие никога не обръщате внимание от каква височина трябва да го полеете. Представете си, че аз искам да полея една саксия, туря я отдолу, пък аз се кача горе на балкона и с един ибрик я поливам, да каже цветето, че отвисоко съм го полял. Кое е най-хубавото поливане? Аз трябва да изкарам саксията вън и тогава моето малко ибриче от близо при корена на това цвете, и внимателно, ще го полея. Отвисоко не поливайте саксията! Вие искате на един човек да посеете една много висока идея, и за да покажете, че вашата идея е много знаменита, качите се на балкона горе и махате с ръката. После изведнъж спуснете двете си ръце долу, казвате, разбрахте ли? Аз ги наричам тези говорители, това, което ползува човека, не е високото. Онзи, който ти говори, той трябва да вземе едно положение, дето ти да разбереш тази велика истина. Тогава отношение ще има. Защото постъпките ни трябва да бъдат музикални. Такова отношение има. Ако ти не знаеш този тон, защото не е само да говориш, но това, което говориш, какво трябва да бъде? Иначе ти не можеш да предадеш една истина. Ако ти не знаеш как да произнесеш една дума, това не е никаква сила. Произношението е важно. Целият ден може да казвам СИЛА и пак да няма нищо. Но има едно произношение, ако аз река думата СИЛА, така че цялото небе да протрепери, няма да се минат 5, 10 минути, ще има един трясък, гръмотевици, изливане, и всички хора ще се изпокрият. И после пак като кажа: СИЛА ЖИВА всичко утихва и небето се изясни. Пък има положения, дето целия ден като кажеш СИЛА ЖИВА и нищо да не стане. Сега вие знаете закона на асоциациите. За да си спомните един предмет, често вие забравяте, казвате, щукна ми из ума! Не мога да си го спомня. Ти не си наредил предметите по онзи закон, по който идеите вървят. Те се групират и

паметта ти тече. Така е и с тоновете. Пък ако схванеш неправилно един тон, има една дисоциация, губят се нещата. Та онзи велик закон, който регулира паметта. Ако ти започнеш с онази дума, с която трябва да започнеш, всичко ще тече по мед и масло. Но някой път хванеш една дума и не ти върви, всичко закуца. Та всеки един предмет, когато го проучавате, той си има основен тон. Ако имате основните тонове, всичките други тонове вървят.

Сега тази лекция е за нещата, общо казано, нещата си имат правила, по които се нареждат. Ще направите един опит. Аз зная един автор, на когото му прочитат 35 хиляди думи и той ги казва след това напред и назад подред. Значи това, което е възможно за един човек, възможно е и за всички. Този човек има едно съвпадение на великите хора. Той може 30, 40, 50, 60 хиляди думи да задържа. Та всичките способности, които човек има, те си имат свои тонове. Музиката има свой тон, математиката има свой тон, всички други науки имат свой тон. Всяко познание и то си има свой тон. Ако вие можете да намерите основния тон, другото се разрешава лесно. И всичкото усилие на учените хора е, те търсят основния тон. Защото науката има за цел за произведе едно преобразуване. Човешката мисъл е турена като условие да преустрои човешката глава. А за да се измени, непременно трябва да работи човешкият ум и човешката глава. А за да се измени, непременно трябва да работи човешкият ум и човешките чувства, за да се моделира формата на човешкия ум и на лицето, те трябва да се изменят. А като се изменят главата и лицето, човешкият ум трябва да работи и човешките чувства трябва да работят, за да се моделира човешката глава. Това е задачата. Аз трябва да мисля, трябва да работя, за да се измени умът, да дадем форма на ума си и човешкото сърдце трябва да работи, за да се създаде главата. Щом се създаде новата форма на главата, аз разбирам онази, която е в движение, творческата форма. Една разумна форма има главата и

хората се различават. Онзи човек, може някой път да ви покажа, трябва да ви изведа, има хора в света, които като ги видите, веднага ще видите, че има нещо запалено. Когато мисълта работи правилно, има една светлина, която излиза от човека и ти чувствуваш, когато мисълта ти работи, и се чувствуваш крайно разположен. Има една крайна самоувереност и ти мислиш, че всичко се разрешава в света. А щом изгубиш този тон, веднага ти се усещаш скучен.

Та сега ние имаме една задача. Вие искате вашия ум само временно да уредите вашите важни работи. Задачата на ума не е такава. Животните в много отношения си изкарват прехраната. Цяла една наука, философията, поезията и всички тем подобните и религиозните чувства у човека са, за да се създаде неговата глава. И много пъти тъй попипайте си главата, тъй отстрани над ушите, вижте коя част ви произвежда хубаво впечатление. И тези неща, които са най-красиви у вас, вие ги пипайте. Това е едно богатство. Има места, които, като се попипа човек някъде произвежда му едно спокойствие, а тези грозните места. Сега нас ни предстои една творческа работа. Трябва да знаете, сега умът работи, за да се пресъздаде човешкия мозък. Чувствата работят, за да се пресъздаде човешката глава. Като се създаде, като се съгради това новото, тогава има на какво да разчитаме.

Сега общо казано, което трябва да остане в ума ви. Какво нещо е да се пресъздаде човешката глава? Ти като си погледнеш новата глава, ще искаш и втори път да я погледнеш, и трети път, и винаги ще ти е приятно да я гледаш. А сега, щом се огледаш, не ти е приятно. Животните например не се оглеждат. Маймуната, щом като се огледа, турга си ръката отзад да хване другата маймуна. Тя не се познава, иска да познае кой е вътре. Един вол като му туриш огледало, той си маха опашката, казва: Не ми тургай огледало, аз не искам да се оглеждам. А само хората имат право да се оглеждат донякъде. А за

бъдеще, когато човек създаде новата човешка глава, новата мисъл като дойде, ще има с какво да се занимаваме. Сега на всинца ви седи една идея. Умът и сърдцето това са мощните сили, които са създадени, за да се преустрои човешката глава. Умът на човека, в Писанието е казано: Глава на Твоето Слово е Истината. И когато нашата глава стане глава на Истината, на Разумното. Словото сме ние, това въплотеното Слово се разбира, това видимото в света. Когато Истината стане глава на Словото, на реалното, тогава ще дойде в света онзи щастливият живот, който вие очаквате. Но сега се отличава.

В движението има един ритмус, вие не знаете какъв е сегашният ритмус на природата. В съвременния ритмус може да се познае докъде е достигнало човечеството. Мнозина от вас сте музиканти, какъв е сегашният ритмус на живота, по който вървим? Може ли някой от вас да представи на цигулката този ритмус? Онези от вас, които сте чиновници, колко време ви остава още? *(7–5 ч. още 15 мин.)* Този ритмус, или общо съзнанието, по което човечеството върви, какъв е? Има един ритмус, който през целия ден върви с вас, и вие още не го знаете, не сте го научили. Това ще остане сега една задача за бъдеще. Има един музикален ритмус, някой път при по-добри условия, може да ви покажа, какъв е ритмусът на живота на опит. Сегашният ритъм, по който върви цялата човешка култура, какъв е? Станете сега. Понеже аз ще отсъствувам, може да си почивате. Може да използувате времето по какъвто начин намерите за добре.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7–5 ч.с.

Слънце! Хубаво време, топло. (Утре Учителят заминава за Рила с няколко братя)

Добър път! Благодарим, Учителю!

Единадесета година
1931 – 1932

СВЕЩ, НОЖ И ЧЕШМА. СЪЩЕСТВУВАНЕ, ЖИВОТ И ОТНОШЕНИЯ.

11 година, 1 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 2 октомври 1931 г. петък 6 ч.с., (Ясно, хубаво, чисто небе. Месецът се празни.), Изгрев, София.

(5.45–6 ч.с. всички ученици, събрани на местата си и в дълбоко мълчание, тъй естествено и непринудено тази година, 11-та, почваме с мълчание, докато по-раншните години тъй много приказвахме в началото.) 6.03 ч.с. Учителят влезе.

Добрата молитва.

Кой от вас е добър рисувач да нарисува една свещ. Най-добрият рисувач да излезе. *(К. К. излезе и рисува свещ.)* Нарисувайте и един нож, колкото свещта да бъде ножът. И нарисувайте и една българска чешма. Достатъчно, седнете.

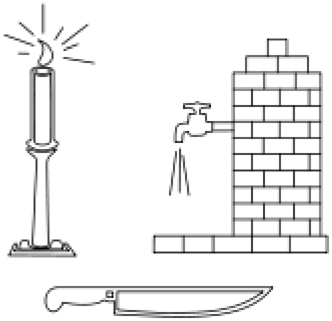

Фиг. 1

Тук имате вече ОТНОШЕНИЕ: свещ, нож и чешма (Фиг. **1**). Какъв е законът? Къде може да има отношение? Само между разумни същества може да има отношение. Защо се дава свещта на човека.

Ако вие запалите една свещ денем, показва ли, че вие сте разумен? *(Не.)* Но я я запалете вечерно време? Значи, отношението на свещта е да ви служи вечерно време. Добре, тогава отношението на ножа, къде трябва да го поставите? Ножът означава сила. Там, дето има големи препятствия, трябва да си послужите с ножа. Значи, ако поставите ножа там, дето трябва, вие сте разумен, ако го поставите, дето не трябва, вие сте неразумен. Тогава отношението на водата какво е? Когато идете при една чешма, какво правите? Кога трябва да идете при една чешма? Когато сте жеден; но когато отивате, когато не сте жеден? Или казано друго яче, нещата имат смисъл, когато ние ги разбираме навреме. Значи, свещта има смисъл, когато е запалена навреме.

Сега, кое у човека представлява свещта? Кое е онова, което може у човека да представлява свещта? С какво може да я уподобите? Кажете, да видим, какво мислите, де е свещта у човека? Сега се страхувате да кажете. *(Съзнанието.)* До известна степен умът на човека е свещта. Когато свети свещта на човека, това е мисълта. Човек почва да мисли, кога? Във време на щастие човек никак не мисли. В света мислят само бедните хора, страдующите хора; онези, които са здрави, които са богати, те никак не мислят, техните свещи седят незапалени; хубави светилници имат, златни светилници, но не гори свещта. Но при бедния като идеш, виждаш дим се дига от неговата къща. Тогава вие казвате за богатия човек, че той е умен, неговият ум е прецизен, има сила, за бедния казвате, малко се поразвалила свещта му. Как няма да се развали. Добре, след като изгори една свещ къде отива? Може ли свещта да изгори? Допуснете, че аз вземам едно кило вода от едно шише и го преливам в друго шише, вие казвате, че шишето се изпразни, водата я няма – отиде в друго шише. Или казвате, един човек изпи водата, Иван, Драган, Петко или Стоян. Де е отишла водата? Тогава един човек е шишето, водата може да влезне в

което и да е шише или съсъд, но ще стане известна промяна. Ако вие турите водата от един съд в друг, тя може да се измени, зависи какъв е съдът. Ако единият съд е чист, и другият съд е чист, водата ще остане чиста, но ако съдът, в който тургате водата е нечист, то и водата ще изгуби своята първична чистота. Да вземем сега другото положение – НОЖЪТ. Какво представлява ножът? *(Езикът.)* Словото или човешката воля. Волята у човека е като един нож, лост. Значи ако волята (ножа) употребите навреме, той е на мястото си. Но онзи нож, който се употребява, какъв е сега? Да допуснем, един нож го турите на работа да режете лук с него, хляба да режете или може да копаете с ножа, или може дърва да сечете с него; какво ще стане тогава с него? *(Изтъпява се.)* И ако някой намери, че вашият нож се изтъпява, де е погрешката? И най-после на какво може да уподобите една чешма? Уподоблението де може да я (го) поставите у човека? *(Сърдцето.)* Тогава имате едно отношение. (Умът, сърдцето и волята. Свещта, ножът и чешмата.) Имате едно отношение: Едно се отнася към две, както две се отнася към три. Какво подразбирате, какво разбирате от това отношение? 1:2=2:3.

Как се е образувало числото 2. *(Числото 2 се е образувало от сливането на две единици.)* А числото три? *(Пак по същия начин.)* Когато две противоположни единици се слели, образували числото 2, а когато една противоположна единица се сляла, образува числото 3. – Когато противоположности се сливат, образуват числа. Какво представлява три? 1+2. Двете включва два пъти единицата в себе си, а трите включва веднъж единицата и веднъж двойката. Защо двете включва два пъти единицата в себе си? Сега трябва да намерите известно подобие вътре. Да допуснем, че аз имам едно число, нали. То се увеличава, събирате го. На колко е равно 1+2+3? Равно е на 6. Да кажем аз вземам числото 6, увеличавам го и тургам на това число една нула. Тогава 60 в дадения случай нали представлява едно

количество. Хубаво. Умножено количество. След като съм увеличил това количество, това число увеличило ли се е? *(Предполага се, че пред нас има едно ново количество.)* Добре, но количеството увеличило ли се е? *(Първото е 6, а другото количество не е старото.)* Добре, ако сянката на едно дърво се увеличава или намалява, дървото увеличило ли се е или намалило ли се е? В дадения случай правя уподобление. Числата – това са сенки на реалността на количеството. Външните числа може да се увеличават, без да се увеличава туй, което те представляват. Представи си, че ти ставаш на 60 години, когато нямаш 60 години. Това е едно въображаемо число. За да бъдеш на 60 години, в тебе трябва да стане съответствующа промяна вътре. Какво представлява една година? *(Даден интервал между две събития.)* Но всъщност една година представлява едно обръщение на земята около слънцето. Но същевременно в тази година са станали милиони други обращения и тя е свързана с всичките тия обращения. Вие виждате само обращението, движението на земята и казвате, че земята се подвижила, но същевременно онзи мъдрец, който вижда това, разбира отношенията на нещата, той трябва да знае всичките обращения на тези тела, които са станали в това време и са се обърнали със слънцето. Защото, ако виждаш само движението на едно колело, а не виждаш движението на другите колела, ти не знаеш истината; да допуснем, че вие виждате движението на 4-те колела, как се движат и колата се движи, а не знаете кой е в колата; вие виждате 4-те колела и двата коня, но не знаете кой е в каруцата. Какво сте добили?

Да допуснем, че вие знаете, в 365 дена земята се завърта веднъж около слънцето и тогава имате две промени на слънцето, едно към север, друго към юг; имате и 4 промени, ако сте в умерените пояси, имате 4-те годишни времена; ако означим годината в 365 дни, вие казвате, земята се обърнала веднъж около слънцето. Слънцето е

направило две противоположни течения в пространството; значи, приближило се е към северния полюс, отдалечило се е от южния полюс. И в двете полушария са станали две промени. Какво сте добили от това знание? Защото едновременно с въртенето на земята около слънцето и вие сте се завъртели около един свой център, който е взел 365 дни и във вас са станали такива промени, които са станали когато земята се завъртяла около слънцето. Сега, ако вие схващате само външните промени, а не схващате ония промени, които са станали вътре във вас, вие не разбирате вътрешния процес на природата. Ако ние не можем да схванем промените, които са станали вънка в природата и които са в нас, тогава ние не разбираме същността на нещата. Тогава кой от вас има една статистика, колко пъти се е обърнал около своето слънце? От другата страна бих ви попитал, земята съзнава ли, че тя се върти около слънцето? Това е един много философски въпрос. Може да се твърди и може да се отрече. Да оставим сега. Не може да се каже положително, че тя го съзнава и не може да се отрече, че тя не го съзнава. Но че се върти, върти се. Дали го съзнава или не, то е друг въпрос.

Сега второто, кои са причините, които я заставят да се върти. Защо се върти и защо все пада към слънцето, а не може да падне на слънцето, има желание да падне, а не може да падне, а при това се върти. Ако слънцето седеше на едно място без да се движеше земята, земята щеше ли да падне на слънцето? Да ви направя предмета малко по-ясен, да размишлявате върху ония противоположности. Ако ти се приближаваш към един предмет, който не се мести, ти по-лесно ще идеш до него. Да кажем, ако вие отивате при известен предмет, за толкова и толкова време ти ще бъдеш до предмета, но ако този предмет се увеличава и то се движи към него с такава скорост, с каквато вие се приближавате, и той с такава бързина се отдалечава, питам тогава, ще може ли да го стигнете? Следователно, с каквато

бързина земята се движи към слънцето, със същата бързина слънцето се отдалечава от нея, от земята и вследствие на това, тя не може да го постигне. Някой казва: Земята ще падне на слънцето. Аз казвам, с каквато бързина земята се движи към слънцето, със същата бързина слънцето се отдалечава от нея. Следователно запазва се същата дистанция. Какво тургат учените хора за разстоянието, с хиляди години се същото ли е? Стеснява ли се орбитата на земята или се разширява? *(Стеснява се.)* Ако се стеснява, какво се предполага? Бързината на земята се увеличава, а бързината на слънцето се намалява. Обратното, ако предположим, че кръгът на земята се разширява, тогава ще представим, че кръгът на слънцето се увеличава, а кръгът на земята се намалява. Какво ще заключим от тия две отношения? Ако констатираме факта, че земята се движи по-бързо или турим строго научно факта, тогава ще кажем така, че земята се движи с по-голяма скорост, отколкото се движи слънцето. Какво ще разберем от това констатиране. Ще разберем, че в земята има желание да иде в слънцето и това желание е станало по-голямо. До една степен слънцето е намалило своето движение и в него има едно желание земята да посети слънцето. Не е решено, но предполага се следователно, слънцето да се поспре тъй по-наблизо, да дойде земята, не съвсем да се изгуби, но слънцето иска по-отблизо да види земята, отдалеч от такова разстояние слънцето не може да се запознае с жителите на земята.

Добре, ако слънцето се запознае с нас, какво ще стане с нас? *(Ще се стопим.)* Съгласни ли сте всички? Ще се стопим; какво разбирате под думата ТОПЕНЕ? Разсъждавайте, когато снеговете се топят по планините, какво става по долините? Най-хубавите извори се явяват. Именно тогава ще се яви животът. Животът именно иде от топене. Ако няма топене, няма да има живот. Под думата топене подразбирате, трябва да стане някаква промяна, сега друг е въпросът

промяната правилна ли е или не? Ако свещта изгаря постепенно, това вече е правилното горение; ако свещта правилно гори, тя не изгаря, ако свещта гори неправилно, тя изгаря. На какво се обръща при неправилното горение? Обръща се на дим, а в какво седи правилното изгаряне? – Че се превръща на светлина. Следователно, количеството на светлината винаги съответствува на количеството на материята, която е изгоряла. Ако претеглите светлината, тя тежи толкова, колкото тежи и самата свещ, която е дала светлината. Смъртта е едно неправилно проявление. *(Смъртта идва, ако човек не знае как да живее.)*

Сега грехопадението седи в това, че нашето движение около Бога се е намалило, а движението на Бога се е увеличило; и вследствие на това ние сме се отдалечили и от това отдалечаване ние приемаме по-малко светлина и топлина и по-малко храна. Аз обяснявам научно, вследствие на това в нас има един недоимък, от който произтича смъртта. Всички няма да измрат, но някои ще измрат от нямане на храна. У нас нещо постоянно умира от недоимък на храна. Някои наши мисли, наши чувства измират, някои наши постъпки умират. Някой ден например имате вдъхновение, имате голямо желание да станете музикант, но не се минава 4, 5 години заглъхне това чувство; искате да станете художник, не се мине 4, 5 години, заглъхне това чувство, казвате: Не ми трябва да стана художник; искате да станете земледелец, но след 4, 5 години това чувство заглъхна. Заглъхват всички тия чувства. Какво ще стане с човека, когато всичко заглъхне? *(Смъртта идва.)* Значи смъртта е ограничение вече на човешката деятелност, в абсолютен смисъл да оставим философските твърдения, но окултистите подразбират изчезване, когато първичната форма на човека, в която той съществува, може да се разруши. Щом се разруши, този индивид престава да съществува; но онази сила, от която той е бил образуван, тя се връща в корена на битието и след известно време

пак може да се яви в друга форма. Но той в тази форма в туй битие трябва да изчезва, няма никакво отношение, но някога остава само едно отношение към Първичната причина, която е създала нещата, а към частите няма никакво отношение.

Та под думата съществуване във философски смисъл подразбираме, когато един индивид или една душа има отношение към другите части и към битието, това е съществуване. Когато изчезнат другите отношения към частите, това е смъртта. Значи при смъртта има само едно отношение. Аз казвам, в еднообразието на отношението е смъртта, а в разнообразието на отношенията има живот. БОГ ЖИВЕЕ ВЕЧНО, ЗАЩОТО ТОЙ Е ВЕЧНО РАЗНООБРАЗИЕ. Бог представлява сам по себе си вечно разнообразие; и всяко живо същество, което се стреми към еднообразие, то търси смъртта, а всяко същество, което се стреми към разнообразието, то търси живота. Сега не разбирайте например, разнообразие не е ти да пиеш една чаша вино, и втора чаша, и трета чаша вино, това не е разнообразие, то е крайно еднообразие. В разнообразието на нещата, ако ти употребиш круша, ябълка, грозде и хилядите плодове, които съдържат разнообразни вкусове и хиляди отношения, това е живот. – Вие опитвате разнообразието на тия хиляди плодове, вкусове.

Та казвам, когато във вашия ум съществуват всевъзможни разнообразни мисли, от които всяка мисъл носи известно качество на битието, на живота и всяко едно разнообразно чувство, което носи едно качество на живота; и всяка една постъпка на битието, защото и битието си има своя постъпка, тогава вие живеете. Но ако само една еднообразна мисъл занимава ума ви, вие искате да живеете един щастлив живот, искате да бъдете щастливи, хубаво, желанието е добро, отлично, в какво седи щастливият живот? Искате да бъдете щастливи и трябва да бъдете щастливи, но как? Аз ще ви определя

ясно; това е най-лесната работа, която съществува в света, по-лесна работа няма. Ама трябва да знаеш. Ти си гладен и казваш, какво трябва да правя? Яж! Как? Давам ти един самун хляб, от тебе зависи, ако седнеш и сдъвчеш, няма какво да те уча; казвам: Заповядай твоето щастие. Т.е. да поставя по-напред, ти вече тази работа знаеш как да я направиш, ти си специалист там. Дайте на което и да е дете, на която и да е птица, на което и да е животно храна, то ще ви покаже, че то разбира това изкуство на храненето, този велик процес; няма какво да седите да ви учат. Такова е храненето. Така и щастието седи в това. Ако на вас ви донесат една паница чорба и вие излеете чорбата на земята и ви дадат един самун хляб и вие го раздадете на кучетата наоколо и вие чакате да бъдете нахранени, ще бъдете ли нахранени? След като те изядат това наоколо. Питам ако всичките кучета наоколо се нахранят с хлебеца, какво ще стане с вас? Ако вашите кучета винаги се хранят, а вие не се храните, какво ще стане с вас? Кучетата ви ще лаят повече, а вие ще мълчите повече; тежестта на кучетата ви ще се увеличи, а вие като перце ще почнете да ставате. Питам тогава, де е философията? Ако всичките кучета затлъстеят хубаво, а вие станете съвсем хафиф, като перце, какво ще постигнете в живота? Нищо, кучетата ще лаят, вие ще мълчите. Тогава какъв израз ще има, какво трябва да се направи? Кучетата трябва да престанат да лаят, а ти трябва да престанеш да говориш, а да мислиш, нищо повече! И как ще се оправи светът? Като млъкнат всичките кучета, да не лаят, а всички хора почнат да мислят, тогава ще се оправи светът. А сега всичките кучета лаят, а хората не мислят.

Ето какво ще ви кажа, не измътвайте змийски яйца. Ти измътваш това яйце, виждаш змийско яйце е. Тури тези яйца в едно шише и ги дръж вътре. Тогава човек е господар на положението. А ти ги туриш под известни благоприятни условия, а като се измътят змиите, те станат големи и ти не можеш да прекараш с тях. Но най-

първо те са яйца и напълно са под твоя контрол, под контрола на твоята воля са, но щом се измътят веднъж, ти не си господар на тях. Ти можеш да ги измътиш, но една змия не можеш да убиеш. И кой досега е избил старата змия? В старата гръцка митология всички рязаха главите на змиите, но кой от тях спаси Гърция? Кой от гръцките герои я спаси? Никой. *(Аполон.)* Какво уби? *(Уби тифона.)* Сега тъй както живеете, тъй както сега разбирате живота, това е едно частично разбиране. Аз ще ви преведа едно сравнение как трябва да постъпи човек. Вървите по пътя, по един павиран път, но един камък излезнал от пътя, от паважа и кой как мине все се блъска о камъка. Един го ритне, друг го ритне, но всеки си натъртва крака. Някой казва, да се хвърли този камък. Не. Да се тури този камък на място! Ти си умен, така ще направиш. Защото ако го хвърлиш надалече, ти ще се спънеш в празното място. Ще мине някой и ще хлътне в тази дупка. И ще си изкълчи крака. Някой от вас иска да изхвърли някоя мисъл, не, тури мисълта на място! – Тя е излязла от паважа. Тя е била в паважа, но е излязла от паважа. Щом я туриш на място, по нея можеш да ходиш безопасно. Та всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да се турят на мястото. Това е закон на природата. И в сегашните отношения хората, млади и стари, не разбират живота. Неразбирането на живота седи в това, че много от нашите мисли не са на своето място и вследствие на това съществува голямо противоречие.

Сега нека да оставим въпроса. Втория път ще започнем оттам, дето сме дошли. Разсъждавайте сега върху свещта, ножа и чешмата! Водата изгасва свещта и ножът във водата ръждяса и дървото, ако се постави в тази вода, след време ще изгасне. Но никога не може да се наточи един нож без вода и никога не може да гори една свещ без вода. Да. И това, което в едно отношение гаси, в друго отношение носи живота. Водата дава стимул. Както аз говоря, отношенията по

видимому не са верни, но горение у човека без вода не може да стане. Щом турите вода, започва горение, реакция; но да турите толкова вода, колкото трябва. Ако турите по-малко вода или повече вода, този процес е неправилен. Та, трябва да се разберат именно отношенията. Да научите онова отношение на науката. Науката сама по себе си е светлина. Тази светлина, вие трябва да я използувате; да знаете как да използувате знанието. Ако не знаете това, тогава знанието ще ви бъде само един товар. И тогава аз казвам тъй, има една максима и тя е следующата, какъв трябва да бъде бъдещият човешки живот. ВСЕКИ ТРЯБВА ДА НОСИ ТОЛКОВА ТОВАР НА ГЪРБА СИ, КОЛКОТО МОЖЕ ДА НОСИ. Всеки трябва да има собственост толкова, колкото може да носи на гърба си. Например сто килограма злато носите на гърба си, то е вашето богатство. Но след като вървите 10 км викате един човек и казвате: Ще ти дам 10 кг много ми е този товар. Вървиш, пак ти стане тежък товарът, даваш на втори 10 кг, на тебе останат 80 кг, срещнат те и други, ти все раздаваш и най-после останат 10 кг, това е достатъчно за тебе, а 90 кг ги раздайте. Та единственото положение къде е? Сега натоварете богатството си на гърба си, а сега богатите са натоварили своите богатства на гърба на животните, а те си махат ръцете. И сега богатите казват: Какво да правя с богатството си? Натоварете своето богатство на гърба си! Всеки трябва да носи нещо на гърба си. Това, което в даден случай го носиш в своето съзнание, само то е твоята ценност. А това, което носиш в съзнанието на другите хора, то не е твое. Това е престъпление. Те сега го носят в съзнанието на другите хора и после казват: Дайте го, това е мое. Там е престъплението. Тази философия, това, което аз мога да нося на своите плещи, то е само достояние на мене. И от него аз мога да се ползувам. А законът е такъв, щом тежестта е по-голяма, аз зная как да се освободя. Ще давам. Щом престане да не ти тежи, не давай. Щедрост това разбирам. Да даваш, докато ти тежи на гърба. Щом не

ти тежи, нищо не давай. Питам сега, ако ти, който си се натоварил, носиш сто кг на гърба си и друг някой иска да се покаже, че е щедър и ти тури още 10 кг на гърба ти, умен човек ли си? Онзи, който няма нищо на гърба си, той трябва да го вземе, а ти, който имаш много, трябва да го оставиш, да кажеш: Имам достатъчно аз, не мога да го нося. Вие казвате, какво е социалното разрешение? Ето една формула, с която трябва да разрешавате съвременното общество и вашият живот как трябва да се оправи. Вие някой път носите много и сте се оплели в такива философски проблеми, как ще се оправи светът, какво ще стане с мене като умра? Или, аз ще стана ли учен човек? Че ти и сега си учен, само че не съзнаваш, че си учен. – Ще ида ли в небето? Ти и сега си в небето, само че не съзнаваш. Мога ли да бъда красив? Ти и сега си красив, само че не знаеш, как да проявиш своята красота. Ще бъда ли добър? Ти и сега си добър, само че не знаеш да проявиш своята доброта. Нищо не може да се предаде на характера на човека; всеки един човек ще прояви това, което е вложено в него. Всички разумни същества са същества, които проявяват вложеното у тях. И дотолкова, доколкото вие може да помогнете да прояви един човек Божественото у него, вие сте в неговата услуга. Да се прояви Божественото у човека. И всеки един момент, всеки един от вас трябва да се поучава да се прояви То и в мисъл, и в чувство. В това седи възпитанието. – Да съдействуваш на човека да се прояви Божественото у него, това, което е вложено у човека. Прояви го! – Ти си една чешма, нали така. Голям напор имаш, ще се пукнеш, казваш: Скръбно ми е, ще се пукна. Аз вземам, отвъртам ти горе канелата и пфууу... казваш, олекна ми малко. В тебе има мисли, идеали, виждаш, излиза нещо от тебе, тече, трябва ли ти да се уплашиш, да кажеш, завърти ръчката. Ще дойда като ваш приятел, ще отвъртя канелата и ще кажа: Прояви се; или като ваш приятел веднага ще дойда, ще драсна един кибрит и ще запаля свещта; или ще употребя този нож,

или ще ви кажа как да го употребите. Това са начини, дето всеки един от вас разумно може да действува.

А сега вие седите, запушени сте, завъртени канелки имате, ходите, въртите се, пухкате. Казвате, защо хората са създадени така? Върнете посоката си. Казвате, хората са лоши, това е една празна философия. Отвърти канелата си. И ако не можеш сам да го направиш, на някой отвън ще му кажеш: Бъди тъй добър, отпуши пътя! Или сега да ви преведа туй. Превод трябва да се направи. Какво значи да отвърташ канелата на човека. Защото в природата трябва да се направи превод. Ако не се направи превод, човек всякога ще прави погрешки. Един правилен превод трябва! И вашият живот не е нищо друго, освен един опит, един стремеж. Вие като живеете с това, правите един превод на онази реалност, с която може да живеете; защото за да живея добре, значи, аз правя един правилен превод. И дотолкова съм аз добър човек, доколкото преводът ми е правилен. Дотолкова съм лош човек, доколкото преводът ми е неправилен. И всеки един от вас в известен смисъл е преводач на оная реалност; защото комисия ще има да преглежда преводите на вашата реалност. Колкото преводът е по-верен, толкова и този превод ще се чете от всички.

Помагайте си един на друг, как ще си помагате? Не е 1001 нощ да знаеш да помагаш. Като минеш покрай едного, ако свещта му не е запалена, драсни един кибрит, запали я; ако видиш, че ножът му е заръждясал, кажи му как да го изтрие, да го изчисти; ако минеш покрай една чешма и е затворена, отвърти канелата и да тече.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7 ч.с.

Хубаво слънце грее, хладно е. (Тя е с новата блуза на сиромахкинята, бяла, коприна и лен.)

ДЕСЕТЯХ ВЪЗПИТАНИ ДЕЦА

11 година, 2 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 9 октомври 1931 г. петък 6 ч.с., (хубаво ясно утро, развиделява се, топло, последната месечина.), Изгрев.

Отче наш.

ПИШЕТЕ ВЪРХУ ЕДНА ТЕМА: №1. ОТНОШЕНИЕ ВЪРХУ ПРАВИТЕ И КРИВИ ЛИНИИ И ТЕХНИЯ ПРОИЗХОД.

ВСИЧКИ ВИЕ ИМАТЕ ЕДНА ОПИТНОСТ, ЕДНО ЗНАНИЕ НА ВЕКОВЕТЕ С ВАС. Всеки един от вас носи известно знание, но мнозина от вас сте изгубили ония, основните положения, това, върху което почива знанието. И в знанието има наноси. Но от малкото препятствия, а и от многото препятствия ползува човека само онова, което в дадения случай може да се реализира, да се употреби; защото природата никак не обича нещата в застой; тя иска капиталът, който тя дава, да е в обръщение. И вземете яденето запример, какво представлява? Това е един капитал, който всеки ден като възприемеш, да ти даде един капитал. И къде се внася капиталът? В една банка, нали си има една врата, човек ще даде парите на касиера на банката и този капитал се разпределя, разхвърля в работа. По същия начин постъпвате и с яденето; вие възприемате храната. Как? Вие внасяте всеки ден капитал вътре, някой път вие го турите в едно блюдо и вие с една лъжица започвате от този капитал да внасяте вътре. Ще кажете, малко смешна е тази работа. Сега носите една торба пари, ти вземаш с ръката си, бъркаш в торбата, изваждаш тия пари. Питам сега, ако вас ви донесат една торба пари, вие ще оставите ли торбата да не я турите в касата? Най-първо ще се заинтересувате да видите колко пари има

вътре. Хващате торбата за двата края на дъното, обръщате я и изсипвате парите през устата на торбата, виждате дали са стерлинги или лири. Сега има спадане на лирата, тези английските монети. Какво има, че пада или се дига английският стерлинг? Целият свят трепери, всички казват: Пада или качва се! Та какво има от това, че падала или се качвала английската лира или стерлинг? Че падал, пак ще стане, няма нищо. Тя пада, пък хората се страхуват, треперят. Какво разбирате вие с падането? Какво страшно има? Може да падне от една педя, ще клекне, ще се поизмаца малко, после ще се поизчисти. Вие ще кажете, тук малко по-друго яче стоят работите. Тук в умовете на хората е нанесена една мисъл с векове, че пада лирата, всички хора са заинтересувани, казват: Губя аз. Това подразбира падането на тази лира. Ти имаш в английската банка акции, да допуснем, ти имаш в лири, сто хиляди английски лири, нали така, по 15 на сто колко правят на български? *(15 хиляди английски стерлинги.)* Те правят повече от няколко милиона. *(Около 8 милиона.)* Но тези 8 милиона не можете да ги носите със себе си. Е, добре. Хубаво. Сега тая загуба съществува. Сега хората се безпокоят от материалните загуби, че някой е загубил 8 милиона. А че някой път той е загубил сто милиона в моралния свят или духовния, за това казват, това е празна работа. Изгубил 8 милиона в материалния свят, той ще се самоубие, тук в една сапунена фабрика един даже не 8 милиона, а един милион лева изгубил и този фабрикант на сапуни, не искам да му кажа името, сега скоро е станало това, се самоубива човекът, че изгубил една загуба от един милион; той мислил, мислил и се самоубива, не може да ги посрещне и си тегли куршума, самоубива се. Питам, защо се самоубива той? Че английската лира паднала. – Сапунът му спаднал. Не се подига, не може да си посрещне задълженията. Питам, той има вече една загуба от един милион, но не знае, че като направи едно престъпление, той има една

загуба може би сто пъти по-голяма, отколкото тази. Какво е разрешил сега той като се е самоубил?

Имаме един анекдот, когато Господ създал лисицата, тя била един отличен банкерин, млад, красив, който се е занимавал само с гешефти; такъв банкерин била лисицата като влязла в живота; създал Господ и кокошката, тя била спретната мома. Но дошла кокошката да иска услуга от този банкерин, малко царевица, нещо искала да си вземе. Банкеринът казал, ще ви дам нещо назаем, но и вие ще ми дадете нещо. – Ако искате едно перце, ще откъсна от красивите си пера. – А, мен перцата не ме интересуват, какво е това, интересува ме онзи съществения капитал под перата отдолу. Какво разбирате вие сега под перата отдолу? Не се задоволила лисицата с едно перце, казва: Мен ме интересува капиталът, който е под перата – месцето. Питам, ако ти вложиш този вътрешен капитал в банката на земята, какво ще остане от тебе?

Сега искам да ви нанеса една мисъл, онези мисли (ония наноси), които съществуват, знанието, което имате, ония морални принципи, на които градите живота си, вие трябва да знаете как да ги употребявате в даден случай. Ти носиш един чук, да знаеш къде и как да го употребяваш; ти носиш пари, да знаеш къде и как да ги употребиш. Ти носиш един нож и не знаеш как да го употребиш. Всяко нещо в природата изисква да знаеш кога и как да го употребиш. В това отношение в какво седи правилността на писмената реч? Далеч ли да се поставят буквите? Всяка една буква е елемент в създаването на израза. Ако не се турнат буквите на тяхното място, какво ще бъде?

Ако човек постоянно пише:

Е, какво разбирате сега от тези линии? Но ако всички тези пръчици бяха от злато, нещата струват нещо. Представете си, че всяка

една чертица тежеше по 10 грама, колко са те? 8. 8×10 правят 80 грама. Колко струва един грам? 80 лева. 80 грама по 80 лева колко правят? *(6.400 лв.)* Хубаво. Но някой път ти за да изкажеш една дума, енергията, която ще употребиш в изказването на една дума, може да струва сто хиляди лева, а ти изказваш тези думи за 8 хиляди лева. Запример ти имаш едно малко безпокойствие в света и ти казваш: МНОГО МИ Е МЪЧНО! Тази дума струва сто хиляди разноски, а ти имаш една загуба от 8 хиляди лева. Питам, какво си спечелил, ако произнесеш думата: МНОГО се измъчих? Освен, че няма да пренесеш нещо с тази дума, не само, че няма да се подобри материалното ти положение, но освен загубата, която имаш от 8 хиляди лева, които ти причиняват вреда, или както този сапунджия, че не може да посрещне своята загуба; изказването на тази дума му струва сто хиляди лева и то в злато. Питам, кое е по-лесно сега, да кажеш: Много ми е зле или да кажеш: Много ми е добре? Аз ви съветвам да кажете: Много ми е добре. Вие ще замязате на онзи бедняк, дето го посетил в старо време един цар – Тептил, тъй предрешен. Като го погледнал, казал му, кажи ми нещо, какво мислиш? Защо мълчиш? И той го погледнал и казал: Имам честта, считам го за голяма привилегия, че съм срещнал лице като тебе! За пръв път ми се случва това да срещна човек като тебе, да ме посети! И какво мислите, че е станало този ден с този просяк след като е казал тези думи? Всичката вода в света, всичките замръзнали реки в неговия живот се разтопили, всичките ниви се обработили, къщата, в която живеел и която била съборена, се поправила, дрипелите му паднали от него, като казал тези думи, всичката къща и градината, и нивите, и децата му всичко било в ред, всичко се изправило. Но ако беше казал тъй: Считам го за голямо нещастие, че те срещнах.

Питам ви сега, когато някой път великото провидение в света е при вас и вие като този просяк се измените, като мине при вас; ако

вие въздъхнете и ви попита какво искате, вие какво ще кажете. По някой път казвате на Михаил, не ще ми се вече да живея. Дотегна ми вече да живея, не искам повече да живея. Има ли право човек да казва, че не иска да живее? Има ли право едно колело, което е турено на колата, на половината път като го кара господарят му да каже: Не искам вече да се въртя, искам да си излезна и да бъда свободен. Има ли право колелото да казва това? И ако каже, господарят ще извади ли колелото, кажете ми? То казва: Додея ми се да се въртя по пътя, тези страдания не мога да ги нося, искам да излезна. И ако това колело излезне, да допуснем, че този господар е толкова умен, че го извади, ще се подобри ли съдбата на колелото? Не, ни най-малко. Някой друг ще го вземе и ще го тури в огъня, а друго колело ще тури на мястото, след като излезне колелото и влезне в огъня. Защото, като излезне колелото от мястото си, то ще се спре и господарят ще го намаже малко, нали българските господари си имат такова перце и дават на колелото малко масло, катран на колелото ще му дадат оттук-оттам, ще го намажат, това е нахранване. След като е скърцало по целия път, ще го понамаже малко, аз съм виждал така българските колари, по три, по четири пъти ще вземе перцето и катрана и намазва колелото, след като започне то да скърца и положението ще се подобри.

Сега пренасям, ако нашето положение, ако ние в дадения случай се намерим в положението на това колело, ти кажеш: Не ми се иска да живея. Мислиш ли, че онзи господар на това колело ще те извади. Ни най-малко. Господарят ще каже така: Ще пристигнеш на своето местоназначение и ще видя, ако действително ти си извършил службата си, за пенсиониране си, добре, тогава ще каже: Стига. Но ако си здрав, той ще го погледне оттук-оттам и ще каже: Здраво е това колело! Клечка има турена. Това е законът, казва, по никой начин не се позволява да напуснеш службата! Искаш, не искаш, ще работиш! Не си за пенсиониране. Та казвам сега, единственото положение, вие

сте млади сега всички, едва сте турени на оста на колелото на живота, въртите се, колело сте. Ти казваш, свободен съм. Ти си свободен, но клечка има, отзад нещо те притиска, отпред има клечка турена. Ти си свободен, когато си в колата, но никак не си свободен, да излизаш вляво или вдясно. И трябва едно правилно разрешение на оста на живота.

Та когато ние казваме, ВЯРАТА В БОГА Е ОНОВА ПРАВИЛНО РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ОНЗИ КАРДИНАЛЕН ВЪПРОС. Единственият начин, по който ние можем правилно да разрешим живота, това е само онзи на живата вяра. Аз наричам жива вяра, която разрешава тези съществените въпроси, които са сега. Не е въпрос за бъдещето, не е въпрос и за миналото, но въпросите, които сега се разрешават, те са най-съществените. *(6.30 ч.с. лампите се изгасиха.)* За да се разреши един въпрос правилно в света, човек трябва да има известен капитал, той трябва да бъде здрав! ПРЕДИ ВСИЧКО ЧОВЕК ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗДРАВ! И трябва да има едно добре устроено тяло. Второто положение с оглед на неговите работи, той трябва да има един отличен ум в това тяло. Това е второто, сега третото положение, той трябва да има едно отлично сърдце; третото положение, той трябва да има една мощна воля! Питам сега, всички вие сте млади, имате дадени тела, даден ви е умът, дадено ви е сърдцето, дадена ви е и волята. Какво трябва да се прави? Вие по някой път се ангажирате в излишни предприятия и след като загазите, почвате да залагате тялото си, почвате да залагате ума си, сърдцето си и волята си; и най-после, след като заложите всичко, какво ви остава? Де остана човекът? Гледам сега тази кокошка, имала ли е право да дава на лисицата едно перце от дрехата си? Кокошката е мислила криво. Тя е разбирала, че с едно перце ще мине работата. А лисицата казва, мен не ме интересува това перце, мен ме интересува капиталът, който е под перцето отдолу. Кокошката мислела да мине с голяма скържавост, много лесно

е искала да мине тя, но лисицата е един банкерин, казва не, този съществен капитал, който е основа на всичко, това аз искам, с него да се позанимая. Като се преведе този капитал и след като го пипне лисицата, какво ще стане? Ще върне ли лисицата капитала на кокошката? Не, този капитал ще остане завинаги в нейната банка. А какво ще стане с кокошката? Ще ѝ останат само разхвърляните ѝ перца наоколо. Като изяде лисицата кокошката, ще видиш перата разхвърляни. Вие знаете как се скубе кокошка, вярвам, няма нито един, който да не е скубал кокошка, най-малкото виждали сте как баща ви и майка ви са скубали кокошката. Вие седите пред този акт и казвате: Кокошка е това. Но по същия начин един ден и тебе ще хванат и ще те оскубят на общо основание, скубане ще има.

Та казвам, всичките тия процеси, които стават вътре в живота, човек трябва да ги преведе във вътрешен смисъл. Тъй както сега живеете, какво очаквате вие от света. Вие казвате, че сте млади. Но младостта е един преходен капитал. Какво ви очаква? Вие казвате, да си уредим живота. Как ще го уредите? Дайте ми един млад капиталист, който досега си е уредил живота; и всичките стари капиталисти, които са си уредили живота, като дойде един млад капиталист при един стар капиталист и един млад банкерин при един стар банкерин. Старият капиталист казва на младия: Едно време и аз бях като тебе, много мислих, но както виждаш, сега съм съвсем закъсал. – Лирата му съвсем паднала, не с 15 на сто, а със 101 на стоте. И какво означава старостта? Соломон, един от великите царе, ял и пил, вършил каквото му дошло на ума, банкерин е бил, разполага; и след това написва едно изречение, казва: СУЕТА НА СУЕТИТЕ, ВСИЧКО Е СУЕТА! *(Учителят пише на листа изречението с едри букви.)* Сега мен ме интересува съдържанието, но ако дойде един графолог, той от моето писмо ще си извади едно мнение за мен, той ще извади какъв съм аз. Аз проповядвам на света: – Суета на суетите,

всичко е суета! А той от камъчето масло ще извади. Той е друг банкерин, там, дето никой нищо не подозира, оттам той ще извади нещо за себе си. Какво разбираме под думите: СУЕТА НА СУЕТИТЕ, ВСИЧКО Е СУЕТА? Да допуснем ти вечерно време сънуваш, че имаш два милиона английски лири, един отличен костюм, къща, маса, седиш, едно хубаво ядене и ти си казваш насън, благодарим вече на провидението, избавих се, уредих си живота и работите, отсега нататък всичко се свърши, сбогом на всичките страдания. Тъй си казваш в това сънно състояние. Изведнъж някой дойде и те бутне, и казва: Я, ставай! И с неговото побутване всичко се разваля; той е развалил всичкото щастие и ти се събуждаш, и виждаш един юрган отгоре ти, а ти отдолу под юргана. Подигнеш си главата и казваш: Съмнало се е вече; станеш, погледнеш, облечеш се, и казваш: Богатството, парите няма ги. Всичките тези илюзии, маса, ядене и прочие, няма ги. Ти станеш и казваш, трябва да се работи, тази работа насън беше хубава, но сега господарят ще дойде и те впрегне на работа; и ти казваш: Такъв ли сън сънувах? Каква голяма разлика – велик сън на живота; и ти почнеш едно колело – тъка, тъка, тъка, тъка и се върнеш вечерта. Сега ние идваме с въпроса, този господар има ли нужда от това колело. Аз не искам да хванете този песимизъм в живота; песимизмът в света е едно неразбиране на живота и оптимизмът е друго неразбиране на живота. Светът е нито много добър, нито много лош, нито твърдението, нито отричането изразяват известна истина. Може да кажа, че животът е много добър или че животът е много лош. За живота никой не може да каже нищо. Ако животът е един резултат на общия живот, тогава аз не мога да кажа дали е добър или, че е лош. За онова, което аз преживявам, аз мога да се произнеса. Като казвам много лош е животът, какво подразбирам, то е едно вътрешно преживяване. Някой път имаме известно състояние, в което казваме, че животът е много лош. Това е един

много общ език. Какво разбирате под думата: Животът е много лош? Че нещата не вървят тъй, както вие си мислите. Но в дадения случай, според вас, как мислите да станете щастливи? Нали искате да станете щастливи, да ви е добре? Какъв проект бихте дали, как човек може да стане щастлив от гледище на сегашния живот?

Тогава аз ще продължа своя разказ. Като създаде Господ тия двамата, банкера и кокошката, тя ходила да взема от този банкерин пари на заем, за да се ожени. И казвала си кокошката тъй, много иска този банкерин, да му дам и от под перата си, това не мога да му дам. Оженила се тази кокошка и народила деца, тя имала 10 деца и се намерила в нужда, в задължение и ходила да взема назаем пари от лисицата и всякога залагала едно от децата си. 10 пъти ходила и заложила и 10-те си деца. Лисицата казала, аз ще ги възпитавам, ще ги пратя на училище и тъй възпитани ще ти ги дам. Питам, лисицата издържала ли си е обещанието, че ще възпита децата на кокошката и имало ли е случай, дето лисицата да е издържала обещаните думи – да възпита децата на кокошката? Преведете сега този окултен разказ. Кой е този големият банкерин в света. Има един банкерин в света, на който ние залагаме най-хубавото си. Ти ще заложиш една своя мисъл, едно желание ще заложиш, една своя постъпка ще заложиш. Сега начина на разсъждението. Питам тази кокошка, която е отишла при лисицата да залага своите деца да и ги възпита лисицата – повярвала в нея. Кокошката много вярва и много е страхлива. Де е погрешката на тази кокошка? Сега ние трябва да отнасяме работите до себе си. Ние колективно всичките въпроси в света, ние не ги разрешаваме. За сегашното състояние на света ние не сме отговорни. До известна степен ние сме отговорни само отчасти за участието, което ние вземаме, за съдбата на света ние не сме отговорни. Ако има една отговорност то имат отговорност всичките същества, всичките

поколения, които са живяли досега, те имат дял в живота и за благата и за страданията, актив и пасив.

Какво е страданието в света? Актив или пасив? Нали е пасив. А радостта? *(Актив.)* И в какво седи пасивността на страданията? Какво подразбира в търговските книги, пасив има? *(Това, което дължим, то е пасив.)* А актив? *(Което е налице, наше притежание.)* Тогава де стават загубите? В актива или в пасива? Активът е в обращение на пасива, плаща. Значи придобитата опитност е каква посока на капитала? А от това, което придобивате, вие тургате известен капитал в обращение. Обръщението на капитала зависи от доброто разбиране, за да водите търговията или трябва да вярвате или доброто учение на ученика, който добре се учи, използува времето, той прилага на своя пасив. Придобитите знания той ги превръща, това е един пасив. Но някой път вие казвате, този човек е пасивен. Трябва ли човек постоянно да бъде активен? Не, в природата това са полюси. Всеки един пасивен момент съответствува на един активен момент; и всеки един активен момент съответствува на един пасивен момент. Всеки един момент си има своята противоположна мисъл. Вие не можете да желаете постоянно едно, има едно малко разколебание. След всяко разколебание ще дойде едно равновесие; и след всяко равновесие – едно постоянно клатушкане ту отгоре, ту отдолу. Освен това има едно друго движение в света, от което зависи активът и пасивът. Зависи, как ще използувате вие вашия капитал. Ако на вас ви е дошло едно страдание, вие може да го използувате, вие ще увеличите вашия кредит. При страданието ние вземаме от пасива. От пасива ще извадиш този капитал, ще го направиш активен. *(Обръщение ще има.)* За да се разбере законът. Всяка една радост, постигната от вас, тя се превръща в пасив. Имате един придобит капитал отвън, имате един излишък от сто до двеста в злато, няма къде да го турите. В оборота не го влагате, в пасива го внасяте. Следующия момент оказва се друга

нужда, веднага вие пак този пасив го тургате в оборот, в обращение; и тъй капиталът влиза и излиза. В науката имате една крива линия, по която змията върви, по която светлината върви и почти всички неща вървят по тази линия. В тази линия някой път има едно малко колебание и всякога в подигането на тази хубавата линия вие имате една голяма светлина, а при слизането, то е ограничение, вие усещате едно намаление на вашата личност, на вашата мисъл, чувствата, на схващането и се намирате в тъмното, не можете да се ориентирате, всичко потъмнява във вас и този момент може да трае една секунда, втора секунда веднага пак ще се смени състоянието ви, пак има подем нагоре, пак се развидели. И казвате: Ще я бъде, няма да я бъде, ще я бъде, няма да я бъде. И най-после вие дойдете до една такава линия, дето тази линия спира вече това движение, дойде старостта и банкеринът ликвидира със своето богатство, със своето предприятие. И тогава какво трябва да прави той? *(Той ще приключи сметките си)* Пък някой път ще ликвидира с известна загуба. Какво правят кредиторите? Правят някоя отстъпка. Та казвам, ние като едно предприятие в живота, един път вие казвате тъй в живота си: Няма да я бъде, значи, искате да приключите с банката си. Тогава всичките членове на банката, понеже са внесли известен капитал, казват: Недейте, не ликвидирайте, защото и те са заинтересувани. Защо? Защото ако ликвидирате, те ще губят. Те ви казват, ние ще помогнем и вие се насърдчите и пак започнете предприятието. И всеки един от вас е имал разправии със своите кредитори. И вие се насърдчите и пак започнете предприятието. Сега психологически, това е един момент, втори, тези кредитори, те съставляват дружеството, са членове на дружеството, вие сте председател на дружеството. Те казват, ние те упълномощаваме с права, дадохме ти името банкерина Иван Стоянов от Нова Загора. Сега ние сме заинтересовани и гледай сега нашето предприятие да не фалира. Сега някои от вас искат да

знаят какъв е смисълът. В банкерството няма никакъв смисъл. Това е една верига свързана, едно предприятие, едно движение. Ражда се човек. Какво мисли? Това е едно предприятие. Този човек расте, това е едно предприятие; жени се, предприятие е; умира, ликвидира. Е, питам сега, след като се е родил, раждането е създаване на предприятието; расте, развива се, учи се, умира, ликвидира. Вие казвате, след като ликвидира банкеринът, къде отива? Там където е бил по напред. И като го срещнат другите, казват: Като иде човек в онзи свят, живеят те там. Там хората живеят с названието Иван Стоянов от Нова Загора е банкерин, който сега е ликвидирал със своята банка. В книгата на живота така е написано. И тогава онези кредитори, които са го кредитирали, казват, да го пратим ли пак наново като банкерин или не? Сега аз говоря за вътрешния процес, който става у вас. Някой път някои от вас казват така: Господ така е наредил света. Ние не знаем още как Господ е наредил света, защото, ако знаехме, как Бог е наредил света, ние щяхме да вървим по Неговия път, ние само предполагаме как е наредил, а ако ние знаехме как Господ е наредил света, щеше да бъде, както един добър музикантин, той не се нахвърля тъй, онзи новак, който не знае, не взема добре такта, той удря с крака си такта не тъй изправно и взима фалшиви тоновете. А който знае, той седи и свири добре, не тропа с краката си, но вярно взема тоновете, когато новакът и като тропа, пак нищо не излиза. *(Смях.)* Той казва, трябва да тропам. Не е в тропането. Ти трябва да престанеш да тропаш, защото ти си един новак и казваш не е лесна работата. Сега това не е смешно, но който така прави, той още не е дошъл до разрешението на онзи въпрос, който може да му донесе щастието. ЩАСТИЕТО СЕДИ В РАЗБИРАНЕТО НА ЖИВОТА, ТЪЙ КАКТО БОГ ГО Е ОПРАВИЛ, ДА РАЗБИРАШ ЗАКОНИТЕ, КОИТО РЕГУЛИРАТ ЖИВОТА, ДА ДОЙДЕШ В ТАКТ С ТЯХ. Дето всичко се поправя, тогава с всичко се

разполага. И ти имаш тогава тази магическа пръчица, тояжка. Онзи виртуоз, цигулар, маг е той. Всички му ръкопляскат. Той ще направи всичко, каквото той иска със слушателите. Той само като тегли лъка по цигулката, кара всичките хора да викат бис и да ръкопляскат. Ти на тия хора да им плащаш, няма да ти ръкопляскат, а при него, всички ръкопляскат! Маг е той! Този човек хем плаща и ръкопляска. Маг е този цигулар, защото разбира. И всеки, който го е слушал, казва: Струва си този цигулар! И не съжалява, казва: Много хубаво свири! Така разбира състоянието. Ако ние разберем великия Божи закон на живота, както този цигулар. Ти слушаш един добър цигулар, всеки казва: Такъв искам да бъда и аз! – Маг е той! Някой професор, някой учен човек и той е маг, защото знае как да го направи и как да го представи.

Сега какво заключение ще извадите от моите думи? Я ми кажете какво разбрахте? Разбрахте нещо. Аз желая да видя какво сте разбрали. *(Учителят поглежда листа, дето е писал изречението на Соломона.)* Сега превърнете думите. Не е всичко суета. Но само половината е суета. Аз правя сега корекция. „Суета на суетите, всичко е суета“. Има неща, които са суета. Суета е само когато банкеринът ликвидира по отношение на стария банкер; но по отношение на новия банкер не е всичко суета. Защо ти като нов банкерин ще вземеш да цитираш изречението на старите банкери? „Суета на суетите, всичко е суета“, това се отнася до всичките банкери, които са ликвидирали с живота. Какъв трябва да бъде мотивът на младите банкери? За старите всичко е суета, а за младите: – ВСИЧКОТО Е ПЪЛНОТА НАД ВСИЧКИТЕ ПЪЛНОТИ!

Станете.

7.30 ч.с.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

(Хубаво слънце изпълня салона. Весело разположение на учениците, може би от хубавия превод на суетите. Времето е топло, приятно.)

ПРАВИТЕ И КРИВИТЕ ЛИНИИ. НАЧАЛО И КРАЙ НА ВСЯКА РАБОТА И ПОСТЪПКА В ЛИНИЯ.

11 година, 3 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 16 октомври 1931 г. 6.15 ч.с., петък, (Лек дъждец вали.), (От вчера следобед, 4 ч. откакто се върнахме от първата екскурзия след Рила заваля силен дъжд и валя през цялата нощ.), Изгрев.

(6.15 ч.с., още е тъмно, цялото небе е покрито с облаци. Лек дъждец вали.) Учителят дойде.

Отче наш.

(Четоха се темите: ОТНОШЕНИЕ НА ПРАВИТЕ И КРИВИ ЛИНИИ – по азбучен ред.)

Тогава колко категории са криви линии? *(В геометрията изучават отворени и затворени криви линии.)* Сега какъв е произходът на правите и криви линии? За да има известен произход, трябва да има основа, от която да произтичат. Щом говорите за някоя река, нали тази река трябва да има известно начало. Вие не можете да говорите за някоя река, ако няма някой извор; вие не можете да говорите за светлината, ако няма някой извор, от който да произтича светлината. Светлината сама по себе си не съществува. Например слънчевата светлина произтича от слънцето, нали така, по отношение само на нас! Та казвам, крива и права линия сами по себе си не съществуват, не че не съществуват, съществуват, но имат свой произход и свое начало откъде именно? ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ, ТОВА СА ЯВЛЕНИЯ НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ. Вънка от разумния живот никакви прави и криви линии не съществуват. Ако нямаше светлина, нито прави, нито криви линии нямаше да има; ако материята не съществуваше и сгъстената материя се явява в

материалния свят. Да кажем имате правите и криви линии като граница. Тук имате каква линия? *(Учителят показва края на рисувателния лист на дъската.)* Граница на какво? *(На една плоскост.)* Не на плоскост, на една точка. Но кое е определило тази граница? Едно разумно същество е турило граница и е поставило правата и крива линия. Защо то не е турило кривата, а правата линия? *(Има известни съображения.)* Да, съображения има. Сега, от геометрията, оттам ли ще намерите произхода на правите и криви линии? За какво служат те там? Ако извадите от геометрията точката и извадите и правата и кривата линия, де остава тогава геометрията.

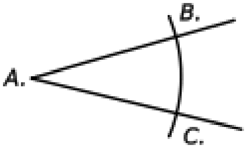

Фиг. 1

Или да кажем, турите две прави линии под известен наклон, образувате известен ъгъл (Фиг. 1); образувате и една крива линия и правите ред разсъждения за отношението на правите и криви линии, които вървят към известна посока и после, кривата е, която ги пресича. Какво отношение има всяка една крива линия, която пресича две прави линии? В геометрията как седи въпросът? Вие разсъждавате толкова общо, че почти никаква философия няма. Всъщност вие говорите за духовния свят, като че сте били и пребили там. Аз бих желал да ми опишете духовния свят. Вие като че сега сте излезли оттам, дошли сте от духовния свят. После говорите – ЖИВОТ – това е много казано. Какво нещо е животът? Можеш (ли) да хванеш тъй живота и да го доведеш тук? Животът сам по себе си е нещо невидимо, неосезаемо. Например виждаш ти материя, казвате, ръката, окото. Но окото не е самият живот, проявява се животът; и в ръката

проявява се животът, но животът не е там. Животът сам по себе си е невидим. Хората говорят за живот, като че те с него са толкова запознати. Най-първо, ако хората бяха толкова запознати с живота, нямаше да има никакви погрешки, но те не разбират живота в неговите прояви. Сега, кое е онова, което ние разбираме? Казвате: Животът ни го налага. Хубаво. Кой живот ни го налага? Никога вие не сте виждали този живот. Или да вземем човешкия ум. Говорим и заради него, но и това е нещо, което е невидимо, имаме само неговите проявления, разумните проявления и съотношения.

Сега в моето разсъждение тъй както сега сте, във вас ще влезне една друга мисъл, вие ще кажете: Ние не разбираме тази работа. Т.е. аз ви говоря като че нищо не разбирате, но ето каква е моята идея, да се определим. Всеки един от вас вижда, нали; да кажем не виждаш, виждаш, но зрението е нещо относително, неопределено е зрението. Ти виждаш, но гледаш нещо малко, не можеш да го довидиш или ако един предмет се отдалечи от тебе, не можеш да го познаеш; виждаш нещо се мърда, далеч от тебе, но не можеш да го познаеш, човек ли е, вол ли е, камък, дърво; виждаш нещо, но не можеш да определиш какво е то. Ти виждаш, но не довиждаш нещата, предполагаш човек да е. А във виждането трябва да знаеш точно нещата, да кажеш: Човек е това! После да знаеш млад ли е или стар. Мъж ли е или жена. После друга категория има да знаеш, професор ли е, офицер, владика или поп, да разпознаваш човека, най-първо какъв е. И в зрението вие твърдите много работи, които не са така. Вие казвате: Прави и криви линии. Но правата и крива линия, като изучавате окултната наука, какво значат? Ако изучавате хиромантията и там правата и кривата линия са недостатъчни. Или стойността и ценността им ще научите. Една линия, ако е дълга или къса, там ще видите какво отношение има правата линия в живота; или във физиономията, ако изучавате правата или кривата линия, например, ако правата линия се

продължава или ако носът се изкривява, продължава или скъсява, всичките тия кривини, прави и криви линии си имат своя цена. И ако ти не разбираш отношението на тия прави и криви линии, ти никакъв физиономист не можеш да бъдеш. Физиономически отношението на правите и кривите линии или са затворени, или са отворени. Например затворените криви линии какви са? Имаме кръгове, после имаме отворените във вид на спирали. Линията, която е поставена тук при завивката на края на носа (крилата на носа) една малка линия има тук, каква е тя – отворена или затворена? После тази отворена линия (дупката на устата) каква е? Отворена или затворена? Очите са затворени криви линии. А клепачите? Клепачът е отворена линия. Веждата каква линия е? Отворена. Обаче, тази е отворена крива линия на силовите линии, които действуват. После веждите са затворени. Тази линия, която е образувала веждите, тя отдолу минава през окото. Силите са затворени, а веждите, кривата линия, по която минава тази малка отсечка на физическото поле, кръгът е отворен. Тогава, ако известна крива линия е отворена, какъв извод можете да извадите от това? Просто да си представим, може и перспективно да видите една крива линия и може да се види, като че е отворена. А тя може и да е пресечена. Да вземем един кръг затворен, например тази част, която е видима тук на листа, може да се вижда, като че е отворена, но ни най-малко да не е отворена. Може само тъй да ни се представи; или може да ни се представи като че е затворена, пък тя да не е затворена, но в дадения случай, известна крива линия може да бъде като тази (виж чертежа). В дадения случай тя е отворена линия, отсечка е.

Сега разбира се, кривите линии вънка от живота, вънка от проявите на живота, не ни интересуват. Всяко нещо, което е във връзка с живота, с нашето съзнание това ни интересува. Сега как

определяте вие в геометрията правата линия? Най-късото разстояние между две точки. А как определяте вие кривата линия? За да направите каквото и да е движение около някой разумен център, вие всякога ще употребите кривата линия. Може да опишете една крива линия около известен център, както радиусът се движи. Тогава кривите линии си имат едно свойство, те могат да бъдат какви? Огънати криви линии. Кога се огъва една крива линия? Тази крива линия ли е? Крива линия е. Всичките тези кривини, тази кривина може да се обясни в живота. Така се движи змията. Може да се определи от съзнанието на това животно. Защо змията избира този път на кривата линия? Защото е най-износен. И най-практичният път е кривата линия. И змията не може да върви по права линия.

Та правите и криви линии. Сега ще се стремите и някои познания, които имате, да бъдат верни, понеже всяко едно познание, което е вярно, има полза за самите вас. Някои познания трябва да бъдат верни и вие да имате поне няколко от тях, да сте сигурни. И всичката философия на някои окултисти, окултни учения зависи от онази правилност на линиите, които са поставени и образуват известни форми. Като се погледне човешкото око, може да се съди за човешкия характер. Онзи физиогномист или хиромантист, той като погледне известна линия, той вижда в линиите известно съотношение. Той практически е запознат с геометрията. Не само физическата геометрия на мъртвите линии, но геометрията на живите линии. Например, всеки един от вас може да забележи тази разлика, общо вземете онези хора, които са с валчести лица и другите, които са с продълговати лица, каква разлика намирате между тези, които имат валчести лица и които имат продълговати лица? Тези с продълговатите лица са активни, схващат някои работи

лесно, а онези с валчестите лица, те обичат по-леката работа. И те са активни, но тяхната енергия, аз по някой път я уподобявам, хора с валчести лица, това не е един неизменяем закон, но относителен закон е. Тези хора с валчести лица мязат на пеперуди, които хвъркат от цвят на цвят; пеперуда е той, който каца от един цвят на друг цвят и днес може да кацне на хиляди цветове. А онези хора с продълговатите лица, аз ги уподобявам на един червей, като влезне в едно дърво, прави дупка вътре, работи, когато една пеперуда никога няма да влезне в едно дърво да си прави дупка. Това не е нейна работа. Онези хора, които правят тунели с валчести лица ли са или с продълговати? С продълговати са.

Сега виж до какво заключение можем да дойдем. Енергиите, които действуват по правите линии, ще ни заставят да се движим в известен кръг, а онези енергии, които действуват с кривата линия, ще ни заставят да се движим в друга някоя посока. Да допуснем, че вие сте човек с известен морал, разбирам, че цените времето и казвате: Аз съм човек на правата линия, аз се движа само по права линия; той турга правата линия като мярка на морала. Да допуснем сега по правата линия, че вие ще идете при един кредитор, на когото дължите 50 хиляди лева, нямате пари, а трябва да идете през неговата линия. Тогава какво ще правите? – Вашата права линия ще се изкриви, защо? 50-те хиляди на вашия кредитор ще я огънат и вие ще заобиколите наоколо и някой човек, който ви гледа, ще каже: Защо този човек заобикаля, защо не си минава по правата линия? 50-те хиляди са едно препятствие на правата линия. Не може човек да го прескочи. Дойде човек там и някой казва, не може оттук, не пуска, казва: От друго място. Но да допуснем един човек се научил да върви само по права линия, нали така. Обича да заобикаля. Но три дена е гладувал, а до къщата му има гостилница, той като излезне никак не заобикаля, но право вътре. И разбира се това може да си го обясните.

Него ден той е получил едно наследство, пари има, джобът му е пълен, казва, днес да си имам един хубав обяд, досега все съм изобикалял, надалече съм избирал, търсил гостилница, защото по крайнините се намират евтини гостилници, а в центъра, там са богатите гостилници, а тези в крайните квартали са по-евтините гостилници. Сега това са изводи, трябва да се докаже дали всякога евтините гостилници са по кривите линии. И дето са аристократите и там се намират някои локали, гостилници. Като влезнете в някой европейски град, в някоя гостилница и като погледнете там, има една психология, може да знаете дали трябва да влезнете или не. Дипломация е това. Ако вие сте в някой краен квартал, дето къщичките почват да стават по-малки и по-малки, като погледнете гостилницата ще знаете, че може да влезнете вътре, ако нямате много пари. Но ако сте в центъра на града, дето зданията са по-големи, приближавате се при един ресторант, поглеждате го и себе си поглеждате, и казвате, в този ресторант мога да влезна. Поне всички вие, които сте тук все имате такова знание. Няма някой от вас, който да не разбира в това отношение по права линия ли трябва да вървите или по крива линия. Вземете сега всички постъпки на човека в движението си. Човек повече кривите линии ли употребява или правите линии? Вземете неговите лостове на ръцете му – от прави линии ли са направени или от криви линии. Ако турите известен лост, в каква линия се движи неговият лост, налягането му? *(Описва дъга.)* Ако вземете и кривите линии в моралния свят, моралът на хората, постъпките им, това е все известна динамика. Както във физическия свят един техник, един инженер, той разбира добре своето изкуство, така и в моралния свят, пак има известна наука. Ние наричаме един човек добър инженер, който разбира науката и е направил добре работата си; или морален човек е само онзи, който не прави престъпления, никакво престъпление не е направил той.

Например той не може да открадне пари. Ние можем да обясним от научна гледна точка кражбата. Той не може да носи парите, не може да издържа да ги носи, дотегна му носенето. Друг пак не може да ги носи и ги скрива, не ги скрива, но ги е турил в банката. Защото всяко нещо, което ти можеш да носиш, ти го носиш със себе си, а всяко нещо, което ти не можеш да носиш, тежко ти е, ти го оставяш някъде. Сега ние казваме, той скрил парите някъде. Тежки са тия пари. Той тежестта е оставил за по-удобен случай. Та казвам, вземете един човек, след като е взел той пари от някъде, той ги крие – тежки са тия пари. Щом са чужди, те са свързани с известна мисъл, значи, тия пари той не може да ги държи никъде, освен като ги вземе, оставя ги някъде – скрил ги той. И той чувствува, че тия пари принадлежат на някого другиго, а той иска да се осигури с тях. Най-първо иска да се освободи от парите. Да кажем, някой взел стотина или 200 хиляди лева, скрил ги е някъде, той чака, докато онзи замине някъде или умре, че тогава да ги извади. Щом те не са свързани със съзнанието на някое живо същество, онзи, който ги е откраднал, той се счита да е господар на положението, чувства се свободен, изважда ги вече; и той иска да се освободи от някое друго същество. Даже и у животните го има това. Да кажем едно куче или коте, или ако една лисица е оставила една кокошка някъде и друга лисица дойде при кокошката, тя като я помирише, че е чужда, тя я оставя, не я бута вече, знае че това не е право. И те си имат право. Щом една лисица вземе някоя кокошка, че я остави някъде, втората лисица като дойде, тя не я бута. Другата може само да я погледне. И ако хората бяха чисти или честни, има известни пари в света, като дойдеш до тях, не трябва да ги буташ, трябва да ги оставиш, да не ги отнесеш със себе си. Те носят нещастие. Те носят една енергия със себе си, едно нещастие. Не само това, но у хората има едно суеверие и това суеверие си има своята основа. Че аз да ви кажа, ако един човек е имал проказа или е бил

сифилистичен, някой такъв дрехар, който ти ушил дрехата и ти мислиш, че няма да се заразиш, ще се заразиш; или някой такъв пил от някоя чаша, ти можеш да се заразиш, макар и чашата да е златна или каквато и да е, не ти трябва да пиеш от тази чаша; или една дреха, може да е от най-хубавия плат, по-добре е да ходиш със своите скъсани дрехи, отколкото да вземеш такава дреха от този шивач.

Та казвам, има и морални недъзи. Има известни морални недъзи, които могат да се предадат. В това отношение ние казваме, в постъпките трябва да се живее добре. И добрият живот, това е хигиеничният живот в света. Да знаеш добре да пазиш хигиената на твоя ум, да пазиш хигиената на твоето сърдце и да пазиш добре хигиената на своето тяло – да бъдеш здрав.

Виждате, в природата кривите линии дават красота на нещата. Всякога красотата произтича от кривите линии. В общия живот казват, крив (е) той. Но кривите линии дават красота!

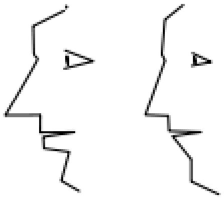

Фиг. 2

Геометриците са рисували човека само с прави линии (Фиг. 2). Много лесно рисуване е това. Всеки един от вас може да бъде такъв рисувач и то първокласен. Значи ако всички бяхте нарисувани само от прави линии, определен морал щяхте да имате, всичко щеше да бъде отлично. Сега тази картина как ви се вижда на вас? *(Смях в класа.)* Защо се смеете? *(Това е един образ от прави линии, няма никаква красота в него.)* Като нея няма друга! Но ако аз съм един скулптор и ви извая един образ само от прави линии, но този образ е

от злато, не от камък, да кажем тура вътре два, три килограма злато, няма ли да бъде ценна моята картина, моята статуя тогава? Добре. Ако ви дадат най-хубавия плат, но само тъй в права линия, да не е тъй модно ушит и скроен, само един плат, не може ли да го увиете около себе си отгоре? Вие ще го увиете около себе си насам-натам, като източните народи.

Сега правите линии, това е вложеният капитал, а кривите линии, това е развитият капитал. Кривите линии са резултатът. Те показват крайния резултат. Всяка крива линия е резултат, аз я определям – крайния резултат. Защото в кривата линия няма нищо друго освен резултата. Всяка права линия, която се продължава, но тя вечно не може да се продължава; и всякога правите линии се превръщат. И в крайния резултат е кривата линия. Всяка една права линия като се обърнат енергиите и тя става крива. Крайният резултат е кривата линия и в природата виждаме един плод – образуват се кривите линии – образува се един малък плод, резултатът е извършен.

И тъй може да турите една максима, да има един закон. НАЧАЛОТО НА ВСЯКА РАБОТА СА ПРАВИТЕ ЛИНИИ, А КРАЯТ НА ВСЯКА РАБОТА, ТОВА СА КРИВИТЕ ЛИНИИ. И щом една работа е свършена с крива линия, тя е добре свършена. И после работа, която не започва с правите линии, тя не е добра работа. Правите линии трябва да бъдат вложени в работата. Например, вие никога не можете да имате тази дъга (виж първия чертеж), вънка от правите линии. Без двете прави линии тя не може да се образува. Тя е един резултат от тегленето на тия две прави линии. Например, ако вашият нос е разширен от долната страна, това показва правилността на вашите дробове. Това физиономист или хиромантик добре знае. Ширината на носа винаги показва, че вашата дихателна система се е добре развила. Широчината на носа винаги има отношение към

вашата дихателна система. А щом той гледа дължината на вашия нос, по това той съди за вашата интелигентност, доколко вие сте интелигентен и каква е вашата прозорливост в живота. Сега това се отнася до правите линии на носа. А в материалистическата геометрия тъй както я употребяват за строежа на всички здания, всеки един архитект трябва много добре да разбира геометрията, тези отношения на правите и криви линии, друго яче вънка от геометрията тия отношения на правите и криви линии, той не може да построи никаква постройка. Така и природата, когато е строила онези разумни същества, тя е имала предвид онези разумни изчисления. Човекът както е построен, главата му и всичко, тези геометрици имат предвид тези тънки изчисления. Тъй е построен светът. Понеже и в света, в който се движите, вие ще имате големи изчисления. Тъй е направено, че правите и криви линии, с които вие си служите, да посрещате нещата по възможност с най-малките съпротивления. И природата работи с най-малките съпротивления.

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.3 ч.с.

(Няма слънце, небето съвсем бяло, облачно, вижда се силно белият цвят на небето. Хладно.)

ПАМЕТ. МЕТОДИ ЗА УСИЛВАНЕ НА ПАМЕТТА.

11 година, 4 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 23 октомври 1931 г. петък, 6 ч.с., (Меко, приятно време, малко облачно.), Изгрев.

6.08 ч.с. Леко облачно, меко, приятно време.

Тайна молитва.

Тема 2: РОЛЯТА НА ЧЕТНИТЕ И НЕЧЕТНИТЕ ЧИСЛА.

Малко трябва да мислите, не да мислите, че е един лесен въпрос. Четни и нечетни числа, това може да го разрешите в една минута отгоре. Ако вземем един въпрос, как се палят кибритените клечки и малките деца могат да го разрешат в един момент отгоре, но първоначално, когато човек е нямал кибритените клечки, как е разрешавал въпросът? Та вие всички имате такива клечки. Някои клечки много лесно може да ги палите, а някои не може да ги палите. Да кажем имате една такава клечка – слаба памет; казвате, лесна работа, драсни и запали клечката. Хубаво. Да ви прочета един псалом. Това е лесно, но като ви кажа, прочетете ми го пак този псалом наизуст. Клечката не се запалва. Ако да прочетеш – веднага клечката се запалва. Питам, на какво се дължи това различие? Могат да се дадат много обяснения. Но обяснението всякога не е едно доказателство. То е един метод да можеш да поправиш паметта си. Например какъв начин имате вие за поправянето на вашата памет? Според вас на какво се дължи отслабването на паметта? *(Неправилното разпределение на енергиите.)* Е, кой разпределя енергиите? Щом кажем, че на някой човек му е отслабнала паметта, де седи причината? Той казва, не зная причината, но моята памет отслабна. Аз му казвам, от неправилното разпределение на енергията. Той казва, че де е това неразпределение. Ям както всички хора; спа

спокойно; обличам се, чета, занимавам се, а при това отслабнала ми е паметта ми. *(Както воденицата отслабва.)* Вие не можете да сравнявате една воденица с една памет; защото паметта е складиране на енергията, а воденицата в даден случай е произвеждането на известна енергия, на известна работа. И право е, че като се намали енергията, тя по-малко произвежда, а в паметта процесът е друг. Човек яде много, а помни малко; много добре мели воденицата, много брашно изкарва. Съпоставяне е това. Мисълта трябва да е права. Стомахът му мели хубаво, ям хубаво, казва, но помни малко. Въпросът седи там, едно стълкновение има между ума и чувствата. Щом дойде едно такова стълкновение и паметта почва да отслабва. Вземете един човек богат, може да правите наблюдение, но му се случи едно голямо нещастие, пропадне, стане едно стълкновение между неговия ум и чувствата, че е изгубил парите си. Почва в него една борба, умът му се отвлича, в ума му влиза една фикс идея, казва, загубих един милион, един капитал от един милион, който струва за 30, 40 години труд и сега на стари години какво ще правя? И умът му, и сърдцето му така са вдадени, така отвлечени в тези въображаеми работи – парите, че всички други работи той ги забравя. Вземете някоя майка, която е загубила детето си, това тъй влиза в ума ѝ, че всичко забравя. Детето вече е отвлякло ума ѝ. Та причината косвено играе и тук роля. Разпределението на енергията. Има значи известни прозорци, през които минава светлината; по-малко светлина има. И тъй, другия факт, който трябва да имате предвид: Това, което обичате, него запомвате, а което не обичате, него не запомвате, забравяте го. Обичате някой човек или предмет, запомвате го много добре. А нещо от което никак не се интересувате, него не помните. Обичате някоя храна, помните я, не обичате някоя храна, нея не помните. Та в това отношение, когато някой човек някой път стане амбициозен, той помни много добре. А когато не е амбициозен, той не помни добре.

Могат да кажат някои, той е много амбициозен. Но е и много паметлив; а друг не е амбициозен, но и по-слаба памет има. Понеже в него има амбиция, той казва, трябва да помня, трябва да уча. Неговият ум е концентриран в известна посока. Сега за нас е важно, да се изтъкне един факт правилен. И мнозина от вас трябва да поправите паметта си! Аз забелязвам мнозина и млади, и стари, някой път когато трябва да се цитира някой стих, те цитират това, което не е. Не го цитират точно. Когато ще цитираш един стих, кажи: Ще цитирам свободно, не буквално и не цитирай тогава точ в точ. Защото може да се цитира едно изречение в буквален смисъл, тъй както е, а може да се преведе и неговия смисъл, на изречението.

Сега в тази философия за паметта, понеже тя е един склад на човешкия ум или дух. Има хора, които по естество са родени паметливи, а има хора, които са родени по естество и не са паметливи, тази способност у тях на паметта е по-слабо развита. Сега, има ред категории на паметта. От категории е паметта. Някои хора имат историческа памет развита, някои имат музикална памет, някои имат памет за анекдоти. Най-доброто състояние на паметта зависи от отношението, което съществува между подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието на човека. Щом в съзнанието се вмъкне някоя мисъл, която безпокои, тя постоянно става като един проводник за отслабването на човешката памет. Например, всички вие сте били студенти, ученици, знаете чувството на страх като влезне в ученика, учениците забравят всичко. Добре учил урока си, знае го хубаво, но като излезе на дъската, стресне се, уплаши се и забрави всичко, като си иде на мястото, пак му хрумне всичко, което е учил. Но в дадения случай на дъската, страхът е това. Имате две противоположни състояния. Страхът се намира отзад, а паметта отпред френологически. Значи при страха, съзнанието на човека, неговата свещ е била отвлечена отзад, задната част е останала с много

светлина, а отпред всичко е потъмняло. Значи този човек вижда опасностите, а не вижда средствата, чрез които може да се избави, тях забравя. За пример, един човек вижда, че ще го убият, но не му иде на ума как да се избави. Той се уплаши, вижда, че ще го убият, но не му иде на ума как може да се избави. Когато един заек е толкова страхлив, но заекът мисли. Някоя хрътка отподире му хукнала, той вижда, че хрътката ще го настигне, той се свие, простре се на земята, той мисли, клекне на земята, хрътката го настигне и мине отгоре над него, понеже тя се е замислила, прескочи го. Заекът разбира закона, тя не може да се спре изведнъж, ще го прескочи, тогава заекът стане и тръгне на другата страна и хукне нагоре. Този заек му иде на ум как да се избави. Докато се върне хрътката, той вече на стотина метра е офейкал напред. Вие казвате за някого, той е страхлив като заек. Но трябва и да мислиш като заека. Ти си учен човек, виждаш някоя голяма канара пада отгоре ти, голяма опасност виждаш! Казваш: Голяма опасност! Канара пада! Премести се малко като заека. Мене ми разправяше един господин, той вече е доста голям турист, качва се на планината и вижда един голям камък се търкаля, иде отгоре му и казва, няма накъде. Но вижда един голям трап и една височина и казва, ако не бях се спрял в трапа, тя щеше да ме помете, но аз като заека се свих и тя мина отгоре ми. Вече има съобразителност. Логически извод, бързо решаваш, няма да се питаш дали да влезнеш или не. Той веднага решава, трябва да влезна. Защото от две злини по-малката ще се предпочете. Защото, ако много мислиш, непременно ще те отвлече канарата!

Сега ние се отвлякохме. Та страхът ви отвлича съвършено, но заекът мисли вече. Защо този човек се е слисал? Не му иде на ум как да се избави. Та казвам, това избавление, ние казваме, че има една промисъл вътрешна. При всяка една опасност трябва да има някой, да те ръководи. *(Вследствие на какво се явява страхът?)* Вследствие

нарушение на някой закон в природата. Щом пристъпиш един закон в природата, страхът се явява като последица. Имаме един пример, виждаме първия човек, той беше невинен, ходеше из рая, не знаеше какво нещо е страхът, но щом той пристъпи само една заповед, веднага чува глас, Господ ходеше из градината и извика: Адаме. Но той казва, чух Те, но убоях се, за пръв път му дошло едно чувство на страх и как му дошло на ум да се скрие? Мен ме учудват две неща, първо, че се явил страх. Най-първо иде страхът, значи, едно противоречие има в ума му. И второто противоречие, откъде му дошло на ум да се скрие в една шубрака? *(Защо страхът изчезва при дълбоко дишане?)* Защото страхът е винаги придружен от едно свиване на капилярните съдове, свива се човек, схващат му се краката. И дето стават такива гърчения и прояви, то е все от страх. Ти се свиваш от страх, този да не бутнеш, онзи да не бутнеш, все се свиваш, свиваш, а при безстрашието ти се разширяваш; отпускаш се. Щом човек се уплаши, даже най-големият герой да е, все малко приклекне на земята, а щом няма никаква опасност, тогава има разширение. Всякога в страха има едно свиване на капилярните съдове, кръвообращението не е правилно. Та философията на живота е един неправилен живот. При един правилен живот има правилно кръвообращение и правилно разширение и свиване. В един неправилен живот има свиване, а свиването е свойство на студа. Всички тела от студ се свиват.

Сега вие ще преведете примера, че водата като замръзне..., но и тя се свива, до известно време се свива, а после какво образува? Разширява ли се? Тогава, заекът когато бяга, какви са неговите крачки? Когато заекът е без страх, неговите крачки са по-малки, а когато се уплаши, неговите крачки са много големи – разширява се. Значи, в свиването, ... Сега вие може да вземете смешната страна, че заекът бяга, да се направи умен, че много прескача. Ако студът

произведе едно свиване, тази енергия, ... Допуснете сега, че в една гумена топка, в която има вода и в която има една малка дупка, аз стискам гумената топка, водата изскача. Колкото повече стискам, има по-голямо налягане, свиване става. Свиване в едно направление, а разширение на водата, която излиза, излиза в друго направление. Друго се забелязва, че онези тела, които изстиват, не само се свиват, но всякога изстиват. Те изпускат повече енергия от себе си навън, изтича енергията. Следователно, тялото, което изтича, изгубва нещо от себе си, а онова тяло, което се стоплюва, се разширява, придобива нещо. И тъй в стоплюването телата придобиват нещо, а при изстиването, те губят. Следователно, щом грешиш, ти изстиваш, значи процесът на злото е изстиване, ти губиш, а щом живееш добре, ти се стоплюваш, придобиваш. Щом мислиш добре, ти придобиваш, щом мислиш зло, ти изстиваш, губиш. Те са процеси, съответствующи процеси. Та не трябва да смесвате процесите. Имаш един процес, трябва да се види, придобиваш ли или губиш в него? Какво се ползуваш, ако губиш в един процес? Нищо не се ползуваш.

Та казвам, паметта е един процес, който събира. Да кажем, ти си учил 4, 5 години в университета, насъбираш знания по всичките клонове, но представи си, че в един момент дойде едно състояние и веднага това знание изчезне, отлети. И представете си, вие сте били един знаменит математик, но след това изчезне знанието от ума ви, ти не знаеш да смяташ, всичко забравиш. Питам тогава, можеш да го забравиш в един ден отгоре всичкото си знание. Това е вече едно анормално състояние. Може чрез един удар или чрез някое голямо вътрешно душевно преживяване и т.н.

Та на първо място ви трябва една наука, да схващате всичко правилно. Трябва да се научите най-първо да спазвате придобитото, което имате. Придобитото, което имате по наследство. Онова, което майка ти, баща ти са дали и ред поколения още. Ако ти него изгубиш,

много мъчно може да го получиш, да се възобнови. А вече на това придобитото има правила, по които може да развиете вашите способности и сили. Сега има един закон, който действува: Винаги, ако искате да имате една добра памет, събирайте се с хора, които са паметливи. Дали го знаете или не. Може да го знаете, в мнемониката има много правила, те се основават на други закони, но най-простото правило е това, което ви давам. Всеки човек, който е паметлив, от него излиза една енергия и тази енергия се докосва до тебе, до паметта и дава подхранване на паметта и човек е паметлив, и ти дружиш с него, веднага в тебе ще се събуди паметта. Та мисълта се предава. Мене ми разправяше един виден музикант, казва: Чудно, когато в България дойде един виден артист, виртуоз, много хубаво свиря. 3, 4 дена, той като е в България, аз свиря много хубаво, щом си замине той,... Значи, той като музикант възприема тия трептения на този виртуоз и неговото музикално чувство се усилва. Щом си замине музикантът, у него стане едно отслабване, изгубване. И друго забелязвам, когато почна да свиря, казвам дошъл е онзи. Той е един субект, който възприема трептенията на онзи музикант.

Та казвам, този закон е верен. Това става навсякъде и в математиката, някой човек е способен, той ще ти предаде по памет. После за морала, пак същото, има и морална категория. У някои това чувство е развито, не у всички хора това морално чувство е еднакво развито, у някои хора то е много слабо развито. После не всички хора са еднакво съвестни, не всички еднакво разсъждават, разсъдителните чувства не са еднакво развити, има хора, у които разсъдъкът е слабо развит, те могат да го развият, но се изисква време. Някои хора са родени така, с едно малко пробуждане само. Та казвам, онова, което може да използувате, именно, дружете с хора, на които паметта е развита. Ако се свържете с онез, които обичат спорове, да се бият и ти ако влезнеш в една тълпа, дето така са възбудени, мен ми разправяше

един наш приятел, мирен човек, казва, не мога да си обясня един факт, аз никога не съм взимал камък да ударя някого, един ден гледам тук, на площада пред двореца, в двора тълпа се карат, влезнах и аз там, ще направят нещо и тръгнах с тях и аз, наелектризирах се и задигнах един камък да ударя един противник, но ударих една стара баба и казах на себе си: И ти си отишъл да избавиш някои хора! Мислех да ударя един от стражарите, който ще препятствува, а ударих наместо стражаря старата баба. Не може да си обясни и той как. Казва на себе си: Слушай, тези работи с каране и с хвърляне на камъни не стават. Ти искаш да удариш стражарина, пък удари старата баба. Тя що е виновата? Един факт как човек се увлича. У този човек се събуждат онези възбудените чувства. Ще дойдем до едно положение на нормалност. Такова положение съществува в природата, едно нормално положение. Та първо при самовъзпитание, всеки ден като ставате, всяка сутрин, трябва да знаете намирате ли се при едно нормално състояние. Щом сте в нормално състояние, ти ще бъдеш трезв сутрин, ти ще мислиш, ще обмисляш плановете, какво ще работиш и ще имаш приятно настроение. А щом влезнеш в едно анормално състояние, ти си смутен целия ден, ще ходиш не можеш да си намериш спокойствие. Или аз мога да го уподобя, да го преведа, да не ви се вижда трудно. Станеш сутрин, 20 градуса студ има, какво ще учиш? Навънка мраз, сгушиш се, ходиш, неразположен си, анормално състояние е това. Но дойде някой и ти даде дебели дрехи, хубави чорапи, вълнени, една хубава фланела, после дебели такива вътрешни гащи, ти се обличаш и тогава се усещаш нормален, усещаш приятност и можеш да работиш.

Та ония нормалните състояния. Трябва да си спомагате да имате нормални състояния. Докато ти не дойдеш до едно нормално състояние, ти не можеш да мислиш и не можеш да разбираш нещата в природата. Не само да ви предам едно знание, но знанието трябва

да го научиш. Да кажем пренасяш един предмет от едно място на друго, но трябва да имаш някаква мисъл. Пренасяш вода от едно място на друго; от чешмата и нивата, дето работят жетварите. Има си смисъл! Пренасяш яденето в къщи, направено за жетварите – има смисъл! Но носиш една торба пясък и я оставиш насред пътя...

Сега до паметта. Изберете онези хора, които помнят добре, които имат един ясен ум. И човек, за да помни добре той трябва да очисти съзнанието си от всичките безпокойни мисли. Станеш сутрин, освободи ума си от всичките вътрешни ненужни безпокойства, които може да съществуват; и у човек се заражда един вътрешен страх. И страхът е едно спасително средство, но някой път страхът няма никакъв обект. Например, да кажем, станеш сутрин и почнеш да мислиш, казваш: Може да се разболея или обуеш се и виждаш чорапите ти тънки, казваш: Може да се простудя, дрехите ми са тънки, пък и чорапите ми са тънки, пак може да се разболея, да се простудя. А можеш да туриш и обратното. За тези тънките чорапи можеш да кажеш, те са много хубави, много хубаво топлят. Като кажеш, че са топли чорапите, те ще ти стоплят краката. Но ето какво ще стане, най-първо от страха ще стане едно свиване и част от енергията ще изскочи от тялото. А ако кажеш: Няма да изстина! Защото тази енергия ще остане вътре, тогава с тази енергия ти можеш да се справиш с окръжаващата среда и окръжаващите условия, които съществуват – противоречията. Тогава част от енергията ще се запази. Сега да се повърнем, съществуват временни условия и понеже животът сега е почти анормален, влезнал е в едно анормално състояние. Ние не сме в едно нормално състояние, ние не сме в добро отношение с природата, а сме в едно отношение на воюване, в стълкновение сме и вследствие на това, природата и тя, дето те срещне, тя те глобява. И безпощадна е тя! Ти не се разправяй с нея! Тя постъпва с тебе както ти постъпваш с нея! И тя така постъпва. С

каквато мярка мериш и тебе мерят. Ти пристъпваш закона и мислиш, тя да бъде малко снизходителна към тебе. Не, тя като те срещне, на общо основание, така както ти постъпваш и тя постъпва. Най-първо ще дойдат болестите, заболи те крака, а трябва да работиш. Някъде трябва да се качиш, някъде те връщат и целия ден изгубваш. Ти си ученик. Изпит имаш, а заболи те глава, а трябва да издържиш изпита си. Природата ни пет пари не дава, че тебе щели да те скъсат, това, онова, не мисли за тебе. Е, какво трябва да (се) прави? Готвиш се веднъж, готвиш се два пъти. Та разрешението е, в един ден не става тази работа. Можеш да кажеш, аз вече реших да поправя живота си. Решил си, но докато го поправяш. Решил си да станеш учен човек, но докато станеш учен човек в пълната смисъл на думата. В какво трябва да седи учеността на един човек? Според мен един учен човек трябва да разбира отношенията, които съществуват в него. Тези отношения той трябва да знае, че после да изправи другите отношения отвънка. И действително, с това се отличават всички велики хора в света. И най-нормалните хора са били учените хора, всичките и в древността и сега, те се отличават с нормалност във всяко едно отношение. Та всеки един от вас трябва да има за правило, той трябва да има тази мярка, да бъде нормален! И вие не трябва да вървите по обратния път. Имате един недостатък и трябва да намериш един учен човек, за да изходиш своя недъг. Да кажем, например, някъде слаба ти е паметта, ти ще цитираш някой учен капацитет, че неговата памет била такава. Но този учен човек, който забравя, той не е бил учен човек. Ученият човек не му се позволява да забравя! Умът му трябва да е чист! Той трябва да помни! Кога може да помниш? Аз наричам знание това, което нищо в света не е в състояние да го заличи! Аз наричам истинско знание в света, дето нито болест, нито никакво състояние да не е в сила да го заличи. С него ти винаги можеш да разполагаш. А има знание временно. Един плод е временен, вие пишете нещо, но

после вземете затривалката и отгоре му, заличите го. Това е за упражнение. Ако вие, съвременните хора, така все заличавате, вие имате една полица от 50 хиляди лева да взимате отнякъде и ако се заличиха всичките числа в книгата и полицата остане чиста тъй дълго, питам, какво ще стане с вас? Книгата остана чиста, но и парите се очистиха. Как мислите вие, всички вие обичате да имате един изправен живот, нали тъй? Но ако аз коригирам всичките ваши полици да бъдат чисти, без дефект. Питам, какво ще спечелите? Сравнение е това само. Но ако вие изкарате при това сравнение съвсем други аналогични заключения. Аз давам възражение, ако аз направя тъй чисти вашите полици, както са били първоначално, какво печелите вие? За тази чистота вие ще платите глобата. Щом полицата ви е чиста тъй както е била първоначално, вие на тия 50 хиляди ще им четете една упокоителна молитва. И тогава, ако ме попитате как стана това? Ще кажете нека се върне както е било по-рано, оцапана, отколкото да е чиста. Не, тогава аз казвам, оцапаните работи струват повече. Но аз правя една корекция: Разумните оцапани работи струват повече отколкото глупавата чистота на света. И следователно тогава ще дойдеш и ще направиш една постъпка. Някой път ако тази погрешка е разумна на природата, ти я приеми! Защо ще се безпокоиш? Когато погрешката е разумна от природата, струва повече, отколкото ненаправената глупава. Казвате, човек да не греши. Много лесно може да се направи да не греши. Отнеми му ума, отнеми му и сърдцето му и няма да прегрешиш, разбира се. Е, кое е по-хубаво сега? Да има ум и да има сърдце, и да греши човек или да си остане праведен, и да е лишен от ума си и от сърдцето си? Кое е по-хубаво? Някои хора казват, защо трябва да греши човек? – Защото има ум, има и сърдце. Щом имаш сърдце, ще мразиш, щом имаш ум, ще правиш погрешки като смяташ. Много по-добре е да правиш погрешки в смятането. По-добре е да мразиш и да имаш сърдце и ум,

отколкото да си свободен от противоречия, без тяло, сърдце и ум. Казвам, ние трябва да влезнем в живота си с противоречия и щом приемем противоречията, ние приемаме и дарбите, които имаме. Всяко едно противоречие представлява известна дарба. Имаш сили, издържаш и ти се ползуваш от благата, които има в природата. Сега да не се обезпокоявате от противоречията в живота. Не казвайте, защо е така? Така е в живота. На вас ви хрумне някой път питате се: Защо се родих в живота или казвате: Защо не се родих 10 години по-рано? Защо се родих в тези неблагоприятни времена на войни? Да ходя войник, да ме бият? Не разрешавай този въпрос. Ти се радвай, че сега си се родил. После, безпокоиш се, защо да живея в тази стая? Малко по-голяма стая да беше, прозорците малки, малко светлина влиза. Благодари на тази стая! Ти не разрешавай този въпрос, защо? Ти не си осъден вечно да живееш в тази стая. Само временно си там, един час, два часа, една година, две години, три години и след това ще излезнеш от тази стая. И като излезнеш от тази стая, ти след време ще бъдеш по-способен. Виждаме същите процеси, някои отричат еволюцията. Та едно време вие всички живеехте в такива малки стаички, че едва с микроскоп могат да ви видят. Разбирате ли и аз сега като ви гледам, се чудя, не мога да ви позная. Едно време ви посещавах в тия малки стаи и пак имаше място за мен, в тази малка стая, макар да беше толкова малка, пак имаше място да влезна. А сега стаите ви са големи, а няма място.

Ако един човек не може да види връзката между миналото и настоящето и не може да намери една връзка между настоящето и бъдещето, той не може да разбере онази дълбока връзка, която съществува в природата. Защото въпросът на миналото и въпросът на настоящето, и въпросът на бъдещето те са неща относителни. Настоящите неща заради нас, хората, степента, до която сме развити, за животните, млекопитающите, които са най-близо до хората, за тях

това положение е един идеал, който те очакват за бъдеще, да бъдат като хората. А нашият идеал, ние очакваме да бъдем като ангелите, като тях да живеем. За малкото дете една реалност е положението на един студент. Реалността за един учен човек, това, което сега е настояще, за младия студент е едно бъдеще, а за ученият това е само едно настояще. Това е една реалност, която съществува в ума на всички. Това, което за тебе е бъдеще, за него е настояще. Та казвам, миналото, настоящето и бъдещето са неща относителни. Всичко в света е все настояще, то съществува! Тогава ние казваме, в Бога едновременно всичко съществува! – Настояще е.

Сега изводът, който трябва да си направите за себе си, за самовъзпитанието. Колкото и да ви бъде тежка скръбта, противоречия ще дойдат във вашата душа, неизбежни са те. Но в тия противоречия всякога има смисъл. Казвате тогава: В противоречието има известна мисъл! Ама не може да го обясниш. Как може да изразите едно число на противоречие? Имате една дроб верижна. Защо не може да я делите? Делите, делите, делите и дойдат математиците до там, до едно положение, турят една точка и много точки. Защо не може да се дели? Делят я и не може да се раздели. Питам, това число може ли да се дели с едно друго число, за да даде резултат? При дадените условия, при които този математик работи, той знае и казва: Повече не може да се дели или с тези числа, които имаме, с които разполагаме, по-нататък не може да се дели. Сега тъй както математиците делят, вие не може да делите с тези числа, с които сега разполагаме. Сега може ли да определите каква част остава неделима? Кажете сега една дроб, която не се дели. Например, четните числа се делят винаги. *(Най-малко на 2.)* Нечетните, например $7/9$, значи, все ще остане една единица, няма другар заради нея, не може да се дели. И тогава кажете: Имате една мисъл, не може да се разреши, не търси. Тогава, тя не може да се разреши. Има една мисъл,

на която не можеш да дадеш категоричен отговор и не можеш да дадеш крайния резултат. Все ще ви остане една част неделима, неразрешена, тя остава, хората да я разрешат. Сега, ако ние се спрем върху тези неща, но никой не се е спирал върху една дроб, която не може да се дели, все остава някоя малка част. И в живота имаме такива верижни дроби, които са останали неразрешени. Ще турим една точка. Е, кой досега е обяснил такива неща. Срещнете един човек, но усещате, че спрямо вас е несимпатично разположен. Направите му услуга, всичко това, но той неприязнено се държи. Влизате в училището, за пръв път идваш, а учителят спрямо тебе е неразположен, хука те, това-онова. Да си му направил някоя пакост, не. Да си се отнесъл зле спрямо него, не. Но той е неразположен спрямо тебе. Учиш се добре, но. Как ще си го обясните това? Аз наричам, по някой път в моя ум ето каква идея изпъква. Казвам, в един добре организиран град все ще има боклук, кола за изхвърляне на този боклук. Следователно, тия коли все вършат най-почтителната работа, че ни освобождават от боклука. А те се непочтени. Та и тия неспособните ученици в училището, те създават гения. Това е твърдение. Но тия твърдения, те трябва да се докажат и могат да се докажат. Геният, това са ред поколения, които са работили, а той е наследил всичко това. Те са работили все заради него. Казвам сега за изяснение. Защо тази кола е непочтена, дето изхвърля нечистотиите на града, обаче, в един разбран свят вече, това показва, щом в един град аз правя моето заключение, казвам, щом хората не почитат своите боклукчийски коли, тия хора не са много културни. За пример, ако вие влезнете в един ангелски свят, техните боклукчийски коли са, (че) даже нашите най-чисти коли не могат да се сравнят с техните боклукчийски коли. Най-чистите коли, които тук имаме, които се считат за светли, те не могат да се сравнят с техните боклукчийски. Следователно, каква култура може да има там? Вие ще кажете, това не

може да бъде. Но това е факт. Това показва, че в тях няма толкова излишъци, както у нас. Те са толкова разумни, че у тях няма толкова излишъци, както у нас, тук на земята. На земята в тая гъста материя излишъците са толкова много, чрезмерно анормално!

Сега заключението. Поставете правилото. Стремете се да не поставяте ума си, сърдцето си в противоречие. Най-първо пазете да има един вътрешен мир. Човек трябва да има мир в ума си, мир в сърдцето си. А причината на всичко търсете в себе си. ПЪРВАТА ПРИЧИНА НА ВСИЧКО ТЪРСЕТЕ В СЕБЕ СИ И ПОСЛЕ ТЪРСЕТЕ ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТВЪНКА. Но причината на всяка една несполука се търси само у себе си! У човека! Вие сте господарят. Щом причината за всичко е у вас, и щом намерите тази причина, вие всичко може да изправите! А НЕБЛАГОПРИЯТНИТЕ УСЛОВИЯ СЕ НАМИРАТ ОТВЪНКА, вънка от вас. Та щом намерите причините, ще знаете къде са последствията. Щом не можете да намерите причината, не може да намерите и последствията. Може да кажете: Без причина! Не, ПРИЧИНАТА СТЕ ВИЕ!

Да преведа един пример, за да изясня работата. Той е един пример за вас. Един студент се готви за последния си изпит. Но професорът го е късал 10 пъти. И той е решил да не го пуска по никой начин. Студентът казва: Няма да свърша и остава само един шанс. Мисли, какво да прави? И на студента му идва на ум да вземе револвера и да го утрепе. Нищо повече! Иде му тази мисъл. После му иде да иде да се хвърли някъде да се самоубие. Но казва: Затворена работа. И най-после му идва една мисъл, една идея, той вижда, че професорът има една дъщеря, която много обича, а тази дъщеря обичала да се разхожда покрай една река дълбока. И той казва на някои студенти, идете, че я бутнете вътре, пък аз ще се хвърля да я спасявам. Нагласяват се няколко души и отиват и я бутат в реката, после той се хвърля, спасява я. И оттам насетне професорът го

прекарва. Това е само да ви изясня. Ще кажете: Право ли е или не? Това е друг въпрос, право ли е? Казвам, изобретателността, която вижда, че само едно средство има за спасение – да бутне дъщерята на професора и после да я спаси.

Та казвам и за вас има едно средство. Бутнете професорската дъщеря, а вие я спасете. Същият процес. Ще намерите отношенията, сега не се спирайте да казвате: Дали ли е право или не? Туй я е било, я не. Възможно е да е било. Все таки случило се е някой път. Не може да се разправя за нещо, което не се е случило някога. Може би преди хиляди години да е имало една такава дъщеря на професор, та някой студент да я извади от водата.

И казвам: Има един изходен път за всички противоречия. Той е именно този, този студент като е мислил, мислил, казва: С най-малкото престъпление. Да направя убийство, не! Да се хвърля, не става. Но мога да бутна дъщерята, нека се омокрят малко дрехите ѝ, аз ще я спася и след това ще помогна на себе си. Уверен е той. И след това на професора се смекчава сърдцето. И знаете ли защо този професор късаше този ученик? – Да ви го дам запример. Защото ако този професор нямаше вас предвид, той никога не би го късал. Тогава другият закон, който е верен. Щом природата допуща известни противоречия вътре в живота, тя има предвид едно разумно общество, разумни хора, на които тя иска да помогне. Това е законът! Всичките противоречия в живота си имат свои разумни разрешения; и те са допуснати за някакво благо. И който разбира, ще намери благото къде се крие. Тя казва: Това нещо е за тебе. А който не, ... Сега вие казвате, когато професорът има дъщеря, лесна работа, а когато няма? Тогава питайте ме другия път: Като няма дъщеря професорът, какво трябва да правите?

Станете сега.

Тайна молитва.

7.12 ч.с.

ОТНОШЕНИЕ НА СИЛОВИТЕ ЦЕНТРОВЕ

11 година, 5 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 30 октомври 1931 г. петък, 6 ч.с., (Облачно, северен вятър духа, хладно.), Изгрев.

Отче наш.

Сега, да ви кажа на вас, класът ви до де е достигнал. Никаква друга наука не може да ви се даде. Най-първо вие не сте точни. Не знаете цената на времето. После някои от вас отсъствувате на време и без време. За пример вие считате класа както в света. Аз наричам това е една лъжлива теория. Вие казвате, ние сме свободни хора, можем да правим каквото искаме. Свободата не седи да правиш каквото искаш. Ако един трен върви по-бързо отколкото трябва, релсите не могат да издържат, ще се строшат. А ако един трен върви по-медлено отколкото трябва, става закъсняване. Ако ви запитат тъй, при какви условия се ускорява движението? И при какви се намалява? Имате кръвообращението нали? Вие обичате да се занимавате с науката, но вие със себе си не се занимавате, само лекарите се занимават, носят барометър тук и там и ще видят, че температурата или се е намалила или се е увеличила. Ако температурата се е увеличила, тогава какво е отношението с организма? Каква е нормалната температура? *(36.6°)* Тази нормална ли е? *(Тъй я намират.)* Добре, сега тази температура се покачва с единица, става 37°. С колко се е покачила от нормалната? *(С 4 десети.)* Кои са причините за покачването на тия 4 десети? Присъствуват значи 40 деятелни единици. Вие си вземете един барометър и проверете тази теория вярна ли е или не. Дали когато човек е здрав и се намира при най-доброто си разположение, температурата му е 36.6°. Да кажем, вие имате едно радостно състояние. Мислиш, че целия свят си спечелил! Премерил ли си

температурата си? Или имаш едно мрачно състояние, като че всичко си изгубил. Пак премерил ли си температурата? Човешкото съзнание влияе ли се от температурата? Практически, казвате, че полето на зрението се е увеличило или, че то се намалява, нали? Всъщност има ли увеличение на полето. Тогава вашето зрение обхваща по-голяма площ, казвате: Полето се увеличило. Полето на вашето зрение, значи в мозъка ви е станал известна промяна, не във външния свят. Казвате, в ума не е станала промяна. И там е станала някоя промяна. Добре. Аз ще ви задам един научен въпрос. При какви условия стават промените. Научно сега, не тъй – при какви условия стават промените? Да допуснем, един професор имате в училището, но у него станат известни промени. Да кажем, професорът спрямо вас е разположен или спрямо вас е студен. Ние не говорим за другите учители при малките деца. Там, при първоначалните учители отношенията са малко по-други. Този учител казва, малко дете е, не разбира, ще потупа детето по гърба, но един професор в университета никога няма да потупа тъй по гърба когото и да е. Защото, ако те потупа, ти ще се усетиш тъй обиден, докачен. Сега това са традиции, но да се не отклоняваме, защото това потупване отива към друга категория. Но казвам, този професор може да има други отношения. Кои са причините. *(Три причини се допускат, или у него, или у децата, или и в двамата.)* Добре. Ако причината е у него, какво ще стане? *(Ако той не е разположен спрямо мен, тогава няма помощ.)* На какво се дължи това разположение? Аз искам да ви кажа законите, които действуват там. Има едно отношение. Вие казвате, че мен ме интересува какво е отношението на професора спрямо мен. Но този закон, който действува едновременно в професора и в тебе, ти съзнаваш, че има нещо, съзнаваш, че има отношение между тебе и професора и професорът съзнава, че нещо го отблъсква, казваш на другите, професорът има нещо. Този професор казва за тебе: Този

студент не знае как да се носи, после има нещо в походката, не знае как да ходи, като върви, тропа като един кон. Или той може да каже: Този студент си турил такива дебели налчета на краката, няколко пъти съм му казал да ги махне, ще развали дюшемето, той не ги маха. Петала са това! Не съм разположен спрямо него. Като дойде, тропа, тропа и разваля дюшемето. Това е сега символът. Е, хубаво, на това петало е потребно. Защо? Ти си турист, а твоят професор никога не е ходил по планината. Петала, гвоздеи са потребни за планински места, по-стръмни места, задържаш се с тях и са приятни. Професорът възразява научно, казва, ти на екскурзия като идеш, два чифта обуща трябва да имаш, като ходиш на университета особени обуща трябва да имаш, там не е място за туризъм. Тези обуща да ги извадиш, трябва да имаш и университетски обуща. И професорът е прав и ти си прав. Ти си прав за планината, горе, а професорът е прав за университета. В даден случай се явява едно различие в обущата. Традиции са това. Постоянни традиции, но казвам, коя е причината, съществената причина, как тъй този професор да обърне внимание на тия петала. Кой го е заставил да обърне внимание на тези петала? Например, кой е заставил лекаря да обърне внимание, че нормалната температура е 36.6°, 37° е нормалната температура. Оттам нататък температурата минава 38, 39, 40, 41°. Мине ли нататък, стигне ли 42°, там какво става? *(Човек свършва вече.)* Значи, 42° за сегашните хора е една крайна мярка, при която един човек при 42° температура свършва. Нали така, но има микроби, които при 120° температура пак не свършват. Тогава? Кой е по-учен в дадения случай? Когато един учен професор при 42° не може да издържи, а има микроби, които и на 200, и на 300, и на хиляда градуса могат да издържат. Тогава как ще определите. Да кажем при хиляда градуса не е проверено, но 120 градуса те издържат на температурата. Сега в 42°, в тази температура

какво се крие? При 42° стават известни химически реакции, в които (се) отравя организмът, отравяне става. Та това е сега отравяне.

Ние сега минаваме към една област, от какво започнахме? От петалото, нали, от обикновената наука дойдохме до 42°. Сега за мен главното са числата. Значи 36.6 от какво? От единицата, там температурата е нормална. Добре, ако съберете тия числа и извадите, и направите съкращение, и съберете какво число се образува? 36 колко прави? 3 и 6 прави 9. И 6? 9 и 6 е 15. 1 и 5 = 6. Какво означава числото 6? Отношенията. Ако вземете числата от 1 до 10, как ще определите, какво отношение има числото 2?

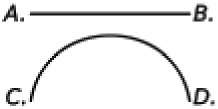

Фиг. 1

Или в геометрията вие изучавате какво отношение имат числата. Нали имаме линията *AB* и линията *CD* (*Фиг.* **1**). Какво отношение има между правите и кривите линии. На какво се дължи произходът на правата линия? Кое е причината на правата линия? Движението на някоя точка в известно положение. Да кажем някоя точка се движи. Да вземем една определена точка H, тя се движи в пространството, най-късото движение, което тя може да направи от едно място, от един център към друг, ние мислим е правата линия. Тогава на какво се дължи произходът на кривата линия? Тогава заключенията, всяка точка, която не може да се движи в права линия, в каква се движи? *(В крива.)* Добре, тогава в даден случай вие имате две проявления на точката, в единия случай при известни условия, когато точката минава от едно състояние, значи, от един център, от най-близкия център, в друг център, тя образува права линия, но когато минава през центрове, прескачане става, става по-дълга линия. Кривата линия

прави тази точка по-дълга. Промеждутъци има, тогава тя може ли да минава по правата линия?

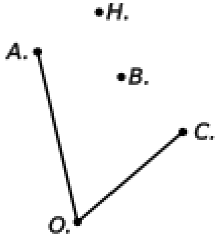

Фиг. 2

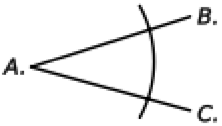

Фиг. 3

Сега да обясня теорията. Сега това ще го увеличаваме. *(Двете точки, взети увеличени.)* Тия, двата центрове колко пъти са увеличени (Фиг. 1)? Те са увеличени с милион пъти. Това за обяснение. Това е една реалност, това е един преходен пункт. Тази точка *A* тя се движи, дойде до *B*. Тъй става образуването на правата линия. Същевременно в тази посока се намира и друг център. Нали *H* се движи по права линия. Но *H* се движи от друг център. Не свързвайте *A* със *C*. Имате *H* права линия, но ако речете да свържете трите центъра, какво ще имате? Крива линия. Следователно, всякога отношението между две същества е образуване на права линия. Щом има от две същества нагоре, които са свързани по един начин в някоя система, образува се крива линия. Допуснете сега, че тия три центрове, според тази теория, *A*, *B* и *C*, те образуват отношение и имат една крива линия. Но допуснете, имате центъра *O*. *A* има отношение към *O* и *B* и *C* какви ще бъдат тогава линиите? Образуват

се радиуси, нали? Тогава отношението *A B C* могат да се образуват и ред други центрове и те ще бъдат все по каква линия? *(Все по крива линия.)* Допуснете сега, че тия са центровете; най-първо тази енергия минава от *A* до *O*. От *O* имате друго отношение, от *O* до *C*. И допуснете, че *A* и *C* имат друго отношение чрез *AB* и *C*. Сега да кажем, ако *A* и *O* имат права линия право отношение имат. И после *A* чрез този център *O* иска да има отношение със *C*. По каква линия вървят те тогава? Пак по права линия. Но права линия, *AO OC*, която се намира под известен ъгъл. Две прави линии, за да образуват известен ъгъл, на тях им трябват колко точки? *(Три точки.)* Е, добре, сега законът на ъглите.

Да допуснем ъгъла *ABC* имате, ако този ъгъл се намалява и увеличава, какво заключение вадим (Фиг. **3**)? При какви условия се намалява един ъгъл и при какви условия се увеличава? Да вземем този ъгъл в астрологията. Ако астрологически известен ъгъл се увеличава или намалява на планетите, какво означава това? Идва до места хармонични и дисхармонични, те се редуват. Но простата причина, щом се намалява този триъгълник, да допуснем, че вие се приближавате към един триъгълник, нали така, да кажем вие се движите така. Този триъгълник е обърнат с отворената част към вас. Ако вие го гледате отдалеч, как ще ви се покаже? *(Тесен.)* По-тесен. Ако турим така, колкото повече вие се приближавате, той постоянно се увеличава. И щом дойдете до *C*, вие казвате: Този триъгълник се е увеличил. Тогава ще стане *ABC*. Сега това увеличение съществено ли е? Този ъгъл не се е увеличил, но това увеличение показва, че вие сте се подвижили по-близо до предмета. И следователно го виждате тъй както си е. А щом се отдалечавате, триъгълникът почва да се намалява. Това е едно от знанията. Но другото, когато вие се движите в една по-гъста материя и срещнете по-голямо съпротивление, и тия

части се разтварят, и колкото съпротивлението е по-малко, то и разстоянието и междината на ъгъла ще бъде по-малка.

Сега да допуснем, че вие имате известен морал. Допуснете, че този морал се отнася по права линия. Морален човек се нарича човек, който има отношение само спрямо две точки. В даден случай вие трябва да говорите Истината и не трябва да лъжете! Например, какво нещо е лъжата? Това са невероятни неща. Да кажем, ти нещо не си го турил на място. Ходил си за вода, господарят те пита: Тури ли стомните на място? – Турих ги. Отива господарят, никакви стомни няма там. Ти казваш: Аз ги турих там, но някой ги е взел. Стомната изчезва. Но господарят ви дава пак 5, 10 лева и ви казва купете нова стомна. После ти пак тръгнеш за вода и стомната пак я няма. Чудите се вие: Кой бута стомните? Може да има някой, който ги побутва, но кой е той, има някой виновен. Един, който купува стомните, и друг, който ги продава. Двама са те. Питам сега, кой е онзи, който лъже? Който продава или който купува? Така е при сегашните условия. И тогава този господар, щом се изгубят 4, 5 стомни, почва да се интересува къде се дават стомните? Почва да прави научни изследвания и търси къде са се дянали стомните? Как тъй се изгубват? И най-после, след като направи научните си изследвания, идва до едно откритие. Да кажем изгубят се 10 стомни, той ги е отбелязал и един ден вижда стомната на пазаря, вижда и неговия инициал на стомната, турен отгоре. Сега стомната може да е пръстена, този господин се интересува по какъв начин неговата стомна е дошла до пазаря. И казва: Стомната крака няма и очи няма, а е дошла тук на дюкяна и тъй се е представила на някоя витрина, седи готова да я купи някой, да се цани някъде за слугиня; а стомната не е готова да иде при господаря си. Но това не е научно, нали. Но това е един факт, господарят пита господина как е дошла тази стомна. Казва: Тук дойде едно лице младо, мустаки нямаше, брада едва

набола. Господарят се интересува, той поставя детективи и най-после хващат, кого? – Онзи, който е ходил за вода. Питам сега, как тъй? Защо в този слуга е влязла мисълта да каже: Аз оставих стомната на мястото, но я няма там? Кои са съображенията? За мен сега е по-важен един въпрос, аз оставям лъжата настрана, но си правя своите научни изследвания, КАК МУ ДОЙДЕ НА ТОЗИ СЛУГА НА УМА, именно голямо откритие е направил той, той е допуснал една теория, той казва, че една стомна може да стои на две места, не само на едно място; и той доказва теорията си на господаря. Казва: Телата са подвижни, той доказва на господаря си теорията, че всичко в света се движи. А господарят му казва: Крива ти е теорията. На едно място трябва да седи стомната. Казва, тази стомна не трябва да иде на друго място. А слугата казва: Тя като е излязла от пещта, тръгне ли на работа, нищо няма да остане. Не е съгласен господарят. Единият твърди, че всички тела се движат, изменят своите положения, а господарят твърди, че не трябва да менят своето положение. Кой е на правата страна?

Да пренесем тогава тези думи. Допуснете, че вие живеете в един свят, както нашата земя, нали така и казвате, че човек трябва да се движи. Допуснете, че някое друго тяло в небесното пространство се приближава при земята и представете си, че това тяло има такава притегателна сила, че претегля всичките хора от земята. Да допуснем и вие тук в класа, всички изведнъж ще напуснете тук мястото и ще тръгнете за това тяло и животът ви тук на земята остава недовършен, нали тъй? Защото искате, не искате, вие като стомната ще идете там. И след като идете там на другото място, ще започнете да развивате новата теория. И защо това тяло в пространството ще ви привлича от земята при себе си и сте напуснали своето място. Че в един наполеон има такава динамическа сила, че даже един професор свършил 4 факултета може да го привлече. Златото има тази сила! Може да

привлече професора да влезне в касата; пък какъвто и да е скъпоценен камък, даже който да е от вас, който не разбира, не обичате да правите упражненията си по гимнастика, считате, че гимнастиката е долна работа и не искате да я правите, но като намерите един диамант голям колкото гълъбово яйце, ще започнете да копаете, да правите гимнастика, ще считате даже за голямо щастие, че сте се навели да го вземете. Но това навеждане ще ви осигури за цял живот. С едно навеждане за този диамант вие може да свършите много науки. И музикантин може да станете, и актьор може да станете. Ако един човек забогатее, какви професии ще упражнява? Какво ще стане? Допуснете, че аз ви подарявам 10 милиона лири стерлинги, каква професия ще си изберете вие? Сега ще разсъждавате като богат човек. Богат човек с 10 милиона, каква професия ще си изберете? Най-първо ще си изберете един голям чифлик с три автомобила и с 5 коня арабска порода. С 10 души слуги и тъй облечен ще бъдете. Тогава ще имате изящни динете, всяка вечер ще давате по едно угощение на вашите приятели и приближени; и след това ще имате учени хора около вас, една зоологическа градина с редки животни, ще имате и една ботаническа градина с редки растения, посадени там, ще имате един музей от старовременни работи, събрани оттук, оттам. После ще имате 4 доктори да ви гледат конете, арабските. Това са все хора с висше образование, да гледат конете. И най-после ще имате двама доктори, като дойдат вашите гости, в случай, че преядат и се разболеят, да бъдат на тяхната услуга. Но кой от вас би избрал положението като има 10 милиона английски стерлинги, да избере професия зидарство? Или кой от вас би избрал професията да бъде слуга някъде? Възможно ли е при 10 милиона английски стерлинги да бъдеш слуга? Възможно ли е това? Каква е вероятността?

Само при един случай можеш да бъдеш слуга. *(Като си богат.)* Кога? Когато си болен. Тогава като дойде лекарят, каквото ти каже, ще

изпълниш всичко. Той ще ти каже: Ти, богатият човек, който обичаш да заповядваш, на всички тия наоколо, сега той ти каже: Слушай, това малко шишенце ще вземеш и ще изваждаш по една малка лъжичка от цяра и всеки 5 минути, все ще вземаш и ти, точно нито половин минута няма да забравиш. Той като дойде лекарят, веднага ще извади барометъра и ще мери температурата. 36.6°. И ти ще бъдеш слуга. Докога? Дотогава докато болестта ти гостува ти ще бъдеш слуга, ще се въртиш. Щом си замине болестта, дойде здравето, какво ще стане? Пак си милиардер с 10 милиона английски лири стерлинги. Пак заповядваш. Ще кажеш, аз се научих как да слугувам и вие ще се научите да слугувате! Питам, онези, които слугуват какви са, здрави или болни! Болният още не слугува. Той се готви за слуга. Но той е само послушник. БОЛНИЯТ ЧОВЕК Е САМО КАНДИДАТ ЗА СЛУЖБАТА СЛУГА. Но той още не е слуга.

Сега да ви направя едно сравнение. Богатството е голяма пещ, в която е турен един човек да направи един химически опит. Трябва ти огън, пещ ти трябва, за да се изпарят работите. Щом станеш сиромах, какво показва това? Ако си богат, в пещта си, ако си сиромах, извънка пещта си, облечен си. Значи, докато си богат, ти не си годен за работа, други трябва да ти помагат. Ще те водят от едно място на друго, ще се обличаш. Щом станеш беден, ти си вече готов за работа. Или аз наричам богатите трябва да работят, а бедните да почиват. Как е започнала природата най-първо? Със сиромашия или с богатство? Природата е започнала с най-голямото богатство и тя свършва курса си с най-голямата сиромашия. Научно е така. Сега. Да превеждате. Представете си какво отношение, онова светкавично движение, което имат телата, ако те се движат с тази неизмерима скорост. Представете си една малка частица, една молекула, която се движи вътре в своето пространство прави 9.5 от цялото. Това са такива милиарди пъти стълкновения в една секунда. 9.5 милиарди части от цялото

стълкновение с други частици от цялото. Един милиард частици, представете си какви скандали са това! Ти можеш да направиш през седмицата един скандал и ще го пишат във вестниците. А една малка частица от цялото прави 9 милиарди и 9 десети скандали в една секунда. Стълкновения са това. Питам, ако се заведат дела за това сблъскване? Питам, може ли вие да живеете един нормален живот при такова едно състезание вътре във вашето тяло? *(Абсолютно невъзможно е и да се мисли!)* И следователно, човек има за задача в живота си, като си дойде до възпитанието да доведе твърдата материя и силовите линии и всичко това да доведе в един правилен живот, едно правилно отношение. Да ги възпитава тия скандалджии вътре. Е, колко време ще ти вземе тебе докато ти употребиш един атом от кислорода? Аз бих ги превел. Един атом прави таман скандали. Той пише няколко милиона такива любовни писма и то такива, скарват се! И сега казвате, какво нещо е любовта? Кажете вие, нещо ме привлича. В Любовта има нещо за хиляди привличания. Е, питам сега, този, който те привлича, каква любов може да има в него? Казвате вие, привлича ме нещо този господин. Има нещо, с което ме привлича този човек. Аз говоря за Любовта в най-обща смисъл. Има нещо, което ме привлича у този господин. Казвам, но ще има нещо, което ще ме отблъсква.

Та казвам: При сегашните условия на живота, вие всички тъй както се намирате, вие нямате нещо определено. Да кажем, мислите, че човек ще живее с хората, ще има образование, най-после ще остарее и ще умре. Ще иде някъде и си представя работите, те както не са. Ти като идеш на онзи свят при онези разумните същества, какви ще бъдат отношенията там? Отношенията ви в онзи свят ще бъдат точно такива, каквито са тук. Е, какво е онзи свят? Какъв може да бъде онзи свят? Допуснете, че вие сте затворен в някой затвор в една малка килийка. Дойде вашият свят, пуснат ви само веднъж на

обяд за 15 минути или за 20 минути, или за половин час. И после пак ви турят в затвора. Представете си онзи свят положението, когато вас ви освобождават. Осъдени сте били за 20 години, веднъж сте имали право да видите слънцето и после пак ви затворят така 20 години. Заминавате от този затвор за онзи свят, отдето сте влезли в затвора и ви пуснат. ТОГАВА КОЙ СВЯТ Е ПО-ХУБАВ? ЗАТВОРЪТ ИЛИ ОНЗИ СВЯТ? Ако си богат, по-добър е онзи свят, ако си сиромах, по-добър е този свят. Да кажем пуснат ви зимно време, когато има 35° студ отвънка. Вие нямате дрехи, нямате обуща, никого не познавате, излезнете навънка, престъпник сте и носите затворнически дрехи? Питам не е ли по-хубаво да седиш в затвора? Но щом разполагаш с пари, какво трябва да правиш? Да излезнеш! Първото нещо! Какво трябва да правим ние в затвора? Да снемем халатите си и всички тия неща от затвора. После второто нещо, да идете в банята да се окъпете хубаво, да се изчистите. Момъкът да си обръсне брадата, мустаките, в дадения случай аз ви казвам, ако затворът е бил нехигиеничен, мъж или жена, косата ви е станала пълна с гниди и въшки, нямате гребен. Какво ви остава като излезете навънка? Мъж или жена? Да се обръснете хубаво, да хвърлите нечистите си дрехи, да се облечете много добре.

Та това, което вас ви мъчи в материалния свят, това са неблагоприятните условия. Вие разсъждавате сега, четете един трактат на някой учен човек. Но казвам, това са много елементарни работи. Казват: Трябва да постъпиш добре. Хубаво, между два центъра има много правилни отношения, лесно стават там работите. Много правилни линии са това. Но ти имаш отношение с няколко хиляди центрове. Какво ще правиш? Не само по права линия, но ще ходиш и по крива линия. Налага ти се да опиташ и кривата линия във вземането си и в даването си. Да кажем, вие сега идете, ще се научите на окултните науки. Как ще се изучават окултните науки. Допуснете,

че аз дигам този стол и му кажа: Дигни се във въздуха. И той се дигне, но тъй с целия пръст на дясната ръка. (Показалеца.) Той ме слуша, аз му заповядвам. Докога ме слуша? Докато аз му заповядвам. Ще кажете, това и аз мога да направя. Допуснете, вие сте студент, аз съм професор. Аз дигна стола с единия пръст. Дойдете и вие, дигнете стола с единия пръст. И вие станете професор. После вие казвате, а, той с третия пръст дигнал стола и аз мога това. Но аз казвам тъй на стола да се дигне и той се дига. И ти казваш на стола да се дигне, но той не се дига. Сега къде е истината. Представете си, че тия столове са направени така, всеки един стол е свързан с една жичка невидима. Това са все силовите линии нагоре. Но същевременно този стол е свързан с друг един център надолу. И тогава столът седи на едно място, защото той едновременно се тегли и нагоре към центъра на слънцето и надолу към центъра на земята. И вследствие на това той стои. Но представете си, че вие сте разбрали закона да го освободите от този конец, който го държи към центъра на земята, да се стреми към слънцето. Какво ще стане със стола? Тогава столът ще почне да се качва нагоре. Но същевременно вие потегляте конеца, той се върне пак надолу. И тъй си остане. Разслабите долния конец, пак слиза туй тяло, пада долу. Значи вие сте се научили, при двата центъра съкратявате тяхната енергия, на тези до центъра. Тъй както в машините става. Почваш да въртиш едно колело и тя тегли предмета. Някой път едните отиват в една посока, другите отиват в друга посока. Това е все същото. Това е, което става и у човека. Всички ония постъпки, енергии, които са свързани с центъра на земята, ние считаме нормални. Всички ония постъпки на енергиите, които са свързани със слънчевата енергия, ние считаме морални, добри. Защото, който и да е от вас, при това състояние, ако слезне в центъра на земята, какво ще стане с него?

Колко има тук по права линия до центъра на земята? Колко хиляди *(повече от 6 хиляди км.)* 6 хиляди километра, ако слезнеш в центъра на земята и започнеш да пъплиш нагоре, колко време ще ти вземе, да изходиш 6 хиляди км? Ако 15 минути, да вземем 20 минути се взема на километър. Може да се направи едно изчисление.

Сега за вашия клас трябва да бъдете точни. Тъй както сте сега, аз считам това е малко разтеглена наука. А разтеглената наука резултат не може да има. Защото ако обръчите на една каца се разтегнат, какво става с кацата? Отварят се повече междините. Следователно кацата не може да задържи материала, който е турен в нея. Съдържанието ще изтече навънка. Следователно, колко условия, колко причини има? Първо, ако се разтегнат обръчите на една каца, второ, ако частите, от които е направена една каца, изсъхнат повече, пак се образуват междини. Сега щом изсъхнат, какво трябва да се направи? Да се забият нови обръчи. Кацата става по-малка, когато се забият обръчите, но когато обръчите се разтегнат, какво трябва да се направи? Обръчът това е един закон. Та казвам: Във вас трябва да има едно желание, да имате една наука, която да сте приложили на опит и да може тя в даден случай да ви служи.

Сега на вашия клас ние сме избрали ПЕТЪКА. В колко часа идвате вие в клас? *(В 6 часа.)* Това число обича точността. Животът обича ТОЧНОСТТА! Каква е нормалната скорост, в която трябва да дойдете? И нормалното време кое е? Защото ако вземем 36.6°, това е нормалната температура за човека. Сега при колко градуса вие трябва да бъдете нормално в клас? Кажете ми сега нормалната температура за класа коя е? Е 6 часа. Десета част има ли? *(Няма.)* Колко десети искате? *(Никак.)* Точно в 6 часа. Добре. ВТОРИЯ ПЪТ АЗ ИСКАМ ВСИЧКИ ДА БЪДЕТЕ ТОЧНО В 6 ЧАСА В КЛАС! Щом дойдете извънка този час, ще го сметнем за болен. 37°, 38°, има вече болезнено състояние там. Питам при тази температура човек може ли да учи?

На този човек, на когото се мени състоянието му вътре, какво може да се направи? При 42° той забогатява, но богатство ли е това? 42° това е сиромашия. 36° е нормалната температура, нормалното състояние. Това е богатството. Тогава човек е богат, има уравновесен бюджет. 37° – в бюджета вече има една криза. Някакви малки условия за криза се явяват. Но ако има 36° или 35°, тогава какво бихте казали? Има един вид изгубване и повишение на температурата.

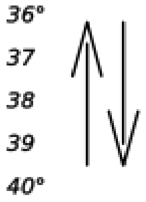

Фиг. 4

Когато стрелката отива нагоре ↑, отива към спадане на температурата, а когато отива надолу ↓, температурата се качва (Фиг. 4). Или в даден случай нормална температура е тази, нали имаме числото 6. Светлината, която иде от слънцето съм земята, се движи с хиляда скорост и светлината, която се връща към слънцето от земята, нали се движи със същата бързина. Със същата скорост ли се движи. Не стана ли някъде намаление на бързината? Колко е намалило движението, бързината на светлината? 300 хиляди в секундата. Тази бързина при отиване и връщане еднаква ли е или не. Защо светлината отива и се връща. Как мислите вие, еднаква ли е? *(Не е еднаква.)* То е тъй, ако средата, дето се движи светлината, не е еднаква. Ако средата не е еднаква, то е тъй, но ако е еднаква средата, дето се движи светлината, ще има ли някакво намаление? *(Няма да има.)* Но намаление става някой път, защото тя прави някъде рандеву. Тогава светлината, която се движи с 300 хиляди км в секундата, каква част от секундата ще бъде рандевуто на светлината? Какво

отклонение може да направи бързината на светлината в даден случай? Ако в нея само се зароди мисълта да се поспре малко. С каква единица от времето може да се поспре? Даже не можете да го забележите. У Бога се зароди едно желание да се поспре малко; с каква единица от времето Той може да се поспре малко? *(С една 300-хилядна част от секундата.)* Сега тези са, аз ги наричам схоластични научни разисквания. Вие ще кажете, какви по-важни работи има в дадения случай. Но трябва да разбирате времето. Или у българина, у всички българи времето е недоразвито. За да бъде човек тактичен, у него времето трябва да бъде развито. Всичко трябва да става точно навреме! Той трябва да има 36.6 бележка. Най-малко 6 трябва да имаш на дипломата си за времето. Защото само човек, който оценява... Две неща трябва да има човекът. Човек трябва да има една ясна представа за пространството. Какво нещо е пространството? И ясна представа за времето. И ако може да турите всяко нещо на времето си. Да знаеш, че всички неща ще дойдат точно навремето си. Да кажем, че нещата загубят своята цена. Ако ти не знаеш времето, кога тръгва тренът, защо тренът тръгва точно на секундата. Ти имаш един часовник, който не върви, не е точен, не е верен, а тренът тръгва точно на минутата и секундата. Ти си закъснял, отиваш, но тренът е отишъл. Ти трябва да бъдеш точно навремето там! Представете си, че има един трен, който на хиляда години тръгва само веднъж. И хиляда години ти си чакал за този трен и си закъснял само с половин минута. Казваш, само 10 секунди, а тренът тръгнал. Колко точно трябва да бъдеш там! Защото има известни процеси в природата. Ние грешим по единствената причина, че не знаем времето. И щом пропуснеш времето, ти ще направиш друга погрешка.

Е, добре. Сега нагласете си часовниците и втория път кой как влезне тук, ще направим една проверка. Аз искам да дойдете тук точно в 6 часа. Ще си изберете един часовник точен и кой как дойде,

ще се забележи. Ни по-рано, ни по-късно. По-рано може да дойдете и 10 минути, но абсолютно точно на времето всеки да бъде тук! Никой не трябва да закъснее нито с 10 секунди, защото тренът ще тръгне! Ще направим ние една проба! Сега, да видим. И тогава според тия числа, с които ще закъснеете, вие ще си изберете един часовник, може и по този тук да се справяте. Идущия петък ще го нагласим хубаво. И тогава ще си турите на ума да дойдете точно навреме! И кой как дойде ще си отбележи с колко минути е дошъл по-рано, ако е дошъл по-рано. Ще си пишете, с 2, с 5 или с 10. А ако закъснее, ще седи отвънка. Пак ще влезнете вътре, но ще стоите през цялото време прави. Сега, ако искате, онези, които дойдат късно, те да стоят прави, а, които дойдат рано, те да седят. Но да има едно различие между едните и другите. Кой трябва да седи? Който рано е дошъл или който късно е дошъл? *(Който е дошъл рано.)* И после турете си всеки един от вас, когато има, когато не може да извърши нещо, той трябва да знае причините кои са, дето не може да го извърши. Основните причини. Той трябва да изследва причините, да каже: Днес аз не съм разположен и да знае, кои са същинските причини. И тези причини оправдават ли го? Човек пред себе си е отговорен! Да кажем, сега в университета или в училището, нали държат виновен учителя, нали класният наставник отбележи всеки, който закъснее. Колко пъти като закъснее и му турят единицата? *(При закъснение 15 минути се счита един час отсъствие.)* Тогава вие ще си изберете един, който да преведе всички тия центрове в една геометрична таблица. Той ще си запише кой колко е закъснял и кой колко рано е дошъл. И после ще разискваме върху причините, които са го накарали да дойде по-рано или по-късно.

Та втория път задачата ще бъде тема. Всеки сам ще си запише кога е дошъл. Ще си напише всеки в 6 или когато е дошъл. Сега това ще ви бъде ТЕМАТА: ДА СТЕ ТОЧНИ! И ще определите ВРЕМЕТО

КАКВО Е БИЛО. Влажно ли е, ясно, облачно. Но ще направим една проверка, да видим. Аз искам сега да ви помогна, да видим стомната къде е. Искам да хвана стомната, научно изследване. Искам да видя защо стомната е отишла на пазаря. Когато стомните почнат да ходят на пазаря, тогава разноските се увеличават; а пък когато стомната не ходи на пазаря, а остане вкъщи, тогава разноските на господаря се намаляват. Та непременно стомните трябва да престанат да ходят на пазаря, за да се увеличи вашият приход, вашият кредит на касата. Сега в касата има голяма криза. И ако още така вървите, вие ще фалирате. Вижте сега французинът прави икономия, ходи при Вашингтон. Криза е това! А това какво означава, това не се отнася до вас. Какво разбирате под отношение на думата: движението, в което и ти участвуваш. Погрешката може да е направена отнякъде и ти да участвуваш, да носиш отговорност. Нали сте играли някой път на скамбил. Нареждат се фигурите като войници и като бутна едната фигура и падне едната, всички падат. Някой път и вие сте турени в такава верига, че един като се бутне и ти ще идеш с него. Каквото направи той и ти ще го направиш. Вземете на бойното поле, един извика УРАААА! И всички тичат УРАА! Избиват ги и всички идат на болницата, превържат ги и пак казват: Ние победихме! А не казват кой ги рани.

Та в света не сме тъй свободни. Щом си в известна редица, защото и животът, и постъпките на хората си имат известна редица. И каквото ти правиш, и другите вземат участие в това. И твоите постъпки ще се отразят отгоре ти; и каквото другите правят, и то ще се отрази върху тебе. Никой не е свободен. Затова има една наука в света, да намерим характерните отношения в света. Правилният живот седи там. И ако човек не може да намери това, ти можеш да му казваш морални правила, но ако ти не му извадиш примката от врата и да го пуснеш, да му кажеш: Свободен си сега. Има някой човек, ако

не може да се освободи, той се е оплел в едно въже, ако не го изтегли нагоре и не я разшири, той не може да се освободи от примката. Онзи, който не е умеел да извади примката, ще увисне на нея и ще плати с живота. А онзи веднага ще потегли въжето от врата си, ще извади примката и ще се освободи.

Та около вас има много примки. И аз виждам някой път хората все държат примките си. И затова трябва да има една наука на примките. Има една наука за изкушенията. Например, да знаеш кога си в изкушение. При изкушенията ти имаш един красив момък, много добре облечен с копринени чорапи, парфюмиран, тъй охолен, казва: Заповядайте! А след като влезнеш вътре всичко, което имаш в джоба си, ще изчезне. И няма да остане нищо. Или имаш някоя си идея някой продукт в света. Това е примка. А разумен е онзи човек, който разбира. Не е всичко лъжа в света. Има една реалност в света на разумните същества. Две реалности има; една реалност на глупавите същества и една реалност на умните същества. Значи, два свята има, ще преминаваме и в умния свят, и в глупавия свят. Щом постъпиш неправилно, между глупавите си и ти ставаш глупав. Ама че слушай, хванат те тебе десетина пияници, кажат: Ще играеш, ако не играеш, ще те бият. Ти може да си свършил, професор си, но ще играеш, друго яче ще те бият. Вие мислите, че по един много лесен път ще минете. С хокане, ако не, тояга ще има отгоре ти. Ще играеш! Тогава ако един човек 10 души пияници могат да го накарат да играе, какъв е той? Умен човек ли е? Аз няма да му се смея, казвам, не е умен този човек. Той не може да се справи с тия пияници. Но ако той може да се справи с тия пияници, той е много умен. Сега вие трябва да се справите с вашите пияници. Ако не се справите, ще тропате. Всяка една погрешка в света се дължи, че тебе са те хванали пияниците и ти тропаш. Казваш, не исках да го направя, но какво да правя. Условията на живота са такива. Ще те убият. Сега ще се справите с това. Сега

тази е много проста работа. В света има една страна, която е забавление. Един свят има на децата, дето, ако майката има 10 гърнета с лешници, орехи, какво ли не, бонбончета и тя казва: Ти няма да буташ там тия гърнета, ще искаш. Детето иде с показалеца си, бутне това гърне, онова, след това майката има закон, казва, кой е бутал това гърне и ти почнеш да трепериш. До кога бият това дете? Докато е малко. След като стане голям, студент, свършил училището и ако момчето и бута гърнето тогава, не е вече престъпление. Майката се радва, казва: Всичките гърнета можеш да буташ! Даже щом възмъжее, счита се голяма привилегия, че е бутал гърнето. А докато е малко детето, това е престъпление. Та и в света, има един свят, той е само за възпитание, за самовъзпитание, не че там има някоя погрешка. Какво лошо има, че си взел от някой богат от богатството му? Облекчил си товара му. Де е престъплението? Той златото от баща си ли го е взел? И той е окрал баща си. Това злато казва: Открадоха ме! Те го извадиха от земята, той казва, аз ще го занеса пак там, отдето е извадено. Та казвам: Правилното употребление на златото къде е? Ако хората по някой път обичат златото, причината е съвсем далечна. Хората не са се научили как да обичат златото. Ако те го обикнат и научат езика на златото, нямаше да има кражби. А сега те си служат с преводчици, не знаят, не разбират езика на златото.

Та сега, каква беше темата? Втория път ще направим, ОТНОШЕНИЕТО МЕЖДУ ПРАВИТЕ И КРИВИ ЛИНИИ. Всякога една крива линия съответствува на една права линия. Във всяка една права линия влизат два центъра. А във всяка една крива линия влизат няколко центъра. Следователно, трябва да се определят най-първо кривите линии. Когато една крива линия съответствува на една права линия, да имате едно право отношение. И кривата линия е крива дотогава, докогато намери съответсвующа права линия. Как се образува кривата линия? Трябва да знаете кривата линия от колко

центъра е образувана. От колко точки. От 3, 4, 5, 6, 10, няколко милиона, това са съотношения вътре, един известен капитал, който е вложен от разумни същества, които влизат и търгуват с този капитал. Та сега трябва да застанете всички, само по този начин вие може да бъдете силни хора. Силен човек е само онзи, който може да побеждава мъчните условия, при които се намира. Кой е способният ученик? Който разрешава всичките задачи, които учителят му дава. Да кажем, ако той при едно упражнение решава само една задача, а дават му се 10, тогава колко учен ще бъде той? Да допуснем, вие сте изучавали само процесът на събирането, вече сте майстор на това, но не знаете изваждане, не знаете да умножавате и не знаете да делите. Някой от вас ще каже, че вие знаете да делите, нали така? Но имате необикновени числа да делите. Да кажем има някой, който може изведнъж да раздели. Но да разделиш 57 на 5 десети, какъв е резултатът? *(114.)* Правилно ли е? Сега те са частични случаи. Но аз искам да ви наведа на ония общи закони, да сведете физическите резултати, имат отношение най-първо към умствения свят и после към духовния свят. Във всеки един резултат на земята седи известно количество от мисли вътре. И известно количество чувствуване. И ако вие вземете известна човешка кост, да кажем, ако вие сте чувствителен, веднага в тази кост вие ще забележите, ще познаете това същество. Като пипате костта ще знаете колко интелигентно е било. В тази кост, да кажем в ръката му е внесено това. Ръката съдържа количеството на неговия умствен манталитет, който е влезнал в костта и после чувствата и те са внесени, и постъпките. Ти като попипаш костта, веднага ще знаеш колко умно е било това същество, колко е бил неговият духовен багаж. Но ако не си чувствителен, ще кажеш колко е тежка костта. А онзи ще види, че във всяка една кост има внесени известни количества мисли; и всичките чувства, които имате, и те са внесени там. Не само това, но в костта е

внесено, че лицето е свършило университет. После, колко се е тревожил, колко пъти са го късали на изпити. Всичко е написано в костта. После колко пъти си ходил на рандеву или на гости, как са те гощавали. Колко пъти си боледувал, кои лекари са те гледали. Всичко го има в една кост. На това се дължи ясновидството. Казват, че са виждали неща. Всичко е писано в костта. Хвана костта и ако съм чувствителен, всичко е вложено там. По този начин трябва да се изучава света.

Та ако идем сега в числата, онези числа, които са написани, те си имат отношение. Арабските числа са извадени от един кабалистически закон. И ако разбираме вътрешната страна на числата 1, 2, 3. Например, ти отиваш на изпит, числото ще те скъса. Вие може да си направите числа. Числото ще те скъса. Например числото 13 в Европа къса всички. Никой не иска да иде на работа при числото 13. На материални работи не върви! На малко хора в света върви числото 13. То е от какъв характер? От огнен тип! И какво прави? Всичко изгаря! И само ако има една азбука, разбира се всички няма да могат, НО ДА СЕ ВНЕСЕ ЕДНА НОВА МИСЪЛ В УМА ВИ. Новата мисъл ще внесе едно ново разбиране. При сегашното положение вие минавате в крайни резултати: Насърдчите се много и след това пак обезсърдчите се веднага.

Сега ние ще определим класът да става много точно. И после много малко да се говори. 30 минути са достатъчни, пък онова, ако едно знание няма приложение, в даден случай това аз наричам УПРАЖНЕНИЕ. Виждам вие имате повече упражнения отколкото трябва. Сега трябва по-малко упражнения, повече работа!

Станете сега.

Тайна молитва.

8.20 ч.с.(Студен вятър духа.)

МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ У ФАРСИН. ВЕЗНИТЕ НА ПРИРОДАТА.

11 година, 6 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 6 ноември 1931 г. петък, 6 ч.с.

(Времето е много приятно, меко, ясно, не много студено. Здрач.), Изгрев.

(Днес имахме за тема да отбележим кога сме дошли в клас, трябва да дойдем малко преди 6 ч., но не и след 6 ч. Който дойде след 6 ч., би трябвало прав да седи.)

Тайна молитва.

Като се върнете дома, прочетете 3 ГЛ. ОТ ВТОРО ПОСЛАНИЕ КЪМ ТИМОТЕЮ.

Може ли да изпеете песента АИН ФАСИ *(Един брат свири на цигулката си, ние пяхме. 3 пъти.)*

Е, как мислите, изпяхте ли вярно песента? Колко процента приблизително вярно я изпяхте? Такива положения неверни има и в живота; във всяка една постъпка, когато човек направи едно добро или зло, все има някой недостиг. Сега, ако вас ви турят една комисия да дадете някоя норма на живота, коя е най-нормалната точка, от която човек трябва да тръгне? Нали казвате, че животът не е добър. Кое считате добро? Коя е онази точка, от която човек трябва да тръгне? Нормалната точка. Вие всички говорите, че животът не е нормален. Коя е нормата? Представете си едно място, дето хората, да кажем, че отиват на работа да обработват скъпоценни камъни или обработват златни материали. Представете си, че всички тия работници нямат еднакви понятия за живота, те отиват да обработват

скъпоценнни камъни или обработват златните материали и някои от тях се влюбват в златото, някои в скъпоценните камъни и след като се влюбят, погълнат ги. Някой скъпоценен камък може да се изяде като едно агне. Сега скоро имаше из вестниците един анекдот, един български селянин продава един чифт волове за 15 хиляди лева, той имал и едно магаре и докато селянинът проверява другите пари, защото освен 15-те хиляди имало още дребни пари, магарето изяжда 15-те хиляди. Връща се тук в София и пита ветеринарния лекар, какво трябва да се направи, за да се извадят парите от корема на магарето? – Двата вола са отишли. Сега въпросът е така. Защото те си имат везни, в такива рудници, дето и един грам даже ако се вземе, може да се премери. Там преди да работиш, ще те претеглят колко тежиш. Като влезнеш и ако си глътнал една златна монета или две или някой скъпоценен камък, после като си отиваш вечерта и ако те намерят по-тежък, ще ти дадат очистително масло, за да станеш по-лек. Това не е само между хората, но и в природата и тя си има точни математически везни, че когато тя те праща на работа, те тегли, преди да си направил някое добро или зло; тъй като една семка ще те пусне и ще те претегли и после след всяка една мисъл, след всяко едно желание или постъпка, ПРИРОДАТА ТЕ ТЕГЛИ НА ВЕЗНИТЕ и вижда колко си станал тежък или колко си олекнал; и по различните тежести тя познава. Защото и една лоша мисъл и тя тежи. Лошите мисли тежат повече, а добрите мисли тежат по-малко; има едно различие в тежестите. Сега каква е тежестта на една лоша мисъл? Вие не можете да схванете, но има тежест. Една лоша мисъл и тя е тежка. Вие казвате: Тежка е мисълта вътре – известно напрежение има, пък някоя мисъл ви е приятна, защото ви е лека и тя има своята тежест. За някого казват, той е лек човек. Какво подразбират в преносен смисъл, символично или в какво отношение казват, той олекнал малко? За другиго казват: Тежък е този човек! В постъпките си е тежък. Това не

е само една фигура на речта, но има известна доза истина вътре. Следователно всяка мисъл, която влиза в съзнанието на човека и образува една верига, една връзка, има ред системи в съзнанието или всяка мисъл, която влиза в тези системи и намира точно своето място, ние наричаме ПРАВА МИСЪЛ! И всяко желание, което намира своето място в тази система, ние наричаме право желание! И всяка постъпка по същия закон. И всяка мисъл, която седи разединена, разхвърляна в съзнанието, ние наричаме лоша мисъл и според нейните последствия се определя; според онова, което мисълта е извършила или според онова, което чувството е извършило, ние определяме стойността, възможността в единия и другия случай. Защото всяка една мисъл има динамическо свойство.

Какво подразбирате вие под думата – ДИНАМИКА? Какъв е коренът на думата? *(гръцки Дин значи сила), (динамис).* Значи, всяка една мисъл носи в себе си известна сила. Но тя става проводник на силата. Едно условие. Хубавите мисли, добрите мисли и добрите желания са проводници на онази творческа сила, която гради. И защо казват, човек трябва да мисли добре? Понеже мисълта ти ще стане проводник. Защо човекът трябва да има добро желание? Защото без добрите желания никаква сила в тебе не може да има; никакви сили не могат да се внесат у човека. Защото в злото ние вече имаме изразходване на силите, направиш зло в тебе има изразходване на силите. Всякога в злото имаме изразходване на силите. Всяка една лоша мисъл, лошо чувство и всяка лоша постъпка изразходва енергията. Следователно, ако ти направиш само една лоша постъпка или ако ти имаш само една добра мисъл и само едно добро желание, а създадеш 10 лоши мисли и 10 лоши желания, тогава имаш, да кажем 1, какво ще бъде тогава отношението? 1:10. И после имате пак първото отношение. Имате една добра мисъл и имате 10 лоши мисли, после имате 10 лоши желания и само едно добро желание. Тогава имате

отношение 10:1. 1:2 A:B 2:1 B:A Имате тогава аритметическо отношение: 1 се отнася към 2, тъй както 2 се отнася към 1. 1:2 = 2:1. Или може да се каже тъй: *А* се отнася към *В*, тъй както *В* се отнася към *А*. Обърнати са центровете. Но законът е следующият, представете си, че при едно и две вие имате известно отношение. Представете си, че единицата, това представлява бащата, а двете представлява майката; при първото отношение какъв резултат ще имате 1:2, тъй равенство имате, тъй както към какво? Бащата се отнася към майката, тъй както майката се отнася към бащата. Защото във втория случай, *В* се отнася към *А*, то е вече отношението. Като кажеш 1 се отнася към 2, причината се явява вече бащата. Най-първо бащата има отношение към майката, той е изградил къщата. Следователно, в този случай когато бащата разпорежда, ще имате вие и в дома ще се роди синът; следователно в този случай силата на бащата е по-голяма отколкото силата на майката. Това означава. Това е на първо място. Във втория случай, ако майката е активна, чрез нея иде силата, тогава първото дете ще бъде дъщеря. Следователно майката ще бъде по-силна от бащата. Ако майката ще бъде по-силна от бащата, тя ще заповядва; и нейните мисли, желания и постъпки, те ще бъдат меродавни вкъщи.

Преведете вие сега този закон. В човека има положителни и отрицателни мисли; не положителни и отрицателни мисли, тъй както вие си мислите, това е едно статическо положение. Но една мисъл в един момент, която ще мине в друг момент. Защото моментът в природата, това е мярка на проявление. Всяка мисъл, която се проявява, каквато част вземе от времето ½ или една стотна, определено е числото в дадения случай. Когато една мисъл се проявява, тя е една положителна мисъл; щом се прояви, тя е вече отрицателна, тя взема мястото на един резултат, представлява нейната деятелност, понеже в даден случай някоя друга мисъл ще

завземе нейното място. Защото щом една мисъл престане да бъде активна, друга мисъл иде на мястото ѝ. Допуснете простия пример. Вие имате кон, впрегнете го на работа, но този кон след като е работил 2, 3 часа, умори се, вие го разпрегнете и впрегнете друг кон. Кой кон за вас е важен? – Този, който е на работа! Това, което е на работа. Важната мисъл е тази, която е на работа, а онази мисъл, която няма тази работа, тя си е загубила за вас значението. Разпрегнатият кон не си е изгубил своята цена, но за вас онзи кон, с който вие работите, е по-важен. Следователно за вас онази мисъл, с която вие оперирате през деня, е по-важна. И целия ден вие с една мисъл не може да оперирате, вие само с един чифт волове не можете да орете на нивата. Колко време може да орете с един чифт волове? 3, 4 часа. Ако вземем сегашните машини, целия ден с нея не можете да работите. И тя ще трябва да почине. След като работиш целия ден ще трябва да я разпрегнеш, да си почине. Всичко се уморява в света, нищо не може да работи по цял ден. И всяка една мисъл, колкото и да е чиста и добра, след известно време, като си я упражнявал, ти ще я освободиш. Сега аз може да ви преведа един контраст, но гледам, ако ви преведа един контраст – един човек трябва да го залюбиш и трябва да го разлюбиш. Какво ще разберете вие сега? Вие нямате научното разбиране, ще кажете, че разлюбване значи преставане на любене. Не, оставил си го да не оре на нивата. Да го отпрегнеш от колата, да го оставиш от работа, да го оставиш в дама, да си почине, да му дадеш да яде и след като си почине, пак ще го впрегнеш и пак на работа. – Пак ще го залюбиш. Това е Любов и разлюбване. А вие разбирате друго яче. Казвате, той го е любил до известно време, вземал пари назаем от него, защото имал, но след известно време той го напуснал, защото няма вече пари. Не че е сиромах, но казваш: Аз от него вече пари на заем, не вземам, не че няма, но в дадения случай не вземам пари. Вие казвате: Мен ме разлюбиха. Оплаквате се, че ви разлюбили.

Вие трябва да се радвате и когато ви любят, и когато ви разлюбват трябва да се радвате. Законът в природата е такъв. Когато природата те обича, тя те впряга на работа. Когато природата те разлюби, тя те оставя на почивка. Такъв е нейният метод. И ако така разбирате, животът ви ще се осмисли. Пък ако така не разбирате, животът ви ще се обезсмисли и ще имате една философия на Шопенхауер: Животът не струва, всичко е една празнота, нищо няма, дотегна ми да живея. Само на мене ли се дадоха страданията. И като някой обран поп ще седите и ще мислите, ще философствувате защо светът е направен така. Много добре е направен светът. Тя, природата, която е мислела, когато светът се е създавал, когато цялата вечност се е създавала, тя е мислела, мислела и като е мислела толкова, е измислила това нещо. И сега вселената както е създадена, това е един метод; и всичките погрешки, които тя е направила. Защото природата и тя прави погрешки. Вие ще кажете: Втасахме я! Не само тя, но всинца сме втасали. Няма някой от вас, който да не е втасал. Но нейните погрешки са такива, че най-големите наши постижения, нашето най-голямо безпогрешие, не може да се сравни с нейната погрешка! И най-малките нейни погрешки седят по-горе от безгрешието ни! Ние считаме, че тя никога няма погрешки. Не, нейните погрешки седят по-горе от нашите най-съвършени дела! Но тя си мени метода. Погрешка е например, ако една майка храни две деца по един начин. Така често майките уморяват децата си. Тя като се радвала, че го храни много и тогава изважда един метод, по 4, 5, по 10 пъти тя ще стане и ще го храни. Така е правила тя с първото дете и като дойде второто дете, то се ражда по-деликатно, то се нуждае от по-малко храна, но майката ще му даде толкова много колкото и на първото. И тогава то ще боледува от пресищане. А майката казва: Трябва да му се даде да яде. Тогава тя не може да си представи защо първото не е боледувало, а второто боледува. Казвам, второто боледува от

пресищане, а първото? Но сега обратният процес. Първото дете е много деликатно, нуждае се от много малко храна, идва второто, то се нуждае от повече храна, за всяко дете си има специален метод за хранене. Та майката най-първо трябва да изучава неговото естество.

Сега този закон като се преведе в човешкото съзнание, у тебе се зароди една мисъл, тази мисъл е като едно дете. Като едно родено живо същество, едно бръмбарче, някоя птичка, някоя кравица или кон, или овчица, или козица, или тя може да мяза на един обикновен човек; или една мисъл може да мяза на един адепт. Тя върви със своето развитие. Ти трябва да разбираш естеството на твоята мисъл, тя расте и ако ти не ѝ даваш подходящата храна, тя има лоши резултати, лоши последствия. Та казвам, вие говорите някой път за възпитанието. Кажете ми един от педагогическите методи, които следвате. Какво значи ПЕД? – Дете. АГО значи водя. Значи, водиш детето, но не можеш да го водиш като кон, като крава. Казва се, че трябва да се води, значи и човек се води. Значи, мислено. Тогава всеки един трябва да знае в себе си, в даден случай, ако той има една положителна мисъл, а има същевременно 10 отрицателни мисли, които почиват, какво трябва да направи? Какви ще бъдат резултатите в това отношение? 1 се отнася към 10, тъй както 10 се отнася към 1. 1:10 = 10:1. Какво друго пояснение може да дадете? 1:10 какво се разбира? Да кажем, синът се отнася към баща си, но ако там се спрем. Защото, ако кажем синът се отнася към баща си, тъй както дъщерята се отнася към майка си, какво е отношението? Ако синът има отношение към баща си, той като дойде вкъщи, той няма да се допитва до майка си, той за всичко ще се допитва до баща си. И дъщерята, която обича повече майка си, щом дойде тя, ще представи работата на майка си, отношение има. В това няма нищо лошо. Може да има и друго отношение. Може дъщерята да има отношение към баща си и може синът да има отношение. Но законът е, подобно с

подобно се отнася. Дъщерята е подобна на майка си и синът е подобен на баща си. Тогава жената подобна ли е на мъжа? В какво е подобна жената на мъжа? Не вземайте това, което не е жена. Защото това, което вие мислите да е жена, никаква жена не е това! Защото, ако вие мислите, че хлебар е онзи, който изважда хляба от пещта. Той турга хляба в пещта, опича се и после го изважда навън. Значи, турга и изважда. Сега, кои са качествата на хлебаря? Да разбира от брашното, той трябва да е специалист, да разбира от брашното, хубаво ли е или не, после трябва да знае да меси добре хляба, да разбира качествата на водата, после, ако е направено с квас или без квас и на второ място иде печеният хляб е един резултат. Хлябът се внася непечен, а се изважда печен из пещта. Казвам, това е хлебар! Но представете си, хлебарят остави своя чирак, който не знае да меси, той само турга хляба със своята лопатка и после го изважда навънка. Той на една лопатка турга по 3, 4 хляба едновременно. Казвам, този слуга, който само знае да турне лопатата, да метне хлябовете и да го извади, а не знае как да меси хляба, той хлебар ли е? Казвам, той изважда и турга хляба в пещта. Тогава и бабата, която бабува на майката, майка ли е?

Кое наричаме земя? Да ви обясня. Земя е това, върху което всичко расте и израства, то е земя. Това, върху което нищо не расте, никаква земя не е. Под думата земя се разбира едно тяло, върху което други тела органически могат да растат и земята е като майка на тях. Те върху нея израстват, създават се. Следователно, човек е само този в даден случай, който може да мисли, може да чувствува и може да постъпва. Това е човек! Следователно в този смисъл, неговите мисли, неговите желания и неговите постъпки са неща, които са израснали от него, а всяка една мисъл е взета отнякъде; всяко желание е взето отнякъде и всяка постъпка е взета отнякъде и ти да минаваш за човек? Това е автомат! Защото и един автомат може да говори, може

да постъпва така или иначе, но той е автомат – няма съзнание. Сега, ако твоето съзнание не взема участие в твоята мисъл, ако твоето съзнание не взема участие в твоето чувство, желание и твоето съзнание не взема участие в твоята постъпка, ти в даден случай си само автомат. И тогава през деня колко пъти вие сте автомати? Че не боравите с ония мисли, чуждите мисли. Да кажем вие гледате някой станал професор, инженер или доктор станал прочут, вие като го погледнете, кажете изведнъж: И аз искам да стана доктор. Питам, тази мисъл естествена твоя ли е? Почваш да следваш за доктор, ще седиш една година в университета и после кажеш, не е за мене тази работа! Отиде едната година, излизаш и казваш, не докторство, има нещо по-важно. Седиш и погледнеш някой цигулар свири. Постъпваш в музикалното училище. Седиш и там една година и кажеш: Тази работа не е за мене! Излезнеш навънка. Гледаш някой инженер гениален, направил толкова къщи. Ти казваш: Инженер ще стана! Отидеш една година, излизаш навън, вече три години минаха, почнеш да обикаляш, какво не ставаш; доктор стана, по музика свършваш, инженер ставаш, след това казваш: Ще ида да постъпя в богословския факултет, богословие ще учиш. Но хванат те там с догмите, това, онова. Питам, след като си посетил всичките факултети и специалности по този начин и не си намерил нито един начин, дето да се спреш. И казваш: Опитах всичко, не върви. Какво си разрешил? Кажете ми сега? Доктор не си станал. Казваш, учих за доктор. За инженер си учил, цяла година си учил за музикант и по богословие си учил и после ще кажат той от всичко знае.

Сега аз ще ви оставя, да си извадите едно заключение. И вие сега установили ли сте се да следвате в някой факултет или още не? ДОБРО И ЗЛО В СВЕТА СА ДВА УНИВЕРСИТЕТА, ВЕЛИКИ УНИВЕРСИТЕТИ. Единият университет се занимава с всичките положителни сили, какво влияние имат за доброто; а другият

университет се занимава с отрицателните сили, със злото се занимава. Този университет се занимава с всичките сили на природата, които не могат да донесат полза на самия човек. Тъй се разбира. Двата университета изучават методите и на доброто, и на злото. В този случай и двата са еднакви. И лошият човек постъпва тъй както и добрият. И той постъпва тъй приятелски, ще ти говори и лошият ще те повика на гости, когато иска да те обере, ще те угости, ще се запознае, ще говори меко и сладко, ще те похвали за баща ти, за майка ти. И двамата имат еднакви методи. Да ви представя един пример. Преди години в нашето общество имаше един приятел, той живееше в Търново. Един ден идва един млад момък при него и казва на този приятел: Аз съм твой братовчед! – Тъй ли? Че как така? – И то пръв братовчед! И почва да му разправя цялата история, баща му, майка му, цялата генерация на рода. Отива той, казва на жена си, угощават го, той седи 2, 3 дена, казва: Връщам се от търговия, аз съм човек, ехе! Но не му достигат 1 500 лева. Той бръква в джеба си и дава му 1 500 лева. Обаче се научават отпосле, че никакъв братовчед не е бил, а всичко задигнал. Ти сега отиваш при някой добър човек и му ставаш братовчед. Не е така. Казваш, аз сега съм се обърнал към Бога, по три пъти се моля на ден! Питам, това не е ли този братовчед, който е дошъл в къщата ти? Или да преведа малко по-конкретно; дойде една мисъл у тебе, която те настроява религиозен. Но тази мисъл след един час си отишла и ти казваш: Празна работа е това! Твоят братовчед е взел вече от тебе, каквото му е трябвало. И той казва: Взех от този човек, убедих го, че аз съм негов пръв братовчед. А после се оказа, че не е никакъв братовчед. Сега неговата мисъл се сменя.

И казвам, от чисто научно гледище, всичките състояния, тази неустойчивост, която има у вас, то се дължи все на вашите братовчеди. Вие имате много братовчеди, хем първи братовчеди. Те като дойдат, угощавате ги, това, онова и след като ви закърпят, вие

почнете вече практически да гледате на работата. Но най-първо трябва да се отделят положителните мисли в даден случай. И всяка една мисъл, която има отношение към цялото ти битие, тя е добра мисъл. И всяка мисъл, която няма отношение към цялото ти битие, тя не е добра мисъл. Щом няма отношение към цялото, тя е лоша мисъл. Всяко едно желание, което има отношение към твоето битие, към твоето сърдце, то е добро желание, щом няма отношение, то е лошо желание. И всяка постъпка, която има отношение към твоето битие, тя е добра постъпка. И тия отношения как се забелязват? Щом има отношение, вие чувствувате известна радост вече, разширение има у вас, щом няма отношение, много пъти е привидно добре, но като направите нещо, мъчи те нещо. Казваш: ХМ, не ми харесва това нещо. Другите могат да те хвалят, но ти в себе си усещаш, че това чувство или тази мисъл няма отношение, ти се мъчиш. Има нещо у тебе, което показва, че твоята мисъл, желание и чувство няма отношение, ти можеш да си разсъждаваш както си искаш, но не можеш да се убедиш, можеш да питаш учени хора, те да са авторитети, но в дадения случай, известна мисъл или трябва да има известно отношение прямо или косвено отношение или пък тази мисъл няма никакво отношение, само привидно е така. Та този е законът. Ако вие искате да работите над себе си, над своето съграждане, да се облагороди вашето сърдце и ум, ако не познавате този вътрешен закон на отношението. $\left.\begin{matrix}\text{М:Ч.}\\ \text{Ч:П.}\end{matrix}\right\}\text{Ц}$ И мислите имат отношение. Всяка една мисъл има отношение към чувствата и чувствата имат отношение към постъпките. А всичко това има отношение към цялото *Ц*. Това е към човешкия Дух. Най-висшето у човека, това е неговият Дух! От това гледище имате Духа и човешкия ум, те са прогресивни, безформени са. Нещо, което е без форма, се подразбира в движение, е то.

Фиг. 1

Фиг. 2

Ако кажем, вие имате точката *A (Фиг.* 1). Тази точка е в движение. Тогава вие няма да го означите с две букви, *A* и *B*, тогава имате една отсечка, това е една статическа линия. *A* не е една линия в движение, а определя, че точката е спряла, не се движи. Щом точката е в движение, вие ще кажете линията *A*, лъчът! Значи продължава се тя. Ние казваме, човек е това! Значи, човекът е, който прогресира. Щом кажете, мъж или жена, то е вече определено отношение.

Мъж и жена, това са отношение на една цяла отсечка. Мъжът е равен на *AB*, а жената е равна на *BA* (*Фиг.* 2). В геометрията тези неща имат ли приложение? Това е отношение. Във втория случай *A*-то се е превърнало в *B*. В тия две букви на тази отсечка какво показват? Че тази точка така се движила, ако в това движение, ако една точка се движи от една точка, от една посока, в друга, щом достигне до *B*, тази точка придобива ли нещо или не? *(Придобива.)* Да допуснем първото положение от *A* към *B*. Вие се намирате в един кораб, измервате дъното на океана. Каква буква тургате за измерване на дълбочината или да кажем за височината? *(H)* Добре. В този случай *A* е спущане на това въже, значи показване на дължината. Този род ще се отвие. Пък дължината *B* във втория случай *BA*, ако показва начина на навиването нагоре. В единия случай *AB* е за отвиване, а *BA* за навиване. Под думата мъж, аз разбирам, отвиване на въжето, измерва се дъното. Щом се измери дъното колко е дълбоко, веднага вие имате другото

положение – това показва пасивното състояние, съзнание. И ако турим *BA*, е обратният процес или резултат на *AB*.

Сега същественото. Това е превеждането, установените порядки в света. Вие трябва да разбирате законите. Допуснете, че имате един камък, който седи на една плоскост, ако вие можете да турите този камък в движение, ще изкарате една работа. Тази площ допуснете се движи. Всяко тяло, което е в покой, ако разбирате закона, вие можете да го турите в движение. И всяка една ваша мисъл, в даден случай, тя може да е в покой и изведнъж да бъде турена в движение, тя ще има два резултата или добри и лоши резултати към вас. Добър резултат ще има, ако вие навреме сте обикнали тази мисъл и сте я турили на работа. Тогава тя ще има добър резултат. Ако вие сте извикали вашата мисъл не навреме, тя ще има лош резултат към вас. Могат да се наведат много примери. Но казвам, при развиването на човешкия живот, в неразбирането на закона седи. Да кажем, тук са турили закон, в 12 часа време за обяд. Обаче този час не е меродавен за всички хора. И съвременните хора страдат от 12 часа. Всички страдат, понеже на 12 часа трябва да ядат, гладни не гладни, трябва да ядат. И това 12 разваля хората. Сега в природата 12 часа кога е? Когато си гладен. Да не си само прегладнял. Когато дойдеш до най-високата точка на глада, това е 12. И ще почнеш тогава да ядеш, защото, ако оставиш малко да кръшне на другата страна, да не ядеш, това е вече един наклон. Престава гладът. Кога трябва да яде човек? Когато гладът дойде в него, този импулс да възприемаш храната, тогава е точно на зенита! И ако ти ядеш тогава, гладът се използува, тогава е най-добрият момент за яденето. Защото тогава храносмилането става по всичките правила. Щом не си гладен, храносмилането не става правилно.

И когато човек е гладен, гладът се отнася само по отношение на стомаха. И когато ти усещаш най-големия глад, стомахът мисли най-

много и е на върха на своята мисъл. Той казва: ХЛЯБ! Дробовете и те си имат време, когато трябва да дишаш. Тогава за стомахът е гладът, а за дробовете, какво? Дишането, как ще го определите? Сега да оставим въпроса за дишането. Но какво е отношението на глада спрямо стомаха? Такова е, каквото е храната спрямо стомаха, ако се приеме навреме. Такова е и отношението на въздуха отвън спрямо белите дробове. После и такова е отношението на мислите. Всяка една мисъл трябва да я предизвикаме точно навреме. *(Всичко това върви в една верижна пропорция.)* И всяка една мисъл трябва да остави онова, което има в себе си. Ако не го остави, онази мисъл не е права. И всяка мисъл, приета в съзнанието ти, трябва да приеме онова, което е в съзнанието ти. Ако не го възприеме, тази мисъл не е права.

Та казвам, трябва да дойдете до онази идея, че един правилен живот, един нормален живот, естествен, един Божествен живот, ние разбираме онзи хармоничен живот, дето всичките мисли, желания и постъпки се хармонират. И да не остане никакъв излишък! Това е Божественото, дето няма никакъв излишък и няма ни най-малка сянка от някое противоречие. Ти като дойдеш до Божествения свят, там няма никакво противоречие, няма сиромашия, няма болести. Ти виждаш страданията и всичко, но можеш да помогнеш. А щом дойдеш до нормалния живот, нормалният живот е живот на равновесие. Ти седиш на въжето, държиш върлината, но твоят ум е концентриран, при най-малкото отклонение да не участвува твоето съзнание, ти можеш да се катурнеш от въжето и после пак да се качиш на въжето. Вие знаете колко пъти на ден вие падате от въжето. Например, вие се катурнете от въжето, някой път това въже се тури по-високо и по-високо, и ти губиш равновесие, и търкулиш се, и паднеш долу. Та зависи от каква височина пада човек; на физическия свят падането е по-лесно, от ниско. Но като стане човек духовен, (той

пада от високо). Той е акробат вече от по-високо като се повдигнал, че да го виждат всички, но като се катурне и последствията ще са лоши.

Сега трябва да пазите отношенията на тия мисли към вашето съзнание. За самовъзпитанието вие не можете да предадете една мисъл някому, ако вие не знаете как да предадете тази мисъл на вашето съзнание. И в целия сегашен човешки живот, те са изгубили онази първоначална норма. И всичките адепти, учени хора, те знаят тези закони как да живеят. Един учен човек в тази смисъл, той не се изкушава. Защо? Той знае законите. Понеже знае последствията. Едно дете, което се е опарило няколко пъти от една свещ, то знае после и се пази. Дават му орехи, пари, това, онова, то не иска да пипа свещта. То е бутало вече 10 пъти и има болезни и белези от своето геройство. Майка му каже: Бутни свещта, то си покаже пръста и казва: За никакъв орех не бутам свещта с пръста си!

Та това е опитност. И от опитността ние учим. Човек трябва да научи в живота си за ония последствия, които не са хармонични за човека, но човек губи времето си само и тогава той не може да се освободи от тези последствия. Човек трябва да учи всички условия, които са хармонични. Сега, какво остана във вашия ум? Кажете ми една мисъл. Иване, я ти си от Стария завет, кажи ти, каква мисъл остана в ума ти? Тук може да има и един Матей, той е (от) Новия завет. *(В природата има едни везни, които теглят всяка мисъл, чувство и постъпка на човека. Затова човек трябва да бъде внимателен.)* Претеглен си, значи, и в Данаил има: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ У ФАРСИН. *(5:26 ст)* Теглен си, претеглен си и трябва да достигнеш на мярката.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.12 ч.с.

ПЪРВИЯТ ПРЕДВЕСТНИК. СРАМЪТ ПРЕДШЕСВЕНИК И ПРЕДПАЗИТЕЛ НА НАЙ-МАЛКИЯ ГРЯХ. СРАМЪТ И РАДОСТТА.

11 година, 7 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 13 ноември 1931 г. петък, 6 ч.с., Изгрев, 6.09 ч.с. (Учителят влезе) (хубаво, ясно, меко време)

Тайна молитва.

Сега ако имате едно състояние на срам. На какво се дължи състоянието, когато човек се срамува? Как сте опитвали, при какви състояния у вас се явява срам? Да вземем, децата се срамуват и възрастните се срамуват. При срама имате едно неестествено състояние. Но добрата страна на срама къде е? За пример, считат, че онази, целомъдрената мома се срамува. Считат, това е благородният срам. Но откъде у тази целомъдрената мома се явява този срам? Защото срамът съществува. Когато ти кажат, че ти си невежа, ти се срамуваш. Как тъй, ти, който имаш понятие за себе си и някой каже, че ти си невежа и ти се засрамиш; или бръкнете в джоба си, искате да извадите пари – нямате, засрамите се; или искаш да помогнеш някому, не можеш, засрамиш се. Сега въпросът е, откъде у тази целомъдрената, чистата мома произтича този срам у нея? Може ли да считате, че един ангел се срами? *(Не.)* Е, кое е равносилното на срама. В даден случай, може психологически вътре в тази мома да минава една мисъл, че ако тя изгуби това, което има у себе си, тя ще изгуби своята цена и вследствие на това при минаването на тази мисъл се ражда срамът. За пример, кога се срами младата мома? Като и кажат, че тя се е влюбила в някого. Или като ѝ кажат на тази младата мома, че като минавал еди-кой си, тя само погледнала. Тогава тя се засрами.

Пък онази, която е свършила тези науки, как я наричат тогава? Безсрамница или безочлива? Тя ще се посмее на това, ще се засмее. Пък онази даже като и се спомни, че тя като гледала работата си и само погледнала през прозореца, и вече тя се засрами. И при срама какво става? *(Зачервява се лицето ѝ.)* Е, какво означава този срам? Какво означава този прилив вътре в природата? Вътре в природата става един прилив на сърдцето. Питам какво лошо има в срама? От вашето гледище срамът трябва ли да съществува? Той съществува в света като едно състояние. На какво се дължи срамът? Срамът всякога е един признак, който произтича от едно неразбиране. Когато човек не разбира външния свят и когато не разбира себе си, той винаги се срами. Защото ако попитате тази младата мома, аз вземам момата като символ, младата мома или младия момък, ако тя е погледнала през прозореца, тя не може да си даде отчет, защо този момък ще гледа, а не някоя си звезда или слънцето. Защо тя като погледне момъка, ще се яви един прилив на кръвта по лицето ѝ, а като гледа слънцето, не се явява такъв прилив? Защо, ако види тя един момък, ще ѝ кажат: Засрами се! А като види слънцето, ще ѝ кажат – ухили се! Откъде произтича това вътрешно състояние? От неразбирането. Тя се срамува от своето неразбиране. От този срам се заражда винаги едно тънко чувство. АЗ НАРИЧАМ: СРАМЪТ Е ПРЕДШЕСТВЕНИК НА НАЙ-МАЛКИЯ ГРЯХ, който съществува в света! Това, което никой не може да забележи, тази мома го забелязва. – Този прилив на кръвта показва, че тя има вече възможност да съгреши. Най-малкият грях се изразява вече в първия срам. И СРАМЪТ Е ПРЕДШЕСТВЕНИК НА НАЙ-МАЛКИЯ ГРЯХ В СВЕТА! Срамът е едно чувство, което предшествува. Сега, какво се заражда в душата на тази мома? Защо се срамува тя? Да ви кажа защо се срамува тя. Вие досега дали ли сте отчет защо се срамува тя? Тази мома, която е била толкоз чиста, аз вземам момата, онази чиста душа или чист дух. В нея за пръв път се

заражда едно тънко чувство на користолюбие. Не може ли тя да има този момък? Тъй да си го има? То е все същото – не може ли тя да го има? В нея после се заражда едно чувство. В нейното съзнание се зараждат две противоположни мисли. Тя казва и той е като мен и той мисли, и има съзнание; ако той узнае, че аз искам да го имам като някой предмет и в нея се зараждат тия двете противоположни чувства на борба и веднага война има! Воюване; избликването на кръвта в нея показва, че става война, бой, едно малко сражение и кръв има. И младият момък и момата се сблъскали; и този момък със своята мисъл ѝ ударил един юмрук на нейното съзнание и веднага кръвта иде на лицето ѝ, и тя тогава казва: Колко съжалявам, че се бих с този момък! Срамът е първото сражение с греха. ВСЯКОГА КОГАТО ДУШАТА Е ЧИСТА, НЯМА СРАМ. – Тя не е съгрешила. Та, срамът, това е сражение, а избликът на кръвта на лицето, това са падналите войници. В този срам има няколко хиляди клетки, които са станали жертва. Е, разбира се, вие не сте съгласни с това, нали? Но въпросът не е дали вие сте съгласни или не; аз не искам вашето съгласие. Това са ред разсъждения, които за бъдеще ще са ви полезни.

Ако вие не изучавате естеството на срама от това гледище, вие не можете да имате един благороден характер, вие не можете да се самовъзпитате. И за да създаде човек своя характер, той трябва да създаде една основа. За пример той иска да стане велик човек, да влияе на хората; иска да пренесе някоя полза. Хубави са тия идеи. Но ако ти сееш и твоето семе изникне и не даде плод? Ако ти учиш и твоето учене след време не принесе плод? Ако ти си добър, но твоята добродетел след време не даде плод? Аз наричам този безполезен труд! Не само човек трябва да се роди, не само да израсне, но в неговото съзнание да остане нещо за самия него и той трябва да има някоя малка придобивка.

Следователно какво изучава младата мома при този срам? В съзнанието ѝ вече прониква една възвишена мисъл. Каква е тази възвишената мисъл? Сега досещате ли се? Да видим вашата досетливост. След този срам, какво се зарежда, какво изпъква в нейното съзнание? Под срам в момата аз разбирам всеки човек, който е имал едно сражение с греха. Сражение в най-малкото. Законът е все същ. Какво предполагате е придобила тя за пръв път? Тази срамежливата мома оценява какво нещо е чистотата, целомъдрието. И от този срам в нея започва един процес. След първия срам започва един процес на ред разсъждения. И тази срамежливата мома, всякога срамежливите моми минават за много разумни. Не този изкуствения срам; някои моми имат този изкуствен срам, тя ще си наведе очите надолу, но това не е срам! В какво седи срамът? Някои казват, че очите трябва да се наведат надолу. Може ли някой да ми представите срама? Може ли някой да излезе и да представи срама? Представете си, че вие сте на сцената, представете формата на срама. Не зная дали някой от вас може да го представи. Но тъй да го представи, че да бъде като изкуство изящен! Така. Как ще представите това, тъй да се зачерви лицето ви? Ако някоя млада мома, която никога не е виждала момък, а в ума и някъде влезне един идеал висок, за пръв път го вижда тя. *(Учителят представи лицето на срама.)*

Сега във вашия ум се зарежда идеята: Пък защо сега да се говори за срама? Това ли остана сега най-важното? Толкова други важни работи има, че за срама. Ако ти при първата добродетел, която виждаш в света, и ти не се засрамиш от нея като я видиш, ти не си я разбрал. Трябва да се засрамиш! В какво? Тази младата мома може да се засрами, ако се намери пред лицето на един момък, когото тя усеща, че седи малко по-горе от нея и тя се засрами, и казва: Колко по-чист и по-високо седи от мене той! – Вече го оценява, създава го като един идеал! И като си замине той, тя си казва: Не става така. Ти

малко по-умна трябва да бъдеш! Тя вижда, че има хора, които седят много по-горе от нея; пък ти само знаеш да гледаш през прозореца. На себе си говори тя, за да си даде един отчет. Сега, този е един психологически момент. Човек, който не може да се засрами, като видиш, да оцениш. От какво трябва да се засрамиш. Момата се срамува, значи тя няма това знание. Ти като видиш доброто, усещаш, че тази добродетел я нямаш в себе си, а той я има. Представете си, че тази добродетел представлява едно възвишено същество, един ангел, на когото опитността не може да се сравни с цялото човечество. Опитността, която той има, минава опитността на цялото човечество. И минава това същество до вашия прозорец и вие го виждате. Той ще остане един момент, два и вие ще се засрамите от това как досега не сте го видели? Самоосъждане е това. Но срамът е едно чувство, казвате: Какви велики работи има в света, пък аз още не ги зная. И като не ги разбирам? И в момата се явява вторият процес на криво разбиране. Тя не е разбрала този момък и затова се е засрамила. Тя е пожелала да има този момък. И защо казват, този момък е неуловим. Тя е пожелала да има неговата дреха. Но дрехата не е момъкът. Тя се е увлякла в тази външната дреха.

И първия срам опитаха родителите. Първата мома знаете ли де се засрами тя? Когато първата мома беше пред дървото за познаване добро и зло; като взе от този плод и яде от него, тя се засрами и извика: Отиде всичко. Но след това дойде онзи закон на безочливост. Казва: Трябва да се скрие това! И да не съм само аз, в нея след срама дойде първата лъжа: Казва, аз намерих елексира на живота, намерих онова, което Бог има в себе си. И Адам без да му мисли и той яде. Той беше първият момък. И двамата като ядоха, засрамиха се. И като се погледнаха, видяха, че са голи и се скриха в гъсталака. Или това скриване е когато ти мислиш, че твоят фасон е смачкан. Това е скриване. Ти се скриеш в един гъсталак и казваш: От мен нищо вече

няма да стане! Тогава, дойде това съзнание. Онзи, който те е пратил, който ви е дал живота и почва да вика в своята градина. И това стана надвечер, когато слънцето е минало, залязло. Кога казва Писанието, сутрин или вечер, когато Господ викаше? *(Надвечер.)* А надвечер това е старините на живота. След като е минал този живот, ял си, пил си, в разгулян живот, мъж си вече, дядо с брада до пояса достига, а жената е станала баба и всичката ѝ коса е окапала от главата ѝ. Тя се поглежда и казва: Колко беше дълга косата, а сега погледне се в огледалото. Оголяха и двамата. Дойде съзнанието, онова горчивото съзнание, казва: Отиде живота в безразборност. Отидоха онези светлите дни, всичко това. Ние казваме, това е опит на онзи вътрешен разбор на душата.

Сега вие имате мечти. Хубаво, аз ви насърдчавам за хубавите ваши мечти, но като се изправиш пред дървото и като го погледнеш, да кажеш: И целия свят да спечеля, не искам да ям! Нищо! Ако при едно ядене ти ще изгубиш своето достойнство, ти ще изгубиш своята свобода, своето здраве, своята светла мисъл, ако при едно ядене ти ще загубиш своята сила, защо ти е това ядене? Стой гладен! Но не глад. Защото в рая имаше две дървета за ядене. От едната страна беше дървото за познаване на добро и зло, а от другата страна беше дървото на живота. Следователно, не е за разбирането на човека, да каже, гладен ли ще бъде? Ще вземеш и ще ядеш от плода на дървото на живота. Ще ядеш от онова, което подига твоето достойнство! Та казвам, вие младите трябва да имате един възвишен идеал. Как ще го намерите този идеал в света? Може ли някои от вас да ми разправите; вие казвате, нали аз имам идеал! Как сте намерили вашия идеал? Например, кой е идеалът ви? Аз разбирам идеалното, когато аз кажа, че съм намерил един идеал, че съм намерил една чешма, от която постоянно да ходя да пия вода. Това е идеал, оттам добивам своята сила; и когато намеря една банка, от която постоянно да черпя своя

кредит. Или имам едно слънце, дето постоянно да се грея; или каквато и да е мисъл, която дава посока на моя живот. Идеалът това е отворената врата, това е прицелната точка, към която човешката душа се стреми! И когато човек тури каквато и да е преграда, каквато и да е друга мисъл, която закрива този идеал, той може да изгуби своя път. И ИДЕАЛЪТ НА ЧОВЕКА ТРЯБВА ДА СЕДИ НА НАЙ-ВИСОКОТО МЯСТО. Каквото и да търсите в света, кой е идеалът на живота? ИДЕАЛЪТ НА ЧОВЕКА Е ДА ДОБИЕ БЕЗСМЪРТИЕТО НА ЗЕМЯТА! Тогава наука, сила, богатство, каквото и да е друго, този идеал трябва да бъде.

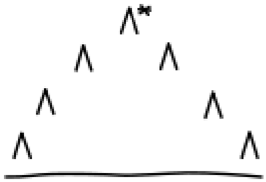

Фиг. 1

А всичките други идеали или каквито да са други мисли, те остават надолу. Идеалът на човека трябва да бъде на най-високото място (Фиг. 1). И този е пътят, по който душата върви. Този идеал трябва да бъде всякога на най-високото място! Всичките други неща, нека ги желаем, но щом загубим този главния идеал, всичките други идеали сами по себе си не струват нищо. И те нямат отношение вече.

Да допуснем вие имате едно отношение между три неизвестни: *X*, *Y*, *Z*. Как ще ги поставите? *X* се отнася към *Y* как? Тъй както *Y* : *Z*. Е, какво отношение има сега за вас? Какво нещо е неизвестното. Да вземем човешката душа, известна ли е? От вас някои виждали ли сте човешката душа? Или човешкия дух? Човешкия ум? Кога нещата стават неизвестни за нас? Когато са вънка (от) нашето съзнание. *X* в дадения случай е една реалност вънка съзнанието. В съзнанието има само нещо, което наподобява. Не познаваш известен човек, той е *X*

заради тебе. Той е скрит за тебе, непознат. Но образуваш известни отношения. Запример, допуснете, вие влезнете в едно училище. Най-първо вие не познавате онзи учител, който преподава по някоя наука. Той е неизвестен, но постоянно ден след ден в преподаването си, той като ви преподава, във вас започва да се открива не само неговото знание, но и неговият характер. Добре. След като сте опознали този учител донякъде, на какво се равнява опознаването на този учител? На какво се равнява вашето познание? Да допуснем, той е *X*. Или да допуснем тогава *X* за мен е безразличен.

СЕГА *X* ТОВА Е СРАМЪТ. Сега неговият произход. Срамът сам по себе си е един *X*. Щом го проучите, знаете неговото естество, от какво произтича. Кои са основните подбудителни причини, когато се яви в съзнанието. След като опитате първия срам, вие имате прилив на кръвта. И след като го опитате, знаете ли какъв отпечатък ще остави този срам на лицето ви? Добре, питам тогава, трябва ли човек да се срамува, когато дойде Любовта в сърдцето му? Или трябва ли да се срамува, когато светлината дойде в ума му? Или трябва ли човек да се срамува от силата, когато дойде в тялото му? Тогава, положително чувство ли е срамът или отрицателно? *(Отрицателно.)* В дадения случай срамът представлява едно отношение. Срамът е едно отношение. Ти правиш една връзка с едно същество, без да го познаваш. Защото момата няма право като види този момък, веднага да отиде при него, да го пожелае! – Защото тя не го познава. Срамът е там, че тя е направила едно отношение с момъка без да го познава. И вследствие на това, срамът е едно негативно чувство. Зараждат се колебания, какви ще бъдат последствията. Или да ви представя друго яче. Представете си, че вие сте беден човек, толкова беден, че нямате пари, но не смеете никому да кажете. Но представете си, че Провидението ви представи една отворена каса, когато вие минавате, и се зароди във вас желание. *(Учителят леко се повдига на пръсти.)*

Гледаш тия пари, отдалечиш се, гледаш, връщаш се, след това дойде мисълта да вземеш и почнат такива фантазии. И след това дойде другото положение, съзнанието на съвестта, засрамиш се, наведеш глава. Засрамиш се ти. Тръгнеш по пътя, но кой как те срещне ще види, че лицето ти почервеняло, ще каже: Какво има? – Няма нищо. Но касата тия пари, те са произвели цяла една пертурбация. Ти си имал цяло едно сражение. Ти мислиш, че като вземеш парите, ще се уредят работите. Няма да се уредят. Ти си образувал едно отношение, не с касата, с господаря на касата.

Та казвам, сега тия са големите нещастия, които днес сполетят хората на света. Всичките сегашни хора проповядват учението да се освободят от срама. Тогава кой е царят да се освободят от срама? Всеки може да се освободи от срама. По два начина. По негативен начин, като отхвърли всяко престъпление от себе си! Второто положение, СРАМЪТ МОЖЕ ДА СЕ ЗАМЕСТИ С ЛЮБОВТА! Срамът е винаги едно отрицателно качество, което помага на хората. И докато това същество, то е най-слабото разколебаване на човека. То е първият лъч на съграждането на човешката съвест. Когато съвестта се събужда, човек се срамува, че не е помогнал, че не е направил услуга. И в него естествено иде едно силно чувство на срам. След срама иде съжалението и ред други чувства.

Но срамът е едно проявление на човешкия интелект. То не е на сърдцето. Сърдцето е крайно безочливо, но умът се срамува. Имаш предвид отношенията на хората; как ще погледна хората в лицето; как ще погледна баща си, майка си, как ще погледна приятелите си? – Ти се срамуваш. Този срам може да се яви и от ред други чувства.

Та казвам, в този случай срамът е едно чувство, едно предпазване от една голяма опасност, която за бъдеще може да ви причини хиляди страдания. И ако ти опиташ този срам, ще опиташ най-малката болка. Срамът е най-малката болка, която можеш да

опиташ, за да се спасиш. Пък ако ти пренебрегнеш срама, неговите предупреждения, тогава ще дойдат най-големите страдания, ти ще се натъкнеш на най-големите страдания, които ти не си сънувал. И сега, защо съществува срамът? Аз изваждам заключение. То е едно хемеопатическо лекарство, за да не дойдат големите страдания, които могат да ни сполетят. И срамът иска да ни избави от големите страдания; срамът е, който се явява, за да се запазим от голямото страдание. То е едно подканване, подрънкване – дзъннн..., ти да се спреш. Ако ти обърнеш внимание на това ПОДРЪНКВАНЕ, ти ще се спреш и ще четеш неговия надпис, вляво или вдясно. Пък ако не обърнеш внимание и не се спреш, ще паднеш в това положение, дето ти не си го искал.

Да допуснем сега, че този *X* след като направите едно разкритие, видите, че е равен на числото 2. Или числото 2 аз го вземам в даден случай, след като вие сте се запознали с вашия учител, в гимназията или в университета, но да вземем гимназията понеже там е развито съзнанието, вие намерите, че вашият учител е добър и умен. Вие казвате, две качества има нашият учител, той е много умен и много добър човек. Аз го тургам числото 2. Тогава именно в какво седи добродетелта на този учител? Кога считате вие един учител добър? Или кога вие сте го считали добър? Нали сте били в гимназията, кой учител наричат добър? Учители, които ви туриха високи бележки? Аз ще ви дам една моя представа, някой път учениците какво са представлявали. Има такива добри учители. Той е тъй досетлив учител, забележи, че ученикът падне духом, тогава той мине покрай него, усмихне се и каже: Ще се оправи работата! Ще оправим тази работа! Това той направи през месеца веднъж. Тогава ученикът каже: Добър е нашият учител! Защо е добър? – Срещна ме на пътя и каза: Ти не се бой, тази работа ще се оправи! Случило се е, че учителят му турил 3, имал е желание да му тури повече; ученикът усеща това,

казва, три ми тури учителят, има вече едно недоволство. Ученикът погледне, иска да си измени мнението. Но учителят разбира това нещо, той го потупа и каже: Аз ти турих 3, но ще се поправи тази работа. Ще поправим 3-те! Тогава на мястото на тройката, какво ще дойде? По-хубава бележка от 3-те няма. Най-хубавата бележка е 3! – А, казва ученикът, три ми тури. Тогава учителят казва: Хайде 4. После пак погледне, че се усмихне, хайде 5. Изяснете сега тия бележки в съзнанието на учителя. Те означават три велики етапа. Три велики подтици, които могат да се явят, да се родят у човека. Законът на 3-те какво означава? На 4-те?

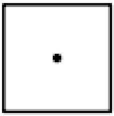

Фиг. 2

Щом учителят му тури 4, геометрически, вие 3, 4, 5 имате квадрата (Фиг. 2). Тези ъгли това са полесражения, а вие сте в центъра. Щом ви турят 4, учителят казва: Слушайте, вие в живота си трябва да имате такива сражения. Че вие трябва да бъдете готови всичките си крепости да усилите. Пък щом тури 5, това е закон на работа. Ще работиш там, ще се спретнеш да работиш и ще се изпотяваш по 10 пъти на ден! Не тази работа да переш ризи в коритото, това не е работа, това е забавление. Не и да жънеш и да копаеш. Това е упражнение. Не и да вземеш чука и да събаряш. Това е събаряне. Но да вземеш чука да градиш, това е градене! Ти можеш да вземеш и да съградиш един палат. Този учител като ти е турил 5 казва тъй: Ти имаш една работа в своето сърдце, ти трябва да разбираш онзи велик закон, да почистиш сърдцето си, да стане чисто като кристал! И като погледне учителят към трите казва: Единство с Бога трябва да имаш! Тогава ученикът гледа и подига рамената, не разбира ученикът –

единство с Бога? Тогава в света учителят ще му даде ниви, 4 ще му тури. 4 това са ниви големи, земя. Тогава ученикът погледне, каже: Това го разбирам, но Господ да е горе, де да го зная, горе ли е Господ, долу ли е Господ? А нивите вече имат една реалност. А 5-те вече означават общественото положение, министър, професор, владика, патриарх! Е добре, той ти тури вече 5. Тогава след като ти тури учителят 5, ученикът какво казва тогава? Нали знаете – хъм, 5 имам! А горкият като има 3, казва: Три. Но пак се утешава. Казва, благодарение, че се минава с 3.

Сега това са ред разсъждения. Смешната работа е, че вие считате 3-те, казвате, загазих я, аз мислех да имам 5, да стана човек в света, а учителят ми писа 3. Няма нищо и ние минаваме. Или тогава казват: Смачкаха ми фасона. Питат го: Колко ти туриха? – Е, три. – Ние мислим, че все си малко по-способен! – Е, толкова ме оцени учителят. Но ще похвалите онзи способния ученик. Той трябва да разбира висшата математика. 3 и 4 колко правят? 7 и 5? 12. Той трябва да стане астролог. Тогава, щом са му турили три, той трябва да намери един, на когото са турили 4, и един, на когото са турили 5, и да направи ортаклък с тях. Да събере числата 3 и 4 и 5 – 12. Той търговец трябва да стане. 3 е третата зодия. От Овен, Телец, Близнаците. А 4-те коя зодия е? Рак. А 5-те? Лъвът! Ти на българина му кажи 5. Ще видите българинът защо е взел лъва. На петата зодия, лъвско сърдце трябва, той и генерал става. Българинът въобще има голяма слабост към числото 5. Много обича той числото 5. Ти му дай една лекция и тури 5 стотинки, всички ще дойдат, но дай една лекция и тури 3 хиляди на лекцията – нито един! Ако туриш 3 хиляди, или 300, или 30, колко души ще дойдат? Сега, повече ще дойдат. Сега ние се отвлякохме, нали. Тия (са) психологически работи. Та в разбирането на числата, ако тебе първоначално учителят ти е турил 3 или представи си, че учителят най-първо те здрависа с единица. Той казва, какво значи

единицата? Ти изучаваш философията на космоса: Че всичкият космос е станал от единицата. Здрависа те учителят с двойката. Не разбираш, какво трябва да кажеш. Той казва, ти трябва да научиш закона на еволюцията, как е станал светът от единицата. Единицата е станала двойка. А тройката е производителната сила на природата и да произведеш; да почнеш ти да мислиш; а ти можеш да мислиш, да имаш един резултат, само като имаш числото три. Ако нямаш едно добро тяло, едно добро сърдце и един светъл ум, ти никога не можеш да мислиш! Това значи 3-те. Та казвам, понеже вие сте ученици в света и претърпявате промени, аз сега превеждам, взимам основните неща от училището и понеже и вие се намирате в едно училище, дето и единица ще има, и двойка, 3, 4-ка, защото всичките изпити все ще държите, на много предмети ще ви скъсат. В закона на природата, щом те скъсат на един предмет, турят ти единица, показват ти какво ти не достига, казват ти тъй, ти не познаваш основния закон, върху който почива природата, космосът. Върху този предмет ще вземеш да проучаваш! И оттам насетне тази единица расте. Досега най-ученият човек в света си е дал мнението и е казал, че от създаването на света, вселената сега е три пъти по-голяма, отколкото първоначално. Той развива теорията, че вселената расте като един мехур. По-напред мехурът е бил надут по-малко, а сега три пъти е надут повече. Първоначално е имал хиляда милиона светлинни години, а сега има 3 хиляди милиона години, расте и казва, че още ще расте за бъдеще. Колко ще расте? И тогава учените хора казват тъй: Докога ще расте? Какво ще стане след това? Ще дойде до едно място, ще почне пак да се свива. И като се свие казвате, какво ще стане? Аз ви казвам, след като е изгряло слънцето какво е станало? Образувал се е денят. А след като е залязло слънцето какво е станало? Станала е нощта. Питам, в залеза слънцето загубило ли е нещо? Не. При изгрева слънцето спечелило ли е нещо? Не. Ние казваме в 24 часа, 12 часа са нощ и 12

часа ден. Питам като вземете цялата земя, когато на противоположната страна на земята е нощ, на другата какво е? Ден. Когато вие спите, другите са будни и работят. Питам тогава, защо ще кажете, че животът е нощ? Нощ може да има само за вас. Ден и нощ, добро и зло съществуват тъй по същата необходимост на нашето битие в материалния свят, както съществуват денят, светлината и нощта; те съществуват по единствената причина, понеже земята е съставена от гъста материя и слънчева светлина. Когато се огрява от светлината едното полушарие, тя не може да проникне в другото. И вследствие на това казваме, че има нощ на противоположната страна, на тази неогрятата страна. Огрятата е ден, а неогрятата е нощ, според нейното въртене и тя се огрява после от слънцето. Та казвам, когато ти се намираш в нощта на живота, когато ти се намираш в закона на най-голямото противоречие, то в противоположния полюс на твоето битие се намират същества с противоположни тенденции и качества. И трябва да знаеш точно, на противоположната страна на нощта се намира денят. Следователно, умният човек щом като знае къде се намира денят, той може да се подигне да мине на другата противоположната страна на полушарието. Да кажем, вас ви е страх от невежеството, нали? Е, коя е причината за страха от невежеството? Не помните. Кои са причините за непомненето? В съзнанието ви има по-гъста материя, която не ви дава възможност да помните. Когато човешкият ум се напълни с непотребни желания, човек почва да губи своята памет. Щом човек почне да се безпокои много за своето вземане и даване, веднага изгубва своята памет. Та първото нещо, което е потребно за човешкото сърдце, то трябва постепенно да се облагородява, за да може човешкото съзнание да се очисти и човек да добие своята памет. Щом човек изгуби своята памет и своите способности, той почва да остарява. При остаряване става промяна в съзнанието и човек казва: То се свърши! То се свърши! Нищо няма да

направим. Нищо няма да направим. И той наистина остарява и се смалява, и излиза от орбитата на живите хора. Питам, след като е излезнал от орбитата на живите хора, къде отива? – Отива при умрелите. А щом отиде при умрелите, ще каже: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. А аз казвам така: Това е една крива философия. При смъртта ти ще дадеш едно сражение на дявола. Там ще имаш такъв бой! *(Учителят се боксира с ръцете си).* Че ако те бие дяволът, ти ще излезнеш с пукната глава. Той ще ти вземе всичко, ще те умъртви. Смъртта не е нищо друго, освен ще се бориш там. Можеш да изгубиш тялото си, всичко ще изгубиш, но ако победиш, няма да се дадеш да те върже дяволът, че да те занесе в ада! Като победиш дявола, ще кажеш, дяволът всичко взе, но той избяга. Ще кажеш, всичко изгубих, но победих. Като се откачиш от ръцете му, да знаеш, че си извоювал своята свобода. Ще наточиш ножа си като умираш. Ще туриш 10 ножа, когато се биеш! Че тъй, сражение е това! Най-голямото, най-страшното сражение, което някога сте виждали! Как са ви лъгали, че ще се мре. Не е така! И ако ти в това сражение можеш да победиш, ти си герой! И тогава като влезнеш в небето, ще те посрещнат, ще ти турят венец. На кого тургат венци? Който е победил. Пък ако не си победил, никакви венци няма, ще се срамиш, с рани ще бъдеш. Пък ако победиш, песни ще има!

Та казвам, не трябва да бъдете стари хора, слаби хора, стари баби. Аз не зная, но по някой път вие при сто лева борч клекнете; при един ден глад казвате: Закъсахме я, ще умрем гладни. Не! Смели трябва да бъдете. Ще проповядвате едно учение, аз по някой път ви гледам, вие ставате много малодушни. Пък като ви кажат: Този е от новото учение. *(Учителят моментално се отдръпва назад.)* Вие казвате: Не, не, не. Слушайте, ти ще кажеш, преди хиляди години аз учих новото учение. Аз не го уча сега. Аз още в райската градина с Адам го учих. И аз не мога да се откажа от това учение! Аз го носих със себе си! Аз

там го учих! – Че ти беше ли в рая? Бях, как не. Аз зная, веднага ще кажат, че вие сте обезумели. В рая сте били. Като кажа, че съм бил в рая, безумен съм. Пък ако кажа, че съм вънка от рая, умен съм. Тогава аз ще им кажа тъй: Аз съм от тия, които останаха в рая, а вие сте от ония, които излезнахте от рая. Те кажат, ние не вярваме в тази работа. Не вярвате, понеже сте извънка рая. И казвам, трябва да си спомните. Туй учение не е учение, което сега ви се проповядва, това учение много пъти са ви го проповядвали, трябва да си го спомните. Това учение вие сте го учили всъщност. И всичкото спасение на човека седи в това, да си спомни това минало, както тогава са ви говорили, тъй и сега Господ ви го казва. Вие сте млади; казвате, ние не сме от новото учение. Е, от кое учение сте? От старото? Старото учение – това е дяволът, нищо повече! Разбра ли! Новото учение това е Любовта! Това е Мъдростта, Истината! Това е всичко възвишено и благородно!

Сега нека седи тази мисъл във вас. Новото, това е свободата в света! Новото това е милосърдието в света! Човещината в света. Ново е всичко онова, което дава подтик! Това е новото! Какво ще се срамувате? Някое верую ли е това новото? Никакво верую не е! Всичките веруюта, това е старото учение на дявола. Имало един Бог, който имал три лица и убивал хората. А имал три лица. Нас не ни важат тези три лица. Ако е с три лица и убива, ние не го обичаме, но ако е с три лица и обича, тогава ние го обичаме с всичкото си сърдце. Че така, ще бъдете смели да говорите Истината! Може да страдате за Истината. Че такива бяха всичките велики хора в света. Когато питаха Христа, ти кой си? Той какво каза? Ако каже, че не познавам Бога и не върша Волята Му, аз ще бъда първият лъжец като вас, но аз Го познавам и Волята Му върша. А вие какво ще кажете? И вие когато говорите – не мога да върша Волята Божия, това е дяволско учение! Как не можете? Вие не искате! В моя ум това е една лъжа – не можеш.

Да ядеш можеш, да носиш пари в джеба си можеш, а не можеш да работиш, да ги спечелиш. Можеш, как не! Можеш да бъдеш господар на парите, можеш да бъдеш стопанин на знанието в света. Сега тази е мощната идея, която трябва да проникне, за да бъдете творители! Вие страдате, вие погледнете и кажете, ние какво можем да направим. Какво можеш да направиш, това е друг въпрос. И какво Бог чрез тебе може да направи е друг въпрос. А какво ти без Бога можеш да направиш, аз зная какво можеш ти да направиш.

Та казвам, вие сега ще имате едно ново верую. Искам да ви кажа, новото верую какво трябва да бъде във вас, не да лъжете хората. Като кажеш, че джебът ми е пълен, да е пълен. А не да кажеш, че е пълен, когато не е пълен; нито че е празен, когато не е празен. Щом имаш една идея, ти я изкажи. Че когато онзи извор, който тече, не трябва ли да каже нещо? Всичко каквото знаеш, няма да кажеш, но все таки трябва да кажеш нещо, за да покажеш, че ти си един човек, който имаш нещо. Ще кажеш по новото учение Бог е съградил целия свят. Новото учение, това е учение на Бога, който носи живот! Живот през всичките векове. Той е носил свобода на хората. Какво е новото учение? Ако го определим ново, то не е никакво ново учение. Та новото учение е това, което всякога коренно променя живота на хората. То е учение за човешката душа, за човешкия дух, за ума на човека. Тъй трябва да разбирате. И ако дойде някой, вие ще кажете какво разбирате под новото учение. И ако той ви каже, вие от новото учение ли сте? Ще кажете: Всякога съм бил от новото учение, в рая съм бил и рая сте виждали. Значи това какво показва, че трябва да влезне тази идея, че сте били в рая. Искате да бъдете в рая. Защо? Отде е влязла тази идея във вас? Вие искате да се върнете там, дето сте били по-рано. Да.

Сега, започнахме с какво? Със срама, а свършихме, до какви заключения дойдохме? – Сражение със смъртта! Човек, който разбира

срама в пълната смисъл, може да се сражава със смъртта, а който не разбира срама, той не може да се сражава със смъртта! Човек, който разбира срама, може да побеждава дявола! Всичко в света може да побеждава. А човек, който не разбира срама, смъртта всякога ще го побеждава. Или той всякога ще бъде победен от дявола. Или научно ще ви кажа: Човек, който не прави най-малките погрешки, животът му е турен да прави погрешки. Ще кажете, че е съвършен. Това значи да престанеш да се срамуваш, значи абсолютно да не правиш никакви погрешки. Щом престанеш да правиш погрешки, да не правиш най-малкия грях в света или щом знаеш отгде започва най-малкия грях, ти си турил една основа в живота и ще бъдеш успешен в живота! Тогава ще знаеш по кой начин всяка една работа може да бъде извършена, за да имаш успех. И няма да имате тогава тия несретици, от които сега се оплаквате.

Та казвам, психологически всички ще се опитате. Всеки ще опита себе си. Аз бих желал да дойдете до този срам, който първоначално сте имали. Като дойдете до там да знаете, че сте видели първата добродетел. А като видите добродетелта, дето има срам, има и радост. Радостта е едно естествено положение. Като видиш доброто и се зарадваш, това е първият лъч, който е огрял в душата ти. И казва: Изгря слънцето! Мога да работя вече.

Следователно, срамът е една предпазителна мярка от онзи първия грях, а радостта е онзи велик подтик да намерим целта на живота. Това са двете положения, от които вие младите всякога трябва да изхождате. Срамът да седи като крепост, а радостта като един велик подтик в душата ви!

Сега аз искам да остане във вас положителното, една положителна мисъл. Не, да не ядете, но да ядете най-хубавия плод! Не да не пиете, но винаги да пиете най-хубавата вода! Не да се отказвате от живота, но да имате най-хубавия живот! Най-хубавото всякога!

Отче наш.

7.15 ч.с.

ЧОВЕШКИТЕ КОСМИ

11 година, 8 лекция 1 мл.ок.кл., 20 ноември 1931 г. петък, 6 ч.с., (хладен вятър духа, скреж пада, облачно.), Изгрев.

Тайна молитва.

Тема имате ли? *(Не.)* Резюме? *(Не.)* Пишете върху ТЕМА: РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ДИНЯТА И ЧЕСЪНА. Мислите ли, че произходът между динята и чесъна е един и същ? Какъв е животът на чесъна? Към кои спада той? Някои от вас, които сте проучавали въпроса? Тогава как ще развиете темата в какво седи съществената разлика между чесъна и динята? Е, представете си, че един човек има характер на чесъна, а друг човек има характера на динята. Как ще обясните два такива характери? Представете си един човек, който постоянно все рита, сърди се; той не мяза ли на чесън? А един благ човек мяза на диня. Следователно един лош човек и един добър човек по какво се различават? Какво има в състава? Тогава, ако произходът на всички лоши хора е все от чесъна, всеки, който мине през чесновия лук, мяза вече на него. Тогава какво бихте съдили, какви са били условията според закона на наследствеността, според който се е явявал чесънът. В кой клас поставяте чесъна? *(Чесъна поставят в семейство лилиецветни.)* Какво съществено имат те? *(Имат луковица и числото 6 и 3 в цвета играе рол.)* Е, някои от вас проучете малко какво говори ботаниката за чесъна и динята. Не да философствате за чесъна. Ние от философия не се нуждаем за чесъна.

Тогава пишете и друга тема: РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ФИЛОСОФИЯТА И НАУКАТА. Сега направете един разбор върху 4-те главни пророци: ИСАЯ (66 гл.), ИЕРЕМИЯ (52 гл.), ИЕЗЕКИЛ (48 гл.) и

ДАНАИЛ (12 гл.). За следующия път пишете върху това като ТЕМА, че после другите теми.

Някога задавали ли сте на себе си въпроса: КОИ СА ОНИЯ УСЛОВИЯ, ПРИ КОИТО ЧОВЕШКИЯТ ХАРАКТЕР СЕ МЕНИ? Да вземем двама хора, които се различават по характер; единият от тях кротък и смирен, а другият е енергичен и буен. Ако попитате един френолог, той ще ви каже, че причината у военния е тази, че главата отзад е по-широка. Това не е обяснение. Това е един факт: че хората с широки глави са гневливи и когато тилът е широк отзад, са пак буйни. Когато главата е тясна, хората са по-кротки. Тези, които са дългоглави. Кога човек се уморява. Да кажем някой е ходил на разходка, не се е уморил, а друг се е уморил. Питам, ако един ходи само един километър, а друг ходи 50 километра, каква е разликата? Значи по-голяма енергия е изразходил. Усеща по-голяма умора. Разбира се добрите хора в света имат друг произход. Добри и лоши хора не произлизат от един и същ вид. От начало те се диференцирали, има някоя вътрешна причина. Сега да допуснем, някой път човек се гневи на другите хора, но някой път той се гневи и на себе си. Вземете човек, който казва, че се е отчаял и мисли да се самоубие. Среща голяма несрета в живота си, някой военен, някой генерал, за да не попадне в плен, той ще се самоубие. Но интересно е, трябва едно знание, което да даде една посока на човека, нали? Често в света има един относителен морал или относителни съждения. Допуснете сега, нали хората обичат да заколват едно агне, това не се счита за грях, за престъпление, нали? Но, ако В. заколи своето агне, това се счита в реда на нещата. – Право има да го заколи. Но ако В. заколи едно чуждо агне Ч., това се счита вече за престъпление. И то престъплението не е, че той е заклал агнето, а го съдят, обвиняват го, могат и да го накажат, че той заклал ЧУЖДО агне. Сега по същия закон, ако бъркаш в своя джоб и извадиш пари, това е в реда на

нещата. Но ако бръкнеш в чужд джоб и извадиш пари, веднага ще те накажат. Сега отношението не е, че парите са взети, но защо в чуждия джоб бъркаш. Както не, че агнето е заклано, но защо чуждото агне е взето. Питам, какъв морал може да има в това? Моралът може да е в това: ТИ НЯМАШ ПРАВО ДА УБИВАШ ИЛИ ЗАКАЛЯШ АГНЕТО! А дали е твое или чуждо, в това няма разлика. А сега хората казват: Своето можеш да заколиш, но не и чуждото. А какво право има в това да заколиш своето агне?

За пример, ако ще имаш интерес отнякъде, ти ще му кажеш истината, но когато нямаш интерес, ти ще му кажеш лъжата. За пример, всеки един от вас би казал истината, ако го заставят да я каже. Биха заставили, който и да е от вас, даже някой, който никога не е говорил истината, като му дадат сто хиляди английски, той ще я каже! Ако ти можеш да го убедиш, че той може да стане богаташ, той ще ти каже истината. Обратното е, ако богатият човек знае, че той може да осиромашее, ако каже истината, той няма да я каже! Ще каже лъжата. В такъв случай хората нямат понятие какво нещо е истината. Днешните хора, като кажат, кажи истината, те разбират – ти нямаш право да колиш чуждото агне! До там са дошли! Истината, като е за твой интерес, ти можеш да я кажеш, но като е против, ти тургаш лъжата на място. Сега вие може да кажете, че вие правите едно изключение, но наблюдавали ли сте себе си в живота си. Много пъти една черта има у човека: Някой път говори истината, някой път полъгва, те не са от лошите лъжи. За пример, питат някой ученик в клас: Защо не дойде? – Е, корем ме болеше. Него никакъв корем не го е боляло, а казва: Корем ме болеше.

Но работата е защо човек не трябва да лъже? Или защо трябва да каже истината? В лъжата има едно качество, тя винаги руши! Всяка лъжа, каквато и да е тя, от какъвто и да е характер, тя все ще разруши нещо у човека. И ако един човек през целия си живот би лъгал, той

ще се деформира с тези думи. Начините и методите, с които може да си служи човек, веднага ще го деформират и веднага ще бъдат против него. Сега забелязва се, у всички тия хора, които обичат да лъжат, те са крайно страхливи, чрезмерно страхливи. Сега то е едно съвпадение, страхливи са. Защото страхът е спътник на лъжата. Сега аз не говоря за неверни работи. Неверните работи произтичат от съвсем други причини; когато човек не знае, много пъти той може да произнесе някои лъжливи работи, то не е лошо. Но кажете ми сега една лъжа по същество. Нали има закон: Не убий! За отмъщението някои казват: Убий го! Как го наричате това – убий го! Да допуснем, че вас ви викат за свидетел и дават ви една крупна сума, да кажете, да свидетелствувате: Той уби, аз го видях. Той уби човека? Кое е онова сега, което ви заставлява да кажете една лъжа? Все таки трябва да се плати нещо. Може ли да се каже една лъжа, без да се плати нещо за нея? Детето обича да лъже, понеже ще го бият, ако каже истината. И за да се избави от закона, то веднага ще каже, какво ще каже?

Сега вие сте дошли до едно положение; било е време, като деца сте говорили. Доста време са лъгали хората. И виждате, цялата тази култура какво е произвела? – Лъжата вътре в тази култура. Разбира се ред елементи има, които лъжата е покрила. Но всякога лъжата прави човека крайно несамостоятелен! Най-първо да говориш истината не значи да разправяш на хората всичко. – Къде си ходил? Кой е най-разумният отговор? Колко отговора могат да се дадат на този въпрос? Срещне те някой и те пита: Къде си ходил? Ако си крайно неразположен, какво ще отговориш? Или ще махнеш с ръка или ще отминеш и няма да кажеш нищо. Колко отговора могат да се дадат? *(По работа.)* Отивам за хаджилък. Или къде отиваш? Отивам да си плащам дълговете. Представете си сега такъв случай. Учителят пита ученика: Кажи ми знаеш ли си урока или не? Няма да те изпитвам, но кажи ми: Знаеш ли си урока? Ако го знаеш, няма да те изпитвам,

ако не го знаеш, ще те изпитвам. Какво ще кажете? Да кажем, учителят разчита на вашата дума. Казва, ако си знаеш урока, няма да те изпитвам, ще ти пиша 6, пък ако не го знаеш, ще те изпитам. Разбира се, някои от вас ще кажат: Изпитай ме! Защото не знаеш.

Та съвременният морал, съвременните ваши мисли трябва да ги подложите на една вътрешна критика. Запример, много пъти вие се считате онеправдани в живота. Така е. Не само вие сте онеправдани. Преведете ми един човек, който не е онеправдан. Няма нито един! Без разлика и добри, и лоши хора все са неоправдани. Най-първо вие не сте толкова висок, колкото трябва да сте висок. И не сте толкова широк, колкото трябва да сте. Краката ви не са толкова хармонични спрямо тялото, колкото трябва; а все имате един дефект; и главата ви не е толкова голяма, колкото трябва да е. Ръцете ви не са такива, очите ви не са. Мислите ли един човек, на когото главата му не е такава, каквато трябва да бъде и на когото ръцете не са такива, каквито трябва да бъдат и краката му, мислите ли, че този човек може да мисли правилно? Може, но каква ще бъде неговата мисъл? Ще кажете как да не можете? Той е все същият закон, ако опнете една жица на някоя дъска и кажете на най-великия виртуоз: Изкарай една песен! То все ще бъде някоя песен, но каква песен ще бъде тя?

После, да ви наведа на другата мисъл, научно. Един човек, на когото главата има много малко косми, какъв е неговият характер? Главата му се вижда, прозъртта, много малко косми има. Нали сте виждали такива хора, които имат много косми на главата си, какъв е техният характер? Хора с голите глави са по-груби, по-опасни са те. Сега аз ще си послужа с една аналогия. Де има по-големи пороища, дето има гори или дето има голи върхове? – Голи върхове. КОСАТА Е ЕДНО СРЕДСТВО, КОЕТО УРАВНОВЕСЯВА МИСЪЛТА. Сега аз говоря за косите на една нормална глава, когато има известно отношение между широчината и ръста. Защото има една ръст, на

която трябва да се тури известна глава. Има известно геометрическо съотношение между главите и развитието. И когато се каже, че трябва да се развие човешкият характер, най-първо трябва да се поставят частите, които са в плана във вас. В ума ви може да седят някои идеи, да организирате характер. Но вие не можете да образувате характер, докато не знаете плана на вашето развитие на земята, какъв трябва да бъде.

Например, вземете онези хора, които имат валчести лица, и онези хора, които имат продълговати лица. Те по характер едни и същи ли са? Не са. От едно валчесто лице ти не можеш да изискваш онова, което се изисква от продълговатото лице. Онези с валчестите лица са пъргави, но не са за тежка работа. Те не обичат тежка работа. Но въобще дипломатът трябва да има валчесто лице. Глава обла трябва да има. Ръцете му не трябва да са много малки тантурлясти. Тантурляст с изрядно благоутробие. Въобще дипломат човек е онзи, който всякога има засмяно лице, много учтив. Въобще хора с валчести лица, има изключение от тях, те имат по-изящна обхода отвънка.

Сега, за следующия път: Нарисувайте един дипломат. Постарайте се малко да нарисувате такъв образ. Същественото е човек да изучава формите. Сега вие все боравите с ония готовите величини, които съществуват, с готовия капитал, който съществува в света. Сегашното знание няма почти никакво отношение към характера на човека. Например ботаниката какво отношение има? Онзи ботаник може да има такова отношение: полезните растения той ги използува. А пък ония отровните, вредните, той може да ги употреби за лекарство. Но какво отношение могат да му допринесат растенията за бъдеще при възпитанието? Изучавайте ботаниката в правата смисъл, както е в природата. Тя ще окаже върху вас известно влияние. А щом дойде сега, да кажем, може някой да се увлече в астрологията, после трябва да дойде тя. Астрологията е толкова далеч, тези небесни

тела. Наблюдавали ли сте вие какви хора са астрономите? Кои са тези наблюдателните хора? Кои обичат звездите? Сега разбира се, астрономията трябва да дойде после. Човек трябва да бъде готов за това. Тя ще даде едно разширение, един простор на неговия ум и сърдце за онова идейното. Другояче човек. За сега астрономите приготовляват само данни върху слънцето, върху вътрешните състояния на слънцето, за отношението на звездите. Според сегашната астрономия, слънцето е горящо тяло, (в) звездите почти никакъв органически живот не съществува. Следователно, имаме една вселена, запалена само с огньове, която се върти из пространството и обикаля върху нашето слънце. Земята е една планета. Да се намери една планета, която да не гори, дето огън не гори. И благодарение на това, че земята не гори. Много слаба е температурата. Но въобще окултната наука твърди, че всичките светове са светове за много напреднали същества, които трябва да живеят, тук на земята са тези от земята, които след хиляди години ще бъдат кандидати да идат да живеят на слънцето и да се върнат. Та казвам, сега, трябва ви сега и на вас една наука, която да обобщи сегашните науки, да се ползувате от тях.

Да допуснем сега, че вие изучавате сега физиономията. Докато вие изучавате хората, добре, но като почнат да изучават вас? Вие изучавате хиромантията, докато изучавате чуждите ръце. Но като почнат да изучават вашите ръце? Да. Та в окултните науки най-първо човек трябва да започне от себе си. – Да изучава и себе си. Ако вие имахте едно огледало, което при всяко едно неразположение, което имате, отбелязва това; защото при известно състояние човешкото лице се удължава с няколко милиметра. При известно състояние човешкото лице се разширява, при други състояния то става обло. Или когато човек се учудва, какво става лицето му? Или когато се смее, какво става с лицето му. Удължава ли се при смеха лицето или

се разширява? Разширява се. При страха? Свиване става. И ако се измери ръката на човека при страха, тя се стеснява. Ако премерите при страха вашата гуша, ще намерите разлика. Щом се махне страхът, веднага ще видите, че вашият врат и той ще се измени.

Та казвам, сегашното лице е образувано от ред безбройни променения. Всеки ден лицето ви се мени. Постоянно се мени. Например дойде някое песимистическо чувство.

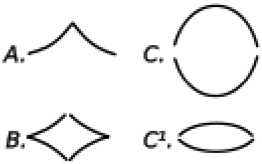

Фиг. 1

AB. – това е песимизъм (Фиг. **1**). Вземете, какво означава отвореното око *С.* *(Учудване.)* Учудване; но всякога, когато очите са отворени показва, че този човек е роден при по-малко светлина и вследствие на това очите са по-отворени, за да възприеме повече светлина. Но често тия големите очи показват известна страхливост. ОТВОРЕНИТЕ ОЧИ ПОКАЗВАТ СТРАХ! Когато човек се уплаши, той отвори очите си. Понеже той иска да схване всичко, за да разреши въпроса. Онзи, който не се страхува, на него очите не са тъй отворени C^1. Но това са ред наблюдения, това не е една систематическа наука, понеже има доста изключения. Изключенията зависят от факта от приспособлението, много пъти човек се въздържа. Например у него са личните чувства или тщеславието, да не покаже, че той е страхлив, той реагира върху това чувство.

Сега аз бих желал да ми кажете, какъв човек се крие под тия косми 1 и 2 (Фиг. **2**). Научно каква е разликата между тия две глави? – Двата характери. Какъв е единият характер и какъв е другият характер? Кой бихте избрали сега? Представете си, че бихте гласували

за един професор в университета. Да кажем, че имате право като студент да гласувате. А това са двата професори. За кого от тях ще гласувате? *(За къдравия.)* За този? *(1)* Нямам нищо против, но този с къдравата глава винаги ще закъснява, понеже ще му вземе доста време да се къдри. Сега защо за къдравия ще гласувате, на какво основание? В дадения случай вие трябва да знаете формата на нещата. Тия къдравите косми какво означават? Този човек с къдравите косми, той е много припрян човек, своенравен, упорит; живели ли сте вие с човек с къдрави косми? Но зависи общата форма да е хармонична. Защото зависи и от главата. На каква глава е къдравината на космите. Има една къдравина, която тъй прави впечатление. Та тъй по космите ще гласувате.

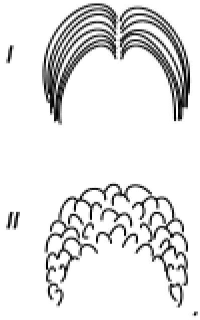

Фиг. 2

Допуснете, че тия двамата са банкери. Вие трябва да си вложите парите в банката. При кого от тях ще си вложите парите? Къдравият като поет може да напише нещо хубаво донякъде, ако е поетична натура. Но ако двамата са банкери? Най-първо ще гледате, защото в космите се показва характерът на човека. Вие сами върху себе си можете да правите изследвания. Вземете един косъм и прекарайте пръста си по него и вижте гладък ли е или не. Ако космите са гладки, то е един добър признак, но ако се гърчат космите, не са равномерни, като ги попипате не са изпредени добре, хубаво. Нали като вземете една прежда, вие я пипате, гладка ли е? Ако е гладка, вие казвате, че е

добре изпредена, ако не е гладка, казвате, че не е добре изпредена. Коя прежда е хубава? Която е хубаво изпредена. Тогава и за космите е същото. Ако са добре изпредени космите, добре е. Ако косъмът не е добре изпреден, онзи, който ги е прел, не е майстор; пък ако космите са добре изпредени, който ги е прел, е майстор. Добре, сега това става в природата. Вие може да направите косата си в една година къдрава. Негрите имат много къдрави косми. Къдравината от какво произтича? От ума, от мислите или от чувствата? Това е известно съчетание, при известни мисли, те могат да образуват къдрава коса. Те си имат свой психологически и физиологически произход. Къдравите косми показват, не че упоритост и своенравие, но показват преобладающе влияние на чувствата. И всякога човек ще произхожда от едно гледище. Какво говори сърдцето. Той най-първо ще слуша какво казва сърдцето, после ума си слуша. Пък ако са гладки космите, той по-напред слуша ума си, после чувствата си; това са два типа. Те не са лоши. И двамата са добри хора. И двамата са отлични; аз и на двамата, ако имах пари, бих вложил половината от парите си в банката на едногого и половината в другия. Но всичките пари не бих вложил само в едногого. Защото тия двамата души, тъй както са устроени космите им, те не са дотам хора далновидни, те са честни, но не познават външния живот. И може да се случи някак си, да стане една криза, че да изгубят парите си. Пък ако си по-умен, задръж парите в себе си. Защото по-добър банкер от самия тебе няма. И ако внесеш пари, внеси две трети, пък едната трета остави в себе си. Това е най-доброто.

Та казвам, когато космите почнат да се бръчкат и когато ноктите и те почнат да се бръчкат; когато се къдрави косите е хубаво, но когато се къдравят ноктите, тогава знаете ли какво ще стане? И тогава ако вземете главата на тези хора, които са с къдрави косми, не всичките косми са къдрави. Нали у някои хора космите вървят първо

гладко, а после стават къдрави, долу като се спуснат, те стават къдрави. Например, къдравите косми при едно валчесто лице ще дадат един характер, а къдравите косми при друго лице, при продълговато лице ще дадат друг характер. Гладките косми при едно валчесто лице ще дадат един характер, а при продълговато лице ще дадат друг характер. Та за всяка глава друго лице. Това е мода. Разбирате ли и природата си има своя мода. И според кой какви косми иска, такива косми му дава природата. Те не са много промените.

Значи, зад човешките косми седят човешките чувства. И онези хора, които имат обилно косми, имат повече косми, по-голямо изобилие на живот има в чувствата, наследили са повече жизнена енергия. Затова е необходимо човек да държи космите си в изправно положение. Да държиш космите си в изправно положение, колко пъти трябва да си миеш главата в седмицата или в месеца? Кой от вас практикува всяка седмица да си мие главата? И какво влияние упражнява това? Кой от вас се мие на месеца веднъж? Но кой от вас практикува това на месеца веднъж да си мие космите. Да се квасят космите, главата, това е добре, но да се мият космите с много сапун, това не е хубаво. Измивайте главата си с чиста вода, такава балканска вода, чиста е добре. Не зная с много сапун всякога не е хубаво. Понеже сапунът сам по себе си съдържа много мазнини. Според вас колко пъти човек трябва да си мие главата? Нямате опитност. Има някои от вас, които имат установени навици на миене. Миенето на главата трябва да произведе известна промяна в характера на човека, не само да му е приятно. Защото мнозина, след като си измият главата, се простудяват и вследствие на това не се мият често.

На първо място човек трябва да има предвид онази хигиена (на) своите мисли, онази хигиена на своите чувства. – От космите си той трябва да следи какво е състоянието на неговия ум. Защото всякога

щом има известна дисхармония в мисълта и в чувствата на човека, веднага тази дисхармония се явява и в космите му. И затова е необходимо по някой път да имате един гребен, с който по един механически начин да регулирате своята мисъл. 10 ПЪТИ НА ДЕН ПРОРЕСВАЙТЕ СИ КОСМИТЕ. Носете своя гребен със себе си! И като седите чешайте косите си тъй гладко наредени по главата си. Нали сега това правят дамите, само че гребените им не са толкова прави. Трябва да имате специфични гребени за чесане. Като седиш да си вчеше хубаво косите. 10-ина пъти най-първо трябва да мине хубаво гребенът. Тогава ще направим един малък опит за една седмица. ПО 10 ПЪТИ НА ДЕН ДА СИ ЧЕШАТЕ КОСАТА НА ДЕН. Тъй почти през час да си чешате косата. И ще видите през седмицата какво ще бъде състоянието ви. Колко души от вас бихте направили опита? Но редовно 10 пъти през деня ще направите опита. Не да се забравите, но съзнателно 10 пъти през деня да си чешате косата. *(За сестрите е доста трудно 10 пъти да се чешат на ден: коси, плитки...)* Не така, само по главата да мине гребенът, плитката може да не се разплита. Сутрин като станете да се вчешете хубаво и вечер преди да си легнете, като си лягате пак да си вчешете косата и тогава да си легнете. Да направите един опит, да видим: Какво влияние оказват космите като вървят тъй гладко по главата. И даже онези от вас, на които главите страдат; ако човек концентрира силно мисълта си към главата, за една година ще израснат дълго космите му. Орехаването на космите се дължи на едно вътрешно неспокойствие. Или аз казвам, когато в човешкия организъм почне да отсъствува влагата, веднага тя ще се отразява – космите в човешкия организъм оредеят; същата роля, каквато играят растенията върху почвата на земята. Растенията са помпи, които държат водата близо. И там, дето няма растения, дървета, там няма влага – водата потъва много дълбоко. Та те със своя организъм държат водата по-близо до повърхността. И човешките

косми играят същата рол. И те държат влагата на човешкия организъм.

Или ако нямате гребен, може някои от вас тъй с пръстите си да прекарате през косите си. По-хубав гребен от това няма. *(Учителят с пръстите си прекарва през косите си няколко пъти.)* Ако някои от вас нямате гребен, може и така. Само пък ако сте разтревожени, тогава извадете си гребена, понеже гребенът не е разтревожен. Щом сте разтревожени, вашите пръсти нищо не могат да ви предадат, тогава извадете си гребена и прекарайте веднъж, два пъти, три пъти през косите си. И щом се турят космите в паралелно състояние, тогава вече магнетизмът и електричеството почват да действуват, функционират правилно. По този начин може да се въздействува. *(Коя глава е по-хубава?)* – Да падат косите от едната и другата страна. Даже аз бих препоръчал да имате в джоба си вместо кърпа в горния си джеб, да си носите едно гребенче. Тези модните кърпички, които сега носите в джеба си, са турени само за украшение. Аз харесвам този, който сега носи кърпичка в джеба си. Той контролира устата си. Човек трябва да има кърпа, за да спре устата си, да не говори много, с нея да я изтрива, пък онзи, който е нервен, да носи един гребен. Човек трябва да има два джоба: Ако речеш да кажеш нещо лошо, извади си кърпата, изчисти си устата; пък ако умът ти е малко тревожен, ще извадиш гребена си и ще си вчешеш косата гладко. Ще считате всичко това тъй естествено и ако някой ви види, ще бъдете толкова откровен да кажете: Ще извиниш, аз имам обичай да си вчесвам малко косата. Та ще бъдете толкова откровени да кажете самата истина. Представете си един оратор ще излезе пред публиката и ще си вчеше косата? *(Това не е прилично пред публиката да си чеше косата.)* Сега самият човек е един автор. Ти пред себе си, една голяма публика, излизаш пред огледалото и хубаво е, не е лошо.

Най-първото нещо, дръжте космите си в изправност. Когато имате условия. Онези, които искате да се самовъзпитате, това са от малките работи. Но малките работи често принасят голяма полза. Сега мнозина от вас, аз виждам сте завършили науките си, но от тези упражнения ще се ползувате. Сега колко души от вас, дигнете си ръцете, бихте се чесали по 10 пъти на ден. Но тъй разчитам на вас! Хубаво пък ще ви дадем по едно бонбонче. От днес ще почнете упражнението.

Станете сега.

Тайна молитва.

7.18 ч.с.

Студено и пак хубаво.

НА ВРЕМЕ

11 година, 9 лекция на 1 мл.ок.клас, 27.XI.1931 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва.

Кое знание може да интересува човека? – Колко категории може да има? Ако един човек е излязъл от формата на рибите, кое най-много ще го интересува? Интересуват го рибите, разбира се. Ти може да му разправяш за много работи, но той обича да му разправяш за братята му, сестрите му, баща му, майка му. Ученият човек се интересува от учените, те какво са открили. От какво може да се интересува един кръчмар, от произведеното вино, от бъчвите, ракията, абсента, коняка? – От напредъка на културата, какво може да се ползува той?

Сега е мъчно да се произнесете за ония времена, когато е живял пророк Исая и кои са причините да го заставят да говори по един или по друг начин? – В моите очи Иеремия е краен националист, партизанин, духовен партизанин, като че за него благото на еврейския народ е благото за всички. Когато еврейският народ го постигне нещастие, той плаче за него, като за своите деца, плаче ли плаче. Исая е по-друг. Той казва: Няма нищо. А на какво може да уподобите Изекеила. В него има малко архитектура, той е инженер, разбирал е тази наука на инженерството. Когато описва своите видения, по механичен начин ги описва. Говори за колелета, за колела, в колела. Колелата се движат във всички страни, навсякъде се движат едновременно. Вие разглеждате Иеремия от ваше гледище, туряте му малко идеализъм. Има един външен идеализъм.

Когато рибаринът тури мрежата на гърба и върви, каква е неговата идея? – Мислите ли, че той отива да проповядва или отива да държи лекция на рибите. Той като отива там, казва: Голяма култура има за рибите. Вратата е тук, през която можете да влезете и хвърля мрежата. Като ги хване в мрежата какво им проповядва?

Вие ще кажете какво отношение може да има между един рибарин и нас. Между всички неща има отношение. За пример, вие хвърляте своята мрежа в мисловния свят и хващате една мисъл. Искате да хванете някоя мисъл на любовта, мъдростта, обичта. Един шаран е той. Като го хванете, какво ще правите? – Или обичта аз считам една добра крава, която може да доите. Хванете я, турите и едно въже. Турите я на вашия обор и я храните добре. Постоянно говорите за вашата обич, но вашата обич не ражда вече, казвате, че е ялова. Какво ви интересува в кравата ви? – Нейното теленце и нейното мляко. Някой път вие се интересувате от науката дотолкоз, доколкото тя може да ви даде. Съвременните хора защо обичат науката? – Идейно ли обичат науката? – Прехранва ги тя. Това е то всичкото. А пък онази наука, която не храни, наричат я фантазия, мечти. Че не е нещо положително, което може да гради и прави са. Защото и в най-отвлечените науки и когато някой поет пише нещо и той има скрита мисъл. Не е толкоз желанието на поета да просвети света, а да покаже на света какво знае, да покаже своето разбиране.

Ако пророците не са успели досега, ако учителите не са успели досега, има нещо, което куца. Едното от двете: Или че светът не ги разбира или че те не разбират света.

Например, вие доколко сега се интересувате от Исая? – Колцина се интересуват от Исая. Онези, които са малко религиозни, се интересуват, а пък другите казват: Един писател, писал е нещо.

Да пристъпим към онова, което е съществено. Има една съществена страна в живота, което наричат реалност или съществени

неща, които във всичките времена имат една и съща стойност. Например, откога се е явило златото в света, изгубила ли се е неговата стойност в света. От най-старите времена до сега, не. Намаляла ли е обичта към златото или се е увеличила. На какво мнение сте вие? – *(Увеличила се е.)* Увеличила се е, понеже има повече злато. Вземете желанието за житото. Откак е дошло то в света, увеличило ли се е това желание или се е намалило? *(Увеличило се е.)* Има други неща, които не са съществени. Има някои неща вас ще ви интересуват, докато сте млади. Щом дойдете до средната възраст, те ще изчезнат. Например, една млада мома се интересува да се облече хубаво, туря си китки, по 10 пъти се чеше на ден, докато се ожени. Като се ожени, китките отиват. Китките отиват на една страна, чесането на другата страна. По един път се чеше на ден. Защо се чеше младата мома по много пъти? Тя не се чеше, защото е разчорлена. Докато животът има смисъл за нея, тя се чеши, щом престане да има смисъл, тя не се чеши. Думата чеши не звучи хубаво, нали?

Преходни понятия имат хората. Има и друг пример. Хубавото ядене изгубва ли своята цена? – В началото на човешкия живот и после когато остарее? – Не. Значи в яденето има една страна. На знанието кое е същината? – Сега по една вътрешна аналогия по какво се отличава едно добро хранене? – Добрата храна никога не внася в човека отвращение. Има храна, която може да внесе отвращение. Много пъти човек може да се отврати от известни храни. Било е време в живота на човечеството, когато хората са употребявали известни храни, но после е дошъл законът на отвращението. Много от животните, след като са получили отвращение от растителната храна, останали месоядни и казали: Дотегнало ни е вече само трева да се яде и оттам насетне, те изменили целия ход на културата си и загазили съвсем. Питат какво да правят. Или гладни трябва да измрем или трябва да преминем към друг начин на хранене. И преминали

чрез общо гласуване към местната храна. Как бихте разбрали вие този процес? – Как е влязло първоначално месоядството в света. Кое е било първото животно, което е почнало да яде месо, но ще кажете: Биологически така са били създадени зъбите им. Но за да знаем как са били създадени зъбите им, трябва да знаем при кои условия е било това. Казват, че при много неблагоприятни условия започнало това. Нас не ни интересуват месоядните животни, защото по какво се отличават месоядните животни от тревопасните?

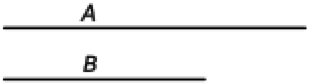

Фиг. 1

– У всички месоядни животни, тези, които са топлокръвни, диаметърът на главата, широчината на главата е по-голяма. Да кажем, че тази линия *A*, показва диаметъра на главата на месоядните животни, а пък у тревопасните тази линия е по-малка *B (Фиг.* **1**). Ако правите наблюдение на главата на мечката, лъва, вълка, лисицата, коня, ще забележите едно различие. На тревопасните главите са по-тесни, по-продълговати, а у месоядните са по-широки. Едно съвпадение, една аналогия правите тогаз: Ако един човек има широки възгледи, това към кои животни ще спада, към месоядните? – На какво ще уподобите тревопасните животни? – Как ще кажете? *(Тесногръди.)* Тесногръдието е за гърдите, а за главата? *(Тесен мироглед.)* Тогава как мислите, кои имат по-широки възгледи? – Месоядните имат по-широки възгледи, а тревопасните? *(По-високи възгледи имат тревопасните.)*

Знанието в живота е потребно дотолкоз, доколкото то служи за съграждането на човека. Знанието има отношение към трите свята. Първо човек се намира във физическото поле. Ф. Ч. У.

Можем да проучваме твърдата материя, например храната на човека. После може да проучаваме чувствения свят. Коя наука спада към чувствата на човека? – Науката за морала. Моралът съдържа законите, по които трябва да се ръководят чувствата. После имаме умствен свят. Кои науки се отнасят към умствения свят? – Философията. Във всичките стадии, народите са разглеждали живота от умствено гледище, но при разглеждането на нещата от умствено гледище има два възгледа:

Фиг. 2

Аз наричам едното увеличение, а другото намаление (Фиг. 2). Единият процес наричам инволюционен. Той е слизане отгоре надолу. Другият наричам еволюционен, той е възлизане нагоре. При сегашните условия, понеже цялата човешка раса, човечеството взема ход на възлизане, то вие трябва да проучавате живота от друго становище. Всякога, когато вие се отдалечавате от известни идеи, ако тази идея постоянно се отдалечава и губи смисъла във вашия ум, тогава какъв е този процес? – Да кажем: Идеята за обичта към ближния. Ако тази идея във вас не прогресира. Най-първо като млади, вие се въодушевлявате и дойдете до известна точка и тази идея отслабне у вас. Казвате: Трябва да гледам своя живот, с хората няма да се занимавам и няма да оправям света. Тогава тази идея се отдалечава от вас. Според закона като ви станат известни идеи неинтересни, вие се отдалечавате от тях. Тези идеи не са ваши вече. Вие сте се приближавали до тях, после по известен закон, като се движите по вашата орбита, започвате да се отдалечавате от тях и губите своя интерес към тях. Така е и с физическия живот. Да кажем, че вие се интересувате от някои животни, например някои ги е страх от

змиите, от паяците, вълците, мечките, тигрите. Питам: Човек, който седи толкоз високо, има вяра в Бога, а при това го е страх от една змия или от един вълк, или от някой паяк, интересно е, че вашият страх от вълка иде от това да не ви изяде. Вас ви е страх от змията да не ви погълне. Вас ви е страх от паяк да не ви ухапе, че да не умрете. После ви е страх и от пчелите, защо? – Тези са временни обяснения, които имате, имат известно психологическо влияние върху човешкия ум. Какво е предназначението на вълка в природата? – Да допуснем, че всички месоядни животни са минали през много лоши условия и са се научили да ядат месо. Но същевременно с тях съществували ли са тревопасните? – Те защо не са отстъпили? – Защо волът или овцата не е отстъпила от този режим? – Тогава трябва да допуснем, че не са живели в една и съща среда. И ако вземете дрехата, която овцата има на гърба, какво може да заключите от нейната дреха? *(Студено е било.)* За да си създаде тази вълнеста дреха, през какви условия е минала овцата?

Да допуснем сега, че имате един съвременен модерен параход. Как ще обясните неговата големина? – Да допуснем, че той има 250 метра дължина и 40 метра широчина. Може да побере цял един град. Не с къщите, но с всичките хора на един град може да ги натоварите на един съвременен модерен параход. Как ще обясните тази големина? Ако останеше този параход, като един остатък, след 2000 години, как ще обяснят неговия произход и причината за неговата големина и широчина. От самата култура, от нуждите на хората. Защо правят много големи параходи? – По-износно е. Тогава според вътрешните удобства на парахода вие ще имате известно понятие за онази култура, която е преодолявала. Сега аз искам да ви наведа на мисълта: За създаването на човешката глава. Три епохи е минал човек, в това отношение в света, когато се е създавала неговата глава. Виждате тези глисти, ония животни, може ли да направите лесно

разлика между предната и задната част на глистите. Има разлика, но едвам се забелязва, едвам се различава главата от глиста. И у рибите главата едвам се различава. Отделя се, почва да се организира. А у другите по-низши животни главата едвам е в проекция. Кое дало повод на човека да създаде своята глава по този начин, както сега е формирана? – Как мислите? Каква философия има по това. Кои са причините, за да се създаде човешката глава?

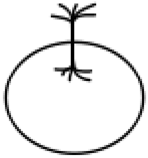

Фиг. 3

Това представлява земята (Фиг. 3). Тази линия представлява човека. Когато човек е слизал, той е бил под влиянието на силите, които са били в центъра на земята. Корените се привличат от центъра на земята, привлечени са от земята. Главата представя клоните, долните корени представят неговата симпатична нервна система. Клоните горе представляват мозъчната система. Но по-рано е било обратното. Неговата симпатична нервна система е била в клоните, а мозъчната система е била в корените. Може да си представите тогава, човек с главата е бил заровен в земята, а симпатичната нервна система е навън, в листата. Листата са неговите дробове. Дробовете му са излезли вън, той диша с тези листа.

При проучването на великите закони на света, трябва да имате една съществена идея, без която да не се изменят причините на вашето знание, макар и да се измени формата на вашето знание. Ако у вас причините се изменят, както и формите, тогава вие седите на една лъжлива почва. Например, ако се измени вашия възглед за Бога, например, каква разлика може да има във възгледите на стария човек

и детето? За слънцето по същество и двамата знаят еднакво. Нито младият е бил на слънцето, нито старият. По същество не знаят. Ние нали знаем, че слънцето е един и половина милиони пъти по-голямо от земята. Това е предположение, казват, че науката е доказала това, но има един американски учен, който казва, че земята не е била валчеста. Това са теоретически доказателства. Той донякъде е прав, донякъде не е прав. За да се проверят работите, съвременните учени хора трябва да излязат на 100 хиляди, 500 хиляди км най-малко извън диаметъра на земята. Диаметърът на земята е 12 хиляди километра.

Това са научни въпроси. Нас не (ни) интересува дали земята е валчеста. Ето аз как разсъждавам: Земята е валчеста и не е валчеста. Аз да ви докажа защо така мисля? – Ако вземем един мехур и го надуем, става валчест. Като го пуснем не е валчест. Значи земята, в съзнанието ни при известни условия, може да бъде валчеста, ако мислиш така. По същина нас хората ни интересува реалността. Светът ни интересува дотолкоз, доколкото нашето съзнание е будно. Вие имате едно привидно познание за земята. Тя е съставена от безброй, милиарди частици и всяка частица е свободна. Всяка една от тия частици се движи самостоятелно има свой път и цялата земя съставя един организъм от тела, от частици. Цяла една вселена и тази вселена ние наричаме земя. Всяко нещо неразбрано е смешно, всяко нещо разбрано е чудно. Това, което човек не разбира, му се смее. Това, което разбира, се учудва. Както е мъчно да разбираш малките тела, така е мъчно да разбираш и големите. За пример сегашните учени представят едно слънце, което има 10 милиона в диаметър. Представете си едно такова слънце. Нашето слънце има 800 хиляди километра. А пък има слънца, които имат 100 милиона километра. Как тогава ще си представите такова грамадно тяло? Това е една Божествена проекция в света. Земята, за Божественото съзнание е, както заменяме един мехур. Представете си, че ако на този мехур

живеят микроби и имат съзнание, как ще си обяснят това? – Представете си, че тези микроби могат да измерват земята, измерват, че не е валчеста. Аз надуя земята и тогава техните учени ще кажат, че се е изменила. И после пак изпразня въздуха из мехура, после пак го надуя. Какво заключение щяха да си създават тези философи?

Искам да ви наведа на мисълта: В природата стават коренни промени, според дейността на онази интелигентност, която работи в нея. Защото целият свят е израз на една висша интелигентност. Човешкият организъм и човешкото сегашно развитие се ръководи от тази висша интелигентност. Човек претърпява тези бързите промени не по свое желание. Вие по ваше ли желание остарявате? Вие остарявате без да искате. Въпреки вашето искане остарявате и после заболявате въпреки вашето желание. После от ваше ли желание ядете? – Не. Някой път ви заставят да ядете. Някой път не ви се позволява да ядете. Тогава де е човекът? – Ако направя аз една аналогия: Една воденица яде жито, докога? – Докогато господарят смели всичкото жито. Тогава ще млъкне, ще престане да яде. После пак ще огладнее, ще започне да работи. Тази аналогия нищо не доказва. Защото вие, в тази работа, яденето, сте ангажирани. Гладни сте.

Вашите мисли, чувства и постъпки, колкото и да не мине времето, да не изгубват своята стойност, това е реалното. Защото има една част от живота, която може да се измени. Но когато говорим за същественото, за реалното, разбираме онези мисли, чувства и постъпки, които във всичките времена, в нашето съзнание ще останат едни и същи. И ако се доберете до едно такова състояние, вие ще можете да се развивате правилно и да растете. Ако не може да се доберете до това, не може да се развивате правилно. Вие казвате: Еволюция, но еволюцията е общ процес. Защото, когато се уреждат пътищата на една железница, не се уреждат милиони работи, ако

имам билет, мога да се кача на железницата, има билет от коя класа, първа, втора, трета класа. Или ако се уреждат моите работи, това не показва, че се уреждат работите на железницата? Когато положението на целия народ се подобрява, това не показва, че положението на целия народ се е подобрило и обратното. Ако настане подобрение на целия народ, то води към подобрението на всеки един човек, на народа, а това показва, че човек е умен. Това в сегашната култура го няма. Но в бъдещата култура, в шестата раса ще го има. Тогава мислите, чувствата и постъпките на самия човек няма да губят своята цена.

Казвам: Има едно знание в света, към което всички трябва да се стремят. То е следното: Да знаят всяка една работа да я извършат на своето време, да знаеш точно времето, когато да ядеш, да знаеш точно времето, кога трябва да спиш, кога трябва да четеш, да се молиш, да се миеш точно, а не приблизително. Вие приблизително в кое време си лягате? – Аз не съм срещал човек да си ляга навреме. Или по-точно малцина съм срещал да си лягат навреме. Много малко хора съм срещал, които да ядат навреме. Казват: 12 часа е дошло. 12 часа е към относителната мярка за яденето. Ето каква е идеята: Само онази храна ползува човека, която е взета навреме, инак много малка част от храната остава в организма. *(Един брат запитва дали отделно за всеки човек е това време или има общо време.)* Има едно общо време. Човек в рая имал тази норма на яденето. При съгрешаването изгубил тази норма. След като яде от този плод, изменя се целият режим. Идеята да познавате доброто и злото, тази идея в света внесе месната храна, нищо повече. А след запознаването доброто и злото, с него влезе и убийството. Няма да ядеш месо, понеже там се жертвува живота на други същества за твоето благо. Храненето се измени в рая и след като се измени, Бог разбра, че тези хора ще започнат да колят животните в рая и щеше да има пастърми, консерви и райските

животни щяха да се мъчат като ги колят. Някоя кокошка ще кряка. Понеже раят не е място затова, то Бог ги изпъди от рая. Защото човек трябваше да излезе от рая, за да реализира своите идеи. Че наистина е така се вижда от това, че Каин излязъл от рая, извърши убийство. Какъв беше Каин и какъв беше Авел? – Те престъпиха Божите заповеди. Втория път намерете кой каква жертва принесе. Авел принесе животни, а Каин – земеделски продукти, плодове. Авел знаеше, че трябваше да се колят животните. Каин като видял, че Авел заклал животно, казал: И аз мога да го убия. Блъснал и го убил. Бог заповяда да не убият Каина. Това е един дълбок въпрос. Вие може да минавате за един праведник, без да знаете, че сте направили един грях. Защо са тези страдания? – Все сте направили една грешка, която не съзнавате. Има някои неща, които сами по себе си не са прави, макар и да не ги съзнаваме. Например, ти хванеш един човек и дръпнеш един косъм от главата му без да го питаш, имаш ли право да теглиш един косъм от него? – Нямаш право. Вие отивате при едно растение, откъсвате едно листо от него, имате ли право? – *(Това е дихателната му система.)* Причинявате му страдание. И после отчупвате цял един клон от него. Ще кажете, че това е една дребнава философия. Но от тази дребнава философия са произлезли всичките ни сегашни страдания, които идват в нашето съзнание, и бял ден не можеш да видиш. Почти никакви постижения нямаме. Тъкмо добиеш знание да живееш добре, дойде някое голямо нещастие и те задигне. Съградиш къща, оставиш я, други да я ядат и пият. От сегашните опити по спиритизма се вижда, че богати хора съжаляват затова, което са оставили на земята. Един спиритист дойде и ми казва: Знаеш ли софийските колеги какви са? – Да не ми се смееш, те са дипломати, които искат да знаят какво става в София, какво става в търговията. Това е едно мнение на този спиритист, това е неговата мисъл сега. Турците казват: Ола белир.

Мисълта, която трябва да остане, е важна. Онази философия, в науката, която изучавате, има една преходна страна. Науката, която нищо не внася, то е едно упражнение. Но има една наука, към която всички трябва да се стремите. Науката, която трябва да ви даде известни ценности във вашите мисли, чувства и постъпки. Аз често загатвам за закона за подмладяването. Обновявайте се във вашия ум, във вашето сърдце и вашите постъпки. Законът за обновяването в мислите, чувствата и постъпките, това е първата философия. Ако вие не я приемете, то всичко друго е изгубено. Изгубена Станка е. Има една Станка в света, изгубена Станка я наричам. Онзи човек, който не знае правилно да мисли, да чувства и да постъпва правилно, това е Станка. Станка значи това, което става. Сад – което се проявява. Много неща, които са станали, не са станали както трябва. Както онзи поп в старо време, който не знаел как да кръщава правилно. Дали му първото дете и той го мушнал във водата и то умряло, понеже било студено, казал, дайте друго дете, това дете не е на свят. Като умряло второто дете казал, дайте и трето дете. Но после като убил четири деца, казал: Слушайте такива деца да не донасяте, които не могат да се кръщават. Съвременната наука изменя нашите идеи и във философията изменят нашите чувства и в морала изменят нашите постъпки. Приличат на този поп. Казват: Тази постъпка не струва, това чувство не струва, дайте друго. Но това другото трябва да се роди. Една мисъл трябва да се роди навреме. Едно чувство трябва да се роди навреме и една постъпка трябва да се роди навреме.

Отче наш.

ЩАСТЛИВИ ЧИСЛА

11 година, 10 лекция на Младежкия клас, 11.XII.1931 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Мястото на прозата и поезията в живота“.

Нали сте учили вие какво разбирате под думите нещо и тяло? – Има нещо станало, нещо някъде или другояче зададен въпрос: Произходът на нещата. Може ли в света да произлезе нещо без да има някаква причина. Може ли да има някаква причина, без да има някаква разумност в причината. Това не е едно философско твърдение, но един закон, по който животът се развива. Вие трябва да го изследвате по същия начин, както зидаря, когато ще построява къща, взема размерите на къщата, каква ще бъде височината, взема предвид каква ще бъде тежестта, прави пресмятания колко да бъдат дълги и колко високи стените. Когато става самият процес човек в мисълта си има съображения – дебелината и издръжката на тежестта. И при изграждането на тялото, е така: То е едно великолепно здание, вие не може да изучавате вселената. Много неща могат да се предполагат за вселената, но това са предположения. Човек не е бил там, не е видял или неговото съзнание не е така будно. Вие казвате, че земята има 12 хиляди километра диаметъра ѝ. Имате ли ясна представа какво е това 12 хиляди километра? Или казвате, че слънцето има 800 хиляди километра диаметър. Или вземете идеята за един ангел. Вие си го представяте, но си го представяте като един човек. Той е грамадно нещо, не може да бъде като човека. Под думите прилича на човека, разбираме, че има нещо което наподобява. Ако ние предполагаме, че от първата клетка е произлязъл човекът, то

можем да кажем донякъде, че първата клетка наподобява човека. Но между първата клетка и сегашния човек има грамадно различие. Различието седи в придобитото. Сегашният човек има повече нещо. Да ви туря един контраст. Има нещо, което може да се знае. Вземете изречението: „Любовта поддържа живота". Дето има любов, има живот. Но Любовта не е животът. Любовта поддържа доброто, но любовта не е доброто. Любовта поддържа разумността в живота, но любовта не е разумност. Любовта е всичко и същевременно тя е нищо. Вие сега под думата „нищо" разбирате небитие. Че от нищо станало нещо. Но именно небитието е реалността. Това, което не е, е. Пък това, което е, не е. Трябва да се огъне умът ви. Вие казвате: Не може да се огъне умът. Обикновено човек не може да обръща главата назад, но има акробати, които обръщат главата си назад и се допират до петите на краката, значи невъзможното става възможно. Когато човек дълго време се упражнява, може да добие това. Има идеи, които не могат да се схванат, но това не показва, че тия идеи не съществуват. Казвате: Заблуждение е. Заблуждението е криво схващане. Но във всеки случай в едно заблуждение има някаква реалност. Един човек не може да ви излъже с лъжа, той ще ви излъже с някаква реалност, ще ви излъже с нещо, което не е лъжа.

Вие казвате: Сега толкоз сняг има вън, трябват ни въглища. Какво ни интересува нас, че главата може да се обръща назад до петите. Отде знаете, че има сняг. Вие казвате, че ние виждаме. Не се съмнявам, че виждате. Не се съмнявам в това, че има сняг, но какво ви дава повод да се плашите от този чистия сняг. Той досега никакво зло не ви е мислил. Той досега е дошъл в бялата си премяна на гости, вие казвате, сняг! – Вие туряте една идея за последствията. Аз наподобявам какви са тези последствия. Ако дойде най-добрият човек при вас, може да ви трепне сърдцето. Например той има да взема от вас 100 хиляди лева, а вие нямате нито 5 пари и се засрамвате, трепва

ви сърдцето. Защо? – Има да взема от вас. Имате да му давате. Вие се плашите не от човека, но от парите, които имате да му давате, но ги нямате. А пък този човек е едно отражение. Или да допуснем, че вие седите и се безпокоите в ума си. Но мине през вас една лоша мисъл и веднага трепнете. Когато през ума ви мине една лоша мисъл, защо се уплашвате от нея. Тази лошата мисъл може да ви напакости. Тази лошата мисъл може да е някоя бомба. Изисква се малък фитил да избухне. Страхува се човек. Но питам сега: Кое е поводът? По какъв начин тази мисъл е дошла в ума ви. Ако някъде поставят бомба, например до вашата къща, то трябва да има някакъв повод, някой неприятел, който иска да ви причини някакво зло. Ако някоя мисъл е дошла във вашия ум, трябва да предполагате, че някой е турил някоя бомба у вас. Ако вие съзнавате, няма да ви уплаши мисълта, но вие трябва да разбирате законите. Тази мисъл е дошла по известни закони. Вие казвате, че това са учени работи. Реките не текат по върховете на планините. Ти никога не може да заставиш една река да тече по върховете. Следователно, щом някой каже, че еди-коя си река щеше да ме завлече, ти мое ли да предполагаш, че този човек е на върха на планината. Ти предполагаш, но той е долу в долината, дето при известни условия реките текат. Има известни съчетания, при които реките може да ни повредят. Някой казва: Без малко щях да падна и да се убия. Можеш ли да предположиш, че този човек е в долината? – Не. Предполага се, че е на високо място. Значи хората падат, не когато са били на равно място, на полето, но когато са били на високото място. Това са научни изследвания, които можете да приложите в живота. Например губиш пари. То отговаря на даването. Или изгубиш общественото мнение. То отговаря на падането отвисоко. Ти веднага падаш духом, наранил си се, не искаш да излезеш да се покажеш на прозореца, защото си изгубил общественото мнение. Питам: Когато изгубите общественото мнение,

колко хора мислят заради вас? – Целият ли народ мисли заради вас, цялото ли общество мисли заради вас. Вие много предполагате. Няколко души мислят заради вас. Някой критик е писал заради вас. Ако някой критик, като Ръскин, известен английски критик, то е друго. Обаче, в случая, някой студент едва свършил, иска да се прослави за критик. Пише статия някъде във вестника. Вие се плашите и казвате: Цялото обществено мнение се изменило заради мене. Но вярно, че в тази критика има нещо опасно. Защото един критик е като една запалка. Питам сега една запалка колко процента има да попадне на своята цел. Ще ви дадат едно голямо пушкало, едно военно оръжие. Или ще ви дадат да обстрелвате на разстояние един километър и ще ви дадат награда от 10 хиляди лева. Като изхвърлите 100 снаряда, да попаднете на целта. Вие като стреляте, колцина от вас ще попаднете на целта. Това не е така лесно. Дълго време човек трябва да се упражнява да нагласява оръжието. Вещият стрелец е направил своите изчисления. Всяка една мисъл, за да постигне своята цел, си има закони, по които върви. Същият закон е и за каквато и да е друга стрелба. Например по отношение на богатството щастието е променливо. Щастието е пак нещо реално. Както на земята го разбираме, щастието пак си има връзка с някое материално благо. Вън от материалното благо не може да се разбира. Щастието подразбира богатството. Земи виден човек, общественото мнение да е за вас. Такъв човек минава за щастлив. А пък нещастен човек кой е, който няма нищо. Нито пари има, нито нивици има, нито къща има, нито някакво обществено мнение. Питам: Щастливият човек и нещастният човек не започнаха ли от едно. И те са вече прогресирали в известно направление. Може ли човек да се роди нещастен? – Не. Той никога не може да се роди. Нито щастлив, нито нещастен. Той може да се роди с условия за щастието и с

условия за нещастието. Никога не се ражда или щастлив, или нещастен. Той може да се роди в щастлив момент, в такива условия.

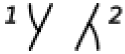

Фиг. 1

Вие трябва да имате една конкретна идея, конкретна идея, че щастието трябва да започне с ума на човека. Първото е нещастният човек, а вторият е щастлив човек (Фиг. 1). Щастие и нещастие. Вторият е щастлив човек, но този човек, който е щастлив, е изложен на големи възможности да изгуби своето щастие. А пък другият, нещастният, има всичките възможности да стане щастлив човек. Нещастният човек е кандидат за щастието, а щастливият човек е кандидат за нещастието. Това са отношенията. Това е в законите на природата. Вземете числото 1 и 2. 1 и 2, вие може да ги разглеждате като количества, но същевременно 1 и 2, това са полюси на действие. И тогава количествено едно се изразява в количеството 2. Числото 2 е полюс, в който силите на едното се изразяват. И следователно, две показва едновременно отношение към 1 и количеството от енергията, която от 1 пада в 2. Следователно двете е електрически полюс, дето се появява светлината. Двете е отрицателният полюс. Тогава, за да започне вашият живот, вие трябва да имате едно, един център, от който да излиза вашата мисъл. После трябва да имате две, условията, при които вашата мисъл трябва да се проявят. Не са мислите, които дават условията. Мислите всякога насочват човека към целта, а пък чувствата и желанията дават условия за реализиране на целта. Мисълта е силата, която тласка човека към неговата цел или това е центърът на неговите тежнения. Например падението на земята към слънцето, това е мисъл. Някаква сила тласка земята към слънцето, това е целта. От падението на земята към слънцето се предизвиква

енергия от слънцето, която произвежда светлина на земята. Ако земята престане да се интересува от слънцето, то и слънцето ще престане да се интересува от земята. Няма да има никаква светлина.

Аз изваждам закона: Ако във вас няма тяжнение да се стремите към Бога, в Бога никога няма да се зароди желание да ви помага, да ви изпраща светлина. Вие искате да бъдете щастливи в света, това е само резултат на вашия ум. Мисълта, това е целта, която трябва да се реализира в далечното бъдеще. Тази мисъл събужда във вас мощни сили, които се крият във вас. Трябва да дойде тогава сърдцето на помощ. Има цели големи и малки. Всякога човек трябва да има някаква цел. Някой казва: Целта може да бъде неразбрана. Когато в човека се зароди страх, в даден случай – страх, безпокойство, вътрешна несамоувереност, тази несамоувереност показва едно малко отклонение от онзи път за постигането на целта. Всякога, когато има едно малко отклонение, в сегашния човек се заражда едно безпокойство.

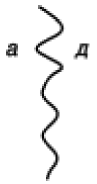

Фиг. 2

Например, имате една такава линия (Фиг. 2). Тази линия е огъната наляво и надясно. Има линии, които са обърнати нагоре и надолу, защото има отклонение наляво и надясно. Но има отклонение нагоре и надолу. Да кажем, че вие имате един импулс. Трябва да знаете този импулс къде е отклонен, вляво и дясно или нагоре и надолу. В ляво и дясно е отклонението на сърдцето. А пък нагоре и надолу това е вашият ум. Това е в стремежа на вашата цел. Вие може да спирате, има слизане и качване. Една линия може да е огъната

вляво или вдясно. Кога произтича отношението вляво или вдясно. Вляво тяжненията всякога произтичат от характера, когато чувствата вземат надмощие, вземат тежестта. Някой човек си държи главата на лявата страна. Защото лявата страна, мозъкът му е малко по-тежка, с няколко грама по-тежка. Той си държи главата така. Някой си държи главата надясно. Един навежда главата си надясно, друг наляво. Казват няма да я бъде. Единият е отишъл в кръчмата и му ударили един ритник. Той си навежда главата наляво и си казва, втори път като отива в кръчмата ще гледам да ме не ритат. Другият, който държи главата наведена надясно, той е кръчмарят, който казва: Много пиха, но не платиха всичко. Втория път, като дойдат, по-скъпо ще платят. Той иска да подигне цената на винцето. Той казва, ядоха, пиха, но не платиха всичко. На моя гръб остава всичко. Ако те ядат на моя гръб, какво ще стане? – Тоя човек продава вино, а пък първият мисли за ритника, който му ударили. Хубаво ял и пил, но мисли за ритника, който получил от неговите приятели. Ако вие имате едно неприятно чувство или имате ритник от някой ваш другар, или пък сте кръчмар и сте продали виното по-евтино.

Или да ви приведа. Някой казва: Аз се изложих пред другарите си. Какво подразбирате вие под това? – *(Когато човек направи нещо, което не е както трябва).* Но защо се е изложил пред другарите си? – Той е дал някакво обещание и не е устоял на думата си. Разчитали са другарите му на неговите чувства 100%. Но той не си устоял на думата и тогава съжалява. Или пратили са го да свърши някаква работа, а той съвсем загазил в тази работа. Значи изложил се е. Седи и си потрива ръцете. Хубаво, за да не се изложи, какво трябва да направи? – Всеки един от вас може да се изложи. Най-напред го мислят за голям цигулар, той излезе да свири на сцената, но не е хубаво времето и свири зле. Публиката не е доволна и той се усеща, че е изложен. Какво мисли? – Веднага се заражда един контраст. Той казва: Ще им

докажа втория път, че мога да свиря. Втория път идват и си изкривяват лицето, направят гримасата, казват: Хайде да го послушаме. После се учудват всички и казват: Хубаво свири, той направил прогрес за 4–5 месеца и веднага се изменя мнението за него. Сега това са промени, които стават бързо. И вие трябва да се справите със себе си. Вие имате цял един свят, на вашите мисли, чувства и постъпки. Това са живи числа, които постоянно говорят. Количеството едно е живо число. Количеството две е също живо число. Също и количеството три. Колко числа има от 1–100? – На някои като съберете сбора дават все 10. 33 числа има, които се различават по количество, но всеки път дават единица като краен резултат. Втория път напишете тези числа. Можем да се спрем на тях. Например

64 − 6 + 4 = 10

55 − 5 + 5 = 10

73 − 7 + 3 = 10

82 − 8 + 2 = 10

91 − 9 + 1 = 10

19 − 1 + 9 = 10

Тези числа играят важна рол. 19 е едно щастливо число. Аз ги наричам тия числа 33. Те са мощните, силните числа в живота. Всяко едно число, което завършва с 10, е число на хармонията. Като можеш да събереш общия сбор от цифрите и да получиш 10, то краят ще бъде добър. Можеш да започнеш зле, но всякога ще свършиш добре. Другите числа, които остават, сборът на чиито цифри не е 10 *(От 1–100 има 67 числа, сборът на които не дава 10).* Втория път направете таблица на тия числа. Например 24, 25, 28. Числото 28 е щастливо число. Майката е в началото. 8 е в края. В това щастливо число 28, щастливо е двете и осемте. Двете е първата майка, а 8 е другата майка. Първата майка е бабата. Тя като дойде ще каже бабиното и ще даде

орехи, а 8-те е същинската майка, тя иде с дървото. Казва: При баба си ще ходиш, трак, трук, трак, трук. Като поплаче ще дойде при голямата майка и тя ще го потупа. Та в края на краищата има кой да те утеши. Твоята същинска майка ще ти даде възпитание педагогическо. Твоята баба ще те потупа и ще ти даде орехи и ти се усещаш уравновесен и казваш: Много добра е баба ми, Господ здраве да ѝ дава. Но питам, где седи лошавината на числото 8? – 4+4 е 8. Две положителни числа правят едно отрицателно. В дадения случай 8-те е лошо, понеже е двамата бащи, дядото и бащата. Двама мъже са образували една жена. Какво ще разберете под това – двама мъже могат ли да образуват една жена? – Вие не вземате жената в този смисъл. Това са две положителни числа. Законът сега е друг. Вие имате два воденични камъка – горният е 4 и другият е 4, но между тия камъни туряте житото и то става чрез смилането на брашно, меко. Числото 8 е смляното брашно, от което можете да направите приятна пита. Но приятно е, че в огъня ще се опече. Тази майка, макар че може да ви натупа малко, но тя ще ви приготви топла пита. Вие ще кажете: Лошите условия отгоре и отдолу. Тези два камъка като се въртят, се образува положителното. Но винаги две отрицателни дават положително. При всичките рационални числа, ако разбирате закона, ако не губите вяра, крайният резултат е добър. При две лоши условия, резултатът може да бъде добър. Може да идете в Монако, ако може да изберете един момент, когато се събират, хвърлят и теглят някой билет, веднага ще изтеглят числото 8. 8 какво означава? – Има един закон, който трябва да проверите в себе си. Всякога, когато попаднете в едно хармонично състояние в живота, вие чувствувате една приятност. Да кажем, че сте в много неблагоприятни условия, чувствувате една малка радост, като че нещо хубаво е станало, ще се променят условията. Не че нямаш данни. Все имаш известни данни, но ти чувствуваш тази промяна, която ще дойде. Както барометърът

схваща. И в човека има един психологически барометър, а пък някой път обратното: При най-голямото щастие, което имате, има нещо, което ви безпокои. Казвате: Струва ми се има нещо да стане. Безпокоя се.

Та именно законът е там: Когато човек попадне в едно от тия числа 10, 19, 28, 73, 64, крайният резултат е добър. Това са течения. По това течение като вървиш ще постигнеш своето щастие, ще отидеш до една пътека, до някой извор. Жаден си, попаднал си по една пътека, която води до някой извор, след един, два километра ще дойдеш до извора. И тогава тази мъчнотия, която има, ще се премахне. Същият закон е и във вашия ум. Някой път младият човек не иска да живее, казва: Не мога да нося тия неща. Той трябва да се спре в този момент. Той се намира на един възел, на един висок планински връх. Трябва да намериш едно течение, едно правилно щастливо течение, по което да тръгнеш. Трябва да измениш своята мисъл. Щом някой път сте неразположен, изменете мисълта си. Ти казваш: Как ще се измени? – Тези предмети или тела, за които мислите, или тези приятели, за които в даден случай мислите, изменете вашата мисъл. Престанете да мислите за тях. Да допуснем същия пример за онзи цигулар. Младият цигулар, който за пръв път излиза на сцената и го освиркват. Той си казва: Що ми трябваше да свиря. Трябваше да почакам. Но станало, освиркали го. Той оставя цигулката и казва: Не ми трябва да свиря, не трябваше да им свиря. Той трябва да престане да казва така. Той трябва да остави тази публика, да счита, че този инцидент го е видял насън и да си представи втория момент, когато всичките му ръкопляскат. Но ще кажеш: Това е заблуждение. Че и другото е заблуждение. Разправят един анекдот за Паганини. Този случай не е турен в биографията му. Попаднал той на едно място и излязъл да свири. И като се качил на сцената, те му казали, долу не искаме да свири този. Ти искаш да

играеш ролята на Паганини, долу. Той им казал, чакайте да ви посвиря. Някаква погрешка имате. Най-после той трябвало да укроти публиката. Като започнал да свири, започнали да му ръкопляскат. Ако той беше изгубил присъствието на духа си, щеше да изгуби. Те са си мислели, че той иска да играе ролята на Паганини.

Та в живота може да ви се случи такъв някакъв някой инцидент. Могат да ви кажат: Долу. Там онзи, какво се е качил там. Той ще каже: Чакайте, господа, погрешни сте в себе си. Някой път ти кажеш на себе си: Долу от тебе нищо няма да стане, не е ли същото. Ти искаш да снемеш Паганини от сцената. Кажи си, чакай, чакай. Този, който казва така, е голямата публика. Ти казваш, чакай, ще ви покажа.

Вие трябва да имате при известни условия правилни разсъждения. Ако нямате. Какво е реалистичното разсъждение. Някой път се заблуждавате. Някой поет пише, той работил в миналото. Текат му мислите, знае как да постави ритъма. Ти пишеш, но като дойдат твоите стихове да се четат, като на този знаменития поет, може да бъде в този живот, но може да не бъде в този живот. Трябва да работиш. Много хора не успяват по единствената причина, че преждевременно излизат на сцената. Аз ще ви дам едно правило, то е следното: Поет си, напишеш едно стихотворение. Един пробен камък е следният: Ти не ходи да четеш своите стихотворения, какво ще кажат другите. Аз да ви дам един пробен камък. Запазете си това стихотворение и един ден, когато си неразположен, вземи и го прочети. Ако това стихотворение измени твоето неразположение, то е хубаво. Но ако не го измени, хвърли го и напиши друго стихотворение. Като го четеш, тогава ще знаеш силата на стихотворението. Това стихотворение е за тебе. Ако той има върху тебе хубаво влияние, то ще упражни такова влияние и върху другите хора. Защото то е направено, за да даде тласък някому. Ако си музикант, когато си неразположен, посвири си някоя серенада или

някое класическо парче. Ако от това свирене може да се измени настроението ти, то ти си добър музикант. Ако другите хора те хвалят, пък ти не се хвалиш, то не струва музиката ти. Такъв е законът в битието. Ако ти не чувстваш сам в твоето съзнание, ти никога не можеш да направиш рефлекс, да го отразиш в другите. Един испански поет написал 4 куплета и другите като ги прочели, казали: Хубаво е, но не знаем какво иска да каже този поет. Викат го и го питат: Дайте ни едно изяснение на тази дълбока идея, която сте вложили. Той казал: И аз не зная. Писах: Колкото вие разбирате, толкоз и аз разбирам.

Ако не спазвате вие тези правила в живота – от неспазването на тези правила в живота произтичат всичките недоразумения, обезсърдчения, безверие, противоречия. Като не се спазва този основен закон може да се натъкнете на хиляди мъчнотии. Пазете едно правило: Когато счупиш едно шише, не го хвърляй на пътя си. Събери парчетата, тури ги в една торба и ги зарови, защото инак ще мине някой друг и ще се нарани. И ти като минеш втори път ще се нараниш, тогава и ти ще опиташ закона. Събери ги като светиня, тури ги в торбата, зарови ги отгоре. Тури един камък и си кажи: Втори път няма да чупя.

Всички вие, младите и старите, страдате от изчупените шишета. От счупени мисли и чувства. Щом е счупено, погреби го. Или пък ако си майстор, купи го и направи друго шише. Ще дойде време, когато няма да погребват. Сега погребват. Не е ли смешно, двама щастливци, момък и мома, се оженили, тръгнали по пътя, гугуцат си. Изведнъж момъкът пада и умира. Тя плаче и вика: Затова ли ме взе, че тук да ме оставиш. Къде ще остана без тебе и тя плаче. Това е счупеното шише. Минава един мъдрец и момата му казва: Умря този, в когото вложих сърдцето си. Мъдрецът казва: Не бой се, той се преструва. Момата казва: Пулсът му не бие, не тупа му сърдцето. Мъдрецът казва: Не,

преструва се. Мъдрецът го хваща и казва на момъка: Стани. Момъкът става. Той казва на момата, нали ти казах, че се преструва. Този мъдрец знае законите. Казва на момъка: Не карай тази да плаче заради тебе. Това става, за да те опита. Ако ти имаш вяра в Бога, той ще стане. Ако нямаш вяра, ще го погребеш в гроба, ще кажеш, горкият. А пък ако имаш вяра, непреодолима вяра и знание, този мъдрец ще мине, ще го хванеш за ухото и той ще стане. И какво е станало тогава. Един разказ може да направите. След като въздигнал мъдрецът този младия момък, какво са направили младият момък и младата мома? – Вие ако бяхте, какво щяхте да направите. Вие щяхте да кажете: Благодарим, много сме признателни. И мъдрецът ще си отиде на едната страна, и вие на другата. Разрешихте ли въпроса? – Утре и момата ще се престори на умряла, тогава? – Трябва да последват мъдреца. Тръгват и двамата, и казват: Учителю, с теб ще дойдем, защото е безопасно, ти ще ни ръководиш в този път. Другояче и момата ще се престори. Ако те тръгнат с този мъдрец, там е щастието. Щастието, това е разумното начало, на което човек поставя живота си. Защото каквото и да стане, мъдрецът ще хване за ухото този, който се преструва на умрял и ще го изправи. Всяко едно нещастие е условие, за да проявиш своето знание. Неразрешените въпроси за невежите хора са въпроси, разрешени за разумните, за мъдреците. И следователно всеки един човек трябва да има една мисъл в себе си. Когато може да възкресява мъртвите мисли, чувства и постъпки, това е законът.

Тази идея да остане във вас: Идеята за Бога, мощната идея, която всякога може да възкреси в нас мъртвите работи.

Отче Наш[11].

[11] На 4.XII.1931 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

СТИМУЛ И ЛЮБОВ

11 година, 11 лекция на 1 мл.ок.клас, 18.XII.1931 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва.

За следующия път извадете едно от най-хубавите изречения от Библията, по един стих от разните места, да видим дали има еднообразие или разнообразие.

Прозата на живота е обоснована на чистия, обективния ум, който се занимава с близките неща на живота. А пък поезията – с висшите способности на човека, със страничните работи. Има два вида проза: положителна и отрицателна. Също така има и два вида поезия – положителна и отрицателна. Всякога отрицателната проза на живота има обич към положителната поезия. И отрицателната поезия има обич към положителната проза. Когато прозата е положителна, има нещо хубаво в нея. В поезията вие често можете да преувеличавате нещата, поетически може да опишете нещата, които не са верни. Поетически можете да предадете на змията, която се движи, гъвкавост, красота, интелигентност. Когато змията се движи, има ли поезия в нея? Когато птицата хвърка, слиза и се качва, има ли поезия? – Тя е единствено съсредоточена да си добие храната. Пък поетът вижда поезия. Тя търси онези мушици като един търговец на дребно обаче, поетът вижда някаква поезия в това. А пък има поезия, след като се е наяла, кацне на клончето и пее. Тогава има поезия. Тя си обръща главата навсякъде. Ако нямаше проза в живота, какъв би бил животът?

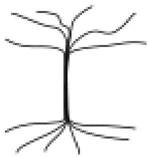

Фиг. 1

Прозата е долу в земята. Поезията е горе в клоните (Фиг. 1). Мислите ли, че е нещо лошо да бъдете в прозата? – Не е лошо. Ако са отсечени клоните, тогава не може да се появи поезията. Поезията е един висш живот. Идеалът на прозата е в поезията. А пък основата на поезията е в прозата. Всеки един може да опита красивото в живота, но това още не е поезия. Това е ваше мнение. Ако опитваме обикновеното в живота, това е само едно ваше преживяване. Това не е още животът. Животът не може да бъде нито поетичен, нито прозаичен. В него няма нито проза, нито поезия. А в човека, който преживява, има проза, има и поезия. Какъв ще бъде животът без проза и поезия? – Допуснете сега едно изяснение. В един красив живот някой човек е лишен от органи на зрението и слуха и започва да се блъска. Тук се блъска в някой камък, там се блъсне в някой камък, някой вол го убоде, някой кон го ритне и т.н. Тогава какво ще мисли той за този живот. Отворите ли на този човек очите ще види поезия, порядък. Всичкият този безпорядък е произлязъл оттам, че той не е вървял в правия път на живота. А пък като му се отворят очите, ще види, че животът му не е така нещастен, както е мислел, тогава кучетата няма да го хапят, няма да се блъска у камъните. Когато се случи неприятност в живота, казват, че има нещо лошо в живота. Това е едно субективно наше схващане. Съществува една реалност. Но на нас ни липсва нещо. Допуснете, че двама души се скарват в живота. Каква проза има в живота. Намерете основните причини, защо двама

души не се обичат. Запример: Какъв е поводът на безлюбието?

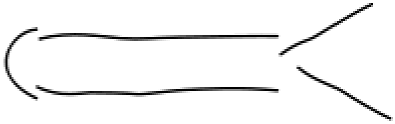

Фиг. 2

– Представете си, че тука имате едно течение (Фиг. 2). Представете си, че вие туряте тези препятствия на това течение. Тогава течението се намалява. Представете си, че на тази вода отгоре има едно колело, което се движи. Щом се тури препятствие и се намали водата, тогава се намалява въртението и тогава воденичарят казва, че не върви тази вода. Кое е причината? – Тези две препятствия. Ако тези две препятствия се съберат на едно място, тогава ще престане водата, ще престане течението, ще престане да се движи воденицата. Някой път това става и в живота. Някой път и вие туряте препятствия на течението на живота. Тогава ставате песимистични и казвате, че има нещо съдбоносно в хората, във времето. Всяка промяна тълкувате най-лошо: Ако пее петелът, ако лае кучето, казвате: Че то лае, но е на лошо. Ако някой запее, казвате: Че на лошо пее. Ако вятърът задуха, казвате, че на лошо духа, ще отдуха всичко.

Новият живот изисква нови разбирания. В сегашния живот има едно препятствие в правилното разбиране. Хората са отбили това течение на живота. Това трябва да се премахне. Животът трябва да тече нормално. Ние търсим живота там, дето го няма. Сега, ако ви попитат в какво седи силата на живота: Да обичаш или да те обичат. Аз уподобявам сегашния живот на онази басня, дето цяло стадо мишки намерили пълен хамбар с жито, яли много и се веселили. Господарят слушал, че голямо веселие има в хамбаря. Мишките мислили, че това жито е за тях и затова се веселили. За тях ли е

житото. Един ден господарят дошъл и пренесъл житото в друг хамбар, а този хамбар оставил празен. Тогава мишките започнали да мислят где отиде житото. Животът не прилича ли на един пълен хамбар и вие зацицирикате. И господарят изпразни хамбаря. Вие казвате, че е празен. Не сте работили. Наготово е било. То е хубаво, но готовото трябва да бъде случайност в живота. Важно е това, което изработи човек.

Да те обичат, това е намереното жито в някой намерен хамбар. Хубаво е по някой път, ще пееш, ще се разхождаш. Но могат да ти вземат житото и тогава ще кажеш: Защо взеха житото? – Защото този господар, когато е турил житото в хамбара, ни най-малко не е имал предвид мишките. Те случайно са дошли там и те мислят така, и ние сега мислим, че светът е създаден заради нас. То е наше мнение. Никой не ни забранява да мислим, че е създаден заради нас, но дали е така, то е друг въпрос. Разбира се мишките не разрешават въпроса. И господарят след като преместил житото от един хамбар в друг и той не разрешава въпроса. При този хамбар се явила котката на господаря и казала на господаря: Тежка работа е да преместиш житото. Има по-лесен начин. Аз ще реша този въпрос. Това казала котката за втория хамбар. Мишките намерили и този втория хамбар. Котката казала и аз искам да споделя тяхната радост. Отворете ми място и като влязла котката в хамбаря, започнала всеки ден да изяжда по една мишка. Мишките казват: Голяма напаст дойде върху нас. Казвам: При сегашните условия, при които живеете, трябва да имате правилно схващане. Аз наричам правилно схващане това: Да мислите така, както всичките разумни хора в света мислят. Вие някой път мислите, че умни хора в света няма. Много умни хора има в света. И те крепят света. Това жито в хамбаря е тяхно, а вие наготово ядете житото. Те казват: Нека да цирикат, има колкото искат.

Допуснете, че вие сте недоволни в живота и вас ви извикат тия умните хора и ви питат: Какво искате вие? Да си представите вашата програма. Какво бихте искали да ви дадат? – От всичките дарби коя дарба бихте избрали: Да бъдете здрави, да бъдете силни, да бъдете богати, музиканти, поети, писатели? – Ако си поет, ще те изпратят на месечината, ако искаш да станеш богат, ще те изпратят при някоя мина долу, дето има злато.

В живота този въпрос го задал един: Вие мислили ли сте кое е най-хубавото в живота, без което човек не може.

Има едно нещо: Истината никога не се казва на хората. Нито една майка не би желала да разправи историята си на своята дъщеря. Тя може да разправя историята от раждането ѝ, но никога не разправя историята преди раждането. Вие всякога обичате да разправяте за своя живот, след като сте се родили. И зъб не обелвате за вашия живот преди да сте се родили и ако ви попитат, вие ще кажете, че нищо не знаете. Тогава може да ви попитат защо не помните вашето минало. Когато някой човек се напил, дали е той професор или княз, или светия, помни ли той своя живот. Той вика, кряска, питат го, откъде иде. Той нищо не казва. Щом изтрезнее, той какво знае само? – Знае само, че се е напил. В пиянството той не помни своето достойнство, че трябва да живее разумно, затова пет пари не дава. След като изтрезнее, казва не. И тогава той не обича да говори за своето красиво поведение. Много пъти светията разправя за своя живот, но като дойде до отиването, тогава замълчава. Писателите, като описват живота на някой велик човек, като дойдат до някоя негова отрицателна черта, позагладят, смачкат, направят един мост и пак продължават. Срещат друга някоя некрасива страна и пак позагладят. Както младата мома, като си скъса роклята някъде, тури някоя панделка и казва, че станала много модна. Като срещна някого, който има много моди, казвам: Дупки има там. Аз имам мнение за модата.

Да имаш една дреха, която е цяла, да е скроена така, че да има само две дупки, една дупка, през която можеш да нахлузиш и друга, през която може да мине главата. Да има други две дупки, през които да си туряш ръцете. А пък сега дрехите имат много дупки. Ще закопчееш една дупка, ще туриш копчето, после второ, трето копче, настрани, на ръкавите. Защо са тия копчета? *(За украшение.)* Не, не е за украшение.

Има една важна страна: Как трябва да се гледа на живота? Кой е най-красивият живот. Аз наричам живот, който да съставя едно цяло от младост до старост. И човек никога да не съжалява, че е минал през този живот. И като остарее да е млад, и като е млад да е стар. В природата това е. Малкото дете има желание да стане стар. Старият като остарее, в него има копнеж да стане млад. Не само да има копнеж, но като си стар да се чувствуваш, че си млад. Представете си един човек, който е научил смисъла на живота, защото старостта е една дупчица. Представете си, че си остарял. Като няма никой ти като малко дете си играеш, търкаляш се в стаята, а пък като дойде някой вземеш старата форма. Като си отиде онзи пак се търкаляш и си играеш като дете. Питам: Кой е в пътя на истината, старият или младият? – Вие сте забравили изкуството да ставате деца. Нали има един стих в Писанието, който казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“.

Да се върнем сега в реалното в живота. Кое вие наричате реално – реалността е една действителност, която е станала. Това, което ние наричаме реално. Този свят, който вие виждате, сгъстената материя, която виждате и която вие наричате реално, то е вече един изживян живот. Следователно, целият материален свят, аз го наричам свят на почивка, положителен свят. И хората се наричат реални. Един завършен резултат вътре в природата, ние наричаме реалния свят. Но реалният свят може да се измени. Както житото, събрано в хамбаря, може да се изнесе и мишките да останат в празния хамбар, така и

реалният свят може да се измени. Представете си, че вие се намирате в реалния клас, както сега, обичате се един друг, но един ден, този се хване на работа, онзи се хване на работа, някой се ожени и тогава ставате чужди един на друг. След 40, 50 години си казвате: Едно време как беше в класа? Отидоха онези хубавите времена. А пък сега имаме да даваме полици. Къщата се съборила, жена ми ослепя. Или жената казва: Направиха на мъжа операция, отрязаха му краката и вие казвате: Така не се живее.

В противоречията на света има една истина, която трябва да намерим. Разбирайте сега. Да ви приведа: Ключът на тази истина, вие можете да я намерите в азбуката. Колко букви имате в българския език. В еврейския език има 22 букви, само съгласни. В българския език гласните и съгласните колко са? – 30 ли са? – Да кажем, че вие имате тези елементи ТИ/СИ. Добре върви работата. Но още едно име ако турите, ще стане цяла експлозия. Ако туриш тази третата дума и ако не знаеш какво да правиш, отиде та се не види. Ако знаеш какво да кажеш, веднага ще намериш своето щастие. Например можеш да кажеш: Ти си гениален човек, ти си гений или ти си вагабонтин.

Мисълта върви по същия закон. Мисълта ти може да върви правилно, но туриш една неправилна мисъл и веднага стане експлозия. Казваш: Ти си – третата дума, която поставиш, тя определя. Та ние сме хората, които градим своето бъдеще. Понеже, дадено ни е да го съградим. Даден ти е материалът, от тебе зависи как да го съградиш, какви прозорци да туриш и каква форма да дадеш на къщата, как да я направиш по твой план. После като я направиш, ти ще я опиташ. Ще страдаш. Но ако оставиш другите хора да направят твоята къща, те ще я направят, съобразно техния ум.

Сега кое е хубаво, ти да съчиниш за тебе една поезия или другите да съчинят една поезия. Понякога очакват някои като умрат да ги възпеят. Каква нужда има умрелият да го възпяват? – Всичките

онези поети, които пишат за умрелите, те пишат за себе си. Защото не се прославя умрелият, а се прославя поетът. Казват: Гениален човек е той, написал нещо хубаво. От един умрял човек изкарал нещо. Така го възпял, че всеки иска да умре, че да го възпеят така. Като видите някой голям паметник, казвате: Някой път и аз искам да умра, да ми турят такъв паметник, с поетически надпис. Ще кажете, че моите думи са пресилени. Аз разделям хората. Има едни хора, на които фасонът се смачква отвън, има други хора, на които фасонът се смачква отвътре. Когато фасонът се смачква отвън, хората го смачкват. Когато се смачква отвътре, ти го смачкваш. Да приведа: Беден си, невежа си. Пишат ти слаби бележки. Работиш някъде и не ти дават пари. Не си честен. Фасона отвън ти го смачкват, но вътре си честен, имаш съзнание. Казваш си: Има нещо в мене, може да ме тъпчат. Имаш една самоувереност. Фасонът отвън не е смачкан. Друга една страна. Онзи богаташ богат е, всички го уважават, почитат го, задигне от този, от онзи, отвън е добре, но отвътре е смачкан. Сега мнозина от вас казват: Искам да ми бъде фасонът като на онзи богатия. Питам кое е за предпочитане, външният фасон ли да ти е смачкан или вътрешният. Разбира се външният, отвътре да не е смачкан. Защото все ще бъде смачкан той.

Често във вас има една проява. Аз наблюдавам хората и у хората има една гримаса, няма да я кажа, вие може да я намерите. Когато ти направиш една услуга с чистосърдечие, той направи една гримаса, не е доволен и счита, че фасонът е смачкан. Най-често съм виждал стари хора на 80–90 години някое малко детенце дойде, вземе стомничката, донесе вода. Дядото му казва: Много ти благодаря. Че това дете не е ли смачкало фасона на дядото. Дядото можа да каже: Аз останах това дете да ми носи вода. А пък той трябва да каже: Благодаря, че детето ми донесе вода. Тези деца са били много добри.

Та в живота има една философия. Когато един човек ти направи едно добро, ти да имаш едно правилно отношение, да разбираш една велика истина. Благодари на Бога, че го е изпратил, че не те е забравил Бог. Да не кажеш: До този ли хал дойдохме ние, това дете да ни носи вода. Някой може да е цар или генерал, като го наранят на бойното поле, нали го носят милосердните сестри от един креват на друг? – На всинца ви трябва една много правилна философия. Ако така мислите, както сега, нямате за света едно правилно разбиране. Вие имате идеята, че някой е идеалист, а някой – материалист. Аз да ви кажа как разбирам материалист и идеалист. Нито идеалистът, нито материалистът разбират какво нещо е животът. Аз уподобявам на следното: Материалистът живее в едно здание, с една стена е разделен от идеалиста. Материалистът се отличава по това, че всичките му прозорци са затворени. Той има всичките удобства вътре, електричество, библиотека, книги и той казва, че това е реалният свят. Завърти ключа, иде топлината, светлината. Казва, това е светът. Има меки столове, всичко му е наредено, яденето, облеклото. Идеалистът и той има всичките удобства като материалиста. Но щастието е, че той има една малка дупчица, отдето влиза светлина. Идеалистът казва: Има нещо вън. А пък материалистът казва, няма нищо вън, всичко е вътре. Идеалистът казва: Има нещо, влиза през тази дупка. Материалистът казва: През тази дупка какво може да се види. И двата пишат: единият пише, че няма нищо вън. Другият пише, че има. Материалистът пише, ако това е реалното, защо в моята стая няма такава дупка? – Другият казва: Има нещо, което ти липсва – една малка пукнатина. И след като спорят години, един ден се озовава там един окултист, но този окултист е без стая, като влезе той няма стая, няма юрган, няма столове. Питат го: Ти откъде дойде? – Той знае законите. Когато те са спорили, той е влязъл, понеже и двете стаи имат врати. Той показва ключа. Фактът е вече налице.

Материалистът го вижда и идеалистът го вижда. Казват му: Ти какво търсиш. Той им казва: Искам да ви изведа от този свят навън, да ви покажа друг свят.

Сега искам да ви представя: Когато дойде една съществена идея вътре във вас. Когато иска да ви изведе навън, материалистът казва: Ти да не поддържаш идеята на онзи идеалист. А идеалистът казва: Ти да не поддържаш идеята на онзи материалист. Окултистът казва: Аз не поддържам нито твоята, нито неговата идея, но мога да ви изведа навън. Казват: Къде из стаята навън? – Питам сега, ако един ден дойде този окултист във вашата стая, какво ще направите вие? – Това, което хората наричат, той се обърнал, иска да измени живота си. Онзи дойде и им казва: Няма какво да спорите, този въпрос с писане на книги и със спорове не може да се разреши. Аз ще ви изведа. Във вашите стаи има врати. Ще излезете вън в другия свят. Питам сега, след като ги изведе окултистът във външния свят, где е идеалистът и где е материалистът? – Материалистът ще каже: Заблуден съм бил, не бил този свят, в който аз живеех. А идеалистът ще каже: Аз подозирах по тази светлина, че може да има нещо вън. Аз наричам прозаичния живот материалистичен живот, а поетичният живот е животът на идеалиста, който едвам вижда един малък лъч, върху който той пише цели томове, но и той още не е излязъл вън. Та прозата и поезията да станат едно и също нещо, да дойде до една и съща реалност. Да ви дам една картина на прозата и поезията, на материализма и идеализма. Да ви наведа още един пример за идеалиста, материалиста и окултиста, какви са отношенията. Онзи материалист казва, че не може да се предскаже бъдещето. Аз съм минавал в океана няколко пъти, казвам: Мога да мина. Онзи казва, не можеш да минеш. Онзи се хваща на бас и казва: Аз влагам хиляда английски лири стерлинги. Ако аз мина, ти ще дадеш хиляда лири стерлинги; ако аз не мина, аз ще ти ги дам. Ако аз мина и замина, ще си взема парите.

Ако не мина, той ще вземе парите. Така се хващат на бас. Ако аз ида и се върна, това казвам е реално. Ако отида и се върна, значи съм прав. Има нещо в живота, което има своето постижение, то е реално. 10 пъти съм отивал и съм се връщал: Има нещо, в което не трябва да се съмняваш.

Тези нови положения трябва да бъдат една опорна точка, понеже пътят, животът, по който вървите, не е една равна плоскост. Вие ако влезете в цялата вселена, ако я посетите, ще намерите такова голямо разнообразие в слънчевата система, че даже човешкият ум не може да си представи това велико разнообразие. Не само в самите планети и в слънцето, но и в празните пространства ще намерите такова грамадно различие, че ще имате голяма трудност, докато минете. Като деца ще имате едно препятствие, като възрастни ще имате друго препятствие. А като стари ще имате трето препятствие. Всякога колкото повече в живота вие напредвате, толкоз повече ще се увеличават препятствията. Увеличаването на препятствията е един велик признак. Колкото повече се увеличават, толкоз по-добре за вас, значи движението ви се е усилило.

Та сега мисълта, която трябва да остане у вас е. От всичко казано, кое е най-важното, кое остава във вас? – *(Да излезем вън от стаята в реалния живот.)* Или казано в една контрастна форма: Обичай, без да те обичат. Ако твоята любов е стимул на една друга любов, това не е любов. Любовта у тебе да произтича без никакъв стимул. Ако някой е стимулирал твоята любов, това не е любов. Ако турите дърва в една печка и след няколко часа тя изстине, това е един стимул. А реалните неща са: Тези, които без причина бликат. Любовта трябва да произтича, понеже аз живея, самият живот в мене трябва да предизвиква Любовта. Ако моят живот не може да предизвиква Любовта в мене, то никое друго разбиране не може да предизвика Любовта. А пък щом моят живот може да предизвика моята любов, то

всеки живот, вън от мене, може да стане отзвук на любовта в мен. И най-хубавата любов е, когато е предизвикана от живота в мене. Тази мисъл разбрахте ли я? – Тази е най-новата мисъл. Вие не сте мислили така. Ако стимулът на вашата любов е отвън, то вие ще имате постоянни разочарования. Защото този стимул ще престане и тогава ще се намериш в противоречие, но ако твоят живот, вътре е самият стимул, то тогава този живот е по-сигурен отколкото външният живот. Както казва Христос: „Имам власт да положа живота си, имам власт и да го взема".

Хората на новото трябва да имат тези убеждения. Когато дойде страданието във вас, страданията не са нищо друго, освен изпит, изпитват вашата любов на какви основи седи. Имате ли една основа в себе си или една външна основа. Ако основата е външна, тя може да се катурне. Ако се катурне, вие не съжалявайте. Защото успехът на човека зависи от неговия вътрешен успех, от крайния успех, а не временния успех. Защото има един временен успех в живота. Сега хората говорят за международно право, но като дойде за една права постъпка, вършат насилието. А пък законът казва: Насилието, насилие ражда. Това са техни резултати. Нали сега студентите разрешават един въпрос. Така разрешава ли се въпросът? – Колко студенти има с пукнати глави? – Аз ги похвалявам студентите в едно отношение, че те жертвуват живота си за едно глупаво положение. Казвам: Колко е жалко, те жертвуват това, което за великите идеи не жертвуват. Те казват: Да слезе оттам. Онзи казва, не искам. Казвам: Всеки един трябва да снеме престъпника в себе си от катедрата долу, нищо повече. Всяка една идея, която знае да прави престъпление, да се снеме от катедрата. И този професор. Това да важи и за вътрешния живот, не само за външния. Всичките студенти да снемат всичките престъпни идеи вътре в тях си. Да престанат престъпленията в света. Всички трябва да слязат от престъпните катедри. Всеки трябва да

жертвува живота си, за да се освободи. Докато не дойде това положение, хората не могат да бъдат свободни. Сега това е вметнато предложение.

Но един правилен възглед трябва да имате всички. Човек трябва да бъде всякога готов, като дойде до истината да каже не. Има студенти с пукнати глави, с вързани глави и пак отиват окървавени, насърдчават другите студенти. Има препятствие отвън. Идат пожарникари. Но пак устояват. Това е геройство. Защото бе да има пукнати глави, де е геройството? – Сега всички трябва да бъдете мъжествени.

Отче Наш.

ВЪТРЕШНОТО БОГАТСТВО

11 година, 12 лекция на 1 мл. ок. клас, 25.XII.1931 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва.

(Учителят написа на дъската.)

До – червен цвят

си – виолетов цвят

ла – син цвят

сол – светлосин цвят

фа – зелен цвят

ми – жълт цвят

ре – портокален цвят

Тези цветове имат влияние. Между музиката и цветовете има известно съотношение. Ако някои тонове в организма вземат надмощие, то и цветът взема надмощие. Ако ми взема надмощие, човек пожълтява. Ако ре взема надмощие, лицето става оранжево. Ако лицето е почервеняло, то до взема надмощие. Ако фа вземе надмощие, тогава човек става зелен, позеленява. Каква е теорията за светлината? – Да кажем, че някои предмети отразяват червения цвят, зеления, жълтия, какво е теорията за отражението? – Когато имаме до, червеният цвят преодолява. Когато тези звукови вълни на до-то преодоляват, имаме червен цвят. Ритъмът се възприема тук в носа. Като минаваш някъде, помиришеш от някоя тенджера. За пример защо се смеете? – Можете ли да ми определите произхода на смеха? – От кой тон е образуван смехът. Кои хора се смеят най-вече? – Които имат червен цвят или син, зелен, портокален, кои се смеят най-вече? –

Между смеха и плача има ли известно съотношение? – Смехът е пеене. Например не може ли да се засмее някой от вас, ако може да определиш с какъв тон си се засмял, ти вече имаш едно разгадаване на характера, ще знаеш преодоляващия тон, ще знаеш кои са подбудителните причини за смеха. Ако издадеш при смеха тона до, ако оттам започне тази гама, ще знаеш как да нареждаш всичките други музикални тонове и после какво е отношението между смеха и плача. Можете ли някои от вас да ми кажете как плачат децата? – Как плачат децата и как плачат възрастните? – Например ако някоя мома плаче, как плаче? Когато бащата плаче или когато майката плаче, или пък някой поет плаче и поетите плачат. Няма човек, който да не плаче, бащата по-рядко плаче. Сега вие ще кажете какво ни интересува това сега. До, си и пр. Да си имаме хлебец, да си похапнем. Човек, който разсъждава по този начин, де се намира той? – Той е при фа, при зеления цвят. Всичките животни са се спрели при тревата, при фа-то, зелена е тревата. Всяко говедо пее фа, пасе тревата и казва фа. Онези, месоядните, са на до. А тревопасните на фа. Къде се намира човекът? – Между фа и до.

Сега природата защо дава разни храни на човека? – За да предизвика разните тонове, да има едно разнообразие. Еднообразието на тоновете причинява в организма едно болезнено състояние. Всички болезнени състояния на тялото, разгледани от музикално гледище, имат вече дисхармонични съчетания. Сега има учени хора на запад, които лекуват известни болести чрез музиката. Да допуснем, че вие имате коремоболие. Как ще го лекувате с музика? – Сега опасната страна е там. Това е една далечна наука. Мъчна работа е да приложиш музиката като едно лечебно средство. Забележете, че щом човек се е разболял, той престава да пее. Той е замислен, върви, върви и издава един звук. Какъв е звукът, когато човек е заболял? – *(Ох, ох.)* Ако му кажеш да пее, той ще каже: Не ми се пее. Щом човек

каже не ми се пее, той вече е заболял. А пък щом на човека му се пее, това е едно здравословно състояние. Веселият човек, който иска да пее, какъв звук издава? – Онзи, който е заболял, казва ох. Онзи, който оздравява, какво казва? – Забележете, че много работи вие знаете, но най-важните работи вие не знаете. Знаете от науката колко километра има оттука до месечината. Знаете каква е големината на Слънцето, на Юпитер, на Марс. А такива най-съществени работи не ги знаете. Или пък сте ги знаели, но сте ги забравили. Като разглеждаме слънчевата система, най-близката планета е Меркурий, но предполагат, че има още една близка планета, но тя не се вижда. Меркурий е най-малката, после е Венера, Земята, Марс, Юпитер, Сатурн. Най-малката планета е най-близка. Колкото отиват по-далече, стават по-големи. Между Марс и Земята има едно изключение. Земята е по-голяма, а пък е по-близо до слънцето. След Марс иде най-голямата планета Юпитер. А след това идат другите планети, по-малки от Юпитер. Защо планетите не вървят постепенно, така че най-напред да са най-големите? – За земята законът е верен. Има еднакви отношения. Меркурий е най-малката планета, а от слънцето до земята, земята е най-голямата. След земята иде една по-малка планета, Марс и след това най-голямата планета на слънчевата система. Някои от вас учили ли сте нещо по този въпрос?

Някои въпроси вас ви интересуват толкоз, колкото един петел се интересувал, който ровел в едно бунище и изровил един скъпоценен камък, и казал, тази пущина. Ако беше едно зрънце да го клъвна, свети нещо там. Вие сега бихте се посмяли. От гледището на петела този камък е безполезен. В техния свят нямат понятие за скъпоценности. Кой петел ще го продаде. Няма търговци в техния свят. В нашия свят има търговци за скъпоценности. В петловия свят няма такива търговци. В петловия свят едно житено зрънце струва

повече от един скъпоценен камък. Значи понятията в петловия свят са други.

Аз сега няма да ви отговарям. Само ще ви кажа друго. Да кажем, че някой човек не го познавате и аз казвам: За еди-кой си човек трябва да мислите. Вие казвате, този човек не ме интересува. Да кажем, че някой си Драган Стоянов. Ти казваш: Мене Драган Стоянов не ме интересува. Но един ден ти дадеш на Иван Драганов сто лева, ти вече се интересуваш от Иван Драганов, защо? – Казваш: Срещна ли Иван Драганов? – Тук ли е той? – Срещна ли го някъде? – Казвате: Срещнах го. Вие сте му дали 100 лева, това е причината за вашето внимание. Но утре вие му дадете 1 000 лева, какво ще бъде вашето отношение. Колко пъти на ден ще питате за Иван Драганов. Добре, дадете му 10 000 лева, колко пъти ще питате за него. Дадете му 100 000 лева, с тези пари се увеличава вашето внимание. Където ходите, разправяте на хората за него. Питат ви, защо ви интересува толкоз този човек – ти казваш: Има да ми дава. Ако вие имате да вземате, какво е вниманието на Иван Драганов към вас. В първия случай, това е положителната страна. Вие търсите да го видите, като го зърнете, приятно ви стане, че сте го видяли, потупате го по рамото. Как сте, добре ли сте? А парите? – Иван се посвие. Вземе една поза. Как да кръстим този, който е дал 100-те лева? – Да му дадем едно музикално име. Иван Драганов музикално име ли е? – Той пита: Тук ли е онзи? – Той пита, за да го срещне. Ако му каже, че го няма, той се поотпусне. Този, който има да взема, да вземат от него по-добре е за него, защото му желае доброто. Казва: Дано да не заболее онзи, да е здрав. Да не би да му се изкълчи кракът, да не му изгори къщата, да не му умре козата, да го поживи Господ, живот и здраве да му дава. Той като ходи все се моли. Казва: Дано не му се случи някакво нещастие. Защото щом му се случи нещастие, ще отидат и неговите пари. Та казвам: Хубаво е някой път да има да взема някой от вас. Вие

казвате някой път: Аман този човек ви желае доброто. Той не иска вие да пострадате, да умрете.

Щом си изплатиш дълга, той казва: Може да умре. Престава да се интересува от вас. А онзи, който има да дава, той казва точно обратното: Да пукне. Когато казва, че се е разболял, става му приятно. Та в това отношение е хубаво да имаш да даваш. Този, на когото ти имаш да даваш, той ще ти мисли доброто. Най-опасната страна е в това, че ти ще си изопачиш характера и ще станеш лош. На това основание, изплащай си дълговете, за да не станеш лош. На това основание природата не иска човек да бъде грешен. Всеки, който има да дава, е грешен, в какъвто и да е смисъл. Някое дете откъснало една ябълка от една градина, казват: Какво престъпление има да ядеш една ябълка, опасна работа е. Щом има закон, предвижда се затвор. Представете си, че първият човек е изял ябълката, вие съгласни ли сте с това, че ябълката съблазнила хората. Вярно ли е това? – Този, който вмъкнал греха в света, е бил доктор по алопатия. Той е бил алопат. Но за да прокара своите хапове, да ги продава, станал хомеопат и обвил своите лекове с една сладка обвивка, направил ги сладки. И казал: Когато човек иска да прокопса, да вземе от тези хапове, но те били отвън сладки, а отвътре горчиви. Този плод, който човек е ял, отвън е бил сладък, а отвътре дошло отравянето. Този плод отвън бил сладък, а отвътре горчив.

Ти вземаш 100 лева назаем отнякъде. Най-напред има една приятелска обмяна. Този човек е готов, веднага да ви услужи. Кой е по-виноват, който взема парите назаем или който ги дава. Всичките дървета в райската градина от чисто психологическо гледище. Ева беше гранд дама. Така ли се казва на френски? – На английски е грейт лейди. Който взема парите, е изкусителят. Ева беше богатата. Дяволът, който дойде, адептът, който дойде, той дойде да вземе пари назаем, нищо повече. Защо това дърво беше в рая? – Той не донесе

плодове извън рая. Интересно е, че той откъсна от плодовете. Един бакалин ще ти продаде едно кило захар и ще дадеш 8 лева, ще ти даде едно кило ориз и ще ти даде нещо. И ти ще дадеш нещо. Свещеникът ще продаде въздуха и ще ти каже: Плати 20 лева. Ще те убеди, че е чел за дядото, който е умрял. Ще каже, че неговата молитва ще направи нещо. Ти не си проверил, казва: Дядо ти е в по-добро положение. Ти вярваш и казваш: Чете попът. Нито ти знаеш, нито попът знае, дядо ти не е получил това, но попът и ти вярвате, че на дядо ти е добре станало. Явява се този черният адепт при това дърво, което е забранено, той откъсва един плод и дава. Той го продава на Ева. От рая продава на нея. Не е ли смешно един човек да вземе твоя скъпоценен камък от къщи и да ти го продаде, и ти да плащаш. Питам: Каква философия има в това? – Или често вие, младите сестри, искате да опитате любовта на някого. Имате ли право да опитате колко му е любовта? Вие сега се възмущавате, казвате: Да опитам любовта. Хубаво, но кой трябва да опита любовта? – Може ли да опиташ любовта? – Как ще опиташ любовта? – Искаш да знаеш дали един човек те обича или не. Как се ориентирате вие? – Как познавате дали ви обичат или не? По постъпките, по чувствата му, син или дъщеря. Имат ли право да опитат дали баща им ги обича? Приятелят има ли право да опита приятеля си? *(Не.)* Защо? Това приятелство на връзките на любовта, трябва ли тези връзки да се изпитват. Щом се изпитват някои работи, какво се подразбира от това. Ако трябва да се изпита едно въже, ако аз го изпитвам, това показва, че има съмнение и го поставям на изпитание.

Никой няма право да изпитва любовта на другите хора. Едно правило ще си турите. Другото правило е: Ако искаш да знаеш любовта на другите хора спрямо тебе, това може да познаеш от твоята любов. Ако твоята любов към тях се увеличава, и тяхната любов се увеличава. Ако твоята любов се намалява, и тяхната се намалява. Ти

казваш: Моята любов е неизменна, а пък тяхната се е намалила. Такъв закон не съществува в природата. В природата съществува законът. Имате величините плюс и минус. Каква е разликата в математиката между плюса и минуса? Например имате числото 5. Турите пред петте минус, а след петте плюс, какво ще разберете? – 5 +. Мога ли да туря така. Плюс 6 минус – 6 – . Как ще го изтълкувате. Едно живо число е това. Може да имате така: + 7 + – 7 –. В природата съществуват тези неща. Започнеш без пари и свършиш с пари. Започваш с пари и свършиш без пари. Или започваш с пари и свършваш с пари. Или започваш без пари и свършваш без пари. Или започваш болен и ставаш здрав. Или в началото си здрав и накрая пак си здрав. Или в началото си болен и в края пак си болен. Роди се някой човек болен и умира болен. Някой път състоянията може да се сменят. Всяко едно отрицателно състояние може да се смени. Само ако разбираш законите му. При минуса къде е опасността. От бездействие. Той има повече капитал, но това богатство, което има, не може да го разработи. Аз уподобявам минуса и плюса на следното: Минусът е поле, а плюсът е поле с дървета израснали вече. Минусът е следното: Имаш ниви без дървета, раждат се само магарешки тръни, цигански тръни и си сиромах. Плюсът е следното: Представи си, че на това поле отгоре имате няколко дървета от круши и ябълки и всяко дърво, ако даде по 10 кг, ако имате 1 000 дървета по 10 килограма, ако даде всяко, 10 000 кг, ако по 25 лева единия килограм продадете, ще имате 10 000, 250 000 лева.

Вие имате един минус, който трябва да превърнете в плюс. Имате известни енергии в ума и в чувствата си, те трябва да се разработят. Ако превърнете минуса в плюс, изменя се състоянието ви. Този плюс е сила в движението. Който не работи, не може да страда, а който работи, може да страда в началото. Най-напред си в едно пасивно състояние. Докато те събуди природата, ти страдаш, значи

страданието продължава дотогава, докато човек се подвижи, щом човек се подвижи, престава страданието. Този минус се върти, върти и като се върти, всичкото страдание отскача и човек казва, победих. Да допуснем, че ти си в едно пасивно състояние и само чувстваш нещата и предизвикваш една силна мисъл. Тогава вече имате плюс. Тогава има и отрицателна мисъл. В този случай законът е обратен. Трябва да предизвикаш едно положително чувство. Мислите и чувствата са положителни и отрицателни.

Вие трябва да знаете как да говорите. Няма по-голяма магия от човешката реч. Музиката това е магия. Ако човек повярва в силата на речта, на словото, което има, той в устата си има силата, с която може да направи всичко. Вие седите и търсите магията. Ти ще намериш една дума, например вземете в българския език думата светлина. На френски е люмиер, на английски е лайт, на немски е лихт. Англичаните и западните народи са впрегнали светлината на работа. Българинът и славянинът не е впрегнал. Тя само минава и заминава. Тя си тече. Лайт на английски значи светлина. Но от там произтича светлината. Като дойде светлината, всички неща стават леко. Мъчните работи през деня стават ясни и леки. Лайт, la англичанинът без да знае употребява нотата ла – синия цвят. А пък синият цвят какво означава? – Сега забележете, че това е една материя отвлечена. Аз мога да направя тази лекция много интересна за вас. Мога да направя червения цвят за вас много интересен. Ако в една червена кърпа ви дам 25 английски лири, а на друг, в жълта кърпа, дам 10 английски лири, тогава и жълтият цвят става интересен. Всички неща стават интересни, когато имат известно съдържание. Когато станеш сутринта, природата ще ти даде една мисъл, една добродетел, известно благо. Но ти не обръщаш внимание. Природата ти говори едно, пък ти мислиш само за земята. Природата идва и ти казва: Стани голям, богатството ти ще дойде. Обаче ти не обръщаш

внимание на тези думи, ти си мислиш, че имаш да вземаш от Иван Драганов. – Питаш по телефона Иван Драганов там ли е? – Защото има да ти дава 1 000 лева. Казваш на природата, като свършиш с него, тогава. А пък в дадения случай, това което ще ти даде природата и 1 000 Драгановци не могат да ти го дадат. 1 000 Драгановци по 1 000 лева, правят 1 000 000. А пък знаете ли най-малката сума, която природата дава, коя е? – Знаете ли най-малката единица, с която природата оперира. Разликата е голяма. Представете си, че природата дава един обяд на един човек. Колко пчели трябва да извика, за да изядат един обяд на човека. Колко пчели биха се нахранили с един обяд? – Една пчела каква част от един грам мед ще изяде? – Ще бъдете така добри, втория път да прочетете в някои пчеларски книги един пчелен кошер, който има 30 хиляди пчели и остава 10, 12 кг мед за зимата за 6 месеца. Направете една сметка 12 кг за 30 хиляди пчели, за 6 месеца колко изяда всяка. А те не изядат всичкото, все остава нещо. Каква част от грама изяжда всяка една пчела? – Всяка една пчела като отиде при един цвят най-първо се наяжда. Това е правилото. След това, каквото остане тя го събира и го занася. Каква част от грама тя изяжда? – Приблизително, аз предполагам, че 30 хиляди пчели са малко, за да изядат това, което човек изяда на един обед. 30 хиляди пчели ще изядат толкоз, колкото ние ще изядем. Пчелата, колкото и малко да яде, нейният обед ще струва толкоз, колкото и на човека. Много пъти по отношение на количеството има разлика. – Този човешки обед както го виждате на 30 хиляди какво ще даде? – Представете си 1 000 лева струва един обяд. Като го повишите на 30 хиляди, ще даде 30 милиона. Аз изваждам един закон: Най-малкият подарък, който дава природата, костува 30 милиона злато. За нея 30 милиона са нищо. Да нахрани една пчела или един човек за нея няма разлика. В съзнанието на природата да нахрани един човек или една пчела е все едно, тя не прави разлика. Тогава на една пчела

колко струва обядът. И на нея струва 1 000 лева, и на човека струва 1 000 лева, и за всяко едно същество е същото. Изваждам правилото: Когато природата иска да даде едно благо за 30 милиона лева, ти се потриваш, казваш: Иван Драганов там ли е, има да ми дава? – Вие много пъти и толкоз време да ме слушате, всички седите и все слушалките на телефона, и като ви гледам сега, не виждам нито един без слушалка, всеки има по една слушалка. Вика Иван Драганов и пренебрегва благото, което му дава природата. Ти гледаш земните работи да придобиеш, знание, да прочетеш книги, а какво ще ти даде природата казваш: После ще видим. Ти казваш: После. Мъчно се ядат плодовете зимно време. Лятно време е лесно, зимно време като ти дадат един плод, при 35 градуса студ как ще ядете. Мъчно ще ядете. Ще търсите топла стая. Това се наричат неблагоприятни условия на живота. И в природата се заражда един процес веднага в нея се понижава температурата, която природата дава, в тази температура вие... че при големите блага, които имате, няма да може да ги използувате. Това е все таки като онази млада мома, която мечтала на младини да има корона, огърлица, станала на 80 години на умиране и тогава ѝ донесли огърлица и короната. Тя казала: Да беше на млади години. Сега я погребват с огърлица и корона. Тя ги поглежда и като ги погледнала, знаете ли какво излязло из очите и две сълзи покапали. Но те защо не дойдоха навреме тази огърлица и корона. Понеже тя е държала дръжката на телефона и викала Иван Драганов. Всички сегашни нещастия са все от тези слушалки на миналото, от мисълта: Как ще прекарам аз живота си. Ще стана ли аз учен човек, ще стана ли музикант. Много глупава работа е да мислиш, че ще станеш музикант, ти и без това си музикант, само че не си се опитал да пееш. Ти казваш: Богат ще стана ли? – Ти и без това си богат. Ти като умираш ще научиш, че много работи си знаел. Ти сега през целия живот ще се мъчиш да прогледнеш. По индуски начин, по

западен начин. А пък като умираш ще прогледаш. Защо ти е това проглеждане като умираш. По-напред трябва да знаеш този закон. Ти влизаш в една зона и не си готов. В сърцето ти седи страхът. Следователно, изгубил си условията. Човек и без това е ясновидец. Било е време в човешкото развитие, когато хората са виждали, те са виждали и каналите на планетите, на слънчевата система, те са виждали и без телескопи хората там. Всичко това е изгубено. Защо? – И човек си е направил една тръба, един малък телескоп. Казва: Какво чудо, каква голяма придобивка на науката е това. Това все таки прилича на следното: Да спечелиш изгубеното богатство. Днес вземеш 1 000 лева, утре 1 000 лева и най-после като вземеш половината казваш: Слава Богу. Взел ти 30 милиона, ще ти плати 15 милиона, това е придобивката. Човек по-рано имал повече.

Това, което търсите, е вътре във вас. Сега вие трябва да намерите онзи метод, с който да развивате вашите способности, но не всичките изведнъж. Трябва да започнете с най-силните способности, с най-силните чувства, но не по подражание. Например като слушате някой музикант да свири и вие искате да свирите. Това е външно подражание. Вие ще започнете с най-силните способности, докато дойдете до другите. Между способностите има връзка. Като развиеш едни способности, ще развиеш после други. Ти като вървиш по един музикален начин, то способностите си помагат една на друга. Музиката не е чувство, тя е способност. Вие казвате, музикално чувство. Музикалните чувства развалиха музиката. Морално чувство има, но музикално чувство няма, има музикални способности. Религиозни способности няма. Ти като дойдеш, като започнеш да мислиш какво нещо е Господ, ти ще осакатиш чувствата си. Ако човек иска да направи религиозното си чувство способност, то е глупаво. С ума си няма какво да търсиш Бога. Ти като намериш няма какво да Го изучаваш. Както лукът, колко люспи има. Или като дойде колата да

видиш колко спици има колелото, или колко оси има. Реалността не е като колата. Няма какво да четеш в реалността. В нея няма никаква наука. Тя съдържа всичката наука. В нея няма никаква истина. Тя съдържа всичките истини. В нея няма никакво знание. Тя съдържа всичкото знание в себе си. По човешки говоря. Защото в другото има нещо по-високо от чувството. При чувството без да разсъждавате, без да анализирате, схващате изведнъж нещата, усещаш радостта. Ти като схванеш с радост светлината, ти схващаш нейните трептения. Всяко едно трептение има свое предназначение. Ако ти едно трептение изгубиш, ти изгубваш всичко. Тогава червеният цвят няма това качество.

За да се образува една човешка мисъл, колко цветове трябва да влязат в нея. Трябва да имате съчетания, най-хубавото съчетание на всичките цветове, в тяхното съвършенство, за да имате една хубава мисъл. Мисъл без цветове не съществува. И най-после когато всичката тази мисъл дойде в своя апогей, до своето развитие, тя ще стане светлина. Светлината съдържа в себе си всичките хармонични съчетания на цветовете. Червеният цвят в света, ето какво показва от Божествено гледище. Щом аз видя червения цвят в Бога, Бог казва така: Аз съм всякога готов да дам живота си жертва за другите. Вие схващате обратно червения цвят. Вие казвате: Позачервил се е човекът. Червеният цвят трябва да схващате така, че природата всякога е готова да даде живот на когото и да е. Ако така схващате червения цвят, тогава той има смисъл. Сега аз давам само един ключ. За другите цветове какво може да се направи? – Едно вътрешно разгадаване, тълкуване. За червения цвят вие казвате, че той е чувствен. Първоначалният червен цвят има следното значение: Че всякога е готов да даде комуто и да е.

Сега аз ще ви попитам като онзи български поп, който след като говорил, попитал, разбрахте ли? – Ако не сте ме разбрали много

добре, ако сте ме разбрали няма какво да ви говоря повече. Сега аз мислех да ви посвиря. Изпейте ми песента „Сила, живот, здраве“. Ако я изпеете хубаво, ще ви дам един банкет. *(Изпяхме песента.)* Много пъти не сте свободни. Човек не е свободен. Той иска да изпее нещо съвършено. Това не може да бъде. Започнете с това, което може да направите. Не се безпокойте от погрешките, които може да направите. Те са естествени погрешки. Ако не искате да правите погрешки, ще направите 10 пъти повече. Ако искате да направите естествени погрешки, то вие ще дойдете до правилния тон. *(Учителят свири на цигулката и пее.)* „На мене ли се дадоха тези страдания.“ Тогава аз отговарям: *(Учителят пее и свири.)* „На тебе се дадоха, по-хубави от тях няма.“ При музиката вие не може да мислите лошо. Българинът е песимист. Всичките хороводни песни българинът ги е създал, за да се лекува. Когато българинът се е лекувал, той е играл хороводни песни. Няма какво да мислиш лошо, търпи. Музиката лекува, колкото и да е болен човек. Двама души, кавалджии или гайдарджии четири деня, ако свирят на болния, той най-първо ще бъде спокоен, а после ще скочи от леглото. А пък тъжните български песни как са дошли? – Българинът казва: То така не става. Най-малко трябва да се замисли човек. Тези тъжните български песни са патологични, не са здравословни, а пък другите са здравословни. Има хороводни песни, при които, ако си болен, ще станеш. Има болни тъжни песни, при които ако си здрав, ще заболееш. Хороводните български песни са лечебни песни. Който иска, може да ги употреби. Някои от вас направете опит. Ако някой го тресе, пейте му два, три деня наред. Идете при някоя ваша приятелка, болна, да се заиграеш, да се затропаш, леко на пръстите си и онзи, болният, да загуби съзнанието си, че е болен. Като те гледа, ще започне и той да скача. Ти го хвани за ръката и кажи: Няма какво да се тревожиш, Господ не е създал земята за болни хора, земята не е болница, тя е за здравите

хора. Че има болести, то е изключение. Болестите на земята са микроскопически. Но в природата съществува едно здравословно състояние и всички ще тълкувате добре.

При най-добрата песен вие ще кажете, не струва тази песен. Тя лекува. Тя носи здраве. Но ако целия ден играеш! – Трябва да знаеш колко време да играеш. В природата има музикални часове. Я изпейте още веднъж „Сила, живот и здраве“. Ако имаме време, ако сте способни, с някои от вас за една две години ще упражним да станете певци по новия начин. Другите по стария начин да видите каква е разликата, по единия и по другия начин. Хубави певци има, но методите, по които те пеят, не може да им дадат онзи естествен тон. Онази певица, която излиза да пее, тя не се въодушевлява от една велика идея, тя иска да пее, да угоди на хората, да придобие повече пари. Но малко хора има, които да пеят с идея. Аз това го наричам да пеят за себе си. След като пее за себе си, да пее и за другите. Най-хубавото пеене е това. Аз го разбирам така. Като пея за себе си, да пея за Божественото. Аз не мога да мисля, да чувствам и да извърша каквато и да е работа, ако аз не пея правилно. Ти не може да се явиш пред Бога с тъжно лице, клюмнал. Когато ти се явиш при Бога, нито скръб, нищо отрицателно не трябва да има в тебе. Ти трябва да приличаш тогава на едно малко дете, което като види баща си, да светнат очите му, да е радостно. Но не затова, че ще чакаш, че ти е купил круши или ябълки, но да се радваш, че си видял баща си. Щом мислиш за дрехи и други работи, то са мъртви работи. Като имаш първичното онова състояние, ти всичко друго може да имаш.

Ако дойдете след хиляда години ще видите, че тази наука се е изменила. Отношенията между сегашната наука и бъдещето ще бъде както между гъсеницата и пеперудата. Ще турите за една седмица следното упражнение: Всеки един от вас да си вземе по едно огледалце и като се огледате си кажете: Няма да мисля по старому,

малко по-весел ще бъда. Какво си се намусил. Я ми дай една хубава усмивка, усмихни се насреща ми. Ще приказваш на себе си в огледалото. Ще се постараеш да дадеш на лицето си най-хубавия оттенък, че като се огледаш в огледалото да ти е приятно и да се харесаш. Да кажеш: Така да те запомня. Поне една, две, три, пет минути в огледалото да се оглеждаш. Ако някой може и без огледало да го направи, може, но с огледалото е по-лесно. Най-първо ще си представите, че имате едно чуждо лице, един ученик и ще кажеш: Какво си се представил така пред мене, я се представи, както едно време те знаех, я се представи хубаво, а пък той се смущава горкият. В тебе низшето се смущава от висшето. Като дойдат те в съгласие, ти ще видиш един оттенък в очите, в мускулите. Най-първо едно недоволство, веждите, устата изкривени, косите разхвърляни. Ти ще се загледаш хубаво, има разни методи. Едно време учениците правеха косата да щръкне, косите не трябва да бъдат много пригладени, но и много чорлави не трябва да бъдат. Ако са много чорлави имат много електричество, ако са много прилепени, имат много магнетизъм, а трябва равновесие. Косата един, два пръста, един сантиметър да излиза вън от ушите.

Отче Наш.

БАВНИ И БЪРЗИ ДВИЖЕНИЯ

11 година, 13 школна лекция на I мл.ок.клас., 8.I.1932 год. Петък, Изгрев.

Отче наш.

Един основен въпрос е дишането. Дишането физиологически е частно, специфично по отношение на дробовете. Човек диша чрез цялата кожа, седем милиона пори има и през порите си диша. Ако затворите порите на човешкото тяло, веднага умира. Специфичното дишане не може да го спаси. Ако диша през порите и специфичното дишане премахнете, пак умира. Следователно, тия двата процеса – специфичното дишане и дишането чрез порите, трябва да бъдат в хармония. Човек, следователно, трябва да диша с цялото тяло и специфично трябва да диша. Ако вие не се научите да дишате с цялото тяло и с дробовете, всякога ще бъдете болен, само ще боледувате. Значи в природата има един закон: тя обича туй, което ти е определено, дажбата, която имаш, известно количество въздух трябва да го преработиш. Че вие сте ученици на земята, известно количество въздух е определено да го преработите. Ако вие не го преработите, в книгата на вашия живот се пише, че вие не сте преработили. Тогава идат болестите, намалява се заплатата ви. Казва: Защо аз съм болен? – Не си обработил въздуха. После от въздуха ще извадиш тая енергия, която едновременно е потребна и за вас, потребна е и за природата. Всичките съзнания са съединени като клетки в един организъм. Следователно, вие сте полезни в общото, тази работа, която вършите, ще влезе в общо употребление на цялото. Защото, ако вие нямате туй схващане на живота, мислите, че сте самостоятелни, не сте толкоз нужни, вие се самозаблуждавате. Може

от вашето гледище да не сте полезни, но от гледището на природата сте полезни. Може от вашето гледище да сте малки, но може туй схващане да е криво. Трябва да схванете в какво отношение сте полезни. Тия двете стрелки на часовника доколко са полезни? – Доколкото показват времето, са полезни. Но същевременно махането не показва времето, в него има обратно движение, но туй движение е във връзка с горните две стрелки (ръчици), но същевременно махалото е свързано с цял един организъм. Ако колелцата, ако всяко колело, пружината, която извършва известна служба, ако те се откажат, кажат: Какво ще стане? Не може да има един общ резултат. Сега в този живот като малките деца елементарни работи да се научите, да вършите работа. Вие седите, не знаете да дишате. Например, ти дишаш само с върха на дробовете, с наведена глава. Когато дишаш, ще държиш главата перпендикулярно. От центъра на слънцето до центъра на земята ще теглиш една права линия и тогава ще се изправиш точно на перпендикуляра. После едно отклонение може да става. Вие не сте господари. Сега сте млади, гледате защо старият човек се е прегърбил. Защото нарушил този перпендикуляр. Кога се нарушава перпендикулярът? – Когато се туря известна тежест. Върху един перпендикуляр абсолютно никаква тежест да няма, която да стане причина да се наведе. Той трябва да бъде абсолютно без тежест. Перпендикулярът това е положението, дето всичките сили са уравновесени. И следователно, щом този перпендикуляр е уравновесен, поне вие може да мислите.

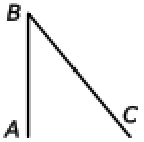

Фиг. 1

Тази линия на перпендикуляра всякога трябва да бъде успоредна с гръбнака (Фиг. 1). Правата линия, която не е успоредна с гръбначния стълб, не е перпендикулярна. Той не може да бъде мярка по отношение на плоскостта. Защото ти схващаш, че *AB* е плоскост, но ако ти нямаш съзнанието, твоето схващане за тази плоскост ще зависи от твоето будно съзнание. Следователно, дотолкоз, доколкото твоето съзнание е будно, дотолкоз този перпендикуляр напълно зависи от твоето съзнание. Тогава щом има известно нарушение, щом ти си неспокоен, ако в духовния свят, в умствения свят си неспокоен, нямаш перпендикуляр, ти си в бурно море, ти мязаш на часовник. В часовника има перпендикуляр. Перпендикулярът е точката, която не се мени. Тази точка не се мени, тя е в общение с една пружина, която държи перпендикуляра, да се движи махалото. Казвам: Всеки един перпендикуляр трябва да бъде успореден с човешкия гръбначен стълб, тогава е перпендикуляр. Сега този закон ще пренесете. Един физически закон ще пренесете към хората. Вие не можете да бъдете в хармония с когото и да е, ако неговият перпендикуляр и вашият перпендикуляр не са успоредни. На двама хора физическите перпендикуляри трябва да са успоредни. Ако единият е гърбав, а другият – прав, никога не може да дойдат в съгласие. Тогава какво ще правят.

Сега ще ви преведа един пример. Представете си, един господар отива да хваща работници, но здрави работници. Питам: Кого ще хване той за рамото? – Правия. Гърбавия от нямай къде ще хване. Той знае, че този гърбавият не може да върши така добре работа. Сега гърбав човек кой е? Всеки човек, който не мисли право, е гърбав; всеки човек, който не чувствува право, е гърбав; всеки човек, който не постъпва право, е гърбав, гърбица има. Има един паралел между тази гърбавина и има една неправилна гърбавина в живота. Аз говоря за тия гърбавини, които нямат никакъв център. Не говоря за

окръжностите. Окръжността не е гърбавина, тя е кривина. И в една окръжност няма никаква гърбавина. Всяка една окръжност е направена от безброй прави линии. Защото между две точки, може да се тегли само една права линия. Една окръжност е направена от безброй точици. Следователно, между тия точки има само права линия, няма никакви криви линии. По отношение на главния център, те са полюси. В окръжността имаме полюси. По отношение на другата линия, която съставя триъгълника, между двата радиуса правата линия е вече основа на тяхното действие. Следователно, във всяка една линия...

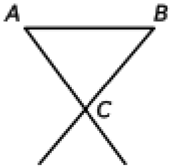

Фиг. 2

Ако начертаете от един център една окръжност, тогава правата линия, разстоянието... да допуснем, че правата линия е *AB* (*Фиг.* 2). В природата в този общия център се разбират всички радиуси. Някой път вие начертавате по-голяма окръжност, следователно, линията *AB* ще бъде по-голяма. Но в природата такива кръгове не съществуват. Такива ние си ги чертаем. Тогава да кажем радиуси *CD* и *CB* – имате линията *AB*. Тия линии, които се образуват, равни ли са? Кога са равни? Те образуват безброй триъгълници. В сегашния живот е така. И следователно, ние се стремим да уравновесим своя характер. В що се изразява характерът? Защото има по-голяма окръжност. Как се наричат тия страни, катети. Във всеки един организъм катетите са по-дълги. Ако всичките тия триъгълници, които са събрани, как може основите да бъдат на повърхността. Вие казвате, че другото е основа. Да изясним тази идея. Представете си, че вие имате един стан.

Основата нали е турена на две кросна. Ето едното кросно, ето и другото. Вътъкът върви перпендикулярно с кросното, не върви успоредно с основата. Следователно, кой е онзи хубав изтъкан плат? Някои нишки са вървели перпендикулярно на основата, а успоредно на кросното. Добре. Изяснете ми тия двете кросна. Къде са двете кросна. *AB* е основата. Другото заблуждение седи в туй, че вие мислите, че центърът на една окръжност е невидим. Точка. Но няма нищо от центъра. Този център вас ви се показва, че е малък. То е едно перспективно гледище, понеже този център е във вечността. Този център на деятелност е толкоз далече, че вас ви се вижда като точица. Следователно, като го погледнете този център във физическия свят, ви се вижда като точица, отношенията ви се виждат по-големи отколкото центъра. Туй е противоречие на съзнанието. Много малка е точката. Но всичката деятелност на този кръг произтича от този център. Силата, която произтича от този център, не е пространството, което завзема.

Мислите ли, че едно колело, което завзема едно голямо пространство, е силно? Ако направим един кръг около себе си, мислите ли, че мястото, което сме описали, ако е голямо, този кръг е силен? Силата е в центъра, която прави кръга, онази малката точица е по-силна от цялата тази окръжност. Сега приложението. Вие избягвате едно приложение. Вие разсъждавате механически. Казвате: Аз съм голям. Твоята големина още нищо не значи. Същевременно ти може да имаш голяма глава, ти може да имаш голямо тяло, ти може да имаш дълги ръце, ти може да имаш дълги крака – това са само възможности. Доколкото ти може да бъдеш господар на твоята ръка, да имаш отношения с ръката, доколкото може да работиш с мозъка, може да работиш с дробовете, дотолкоз, доколкото ти си господар на онова, което притежаваш – разумен господар – толкоз ти може да бъдеш силен. Ако един ден се откаже твоята ръка да ти служи, кои са

причините? Не си ти господар. Че ти един ден изнасилваш ръката, работиш повече, осакатяваш ръката си. Правиш престъпление спрямо себе си, спрямо онези живите сили. Един ден ръката се отказва да ти служи. А пък някой път не работиш никак, ръката пак се отказва. Казва: Не да не работиш, но да работиш толкоз, колкото трябва. Коя е мярката да работим колкото трябва. Във всяка една работа, която усещаш приятност в работата, тази работа е нормална, тя е в съгласие със законите на природата. В момента, в който почувствуваш най-малкото неразположение, ти си в дисхармония, спри там, престани повече да ядеш. Седнеш на една богата трапеза, вземеш една хапчица, тебе ти е приятно, дойдеш до едно място, усещаш тежко. Какво показва? Преработил си. Спри. Не довършвай работата докрай, ако искаш да бъдеш здрав. Вие казвате: Да се свърши работата докрай. Никога не довършвай работата, физическите работи всякога остават да има нещо недовършено. Понеже туй недовършеното в природата е. Ти ако довършиш своята работа, има общ план, ти ще влезеш в дисхармония. Природата трябва да довърши своята работа и тогава завърши. Ако ти завършиш своята работа преди нея, ти си в дисхармония, ти не вървиш по правия път.

Хубаво, ако 10–20 души са определени да идат към една точка, ако един иде по-рано, работата не е свършена. Всички трябва да пристигнете на мястото в пет и половина и тридесет секунди, ако ти пристигнеш десет секунди по-рано или десет секунди по-късно, ти не си изпълнил задачата точно. Вие сега не мислите правилно и не чувствате правилно. Кои десет секунди, кои петнадесет, коя една, но една или петнадесет, ти си вече в дисхармония с природата, следствие на това усещаш известно разногласие вътре в себе си. На какво се дължи? Ти си недоволен. Ти си бързал най-първо да глътнеш една хапка. Знаете ли колко пъти трябва най-малко да я прекарате в устата. Твърда или жидка храна трябва да се прекара по същия начин. Всяка

храна, която не е прекарана в устата толкоз колкото трябва, не може да принесе полза. Сега вие имате една илюзия. В една храна или в съдържанието на храната, в яденето на храната има три процеса, които трябва да станат едновременно. След като дъвчете тази храна дълго време в устата, тя съдържа известна енергия, прана – туй което наричат индусите, или животворна сила, или животворно електричество, или магнетизъм. Като дъвчете, тази енергия минава през езика и се складира в нервната система. Ако вие дъвчете по-малко, значи по-малко енергия туряте. Като влезе в стомаха, започва един друг процес. Отгоре на мозъка трябва да се даде енергия на стомаха, тогава вие ще харчите повече енергия, ще добивате по-малко. Като нямате енергия в мозъка, храната долу не може да се смели. Смилането зависи от енергията, която е в мозъка. Ако вие дъвчете дълго време, учените обясняват, дълго време да се дъвчи храната, за да може да се възприеме и да се складира, за да може после другата енергия да се изкара, която е потребна за мускулите, за костите. Казвам: Ако ума ви не е съсредоточен в яденето, туй ядене е без полза. Ще бъдеш като някой търговец, който има не книжни пари, но златни. Той като ги види приятно му е, гледа една златна монета, втора, трета, четвърта, пета. Вечер ги извади, брои ги, туря ги в касата. Търговец, който изобщо по този начин работи, никога не боледува. Боледуват, знаете ли кои търговци? Които дават на вересия. Дойде някой, няма пари, даде на вересия, той пише, няма пари, тревожи се. Дойде втори и той на вересия, трети на вересия и търговецът се разболява на вересия. Ако туй дъвкането не си свършил, ти си ял на вересия. Мислиш ти някъде, умът ти не присъствува, всякога когато умът не присъствува в яденето, ти си дал стоката на вересия. Може да вземеш някога нещо, но ще мине време, ще се съдиш, ще кажеш: Втори път на вересия не давам. Затуй в природата няма такава отделна рубрика, за да оперира на вересия. Argent conte – в брой. –

Ама ще получа, ще почакам. Тогава ще ти кажат тъй, щом нямаш, ще ядеш толкоз колкото имаш. Като идеш на гостилницата, нищо не дават на вересия. Ти ще бръкнеш в джоба си, ще ядеш толкоз, колкото имаш в кесията си, само с това имаш право да се разполагаш. Или в даден случай, да обясня работата; ти дотолкоз си ял правилно, доколкото твоят ум присъствува в първата хапка. Ти ядеш първата хапка, гледаш яденето – голяма паница. В даден случай ти като вземеш първата хапка, ще ядеш, тя трябва да бъде център, а другото ядене е реално толкоз, колкото влиза в устата. Туй ядене, което е до тебе, то не е реално. Ти я го ядеш, я не. Знаете какво става с вас. Сядат двама англичани на една богата трапеза. Единият, като яде, умира, яденето остава наполовина. Другият англичанин продължава яденето, нахранва се и казва на келнера – Дайте ми сметката. – Който прави сметка за двамата. – Не на приятеля наполовина седи яденето. Та казвам: Вие сега не знаете, може наполовина да оставите лъжицата. Набраното е важно. Няма какво да гледаш паницата, ти гледай хапката. Ти, като ядеш, радвай се на тази хапка. Една хапка, на която се радваш, ще принесе хиляди пъти по-голямо благо, от хиляди паници, те нищо не допринасят. Този закон може да го приложите по-широко. Онова, което виждате отвън, то са паниците; онова, което вие чувствувате вътре в себе си, то са хапките. Философия трябва да имате на живота. Вие искате да бъдете здрави, от туй зависи здравето на човека, от туй зависи неговата права мисъл, от туй зависи неговото бъдеще отсега до вечността, от този момент зависи. Ти казваш: Ние за бъдеще ще станем нещо. Оставете тия глупави работи. Ти ако в даден момент човек не може да станеш, ако хапката сега не я сдъвчеш, както трябва, всичките ти работи през цялата вечност такива ще бъдат.

Казвам: Физическият свят това е прелестно учение, туй за ученици, които са напреднали. Вие искате да знаете смисъла на

живота. В геометрията най-първо какви отношения има? Има отношения към вашите къщи, има отношение към ниви, към физическия живот, геометрия има във вземането на пари, трябва да знаеш какво пространство има. Правиш разчет, за да може разстоянието, което имаш в ума, да го събереш. После когато потопяваш парите в мастилото, изчисляваш колко трябва да туриш, всякога умът ти работи. Ако ти не разбираш тая сложна геометрия, тогава няма да знаеш да пишеш правилно, едната по-голяма буква, другата по-малка. Защо не харесвате една буква по-малка, друга по-голяма, какво означава. Голямата буква е несдъвкана буква. Онзи, който пише много малки букви, той е много скържав, пък онзи, който пише големи букви, той е щедър. Някой път е щедър на чуждото. Има едни букви, които са нормални. Ти като погледнеш ще кажеш: Защо пишеш толкоз ситно. Казва: Защо пишеш толкоз едро. Онзи недовижда, той пише големи букви, нему са слаби очите. Ако пишете на един човек писмо с големи букви, той е стар. Ако пишете много ситно писмо, той е млад, скържав. Когато пишете нормално, както трябва да бъдат геометрически, има една норма в природата. Тогава каква е нормата? Всяко едно писмо, което като напишете, сте доволни по форма, съдържание и смисъл, туй писмо е хубаво. Всяко едно писмо трябва да принесе полза на вас. Аз да ви кажа: Писмо, което не донася полза, трябва да го сдъвчете. Хубавото писмо трябва да е сдъвкано. Тъй както майката дава на детето мляко. Ако писмото, което вие сте написали не е излязло мляко, не го давайте на децата, защото всеки комуто пишете, ще го развалите. Защо не хранят децата с твърда храна? Знаете едно правило: Всеки човек, на който пишете едно писмо, той е дете много малко. Когато на вас пишат, вие сте такова малко дете. Защо пишат хората писма, деца са. Писмата трябва да бъдат добре сдъвкани. Написаното трябва да бъде разработено, че като го четете, че туй дете биберончето като туриш, много хубаво

писмо. Питам: Вашите идеали такива ли са? Каквото и да е да го прекараш отгоре-отдолу, криво-ляво. Не, чисто трябва да бъде писмото. Капане, зацапване, такива работи да няма. Да бъде преписано много хубаво, и в съдържание, и в смисъл да е много хубаво. Казва: Не струва такова писмо да му пишеш. Ти правиш пакост на себе си. Ти като напишеш едно хубаво писмо, допринасяш на себе си, ти се подигаш. Ако пиша хубаво писмо, аз го пиша най-първо за себе си. Майката яде най-първо за себе си, излишъкът, който остава, се набира в гърдите. Тя казва, много хубаво ядох, мама. И детето като го тури на гърдите казва: Много хубаво ядох.

Вие сега още не сте се освободили и сега ви подуват. Вие казвате, че майките ви не ви подуват. Аз отричам. Вие нали пиете мляко, овцата е вашата майка. Всеки човек, който яде мляко от кое да е животно, туй животно му е майка. Аз правя заключение. Затуй казвам: Щом напуснеш детинската възраст на млякото, тогава идваме до твърдата храна. Храната, която трябва да се сдъвчи, показва, че сме станали възрастни. Затуй именно децата правят една погрешка, че не дъвчат храната. Затуй децата боледуват. Майката трябва да даде урок на детето да дъвчи. Като смуче млякото, трябва да го прекара един, два, три, десет пъти през устата, чрез езика да изкара храната, да складира, че тогава да го глътне. Те са умните деца. Онези деца, които постоянно гълтат, гълтат и след туй знаете какво става. Аз съм наблюдавал някое дете, майката като го подува, повърне млякото навън. Млякото се е съсирило, образували се киселини.

Та казвам: Този сложния физически живот, който имате, вие мислите, че добре живеем. Колко нещастия трябва да се коригират в сегашния живот, за да може човек да живее на земята. От него зависи бъдещото щастие, здравето, от него зависи бъдещият прогрес. От яденето, от дишането, от ходенето зависи цялото щастие на човека. Три неща са потребни. Ако вървиш, да вървиш правилно, да не

вървиш като пиян. Как вървите някои от вас? Трябва да имате една права линия и ако тази кривата (правата) линия се мени, като ходите, трябва да мислите. Човек, който върви и не мисли, не ходи правилно. Отиваш към една работа, трябва да избираш пътя, по който трябва да минеш. Ти отвсякъде не можеш да минеш. Тръгнеш из София, искаш да познаеш откъде да минеш, щом стигнеш до мястото да знаеш коя улица да хванеш. Определено е през коя улица да минеш. Ако ти не минеш през тази улица, ти не знаеш как да ходиш. В човека има едно чутие, едно чувство. Щом като пристигнеш някъде, ако пазиш едно чувство, като пристигнеш, нещо ще ви каже или вляво или вдясно. Ако вие се поведете по това чувство, право ще бъде, но ако започнете да се колебаете, ще изгубиш само време. Нещо ти казва вляво. Ти започваш да разсъждаваш, тогава изгубиш целия ден. Казвам сега: Зависи от правилното дишане. Законът на дишането е важен.

В тези триъгълници тия основи са равни. Какво означават катетите, защо ги наричат катети. Втория път разгледайте думата. Радиусите успоредни ли са, как се смятат? Успоредни са. През един център колко успоредни може да прекараме. Безброй. Две успоредни линии в далечността нали се съединяват. Радиусите, които излизат от една окръжност, не са успоредни. Тъй както ги чертаете не са успоредни, но в природата те са успоредни. Сега въпросът не е да вярвате, то е едно твърдение. Вие ще разсъждавате, ще кажете тъй, че описаната окръжност не е тъй. Но туй ли е в природата. Сянката мяза ли всъщност на дървото. Ако вие начертаете една окръжност, донякъде представлява реалната окръжност в природата. Допуснете сега, че ви представя положението: вие се намирате на физическото поле нали. Ако построите каква да е машина, едно колело, някаква воденица в третото измерение, колелото и оста се движат, повърхността седи, в покой е, остава в четвъртото измерение и се показва, че и цялата плоскост се движи, тя се върти. На какво седи

тази плоскост, на какво се върти. За да се върти плоскостта на физическото поле, плоскостта трябва да е в покой. А пък ако цялата плоскост започне да се движи, тя трябва да има някаква друга основа. Та казвам: Вие ще се намерите в едно чудо. Понеже вие имате едно разбиране, вие имате ос, колело и вашата ос седи сега, понеже караме и вашата плоскост да се движи, кажете на какво мяза. В природата всичко е в движение, всичко е в движение, но туй движение е разумно. В туй движение няма никакво сблъскване, всички същества се движат, но всяко същество се движи в своя посока и никога не става сблъскване. Туй движение то е разнообразно. Като започне от най-слабите импулси, които има, има едно движение, което след няколко милиона години като се движи една точица, едва ли е извършила една хилядна от милиметъра. Тогава във вашето съзнание един милиметър като се движи е голяма бързина. Ако извърви една хилядна от милиметъра, питам: Ще забележите ли туй движение? Вие ще мислите, че туй тяло е в покой. Някое голямо тяло се движи толкоз бързо, един милион години ти няма да го намериш. В природата има каквито искаш движения, може да избереш, каквито искаш, може да започнеш от най-слабото до най-бързото, което изведнъж се движи, че едновременно е навсякъде. Едни се движат толкоз бързо, други се движат толкоз слабо, че движенията съвпадат. Най-бързото движение съвпада с най-слабото, достигат се и двете. Защото да допуснем, че нашата вселена обикаля цялата вселена за 36 хиляди години, светлинни години. Знаете ли колко е светлинната година? Колкото път извърви светлината за цяла година се взима за единица, като се движи всяка секунда с 300,000 километра. Такава една единица и туй 36 хиляди години. Едно същество, в което се зародило една идея да извърви с най-слабо движение, което се движи микроскопически. Тогава значи, каквото извърви в 36 години и с едно слабо движение се съвпадат. Най-силното движение, понеже оттам, отдето изхожда, и

най-слабото движение, като дойдат те съвпадат. Слабите и силните движения са винаги съединени и свързани. Слабите движения в света представляват опорните точки. Най-слабото движение това е опорна точка. Най-силното движение това е периферия на тази точка. Те вървят в противоположност. Представете си тия две точки вървят в две противопосоки, направления – едната се движи вдясно с голяма бързина, другата докато направи една хилядна от милиметъра за 36 хиляди години, първата извървява грамадно пространство, те се съединят, завършат цял един кръг. И двете се събират. Казва: Една грамадна работа свърших. 36 хиляди години работил и извървял една хилядна от милиметъра. Другата знаете за 36 хиляди години какво голямо пространство извървяла. И двете разправят опитности. Според вас коя е по-учена? Тази, която се движи с голяма бързина, това е външният обективният свят. Тази, която извървяла една хилядна от милиметъра за 36 хиляди години, е нашият вътрешен свят. Движението във вътрешния свят става много по-медлено. Вие сте на особено мнение. Аз нямам нищо против, може да направим вътрешния свят да се замени, безразлично е, ще се пазят само отношенията, които съществуват. Отношенията между *A* и *B* са определени. За мене е все едно дали *A* е председател и *B* слуга или *B* е председател и *A* слуга. Изменя се положението. Но питам: Когато *A* работи добре и *B* работи добре, какви ще бъдат резултатите *C*. Ако се сменят, какъв ще бъде резултатът *C*. Стига работата да е свършена добре и резултатът ще бъде добър. Следователно, който и да бъде председател, нищо не значи. Когато жеравите вървят, пътуват, има председател, няколко председатели има. Най-силните жерави образуват триъгълник, те излизат напред като генерали, всички вървят, той отваря въздуха, вървят в крива линия, като се умори председателят иде друг на мястото му. Председателят върви напред, по-слабите остават на опашката, не са уякнали крилата им.

Председателят, като извървят стотина, двеста километра, казва: Да се спрем за децата, за по-слабите. Слезнат, малко починат и пак тръгнат. Тия младите един ден и те станат председатели. Идущата година крилата станат яки, станат председатели.

Искам да оставя мисълта. В природата трябва да схващате двата процеса. Трябва да се движите бързо като светлината, някога човек трябва да бъде тъй медлен в своето движение, че движението на един охлюв да ви се вижда като светкавична бързина. Един охлюв за 36 години колко място ще изходи. За 36 години доста път ще извърви. Има отношения вътре в света, които се свързват с тия медлените движения. Но този, който е минал по туй медленото движение, всичко знае, затуй този, който извървял една хилядна от милиметъра в 36 хиляди години, той е специалист, мястото го знае. Онзи, който се движил с тази голяма бързина, той е обиколил много работи, но нищо не знае. Затуй онзи, който малко върви, много знае, всичко знае наоколо, онзи описал грамаден кръг, но нищо не проучил. Тия хора, които имат големи идеи, казват: Голяма идея имам. Хубава идея има, но тия работи не ги знае, той не е проучил работите, както онзи, който се движи медлено. Онова, което е проучил, знае го да го приложи. Този ще разправя всичко туй, което опитал, той го обработил. Той казва: И аз искам да посетя тези места, дето ти си посетил. Колко милиона години му трябват на този медления да изходи всичкото туй място. Знаете какъв учен би станал. Онзи, който описва големия кръг, за да може да вземе периметър, той е предприемчив. Онзи, който се движи с микроскопическата бързина, на него се дължат всичките изводи, енергията ще преработи и животът ще добие смисъл.

У вас има два процеса: недоволният процес, той е който се движи с голяма бързина. Той бърза, казва: Времето тече. Пуснете го нека върви. Един има, той яде, яде. Не спъвайте нито единия, нито другия,

нека се движат, но като се върнат, като се срещнат на същото място да образуват един правилен кръг. Във всяка една ваша мисъл, вашите медлени мисли на движение и силните движения на мисълта да се образува една връзка. Туй е правилно схващане или го наричам да бъдеш доволен от онова, което си извършил в даден случай. Някой път може да възразите: Как да бъде доволен. Ако първата хапка не си сдъвкал. Ето аз как разрешавам въпроса за мене. Недоволен съм. Казвам: От какво произтича моето недоволство? Не си сдъвкал втората хапка, започни да дъвчеш. Ние бързаме да дишаме. Поемам въздух, концентрирам ума си да изведа из въздуха всичката сила, която е скрита да я складирам. Тя ми е работа дадена. Понеже като изхвърля вън от себе си въздуха… която работи, аз няма да извадя съдържанието, няма да извърша работа. Ще имам обратния процес. Всяко едно дишане умът трябва да присъствува, като възприема първата въздишка в себе си, след като извадя силата, ще има в душата една благодарност. След туй ще дойде друга радост. Като дишаш, в живота се получава една малка радост. Като направиш упражнение да речеш: Много съм благодарен, че направих тия упражнения. Казвам сега: Ако вашето дишане не е правилно, вие искате да дишате, да сте поети. Знаете ли каква галиматия може да напишете. Поезията ви напълно ще зависи от дишането. Както сте дишали, тъй ще пишете, както сте яли тъй ще пишете. Всякога може да направим един опит и да видим какво отношение ще има. Донесете ми съчиненията на няколко души, български поети, които аз не зная, след като ги прочета, ще ви кажа, дишат ли добре, хранят ли се добре, ходят ли добре. Най-добрият философ в света, какъвто е бил Кант, и в движенията си той е бил като часовник. Всяка сутрин минавал като часовник. Само две изключения направил в живота си. Като умрял хората, които свикнали да го виждат, казали: Случило се е нещо с Канта, не минава. Кант така е могъл да напише „Чистия разум“.

Като тръгнете в пътя си да знаете, че ходенето е много важно. Ангели от невидимия свят ви гледат как ходите и веднага определят вашия манталитет само от движението ви. Тъй като вървиш не като войник, но като поет. След като си ходил право да станеш философ, да станеш поет. Поетически ход няма, философски ход няма, Божествено ходене няма, музикално ходене няма, има едно ходене, аз го наричам правилно ходене. Хубаво, вие бягате, засилвате, после спрете или равномерно ходите. Някой път искате да се научите на търпение. Трябва много бавно да движите краката си. Сега вие какво ще кажете, че всякога трябва да правите туй движение, за да добиете търпение. Във всичко да участвува умът. Някои неща са смешни, казва: Много бързо ходи. Смешността не е там, но движението не е отмерено, смешно е, че неритмично е движението. Той полека се движи и там няма ритъм. Във всичко може да има ритмичност. Когато мислиш, то е движение, философската мисъл е най-слабото движение. Ти мислиш сега какво да направиш, имаш да плащаш на гостилничаря, студент си, вървиш, имаш сто, двеста лева, трябват ти за много други работи. Ти вървиш бавно, върнеш се, забързаш. Ти мислиш да платиш или не. Да платя ли на този човек или има концерт вечерта, пък има и друго представление. Тръгне бързо и отиде плати. Свърши се въпросът. Казано свършено. Каквото решиш, не отлагай, иди точно навреме. Иди навреме, ти си изправен, в невидимия свят считат, че си платил. Казал си, че в пет и половина ще идеш да платиш. Ще идеш в пет и половина, ще кажеш, ще ме извините, обещах, ще дойда навреме да ви платя, след три дни. Ще се ръкувате. След три дни ще кажеш: Моля, извинете. Ще бъдете точни, на третия път давате, свършва се. Бъдете точни, не се срамувайте да кажете: Какво ще каже човекът за мене. Бъдете точни, за да имат добро мнение в невидимия свят. Казват: Той е изправен, поне държи времето. Ти щом отпуснеш и времето не държиш. Казвам: Бъдете в

изправно положение, трябва да имате една философия на живота. Казвате: Туй нищо не значи, онуй нищо не значи. По този начин не може да имате успех в живота. Вашият успех зависи от много малки работи.

Кои неща останаха? Трябва да имате прав перпендикуляр. Гледайте да оправите всичките гърбици, никой да няма гърбица. Не се навеждайте. Като дойде някоя скръбна мисъл, не се навеждайте. Като дойде някоя скръбна мисъл не се срамувайте. Като дойдат скръбните мисли много се срамувате, вземете раболепно положение. Като дойде скръбната мисъл, поусмихнете се. Ами че то е характер. Като срещнеш мечка, погледни я, поусмихни се насреща. Казва: Не се нахвърли отгоре ми. Помнете едно; присъствието на духа в човека дава сила. В даден случай дойде една скръбна мисъл, вие се уплашите. Лошото е в уплахата. Вие не знаете дали тази мисъл е скръбна или не, но вие предполагате, не знаете. Вие в какво положение ще се намерите. Във Франция отива един французин, който ходил в странство, забогатял, понеже станал възрастен, не мислел да се жени, мислел, че между двамата си братовчеди ще преживее. Искал да ги изпита, при кого може да живее. Взема че се облича в скъсани дрехи, тояжка, отива при единия и казва: Изгубих всичко, дойдох, ще може ли да прекарам живота си при вас. Може. След като седял една седмица, казва: Ще извиниш моята другарка жена ми, тя не е благодарна. Отива при другия братовчед. Посреща го казва: Не бой се при нас ще живееш, няма нищо, случват се тия работи. Минава месец, два, цяла година след туй казва: Аз не съм беден, имам толкоз милиона. Научава се другият братовчед, идва.

Всяка една скръбна мисъл, тя ви изпитва, тя е вашият братовчед, който ви изпитва, ще може ли да остави парите при вас или не. Във всеки един момент Бог ви изпитва какво може да направите. Вие се поставяте на изпит. Посрещнете тази мисъл, кажете на братовчеда

при мене може да седиш, ще се уреди тази работа. След една година тази ваша скръбна мисъл ще ви каже: Аз не съм от бедните, но от богатите, цялото богатство го оставям на вас завещание.

Сега разбрахте ли. Ако сте разбрали, движете се с медлено движение, една хилядна от милиметъра в 36 хиляди години. Туй е много нещо.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

За втория път всеки един от вас да направи една картина, да обрисувате геометрически тази лекция. Цялата лекция преведете в геометрическа форма. Само скицирайте основните форми, основните положения.

СВОБОДА

11 година, 14 окултна лекция на 1 младежки окултен клас, държана на 15.I.1932 год, Изгрев.

Отче наш

Тема: Произход на гръцката митология.

Втора тема: Предназначението на митологията. *(Прочете се темата: Най-хубавият стих от Библията).*

Какво трябва да подразбирате под думата „свобода“. Свобода лична, обществена, народна, общочовешка и свобода на цялото битие. В какво седи личната свобода на човека? Може човек индивидуално да бъде свободен. При сегашните условия, както е устроен човек, докъде се простира неговата физическа свобода. Ако съберете десет души най-силни, но тия десет души са зависими един от друг, вървят по градация, всеки е малко по-силен от другия. Кой е най-свободен? Най-силният. Ако направите едно аритметическо отношение, математически как ще изчислите постепенно. Първият от тях може да бъде най-силният или най-слабият. Може да ги турите във възходяща степен или в низходяща степен. Ако първият е най-силен, с колко единици ще бъде силен? *(с 9).* Вторият с колко единици ще бъде? Всички вие мислите по един изтъркан начин – път на разсъждение. Против туй нямам нищо. Ако е десет, тогава той е десетият. Може да допуснем сега първото положение 10 и 9. Ако е с десет по-силен, тогава той трябва да се бори със себе си. Ако човек може да надвива себе си, какъв е. Ако може да побеждава себе си или да познава себе си. Ако един човек побеждава себе си, какво спечелва, герой ли е? Може. Какво ще добие. Човек може да вземе ножа да го забие в себе си. След като забие ножа, какво ще почувствува. Ще отслабне, ще

изтече част от неговата кръв, ще почувствува, че е по-слаб, отколкото е бил. Сега вторият има при това 9 и 8; третият ще има 8 и 7; четвъртият – 7 и 6. Тогава някои от героите ще имат рационално число, делимо, някои – ирационално. Кои герои са най-големи в света? Срещнат се двама герои, единият казва на другия: Аз може да ти счупя главата. Другият казва: Знаеш ли, че аз като те духна ще те отвея. Кой е по-силен, който може да те бие или който може да те духне и отвее. Питам: Кой е по-силен? Който с едно съвременно оръжие може да те отстрани на един километър и да те убие или онзи, който със своята мисъл, щом излизаш от къщи, може да те повали. Някой казва: Не може аз да бия.

Сега кой е свободен от тия десетте? Последният нали? Но по-енергичен кой е, кой е по-силен. Може ли силата на първия да се равнява на силата на деветия? Как мислите? Възможно е. Един пехливанин може да е по-силен от девет деца, може да ги разкъшка, но девет юнаци ако са, той може всеки едного да ги повали, но ако се съединят деветте души против него, може ли да устои? Аз наричам юнак онзи, на когото силата да се равнява на силата на деветте, не да е по-голяма, но да се равнява с тях. Ако първият е по-силен от втория, от третия, от всеки едного това още не е юначество. Защото ако вие сте юнак, пехливанин, на хорището да се борите и метнете двама, трима, четирима души, вие минавате за герой. Не да метнат вас. Дойде друг по-силен, метне ви. Вашата слава престава. Дойде друг и той го метне. Питам: Каква е философията на пехливанлъка в света? Защото пехливанството навсякъде го има. Пехливанлък има на физическото поле, има в астралния свят, има в духовния свят и в Божествения свят има пехливанлък. Тъй ще говорим. Героите от Божествения свят, когато искат да проявят своето геройство, слизат да спасят човечеството от неговите грехове. Те са герои, това е геройство. А пък героите на земята, те снемат главите на хората. Туй е общо във

всичките животни и растения – на физическото поле се унищожават, избиват се. Друго яче геройство няма да бъде. Ти трябва да унищожиш неприятеля си, защото друго яче той ще те унищожи на физическото поле. Ако твоят неприятел е на физическото поле, ще го унищожиш, но ако не е на физическото поле? Методът не е правилен. Ако работите се решават само с физическа сила, право е. Нямам нищо да набиеш когото и да е. Защото няма някой, който да не е бит. Най-големите герои в света, няма някой, когото да не са тупали като малко дете. И голямо като стане, се ще се намери някой майстор, ще го натупа. Вие ще мязате като онзи турски пехливанин, който се хвалил всеки ден да бие гяурите. Казва: Баба, днес бих един гяур. Бащата бил силен и му казва: Синко, не ги бий тия гяури, ще се намери някой по-голям герой. Казва: Те са всички страхливци като плъхове, но обаче един ден той се върнал с пукната глава и счупена ръка. Значи намерил се един от гяурите, който бил много самостоятелен. Той бил един овчар и без да му мисли спуска се с кривака, турчинът върви с ножа. Хвърляй тоягата си. – Ела да я вземеш.

Та казвам: Вие искате живота, който срещате, туй, което става пред вас; за да бъдете силни и вие не трябва да бъдете изненадвани. Как човек трябва да запази своята сила. Мен сега не ми е до физическата сила на човека. В света се биха боговете, най-умните същества, най-умните същества някога в историята пощуряха, че се биха на общо основание. Физически се биха, не духовно и най-силните от тях останаха, онези слабите паднаха, задигнаха се от земята и си отидоха. Мнозина след боговете се биха, сега и вие се биете, вървите по примера на боговете. Но както боговете заминаха, така и вие ще си заминете. Но както боговете заминаха, така и вие ще си заминете. Има закон в природата: Всеки който се бие, понеже е герой, пращат го на едно място, пак да се бие. Тогава ако човек е направен от твърда материя, с какво ще го биеш? С тояга. Но ако е

направен от вода, с какво ще го биеш? Ако е направен от пара, с какво ще го биеш. Парата е въздухообразна, каква тояга трябва да имаш, за да го биеш. Ако е направен от огън, как ще го биеш. Дилаф имате, но тия дилафи са слаби. Огънят при вашето огнище това не е от много силните. Той е най-слабият, който е дошъл при вас. Питам: Ако дойде онзи силният, който може да запали цялата земя, с какво ще го биете. С вашия дилаф какво ще правите. По някой път вие го потупвате, казвате: Слушай, ще гориш. Смушнете го да гори. Вие някой път го биете с дилафа, посмушкате го, той току пламне. После дойдете, че го духате, казвате: Слушай или ще слушаш, видиш ли дилафа или ще те изпъдя, друг ще дойде на местото. После не само това, но аз ще те отвея. Огънят вече познава тия герои и двамата. Тогава много хубаво. Аз ви (познавам тия герои) намирам, синца сте герои в туй отношение, отлични герои сте за огъня, да не стигне по-нататъка вашето геройство. Всичките хора са така герои. Дойде във вас едно малко зло, един малък герой дойде във вас, този герой вие не знаете. Биете го постоянно, всеки ден вие го наричате малко изкушение. Запример, един пияница доще му се чашка винце, трепери. Той се въздържал веднъж, дваж, триж, след туй вече изгуби своята сила, пие. Онзи го е победил. Питам сега с този вътрешен юнак как ще се бориш? Сега казвате: С дилаф не може и с духало не може. Вие ще кажете: Парен каша духа. Не зная някой от вас дали се е борил с чашата. Много силни са чашите, като речеш да се бориш с нея, тя те похлупи. Щом речеш да направиш нещо с нея, тя като капак те захлупи и ти останеш отдолу. Ти мязаш на човек в някой миши капан. Аз наричам туй положение... Един от най-големите герои в света, който някога съществувал, той е бил един плъх, който победил всичките плъхове, по всичките къщи ходил. Обаче един ден огладнял, той вижда един капан вътре. Казва: Не съм ли ходил през толкоз къщи, през керемидите дупки съм направил. Гледа капана, има нещо

за ядене. Влиза вътре, започва юнашки да потегля, затваря се в капана вътре. Гледа зъбите му са силни, да разяде стените, но желязо навсякъде. Ден, два, три, казва: Беше, чорук излезе тази работа. Онзи, който направил капана, бил по-майстор от него, по-юнак. Питам сега: Как ще излезе из капана навън? Какво трябваше да знае плъхът. Той беше изучил изкуството на тоягата, изкуството на духането, но липсваше на тоя плъх едно знание. Той не знаеше свойството на огъня. Тогава митологически може да ви обясня, как се зароди изкуството в растенията. Когато срещнаха съпротивление, растенията воюваха в света. Докато си пробият път в света, какви ножове са имали; докато се засилят и пробият тази твърда материя, не знаете каква война са водили. Но те водиха химическа война, която хората водят, химията употребиха и онези елементи се подчиниха, тогава започнаха да вземат материал да градят своите тела.

Сега аз не съм от миролюбивите хора, да се не бием. Аз съм да биеш и да не могат да те бият. Ако ще биеш, ще те бият, ти само повод даваш да дойдат да те бият. Може някъде скрит пък като започнеш една война, ти да биеш, да не може да те бият. Че това е свобода. Когато говорят за свобода, за юначество в света подразбирам тази вътрешна свобода. Отрицателната свобода заробва човека. Тогава чашата ще бъде още по-горчива.

Та казвам: Ако вие изучавате тия числа, на всеки един герой може да му предскажем каква ще бъде съдбата. Някои числа са рационални, някои – ирационални. Събират се двама герои на едно място, единият казва на другия: Да внимаваш, видиш ли тая тояга? Другият казва: Зная, но тази тояга ми е била учител преди тебе, тази тояга, която е в твоите ръце, тя ме много познава, тя е мой ученик; тя ме толкоз познава, защото ти с нея не може да ме удариш. Как, казва, да не мога да те ударя. – Не може да ме удариш. Дига тоягата, дига, не може да я дигне. Питам: Ако тази тояга не може да я дигнеш, как ще

удариш човека с нея? Ако онзи юнак, когото искаш да биеш, може да внася сила в твоята тояга, никога не може да го биеш. Всеки човек, който може да внесе своята сила в твоята тояга, ти по никой начин не можеш да го биеш. Тълкувайте сега, какво значи да внесеш сила. Сега вие в света искате да бъдете герои, да успявате. Някои от вас за учители се готвите, някои от вас за семейство се готвите, някои ще имате деца, синове и дъщери, не знаете какво ще ви се случи. Ако сте учители, ще ви изключат из училището, не се подчинявате на закона, искате да покажете вашето геройство. Дадат ви път. Ако сте жена, ако сте майка, не се подчинявате на вашия възлюблен, ще ви даде път. Ако сте майка, не знаете как да се борите с децата, ще ви дадат път. Някои от вас казват, да станат майки. Но ако сте майка и не знаете как да се борите с децата. Ако децата ще те бият, каква майка си. Майка значи, да те познават, че да треперят всичките деца, казват: Мама иде. Вие си представяте майката, че е много мекичка, че тя всякога ги милва. Казва: Вие сте герои между другите хора. Майката е голяма героиня. Вие още не сте научили изкуството на майката. Преди да бяха израснали тези гаржета, тя като лисицата ходеше по чуждите курници, оттук вземе една кокошка, оттам вземе една кокошка, престъпи всичките писани закони в някоя камара. Казва: Ни пет пари не давам, кокошките да дойдат при мене. Така мисли лисицата. Герой е. Тя като приспи малките герои, след туй влезе в курника и вземе толкоз колкото ѝ трябват. Мислите ли, че физическите лисици са донякъде укротени, но духовните – ни най-малко. Вие мислите, че сте самостоятелни, но лисиците ви приспиват, вие още не сте ги укротили. Няма някой от вас, когото да не приспива някоя лисица. Няма някой, който да не е приспиван от някоя мечка. Един българин носи два кобура, казва: Защо ги носиш? Герой е. Казва: Може да срещна някоя мечка. Той срещнал мечка, но забравил, че носи револвер. Минала мечката покрай него, пък го плюла, плюла.

Казват му: Защо те плю мечката? Плю ме – казва – защото не можах да употребя кобурите. След като го плюла и си заминала му дошло на ум, но забравил по-рано. Тази мечка го видяла по-рано и той забравил, че има револвер. Някой път не се знае, друго яче мисли човек в страха си. Тази мечка разбира закона на хипнотизма. Една мечка, ако не стреляш, имаш шанс да оживееш. Ако извадиш и стреляш, тогава питайте всички ловджии какво правят. Ако само я засегнете някъде, хванете изтръгне ръката и си замине. Колко такива ловджии има с откъсната ръка от мечка. Защото ако я удари и убие, (се отървава), но ако я удари някъде и тя е здрава, като го хване изтръгне ръката, тя знае коя ръка. Това са истории на земята, много са ви ги приказвали. Но тази вътрешна борба става и в самите вас. Когато две мисли се борят във вас, вие се борите с вашите мисли, вие се борите с вашите желания. Ако вие не можете да надделеете над вашите мисли, ако вие не можете да надделеете над вашите чувства, ако вие не можете да надделеете над вашите постъпки, тогава де е геройството. Човек е вътре. Външната борба е донякъде завършена, но ако не можете да се справите със себе си, де е юначеството ви. Вътре трябва да се принесе юначеството ви в дадения случай. Когато ние говорим за постъпки, да знаеш при какви условия и как трябва да постъпиш. Вие трябва да постъпите, както Иван Кронщадски е постъпил. Той е бил един от героите. Вика го епископа в Петербург, казва: Слушам, че ти си учил учение несъгласно с православната църква, аз ти забранявам да проповядваш такива работи. Казва: Много добре, щом така желаете, ще се постарая да изпълня волята ви. Но щом като излиза Иван Кронщадски, епископът се простира болен ден, два, три, не може да стане цяла седмица. Вика го и му казва: Моля ти се, направих една погрешка, че ти забраних да проповядваш, помоли се на Бога да дойде здравето ми. Помолва се онзи и

епископът оздравява. Казва: Ти проповядвай, както знаеш. Герой е Кронщадски.

Аз искам сега да ви кажа: Бъдете юнаци, където трябва. Да бъдеш юнак със слабия; това не е юначество; да биеш малкото дете не е юначество. Да хванеш някой по-юнак от тебе, че да го набиеш тъй както този епископ, който беше по-силен от него го просна, разбирам, това е юначество. Казвам: Ще пренесете и вие имате епископи. Кой от вас няма епископ? Аз ги зная вашите епископи с епатрахили така. И млади и стари, и братя и сестри, всеки си има не само по един епископ, владика и в буквалния, и в преносен смисъл. Но Иван Кронщадски не дойде да служи на един епископ, под неговото ведомство спада, не е бил по-умен от него, нито по-силен, но имал власт дадена. Казват хората на някой човек, че всяка власт била дадена от Бога. Така се говори за деца, така се говори за онези, които не разбират. „Всяка власт е от Бога дадена", то е вярно само в известно отношение. Под думата власт, вие разбирате туй, което подчинява, но ние отделяме тогава: Всяка една власт от Бога дадена, ние отделяме Бога отвън, ние сме отделени от Него и Той ни дава нещо. Ако знае човек как да употребява властта, той е свободен. За да имаш власт, значи да бъдеш свободен. Или казано друго яче, всяка свобода е от Бога дадена. А всяко робство от кого е дадено? Всяка свобода е от Бога дадена. След като те набият и ти пукнат главата казват: Тъй е писано. Кой го е написал? Действително, всичките неща, колко ни е писано? Когато майката бие детето, какво пише на гърба? Пише на общо основание, някой път по главата, някой път по ръцете, по краката пише, разни методи има. Запазили ли сте стихотворението, превели ли сте нещо, нито един не е превел от съчиненията на майката. Казвате: Не знаела майка ли как да пише, нейните стихотворения не са за превод. Ако вие вземете сега във вашите отношения, кой от вас е написал нещо хубаво, докажете ми. Не едно нещо да е написано, ако

сто погрешки си написал, а си написал една дума правилна, ти разбираш ли езика? Да имаш 99 погрешки, а да имаш само една права дума, какво знание е това? Да имаш 99 верни, а една погрешка разбирам. Казвам сега: Вие може да изучавате философията на окултната наука, тайните науки да знае човек като онзи българин, когото баба му повикала: Синко, юнак бъди! Ела баба да те научи една мъдрост. Ела баба знае да бае, че като те срещне мечка да те не бута. Той казва: Бабо, бай ми никак да ме не среща меца. Ако знаеш туй изкуство, ако ще проповядваш, никак да ме не среща, не съм до там юнак. Бабата казва, че знае едно изкуство да бае, да го не бута мечка. Той казва: По-добре ми бай никак да ме не среща. Сега кой е по-умен, бабата или юнакът? Бабата е умна, тя е по-умна от юнака. Вие казвате, че онзи, който написал тази поговорка, не е бил умен, или който дал тълкуванието, той нямал вяра. Казва: По-добре ми бай да ме не среща мечка. Аз вече разбирам, че този юнак е по-слаб от мечката. Аз няма защо да му бая на него. Ела, казва, баба да те научи, че като те срещне мечка, да знаеш как да приказваш, да те науча да разбираш езика на мечката. Ако вие не разбирате езика на мечката, тя всякога ще бъде по-силна от вас. Ако вие разбирате езика, туй, което вие разбирате, вие го владате, туй, което не разбирате, то ви влада вас. Кой е по-силен келевото, което се върти, или водата, която върти келевото? Кой е по-твърд? Самото келево, което се върти е по-силно, водата е по-слаба. Видимо е по-слаба, но в даден случай е по-силна от келевото.

Казвам: Всички тия образи ще ги преведете, защото в света вие има да се борите, няма да остане нито един от вас, вас ще ви изкарат да се борите в света. В живота от единия край до другия е борба, не са още мирните години, не си хабете времето, ще се борите. Мнозина от вас очакват да ви посрещнат с венци. Тук синца вас ще ви посрещнат с венци, както агнетата посрещат с венци на Гергьовден. С такива венци ще ви посрещнат и вас и ще ви запалят по една свещ. Не е

венец сухият венец, който турят на главата и може да гори. И на Христа туриха венец на главата, но го заковаха на кръст. Туй е сега мъчната страна на живота. Хубаво. Къде е разрешението? Сега ще кажете: Такива работи, какво ни очаква нас – страдания. Ами онези малките деца, които са народени, те нищо не знаят. Майката ще помисли, направи къща, ще съгради, тури печка. Децата изгарят вкъщи, излязат вън, майката ги пази. Но казвам: Когато майката замине, кой ще остане на мястото? Или най-големият брат, или най-голямата сестра – тя ще играе ролята на майка, ако знае, ако не знае, питам тогава?

Ще ви попитам един въпрос: Защо след като ви изстинат ръцете, пръстите ви болят? Много деца плачат, защо плачат? Бие ги студът. Той казва: Вие като не разбирате с кого имате работа защо ходите да се закачате с мене? Той като ги е бил, всеки се наплашил от студа. Ръкавици ще има, дрехи ще има, обуща ще има, шапка ще има. Защо носиш дрехи? Да се покаже страхливецът. Всички вие и аз все сме страхливци. Голи бяха първите хора, герои бяха, голи ходеха, юнаци бяха, (след като съгрешиха) не ги беше страх от студа. След като съгрешиха казват: Колко хубаво е облечен. Казвам: Първокласен страхливец. – Шапката колко е хубава. – Много голям страхливец е. Обущата лачени, яката, пък ризата. – Страхливец е. – Пък кожата му колко е хубава. – Страхлив е. Моите понятия за живота са съвсем други. Красивото, което имате, не е в дрехите. И аз като седя, играя рол. Казват някому: Много хубави са дрехите. Не си прави никакви илюзии. Ти носиш един халат в затвора си вътре. Този халат в затвора показва, че сме в ограничение. Имаме велика задача да се освободим, не да кажем: Съдбата е такава, няма какво да правим. Не, не, този халат трябва да го хвърлим, по който и да е начин.

Сега искате да разберете въпроса на живота. Няма изходен път, някой казва: Да се самоубия. Тогава ще нападнеш на друга бела. Няма

освобождение. На страхливите хора никъде не върви. Страхлив ли си, никъде не върви, юнак ли си, ще намериш пътя. Някой казва: Да отстъпя. Юнакът той трябва да знае как да отстъпва. Да отстъпиш, да дадеш место, нищо не се разрешава. Някой казва: Да замина за другия свят. Онзи свят е за героите, страхливците като идат пак ги върнат тук. Така е писано там: Само героите ще влезнат в Царството Божие, страхливците ще живеят на земята. Някои от вас казват: Тъй Учителят иска да ни каже, няма да бъдем баби. Аз ви казвам какви трябва да бъдете. Вие всички сте баби, няма нито един от вас, който да не бъде баба. Подмладете се, на вас знание трябва. Ще мислите правилно. Не само един противник, но всичките противници трябва да ги победите. Юнаци трябва да бъдете. Вие казвате, че еди-кога си победих много. Но имаш още толкоз врагове. Пред тебе седи едно бъдеще, но ти ще минеш с тояга, с нож и кобури ще минеш навсякъде като юнак, че като победиш всичките неприятели ще дойдеш до царската врата на Царството Божие. Ще сложиш всичките оръжия, и ножа, и кобурите, ще бъдеш свободен човек. Ще дойде един ден, когато ще победиш всичките врагове. Сега взимам борбата в широк смисъл. Някой път и между вас става борба. Борите се не знаете да разрешите един въпрос. Например по някой път онзи, който лъже, е един страхливец, онзи, който не седи на думата си, е един страхливец, онзи, който нищо не прави, той е един страхливец.

Аз гледам културната страна. От моето гледище хората още не са много културни. Има и други начини за приготовление на обуща. И в туй отношение птиците са по-умни от хората. У тях дрехи не може да крадеш. За да откраднеш дрехата, трябва да откраднеш целия господар. Тук на всеки може да откраднеш обущата, може да откраднеш шапката, палтото и не само това, но в живота има голяма борба. Някоя мечка хване един голям вол, пробие му дупка, вземе му кръвта. Погледнеш този големият вол се моли, той да дойде на себе

си. Мечката изтегли кръвта, тя се оправя, става юнак. Казвам: Браво, че на онзи вол защо му са дадени рогата? Страхливец е той, два кобура има.

Аз наскоро четох един разказ: в Атлантическия океан на север горе тези мечоносци гонят един голям кит, бяга, той най-първо влиза в една река, китът бил женски, наближава да ражда, атакуват го. Най-първо като ражда, атакуват детето, този големият герой бяга от мечоносците, той не е в състояние да запази детето си, убиват детето и нея убиват. Защо станал този пример? – За да ви го приведа на вас. В туй голямото море вие сте един кит, мечоносците са много малки, но има оръжия, с които вие не сте се справяли. Вие имате едно малко желание, на което вие не сте господари. Дойде едно, второ, трето, дойдат, с ножове мушкат, изтече кръвта. Вие се оплаквате, казвате: Дотегна ми. А дотегна ви, какво трябва да правите тогава? Вие ще отговорите: Нашите бащи не са разрешили този въпрос и ние не ще го разрешим. Има една философия. Вземете предвид всякога една мъчнотия. Мъчнотия значи нещо, което трябва да преодоляват тия герои пред вас, не се самозаблуждавайте, вземете предвид силите на вашите противници. Не се самозаблуждавайте от привидността на противника отвън. Вземете всичко предвид, за да не бъдете изненадани. Всеки човек, който не взема предвид, той ще бъде изненадан. Изненадата в живота никога не носи добри резултати. В каквото и да е поле вие може да приложите този закон. В науката правите изследвания. Каква нужда има природата от вашите изследвания на нейните истини. Правите изчисления. И досега учените хора не са могли да изчислят квадратурата на кръга. Защо? Вие казвате: Тази задача е неразрешима. Разрешима е тя в природата, но тъй както е сега кръгът, той е понятие в съзнанието на хората, той е неразрешим. Една задача, която по един начин не може да се разреши, може по друг начин да се разреши. Трябва да се намери

една мярка. Вие вземете един пергел, опишете един кръг, какъв е смисълът на кръга в живота? Всяка една ваша сила, дали е тя физическа, духовна, или тя има един център, от който започва, има един кръг, додето може да стигне. Силен е онзи човек, който знае всичките възможности в този вътрешен кръг, който имате на вашата сила. Ако вие ги знаете, вие може да се справите с мъчнотиите. Да допуснем един прост пример. Да допуснем, че вие сте студент в университета, искате да свършите с отличие. Но имате един професор, той вижда, че вие сте амбициозен, веднага вашето държание събужда в подсъзнанието му друга амбиция. Той иска да ви покаже, че по този път, по който искате да се подигате при всичките професори е добре, но като дойдете при него къса ви. Какво трябва да правите? Къса ви на общо основание, се намира някъде да не знаете. Учите, учите, се ще дойде да ви изпита от това, което не знаете. Той ви знае слабостта. Като ви изкара на дъската, винаги ще ви зададе тоя въпрос, който не знаете, погледне ви тъй с ирония, казва: Този е голям пехливанин. След туй пред всичкия клас ви изложи не може да решите задачата. След туй казвате: Как ме метна, не бях добре намазан. Втория път пак се намазвате, но този професор е майстор, той има такъв сюнгер, че като те хване някъде, обръсва всичкото масло и пак те хване за ръката, че не се изхлъзва ръката му. Какво трябва да правите? Вас ви се вижда смешна тази работа. Терзаете се, казвате: Ще му дам да се разбере, ще го набия. По някой път се случва тия професори са от героите. Среща един ученик един от своите професори, казва: Господин професоре, ти имаш смелост да туриш слаба бележка, знаеш ли ще те набия. – Много добре, ако можеш да ме набиеш, ще ти туря шест. Удря му един юмрук, той се поваля по гърба си. Казва: Много добре, че съм ти турил слаба бележка, защото не може да ме биеш. Ако може да ме набиеш, някога ще ти пиша шест. Правилно разрешава въпроса. – Ако може да ме набиеш, разбирам, но

сега какво ще ме плашиш. Ти си представяш това, което не е. Казва: Ти знаеш ли, че мога да те набия? Сега на вас ви се вижда смешно.

Ти влизаш в живота с идеали, държиш ги. Веднага те скъса някъде този професор. Удари ти един юмрук, повали те на земята, ти наведеш главата, казваш: Лошо е робството. Че е лошо, лошо е, но то не е по-лошо от нас. Съдбата не е по-лоша от нас. Съдбата казва тъй: Победи ме, ако можеш да ме набиеш, аз ще ти туря шест. Тя е един професор съдбата. Ако ти кажеш: Знаеш ли кой съм? – Тогава започва борбата. Ти още не може да биеш професора си. Ти какво трябва да правиш? Ще намериш дъщерята на професора и ще направиш съюз с нея. Ако си момък, ще намериш дъщерята и пак ще направиш съюз с нея. – Тогава ще победиш. Ако си мома, ще намериш сина на професора, ще направиш съюз. Преведете ги сега. Вие казвате: Ние тая работа знаем. Не я знаете вие. Вие вършите любовни работи само да ви бият. Аз не съм срещнал някой, когото да не са били за любовни работи. Хубаво е да те бият, не е лошо.

Аз в живота имам особени възгледи. Аз като се спъна някъде, падна, оцапам се малко, не казвам: Препънах се. Веднага в моя ум изскочи една картина в дадения случай. Бутнал си нещо повече. Бутнал си, стани, засмей се и кажи: Ще бъда внимателен. Казва: Паднах. Аз казвам: Отивам за някоя работа, имам търговия, отивам да разрешавам. Аз вече зная, аз врачувам. Още не съм дошъл до мястото, той ме повали на земята. Започвам да мисля сериозно. Вървиш, пак паднеш, казваш: Не ми трябва тая работа, няма да я бъде. Подхлъзнеш се на десет места, изкълчиш си крака. Онези хора, с които имаш работа, са силни хора. Това е, дето наричат лошата съдба. Това са съзнания, които противодействуват. Те са съзнателни. Дали вие съзнавате или не, но онова, което противодействува, което ви огражда, което ви спъва, е съзнателно. Вие ако наблюдавате, ще забележите, че има нещо, което постоянно ви спъва. Онези ученици,

които по-малко се спъват, са по-способни, а които много се спъват, са по-неспособни. Той, горкият, много се спъва, чака благодат от професора, гледа го. Поведение има много добро, шест има на поведение, а две на знание. Винаги онези способните учители – не обичат онези ученици с високо поведение, а със слабо знание, винаги имат почитание към онези, които имат шест в знанието, а две в поведението, по-лесно се преподава на онези, които в поведение имат две. Аз имам крайно отвращение към лицемерието. То е страхливост. Казва: Аз не мога да се изказвам. Страхлив е той. Изкажи се. Ако трябва да го кажеш, кажи го. Някой казва: Не може да изкажа мнението си, понеже отивам да се боря. Ще изкажеш мнението си, дето трябва. Ще си изкажа мнението. Като бият, кажи: Бият не бият, ще кажа, поне ще се боря, ако надвия, ако ме надвият, ще се върна назад, ще зная, няма да се обезсърчавам. Ще започна да се мажа със зехтин наоколо.

Сега тайната на живота седи в туй вътрешно геройство. Трябва ви едно ново разбиране за живота. Когато срещнете един нещастен човек, не да съжалявате, че той е нещастен, но да съжалявате, че той не е праведен. Дойде някой, оплаква ми се, че гладувал, че бос ходел. Аз не го съжалявам, че е бос, аз не го съжалявам, че е гологлав, но го съжалявам, че не е праведен. Той казва: Ако бях облечен. Аз казвам: Аз имам друго мнение за облечените. Казвам: Ето един голям страхливец. Като дойде много учен, казвам: Ето още един страхливец. Знание е само това, което употребяваш. Да преведем: Да имаш знание, да те бият заради него, да натовариш своето знание в книгите и да ти го вземат, и после с туй знание да бият. Защото като прокараш някаква теория с твоите факти вземат, че те бият. Колко учени хора не са се отчаяли. Да имаш едно знание, с което да те бият, това не е знание. Да имаш едно богатство, с което да те оберат, не е богатство. Туй, което имаш в даден случай, никой да не може да ти го

вземе. Към това трябва да се стремите. Сега хвърлете дрехите. Човек може да си хвърли дрехите, но пак е страхливец. – Какво ще кажат хората. Защо ходиш гол? – Пак си страхливец. Като се облечеш хубаво, имаш едно упование, хората вече вярват, че ти си станал вече праведен. Това е хубаво, против това нищо нямам. Но когато дойдем до истинския живот, не уповавай на едно оръжие, което може да ти изневери в един важен случай. Не уповавай на дреха. Може да уповаваш, но вземай предвид, че ще имаш една борба, в която ще се биеш, ако твоето оръжие не дойде, тогава ти изгубваш всичко и ставаш роб на условията.

Казвам тогава: Най-важното е да правите съюз с дъщерите на професора и със синовете на професора. Ако може да направите един превод, хубаво ще намерите. Човек който не знае да прави съюз с Любовта, човек, който не знае да прави съюз с Мъдростта, него всякога ще късат. Те са дъщерите на професора. Преведете тогава. Не да завладаш Любовта, но съюз да направиш с нея. Като говориш за баща ѝ, какво ще пишеш на тая професорска дъщеря, баща ѝ десет пъти те е късал. Хайде сега един брат и една сестра да напишат по едно любовно писмо за дъщерята и за сина на професора. Доброволно, които искат. Вие сте страхливци сега. Аз ви наричам страхливци, щом не може да напишете по едно любовно писмо. Аз говоря на един много разбран език. Смело напиши едно любовно писмо. После ще кажеш: Ще ме вземат на вили и мотовили тези тук. Да пишеш едно любовно писмо, че като го напишеш, да бъдеш доволен и да получиш отговор! Ако тази професорска дъщеря не отговори, ще пишеш друго. Не само да го напишеш, но да получиш отговор. Не получиш ли отговор, не върви тая работа. Тогава по бащата може да познаеш дали писмото е получено или не. Щом е добре написано, професорът като те срещне, ще те погледне малко милно, казва: Ти си даровит, аз на шега го правех това. Ще те потупа

малко, виждаш в неговото лице едно благоразположение. Дъщерята казва: Не го плаши, той е страхливец. Наскоро получих едно писмо от един студент, много си го наплашил, ще му се пукне жлъчката. Тогава бащата като дойде, понеже обича дъщерята, поне 3, 4 ще тури.

Сега вие търсете, превеждайте нещата. Докато човек не си състави ясна представа за живота, ако вие не може да изтълкувате произхода на всичките неща, ако вие не знаете произхода на дрехите, вие не знаете произхода на ония противоположни чувства вътре във вас, вие не знаете произхода на ония противоположни мисли във вас. Трябва да знаете произхода, откъде, къде е станала. Докато не се запознаете с тази вътрешна философия, сегашният живот не може да ви бъде ясен. Ще срещнете големи мъчнотии, няма да са непреодолими, но мъчнотии. Ще ви се осмеят. И най-великите хора са били осмивани. Вие не си правете илюзия да не ви се осмеят. Ако един от великите хора като Христа го туриха на кръста и му казаха: Я слез долу. – Подиграваха се. Герой е бил този. И вие ще опитате ограничението. Ако вие мислите, че за вас друго яче хората ще мислят, вие се лъжете. И вас ще ви се смеят, се ще се намери някой да ви осмее. Не е останал човек на земята, който да не е осмеян. Лошото не е там. Няма лошо в това. Те ще говорят за нас, усмихване ще има. Ако ти кажеш: Защо така да бъде. – Ще учиш тогава причините, защо и за какво. Онзи, който казва: Тази работа тъй ще върви, не само за героите. Герой е онзи, който има знание, как да постъпи.

Тогава сега какво разбрахте? Разбрахте, че не сте герои. Досега считахте, че сте герои. Сега ще се поставите герои.

Казвам ви: Ще напишете първото любовно писмо. Нищо повече. Тази младата дъщеря на професора, тя отдавна е издържала своя изпит; този младият син на професора отдавна е издържал своя изпит. Никога не пишете любовно писмо на човек, който не е издържал изпита. Да искаш помощ от онзи, който може да ти

помогне, разбирам, но да искаш помощ от онзи, който не може, е глупаво. Глупостта на човечеството беше, че те се молеха, на молбата искаха помощ от там, отдето не може да дойде. Това е всичкото безумие. Безумие на живота е, когато ние търсим изходен път на живота там, дето го няма. Ще дойдеш до онова място, дето може да се разреши животът. Вие търсите едно разрешение на живота в този смисъл. Ние търсим едно разрешение на нашия живот на земята. Той е най-щастливият момент, като намерим туй разрешение на живота си. То е най-близката програма; разрешението на сегашния живот, не само еднократно разрешение, но целокупно разрешение на живота.

Сега да не остане мисълта, за какво трябва да живеем? Ще живееш да намериш разрешението на живота или ще живееш, за да бъдеш пълен юнак. Смисълът е и десет пъти да те бият, ще станеш. Онези, които са страхливи, съвсем се обезличават, те нямат никакъв поменик. Помнете туй, за страхливите поменик няма, за юнака поменик има. Памет нямат страхливите, памет имат само юнаците. Синца ви бих ви нарекъл с едно име, но ще кажете, че ви се смея. Вие сте кандидати за герои. Може да питате, какво значение в света е да сте кандидати? – Ще може да набиете професора. Сега от вас нито един не е бил професорът, други сте били, но професора не сте били. Може да сте били някой малодушен професор, но някой герой не сте били. Всеки от вас ще каже: Професор не се бие. Бие и той не се церемони. Та професор аз наричам в дадения случай съдбата. Туй ще помните. Онзи професор, с когото вие ще трябва да се справите, то е вашата съдба. Тя е безпощадна. Няма веднага да му четете морал. Той като те погледне, ако знае, че си страхлив, казва: Такъв страхливец да го няма. Като се покажеш на съдбата, че си умен, професорът казва: Има надежда от този ученик да излезе нещо. Съдбата е много справедлива, има надежда. Нали знаете онзи разказ на Тарас Булба, той е много хубав. Изтълкувайте го тъй, както казвам. Като идва

бащата със сина, там има смисъл. Гогол както го изнесъл има смисъл. Ще дойде съдбата, този пехливанин вече и ще налага. Там синът налага бащата и бащата налага сина. Казва: Как тъй бащата да те изпитва и ти ще седиш да те бие. Опретва се синът, раз-два, раз-два. После казва: Бива го този. Та ще бъдете юнаци. Искам да ви кажа, де седи юначеството. Не мислете, че сте юнаци, ако набиете слабия. Ако ти не си се борил със своята съдба, със своя професор, тогава юначеството го няма.

Сега какво правило остана? Две любовни писма. Ако има такива герои, то е вече не по принуждение. Ако напишете едно любовно писмо, добре. Вие всички напишете по едно писмо, пък кое от тях ще се приеме, не се знае.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

СЯНКАТА НА НЕЩАТА

11 година, 15 школна лекция на 1 ок.мл.клас., 22 януарий 1932 г. петък, 6 ч.с., сухо време, ясно, прохладно, Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Имате ли някоя зададена тема? *(Да: ПРОИЗХОД НА ГРЪЦКАТА МИТОЛОГИЯ). Четоха се темите по желание. Учителят чертае на черната дъска (Фиг.* **1**), *учениците четат темите си.*

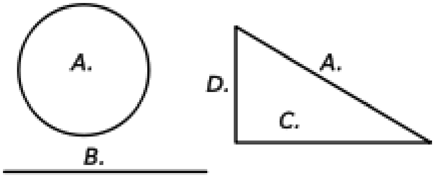

Фиг. 1

Можем да кажем – митологията, това са останки на предипотопни същества, изразени в новия език на хората, на човечеството; или това е азбуката, по която нещата могат да се тълкуват. В митологията защо египтяните са кръстили своя Бог Озирис? И кои са били причините, които са заставили гърците да го кръстят Зевс, а римляните – Юпитер? Това е един вътрешен процес. Вземете в математиката един прост процес. Имате аритметиката; с какво се занимава аритметиката? С числата. С какво се занимава алгебрата? Какво е отношението на алгебрата и аритметиката? Имаме едно разрешение. След това иде висшата математика. Значи във всичките науки има едно растене вътре. Сега разбира се, когато поетите разглеждат митологията, те изхождат от съвсем друго

гледище. Тези митове и божества днес съществуват ли? В изкуството има много картини, които са останали и днес, а самите художници са заминали някъде. Къде са художниците? Или има много гръцки скулптори, които са оставили своите творения, а къде са скулпторите? Сега мен ми е целта, тези скулптори, които са оставили своите творения, тяхното съзнание свързано ли е с техните творения, които са оставили на земята? Да допуснем един поет, който е оставил своите кости и е заминал, този поет интересува ли се от своите кости? *(не).* Тогава защо ги оставя? Обаче другите, съвременните учени, хора се интересуват от костите на заминалите. Френолозите се интересуват много от главите; по черепа на един такъв заминал поет преди хиляда години може да се каже какъв е бил той.

Та казвам: Митологията това е знанието на миналото, турено в една алегорична форма; разбира се сегашната митология е още разхвърляна, не е преведена в една научна форма, тъй да се обосноват всички форми и да се свържат. Миналото трябва да се свърже със сегашното и настоящето трябва да се свърже с бъдещето от гледището на сегашния живот. Но сега да разгледаме живота и от ваше гледище, от настояще гледище, от степента на настоящето съзнание. *(Учителят показва чертежа).*

Имате в геометрията една права линия. Коя е онази вътрешна причина, която е дала повод на човешкия ум да се образува правата линия? Какво подразбира той под права линия или под точка, център, съсредоточие? Там, дето се явява известна деятелност, човек е кръстил, това е център на известна деятелност, където хората си съсредоточават вниманието. Правата посока, в която тази точка се развива. Щом посеете едно семе вътре в почвата, това семе иска да се прояви. То изведнъж не се проявява във всички посоки; най-първо трябва да се проявява в права линия, но тази права линия не върви така геометрически, както се чертае тук, тя не върви по права линия,

понеже има съпротивление. Средата, в която едно семе расте и се развива, не е тъй благоприятна и при среща на противоречие тази линия се огъва; тогава да допуснем, че някои растения са живели преди хиляди години и са били прави като свещи, а други – изкривени. Пита се, защо едните растения са прави като свещи, а другите са изкривени? Вие ще почнете да философствате; някой ще каже: Тъй са ги направили условията. Какви са били условията на правите свещи? *(благоприятни).* А условията на кривите свещи? *(неблагоприятни).* Тогава как ще си обясните, че всички растения са били криви? Има някои растения, тръгнали са право, а след това се изкривили? Но в това изкривяване на клонищата ние виждаме известна красота. Тези линии на огъване има ги и у хората; когато почнат да преобладават кривите линии, вече съществува известна дисхармония в тях.

После геометриците тургат кръга. Какво представлява кръгът сам по себе си? Една хармонична линия без противоречие. Какво представлява триъгълникът? Това е езикът на нещата. Но триъгълникът може да се измени. Когато поставяме един кръг в тази форма, се подразбира едно..., което е хармонично. Тук съществува известна хармония. Щом се измени кръгът, това показва, че силите, които са включени в кръга, (са) се изменили. Какво става с едно яйце след като се измъти? *(разчупва се).* Защо? Къде е отишло яйцето тогава? Сега трябва да направите един превод. Ако вие имате известни установени възгледи както правата линия, ако имате известни установени възгледи както кръга или имате установени възгледи както този триъгълник, питам: И ако у вас правата линия се измени, и вашият кръг се измени, и триъгълникът се измени; вие някой път се считате нещастни. Защо? Защо богатият след като изгуби своето богатство, трябва да се безпокои? *(Защото няма пари повече).* Няма пари, добре. Питам тогава: Защо богатият след като

натовари магарето си, се радва, че е натоварил магарето си, а магарето страда, съжалява, че е натоварено; когато разтоварят магарето, то се радва, а богатият съжалява. Защо? Преведете това. Това е една математика, преведете тия числа. Нали в математиката превеждате числата. Какво отношение има сега, ако вземем, кое свързва богатия и магарето? *(товарът)*. Значи, в дадения случай богатият не може да пренесе своето богатство от едно място на друго. Кой е богат? Магарето може да пренесе богатството, но не е богато. Защо това, което носи богатството, не е богато, а това, което не носи богатството, е богато? Вие ще обясните това по следующия начин, ще кажете: Човек е по-умен, а магарето не е умно, то е по-глупаво. Как е възможно тогава туй, което е глупаво, да е по-силно, а това, което е по-умно, да е по-слабо? За човека е право; човекът е по-умен, но той не носи товар, а магарето носи товар. Как е възможно тогава, това, което е по-глупаво, да е по-силно, а това, което е по-умно, да е по-слабо? Значи тълкуването не е право. Има известни отношения – между магарето и човека има съдружие. Т.е. теоретически, когато изясняваме някои известни теории, ние можем да ги изясним по един, по друг, по трети начин, можем да дадем каквото да е обяснение; но има едно реално приложение в живота на човека, на което ние ще се натъкнем. Ако ние сме в самата истина, ние ще се ползуваме, ще изтълкуваме нещата вярно, но инак не. Ти един факт можеш да тълкуваш както искаш; в музиката може да вземете един тон както искате, но не всякога един тон може да бъде музикален. Кои са причините, че някой път тонът не е музикален?

На този триъгълник какво му липсва? (виж първия чертеж на фиг. **1**). Правилен ли е този триъгълник? *(Не той е правоъгълен).* Защо и кои са причините, които са го заставили да бъде правоъгълен? Представете си, че тия страни са живи. Ако вие вземете страната *A*., как се казва тя? Хипотенуза. Защо е тя по-дълга? Кой ѝ е дал това

право. Тя е взела от страната *D.* и тя се е удължила по причина, че е взела от страната *D.* Ако от тази страна постоянно вземаме и удължаваме хипотенузата, какво ще стане? Следователно, за да дойдем до това вътрешно равновесие, трябва да вземем от страната *А.*, понеже тези страни са били равни, равностранен триъгълник. Та ако вземем от тази страна, триъгълникът ще бъде равностранен. Но това е известно положение, което се взема; в дадения случай има известно споразумение между тия хора, едната страна има по-голяма дължина, а другите имат по-малка.

Сега да вземем онези, които изчисляват в пространството, когато се изчислява светлината, която иде от далечното пространство, по какво се изчислява? Колко начина има за изчисляване бързината на светлината? По колко начина я намират? Как са изчислили това? *(има 3 начина за това).* Ако един лъч падне по права линия в човешкото око, може ли той да бъде видян, ако не стане някъде пречупване? Все таки трябва да се образува един малък микроскопически ъгъл, за да бъде лъчът видян. Или виждането на лъча, показва, че има своя сянка. Виждането на лъча не е нищо друго освен сянката на лъча. Всеки лъч, който не хвърля сянка, остава невидим. Всяка мисъл, която не пуска сянка, остава неразбрана; всяко чувство, което не хвърля сянка, остава непознато. Тогава идваме до изяснението, що е страданието? – Една сянка, за да бъде разбрана радостта! Сянка е това, но ако тази сянка не съществува в света, тогава самият лъч ще мине и замине. Той ще бъде непознат, той ще бъде недостъпен за човешкото съзнание един ден, ако си замине. Значи каквато и да е светлината, ТРЯБВА ДА ИМА СЯНКА! Следователно, от това гледище, когато един лъч се пречупи и даде цвят, когато цветовете изникнат, какво представлява цветът? Как разглеждат физиците пречупването на известен лъч, от който излизат цветовете, разлагане на цвета, елементи ли са цветовете на светлината? Като се разлага светлината, елементи ли са цветовете?

Питам тогава, как е възможно 7 цвята като ги съедините в едно да образувате светлинния цвят, бялата светлина? Да образувате светлина? Светлината мяза ли на цветовете? *(не).* Следователно, от това гледище как ви гледам, цветовете не са елементи на светлината, това са сенки на светлината. Сега това да го имате за вас. Това не е ядене, това е сянка. Ако съедините два елемента, това, което произлезне от тях, то трябва да мяза на тях. Ако съедините кислород и водород, водата мяза ли на тях? Не, съвсем не. Питам тогава, ако съедините един петел и една кокошка и излезне едно магаре. Това значи едно разсъждение; че водата излязла от кислорода, трябва да мяза на кислорода и водорода, щом не мяза, то е нещо противоположно. Кислородът и водородът в дадения случай, това са проводници. Нищо повече! Но учените хора зад кислород и водород, те разбират нещо друго, учените хора са скрили, водата се е родила от съвсем други елементи, но те са скрили истината от простите хора и казват, че водата е от водорода и кислорода. Че как тъй от кокошката е излязло това магаре? Казват, че по закона на еволюцията. Та когато се казва, че водородът и кислородът са елементи, това, което излиза от тях, трябва да мяза, детето, което се ражда, то трябва да мяза на баща си и майка си. Може да се отличава от майка си или от баща си в някои черти, все таки ще се отличава някъде, но и ще мяза на майка си. Може да се отличава от единия, но да прилича на другия. Например може да се отличава от баща си, а да прилича на майка си или обратното.

Сега ние идваме до въпроса да се научите да мислите. Вие сега като разгледате вашия живот, се питате, защо сте нещастни, искате да бъдете в живота си щастливи. Щастието от какво произлиза? МАЙКА НА ЩАСТИЕТО Е ДОБРОДЕТЕЛТА. А БАЩА НА ЩАСТИЕТО Е РАЗУМНОСТТА. Нищо повече! Те са двамата. Там, дето няма добро, може ли да има щастие? Не може. И там, дето няма разумност, може

ли да има щастие? Не може. Може да има нещо; какво ще бъде то? Нещастие. Е коя е майката на нещастието? Защото и нещастието си има своя майка. *(Грехът).* Но Агар е това, слугинята, от която се родил Исав. Какво подразбирате тогава под думата слуга. Защо слугува човек? Има едно обяснение. Защо пие човек вода? За да утоли човек своята жажда. Защо яде човек? За да утоли своя глад. Ако нямаше гладът, би ли ял човек? Ако нямаше жажда, той не би пил. Защо гледа човек? За да види. Ако нямаше желанието да види, нямаше да има желание и да приема светлината. Светлината е гостенка. Щом дойде, човек трябва да има една стая и ще седне на кревата. Щом дойде светлината, тя е господарка, а човек е слуга. Докато я няма светлината, ти седиш на едно място, щом дойде тя, ти почнеш да обикаляш наоколо. Защо? Сега аз не изнасям противоречие, аз изнасям само неразбиранията, които съществуват в живота; и вследствие на това има цяла една галиматия във философията, в научните разбирания, в изясненията на търсене смисъла на живота. Дали има задгробен живот, има ли душа, няма ли, духове има ли? Досега толкова години не са узнали хората дали има душа, дух и го правят голям научен въпрос. Или ако вземем от това гледище, има ли човешката душа сянка? Има ли човешкият дух сянка? Има, разбира се! СЯНКА НА ДУХА Е УМЪТ, СЯНКА НА ДУШАТА Е СЪРЦЕТО. А СЯНКА НА УМА КАКВО Е? МИСЪЛТА. СЯНКА НА СЪРЦЕТО, ТОВА СА ЧУВСТВАТА. А сянка на мисълта кое е? *(О кажи: Не зная).* Не знаеш ли? Сега това е само един начин за изяснение. КОГАТО ГОВОРИМ ЗА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ, ТРЯБВА ДА ВЗЕМЕМ ПРЕДВИД СЕНКИТЕ. Без тях на физическия свят не можете да обясните живота. Без сенките, то няма да бъде пълното обяснение; на един физически свят, за да разберете нещата трябва да имате сянка. ЩОМ ИМАТЕ СЯНКА, ЩЕ ДОЙДЕТЕ ДО САМАТА ИСТИНА. И щом имате в ума каквото и да е противоречие, вие трябва да го снемете на физическото поле. Вие се

питате, защо трябва да страдаме? Е, какъв отговор ще дадете на този въпрос? От две злини човек трябва да избере по-малката. Страданието – това е най-малкото зло в света. Следователно, трябва да приемеш по-малкото зло, за да не дойде голямото. Не си свободен от да не страдаш. Какъвто и да е животът на физическото поле, не може да се прояви в света без страдание. Това е невъзможно. Ако може тогава онзи, който казва, че може, нека покаже живота на физическото поле, дето няма страдание. Птицата поглъща комара и казва: Така е наредил Господ. Дойде соколът, изяде нея и казва: Така е казал Господ. И човек хване птицата и каже: Така е казал Господ. Дойде друг, изяде човека и той каже: Така е казал Господ. Изядат се един други. Има един закон: Умният гълта глупавия. Любящият гълта кого? Любовта гълта безлюбието. На общо основание го гълта. И като го глътне, то стане любов. А РАДОСТТА ГЪЛТА СТРАДАНИЕТО. Следователно, ако нямаше страдание, радостта ще умре гладна. Трябва да има страдание, за да я гълта радостта. Не можеш да се радваш, ако не си страдал. Необходимо е за да живее вашата радост, непременно трябва да имате скръб, да се храни радостта. Радостта се храни със скръбта. По този начин, ако разсъждавате, вие ставате силни. Това е начин. Идвате до едно разсъждение, казвате: Светът не е направен разумно. Или светът не е направен разумно, или вие разумно не го обяснявате. Така аз съпоставям нещата. Ако вие разумно направите или обясните света, в света има противоречие – светът не е направен разумно; щом вие разсъждавате по-добре, отколкото е светът, щом светът не е направен разумно, тогава вие можете да направите един разумен свят, нищо повече! Аз ви давам право да го направите. Вие казвате: Нещастен е моят живот. Щом знаеш, че е нещастен, направи по-добър живот.

Всеки един човек, който съзнава, че страда, той може да бъде радостен. Всеки човек, който съзнава, че е сиромах, той може да бъде

богат. Нещастни са само онези хора, които съзнават, че са сиромаси и щастливи са само онези хора, които съзнават, че са богати. Едното и другото то е богатство. Щом съзнаваш, че си богат, това е богатство. Щом съзнаваш, че си сиромах и това е богатство. Съзнаваш, че не си учен толкова, можеш да бъдеш учен. Съзнаваш, че не си добър, значи, можеш да бъдеш добър. А съзнаваш, че си добър, значи, придобил си, господар на положението си. Човек, който мисли, че е добър, той е разрешил въпроса на времето. А човек, който съзнава че е грешен, той съзнава, че не е решил въпроса. Там е грехът. Какво му коствува да го разреши. Та вие ще мязате на онзи български поп, отишли да се изповядат млади моми, пък той бил пийнал малко винце, казва: Вие, млади моми, какви грехове имате? Елате, сега аз ще ги изтъркам всичките. Като видели момите пилата, избягали. Казват, не искаме да се изповядваме, нямаме никакви грехове. И страданието в света, противоречието някой път е, ти отиваш да се изповядваш, казваш: Много погрешки направих, но като дойде попската пила, ти веднага тургаш в ума си мисълта, казваш: Нямам грехове. Някой ще каже: В света има една голяма пила, която пили всичките млади моми. Пили ги на общо основание и когато отивате вие на училището, ще кажете: Как тъй? Та всичките професори не ви ли пилят вас с голямата пила? Защо? За поведението там тургат бележка. По колко ви тургат за поведение? За знанието ви тургат по 6, по 5 за всеки предмет. Като дойдеш ще кажат: Ще учиш и ако не искаш да учиш, отварят ти вратата и казват: Тук, който учи, може да седи в университета, но щом не искаш да учиш, ще умреш. Такъв е университетът и в живота. Като умреш, къде отиваш? Отиваш в света на свободата, където не учат всичко.

Сега това са ред разсъждения, които по законите на аналогията вие трябва да преведете, за да станете силни. От сегашния живот вие трябва да излезнете. Трябва да знаете най-първо кои са елементите на

щастието. Аз ще ви обясня елементите на щастието. Представете си, че вие имате една кибритена кутия вътре в джоба си, но сте забравили, че имате кибрит. Зимно време, седите в една хижа, треперите и сте цял вкочанясал, казвате: Да има огън. Дърва има, всичко друго има и казваш: Как не са наклали огъня? Защо са направили тази хижа? Седите и философствувате, но са вкочанясали ръцете ви. Но бъркате в джоба си, да стоплите малко ръцете си и виждате кибрит! Веднага трас и запалвате. Казвате, намерих го в джоба си като се намирах в противоречие и бръкнах в джоба си. Та като се намираш в противоречие ще бъркаш в джобовете си. Като бръкнеш в джобовете на сърцето или на ума си, все ще намериш една запалка, с която да се освободите от голямото противоречие в света. Наоколо са вложени много блага в човешката душа. И всеки един от вас трябва да намери ония блага в себе си. Те няма да дойдат отвън. В дадения случай казвам, няма да дойдат отвън. Може някой път някой друг да дойде отвън да носи своя кибрит, да ви запали огъня, но в дадения случай когато сте сами вие, при неблагоприятните условия все трябва да имате няколко клечки кибрит в джоба си, да си запалите огън, а може да дойде някой отвън да ви помогне.

Та най-първо ще създадете една обхода. Вие мислите, че природата е нещо неразумно. Природата това е най-разумното, което съществува засега в света! Най-разумното същество е тя! Аз мога да ви представя природата като есенция, събрани съзнанията на всички разумни същества! Едно същество е тя, която ги свързва над тях. Всички имат отношение към него. Природата създава съзнанието на най-разумното същество, което вземе предвид, когато вие страдате. Това същество влиза във вашето положение и се стреми да намерите вашето най-малко щастие. Вашето щастие е щастие на това същество. И някой път, ако ние страдаме, нашите нещастия са необходими за Бога; някой път нашите глупости са необходими за Бога и греховете,

и те са необходими; всичко е необходимо за Него. И следователно, Той като го приеме в себе си, от другата страна ние излизаме радостни и честити. Друго яче, ако не страдахме, това съзнание не би ни приело в себе си. Някъде Писанието казва тъй, когато човек се намери в голямо противоречие, Писанието казва, Бог казва: Обърнете се към мен. Разумните хора са взели това: „Потърсете ме в ден скърбен". Ние казваме как да Го потърсим? Как ще търсиш светлината? Какво ти струва да си отвориш мигачите? Питаш: Как да я намеря? Казвам, отвори си мигачите и тя сама ще влезне вътре. Няма защо да плащаш 10 и 20 бъклици на тази светлина. Щом си отвориш очите, тя ще влезне и ще ти представи света такъв, какъвто трябва да бъде.

Сега ние се учим как да мислим, ние осакатяваме мисълта си. Светът трябва да гледаме по новия начин.

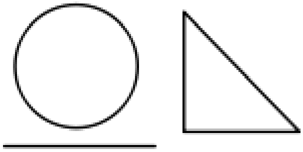

Фиг. 2

За пример по този начин на разсъждение трябва много време да се изнасят нещата. Казваш: Човек трябва да върви по права линия. Всеки човек, който не върви по права линия, е крив. Но кажете ми кой човек върви по права линия? В ходенето вие вървите ли по права линия? Не. Вие само се кривите, а говорите за права линия; говорите за човеколюбие всичките. А де е човеколюбието? Говорите за обхода, а де е вашата обхода? Я ми кажете вашата мисъл, вашите чувства; всеки един от вас се дразни; по-слабият се дразни и по-силният се дразни, и всеки си има една мярка, с която се разправя с по-слабия, с която се отнася към другите. Това е хубаво. Един човек трябва да бъде

справедлив. Дойде някой по-силен, блъсне го. Щом те блъсне, казваш: Защо ме блъска той? Тогава трябва да разсъждаваме правилно. Не само да го отместиш. Има отмествания дисхармонични. Ако един музикант прекара само своя лък и дига шум, взима дисхармонични тонове, ще му кажат: Или излез, или ще си излезнем. Защо? Не можем да слушаме. Или излез, или да излезна. Ако те са умни, те ще си излезнат; ако той е умен, той ще си излезне.

Та казвам: Вие сте от онези музиканти, които сте дошли в света и не знаете още да свирите, и ви казват: Или си излезте, или ще излезнем. Че не сте от знаменитите музиканти, не сте. Аз съм гледал някой млад, върви той, въодушевил се той, чете. При мен са идвали много млади поети, чете той стихотворението си, въодушевил се той. След една–две години, срещам го, навел глава, казвам: Къде? – С поезия не се върви. Че как тъй? Ти казваше едно време: Без поезия не може, а сега как тъй си дошъл до противното? А, не стига, човек гладен ще умре с поезията. Не, той не е турил поезията на мястото. Аз с поезията бих си уредил живота по-лесно, отколкото с прозата. За мен прозата е реването на едно магаре, а за мен поезията е пението на един славей. Разбира се магарето като ми носи товар, ще му търпя прозата и то може да реве. Но когато искаме да имаме приятните впечатления, ще слушаме славея като пее сутрин рано. Та кой от вас не е слушал славеят като пее? И всеки един от вас нали си има по един славей? Хем с много пъстри перца! Когато неговият славей престане да пее, той става нещастен. Нали така. Съгласни сте. Но и магарето като престане да реве, пак сте нещастни.

Или сега да турим в положителна смисъл, при славея щастието се добива, то е вече едно качество не на човешкото сърце, то е разбиране. Щастието е качество на човешкия ум, то зависи напълно от ума. То върви по мъжка линия. А нещастието върви по женска линия. Тогава кои са строго научните неща? Научни неща наричаме

тези, които могат да се приложат в живота. Да имаме един резултат. Това е научно, всеки един човек може да бъде щастлив. Но той трябва да има предвид не само своето щастие, той трябва да има предвид и щастието на другите хора; тогава той ще бъде щастлив, нищо повече! Но той трябва да има предвид не само своето щастие, но той трябва да има предвид и щастието на другите хора, тогава той може да бъде щастлив, нищо повече. Дръж в ума си не само идеята за своето щастие, но дръж идеята и (за) щастието на другите хора. Ти като държиш щастието и на другите хора, ще ти върви напред. Ти като държиш своето щастие, дръж и щастието на другите хора; така ти ще усилиш своя ум, усилване е това на ума. Като търсиш своето право, дръж и правото на другите хора в ума си и ще бъдеш силен. Това е закон, по който хората сега се усъвършенствуват – това (е) съединение на хората да си помагат един на друг. Това, което търсиш за себе си, имай го предвид и за другите хора. Това съзнание трябва да се роди у хората. Ние сега живеем още отделно. Ние казваме: Аз да съм щастлив, пък за другите да става каквото ще! По този начин става едно разслабване, ние се сблъскваме, но два предмета като се сблъскват, става едно счупване. Някои хора казват, че търкането на умовете произвежда мисълта, развива я. Да по някой път, но някой път търкането и скъсва мисълта.

Та у всинца ви трябва да се роди една мощна мисъл: Никога не изменяйте вашите основни възгледи, с които сте родени! Тълкувайте нещата добре! Вас ви трябва една права линия. Вас ви трябва един кръг. Вас ви трябва един триъгълник. Това са мощните сили, с които човек може да воюва. Искаш да оправиш работите си в живота. Върви по права линия! Искаш да растеш в живота. Воювай с кръга! А искаш да имаш един завършен резултат. Дръж триъгълника! Ако искаш да постигнеш целта си, ти непременно трябва да имаш един триъгълник. Това нещо практическите хора го знаят от памтивека. Те

си носеха нож и стрела, да си пробиват пътя. Ти имаш една силна мисъл – твоя нож. Тълкувайте вие нещата, твоята силна мисъл не трябва да се пречупва никъде. Тя трябва да минава през всички мъчнотии в света и трябва да строшава всичко! Ако твоят нож при всеки един камък се троши, ти нищо не можеш да направиш; ако твоята мисъл при всяка мъчнотия се губи, това не е никаква разумност в света; ако твоята мисъл при най-малкото спъване се спре и ти кажеш: Нищо няма да направя! Това не е никаква мисъл! Сега вие сте се явили в света, не сте фактори на света, а сте удове на едно велико съзнание и трябва да извършите работата си тъй както трябва. Трябва да бъдете в хармония с това съзнание. Вие сега се индивидуализирате. Прави сте. Едно малко клонче е вашето съзнание на това велико съзнание, на което вие сте един уд на съзнанието и следователно, ако се държите в хармония и силите на това съзнание ще минат през вас, и във вас ще се роди нещо хубаво, ще се яви нещо велико. Но ако вие загубите връзката на това съзнание, вие ще изгубите смисъла на живота, ще замязате на един сух клон. И ако някой път в обществото кажете: Отщя ми се да живея, тогава вие сте в дисхармония с битието, с това съзнание.

Тогава ако аз ви дам една задача, как може да се поправи един сух клон? *(Да се отреже).* Щом сте обидили един ваш приятел, какво трябва да правите? Щом сте осакатили една ваша мисъл, какво трябва да правите? Щом сте осакатили едно ваше чувство, какво трябва да правите? Че ако вие това не знаете, как да изправяте вашето осакатено чувство, вашата осакатена мисъл и не знаете как да изправите вашата осакатена постъпка, вие сте един инвалид; вие сте изложени на външните условия да ви помагат хората. Най-първо ти ще мислиш, че можеш да изправиш една своя осакатена мисъл, че можеш да изправиш едно свое осакатено чувство и че можеш да изправиш една твоя осакатена постъпка. Можете и ако така вървите,

вие сте в едно нормално състояние. Ако кажете вие: Тази работа не може да се оправи. Питам тогава, защо ви е знанието? Вас не ви трябва знание. Щом така мислите, вие ще бъдете едно натоварено магаре; щом мислите по друг начин, вие ще бъдете един славей, който сутрин пее. Защо пее славеят? Казва: Разреших магарешките въпроси. А защо реве магарето? Сега аз оставям на вас вие да разрешите въпроса, вие да мислите защо реве магарето? Аз ви давам същинското разрешение на въпроса и бих желал и вие всички да разрешите въпросите както славея. А защо реве магарето, оставете този въпрос за по-после. Той е МАГ ХА ХАРЕЦ. Ако знаете как да съедините вашата мисъл да работи; когато вашата мисъл се съединява, вие ще бъдете светлина. Това е силата или магията, да знаете как да работи вашата мисъл.

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

6.10 ч.с.

СЪЗНАТЕЛНИ И НЕСЪЗНАТЕЛНИ ДВИЖЕНИЯ

11 година, 16 лекция на 1 мл.ок.клас, 29.I.1932 год. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Изпейте песента „Сила, живот и здраве“. „Аин фаси“.

Десет души да напишат по две думи и после да се образува от тях едно изречение или един период.

Мъдрост, Любов, Светлина, Живот, Майка, Девица, Първоизточник, Безкрайност са начало на Битието. Те съграждат човека. Истината и свободата дават простор. Любовта е в Бога. Ако за тези две думи се плащат две английски лири, то веднага ще излезете, понеже даром се пишат, затова сте така скръжави. Мъдростта може ли да се яви преди Любовта. Друг въпрос: Синът може ли да се яви преди майка си. Младостта може ли да се яви преди старостта. Или старостта може ли да се яви преди младостта. Светлината може ли да се яви преди живота. Мъдростта, Любовта, Първоизточникът, Безкрайността са все служби. Да любиш, то е служба, да си мъдър, то е служба. Любовта съществува ли сама по себе си. Срещали ли сте досега някъде Любовта. Любовта и Мъдростта са извън физическия свят. Ако срещнете Любовта, каква ще бъде тази любов. Аз бих желал да опитате Любовта, какво нещо е, като сте я срещнали. В човека се проявява Любовта, но той отчасти я проявява. Но как познавате Любовта в човека? Как познавате, че човек има любов? – Мъдростта и Любовта са атрибути на онзи, който твори. Той е, който създава. Защо нещата са наредени в този порядък, коя е причината? – Когато в природата вие намерите такъв надпис, на какво ще го отдадете? – Че много души са работили. Когато мнозина работят, какво има в

работата им. Допуснете, че между тях има промеждутък 10 години от 100 години или от 1000 години. Всеки е направил по нещо. *(Няма връзка).* В речта какво място завземат глаголите. В живота на какво можем да уподобим глаголите? – Кога се явяват глаголите? Кога се явяват местоименията? В живота местоимения и глаголи има ли? – Ако някой ви запита така: Аз кой съм? – Какво ще му отговорите? – Коя е подбудителната причина на този въпрос? – Ако някой попита, ти знаеш ли аз кой съм? – Какво ще отговорите на този въпрос. Една загадка. Ако я разгадаеш, ще спечелиш. Но ако не можеш да я разгадаеш, същият закон е и в човешката мисъл. Когато много мислят, дават подтик за мислене. Тогава мисълта е разпокъсана. Или когато много чувства дават подтик за чувствуване, има един вътрешен закон, по който трябва да турим в ред и порядък. От много мисли и чувства, които имаш, трябва да знаеш кои да избереш и на кои да дадеш ход. Защото ако имате един овчар, с него ще говорите по-лесно, отколкото, ако имате един цар. Каква е разликата между един цар и един овчар. – Защо при царя човек се усеща стеснен, а при овчаря е свободен? – Или да ви представя друго яче въпроса: Защо, когато човек търговец има полица от 100 лева, не се безпокои, а когато има полица от 10 хиляди лева, става неспокоен. Защо не е така разположен? Защо при 200 хиляди, които има да дава, е неспокоен, а при стоте лева е спокоен? – Има различие. И кредиторът, който има да събира тази полица, той като вземе 100-те лева, казва си: Хабя си само времето, а като вземе 200 хиляди лева, той се усеща повече радостен. Радостта при стоте лева е малка. Обратното е за онзи, който има да дава и да взема. Първият е сериозен при 200 хиляди лева, а вторият е радостен като ги получи. Една полица тежи 5, 10 грама, а на нея пише 200 хиляди лева, понеже са живи левове, а те са книжни въображаеми и той се плаши от тях. Разбира се, ако са в гората, 200 хиляди лъвове, кой може да се справи с тях. Ако те пуснат между 200

хиляди лъва, какво бихте направили? Онзи, който има да взема, и онзи, който има да дава, като ги пуснат лъвовете, да му мисли онзи, който има да взема. Ако той беше един маг, онзи му казва: Ти ми дължиш 200 хиляди лева и той му каже: Заповядайте в пустинята, ще ти платя и пуща тези 200 хиляди лъва. Какво ще бъде положението на онзи, който има да взема? – Лъвовете са много ужасни. Българите имат да плащат данък, но като пуснат лъвовете.

Да се върнем към тез думи, които написаха 10-те души. Съществуват много загадки в природата и трябва да се разбират законите. Който от вас е графолог, защо започнаха писането на думите с думата мъдрост, а не с някоя друга дума? – Мъдрецът се отличава с едно качество. Той започва със самопожертвуванието. Той жертвува, мъдър е, понеже жертвува всичкото свое време. Младия си живот, той е иждивил. Първата буква М показва закона на самопожертвуванието. Българинът казва – Мъдрост, славянинът казва – Мъдрост. На немски мъдрец значи Вайзе, а на френски саж. Ж – означава човек. Човекът е закон на движение. Господ е закон на самовладане. *(Една котка се движи в салона).* Какво казва тази котка? – Няма ли нещо за ядене? – Българинът има два вида д., нагоре и надолу. – е което преодолява мъчнотиите. Р държи нещата в ръката си. О – това е, което дава условие. С-то – мъдростта има много страни. Мъдростта няма едно лице. m – ш обърнато надолу, означава, че каквито лъжи има в света, мъдростта ги обръща надолу. Ако устои добре, ако не устои, не устоява. Ь, ер малък, прилича на бемол или на числото 6. Ь и числото 6 на български се пишат еднакво. Това е закон на промените. Мъдростта постоянно не седи на едно място. Малкият ер показва. Законът на промените не се спира на едно място. Сега може да се приложи кои са качествата на един мъдрец.

Може ли да ми кажете едно от качествата на неразбраната любов. По какво се отличава разбраната и неразбраната любов? – Ако четете в Битието, там се определя Любовта. Българите често казват: Някои жени казват Лююю! – Слушали ли сте тази дума, какво искат да кажат? – Това, което остава от думата Любов, е Бог. Това значи един човек, който иска да се покаже. Любов значи всеки човек иска да се покаже, че е нещо. В думата Любов първата буква е най-силна. Това е един велик стремеж. Както е в думата любов, означава стремеж. А обърната надолу е противоречие. Онзи, който пише любов, казва, значи да бъдеш в съгласие с Битието, с разумността в природата. Първата буква това означава. Буквата Л означава законът на единството. Без закона на противоречие. Ю е сложна буква, съставена е от I, съставена и с точка и о. Тази буква и с точка означава първата причина с която човек трябва да бъде в единство. А буквата О означава, че любовта носи в себе си един зародиш, който трябва да се развие. Този зародиш е излязъл от Първата Причина.

В средните векове е имало въпрос дали яйцето се е явило по-рано или кокошката? Един от трудните въпроси: Яйцето ли беше по-напред или кокошката? Аз казвам кокошката. Има една кокошка, която е останала без яйце. Тя, като дошла, започнала да носи яйца. Това е един въпрос, както разказа за Колумбовото яйце.

В какво положение са учениците пред Учителя? – Те са изправени. Те показват, че всичкият им стремеж е нагоре. С това искат да покажат, че стремежът им е нагоре. Щом си отиде учителят, ръцете ни са надолу. Децата, когато гледат някоя ябълка, ако пазачът е там, ръцете са надолу, щом го няма пазача, посягат ръцете към дървото. Това е тактика. Значи, когато човек е изправен, стражарят е там. Човек седи. Аз научно изследвам. Щом пазачът го няма, това дете си позволява като учен човек, да вземе някой екземпляр за изследване в дома си.

Да кажем, че някой има да дава. Седи и мисли, и си казва: Трябва да платя. Ръката му е в джоба. После си тури ръката на главата. Казва: Мога да не платя. Все с плащане ли става? – Иска да каже: Мога да не платя.

Да допуснем, че вие сте срещнали един ваш приятел, който ви е писал едно любовно писмо. Приятел или приятелка. Той ви гледа и след това си подигне главата. Барне космите си. Как бихте изтълкували това движение на неговата ръка? – Има един закон, който определя движението. Един разумен закон. Всяко едно движение определя дадения случай, точно какви са крайните резултати, последствията. Ако сте запознати с тази наука, от движенията на един човек може да знаете какви ще бъдат крайните резултати, последствията. Този закон има значение при самовъзпитанието. Човек трябва да се учи, да си движи ръцете. Най-мъчното нещо е с ръцете. Говорителят като излезе да говори, не знае как да си тури ръцете. Когато си в някое общество и слушаш как си тургаш краката. Някой път туряш единия крак отгоре, другия отдолу, после си изваждаш ръцете от джоба, пак ги туряш в джоба. Кои са психологическите причини? – Или някой път си навеждаш главата настрани, на едната страна, на другата страна. Това са разни пози, които се дължат на човешките мисли и чувства. Като вървите, много пъти вашите движения се дължат на вашите чувства. Някой път някои се дължат на мислите. Други на баща ви, майка ви, на вашите ближни. Или пък на окръжаващата среда. Трябва да намериш движението, кое е повлияло? – Като се движиш по една улица, в която има много хора, може ли да се движиш в една права линия? – Не. Ще образуваш крива линия при ходенето. Защото всичките хора, които срещаш, ще упражнят влияние. Някой си хване двете ръце отзад. Ние не сме свободни при всичките си свои движения. Всички външни условия ни повлияват. Както една гемия, като върви, ѝ влияе вятърът.

Та най-първо, всички трябва да се освободите от посторонните влияния. Някой път ви дойде страх, песимизъм, обезверяване. Те са чужди мисли. Или ви дойде някоя лоша мисъл. Те са все чужди работи. Например радостен си и след това дойде едно мрачно настроение. Такива малки препятствия трябва да ги отстранявате. Има една наука, трябва да изследвате тия работи от научно гледище. Вие изучавате астрологически някои работи, но знаете ли взаимното влияние, което съществува между планетите и взаимното влияние, което съществува между звездите. Една звезда не може в две години да упражни едно и също влияние. Една звезда като упражни едно влияние, в нея стават ред промени. Всички същества, които живеят на тази звезда, техните мисли като достигнат до човека, ще упражнят едно микроскопическо влияние, във връзка, в съчетанието с други някои звезди. Видимите звезди са свързани с други някои звезди, които упражняват точно обратното влияние. Има звезди черни. Много пъти светлината на една звезда като минава край една черна звезда ще упражни едно обратно влияние.

Ние се отдалечихме. Коя беше първата написана дума? *(Мъдрост).* Онова, което трябва да започнете, е първата дума. Какво трябва да има човек, за да се бори с мъчнотиите в живота? – Мъдростта разрешава всичките противоречия в живота. Онзи, който иска да разреши всичките мъчнотии на живота, той непременно трябва да има силите на Мъдростта.

Отче Наш

СВЕЩЕНОТО МЯСТО

11 година, 17 лекция на 1 мл.ок.клас, 5.II.1932 год. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Ще ви прочета няколко стиха от 23-ата глава на Притчите. Отначало до 27 стих. Как определят във вашата словесност какво е притча? – Притча е една скрита реч по възможност. Да разбереш много и малко.

Има една поговорка, която казва: „Не отваряйте стара рана". Тук казват: „Не премествай старо здание". Може ли да преместиш едно старо здание. Ако отвориш старата рана, какво ще спечелиш? – Освен ако е живеница на петата. Не отваряй стара рана, която е била някога в ума ти, която е била в сърцето ти. Намажи ги с дървено масло и тури една бяла книжка, и напиши на книжката нещо. Какво бихте написали на бялата книжка? – *(Не пипай!)* Можем да кажем, че пипането и гледането са донесли на хората нещастие. Три неща са донесли на човека най-голямото нещастие: гледането, пипането и яденето. Всичките нещастия на човека започват оттам. Видиш нещо, пипнеш го, ядеш го и дойде всичката беля. После иде и обличането. Сегашните хора страдат и от обличането. Сега преведете думата, какво значи обличане? – Ако облечеш една прокажена дреха на някой прокажен, какво ще спечелиш? – Или ако облечеш една грозна дреха на тялото си, какво ще спечелиш? – Или ако окичиш характера си с лъжливи учения, какво ще спечелиш? Самоизмамваш се. Казваш: Друго яче не може да живея, ние сме млади. По някой път ще си позволим някои неща. Може да си позволиш, но ще имаш опитността на онзи американски апаш, който отишъл да обере един учен

знаменит, американски професор, който се занимавал с нови открития по физика. Той имал два златни цилиндъра, съединени с електричество. Апашът си казал: Този професор няма защо да прави опити със златни цилиндри, може да тури железни цилиндри. Отива, изважда револвера и хваща цилиндрите. Професорът хваща дръжката на тока и апашът не може да пусне цилиндрите. Професорът го върти из къщата си.

Ти влизаш, имаш едно желание и мислиш, че това желание е един невежа. Не. Това желание е един професор, който се занимава с една велика сила. Ти хващаш златния цилиндър, но като го пипнеш, не можеш да се спреш. Като легнеш под юргана, не те свърта. Не че не те свърта, но професорът държи ръчката. Ти обикаляш наоколо. Професорът бил благороден, въртял го половин час с ръчката и казал: Много се радвам, че си ме посетил. Професорът изкарал апаша на улицата и още веднъж да идваш. Най-после той оставил ръчката и той пуснал цилиндъра. Професорът му казал: Не бутай златния цилиндър, опасен е. Има неща в света, които не може да се бутат. Това помнете. Има неща, които може да буташ, да пипаш, безопасни са. Но има неща в природата, аз ги наричам свещени области.

Запример в Библията се говори за дървото на познанието на доброто и злото. То беше свещена област, където човек не трябваше да туря крака си и за която човек не беше израснал, не беше достатъчно чист. Нямаше това знание. И Бог му каза: „Това свещено дърво няма да буташ, като го бутнеш ще умреш.“ Ти мислиш, че дървото за познанието доброто и злото беше дървото на греха. Не. Когато човек дойде до една свещена област, за която не е готов. Ако си тури крака, ще пострада. Когато Мойсей се подвижи до горящата капина, гласът му каза: „Изуй си обущата, понеже мястото, на което стоиш, е свято“. Вие мислите, че онова място, на което може да извършите едно престъпление, е най-лошото място. Ако е най-

лошото място, няма защо да ви държат отговорни. Защото кого държат отговорен? Искам да ви дам едно понятие. Когато вземат от някой сандък на богатия човек вехти неща, той ще обърне ли внимание? – Той ще каже, може да напълниш торбата си, но ако бутнеш свещената му каса, ти ще намериш участъка. Следователно, човек се държи отговорен само за онези неща, които са ценни и които той бута без позволение. Има известни мисли, има известни желания във вас, които никога не трябва да се бутат, понеже, са свещени. Помнете: Младите трябва да имат този морал. Това е морал. То е най-свещеното. Ти, ако го опозориш, ти преставаш да си човек, ти изгубваш своето равновесие. Щом изгубиш своето равновесие, изгубва се твоето кръвообращение, дишане, твоята мисъл. Най-после какво достойнство може да имаш? В какво седи достойнството? – Аз бих желал вие, младите, да ми кажете, в какво седи достойнството на човека? – В какво седи достойнството на един ученик или един студент в училището? – В учението. Да учи, да разбира предмета. После никога да не си позволява лъжа. Той се отличава с това, че е способен, учи се и никога не употребява лъжа. И се държи с всичките ученици добре или със студентите. Сега това правило важи не само в университета, но и във всяко едно общество.

Аз забелязвам, че на вас ви липсва обхода. Вие мислите, че на вас всичко ви е позволено. Младият трябва да живее като стария. Старият трябва да живее като младия. Ако мисли, че на младини се позволяват някои работи, а на старини не, или обратното, то е стара философия. Старият дявол, който беше ял от забраненото дърво, който беше оголял, дойде да измами младия човек, той каза: Аз имам опитност, стар съм. Аз като бях едно време като тебе млад, ядох от това дърво и познах истината. Представете си дявола като адепт, маг, погледна той Ева, тя беше една студентка, свършила университета на 21 години. Тя казва: Искам да пиша една нова теза: Докторат. След това вие седите

и казвате: Закъсахме я. Ще я закъсате, разбира се. Ядеш ли ти веднъж от този плод, ще я закъсаш и оттатъка ще минеш. То е все едно да туриш огън в своята къща. И ако може да се запали да очакваш, че може да живееш в тази къща. Ще гледаш после като се запали, да имаш време да я изгасиш и каквото извадиш, спасяваш го. Всичкото друго ще изгори вътре. Аз представям това, което може да бъде в бъдеще. То и сега може да стане. Не говоря за това, което е станало. Аз ви говоря сега за три неща: Това, което е станало с младата студентка в рая. Знаете ли как се е наричала тогаз. Трябва да знаете тази свещена област. В знанието има една свещена област. Когато човек не спазва свещената област, нищо не може да сполучи в света, по простата причина, че ти ще бъдеш един инвалид. Какво може да направи един инвалид? Представете си, че един човек иска да чете, но му са развалени очите. Може ли да чете? – Не. Не. Представете си, че някой иска да стане музикант, но ушите му се развалени. Или пък иска да стане художник, но ръцете му са парализирани. Какво може да направи човек тогаз? – Та сегашните моралисти, онези, които са ви проповядвали, казват: Човек трябва да живее добре. То е много просташка работа. Как трябва да живее човек? – В какво седи добрият живот? – В какво седи доброто учение. Това, което учиш, да е вярно. И да може да ти послужи някъде. В какво седи добрината на парите? – Парите, които носиш в джоба ти, да могат да ти послужат там, дето трябва. Ако не ми послужат, тогаз защо ми са? – Те ми са товар непотребен. Ако знанието, което имаме, не може да ми помогне, то ми е товар непотребен. И ако имам едно верую и не може да ми помогне, то ми е товар непотребен. Вие нямате едно определено верую, макар че ме слушате. Вие младите студенти и студентки, всички сте многобожни, не сте дошли до еднобожие. Всеки ден вярвате в една религия, в едно ново Божество. Какво е новото Божество? – Разбирам човек да има Божество, да има едно свещено

място, дето крак никога не е стъпил. Този човек има убеждение. А пък този човек, който навсякъде е ходил в себе си, няма място да не е стъпил. Такъв човек го наричам човек без убеждение, без морал, без самоувереност. Всеки човек, на когото това място е оцапано, той няма морал. Морал е това, да имаш едно свещено място, дето кракът ти не е стъпвал. То е убеждение. В душата си, в сърцето си вътре да имате такова свещено място. Там е смисълът. Всичката ти сила седи в това. Ти казваш: В какво да вярвам. Ще вярваш в онова святото място, което е в тебе. Ти имаш едно свещено място вътре в тебе. Това свято място е най-разумното, най-чистото, най-умното. Вие нали искате да влезете в света. С това знание, което имате, не можете да влезете в света. Силните ще ви разиграват, както американският професор, апаша. Ще кажете тогава, както казва турската поговорка: Теле дошъл, вол си отива. У вас може да се зароди една мисъл: Няма ли нещо добро в нас? – Ами, че аз за това говоря. Ако има място, на което не сте стъпвали, да. Но трябва да го пазите. Всеки един от вас, не оцапвайте себе си. Под това не разбирам, че не трябва да влизаш в условията на живота. Има едно свещено дърво в рая. С други думи, не бутай свещеното дърво на живота си. Това е новата идея. Това дърво е на познанието, доброто и злото. Това дърво беше свещеното дърво и сега не трябва да го бутате. Провидението иска да отучи хората да бутат това свещено дърво. Ако ме питате вие какво трябва да правите, ще ви кажа: Не бутайте свещеното дърво на познанието, доброто и злото. Не слушайте онзи, брадатия, старият професор, с дългата брада, който казва, че откак е ял от това дърво, всичко е научил. Той нищо не е научил. Всички стари студенти, които са се учили при този професор, какво са получили? – Ако той говореше истината, де е силата на човека? – В какво седи познанието? – Вие всички сте яли от това дърво. Вие, младите, сте яли. Кажете ми сега какво има на слънцето? – Кажете ми колко е температурата на слънцето? – Най-после кажете

ми какво има в центъра на земята? – Нали казвате, че всичко сте научили. Де са скрити всичките богатства? Земята е много богата. Какво има на земята, не знаете. Какво има на слънцето, не знаете. Какво ще знае човек тогаз? – Казано е ще бъдеш като Бога. Какво значи да бъдеш като Бога? – Бог е навсякъде и всичко знае. Хубаво, ако е казал, че ще бъдете като Бога, тогава вие били ли сте на слънцето? – Трябва да бъдете тогава на слънцето. Защото Бог е навсякъде. Какви са последните новини от слънцето? – Даже новините на земята не знаете. Последните новини какви са? – Какво е станало сега в политическо отношение. Ще ви кажа сега какво става. Събрали се трима души, от най-учените, учили, учили и отишли да мелят брашно. Единият от тях носил една печена кокошка. И като учени хора се спрели и казали да я разделим, да я разделим едва ли ще си куснем. Единият казал: Да седнем да сънуваме и който ще сънува най-дълбокия, най-хубавия сън, нему ще дадем кокошката. Лягат да спят тримата души. След като спали, събудили се и първият започнал да разказва съня си: Отвори се земята надолу и една голяма пропаст, и аз слизам надолу, и като слязох надолу, и помислих, че не мога да изляза нагоре. Като погледнах нищо не се вижда. Обърнах се как съм слязъл долу? – Другият казал: Аз сънувах, че като заспах започнах да се качвам от звезда на звезда и едва отидох на слънцето, загубих се и видях, че земята едва се вижда малка. Чуден сън. Третият казал: Аз сънувах и като ви гледах, че единият отишъл до центъра на земята, няма да се върне, а другият отишъл на слънцето и няма да се върне, станах и изядох кокошката.

Това е сега политиката на света, която става в света, но тя е политика, която и с вас става. Какво ще става с вас? – Вие като сънувате чудни сънища, до вас третият ще изяде кокошката. Единият ще отиде до центъра на земята, другият – до слънцето, а третият ще изяде кокошката. Нали има нещо реално в това? – Онзи казва: Блазе

на онзи, който нищо не е сънувал. Как ще приложите този разказ? – Онези, които сънували, изгубили кокошката. А онзи, който не е сънувал, а само видял, изял кокошката. Той казал: Като видях, че единият е на центъра на земята, а другият е на центъра на слънцето, аз изядох кокошката да не се вмирише. Кой може да яде кокошката? – Може да я яде само онзи, който не бута свещеното дърво. Онези двамата, които сънуваха великите сънища, единият отиде до центъра на земята, другият – на небето, те са двама студенти, студенти, които ядоха от дървото на познанието, доброто и злото. Това е приложението. И в живота сега е същото. Каквато и работа да се започне, ще има същия край. Защото в лъжата ти не можеш да съградиш нищо. Затова трябва да знаете. Трябва да изучавате онази същинската наука, да знаете кое е вярно във вас, коя мисъл е вярна и коя не. Нали казвате по някой път за нещо, че е илюзия. По какво може да познаете дали една ваша мисъл е произлязла от илюзия, или от някоя реалност? – Когато прекарате през разните пластове мътните води, те се пречистват. Но когато водата тече по повърхността, взема от нея елементи, през които минава. То е закон. Такъв е законът на земята. Вие може да извадите по същия закон известни правила за вас. Може да направите превод от реките, дърветата, ветровете, светлината. Ако изкарате превод от тях, то вие ще изкарате за себе си, цял един морал, как трябва да живеете. Аз не искам да ви казвам подробности. Като започнеш да учиш. След като яде човек от онова дърво, изпъдиха го навън, за да не яде. Тогава на първия човек му казаха, цялата земя стана проклета. Много ще работи земята и тя ще ти дава малко плод. И на студентката казаха: И на тебе ще се увеличат страданията ти. На студента казаха: Много ще работиш и все ще фалираш. Казвам: Когато в тебе се увеличава страданието, ти си студентка. Когато започнеш да загазваш, нямаш пет пари в джоба си, дойде сиромашията, много работиш нищо не печелиш, ти си

студентът. У вас трябва да има една наука. Ти казваш: Смути се умът ми, смути се сърцето ми. В какво се смути сърцето ти и умът ти? – Сърцето може да се смути от какво? – Твоето сърце от какво се смущава? – От какво се смущава човешкото сърце? Едно време Илия избяга от Иезавел. Как е на еврейски, то е превод на български. Защо се уплаши Илия. Той се уплаши от една жена. Той като изби лъжливите пророци, те влязоха в него и той не можеше да ги носи, и той се уплаши от една жена. 400 души пророци той изби. Сне им огън от небето. Една жена му каза: „Ти изби тези пророци и аз ще ти покажа как трябва да мислиш и как ще реформираш света". Илия може ли да реформира света. Тя му каза: Аз ще ти покажа какъв реформатор си ти. Оттогава насам има ли три хиляди години? – Светът не се е оправил. Илия мислеше, че като избие всичките лъжливи пророци ще се оправи светът. Най-после го удари на бяг. Той казва, светът няма да се оправи. Да ви приведа сега иносказанието. Някой път човек е сам като Илия. Ти казваш, пророк Илия съм, но после се сгушиш и казваш: Господи, сам останах, живота ми искат. Един момък на 25 години среща една жена и казва: Дотегна ми да живея, иде ми да се самоубия.

При мене идва един господин и ми казва: Ти си много учен човек. Казвам: Учен съм. Той ми казва: Познавал си. Казвам: Познавам. Той пак казва: Искам да опитам твоето учение колко знаеш. Искам да взема един лотариен билет. Един билет има, който печели 100 хиляди лева, той да ми се падне. Той като ми се падне ще ти дам 25 хиляди лева. Рекох му: Ти мислиш, че аз съм толкоз будала. Онзи ми казва: Защо не са ли ти достатъчни 25 хиляди лева. Те ти стигат, не ти трябват повече. На мене ми трябват повече пари. Казах му: Въпросът не е там, не разсъждаваш правилно. Аз на тебе ще кажа: Аз знам номера и ако ти го кажа, ти като ми дадеш 25 хиляди лева, ще кажеш аз му дадох 25 хиляди лева и утре ще започнеш да се хвалиш,

че си ми дал 25 хиляди лева. Защо ще ходиш с моите пари да ми правиш благодеяние. Ти не поставяш въпроса както трябва пред мене. Ако ти се намериш пред голямо нещастие. Ако жена ти, децата ти, ги продават за 100 хиляди лева, то друг въпрос е. А пък нито тебе, нито децата ти продават, ти искаш да ме лъжеш сега. Ако ги продават живи, тогава ще му кажа номера, да се изкупи. И тогава няма да искам пет пари, не ми трябват. Аз не се нуждая от пари. Аз като имам това знание, не се нуждая от никакви пари. Няма нужда той да ми дава подаяние, от никого не се нуждая. Аз не искам да ви занимавам с това. На вас пари не ви са потребни още. Аз да ви кажа защо ви са непотребни. На вас е потребно знание сега. Сухи корички яж, но знание да имаш. Знаете ли какво нещо е знанието? – Аз не говоря за сегашния ни живот. В сегашния живот вие сте затворници. Някои сте в пранги, букаи. Някои сте в предверието, да ви пуснат. На някой от вас животът ви е уреден, хранят го. Затворникът гладен умира ли? – Не, пенсионери сте вие. Какви пари ще искате: Най-после какви пари ще могат да ви се дадат? – На затворника позволява ли се да има пари? – Той не разполага, другите му държат парите.

Та казвам: Само свободният човек може да бъде богат. Морал е това, не си правете илюзии. Само човек, който има знание, свободният човек, само той може да бъде богат и да разполага със своето богатство. Щом сте затворник, друг ще разполага. Знаете ли на какво прилича несвободният човек, който не разбира новото.

Да ви приведа друг един анекдот на вас, младите. Един турски ходжа изучавал корана. Много се молил, молил и казал: Аллах, трябват ми много пари. 20 години се молил на Господа, но Господ пари не му дал. И той казал: Не плаща Господ за молитвите. 20 години се молих и не дава. Един ден му се пада едно наследство от дядо му 200 наполеона. Той искал да има много пари, искал да ги даде 100% лихва. Казва: Така се печели. Идва при него един майстор и

казва: Аз ще ти дам 100% лихва. Дай ми 200 наполеона. И той му дал 200 наполеона. Първият месец дал 100% лихва, и така 6 месеца му плащал и му дал 100 наполеона. Онзи казал, ами майката кога ще върнеш? – Другият казал: Ти за майката не мисли. Онзи му дал половината от неговите пари, а другата половина изял. Та казвам: Светът, в който живеете, ще вземе всичките ви капитали и ще ви даде половината от вашия капитал. Ще каже: Доволен ли си. Ти ще кажеш: Ами майката? – А онзи ще каже, ти остави майката.

Това са постоянните разочарования. И млади, и стари се разочароват в живота. От младини, откакто се роди човек, и в този свят, и в другия свят има разочарование. Защо? – Там не те приемат. Тук разочарование, там разочарование. Да оставим сега какви са разочарованията. Но понеже сте на земята, за да разберете този живот, който сега имате, в това тяло, при тези си способности, вие искате да бъдете полезни. За да бъдете полезни на някого, най-първо трябва да имате един свещен идеал, Божественото. Всеки един човек си има един вътрешен, Божествен стремеж. Три неща има човек, на които той постоянно да служи. На Божествения стремеж, на Бога, на себе си и на окръжаващите го. Та знание сега е потребно. Вие още не разбирате в какво седи алхимията. Някой път казвате: Аз имам много мисли, много желания, че то е едно богатство. Тогаз щом имаш много, кое те смущава? – Но има един закон, че в дадения случай, не всички мисли може да ги употребиш. Ти може да имаш желание, голямо богатство е да имаш много желания, но работата е във всеки даден момент да можеш да използуваш едно от твоите желания. То ти е полезно.

Онази наука, с която започва самовъзпитанието, е да познаваш качеството на мисълта, да знаеш всяка мисъл какво може да ти допринесе. Една своя мисъл можеш да я поставиш някъде. Гонят те някъде, може да поставиш на пътя някоя своя мисъл като преграда.

Като дойде онзи, ще се спре, не може да премине. Това можеш да направиш, ако ти разбираш законите. И не само той, но и 10 полка да дойдат там, ще се спрат. Това е знание. Сега вие казвате: Кое е това знание? – Това знание го добива само онзи, който не е опетнил онова свещеното място на своя живот. Всички онези адепти, които разполагат с онези мощни сили на природата, те са онези, които са верни на онези Божествени принципи, на онова Свещеното начало. Те никога не са опетнили онова свещеното място. Природата има доверие в тях. Знаете ли каква е природата, като идеш при нея? – Тя не е лоша. Ти целия ден можеш да я занимаваш. Тя те гледа и нищо не ти дава. Тя ще ти даде много малко. Казва: Не ти трябва повече от това. Днес се разболееш, гладен си, гол си, бос си, спечелиш, изгубиш. Казва: Животът няма смисъл. Не че животът няма смисъл. Животът има смисъл, но има едно вътрешно неразбиране. Сега вие седите в един свят, който е крайно дисхармоничен. На пътя си имате големи препятствия. Как ще ги преодолеете. Представете си, че вървите по един път и 10 мечки са събрани насреща ти. Ти видиш тези десет мечки, какво ще правиш? – Ти казваш: Трябва да се върна назад. Обаче, пътеката е така, че и като се върнеш трябва да минеш през това място. Назад не можеш да се върнеш. Ще кажеш с пушката да стрелям, но induced речеш да стреляш, пушката не хваща. Не може да убиеш мечките. И за най-смелите ловци има изключение. Казва: Като ме погледна мечката, замръзвам. Ако мечката те е видяла по-рано, преди ти да я видиш, ти вече не можеш да си мърдаш ръцете. Ако вълкът те е видял по-рано, не може да си мърдаш ръцете, не можеш да викаш, схваща ти се гласът. Маг е вълкът. Ако го видиш по-рано, това значи, че си по-силен, ако той те види по-рано, той, като те види, те хипнотизира и ти се смразяваш. Зимно време вълкът има едно качество, казва нито пет пари не давам за тебе.

Един български свещеник ми разправяше: Зимно време било, тръгва той от село Чатма, Варненско, на попа насреща излиза един вълк. Той ми казваше: Четох му една молитва, не се мърда, хвърля насреща ми сняг в очите. Казвам му: Не те ли е срам, аз съм поп. Казах си аз, с тази вяра ще намажеш корема на вълка. Аз поседях, поседях, вълкът се отдалечи и ме чака. Тогава си казах: Докато е сам да се върна назад, извадих си поясът и го пуснах, и се върнах по пътя. Та се отказал да иде в село Чатма. Вълкът казал: Нито пет пари не давам за тебе. Да приведа: Ти срещаш в живота си една мъчнотия. Това е мечката, вълкът, змията, боата. Ти като я видиш, уплашиш си. Казваш: Както ме е страх от вълка, уплаших се. Че кой не се плаши от вълка.

Та, въпросът е трябва да имате едно същинско разбиране, трябва да се стремите към едно разбиране. Някой път аз изнасям някои идеи, вие казвате: Тези неща верни ли са? – Имате право да разсъждавате. Аз ги зная дали са верни или не. Вие може да предполагате. Вие казвате: Дали това нещо е вярно. Дали е вярно, че аз мога да ви дам например номера на един лотариен билет, но кога, само при един случай. Ако искате да ми дадете 25 хиляди лева от спечеленото, никога няма да ви дам номера. Само в един случай, ако вас ви продават и жена ви, и децата ви като роби, тогава може да ви дам номера, за да се откупите. Само при един случай ще кажа: В този случай вземете този номер и си свършете работата, и благодарете на Бога, че ви е избавил от зло. А пък ако вие ми кажете: Ти ми помогни и аз ще употребя живота си за добро, това са за мен залъгалки. Ти с това, което имаш, не помагаш, че за в бъдеще ще помагаш.

Вие казвате: Да дойдем ние до положителното знание в света. Най-положителното знание в света отива към тези хора, които правят нещо. Има ред учени, които много добре си гледат работата. Има учени хора, които не си гледат добре работата и те свършват зле.

Първите помагат на културата. В химията, техниката, навсякъде има хора, които помагат. Те са, които подтикват. Има други, които искат да уредят своите си работи. Човек, който иска да уреди своите си работи, той е на крива посока. Най-първо ти дръж връзките, които трябва да имаш с Първото Начало, с Онзи, Който ти е дал живота. Който ти е кредитирал живота и ти е дал всичко. Не прекъсвай тези връзки. Дали го познаваш или не, то е друг въпрос, дръж тези връзки. Защото, ако ти държиш тези връзки с Бога, само тогава, когато ги виждаш това, е вярно. Ако ти обичаш някого, понеже той постоянно върши нещо заради тебе, това е право. За да обичаш ти, трябва да познаваш. За да те обичат, ти си длъжен да познаваш доброто на другите. За да обичаш, ти трябва да познаваш тяхното добро. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не познаваш доброто на другите. Такъв е законът. Този закон можете да го приложите. Ако си ученик, ако имаш един учител и имаш пълна вяра в него, той има всякога разположение към тебе. Но имаш ли малко неразположение, критикуваш ли професорите си, ти вече затваряш крана си. Защо? – Защото ти не признаваш доброто в тях. Та първото правило: Ти не можеш да бъдеш обичан, ако ти не познаваш доброто в другите. И ти не можеш да обичаш, ако те не признават доброто в тебе. Тогава се прекъсва онзи ток на Любовта. Ако другите губят вяра в тебе, веднага се прекъсва и твоята любов. Ти не можеш да бъдеш обичан никога, защото той няма вяра в твоето добро. За да обичаш някого, трябва да имаш нещо на (от) него. Обичта се познава по това, че тя трябва да даде нещо. Тази е положителната страна. Трябва да работите върху себе си. Ти не може да бъдеш обичан или да обичаш другите, ако не отговаряш на тия условия. Най-първо трябва да познаваш хората, това значи да познаваш тяхното добро. Човек вън от неговото добро, не знае къде е. Де е човек вън от неговото добро. – Аз дойдох до едно място, дето виждам, че ако ви говоря повече, ще ви стане тежко.

Знаете ли защо? – Във вас има един процес. Ти си казваш: Какво искаше да каже Учителят, за мен ли се отнасяше или за другите? – Това което се отнася за тебе, вземи си колкото ти трябва, а другото, което не ти трябва, пусни го да отиде на другите. Да познаваш доброто на другите хора, ти трябва да пуснеш това добро, да те рентира. Всички трябва да бъдем проводници на живата природа. Всеки един със своя ум и със своето сърце, със своята душа, трябва да бъде проводник на великите идеали, които природата храни. Щом ние сме проводници на това, което природата иска да прояви чрез нас, тогаз можеш да прогресираш. Иначе не може да прогресираш. Алхимиците имат един начин на лекуване. Например за подмладяване. Например за добиване на богатство. Ако по този начин добиеш един диамант, тогава сиромах ли си? – Не си. Този диамант струва 400–500 хиляди лева, тогава ти можеш да идеш в странство, но природата си има закон тогава. Този диамант, ако го продадеш, онзи, който го взел диаманта, ще се разпукне от него. Щом се разпукне, той ще започне да те търси. Кой е онзи, който го е продал, че се измамил да го лиши от неговата свобода. Ще заведе дело против тебе. Сега вие мислите, че имате да продавате диаманта, нали така? – Онези от вас, които се занимават с геометрия, какво показват правите линии? – Това са кристалите. Какво показват кривите линии? Това са образите на организмите, на растенията.

Фиг. 1

Правата линия съдържа безсмъртието, нищо повече (Фиг. **1**). Всяка права линия. Всеки един кристал се отличава по това, че той се стопява, но не изгаря. При силните атмосферни налягания, може може би и при много хиляди градуса топлина, той се е стопил и после се е

кристализирал, и след милиони години се е превърнал в скъпоценен камък. Правата линия показва високо налягане и силна температура, без да изгаря. Защото смъртта иде от изгарянето. Ако премахнете правите линии, ако махнете всички прави линии, в един живот, вие умъртвявате един човек, той вече изгаря. В едно твое желание трябва да има една права линия, за да издържи на високото налягане, защото големите мъчнотии са налягания, както атмосферното налягане. Терзанието, което усещате, е огън.

Та ако вие изучавате алхимията, най-първо ще изучите кристалите, с които най-първо висшето съзнание се е занимало. После ще влезете в микроорганизмите, растенията, животните и най-после ще дойдете до човека. Вие казвате, че сте човеци. По какво се отличават човеците? – Сегашните хора се отличават с велики паметници. Писано е: Тук почива един млад, който умря на 25 години. Тук умря един стар, който умря на 85 години. Благороден човек, цар и пр. Това ли е човекът? – Не. Затова диплом ли се поставя. Това са дипломи на онези, които са свършили. Дипломи на гробищата, на умрелите на кръстовете. Какви дипломи са това? – Това не е разбиране на живота. Смъртта не е нещо съществено. Това не е закон в университета. Човек трябва да видоизмени този процес. Казвам това на вас младите. Сега понеже между вас няма стари, вие не можете да разберете напълно учението. И старите, когато няма между тях млади, не могат да разберат учението. Вие трябва да се намерите между две крайности, като стари и като млади. От единия полюс до другия полюс между младите и старите може да има функциониране. Процесът на остаряването какъв процес е? – Едни ще остареете, няма да знаете как сте остарели. Философията е да знаете как сте остарели. Например: Един ден ще дойдат белите коси, ще се появи една бръчка, тук те свие нещо, там те свие нещо, понаведеш се малко, почваш да изсъхваш тук и там. Най-първо като си млад,

лицето ти е като месечинка, после като стар, лицето ти хлътва. Хлътването на лицето не е хубаво. Като хлътне лицето ти, хлътне и стомахът ти. При новата наука: Като физиономисти трябва да разбирате. Тялото е една малка книга, която показва резултата на онази умствена дейност, която в миналите векове се е извършвала, и дейността, която сега трябва да се върши. И ако разбирате закона, трябва да разбирате онези щастливите моменти. Кога трябва да правите нещо. При мене, ако дойдете, ще ви пратя на баня, ще пратя един човек на банята, хубаво да се измие. После ще му дам очистително, рициново масло, после ще го пратя при бръснаря, след това ще го накарам да си изреже ноктите, никакви нокти да няма. И сега ще спра тук, няма да дам заключението, да мислите. Всеки един от вас, върху тази лекция мислете. Тя е за младите. Ако мислите, ще намислите нещо. Ако не мислите, ще ви накарат да мислите. Ако ходиш сам, няма да те заставят да ходиш. Знаете ли колко е лошо инвалида да чака да има някой да го подпира. Окултната наука, както сега се е развила в Америка и навсякъде другаде в странство, учат, учат, започват сто души, 500, 600 и все очакват. Учителят като учил целия клас, остават или един или двама, защото, като е говорил, говорил, трябва и приложение. А всеки човек не иска да губи време. Вие сега във вашата наука може да знаете много да смятате. За какво ще ви послужи висшата математика? Не че не е полезна, има известни формули в математиката, важни.

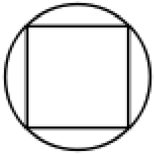

Фиг. 2

Защо търсят учените хора квадратурата на кръга (Фиг. 2). – Аз ще ви дам сега една идея, върху която да мислите. Квадратурата на кръга е да знаеш онези свойства, върху които е построен кръгът. Да знаеш квадратурата на кръга, значи да знаеш онзи принцип, по който кръга да не си изгубва своята сила. Защото магията е в квадрата. Всичките маги си служат с квадрата. Силата е там. Всички неща са все квадрати. Маг, който знае силата на квадрата, той прилага тези линии. Та учените хора търсят онези линии, по които кръгът, органическият живот може да стане издръжлив. Това са правите линии. Това значи трябва да бъдеш морален. Истинският морал е следният: Трябва да издържиш на голямото налягане, на големия огън, на 35 хиляди градуса като имаш да не можеш да се запалиш. Да се разтопиш, да се превърнеш на всичко, но да не изгориш. Защото като изгориш, ти изгубваш вече условията за прогреса.

Защо е квадратурата на кръга? – За да се намерят елементите на безсмъртието. Тази идея е скрита в органическия живот. Дали всички математици го знаят или не, не важи. Досега не са го намерили. Но трябва да се намери. Тази идея е права. Може да кажете, че този кръг е затворен или отворен, то е друг въпрос. Кръгът е фигура в процес. В кръга лесно можеш да изгубиш силите си. Казват: Паднал в кривия път. Простите хора знаят това. Ако този кръг не се основава на квадрата, няма да има резултат. В квадрата ще имаш една определена величина. Или казано другояче, ще имаш едно верую, на което можеш да разчиташ. Представете си, че имаш телефон, съобщаваш се с баща си. Не знаеш пътя на станцията. Но ти казват като задрънкаш на този телефон, ще кажеш малко хляб ми трябва. До вечерта хлябът ще дойде непременно. Ти дрънкаш на телефона и каквото искаш, не идва. Но който не говори на телефона, нищо не му се праща. Ти седиш, какво ти коства (на) тебе да знаеш как да говориш по телефона, как да натиснеш на звънеца, ще говориш и ще имаш. Ако

не знаеш как да говориш, няма да получиш. Всеки един от вас трябва да има по един телефон, по който да говори. Вие имате по един такъв телефон.

Отче наш

СИЛАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

11 година, 18 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 12 февруари 1932 г. петък, 6 ч.с., от вчера имаме пак първи сняг, Хубаво, свежо утро, Изгрев.

Тайна молитва

Какво значи думата ученик. Най-първо ще вземем най-обикновеното, който се учи, нали. Какво значи думата Бог? Бог първоначално защо е станал Бог? Не го знаете и защо ученикът е станал ученик, и него не знаете. Яде кой? *(Гладният).* А ситият може ли да яде? *(Не може).* В празното шише вода можеш да налееш, но в пълното можеш ли да налееш вода? Добре. Какво ще стане с ученика, след като учи? Трябва да имате един естествен път. Вие се намирате в един такъв ограничен свят с такива ограничени възгледи, че не можете да прогресирате. И най-малката мъчнотия, която може да се представи на младите, веднага ви обезсърчава. Е, в какво седи учението? Учението на каквато и да е система седи от ред сплетни. Вземете в математиката или в алгебрата, числата какво са? Това са сплетни. Една сплетня е една дантела, както обичате да плетете дантели разни, сплетнята е там. И всичките тези сплетни вие трябва да знаете как да ги разплетете. Една задача е една сплетня, трябва да я разрешиш. Казваш, каква сложна форма? Сложна е задачата, формула оплетено нещо. Някой учен човек е направил нещо, някой модел. Ученикът трябва да го разплита. Някъде може да го разплетете, пък някъде не можете да разплетете. Това, което не може да се разплете, казваш: Неразрешимо е. Е, хубаво, може ли една задача, която е сплетена, да се не разреши? Онзи, който е направил една задача,

значи, може да се разреши, може да се разплете. Що е един изпит, една мъчнотия, една сплетня?

Що е една радост? Една разрешена задача. Що е скръбта? Неразрешена задача. Що е радостта? – Разрешена задача. Аз ви давам едно ново схващане, що е скръбта? – Неразрешена задача. Има нещо, което тебе те мъчи. Гладен си, искаш да ядеш, но не можеш да намериш хляб. Гладът те мъчи – една задача. Намираш хляба, разрешена е задачата, зарадваш се и почнеш да дъвчеш. Жаден си, не можеш да намериш вода. Страдаш. Намираш вода, пиеш, дойде радостта, задачата е разрешена. Вие питате, какъв е произходът на скръбта? Никакъв произход няма скръбта! Какъв е произходът на радостта? Никакъв произход няма радостта! Скръбта и радостта са две състояния на разбиране. Аз вземам в много обикновен смисъл. Сега целта ми е да ви наведа към друга една посока. Вие казвате: Тези работи са отвлечени работи, нас не ни занимават. Много хубаво, отвлечени работи. Да ви дам една нова представа за живота.

Една нова представа, която в ума ви не е идвала. Имате един първокласен богаташ, милиардер, турен на земята в един златен ковчег, с пръстени, брилянти на ръцете си, с огърлици диамантени, но той е затворен в един ковчег; той съзнава, че не е умрял, но не може да даде признак на хората, че е жив. Всичкият шум около ковчега той го чува, но не може да даде знак, че вижда и чува; до него седи един бедняк, неговият ковчег е от много прости дъски 3, 4, само заковани, неодялани, турен е вътре със скъсани дрехи. И той е умрял, и той чува какво хората приказват. За богатия хората казват, хубав е този ковчег, за богатия милиардер, а за него казват: Горкият, как са го турили в този прост ковчег! Питам, какво го ползува милиардера с хубавия ковчег и какво го ползува бедняка тук между дъските. Питам ви, каква разлика ще направите; тези двамата хора правят ли разлика кой в какъв ковчег е вътре?

Сега да ви представя малко по-друго работата и това ще преведа. Това е една задача, аз ви превеждам сега. Мъча се сега да намеря квадратурата на кръга и като намеря тази квадратура, да извадя кубическия корен на този квадрат. Представете си, че този богатият човек е турен в затвора, със златни букаи, осъден е до живот; после и другият връщат назад. И двамата умрели ги връщат назад; и двамата са виновни за нещо. За да умира човек, трябва да е извършил едно голямо престъпление, защото не можеш да умреш, без да извършиш едно престъпление; а пък другия го връщат и го тургат в много прости железни букаи. И двамата ги тургат в една килия вътре. И двамата се разхождат и дрънкат с букаите.

Сега богатият има едно качество, с което той може да се хвали. Слушай, казва, виждаш ли тези букаи са златни! *(Учителят вдига краката си един след друг и ги показва).* Сиромахът показва своите и казва: Железни са. Богатият казва: Моите струват повече! Богатият говори ли право? Говори право. Повече струват неговите букаи, но в дадения случай, тази цена на тези окови, че струват повече, какво го ползуват? Той е ограничен с тях, той с тях ляга, с тях става. И другият, и той ги погледне, дига ги, дрънка. Представете си, че един ден бедният почне да скърби, че няма златни букаи; и виждаш го, всеки ден проронил сълзи, плаче. Защо плачеш? Е, нямам златни букаи! Вашето положение е такова. Аз ви характеризирам така, плачете; защо плачете сега? Е, нямате златни букаи. Мъчна работа е това. Осъден сте да носите 10 кгр букаи. Железните са по-евтини, златните са по-скъпи. Законът е такъв, железни или златни по 10 кгр тежат. Има по-големи страдания. Защото онзи, който турга букаите, той не мисли за тежестта, да му мисли онзи, който ги носи.

Тези двамата са в затвора. Каква разлика? Питам: Какво беше положението в ковчега, богатият, който съзнава, и сиромахът, който съзнава, но не могат да дадат израз, че те всичко виждат и чуват.

Сегашните ви страдания всичките мязат на тия двете положения. Едното положение на богатия в ковчега, ковчегът е много хубаво направен, онези живите казват: Когато ще умираш, тъй да те заровят, това го разбирам! А не като този да те турят при 4-те дъски; това не го искаме. Забележете философията. Хората не мислят за престъпленията, които тези двамата са направили, а мислят за техните погребения. Някои казват: Ако аз умра, искам тъй да ме заровят, сандъкът ми тъй да е направен! Питам, има ли някакво разрешение на тази задача? Щом ги турят в земята, знаем хубавото, почвата почва да ги човърка. Богатият има злато в сандъка си, а бедният няма злато. Смъртта разчовърква и двата тия ковчези. Казва: Чакай да видя какво се крия в богатия и тя си пише: Това е главата на богатия милиардер! След години вие се връщате и виждате, златото останало не се развалило, но ковчезите и на двамата се развалили; само че при ковчега на богатия ще намерите златото и пръстените, и ценните му камъни. Сега разтълкувайте загадката, какво означава ковчегът на богатия и неговите скъпоценности, те останали; а от сиромаха и неговата сиромашия нищо не останало.

Сега да ви представя малко задачата. Един ребус, нали. Сиромахът това е скръбта. Богатият, който е погребан, това е радостта. И скръбта, и радостта, и двете умират. Не вярвате ли? Щом една скръб се изгуби, тя умира и щом една радост се изгуби, и тя умира. Питам тогава, по какво се отличава радостта от скръбта? Радостта се отличава от скръбта само по това, че златото ѝ и скъпоценностите ѝ остават, а от скръбта нищо не остава. Та вие не обичате да скърбите, защо? Знаете ли това? Аз като разрешавах тази задача, казвам: Защо младите не обичат да скърбят? И като разрешавах задачата, намерих, че скръбта нищо не е оставила. Щом умре, тя нищо не оставя. Затова не я искаме. А богатият като умре, поне пръстени оставя, затова има за какво да се радваш! Ето за какво

се радваш на радостта! Защо? Тя като умре, оставя ви наследник на нещо. А скръбта като умре нищо не оставя. Струва ли си да имаш един баща на скръбта, една майка на скръбта, един брат, една сестра на скръбта? Пак не си струва. Защо? Естественият ред на нещата, ако някои неща се избягват, има си известни причини. Скръбта на земята е една вътрешна спътница. ВСЯКА ЕДНА НЕРАЗРЕШЕНА ЗАДАЧА В ЖИВОТА РАЖДА СКРЪБ. Като скърбиш някога, може би преди 8 хиляди години или повече, не си разрешил една задача; като изпъкне тя носи скръб всякога; а всяка една разрешена задача на миналото тя произвежда радост. Произходът на вашите скърби и радости се дължи на разрешението на вашите задачи.

Дарвиновата теория за произхода на видовете и човека, сега аналогията. Всяка една задача иска разрешението си. Казвате трябва да се живее. Известни задачи са дадени и ако ги разрешите умно, и в сегашното ще имате радост, и за в бъдеще ще останат радости; а ако останат известни задачи неразрешени, и в сегашното ще имате скръб, и за бъдеще ще останат скърби. Защо трябва да живееш? За да разрешиш дадените задачи. А после всяка разрешена задача носи радост. А радостта има и друга една придобивка. Тя е потребна, понеже тя допринася на живота. Скръбта отнема нещо от живота, лишава нещо от живота, тя взема онова благо, на което ти можеш да се радваш. В това отношение скръбта е полезна дотогава, има нещо в скръбта, само едно нещо намирам аз, като правех своите задачи, намерих само едно нещо. Какво е това? ЧЕ МАЛКО ОВЛАЖНЯВА ГЪРЛОТО, че като речеш да глътнеш, плюнка има турена на устата, че като глътнеш, по-гладко минава яденето. ВСИЧКОТО, КОЕТО СКРЪБТА МОЖЕ ДА НАПРАВИ, Е, МАЛКО ПОНАМАЗВА ХАПЧИЦАТА С ПЛЮНКА. Малко понатърква, но все по-гладко минава. И без нея може, но така минава малко все по-гладко. И СКЪРБИТЕ СЪЩЕСТВУВАТ ДОТОЛКОВА, ДОКОЛКОТО СА

НЕОБХОДИМИ ДА СЪЗДАДАТ МАЛКО ПЛЮНКА, ДА НАКВАСЯТ МАЛКО ГЪРЛОТО. Защото без нея човек не може да яде. Защото радостта не върши тази работа, тя е много аристократическа. Тя като дойде до яденето, казва: Не ти трябва да ядеш. Човек като се радва яде ли? Той не яде. Когато човек има някаква радост, той веднага мисли за радостта. Вярно ли е това? *(Вярно е).* Той е толкова увлечен в радостта, че и два, и три дена не му идва на ум да яде. И в моето математическо разрешение, от моето наблюдение намерих, че хора, които много скърбят, много ядат. На скърбящия дай му хляб; а радостният лиши го от храната, малко му дай, малко му трябва.

Сега да ви обясня защо грешните хора ядат повече, а светиите не ядат? Същият закон. Казват: Ще умре гладен, светията се е захласнал с любов. Светията е един влюбен човек, от сутрин до вечер той мисли само за любов и от любов той е забравил да яде, че му хлътнали страните; но очите му са така ококорени и където ходи все нея търси. Кого? Възлюблената. От сутрин до вечер все романи чете, любовни романи. Е, хубаво, тогава какво нещо е грешникът? И той се е влюбил. Само че възлюблената му е такава грозотия, че той казва, как ще се живее с нея? Постоянно се оплаква. И той е влюбен, но не може да намери по-хубаво либе, никой не го иска, погледна я и той копнее за любов, но като няма друга. Все пъшка, казва, да беше малко по-красивичка! И поплаче си, поплаче и после пак я погледне. Значи и праведникът е влюбен, и грешникът е влюбен в нещо. Нали.

Сега вие сте ученици, искам да ви представя да имате една ясна представа за живота. Скърбите вие, седите и казвате: Скръбен съм. Веднага турете: Една неразрешена задача имам, не съм я разрешил. Скръбен си, това е неразрешената задача. Радостен си, защото си разрешил една задача. ЗАЩО ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ ДОБРЕ? ЗА ДА РАЗРЕШИШ ЗАДАЧИТЕ НА ЖИВОТА СИ. Защо трябва да ги разрешиш? За да имаш радост. А радостта носи благото на човека. До

там ще живееш. Там ще се спреш. Който човърка Божествените блага, той човърка бомба. Който човърка любовта. Какво нещо е любовта? Той човърка една много голяма бомба. Тогава не се спирайте, вие някой път се спирате върху вашия живот; много се човъркате. Седи един и почне да се сравнява с някого; една слабост у всинца ви. Седи той, погледне някого и каже: Той нищо не струва. Той е най-простият, не може да разреши никаква задача. Най-слабият е той. Седи той надигнат, но дойде един по-способен от него, тогава той го погледне, този се сгуши и онзи му даде една задача; тури си ръката и каже: Ти си простак като него. Но дойде от него по-учен и той каже същото; наредят се така все учените простаци. Туй, което е вярно за учениците в един клас – учените простаци – е вярно и в света на учените капацитети. Като се сравни един човек с някого, все ще има нещо, което не му достига. Ти не човъркай това, което не знаеш! – Защо да не го знаеш? Ако го знаеш, ти ще бъдеш простак. Вие искате да знаете доколко сте учени. Не обтягай конеца до крайния му предел! Ако го опъваш, ще го скъсаш. Нали имате ластик. Ти можеш да го разтягаш, той става по-голям, но той има един краен предел, до де може да иде. Да кажем, имате един ластик, обтягате го, но ако речеш да го опъваш още повече, какво ще стане? Ще го скъсаш. Ако искаш да разрешиш крайните предели или крайните знания на живота, ще се скъса животът.

Това, което има разрешение, това не е реалност. Помнете това. Относителната реалност има разрешение; абсолютната реалност няма никакво разрешение. Или аз тургам вътре една своя формула. Що е абсолютна реалност? Реалност, в която всички задачи на живота се разрешават. Но няма нито едно същество в света, което е разрешило всичките задачи. Поне в аналите на цялото човечество няма един, който е разрешил всичките задачи на живота. Следователно, за всеки един ум все остават известни задачи, които трябва да се разрешат. И

тъй, абсолютна реалност, като казвам, тя е недоразрешима, тя не може да се разреши. Всяко нещо, което може да се разреши, то има отношение, то е ограничено само по себе си.

Добре. Какво съпоставяте сега между тази аналогия? Аз ви преведох там примера с ковчега, двамата души с букаите. Дадох ви известни понятия, ново понятие за радостта и скръбта, какво са те. Сега как ги съпоставяте във вашия живот. Например, според мен, мнозина от вас, някои са доволни, някои са недоволни. Сега, който е недоволен, взимам числото едно и аз му казвам веднъж браво – че не е доволен. Вторият, който е доволен, на него казвам два пъти браво. Първият направил една погрешка, казвам му браво; на втория, който изправил погрешката си, казвам два пъти браво. Туй е сега разликата, че онзи, който е направил погрешката, има веднъж браво, а който изправи погрешката си, казвам му два пъти браво – нищо повече. Пита ме някой: Ами, който е направил погрешка и не я изправя? Казвам му: Зле става. Но това, това е едно число. Сега вземам третата категория: Който не изправя погрешката, зле става. Следователно, тук имате корен квадратен.

Сега вие питате: Защо браво? Браво, понеже този човек има свобода да направи една погрешка, а пък на другия защо казвам два пъти браво? Защото има двойно свобода да изправи погрешката си. Значи, два пъти е по-свободен. Онзи, който прави една погрешка, има единица свобода, а който изправя погрешката си, има две единици свобода. Или, казано във физиката: Ако приведа онзи, който изправя погрешката си, той има повече сила, който прави погрешката, има по-малко сила. Следователно, за да покажеш, че си силен човек, ти трябва да изправиш погрешката си. Щом не я изправиш, силен си, но не можеш да имаш изобилна сила. Не можеш да имаш постижения. И всеки човек, за да изпита постоянството си, трябва да се избави от погрешката си. Сега, философията: Трябва да се стремите да

изправите една своя погрешка, за да имате постижения в света. Защото при усилието да изправиш една погрешка, ти вече имаш вложен капитал, с който можеш да работиш. Щом не изправиш една погрешка, значи ти си силен, ти си имал сила да направиш погрешката, но нямаш сила да я изправиш. А онзи, който изправя погрешката, той има двойна сила: Има сила да я направи, има сила и да я изправи. Затова, казвам: Един човек, който може да направи погрешка и не може да я изправи, той втора погрешка не прави. Другото заключение: Третата категория – онзи, който направи една погрешка и не може да я изправи, той втора погрешка не прави. Това е една задача. Сега, повторете задачата!

Питам тогава: Онзи, който не може да прави погрешка, какъв човек е той? Той е слаб човек. Ако той не прави погрешки, няма никаква сила. Математически изваждам заключението: Това не е едно преимущество, казва: Аз не правя погрешка. Ако той не прави погрешка, значи, няма никаква сила. Но ако каже: Аз не искам да направя погрешка. Мога да я направя, но не искам да я направя. Защо не искаш да направиш? Понеже тази задача аз съм я решавал.

Отива един беден човек в една гостилница при един сприхав гостилничар и му казва, като че има нещо в джоба си: Дай ми нещо да ям? Гостилничарят му дава. После, като да си плати, той казва: Ще ме почакаш нямам пари. Гостилничарят му казва: Не виждаш ли какво е написано? Днес с пари, утре без пари. Защо измени ти реда на нещата? Това ли учиш в училището? И му удря една плесница, и втора. Сега трябва да спечелиш пари и да ми платиш. Я се опретни сега – удря му още две-три плесници. Сега ще измиеш всичките паници и ще изметеш, и като си платиш яденето, ще излезеш от гостилницата. Казано е: Днес с пари, утре без пари. Ще работиш да си платиш? Така и онзи гостилничар в света прави с вас същото – нищо повече. Казва: Защо изменяте това правило? И щом измениш

правилото, една плесница, друга плесница. Казвате тежка е работата? Ще измиеш паниците, ще изметеш гостилницата всичко това ще си платиш. Така е правилото: Днес с пари, утре без пари. Трябва да спазвате това свещено правило. Днес погрешки се правят и се изправят, а за утрешния ден друг да му мисли.

От какво произтича вашето обезсърдчение в живота? Има една философия: обезсърдчението никога не се ражда в настоящето. По никой начин не може да се роди едно обезсърдчение в настоящето. Обезсърдчението или се е родило в миналото, или се ражда в бъдещето. Обезсърдчението има едно свойство: това, което не съществува, то ражда обезсърдчение. Две майки има то: миналото и бъдещето – те раждат обезсърдчението. Ти помислиш: Как ще свърша училището? Пет пари нямам. Това е за бъдеще, след четири пет години – как ще свършиш училището. Ти си едва първата година и се питаш, как ще свършиш университета. Ти се обезсърдчаваш за бъдещето, не ти трябва да мислиш за бъдещето, за онова бъдеще, което може да внесе в тебе едно обезсърдчение.

Каква е задачата тогава на обезсърдчението? Онзи, който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, какъв е? Правило ще турите: Онзи който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, какъв е? – Слаб е, той повече не може да се насърдчава. Правилото е – онзи, който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, повече не може да се обезсърдчава. Следователно, онзи, който веднъж се е обезсърдчил и не може да се насърдчи, невъзможно е втори път да се обезсърдчи. Но онзи, който може да се обезсърдчи и да се насърчи, той втори път пак може да се обезсърдчи. Това е наука! Това са задачи, това са проблеми на висшата математика. Наука е това! Ще кажеш правилото: Който може да се обезсърдчи и не може да се насърдчи, повече не може да се обезсърдчи? Така ли е? А всеки, който може да се обезсърдчи и после може да се насърдчи, втори път пак ще се обезсърдчи. Ще кажете:

После какво ще стане? Пак ще се насърдчи, и пак ще се обезсърдчи, и пак ще се насърдчи. Процес е това! Значи, този човек влага капитал: губи, печели и най-после има един баланс. И балансът е такъв: всяка загуба е условие за нова печалба. А после? Всяка нова печалба е условие за нова загуба. Това е в реда на нещата. Тя е такава истина, че дето и да ходите, от тази математика не можете да се избавите. В който университет и да влезете, и учителят като дойде, същото нещо ще ви каже.

Понеже питате, защо е създаден животът, аз казвам: Животът не е създаден. Ще кажете: Защо съществува животът? Животът съществува, за да направиш една погрешка. Защо? За да ти кажат браво. Ами после какво? После трябва да изправиш своята погрешка. Защо? За да ти кажат два пъти браво. Защо трябва да направиш една погрешка? За да имаш един опит. За да имаш малко страдания. После твоето страдание да се превърне в радост, защото след страданието ще дойде радостта – превръщане има. Преминаване на силите в природата става, от едно състояние в друго, смяна става. Скръбта е един трансформатор, акумулатор. Събира нещата. Трябва да знаете произхода ѝ. Тя е необходима да извърши една работа. След като акумулира енергиите в природата, защото в нея няма знания да трансформира силите ѝ, и човек остава от тази скръб – която е един помощник, той ще превърне енергиите на скръбта и тогава ще се яви радостта. Следователно, скръбта е начало на задачата, а радостта е разрешението на тази задача.

Сега разбрахте ли? *(Има ли един човек, който да живее само в радостта?)* – Няма. На земята няма такива същества, все остават известни междини. На земята няма човек, който може да живее само в радостта. Радост и скръб са сплетени. Скръбта и радостта, като се оженят и живеят заедно, фамилно. *(Какъв трябва да бъде процентът*

на радостта?) Аз ви казах: Като скърбиш имаш едно браво, радваш се, имаш два пъти браво. Радостта има сто, скръбта има 50.

Я запейте сега песента „Сила, живот и здраве“ *(три пъти изпяхме песента).* Атмосферата се подига, а у вас има малко развала на времето. Гласът е на всички спаднал. По някой път, когато температурата се оправя и гласовете се оправят, а някой път, когато се подига атмосферата у хората, има едно спадане на гласа. Гласът е малко по-дрезгав. Сега вие сте се нагърбили с една много трудна задача и не можете да пеете. Защо? Защото много мислите. Дайте сега една дума, да създадем една песен! *(Изгрев)* Изгревът за едного е залез за другиго. Дайте друга дума, която няма залез! *(Прогрес)* И тя има обратна. *(Хармония. О, слънце на живота ми).* Тя е евангелска песен, вече съществува. Пък и изгрев, има вестник на това име, не искам да му пеем. Сега, страх ви е да кажете една дума.

Сега ви казвам: Знаете ли историята на хляба? Защо е дошъл хлябът на земята? Хлябът, като чул на небето, че се говори за големите страдания на хората на земята, почудил се, какво ли нещо са това страдания, скръб? Събудил се голям интерес у него да слезе да научи какво нещо е страданието на земята. И като слезнал хлябът на земята, учи от човек на човек какво нещо е страданието. Но и досега хлябът още не е намерил страдание. Казва: Толкова години, нито едно страдание не можах да срещна. Така си разправя хлябът. Толкова години как ходя по всички хора и не можах да намеря нито едно страдание. Той и досега не може да разреши какво е страданието. И го питат: Колко години ще седиш на земята? Казва: Да срещна страданието. Като го срещна, тогава ще се върна. Иначе, не мога да се върна. Сега, аз съм упълномощен, ако някой от вас страданието срещне, да ми каже, хлябът го търси. И ако вие покажете на хляба, де е страданието, той ще се върне на небето. Защото, ако хлябът си замине

от земята, какво ще стане с хората? Сега, благодарете се за едно нещо, че нито един от вас не знае де е страданието.

Страданието, това е най-красивата мома, която се дегизира. След това, като те срещне, така се облещва пред тебе, че ти не можеш да я видиш – предреши се, съвсем друга се яви пред тебе. После, като те срещне някъде, пак е много хубаво. После пак ти направи гримаси, такъв един фокус, че се уплашиш, не можеш да я познаеш. После пак се дегизира, яви се пред тебе много хубава и ти ѝ казваш: Направиха ме много нещастен. Кой те направи нещастен? Та казвам на вас: Доведете ми я! Най-красивата мома в света е страданието. Знаете ли, каква е хубава! Питам тогава: Защо тази красивата мома така изненадва хората? Да има нещо, което да не знаете. В един свят на съвършенство, в един свят, създаден от Бога и е допуснал страданието! Ако е допуснал това страдание, то си има своето разрешение, но сега не трябва да се разреши. Даже и аз не съм съгласен да се разреши въпросът на страданието – понеже хлябът ще си замине тогава. Аз не искам ни най-малко хлябът да срещне страданието, защото той ще се влюби в него. Казвам: Хлябът настрана да седи! И мен, като ме срещне хлябът и каже: Ти срещал ли си страданието? Но и като питаш хлябът: Ти срещал ли си страданието? Хлябът отговаря: Няма го страданието. И аз казвам: Ти още дълго време има да седиш на земята – няма го страданието. И вие казвате: Няма го страданието. Защо? – За да остане хлябът тук. Защото като кажете, че имате страдание, веднага хлябът ще дойде при вас. Като чуе хлябът, че страдате, той идва и пита: Де е страданието? Вие сте много хитри! Като кажете, че имате страдание, хлябът идва и казва: Така ли? Я да го видя! Позволи ми... И като се нахраните, казвате: Няма го страданието. И хлябът казва: Защо ме излъгахте? – Излезе навън страданието. И той е много лековерен. Ти казваш на хляба – замина си страданието. И той отива пак да го търси. Като дойде

хлябът, пак е дошло страданието. И после пак си замине. Там, дето хлябът влезе, страданието бяга оттам. Знаете ли каква е велика задачата на страданието и на хляба? Цял роман има за това, но не искам да го разправям. Толкова интересен роман! Той е за любовта между хляба и страданието. По-хубав роман не съм чел, но не искам да го разправям, той е толкова голям, такива подробности има в него. После интриги има как се е започнала тази работа. Та всички тия новелисти, които са писали, са чели само два листа от този роман и са правили все преводи от тези разкази. Казвам: Благодарение, че вие вкарвате хляба у вас, казвате, че сте научили нещо за любовта на хляба към страданието. Като кажете, че във вас е страданието, веднага като дойде хлябът, той е готов на всички жертви: да го мелят и в огън да го турят, само да зърне страданието. Но като влезе у вас, той пита: Де е страданието? Ти казваш: Замина си, няма го. *(Да пеем за думата хляб).* Хубаво, хайде тогава да пеем за любовта на страданието и хляба! Какъв тон ще дадете? Хайде, да видим кой от вас ще даде тон? Но да не бъде като някоя песен от тези, които досега сте имали. Тогава да оставим тази работа за втория път.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7 и 10 ч.с.

ФАКТОРИ НА ХРАНОСМИЛАНЕТО

11 година, 19 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 19 февруари 1932 г. петък, 6 ч.с., малко облачно, стегнато време, още е тъмно, Изгрев.

Добрата молитва

Да направим едно малко упражнение. *(Упражнението за дишането, 6 приемане на въздух, 3 задържане и 6 издишане.) (Всички прави.)* Сега ще правите вдишките като вдигате ръцете си нагоре до мишниците си, ще задължите до три и ще издишате, като издигате ръцете си право над главата. После, снемате бавно ръцете си до мишниците като вдишате и ще броите до 6, ще задържите до три и после надолу снемате ръцете си и издишате до 6. *(Това упражнение направихме шест пъти).*

Сега ако ви се зададе една тема да развиете, ОТ КАКВО ЗАВИСИ ХРАНОСМИЛАНЕТО. Това е само за изяснение. Има няколко фактори храносмилането. Най-първо организмът трябва да бъде здрав; т.е. стомахът трябва да е в изправно състояние, не трябва да има никакви дисхармонични чувства. Зъбите трябва да бъдат здрави, ръцете и краката здрави; а другият процес, яденето, зависи от сдъвкването на храната, най-първо от подбора на храната и после от сдъвкването на храната. След като се свърши този процес, човек е свободен. А това, което става в стомаха, съзнанието на човека не взема участие. В подбора на храната вашето съзнание взема участие и в сдъвкването на храната, зъбите, съзнанието ви взема участие. Но в храносмилането не взема участие. Значи, други се интересуват от този процес. Този процес е верен и по отношение на мисълта. Има един вътрешен процес на мисълта, който не зависи от вас. И вие не трябва да се месите в този вътрешен процес. Най-първо сами трябва

да знаете доде се простира вашата свобода. СВОБОДАТА НА ЧОВЕКА СЕ ПРОСТИРА ДОТАМ, ДОДЕТО ТИ МОЖЕШ ДА РАБОТИШ. Но там, дето не се отнася до тебе, ако ти се намесиш в този процес, нищо няма да постигнеш. Запример ако сега остане на вас, вие с вашето съзнание да влезнете в стомаха и да вършите работата на храносмилането, какво щяхте да правите? Да допуснем, че ви турнат в храносмилането, да работите, то ще бъде най-тежката работа и не много желателна работа.

Та заключението ми е следующето. ТРЯБВА ДА ЗНАЕТЕ ДОДЕ СЕ ПРОСТИРА ВАШАТА СВОБОДА. Вие казвате: Аз трябва да мисля. Най-първо трябва да имате един здрав мозък, силен ум, после трябва да имате подбор на вашите мисли, след това трябва да оставите мисълта си свободно да се развива. ЦЕЛИЯТ ПРОЦЕС НА МИСЪЛТА НЕ ЗАВИСИ ОТ ЧОВЕКА. Понеже не си ти единственото същество, което живееш и мислиш. Хиляди и милиони същества са, които вземат участие, а техните мисли се преплитат. Най-първо Бог е мислил и след като е мислил дълго време, този свят е останал като един процес на неговата мисъл. Човек дълго време като е мислил за себе си, какво е излязло от него? Ако идете в гората и видите една плочка направена, кой е направил това? Природата ли е направила това; или някое друго същество е направило тази малка плочка? Това е тяхно произведение. Ако вземем на човека неговите къщи, неговата колиба, неговите дрехи, обуща, това са все негови произведения. Но важното е процесът, онзи правилен положителен процес на мисълта. И ако вие не разбирате така, често ще се натъкнете на една от големите мъчнотии. Някой път се казва: Право да мисли човек. Аз правя аналогия, едно сравнение: храносмилането не може да е нормално, ако не е подбрана храната добре; после то не може да бъде нормално, ако зъбите не са здрави и не са извършили своята работа. Ако храната не е била подходяща и ако стомахът е бил слаб, то и

храносмилането не може да бъде правилно. Това ще се отрази върху кръвообращението; кръвообращението ще се отрази от своя страна върху дихателната система, а дихателната система ще се отрази върху нервната система и се явява една малка аномалия. Имаме този процес. Тогава и мисълта няма да е правилна. Т.е. тия средства, които предават мисълта, няма да са правилни. Мисълта не става в нервната система, тя само се предава чрез нервната система. Мозъкът не е едно място, дето се предават или създават човешките мисли, той само възприема човешките мисли и ги обработва. Значи, има един свят, дето мислите се създават и се изпращат към нашия свят. Например влезе във вас мисълта за доброто. Вие не създавате тази мисъл, има други същества преди вас, много напреднали, които са мислили, а вие възприемате мислите от една по-висша йерархия и ги предавате. Но да се не отвличаме в непонятни работи.

Кои са необходимите работи за храносмилането? Най-първо тялото, стомахът, зъбите и подборът на храната. Същият закон е и до мисълта. Значи, онези процеси, които стават в ума, са процеси, за които вие не трябва да се безпокоите. Например, ако се обезпокоите за положението, как ще разберете някой предмет дали можете да го разберете или не, вие няма да го разберете. Да кажем изучавате математиката, но се безпокоите дали може да я разберете или не; няма защо да се безпокоите, вие няма да може да я разберете. Най-първо вие няма да я разберете, после ще почнете малко да надзъртате в нея, после ще ви се уясни и след години ще почнете да я разбирате малко. И още като минат известно число години, ще почнете да разрешавате някои задачи; някой път ще почнете от себе си да разрешавате нещо. Но с това в математиката няма да разберете всички сложни процеси, които съществуват. Отчасти ще разбирате. Или да кажем изучавате музиката. Същият закон, отчасти ще започнете.

Сега вие се безпокоите с вашия живот. Има нещо у човека, за което той може да се безпокои, но за живота си вие не трябва да се безпокоите. Какво ще стане с вашия живот? С вашия живот ще стане, каквото става с едно семе. Животът ви вънка от вашите безпокойства, той ще се развива и ще си върви; и да мислите и да не мислите, все ще се развиете. Някой път вие мислите, че ако правите усилие, като че ще подобрите нещо. Нищо няма да подобрите, само ще бъркате на процеса. Единственото усилие, което човек трябва да прави, е да не бърка на онзи Божествен процес, който става. Значи, да не бърка, да не спъва процеса. Да кажем във вас става един правилен процес, вие искате да бъдете добри. Това е един правилен положителен процес на природата. После казвате: Аз не трябва да бъда толкова добър, хората злоупотребиха с моята доброта. Вие спъвате този процес на природата. Или искате да се занимавате, да учите, но нещо ви казва: Аз не трябва да мисля. Не спъвай процеса в себе си. Онази мисъл е обратна. И самовъзпитанието на човека седи само в това, турнете си тази мисъл: НЕ СПЪВАЙ ПРАВИЛНИЯ ПРОЦЕС НА ПРИРОДАТА! Правилния, разумния процес, който става в твоята душа, не го спъвай. Тази е най-новата философия.

Най-новата философия казва: След като се наядеш, не се безпокой дали тази храна ще иде на мястото си или не. Бъди напълно уверен, че всичко ще иде на мястото. И после не се безпокой дали ще станеш учен човек или не. Затова не се безпокой! Дали ще станеш светия? Не се безпокой затова. Дали ще станеш богат? Остави тези работи. Само работи! Ако е определено да станеш богат, то ще дойде само по себе си. Сега вие ще направите едно възражение: Ами ако не работи човек? В природата няма отрицателни думи: ако не работи. В природата няма отрицателни процеси. Това, което хората наричат отрицателни процеси, то е само един малък момент, когато стане смяна между един процес и друг, тогава те го наричат отрицателен.

Но отрицателен процес – ако аз не работя – такъв процес не съществува. Вие ще работите и отатък ще минете! И бих желал някои от вас да ми каже едно същество, което не работи. Аз съм търсил и не съм намерил такова същество или един процес, дето в природата нищо не става, или да се не работи. Вие виждате един камък и казвате: Той не работи. Вие се лъжете. В този камък стават такива процеси вътре, каквито вие не си предполагате. От вънка, по видимому е така; да кажем, вие сте в една замръзнала вода. Казвате: Водата не тече накрая, но отдолу под този лед, има един известен процес, който става. За който вие даже и не мислите. За пример вие не можете да кажете, че аз не мисля, че няма такъв процес. Ако аз не мисля, ти временно можеш да мислиш, че не мислиш и можеш да мислиш, че не чувствуваш, но ти се самозаблуждаваш. То са временни такива процеси. Или казваш: – Аз не искам да бъда добър човек. Такъв процес няма! И аз наричам ЗЛО в света това, когато ти не искаш да направиш една работа, както природата изисква от тебе. Това е зло. КОГАТО НАСИЛА ТЕ ЗАСТАВЯТ ДА НАПРАВИШ ЕДНО ДОБРО, ТОВА Е ЗЛО! А КОГАТО ДОБРОВОЛНО ПРАВИШ ЕДНА РАБОТА, ТОВА Е ДОБРО! Значи, ти не си искал да направиш едно добро и са те заставили насила да направиш едно добро, и са те заставили насила да направиш това, което не си искал. Това е вече зло. Да допуснем, че направиш едно зло; как можеш да го направиш. Да допуснем, оставят те тебе да напоиш едно малко дете с вода, но ти възвариш водата до 100 градуса, отвориш устата на това дете и почнеш да наливаш тази вода врялата в устата на това дете. Желанието е много добро, но къде седи погрешката? Къде е престъплението? В нагорещяването на водата повече отколкото трябва. Ти си турил 100 градуса горещина и те съдят за това престъпление. Казват: Направил престъпление, че напоил детето с гореща вода. След това тебе те накажат и ти извадиш едно

заключение, казваш: С вряла вода детето да не поиш, но със студена. Вторият път ти дадат една риза да переш и ти по същия закон кажеш: Понеже ме биха за врялата вода, вземаш и със студена вода переш ризата. Питам, какво можеш да изпереш със студена вода? Пак те бият наново. Кажат: Риза със студена вода не се пере, а с много гореща вода. Ти се чудиш. Питам, де е погрешката между първия процес с детето и втория процес при прането на ризата? Ризата и с топла, и със студена вода да я переш, тя няма да се повреди, а при детето при врялата вода може да се изгори гърлото му. А ризата със студена вода може да замръзне и ще остане нечиста, пък тя се разваля. Значи студеното разваля, а топлото не разваля ризата.

Сега друг процес. Аз ви казвам, че в природата не съществува отрицателно; ако аз не го допусна, у мен такъв процес не съществува, то е само един въображаем процес; помнете едно, че в природата не съществуват такива процеси. Защо казваш ти: Ако аз умра? Но смъртта е един процес, ако аз умра, ще стане това, което е процес вътре. Но можеш ли да си представиш нещо, което природата не иска, а вие да можете да го направите? ВИЕ НЕ МОЖЕТЕ ДА НАПРАВИТЕ, КОЕТО ПРИРОДАТА НЕ ИСКА! Вие трябва да се благодарите на това, че природата е предпазила човека от големите злини в света. Сега престъпления стават за малки работи: че си напоил детето с вряла вода, че си изпрал ризата със студена вода. Всичките престъпления са врялата и студената вода. Направете един превод с врялата и студената вода. Врялата вода това е доброто. Студената вода, това е злото. Сега как ще приложите. Например вземете едно житно зърно и го поставете в земята. И това житно зърно почва да умира, да гние и след това възкръсва това житно зърно; и след това вас ви възнаграждават. По този начин, ако вземете вие да заровите един човек както житното зърно, ще изисквате ли вие от него това, което изисквате от едно житено зърно? Той на общо основание ще отиде!

Това, което е полезно за житеното зърно, не е полезно за човека. Добре. Искате да направите една услуга на рибата, изваждате я от водата в една по-рядка среда за по-добре и тя умира. Един човек му дотегнало да живее във въздуха, турете го във водата и той умира. Като извадите рибата и я поставите в положението, дето човек живее, тя умира и като поставите човека на мястото на рибата, и той умира. Рибата при по-доброто умира, и човек при по-лошото, и той умира. Питам тогава де е философията? Представете си, че човешкият живот, това е раят. Като внесете рибата в рая, тя умира. Представете си, че водата, това е ада; като внесеш човека в ада и той умира. Питам тогава: Защо рибата умира във въздуха и човек умира във водата? Това са аналогии, разсъждения. Сега във вас се зараждат известни противоречия, които вие не можете да си ги обясните. И в ада умираш, и в рая умираш. Но не е едно и също нещо това. Рибата в рая умира, и човек в ада и той умира, тогава? Сега аз правя следующата аналогия. Представете си, че вие имате едно желание, което принадлежи към рибешката природа; и това желание вие го внасяте в човешкия свят и то умира. Представете си сега, че във вас има едно човешко желание благородно, което го внасяте във ада, в света на рибите, и то умира. Де е погрешката? Де е разумността? Разумността е, че човешкото желание трябва да го оставите в човешкия свят, а рибешкото желание във вас да го оставите в рибешкия свят. Това е което трябва да направите! Ако се яви някое противоречие, вие не сте постъпили тъй както трябва, вие не разбирате законите на природата.

Какво разбирате вие. Едно във втора степен? 1 на втора степен, 2 на трета, 3 на четвърта, 4 на пета. До 2 на трета степен можем да го обясним, геометрически може да си го представите, но 3 на четвърта, как си го представлявате? Сега идваме до три в 4-та степен, как си го представлявате? Каква беше първата степен? *(движение).* Втората? Разширение. Третата, растене в обем. Четвъртата степен,

организация; 5-та степен мобилизиране; 6-та степен външно украсяване; 7 степен идейна почивка; 8 степен създаване на дома; 9-та степен създаване на човека. Тъй щото в 9-ата степен е човекът. Сега това са отвлечени идеи. Една идея е понятна дотолкова, доколкото може да влезне като елемент във вашата мисъл, да може да боравите с нея. Да допуснем човек има най-хубавата цигулка, най-хубавия лък, но вие не можете да свирите, извадите цигулката, разгледате я, турите я като един цигулар, направите си една хубава кутия, искате да свирите, но не можете; после пак турите цигулката на мястото в кутията; после пак я извадите, погледнете я. Много сложна работа е! Все такива сложни работи, които мъчно се свирят; има такива упражнения, даже човек след като се занимава 10 години, пак мъчно се свирят. Има цигулари, които мъчно свирят упражненията.

Та казвам: Такива процеси има и в човешката мисъл. Да допуснем сега, че вие искате да превеждате математиката във всички нейни отношения. Математиката, с която човек се занимава, тя е с физическия свят; има една математика, която се занимава с духовния свят и има една математика, която се занимава с умствения свят. Най-простата математика е математиката на физическия свят. И малките деца в небето започват с физическата математика. Там още малки деца като се раждат, се раждат математици, всичко знаят, а после в техните университети изучават духовната математика, онези процеси, които могат да станат в човешките мисли и човешките чувства. Например да изчислиш две желания като се съберат на едно място, какво могат да дадат; или две мисли като се съберат какво могат да дадат. Това, което в съвременната окултна наука наричат силата на човешката мисъл. Човешката мисъл не седи само в едната мисъл. Силата на всяка мисъл се проявява, когато две мисли дойдат едновременно, тогава се проявява силата на мисълта.

Та казвам: В това седи силата на мисълта! Сега да ви дам едно малко изяснение. Да допуснем, че вие имате една мисъл за себе си; вие съзнавате, че съществувате, имате известен стремеж, не го знаете какъв е, но вътре имате един напор, желаете нещо неопределено. Най-първо във вас се заражда желанието да растете. Най-първо вие виждате, че сте малък, другите са по-големи от вас, искате да растете. За да можете да растете, във вас се заражда онзи процес; за да расте човек трябва да вземе материали от някъде. Яденето това е градеж; значи, за да градиш, трябва достатъчно материал да имаш; на онези работници вътре трябва да им доставиш материали, които са необходими. Ти за да растеш, трябва да ядеш и вътрешните работници почват да градят. Те през устата си добиват материал, те градят и най-после стигаш 165 или 170, или 175 см. Най-много до 3 метра можеш да достигнеш, но то изисква дълго време. Каква височина имаше Голиат и сега много рядко се случва човек да израсне до 3 метра. Обикновено човек може да расте 165 или 170 см. След като спре растенето, какво става с човека? Той почва да надебелява. След това спре надебеляването. След като спре растенето нагоре и след като спре надебеляването, и ти постоянно ядеш, къде отива енергията на яденето; тази енергия отива в префиняването на тялото. Най-първо се създава човешкият организъм, после почва да се префинява и съвършено като се префини човек, той излиза навънка. И тогава сте както бубата, която яла, яла, стане голяма и като се префини тази буба, веднага си направи един пашкул. Това е остаряването. Значи старостта, това е един пашкул, после тя се преroди наново. Значи, старостта е когато напредналите същества се ограничат вътре в себе си. Който разбира процесите правилно, той мисли вече за неща идеални. Казва някой: Аз ще умра. То е жалко. Друг казва: Аз не искам да умирам. И това е жалко, ако не можеш да умреш. Някой път е жалко да умреш, но някой път е жалко да не

умреш. Жалко е за онази пеперуда, която е влязла в пашкула, че не може да умре, не може да излезне. Тя трябва да влезне в новото положение на пеперуда.

Та ако схващате положението от смърт в живот, това е трансформиране, това е дълбокият смисъл. Вие седите и казвате: Какво нещо е животът? Или какво нещо е смъртта? Смъртта е един процес; животът е също важен процес и същина. Защото животът е отделил смъртта от живота; животът е родил смъртта; смъртта служи на живота, а не животът на смъртта. Явява се тогава един процес, този процес човек го е избрал, когато е бил в райската градина, да ви говоря научно. На първия човек му казали: Слушай по този път на доброто и злото вървят всички животни, той е един много дълъг и сложен процес. На какавида ще станеш, ти като ядеш от това дърво, пеперуда ще станеш. Затова му казал Господ: Да не ядеш, понеже ще почнеш да умираш. Там е казано: В който ден ядеш, ще умреш и в който ден ядеш, ще почнеш какавида да ставаш. И попитал го Адам: Какво нещо е да стане човек какавида? И като дошъл онзи професор, му казал: От какавидата като излезне човек, божество става. Ще влезна тогава в какавидата, щом божество мога да стана. Казвам: Не е лошо човек да бъде какавида. И сега всички хора все са какавиди. Какво значи КАКАВИДА? КАКА И ВИДА. Да види човек кака си. Откъде е излязла тази дума КАКА И ВИДА? Глагол има ли от нея? Глагол няма. Какво означава КАФ на еврейски? *(буква е това)*, *(сила значи)*. Сега това е нещо вметнато. Важното е временните процеси, които трябва да се разберат. Не трябва да се затруднявате с ония новите схващания вътре в съвременната психология или в съвременния живот.

Едно криво схващане имат всички съвременни хора за същината на живота, за същината на мисълта, чувството и желанията на човека; кое желание да има и кое да няма? Кои мисли да има и кои не. Какво

да направи? Всички неща са на място, когато навреме се правят и всички неща не са на място, когато не са на времето. То зависи от времето. Например ако е лятно време, когато има 35 градуса топлина, накладеш един огън голям на един човек, да го постоплиш малко, той веднага ще махне с ръката и бяга; зимно време пък идеш, той наклал огън и ти вземеш и го изгасиш по същия начин. ОГЪНЯТ ЗА ЗИМНО ВРЕМЕ, А ВОДАТА ЗА ЛЯТНО ВРЕМЕ. Сега вие сте се занимавали с мислите. По какво отличавате една правилна мисъл 2 и 2 = 4. 3 и 1 = 4. Резултатите все са същите. Но каква е разликата в събирането? Да кажем вие събирате два камъка, но представете си това са две разумни същества събрани заедно, работници са, работят; а тук имате едно разумно същество към три, значи 3 и 1, резултатът е един и същ все имаме 4. Какво означава този процес 4-те? Представете си, че тук имате 2, двама хора като се съберат с други двама хора какво могат да направят? Представете си, че това е един квартет, нали. Първите двама души свирят първа цигулка, а вторите двама свирят втора цигулка. Какво имате? Не е един квартет, но на дует мяза това. Когато четирима свирят на четири различни инструмента, тогава имате квартет. А в случая имате четирима, но свирят дует; после може да имате четирима души, трима свирят първа цигулка, а един свири пиано, пак имате дует; ако вие слушате тези четирима, когато свирят, какво ще бъде вашето впечатление от тяхната музика? Резултатът е все музикален, но има известна разлика в музиката. Следователно, ние изваждаме едно заключение, двама души може да са расли при същите условия, почти донякъде могат да имат същите резултати, но се различават в тяхното развитие. Затова на това основание човек трябва всякога да избира условията си. Той в самовъзпитанието си трябва да избира ония условия, които съставляват една вътрешна съпротива на онзи правилен процес, който служи за неговото развитие. Той не трябва да се самоспъва! Или с други думи казано,

той не трябва да прави крайни заключения. Да допуснем сега, че един човек се родил астрологически при най-добрите условия, кои са най-добрите условия в астрологията. Коя е най-щастливата зодия и кое е най-щастливото съчетание? Най-щастливото съчетание е когато слънцето е в центъра, в сърцето на живота. Човек трябва да е напълно под влиянието на слънцето. Не вземам външната страна, моята цел беше само да ви наведа на известни мисли, да се освободите от известни атавистически възгледи, които съществуват. Някой път съществуват противоречия, натегне ви някоя мисъл, вие чувствате, че нещо ви противодействува, в дисхармония сте с хората. Какво има? Но във вас е тайната на живота, този ключ, вие сами може да се освободите. Аз съм при огъня. Мене ми пари, мога да се отдалеча от този огън на два метра, от мене зависи, но мога да кажа: Защо така са наклали този огън? Но от мене зависи да се отдалеча. Има известни мисли, тебе ти са неприятни, те са някакво външно влияние, ти можеш да се отдалечиш мислено от нея (тях). Ако ти не можеш да измениш тази мисъл, отвънка е тя, или от нейното влияние ти можеш да се отдалечиш мислено. Или ти имаш известно желание и то е от вънка. Да допуснем ти минаваш по улицата и имаш известна слабост към дрехите, обичаш изящните дрехи, роден си така, не е лошо, у някои хора е като болест това желание, те са родени с тази слабост. Минаваш ти покрай някоя витрина, гледаш хубави дрехи. Днес минеш, утре минеш, пари нямаш да си ги купиш, дойде ти една мисъл: Не мога ли по някой начин да задигна тези дрехи. Един апаш отива в Америка. Той като ходил, ходил, не му върви и най-после той изучава как да краде. Отива той при един бижутер, хубаво е облечен, разглежда скъпоценностите, но същевременно той носи една саксия, като че е голям богаташ, но носи и фалшиви камъни, като гледа същинските камъни, той бързо турга фалшивите на мястото на истинските, тъй замества ги и след това, за да не се хване, той укрива

скъпоценните камъни в саксията. Взима един по-прост камък, плаща го и казва: Г-не, нека седи тази саксия тук, имам малко работа за няколко часа, ще ида и ще се върна да си взема саксията. И той отива, после се връща, взема си саксията, благодарим, сбогом! Минават няколко дни бижутерът вижда, че тези скъпоценни камъни изчезнаха. Питам сега, какво казвате вие, този направил ли е престъпление според вас? Това престъпление е по вашето разбиране. В природата съществува ли престъпление? Ние наричаме престъпление всички ония неща, които се хроникират в природата. Щом нещо е престъпление, то се отбелязва в човешкия организъм. В човешкото тяло съществуват ред престъпления, които с години се вършат, има известни признаци, които от хиляди поколения са останали, те не са твои, но са останали. И някой път ти можеш да попаднеш по атавизъм на тия наследени черти. И някой ден минаваш покрай някое агънце, потупаш го малко по атавизъм, ти си вегетарианец, но може би едно старо желание дойде и ти се предаде, някога ти си ял месо, а сега се чудиш откъде тази мисъл и веднага се зароди едно атавистическо чувство у тебе.

Та казвам, в сегашното ваше съществуване вие сте турени в известна област да коригирате погрешките на предшествуващите съществувания. Там седи науката за самовъзпитанието и за щастливия, за сполучливия живот в света. Науката трябва да се гради на един разумен закон. Вземете онзи гениален музикант, щом даде един концерт, той може да спечели за една вечер толкова, колкото вие за 10 години сте работили; но той е знаел как да постъпи, а вие не сте знаели как да постъпите. Та в природата има известни пътища, по които човешкият живот трябва да се развива. Всеки един от вас трябва да намери онзи път, по който правилно да се развива. Вие може да тръгнете по който и да е път. Аз определям това така: Природата е изчислила всичките пътища на човека, тя знае какво ще стане от

човека, тя е оставила само един път у него, който е неговият път. Като иде той при природата, тя му казва: Тия са пътищата, избери си, който искаш. Има 10 пътища, които тя е изчислила хубаво. Тя ги знае, знае какво ще стане; но има един път, за когото тя никакво изчисление не е направила. ТОВА Е ПЪТЯТ НА ОНЗИ, КОЙТО ИЗБИРА. Той гледа, гледа, казва: Ето този път, който не е изчислен, и хване него. После си каже така: Ако бях хванал другите пътища? И другите пътища, които са изчислени, и там има големи мъчнотии, но неизчисленият път той е най-лесният път. Изчислените пътища са най-мъчните пътища, а този път, който не е изчислен, той даже не си струва. И тя каже: Туй е за тебе. И някои от вас, като сте хванали този неизчисления път, най-лесният път, вас ви се вижда, че е много мъчен, но ако бяхте хванали тези изчислените пътища? И по някой път природата ви изважда от вашия път и ви тури в един изчислен път, и вие кажете: Господи, избави ме от този път! И тогава Господ пак ви тури във вашия път, в неизчисления път, после пак искате да направите нещо, пак влезнете в изчисления път и като се намъчите, казвате: Господи, избави ме! И пак Господ ви извади. Господ ту ви тури в единия, ту в другия. Вие не можете да разберете, казвате: Дотегна ми този път! Пък тези са изчислените пътища, ако вие вървите по този неизчисления път, там е най-хубавата наука и ако вие можете да разберете, там са най-хубавите постижения.

Сега двете важни, важни работи, които трябва да останат в ума ви: НЕ ПОСТАВЯЙТЕ ПРЕПЯТСТВИЯ НА ОНИЯ ПРОЦЕСИ, КОИТО РАБОТЯТ ВЪВ ВАС! Или ще бъдете в пълно СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА! Не си тургайте никакви въпроси какво е природата, дали е мъртва или жива, има ли задгробен живот или не? Има ли онзи свят или не? Но ви казвам, раят за рибата е смърт и адът за човека е смърт. Защо? Не трябва да живеем в ада, защото ще умрем. Ти щом умираш, в ада си. Щом живееш, в рая си. И тогава аз ви казвам тъй, какво нещо

е рай? Аз щом живея, в рай съм; щом умирам, в ада съм. Е, какво трябва да правя? Да влезна в рая. А като не съм доволен от рая, какво трябва да правя? Ако си риба, стой в ада. Рибите трябва да седят в ада. Или вие под думата ад трябва да разбирате най-неблагоприятните условия, от които човек вече е излезнал. Човек не трябва да се повръща назад. Ад това е миналото на човека, а раят това е бъдещето. А животът това е настоящето, следователно, в ада няма какво да се повръщате. Ще умрете там. Щом се връщаш, ти ще умреш. Това е схващането. Та според тези схващания вие казвате: Има ли бъдещ живот? Има разбира се! Има ли рай? Има разбира се! Има ли ад? Има разбира се! Всичките гробища, все са ад. Какъв по-страшен ад си представлявате от това? Вие си представлявате един ред на нещата дисхармоничен. Адът е място, дето се спира човешкият щастлив живот, а раят е място, дето започва човешкият щастлив живот. Ти от рая можеш да излезнеш, както рибата може да излезне от водата. Ти си щастлив, дали това щастие те прави повече или по-малко щастлив, ти си в рая. Но ти можеш да попаднеш всеки ден в ада и всеки ден можеш да излезнеш от ада; както рибата като попадне във въздуха. И човек сега е в рая. Не ви казвам, че е изпъден от рая. Това е само за обяснение на онази вътрешна идея. РАЯТ Е ТАМ, ДЕТО Е ЖИВОТЪТ. Какво нещо е раят? Там, отдето започва истинският живот, това е рай. Там, дето свършва истинският живот, там е адът. Какво е адът. Ако искате да знаете, за вас е тази мисъл, не е за света; там дето свършва добрият живот, това е раят. Това са условия, това е степен на съзнание. Ти влизаш в една област на същества, дето като те видят, всички те обичат, всички те залюбят, почват да ти помагат; пък като влезнеш в ада, там са вълци, всички се нахвърлят, този вземе нещо, онзи вземе нещо и ти останеш на парченца, изядат те. Адът е процес на разлагане. Като идеш там, веднага ще бъдеш разложен, а щом влезнеш в рая, ти веднага ще се събереш.

Сега дръжте следната мисъл в ума си: ТОВА, КОЕТО ВЪВ ВАС ГРАДИ, ТОВА Е РАЙ, А ТОВА ВЪВ ВАС, КОЕТО РУШИ, ТОВА Е АД. И тогава дръжте онзи вътрешен закон: СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ АДА, ЖИВЕЙ БЛИЗО ДО РАЯ! Ще хлопате в рая да ви приемат, защото, ако влезнете в рая, работата е свършена. Сега мнозина от вас сте при рая, хлопате на райските врата: Човек, който влезне в рая, трябва да се откаже от живота на какавидите.

Та двете основни мисли, които трябва да останат в ума ви: ОТРИЦАТЕЛНИ ПРОЦЕСИ В ПРИРОДАТА НЕ СЪЩЕСТВУВАТ! Смяната между един процес и друг, тази междина се нарича отрицателен процес. Второто положение: НЕ ПОСТАВЯЙТЕ НИКАКВИ ПРЕГРАДИ, ПРЕПЯТСТВИЯ НА ВАШАТА МИСЪЛ! Да казвате, това е постижимо, онова е непостижимо. Постижими неща са всички неща, които съзнанието ви може да схване в даден случай. Това, което прави едно съзнание да има една щастлива мисъл, то е правилен път. Когато злото в света влезе, то е един промеждутък между два процеса, ако не се смени този промеждутък, не стане правилна смяна, там се ражда злото, там се ражда всичката дисхармония в сегашния ред на нещата. Сега хората имат преизобилно, но има един ред на нещата, който не е установен; едни са богати, други са бедни, едни са хилави, други са здрави. Не че сили нямат, имат, но в разбирането, всички нямат еднакви разбирания, всички същества, които живеят на земята, не работеха еднакво и вследствие на това има един отрицателен процес или казано в научна форма, смяната на процесите не става правилно. Някой път богатите ще дадат нещо на бедните. Както онзи мъж, като умряла жена му, тя това искала, онова искала, нему му се свидело да даде пари, но тя като умряла, след смъртта ѝ той казал: Сега да дам за душата ѝ, дано се утеши. Той приживе не ѝ дал, че като умряла тя, той ѝ купил всички тия неща и ги раздал за нейната душа. А щеше да бъде много по-

хубаво, ако беше купил всички тия неща на жена си, докато беше тя жива. Тя искала да яде, дрехи искала, нямали пари. Та като умряла, купил ѝ ги, раздал ги, казал, за Бог да прости жена му. И казвам: И вие много пъти оставяте после за Бога да прости. Казвате: Сега няма да се живее добре, но като умрем, тогава по-добре! И това не е лошо. Но по-добре е приживе да имате хубавите дрехи и да имате храната, отколкото след като умрете да ви ги дадат за Бог да прости.

Сега за втория път ще приготвите миналата лекция и ще я свържем с тия процеси. Това е една нова материя, която много мъчно се развива, понеже вашето съзнание е разпокъсано. Всякога новите работи не се възприемат; имате някои дрехи хубави, но искате от 10, 15 хиляди лева. Казвате: Тази работа не върви. Гледате дрехите от 10 хиляди, нямате толкова пари, отстъпвате на 5 хиляди и като дойдете до хиляда лева, бръкнете в джоба си и кажете: Дайте ми тия дрехи, купите тях. Та вие всякога искате тези дрехи, колкото пари имате в джоба си. Ако ще си купиш едни дрехи, нека минат 10 години, но дай 10 хиляди лева, пък си направи тези дрехи, но на свят да бъдат. Такива за хиляда лева не ти трябват; и ако си купиш чепичета, купи си най-хубавите, на свят да бъдат; избери винаги най-хубавото. Имай туй в мисълта си. Защото най-хубавите неща са най-скъпите в природата!

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Сега за втория път ще имате едно упражнение за пръв път, каква трябва да бъде новата обхода на един ученик. Сега аз ви намирам всинца вие живеете по старому, всинца живеете по стария начин, старомодни сте, та новомодни искам да станете, по новия начин как да живеете. 10 ДЕНА ЩЕ ПОСТЪПВАТЕ ПО НОВОМОДНИЯ НАЧИН.

(Вие ще ни дадете програма). Ще ви дам програма. От толкова години какво може да направите. От толкова години слушате. Ще имаме едни упражнения от 10 дена.

ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ

11 година, 20 лекция на 1 мл.ок.клас, 26.II.1932 година, петък, 5 ч.с. Изгрев, София.

Добрата молитва

Изпейте „Сила, живот и здраве“. „Аин фаси“. *Направихме дихателни упражнения с движение ръцете нагоре и надолу, вдишване ръцете нагоре. Задържане, ръцете горе. Издишване – ръцете долу.*

Представете си, че влиза един голям трън в крака ви, цяла нощ седите, неспокоен сте. Болките ви са толкоз големи, че даже плачете. Дойде някой и ви извади трънa, после намаже мястото с масло и ви е приятно. Щом се извади трънът, изпитвате малка радост. Радвате се, че трънът е излязъл и са го назначили на друга служба. Разбира се това са алегории. Ако бяхте един ангел, завършил своята еволюция, и дойде страданието при вас, какво разбиране щяхте да имате? – Когато сте в училището, когато учителят ви учи, щом влезете в училището, всички сте сериозни, но когато свършите гимназия, учителят има друго отношение към вас. Следователно, ако страдате, знайте, че много работи не знаете. Затова страданието постоянно ви гълчи. Страданието е сериозно. Страданието е сериозното лице на учителя, който ви пита как да не знаете. Как да не можете, как да сте болен, как да сте сиромах. Сиромашията е неразрешена задача. Или явяването на една погрешка, не трябва да се спираме да казваме: Защо страдам, но да се научим да не страдаме. Защо трябва да се правят погрешки? – Научете се да не правите погрешки. Защо някой не може да пее верно? – Защото не се е учил. Защо човек да не може да пее за себе си. Най-първо човек трябва да пее за себе си, после за другите. Най-хубавата публика е самият той. Но понеже стимулите са външни, то

сегашните хора са като децата. Всичко каквото го правят, те го правят за един външен свят, следствие на това има едно голямо стълкновение. Добре. Допуснете кое състояние е по-хубаво? – Вие не искате да страдате. Камъните не страдат, а човек страда. Природата ти казва: Какво искаш? – Ти казваш: Не искам да страдам. Природата казва: Стани камък. Ти казваш: Не искам. Ти искаш знание, тогава ще страдаш. Камък не страда, но и знание няма. Човек страда, но има и знание. Кое е по-хубаво. Да имаш страдание и знание, или да нямаш знание, но да нямаш и страдание. Но вие не сте убедени. Хората не са още убедени. Те са твърди, но не са убедени. Има едно страдание неприятно. Да работиш без да ти плащат. Да ядеш без да се наяждаш. Да пиеш без да се напиваш. Да мислиш без да разрешиш една задача. Какво имате приблизително?

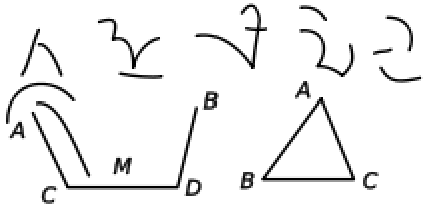

Фиг. 1

– Тези фигури съществуват ли? – *A* и *B* са едното и другото око (Фиг. 1). *C*, *D* са устата. Тогава какво отношение имат тези продълговати линии? – Да допуснем, че *C*, *D* е по-тясно, тогава вместо *A C* ще имаме *A M*. Колкото линията между очите *A B* е по-голяма, по-широка, организмът е по-издръжлив. Същевременно организмът е по-консервативен. Колкото тази линия е по-къса, толкоз организмът е по-слаб. Колкото *A*, *C* и *B*, *D* са по-дълги, толкоз активността е по-голяма. Линиите от окото към устата са волеви линии. Колкото тези линии са по-дълги, толкоз волята е по-силна. Колкото са по-къси тези линии, преодоляващо влияние имат чувствата. Чувствата винаги

правят линиите къси. Мисълта прави линиите дълги, вследствие на това, ако имате едно валчесто лице, винаги във валчестите лица преодоляват чувствата. Геометрическите линии са по-къси там. В образи, дето линиите са по-къси, преодоляващо влияние имат чувствата.

Този триъгълник *ABC* е носът. Аз го наричам триъгълник на живота и устата има голямо значение. Много въпроси се разрешават чрез устата. Като ядеш, като говориш, ти ще решиш въпросите. Ако ядеш добре и ако говориш разумно, ти ще разрешиш добре въпросите. Но ако не ядеш както трябва, ще страдаш. Ако не говориш както трябва, пак ще страдаш.

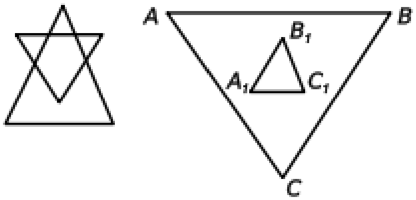

Фиг. 2

В лицето има два триъгълника (Фиг. 2). Единият триъгълник представя носа с върха нагоре, а другият триъгълник представя устата с върха надолу. Соломон мислил, мислил и преплел тези два триъгълника. Природата казва така: Ще ядеш добре и ще говориш добре, ще мислиш добре. Соломон ги е турил в отрицателен смисъл: Ако не знаеш да ядеш добре, ще бъдеш болен. Ако не знаеш какво да говориш, ще ти бъде зле в света. Соломон е преплел триъгълниците. Защо ги е преплел? – За да решава въпроса с противоречие. Ако в големия триъгълник, *A B* се увеличава, а пък A_1 B_1 се намалява, какъв процес ще имате? – Ще имате тогаз вече една дисхармония. Щом се увеличава *A B*, същевременно трябва да се увеличи A_1 и B_1. Щом се намалява *A B*, трябва да се намалява A_1 и B_1. Хубаво е стеснението на

вашия нос. Ако вашият нос се стеснява и очите ви се отдалечават, ще има дисхармония. Обаче, ако тази линия *A B* се отдалечи, т.е. твоите очи се отдалечават, тогаз вие ще виждате нещо повече. Зрението ви ще бъде разширено, ще виждате повече предмети. Тези предмети се отпечатват върху мозъка. Тогаз мозъкът ще изразходва повече енергия. Външно, ако вашият нос става по-малък, тогава ще харчите повече енергия, повече разноски ще имате, а по-малко придобивки. Може да стане и обратното. Ако и *A*, и *B* се намаляват, *A* и *B* се увеличава, тогава какво ще стане? Ще имате обратния процес. Представете си, че при увеличението на *A B* се увеличават вашите чувства. Разноските ви ще се увеличат. Навсякъде ще имате разноски. Сега разбирате ли отношението на един широк нос. Не надебеляването на носа, но отверстието на дихателните дупки да станат обемисти, по-големи. Това показва, че развитието е нормално. Но ако тези дупки не се изменят, а само носът надебелява, това е натрупване. Когато горният триъгълник се увеличава в своята основа, *A B* трябва да стане нагоре. Когато горният триъгълник се увеличава в своята основа, *A B* трябва да стане нагоре, понеже в строежа на очите трябва да станат малко по-големи. Ако линията *A B* се увеличава, а очите остават същите, тогава имаме дисхармония, това е натрупване. Колцина от вас знаете как да подобрите организма си. Най-първо като се родите, организмът ви е добре устроен, от онези, които са го направили. После колкото повече вие растете, вие съвсем загазвате. Започва да отслабва къщата ви, мазилката ѝ започва да става слаба. Краските ѝ се изгубват. Светлината ѝ замъждява. Вентилацията малко се поврежда. Може да изучавате строежа на организма си – кръвообращението, сърцето, мозъка, но ако не разбирате законите, ако не знаете как да се ползувате от дихателната система, от вашия стомах, каква полза ще имате. Вие ако дъвчете целия ден, ако преживяте като някое животно, какво ще се ползувате? – Вие казвате:

Ще се яде. Ти искаш да разрешаваш някоя Питагорова задача, но и яденето е Питагорова задача. Какво иска Питагор да каже със своята задача? – Че сборът от квадратите, построени на двата катета, е равен на квадрата на хипотенузата.

Важно е следното: Трябва да се учите да вярвате. Вярата е един завършен процес на най-разумните същества, които някога са живели на света, без да са умирали. Следователно, те са оставили вярата като едно наследство. Този процес са го оставили като наследство да се ръководим ние с вярата. Никога не чопли какво нещо е вярата. Защото трябва да вярваш, във вярата всичко е точно определено. Няма нищо непредвидено. То е завършен процес. Ти като вървиш по закона на вярата, след като извършиш нещо по закона на вярата, тогава имаш право да разсъждаваш. Ти казваш: Без вяра не може ли. Вярата на физическото поле е основата, върху която трябва да градиш. Защо ще се гради върху вярата? – Ако нямаш вяра в нещо, ти не можеш да градиш. Ако не вярваш, ти не можеш да мислиш. Ако не вярваш, че ще станеш силен, богат, не можеш да работиш, но ако вярваш, че ще станеш богат, имаш стимул, трябва да вярваш. Вие казвате: Защо трябва да вярвам. Какво бихте искали да правите на земята, кажете ми? – Вие искате да кажете, че не искате да вярвате. Не да вярвате в това, което не е, защото има отрицателна вяра. Тя е да вярваш в това, което не е. Ти казваш: Защо ще вярвам? – Ще вярваш в това, което е. А пък да вярваш в това, което не е, то е отрицателна вяра.

В общия окултен клас нали ви дадох онази задача.

$2 + 2 = 4$

$2 - 2 = 0$

$2 \times 2 = 4$

$2 : 2 = 1$

4041, това число е красиво число. 4 е едно щастливо число. 1 е малко проблематично. Числото 4 е щастливо число. Всеки, който не го обича е противоречие за него. Който го обича, по-щастливо число от него няма на земята. Който не го обича, огъва го, товари го. А пък който го разбира, носи щастие. 4041, като съберете цифрите на това число получава се 9. То е едно красиво число. Онези, които знаят добре да смятат, по всичките правила. Той е щастлив човек. А онзи, на когото умът не му стига, той е нещастен човек. Ако искаш да си създадеш добри условия за себе си, ще употребиш изваждането. Когато искаш да направиш приятелство, ще направиш събиране. Когато искаш да дадеш угощение на хората, ще дадеш умножението, да ги разположиш към себе си. Ако искаш да се покажеш много справедлив, ще употребиш делението, ще дадеш на всекиму каквото му се пада. Делението е справедливост. Радостта е в умножението. Условията са в изваждането. Събирането е приятелство.

Някой казва: Човек трябва да има воля, трябва да има гръбнак. Но трябва да знаеш как да употребиш гръбнака. Знаете ли колко прешлени има вашият гръбнак, не сте ги чели. После знаете ли колко дупки има всеки прешлен? – Изваждането е хубаво, когато имаш работа с едно отрицателно чувство. Тогава употреби изваждането. Тури изваждането и го извади навън. Ти казваш: Ти му прости. Тогава не излиза. Ти ще му кажеш аз зная да смятам. Ще дойдеш до него и ще му кажеш: Ела насам да те науча. Кажи му, влез в кофата и като влезе завърти, за да излезе навън, за да му покажеш как се изважда. Особено страданието не обича да го изваждаш. Ти казваш: Прости му, обикни го. Не, с любов не става. Ти лошия човек колкото повече го обичаш, толкоз по-лош става. Разбирайте ме сега. Ако не ме разбирате, ще кажете: Как? – Ако един вълк го нахраниш, не става ли по-лош? – Ако една змия нахраниш, не става ли по-лоша. Ти не давай условията на злото да се развива. Прекрати му условията. Защо човек

не трябва да дава място на злото. Защото злото ще погълне неговата сила. Когато дойде време, за да прояви човек доброто, няма да има сила, с която да разполага.

Ще поглеждате своето лице всяка сутрин. Вземете си по едно огледало, оглеждайте се, докато започнете да се харесвате. Като погледнеш на очите си, на веждите си, във всичко това да намериш нещо хубаво. Да има нещо приятно в лицето ти намерено. А пък сега по някой път се огледаш, не се харесваш, липсва ти нещо. Не го знаеш какво е, но нещо ти липсва, не е в пълнотата. Лицето може да е пълно и пак да не се харесваш. Очите ти може да са светли и пак да не се харесваш, има нещо в лицето ти, то е онази вътрешна подвижност на линиите. Има една линия, която се проявява някой път. Нито фотографите могат да я фотографират. Щом се съсредоточиш, тя се губи. Щом съзнанието ти е свободно, тя се появява. Има в човека една линия на красотата, която никой художник не е в състояние да я схване. И като я видиш затупти сърцето ти и като се изгуби, ставаш пак обичаен човек.

Та онова реалното, е нещо, което не се ограничава. Тази живата реалност не е нещо, което може да го схванеш и да го ограничиш. Ти може да се радваш, може да си добре разположен, но речеш ли да направиш една малка обида, веднага тази реалност изчезва. Тази линия е линия на красотата. По някой път се появява, когато имаш светлина в очите си. Тази линия по някой път я имате в устата си, но после се изгубва. Когато тази линия е в лицето ти, то лицето ти е живо. По някой път вие седите много сериозни. Онзи, който размишлява, какво трябва да прави? – Някой казва: Втасахме я. Представете си, че вие се намирате в един от най-важните процеси в природата. Да видиш едно събитие, което милиони години си чакал и от този момент зависи бъдещото твое добро. Каква напрегнатост ще имаш, за да схванеш онова, което има да видиш? – Това, което ще

видиш, ще внесе в тебе новата светлина. Това е първият лъч, който прониква в твоето съзнание. По-рано е било тъмно в тебе. Като видиш всичко наоколо ще видиш. Дотогава ти си бил в мрак и тъмнина, но дойде светлината и тогава виждаш, че този свят не е такъв, какъвто си мислил. Слепота има, когато грехът влезе в света. Тогава има неразбиране. Тогава ставаме нещастни, затваряме си очите и казваме: Не си струва трудът да се живее. Това е неразбиране. Във всеки един мозък има толкоз енергия вътре, че ако тази енергия могат да я превърнат, тя би могла с хиляди години да осветява света. Един човешки мозък с хиляди години може да храни света. Вие оставяте това голямо богатство и казвате: Какво да правя? – Сега, като се огледаш, погледни си носа и кажи: Хубав е носът, той не е израснал още. Вашият нос не е един завършен процес. Той расте. Помилвай го малко. Кажи: Много хубав си. Бъди по-умен, мисли по-хубаво. По някой път го помилвай и кажи: Много си умен, много си красив. Вашият нос е свързан с известни същества. Ти като го милваш, той усеща това и те благославя. Вие барате грубо носа си, много грубо се отнасяте с него. Вие като се секнете нямате етикеция. Няма да хващате грубо носа си. Ще го хванеш, ще го погладиш. Казвам: Най-първо трябва да се възпитавате. Ще ви дам няколко правила: Сега ви давам едно правило за носа. Като станеш помилвай го и речи: Най-голямото благо за човешкото лице е носът. И човешкото щастие зависи от това. Какво ви костува да кажете това? – Ти си се намусил, мисълта ти зависи от твоя нос. Колкото и да се пъчиш, ако нямаш нос, нищо не струваш. Твоят нос струва повече от всичкото ти пъчене. Който не разбира, носът се пъчи, който разбира, носът се радва. Казва: Хубав е носът ми. Колко си е хубав. Може ли да бъдеш тогава песимист? – Вие седите и мислите за неща, които нямат нищо общо с вас. Вие гледате за вятъра отвън. А пък, носът, който е едно ваше богатство, вие не му обръщате внимание. Помилвай носа си и му

кажи: Колко те обичам. Каква услуга ми правиш? – Като милваш цветята, какво ухание чувствувам. Отличен приятел е носът. Всички мъчни работи, все той ги прави. Помилвай го и му благодари. Много му благодари. Де ще намерите вашия ум? – Станцията му е тук. Както дирекцията в една гимназия или както министерството, техният ум е там. Ще го погладиш и ще му кажеш: Моля, мога ли да видя господин министъра. Ще го поздравиш учтиво. Сега помилвайте вашия нос. Това за вас да си остане, защото, ако разправяте това на другите, те няма да го разберат, това е само за вас. Когато станете сутрин и сте сам в стаята си, никой като няма, ще гладиш носа си и никой да не те види. Ще затвориш всички завеси, да не вижда никой какво правиш. А пък отвън като се секнеш няма да барате носа си грубо. Преди да се посекнеш, ще си помислиш малко и ще кажеш на носа си: Искам да ти направя една услуга, мога ли? – Това ви се вижда малко смешно, но е хубаво. Ще направите опит и ще видите един добър резултат. Някой път, когато сте неразположени, песимистични, погладете носа си и вижте какво ще стане. Неразположени сте, някой път като че целият свят се е обърнал с главата надолу. Криво ви е, ще се пукнете. Спрете се малко и погледнете носа си. Попитай го: На тясно съм, но всичко това ще си иде. Сега на вас ще оставя за колко дни ще можете да гладите носа си, колко деня да правите това. Но не го натискайте, като го гладите. Много деликатно трябва да го пипате, та той да остане доволен от вас. Ако пипате грубо, няма да е доволен от вас. За една неделя направете този опит, после правете този опит, когато сте неразположени, песимистично неразположение имате. Или когато учите някой предмет, погладете носа си и кажете: Тази работа не върви. И тогава работата ще тръгне напред.

Та казвам: Лицето, което Бог ви е дал, е едно благо. Едно огледало ви трябва да го гледате с най-голямо уважение. Лицето дава цена на човека. Душата, умът, сърцето се изразява чрез лицето.

Всички вътрешни сили на душата се простират там. От нормалното състояние на твоя организъм зависят и дарбите, които могат да се развият в тебе. Поетически дарби, музикални дарби и пр. Щом носът ви взема участие в нещо, там работата е успешна. Той каквото каже; той е главният съветник. Той ще ти каже: Тази работа не става. Тогава каквото ти каже, ще го направиш. Станете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

СЪЗНАТЕЛНИ И МЕХАНИЧНИ ДВИЖЕНИЯ

11 година, 21 школна лекция на 1 мл.ок.клас, 4 март 1932 год. петък, 6 ч.с., (тихо, още тъмничко, здрач), Изгрев, София.

Отче наш.

Направихме упражнението за дишането, с движение на ръцете, всички прави, ръцете бавно се издигат до над гърдите, след това пак бавно се издигат по-високо над главата и се издиша, при вдигане на ръцете до над гърдите се вдишва; след това ръцете пак бавно се снемат до над гърдите като се вдишва, след това ръцете се снемат до долу и се издиша. Това няколко пъти.

Пишете за следния път една тема: СВОЙСТВО НА ЧИСЛАТА.

Движенията в природата могат да бъдат съзнателни или могат да бъдат подсъзнателни, или механически движения. Например, ако имате някой камък, който пада от някой връх и се търкаля, това движение съзнателно ли е? *(механическо е).* Ако имате някой екскурзиант, който се качва нагоре по планината; това движение е съзнателно.

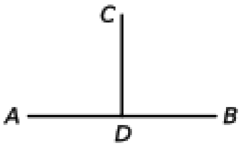

Фиг. 1

Сега каква е разликата между това движение, механическото, на камъка, и движението на екскурзианта нагоре? Че камъкът ще измине един особен път, който той не знае, а посоката, по която екскурзиантът ще мине, е един определен път. Да кажем сега, че говорите общо за движението. Има общо движение, има и частично

движение. Движението, доколкото има отношение към хората то ви интересува, вас например не ви интересува как се движи земята; не ви интересува, но трябва да ви интересува, защото, ако вие сте в едно бурно море, тази буря вече ви засяга, понеже параходът, на който вие пътувате, ще има повече клатушкане. Та общите и частични движения в света имат известно отношение към нас. Науката седи в това да обясни какво е влиянието на тия движения, които стават. Сега как ще познаете, че едно тяло се движи? За пример имате точката *A*. Имате едно тяло, което се движи от *D* към *C*, и друго едно тяло, което се движи от *A* към *B* (*Фиг.* **1**). Добре. Ако едно тяло се движи механически от *A* към *B*, какъв резултат ще има? Да кажем, това е една хоризонтална плоскост *AB*. *CD*., е една перпендикулярна плоскост, по която става движението. Сега пренесете това движение в човешкия организъм. Да допуснем, вие растете от *D* към *C*, израствате нагоре. Едновременно у човека стават тези движения. Ако вземете човешкия пъп, то е *D*. Аз вземам туй, на човека е горната част, от пъпа нагоре расте, от *D*. към *C*. Но същевременно той може да проектира движението към краката надолу. Тогава, ако движението е по-силно надолу, какъв резултат ще имате? Ще вземете човека като една елипса, движението на човека, то е едно от органическите тела. Всичките движения на човека стават по елипса. Елипсата е турена за едно по-просто, по-конкретно разбиране. Сега как ще познаете дали движенията стават правилно? Ако движението е по тази линия *AB*. и *D*. е възходяще, то е от полза за човека. Ако той расте, движението пак отива нагоре. Вие можете да преведете движението във вашето съзнание. Това движение може да ви послужи при вашите мисли. Вие можете да имате движение от *D*. към *C*. към някакъв център. Защо да се движи едно тяло от *D* към *C*. нагоре, нали това тяло трябва да е в зависимост от някой по-далечен център, от някоя по-далечна сила, която упражнява влияние.

Сега да направя едно определение, да поясня мисълта. Представете си, че вие седите в къщата си, зимно време; спокоен сте, но у вас се зароди едно желание, да идете при един ваш приятел, един устрем имате в себе си; вънка е студено, но вие искате да посетите приятеля си. Кои са причините? Вие ще направите едно движение от *D* към *C*. Представете си, че този ваш приятел е на 100 метра от вас или на 200, или на 300, или на 4 километра, или на 5 клм от вас. Ако той е на 100 метра и вие искате да идете, по това може да съдите за заинтересоваността и за интензивността на вашето желание, ако е зимно време и вие искате да идете, вашето желание има голяма интензивност; при сто метра подбудителната сила е по-малка, а при 4 клм подбудителната причина е по-силна. Може обуща да нямате или храна, или пари и ред други причини могат да ви заставят. Но да допуснем, че вие се движите по посоката *D* към *C*. Аз поставям – това е разумният живот на човека. Следователно всяко движение от *D* към *C* или всяка посока от *D*. към *C*. е добра. Щом зная, че той се движи от *D*. към *C*., в мен е определена посоката, че той отива с една определена цел и подбудителните причини са добри, и няма нищо задкулисно.

Сега как ще се познае, че това движение отива нагоре или надолу. Във вашето съзнание как е поставен въпросът? Искате да отидете при някой приятел, как ще познаете дали отивате от *D*. към *C*., или слизате от някоя точка надолу? Вземете например, ако в тази посока *DC*. имате един барометър, какво ще показва той, ако живакът се движи нагоре? Промяна на времето. Сега колкото по-високо се подига, по-хубаво е времето. Колкото повече слиза, защото може да се слезне от *D*. надолу, под нулата, по-лошо е времето. Може да слезне и от *D*., от нула градуса надолу; ще имате промяна на температурата. Сега как ще определите защо именно когато живакът се повишава нагоре, имате температура, повишена температура, а когато живакът

слиза, имате понижение на температурата; вие ще си го обясните физически. Как обясняват физиците, на какво се дължи повишението? *(на топлината).* На топлината. Какво свойство има топлината? Разширява нещата. *(Всички тела от топлината се разширяват).* Сега това е до разширението, а когато живакът се движи надолу, кои са причините? *(Студът, охлаждането, то причинява свиване).* Значи имате две причини, топлина и студ, които произвеждат движение. Ако от *С.* нагоре не може да се качвате, какво показва това? При топлина до къде можете да се движите? Допуснете, *С.* е крайният резултат, крайната точка, и от *С.* нагоре не можете да се движите, тогава какво заключение ще направите? Да кажем, вие се движите от *D.* до *С.* и по-нагоре не можете да се движите, тогава какво ще направите? Тук ще се превърнете на едно въздухообразно вещество или казано друго яче, в съзнанието ви ще настане една промяна; и вие ще се движите в известна посока, но в съзнанието ви става една промяна. Вие вървите, но дойдете до едно място, спрете се и върнете се. Защо? Защо се връщате назад? Значи влезнала една нова мисъл вече. Това разбира се е един процес сложен, той не е така прост. Но щом влезне една нова мисъл в съзнанието, веднага посоката на съзнанието се изменя, спира се или взема обратна посока назад, или ще стане едно малко отклонение, едно малко люлеене ще се образува. Отношенията на ъглите ще почнат да се изменят в една или в друга посока. Ако да кажем ъгълът *ADC* стане по-голям, какво ще покаже в дадения случай? Известна промяна в пътя на това същество.

Сега ние можем да съдим, ако лявата страна се увеличи, се разширява, какво заключение можем да извадим? А пък ако ъгълът *BDC* се намалява, до какво заключение ще дойдем; представете си, ако това движение се увеличи, цевта стане по-голяма и повече вода ще приеме, а представете си, че вие направите една цев, която приема повече вода, но там, дето ще изтича водата, цевта стане по-тясна;

какъв резултат ще имате? Ще приемете много, а ще давате малко, нали. Добре. Щом приемете много, а давате малко, какви последствия ще имате? *(Ще се пукне тръбата).* Но ако тръбата е здрава, тя няма да се пукне и ще имате едно обратно движение назад. Излишната вода, която не може да премине, тя ще се върне назад, понеже ако влезне повече вода, тя не може да изтече. И често от водата, която не може да изтече, ще се образува едно обратно движение назад. Излишната вода, която не може да премине, тя ще се върне назад, понеже ако влезне повече вода, тя не може да изтече; и често от водата, която не може да изтече, ще се образува едно обратно движение. Често това става в съзнанието ви. Вие усещате, че имате едно бълникане. Имате някакъв импулс да направите нещо добро, някоя добра мисъл по посока на изтичане, но след това у вас се породи движение назад, казвате: Тази работа няма да направя! Вие ще кажете, така – че няма условия да се извърши тази работа. Аз казвам: Накрая цевта, през която изтича вашата енергия, е малка, не може да излезне от този път. Тогава какво трябва да направите? В духовния свят не се менят тръбите, но те имат едно свойство да се разширяват. Тогава ще се спреш за известно време, ще разшириш своята тръба, канализацията си. Това, което се нарича закон на внушение или закон на разширение. Ти ще се спреш, виждаш, че условията, тази работа не може да стане, но казваш, ще стане! Щом кажеш: Ще стане, ти вече разширяваш тръбата: Щом разширяваш тръбата си, веднага изтичането ще стане правилно. Нали щом ти разшириш на физическото поле една тръба, ако тя е по посока на устието, на приемането, широка, ще изтича толкова, колкото е влязло. Аз ще ги туря така. *B.C.* Посоката, отдето влизат, ако е тясна, в този случай приема повече, а дава по-малко. Във втория случай приема по-малко, а дава повече. Питам, ако един богат човек, който има много, а е скържав, дава малко, този е първият случай – богатият, а втория

случай имате сиромаха. Сиромахът при изтичането е щедър, от него изтича, той е щедър, всичко прави; той като няма, всичко прави и църкви прави, и бедни облича, всичко, но казва: Аз да съм богат всичко ще направя! Той е сиромах. Защо? Защото приема много малко. Отлична идея има той, но като стане богат, защо се изменя, защо не поддържа своята идея, своите идеи? Защо богатите хора стават по-скържави? Те и сиромасите са скържави привидно. Представете си, ако канализацията се е свила, представете си, ако са тези железните тръби и паднала е някоя скала, че се е свила дупката малко, какво ще имате? Та при богатите е станало голямо съпротивление и те се свиват малко. Всеки един човек, който мисли повече за себе си, е един богат човек, без разлика. А всеки, който мисли повече за другите, е сиромах човек. В природата тъй седи въпросът. Мислиш постоянно за себе си, ти си богат човек, работите ти са оправени; мислиш повече за другите, ти си сиромах човек. Понеже ти мислиш за другите хора, те мислят за тебе. Как бихте турили по математически начин това; когато ти мислиш за хората, а те не мислят за тебе. В число как ще го турите това? Г. как ще го туриш това? Представете си, че давате една лекция такава в геометрията или в математиката. Вие трябва да минете от един род процес в друг процес.

Съвременната математика борави с резултати. Всичките числа, с които тя работи, са резултатни числа, те не са чисти числа, те са завършени резултати, а по изчисляване те са верни. Резултатните числа са верни, например измерването количеството на топлината, то е един завършен резултат или измервате количеството на светлината или силата, с която един предмет се движи; или обема на слънцето, кои са причините затова? Искате да изясните вътрешната му гъстота, температурата, щом определят те това, те си имат известни понятия и дават едно обяснение затова; например за да има 10, 15 или повече

милиона градуса температура, те го обясняват с известни вътрешни причини, които съществуват в самото слънце. Учените хора го обясняват това, но ние срещаме този закон в природата, който е верен по отношение на каквото и да е тяло. Този закон е верен и по отношение на човека; стига да знаете как да разглеждате въпроса. Да допуснем, някой от вас е даровит музикант или певец и друг един, който не може да пее. Каква е разликата между този, който знае да пее, и този, който не знае да пее? Единият иска да пее и другият иска, но единият пее, а другият не може да пее. Единият казва, искам да пея, а не мога да пея, а другият казва, искам да пея и пея. Подразбира се, че той е способен, значи нему му е дадено, а на другия не му е дадено; всъщност не е така. Ти като не можеш да пееш, значи твоята тръба, от която изтича тази съзнателна енергия, е много малка, следователно, ти не можеш да се проявиш. Имаш желание, но щом дойдеш до изпълнение, оттам, дето изтича енергията, или ние казваме, че условията не са така благоприятни. Ако сте сам, вие ще направите опит, но ако сте тук в клас, вас ви е срам, има ред причини, и вие няма да се решите, и ако рече някой да пее, даже и най-добрият певец тук няма да пее, при тази критическа публика. Та вие ще замязате на онзи турчин, като се давали драмите на Шекспир, отива този турчин да гледа, та на онзи, който извършва престъплението, турчинът му казва: Ти ли забърка тази каша там; и забърка цял един скандал, казва му: Не те ли е срам. Та ако сте сами тук, вие ще станете и ще пеете. Вие сте една публика отлична, тъй снизходителна към себе си, но онази публика е много взискателна, веднага ще ти каже: Ти като не знаеш да пееш, защо пееш, пей малко, но пей по-хубаво! От тебе има много по-способни, че ние време имаме ли тебе да слушаме?

Аз ще задам един въпрос, защо именно когато певецът пее лошо, публиката е недоволна? И защо при доброто пеене публиката е

доволна и му ръкопляскат. То си има обяснение. В публиката се зарежда едно недоволство, че не е тъй добре както тя е очаквала, следователно, в публиката се зарежда едно обратно движение на недоволство, че това, което е очаквала, не е излязло и тогава за онзи, който пее, те казват: Още веднъж да не си позволиш да пееш така. Какво трябва да прави певецът, който веднъж е освиркан? Трябва ли да се обезсърдчи? Ако този певец не се обезсърдчи, той певец ще стане, това показва, че у него има воля, има стремеж, той иска да пее. Той е готов, по който и да е начин. Значи музикалните условия ще се развият у него. Вземете тогава научно, изяснете всяко едно обезсърдчение, то е едно препятствие на пътя ви. Тогава голямото обезсърдчение е голямо препятствие, малкото обезсърдчение е малко препятствие. Какъв е законът? Ако тежестта е голяма, какво е голямо? Как ще се оправите тогава с препятствията? Аз сега преплитам физическите работи, които стават със съзнателните промени. Ще направите тъй, както Аделина Пате е направила. Тя отива в Ню-Йоркската гара, имала да си взема един чек от 25 хиляди долари и директорът там ѝ казал: Съжалявам госпожице, не ви познавам. Тя отива в Ню-Йорк за пръв път там, кого ще търси? Тя се спира там и изпява едно парче. Веднага директорът казва: Дайте ѝ парите, тя е Аделина Пате! Съобразителност у нея. Тя сама е дигнала това препятствие с пението си.

Преведете сега и вие имате като Аделина Пате това препятствие, как ще го преодолеете? *(Ако има някой чек. Стига да има 25 хиляди долара).* В живота все има чекове. Животът седи от ред чекове. Вие си представлявате, че няма чекове.

Отиват двама млади да изкопават имане с книгите си; единият отива, копае, копае, три дена копае, остава му една педя до мястото, дето са заровени парите, но казва: Няма ги парите, няма да копая вече. А другият отива и копае точно на мястото, дето е гърнето с

парите на същата дупка, намира парите, изважда ги. Сега единият казва: Празна работа, изгубих си времето, 3–4 дена да копая, нищо няма, изгубих си времето; а другият идва и намира парите, казва: Има пари на мястото! Тогава първият казва: Ух, да знаех! Лъжливи са тия документи! И оставя да копае. А другият изважда парите. Тогава първият казва: Много будала съм бил, да бях копал още малко! Та някой път и на вас ви трябва само една педя още. Вие разрешавате, разрешавате и казвате: Тук не може да се постигне нищо! Но като ви кажат, че други са постигнали това, вие казвате: Ух, да знаех.

Та сега за разрешението на всички задачи, трябва само още една педя, българска педя, или казано в друг смисъл, ако човек не постигне; ти имаш един документ, ако по един начин не може, тогава опитай по друг начин, дотогава опитвай, докато постигнеш. Защото всяка една задача, която е дадена в съзнанието на човека, всеки един стремеж, който човешкият ум има, или човешкото сърдце има, това са все задачи, които могат да се разрешат. Някой път тия задачи са много сложни. Да допуснем вие сте студент в университета, скъсал ви е професорът два–три пъти, ще се явите пак. Колко начина има за излизане от неловкото положение? Последното е да приготвиш материята много добре. Ако се напусне университетът, остава задачата неразрешена. Но ако искаш да разрешиш задачата си, най-естественият път е да учиш хубаво. Да кажем, че този професор е решил пак да те скъса. Тогава какво трябва да правиш? Ще се оплачете в министерството, ще образувате една нова комисия или както този студент направил, той се приготвил много хубаво и на третия път отива с револвер, и пак го скъсали, той хваща професора си и казва: Или ще ми пишеш 5, или ще те изхвърля навънка от университета, защото не си на мястото си! Аз не давам сега изпит, да покажа, че съм приготвен, много добре зная, но ако не ми пишеш 5? Сега всички не могат така да направят, и вие, които не сте толкова

силни, не можете да изхвърлите професора си от прозореца навънка, тогава какво ще правите? *(Ще учим).* Хубаво, ако след като сте учили, професорът пак ви скъса, не иска да ви пусне? Ако имате пари, ще идете в някой друг университет в странство, ще промените 2, 3, 4, 5 университета, защото може професорът да не иска пари?

Няма задача в света, която да не може да се реши! Само е въпросът на времето! При големите спънки, всяка една спънка, има един професор, който спъва работата, трябва да го заобиколите, да напуснете университета; а сега може, който и да е професор да го намажете с пари, той ще отстъпи. След като го намажете, той ще каже за вас: Той е доста способен! Пък ако не го намажете, той ще каже: Неспособен е. Питам тогава, след като намажете професора, нему може да му е приятно, но вас не ви е приятно; ако се научат вашите другари, те ще кажат: Слушай бе, ти не мина по достойнство, но като намаза колата на професора. Ти не мина по естествен път, но с масло мина. У турците има един обичай, като се борят пехливани, те се мажат с масло. Но маслото не прави човека пехливанин. Онзи, който може да намаже един професор с пари, той не е юнак. Той не знае. Масло може да се тури, ако е силен. Той е здравеняк, има условия да спечели в това борене. Но ако той е слаб, колкото масло и да се тури, той все ще бъде повален на земята.

Та първото нещо у вас е да се развие силата. Дръжте сега в ума мисълта си всякога в една възходяща степен. Може да имате вяра в това. Има един закон, който е и личен, и безличен. Например, вие можете да вярвате, че има някоя сила вън от вас. Но вън от вас или вътре във вас в природата съществува един закон, в който невъзможните неща стават възможни. Преди хиляди години беше невъзможно хората да хвърчат из въздуха, а днес това е възможно. Сега не е възможно хората да отидат до месечината, но може би след хиляди години ще бъде възможно това. Обаче съзнанието на тия хора,

които ще отидат до месечината, и техните познания ще бъдат големи. Те ще бъдат запознати с тези сили, с които сегашното човечество не борави. Вие считате, че известни задачи са непостижими, понеже у вас има много тесни схващания за природата. Казвате: Тази работа не може да стане. Мен не ми е дадено това. Щом кажете така, няма да успеете. Отде вадите това заключение, че не ви е дадено? Например някой ще каже: Мен не ми е дадено аз да бъда певец. Но вие сами си правете опити, опитвайте се да пеете. Не да привлечете вниманието на публиката, вие нямате тази сила, но пейте сами. Ако ви турят в едно положение, да си изкарвате прехраната чрез пеене и да няма какво друго да правите, питам ви тогава: Какво ще направите? Вие ще употребите точно метода на котката. Котката има практически разсъждения. Като дойде до едно препятствие, ако има една височина, например, тя погледне натук-натам, мързи я да скочи, но ще обиколи наоколо, да намери едно място, да мине така без да има нужда да скочи. Може да мине половин час, докато намери една дупка, но ако се намери в трудно положение, тя и през стобора прескача, даже и от два–три метра висок. И човек има това свойство на котката. Той търси лесния път, може повече да обиколи, но някой път, като няма никъде дупка, той дойде до някои лоши условия на живота и като погледне, казва: Оттук ще мина. Казвам: Един път е той. Този път е изтърканият, всеки може да мине покрай него. Но и през другия може да се мине, изисква се само малко усилие. Така прескачат апашите през тарабите на къщите, от една в друга. Човек трябва да държи една мисъл в съзнанието си. Това, което човек иска, може да го постигне, но той трябва да държи тази мисъл в ума си и ако не я държи, външната среда, външните условия ще му въздействуват обратно. И тогава, ако не иска да държи тази мисъл в ума си, и възможните работи ще станат невъзможни. Та дали ще постигнете работите или не, дръжте една мисъл в ума си. Тя действува творчески. Да допуснем,

че ви изстинат ръцете. Какви начини имате вие за стопляне на ръцете? *(Духаме ги.)* Духате ги, но пак не се стоплят. – *(Мачкаме ги).* Мачкате ги и пак не се стоплят. Тогава? Вие сте в гората, трябва да намерите малко сухи клечици, оттук, оттам, ще съберете и малко сухи листа, ще запалите една кибритена клечка и ще накладете огъня. Сега това е една мъчнотия – това, което не може с търкане и с духане, най-после, като почне да работи ума ви, ще си накладете огъня и ще си стоплите ръцете. Тогава питам: При огъня можете ли да си стоплите ръцете? *(Разбира се, може).*

Казвам: Ще държите мисълта, че невъзможните работи могат да станат възможни. Това е разумното. Всеки в себе си ще намери условията, при които неговите ръце могат да се стоплят зимно време. Сега може да ви се даде една такава тема. Да допуснем, че вас ви се яде баница. Отивате до едно място, няма баница. Вие имате желание да е стоплено, хубаво сготвено, има брашно, сирене, всичко това, вода, но никога не сте правили баница. Имате книга, там пише как се прави баница. Вие ще прочетете и ще наточите баницата. Първия път няма да бъде такава, каквато трябва, но все-таки ще мяза на баница. Втория път, трети, четвърти, пети и на шестия път ще направите една доста порядъчна баница. Но ако не прочетете в книгата, вие само ще погледнете на сиренето и на водата и ще кажете: Как така тия хора да не са оставили една баница и за мене? Какво значи сега това? Когато имаме приготвена баница, това показва уреденият живот. Но когато уреденият живот не е така нареден, а трябва ние сами да го уреждаме, тогава трябва да знаем как да го уредим. Знанието се отнася за един живот, за който другите хора не са мислили.

Сега какво остана във вашия ум? Баница можете ли да направите? Сега ние говорим за неща, които не стават. Как ще си обясните вие въздишането? Вие ще забележите, че в публиката, когато човек се облича хубаво и иска да даде внимание, той задържа

дишането си и когато дълго време е спирал дишането си, тогава ще каже хуу – въздъхне. Въздишането е един признак. Щом въздъхнеш, ти казваш: Чакай да си помисля малко върху тази работа. И така се обяснява въздишката. Въздишате ли, това показва, че трябва да мислите. И ако при всяко въздишане вие мислите, въпросът ще се свърши. Но ако вие въздишате и не мислите, работите не се уреждат. Ти въздъхнеш. Въздишането произтича от една възможност и от една невъзможност. Когато две възможности се срещнат, едната с минус, а другата с плюс, човек въздиша и стопля тази студената невъзможност. Като въздиша, той образува топлина. Следователно, невъзможността той я стопля. И тогава имате този отрицателен знак минус, имате и плюс. После имате плюс и плюс, какво става? Събират се нещата. Та въздишането е един процес, да се отнеме само една от величините. Човек, който не въздиша, въпросът с него е свършен. Има два вида хора: единият вече не въздиша, отчаял се е той, свил се, не въздиша. Другият не въздиша, но той е положителен, няма отрицание, и казва: Тази работа е станала. Той се радва. Въздишането е процес на развитие. Затова, когато вие въздишате, например, то е от неволя. Върви из пътя, въздъхне; не си доспал, въздъхне; погледне обущата си, въздъхне; погледне палтото си, влезе в студена стая, собата не гори, въздъхне. Това е все процес на развитие. Казваш: Отнякъде все ще си намеря малко въглища. Въздишането е един обновяващ процес. Значи, само една от величините е отрицателна. Или препятствието е отрицателно. Вие трябва да превърнете всички минуси в плюс. Ако взема един от сегашните термометри и го накарам да се подига нагоре, това повдигане показва ли и външната температура? Аз мога да подигна този термометър до сто градуса, но това показва ли, че и външната температура се е повдигнала на сто градуса. Ни най-малко не показва. Значи един термометър може да показва само твоето състояние, но не и това на външната природа.

Значи в даден случай един термометър може да покаже, какво аз желая, какво е моето състояние, но когато този термометър по естествен път показва каква е температурата отвън, то е друг въпрос. Та понякога трябва точно да определяте, когато термометърът се е подигнал, дали това подигане показва вашето състояние или подигането на външната температура. Да кажем, че вие взимате един термометър и го турите под мишницата си. Той в дадения случай показва каква е вашата температура, но не и температурата на външната природа. Това не показва, че температурата на цялата природа се подига. Щом се подига температурата на външната природа, това вече е друго положение.

Та в съзнанието ви вашият термометър показва какви са вашите мисли, какви са вашите желания, но не и тези на външната природа. Там вече условията са други. Та съзнанието може да показва какви са вашите мисли и вашите желания, а вашият термометър показва какви са влиянията на външната природа, на окръжаващите ви върху вас.

Та умните хора си имат два термометъра, с които различават подигането или спадането температурата на външната природа, както и тази на своите състояния, на своето тяло. Този човек е умен. Който не е сведущ и не може да различава тези температури, той не е умен човек и се намира в противоречие с окръжаващата среда. Да кажем, че някой човек туря термометъра си под мищците и намира, че температурата му се е повишила на 41 градуса. Излиза вън, не намира същото положение. Той изпада в противоречие. Обаче кой човек, при температура от 41 градуса, може да излезе вън на разходка? Такъв човек е аристократ, той се изтяга на леглото и колкото да го убеждават, той не може да излезе вън, казва: Не мога да стана от леглото.

И тъй, природата е направила нещата много разумно. Когато температурата на човека не е естествена, природата го поставя на

легло и му казва: За предпочитане е да лежиш на леглото, отколкото да бъдеш вън. Иначе ще имаш страдания. Малките страдания отвътре са за предпочитане пред големите страдания отвън. Та когато човек страда отвътре, тогава малките страдания отвътре са за предпочитане от големите страдания отвън. Тогава пък имаме обратния закон: Големите блага отвън са за предпочитане от малките блага.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7 ч.с. Изгрев.

ЕСТЕСТВЕНАТА ГАМА

11 година, 22 лекция на 1 мл.ок.клас, 11.III.1932 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва.

Ще ви прочета 9 глава от Притчи. На какво може да уподобите вие Притчите? – Да допуснем сега вие толкоз време сте се учили. На кое от вашето знание можете да се осланяте? – Да допуснем, че сте на път в гората и срещате мечка. Как ще се разправите научно с мечката? Разбира се, ако имате пушка, ще ѝ теглите един куршум. Но представете си, че нямате пушка и сте наблизо до мечката, какво трябва да правите? – Представете си, че краката ви са здрави и сте добър гимнастик. Учили сте гимнастика, учител сте имали. Имате сръчност и по всичките гимнастически правила се качвате по дървото. Мине мечката и ако ви каже, че вие сте страхлив човек, право ли е? – Гимнастик сте, нищо повече. Ако ви каже учителят на урока: Горе на върлината да се качиш и се качваш. Каква разлика има тогава, че се качваш на дървото при мечката или при учителя? – Учителят ви туря бележка и ви похвалва. При мечката ще ви направят страхливец, а при учителя минавате за способен. Отгде накъде изкарва такива отношения. Едно и също знание се предава от мечката и учителя. Защо като те учи учителят, имаш шест, минаваш за отличен гимнастик, пък като те учи мечката, минаваш за страхливец. Психологически как ще се обясните? – При гимнастиката ти се качваш на върлината в присъствието на мнозина, а при мечката ти сам се качваш. Там е специална наука. При мечката си сам. Ти като видиш мечката, казваш: Така ме учи учителят. Питам: Мечката разбра ли, че си учен човек? – Като се качваш горе на дървото, може

да кажете: Що ни интересува, че някой срещнал мечката и се качил на дървото. Вярно е, разсъждението ви е правилно, но същевременно може да разправя, че пред целия клас един ученик се качил горе на върлината и казва, че той е добър ученик. Ти казваш, че първият случай не те интересува, а вторият те интересува. Какво печелиш във втория случай, питам аз? – Хубаво, когато дойде някоя мъчнотия и ти се качиш горе на дървото, уплашиш се, а може да се качиш на върлината пред учениците. Каква е разликата? – Или казано друго яче. Да допуснем, че ти страдаш, понеже не вярваш в Бога. Казват за някого, че той страда, понеже не вярва в Бога. Но има друг, който вярва в Бога, и той страда. Каква е разликата сега? – Има нещо неразбрано в светските хора и в религиозните хора.

Човек може да има светски живот и да не страда. Може да не вярва и да не страда. Друг може да е религиозен, да вярва в Бога и пак да страда. Как ще го обясните научно? – Вторият страда, защото не е разумен. Ако един страда повече, друг страда по-малко, има изключение. Но изобщо човек страда, защото не е умен. Например, представете си един светски човек, който не разбира метеорологията. Облякъл се по Великден с тънки, хубави дрехи, за хатъра на хората. Времето се разваля, като излезе на разходка, простудява се, лежи два, три месеца. Той се е простудил за хатъра на хората, за които беше облечен по-хубаво, но по-тънко и страда. Дойде някой религиозен човек. Да допуснем, че и той се е облякъл с тънки дрехи и се е простудил, и двамата пострадват. Вие казвате, че причината са тънките дрехи. Ако светският човек беше излязъл с по-дебели дрехи, не щеше да се простуди. Следователно, една от причините е разумността. Следователно, когато дойдат някои мъчнотии в живота, страданието, неразумността на човека е по-малка.

до – па

ре – во

ми – га

фа – ди

сол – ке

ла – зо

си – ни

до – па.

Представете си, че някой чете това. Това не са знаци на нотите, а само имената. Нотите се означават друго яче. Европейската музика е по-хубава, отколкото гръцката. Европейската музика е хармонична, а гръцката музика е мелодична. Каква е разликата? – Ако вземете па, ако вземете до, мислите ли, че произнасяте един и същи глас? – Не. При вземането на до и па, същият тон е, но ако вземете, ще имате едно различие, защото трептението на до и на па се различават. Два тона са, само ако дават един и същи цвят. Па и до не дават един и същи цвят и вследствие на това гръцката гама е мелодична, а втората е хармонична. В европейската музика, тоновете са наредени по хармоничната гама, а в гръцката – по мелодичната. Тогава трябва да се смесят двете гами, мелодичната и хармоничната. Миньорната гама е мелодична, а мажорната е хармонична. Вие не можете да имате мелодия с диези, не може да имате хармония с бемоли. В мелодията трябва да турите вплетени знаците диези и бемоли. Тогаз имате естествената гама. Музиката, това е резултат на живота. Ти не можеш да бъдеш музикален, ако дълго време не си мислил. Човешкият говор, това е първата музика, с която човек е започнал. Всички хора са музикални, изобщо всички хора са музикални. Има някои същества, които не издават глас. Те не са музикални. Всички същества, които издават глас, са все музикални. Рибите музикални ли са. Не. Ако човек не обича музиката, това е най-ниското състояние. Щом е музикален, той е извън водата. Музиката започва извън водата. Във

водата няма музика. Там има само движение. Движението после се превръща. Механичното движение после е превърнато в звук.

Въпросът е за вътрешната мисъл, на която човек може да разчита. Представете си, че вие знаете изкуството да ставате видим и невидим. Срещате мечка в гората, ще станете невидим. Ще имате едно упражнение при това. Мечката няма да ви види, тя ще усеща, че има някой по пътя, но няма да види. Ако вие искате да се запознаете с някого, какъв е той? – Нали някой път учениците не искат да срещнат учителя си. Едно време учениците ги беше страх да срещнат учителя си, това са общи положения. Човек може да има същия страх. Например някой човек го е страх да излезе навън или го е страх от много учение. Разни могат да бъдат побужденията на страха. Тогава страхът уместен ли е? – Казано е в Писанието: Начало на Мъдростта е страхът. Не онзи страх, който те кара да трепериш, той е на място. Дето няма трепване, там страхът не е на място. Защото ако един човек трепери, колкото и да е студено, той няма да умре. Но ако престане да трепери, опасно е. Някой казва: Аз съм престанал да се страхувам. Това е опасна работа. Страхът при трепването показва, че се образува известно търкане. Законът е верен и в психологическия живот. Докато страхът носи в тебе един свещен трепет, страхът е на място. Но ако в тебе няма този свещен трепет, тогава е опасно. Там, дето има страх, има по-малко страдание. Там, дето няма страх, има повече страдание. Природата винаги компенсира едно качество на човека с друго. При големия страх има по-малко страдание. При малкия страх има повече страдание. Плюс и минус (+ и –) тогава към кои ще спаднете богатия човек. Де ще го турите? – Богатият е страхлив. Вие ще кажете, че сиромахът е страхлив. Понеже богатият е страхлив, натрупал толкоз богатства в къщата си и ги носи вътре в ума си, мисли как да ги запази. Затова на гърба си нищо не носи. А пък сиромахът понеже отвън няма никакво богатство, няма никакъв страх, че това ще изгуби,

онова ще изгуби, затова носи на гърба си. Чувалите ще носи, онова ще носи. Ако искате да бъдете богат, трябва да бъдете страхлив. Ако искате да бъдете сиромах, смел трябва да бъдете. Аз мога да ви похваля, че всинца сте смели хора. Това са моите логически изводи. При един естествен път смелите хора са бедни хора, а страхливите са богати. Тогава учените хора са страхливи, а невежите хора са безстрашни. Ние вземаме страха като вътрешен повод. Тебе те е страх да не би да дойде страдание. Уплашиш се ти. Вие ще кажете: Той е учен човек. Той може да има страх от общественото мнение. Той знае, че като не е учен, не може да стане началник, директор, министър, а като учен ще стане. Благодарение на този страх, той се учи, в основата има един малък страх. Това не е лош страх, а другият, невежият, е без страх.

Това са изводи, научни. Това е наука. Някой казва: Аз съм крайно безстрашен човек. Прилежният ученик и той е страхлив. Благочестивият и той е страхлив, и него го е страх от ада. Грешните хора са безстрашни.

Някои казват за някого: Той е праведен човек, защо е страхлив? – Казват за някого, той е учен човек и е страхлив. Страхът е научил учения човек, дал му е всичките уроци на учения и след това не го признава за авторитет. Ученият казва за страха: Той нищо не знае и горкият страх остане като един учител, който не е признат от своите ученици. Единственият учител, който минава без почит, е страхът. Той е научил хората на много работи и при все това не го признават. Казват: Страх е това.

Какъв е изводът сега? – Защо турих тези ноти па, во, га, ди, ке, зо, ни, па. Че ти ако не знаеш да пееш, нямаш разумния страх. Разумният страх започва с музика. Децата знаят. Като направят една погрешка, започват да пеят на майка си. Като дигне майката палката, детето пее. Как се казва пръчката на капелмайстора. Защо изведнъж

дава основния тон детето? – Кой тон дават децата? – Като дигне майката палката, детето започне с първия тон. Кой е тонът на плача? – Толкоз сте плакали и не знаете основния тон на плача. Научно не сте пели, без учител сте пели.

Казвам: Всяка една мисъл важи дотолкоз, доколкото става основа за вътрешен органически градеж. Музиката става основа за градене на човешкото тяло. Когато човек е роден при благоприятни условия, мозъкът му, стомахът му, дробовете му, нервната му система е построена по друг начин и се познава. Човек, който е роден музикално, носи си признаците. А пък онзи, който е роден при неблагоприятно съчетание, друго яче е устроен мозъкът му. Когато се говори, че трябва да се възпитава човек, че трябва да се съгражда характера му, вие не може да възпитате себе си, не може да съграждате себе си без музикална мисъл. Може да го вземете в буквален смисъл и в преносен смисъл. И в двата смисъла е вярно. Всяка една мисъл ще предизвика един стремеж да възприемеш известна храна. Обичането на сладките работи, на киселите работи, на ябълка, круша, яйца, боб, картофи, всичко това се предизвиква от известни мисли и желания вътре в човека. Каквито са мислите и желанията, такава е и съответната храна отвън. Следователно, ако човек има една обширна, разнообразна мисъл, той ще предизвика в себе си приемането на най-хубавата храна. Според мисълта ще му бъде и храната. Според храната ще бъде неговият мозък и неговото тяло. На това се основава бъдещата хигиена или бъдещата диета, която човек трябва да има при възпитанието. В училището трябва да се възпитават хората. В добрия живот трябва да се започне с добрата мисъл. От това ще зависи храната. Защото не може да се храни един човек с една храна, ако няма вкус към нея. Някой път детето иска специфична храна, струва скъпо, 50–60 лева. На вас някой път ви се ревне някоя храна, която е скъпа. Например, видите в някоя

сладкарница пасти, по 25–30 лева. В сладкарницата вие сте яли пасти някой път с нечисти яйца. Такива яйца, които на пазаря не ги изнасят. Ако някой от вас е видял в някоя сладкарница как се правят пастите, той никога не би ял пасти, конфети, шоколади. Шоколадът сам можеш да го направиш.

Когато разглеждаме ние съвременната литература, много пасти има в литературата, направени от развалени яйца. Икономически е, но не е здравословно. Вие отивате досега в сладкарницата и досега не сте обърнали внимание. Вие отивате в сладкарницата, ядете пасти. Излизате, но казвате: Втория път сладкаринът ще направи пастите по-хубави. Не говоря за всичките сладкарници. Има някои сладкарници, особено демократическите, те всякога ще произведат демократическо разположение на стомаха. Най-хубавите сладкарници са аристократическите. Ако влезете в аристократическа сладкарница, там са направили пастите от пресни яйца. В демократическите сладкарници ще ядеш пасти от развалени яйца. Мимоходом, без да искам, аз ви предпазвам от демократическите пасти. Защото мнозина съжаляват, че нямат 5–10 лева да изядат една паста от яйце запъртък. Една кокошка, която мътила, мътила яйцето, нищо не е излязло, с тези яйца правят пасти. Давам ви едно правило: Ако ще ядете пасти, яжте от първостепенните сладкарници, а не от демократическите.

Ще направя съпоставяне. Съвременният живот е така усложнен, че хората нямат мярка за нещата. Дадеш една паста и нямаш предвидливостта дали тази паста е здравословна или не. Чете нещо, някое стихотворение трябва да знаеш, какъв отпечатък остава в тебе. Мнозина сте писали стихотворения. Едно стихотворение да е, което никога да не те засрами. И в детинство да си го писал, после като го четеш на старини, да ти е приятно. Ето едно стихотворение, което ще мине в другия свят с тебе. А пък някой път като го погледнеш, като го

прочетеш, казваш си: Колко съм бил глупав, срам те е да го прочетеш някому. Тогава друг е въпросът.

Сега основната мисъл: Всякога се стремете да създадете една красива или музикална мисъл. Защото щом допуснеш една отрицателна мисъл, по всяка вероятност ти си страхлив. Сега не че тези отрицателни мисли са безполезни, те са на мястото си, но отрицателните мисли могат да градят, само когато имаш положителна мисъл. Никога не допущай само една отрицателна мисъл. Ако допуснеш една отрицателна мисъл, тя трябва да стане като основа, да предизвика положителна мисъл. Ако дойдат две отрицателни мисли, то непременно ще дойде в тебе непоносимо страдание. Когато допуснеш една положителна мисъл, тогава всяка отрицателна мисъл, като дойде в тебе, ще има с какво да се занимава. А ако дойде в тебе една отрицателна мисъл, няма с какво да се занимава и тя ще причини непременно в тебе неприятност. Например, искате да бъдете богат, желанието ти е да страдате по-малко, да не страдате. За богатството каква е мисълта, положителна или отрицателна. Всичките богати хора са били работливи. Бедният, който е станал богат, който е забогатял, е образувал навикът на ленност. Но може би са минали 4–5 поколения и после се е родила ленността. Отначалото е имало страх, имало е една отрицателна мисъл, едно желание, след това е дошло богатството. Плюс и минус какво дават? – Плюсът и минусът не може да се унищожат. При минуса вие имате една отрицателна сила. А при плюса имате една положителна сила, изменя се тяхното отношение. Да допуснем сега, че имате:

$-5 \times 5 = -25$

$+5 \times 5 = 25.$

–25 означава, има да даваш 25 лева, 0 какво означава. Нулата сама по себе си не се увеличава, но нулата, турена при известни условия, има известни условия да се видоизмени.

В преносен смисъл всякога трябва да се има предвид дали има основна мисъл, върху която може да градите. Например казвате: Че той е религиозен или че той е учен. Основна мисъл трябва да има човек, за да бъдат човешката мисъл и тяло в изправно положение. Човек не може да бъде здрав, ако неговите мисли не са хармонични и мелодични.

Имате две гами: Една мелодична, друга хармонична. Знаете ли как да ги съпоставите? Ако вие положите в съвременната мелодична гама ми, ще имате ми бемол, тогава защо да не повишите и ре, да имате ре диез? – Но между ми бемол и ре диез има една малка разлика. Вие не можете да имате същата мелодия. При ми бемол имате една мелодия. При ре диез не може да имате същата мелодия. При човешката мисъл вървите по естествения път или пък в гамите на мелодията, или вървите по естествените гами. Има гами, които не са нито мелодични, нито хармонични. Те не се менят. При мелодичните и хармоничните гами има промени. Там има еволюция и инволюция. А пък естествената гама е основата на хармоничната и мелодичната гама. Аз ги наричам първите гами съвършените гами. Тоновете там са едни и същи. Обаче естествените гами са за човека, който е много напреднал. Същества, които не са напреднали, те трябва да употребяват мелодичните и хармоничните гами. Източните народи са на мелодията. Западните – на хармонията. Бъдещата култура ще внесе естествените гами. При тях са важни не само тоновете, но и съзнанието вътре. При музиката трябва да се засегне не само ухото, но и вътрешно, съзнанието. Музиката трябва да произведе един вътрешен ефект. Ако сам пееш и не може да дадеш едно разположение в себе си, ти не си певец. Певец си, ако като пееш,

произведеш едно разположение в себе си. Някой път не си в духа си. Запей една песен, нищо повече. Някой път аз мога да ви дам една българска хороводна песен. Може да я пеете: „Право мисли и право постъпвай.“ *(Учителят го пее).* Това е една естествена гама. На тази гама като запееш песента всичкото ти неразположение, дето имаш, ще изчезне. Я ми изпейте думите: „Право мисли“, хороводно. Втория път някои от вас да изпеят думите „Право мисли и право постъпвай“ хороводно. Хороводните песни у българите са с бекари. Защо българинът обича да му пеят стари песни. Кораво сърдце има българинът. Но засвири му една стара песен, тази песен да е на ми бемол или фа диез, веднага ще си вземе шапката и ще си трепне сърцето. Сърдцето унищожава тези знаци с бекарите. Засвири една хороводна песен и той ще стане приятел, каквото му кажеш, ще го направи. Ще каже: Може да се разбирам с тебе. Тогава му говори за вдовицата и той ще ѝ помогне. Ако не му засвириш старинна песен и после хороводни, той ще каже: За вдовицата, остави я да страда, но засвири от тези песни и той ще каже: Трябва да ѝ се помогне. Първият българин, който е измислил тази песен с ми бемол и фа диез, е бил гениален, че е намерил ключа да отвори сърдцето на българина. Българинът тогава казва: Засегна ми сърдцето. Като му засвириш малко хороводна песен, тогава той казва: Повече мисли, повече мисли, мисли, мисли, мисли, с ми бемол и фа диез се изразява това. Фа ти казва, не ти трябва много, малко ти трябва. Малко ти трябва, но разумно. Ми ти казва: „Много мисли, много мисли. Мисли, мисли, мисли.“ Българинът след като му кажеш, след това той те разбира.

Аз съм намерил една българска хороводна и една старинна песен, в тях имате ключа, който показва онзи психологически бит на българина. Който измислил тези песни, това са вътрешни песни. Всеки един човек си има по една песен, една старинна песен, която упражнява влияние върху него и една хороводна песен. Едната е

хармонична, а другата е мелодична. Всичките хороводни песни са хармонични, а всичките старинни песни са мелодични и за мисълта, това е вярно. Трябва да имаш една хармонична мисъл и една мелодична мисъл. Трябва да имаш една естествена гама на мисълта. И тогава създаваш всичко, което е, но и може да постигнеш всичко това, към което твоят дух се стреми. Тогава се дава насока на живота. И няма човек да се обезсърчи.

Има един естествен начин, по който могат да се решат сегашните мъчнотии. Това, което един не може да го направи, двама може да го направят. После трима, един народ, което един народ не може да го направи, много народи могат да го направят и цялото човечество. Това, което цялото човечество не може да го направи, Божественото може да го направи. Следователно, когато човек сам не може да го направи, той ще поиска съвета на мъдрите хора. Ако те не могат да го направят, той ще поиска съвета на Божественото, на Великото. Ще употреби музиката, за да употреби това действие върху себе си.

Това е разумният човек, който може да работи разумно със законите на живата природа.

Отче Наш.

ПЕТЪК И СЪБОТА

11 година, 23 школна лекция на 1 мл.ок.кл., 18 март 1932 г. петък, 6.3. ч.с., тихо меко приятно време, облачно, тъмно, Изгрев.

Отче наш

Чете се темата: „СВОЙСТВАТА НА ЧИСЛАТА“. Идущия път пишете върху НАЙ-СВОБОДНАТА ТЕМА.

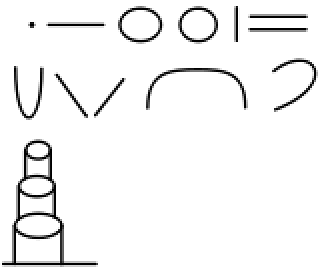

Фиг. 1

СЕГА ЩЕ ВИ ДАМ ЕДИН РЕБУС. Това е един ребус, който съществува в природата (Фиг. 1). Представете си сега, че вие сте един беден студент в училището и ви недостигат средствата; вие искате назаем хиляда и петстотин лева от някой ваш приятел и той ви изпраща. Вие искате 1500, пък то погледнато философски, колко прави? 1 и 5 – 6. Значи нещата могат да станат, а могат и да не станат. 6 това значи. Или пък ще станат така, както ти никога не си мислил, но все ще излезне нещо. Представете си, че вие турите едно яйце да излезе, не го знаеш какво ще е, ако е едно кокоше яйце, то ще излезе някое пиле, ако е от малката патица, или от голяма патица, или някоя пуйка. То след като излезе от яйцето, ти ще знаеш какво се е крило в яйцето. По-рано не можеш да знаеш.

Сега този господин ви казва: Не мога да ви дам 1500 лева, но, казва, мога да ви дам 15 лева. Тези 15 лева, казва той, вие ще ги умножите на числото 10. 10-те на 10, след това той казва, ще ги намалите с числото 2 и пак ще го умножите с числото 20. 15 по 10 – 2 по 20. 13 по 20 и 4 равно на X. Казва: Ще имате търпение. Или казано друго яче, той като праща тия пари, казва: Ще потопите това число в една чаша вода и след като го потопите 10 пъти, то донякъде ще даде основата на това число, след това ще извадите числото 2. В дадения случай ще го омиете, а числото 2 като го потопите два пъти във водата, ще го изтриете. Тури изваждането. И след това като извадите 2, колко остават? Остава числото 13. Това число ще го умножите на 20. Или ще го потопите 20 пъти в една вода, взета от 4 извора, значи водата е събрана от 4 планински извори и ще придобиете една сума X, която ще ви служи за цяла година. +13 по 20 + 4 = X. В кабалата тази задача може да се реши, изисква се време; въпросът за късо време не може да се реши, но тази задача напълно е осъществима. 5 години като работите върху тази задача, ще я разрешите и ще имате средства не само за една година, но ще имате средства за 15 години – +15 години. Да допуснем, че това са 15 житени зрънца, взети от много добро качество. Първата година след като ги посадите, всяко зърно ще даде по колко? По 60 зърна. 15 по 60 колко правят? 900 зърна. Добре. На втората година, ако тези 900 зърна ги умножите на 60, колко прави? 54000. В третата година умножете го на 60. 3240000. 4-ата година? 194, 400, 000. Но представете си, че този човек ви праща числото 15. Праща ви 15 породисти кокошки, на които всяко яйце струва по 150 лева, колко ще струват, ако ви носят два месеца? И вие ще имате достатъчна сума. Това са живите числа, които работят в природата. Разбира се тия числа ще бъдат такива, че който яде, ще оздравее от тях; ако е болен, трескав, той ще оздравее и затова струват по 150 лева. После и най-слабите хора, ако ядат едно такова яйце, той

става силен. Привидно човек може да се обезсърдчи, който не разбира законите в природата, но има известни идеи, които мязат на тия кокоши яйца. Като изядеш едно кокоше яйце. Има мисли, някоя идея като влезне в човека тя може да прилича на такова яйце. Такава мисъл като влезне в ума ти, веднага ще дойдат сили.

Да ви преведа един анекдот. Вървял един дълго време по света, не му вървяло, едва имал 2000 лева в джоба си и се спира при един дервиш, и го пита: Кои дни в живота са най-щастливи, за да работи и в какво трябва да вложи парите си? Дервишът му казал: НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН Е ПЕТЪК, а НАЙ-НЕЩАСТЕН ДЕН Е СЪБОТА. И ако в петък започнеш търговия, ще успееш, но ако в събота започнеш търговия, всичко ще пропадне. Но за да успееш, ще ми дадеш всичките си пари, които имаш в джоба си и ако ми ги дадеш, ще успееш, пък ако не ми ги дадеш, няма да успееш, няма да ти върви и човек няма да станеш. Значи му струва тази идея 2000 лева. И после дервишът му казал, като отиваш на път, всяка работа, която ще вършиш, ПОМИСЛИ ДВА ПЪТИ ДАЛИ ТИ Е ЗА ДОБРО, ИЛИ ТИ Е ЗА ЗЛО. За щастие този човек изведнъж изважда и дава 2-те хиляди лева, плаща и си тръгва. Мисли върху задачата си.

Сега какво е станало, станал ли е той щастлив? Е, станал е разбира се, щом е дал, не се дави този човек. Това примерът показва. Връща се той дома си, но без пет пари, но научил кой ден е щастлив и кой нещастен. 20 години той бил настрани от жена си и като идва вижда жена му, и при нея един млад момък, седи, прегръща я и целува я. Той си казал, ако не бях ходил при дервиша, щях да му тегля куршума, но понеже ходих и сега зная, ще помисля за добро ли е или за зло. И си казва: Чакай да видя за добро ли е или за зло, турга си ухото и слуша, разбира, че този, младият момък бил неговият син, който целува майка си. Питам 2-те хиляди, които той е дал, той е намерил щастливото число. А този ден е бил петък!

Та нещата в живота, които се обясняват, имат своите добри страни. И сега хората, които вървят по този път, те се намират в положението на този, който търси щастието. Сегашните хора са при дервишина. И трябва някой да им каже, че има един щастлив ден и един нещастен ден, и те трябва да се върнат, и да дадат всичко от джоба си, и ако не дадат всичко от джоба си, те няма да се научат. Този закон е верен в природата. Природата, за да ти даде нещо, тя ще те обере. Като идеш при нея, тя ще те обере. Каквото имаш в джоба си, всичко, на което разчиташ, ще ти го вземе. Понеже тия пари, това е слабото и ти разполагаш с щастливия ден, щом знаеш деня на щастието, то носи много по-голямо щастие и ти богатство ще имаш, колкото искаш от 2-те хиляди; а при нещастния ден, ти и милиони да имаш, ще ти ги вземе. Ще носиш парите в банката, срещнеш разбойници, налагат те и ще ти вземат парите.

Сега кой е щастливият ден? Петък. В петък някоя царска дъщеря се къпе в реката, дави се, но ти я извадиш и твоята работа се оправи. Ти вървиш из пътя, закъсал си, а нищо не ти коствува да я извадиш от реката. Ти не знаеш кой е този, който се дави, но тъй се случва, че тя е царската дъщеря, а ти я изваждаш и оттам насетне и богатство ще имаш, и щастие ще имаш, но работата е да извадиш царската дъщеря! Та казвам: Струва си да дадеш 2000 лева, да не пропаднеш в ръцете на разбойниците. Преведете сега в живота кое е разбойник? Някой път ходили ли сте на кръчма, имали ли сте приятели кръчмари? И ако те срещне кръчмар, той ще ти каже така: Помежду вас Драган има ли? *(не)* Тогава може да ви говоря. Той казва: Драгане, отдавна не си идвал, имам 15, 20 нови бъчви, много хубаво вино и десетгодишен пелин, ела да те почерпя. А кръчмарят е много щедър, той винаги пълни чашата, но след като пиеш, той винаги пише на тефтера си. Непостигнатите желания в света, това е туй, което не може да се постигне, това е заведението на кръчмаря. Ти ще пиеш и

ще плащаш. В това отношение интересно е, че онзи, който учи хората да пият, той сам е трезв. Кръчмарят е най-трезв от всички, той никога не може да бъде пияница вътре в своето заведение, той е образец на трезвеността! Той казва: Драгане, не пий толкова, една чаша е достатъчна. На този името му е Драган, защото Иван никога не може да пие. Иван постник може да стане и главата на човека може да отсече, отреже, но пияница никога не може да стане! И да ви се каже защо не може да стане пияница. За да образуваш ти това, което може да опие човек, ти трябва да спреш движението у него. Това, което опива, ти трябва да го туриш в бъчва, то не трябва да тече постоянно, ти трябва да го ограничиш и то добива свойство да опива. Значи в Ивана има нещо, което постоянно тече. В света има ли някоя чешма, която опива хората? Виното не може да стане чешма. Всичко можеш да направиш, но да направиш чешма от вино да тече – никога. И никой не се е опитвал да направи от вино чешма. От бъчва можеш да направиш да тече, но не е чешма.

Сега това са преносни работи, трябва да се занимавате с идеите. Аз ги наричам реалните идеи, а не механическите идеи. Кои идеи са реални? Които растат и се развиват, и дават храна. Те са реални идеи. Реално е житото, реална е царевицата, реални са ябълката и крушата. А нереални неща са кои? Онези, въображаемите, които си предполагаш, ти кажеш: Един ден аз ще бъда богат. Но в света има ли богати хора? И в света сиромаси хора няма.

Сега в какво седи отношението – пълното и празното. Например казваш: Чашата е празна. Но чашата празна може ли да бъде? След като се изпразни чашата от водата, тя е пълна с въздух. И след като извадиш въздуха от тази чаша, тя е пълна със светлина. И като извадиш светлината, тази чаша е пълна с живот. Е, питам тогава, казват: Той може да се изпразва. Значи тия съдържания, които чашата съдържа, могат да се изпразват. Но ти никога не можеш да

изпразваш съдържание на чаша. Туй, което седи в природата! Ти никога не можеш да изпразниш пълното съдържание, което природата е вложила. Запример учените хора сега впрягат силите, които са в природата. Но никога учените хора няма да решат да лишат хората от тези елементи на всички сили в природата. Да извадят всичко от тях. Значи и ако могат да извадят, всичката тази материя и енергия трябва да се превърне в нещо друго. Нещата в света не се губят. В дадения случай всеки може да бъде нещастен; след като образуваш в себе си един навик, който никога не е съществувал, ти можеш да бъдеш щастлив или нещастен. Да допуснем, че си ходил бос, както ходят животните, не знаеш какво нещо е обуща, птиците, млекопитающите нямат обуща, но един ден ти носиш хубави обуща, както аз нося сега. Носиш хубавото и ти е приятно, но допуснете един ден ти нямаш обуща, ходиш бос. Ти си свикнал на положението с обуща и искат да те научат да ходиш бос, неприятно ти е вече. Или научил си да пиеш винце; щом не ти дадат, неприятно ти е, нещастен си. Щом имаш известен навик, който притежаваш... Всяко едно желание, което може да се зароди в душата ти, ако това желание ти не можеш да го притежаваш, ти можеш да се чувствуваш щастлив или нещастен. Ако на това желание не ти се дадат условия да го притежаваш, ти не се чувствуваш щастлив, но нещастен. Но някой път и след като си го опитал, ти е неприятно. Природата има два метода да цери от образуването на навици. Тя някой път тури минус, а втори път тури плюс. – + . Някой път тури така + –, някой път тури два минуса – –, а някой път два плюса + +. Мога да ви преведа един анекдот, един ученик от варненската гимназия, бедняк, издържали са го. Там има един прочут гостилничар Шишко, един ден отива този ученик при гостилничаря и му казва: Шишко, дай ми от най-хубавото ядене и Шишко мисли, че той е получил от баща си пари, дава му една паница, две, три, четири и чака Шишко. Това се случва на

„Мусалата“, от лява страна била гостилницата във Варна, чака го да плати. Ученикът му казва: Ще извиниш, днес бях много натъжен и затова ядох много, а нямам пари. Бе, синко – казва Шишко – яж една паница, а ти 4 паници изяде? За едната хайде от мене да мине, но трите? Хваща го и го налага хубаво в гостилницата и после го изритва навънка. Заради 3-те паници го бие. Едната – даром, аз съм щедър, но за трите? Той излиза, другите го питат какво се разправяше с Шишко? – Имах да му давам, пък нямах пари, че ме би. Ама хранил ме е затова.

Та казвам: Този анекдот в живота е верен, няма някой от вас, който да не е претърпял този крах. Все в някоя гостилница има такива кризи. Всеки човек все е претърпял някоя криза в живота. Но тия кризи не са определени в природата, ние ги определяме, ние ги създаваме и ставаме нещастни. Ти си създадеш една фикс идея, искаш да я постигнеш. Имаше един българин, 60 години той се занимаваше с идеята за ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ и казва, сполучих, че имам един модел. Ходил в Русия, там демонстрирал идеята. Един ден един наш приятел му казва: Ти знаеш ли твоето изобретение поне дай го тук в братството. Но този човек го подозира и си казва: Искат да ми вземат изобретението. И оттам насетне не стъпи вече тук. Загази той, но идеите си за ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ не даде. Но тази идея не може да се разреши, не може да се осъществи, но той се докачи, как тъй искат да му вземат идеята. Той в друг свят държи една теза. Болен е бил, излекувал се, но като дойде до ПЕР. МОБ6 той се въодушеви, разбира от математика и геометрия, там е доказал всичко и казва, много малко ми трябва още. И въпросът е разрешен. Но в практическото му приложение му остава още малко.

Та всеки един човек все си има по една идея на перпетуум мобиле. Или аз наричам, всеки един от вас все си има една идея, която не може да постигне и той се занимава с последната задача на

П.М. Когато човек свърши всичките си работи в света, че няма какво да прави, тогава може да се занимава с П.М. Не че тя е лоша идея, отлична идея, но законът на природата не работи. Занимавай се най-първо с най-маловажните работи, разрешавай тях, че тогава тури П.М. и като разрешиш П.М. трябва да бъдеш някой маг, гений в света, мъдрец! Но трудна задача е. Или в живота си не разрешавайте П.М., нека има една задача на П.М. да остане нещо неразрешено. Вие и без да искате, пак ще остане нещо неразрешено.

Станете сега.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

7.10 ч.с.

ЗНАЧЕНИЕ НА ЧИСЛАТА

11 година, 24 лекция на 1 мл.ок.кл., 1.IV.1932 година, петък, 5 ч.с. Изгрев, София.

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Слабите и силните страни на човешката природа“.

От какво зависи човешкият живот, щастието на човека? Няма да ви обяснявам. Считайте, че съществуват закони, методи. Знанието, това е един метод. От какво зависи щастието на човека? – Аз ще ви представя това в числа.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22. Тия числа съставят цяло едно изкуство. Ако беше един кабалист евреин, щеше да каже, че вашето щастие зависи от числото 22. Всеки човек, който има числото 22, той е Израил. Някой народ не се спира на 22. Но 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31. Всеки човек, който има числото 31, той е българин. Който има 30, той е французин. Тези числа, както са поставени, това е един ребус за вашето щастие. Ако знаете отношенията на тези числа, можете да направите всичките чудеса в света. Всичките последующи числа са в отношения, в зависимост от тях. Това са символи. Всяко число има свой смисъл. Ако знаеш как да съпоставиш това число във връзка с другите числа, ти може да произведеш какъвто резултат искаш. Резултатът всякога трябва да бъде едно съчетание на силите. Ако не знаеш как да ги съчетаеш ти ще имаш един резултат, дисхармоничен. Всички дисхармонични резултати действуват зле върху човешката нервна система. Вие казвате сега: Щастието вън от тези числа не може да дойде.

1
2
3

Фиг. 1

3
2
1

Фиг. 2

1
2
3
4
5
6
7

Фиг. 3

В живота има три числа, които трябва да разбираш. Ако не разбираш свойствата на числата 1, 2 и 3. Ако не разбираш техните отношения, ти нищо не можеш да направиш в света. Това е една основа. Тези числа са поставени, и някой път вървят по един хоризонтален начин. Имате хоризонтален начин на действие – 1, 2, 3 **(Фиг. 1**), или имате обратния процес. Процесът е точно противоположен. Имате 3, 2, 1 (Фиг. **2**). Тези числа 1, 2, 3 действуват по особен начин. Някои числа започват с 2, свършват с три. Неестествено вървят процесите. Някой път започват с други числа. Тогава ще имаме различни резултати. Ако започнем с числото 1, 2, 3 отгоре надолу, ще имаме един резултат. Ако са отдолу нагоре, ще имаме друг резултат. Вие не знаете какви са резултатите. Това е една загадка.

Сега да ви представя други числа (Фиг. **3**). От числата, от 1–7, при дадени условия, зависи цялото ваше бъдеще. Трябва да знаете

всичките пермутации, които може да станат, как да ги съпоставите. Да знаете техните свойства, как се увеличават и намаляват. Как се събират и как се изваждат, умножават и делят. Да кажем, че вие имате простите процеси на събирането, простите процеси на събиране и изваждане, умножение и деление. Но има процеси, дето трябва да бъдеш един от гениалните философи, за да знаеш да събираш. Има процеси, дето трябва да бъдеш гениален, за да изваждаш, умножаваш и делиш. Някои казват: Аз знам да събирам. Като обикновен човек, всеки знае да събира, в обикновения живот. 1, 2, 3 и пр. както са поставени, в тях седи всичкото ваше щастие. Тези числа трябва да знаеш да ги превърнеш в звук. Числата 1, 2, 3 и пр., да ги превърнеш в звук, после да ги превърнеш в слогове на думи. Свойствата трябва да разбираш. Вие имате в живота прости отношения 1, 2, 3, 4 и пр., но никога не сте правили опити какво може да излезе. Вие казвате 1, 2, 3. Например имате една голяма беля на главата си. Например, студент сте и са ви скъсали, изгубили сте пари, ще ви се смеят. Вие казвате 1, 2, 3. След като повторите това хиляда пъти 1, 2, 3, какво ще стане с вас? – Всяко едно число, след като сте го повторили хиляди пъти, 1, 2, 3, колко път сте изходили. Разбира се известна енергия сте изразходвали. Какво ще стане с вас, след като сте повтаряли 1, 2, 3 хиляди пъти? – Ще кажете, изгубих си времето напразно. Като ходиш ще казваш 1, 2, 3 и т.н. и тогава математиците казват: Те са заменили числата с букви. И казват: $A - B = C$. $C - B = A$. $C - A = B$. Някой ще каже: Проста работа е. За обикновените хора това е проста работа, но за онези гениалните това е процес, от който зависи животът. Ако знаеш как да ги съпоставиш $A - B = C$, при известни условия ти можеш да направиш това съчетание. Ти всякога това не можеш да направиш. $A - B$ ти всякога не можеш да го напишеш. Като спиш не можеш да го напишеш. Ако двете ти ръце са счупени, може ли да го напишеш? – Не. Ако можеш да го напишеш всякога, ти си гениален

човек. Ти като казваш, че всякога можеш да го пишеш, ти си даваш цена, която нямаш. Ти не говориш истината, ти като спиш не можеш да го напишеш. После като си болен не можеш да го напишеш. Като си болен даже не можеш да пишеш за $A - B$, за съвсем друго ще мислиш тогава. Да допуснем при дадени условия, едното, ако знаеш как да го съчетаеш. Да кажем имате 1 – 3 = ... Ако вие знаете в какъв случай как да ги преместите тези числа, вие изведнъж ще почувствувате какви сте в света. Като направиш съединение на 1 и 3, ти ще почувствуваш, че си човек в света. До този момент ти ще мислиш, че няма смисъл, че всичко е глупаво, че човек е животно, че човек е това-онова, но щом съчетаеш 1 и 3, ти изведнъж ще измениш положението си, лицето ти ще се измени и какво е станало? – Този човек е натъкнат на числата 1 + 3 = на 4. Какво е четири. Този човек до този момент е нямал основа на живота си, щом е намерил и съчетал 1 и 4, той има ново понятие за вътрешните прояви и сили, не отвън. Той е намерил начин да пази равновесие. Например, едно дете учи за тези сили 1 и 3, то пъпли по земята, философ е то. То търси с пъплене. Ходи, за да се съедини 1 и 3, за да образува равновесие, за да се издигне на краката си. 1 + 3 = 4. Имаме вече квадрата. В разумния свят, това е един човек, който при всичките условия може да бъде поставен в безопасност. Но във вас се заражда онзи лесния процес на обикновените хора. Вие казвате: Кажи го по-ясно. С такова очертание, с такива загадки не искам. По-ясно го кажи сега. Един стар човек се разболял на 50–60 години и не може да стане. И той пъпли. Ако малкото дете пъпли, кои са причините. Казват, че нервната система не държи, това отчасти е вярно. Но когато старият човек пъпли, тогава кои са причините. Старият човек е забравил отношението на 1 и 3 и той започва да пъпли като малкото дете. Ако малкото дете проходи, казват, че детето е проходило. Имате една идея. Значи глупаво е било, а сега проходило. Но ако старият човек проходи, казвате: Оздравя

човекът. Когато старият човек пъпли, казвате, че е болен. Когато малкото дете пъпли, а после проходи, казвате, че е проходило, значи научило се е да ходи. За старият казвате, че е оздравял.

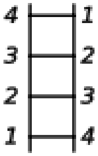

Фиг. 4

Представете си, че това е една стълба, малкото дете слиза отгоре надолу, едно, две, три, четири (Фиг. 4). Следователно, детето се е учило да слиза надолу, а пък старият се е учил да възлиза. Във физиката имате тогава онези тела, които слизат, и онези тела, които се качват. Какво отношение има между тях? – Онези тела, които слизат, губят по-малко от своята сила. Онези тела, които се възкачват, губят повече. Следователно, малкото дете, което слиза надолу, прави малки усилия, големият човек, старият човек, като се учи да проходи, ще изхарчи по-голяма сила. Детето, което по-малко губи, по-малко печели. Обратният процес е у стария. Който много губи, много печели. Много изгубил, много спечелил. Какво е отношението между печалбата и загубата? Какво е отношението между многото печалба и многото загуба? – Ако имате резултата много загубил – много спечелил, какъв ще бъде резултатът, приблизително ще бъде нула. Ако кажете много изгубил и много спечелил или ако кажете много спечелил и много изгубил, какво ще имате? – В първия случай имате: Много спечелил и много изгубил равно на нула.

М С М И = 0

М И М С = тук имате число, което не знаете. Защо не знаете това число. Защо първото число знаете, а второто не знаете? – В първия случай, ако печалбата е първа, а после загубата, то знаете резултатът

е равен на нула. Ако по-рано е загубата, после печалбата, вие не знаете на колко е равно. Това е един относителен закон. Всички, които сте започнали с печалба и свършили със загуба, ти го знаеш. А всички, които започвате със загуба и свършвате с печалба, ти не го знаеш. Ти правиш едно добро. Това е една загуба. Но това лице, на което ти си направил доброто, то има един резултат. Ти не знаеш как то ще се обходи с тебе. Да ви дам друг един пример. Срещаш някого, носиш гърне и го блъснеш, и се счупи твоето гърне, какъв ще бъде резултатът? – Но представете си, че ти имаш гърне, пълно с масло, и срещнеш се с един човек, и му дадеш гърнето си, какъв ще бъде резултатът, когато този човек те срещне втори път? – Ти не знаеш той като те срещне какъв ще бъде резултатът. Той може да ти върне гърнето пълно, но с какво ще бъде пълно ти не знаеш. В първия случай ти имаш резултат нула в кесията, имал си гърне и си го счупил. Във втория случай не знаеш резултата.

Сега да се върнем към тези числа. Вие всички искате да бъдете гениални, щастливи. Ще работите и работите ви ще вървят. Не знаеш как да работиш. Ако знаете как да съедините 2, 3 и 4. Ако знаете да ги съедините в света, от който сте излезли, от гениалния свят, ако тези числа 1, 2, 3, 4 може да ги чертаете както трябва, вие ще донесете вашето щастие на земята. Ако някой от вас разбира свойствата на числата, може да ги превърне на звукове, както музикантът. Тия звукове той може да ги тури на цигулката си, да вземе лъка и той може да даде концерт, и той да стане виден човек. Всичката мъчнотия седи в 7-те числа, които той ще превърне в тонове. Този човек е изучавал законите на числата. Ако иска някой да бъде музикант, трябва да знае тайните на числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, тогава той става музикант. Който научи числото 1, той става господар, който научи числото 2, става слуга. Който научи числото 3, става ученик, който научи числото четири, става вече професор. Това е една система от 1

до 4. А пък от 1 до 7 е друга система. Числата от 1, 2, 3 имат друга една система. Това е стара кабала. Мнозина в Европа пишат върху кабалата, но те не разбират. Те разбират буквалната страна на кабалата. В кабалата имате следното. Направете един квадрат (Фиг. 5):

1	4
3	2

Фиг. 5

Ти като направиш самата формула, ти си вече господар на всичко. Това е вече едно разрешение на задачата. Но тази задача в ръцете на едно дете носи смърт. Да извикаш духовете е лесна работа, но да ги изпратиш по домовете е най-мъчната работа. Да дигне един скандал всеки може да го направи, но да примириш хората в този скандал е мъчно. Всяко дете може да вземе една кибритена клечка и да я запали. Изкуството да запалиш една плевня е лесно, но като запалиш плевнята да я изгасиш, там се изисква усилие, иначе отиде цялата къща. Има известни процеси в природата, които са лесни. Аз ги наричам процеси на обикновените хора. Има такива процеси, че гениален трябва да бъдеш, за да ги направиш. За мене има причини на доброто и на злото. Аз ги турям в разни системи: Злото е зло, понеже принадлежи на една система, с която не съм свикнал. Ако съм свикнал с нея, то за мене няма да бъде зло. Ако ти принадлежиш на известна система, която е добра за тебе, ако ти изгубиш законите и не постъпваш както трябва, то веднага това добро ще се превърне в зло. Ако отидеш в Англия и направиш погрешка в произношението на една английска дума, англичанинът ще разбере, че не си англичанин. Ако направиш 2, 3 погрешки, той не ще може да се разговаря с тебе. Така е и с българина, и с французина.

Един американски мисионер идва тук в България. След като научил български език, тук стоял около 20 години и веднъж проповядвал за Израиля, говорил за нещо в своята проповед и трябвало да каже: „Това приличало на разградена колиба“, и той вместо това е казал: „Това прилича на разградена кобила“. За религиозни работи приказвал, а пък слушателите се усмихват. Той си казва: Тези българи нямат благочестие. Един му казва: „Не е кобила, но е колиба“. Каква е разликата? – После проповедникът видял защо се смеят. Веднъж той решил да се венчава и го питат: Къде отиваш? – И той казал: „Отивам за жежене“, а то не е за жежене, а за женене. Те му забелязали това и той казал: И таз добра. Той си записал това. Женене и жежене за него е все едно. Този американец е бил учен човек.

Ако в живота, когато не знаете свойствата на числата, вие ще изпаднете в големи противоречия, както този американец. Всичките противоречия в живота произтичат от това. Онзи българин, който знае свойствата на числата до 31, той може да помогне на целия български народ и ще го изведе от всичките мъчнотии, които има. Но аз не съм срещал нито един българин, който да ги знае. В България няма българин, който знае свойствата на числата до 31. Даже не съм срещал българин, който знае числото 4, свойствата на квадрата. Цяла магия е там.

214	413
321	234

Фиг. 6

Тези числа да ги съпоставите (Фиг. 6). Неразбраните работи са гениални работи. Това, което разбирате, е в реда на нещата. В това,

което не разбирате, там се крие всичкото – в неразбраните работи на природата. Това не е срамота. Не че не разбирате, но не знаете какъв е резултатът. Всички онези обикновени работи, които започват с печалба и свършват със загуба, вие знаете какъв е резултатът. Но там, дето свършват, но там, дето започват със загуба и свършват с печалба, вие не знаете какви са резултатите. Например, резултатът, с който човек започва, първият резултат, създаването на човека. Бог създава света. Адам е числото едно. Второто число е две – създава се жената. Това е печалбата, с която започва. Обаче в края има една загуба. Те съгрешиха, дойде загубата. Дойде едно число 3. Те и двамата души направиха съчетание с числото 3. Този адепт като дойде в рая, образува съчетанието с числото 2. Направи едно прегрешение. На какво е равно всичко? – Изгубиха рая те, резултатът е нула. Това е изпъждането от рая. Сега човек започва друг един процес. Започва се с процеса на Христа. Той представя пак числото 1. Вземете евреите и еврейския народ, е числото 2. Резултатът е смъртта. Имате пак загуба. Със загуба започва, но това учение минава в другите народи и го възприемат. При Христа вие не знаете какъв ще бъде резултатът. Имате друга една печалба, но не знаете крайния резултат. При изпъждането на човека имате страданието. Сега започва друг един процес на страдание. След страданието започва печалбата. Какъв ще бъде резултатът вие не знаете. При първия процес човек като съгрешил, изгубил, резултатът е нула. При втория процес, след големите страдания и изпитания, които цялото човечество ще претърпи, казват: Че след това ще дойде голямата печалба. Вие не знаете какъв ще бъде крайният резултат на човешкото въздигане. Никой не го знае. Знаещият знае, но обикновеният човек не го знае. Вие започвате със страданието, но не знаете след страданието какво ще дойде. Знаете, че ще се измени онзи Адам. Но какво ще добиете не знаете. Знаете, че ще дойде нещо в нас.

Мнозина биха желали да знаят свойствата на всички числа. Евреите достигнаха до 2. Всичките учени в старо време едва можаха да научат до 2. 22 значи майката с печалба 2 пъти. То е един процес. Този процес не е взет отгоре надолу, а отдолу нагоре. Имате тогава процеса 4. Ако не съберете двете двойки на едно място, какъв резултат ще произведат? – Скандал. Тогава както са поставени, следователно, за да измените съдбата на 22, откакто се е създало човечеството, иска да научи качествата на 22. Има неразбиране на друг един закон. Това число 2 да се тури в право отношение. Гениалните хора сега трябва да дойдат да се справят с числото 4. Числото 4 е най-строгото число, което съществува в нашия живот. Това число знаете, че е кръстът, страданието. У човека, който е създаден по образ и подобие Божие, щом туриш ръцете настрани, ти страдаш, започва страданието. Но за да избегнеш страданието, какво се изисква? – Ако твоите крака са свързани, ще страдаш. Но ако твоите крака са свободни, то кръстът ще дойде в движение. Щом твоят кръст се движи, ще се измени положението. Щом твоят кръст не се движи... В това движение трябва да работи твоята мисъл. И в движението седи доброто на човека. Човек, който знае как да се движи правилно. Здравият човек се отличава от болния. Болният човек прави голямо свиване, а пък здравият човек прави малки ъгли, малки свивания има. При пръстите на краката, долу, имате числото 5. Значи като започнеш да се движиш, ти ще подобриш положението.

Числото 4 е квадрат. Ти от него не можеш да излезеш навън, ти си ограден, ти си в обсадно положение. От числото 4 само числото 5 може да те изведе. То е път, през който може да излезеш навън.

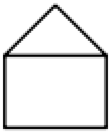

Фиг. 7

Имате тогава пентограма (Фиг. 7). Онзи, който разбира този закон, той е турил числото 5 във вид на един нож. Човешкият нож, това е човешкият език. Ако ти не знаеш как да мушкаш с езика си, ти всякога ще станеш роб на условията. Трябва да бъдеш герой. Като извадиш ножа си, ще промушиш противника си, да знае той, че не може да се разправя както иска. И Писанието казва: Който може да пее, ще бъде спасен. За страхливите е казано. Какво е казал Господ за страхливите? – Никаква лъжа да няма. Който рече да излъже, ще бъде промушен от единия край и като го промушат, ножът ще излезе от другия край. На онзи, който лъже, какво трябва да се каже. Ще му кажеш: Не говориш истината. Така не се говори. Сега политика има. В някой случай е политика, но в някой случай ще му кажеш направо. Какво число е 4? – Всеки, който иска да те излъже, ще те окачи на кръста. Никога един добър човек не може да те тури на кръста. Добрите хора градят своето щастие, не върху числото четири, върху числото 5. Щом ти не знаеш как да употребиш числото 5, ще дойде числото 4, значи страданието. Ако не вярваш, че може да излезеш от страданието, ти си лош човек. Ако в една мъчнотия ти не виждаш никакъв изход, ти си лош човек, глупав човек, неразумен човек. Ако от една мъчнотия не може да излезеш, ако от една мъчнотия не виждаш изходен път, че можеш да се отвържеш, ти нямаш вяра. Като си свързан, да не се поколебаеш, макар и да не знаеш по кой начин ще се избавиш. Един голям юнак го свързали неговите противници, той бил по-умен от тях. Свързали го с въже. Те свързали и краката му, и му казали: Ще те оставим като някое куче да умреш. Той казал: Не, аз мисля, че като куче ще живея. Той подразбирал какво ще стане, не се обезсърчил. Като гладувал 10 деня, отслабнали ръцете му, изпусталял и той си извадил из примките ръцете и краката си, и като куче се върнал. Той казал, като куче ще живея и разрешил въпроса.

Това е умният човек, който разбира законите, веднага се справя. Някой ще каже: Защо е този изпит? – Изпитът те учи, че и като куче може да живееш. Като гладуваш ще си извадиш ръцете и ще научиш тогава закона, че и при най-големите мъчнотии има един изходен път.

Та аз ви давам един нов начин на разсъждение. Няма мъчнотия в света, която да не се разреши. – Но как ще я разрешиш? – Може да я разрешиш като този юнак. Той би казал: Ако имаше Господ, той не трябваше да позволява да ме връзват. Но той не казал така, а се опитал да излезе. Аз ви давам едно правило: Онези от вас, които искат да бъдат учени хора, не трябва да се обезсърчават. Във всяко едно обезсърчение трябва да видите една възможност, от която можете да излезете навън. Гениалността е там. Трябва да знаете, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта, има едно място, има един нов път, през който може да излезете. Който може да направи това, той е силен човек. Той умира. Христос провери този закон. Той провери, че и като умре човек, има един изходен път. Като Го поставиха на кръста, забиха Го и умря. Какво казва Евангелието? – Не се ли повърна животът му. Туриха Го на кръста, заковаха Го. Туриха Го в гроба и този, умрелият човек, намери един изходен път и излезе от гроба. Някой ще каже: Господ го направи. Не. Аз вземам у мене, че той като умира пак вярва, че може да живее.

Всинца сте още в този квадрат и сега разрешавате един от главните въпроси. Има ли изходен път от числото 4 навън. Когато хората съграждат дома, то е същата идея. Те съграждат дома, за да намерят изходен път за числото 4. Ако не намериш изходния път за числото 4, ти от тоя квадрат ще имаш само страдания. Ако намериш изходен път, ще излезеш от страданието.

Например ти учиш в университета, но ако не знаеш силата на знанието, ти в университета ще влезеш и ще излезеш, като само

похарчиш всичкото богатство и ще се луташ. Ако излезеш от университета с онова знание, с което той разполага, ти ще бъдеш виден човек. Щом живееш, ти си пратен в това училище като ученик. Ако ти не разбираш законите на тези числа, ти ще страдаш.

И най-големите музиканти, тези класиците, те не са разбирали числата от 1–7. Колко има да се пише още за тези 7 числа! – Те даже още една десета от това, което се съдържа за тези числа, не са го разбрали още. В бъдещата музика не само 7 тона има. Има една музика, музика, в която има повече тонове. Но да не говорим за неща, които не са достъпни до човешкия ум.

Искам да остане в ума ви една основна мисъл. Аз ви давам една нова идея. Моята лекция знаете ли сега на какво прилича? – Тя прилича на онези младежи, които разправят, че има знаци, че на едикое си място има голямо богатство. Биволска кожа, напълнена със злато и скъпоценни камъни. Те разправят със сигурност. И вие казвате: Да намерим тази пещера. Но докато намерите пещерата на големите богатства! – Това са все признаци. Като влезете в нея, несметни небивали богатства има в нея. Като се намерите там ще кажете: Сбогом сиромашийо, в света. Сбогом болести и страдания. И ще започнете оттам насетне щастлив живот. Но докато намериш, изисква се работа.

Та казвам сега: Спрете се върху числата 1, 2, 3, 4. Та казвам сега, спрете се върху числата 1, 2, 3, 4. Вземете числото 5 като прицелна точка за изходен пункт. Всеки един да си направи един малък опит.

1 1 1 1
2 2 2 2
3 3 3 3
4 4 4 4

Фиг. 8

Направете един квадрат и направете една пермутация (Фиг. 8). Направете пермутациите, направете 4 квадрата, в които да турите тия

числа. Ще турите в един квадрат 1, 2, 3, 4. Ще направите втори квадрат и ще разместите числата. Двата квадрата ще бъдат във възходяща степен, а двата квадрата в низходяща степен. Единият започва с печалба и свършва със загуба. Другият започва със загуба и свършва с печалба. Едните резултати ще бъдат знайни, а другите – незнайни.

Всяка една сила, която ви подтиква напред към прогреса, към добро, това е сила незнайна. Това е една широка област и там са вашите възможности, там седи вашето щастие. Там, дето седят най-големите мъчнотии, там седят и най-големите печалби. Всякога природата туря най-големите препятствия там, дето има най-големите блага. Там, дето има най-големи спънки във вашия живот, трябва да знаете, че там се крие нещо хубаво заради вас. Нали същия закон виждаме на небето. Слънцето, звездите са незнайни, но там седи всичкото богатство на човешкия дух, на човешкия ум и като погледнеш кажеш: Не зная. Но в това незнайното като погледнеш се въодушевляваш. Като погледнеш земята знаеш я. Но като погледнеш обезсърчиш се. Като погледнеш това, което знаеш, се обезсърчиш. Ако погледнеш небето, възвишеното, се въодушевляваш. Всякога, това, което не знаете, подразбира, че има някои, които го знаят. От знайното ще се стремите към незнайното. Идеалът ще бъде незнайното в света. Благодарете, че законът е такъв. Знайното е това, което сега имате. Това, към което се стремите и което постигнете, това е вътре в Битието. Сега се радвайте на невежеството на това, което не знаете. Невежеството е, когато сте опитали нещо и не сте го разбрали. Това е невежество. Ако майката нахрани своето дете с твърда храна, това е невежество. Тя трябва да го нахрани с мляко. А пък възрастният човек на 21 година ако го храниш само с мляко, то е друго невежество. Дайте му твърда храна да дъвчи. Ако детето дъвчи, ще заболее, то трябва да смучи. А пък, ако възрастният само смучи, то ще последват за него същите резултати. Като деца са ви учили. Аз

казвам млякото за децата, твърдата храна за възрастните. Ще се впрегнете да дъвчете. Да мислиш правилно, това значи да дъвчеш. Да мислиш правилно, това е дъвкане. Ще дъвчеш твърда храна и като дъвчеш тази храна, тогава стомахът ще изработи храната и ще ти даде известна сила. Ако ти мислиш правилно, природата ще ти възвърне това добро. Тя ще го възвърне с лихвата. Това е възнаграждението, щастието, блаженството, мъдростта, доброто, всички добродетели в света. Учи закона на правото мислене и чувствуване.

Човек чрез разбирането на тези числа ще бъде господар. Едно, две, три, четири е изпитание на страданието. После иде петте. Това е голяма наука. Едва сега там започва цялото човечество. До 4 като знаете ще страдате. Но след страданието какво ще дойде? – Знаеш, че няма да страдаш. Но какъв ще бъде животът, не го знаете. Както сега човек може да живее, то е числото 4. Кризи, боледуване, но ще мине този период. После идва числото 5. Това значи, когато човек стане разумен. Има по пет пръста на ръцете си и на краката си. У животните, конят например има копита. Всичко е свързано там. Конят изучава числото едно. Волът изучава числото две. Следствие на това неговото положение е много тежко. Раздвоен е кракът на свинята, тя изучава числото две. Копита има ли тя? – Свинята я хранят, тя квичи. Волът постоянно носи хомота, той оре. Казват му, хайде синко, ще се оправи тази работа. Като изучиш числото две, после ще изучиш числото три. Кокошката има четири крака. Трябва да се изучат свойствата на всичкия органически свят.

Ти вървиш по пътя, срещаш един вол. Ти си измъчен, скъсан си в университета. Тогава си в положението на вола. Волът има раздвоени копита, но има и два рога. Казвам: Много хубаво, като вола ще работиш, и като вола ще употребиш рогата си. Ако ти израснат рога, ще се освободиш. Животните само рогата ги освобождават.

Някои турят на дявола рога. Старите адепти са туряли един рог на Мойсея. Като срещнеш вола ти кажеш: И моите рога трябва да изникнат. Но ако ти имаш рога и не знаеш как да ги употребяваш, тогава си дете, ще те впрегнат и ще ореш цял ден. Аз съм забелязал във вола, той е станал крайно нетърпелив. Волът казва: Един ден аз ще започна да употребявам тези рога. Сега само залъгвам господаря си. Като започна да ги употребявам, господарят няма да ме храни със слама вече. Волът като научи смисъла на своите рога, той хвърля волската кожа, не е вече вол.

Това е преминаването на видовете от една форма на друга. Когато интелигентността, която е свързана с известна форма се засили, формата се променя. Всяко едно животно може да се разцъфти, както един цвят при известни благоприятни условия. Човек е един цвят, той трябва да мисли и чувствува правилно, за да може да се разцъфти, в този хубав Божествен свят, в който сега живеем на земята.

Числото 1, 2, 3, 4, това е една система. Числото 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, това е една музикална система. Имате 7 цветове. Всичкото изкуство на художника е в съчетанието на тези 7 цвята, в размиването на боите. Всичко това са пермутации. Ако художникът знае как да съпостави тези бои, той ще може да се издигне. Всички тези числа съответствуват на известни сили вътре в природата. Аз ви дадох само признаците где е затворено богатството. Но богатството трябва да го търсите, лесно не се намира. Ще намерите пътя, по който ще отидете до него. Ако ви попитат какво разбрахте, разбрахте едно нещо, че от числото 1 до 31 се крие всичката сила, с която човек може да разполага в света. Ако той знае свойствата на тези числа, той ще бъде цял маг, всичко може да направи в света. Не само това, но ако той знае свойствата на числата от 1 до 7, пак ще бъде маг. Ако знае свойствата на числата от 1–4, пак е маг. Учениците на Питагора са

учили свойствата на числата от 1–4. Гърците до там са отишли. Гърците по-далече не можаха да минат. Те търсиха изходния път и започнаха в изкуствата с числото 5. После цялата култура мина в Западна Европа. Сега европейските народи разрешават числото 5. Това е моралността на човека.

Всеки, който е в числото 4, той няма морал, той е едно животно. Той като животно е силен. Той може да разреши всичко, но той се е научил да разрешава, отколкото да съгреши. При числото 4 искаш да разрешаваш. Например волът боде, това е числото четири. Ти не излизаш вън от заплетения квадрат или от кръга. А пък при числото 5, ти вече имаш един изходен пункт. Имаш сетива, пипане, вкус, обоняние, слух. Но висшето сетиво е зрението. Той е изходният пункт. Това, което виждаш, то е, което спасява света. Това, което слушаш, и то спасява. Но ако слушаш и не виждаш, ти нямаш изходен път. Ще се намериш в един (замотан кръг). Щом дойде зрението, ти ще се намериш в един простор. Значи зрението е петото сетиво, чрез което излизаш от лабиринта, в който си се вплел. От там започва човешката мисъл. Като дойде зрението, тогава слухът, обонянието, вкусът и пипането дохождат в друга гама. Като виждаш, ти вече друго яче слушаш, пипаш, вкусваш и миришеш.

Ако се учите, ще ви дам някои правила за свойствата на числата. Може да опитаме тази система от 1–5.

Отче наш.

ДОБРИЯТ ПОГЛЕД

11 година, 25 лекция на 1 мл.ок.клас, 8.IV.1932 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Отличителните черти на кротостта и въздържанието.“

$A \quad B^1 \quad A^2$

$A^1 \quad B^1 \quad B^2$

Фиг. 1

Имаме точката *А (Фиг.* **1**). За някого казват: Силен поглед има той. По какво се отличава силният поглед? – Този човек вижда надалече. Има сила да вижда надалече. Ако виждаш надалече, силен поглед имаш. Ако не виждаш надалече, слаб поглед имаш. После казваме: Красив поглед има той. В какво седи красивият поглед? Красивият поглед седи не само в това да виждаш, но да виждаш хубавите страни. Или красивият поглед седи: В различаването. Не само да виждаш надалече, но да виждаш красивите страни. В красотата влиза хармонията. Туй е музикалната, външната страна. А пък добрият поглед е вътрешното съдържание. Добрият поглед вижда не само далечни работи, не само красивото, хубавата страна, но и това, което може да влезе в живота. Защото само в света може да влезе животът. Искаш да развиваш погледа си, ще ви дам едно практическо приложение. Човек трябва да има ясна представа за идеите в ума си, за да има ефект. Това е практическо правило. Силният човек владее много, не само в дадения случай. Ти мислиш, че силният човек е този, който прави в даден случай каквото иска. Но не само за дадения случай. Силният може да направи много неща, има голямо

пространство. Силен човек е онзи, който има разбиране и може да разрешава задачите. Силата на един човек не седи в разрешаването на една задача само. Ако вашият поглед е слаб, той не прониква надалече. Но щом се каже: Силен поглед, разбираме да виждаш какво става на Черния връх, като с бинокъл. Ако се развивате и имате 4–5, 10 години, то може да се развие и така ясно да гледате какво става на Черния връх, както с бинокъл, който увеличава 10, 20 пъти. Сега работата става ясна по друг начин. Вие употребявате един бинокъл. Хубаво. Това е колективният ум, който измислил бинокъла обаче, вие ще започнете да вярвате повече на бинокъла отколкото на себе си и вашият поглед ще започне да отслабва. По този закон, по тази аналогия, може да разсъждавате. Така и с доброто. Вие може да разчитате. Вие искате една среда. Вашият поглед може да бъде добър. Но вие искате вашият поглед да вижда не само заради самите вас, а за другите. Вие искате погледа ви да бъде добър, за да ви харесат другите. Вие имате тук една среда неустойчива. Да ви харесат хората, това зависи от тях. Я кажат нещо добро за вас, я не. Ако кажат, това е пак тяхната добра воля. В дадения случай вие имате две разсъждения. Ако те кажат нещо хубаво за вас, ще кажат, че имате добра воля. А пък могат и да замълчат. И тогава ще се явят разни възгледи за вашия добър поглед. Човек не може да отдели своя поглед отвън. Но това, което ти не можеш да оцениш, и хората не могат да оценят. Това, което ти оценяваш, и хората ще оценят. Защо умира човек? – Защото не цени живота си. Защо живее, защото цени живота си. Някой човек умира и казват: Такава е Волята Божия. Заключението право ли е? – Ако един извор пресъхне, Волята Божия ли е да пресъхне. Може ли Бог да създаде слънцето да изгрява? И утре да му скимне да каже: Да не изгрява. В природата слънцето може да престане да грее, когато се умори и подаде заявление да турят на мястото друго някое слънце. Докато заменят това слънце с друго някое слънце, може да настане

известна тъмнина. И всякога, когато настава във вашия ум една тъмнина, имате нещо подобно. Да кажем, че вие имате разположение и мислите, че сте разрешили въпроса. Че вашето щастие нищо не може да го отнеме. Но съществува магия. На човека му направят магия. Той мисли, че никой не може да му отнеме това, което има. Става на другия ден, всичко е тъмно, всичко изчезнало. Това може да го обясним така: Това е станало по следната причина: човек намира разрешението на една велика идея. Дал заявление на небето, че е разрешил една велика задача. Защото щом намериш едно изкуство, че можеш да бъдеш завинаги щастлив, то целият свят се е заинтересувал, пишат го във всичките вестници, че Иван или Драган е намерил това и всички дохождат да те видят, да видят това твое постижение. Те вземат тази идея да разглеждат и ти оставаш без нея. Запример да допуснем, че имаме някоя Мара Пенджурска, най-красивата мома. Целият европейски свят пише за нейната красота. Всички вестници пишат за нея. Заминала е тя в странство, да се излага някъде да я виждат, в Америка, в Англия и пр., не могат да я намерят. Тя е далече, майка ѝ казва: Да тръгне да си дойде. И тя пише писмо, тръгвам с експреса, след 1–2 дни ще дойда. Също така и с вашата идея. И тя ви пише, че след 1, 2 деня ще дойде и после идва. Когато вие изгубите тази идея, тя ще тръгне някъде.

Съществува един закон. Ставате вечерно време, сънували сте един красив сън и мислите, че всичко знаете, може да седнете да си го опишете или да кажете: Утре като станете ще си опишете съня. Уверени сте 100% ще го помните, ставате сутринта и сънят го няма. Мислиш, мислиш и не може да си го припомниш, изчезнал е някъде. Къде е отишъл? – Тогава законът е: Станеш ли, не отлагай. Запиши го. Никога не отлагай. Когато се събудиш, веднага го напиши. После я си го припомниш, я не. Ще съжаляваш, че не си го направил. Този закон действува и в ежедневния закон. Дойде някога щастието и вие

мислите, че с него разполагате. Не. Това състояние вие напълно само го опишете. Опишете това състояние. И след като опишете това състояние, опишете и обратната страна. В първия случай вие чувствувате, че сте богат, че знаете всичко, че сте мощен и каквото кажете, става. Господ, ангелите и хората ви слушат. Отвсякъде искате да им отидете на гости и по хиляди писма идват на ден за тази цел. Вас ви викат и вие отлагате своето отиване. И тогава ви пишат: Ние мислихме да ви изпратим такава сума, но не искахме да я изпратим. Не искахме да имаме вземане-даване с вас. Тогава те се усещат слаби и немощни, и хилави. Опиши го това състояние. Чувстваш се като птичка, на която крилата са оскубани. Чувстваш се като човек, който едвам ходи. По този начин ти вече имаш две величини. Трябва да знаете, че ако човек едновременно не е в състояние да обикне глада, няма правилно отношение към нещата. Този закон е верен в следното. Ти трябва да си в състояние да обикнеш глада. Ти се радвай, че един ден не си ял, защото като започнеш да ядеш ще имаш приятно разположение. Онзи, който е гладувал три деня, ще яде по-сладко отколкото онзи, който е гладувал един ден. Един ден, който е гладувал, ще бъде един ден щастлив, който е гладувал два деня, ще бъде два деня щастлив. Който е гладувал три деня, ще бъде три деня щастлив. Кой ще бъде по-щастлив? – Който 10 деня е гладувал, 10 деня ще бъде щастлив. Следователно, щастието на човека зависи от онова вътрешно противоречие. Ако ти не си могъл да претърпиш едно голямо противоречие в света, само за един ден си го задържал. Ти можеш да кажеш: Че един ден ще бъдеш щастлив. А пък вие един ден сте били нещастни и очаквате 10 деня щастие. Обратното мислиш, че един ден си бил щастлив, а 10 деня ще бъдеш нещастен. И това не е вярно. Един ден нещастие, един ден щастие. Защото когато в дадения случай ти си нещастен, друг на твое място е щастлив. Когато ти си щастлив, то друг на твоето място е нещастен. То е

разбиране. Ако разбираш, ти си щастлив, ако не разбираш, ти си нещастен.

Говорихме за силен поглед. Допуснете, че вие имате едно разположение на духа. Да допуснем, че имате слаба воля. Кой е вашият метод за усилване на вашата воля? – Ти ще кажеш, че човек трябва да бъде твърд. За да се добие тази твърдост хиляди поколения са работили, баба ти и дядо ти са работили. Но, как ще я добиеш? – Същото така е и за щедростта, за смелостта и пр. Баба ти и дядо ти са били смели. Покажете ми един пример, когато дядо ти и баба ти не са били смели, а ти да си бил смел. Не съществува това. Ако човек е излязъл от Бога и вярва в това, той трябва да бъде такъв, какъвто е Господ. Той носи качествата на Бога. Ако пък ти се отделиш от Бога и вярваш, че ти си едно, а Бог е друго, тогаз ти веднага се отделяш от качествата на Бога и човек става хилав. Като кажеш Господ е богат, дава всичко, а пък аз съм сиромах и не мога да давам както Бога, аз с него не мога да се меря. Не. Така не се правят сравнения. С Бога няма какво да се мерим. Запример: Какво разбирате вие, че с Бога няма да се мерим. Това, което Бог е направил, ти няма да го направиш. Бог е направил цялата вселена. Ти не можеш да направиш нова вселена, понеже няма пространство, в което да направиш нова вселена. Всичкото пространство е завзето. Ти седиш и казваш: Аз с Бога не мога да се меря. Тук има едно неразбиране на една основна идея. Но има нещо, в което ти можеш да вземеш участие. Може да вземеш участие в тази вселена. Може да вземеш дял. Какъв дял може да вземеш. Ще напишеш на Господа едно заявление. Като погледнеш света, който Той е направил, ще кажеш: Господи, дай ми една месечинка. Няма да се мине много време, Господ е богат и идва разрешението. Имате цяла месечинка и веднага ставате собственик. Защото щом станете собственик. Аз превеждам идеята. Никога не можете да развиете в себе си въображението, ако няма какво да си

въобразяваш. Онзи, който има въображение, той си въобразява нещо, някого. Казват, че месечинката развива въображението.

Може ли да чувствуваш ти сладчина, ако нямаш ти захар на езика си. Ти може да си въображаваш, но въобразяването е едно, а истинската сладчина е друго. Аз имам бучка захар, турям в устата. Това е реалността. Ако нямаш бучка захар, ти си въобразяваш, тогава всичкото ти знание ще бъде въображаемо. Никога не си вкусвал захар, не си видял захар, как ще си въобразяваш? – Може ли човек да бъде добър, когато никога не е вкусил доброто? – Може ли човек да бъде лош, който никога не е вкусил какво нещо е зло? – Допуснете, че сте облечени с бяла копринена дреха. И в тази копринена дреха турям една течност, която е сладка. Мухи и други насекоми се качват и близват. Някой човек мине и той иска да близне. Казват: Много си добър човек. Да близна малко сладчина. Докога ще близват, докогато има сладчина. Но представете си, че имате черна дреха, в която имате горчивина. Дойде някой да те близне и вижда, че е горчиво. Този, който е сладък, сладък ли е? – Когато някой е горчив, горчив ли е? – Сладка и горчива е дрехата. Някой казва: Много лош човек съм станал. Казвам: Облечен си с черна риза, която е напоена с горчивина. За сладчината казваш, много съм добър. Това е дреха, която е направена със сладчина. Дрехата ти може да е такава и такава или обущата, или шапката ти, те приличат. Но това не сте вие. Утре, като се погледнеш, казваш: Скъсани са дрехите ни, осиромашал си. Каже на Бога и благодари на Бога, че си разтоварен. Богат си, благодари, че си натоварен. Ние имаме следните разсъждения: Когато ние се разтоварваме, плачем. Когато се натоварваме, се радваме. В животните е точно обратното. Когато разтоварват магарето, то се разреве и се разскача. То се радва, че е разтоварено. А когато го натоварят, то си маха главата. Това са състояния. Не разбират хората.

Всички тези състояния са неразбирания на онзи живот, който минава през съзнанието.

Та в сегашната епоха, в която вие живеете, трябва разбиране. Например нервен си. Ти казваш, не бъди нервен. Какво трябва да направиш, за да не си нервен. Много лесно. Имаш едно малко цирейче, боли те, набрало е. Аз вземам една игла и бодвам. Изстисквам, намазвам мястото с малко масълце. Болката веднага престане. Когато си неразположен, може да прекараш петте си пръста през мястото, дето те боли. С показалеца, със средния пръст, с безименния, с малкия пръст, с палеца. Ако имаш какво и да е разположение и знаеш закона, ще прекараш пръстите си, но трябва да знаеш да пипнеш на мястото.

Говоря за екзекутивна силна воля, изпълнителна. Например дадеш обещание да отидеш на едно място, но не отидеш, тогава нямаш изпълнителна воля. Ти трябва да отидеш точно навреме, нищо повече. Ти като обещаеш ще хванеш първо най-външната фаланга на този палец и ще му кажеш: Да помниш, че утре ще отидеш непременно, да ме събудиш рано, слушаш ли, разбра ли? – После ще хванеш външната фаланга на десния палец и ще кажеш същото като свидетел и после ще кажеш на себе си, разбра ли? – Ти не правиш това и не си разположен, и се извиняваш тогава. Не дойдох, защото ми дойдоха гости. Защото ме болеше кракът или коремът ме болеше. Това не е извинение. Дадеш ли дума и гръмотевици да има, ще отидеш. Онзи ще каже, че те болял коремът, не е моя работа. Че трябва да отидеш, това е твоя работа. Коремът ти казва: Ако не отидеш при този човек, аз много ще плача. Понеже коремът ще знае предварително, че няма да отидеш, затова плаче коремът. Ти ще знаеш, че този човек е богат и ще ти даде пари, ще има и за него. Затова коремът плаче и го боли. Боленето на корема е една причина да отидеш. Ти не разбираш езика на корема. Ти си мълчиш там.

Казвам: Не считай, когато коремът те боли, че не трябва да отидеш. Изтълкувай го обратно. Викат те например да свириш някъде, боли те коремът. Коремът ти казва: Ако не отидеш да свириш, аз ще страдам. Ние всички неща определяме по отрицателен начин. Туряме го като едно препятствие. Всички препятствия са възможности. Когато има препятствие, ще избереш този път, онзи път. Ти от всеки път ще отидеш. Ако имаш един център, ти отвсякъде можеш да влезеш. А пък който не разбира, той ще иска да влезе от едно специфично място. Неразположен си духом, страхлив си. От какво може да трепериш, страх те е. Например, искаш да държиш една реч, страх те е. Кажеш, ще ми се смеят. Речта ми не е писана, запетаите не са турени. Имате едно неразположение. Върнали сте се от речта и сте крайно неразположен. Никой нищо не ви е казал, всички хора са слушали вашата реч. Всеки върви и си заминава, а вие излизате крайно неразположен. Вие считате: Че вашата реч не е произвела онова впечатление, обезсърдчен сте. Какво трябва да правите сега? – Да хващаш пръстите си, не. Какво бихте мислили, не може да си обясните защо поне един от цялата публика не се намери да изкаже своето доволство. Заминават си всичките и ви заминават, то е изключителен случай. Какво трябва да кажете тогава. Ще си кажете: Това е една от най-хубавите речи, които съм държал. По-хубава реч от тази не съм държал. В тази реч вие сте пропуснали, казали сте някоя дума магическа без да знаете. По някой път се държат такива речи. Всякога в една реч може да пропуснеш една дума, която да ти направи такова впечатление, че да има отрицателен характер. Говорил си нещо хубаво на слушателите. Те не са разположени, всички си заминават. Ти си казал една силна магическа дума, която засяга и тебе. Никой не се обръща да ти благодари за твоята реч. Коя е била тази магическа дума, която е произвела този ефект.

Представете си, че аз правя едно упражнение. Движа малкия пръст и го допирам до палеца. После безименния пръст допирам до палеца и т.н. После ще направите друго упражнение. Левия палец с десния палец ще ги допрете. После показалец с показалец. После среден пръст със среден пръст. Безименен пръст с безименен пръст. И малък пръст с малък пръст. Казвам на палеца: Ти на този не му даде добро разпореждане, не направи нещата навреме. Казвам на големия пръст: Ти с голямата си философия сбърка работата. А пък на показалеца казвам: Ти като искаш много да управляваш, всичките хора избягаха. Тези упражнения от палеца към пръстите, съединени на срещуположните пръсти, това са два процеса различни. Те са тайна. С десния палец ще допреш другия палец. Нервен си, неразположен си. Представете си, че сте държали една реч, връщате се и не може да спите, не ви се яде, не ви се пие вода. Не знаете какво да правите. Барнете с всичките пръсти на дясната ръка, пръстите на лявата ръка. Като започнете от основата на пръстите до върха. После съберете всичките пръсти на лявата ръка и направете също с пръстите на дясната ръка. После двете ръце поставете успоредно, отвесно, с дланите навътре да са допрени. Направете три пъти това и ще видите магическия резултат. Когато имате най-лошото разположение, направете това упражнение, ще видите какво става. Съществува един велик, разумен закон. Всяко едно движение, което ти може да направиш в дадения случай, е един разумен акт. В дадения случай ти не съзнаваш. Ако твоето съзнание не участвува, няма очакваното действие. С всяко движение, което ти може да направиш, то някои хора са станали щастливи. Аз зная, че като тръгна с левия крак, 10 души ще станат щастливи, 10 души ще свършат университет. Всяка сутрин, с един ваш ход, 10 души свършват. Та казвам, колко е важно ти да излизаш. Някой път чувствуваш, че трябва да отидеш някъде. Ако ти не отидеш, ние не може да свършим. Но човешкото съзнание

не участвува в това. Следователно и ти не знаеш защо. Ще кажат скитане. Никакво скитане не е това. Защото със своето скитане онези хора свършват и професори стават. Всичките движения, които аз правя, са разумни. Затова когато човек ходи, трябва да знае, че всяко едно движение, което той прави, всяка една мисъл положителна или отрицателна, то влиза във великата икономия в природата. И доброто, и злото, което правиш, то е на мястото си. Другите хора ще използуват, ти няма да използуваш. За тебе не е добро, понеже не разбираш нещата. Няма неща празни, глупави в природата. За едного, за обществото може да е празно, глупаво, но за цялото битие, не. Това значи Божествено. Когато дойдеш до Божествения свят, трябва да мислиш, че Бог управлява света. Тогава ти в хвъркането на една муха или в лазенето на една мравя, ще видиш Божественото, красивото. Умният човек като види, че една птица хвърка, той се насърдчи. Същият като види, че някое цвете цъфнало, пролетно време като цъфнат цветята, поетът вижда неща мощни, хубави. Най-мощната сила е, когато цветята цъфтят. Това, което го е нямало, е било под земята и сега цъфти, и дава най-хубавото благоухание, и казва: Както това цвете излязло от земята цъфти, така и ти. Твоето страдание е в това, че нещо в тебе се стреми да излезе отгоре. И като излезе, едно благоухание ще се разнесе из въздуха. Ще мине страданието. Човек трябва да бъде търпелив. Докато дойде да се съедини със съзнанието на онези велики закони, които действуват в целия космос.

Отче наш

ЖИВИ ЧИСЛА

11 година, 26 лекция на 1 мл.ок.клас, 15.IV.1932 година петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Ще прочета 9 глава от Притчи. В първия стих се казва „Мъдростта съгради дома си“. Изляла седемте свои стълбове. В началото на първия стих се говори за нещо, което е създадено преди човека. Онова, което имаше да се жертвува, трябваше да се жертвува. Под клане винаги се разбира разумната жертва, която може да се пренесе. Казва се по-нататък „Не обличавай присмивател, за да не те намрази“, „Обличавай мъдър и ще те възлюби“, т.е. не учи неспособния, остави го да си върви по своя път. А учи способния. *(Прочете до 13 стих включително.)*

Сегашните ученици не могат да се избавят от едно вътрешно състояние. Това е слабостта. Например, усещаш се, че си слаб, че си болен, че си гладен, че си бос, че си без шапка, че си без дреха. Това е едно анормално състояние. Тези положителни и отрицателни отношения, които се явяват, създават връзка между хората. Да кажем, кое е онова, което създава отношение между тебе и един хлебар. Между вас има отношение. Между хлебаря и тебе има известно отношение. Някой път го поглеждаш и пет пари не даваш, не искаш да го знаеш, но някой път минаваш, гладен си, искаш да образуваш малко познанство, искаш да знаеш дали е пресен хлябът. Питаш: Може ли да си купя. Казва: Може. – Колко струва? – Толкоз. Плащаш, вземеш хляба. Щом вземеш пари, изваждаш кесията. И с достойнство говориш. Представете си, че нямате нито пет пари. Знаеш закона, че без пари не се дава. На вересия не дава. Даром не дава. Следователно,

ти правиш психологическо наблюдение. Наблюдаваш го, туриш главата долу. Не може да си обясниш. Движиш си ръцете нагоре, надолу. Бъркаш това, онова. Гледаш го, тръгнеш, но и той не може да си обясни състоянието си. Да кажеш, че нямаш пари, срамота е. Да кажеш дай ми на вяра, но ако не иска да ти даде, тогаз се уронва достойнството ти. Ходиш, ходиш, пак се върнеш и му казваш: „Добър ден". Питам сега: По кой начин ще извадите хляба. По кой начин ще вземете от този хлебар хляба? – Представете си, че вие сте крайно честолюбиви. Толкоз честолюбиви, че даже като ви погледне котка, вие се докачите. Като ви залае куче. Вие вземате камък, искате да му кажете: Ти не знаеш ли кой съм? – Как бихте разрешили задачата? – Можете ли да измислите начин. Нямате нито пет пари. Ще кажеш от дълго време искам да бъда ученик, да изуча това изкуство. Много ми допада. Да изуча това изкуство как се пече хляб. Искам да остана при вас като ученик. Ако искате даже за в бъдеще да ме научите как се прави хляб. А пък този хлебар има нужда от слуга. Целия ден като работите, той ще ви научи как се пече хлябът и ще ви даде малко хляб. Това е правилният път. По модерному, извадите двата кобура и казвате: „Дайте ми хляб". Но въпросът става дълъг. Вие вземете хляба, тръгнете, но хлебарят казва на полицията, полицията тръгне след вас.

Вие може да допуснете една мисъл, която произвежда безпокойствие. Това безпокойствие произтича от факта, че не сте постъпили разумно. При сегашните условия, при сегашния живот, вие искате да разрешите много важна задача. Представете си, че отивате в един дом, дето има кучета. Правилото е по никой начин да не дразните кучето в двора да не ви лае. Защото всякога щом ви залае кучето, то в тази къща не можете да влезете. Второто правило е, че вие в този двор ще влезете с чисти крака. Ако краката са кални, по никой начин не можеш да влезеш в двора и в къщата. Третото правило е, че ако не знаеш езика на стопанина, пак не може да

влезеш. Три положения: Как ще разрешиш тия три положения. Кучето е честолюбиво, то лае, дето трябва и не трябва. Защищава кауза, която трябва и не трябва. Честолюбиво е, меси се във всичките работи, който и да мине по пътя и на сто крачки да е, пак лае. Ако минаваш близо до къщата, разбирам, но на 100–200 метра разстояние минаваш и то пак те лае. Това са съвременните мъчнотии, които вие ги имате. Понеже вие сте пътници. Всички сте пътници. И в живота минавате. Не е една мъчнотия. Да допуснем, че уредите въпроса с хляба, но вечерта в един голям град трябва да намериш място, дето да спиш. Не се позволява на пейките. Или друг въпрос. Да кажем, че хлебарят има куче, какво ще правите? – Това са неразрешени задачи в живота. Ти си млад, но не знаеш как да свършиш. Ти не знаеш дали ще влезнеш в хотела да спиш. Ти не знаеш дали хлебарят ще ти даде хляб или не. А пък това са задачи, които може да разрешиш правилно, а може да ги разрешиш неправилно. По въпроса за знанието човек по някой път мисли, че знае. За пример много лесно можеш да се справиш с един камък по пътя, може да го търкулнеш, даже може де се справиш с едно дърво. Но имаш отношение с един човек, как би се справил с него? – Например представете си, че вие сте на пътя, дето има стражар, който казва: „По този път никой няма да минава.“ Дойдете до него, той казва: Трябва да се върнете назад. А пък работата ви е толкоз важна, че ако се върнете назад, работата ви се изгубва. Какво трябва да направите с този стражар, за да ви пусне? – Този стражар казва: Забранено е за пътници като вас да минават. Ако спрете там, през целия ден ще видите, че други пътници минават, вие не може да си обясните. Допуснете, че един човек вижда как студентите влизат и излизат из университета или учениците влизат и излизат из училището. На тях е позволено да влизат и да излизат. На тебе не е позволено това. Там е нещастието. Че сегашната младеж, сегашните студенти влизат с празни торби и излизат с

празни торби. Защото като влезеш в университета и научиш, че 2 по 2 е четири, това знание де ще го приложиш? – Или представете си, че знаете да повдигате едно число в квадрат или в куб. Де ще приложите това знание? – Какво значи да се повдигне едно число в куб?

Ако не можеш да извършиш една работа, по първото измерение, ще се постараеш да я извършиш по второто измерение. Ако не можеш по второто, ще се постараеш в третото измерение. Трябва да повдигнеш тази работа в трета степен някой път (Фиг. 1). Ако не може да извършиш работата, тогава ще повдигнеш в четвърта степен.

$$1^3 = 1$$
$$2^3 = 8$$
$$3^3 = 27$$

Фиг. 1

Повдигането в трета степен какво е? Иван Стоянов говори. Повдигнете в трета степен, какво дава? Дава пак единица. Защо единицата не се повдига в по-горна степен? Дайте пример за повдигане един предмет в куб или в трета степен. Една къща какво представлява? – Да съградиш къща – това е куб. Вашият хлебар, при който спряхте, той се е ядосал, понеже някой взел хляба без пари и си е отишъл. Като минавате, той е ядосан. Ако имате знания, какво трябва да направите? – Ще се заинтересувате. Какво нещастие е станало в неговата фурна, че той е неразположен. Какво трябва да направи човек в дадения случай. Ще му кажете: Изгубването на един самун хляб по някой път докарва цяло щастие на човека. За бъдещето ще бъдеш най-щастливият хлебар. Запомни думите ми. Ако сте умен човек, ще му кажете така. Ако не си умен човек, ще му кажеш: „Какво си вдигнал врява че крякаш така.“ А той ще ти каже: Не е твоя работа. Върви си по работата. Преведете сега това. Когато работите, събитията, стават вън от нас, те са лесни. Но по някой път този процес става вътре в душата. Този хлебар цял скандал вдига вътре в тебе. Ти не знаеш как да утешиш хлебаря вътре в тебе. Как трябва да

утешиш този хлебар, на когото е откраднат един самун хляб. В дадения случай мъчнотиите, които идат, това са ред задачи, с които трябва да се справиш. Колкото и малка да е задачата. За пример да кажеш, че нямаш пари. Кои са причините за безпаричието? – За пример допуснете, че имате построена воденица на един бент. Но представете си, че воденицата престава да върви, понеже водата се е отбила от бента. Ти ще кажеш, че водата се е намалила. Донякъде водата се е намалила, но се и отбила. Ще намерите мястото, дето се отбила водата и ще запушите мястото. И вашата воденица ще тръгне. Или допуснете, че си ученик и си разсеян, когато учиш. Когато учиш, влизат съвсем други работи в тебе и не можеш да учиш. Например най-напред се занимаваш с обикновени, механически числа. Правиш смятане за камъните, за вола и пр. Но изведнъж влезе едно число вътре в сметката. Живите числа имат такива едни свойства, че те са магнетични. Това живо същество размърда отношенията и ти не можеш да смяташ добре. Какво трябва да правиш с това живото число? – Представете си, че вие сте един математик, смятате, решавате една от Питагоровите задачи. Ти си близо до разрешението, но дойде едно живо число и ти казва: Търсят те, трябва да бягаш, в 5 минути ще те потърсят и ще те убият. Тогава числата остават неразрешени. Нали сте били някога по пътя и заекът пасе, вие като тропнете с крака, заекът избяга. Във вашия живот колко задачи има разрешени? – Само заради едно търпение колко задачи има такива? – Вие сте във втория клас или в третия клас сте, а някои вие сте напуснали училището и след години казвате: Не можах да свърша училището. За да свършиш училището, ти трябва да имаш известна диплома. А пък за да имаш диплом, трябва да издържиш всичките изпити.

Сега всичките вие, съвременните хора, мечтаете за щастливо бъдеще. Някой казва да свърша училище, да взема отлична диплома,

да намеря една хубава работа. Също както онзи циганин, който носил млякото и разсъждавал за женитбата на царската дъщеря. Той радостно започнал да скача и гърнето паднало и се строшило. Изляло се млякото. Допуснете, че вие влизате в един университет при професора, но не се учите. Какво ще се ползувате от тяхната доброта? – Университетът не е място за тези, които не се учат, то е място за способните, за тези, които учат. За тези, които не се учат, не трябва да бъдат в университета. Университетът, това е животът. Животът е един университет. Животът не е за инвалида. Ти ще изхвърлиш всяка една мисъл, че си инвалид. Ще изхвърлиш думата „не мога“. Ще изхвърлиш думите „условията са лоши“, „животът е тежък“, „хората са лоши“. Студентът би могъл да каже: Когато трябва да отида в университета, вън е студено, сняг има, вятър има, може да ми увреди. Днес няма да отида в университета. Но днес не ходиш, утре не ходиш и т.н., може ли да те извинят затова, че имало сняг, че имало вятър? – Думата „не мога“ е една спирачка. Думите „не могат“ имат отношение само когато един човек кара колата нагоре и завърти спирачката. Тогава на място ли е да завърти спирачката? – Щом завърти спирачката, колата по никой начин не може да се мръдне. Тя ще спре. Ти казваш: По-нагоре не мога. Докато спирачката е турена, не можеш, но като слизаш надолу, ти тогава казваш „Мога“. Като се изкачваш казваш „Не мога“.

Невъзможното при едни условия е възможно при други условия. Или да преведа. Отиваш при един хлебар и нямаш нито пет пари. Хлебарят ти казва: Не мога да те приема. Но след половин час ти се връщаш, кесията ти е пълна, изваждаш златната монета. Хлебарят казва: Мога. Ти ще го омагьосаш. Няма да му кажеш: Можеш ли да ми дадеш. Но ще му покажеш монетата и той ще каже: Да. Той разбира езика. Да допуснем, че минаваш и нямаш нищо в джоба си. Хлебарят казва: Не мога. Тогава пък ще влезеш като работник. Сега общите

изводи, които трябва да направите. Някой път имате едно състояние на неразположение. На какво се дължи то? – Неразположението произтича от вашия стомах, от вашата дихателна система или от вашия мозък. Де е причината, като си неразположен в стомаха, не си ял. Ако си неразположен в дихателната система, нямаш чист въздух. В задушна стая си. Тогава излез вън. Или ако си неразположен в мозъка, в нервната си система, там няма чисти енергии. Ако причината е в стомаха, какво трябва да направите? – Ще дадете хляб на стомаха. Ако причината е в белите дробове, ще дадете въздух на тях. Ако причината е в мозъка, какво трябва да дадете? – Как постъпвате вие, когато причината е в мозъка? – *(С положителна мисъл.)*

Дайте ми една положителна мисъл. Имате едно пясъчно зрънце, турите го в земята, може ли да израсте нещо от него? – Тези числа, в които (не) стават никакви промени, те са мъртви числа. Мъртвите числа не реагират. Пясъчното зрънце не се изменява. То си остава все пясъчно зрънце. Но ако вие турите едно житено зърно в земята, то ще се измени. Значи ако е пясъчно зрънце, не се изменя, ако е житено зърно, се изменя. Един червей може да се превърне в пеперуда. Всяка единица, която може да се раздроби, претърпява една вътрешна промяна. 12 делено на 2 = 6. Имате 2 числа, които се изменят. Числото 6 го наричат число на илюзиите. Но числото 6 всякога означава един завършен процес в органическия свят. Когато две същества се съберат на едно място и извършат една работа, то всякога тази работа се изразява чрез числото 6.

Това, което езикът не може да го направи. Това, което ухото не може да го направи, окото може да го направи. Езикът може да опознае вкуса на предмета. Ухото може да ви покаже, да ви ориентира в някои условия. Това, което слухът не може да го направи, зрението може да го направи. Езикът ви трябва да работи. Всяко нещо, което се

доближава до вас, вие трябва да го опитате. Като дойде някой предмет, трябва да проверите дали е захар. Вкусът, езикът, казват: Аз искам да проверя това, че е захар. Слухът и ухото могат ли да се произнесат вярно? – В дадения случай на кого доводите ще бъдат верни? – На вкуса. Захарта в дадения случай не е от областта на зрението, нито от областта на слуха. Като ви кажа за един предмет, че е захар, той може ли да стане захар? – От двамата светии, единият казал на другия: Да внимаваш да мислиш право, защото каквото помислиш, става. Другият си казал: Да му докажа, че не всичко, което помислиш, става. Единият останал да готви. Той сготвил боб, но не турил сол. Другият като ял боба казал: Няма сол в боба. Онзи отговорил: Помисли, че има. Вие казвате: Ще стане тази работа. Ако не туриш сол в гърнето, не може да се осоли бобът. Това трябва да го знаете. Ако туриш много сол в гърнето, то бобът няма да стане безсолен.

Трябва да имате едно правилно разсъждаване. Вие казвате: Каквото човек мисли и ще стане. Не става. И благодарете, че не става всичко, каквото помислите. Защото ако става всичко, каквото помислите, то щеше да бъде лошо. Щеше да стане следното: Представете си, че има някъде нарисувана една точка и който мине, надраска нещо около точката. На какво ще заприлича всичко това? Ще заприлича на следното: Внук и дядо пътуват и карат едно магаре. Срещат един пътник, който им казва: Слушай, срамота е двама души да водят едно магаре. Единият от вас да се качи на магарето. Детето да се качи, пък ти върви отзад. Като че му заповядваш. Старецът качил детето на магарето и тръгнали. Срещат втори пътник, който им казал: Не бива така. Младото дете трябва да върви по земята, ти, старият трябва да се качиш. Тогава детето слиза, качил се старият. Срещат трети пътник, който им казал: И двамата може да се качите. Качили се и двамата. Срещат четвърти пътник, който им казва: Не бива това

нещо. Двама души сте се качили на едно магаре. *(Една котка вляла в салона и тя е кандидат за университет.)* Питам: Двама души на едно магаре могат ли да яздят. За да яздят двама души магарето, то трябва да е впрегнато в кола. Двама души не могат да се качат на гърба на магарето. Трябва да има каруца. Тогава магарето може да тегли и двамата души. Някои ще ми възразят. Питам тогава: Защо една жена според църквата може ли да се ожени за двама мъже? – И двама мъже могат ли да се венчаят за една жена? – Следователно, на едно магаре един се качва отгоре. Двама души на едно магаре не бива да се качат.

За да има истинско знание, всичките ваши мисли и чувства трябва да знаете как да ги съчетаете. Вие сте влезли в окултната наука, има известно съчетание между мислите, чувствата и постъпките. Всяка една мисъл трябва да я превърнете в чувство и после в дело.

123
123
123
———
18 = 9

Фиг. 2

Напишете 1, 2, 3 (Фиг. **2**). Това число може да е в мисловния свят, в чувствения свят и в света на постъпките. Тогава то се различава. Числото 18 в дадения случай е едно нещастно число. Аз мога да ви докажа това. 18 е дисхармонично съчетание на едно и осем. Едно дисхармонично съчетание в астралния свят е също 666. 999 е едно от най-хармоничните числа. Общият сбор е 27. Когато започнем една работа, трябва да разбираш закона на доброто. В каквото и да е занятие, ако ти започнеш навреме, ще успееш. Ти може да направиш едно възражение защо е така. Например в 8 часа се отваря гишето на пощата. Ти може да отидеш преди 8 часа, но ще чакаш. Като се отвори гишето, ти ще бъдеш първият. Но преди да се е отворило гишето не можеш да си вземеш парите. Или ти отиваш в

университета преди време. Но той е затворен. После идва разсилният и отваря.

Ти си на мнение, че можеш да мислиш, каквото искаш. Ти не може да мислиш, както искаш. Ти може да мислиш, каквото искаш, то е твоя работа. Но за да влезеш във връзка с природата, ти трябва да разбираш нейното време, което е определено. Ако спазваш нейното време, тогава ще имаш, каквото искаш и ще го получиш. Но ако ти нареждаш както знаеш, тогава нищо няма да получиш. Казва един вътрешен закон, той е следният: Да допуснем, че сте студент: Вие сте вкъщи и не ви се ходи в училище, искате да знаете дали да идете или да не идете. Ако във вас има един непреривен импулс да отидете, не отлагайте. Ако има непреодолимо желание да идете, идете. Но ако във вас се зароди борба дали да идете или не, тогаз имате да проучвате въпроса. Но не оставайте вкъщи, и в единия, и в другия случай. В единия случай отидете в университета, а във втория случай идете по друга работа, но не оставайте вкъщи, и в двата случая ще имате печалба.

В числата 1, 2, 3, числото 1 показва: Как можете да бъдете богат, здрав. Числото 2 показва: Как можете да имате добро обществено положение, да бъдете почитан? – А 3 показва, каквото искаш ще стане. Четирите линии показват, че по който път и да минете, пътищата са отворени, нямате спънка. 666 е една банда разбойници, които чакат в гората. 123 едно щастливо число. По-щастливо число от това няма за онзи, който го разбира. А пък онзи, който не го разбира, по-нещастно от него няма. Ако вашият склад е пълен с въглища и вън има сняг, какво трябва да правите? – Ще турите въглищата в печката ви и стаята ви ще бъде топла. Ако няма вода вкъщи, ще вземете стомната и ще донесете вода. Ако няма дърва, ще вземете брадва и ще насечете дървата.

Този материал, който имате досега, ще го прилагате. Има една вътрешна страна на знанието. Сегашният материал е суров материал, който трябва да обработвате. Ако се обработи, той има свое приложение. Но ако не се обработи и не се приложи, то животът минава напразно.

Отче наш.

ЖИВОТ, МИСЪЛ, ВОЛЯ

11 година, 27 лекция на 1 мл.ок.клас, 22.IV.1932 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Ж + М + В

Има известни положения, с които разумните същества трябва да бъдат запознати. Ще ви обясня с няколко думи: Всички същества знаят да се хранят. Колкото и да е дребен процесът на яденето, едно същество, видимо или невидимо, или тези микроскопическите същества и те знаят как да се хранят. И те имат едно малко съзнание за процеса на яденето и знаят как да ядат. Разбира се малките същества не ядат както човека. Процесът на яденето е важен процес, от който зависи много. Зависи от храната. Малките същества и те измират. Измират по единствената причина, че не вземат такава храна, каквато е потребна за тях. Те знаят как да ядат. Но по някой път правят погрешки и не знаят как да си избират храната, и тогава измират. Например, кои са били причините, които са заставили месоядните животни да изменят своя режим на ядене. Първоначално те не са били месоядни. Няма да се спирам върху философската страна на въпроса. Може да има известни научни теории за обяснение на един факт. Наука е, да изясним нещата както са и да обясним онези причини, които са накарали да стане това или онова. Богословците пък искат да намерят дълбоките планове, то е още по-трудно. Ако едни ученик не може да намери онези основни причини, как ще намери богословът онези дълбоки причини. То е още по-

трудно. Затова съвременните хора, които се занимават с Божествената наука, наричат деца на каручката. Като ги возят техните слугини те мислят, че това е в реда на нещата. Кой е поводът да возят тези деца с каручката? – За да се вози едно дете с каручка, това показва любовта на майката. Най-първо любовта на майката се изявява в това, че тя носи детето на ръце. Но като се уморят ръцете ѝ търси каруца да го кара, за да икономисва енергия. В който дом влезете, вие можете да познаете дали майката обича детето или не. Не всички майки имат еднаква любов. Казват, че любовта на майката е еднаква. Не, това научно не е доказано. Центровете на любовта не са еднакво развити у майките. Някои майки страдат за децата. Боледуват. Ако детето се повреди някак, постоянно ще мисли заради него. А пък някои майки не мислят така.

Кои са причините за яденето? – Без яденето светът можеше ли да се създаде? – Можеше. Как ще имате един опит на Паганини. Казват му: Можеш ли да свириш на три струни. Той казва: – Мога. – Можеш ли да свириш на две струни? – Мога. На една струна можеш ли да свириш? – Мога. Без струни можеш ли? – Мога. Но без струни не се явил. Един мислен концерт дал. Някои казват: Без ядене не може ли? – То е все едно да кажеш на цигуларя без струни може ли да свири. Яденето – това е струната, която се изпъва. 1, 2, 3, 4 струни като изпънеш, с 4 струни като ядеш, това е последно ядене. С четири струни е при животните. С три струни е при хората. С две струни е при ангелите, а с една струна е при Бога. Но кажат ли без струни – вън от Бога си. Никъде не си тогаз. Да те търсят никъде не могат да те намерят. Не можеш да бъдеш цигулар. По какво се познава цигуларят. По неговата цигулка. Без нея къде ще го намериш? – Цигуларят де е? – Изявеният цигулар е цигулар. Без цигулка цигуларят не може да се прояви. У всинца ви трябва да има едно желание да си обясните едно желание правилно. Всякога правилното обяснение на нещата внася

една нова светлина. Когато човек върви по онзи естествен път, по който животът се развива, ти всякога усещаш едно движение. Каквито движения срещаш в живота си, всичко се преодолява. В тебе има едно любопитство да прескочите тази долина, онази долина. Мислите, че във всяка долина ще намерите нещо интересно. Когато вървиш по един естествен път, ти почваш да мислиш, да отида ли напред или да се върна? – Питаш се: Ако отида, какво ще добия? – Ще се убеждаваш. Най-после след като разсъждаваш се изменя логически съображението. Решаваш или да идеш напред, или да се върнеш. Но в живота е друго. Тук на земята може да се върнеш назад, но в живота връщането е забранено. Веднъж си излязъл от невидимия свят, от безграничното, ти назад не можеш да се върнеш по пътя, по който си дошъл, както гранатата, турена в едно пушкало, не може да се върне назад сама. Онзи войник като тегли гранатата и излиза, не се връща назад. В нея има желание да се върне назад, но като не може да върви напред. После тази линия започва да се свива, образува се наклон и пада на земята. Ако можеше тази граната да се движи вечно, то тя щеше да се върне назад, щеше да влезе пак в пушкалото. До това техниците не са дошли. Това препятствие е земята. Тя може да направи само половин дъга на окръжността. Всяка граната трябва да се спре. Да направим превод. Никое ваше желание, никоя ваша мисъл, нито ваша постъпка не може да се върне назад, отдето е дошла. Вашата мисъл няма да направи един кръг. Силите, които мисълта съдържа, ще ударят земята. Движението продължава, но мисълта ви като форма ще се спре някъде. Да обясня това. Представете си, че имате направена хубава баница. Представете си, че тази баница от любов тръгва от вкъщи да ви търси, щом тя се влюби, върви по всичките правила и онзи, когото обича, тя го намира и знае в каква посока да върви. Както пчелата намира цветя, така и влюбената баница намира онзи, когото обича. Пристига при него и се спира.

Оттам насетне, тази баница нито крачка напред не може да направи. Като се спре тази баница, предава своята енергия и онези я сграбчват, и я турят навътре. Вие много пъти сте яли влюбени баници. Човек, който не е ял в живота си влюбена баница, не може да живее. Сега може би ще кажете дали това е алегория – не може да ядеш една храна, в която няма живот и няма съзнание. Невъзможно е. Невъзможно е да ядеш храна, която не те обича. Само това, което те обича и мисли за тебе, може да го изядеш.

Някой може да направи опит. В храната е скрит животът. От тази храна излиза живот. Вие след като сте изгубили присъствието на духа и мислите, че не струва да се живее. Вие казвате: Не ми се иска да живея. Но като дойде баницата, вие казвате: Живее се. Преди това са ви държали проповед, че има Господ. Насърдчавали са ви. Но вас все не ви се живее. Което баница може да направи, никакъв проповедник, писател, поет, философ не може да направи. Баницата е по-силна от който и да е философ. Защото философът, поетът работят отвън, декламират. А пък баницата е готова да се жертвува и в тебе, и с тебе да направи, каквото трябва. А пък поетът казва: Каквото можеш да четеш от моето, това е. Аз вземам баницата като символ, онази баница, от която всичките баничари са се научили как да правят баница. Има в природата една баница, която е образец на всички баници, които сте яли. Това, което храната може да направи, друг не може да направи.

Сега да се върнем към предмета. Имате началото на живота – *Ж*. Животът, това е началото. Мисълта, това е средата – *М*, а пък Волята, това е краят – *В*. Що е животът? – Това е началото на нещата. Там, дето се пробужда съзнанието. Що е мисълта? – Това е средата, през която тези енергии се предават. Живот, мисъл и воля, това са все положителни енергии. Всичките тези енергии от гледището на физическия свят се отблъскват. Когато две същества се отблъскват, как

ще го обясните? – Вие ще кажете, че няма хармония между тях. Положителните енергии в света това са ... енергии. Те искат да дадат нещо от себе си. Силите на живота, мисълта и волята са положителни. Те искат нещо. – *Х.* Сега трябва да изучавате законите на битието. Еволюцията на света започва с хиперболата, това е Божественият свят. Ако искате да разрешите една задача с кръгове, не ще разрешите въпроса. Нито с точки се разрешават. Може един човек да е затворен кръг. Егоизмът на човека е затворен кръг. Едно колело го въртиш. След като го обърнеш хиляди пъти това колело, какво ще научиш, ако го въртиш около неговата ос. Когато едно колело се върти около неговата ос, вие имате едно движение. Частиците на материята се движат около своя център, но и около себе си. Кръгът, това е едно движение около себе си. Но после този кръг на движение е около един център. Тогава имаме поляризирането на полюсите. В този кръг, който се движи около себе си, в него има движение и около един център. Най-после тези два центъра и те имат движение в друга посока. Така че имате затворени кръгове, които се движат един около друг. Най-първо се движат около себе си, после се движат около други кръгове. Всички те се движат около една посока, която учените хора не знаят. Можем да кажем, че се движат във вечността, някъде в пространството. Цялата наша вселена от сто милиона слънца целокупно се движи и след много време няма да бъде на това място, дето сме сега. А пък някоя друга вселена ще бъде на това място, дето сме сега. Това са сега отвлечени работи. То е само едно схващане. То е само едно предположение. Това пише във всички окултни науки. Учените хора предполагат това. Всеки един може да определи, ако той се занимава докъде неговата мисъл, чувство и постъпки могат да отидат. Не всеки може да определи, но само тези специалисти, които се занимават. Вземете тези, които изучават човешкото лице. Те ще разгадаят от това лице какво може да стане. Като види той някоя

черта казва, че този човек ще стане виртуоз. Каквото е казал, става. Той казва, но неговото казване не прави хората музиканти. Той казва, че в този човек има такива способности и така ще се развие. Всеки един от вас трябва да бъде до известна степен гадател. Един ученик, ако беше учен, сутринта като хване палеца, ще може да знае като го дигне професорът, дали да си каже урока или професорът ще го скъса. После като отиде да държи изпит, ще може да знае дали ще го скъсат или ще може да издържи изпита си. Отива ученикът и казва: Тази сутрин ще имам 6. Той знае положително. Палецът е най-разумното в човека. В този палец се крие една велика наука на човека. Основното чуканче на палеца, то е животинската наука на птиците, животните и растенията. Средното чуканче е обикновената наука на човека. А пък горното чуканче на палеца е висшата наука на човека. Сега (ние) правим един извод. Ако горната става е къса, това показва, че този човек е малко извървял и затова не вижда нещата на Божествения свят. Божественият свят е по-далеч от него. Тук имаме известни математически пропорции и известни геометрични съотношения. Онзи, които изучава чертите на лицето без тези мерки, никога не може да има положителни резултати. Могат да имат резултати, но ще предполагат. Има известни математически съотношения, които те трябва да знаят.

Сега вие като се движите, движете се едновременно в три посоки. Всяка една посока на движението е изразена. Тези трите станции показват движението на посоките. Какво сте извървели, какво сте свършили. Това е съзнателният живот. Третото чуканче на всичките други четири пръста показват Божествения свят. В дланната област се показва какво са извършили животните. А разстоянието от дланта до рамената показва какво са извършили растенията. Цялата ръка от рамото до дланта е направена от растенията. Дланта е направена от животните, пръстите са направени от човека. Най-външната част на

пръстите е направена от Бога. Средната част е направена от ангелите, основната част на пръстите е направена от човека, от разумния, от космическия човек, той е работил, но работата още не е довършена. Някой казва да се развие човек умствено. Непременно неговата мисъл трябва да се въплоти в неговото тяло и животът трябва да се въплоти в неговото тяло и волята трябва да се въплоти в неговото тяло. Тялото трябва да бъде израз на тези три велики сили, които действуват във вас. Но това, което действува във вас, вие трябва да му станете господар. Смъртта не е нищо друго, освен събличането кожата на змията. Човек минава през змийското положение сега. И всяка змия, след като се съблече, става микроскопически по-добра. После иде второто събличане, трето събличане и т.н. 10 милиона кожи като хвърли змията, тя може да направи едно добро. Като хване една жаба, като мисли, мисли, ще каже: Хайде да я пусна. Вече има силата да направи едно добро на жабата. Когато на мене ми кажат, че еди-кой си човек е направил добро, аз казвам: Всеки един човек, след като съблякъл 10 милиона кожи, той може да направи едно добро. Затова считам, че хората не могат да бъдат добри, понеже не са съблекли всичките кожи. Имат много кожи да се събличат, затова не могат да бъдат добри. Да преведа, да дам малко пояснение. Предположете, че един човек има да дава грамадна сума дългове. Той е получил едно наследство от 500 000 лева, отивате при него и му казвате: Дайте ми пари назаем. Той казва: Знаете ли колко дългове имам да давам? Те му казват: Богат си. Той казва: Не съм богат, имам да плащам много. Само като изплатя дълговете си, каквото остане, ако ми остане малко и като се върна мога да дам, колкото остане. Ако останат 1, 2 лева или няколко стотинки мога да ги дам. Няма какво да се сърдите на човека. 500 хиляди лева има, но има и да дава. Змията защо не може да прости на някоя жаба, защото има да дава. Господарят ѝ казал на змията, която жаба хванеш, ще я глътнеш. За всяка жаба изядена по

хиляда лева. И змията казва: Кой ще я пусне, хиляда лева е това. За глътната жаба хиляда лева плащат. После втора жаба, трета жаба, четвърта и т.н., и вие гълтате жабите. При сегашното положение, в което се намирате, ако ви дадат 1 000 лева за жаба, вие я изяждате. Не всички, но някой от вас предполагам, допущам, научно мога да го докажа. Ако ви дадат 1 000 лева за изядена жаба, не я ли изяждате? – Даже и вегетарианец да е, пак може. Ще заприличате на онзи българин, който отишъл да се изповядва при един свещеник. Свещеникът му казал: Свинска мас няма да ядеш, дървено масло ще употребяваш. Онзи българин имал свредел, пробил дупка в дървото, прекарал свинската мас през дупката на дървото. И този българин казал на свещеника: От най-хубавото дървено масло ям. Това са приказки. Приказки, които са верни по отношение на нас, на нашия манталитет, на нашето умствено схващане. Ние си правим известни уговорки. Направим една свинска постъпка и прекараш някоя своя постъпка през дървото, и казваш, че е станала на дървено масло. Всички хора все дупки пробиват и правят дървено масло. Като премине свинската мас през дупката на дървото, става дървено масло. Дали става е въпрос, но той мисли, че става.

Вие ще ми кажете: Не е ли хубаво човек да има малко парици? Но парите, това е много малък център. Временен център. Имат планети, имат спътници. Парите това са един от малките спътници. И без него може. На земята без месечина може. Тя упражнява известно влияние, но може без нея. Но без слънцето не може. Без пари може, с пари разбира се е по-хубаво, но някой път и без пари е хубаво. Вие ще кажете, ако имам пари, ще си хвана такси, файтон. Ето как аз разсъждавам за таксито, за файтоните. Наблюдавал съм навсякъде и в градините, в Америка. Тук слугините ще турят децата в количката, в едно файтонче и слугинята тика каруцата. Този аристократ се вози. Слугинята го тика. Когато конете ви возят с файтон, не сте ли едно

голямо дете. Конете знаят от вас повече. Вие нямате опитността на конете. Тези деца от невидимия свят ги залъгват, за да не крякат много. Дават им таксита, файтони. За малките деца има каручки. Но когато това дете стане възрастно, на 25 години момък, че да турят този момък в каручката и слугинята да го тика или в една количка да го вози, какво ще кажете вие на това? – За детето ви е приятно, че като го видите да се вози, прилича му тази количка. Но ако видите възрастния в това положение, какво ще кажете. Ако видите един светия да се вози на едно такси или файтон, какво ще кажете? – Или да го турим още по-ясно, да дойде един ангел и да се качи на едно такси, с крилата си. Смешно е ангелите да се возят на такси. Така смешно е и за разумните хора да се возят на файтон. Аз принципално застъпвам. Турям едно такси, един файтон, като изключение някога, но не го турете като потреба за тебе, понеже ще ти атрофират краката. Като станеш сутринта ти тури мисълта, че ще ходиш. Ако се возиш на колата, конете ще станат по-добри, но ти ще губиш. Ако бащата има пари, ако е богат, детето ще пътува с такси. А бедното дете, не.

Да преведа още по-ясно. Вие искате да прекарате един живот без мъчнотии. Само това е невъзможно. Мъчнотиите, това са препятствия, при които се развиват енергиите в света. Ако светлината нямаше препятствия на пътя си. Ако тъмнината не съществуваше, светлината не можеше да се прояви. Само като се тури едно препятствие на пътя на светлината, тя се проявява. Мисълта като срещне едно препятствие, чувствата като срещнат едно препятствие се проявяват и волята като срещне препятствие се проявява. Като знаеш откъде е препятствието, ти си умен човек. И тогава ще имаш задачи. Всичките мъчнотии в живота са неразрешени задачи. На кои трябва да се дават задачи. Трябва да имате съвсем друго схващане. Вашето днешно съзнание ни най-малко не влиза в страданието на животните, на растенията, даже на вашите близки. Всеки съзнава

само своите страдания. Съберете страданията на всички. Ако има в света някой, който най-много да е страдал, това е Бог. Казваме тогава: Докога ще страдаме. Дотогава, докато станем като Бога. Докога човек ще страда? – Всеки, който не може да търпи – страда. А пък всеки, който не търпи, страда. Търпението е един трансформатор. Той превръща неразположението в една сила. Тези препятствия чрез закона на търпението са една площ, която спира тези вълни и ги превръща. Най-първо трябва да се справите с вашия живот. Всеки един трябва да се справи и да развие каквото и да е изкуство, което има в себе си. Той трябва да се учи от другите хора, но никога да не желае да има тия постижения, които имат другите хора в света. Никога двама души не могат да имат същите постижения. Всеки човек може да има едно свое постижение в света. Дървото, което расте, има желание да расте. Всичките дървета нямат еднакви постижения. Това важи и за хората. Хорското разнообразие е още по-голямо. Един ученик е нещастен, защото единият иска да има 6, като другия. То е едно разнообразие. Единият е получил 6 и другият може да е получил 6. Но разбирането на двамата студенти е различно. Външната бележка е еднаква, но разбирането на единия и другия се различава съвсем. Вътрешните им разбирания се различават. И двама професори, които преподават едни и същи лекции по един и същ предмет, и двамата преподават по един и същи начин, но разбиранията на двамата професори се съвсем различават по известни работи. Всеки един човек дотолкоз може да бъде доволен от себе си, когато не прилича на хората. Да не приличаш на хората, то е идеал. Не да приличаш на хората. Може да имаш същите стремежи, енергии, но всеки един трябва да има нещо специфично, което той да постигне. Вие искате да се нравите на вашия професор, да сте прилежни, то е второстепенно. Най-първо вие трябва да се интересувате от науката, която той преподава. Тази наука, той я взел

от природата. От природата трябва да се интересувате. После трябва да се интересувате от това нещо, от което природата е взела това знание, после трябва да се интересувате от проповедниците, един професор, един проповедник. По отношение на нас природата е една област, която съдържа всичките възможности за човешкото развитие. Тези новите схващания са потребни, за да си създадете един нов мироглед. Със сегашния мироглед, който имате, често ще си строшавате каруците, понеже пътят е каменист. Мнозина хора виждам тръгнали с кола, с по четири колелета, но най-после останали с по две колелета. А после ги виждам, че са и без колела, само на коня се е качил, най-после виждам и конят не е останал, върви пеш. С каруцата по гладкия път, с коня по планинския стръмен път. А по стръмните върхове сам ще вървиш. В живота има високи върхове, които трябва да изкачите сами без коне и без раници. Ще хвърлиш някъде раницата и ще се възкачваш. А пък ако попиташ, защо Господ не е направил света така, че някоя слугиня да те вози с каручка. Сега вие страдате, понеже, слугините са започнали да обръщат каруцата. Превърната е каруцата и ти отскочиш, ти започнеш да кряскаш, пък тя само прави малко джумбуш. Ще запее после, пак ще го тури в каруцата и ще каже на майката: Стана малко нещастие. Една хата днес стана, утре хата и толкоз се наплашиш, че вече не искаш да влизаш в каруцата. Като дойде майката тя иска да го тури в каруцата. Той казва: Не. Сега вие сте дошли до това положение. Ако сами не се възпитаме, слугинята ще те възпита да не влизате в каруцата. Хората са дошли до положение, че като запалят свещта, децата искат да бутнат свещта. Но като бутнат свещта се опарват. Той казва: Нека да опитам, имам свобода. Като бутне 4, 5 пъти и се опари и после майка му като му каже, детето казва: Ще слушам вече. Сега ние вече сме дошли да разбираме Божествения език. Страданието казва: Не върви

там, дето не трябва. Като бутнеш един, два, няколко пъти, най-после ще престанеш.

Всичките тези положителни сили – *Ж М В*, имат отношение с *Х*. Човек е един *Х*. Животът, човешката мисъл и човешката воля трябва да минат през човека и да оставят онези заложби, онези Божествени благословения, които те носят със себе си. Човек трябва да живее, да мисли и да действува. Тези трите сили са изваяли части от човешкото лице. Волята е създала челото, горната част на ръката. Мисълта е създала носа. Средната част на пръстите на ръката. Животът е създал долната част на лицето, затова човек трябва да яде. Въздухът влиза през носа, то е храна за мисълта. Светлината е храна за човешката воля. Затова човек, който не разбира светлината, той е слаб човек. Волята се усилва от светлината. Интелектът от въздуха. А животът се усилва от храната. Това е една философия. Трябва сега приложение. За да имате воля, вие трябва да разбирате и да възприемате светлината. Трябва да знаете как да дишате. Плавно ще приемаш въздуха. И плавно ще излиза въздухът навън, а не бързо. Въздухът, който влиза през лявата ноздра, трябва да излиза през дясната. И въздухът, който влиза през дясната ноздра, трябва да излиза през лявата. Трябва да се образува едно пресичане. И двете очи различно възприемат светлината. Някой път през едното око може да възприемете повече светлина. А пък през другото може да изпращате повече светлина. И следствие на това, ако хората не знаят закона, ще стават разногледи. С едното око гледате някой път предмета по-близо, а с другото по-далече. Телескопът приближава нещата при вас. А пък ако направите телескопа обратно, тогава предметите се отдалечават. Трябва да разбирате какво отношение съществува между една права мисъл и очите. Една права мисъл зависи как гледате на нещата. Ако човек възприема вярно светлината, той ще има верни мисли. Всичките невярности се дължат на неправилното възприемане

на светлината. Това трябва да бъде един разумен процес. Както ние разумно трябва да се храним, както трябва да дъвчем храната си и трябва да се стремим да възприемем силите на живота, така също и светлината е кондензирана храна за човешкия дух. Ако тази храна вие не я дъвчете, тогава вашето умствено тяло ще бъде хилаво. Както храната на физическото поле, ако не я дъвчете, физическото тяло става хилаво. Това се отнася и за светлината. Въздухът е за ума. Светлината е за Божественото в човека. Така човек се храни с твърда храна, течна, с въздухообразна. А пък светлината е храна за Божественото в човека. Ще се храниш през устата, през носа, през очите.

Отче наш.

ПЪТЯТ НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

11 година, 28 лекция на 1 мл.ок.клас, 29.IV.1932 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Ако прекарате две прави линии през един център, какво ще получите (Фиг. 1)? – Може да ги прекарате да бъдат перпендикулярни. Ако разделите два прави ъгъла на две, какво ще получите? – Как ще го намерите без да измервате.

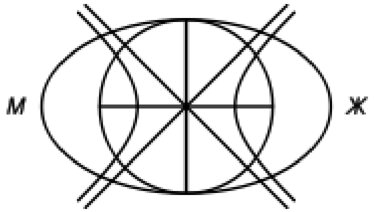

Фиг. 1

Как бихте определили един физически резултат? – Каква е разликата между една причина и едно следствие. От физическо гледище каква е разликата? – Да допуснем, че вие имате една запалена свещ, изгаря свещта. Какво е последствието? Изгуби се свещта. Учените хора ще запалят тази свещ под някой голям калпак, след туй ще докажат, че веществото, от което е направена свещта, не се губи, ще дигне големия калпак и ще каже, че свещта е там и свещта е изменила своята форма. За изменение формата на свещта коя е причината. Огънят, той е причината. Но огънят е последствие. Огънят е последствие, но следствие на една причина. Вие взимате следствието за една причина и казвате: Огънят превърна свещта на

газ. Доказвате, че тази материя, от която свещта е направена, се е променила. Но питам: Свещта има ли същите качества както преди. На какво се е превърнала свещта. *(Видни пари, газове и малко пепел).* Тогава каква е разликата между една причина и едно следствие. Много пъти вие мислите, че нещата са ясни.

Ако ви питам каква е разликата между хиперболата, окръжността и елипсата? – Физически в университета доказват: Има ред теории, надълго и нашироко. То е физическата страна. Но каква е разликата. И какви са причините. Тези разумните хора, които са образували хиперболата, и тези, които са образували елипсата, каква идея са имали? – Какво искат да докажат на студентите в университета, с какво искат да ги запознаят? Каква е тогава разликата между окръжността и елипсата, от физическо гледище. *(Елипсата има два центъра, кръгът – един.)* Вие разсъждавате по втория начин. Че елипсата има два центъра. То е вярно. Вярно е, че огънят превърна свещта на газ, но всъщност огъня го нямаше. Откъде огъня за пример? – Туй същество, което дойде и запали свещта, то тогава ли образува огъня? – Но да допуснем, че туй същество иде и носи една кутия кибрит, извади една клечка и запали свещта? – Откъде дойде огънят? – Вие казвате: Какво стана с кибритената клечка? – Тя като дойде какво ще стане? – Запалва се свещта и гори. Ученият човек, като учен, той ще види за колко време тази свещ ще изгори. Той ще вземе в съображение, ще измери дебелината на свещта, ще измери дебелината на фитила и след туй ще извади часовника. Като знае височината и дебелината на тази свещ ще каже, че в половин час изгаря половин сантиметър. Тя е 10 см. 15, 20, 25 см. Най-голямата свещ, тези венчалните свещи, те са необикновени свещи, от спармацет, около 25 см, 30 см. Тогава той изчислява, че тази свещ като изгори след 10 часа, цялата свещ ще изгори. Запитайте учения човек къде отиде свещта. Той казва, че нищо не се губи в природата.

Казвам: Как не се губи, свещта изчезва, вие не разбирате философията. Той направи опит с теглилка, доказва, че материята е там, но тя се е изменила. За да се образува светлината, тази свещ изгаря. Трябва да стане една промяна. Ученият човек вас ви доказва, че тежестта на материята, че материята не се е изгубила, но има нещо, което се е изгубило. Светлината, която излезе, къде отиде? – Той казва, че толкоз тежи. Не тежи толкоз, тежи по-малко, отколкото свещта по-рано. Може ли сега да определим, като изгори една свещ от грама, каква част се губи? – Светлината, която е излязла от една свещ, колко ще тежи? – Да допуснем, че имате едно шише с розово масло. Розовото масло постоянно се изпарява. Тези пари излитат и какво ще стане с шишето? – Олеква шишето. Но да допуснем, че вие туряте малкото шише в един голям калпак и се измерва онова, което се доказва. Във вас кое ви дава идеята за някакво ухание? – Какво представя то от себе си? – Дребни частици излизат от розовото масло. Представете си, че такива дребни частици излизат и те като светлината не може да се теглят. Иде учен човек и търси розовото масло в малкото шише. Но маслото не е в шишето, но в големия калпак е. Ако е в големия калпак, вие не можете да го видите. В малкото шише вие можете да го видите, но в големия калпак не е като течност, превърнало се е. Допуснете, че на този големия калпак има една цев и ученият казва, тук е розовото масло, вътре е. Като поставите носа, усещате, че има ухание, мирише. Значи превърнало се е на газ. Но работите в света нямат само физическо обяснение, причина и последствие. Причината съзнава, че положението на известен предмет се е променило. Самото следствие не познава това. Ами ако в природата е обратното, тогава как ще обясните този въпрос от физическо гледище? – Причината съзнава, че състоянието се изменя. Тялото се е променило. Самото тяло не съзнава. Ако вие разцепите едно дърво, ще знае ли дървото, че се е разцепило? – Или

ако направите една ръчка на някое сечиво, на брадвата или на някой трион. Разцепите между две дървета, вие знаете, станало известно съчетание, има известно съчетание, но желязото не знае. Да ви приведа друг един пример. Представете си, че се ражда едно дете, което не знае как се е родило. Бащата и майката са причината, но детето не знае, след време детето може да знае причината. Как ще обясните със съвременната наука вие туй? – То е както в геометрията, имате налице една аксиома. Вие аксиомически приемате, в неговото подсъзнание, то е аксиома. Но ако няма подсъзнание? Един материалист какво ще ви каже? – Един материалист приема, че човек няма никаква душа. Но същевременно приема, че временно се явява едно съзнание в него. После туй съзнание изчезва. Материалистът разсъждава днес за днес без да мисли. Има разсъждения без мисъл. Знаете ли какво наричам без да мислиш? – Може да направиш, както жените правят. Синжирчета с колелца. Ако питаш защо, не знае как го прави. Туря един кръг в друг, свързва, но не знае защо направила кръга. Може да направи цяло едно въже, с което да обеси човека. Казва: Туй въже го правя за проба. Онзи, който прави въжето, може да предскаже за какво ще употребят хората неговото въже.

Да ви приведа друг пример: Вие пишете писмо на един ваш приятел, защото имате нужда, студент сте, намирате се в трудно положение, пари ви трябват. Пишете на вашия приятел Д.Н. едно писмо, започвате любезни приятелю и след като му пишете, казвате, че имате голяма нужда, ако може да ви услужи с пари. Вие сте уверени, че той ще ви даде пари. Искате му 1 000 лева. Кое е онова, което ви уверява, че той ще ви даде 1 000 лева? Но представете си, че вашият приятел ви отговаря по-любезно и казва: Нямам 1 000 лева, но имам 500 лева, наполовина вашите работи се уреждат. Коя е причината, че вие не можахте да предвидите, че той не може да прати 1 000 лева. Вие мислите, че той ще прати 1 000 лева, но той ви прати

500. След като писахте, вие имахте научни данни по хиперболичен и елиптичен начин. Разрешихте въпроса, но сметката не излезе права. Наместо 1 000 лева 500 ви прати. Но все таки, то е наука да спечелиш 500 лева при едно трудно положение.

Но да са върнем към формите. Кое е причината? – Как се е образувала хиперболата? – Нали има свои причини? – Ние твърдим, че има хипербола. Тя съществува в природата. Но то е вече философски даденото на Михалчев. Тия плоскости се секат. Тези две хиперболи се движат в две противоположни посоки. Това са осите или диаметърът на кръга или това са двата диаметъра на елипсата. Вие казвате, че в елипсата единият диаметър е по-дълъг, а другият – по-къс. Вие казвате, че тия хиперболи като се движат, тия двете противоположни движения някъде във вечността ще се пресекат.

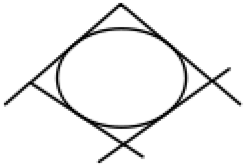

Фиг. 2

Приблизително ще направя едно такова движение, тогава като се пресекат какви фигури ще образуват (Фиг. 2)? – Елиптична фигура, понеже има два центъра. Те тръгнаха в противоположни направления. Кои са онези причини, които ги заставиха да се пресекат. Как ще се пресекат, като се движат в две противоположни посоки? – Значи не се движат в една плоскост. Ако се движат в плоскостта, никога няма да се пресекат. Ако се пресичат, значи не се движат в една равнина. Туй движение е *M*. Представете си, че от този център излизат тия двете движения, в една или в друга посока. В живота да кажем двама приятели или брат и сестра, и единият отива в Африка, другият в Америка. 5, 10 години работят и пак се връщат в дома си. Събират се.

Те се връщат по един кръг, ако са братя. Но представете си, че имате един мъж, който излиза и казва: Аз съм мъж. Заминава някъде на печалба, другото е една мома, която излиза от един дом и казва: Аз съм жена, трябва да раста, тя отива в противоположно направление. До известно време те растат и после тия двамата души се срещат един ден и образуват запознанство. Те излизат от две противоположни фамилии, с различни качества и след туй между тях се зароди известно сродство. Същото това нещо го има в елементите. Съединява се кислород с водород. Кои са причините, които заставят кислорода да се съедини с водорода? *(Афинитет имат.)* То е даденото. При това един кислород се съединява с две единици водород. O_1H_2. Защо кислородът е с една единица, а водородът с две? *(Според валенциите.)* Това, което никой не е видял, че е едно. Вероятно може да е, но ти видя ли го, не го видях, но предполагам. Учените хора не са видели, но предполагат, то е вероятност. Ние няма да спорим, че то е вярно. Защо едно с две се съединява. В дадения случай кой е по-силен? *(Кислородът.)* Ако водородът е по-силен? – Сега възражението не е едно доказателство. То е въпрос. В дадения случай тъй както са нещата, вие имате в окръжността един физически резултат. Всичките небесни тела са валчести. Всичките органически същества са елиптични, от валчести се превръщат на елипса, а всички духовни същества са хиперболични. Ти едно духовно същество ще видиш хипербола, няма да видиш цялото същество, но ще видиш само гърба, то е пътят на туй същество. Ние изчисляваме неговия път. Казвам: Хиперболата е път на едно съзнание. Елипсата е път на друго съзнание. И кръгът е път на трето съзнание. Следователно, ние различаваме полето, през което минават силовите линии, които действуват в известно поле. Но туй същество, което функционира, ние искаме да намерим неговия път. Един ден на туй същество ще се измени неговият път.

Та казвам, трябва да разбираме трите основни закона. Щом вие се движите в един кръг, вие трябва да разбирате физическия свят с неговите основни закони. Щом се движите в една елипса, вие трябва да разбирате законите на елипсата. Законите на елипсата не са както на кръга. И движението на ония сили, които се движат по хиперболичен път, то е духовният свят. Човек, който не е запознат със законите на хиперболата, не знае какъв е духовният свят. Например да вярваш, че след като умреш, ще живееш, то е хипербола или да вярваш, че от невежа учен човек ще станеш, то е хипербола. Или да вярваш от грешник светия ще станеш, то е хипербола. Ученият човек ще докаже, че с ред формули, че тия хиперболи някъде във вечността ще претърпят такова видоизменение, ще докаже, че не се движат по една плоскост и движенията на тия хиперболи ще се пресекат. Невъзможното в едно отношение е възможно в друго. Сега законът, който изваждам: Някой път вие казвате, това нещо е невъзможно. Невъзможно е при дадени условия, но е възможно при други условия. Невъзможно е един човек, когото мразиш, да ти даде пари. Може когато го мразиш да ти даде пари, ще идеш с парабел и ще кажеш, ще те убия. Той ще извади, ще ти даде, но ако е на свобода, никога не можеш до го заставиш чрез омраза да ти даде пари. Ако го обичаш, ще ти даде пари, ако го мразиш, не дава. Сега какъв е законът на Любовта? – Законът на Любовта е закон, чрез който се постигат всичките желания на едно разумно същество. Имаме хиляди желания в света. Любовта е един правилен път, по който всичко се постига. Защо трябва да обичаме? – За да постигнеш онова, което ти желаеш. Сега ясна ли е мисълта? – Научно не е доказано, то е твърдение, то е дадено. Значи ако ти мразиш, чрез омразата ти спъваш своя прогрес. Правиш един опит, втори, трети, четвърти, пети и ред противоречия се внасят в твоите чувства. Противоречия в ума ти, противоречия в постъпките ти. Ти казваш: Какво трябва да правя? – Казвам, замени

омразата с любов и работите ще се уредят. Или сега турям друго едно изяснение. При глупостта не ти вървят работите, тогава омразата и глупостта заедно вървят. Казваш, какво трябва да правя? – Стани умен и разумен човек и веднага работите ще тръгнат. Сега под думата любов разбирам, че любовта си има свои качества. Кое е първото качество на Любовта? *(Свободата.)* Свободата вече е външно условие. Най-първо Любовта изисква разумност. Онзи, който люби, той е разумен, внимателен към онова същество, което обича и в нищо няма да го увреди. Като е внимателен той не иска да го ограничи. Питам тогава: Майката, която хване детето, завие го в пелените и тя го обича. Защо го увива, има ли свобода? – Ти имаш един свой приятел, пишеш му едно любовно писмо, увиваш писмото, туриш го в плик, запечатваш плика. Де е свободата тука? – Тогава като дойде твоят приятел, ти употребяваш закона на кръга. Затваряш. Имаш един завършен резултат. Затвориш един кръг, пращаш го на един писател. Той е учен човек. (Чертежа.) Казва: Да отворя ли писмото или не. Най-после го разтваряш. Какво е начертал там? – Една елипса. Ти изваждаш писмото, разгъваш го, четеш нещо, хипербола има. Ти искаш 1 000 лева, но на тази хипербола идват 500 лева. Има нещо криво в изчислението. Той казва така: 500 лева ти пращам, Великден иде, иди и купи 500 яйца, вапцай ги, продай ги по 2 лева и ще имаш 1 000 лева. Ти вземаш 500 яйца по 1 лев, 500 лева, вапцаш ги и ги продаваш по 2 лева, ти ще намериш 1 000 лева. Ти казваш нищо не се постига. Той е длъжен само 500 лева да ти даде. То е половината от хиперболата, в едно направление и ти в другото направление, още 500 лева ще вземеш. Ти никога не можеш да вземеш 1 000 лева от своя приятел, ако той ти прати 1 000 лева, тебе 1 000 лева не ти трябват, трябват ти 2 000 лева. Ако ти прати 2 000 лева, тебе 4 000 лева ти трябват. Ще вапцаш яйцата. Колко лева ще употребиш, за да вапсаш яйцата – 2, 3 лева. Сегашните хора се намират в едно особено

положение. Всички научно доказват. Но ученият човек като се намери в едно противоречие, забрави кръга, елипсата. Той не е вапцал яйцата. Казва: Трябват ми 1 000 лева. Не му иде на ум, че Великден иде и може да вапца яйца. Казва: Кой ще ходи да ги продава, срам го е. Ами как не те е срам да искаш пари, а те е срам да продадеш яйцата?

Вие сега слушате една лекция, каква е целта? – Целта ви е, вие сте гладни, идвате в гостилницата, искате да ядете. Вие сте заставени и казвате: Дано по-малко да вземе. Седнете на масата, гостилничарят даде яденето. Гостилничарят може да иска пари от вас, а може да има една книга, че накрая на месеца да плащате. Добре. Има и друго положение. Вие сте отруден, измъчен, нямате знание. Намерите някое училище и вие влезете в училището и слушате лекция. Пак имате положението, както онзи в гостилницата да вземете нещо. Третото положение е, измъчен сте в света, спрете се някъде, коленичите да се молите. В първото положение имате гостилничаря със своите тенджери, с паници, с хляба. Явява се там и той на гостилничаря казва: Можеш ли да ми услужиш, влезе в училището, там е учителят или професорът, който говори. Влезе в църквата, там свещеникът чете своите молитви. И ти като влезеш тебе ти е трудно нещо на сърдцето, то туй, което свещеникът чете, мислиш, че ще ти помогне. Питам: Защо влезе в църквата? – Ти седиш половин час там и казваш: Олекна ми. Питам сега, кое стана причината, за да ти олекне. Казвам: Църквата. Ако зданието го нямаше, щеше ли да ти олекне, после, ако не беше свещеникът, не щеше да ти олекне. То е ⅔ от истината, ⅓ остава. То е толкоз вярно, както когато теглите материята и казвате, че тя си остава същата. Но все таки къде отиде светлината? – В дадения случай кое е важно, когато една свещ гори? – Да докажем колко тежи, че не се е изгубила свещта или да почувстваш нещо. Че светлината е отишла. Ако светлината е отишла, питам туй

доказателство колко струва. Ти можеш да докажеш, че тази свещ не се е изгубила, но тази свещ има предназначение да свети някъде. Вие четете някой поет, някое стихотворение и за някой куплет казвате: Отличен, много хубаво. Доказвате, че римите са на място, думите са на място. Питам: Този поет, като написал своята поезия, какво е имал предвид „О, майко мила, защо си ме родила?“. Сега, кои са важните думи в тази поезия. Майко и родила. Какво иска да каже поетът? – *(Тежко му е.)* Защо му е тежко? – Или в гостилницата хляб не дават, или в училището не го приемат, или като се моли в църквата, нищо не получава. Като излезе на отворено казва: О, майко мила, защо си ме родила? – Аз разрешавам тъй въпроса: О, майко мила – 500 яйца ще вапцаш и ще ги продадеш и ще се уреди въпросът. След като си бил в гостилницата и не ти дал гостилничарят да ядеш, след като си бил в училището и нищо не си научил, след като си бил в църквата и нищо не си получил, остава ти само едно, да боядисаш яйцата и да ги продадеш. О, майко мила – майката ще каже: Вапцай ги! – Всяко ваше противоречие, всяка ваша противоречива мисъл, която се намира в ума ви, вапцайте ги в червено. Не със синьо или зелено. Червената боя разрешава всичките трудни работи. Всичките трудни работи в света се разрешават с червеното. Онзи, който се е отчаял, той иска да се самоубие, да изкара кръвта да види червено. Когато някой иска да се самоубие, нека да вземе едно ножче и да пусне малко кръв, тогава ще му мине желанието да се убива. Когато някой иска да се самоубие, казва: Тази задача лесно ще се разреши. Цапни ръката си и като капнат 20, 30 капки, ще разбереш какъв е законът. Имате едно обезсърдчение, решавате, решавате, не може да решите една задача. Ще туриш червеният цвят. Преведете сега какво означава червения цвят? Намирате се при една чешма, вие сте възпитан човек. Минава един човек с една чаша, вие казвате: Моля господине, дайте ми чашата. Той казва: Не давам чашата. Минава втори, трети и всеки не

дава чашата. Аз идвам без чаша, навеждам се на чешмата, турям си ръката и пия. Вие казвате: Дай ми чашата. Аз казвам: И ти имаш чаша като мене. Ти чакаш изкуствена чаша: Тури ръката на чешмата. Съзнай, че онова, което искаш да разрешиш, ти имаш възможност да разрешиш. Ти се заблуждаваш, че не можеш да разрешиш: Ти имаш чаша. Този човек ти казва, че и той като тебе разрешава. Той разрешил задачата на чешмата. Ти казваш, че пил така, казва: Едно време аз пиех с такава чаша. Аз нося една чаша, която всякога мога да имам на разположение. Туй, което искаш от хората, то не е реално, то е временно. Може да дойде, може и не. Законът така работи. Само Любовта, която може да даде твоето сърдце, тази Любов е реална. Само Любовта, която може да излезе от сърдцето е реална. Само онази мисъл е реална, която излиза из ума, отвътре навън. Всички други мисли, които идат отвън, тяхната реалност е относителна. Всяко добро, което не се проектира от твоето сърдце, а иде от друго, то е относително. Не че не е вярно, но има съвсем друго отношение. Вие по някой път вземете два резултата. Вие искате другите хора да бъдат добри, те да бъдат началото, алфа да бъдат, а вие да бъдете омега. Всичките хора в света не могат да бъдат начало. Никой човек не може да бъде начало на нещата, нито край на нещата. Не мислете, че като завършите една работа, сте край. След вас ще дойде втори, трети, четвърти, пети. Ще има мнозина, които ще извършат едно нещо. Нито сте начало, нито сте край. Какво сте? – Вие сте един резултат. Казваш някому една хубава дума, то е само един резултат. Казваш на този човек как да пие вода, с ръка може ли да пиеш? – Той казва: Може ли това нещо? – Може. Аз вече съм правил опит, веднъж, дваж. Той си тури ръката, направи опит, убеди се и той вижда действително, че и той като тури ръката, тази мъчнотия ще се премахне. Сега някой от вас може да каже, аз съм неспособен човек, от мене нищо няма да стане. От тебе музикант няма да стане, от тебе

философ няма да стане, от тебе поет няма да стане, но все таки нещо може да стане. Ще намериш последното, което можеш да станеш. Хората казват: Туй е последното – да умреш. Ще създадеш беля на хората, на близките си, да те погребват. Баща ти и майка ти да харчат пари за тебе. Това е последното. Като направиш последното, никого да не безпокоиш. Това аз наричам последно. Седя при огъня, това не е последно нещо. Тогава, кое е последното, което човек може да направи? – Намираш се в трудно положение. Не е последното, което може да направиш. Детето взело една ябълка: Да ви наведа на една мисъл. То държи ябълката и не я дава. Баща му иска да я вземе, но то плаче, кряска и не я дава. Какво трябва да направи това дете? – Последното, което трябва да направи, за да не го бият, е да дигне ръцете и да пусне ябълката. Кажат ли му дай, да я даде. Защо детето не иска да даде ябълката? – Защото то мисли, че в тази ябълка е всичкото разрешение на въпроса. Казва: Ако ми вземат ябълката, отиде целият живот. Представете си, че те като го бият, може да го натупат и пак да му вземат ябълката. Щом имаш едно желание, с което много пъти те бият, отвори си ръката. Едно правило: Майка ти бие, баща ти, приятелите, всичките, отхвърли туй желание, дай го да го вземат. Щом за една мисъл те бият, дай я. Щом за една постъпка те бият, дай постъпката. Какво ще стане не му мисли? – Ще стане това, че няма да те бият. То е печалбата. Щом дойдеш до едно противоречие, остави това желание. Ще станеш свободен човек. Освободи сърдцето, освободи ума си. Тази мисъл, не че я изхвърляш, но даваш свобода, освобождаваш се и веднага настане едно друго състояние.

Сега ние ще дойдем до онова вътрешното знание. Науката в дадения случай е едно средство, с което могат да се разрешат известни задачи с ума. Аз сега включвам неща, с които науката не се занимава, ни най-малко не се занимава. Тя се занимава само в кръга

на физическия свят, със съчетание на плоскостите, отношение на известни тела, привличане, отблъскване. Светлината с каква бързина пътува? – На науката крайната цел каква е? – Каква е крайната причина, науката не знае. Има някои философи, които се занимават, пък да се спре човек, върху крайния резултат, той трябва да започне от себе си. Защото има отношение между макрокосмоса и микрокосмоса, между малкия свят и големия. Каквито са отношенията на големия свят към малкия, такива са и отношенията на малкия свят, на туй, което той търси. Една твоя мисъл, една твоя постъпка, имат отношение. Туй отношение, което съществува в твоето желание, има известно количество материя, която влиза, взима известни форми, занимава те, целия ден се върти в ума ти. Трябва да определиш най-първо пътят на твоето желание какъв е. Път на някоя комета ли е? – Кои тела се движат? По какъв път? По какъв път се движи земята? – Елиптичен. Кои тела се движат в кръгове? Съвсем завършена е формата. Земята е кръгла. По какъв път се движат частиците и цялата земя как се движи? – Цялата земя, ако турите в пространството, ще турите, че тя седи от безброй системи, които се движат все по кръг и всичките съставят едно тяло, наречено земя. Туй е дадено. Кислородът и водородът, единицата с двете се съединява, според валенциите. Тогава какво е валенция? – Трябва една омраза, трябва една любов. От колко елемента е създадена омразата и от колко елемента е създадена проявената любов, от два елемента. И омразата е пак от два елемента. Кои са тия елементи? Всяко любовно чувство започва с два елемента. Всяка омраза започва с два елемента. Ако не разбирате свойствата на тия елементи, там стават всичките противоречия, понеже стават съединения, разединения. Сега не разбирате нещата. Вие имате някой път, някои такива състояния. Вие имате любовни състояния. То не е любов. Едно състояние, то е отражение само. Оглеждаш се в огледалото, но има ли някой човек в огледалото, няма. По-хубав съм

аз. Туй, което е в огледалото, прави точно, което ти правиш. Мръднеш се и то се мръдне. Преместиш си ръката и то си премести ръката. Когато нещо става точно тъй както искаш, то не е реално. Когато нещата стават по опакото, тогава ти си по-близко до реалността. Някой път искате другите хора да постъпят като вас, че то не е реалност. Тогава ако искате един ваш приятел да постъпи точно както вас, тогава защо ви е приятел? – Вие не се нуждаете, но ако искате един приятел той, трябва да бъде точно противоположен на вас. Ако вие сте гладен, той трябва да бъде сит, ако вие ходите, той трябва да седне. Ако вие сте седнали, той трябва да ходи. Ако вие сте скръбен, той трябва да бъде радостен. Ако вие сте радостен, той трябва да бъде скръбен. Ако няма тази противоположност, вие не сте в реалността. Съберат се двама приятели и двамата тъжни, може ли двама приятели да бъдат еднакво тъжни? – Ако единият е весел и бодър, казва на другия, който е тъжен: Не бой се, тази работа ще се уреди. Ако и двамата са тъжни, загазиха, приятелството изчезва. Именно сега искам да ви кажа: Любовта, която се явява и не ражда страдание, тя не е любов. Знание, което иде от ума и не ражда противоречие на ума, то не е знание. Тия контрасти трябва да ги имате. Щом имаш противоречие, ти си в правия път, не си далеч от пътя. То е законът на битието. Всичките мъчнотии, които се раждат, имате противоречие в живота, трябва да знаете, че вие сте в пътя. Трябва да мислите, да разсъждавате. Защото вън от туй, което учите в училището, всичките ученици имат една вътрешна наука, с която вие сами трябва да се справите. Онова, което вие сами разрешите в себе си, онова, което вие сами схванете, то ще ви ползува. Защото всички изведнъж, без външна помощ, нищо не може да направите. Но и с външна помощ, ако вие не работите, пак нищо не можете да направите. Две неща са потребни. Една възможност и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва

да се яви и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност. Без туй противоречие не можем да мислим. Ако се явят две възможности, вие нищо не може да направите. Сега да изясня. Да допуснем, че влезете в една гостилница, вие влизате и сте гладни. Там има двама гостилничари. Единият казва тъй: Ако ти от моето ядене ядеш, ще придобиеш много нещо. Другият казва: Ако от моето ядене ти ядеш, ти ще придобиеш това, което никога не си придобил. Две възможности. Единият казва: Ако ядеш от моето ядене, ще придобиеш туй, което никога не си придобил, и другият казва същото. Какво ще правите? – Или да приведа друго яче. Да направя мисълта малко по-хармонична. В една къща искате да излезете, но има две врати, седи по един с революер на вратата, казва: Ако минеш оттука, ще те убия и другият казва същото. *(През прозореца.)* Представете си, че и през прозореца има. Аз ви навеждам на една трезва мисъл, която трябва да употребите в съвременния живот. Вие бягате от противоречия. Тогава ако при едната врата онзи казва: Тук ако минеш ще те утрепя, то е едно противоречие и другият казва: Ела мини оттука, няма револвер, отде ще минеш. Ще минеш през вратата на спасението. Ако онзи не беше те спрял, ти ще идеш в кривия път. Казва: Оттука по никой начин. През този път с револвер трябва да минеш, той не е за слабите, то е път за силните. Другият казва: Тук без револвер може да минеш, то е път за всички. Щом има противоречие в живота, трябва да се явят две неща. Ако търсите две противоречия, няма истина. Ако един казва, мини оттук, а другият казва, не минавай оттук, двама има, както двамата с револверите. Страх те е да минеш, ако ти намериш две врати, на едната има един с револвер, а на другата няма с револвер, тогава мини през вратата, дето няма револвер. Ти си на правия път. Дето има противоречие, има една врата на противоречие. Има друга врата, дето няма противоречие.

Мини през вратата, дето няма противоречие. Сега какво заключение ще направим? – От всичките разсъждения какъв извод ще направим? – Тази е една цяла каша от мамалига, мамалига от царевично брашно. Какво заключение изваждат? – Туй желание, от което всички се оплакват, дай го. Ти чакаш последен да го дадеш. Не, бъди пръв, тогава. Сега ще ви дам другия закон: Дето има крайно противоречие, вие бъдете последен. Дето няма никакво противоречие, бъдете пръв. Някой казва тъй: Аз трябва да си пробия път. Вярно е туй. Една граната може да си пробие път някъде, но какво остава от гранатата. Тя мине, пробие някоя гора, извърши един акт, падне на земята, пукне се. Питам: Тази граната два пъти може ли да се пукне? – Няма философия. Кога трябва да постигнете целта по пътя на една граната? – Ако искаш, нищо не се постига. Аз разбирам постижение, ако посееш една ябълчна семка, ще постигнеш повече, отколкото да посееш една бомба. Кръгът е завършена елипса. Това е посаждането на ябълчната семка. Пък да разбереш смисъла на живота, това е хипербола. Ти нямаш пари в джоба си, вървиш, запееш една песен „Заплакала е гората“. Каква песен вие бихте запели? – Три деня си гладувал, нямаш нито пет пари, тръгнеш и си пееш. Ако запеете „Изгрява слънцето“, има три положения. Слънцето като изгрее има възможност всичко да се оправи. Като изпееш, то ще ти сложи да ядеш. Ако ти си отруден, ще ти даде почивка. Слънцето като изгрее, има едно същество в света, слънцето, което се различава. Докато не е изгряло слънцето, е мъчно. Изгрее ли слънцето, запей песен и всичко става. Ама докато изгрее слънцето, докато не е изгряло слънцето, е мъчно. Като изгрее слънцето може да имаш възможност. След като изгрее слънцето какво ще кажеш? – Свърши се работата вече. Онзи ще каже, сбогом вече сиромашия.

Сега тази идея в човека трябва да остане, идеята за Бога като възможност. Бог е една възможност. Щом носиш тази идея в себе си,

тогава обстановката на целия ден светне. Отношенията в тебе се изменят. Ако идеята, която седи в тебе, известни неща, ти реализираш нещата не по механичен начин. Но туй, вече разумното, възвишеното, ражда най-хубавите работи. „Изгрява слънцето“, то е идея за Бога, най-старата идея. Тази идея за Бога, която сега имаме, е реална. Вие мислите, че Бог е същество идеално. Тогава как ще определите. Пророкът казва в далечното минало тъй: „И аз ще се заселя между тях, не на небето горе, но между хората ще живея и ще бъда закон в сърдцата и всички ще ме познаят от малък до голям“. Може ли да има нужда тогава? – Тогаз Господ ще влезе във всичките хора и няма да има смърт, няма да има страдание, няма да има глад, няма да има безплодие, няма да има голота, няма да има босота. Как ще стане? – Тази е новата идея. Реално е, когато Бог дойде да се всели в нас. Да дойде Бог в човека и да живее, тогава ще стане изгряването на слънцето. Няма да има противоречие. Докато Господа не го знаем къде е, мислим че е някъде отвън, не е изгряло слънцето. Може би някои от вас да предполагате, къде е, но тази реалната опитност нямате. Не само да предполагате. Казват някои, но вие разумното същество хиляди същества има. Когато дойде животът в нас, когато дойде Бог в нас, болестите изчезват, ще изчезнат вътрешните противоречия и ще се заменят с хармония. Сега всички вие се стремите към реалността да изгрее слънцето във вашия живот, ще дойде, в този път ще изгрее слънцето, за всинца ви ще изгрее, но ако в този кръг слънцето се движи към центъра, слънцето ще изгрее. Ако вие се движите към центъра на елипсата, слънцето ще изгрее ли? Не. Ако вие се движите по пътя на хиперболата, ще изгрее слънцето. Това е пътят отвън, от материалното, от кривото разбиране. Тия два пътя са затворени в себе си. Те разрешават донякъде живота. Онзи човек, който живее в кръга, той има постижения, раждаш се като човек, израстваш, ставаш учен човек, достигнеш до известна възраст, после

остаряваш и казваш: Ще се мре, но не знаеш къде отиваш, не си разрешил въпроса. Този въпрос е разрешен в хиперболата. Този път не е затворен кръг. Тогава, според вашето правило, де ще намери човек истината, в себе си или вън от себе си. Най-първо ще я търси в себе си. После ще търси вън от себе си, но вън от себе си, вие ще я търсите в хората, защото всеки човек е затворен кръг. Вие преставате да вярвате в себе си, вярвате в Ивана, Драгана. То е същото заблуждение. Вие не вярвате в хората, а вярвате в себе си. Казвам: В себе си човек трябва да вярва. Ако ти вярваш в обществото, какво ще ти даде? – Ако ти си учен, ако ти си способен човек, може да работиш, то ще ти даде нещо и ти ще дадеш нещо от себе си, и то ще ти даде нещо. Но ако не си способен, отидеш при един господар, не работиш, какво ще каже? – Ако целия ден си работил тъй както трябва, той все ще ти плати нещо. Та сега ви навеждам на една мисъл. Има един господар в света, лицето не сте му виждали и по-добре, че не сте го виждали. Ако започнете да работите, той ще ви плати, пък ако не работите нищо няма да ви плати. Сега казвате: Ама как да вярвам? – Че вие все ще вярвате. Ти седиш и вярваш, че един ден ще станеш учен човек. Оплакваш се, оплакваш се, но един ден ще израснеш и ще станеш юнак. Отде ще знаеш, ти първо ще го учиш. Туй, което си казал, каквото мислиш, това става. Като кажеш, че не става – ти си учен човек – и не става. Като кажеш: Силен човек ще стана, не става, тогава какво трябва да направиш? – Ще измениш пътя. Два пъти като се удариш ще измениш посоката. Човек не трябва да бъде като мухата, блъсне се веднъж, втори път, трети път. Веднъж като се блъсне, значи прозорецът е затворен. Чакай, докато дойде господарят вкъщи, та да отвори прозореца, умната муха така прави, глупавите се блъскат. Че така хиляди мухи си трошат главите. Прозорците ще останат затворени. Може да искате да постигнете вашите желания по пътя на милионите мухи. Мухата като гледа,

казва: Трябва да се живее, виж какъв хубав свят, затворен е светът. Желанието е право, но има едно препятствие. Често забелязвам, че някоя муха се блъска долу на прозореца, а горе прозорецът е отворен. Тя се блъска в затворения прозорец, но една педя като излезе нагоре е отворено и тя може да излезе. Но тя поддържа навика, казвам ѝ: Дигни се нагоре, ще излезеш, измени ъгъла на движението. Подигни ъгъла нагоре. В дадения случай, в астрологията, това са възходящи знаци. Този е възходящ знак. Това са щастливи знаци, от изгрева на слънцето, нагоре. После има низходящи знаци. Върви всякога в един възходящ знак, подигай ъгъла. Ако е един градус, направи го два, три. Като дойдеш до 90 градуса, ще имаш разрешение, тогава ще намериш пътя. Тогава ще влезеш в хиперболичния път, в закона на възможностите. Законът на възможностите, то е закон на любовта, закон на разумността. Ти ще намериш разрешението. Или казано в религиозна форма. Христос казва тъй: Невъзможното за човека е възможно за Бога. Казвате: Отде да го зная сега? – Вие влизате в една стая, няма никой. Казвам: Бутни звънеца, започни да говориш на тази слушалка. Казвате: Какво ще му кажа на тази слушалка? – Ти говори на слушалката, ще се уреди работата. Мисли правилно. Туй значи да говориш на слушалката. Чувствай правилно, ще се уреди работата. Нали сте били на станцията, дето дават свободен път на трена. Казват: Трен № 125, дайте му свободен път. Тренът тръгне, пътят е отворен. Ако той не беше говорил по телефона, какво щеше да стане? – Казвам, светът, в който вие живеете, все по някой телефон трябва да дойде съобщение, да имате свободен път. Вие тръгвате безразборно, то не става така. Ще кажеш, влак 125 иска да тръгне. Дайте свободен път. Сега разбрахте ли? – Разбрахте ли, че ще тръгне. Дали ще тръгне, то е друг въпрос. Не че е въпрос. Съмнението във вас е, ще стигнете ли? Като върви човек, ще стигне. Вие казвате, ако изкарат трена из релсите, ако има препятствия, те са въображаеми работи. Ако стане

това или онова, може да не стане катастрофа. Но в този път такива изключения няма. В пътя на Истината няма никакви изключения. Веднъж като тръгнеш в този път, изключения няма. Може да стигнеш, бъди уверен 101%, че ще стигнеш там, без никакви препятствия. Може да имаш препятствия отвън, може да вали дъжд или сняг, но то е малко за разхлаждане. Пътят, по който вървиш, ще постигнеш онова, което желаеш.

Сега ще си пребоядисате яйца за Великден.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Начертайте хубаво тази фигура. Означете я с всичките букви. Нека ви бъде това като задача.

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

11 година, 29 лекция на 1 мл.ок.клас, 13.V.1932 г. петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Има известни положения в природата, които не се разбират. Малкото дете не знае философията защо майка му го подува. Не му дава храна. То има известна привързаност към майка си. Няма никаква философия, не знае кои са подбудителните причини, защо майка му се отнася към него така. В началото това е тайна за него. Детето постепенно трябва да изучава тези отношения към майка си. Физическият свят във всичките свои прояви е един резултат. Трябва да имате едно истинско понятие. Например София е място на разумни същества. София не е умна, но софиянци са умни. Университетът е място, дето живеят ученици. Университетът не е умен, а учениците. В университета са умните. Университетът образование не дава. Университетът образование не може да ти даде. Както и София не може да ти даде живот. София е едно условие, то е едно разумно място, но в най-разумния живот се проявява. Часовникът не е разумен, но часовникарят е разумен. Часовникът развива разумността на часовникаря без да го знае. Същият закон е и с вашето лице и с вашето тяло. Вашето тяло не е разумно, но онзи, който живее в тялото, е разумен. Не тялото развива разумността на човека.

Тези трябва да бъдат новите схващания, за да оживее природата. Тялото е място, дето се проявява разумността. Тялото само по себе си не е разумно. Ръката не знае кой си и какъв си. Но същевременно тя развива разумността. Всеки по ръката ти може да познае какъв си,

дали си жив или мъртъв. Щом изстине човек, той навсякъде е мъртъв. Трябва да намирате произхода на думите. Кин на английски значи сродник, роднина нещо. А пък китайците казват кин на хипотенузата, правата линия, която свързва двете страни на един прав ъгъл. Китайците разбират под кин едно, а англичаните друго. Под думата кин англичаните разбират цар. Значи разбира някой, който царува. Който царува, той свързва двата края.

Във всеки човек има една линия, която изявява неговата разумност.

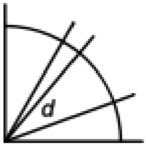

Фиг. 1

Хипотенузата е, която дава тон или мярка на нещата (Фиг. 1). Тя свързва. Хипотенузата определя степента на този ъгъл. Защото този ъгъл се движи. Той постепенно може да се стеснява и може да се разширява. Ако ъгълът се движи в една рядка среда, той може да се разшири.

Ако вземете един кръг, какво можете да си представите, че напрежението отвътре е по-голямо. Защо се е огънал кръгът? Вътрешните сили са по-мощни отколкото съпротивлението отвън. Затова се огъва. Кога се огъва човек? Когато отвън има съпротивление и вътрешното налягане образува тази крива линия. Коя е тази вътрешна сила? Това е желанието на човека, неговата воля. По този закон ще изучавате най-първо лицето на човека. Ако искате да изучавате живота. Кои линии са изпъкнали и кои са вдлъбнати ще изучавате и ще видите тогава дали външните сили на природата са по-мощни или субективните сили на човека, на индивида са по-мощни. Ако вътрешните сили са по-мощни, вие ще имате една

огънатата линия. Ще имате чувства развити. Такъв човек е еластичен, той е господар на положението, ако линията е вглъбната, това показва, че стомахът се влияе отвън, той не е господар на храната. Тази храна не е здравословна. Тя е развалила стомаха. Това се отразява върху човека и хлътват някои места, а някой изпъкват. Това хлътване показва, че трябва да се поправи стомахът. И ако господарят е разумен човек и не вземе мерки, ще има едно хилаво тяло и самият човек ще стане хилав, ще стане хилав, щом се развали главната машина. Когато стомахът е развален, то и мозъкът не може да функционира правилно. Стомахът представлява симпатичната нервна система, то е стомашният мозък. После имаме главния мозък. Между тия два мозъка трябва да има пълна хармония. Едната система е на кривите линии, на чувствителността, симпатичната нервна система. Другата система е на правите линии. Тогава ако известна линия е права в човека, това показва, че човек се движи в един разумен път, имате прави линии на челото. Тогава имате разумност. Ако линиите са начупени, това показва, че мислите му не текат правилно. Всяко едно движение трябва да се преведе в геометрична форма. Това е закон. И в науката, ако вие не можете да превеждате, отношението на числата в геометрична форма, вие не можете да изтълкувате външния свят. За пример една долина е огъната, а планините са издигнати. Един геолог на това основание ще изясни кои планини са издигнати и кои вдлъбнати. И те си имат разумни центрове. За да се издигнат Хималайските планини, си има причини. За пример виждам дълъг нос. Казваме, че този човек е умен, вземам един завършен факт. Понеже дългите линии изразяват интелигентност. Образуването на самия нос си има съзнателни, разумни причини. Носът трябва да расте по една хилядна от милиметъра, всяка година в каквото и да е направление. Докато носът расте, той е жив. Като престане да расте, той остарява и устата остарява. И ушите, веждите, космите, пръстите,

всички остаряват. А пък когато един човек остарява, друг се подмладява. Тогава се образува известно болезнено състояние. Например, ако известен човек се подмлади в тялото, някои клетки станат по-мощни, отколкото трябва и тогава се образува болестта рак. Ракът е болезнено състояние. Това е подмладяването на известен орган за сметка на друг. Когато става подмладяване, то целият човек трябва да се подмлади. Тук може да прекараме и друга една аналогия, когато известни способности се развиват за сметка на други чувства, пак има болезнени чувства. Също така когато известни чувства се развиват за сметка на други чувства, е същото, трябва съразмерност. Всичките радиуси на кръга трябва да имат еднакво отношение към първичния център. Щом се измени това отношение, получава се елипса. При една елипса се изисква много голяма разумност, за да се справите. А при две хиперболи трябва да бъдете повече от гениални, за да се справите с две противоположни течения у вас. В една крива се движат вашите хиперболични мисли. А в друга хиперболична крива се движат вашите чувства. Така както се движи хиперболата, може да мислите, че няма никакви отношения между едната хиперболична линия и другата. В лявата се движат вашите чувства, а в дясната – вашите мисли. Дясната ти ръка се различава от лявата, но като се съединят двете образува се кръгът.

Могат да се изследват всичките пътища, по които са се образували пръстите, но трябва да се знае висшият център на организирането им. Вие може да избегнете строежа. То е резултат от онези разумни центрове, които планират къде да поставят университета, как да го наредят, планират назначаването на професорите, заплатите им и пр. Това се определя от една разумност. Като назначат един човек за професор, той не знае. Като му платят пари, той вече знае. От невидимия свят най-първо избират, вие сте кандидат за нещо, но не знаете за какво сте кандидат. Един ден

получиш едно писмо, че се назначаваш за един професор и тогаз се научаваш. Но за да станете професор, трябва да ви назначат. Но и вие трябва да имате качествата за професор. Ако ви назначат и вие не отговаряте на положението, тогава какво ще стане? – Тогава учениците, на които вие проповядвате, ще станат причина да ви уволнят. Те ще крякат. Та всеки един човек е професор. Всички недоразумения, страдания не са нищо друго, освен крякане на вашите студенти. Когато човек е болен, крякат студентите, не го искат, не знае да преподава професорът, по храносмилането, нищо не знае този професор, да се замени с друг. Ние сме професори и по дихателната система, и по мозъчната система. Щом боледуват системите, от тримата професори, тогава какво става с цялата държава? – Някой път уволнението може да стане правилно, да се замести, но някой път не се явяват кандидати. Тогава студентите се разотиват. Този университет се разваля, стачкуват студентите и университетът не функционира или с други думи организмът не функционира или слабо функционира. Та изводът е: Като погледнете това, което имате, вие трябва да изучавате живата природа отвън. Една планина може да представлява обект за размишление. Може да не разрешавате задачата. Виждате някой път, че клоните на някое дърво отиват долу към земята. Вие се чудите защо на дървото клоните са обърнати в този случай към земята и се допират до земята. Това дърво се намира в много големи противоречия. Вие посадете един орех в камениста почва и ще видите, че клоните на младия орех ще се огънат, като че е един човек, който си е турил ръката надолу на земята иска да се издигне. Клоните се огъват. Посадете ореха в една добра почва, дето корените да проникват надълбоко, и ще видите, че клоните отиват отвесно нагоре. Също така и с вас е. Срещате някое условие, което не можете да преодолеете и почва да се извива гръбнакът ви, това показва, че условията са лоши. Човек се прегърбва.

Защо старите хора се прегърбват? – Щом човек започне да се прегърбва, той е изгубил връзка между своите мисли и чувства.

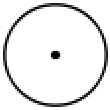

Фиг. 2

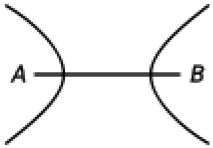

Фиг. 3

Това е вече един затворен живот. В този живот няма свобода, а има мъчение. То е механизиране на нещата. Ти си един кръг (Фиг. 2). Свободата е в хиперболата. Но тази свобода зависи от центровете *А* и *В (Фиг.* 3). Движи се във Вечността. Вечността, безконечността е Великото, Разумното в света. Инак ако ги разбирате, няма никакъв смисъл. Под Вечното трябва да разбираме Разумното, то е безконечно. То е, което разрешава, в него няма противоречие. А пък вие турите едно качество някъде, че да няма никаква граница. Кои неща нямат граница? – Щом туриш една граница, то има временно проявление. Нещата в природата могат да функционират без да ги съзнаваш. Между двама души няма никакво отношение, но само като се видят един ден и те стават приятели. Не се познават двама души, набият се и като се сблъскат после ще се образува приятелство между тях. Природата като тури известно препятствие, то ще се прояви в съзнанието, в разумното. Та трябва да се сблъскате със самата реалност, с разумното в природата. Защо са страданията в света? – Страданията са сблъскване с разумността, с реалността. Инак няма да виждаш никаква разумност в света. Ти кажеш за някого той е много

жесток, но един ден ти се сблъскаш с него, той ти помогне, ти си в нужда и веднага се промени твоето мнение заради него. Природата не е такава... Ти може да седнеш под едно дърво и ако изгубиш съзнание, това дърво може да ти помогне както някой човек. Ако си полегнал под една круша и няма плод около тебе, то ти като се събудиш, ще се видиш отрупан от плодове около тебе. Твоето страдание, понеже ти скърбиш, те ти казват: Няма защо да скърбиш. Това, което искаш, туй ще ти го дадем. Имаме всичкото желание да ти го дадем. Вие се намирате в една област на частични разбирания. Вие търсите щастлив живот в света. И този щастливият живот седи в това: Другите хора да работят, а вие да седите. Другите хора да ви носят, а вие да ядете. Другите хора да работят, а вие да се обличате. Следователно, вие искате да бъдете на едно място като цар, а другите да изпълняват. Като мръднете пръста си, всичко да дойде на място. Откъде дойде тази идея във вас. Това е идеята на природата. Понеже вие сте взели една мисъл, мислите като нея, но не постъпвате като нея. Вие чувствувате като нея. В две неща си приличате с природата. Вие мислите да станете като нея, но не постъпвате като нея. И там е всичката погрешка. Трябва да постъпите разумно, както тя постъпва. И понеже вие не правите това, намирате се в един разрез с нейните закони, в разрез с природата. Вие мислите като природата. Всяко същество иска да бъде грандиозно, голямо. После има чувствувания, но в постъпките всяко същество постъпва както то си знае и е в разрез с природата, и всякога разумният взема надмощие над глупавия. Природата постоянно ви мачка. Ние мислим и чувствуваме като нея, но щом дойдем до волята, не. Ти мислиш, че си силен, хване те и те мачка, и те обръща, и най-после казваш: Няма какво да се прави, той е по-силен. Какво трябва да правиш, когато имаш работа със силен човек? – Ще постъпиш, както той постъпва. Ще признаеш, че той е по-силен и ще му станеш сътрудник, сработник. На големия юнак ти

ще носиш само дрехата. Той ще се бори, ти ще се учиш при него. Ще видиш този майстор как ще се бори и как преодолява. Това е спасението. Друго яче няма спасение. Ако не му носиш дрехата, нищо не става от тебе. В цялата история на човечеството от кой пехливанин е останало някое величие, никой не е останал. Ние казваме, че трябва да бъдем в съгласие с природата, тя е разумна. Ние мислим, чувстваме като нея, но не постъпваме като нея. Ако постъпваме като нея, ние ще бъдем в хармония с нея и ще кажем сбогом на сегашните мъчнотии и страдания. Те ще изчезнат. Това е новият начин на разбиране. Така могат да се развият дарбите на човека, каквито дарби има. Всеки може да стане гениален, трябва да се храни с гениална храна. Талантливите хора се хранят с талантлива храна, обикновените хора се хранят с обикновена храна, а гениалните – с гениална храна. Светиите със светийска храна. Светията се храни главно със светлина. Геният главно са храни с мисъл. Той употребява мисълта, обективната мисъл за храна. Когато човек мисли, той не отслабва никога, той се храни. Много пъти някои мислят, че някои ученици от много учене се разболяват. От много учене не се разболява, а човек от много безпокойства може да се разболее. Талантливият човек с какво се храни? – С известни чувства. А обикновеният човек се храни с трици. И в триците има храна. Но като се превърнат триците на хранителен елемент! – Има по-голяма хранителност в триците, но се изисква по-голяма мощ, по-голяма сила, за да се превърне тази храна. Една груба храна, огрубява човека. Пеперудите със сокове се хранят. Гъсениците са станали гъсеници, понеже се хранят с малко по-проста храна.

Трябва да се измени начинът на живеене. Ти трябва да обичаш светлината, тя е храна. Ти трябва да обичаш мисълта, трябва да обичаш и чувствата си, да обичаш и постъпките си. Човек трябва да се храни със своите мисли, чувства и постъпки. Да храниш

постъпките си, това е да подкрепиш волята си. Да храниш чувствата си, това значи да храниш сърдцето си. Да храниш мисълта си, това значи да храниш ума си. Никой път не влизай в противоречие с ума си. Съзнавай противоречията, но не влизай в противоречие с ума си. Не влизай в стълкновение. Същият закон е и за чувствата. Не влизай в противоречие с чувствата си. Съзнавай противоречието на чувствата. Чувствуваш, че не те обичат, но не влизай в противоречие от това, че не те обичат. Кой не те обича? – Ако не те обичаха, ти на земята не щеше да живееш. Щом живееш на земята, тебе има някой да те обича. Не само един, но мнозина те обичат. Растенията те обичат, въздухът те обича, светлината те обича, малките буболечици те обичат, някои от тях нямат разположение. Ако една въшка те чопли по главата, съзнателно ли прави това или не. Тя даже не подозира, че има някой гениален човек. И ти трябва да ѝ докажеш с ред трактати, че тази глава е гениална. Ти седиш на една канара, чукаш на нея. Казваш, че тази канара не е разумна. Също така и въшката казва така. Този човек си турил гребен и я изважда. Той казва: Какво търсиш, как си влязла? – Също така и човек, който чука канарата, мисли, че не е разумна. Той се мами. Човек се подхлъзне и падне. Като седиш на канарата трябва да знаеш, че седиш на една разумна глава. Камъкът сам е неразумен. Но когато един човек ми хване ръката, не че ръката е недоволна, той стиска ръката ми както иска и аз най-после изтеглям ръката си, свивам я на юмрук и му казвам, че така не се стиска. Като се качиш на канарата, трябва да знаеш, че канарата е свързана с едно разумно съзнание. Тя е израз на една разумност. Не самите неща са разумни, но тези неща изявяват разумността. Ако ти не се отнесеш добре с канарата, ти ще попаднеш в известно противоречие.

Схващате ли горе-долу това. Това са основни положения на един окултен ученик. Да схващате вътрешната страна на нещата. С тези

неща не трябва да се обременявате. Детинското съзнание на хората, но вие като изучавате природата трябва да имате интереси към това скрито богатство. Ще изучавате себе си, веждите си, челото си и пр.

Ако бихте знаели само ноктите как да ги изучавате, можете да четете 6 месеца напред каква работа трябва да хванеш, как трябва да се учиш и пр., написано е това по ноктите. Човек си чисти ноктите и той иска да ги отреже. Тогава природата пише. По-дълбоко ти не може да се освободиш и почват да се проявяват някои признаци. По първия пръст, по третия, четвъртия върху ноктите.

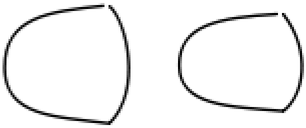

Фиг. 4

Ако ноктите стават широки, това показва, че човек става по-смел (Фиг. 4). Ако стават по-тесни, човек става по-страхлив. Ако са клинообразни, това показва един характер. Ноктите трябва да имат правилни линии. Тези правилни линии се образуват от човешката мисъл, чувство и воля. Ако човек е направил отклонение, това ще окаже влияние върху ноктите. Ноктите са един резултат. Човек трябва да знае как трябва да се прояви. Да кажем, че аз ви давам една дроб $\frac{2}{10}$ или $\frac{1}{10}$ или $\frac{3}{5}$ в статическо състояние. Тези числа ги разбирате, обаче дробите в живата природа имат други отношения. При дробите $\frac{1}{10}$, тук имате 10 господари. Един мъж или един слуга, които служат на 10 господари. Те са взискателни господари. Ти ще се намериш в голямо противоречие да им служиш. При дробта $\frac{2}{10}$, то са две моми, които служат на 10 взискателни господари. Дробта $\frac{3}{5}$, това са три деца, на които слугуват 5 учени, които възпитават три малки деца. В дробта $\frac{1}{10}$ ти трябва да бъдеш много умен. 10-те господари са с различен характер. Ти трябва да познаваш характерите на 10 души и трябва да бъдеш съобразителен. Второто положение $\frac{2}{10}$ е по-лесно. Две красиви

моми, те не са стари баби. Бабите не могат да служат на 10 господари, но две моми могат. Един момък може да служи на 10 господари, а при $\frac{3}{5}$ там са децата. Горните числа 1, 2, 3, означават как ще ги преведете под еднакъв знаменател. Кой ще бъде общият знаменател? Тук при бащата, кой слугува на 10-те господари? – $\frac{1}{10}$. $\frac{2}{10}$ – тук е майката, която слугува на 10 господари. $\frac{3}{5}$, тук е детето, което слугува на своята майка. Имате това отношение: $\frac{1}{10}$: $\frac{2}{10}$: $\frac{3}{5}$. При $\frac{1}{10}$ имаме единица. Този човек разрешава въпроса, чрез своята мисъл ще разреши въпроса, ако е умен. Той трябва да е умен. При $\frac{2}{10}$ човек ще разреши въпроса чрез закона на Любовта. Изисква се благородство от него. Чист трябва да бъде. При първия случай, той е гениален, работлив. При втория случай, той трябва да бъде крайно честен. При $\frac{3}{5}$, за да угоди на майка си, детето трябва да бъде послушно, майката каквото каже, то трябва да слуша. 1 и 2 трябва да бъдат умни и добри. А пък числото 3 трябва да бъде крайно послушно, каквото му кажат, да изпълнява. При обикновеното смятане друг е законът, но в живата математика е друг. При $\frac{1}{10}$ онзи, който служи на десетте господари, той трябва да покаже на своя господар, че е умен. Той трябва да ги озадачи, той трябва да покаже, че разбира много добре въпросите, отколкото господарите му. При дробта $\frac{1}{10}$ кое е по-важно – знаменателят или числителят? – Ако вземете единицата и я турите над 10, единицата е по-важна. В дадения случай тази единица е по-важна. Това живото число е по-важно, отколкото неговият знаменател. Или друго яче да го изясня. Да допуснем, че в земята има някое подземие с вода, но онази вода, която извира навън, която влиза в общение с нас, тя за нас е по-важна отколкото всичката друга вода. Проявената вода е по-важна за нас, понеже от нея може да се ползуваме. Малкото проявено струва за нас повече, отколкото голямото, което не се е проявило. Философите искат да знаят какво нещо е Бог. Това е най-неразумният въпрос. По-глупав въпрос няма.

Най-глупавият въпрос е какво нещо е Бог? Защото ние мислим тогава, че Бог съществува вън от нас. Искаме безграничното, в което живеем, и се движим да го обхванем, да го разберем. Турците казват в такъв случай и така да бъде не го вярвай.

Частта не може да мисли какво нещо е цялото. Ние можем да мислим за Бога $\frac{1}{10}$, може да мислим какво отношение имаме към цялото, то е друг въпрос. Какви са нашите отношения към разумния живот, това можем да мислим. В дадения случай ти трябва да живееш. Как ще познаеш Бога? – Като ядеш, като дишаш, като мислиш правилно, ще познаеш Бога. Ако неправилно ядеш, дишаш и мислиш, не можеш да го познаеш. Това е толкоз разбрано. Това е по-разбрано, отколкото да кажеш, че Бог бил безграничен, че бил всесилен. Какво нещо е всесилен, че всичко е направил. Отде знаеш, че всичко е направил? – Най-първо ти не знаеш колко голямо е слънцето. Слънцето може да е толкоз голямо, колкото мислиш, а може да е два пъти по-голямо, отколкото мислят учените. Ние знаем сега до известна степен може да предполагаме. Всяко предположение, то е обосновано на някой закон геометрически.

Това са посторонни въпроси. Вие ще турите някой малък въпрос под микроскопа, за да го направите достъпен. Ние трябва да турим големите лещи, за да увеличим, а природата е турила малките лещи, за да ги смали. Едно тяло, което е голямо, да го погледнем като микроскопическо нещо, за да бъде достъпно за нашите умове. Тя си играе с нас. Някой път ние виждаме, че известно състояние не е толкоз, колкото мислим. Но това е посторонен въпрос. Той не влиза в сметката. Аз поставям така въпроса: Да мислим така, както природата мисли. Да чувстваме така, както природата чувства и да постъпваме така, както природата постъпва. Това е философия. Мислим ли, както природата мисли, чувстваме ли, както природата чувства, постъпваме ли, както природата постъпва, тогава ще имаме правилен възглед

върху всичко. Ние искаме да знаем какво нещо е Господ. Аз подразбирам, а какво отношение можете да имате към Него. Господ е едно същество, от което е излязъл нашият живот, нашият ум. Какво подразбирате под това? – Ние разбираме механическата страна. Там се казва, че Бог е вдъхнал диханието си в нас. То е само символ. Вдъхнал Бог в ноздрите на човека дихание и човек станал жива душа, казва Писанието. Който разбира закона, ще го разбере. Но който не разбира закона, ще разбере ли? – Той ще разбере толкоз, колкото и от следното отношение: $X:Y:Z$. Какво ще разберете от това? – Какво ще разберете от тези три неизвестни? Един прост човек какво ще разбере.

Фиг. 5

Какво ще разбере човек от този път. Какво значи този път (Фиг. 5)? – Тази линия е пълна само с живи, разумни същества. Ти не можеш да вървиш по един път, който не е разумен. Пътят винаги подразбира най-разумното. Ти не можеш да вървиш по път, който не е разумен. Някой казва, че може. Добре. Един ден, ако се вземе всичката материя от пространството. В пространството може ли да ходиш? – Не. Или може ли да ходиш в пространството, дето няма никаква материя и топлина? Не можеш. Казвам: Може някъде да има празно пространство. Аз обяснявам така: Дето материята не е разумна, пространството е празно. Дето материята става разумна, както при часовника, то пространството е пълно. Всякога, когато казваме, че пространството е пълно, разбираме проявата на Първата Причина, която проявява своята разумност, спрямо частите или спрямо съществата, с която тази разумност има отношения. Тя има всякога отношения към нас, всякога отделя известно време, за да се

прояви спрямо тебе. Доколкото ти може да я разбираш, в твоята мисъл, чувства и постъпки, доколкото ти може да ги разбираш.

А пък за да се разбира Бог, непременно ние трябва да разбираме природата. Това е обективна страна. Бог е една реалност, която е недостъпна. А пък видимата природа е външната страна. Това е външната страна на разумния живот. Човек трябва да започне от себе си. Няма какво да се безпокоите какво е Бог. И колко е голям Господ. Това не е наша работа. Или от колко милиона години е създаден. Това не е наша работа. След време ще знаем. Някои казват: 500 милиона години, други казват 2,5 милиарда години. Но ако влезете в един по-висш свят, ще видите, че това число се увеличава. Сега ние влизаме в една област по-отвлечена. Да направя едно уподобление, което няма връзка с реалността. Виждаш една дама, която ходи облечена в копринени дрехи, твоите дрехи са окъсани. Ти искаш да знаеш може ли да имаш такава дреха. Правиш си сметката. Колко струват тези дрехи на тази дама и дали ще имаш толкоз пари да си купиш? Като ти кажат, че много струват, казваш, че е много скъпа работа.

Та всичките учени хора разкриват законите на природата, за да видят дали могат да си купят дрехи. Но като видят, че са много скъпи, казват, няма да я бъде.

Невъзможното за един е възможно за друг. Представете си, че тази дама се влюби в тебе, тя е една млада мома, тогава може да имаш един такъв костюм без пари. Но ако не се влюби тази дама в тебе, ти ще си ходиш със своите скъсани дрехи. Ако вие сте станали разумен, гениален човек, значи влюбила се е някоя млада мома в тебе. Коя е причината, че някой е станал гениален, влюбила се е някоя мома в него. Казват, че е станал такъв с усилие. За това, което си станал, трябват усилия. Но вложеното в тебе, не е чрез твоите усилия. Може ли да предаде на себе си човек интелигентност. Той може да развие в себе си интелигентността. Но той не може да внесе в себе си

интелигентност. Той само може да развива дарбите, силите, които са вложени в него, но нови сили не може да внесе в себе си. Той може да развие само вложеното. Това показва отношението на природата спрямо нас. Това, което ние не съзнаваме, това е нейно. Когато разбираме нейните мисли, чувства и постъпки, тогава ще знаем как да постъпваме правилно. Колко работи сега трябва да се знаят? – Отсега нататък вие постъпвайте така.

Отче наш[12]

[12] На 6.V.1932 по каталога на Елена Андреева няма лекция.

НОВО ЗНАНИЕ

11 година, 30 лекция на 1 мл.ок.клас, 10.VI.1932 година, Изгрев, София.

Тайна молитва

Хората по някой път мязат на гладните пилци. Като са малки пилците около майка си дигат шум. Майката ги учи, взема ги под крилата, като завали дъжд тури си крилата, всички се скрият под крилата ѝ. Престане дъждът, тя пак тръгне, клочи, те пискат, пискат наоколо и така се хранят. Сега можем да кажем каква е мисълта на тези пилци. Защо ходят от подире ѝ? – Учат се на езика ѝ. Тя им предава известни лекции, но след 4–5 месеца те завършват своето образование и тогава всяко пиле става самостоятелно, не търси майка си, не писка, не ходи около нея. В естествено състояние птиците не очакват от никого нищо. Всяка птичка е самостоятелна. Но тези птици, които са изобщо свързани с хората, например имате кокошката, щом като станат сутрин, всички тичат при вас, гледат дали има нещо за ядене. Не са така самостоятелни както в гората. Този навик у тях не е естествен, той е придобит отпосле между хората. Сега по аналогия някой път хората имат същите навици. Някои имат естествени навици, някои имат неестествени навици. Някои добиват навик и очакват от господаря си. Второстепенните навици се придобиват. Представете си един човек, който имал навик да пие вода, той ходи в гората, търси вода. Вторият навик е да пие вино. Ходи, интересуват го кръчмите. Където ходи, чете на кого е тази кръчма, има ли хубаво винце и колко годишно е. Това е вторичен навик. Влиза там, но каква разлика има между извора и кръчмата? – На извора идеш, нищо не плащаш. Идеш при кръчмаря, пиеш и той

казва: Ще платиш. Ти се чудиш защо е туй нещо? – Не е както в природата. Природата дава даром, а кръчмарят казва: Давам, но и ти ще дадеш. Тук се изменя правилото. В природата ще вземеш и нищо няма да дадеш. Кръчмарят казва: Друг закон има в света. Давам, но и ти ще даваш. Тогава този вторият закон ще се наложи. Може да изпиеш 4–5 кила вода, няма да правиш сметка. Но като изпиеш 5 кила вино, кръчмарят казва: 5 кила по 15 лева колко правят? – 75 лева. Веднага сметнеш 75 лева за 5 кила. Ти питаш: Защо е така? Откъде е този порядък? – Този порядък съществуваше ли по-рано, за пиенето на вино? Не. Ако у тебе няма желание да пиеш, ти няма да влизаш в този порядък. Но, понеже ти искаш да пиеш, трябва да платиш 75 лева. Ако малко пиеш, малко ще плащаш. Ако много пиеш, много ще плащаш. Този закон е същият: Влизаш при един гостилничар, ядеш, трябва да плащаш. Идеш в природата, има круши, ябълки, сливи, ти ядеш, но дърветата нищо не искат. Идеш при гостилничаря, казва: Ще платиш.

Та казвам: Сега трябва да се справите с вашите вторични възгледи, имате вторични възгледи в живота. Искате всичките хора да се отнасят добре с вас. Какъв е порядъкът на нещата? За да се отнесе гостилничарят добре с вас, колко хора трябва да има? – Гостилничарят трябва добре да наготви. Ти трябва да се отнесеш добре с гостилничаря. Как ще се отнесеш добре? – Може да влезеш, да си снемеш шапката, да кажеш добър ден. След като се наядеш, пак излезеш, пак поздравиш. Но гостилничарят казва: Чакайте, господине, не може само с добър ден, ще си платиш. Вие имате една сметка от 85 лева за яденето. Вие казвате: Не може ли той да почака? – Не може, той си има ред и порядък. Тогава казва: Днес всичко е с пари, но утре без пари. Може да отстъпи веднъж, дваж, четири, пет, десет пъти, но най-после трябва да платиш. Вие казвате, трябва да има човещина, но той казва, че и вие трябва да имате човещина. За

мене човещината е, да готвя и да бъде гостилницата в изправно положение. За вас човещината е, да ядете добре и да плащате добре. Ако вие ядете добре и не плащате добре, човещина няма във вас. Ако гостилничарят не готви добре и гостилницата не е в ред, тогава в него няма човещина. Вие казвате: Еди-кой си няма човещина. В какво седи човещината в света. Че готвенето е творчески процес. Той има 25 тенджери, всеки ден твори, мисли какво да готви. След като завел добре своето заведение, то е творчество. Вие като ядете и във вас има творчество. След като ядете добре, то е творчество. Творчеството на онези, които ядат е: Да направят видимите работи невидими. Вие казвате как? – Всеки може да направи това. Ако можеш да направиш видимите работи невидими, в тебе има творчество. Гостилничарят трябва да направи невидимите неща видими. В две посоки има творчество. Гостилничарят прави невидимите неща видими, а вие трябва да направите видимите неща невидими. Какво подразбирате. След като изядеш яденето, то става невидимо. Може след като изядеш яденето, да измиеш хубаво паницата, тъй да я измиеш, че да не остане никаква мас после, никаква трошица. Гостилничарят казва: Плати. Ти казваш: Нищо няма, не си ми дал, какво искаш да плащам? – Представете си, че той няма никакви свидетели? – Какво би казал тогава? – Законът не може да ви хване. Защото работите са станали невидими. На какво ще се спрете върху факта. На вътрешното доверие на нещата. Аз ви навеждам тия примери, за да извадите вие една поука. Ако имате една точка А, тази точка съществува, но тя няма никакво измерение. Точката е туй, което съществува без да има някакво измерение. Това е точка. Но ако на тази точка вие дадете едно направление, в каква и да е посока, какво ще имате? – Ако дадете само едно направление, ще имате права линия. Точката ще иде до *B* и ще имате линията

. Вие казвате: Тази точка може ли вечно да се движи? – Вечно движение в едно направление няма.

Може ли мисълта ви вечно да се движи в едно направление? – Няма. *(Не).* Движение вечно има, но то е в ново направление. Добре сега, второто направление на тази точка накъде ще бъде? – Тогава от какво се състои правата. От безброй точки. Но то е на физическото поле. Една права линия е съвкупност на много прави линии, защото правата линия има само две точки. Това е права линия. Правата линия винаги се определя от две точки, не може да турите три. Щом има три точки, не е права. В геометрията колко точки има? – Безброй. Тогава казвам, представете си, че тази права линия има едно направление. Допуснете, че тази права линия може да стане твърда линия. Тогава ако задам тъй въпроса, по какво се отличават твърдите тела и по какво течните, и по какво въздухообразните. Може да допуснем, че този целият салон може да бъде твърд. Може да бъде изпълнен с вода и може да бъде изпълнен с въздух. По какво се отличава. Каква форма ще има? – Питам, водата няма ли три измерения. В дадения случай аз разсъждавам: Аз нямам никакво мнение. Всяко тяло, което се огъва, е твърдо. В дадения случай водата може ли да се огъне? – И всяко тяло, което се изкривява, е течно. Твърдите тела се огъват, сцепление имат. Течните се изкривяват. Твърдите тела се огъват надолу. Следователно, имате твърди тела, имате и течни тела, които се огъват. Имате едно въздухообразно тяло, което има форма. Въздухообразните тела накъде отиват? – Нагоре. Тия тела, които нагоре отиват, докъде може да идат. До една точка.

В този куб де е твърдостта? – Светът е символическо проявление. Твърдите тела, това е понятие на нашия ум. Ние мислим твърдите тела. Ние мислим твърдите тела, че имат по-голямо сцепление. Течните тела имат по-малко сцепление, а въздухообразните – най-малко. Следователно по силата на своето сцепление, те се отличават. Има ли някои други работи, по които се отличават. По вътрешния строеж пак се отличават. Допуснете сега един атом. Има атоми, които

са в твърдо състояние, има атоми, които са в течно състояние. Има атоми, които са във въздухообразно състояние. Вземете радия. В какво състояние се намира? – В твърдо. Как обясняват туй изтичане от него, което постоянно става. Питам: Ако един атом на радий, който 30 хиляди години излъчва, след 30 хиляди години, ще има ли същата тежест? – Няма да има. Допуснете сега, че радият има свойството да изпуща от себе си. Допуснете другото, че някой има свойство само да привлича. Каква ще бъде разликата между атомите, които изпущат нещо от себе си, и тези, които само привличат? – Онези атоми, които дават нещо от себе си или просто казано, онези дървета, които дават плод, какво ще има на пазаря? – Ще има на пазаря за продан. Но онези, които нищо не дават, какво ще има на пазаря, нищо няма да има за ядене. Сега аз искам да ви наведа на мисълта.

Творчество в човешката мисъл. Човешката мисъл се ражда тъй, както крушите, ябълките. Една човешка мисъл може да се роди, както се ражда една диня, една тиква, една краставица. Както те се раждат и растат, следователно, мислите си имат своите свойства за растене. Сега имаш една мисъл, която е във форма на краставица, понеже краставицата минава за символ. Някой път може да правите своите заключения. Отива един българин при един градинар, иска да го угости. Дава му зелена краставица. Но той казва: Не съм толкоз глупак да ям зелена краставица. Дай ми зряла, питам тогава: Защо зелените краставици са по-вкусни отколкото зрелите. Но узрялото грозде е за предпочитане, отколкото зеленото. Какви са съображенията, закон на природата ли е това или наше частично разбиране. Този закон природата ли го е създала или градинаря го е създал да продава зелени краставици. Узрялото жито смиламе да го направим на хляб. Направим една нова форма и продаваме хубав хляб. Туй закон на природата ли е или наш закон? – Питам сега? – Ако вие се храните само с жито или само с печен хляб, какъв ще бъде

резултатът? – Резултатът няма да бъде един и същ. Ако ядете житото, то е по-хранително. Печеният хляб вече е изгубил част от своята хранителност, следователно, всяка една човешка мисъл, която минава във втора фаза, тя изгубва своята първична ценност. Мисълта може да изгуби своята ценност.

Сега някой път искате животът ви да бъде уреден. Животът първично е уреден. Ако ти имаш разумността на природата, ако ти вървиш по първия закон, нещата са възможни. Например, туй, което е възможно за птиците, не е възможно за човека. Защо? – Защото на птиците природата е дала крила. Човек не е устроен по същия начин.

Следователно, възможното за птицата е невъзможно за човека. Човек не може да хвърка. Сега се учи изкуствено да хвърка. Сега другото положение. Ако човек се е отказал от птичето хвъркане, той го направил с оглед на друга идея. Туй, което човек може да мисли, туй, което човек може да направи, птицата не може да го направи. Следователно, човек е заменил един естествен порядък на хвъркането с човешката мисъл. Но изгубил вече навика да хвърка. Сега по един механически начин той прави своите хвърчила. Но за в бъдеще, той ще може да хвърчи без хвърчила. От научно гледище кой път ще трябва да се развие? – Един човек, за да може да хвърка, за да накараме един килограм да хвърчи из въздуха, колко пъти трябва да изменим формата, обаче да остане същата тежест. Ще си направите изчисления. Значи в един килограм тежест трябва да стане известна промяна вътре, за да може този килограм да се задържи във въздуха, един килограм може да се задържи във въздуха, птицата в дадения случай увеличава своята сила. Тежестта на птицата е по-голяма, но от силата зависи. Следователно, всички учители поддържат, че всеки един от вас, ако увеличи силата на своята мисъл, ако вие може да се концентрирате, ако вие може да концентрирате вашата мисъл към слънцето така силно, че да не остане никаква друга мисъл, вие ще се

дигнете към тавана. И може да спрете, където искате. Понеже имате много желания на земята, затова сте тежки. Тежестта на един човек, като го претеглиш в килограми е 75, това са общи заключения, които не са валидни. Те за мене са важни, но не са важни и за вас. Един човек, който тежи 75 кила, той има желание, болните хора като се разболеят, олекват. Прекъсват своите желания. Ако човек прекъсне своите желания, съвсем олеква и заминава за другия свят. Питам: Тогава колко желания трябва да останат в човека. Колко желания човек трябва да има? – Ако сте в едно измерение. Ако сте в две измерения, ако сте в триизмерния, четириизмерния, петизмерния свят. Понеже вие сте поставени в триизмерния свят, трябва да обосновете всичката ваша култура на числото 9. Три мисли, три желания, три постъпки. Какво ще разберете сега от това? – Ти от това число 9, по-нататъка не може да идеш. В първата категория на нещата си. Или ако вземете от първата категория, туй е последната категория, последният етап е числото 9. Но ако вземете първата категория на числото 9, имате числото 3. По-далече от числото 3 не може да идеш. Намалете числото 3. На колко може да го намалите?

3 – 1 = 2

3 – 2 = 1

3 – 3 = 0

Това са закони, с които природата оперира. Смаляването на числото 3, да измениш неговата форма. Добре. Ако туй число вие смалите и ако смалявате числото 3, което съдържа известно количество материя, ако го смалявате, къде ще иде? – След като го смалявате, трябва да знаете закона, по кой начин? – По този начин вие имате един процес чисто механически. В едното положение от трите лева вие извадите един лев, остават два. Или изваждаш 2 лева, остава един лев. Най-после похарчиш и трите лева. Но въпросът е, след като се извади един лев, вие сте взели нещо в замяна на този лев,

този лев го дадохте някому. Да допуснем, че този човек ви казва: Господ живот и здраве да ти дава. Тогава имате живот и здраве, купувате си го. Казвате: Отиде левът. Отиде левът, но живот и здраве имате. Здравето е равно на какво? – 3 – 1 = *Ж* = *З*. В ума си носиш тази идея, Господ живот и здраве да ти даде. Досега си бил болен, казваш, живот и здраве. По едно време усещаш една вътрешна промяна. Казваш: Много зле си направил, че си дал лева. Тя е празна работа. Но здравето остава. Човекът ми казва: Живот и здраве Господ да ти дава. Питам заслужава ли да дадеш 1 лев, заслужава. Трите измени ли се? – Ами, че то е закон, числото три е закон на твърдото битие. Закон на твоя ум, закон на твоето сърдце и закон на твоята воля. Следователно, ти си турил числото 3. Живо число е то, на твоя ум, на твоето сърдце и на твоята воля, това е числото 3. Значи в дадения случай, при какъв случай употребяваш ума си? – Числото три показва при какъв случай употребяваш своя ум, при какъв случай употребяваш своето сърдце и при какъв случай употребяваш своята воля. Туй е вътрешната страна на кабалата. В кабалата ти може да разрешиш как трябва да станат работите. А в магията е едно приложение. Законът е психологическата страна. Както сегашните математици изчисляват разстоянието на някоя планета или на някое слънце. Дали има свиване или разширение на това тяло. Но понеже вие сте вплетени в сегашния живот, има посторонни идеи. Ти си гладен, три деня не си ял нищо, казваш, какво ме интересува мене числото 3? – Числото 3 включва и твоя стомах. Ти гладуваш, понеже не разбираш числото 3. Аз, човекът, който съм гладен, всеки ден може да ме нахранят. Сега трябва ли да ви доказват в какво седи магията? – Представете си, че аз зная изкуството да ставам красив. Толкоз красив с изящни дрехи, облечен хубаво. Представете си, че вляза в една гостилница, дето има млада дама-господарка. Нямам нито пет пари в джоба, поканят ме, поусмихна се малко. Питам тази дама няма ли да ме кредитира.

Веднъж, дваж, три, четири, пет пъти ще ме кредитира. Като погледне в лицето, казва: За лицето струва си да му дам да яде, на нея ще ѝ бъде приятно да ходя да ям и тя да яде с такъв красавец. Тя ще те попогледне и тя плаща. Ако съм грозотия? – Сега аз развивам вътрешната страна, туй, което носи магическата сила. Казвате: В какво седи красотата? – На ума, който схваща условията, на сърдцето, което схваща условията, и на волята, която схваща условията и разбира как да се ориентира. Умен човек е този, който при всичките условия не може да се изненада, той може да се ориентира, той не вижда невъзможни неща. Невъзможни са при известни условия, а възможни при други. Седя при един бакалин, той ми доказва, че човещина има, но моя господар е строг. Аз съм слуга. Аз бих желал да ви услужа, но невъзможно е. Аз турям в джоба си, но за пет лева може човек да ви кредитира. Питам 5-те лева, които кредитират, имат ли съзнание. Как туй, което няма съзнание, може да кредитира.

Сега ще ви дам друг един въпрос. Еди-кой си направил една грамофонна плоча и на нея написана човешката реч. Плочата е хубава, но питам: Но тази реч, първоначална ли е върху плочата. Не. Най-първо някой е говорил и тази реч през въздуха се е предала на плочата. Най-първо аз съм говорил и после във въздуха е напечатана моята реч. И оттам се е предала по известни закони на тази плоча. Ако вземе някой, ще разруши тази плоча. Но същевременно моята реч е останала във въздуха и там никой не може да я развали. Там може ли някой тия вибрации да ги развали във въздуха? – Ако поставите въздуха в друго положение, както е сега, на всяка една дума да кажем Питагор, който е живял преди години, неговата реч съществува ли? – Той е живял в 625 година преди Христа, неговата реч съществува ли? Тя съществува и се носи из въздуха. И може да се схване речта на Питагора. Да знаете как е говорил той. Но трябва приспособление. От толкова хиляди години неговата реч обикаля

земята, търси хората. Благодарение на туй движение, на тази мисъл, има мнозина днес, които преподават Питагорейското учение. Туй е вярно за всички науки. За всяка празна реч казва Христос хората ще дават отчет. Една дума, казана в каквото и да е направление, има дълъг живот. Добрата дума и лошата дума на плоча са напечатани във въздуха.

Казвам сега: Морал се иска. Когато в окултната наука казват трябва да бъдеш внимателен, какво мислиш, понеже със своите мисли напълняш пространството. Каквото мислиш, такъв и ще станеш. Ти мислиш така: Да вземеш пари от този, да обереш онзи, от трети, четвърти да вземеш нещо. Не може да постигаш, понеже твоите мисли, като ги вземат хората, започват да ги реализират. Ти си изобретил, показваш по кой начин може да се обере някой. А друг вече обира парите. Всеки един от вас може да създаде своето нещастие или може да създаде своето щастие. Ти казваш, че си ученик. Може този учител да те скъса. Но има условия, при които учителят никога не може да скъса ученика. При какви условия именно. Когато ученикът знае толкоз, колкото учителят, не може да го скъса по никой начин. Но когато ученикът знае по-малко от учителя, всякога има условия да го скъса. За да не те скъса учителят трябва да знаеш толкоз, колкото той знае. Има учители, които пишат 6 на себе си, а на ученика пише 5, за да покаже, че той знае по-малко. Ако му пише 6. Кога може да пише учителят 6, когато знаеш толкоз, колкото учителя. Може ли да знаеш повече от учителя? – Никога. При туй вашето понятие един ученик може да бъде по-горе от учителя си. Но при онова естественото понятие, в което нещата са поставени първоначално, ти не може да бъдеш по-високо от учителя си. Туй е онзи физически закон. Да кажем имате един извор. Тази вода вие можете ли да дигнете по-високо от извора, не може. Същият закон е: И там равенство има. Казва някой няма налягане. То вече друга сила

влиза. Ако има налягане, да подигне тази вода нагоре, то е друго, но при едно естествено положение водата никога не може да се повдигне по-високо отколкото главата, отдето изтича. Като казвам: Учителят е по-горе от ученика си, това разбирам. Ученикът не може да има повече знания, защото знанието иде от знание. Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си. Достатъчно е водата да се повдигне на височината, отдето е дошла. Казвам сега, новото разбиране седи в следното: Обезсърдчиш се, да знаеш произхода на своето обезсърдчение и веднага да се справиш. Обезвериш се, да знаеш произхода, който определя обезверяването. Отслабнеш, да знаеш причината на твоето отслабване. Паметта ти не работи, да знаеш причината. Или не може да разсъждаваш правилно, да знаеш причината. Беден си да знаеш причината защо си беден. Защото всичките ония състояния, които сега ги имате, да знаете причината. Ако не може да успявате в живота си, да знаете причините защо са. И след като знаете причината, да знаете как да се справите с нея. Допуснете, че сте беден, какво трябва да правите? – Към коя категория да турите бедността? – На какво може да уподобите бедния човек? – Във физическия свят всичките гърнета, които е направил един майстор, не са ли бедни? – Бедни са и по причина на тази бедност те се продават на пазаря. Празни са тия гърнета, но ако те са пълни, питам, може ли да се продават? – Може. Ако са пълни със злато? – Но ако съдържанието на туй гърне нищо не струва, туй гърне може ли да го продадете? – Вие посрещате едно гърне заради неговата форма или за неговото съдържание. Казвате: Дайте ми гърне, което съдържа 3–4 кг. Ако туй гърне има вместимост едно, две кила, човек взема гърнето. Ако няма тази вместимост, човек не го взема. Гърнето може да събира половин кило, едно кило, кило и половина и т.н. Вие ще извадите едно заключение. Казвате, празно гърне. Всички ония мисли, които завземат, имат сила, те са магнетични. Всички предмети, които са

магнетични, те имат сила. Празнотата привлича нещата. Туй е едно положение магнетично.

Фиг. 1

А туй положение какво е? – Туй, което събира, и туй, което разпръсква, едновременно и двете неща са полезни в природата (Фиг. 1). Но в дадения случай, ако ти искаш да постигнеш известно свое желание, ако искаш да станеш градинар, ти не можеш да станеш градинар на този връх, но в долината може да станеш. Ако искаш да правиш научни наблюдения, не може да ги правиш в долината, но може да ги правиш на тази височина и ще имаш по-верни наблюдения. Ако се гради една обсерватория, няма да се направи в някоя дълбока долина, но на някой висок връх. Знание е, в даден случай да знаеш как да постъпваш. Срещнеш един човек, характерът му е или долина, или връх. Има цяла наука, има школа, която изучава слабостта на хората. Всеки един човек има слабост в нещо, те изучават слабостите на хората, за да може работите да прекарат добре. Според тази наука да кажем ти си при един комисионер, искаш да прекараш стока. Комисионерът отива при някой търговец, висш аристократ, той ще избере начините как да влезне при него. Най-първо като влезе той, взема една поза, с влизането с кой крак трябва да влезе. Как трябва да тури ръцете си, всичко туй трябва да има предвид. Ако влезе, този търговец може да говори. Ако не може да му говори, ще каже, господине, вратата е там. Да ви дам друг пример: При един американски търговец, богаташ, отиват студенти, искат да рекламират стока при богатия търговец, той казва, господа, не може да купя. Отива една млада мома и от нея купува стоката. Срещат се двамата студенти и тази студентка в университета. Как,

казва, вашата работа не сполучи, от мене взе стоката. Питам, той защо от младата студентка купил стоката, а от този младия студент не е купил. Сега да поставя въпроса малко по-ясно. Отиват двама души на пазаря. Единият – снажен, силен, със силни мускули. Другият – деликатен, нежен. Като погледне първия, взима стоката, а от втория не взима, защо? – Защото при дадените условия, ти както виждам слаби са ръцете ти, твоите работи не може да поверя на тебе. Сега изводът е: Животът трябва винаги, когато искате да се учите, да работите, с най-силната способност да започнете. Работи в онова поле, дето си най-силен. Не работи със слабите си способности. Музикантът трябва да работи със своите музикални способности. Архитектът, копачът, всеки трябва да работи със своята силна способност. Той има силна способност и с нея трябва да работи, нея трябва да тури в действие. Тогава се задава въпросът, онези слабите какво трябва да правят? – Този слабият, 4–5 деня седи, казва, не върви тази работа. Виждам, той е отличен музикант и наместо да държи цигулка на рамото, той взел мотиката. Какво ще бъде отношението между един музикант и копач? – Единият има своите несгоди и другият има своите несгоди. Онзи ще копае целия ден, ще му се прекъснат ръцете. Пък онзи копач, който взел цигулката, той не може да свири. Цигуларят, който може да свири на хората, той ще попадне някъде, може да го оценят, пък някъде може да не го оценят. Вземете сега другата страна. Някой виртуоз е. Виртуозите са в апогея на своя живот. Те са страдали, страдали и са станали големи музиканти. Те са минали през дисциплина. Те са страдали в миналото. Придобили са знанието. И сега придобиват последните плодове от знанието. Те са били в Египет видни музиканти. Те са били в Индия видни музиканти. И сега се явяват в Западната култура, в бялата раса и тук са видни музиканти. Някои лица сега започват музика, те не могат да се мерят с тях. Те са само умни, техният ум съзнава и схваща. То е

само за изяснение. Но така обективно, научно не може да се докаже, но като едно обяснение.

Общото заключение. Трябва да разбирате вътрешния закон на природата, с който вие сте създадени. Твърдите тела се огъват. Жидките се изкривяват. А въздухообразните отиват нагоре. Следователно, ще определиш една мисъл твърда ли е, ако се огъва, тя е от твърдите. Ако се изкривява, тя е от течните. Ако нагоре отива, въздухообразна е. Точно обратно ще постъпиш. Според законите на тия три измерения ще знаеш всяка една точка, след като се движи в едно, второ и трето измерение, ще може да се ориентираш. Ориентирането седи в това, една твоя мисъл никога не трябва да влезе в стълкновение с едно твое желание. И другият закон, никое желание не трябва да влезе в стълкновение с една твоя постъпка. Ако влезе, ти не разбираш законите на движението. В самия тебе ще мислиш едно, ще се стълкновиш със своите чувства и ще се стълкновиш със своята воля. И тогава ще направиш нещо, което няма да е в хармония с тебе. Казваш: Не трябва умът ти да бъде в стълкновение със самия тебе. Най-първо ти ще дойдеш в стълкновение с външните умове и с чувствата на външните хора. Най-първо ще се научиш да избягваш стълкновенията със самия себе си. След туй ще се научиш да не си в стълкновение с окръжаващата среда и най-после да не си в стълкновение с природата. Това е мъдрецът, който не е в стълкновение със себе си, с ближните си и който не е в стълкновение с природата или с Бога. Следователно, на този човек всичко ще му върви. Това са твърдения. Сега ви трябват правила как да не си в стълкновение. Първото правило, за да го научите, се изисква три години. Ако дойдете при мене, три години трябва да ви преподавам, за да научите едно правило, да не си в стълкновение с физическото поле. Три години ще се учиш да не си в стълкновение с астралния свят. Деветте години трябва да посветите, за да не сте в стълкновение

със своите мисли. След като излезете ще ви трябват три години да ви науча да не сте в стълкновение с окръжаващите. И тогава ще станат 18 години. Ще трябва девет години да ви науча да не сте в стълкновение с Божествения свят, с природата, всичко 27 години. Специално знание, туй вече е знание. След туй вече ще ви дам свобода. Но никога не трябва да иждивиш повече от девет години за себе си, девет години за другите и девет години за Бога. Да не си в стълкновение, тогава ще бъдеш един гений, ще бъдеш един светия, дето минеш в света, всичко пред тебе ще бъде отворено, всички врати ще бъдат отворени и богатството ще бъде на твое разположение, каквото намислиш, ще стане. Ще стане по единствената причина, че не си в стълкновение със себе си, не си в стълкновение с ближните си, не си в стълкновение с живата природа. Сега от вас, които сте кандидати, нека си дадат кандидатурата. Каквото сте учили досега, то е встъпителен опит. Пък отсега нататък трябват 27 години да учите солидни. Най-малко девет години ще учите, за да не сте в стълкновение със себе си. Сега ще попитате, какво е това, алегория ли е? – Алегория ли е това? – Три години ще се учиш как да постъпваш. Три години ще се учиш как да прилагаш желанията си и три години ще се учиш как да прилагаш мислите си.

Този въпрос са го изучавали, това е метод във всички школи на древността, които досега съществуват и които за в бъдеще ще съществуват, законите са все същите. Той не трябва да бъде профаниран, трябва да има знание. В кабалата, това значи да има познание на числата. В кабалата има една част. Да вземем на български Иван. Искам да оперирам с туй разумно същество. Най-първо този Иван, той е толкоз енергичен и сприхав, че десет минути може да се кара. Сега алегорията за вашия Иван. Ето, този Иван е човек обективен, конкретен. Има желание като някое растение да си спусне корените и да расте.

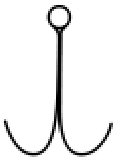

Фиг. 2

Той е котва (Фиг. 2). Той се движи в една течна среда. Тук са все течни вещества. Начало на нещо. Слиза енергия. Туй В-то показва, че тази енергия трябва да се складира някъде. Имате положителна и отрицателна енергия. Н-то и В-то, това са два полюса на една реалност. Влизат във втората фаза. А-то показва, че неговият ум е бременен с някаква идея. Н-то е закон, който примирява всичките противоречия в умственото поле. Ъ-то означава твърдата материя, туй, което е спуснало топуза. Значи ако се справите добре с първата категория, с втората, вие вече постъпвате с този Иван лесно, ще се справите. Ще канализирате. Този Иван, той ще ви даде вода да си полеете градината. После този Иван е градинар, може да ви даде съвет как да посадите градината, той ще вземе участие във вашата градина. Един ден можете да станете ортак в градинарството с Ивана. Можете да имате градина от 100 декара или 10 декара, да имате голям приход в една година. С Ивана с неговата вода, с неговите познания, можете да имате един капитал от 50–60 хиляди лева. Ще си го делите по 25 хиляди и ще следвате университета. Американски студенти има, които спечелват през лятото 1 000 долара с продаване на картички, на книги. Но знаят как да постъпват. Те са изучавали тази наука. Наричат ги нахални студенти. Той като влезе в къщата на някой богаташ, че не може да го изкарат с един чифт биволи, докато не купят. Ще ги застави да си купят и не може да му откажат. Намират се в едно положение, че не смеят да му откажат. Той ще знае как да се усмихне, от 99 кладенци ще докара вода и най-после този богатият

човек, за да не се компрометира пред този Иван, ще купи. Този Иван е много умен. Християнството го владее. Този Иван физическите работи ще си уреди. Казвам сега: Ако преведете сега, вашият Иван това значи онова материалното на земята. Туй, което наричат конкретно, то е Иван. Вие сега трябва да знаете как да се справите. Някой път наричат плът, някой път наричат тяло, но то е Иван. Туй физическото същество, което има нужда, то е Иван. На този Иван вие трябва да разбирате неговото естество. И ако можете да се справите, тогава работата е лесна. Човек най-първо трябва да се учи да се справи със себе си. Има един Иван отвън, но има един Иван отвътре. Ти намислиш нещо, Иван развали работата. Някъде ти намислиш, той направи работата. Иван ти помага. Когато Иван помага, всичко върви. Но когато Иван се опълчи против тебе, не върви. Това е отлична наука да знае човек да се справи със себе си.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ[13].

[13] На 20.V.1932, 27.V.1932, 3.VI.1932 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

ПОГЛЕДЪТ НА БОГА

11 година, 31 Лекция на 1 мл.ок.клас, 17.VI.1932 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Тайна молитва

Ще ви дам една малка нова светлина върху един въпрос много тъмен. Един въпрос. Учените хора като надникнат там, изуват обущата си, защото обущата на човека са тежки. На туй място като влезеш ще снемеш обущата си. Ако имаш шапка, ще изхвърлиш и шапката си, гологлав ще бъдеш и бос ще идеш, значи всички ония стари схващания за живота ще ги оставиш. Ония стари постъпки и тях ще ги оставиш, защо? – Ще ви приведа един пример из обикновения живот: Отива войникът на бойното поле, изважда ножа, като срещне своя неприятел, отрязва главата и се счита за герой. Ако този войник се върне в разумното общество и реже главите на хората, питам, неговото изкуство има ли смисъл. Има смисъл на бойното поле. В мирното общество ножът трябва да бъде в ножницата. Известни идеи може да се реализират, само при известни условия. Сега идеята на вас донякъде е понятна. Но какво отношение има? – Тази идея само за обяснение. Да кажем вие имате една мярка, с която мерите предметите, може тази мярка да е заета от природата, а може да е произволна. Много произволни мерки има. Вземете мярката една педя. Една педя е приблизителна мярка на природата. Но понеже на всички хора педите не са еднакви, като кажем една педя, но коя педя? – Педята на някой голям герой или на някое дете, или на някой светия, или на баща, на майка. Казваш една педя, но педята определена мярка ли е? – Или англичаните имат инч. Инч значи два и половина сантиметра приблизително. Или французите имат една

произволна мярка, която е 40-милионна част от меридиана. Но това са относителни неща. Приблизително служи така. Следователно, в природата, това е една абсолютна мярка на физическото поле. Никой не е разгледал този въпрос. Туй е само твърдение. Твърдението е вярно, но трябва да се докаже. Но да докажеш едно твърдение, не че в доказването е истината, ти може да докажеш някои работи, без да са истини. Че кой не доказва? – Много работи се доказват. Доказват, че земята се върти. Но точно определено ли е, с каква бързина се движи земята. Има едно изключение, определено ли е движението на слънцето? – Казват, че слънцето се движи в някаква посока.

Сега туй нас не трябва да ни спира. Движението на небесните тела става, както хората се движат. Или всичките хора на земята се движат по някакъв образец. Но всичките тела, които се движат, имат едно отношение. От сегашното гледище туй не може да бъде една абсолютна мярка, защо? – Защото една абсолютна мярка, тя не трябва да се изменя. Да кажем, ако имате една мярка, тя не трябва да се огъва, нито да се смалява, нито пък да се продължава. Две положения трябва да има. Нито да се продължава, нито да се смалява на физическото поле. Ако имате една мярка, която може да се продължи и казвате и какво има от това, нищо няма, не е престъпление, може да се продължи. Няма нищо тогава. Но ако ти си търговец на платове и имаш една мярка, с която мериш плата, и когато купуваш плата, го купуваш в една мярка, която се смалява. А продаваш с една мярка, която се продължава. Тогава кой печели? – Ако купуваш плата с мярка, която се смалява, а продаваш с мярка, която се продължава, кое печели? – Ще загубиш, защото ще вземеш по-малко, а ще дадеш повече. Във вашия живот, често вие се натъквате на тия противоречия. Аз психологически искам да ви обясня защо нещата стават така, а не другояче. Мярка трябва. Тази мярка при зачеването на твоята идея, една мисъл имаш една мярка, при изпълнението на твоята мисъл,

имаш друга мярка. Едно малко противоречие, материално противоречие. Тия точки са в тоя квадрат. Вие не можете да турите повече от 5 точки. Вие не можете да турите повече от 4 точки. 4-те точки образуват квадрата, но в този квадрат имате две положения. Външните точки са нереални. Границите на този квадрат са въображаеми, съществува само центърът, едното е реалното. Туй е реалното число. От него е произлязло от положението на две, три, четири, пет, минало през 4 състояния, за да се образува този вътрешен център. Две, три, четири, пет, 1, 2, 3, 4, 5. Това са границите, но при това вие имате едно число. В математиката едно число като се умножи 4 пъти на себе си, дава единица. След като се умножи 4 пъти на себе си, става единица. Значи снемате една реалност от един свят. Като казваме физическото поле, според туй, физическото поле има три измерения. Реалното пространство, в което ние живеем, сега има три измерения. Умственото пространство на мисълта има 5 измерения. Пространството на чувствата има 4 измерения. Да кажем, ако един предмет от умствения свят се проектира, ако едно тяло от умствения свят се проектира от умственото поле, какво ще даде. Права линия ще даде. Тяло ли ще има само? – Правата линия ще даде на физическото поле. Ти ще видиш нещо като права линия. Ако едно тяло в астралния свят се проектира, на физическото поле вие ще имате една плоскост. Тогава плоскостта в умственото поле ще се проектира като права линия. Плоскостта на умственото поле ще се проектира на физическото поле, само като граница. Ако се проектира тялото в астралния свят, става пречупване. Ние само за обяснение взимаме тези неща. Ако една плоскост от умствения свят се проектира на физическото поле, как ще се представи? – То е само движение. Как ще се представи? Ако едно тяло се проектира в плоскост, плоскостта ще се проектира като права линия. Тялото как ще се проектира на физическото поле? За изяснението на един

въпрос, ние искаме да обясним известни неща, които ние не ги знаем. Със знайното искаме да обясняваме незнайното. Ние си предполагаме тия неща в умствения свят, такива каквито във физическото поле. Ние представяме едно тяло в умствения свят такова, каквото е във физическото поле. Има известно отношение, но то не е така. Да кажем, имате вие отношение, така: 1:1:1:1; 1×1×1×1, на какво е равно? – Но тия неща са извън физическото поле. Само туй умножението е извън физическото поле, само единицата е реална. Туй показва състоянието на материята, която минала от единица. Материята се е сгъстила. Във второто умножение повече се е сгъстила и най-после дава на физическото поле единица. Така можем да кажем: Тази единица, първата единица имала по-голям обем, по-голям обем завземала. Във второто положение пространството се е смалило, същевременно гъстотата на материята се е увеличила. При второто положение, пространството се е смалило. Но същевременно гъстотата на материята се е увеличила. При третото и при четвъртото умножаване сгъстяването на тази единица става видимо заради нас. Но сега те са физически обяснения. Ние искаме да обясним онези процеси, които стават. Явява се едно противоречие в ума ти. Явява се едно противоречие в чувствата ти. Но там боравиш с едно материално тяло. Например имате един приятел, казвате: Вашият приятел не ви обича. По какво познавате, че не ви обича? – Кои са същевременно доказателствата, че не ви обича – *(отговарят – постъпките.)* Вие намирате, че усмивката не е такава. Че каква трябва да бъде? – Много сериозен е. Че какво означава сериозността. Кой човек е сериозен. Една кукла, която е сериозна, сериозна ли е куклата? – Или ако направите една кукла весела, весела ли е куклата. Нито е сериозна, нито е весела. Значи вие боравите с една мярка, която сами не разбирате. Вие казвате: Отношението, което има към мене. Но какви трябва да бъдат отношенията вие не знаете. Вие искате това, което не

знаете. Казвате: Той трябва да ме обича. Но как трябва да ви обича. Аз идвам от незнайното към знайното. Или започвам от знайното към незнайното. Вие сте на една твърда почва, ходите. Казвате: Аз искам парите си да ги нося на гърба си. Действително на твърдата почва по-хубаво нещо от парите няма. Туриш ги в джоба си, упование ти дават парите на тебе. Но ти се намериш, не на твърдата почва, но във водата, нямаш никаква опора. Ако ти турят 100 кгр злато на гърба, питам какво ще бъде твоето положение? – Да допуснем, че си в един въздухообразен свят, какво ще те ползува? – Нищо. То са спънки за тебе. Туй, което е средство на сушата, не е средство за водата. Туй, което е средство за водата, не е средство за въздуха.

Сега изводът. Нещата са верни само при известни условия. Вие когато говорите за известна любов, разбирате в дадени условия. Този човек има такова отношение. Лошите отношения са добри при известни условия, а лоши при други. Аз не искам да разбирате работите, защото ако ги разбирате, ще грешите още повече. Едно дете може да познава, че това е кон, да е учено дете, да разправя за коня, да описва цвета, колко бяга, колко зъби има. Но това дете не знае да владее коня. Като го туриш на гърба, конят започва да скача и хвърля детето и ще удари този кон детето. То няма сила да владее този кон. Питам: Какво го ползува неговото познание, че знае какъв е конят. Представете си, че друго дете не знае нищо за коня, но като го туриш хваща коня. Туй невежото дете владее коня, а онова дете, което знае коня, не може да го владее. Това се случва във вашия живот. Вие знаете нещата. Казвам: Когато в живота си имате една абсолютна мярка в природата, ако имате туй абсолютно познание, тогава ще бъдете господари на вас, ще знаете, но не знаете как да владеете този предмет, който имате. Само неодушевените работи се владеят. Всичките ония същества, които съществуват в света, разумните същества и те се владеят, но законът е: Едно умно същество може да

владее друго. Тогава от гледището на физическото поле, пак ще ви представя идеята, каквато е сега. Представете си, че имате една топка на физическото поле. Той мисли, че е господар, но той не е господар на всичките условия, които са в този кръг. Но не е господар на условията, които са вън от него. Представете си, че имате друго съзнание около него, първото съзнание се ограничава. Ако туй първото съзнание се влияе от второто, може при туй да има друго съзнание наоколо и второто съзнание да се влияе от третото. Сега каква ще бъде разликата? Първото същество се влияе от второто. Второто същество се влияе от третото. Но първото същество има две влияния. То се влияе от второто и от третото (Фиг. **1**).

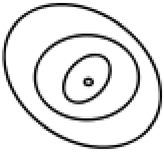

Фиг. 1

Представете си, че туй същество иска да се справи със съзнанието на тия същества, които са от неговото гледище извън него. Туй съзнание не е извън него, но то се намира в съзнанието на другите две същества. Ти си в техните граници. А ти от твоето гледище считаш, че тия съзнания са извън твоето съзнание. Твоето съзнание е в границите на тяхното. Те те окръжават и влияят. Питам: Ако две и три са неразположени спрямо тебе, какво можеш да направиш? – Да обясня нещата: Представете си едно представя едно дете, две е неговата майка, а три е неговият баща. Туй само за обяснение. Ако тази единица е малко момченце, иска едно конче, то иска голямо конче, каква е възможността? – Майката, ако има пари, ще вземе. Представете си, че те нямат пари. Да вземат конче, нямат условия. Туй желание, което може да се прояви в ума на детето, ще

бъде ли изпълнено. От ваше гледище казвате тъй: Вие някой път срещате в себе си ограничения, не може да постигнете нещо. Да допуснем, че вие сте свободен, но нямате пари. Някой път вие нямате пари, искате кон, но средства нямате. Майка нямате, баща нямате. Ако имате средства, ще вземете кон, ще го яздите, но нямате пари. Какво трябва да направите в дадения случай. Значи в дадения случай ще имаш една идея, която ще реализираш. Ти си господар на краката, но не си господар на коня. Значи туй, на което ти си господар, разчитай на него. Вземи по-голяма грижа за твоите крака, отколкото за оня въображаем кон отвън. Тия коне можеш да си ги представиш с хубави златни гемове, но те са неща, с които не можеш да разполагаш. Това са непостижимите желания в света. Дето казват, всеки се разочарова във всички свои желания. Искаш да свършиш по математика, не можеш, искаш да свършиш по физика, не можеш. Искаш музикант да станеш, не можеш. Искаш силен да станеш, не можеш. Искаш министър да станеш, не можеш. Искаш цар да станеш, не можеш. Казваш: Защо Господ така наредил света. Така Господ наредил, защото си човек, ограничен, невежа.

Какво нещо е невежеството? – Невежеството, то е неразбрана дума. Казват, той е невежа. В дадения случай невежеството постига повече отколкото знанието. При дадени условия невежеството постига повече, а при дадени условия знанието постига повече, защото за невежеството можете да кажете, че то е една положителна енергия, а знанието е кинетическа. Следователно, когато потенциалната енергия се превръща в кинетическа, това е знание. Когато в съзнанието ни съществува идея, че ние не разбираме нещата и казвате: Аз съм невежа, но това не е така. Отношение нямаме. Невежа е всеки един човек, който няма отношение към дадено разумно тяло в света. Щом нямаш отношение, този предмет е неизвестен за тебе, щом имаш отношение, ти все таки разбираш

някои от качествата. Вие казвате тъй: Аз не зная какво нещо е любовта, в туй отношение аз съм невежа. Аз превеждам на научен език, отношение нямам. Някой казва: Аз не съм добър човек. Превеждам на научен език, отношение нямам. Лош човек съм, имам отношение. Щом си лош, имаш отношение. Щом обичаш, имаш отношение. Щом се гневиш, имаш отношение с някого. Ти не можеш да се гневиш само при два случая. Ако най-първо си обичал и после искаш да мразиш. Омразата може да се яви само, ако първо си обичал. Не може да мразиш преди да си обичал. Невъзможно е. Аз желая да видя някой от вас, да може да мрази без да е обичал. Омразата е второстепенно отношение, което произтича от закона на любовта. То е едно инертно състояние. Щом като престане любовта, която си имал на едно място, идва омразата. Или казано на друг език – Любов се нарича всяко нещо, отношение, което всякога можеш да реализираш, от което всякога можеш да имаш полза, се нарича любов. Отношения, които не може да имат никакво реализиране в живота, се наричат омраза. Омразата зависи от всички ония неща, които ти не можеш да реализираш. Те се отпечатват в съзнанието като противоречие. Мразиш някого или се гневиш, защото спрял те е в пътя или те препятствува. Или те обидил с нещо. Що е обидата?

Сега не в същината на нещата, но в отношенията има неща непостигнати. След Любовта какво иде. Когато двама души се обичат, какво се образува? – Поне вашата опитност каква е. Сега вие схващате известни ваши отношения в света, които са временни. Временни отношения, хората съединят се като търговци, вложат известен капитал, но след три–четири години фирмата се развали, капиталът изчезне и тия хора втори път не се срещат. Питам какво ще остане от тяхната хармония. Продавали са платове, може хиляди хора да са се облекли. Като изчезне тяхната фирма, какво остава? – Остават

дрехите в хората. Има фирми еднодневки, някои има, които имат по-дълъг живот.

Аз искам да ви наведа на известен ред разсъждения, за да се изяснят: Има неща, които мъчно може да се примирят. Ще останат някои неща непримирими. Трябва да останат много прояви в живота, необяснени. Защото като обясним някои неща как станали, ти ще станеш по-нещастен. Нали знаете там има един разказ от 1001 нощ. Един отишъл да се ожени за една царска дъщеря и след като се оженил за царската дъщеря, този младият зет изял една скилидка чесън и тогава отишъл при своята възлюблена. Неговата другарка заповядала да му ударят 50 тояги на неговата задница и не само това, но го изпъдила. Той разправял, че една скилидка чесън произвела всичкото нещастие. Тя му казва: Втори път да не стъпиш тук. То е един разказ. Казвате някой път не съм направил голям грях. Че какъв грях има, че този човек е изял една скилида чесън? – Но в дадения случай, при дадените условия, тази царска дъщеря има такова голямо отвращение от чесъна, че заповядала да го набият, понеже този чесън може да ѝ причини смърт. Тя казва: Аз не искам един възлюблен, който иска да ме умъртви с чесън.

Да дойдем сега до нашия квадрат. Ние да влезем в едно поле, в което вие да боравите. Всеки един човек, който борави с известно поле, той мисли, че е разрешил всичките въпроси. Той знае бояджийство и той се осигурява в известно отношение. Осигурява прехраната си, но какво може да постигне с бояджилъка? – Ако при хората бояджийството е на място, но ако си при птиците, където всеки се ражда с боядисани дрехи? – Казвам на физическото поле бояджилък има, боядисване с бои, но при птиците кому ще боядисваш дрехите, когато всеки се е родил с боядисани дрехи? – Археологически идеи имат хората. Някой път вие живеете с археологически идеи на миналото, които са били съществени велики

работи, но са свършили, сега нямат никакво приложение. Защото тия птици имат боядисани дрехи. Ако ги боядисваш, ти ще ги развалиш. Те не се нуждаят от външен бояджилък. Аз ви давам въпроса. Ти казваш: Еди-кой си защо не ме обича. Какво ще спечели, ако не те обича? – Ти си вече боядисан.

Слушайте да ви кажа: Ще ви дам една мярка за Любовта, какво нещо е Любовта. Ще ви дам една основна идея, която трябва да имате в ума си, не сте я срещали. За пръв път я срещате. Ти никога не можеш да обичаш, ако едно същество не те е погледнало не тук на земята, значи първоначално, когато си излязъл в Битието, от Бога като си излязъл, ако никой не те е погледнал, ти ще минеш един празен живот, ще бъдеш най-нещастният човек в света. Ако някой те е погледнал, ще бъдеш най-щастливият, ще имаш стремеж нещо да постигнеш. Този, който пръв те е погледнал, когото си срещнал, него търсиш. Тук търсиш, там търсиш и никъде не можеш да го намериш, и тогава заради него трябва да обичаш всичките други. Ако обичаш другите хора, ще обичаш и него. Онзи, който пръв те е погледнал, той ти е дал подтик в живота и всичко се дължи само на него. Всички други хора може да те гледат на земята, те са второстепенни гледания, те са допълнения. Но този първия подтик аз го наричам отношение на правата линия

. *А* е онзи, който те е погледнал, правата линия е, с която мерим нещата. Туй може да го наречем погледа на Бога, погледа на ангелите, погледа на светиите. Погледът на майка ти и на баща ти. Но, кой е онзи, който те е погледнал. Този, който те е погледнал първия път, той е, който запалил твоето съзнание. Той е първият, който запалил пламъка на твоя живот. Ти гориш по единствената причина, че той те е погледнал, ако той престане да те гледа, той не само те е погледнал, но и от тия векове постоянно насочил своя ум към тебе. И каквото и да ти се случи, дължи се на него. Не му знаеш името. Вие може да ме питате кой е

онзи, който ви е погледнал. *(Бог).* Срещали ли сте, разбрали ли сте, някое писмо имате ли? – Сега туй, което запитате, виждали ли сте го. Реалното в света, едновременно се проявява навсякъде. Ако ти Бога не виждаш, Бога навсякъде, във всичките хора, в растенията, в цялата природа, ти не може да видиш Бога и в един човек. Ти, ако Бога навсякъде не го виждаш, Той навсякъде се проявява. Ако ти си жаден, отиваш при онзи извор, усещаш една голяма приятност. Тази приятност какво е? – То е погледът. То е Богът, който те уталожва. Ако те лъха вятърът, ти усещаш една милувка много лека. То е дихането на Бога, или първият лъч от слънцето, който минава покрай лицето ти, то е проявление на Бога. Туй самочувствие, което имаш в себе си, но нямаш нещо определено. Казваш: Веднъж пих вода много хубаво. Ти имаш едно хубаво разположение. Те са неща минали и всичко е минало. Тогава защо минават нещата. Едно малко обяснение. Аз ще ви дам един пример: Може да напишете думата любов, пишат я с Ь. Не я пишат с Ъ. Ако я напишем с Ъ, е погрешка. Ако напишете думата Любов, Истина, Мъдрост, Правда едно върху друго, ще може ли да го разберете? – Такова натрупване става и във вашето съзнание. В едно и също пространство се натрупват. Ти нямаш право върху пространството на любовта, дето се проявява да туриш каквато и да е друга идея, туй пространство трябва да бъде свободно в ума ти. Законът е там. Ти не можеш да туриш двама души, ти не може в даден случай да обичаш двама души. И те не може да завземат същото пространство. Може, но ще потъмнее идеята. Ако трима, четирима се натрупат, ти ще изгубиш всичката любов. Не, че не е позволено да обичаш повече души, но ти трябва да образуваш по-широк кръг. Щом обичаш двама души, твоето съзнание трябва да се разшири. Още повече ще се разшири, като дойдеш да обичаш всички. Или на всеки едного трябва да му дадеш неговото пространство. Но в дадения случай времето е мярка в живота. А

пространството това са условия, дето нещата трябва да се реализират. Сега какво, стана ли идеята малко по-ясна. Искате във вас да смените едно ваше състояние. Да допуснем, че в дадения случай вие сте разтревожен, има тревоги, които на физическото поле лесно може да се поправят. Има тревоги, които мъчно се поправят. Да допуснем разтревожен сте. Ударен сте в крака, имате голяма рана, може да се превързва раната, но усещате болка. После някои казват може раната да гангрясва и да се отреже ръката, но сте цигулар, вие сте любознателен човек. Сега ръката ви ударена и може да се отреже ръката. Вашето изкуство ще изчезне. Питам какво трябва да правите с вашата рана?

Да се върнем към квадрата. Когато вие казвате, че нещата в даден случай са непостижими, непостижимите неща са красиви. Всяко нещо, което може да се постигне, то се забравя. А всяко нещо, което не се постига, за него всякога ще мислиш. Може да мислиш за неща, които не можеш да постигнеш. Ще ви приведа един пример. Представете си, че вие имате желанието да имате хубава дреха. Щом направите дрехата, носите я година, две, три и тази дреха остарее, захвърлете я. Мислите ли за вашата стара дреха. Тия дрехи ви бяха толкоз обични, треперехте над тях. След като станаха тия дрехи дрипи, хвърляте ги, не искате да знаете нищо заради тях. Защо се ражда това състояние? – Между дрехите и вас няма никакво отношение. Всяко нещо, което ти може да захвърлиш от себе си, ти имаш временно отношение към него. Но казвам: Ако твоята дреха е добродетел, тогава къде ще я захвърлиш? – Ако ти я хвърлиш, ти си изгубен човек. Да направя едно сравнение. Ако вие зимно време, при една температура, при 80 градуса студ, хвърлите вашия кожух, вашата дреха и излезете гол вън, какво ще стане? – Ще измръзнете, ще изгубите съзнание. Такова е отношението на човека на физическото поле, ако той напусне добродетелта. Добродетелта е една дреха, ако

вие напуснете вашата добродетел, външната атмосфера ще ви смрази, с вас всичко ще се свърши. За да може да живеете, непременно трябва да имате добродетелта като дреха, то е отношението, което съществува, и тогава вече добродетелта вече съществува. Трябва да бъде човек облечен добре. Без тази дреха ти нямаш съществуване при външните условия. Следователно, всеки един човек, който изгуби своята дреха на добродетелта, външната атмосфера, в която човек се движи, ще го смрази.

Сега някой може да ви каже по някой път, че човек може и без добро в света. Може. Но тия възможности са фатални. Значи без добродетел в света няма проява и никакъв идеал не може да съществува. И на физическото поле е пак същото. Да кажем, ако на физическото поле сте бос, пътувате през камениста почва, условията са много лоши, питам какво разположение ще имате? – Ще бъдете нещастен. Но ако вие сте хубаво облечен, имате всичките удобства, ще бъдете разположен. В дадения случай въздухът, храната, твърдата почва, светлината, това са условия, при които животът може да се проявява. Те са разумните проявления в света. Какво е твърдата почва? – В света съществува едно първично съзнание. Туй съзнание, върху което нашето съзнание почива, то е твърдата почва. Второто съзнание, върху което нашето съзнание придобива всичките свои условия и живее, то е водата, то е чувственият свят. Третото положение, върху което твоето съзнание почива, то е мисълта, то е Божествената мисъл, върху която Божественото съзнание почива. Ти в дадения случай чувстваш, че някой мисли заради тебе, ти не го познаваш кой е. Законът е такъв: Не може да мислиш, ако някой не мисли за тебе. Не може да чувстваш, ако някой не чувства заради тебе. Казвам: Кой мисли за тебе? – Понеже ти мислиш, за тебе кой мисли? – Законът е такъв: Ако ти мислиш, ти си във връзка с този, който мисли заради тебе. Ако ти чувстваш, ти си във връзка с онзи,

който има доброто желание заради тебе. То е първоначалната, то е Божествената Любов, върху която човек почива. Ти може да знаеш, може да знаеш кой е и какъв е. Може името да знаеш по човешки, тогава свободата седи в следното: Слънцето на всичките хора казва: Имам едно правило в света. Ти излез и постави се където искаш и избери, което място искаш – на връх или долина. Но излез, дето слънцето може да те огрее. Ти ще намериш място, дето искаш и тогава ти ще възприемеш. Но ако ти не излезеш на слънцето, тази светлина никой не може да ти я донесе, никой не може да ти даде тази светлина, която сам можеш да възприемеш. Никой не може да ти даде Божествената Любов, както ти може да я възприемеш. Може да ти даде любов някое същество, но никое същество не може да ти предаде Любовта тъй, както ти сам можеш да я възприемеш. Това е Първичното състояние.

Това са отвлечени работи. Ако човек рече да мисли за себе си, какво представя вън от тялото, например, вие имате понятие за себе си, както се гледате пред огледалото. Но за себе си нямате ясна представа вън от вашето лице, което имате на физическото поле, вън от вашите ръце и крака, какво сте в дадения случай? – На първо време вие сте една мисъл, една основна мисъл. На второ място вие сте едно основно чувство. На трето място вие сте една основна постъпка. Сега какво трябва да подразбираме под една основна мисъл? – Представете си тогава едно житено зърно, което е увито в една черупка. То представлява тънко отвън. То е неговата мисъл. Съдържанието на това житено зърно, условията, при които то може да расте, това са неговите чувства. А постъпките са условията, при които то може да се реализира, да се развие отвън. И тогава вашето съзнание, за да се прояви, вие трябва да имате мисъл, трябва да имате чувства, трябва да имате една постъпка. То е разумното, то е човекът. Една красива мисъл, то е човекът. Едно красиво чувство е човекът и една красива

постъпка е човекът. Но в туй определение какво ще разберете, една красива мисъл. Вън от човека как може да определите една красива мисъл? – Може ли някой от вас да ми даде една идея за красива мисъл? Ние казваме красива мисъл. Тогава мисълта трябва да има една форма. Че в какво седи красивата мисъл? – Красотата, това е мярка, която не се мени. Под думата красиво нещо, ние мерим нещата, то съществува. То не изисква. Щом речеш да го определиш отвън, идеята става замъглена. Красивото чувство, красивата постъпка, това са три мерки, с които ние мерим. Те са единствените неща, на които човек разчита. Неговата мисъл, тъй както човек мисли, то е човекът. Тъй както човек чувствува, то е човекът. Тъй както постъпва, то е човекът. Красотата на какво се дължи? На съзнанието на човека. Красотата е свързана с неговото съзнание. Тогава чувството с какво е съединено. Красотата е свързана със светлината. Чувствата се проявяват само при топлината. А постъпките къде се явяват? – Красотата се явява само при светлината. Без тая светлина красота няма. Без топлина чувства няма. Постъпките къде се проявяват? – Само свободният човек може да постъпва добре. Абсолютно свободният човек може да постъпва добре. Щом си свободен, ти може да постъпваш добре. Щом не си свободен, ти не може да постъпваш добре. Сега вас ви смущава едно нещо, аз да ви кажа кое ви смущава. Вие всички сте отлични герои и героини, такива, каквито светът не е виждал. Това не е за подигравка, но за изяснение. Ходили сте на едно угощение, яли сте, пили сте, че така сте се унесли в приятност, легнали сте и сте заспали. Дошъл един, ограбил ви, завързал ви, стегнал ви отвън, че не може да се мърдате. Речеш да направиш нещо, не можеш, ръцете си не може да мърдаш, краката си не може да мърдаш, ума си не може да мърдаш, чувствата си не може да мърдаш, усещаш едно вътрешно ограничение. Казвате, в лошо положение ви е турил Господ. Защо дойде това положение.

Защото сте спали. Нямате право да спите. И то сте спали денем, когато не се спи. Вечерно време се позволява. Но денем сте заспали и там в тази област вързал ви е вашият неприятел, издебнал ви е. Големи герои сте, но са ви вързали. Питам сега, за този разказ, който ви разказвам, имате ли възпоменание? – Какво възпоменание имате. На кое място сте вързани, не знаете. Но че сте вързани знаете. Вие седите и не сте мислили. Мисълта ви не е както трябва. Да разполагаме с големи възможности в света. Вие се чудите какво трябва да се прави. Казвам да се развържете от ония връзки, с които сте вързани. Човек може да се развърже сам, стига да знае. Понеже вие сте имали знанието да се увеличавате и да се смалявате. Сега сте изгубили и това изкуство за смаляването, ако знаете да се смалите, може да извадите ръцете си, ще се измъкнете, вие сега не искате да се смалите. Да се обезличиш, да се самоотречеш от себе си, това е закон. Дето казва: Да се отречеш от всичко, от баща и майка, и да се освободиш от робството, не да ги забравиш, това е за обяснение.

Сега да разберете какво се подразбира при тия условия, при които са ви свързали. Вие трябва да се отречете съвършено и след като се освободите, веднага ще добиете още по-грандиозна сила. Ни най-малко няма да се обезличите.

Та казвам сега: Знаете ли как да се смалявате. Вие правите въпрос. Но вечерно време отивате да спите в леглото, ставате по-малък, събличате си дрехите, дойдете донякъде и казвате: Няма повече да се събличам. Хвърляте шапката, казваш, повече няма да събличам, ще изстина. След туй туриш юргана отгоре, станеш пак голям. Събличаш се, ставаш малък. Туриш юргана си отгоре, ставаш голям. На цял един креват се изтегнеш, искаш да почиваш. Дотогава докогато човек спи на такъв тюфлек, на такъв креват и с такъв юрган отгоре, той всякога ще бъде роб. На физическото поле и чаршаф туриш, то е все същото и в съзнанието вътре на човека. В дадения

случай ти мислиш, че имаш нужда от един юрган. Ти мислиш, че трябва много да ядеш. То е мисълта, отношенията, които съществуват. Но има едно криво разбиране в дадения случай на ония първични отношения, които имате към живота. Сега животът не може да разреши тия противоречия. Този ред на нещата, той не може да се измени. Искаме да го изменим чрез еволюция, нито чрез еволюция той може да се измени. Понеже редът в природата, който съществува, той е наложен от други същества. Ти се бунтуваш против един ред, но той не е механически наложен. Преди време имало друго социално положение. То не е било право. И сегашното не е право. Но следното, което иде, трябва да бъде по-добро. Все едно положение трябва да съществува. Математически трябва да се разгледа този въпрос. Ако тази свобода хората от себе си я търсят, тя е непостижима. Ако хората искат свобода, тя е непостижима. Ако тази свобода, от невидимия свят я искат, ако Бог я иска, тя е постижима. Ако комунизмът е подбуда на Божественото, той ще бъде. Но ако той е подбуда на самите хора, то е непостижим. Имате разбойническа банда, направи голям обир и започва да се избиват едни други разбойниците. Убиването какво показва? – Тази банда се избиват едни други заради богатството. Може да остане един, може да не остане нито един. Туй, към което хората се стремят, не трябва да има убийство. Аз да ви кажа как схващам нещата. Там, дето има убийство, Божественото не функционира, има човешко примесено. Защото, щом е право, всичките хора еднакво трябва да мислят. Няма защо този човек да го заставям да мисли като мен. Щом е право, ти и аз трябва да мислим еднакво. От туй, което има, и аз ще взема. Когато ида при една чешма, ще взема толкоз, колкото ми трябва. Ако занеса 10, 20 каци, ще ги напълня. Но каква нужда имам да пълня каци, когато чешмата тече.

Сега ние не разрешаваме този социален въпрос, понеже той е въпрос на други съзнания в света. Войниците, които се бият на бойното поле, те ли раждат свободата? – Хиляди хора са измрели без да е дошла свободата. Казват: Че все са допринесли нещо. Но свободата къде е останала? – Онзи, само който е умрял, той е станал свободен. Онези, които живеят, те не са свободни. Според мене, който умира, той не е свободен. Който умира, той е роб. Следователно, ако ме попитат, как ще се освободи човек? Когато умре. Кой е свободен, който е в затвора или който е вън от затвора. В живота той е в затвора. Вън от живота, той е свободен човек. Казват сега, ние сме свободни. Онези, които измряха, те се освободиха. Ние, които останахме да живеем, ние сме роби. Един ден и ние ще се освободим. Днешните хора никаква свобода не търсят. Днешните хора търсят всичките удоволствия. Свещеникът служи в църквата заради себе си да се прехрани. Учителят учи в училището да се прехрани. Стражарът работи, за да се прехрани. Войникът ходи на бойното поле, всички хора изобщо работят от интерес. Кажете ми един, който идейно служи. Не само да говорим. Де е тогава свободата? – Вие като погледнете във всичкия строй, който съществува, даже в най-дейните работи и там е примесено нещо користолюбиво. Онези, които отидоха на бойното поле, мнозина от тях отидоха насила да умират и при първия момент като умират, умират с голям страх и страдание. И в смъртта човек не е свободен. Ако той умре както трябва, той трябва да умре радостен, да се радва, че той е свободен. Следователно, той като е свободен, той ще работи. Отвън ще работи, за да освободят хората. В нашия ум има известна идея, която работи и която може да освобождава. Ако ти нямаш свобода, свободната мисъл е, която освобождава. Свободните чувства освобождават и свободните постъпки освобождават. Не отвън. Да кажем някой може да говори за свобода. Аз може да говоря за свобода в дадения случай, от

гледището, че този ред на нещата той е Божествен. Аз считам Божествен ред на нещата, дето всичките хора, според степента на съзнанието, еднакво да се ползуват. То е Божественото. Следователно, дето съществува насилие, каква свобода има? – Всеки трябва да съзнава своята длъжност. Да ви приведа един пример, само за обяснение това. В древността една царска дъщеря, млада мома се влюбила в един адепт. Но според законите, адептите считат тази любов като робство. Тя искала да се ожени заради него. А всякога в адепта има чувство, той иска да отговори на любовта с любов, не с женитба. Но той се изгубва, веднага изчезва. Момата почва да го търси навсякъде. Той се превръща на един хубав, красив кон и тя като намира коня, казва: Аз ще се кача на гърба на тоя кон, да ида да го намеря. Той е същият, когото тя обича и търси, и тя се качва на гърба му, и той я носи. Тя го гледа, милва коня, гали го коня, но иска да намери адепта. Ден след ден, тя на коня целия свят обикаля, да го търси и казва на коня много си хубав. Къде може да го намеря. Колко го обичам. Конят си мърда опашката, тя го гледа, но не знае, че този, когото търси, е онзи, когото е възседнала. Ако ти не можеш да се превърнеш на един кон, ти не знаеш какво нещо е любовта. Да станеш кон без да те знаят. Това е един анекдот. И момата казала: Този хубавия кон намерих, но онзи, когото обичах, не можах да намеря. Верни ли са нейните заключения? – Защо той трябвало на кон да стане? – Защото отношенията на коня са много по-свободни, отколкото женитбата. Женитбата от негово гледище е робство. А конят е свобода. За да се освободи конят от нея, един ден влезли разбойници и откраднали коня, и той изчезва. Най-после тя започнала да тъгува. Казва, отиде онзи, когото обичах. Пък ми откраднаха и хубавия кон. Казвам, в ума на тази царска дъщеря остава мисълта, че тя не е могла да намери онзи, когото обичала. А тя с него е обиколила цялата земя. Ти имаш една свещена идея в твоя ум. Тази

свещена идея не е ли този, когото търсиш? – Формата е само условие, при което реалността се проявява. Някои от вас имате разбирането на царската дъщеря. Не можехте да постигнете. Конят намерихте, ходихте навсякъде, но този вашия възлюблен го няма. Един ден изгубите и коня. Питам, тогава какво ще ви остане?

Ще оставим въпроса така недоизяснен. Квадратът остава недоизяснен. Написаното остава недоизяснено. Царската дъщеря и конят остават необяснени. Ще благодарите, че работите не са обяснени.

Тайна молитва

РАЗУМЕН ЦЕНТЪР

11 година, 32 лекция на 1 мл.ок.клас, 24.VI.1932 година, петък, 5 ч.с., София. Изгрев.

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Взаимното отношение между точки, линии и тела“.

Какво различие ще направите между точка и център? – Да говориш върху това, което знаеш, това значи да повтаряш нещата или както се казва да бъдеш папагал. Всичко повтаря, всичко помни, но нищо не може да научи. Казва се, че повторението е майка на знанието. Повторението само по себе си не е никаква майка. Любовта е майка на знанието, нищо повече. Може да повтаряш нещо като имаш Любов. Не в същата форма. И ако повторението е майка на знанието и ако повтаряме, че искаме да станем богати и не ставаме богати, тогаз значи това не е вярно. Всяко знание, което не носи сила, е лъжа, а не знание. Всяка свобода, която не дава растеж на човешкия живот, е лъжа. Това не е свобода. Казват: Наука е било това. Никаква наука не е това. Казват, че дългият нос прави човека интелигентен. Или казвате: Широкият нос. Но широчината на носа е свързана с чувствата на човека, както и топлината. А светлината е свързана с дължината. Светлината се движи по прави линии, а топлината се разширява.

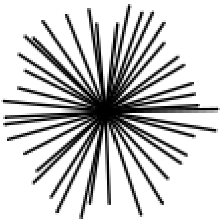

Фиг. 1

Тогава казвам, какъв център е това (Фиг. 1)? – Съсредоточие на много сили, които се прекръстосват някъде. Точката е само нещо, което се проектира далече в ума. Центърът е това място, дето се преплитат силите. Силите са невидими. Тези линии са отражение на силите. Можете ли от този център да вземете всичките прави линии. По права линия трябва да тръгнете. От центъра излизат радиуси. Ако вие се движите от един център A_1 към център B_1. Каква е подбудителната причина да я знаеш. Ако не знаеш подбудителната причина, то движението е механично. Тогава причината на движението е отвън. Колата самостоятелно ли се движи. Колата я тегли конят. А конете си имат гемове. Онзи, който кара конете, той знае. Конят подозира и не може да определи защо отива в тази посока, а пък колата нищо не знае. Когато вие нищо не разбирате от един предмет, вие сте кола. Когато се движиш в една посока, а центърът ѝ не е определен, то ти си кон. Когато знаеш и центъра, ти си човек, който мисли. Когато знаеш като отиваш в центъра какво можеш да извършиш, ти си един господар.

В живота вие срещате противоречия. Искаш да постигнеш нещо, но не можеш. По три пъти на ден се молиш на Бога. Ако някой по три пъти се моли на Бога и Бог не го слуша, каква е тази молитва? – Ако ти пишеш десет пъти на един приятел любовни писма, а той не ти отговаря, какво показва това? – Или, че този на когото пишеш писма, не ти е приятел и не иска да се занимава с тебе, или другото положение, писмото ти не заслужава отговор. Тогава какво трябва да правиш? – Или пък приятелят ти може да е заминал за другия свят. Ти пишеш в Америка на един свой приятел писмо, но нямаш отговор. Казваш, че може би писмото не е отишло на своето предназначение. Но след като пишеш 10 писма, трябва да си образуваш една идея:

Трябва да отнесеш нещата към себе си. Трябва да знаеш причината, поради която нямаш отговор. Ако пишеш писмо на Бога и Бог не ти отговаря, ти ли си прав или Бог е прав? – Кой е на правата страна? – Тогава можеш да кажеш: Може би никакъв Господ няма. Човек се моли на това, което знае. Как можеш да се молиш на това, което не познаваш? – За някого вие казвате така: Той е религиозен фанатик, не разбира. Но когато имате един учен, който не разбира, това не е ли маниачество? – Всички неразбрани неща са маниачество. Дали сте религиозен или учен човек, който не разбира защо учи, защо му е науката, той е маниак.

Щом сте грешен, изхвърлете греха си. Ако не работи принципът, измени формата, измени този път, хвани друго направление, докато намериш един път, в който можеш да излезеш, при този център, към който се стремиш. Вие мислите и казвате: Науката много е постигнала. Тази наука, в която сега живеете, това са детински постижения. Един казва: В слънцето може да има толкоз атоми. Един румънски учен, който правил своите изчисления, казва: Че всичките атоми на слънцето били едно число 9 с 90 нули. Той казва: То съставя всичките атоми, които съществуват в цялата вселена. Питам: Това твърдение право ли е? – То е непонятно. Аз мога да му туря 95 нули, кой ще оспори? – Друг може да тури 97 нули, 100 нули, може да му турим 150 нули, но той трябва да се обоснове. Той може би е взел за един квадратен милиметър колко атома се намират и като изчислил пространството приблизително, изчислил и колко атоми има.

Та казвам: Като този учен човек и вие туряте 9 с 90 нули. И казвате, че това е наука. Ако твоето изчисление е вярно, резултатите ще бъдат верни. Ако твоето изчисление не е вярно, резултатите няма да са верни. Тогава щом резултатите не съответствуват на принципа, който поддържаш, тогава не си прав в някои отношения. Всеки един човек е авторитет за себе си. Някой път човек сам се критикува като

се сравнява с другите. Но когато остане сам без да се сравнява, той се мисли за авторитет. Даже лудият е авторитет. Но кой е луд? – Той е по отношение на другите хора. Те го считат, че е луд. Тогава питам, ако човек само съществува в света, може ли да подлудее. Подлудява когато е между много хора. Значи в множеството може да стане подлудяване, а в самотията, никога. Аз ще проектирам една теория: Между многото хора се ражда радостта. Когато човек остане сам, ражда се съвестта. Когато почувствувате самотия, за да станете свестни и умни, казвате: Аз станах самотен. Тогава ти не си със съвест. Нали някой казва: Няма никой, който да не е луд. Луд е онзи, който се лута насам натам. Какво лошо има в това? – Ние казваме: Хлопа му дъската. Умът му не работи добре. Това са поетически изражения. Всички клепала, ако не хлопат, кой поклонник ще иде в църквата? – Цигулката, като се свири на нея, не хлопа ли? – Като тръгнеш по пода, хлопаш по дъските. Това са сравнения, това не е наука.

Науката е метод за освобождаване на човешкия дух или на човека от непотребния му багаж. Да се освободи от ненужните работи, от праха, от научния прах на вековете, който прах е влязъл в твоя мозък. Има научен прах и ако някой път не можете да разберете имате много прах. Трябва някой барабан, да стане някоя пертурбация, да се премахне този прах.

Центърът подразбра същества с умове. Място на работа е той. И човек трябва да търси. В пространството има точки има и центрове. Например някоя вселена, като някоя малка мъглявост изглежда като точка. Отдалече се вижда като някое малко петно и затова е център на велик живот, на разумност, на милиарди същества, които работят. Те имат някаква цел. И ако на вас ви зададат някой научен въпрос как ще отговорите? – Вие се раждате като една точка, после ставате център, ставате един свят и после се разпръсква този свят, отивате далече.

Когато кажете, че някой е станал на точка, значи умрял, значи отишъл толкоз далече, че изглежда точка. Че умира, това е заблуждение. Реалността не може да умре сама по себе си. Когато змията хвърли своята кожа, змията умряла ли е? – Когато вие намерите само пашкула на копринената буба, умряла ли е тази буба? – Тялото на човека не е ли един пашкул? – Когато един човек остане пашкул, това същество излиза от пашкула, казвате, че е умрял. От пашкула е излязъл човека. Радва се, хвърчи, пък вие го оплаквате. Вие ще кажете, докажете че е така. Аз пък ще кажа: Докажете вашето, докажете, че е умрял. Смъртта е едно преходно състояние. Смъртта не е определена от научно гледище. Казвате, че сърдцето спира. Правят опити да спират сърдцето и пак човек не умира. Смъртта е ограничение, най-тежкото ограничение, което съществува в природата, е смъртта. Едно ограничение, при което съзнанието да не може да функционира, ще ви обясня. Представете си, че вие сте били известно време гениален човек. И вие после се лишавате от тази способност, не може да се проявите, не може да пишете. Ако се лишите от всички органи, с които може да се проявиш и остане само центърът на съзнанието, това е смъртта. Тази идея е скрита в понятието смърт. Ограничение във всичките условия, при които човек може да се прояви. А пък животът какво е? – Животът е съществуванието на всичките условия, при които могат да се проявят заложбите ти, способностите ти. Трябва да определиш какво нещо е животът. Като кажеш живот да имаш една определена идея, която може да те освободи. Ако умреш, така както аз разбирам смъртта, тогава ще се намериш в много трудно положение. Някои казват, че смъртта освобождавала човека. Как може да те освободи това, което те ограничава? – Как може това, което те освобождава, да те ограничи. Вие казвате, че животът ограничава човека, а смъртта го освобождава. Идеята е права, само че тук са разместени думите. Животът, който те

е вмъкнал в една лъжлива форма, той те е ограничил, а не самият живот. Ако ти не разбираш живота и влезеш в една лъжлива форма, ти се ограничаваш. А пък животът, ако при някои обстоятелства излезе, ти се освобождаваш. За да работиш в света трябва да имаш един начин на работа, както един архитект. Ако ти не разбираш какво нещо е точка, линия, плоскост и тяло, не може да разбереш и света. Какво е точката? Какво нещо е линията? – Има противоположни линии. Има мъртви точки. Има мъртви плоскости, има мъртви тела, има и живи точки, линии, плоскости и тела. Грамадна разлика има между тях. Едните са механични положения, а другите са органични. Ако имаш органически положения, ти ще имаш физически, механически резултат. Ако в човешкото тяло, по стечението на известни обстоятелства има механически резултат, този човек почва да му се издува коремът, краката му надебеляват и той не знае как. Ако не спре това надебеляване, има удар на сърдцето и той умира от затлъстяване. Това е натрупване на механическа материя в една област, дето тази материя не може да се прояви. Както един кон, който се товари, но най-сетне се счупи гръбначният му стълб. Щом ставаш нервен, ти си един натоварен кон. Нервността на човека е усилие на човешкия дух, да освободи човека от непотребните работи. Защото, за да покажеш на един човек, че положението, в което се намира, е опасно, ти трябва да произведеш някоя реакция вътре в него. Ти не може да го спасиш, ако не произведеш някоя реакция в него. Например някой отива някъде, но там го чакат разбойници. Какво трябва да направиш? – Трябва да го уплашиш. Той си върви и си свири с окарината. Като срещне мечката, която отива към него, той както си свири, хвърли окарината и тя избяга. Питам: Ти имаш ли право да пуснеш мечката срещу него? – Питам: Той има ли право да отива в тази посока, в която отива? – Колкото той има право, толкоз и ти имаш право да пуснеш тази мечка. Какво е тази мечка? – Тази

мечка, това са лошите условия на живота. Ти вървиш по един път, който е гибелен път. Провидението се намесва. Лошите условия така се стесняват, че ти хвърляш окарината, преставаш да свириш. Някой свири „Цвете мило, цвете красно“. Като дойде мечката не я пееш. Като гладуваш 4–5 деня не можеш да пееш. Казва поговорката: „Гладна мечка хоро не играе“. Ще преведете думата мечка. Когато видиш мечката, благодари на Бога. Ако си православен, прекръсти се. Ако си окултист, изкажи една формула. Ако си учен човек, започни да разрешаваш неизвестен въпрос. Който учен разрешава неизвестен въпрос, той е видял мечката. Когато учените хора се намират в много трудно положение, те мислят, за да измислят нещо и за да поправят положението си. Когато не се намира в трудно положение, ученият повтаря нещата на другите учени. Когато се намери в трудно положение, той гледа да измисли нещо ново. Като види мечката, човек търси кой път да хване, за да избяга. Щом хвърли своята свирка и започне да мисли за краката си, умът му е започнал да работи. Какво е бягането? – Например ако светлината не бяга, ще имаме ли живот?

В движението на природата е красотата на живота. Светлината бяга за 8 минути от слънцето до тук. Ако вие можете да приемете краката на светлината, ще има ли опасност заради вас? – Преведете сега движението. Преведете тази формула. Много пъти вашите гърнета са пълни с непотребни неща, ще ги обърнете надолу с устата и ще ги изпразните. Празните гърнета са някой път за предпочитане, отколкото пълните гърнета. Всяка една култура започва с празни гърнета, а не с пълни. Когато човек се напълни и няма какво да побира, той заминава за другия свят. Защо заминава за другия свят? – Умирането е процес на даване, а животът на вземане. Детето събира, събира, събира, значи достига един процес, този кръг се развива до крайния предел, после се смалява, смалява. Значи старият човек отива

към обратния процес. Значи младият човек учи закона на личността, а пък старият човек учи закона, че той трябва да живее за другите, това са процеси. И като е научил как да живее за себе си и как да живее за ближния си, той умира, за да се учи да живее за Бога. Като умреш оттам насетне ще служиш на Бога. Как ще разберете това? – В смъртта може ли да има служене. Онзи червей, който е ял листа, като стане пеперуда отива от цвят на цвят взема сокове от цветята и дава нещо на цветята. Той помага за оплодотворяването на цветовете. Казвам: Мнозина от вас може да вървите в обикновения път и да кажете нашите работи са уредени. Има временно уреждане, което човек трябва да уреди. Но временното уреждане не разрешава въпросите. Да кажем, че вие сте архитект, учител, но след 30–40 години остарявате, нямате длъжност, пенсионират ви, няма какво да правите и чакате да заминете за другия свят. Казвате: Ще се мре вече. Онези, които не разбират живота, отиват в две крайности. Казват: Не си струва да се работи. Не. Работата не е нещо постоянно. При тръгването към този център, ще се спреш на този център за известна малка почивка и оттам ще тръгнеш в друго направление.

Някой път казвате: Човек трябва да пее, но пеенето е един музикален център. Той не е единствен център. В човешкия мозък има повече от 40 центрове на известни деятелности. Има център на причинност, да мислиш защо светът е създаден, кои са причините. Има и низши центрове. Най-долните центрове отговарят на обективния ум на човека, на личността. А пък причинността да разсъждаваш отговаря на закона на ближния. А пък музикалния център отговаря на Божественото, дето всичко в света се постига. Бог е една реалност, в която силите се трансформират от едно състояние в друго. Ти Бога ще познаеш като една среда, в която ще се пречупиш в много направления. Ти ще обичаш ближния си. Ближният е закон за освобождаване. Ти ще се научиш да даваш. Един човек е висок 165 см.

Друг е висок 190 см, каква тежест може да носи? – Един човек, който е висок 160 см, ако му турите 100 кг, той не може да прогресира. На всеки сантиметър туряме по един килограм налягане. Следователно, при 165 см височина, на всеки сантиметър без стоте, трябва да се туря един килограм тежест. Да искаш повече материя значи да увеличиш налягането. Някои хора страдат, понеже двойникът им не може да излиза и влиза правилно от физическото тяло. Вашият двойник трябва да излиза правилно от вашето тяло, музикално с такт. Когато влиза и излиза правилно, тогава човек е здрав. Когато не може да излиза, тогава има анормалност. Когато стомахът не смила правилно храната, причината не е в стомаха. Защото стомахът е мускул, а причината се намира в мозъка. Аз по някой път измервам температурата на мозъка в задната част на мозъка. Температурата не е една в целия мозък. Някой път задната част се сгорещява и тогава стомахът не може да функционира правилно. Всеки един от вас може да направи един опит. Ако човек е чувствителен, нека да постави над главата ръката си или ръката на някой друг чувствителен човек, ще види, че от цялата глава излиза топлина. Това е едно анормално състояние. Като прекарате ръката, тогаз се възстановява нормалното състояние. И тогава ще забележите, че като дойде нормалното състояние, че от лявата страна излиза едно хладно течение, а от дясната – течение, една топлина. Причината на неразположението често пъти е в главата. Затова когато се намирате в трудно положение, може да си гладите главата. Може с гребен, но такъв гребен, че между два зъбци на гребена да влиза само един косъм, не повече косми. Някой път сте неразположен, турете пръстите в косата си и се вчешете отпред назад. Не разчитайте на ръцете си, повече на гребена, както войникът трябва да разчита не на своето имане, а повече на ножа си. Някои уповават на кобура, на ножа. Тогава ще приличате на онзи адвокат от Търново, който носел два кобура и

пътувал от Търново за Севлиево. Хванали го разбойниците и го набили, защото нямал пари. Попитали го защо носиш това оръжие. Той казал за зор заман. Те му казали: От този зор заман по-голям има ли? – Казали му: Пари да носиш, пари.

В новия начин разбирането на сегашния социален живот, в който трябва да живеете, да проучавате законите, които действуват във вашето съзнание. Не изучавайте живота както хората живеят, но както вие го живеете. Хората нямат правилни възгледи сега. Сега е класова борба. То е лично схващане. Богатите и сиромасите разрешават въпросите от лично гледище. Те не са го разглеждали още от гледището на ближния. Още не са дошли да го разгледат от Божествено гледище, от гледището на Първата Причина. Какво мислят другите хора, върху това не се спирайте. Какво става сега в света, то е на мястото. Ако една река залее, не се смущавайте. После тя ще се прибере в своето корито. Реката ту се повдига, ту спада. Какво иска да каже реката? – Капелмайсторът като дига и слага пръчката, какво иска да каже: – Маха наляво, надясно. Наляво има едно значение, надясно друго. Ако ти вървиш в живота вляво, ти увеличаваш чувствата, ако вървиш вдясно, ти увеличаваш закона на светлината и нейното влияние. Има 4/4 такт. Какво означава? – Нагоре и вляво е положително, после отива вдясно и нагоре. При слизането надолу имате съпротивление. Когато се качвате нагоре, пак има съпротивление. Кой е по-силен? – Който слиза или който се качва? – Онзи, който се е качил на върха, той всичко изхарчва. Като се качи на върха, той няма нищо в себе си. Той е крайно беден. Нацапал се е с кал и се решава да слезе пак долу. Като слиза надолу събира пак енергии, с един плюс. Следователно, онзи, който слиза, има печалба. Ако реките не течаха, ако нямаше светлина, ако нямаше толкоз хора да работят по музика, тогава ти какво щеше да работиш? – Колко хора са мислили, докато хората са създали сегашната

музикална система. Ти имаш един готов труд вече. За да разбира човек музика, един човек трябва да разбира закона, своя двойник. Той трябва да вкарва своя двойник в цигулката. Също така и при пеенето. Ако може да изкара своя двойник и да го вкара в гърлото, той може да пее. Ако философът може да вкара своя двойник в ума си, тогава той може да успее.

Ако ти разправяш на децата тази година как става събирането, изваждането, умножението и делението, ако това разправяш 30 години подред, тогава питам, умен ли си? – Ти оглупяваш след 30 години. Една година като учиш събиране, няма да преподаваш събиране втората година. Ще започнеш изваждането. Третата – умножението, четвъртата – делението. След това ще вземеш сложно тройно правило и т.н., че докрая да продължиш курса. Че като учат децата и ти да учиш. Сега децата учат, ти изпълняваш. Има нещо неестествено в системата.

Всеки един новатор, ако внесе един нов ред в света, в мислите, това е учене. Повторението не е учене. Ако ви дам едно упражнение за 24 часа, всеки 5 минути да изговаряте една формула, тогава за 24 часа ще изговорите 288 формули. Ти ще кажеш: Аз толкоз глупав ли съм? – Ако това упражнение може да има нещо, но може и да няма. Ако постоянно повтаряш едно нещо дълго време, ползата е малка.

Вие не трябва да се обезверявате в живота. Един човек се обезверява от глупави, човешки твърдения. Най-напред ще разберете смъртта, това е най-голямото ограничение. Животът е своят първичен смисъл, това е най-голямата свобода. Ако считате живота за ограничение, той има някои елементи примесени. Ако ти мислиш, че смъртта ще те освободи, ти се лъжеш, ти (нямаш) правилно разбиране за живота. Ти най-първо ще считаш, че истинският живот е. Хубавото е освобождението, което може животът да ви даде. Христос казва: „Това е Живот Вечен да познаеш Бога и Христа, когото си ти

изпратил“. Щом Го познаеш, тогава няма да има сиромашия, няма да има болест, няма да има смърт. Тогава вечно ще прогресираш. Вие мислите, че много знаете. Това е едностранчиво разбиране.

Аз мога да ви дам формула на английски или една формула В света има само Един, Който може да каже тази формула: Аз, който съм. Всеки може да каже: От мен зависи, аз съм фактор. Тогава кажи една дума, за да се спаси светът. Кажи: Нека да изгрее слънцето. Кажи: Нека небето да стане ясно. Кажи: Да има плодородие. Бог е онова същество, което каже нещо, всички същества Го слушат и Волята Му изпълняват, без разлика познават ли Го или не.

Във вас ще дойдат известни обезсърдчения, те се дължат на научния прах. Този прах е потребен. В науката се доказва, че без прах капка не става. Всяка една капка трябва да има микроскопическа прашинка и чрез нея капката ще падне. Природата казва: Че ако друго нещо не може да направите, поне научния прах да направите на дъжд. Аз считам, че всички хора може да направят научния прах. Защо четеш книги, тогава ти създаваш научен прах. Казваш: Така казва Шекспир, така казва Гьоте, така казват най-новите изследвания. Хубаво, най-новите изследвания знаеш, но оставаш гладен. Цитирате Гьоте, но не помага. Тези хора трябва да ти дадат да ядеш, трябва да имате нещо ефикасно в света.

Ще ви приведа един анекдот и с него ще свърша. Един ученик ходил при един адепт да учи заклинанието. Изучил всички формули, платил той на своя учител, научил всички свои формули, но не ги проверявал. Тръгнал за първи път да провери формулите. Срещнал мечка и той казал формулата, и хванал мечката за ушите. Всички ваши формули като опитате ще хванете най-сетне мечката за ушите, ще се борите с мечката. И тогава той казал: Криво ме е учил учителят. Според мен: Аз не трябваше да те срещна. Мечката са неблагоприятните условия, ще се справиш с тях и тогава тя ще легне

на земята. Всички неблагоприятни условия ще ги хванеш и ще се справиш с тях.

Отче наш.

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

11 година, 33 лекция на 1 мл.ок.клас, 1.VII.1932 година, петък, 5 ч.с. Изгрев, София.

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Напишете три поетически куплета върху твърдата почва, водата и въздуха“.

Когато живота се обезсмисли и човек няма какво да прави, става прозаичен. Всички млади хора работят с поезия. Поезията е хубавото, красивото в живота, може да я сравните с идеализма и материализма. Имате ли вие познанство с точките? – Някой път срещали ли сте някоя точка, да се разговаряте с нея? – Човек, докато не се е разговарял с точката, то е философия отвлечена. Да изучаваш растенията от картините е едно нещо, а да изучаваш на мястото е друго нещо. Съществува ли точката вън от човека? – Някои може да проектирате една точка. Да имате някоя силова линия, но тая линия вече е проекция, тя е проява на някое разумно същество. Ние съзнаваме само неговата дейност. Да допуснем, че вие изучавате почерка на някой човек, който е писал и по него съдите за неговата разумност. Онзи, който разбира законите, ще знае как да обясни скритите прояви на живота, но който не знае, ще види само обикновеното съдържание. Ученият човек ще види не само каквото е писал онзи, но той ще види и скритото, той ще види нещо друго, което самият писач не знае. От всяко едно любовно писмо на човека ще може да познаете дали той ще устои в любовта си. Не е в думите. Силата на думите седи в съчетанието на самите букви. Той ще пише за любовта, но самите букви са писани в един неустойчив ред на нещата.

Фиг. 1

Фиг. 2

Може да напишете буквата А така (Фиг. 1). Онази сила, която излиза от съзнанието за написването на една буква, се изразява в буквата. Някой път няма нужда да се чете цялото писмо, достатъчно е да изучите първата буква, например буквата М (Фиг. 2). Това е достатъчно да се знае, за да се разбере какво мисли човек. Онзи философ, който разбира тази буква, тя показва вътрешното състояние на човека какво е. Този човек казва: Аз съм първият в света. Всеки друг е втори, следователно, всеки един, който би искал да се постави на същия уровен с него, ще влезе в противоречие с него. Защото в природата не може да има никакво сравнение между два върха. Единият врьх трябва да бъде малко по-нисък.

Някой път ние се намираме в противоречие с външната среда, с твърдите вещества, с течните вещества, с въздуха, светлината, с хората. Но някой път се намираме в противоречие със самия себе си. Със собствените си мисли, със собствените си чувства, със собствените си постъпки. От какво произтича туй. Може да дадете много обяснения. Всичкото противоречие произтича от онзи факт, че човек не се е поставил в правилни отношения с Първата Причина. Или всеки един човек, който греши в света, не е намерил своето място в света. Щом не намериш своето място в света, ти грешиш. А щом намериш, ти се реабилитираш. Като не намираш, ти се луташ в тази или друга посока. Запример: Не знаеш музикант ли ще станеш, земеделец ли, готвач ли, военен ли, това са отношения. Първото нещо

е: Защо човек е дошъл в света? – Това е най-трудният въпрос и най-лесният. Човек е дошъл в света, за да намери своето място.

Защо човек трябва да влезе в училището? – За да се учи? Защо трябва да учи музика, за да свири не на хората, но на себе си. Онзи, който не може да свири на себе си, той не може да свири никому. И онзи, който не може да пише любовни писма на себе си, той на никого другиго не може да пише любовно писмо. Аз не вземам любовта в това какво чувствувате вие. Защото чувствуването е една объркана каша, не научна каша – мамалига – пък Любовта е една Първична сила, която дава тон на човешкия живот. Всеки, който влезе в Любовта, неговите работи се оправят. Любовта не произвежда никакво нарушение на ума. Някой казва, че откак се е влюбил, умът му не работи. Това са чувства. По някой път те са носители на любовта, но те нямат нищо общо с любовта. Любовта е съвършено отделно от чувствата. Чувствата са проводници на любовта. И всеки един, който и да е – млад или стар, дойде ли в областта на Любовта, проявява следното: В Любовта има едно свойство. Тя възкресява съзнанието. Възкресението зависи от Любовта. Мъртвият щом го докосне Любовта, той възкръсва. Глупавият щом го докосне Любовта, той поумнява. Това е магическо действие на Любовта. Ако вие нямате това понятие за Любовта, вие не я разбирате.

Вие казвате, еди-кой си не ме обича. Обичаният любовта си купува. Всеки един богат човек може да купи любовта. Например давам на някого хиляда лева да ми пише едно любовно писмо. На друг давам 2 000 лева да ми пише любовно писмо. Но когато онзи пише любовното писмо, от мене изтича нещо, а когато престане материалното даване от мене, то ще престанат и любовните писма. Вие почти всички имате такива схващания за живота. Ние гледаме един човек, снажен, здрав и се интересуваме от него. Вземете кой и да е човек, поставете му кокошка, която е снесла яйце, той ще обърне

повече внимание на кокошката, от съображение, че има какво да се яде. Питам от наше гледище защо са създадени кокошките, вие ще кажете, за да ги ядете. Първоначално, когато природата е създала кокошката, защо е създала? – Защо е създала птиците, те са образи. Когато човек види една птица, той трябва да знае, че трябва да мисли, трябва да има формите на мисълта. Птиците представят формите на човешката мисъл. Когато Бог създаде птиците, това е за човека. Значи, че той трябва да каже: Аз трябва да мисля. Славей ли виждам или друга птица, от строежа на перата, от външния цвят на птицата трябва да знаеш какъв трябва да бъде външният строеж на мисълта. Птицата е една буква. Онзи, който направил буквите, ще трябва да знаеш какво той иска от тебе. Например, той би ти казал: Ако изпълняваш ти това, което ти казвам, ти можеш да бъдеш при мене, а пък, ако нарушиш най-малкото правило, ти не можеш да бъдеш при мене.

Фиг. 3

Какви са силите, които са образували точката *C* в горната буква М (Фиг. 3). Има други действуващи сили в човешкото съзнание, които са образували точката *C*. *C* показва разбирането на един човек. Този човек има правилно разбиране. Той се поставя на едно място, дето не трябва да се постави. Той не може да издържи напора на силите в ъгъла, а пък от тази високата точка *A* той иска да заповядва на целия свят. Той ако даде разпореждане, кой ще даде неговата заповед, ти казваш, да имам магическата тояжка, да махна с нея. Какво отношение може да има между твоята мисъл и магическата тояжка. Твоята мисъл може да бъде магическа, когато тя е във връзка с правилните отношения, с всичките мисли на разумния свят. В тебе трябва да има желание, да дадеш най-първо и после да вземеш. Силен

е онзи, който първо дава и после взема. А пък слаб е онзи, който първо взема, а после дава, помнете го това. И ако в ума си вие държите мисълта си всякога да вземате, вие сте от слабите характери. Това е един закон. Как трябва да живееш? – Ти ще станеш сутринта, ще имаш желание да дадеш нещо от себе си. И силата на Бога, на Първата Причина седи в това, че Той най-първо дава – създал е светът. След това има желание от това, което е създал, да вземе нещо от него. Та нещастието в живота произтича от самото начало. Трябва да поставим нещата, дето трябва. Ти казваш, аз трябва да взема. Животът с вземането се разваля, а с даването се създава. Когато даването предшествува вземането, животът е щастлив. Когато в живота вземането предшествува даването, животът е нещастен. Христос говори в една притча за онзи господар, който дал на слугите си талантите. Човекът с 5-те таланта, спечелил още 5. Вторият с 2-та таланта спечели още 2. Онзи, който взел единия талант, заровил го в земята и когато дошъл господарят му, върнал само него. Господарят му казал: „Лукави рабе, като знаеш, че аз съм такъв човек, който взема това, което не съм сял, защо не даде таланта ми на банкерина?“ – Вземете онзи талант и го дайте на онзи, който има 5-те таланта. Това обяснява същия закон. Ако ти имаш един талант и го скриеш някъде, и кажеш: Какво ще излезе от мене, аз не съм някой даровит човек. По този начин ти занемаряваш себе си. Най-първо, ако си музикант, свърши по музика, не мисли за света. За себе си може да свириш. Ако в себе си ти си доволен от свиренето, ти ще бъдеш добър музикант в света. После да дойде в тебе идеята: Ти дай от себе си. А пък кривото схващане е: Да искаш да вземаш от света лаврите на хората, а пък още нищо не знаеш. Така нищо не може да постигнеш. Така човек може да се спъне в своите мисли. Не, че е лошо човек да иска това. Въпросът не е там. Най-първо ще сееш, а после ще жънеш. Няма да ходиш да жънеш там, дето не си сял. Например ти искаш

някой път да имаш уважението и почитанието на другите. Това е Божествена идея, Бог иска да го почитаме. Право е. Но ако ти не си вложил в никого нищо, искаш да ти дадат нещо, прав ли си? – Сега често между вас някои са ми казали: Ние нямаме отношение. Гледам вие всички в братството какво сте вложили. Ти казваш: Аз съм от братството, какво съм вложил в братството. Ако това братство е един член на Невидимия свят, ти какво си вложил, че искаш. Нищо не си вложил, искаш от това братство. Ще вложиш нещо. Ти казваш: Като вложа нещо какво ще взема. Ти вложи.

В света има само едно братство. Няма две братства. Съществува един организъм, от който всички други организми са произлезли. А пък тук на земята има едно братство, там има друго братство и т.н. Светът с хиляди години е мислил по този начин и не може да се оправи. Там интересите се различават. Щом има много братства, то въпросът не може да се разреши. Щом има много истини в света, то въпросът не може да се разреши. Ако има няколко истини, ти ще кажеш: Не зная кое е истината. Под думата истина, разбираме това Първоначалното, което е дошло и те е събудило, и те съживило. Всичко, което имаш, го дължиш на него. Какво е истината? – Това, което съм аз. Това, което аз се чувствам, това е истината. Някой казва: Аз мога да умра. Това е едно самозаблуждение, това не е проверено. Някой казва: Аз предполагам да умра, но това е предположение. Ти казваш: Онзи умрял. Онзи е паднал от канарата и се е убил, а в мене няма желание да се кача на канарата. Отде ми дойде на ум, че мога да умра. Някой се удавил в реката, но в мене няма желание да се хвърля във водата. Обаче всяко същество, което се хвърля във водата, дави ли се? – Жабата като се хвърли във водата, дави ли се? – Всеки човек, който не знае да плава, се дави. Онзи човек, който се хвърли във водата и се дави, жабата се хвърля във водата и не се дави. Кой е по-умен. Жабата. Един човек, който се самоубива, е човек, който се

хвърля във водата и се дави. Жабата, която има $\frac{1}{10}$ част от тези богатства, които човек има, тя седи жива и си казва: Има смисъл животът и цял ден аз уча. Ти казваш: Тази жаба крякa. Не. Учи се. Тя е първият музикант. Тя казва: до, до, до, ре, ре, ре. Аз по някой път се спирам и слушам нейния глас. Тя казва: Едвам започвам курса. Казвам: Хубаво мисли жабата. Тя пее. Тя нищо не знае още. Упражнява се. Тази жаба след вземе ще има постижение. А пък онзи, който не могъл да постигне нещо, взема револвера и се убива. Жабата е разбрала по-добре работата.

От сегашните човешки лъжливи системи човек трябва да се освободи. Всички трябва да се стараете да се освобождавате от лъжливите системи, които са оставени от миналото. Някой път влиза във вас една обезсърдчителна мисъл, спрете се добре, то е една илюзия. Човек има пред себе си едно велико бъдеще. Хиляди пъти положението на човека е по-добро от положението на жабата. Ти си кажи: Ако жабата има постоянство да се учи да пее, тогава аз няма да падна по-доле. Похвали тази жаба и ако някой път се обезсърдчиш, иди при някое блато и гледай жабите. Някои тонове на жабата има много добри. Ще преведете. Във вашия ум ще оставя идея: Аз с жабите ли ще се занимавам. В дадения случай жабата е едно същество, което разбира някои неща. Жабата е студенокръвно. Тя казва: Няма да се разгорещяваш, никога не се гневи. Тя е много хладнокръвна. Хладнокръвие има в жабата. Тя седне като някой философ и размишлява. Тя така спокойно седи, че не се помръдва никакъв мускул, като един факир. Някоя муха като дойде, ходи по носа ѝ, тя я вземе и пак седи, като че ни лук яла, ни лук мирисала. Нещата сами идват вътре. Та казвам: От жабата може да се вземе първото приложение. Три–четири месеца тя кряка, не по три–четири часа, но цялата нощ се напъва да пее. Ако жабите престанат да пеят, то не зная какво би станало в света. Светът тогава щеше да стане

нещастен. Благодари, че жабите пеят и щурците пеят, те са символи. Ако минаваш покрай някое място и щом чуеш лятно време, че жабите крякат, ти трябва да знаеш, че твоите работи ще се оправят. Даже бих ви препоръчал: Турете си жаба в някое шише или тенджера и ако крякa жабата, ще ти върви. Но ако жабата мълчи, няма да успеете. Вие казвате, това са празни работи. Не. В онези работи, които съществуват в природата, има дълбок смисъл. Една жаба, един щурец, може да внесе нещо ново в душата ти. Това малкото същество може да ти бъде в дадения случай много полезно. То е като надпис: Ти се спираш и не знаеш къде е пътят. А пък жабата може да ти бъде надпис, да ти покаже правия път. В дадения случай птицата, жабата, щурецът може да ти покажат правия път. Ти като разбираш нещата така, нещата в ежедневния живот се осмислят. А пък ако мислиш, че нещата нямат никакво отношение към тебе, тогава ти не разбираш живота.

Някой път се обезсърдчавате. Гледам лицата ви пожълтели, позеленели, побледнели. Знаете ли как обясняват индусите как е станала бялата раса. Бялата раса според тях станала, понеже Господ повикал човека и казал: Ти какво правиш с брата си, от страх той побледнял, понеже не се е отнесъл добре с брата си. От страх е побелял. Та белите на земята от страх са побелели. Това не е естествената белота. Следующата раса трябва да бъде онази, която дава светлина. Белотата е нещо, което поема навътре, светлината е, която дава навън. Човек трябва да мисли, понеже мисълта е това, което дава, а пък в чувствата човек взема. Ти вземаш. Човек не трябва да започва с чувствата. В мислите човек дава. Човек трябва да започне с мисълта, както Бог е започнал да дава нещо от себе си. За да се установи каква да е хармония между вас, нужен е разумният живот. Според една теория има три класа. Вие тук сте в единия клас на физическото поле. Има още един клас, астрален клас, клас в астралното поле и друг още един в умствения свят, три класа

едновременно има, които вървят. Вие вървите по един начин във вашето разбиране. Искате веднага да оправите всичко. То е невъзможно. Вие не можете да се справите с окръжаващата среда, в която живеете, ако не разбирате закона на тази среда. Защото всяка една мисъл е отношение на съзнанията, които са съединени едно с друго. Те образуват една среда. Съзнанието на едни същества образува почва за други същества.

Например: Детето не съзнава още и ако майката не се грижи за детето, то не може да направи нищо. Сега има същества, които се грижат за вас, те са ангелите. Вие седите и се безпокоите и детето се безпокои, плаче, а пък туй дете и без плач майка му се грижи за него. Детето трябва да има тази мисъл: Има кой да се грижи заради мене. И във вашия ум трябва да има тази мисъл: Има кой да мисли заради мене. Защото ако Той не мисли с тебе, всичко е свършено. Кой е и какъв е този, който мисли за тебе. Той ще уреди твоя живот. Онази майка, която мисли за детето, тя ще уреди живота на детето. Щом мислим, че няма кой да мисли заради нас, то ние туряме на фалшива основа целия си живот – на пясък и всичко това рухва.

В сегашното човечество всички тези системи ще рухнат. Няма да остане нито една система. Вие ще го видите. Вие ще бъдете зрители. И малките неща, и големите неща, и църквите, всичко това ще рухне. То е свършило своето предназначение и ще се създаде нещо ново. Важно е, не как мислят хората, но вие как трябва да мислите. Да имате една правилна философия на живота. Ако сте птица, ще минете реката като птица. Ако сте риба, ще минете през реката като риба. Ако сте човек, минете по моста. Минете по който и да е начин, но разумно минете. Хората се групират. Но ако в тези хора би влязъл законът на Любовта, и в богатите, и в сиромасите, то светът ще се оправи. Но богатите не вярват на сиромасите и сиромасите на вярват на богатите. И едните, и другите са прави. Богатият казва: Кой ще ми

даде сигурност, че този бедният слуга няма да ме обере. И бедният така казва за богатия. Всички богати хора не са лоши хора и всички сиромаси не са лоши. Има богати, които не са разбрали богатството. Има сиромаси, които не са разбрали сиромашията. Сегашните страдащи хора, сегашните сиромаси хора, едно време бяха богати и не уредиха света. Провидението ги тури да опитат последствията. Сегашните богати хора, ако не разрешат правилно въпроса, и те ще станат сиромаси. Никой не се извинява сега, нито богатите, нито сиромасите. Сиромахът трябва да иде при богатия и да му каже: По този път, по който вървиш, непременно ще умреш. Богатият трябва да отиде при сиромаха и да му каже: По този път, по който вървиш, непременно ще умреш. Тогава какъв отговор трябва да даде сиромахът? – Когато богатият казва: Че сиромахът ще умре, трябва да му даде разрешение, кой е пътят, по който трябва да върви. Също така и сиромахът трябва да каже на богатия кой е пътят, по който трябва да върви. Като му казва, че ще умре, по сегашния път ако върви. По-нататък може да се съберете и върху известни социални въпроси да си дадете един вътрешен отчет. Вие можете да поддържате страната на богатите или сиромасите, те са заинтересовани. В природата съществува следният закон.

Човек трябва да е заинтересован със самата Истина. Защото този, който казва, че е сиромах, той не говори истината. Този, който казва, че е богат и той не говори истината. Може това богатство, което има, може да не е негово. Хиляди хора са събрали това богатство. На хиляди хора той одрал кожите. Всичките дървета ще дойдат и ще кажат: Какво направи с нас? – Какво направи с костилките. Свещениците ще кажат, ние проповядваме в света. Природата ще каже: Какво направи ти с проповядването. Защо проповядвате? – За да им платя. Докато ти искаш да станеш учен човек, за да ти платят, ти учен човек не можеш да станеш. Най-първо трябва да вървиш по

пътя на доброто и после ще ти платят 10 пъти повече, отколкото ти искаш. В една болница, дето имало сто души, искат братство, равенство. Как ще им дадеш братство, равенство. Всички тези хора искат да им слугува някой. Трябва да има някой да им слугува. При здравите хора е друго.

В сиромаха може да има болестта на алчността. Иска да бъде богат, да разполага. Добре е да не боледуват хората, да няма болни хора, да няма слаби хора в света, но ако не се впуснем да разрешим социалните въпроси. Кой от всичките съвременни автори е разрешил социалния въпрос, никой не го е разрешил. Но той има свое разрешение. И това разрешение се намира в човешкия организъм. Намерете тялото на един светия и от клетките, от които е построено тялото му, вие ще извадите целия социален строй, какъв трябва да бъде. Ще преведете езика на тези клетки. Ще наредите хората по същия закон. Може да мислим, да спорим, но ще имаме все същите резултати и ще имате същия порядък като сегашния. Всички вие ще отидете в един социален строй, няма да се мине дълго време и вие ще влезете в един свят, дето ще се научите как да прилагате. Смъртта не е нищо друго освен талисман, да отидете да разрешите социалния въпрос. Ще дойде един войник и всички тези ще ги вземе, и после ще се въплотят отново на земята, и ще запазят това, което ще научат там. Сега го забравят и затова не могат да приложат. Как ще разрешат въпроса тези, които не вярват в Бога, в Първата Причина. Докато аз тегля само към себе си, аз да съм на първото място, аз вярвам само в себе си. Като срещна един човек в себе си, аз да му дам мястото. Ако той ме застави, въпросът седи друго яче. Сега не искам да зачеквам този въпрос, ако се ангажират вашите чувства.

Тук на Изгрева трябва да ви събера. Не ми се харесва, както вие постъпвате. Вие не оценявате свободата. Вие казвате: Ние сме тук братя. Трябва да разбирате закона на братството. Ако зад себе си

нямаме един тил, нашата работа е изгубена. Ако зад себе си нямам слънцето, онзи Разумен свят да разполагам, какво може да направим?

Дойде един млад брат при мене. Той ми казва: Не трябва да ги пущам при мене си. Аз му казвам: Остави ги засега. Някоя муха кацне на носа ми, но аз пиша нещо доста важно, като напиша писмото, тогава ще я махна, няма да напусна писмото. Дошъл той да гледа, аз зная какво гледа.

Хубавото е, че от вас излиза това, което е във вас. Ако има нещо, което ви стеснява, изведете го навън. Ако няма добра обхода между една сестра и един брат, и ти си прав, и тя е права, и ти си крив, и тя е крива. Тя си има един възглед и ти си имаш един възглед. В дадения случай не съвпадат интересите ви. Това е в реда на нещата. Никак не трябва да зачекват този въпрос. Аз този въпрос за себе си съм го разрешил. Този въпрос е един от сложните въпроси. Има друго нещо, което тепърва трябва да се разреши. Понеже другите са предвидили разрешението, нека да свършат. После, ако не разрешат, тогава ще се заемем ние.

Има закон. Не можем да мязаме на хората, които са (се) заели с разрешението на един въпрос. Някой се е оженил, не живее добре с жена си, то е социален въпрос. Казвам на мъжа: Ще търпиш. Казвам и на жената: Ще потърпиш, ще бъдеш умна, ще изучаваш неговия характер. Ти трябваше едно време да ме питаш. А пък сега този съвет ти давам. Тя казва: Ако го напусна, кой ще ме гледа. Казвам, стой при него. Тя казва, не мога да го търпя. Тогава да го укротиш като изучиш характера му.

Ние се намираме в едно противоречие и мъжът се оплаква, и жената се оплаква. Това ще го вземете само като едно вътрешно изяснение. Социалното противоречие произтича от вътрешния характер, от отношенията на нашата мисъл и нашите чувства. Резултатите на чувствата ни функционират противоположно на

нашите мисли. И резултатите на нашите мисли в миналото и сега действуват в противоречие с нашите чувства. А пък ние самите трябва да турим ред. Трябва да направим опит. Мнозина от вас не се спогаждате. Не може да се спогодите. Двама души не може да се търпите. Ще турите помежду вас няколко души и вие ще се гледате братски с любовен поглед. Но ако ви турят един до друг, ще се биете. Нито един от вас не е така лош. Всеки един от вас мисли хубаво. Аз виждам, че в твоя ум няма нищо лошо. Но в тебе се е набрала енергия и като те бутнат някъде, тя се проявява. Всеки е изложен на такива работи. Ще ви кажа някой път методи как да постъпвате, тогава ще имате 75% по-добри резултати. Мога да ви обясня. С този кривия връх на буквата М, какво трябва да стане с него. На този високия връх *А* трябва да се качи някой разумен човек. А пък глупавият човек, като се качи там, ще изкукурига. Петелът като се качи там ще изкукурига. Това е един от много сложните въпроси, но един приятен въпрос за разрешаване.

Не считайте, че тези недоразумения между вас са нещо лошо. Аз се радвам по някой път за тях. Ще ви приведа един пример: Преди една година един брат наби другия. Вторият брат оттам насетне стана много умен, започна да пише хубави стихотворения, дълбоки работи. Онзи, който е бил, е един проводник на природата. Онази тояга, която те шари, не е виновна. Има един, който те шари. Ако един богат човек те измъчва, ти не знаеш дълбоките причини на това измъчване, как ще обясниш, когато един мъж измъчва жена си. Когато един баща измъчва детето си. Те са сложни социални въпроси.

Във всяка една постъпка, която става, вие не вземате едната или другата страна. Защото тогава вие ще разделите цялото битие. Ако дясната ръка стисне лявата, то мислите ли, че дясната има нещо против лявата, не. Не се меси в тази работа и не казвай: Не стискай с дясната ръка лявата. Ако друг стиска, то е друг въпрос. Но ако сам

стискам, то вие не сте меродавни. Или може да ме учите как трябва да се мия. Някой може да ми каже: Три, четири пъти да се миеш със сапун, аз съм против сапуна. Храната, която ядете, не е в състояние да храни лицето ви някой път. И тогава като намажете лицето си с дървено масло ще бъде по-добре, отколкото да се мажете с козметически прахове. Боли те кракът, намажи го с дървено масло, не го гипсирайте. Така вие ще дадете храна на клетките и болестта ще се махне.

У всинца ви има заложби много добри. Не спъвайте вашите заложби с посторонни мисли, които могат да ви отвлекат от главната цел на живота.

Но същественото в живота ви е въпросът за любовта. Вие трябва да го разрешите. Но не с вашите чувства. Когато тази любов дойде, тя ще хвърли една нова светлина, нов мир, вие ще се почувствате като възкръснал човек, който е в състояние да се справи с всички мъчнотии на живота и тогава всички други органически болки ще изчезнат постепенно. Понеже ако вие не сте здрави, ако вие сте неврастеник и нямам самовладание, тогава, какво мога да постигна.

Ако всеки ден се оглеждам в огледалото и казвам: Остарях, но съм както едно време. Едно време какво беше! – Едно време беше както в следния пример: Настрадин ходжа като попаднал в един трап, който искал да прескочи. Той искал да прескочи трапа и паднал в него. Казал: На млади години така ли беше! – Мислил, че го слуша някой наоколо. После казал: И на млади години беше, както на стари години.

Човек на младини какъвто е, такъв е и на старини. Умът на човека не се изменя. Умствената дейност на човека не се изменя. Умът зависи от вътрешното съзнание, как аз разбирам, как аз разрешавам нещата.

Отче наш.

РАЗУМНИЯТ СВЯТ

11 година, 34 лекция на 1 мл.ок.клас, 8.VII.1932 г., петък, 5 ч.с., Изгрев, София

Отче наш

Всякога в природата има едно тежнение, да покаже на кое да е разумно същество неговото място. В един часовник всичките части са определени. Имат предназначение. Така и онзи, който иска да направи часовник и да го постави в движение, може лесно да се ориентира. Всеки един от вас, който изучава вътрешната механика на своя организъм, законите на своята мисъл, законите на своите постъпки, той ще намери своето място. Какво е мястото на земеделеца? – Земята. Той трябва да намери мястото, дето да сее своите произведения. Колкото земята е по-хубава, толкоз той е по-умен. Де е мястото на рибаря? – Морето. Къде е мястото на шивача? – Тази философия е отвлечена. Хората могат да останат назад, както животните са останали. А в природата има закон на ограничение. Това, което животните са научили, постоянно го повтарят с малки изменения и човек често повтаря.

Има едно различие в човешките мисли, чувства и постъпки. Но каква разлика има между една цивилизация и сегашната. Преди 4 000 години, хората пак са вярвали в Бога. Преди 4 000 години какво понятие са имали за светлината. Може теоретически да има една разлика, между тогавашното и сегашното схващане. Но практически има ли някаква разлика между тогавашното и сегашното схващане. За да има едно съществено различие между хората на миналото и сегашните, трябва да има едно коренно различие. В природата съществува един план, в който всички други планове се координират

. Да вземем една линия, тя може да представи една плоскост на невидимия свят. Върху тази плоскост колко отвесни линии да спуснем. Това е по отношение на физическия свят. Какво отношение има между човека и центъра, отдето иде животът? – Перпендикуляр ли е това? – По каква линия на движение идат силите, които функционират в човека. Виждам, че човек благодарение на слънчевата енергия, която иде от слънцето, се е подигнал. Тогава можем да кажем, между центъра на земята и центъра на слънцето има известно отношение. Тежестта, която по-рано се е намирала отзад на мозъка, е минала в предната част на мозъка. Мозъкът в предната си част при челото е станал по-тежък, отколкото в задната част на мозъка. Философски можем да разискваме, кои са били причините, които са заставили човека да се изправи на своите крака. Според теорията на Дарвина, кои са били условията, при които човек се е повдигнал и изправил. Има известни практически съображения. Човек е намерил, че е по-практично да се издигне прав, изправя се на двата си крака, отколкото да ходи на четири.

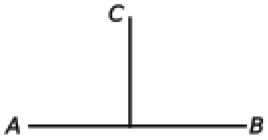

Фиг. 1

В природата има две течения силни: Едното от изток към запад. Друго течение има от север към юг. При сегашните условия северното течение е станало по-силно. И следствие на това, човек е бил заставен да се изправи на краката си. Така той е излязъл из областта на животните. Сегашните животни се намират в едно друго течение *AB* (*Фиг.* 1). Питам какво друго положение човек може да вземе. Той е имал едно хоризонтално положение. Сега има едно положение перпендикулярно на плоскостта, по която е ходил. Неморалността на

хората много пъти произтича от гръбначния стълб. Изправете гръбначния стълб на човека и неговите постъпки ще бъдат правилни. Щом почне да се изкривява неговият гръбначен стълб, започнат да се изкривяват и неговите постъпки, и мислите му. Рамената на човека трябва да са хоризонтални. Неговите врат и шия трябва да са перпендикулярни на рамената. Ако едното рамо, лявото или дясното, е издигнато повече, а вратът не е перпендикулярен на рамената, той има нещо, което куца. После носът трябва да бъде перпендикулярен на челото. Носът не е перпендикулярен сега. В бъдеще спущането перпендикулярно на носа ще стане едно изменение, още изменението не е станало. Човек не е съвършен. По някой път има известна правилност в тялото, в строежа, но в лицето още не е правилно. Много малко хора има, у които ще срещнеш едно правилно чело. Онези, които изучават психологията на човека, още не са дали една правилна форма, не са посочили каква трябва да бъде правилната форма на челото, на носа и отношенията между тях. Устата на човека не са такива, каквито трябва да бъдат. Какви трябва да бъдат устата на човека. Устните показват храносмилателната система. Ако долната устна е по-дебела, възприятията ако са по-силни, това показва, че човек е повече пасивен, човек на възприятията. Ако горната устна е по-дебела, той е по-активен. Ако възприятията са по-силни, той ще вземе повече храна. Ще се зароди една идея да яде повече, за да се изправи. За да се изправи човек, каква тежест трябва да има? – Каква е нормата на разумния човек? Природата е разумна. Тя с тегло определя. Трябва да се теглят светиите на терезия. Ако теглят един грешник и един светия на терезия, щяхме да имаме една норма колко тежи един светия. Щяхме да имаме едно принципиално определение на добрия човек. За някого ние казваме: Той е добър човек. Но в какво седи добрината ние още не знаем? – Например дал 10 000 лева за направата на една

църква. Ако е така, тогава всяко едно магаре, което пренася златото от едно място на друго, е добро магаре. Едно магаре, което пренася един кош хляб от едно място на друго място, за гладните хора нима не е добро магаре. Това магаре доброволно ли е пренесло хляба или са го накарали да го пренесе. Ако вие дадете 10 000 лева за едно благодеяние, не сте ли заставени като това млекопитаещо по някои съображения да направите добро? – Тогаз де е доброто, ако има подбудителна причина отвън.

Та всички онези постъпки, на които причините се намират вън от вас, те не са още морални. За вас не могат да бъдат морални. Онзи господар заставя своето магаре да направи това и това, но магарето няма ни най-малко морални съображения и на господаря може да му наложат някои наказания. Когато хората правят добро от страх, в какво положение се намират. Казват му: Ако ти грешиш, ще се намериш в ада. На магарето казват, ако не носиш хляба, няма да има храна. Тогава каква разлика има между тия два случая? – Трябва най-първо да се отърсите от моралния прах на миналите векове, за да разберете Божественото в себе си. Този прах не помага за развитието на човека. За да стане човек морален, ни най-малко това не значи, че той трябва да стане външно морален. Промяната е вътрешна, дълбока. Тогаз той ще стане силен вътрешно и ще се справи с всички противоречия. Той ще бъде един плувец, който ще се справи с вълните, ще се гмурка, ще се качва, ще слиза. Той ще прилича на една риба, която не се дави във водата. А пък човек е забравил да се справи с вълните и се дави. Има същества извън въздуха, които така се давят, като влязат във въздуха както един човек, когато влезе във водата. Птиците живеят в по-рядка среда. Въздухът, ако представя мисловния свят, птиците определят една епоха, дето е започнала някъде мисълта. Сега трябва да се справите най-първо със средата на човешката мисъл. Например, вие не сте ориентирани. Имате една

мисъл неприятна, но не знаете отде иде тя. Ако в крака ви влезе един трън, този трън отде може да бъде? – Той е от някъде.

Най-първо необходимо е да знаете посоката, отдето иде мисълта. Защото всичките мисли, които могат да ви влияят, си имат свои центрове. Една разбойническа банда седи някъде. Разбойниците са много концентрирани. Силно се концентрират 5–6 души, искат да оберат някого. Като концентрират мисълта си, те привличат търговеца. Някому не му идва на ум да мине оттам, но сега ще мине оттам. Целия ден онзи концентрира мисълта си, седи под някоя круша и казва: Дано мине някой, дано мине някой. И някой ден някой минава и някой ден провърви. Това е анормалната страна на онзи закон. Вие може да постигнете какъвто и да е успех, ако имате една силна концентрирана мисъл. Концентрирана мисъл имате, когато има нещо, върху което най-силно мислите. Трябва да знаете силата на мисълта. Ти мислиш 5–6 минути върху нещо и казваш, това няма да го бъде. Преди време дойде при мене един млад момък, харесва му мисълта. В 1924 година той иска да бъде в София, да поживее в София. И най-после след 8 години отваря му се път и той идва в София. Той казва: Поне като стар дядо да дойда в София. Чиновник бил някъде в провинцията, но тогава нямало никакъв шанс да дойде в София. След 8 години се нарежда по един естествен начин да дойде в София и се реализира неговата мисъл. Той не разбира закона, ще каже, че това е случайно. Този човек е работил 8 години. По същия закон един светия 20 години в гората е мислил, мислил и най-после проектите му се реализирали. Онзи, който не разбира законите казва, че по чудо е станало това, а пък който разбира законите казва, че действувала една сила. По някой път вие се обезсърдчавате по простата причина като мислите, че реализирането на вашата мисъл може да стане за един ден. Не. Има едно отрицателно правило. В 22 години ще ви се дадат 3 положения за постижения. Едното положително постижение, едното

отрицателно постижение и едното средно. Най-силното положение е, дето можете да спечелите. Другото положение е, дето наполовина печелите и най-после има едно, дето едвам печелите нещо.

Или да преведа: Да вземем лотарията, дали лотарията е един морален акт, ще оставим този въпрос. Когато капят листата, ще оставим въпроса защо капят. Щастливият случай е, че след 22 години, като вземеш лотарийни билети, имаш шанс да спечелиш 50 хиляди лева. Друг шанс имаш да спечелиш 100 хиляди лева. А третият шанс е да вземеш едвам парите, които си дал през 22 години. След като си взел парите, които си дал, какво си спечелил? – Ти си спечелил поне една опитност. Да допуснем, че вие спечелите 50 хиляди лева в една лотария. Какво ще направи някой от вас. Ще заприличате на онзи манафин, на когото се паднало на лотария един английски параход и като влязъл в парахода подлудял от голяма радост, изгубил равновесието на ума си.

Този закон действува. Най-първо човек може да изгуби своето равновесие в очакване на щастието в света и като го получи има една опасност, и като не го получи пък има друга една опасност. Представете си, че един писател иска да се прочуе, нима това няма отношение в един лотариен билет. За 22 години той прогресира, а ако е музикант, пише музикални произведения. Или вие искате да се жените, същият закон е тук. В женитбата ще вземете 50 хиляди лева. Значи най-добрата другарка. Някой път едва ще покриете разноските. Навсякъде действува законът еднакво. Само приложението е различно. Сега ще кажете да не си губи човек времето. Като мислиш да се жениш, не си ли губиш времето. Не е в губенето на времето. Не е лошото в жененето, но не знаеш кога да вземеш билет. Онзи, който взима билет, трябва да си отваря очите, да знае номера, да разбира закона. Донякъде в практическия живот хората са дошли до известно правило. Момата гледат да е стройна, здрава, очите ѝ да са живи, хем

да е сръчна, после гледат как се носи и онзи смята като учен професор. Като има данни и наблюдава, почесва се по главата. Почва да смята и казва: Тази работа ще стане. Във всички положения на живота е същият закон. Някой път ние се изненадваме. Някой казва, това не постигнах, онова не постигнах. Не си го постигнал, понеже не си взел в съображение моментите: Има силни и слаби моменти. Има слаби моменти, когато ще вземеш едва изгубеното. Тук, който играе на лотария, по някой път изгуби и това, което е похарчил. Вие седите и гледате живота. Да кажем, че един търговец търгува, но в края на краищата дойде криза и отиде всичкото му богатство. Той остане без нищо.

Един английски писател, сега го съдят в Лондон, така заборчлял, обеднял, съдията му отложил делото за октомври. Той написал драми, но нямал успех. Този писател дошъл до положението да продава клечки по улиците. Но той бил виден писател, не е чудно това. Сега стават по-големи чудеса. Видни руски князе станаха келнери. Княжески дъщери станаха балерини. Как може един княз да стане келнер? Става. Всичко става в света. Нас ни възмущава келнерството. Но има нещо по-страшно от това да бъдеш келнер или балерина. Това са външни понятия, но природата си има един вътрешен план на живота. Сега всеки чувства, че трябва да направи нещо, но как трябва да го направи, не знае. По някой път сте весели, нещо се отвори за вас. Ходите самоуверен, важен, не се минава и три дни, вие сте като оглашен, който се е покаял, ходи замислено, обезсърдчен. Какво е станало? – В света, в природата, никаква промяна не е станала. Сменило се е влажното време със сухото време. Някои хора стават щастливи при влажно време. А някой става щастлив при сухо време. Щастливите при влажното време, те са от рибите. А тези, които са щастливи при сухото време, те са от птиците. Външната атмосфера влияе, въздухът, водата има известно влияние върху настроението.

Влагата има известно влияние върху капилярните съдове. Водата изобщо способствува за правилното функциониране на електричеството. Някой път електричеството функционира толкоз силно, че изчиства. Човек от електричеството става много тъмен, сух. Ако не измени това, той може да стане толкоз деликатен, че да се изопнат неговите нерви, та да не може да издържа окръжаващата среда. А по някой път тези течения могат да бъдат толкоз слаби, че магнетизмът да вземе надмощие върху него и тогава той може да затлъстее, водните вещества да се увеличат в него. Тогава и малко може да яде и пак да тлъстее.

Един германец, който бил в Америка, по един път ял на ден и пак тлъстеел, по три деня постил и пак тлъстеел, опасно е. Ако така тлъстее човек, може да има един ден удар.

Единствената здрава философия е, човек да бъде във връзка с разумните сили в природата. В природата има известни общества, невидими, които са заинтересовани с хората, както хората са заинтересовани с рибите, със своите въдици и мрежи. И някои такива рибари, може да дойде при тебе със своята въдица, е като те хване веднъж, теглиш. Каква е неговата цел? – Ще те извади на брега и ще те опече. Ти казваш: Защо е така. На същото основание, както когато хората извадят някоя риба от водата и я печат. Този, който я извадил от водата, има нужда от нея. Той и рибата много се обичат. Той трябва да извади рибата, да живее той.

Това знание трябва да седи в ума ви, както някои вещества са взривни. Всякога трябва да разбирате закона. Една мисъл като дойде в ума ти, трябва да знаеш какви ще бъдат последствията. Все си имате някои правила. Божественият морал в света е морал на цялото Битие, в което всички разумни същества вземат участие, в него няма изключения. Но има един морал, който не е морал на цялото, но морал на органите, на известна част. Например ти си в едно

общество. И докато си в това общество, имаш морал, но като излезеш от това общество, изгубваш своя морал. Има някои, като останат сами се обезкуражат. А като са двама не ги е страх. Например, някой каруцар вика нощно време, в 12 часа в полунощ и пее на тъмната нощ. Ти казваш, че той е весел. Не, страх го е, той си дава кураж. Сега само обяснявам плача на хората. Всеки един човек плаче, за да се окуражи. Като плаче човек, той се окуражава. Сега съществува в света, в сегашния свят едно противоречие, което не може да се обясни, понеже това противоречие, което сега съществува, в сегашния строй се дължи на резултати от преди хиляди години и не може да се разреши, понеже причината е далечна.

Ако имате рана, какво трябва да направите? – Или трябва да я намажете, или трябва да я разрежете с хирургическа операция, а по някой път се изисква цяла наука, за да се отреже. Христос на едно място загатва: „Ако те съблазнява ръката ти, по-добре отрежи я, по-добре с една ръка в рая, отколкото с двете ръце да бъдеш хвърлен в пъкъла."

Не се завземайте с неща, които не са по вашите вътрешни разбирания. Някои неща се случват в живота ви сега, причината е далечна. Този човек е неприязнено разположен спрямо тебе, поради далечни причини. Не се стремете да примирите този човек със себе си. Една кобра, която е зле разположена, даже змиеукротителите по някой път не могат да я преобразят. До един човек беше заспала една змия усойница. Аз му казах, не бутай, защото тя гледа през клепачите. Змията като същество в природата си има свое предназначение. По отношение на човека е лоша, понеже като мине някое дете може да го ухапе. Някои змии или някои комари имат разположение да хапят. Но като същества в природата те си имат свое предназначение. Добър е само Бог в света. Бог не е във всички нас. Ако Бог беше във всичките хора, те щяха да бъдат добри. Но тепърва

Бог се проявява в хората. Единственото добро същество е само Бог. Разбирайте това, не само теоретически. Един добър човек не трябва да има нужда от нищо. Нуждите са, които заставят човека да греши. Щом си гладен ще грешиш. Щом имаш желание да пиеш, непременно ще грешиш. Почнеш с пиянството. Щом имаш нужда от пари, ще пооткрадваш. Сега хората са в едно болезнено състояние. Сега всичките хора в света са болни. Най-първо трябва да станат здрави, да излязат из болницата навън. После не можеш един болен човек да го учиш какво трябва да прави. Той учи там по колко лъжички ще взема лекарството, а щом излезе из болницата тогава ще му кажат какво трябва да работи.

Ако искате да знаете, за разрешението на социалния въпрос има два начина: Единият начин е да изучиш сегашните системи. А вторият начин е да изучиш онези правилни методи, да изучиш какъв е планът на природата. Един ден ще дойде, когато хората ще сложат оръжие. Богатите ще оставят богатството и ще започнат нов живот. Ще кажеш, кога ще бъде това? – Ще дойде, ще стане. Както когато на едно дете казваш, че то е израснало и е станало момък. Това няма да бъде по-рано или по-късно от 21, 22 години. Но тогава ще има непременно условия за това. Човечеството прекарва сега периоди. Във всеки 25 години човечеството има три шанса: Един с голяма печалба, един със средна печалба и друг, при който едва се покриват разноските. Мога да ви докажа как ще се поправи светът. Ако ви кажа, какво се ползувате вие? – Мога да ви определя точно с дни. Ако ви кажа, че ще стане след 1 година, вие ще въздъхнете. Ако ви кажа, че ще стане след 100 години, ще кажете не е в наше време. Ние искаме да знаем дали в нашето време ще се поправи светът или в друго време, но все таки той един ден ще се поправи. Та сега представете си, че ще живеете още няколко години в един непоправен свят. Какво трябва да правите? – Да ви дам само едно обяснение. Представете си, че

пътувате в един параход и става корабокрушение. Седите 2–3 дена в морските вълни. Приемате мисълта, че след 3 дена ще дойде помощ, но трябва да издържиш бушуването на вълните през трите дни. След 3 деня ще дойде помощта, но трябва да издържите. Който устои сега тези трите дни. Сегашното човечество трябва да излезе същевременно от тези икономически условия. Иначе някой път може да има временно променение, но свършено трябва да се изменят икономическите условия, при които сега хората живеят. Трябва да има съвсем друго схващане за живота. Додето има тази класова борба, светът не може да се поправи. Едни горе, други долу. Писанието казва: Който победи докрай. Сега се организират хората. Вие не може да спрете тази борба. Тя си върви. Сега почва една борба между расите. Един ден една раса ще се повдигне, но тази раса трябва да бъде разумна. Вие оставете тези икономически въпроси, понеже без да мислите те се разрешават сами по себе си. Всеки един организъм трябва да се приспособи към естествените условия, при които живее. Казвам: При сегашното положение трябва да имате една силна мисъл, за да устоявате, да не се колебаете. Има правила, за добиването на силната мисъл. Може ли човек без да се упражнява да добие тази силна мисъл. Без упражнение в света нищо не се постига. За да мислиш правилно, за да чувстваш правилно и за да постъпваш добре, трябва да се упражняваш правилно.

Една съществена мисъл искам да ви кажа, на нея да обърнете внимание. Съществува един разумен свят около вас. И ако вие проучите законите, ако се свържете с този свят, веднага вашето сегашно състояние ще се измени магически. Може да ме питате, къде е този свят, ще ви дам едно обяснение. То е следното: Представете си един човек, сляпо роден. Казвам му: Съществува един красив свят, реки, морета, планини. Той казва: Къде е той? – Какво трябва да му кажа: Колкото и да му разправям, не разбира. Само като му отворя

очите, той ще види, че живее в този свят. Само, че не го вижда. Къде е светът, за който ви говоря. Вие живеете в него. И като се отворят очите ви, ще видите, че живеете в него. Ако вие не сте в този свят на възможности, тогаз е само залъгване. Вие живеете в един разумен свят. Трябва да ви се отворят очите. Как да се отворят очите ви? – Има само един пример в Евангелието: „С кал трябва да се намажат." Нали Христос като срещна онзи слепия намаза очите му с кал и му каза: „Иди и умий очите си, Силуам и пренес дара си в храма". Силуам и храмът са символи. Ти трябва да отидеш при разумните хора и ще им кажеш, че си намерил благото. Ще вземеш участие в тяхната работа. Ако се намериш между лекари, какво ще ползуваш от техния език като слушате научните им термини. Да кажем един лекар, докато намери някоя болест, много мъчно се справя с произхода на болестта. Ако лекарят е сигурен 100%, болният всякога оздравява. Но, ако той не е сигурен в своята диагноза, то резултатите не са добри.

За да се освободите, първо трябва да знаете, че живеете в един разумен свят и трябва да влезете във връзка с тези разумни същества. Тогаз във вас ще започнат да текат нови мисли: Ето какво ще стане с вас. Да допуснем, че не ви върви. Окръжаващата среда да кажем, че е толкоз неприятна за вас, че искате да избягате в гората. Вие казвате, че ви е дошло до гуша. Но един ден влизате във връзка с това общество, добиете посвещение. Тези същества, като влезете във връзка с тях, ще ви дадат силни възможности. Ти си бил дотогава хилав, болнав, но докато дигаш ръката си до болното място, болестта минава. Сега питам: С тази дарба, няма ли да се променят условията на твоя живот? – Някой те гледа криво, туриш си ръката върху болния и болестта минава, отдето минаваш, помагаш. Тогава ще се измени твоето положение. Този разумен свят кредитира светлината, топлината. Като намерим Бога, той ще ни кредитира. Това значи да кажеш: Слуга бях едно време, слаб бях едно време. Този разумен свят

ще ви направи силни. Можете да запитате: Какво трябва да бъде нашето отношение към света. Единственото правило е: Не се влюбвайте в света. Защо? – Ще ви кажа. Не се влюбвайте в княжеските дъщери и в царските дъщери. Защото нямате възможност да се ожените за тях и ще пострадате. Опасна работа е да имаш любов с една царска дъщеря. Те са неща невъзможни. Или с други думи: Не си туряйте в ума мисълта, да пренесете Витоша от едно място на друго. Не се ангажирайте с една работа, която изисква непоносими сили. Царската дъщеря нека си седи при своя баща, на вас не трябват царски дъщери, това е фигуративно казано, царски или княжески дъщери. Кой от вас не иска? – Не ги разбирайте тези работи както сега. За княжеската дъщеря се изисква един ум. На слабото дете не му давайте силен кон, за да не падне.

Вярвайте и опитайте, че около вас има един разумен свят, образувайте една вътрешна връзка с него. Някои сте нервни, аз зная причината на нервността. Трябва да кажа това: От уста на ухо. Това е личен въпрос. Само аз ще зная. Ще кажа причините. Те са тайни в природата. Защо? Само ти ще знаеш и аз. И веднага ще престане твоята нервност. Не туряй азотна киселина така, че да падне върху кожата ти. Някои от вас сте минали вече и живеете в астралния свят. Смешно е положението ви. Знаете ли какво значи астрален свят? – Астрален свят е 10, 11 часа на нивата със сърп в ръка, при 30, 35° топлина. Топло е. Чакаш да мине 12 часа, 1 часа, 2 часа, та да се позахлади. Ще жънеш, ще се печеш, ще потърсиш някоя круша да седнеш под нея. Виждал съм един българин в моите наблюдения, един дядо, който към 11 часа турил бяла кърпа на главата си и вика: Починете си, ще изгорите. Всички седнат под крушата. Човек трябва да има широко сърдце, трябва да е разумен, трябва да знае, че той жъне. Към 10, 11 часа някои могат да издържат, а някои не. Може да имат слънчев удар.

Тази работа, която сега се върши в света, е работа на всичките народи. Всичките трябва да вземат участие. Сега хората трябва да се събудят. Казват, че хората ще се разделят на два лагера. У военните и у другите трябва да има желание да се поправи светът. Ако може да се поправи, иначе той щеше досега да се поправи. Всичките хора трябва да вземат участие. Сега и вие трябва да се събудите. Който от вас не е събуден, да се събуди, да си наточи ножа или ако е работник, да си носи своите инструменти.

Но първото нещо, което е най-важно, около вас има един разумен свят, който всякога може да ви се притече на помощ. Основното правило е там. Той дава: Той регулира всички противоречия, той регулира света и всички се подчиняват на него. Някой е безбожник, не вярва в Бога. А пък после казва: Идея трябва да има. Убива това. Онзи най-после казва: Трябва да се направи добро. Убива едного, а после прави добро. Този, разумният, свят чрез вас и чрез света ще оправи светът. Ако мислите, че в света ще дойде спасение от самия свят, вие се лъжете. Когато влакът потегли, хората трябва да слушат онзи, който ги води, но и онзи, който ги води, трябва да ги води към един разумен свят. Някой път трябва да ви говоря. Но не може да се говори на един човек, който няма здрав организъм. Първото нещо е, хората трябва да бъдат здрави. А пък, за да бъдат здрави, трябва такава среда, която им подобава.

Не във водата, не е във въздуха. Трябват условия, при които разумният живот може да се прояви. Вие сте вече в областта на света, дето има разрешение на въпросите.

Отче наш.

ТЪНКИ И ДЕБЕЛИ ЛИНИИ

11 година, 35 лекция на 1 мл.ок.клас, 2.9.1932 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Отче наш

Човек трябва да разбира проявите на природата. Да кажем, може да се начертае една линия, каквато и да е. Кои са признаците, чрез които ще познаете къде започва една линия, къде е началото и къде е краят? – Често ние разсъждаваме по определен път. Всички западни народи пишат отляво към дясно. Източните народи пишат отдясно към ляво. А китайците пишат отгоре надолу. В природата всякога там, отдето започва нещо, е тънко. Един човек в началото започва тънко, а надолу надебелява. Долният край надебелява. Там, отдето е започнал, е винаги по-тънко. Да кажем започва една река. Тя е тънка. Колкото отива към края, тази река се надебелява. Когато един процес става дебел, той е към края. Да кажем вие имате страдание, не може да го носите. Най-първо страданието е тънко като косъм, после надебелява, надебелява. Казвате, не може да го нося. Крайното надебеляване е признак, че с него ще стане промяна. Когато страданието е малко, то е младо. Като надебелее, то остарява. С радостите е същият закон. Когато една радост едва започва, тя е млада. Когато радостта дойде до крайния развой, надебелява. Трябва да знаеш, че тази радост скоро ще престане, ако разбираш закона. Всички неща, които надебеляват, всички неща, които не държат равномерно надебеляване, наричаме ги с разни имена. Тези процеси са преходни процеси. Вземете един млад човек, започне да расте. Най-първо неговите постъпки са неустановени, той е млад. Когато стане много установен, установените постъпки показват, че той е дошъл към края на живота.

Някой казва: Много установен човек, с него е свършено. Вие искате някой път да сте много установени. Трябва да разбирате закона. Установен и неустановен са две противоположности. Неустановеният започва, установеният свършва. Де е животът тогава? – Казвам: Един живот, добър или лош. Под думата добър живот и лош живот, показва, че този човек много пъти е щастлив. Всичко, каквото той мисли, постига. Той нарича своя живот щастлив. А нарича своя живот нещастен, когато не е постигнал това, което желае. Казва, не е толкоз щастлив животът. Сега в живота, разбира се, има една вътрешна максима за всичко. Аз говоря сега за съзнателния живот. Има една максима, с която трябва да се мери животът. Ние не сме още за установения живот. Щом животът се установи, той е към края, показва преходно движение, надебеляване става. Вземете в музиката, към кое спада сопранът? – Сопранът, това е началото на живота. Какво е басът, това е краят. Вземете тенора, той е началото. Алтът, това е краят. Щом един човек бас пее, той скоро ще свърши. По-долу от баса не може да спре. Ако има сопран, от сопрана по-нагоре не може да се качи. Ако започне с тенора, има още. Алтът, това са заключения. Какво е заключение. Да се заключи една работа, за да може наново да започнеш.

Сега имате установени възгледи за нещата. Всяка една работа, която ти не може да започнеш, всяка една работа, която не ти дава едно правилно заключение да започнеш ново нещо, ти никакво заключение нямаш. Защото той е същият закон, който съществува в природата. Ако едно дърво не роди плод, плодът е заключение. Туй заключение може да повтори себе си в друга форма. Следователно всяка твоя мисъл, всяко твое желание, всяка твоя постъпка, която не може да даде едно правилно заключение да започнеш наново, ти вървиш в установения ред на нещата или всяка мисъл да роди нова мисъл, или всяко желание да роди ново желание. Или всяка постъпка

да роди нова постъпка. Пътят, по който вървиш, не е естествен. Сега за да разберете, вие всички искате да имате установени постъпки. От вашето гледище какво разбирате един установен характер. Всички се стремите към установените характери. В какво седи красотата на един установен характер. Или в какво седи характерът на един установен тон? – Не само да се произведе, но онзи, който пее, правилно да вземе. Но има едно продължено време, еднаквост има. В правилния тон, във всичките свои движения е еднакъв. Щом този тон се мени, той вече не е еднакъв. Да кажем, често можете да изследвате себе си доколко сте установен. Музиката може да ви служи за едно правило колко сте установени. Или тръгни по пътя, започнеш да се движиш, да ходиш, ти ще видиш колко имаш установен характер. Да кажем тръгвате, дойдете до едно място, започвате да се матахарате, ставате установен. Казваш: Отслабнал съм. Показва, че в силата на вашите мисли, чувства и постъпки има една вътрешна неустановеност. Да кажем пееш. Най-първо започнеш много добре, след туй намалява се гласът, неправилен става. Има нещо установено. Трябва да го знаеш. Ако изхвърлиш тази неустановеност, ще се измени тонът на твоя глас. Например хората, които стават съвършени материалисти, веднага става бас гласът. Станеш материалист, веднага бас ще станеш. Бедните хора са все сопрани, с малки изключения. Той мисли постоянно, сопран е той. Накъдето ходи, писка много добре. Онзи богатият, той е бас. Сиромашията, това е начало на живота, богатството, това е краят на живота. Сиромахът казва: Начало е, бъдеще имам. Богатството, то е към края на живота. То е бас. От баса по-надолу не можеш да идеш. Вие, младите, трябва да имате една ясна представа. В сегашното възпитание на младото поколение, някой студент си въобразява. Той иска да стане бас, да забогатее. Богатството не може да бъде идеал на човека. Той е край. В края какъв идеал може да имаш? – Никой не намира смисъл в сиромашията. Аз в

сиромашията намирам смисъл, понеже е начало. И погрешка да направиш, има време. В богатството нямаш време. Разполагаш с онова, което си придобил. Отгоре сиромахът идва. При богатството ти си доволен от всичките придобивки. Нали като направите един паметник, основата туряте дебела, а колкото отивате по-нагоре, става по-тънък. Човек не трябва да се радва на крайната сила. Когато прояви крайната сила, той не трябва да мисли, че е разрешил нещо. Втори път може да не разреши. Ти направиш нещо и веднага умалее ръката ви и всички ония движения, които сте направили, всякога чувстваш едно отмаляване и нямаш вече разположение. Ако си остарял, щом пееш, втори път не искаш да пееш. Старите хора защо не искат да пеят? – Защо младите пеят, а старите не искат да пеят? – По-лесно можете да накарате едно дете да пее, отколкото един стар дядо. Защо именно, този дядо не иска да пее? – Казва: Не искам да пея, напял съм се. Не е въпросът, че се е напял, няма за какво да пее. Казваш, трябва да има за какво да пея. Аз сравнявам, трябва да има един вътрешен подтик. Ти на една вода ако ѝ дадеш хоризонтално положение, колкото и да искаш да се движи, тя няма да се движи. Дай най-малкия наклон и тя ще се подвижи. Ако на водата дадеш наклон, отива. Ако на въздуха дадеш наклон, отива нагоре. Само запали една свещ. Тя има един наклон, стремеж има.

Та казвам, не трябва да изгубвате онова естествено положение. Заключението е там. В живота има наклон. Той може да бъде наклон на вода, на въздух, на светлина. Три посоки има, в които може да се движиш. Има наклон да станеш бас, но трябва да знаеш, че по-долу от баса не може да идеш, ти бас ще си останеш. Ако започнеш с тенора, искаш да имаш алт и алт ще останеш. Това са преходни състояния. Трябва да знаете как да смените енергията. Ако ти може да смениш една енергия, енергията на сопрана, с енергията на баса, басът е сянка на сопрана. За да се прояви контраст трябва. У човека има желание на

един сопран. Може да има желание на един бас. Но ония желания, които имат за основа баса, какви са? – Всички без изключение идеализъм нямат. Те свършват с материализъм. Под думата материализъм разбирам неустановени форми, зад които нищо не можеш да намериш. Ти се намираш в един установен път. Зад тази форма ти нищо не може да намериш. Ти мязаш на люспите на лука. Нищо не можеш да намериш зад тях. Зад люспите на лука нищо не се крие.

Казвате вие, да остарее човек, да стане възрастен. Питам: Всички ония хора, които са били млади и са остарели, какво са придобили. Какво е разбрал младият? – Нищо не е разбрал. Той иска да стане стар, за да разбере живота. Младите имат този стремеж. Всичките хора, които са млади, разбрали ли са живота? – Не са го разбрали. И старите не са го разбрали. Те са го разбрали толкоз, колкото младите. Всеки стар човек казва в себе си: Да съм млад. Всеки стар човек има желание да се върне в своята младост. А всички млади хора искат да отидат при старите, но старите хора още не дават излаз или казано другояче: Имате материализъм или богатство. Какво е богатството, което човек придобие, но не дава смисъл, не дава смисъл на самия живот. Ти като станеш богат, какво придобиваш? – Ако малко ядеш или много ядеш, нищо няма да придобиеш. Каква ще бъде придобивката? – Ако много ядеш, ще бъде малко по-пълен вратът ти, по-дебел. Устата ти по-червеничка. Ако малко ядеш, ще бъдеш сухичък като чироз. Питам сега: Голямата пълнота и голямата сухота нищо не дават на човека. Нито едното предава на човека, нито другото. Защото от голямото затлъстяване хората умират. И от голямата сухота пак умират. Има едно естествено състояние в човека. Едно равновесие, което всички трябва да спазвате. Да кажем у вас, ако дойде една болка, че не може да издържате, тя е към края си. Тя ще престане. Ако една малка болка чувствувате, вие трябва да знаете, че

тази болест е млада, тя иска да живее дълги години. Младите болести дълго живеят, а старите болести малко издържат.

Сега навеждам този факт. Когато казвате за някои неща, които ви се случват в живота, че не може да търпите. Щом сте дошли до положението, че не може да търпите, този процес е към прекратяване. Сега вие като млади, то е една служба, едно състояние, което трябва да премине и да извадите нещо от него. Като стари, то е друго състояние. Ние казваме, че сме млади. Животът не може да бъде нито млад, нито стар. Той може да има тия две състояния. Младият човек може да боледува, но и старият и той боледува. Питам: Ако започне животът с болести и го свършиш с болести, какво се придобива? – Ако младият започне със здраве и старият като започне със здраве, и той е здрав. Това са две положения. Тогава онези, които са разбирали смисъла на живота, са казвали: Животът трябва да започне с Любовта и трябва да свърши с Мъдростта. А пък за да се влезе във вечния живот, за да няма промени, трябва да имаш Истината. Истината е трансформатор. Трябва трансформиране на енергията, на Любовта, на Истината. Когато някой казва, да намериш Истината, то значи да не остаряваш, да не умираш. Като намериш истината, ти ще бъдеш безсмъртен. Тогава ще се избавиш от преходните състояния.

Докато разбираш Любовта, докато разбираш Мъдростта, ти си още в един преходен свят, ако в туй положение разбираш любовта и дойдеш до крайния предел на знанието, ще се смени твоето състояние. Когато дойдеш до края на знанието, то ще се смени. От знанието по-надолу не може да идеш. Тогава истината е онази линия, която трябва да сменим. Тайната на живота, за подмладяването на живота, е в истината. Истината седи в простора, в широчината. Аз разбирам живота от сегашното гледище, както е установен в природата. Не Любовта в нейната абсолютна проява. Не и Мъдростта в абсолютната проява. Любовта това е началото на живота. Мъдростта

това е краят на живота. Истината това е онова истинско състояние, към което човек се стреми. Щом ти извадиш Истината от Любовта и Мъдростта, ти обезсмисляш живота. Имаш права линия на мисълта. Тя е ограничена, определена величина, тази линия. Ти ще се спреш. Млад си, имаш известен стремеж да постигнеш. Искаш да свършиш. Може да свършиш университета. Може да свършиш два, три, четири факултета, но след като остарееш, ти сам се чудиш и виждаш, че нищо не си постигнал. Може навремето да си бил учен човек, но когато станеш на 120 години, виждаш, че има много по-учени от тебе. Даже ти не минаваш за учен. Тогава вие мязате на някое голямо тяло, около което се въртят няколко планети. Той мисли, че е нещо. Но туй тяло мине покрай друго някое голямо тяло и то започва да се върти около него. Питам тогава, всичките свои сили, с които ти разполагаш, тя е единица. Но няма друга сила. Да кажем, вземете една форма на красотата. Защо искаш да имаш красота? – За да бъдеш почитан и уважаван от хората. Или ти искаш да имаш сила или да имаш знание. Това са външни прояви. Ако имаш голяма мускулна сила, ти ще бъдеш пръв пехливанин, пръв борец. Или ако имаш най-голямото знание на света. Но казвам: Всичкото знание и сила, те са преходни състояния. Ако човек добива сила в света, неговото тяло расте в широчина. Ако добива интензивност, неговото тяло расте в дължина. Един, който иска да бъде пехливанин, главата му е широка. Онзи, който иска да бъде много учен, неговото чело расте нагоре, високо става. Но туй чело, което расте, колко голямо може да стане? Казвате: Много голямо чело. Когато казвате: Грамадно чело, колко е голямо челото? – 6–7–8 см грамадно чело, или 12, 13, 14 см в широчина. Едно чело, което е 8 см високо или да кажем някои хора имат до 10 см височина, обаче, зависи от интензивността. Челото е израз на онази вътрешна деятелност. То е мисловният полет на човека. Тъй както

човек е създаден на земята, той има големи условия да прояви своята мисъл.

Много пъти вие забележете човека. Вие имате известна идея, която не можете да изразите. Кой от вас може да си представи какво е четвъртото измерение? – Някой казва, разбирам от математика. Вие какви представи сега имате? – Геометрически какво нещо е четвъртото измерение? – Казвате, четвърто измерение. Дойдеш до там, разправяш, разправяш такъв един свят, какъвто не е. Или може ли да представите света на доброто? – Казвате: Той е много добър човек. В какво седи добрината на един човек? – Има нещо, за което ние не говорим. Имаме вътрешни разбирания. Но ако речем да ги обясним, не можем, нямаме такова пространство, нямаме такива разбирания. Не може да ги изразим на този език, с който да се разберат нещата. Някой път като започнеш да разбираш красотата, тя се изгубва. Като започнеш да човъркаш една любов, един човек колко те обича, тя изчезва. Как ще разбереш тази любов? – Когато говорим някой път за знание, за някой учен човек и учеността си има свои форми, и любовта си има свои форми. Те са установени неща.

Сега не искам да ви кажа, че животът няма вътрешен смисъл. Има, но от гледището, което ние разглеждаме нещата, от нашето положение, ни се виждат нещата безсмислени. Има един свят, дето ти влизаш и може да видиш смисъла, на когото и да е, на каквото и да е. Ти виждаш, че те са обективни работи. Каквато и да е вашата отвлечена мисъл, както и да я представяте, тя си има определена форма във вашия ум, има определена форма във вашето сърце. Тази форма след време ще образува едно препятствие заради вас. Вземете едно малко дете, което е свикнало да гледа майка си в очите. Иска да прегърне майка си, но туй дете като направи най-малката погрешка, усеща туй дете, че не е свободно. Де е препятствието? Детето вече има установен поглед. В лицето, в движенията майката забелязва, че то

като мисли, намери една малка лъжа. То е вече неговото възпитание. Ние наричаме всяко дете умно, което може да скрие една своя лоша постъпка. Изопачаването на сегашния живот става, понеже у нас протичат много мисли и желания, които са неестествени и те образуват една такава неустановена среда. Ако вземете даже в сегашната култура, децата на бялата раса са много неустановени, те седят много по-горе отколкото децата на китайците и на черните. У белите има известни неустановени идеи. Има нещо дисхармонично. То мяза вече на едно здание, което е разкопано. Природата обича установените идеи или казано другояче: Ако вие разбирате вътрешния закон, по който любовта действува, говоря за разумната любов, аз говоря и за знанието, което е разумно. В знанието трябва да има една жива връзка вътре. Истината е, която дава подтик. Ако тия ги нямате, не можете да имате нищо установено. Когато в древността са изучавали дългия живот. Всичките тия адепти, които са изучавали дългия живот, са изучавали законите на свободата. Свободата подразбира дългия живот. Да бъдеш безсмъртен, да имаш условия. Да владееш силите на живота. Ако тия сили ги нямаш, няма да имаш известни постижения. Когато ви се говори за истината, трябва да разбирате крайното постижение, за да се избавиш от противоречията на живота. За да се избавиш от басовите израждания. Някои сега имате бас или контрабас. Не зная какво има в контрабаса.

Сега от туй гледище вие искате много пъти да разрешите известни социални въпроси. Тъй както върви светът, не може да има никакви разрешения. Ще има разрешения. Младите ще стават стари, старите какво ще стават? – Те ще отиват на гробищата. Искат да идат на почивка да ги пенсионират. Що е умирането? Пенсиониране. Като живее човек дълго време, иска да се пенсионира, че като се пенсионира, тогава да работи. Аз не съм видял човек след като се пенсионира да стане гений. Може да стане дядо или баба. Често

младите казват: Аз искам да се поуредя, значи да се пенсионирам. Ти докато не си пенсиониран, ще свършиш много работа, щом станеш пенсионер, ти пенсионер ще си останеш. Или вътрешният извод: Не се плашете от мъчнотиите, които естественият живот налага. Има известни мъчнотии, които са естествени, в които има растене. Има известни мъчнотии, които не влизат в природата. Аз говоря за ония препятствия, които са естествени. Ония мъчнотии, които не са естествени, които не влизат в природата, те са едно отклонение. То е един лош признак. Естествените мъчнотии дават почивка. Ако светлината, която слиза от слънцето на земята, среща по-гъста среда, тя се отклонява. Туй показва средата. Ученият човек ще познае по отклонението на светлината какъв път е минала. Вашите мисли и желания минават през известна среда и ще се отклонят. Вие трябва да разбирате съвременния естествен живот. Най-първо вие трябва да разбирате живота, да разбирате себе си, да разбирате и окръжаващата среда защо именно така постъпва. Кои са истинските причини? – Ако ги знаете, може да си помогнете на себе си. Ако не знаете, във вас ще се роди едно вътрешно бълникане. Всеки човек иска хармонична среда, в която да постигне своето желание. Онзи, който постига добре, ами онзи, който не постига. В природата съществува един закон. Всяко желание, което се ражда в човешката душа, то не е на самия индивид. Туй желание е на обществото и на човечеството. Туй желание, на когото и да е, трябва да има свой израз. То трябва да се постигне. Природата има общи постижения, за които работи. Вие имате желания. Вашето желание когато и да е, ще се постигне. Ако вие не се тревожите, ще се постигне по един естествен път. Вие искате да бъдете добри. То не е ваше лично желание, във всички същества на земята съществува. Всяко същество иска да бъде добро. Доброто е постижение. Под думата добро, разбирам най-доброто постижение, което човек може да постигне. Не само за тебе, но за всички.

Сегашните хора имат стремеж да постигнат, а пък злото какво е? – Туй, което не сте постигнали, е зло. Следователно от това гледище злото спира човека да постигне, а доброто съдейства на човека да постигне онова, към което се стреми.

Сега влизат другите религиозни възгледи, които имате, можете да ги постигнете. Не мислете, че философските възгледи, каквито и да са, в миналото или сега, някой може да съдействуват за постигането, а някой може да не съдействуват. Да кажем вие имате един установен възглед за смятането на числата. Казваме така 1+2+3 може да влезете в този ред на пресмятане. Имате единици, имате десетици, имате стотици, хиляди, десетохиляди, стохиляди, милиони. Не може да вземеш единицата и да я турите на мястото на десетицата. Щом ако една единица вземеш от порядъка, в който нещата се намират, и я туриш на второто място, какво може да придобиеш? – Да кажем, ако ти имаш да ми даваш 1 лев и туря този лев на втората степен, и го повиша, какво ще стане? – Тогава ще има да ми даваш 11 лева, ако го повиша още повече и туря единицата на мястото на стотиците, още по-голяма става. 111 става. Трябва да внимавате, а ако го туря на мястото на хилядите, става 1111. Когато повишавате вашите чувства или когато повишавате вашата мисъл, трябва да знаете отношението на мислите. Някой път вашите мисли, които имате към хората, вие ги повишавате. Трябва да плащате. Ако обичате някого много, много ще плащате заради него. Ако не го обичате много, много няма да плащате. Някой път казваш: Много искам да го обичам. Много ще плащаш. Малко искам да го обичам, малко ще плащаш. Какво разбирате под думата да обичаш някого? – Защо в мене има желание да обичам някого? – Какъв е поводът? – Аз трябва да го обичам. Защо? – Право е, трябва да го имате в дадения случай. Много пъти казвате, не трябва да го обичам. Имате право. Ние гледаме установения ред на нещата. Задавали ли сте си въпроса. Срещнеш

някого и казваш: Не го обичам. А за другиго казваш, мене ми харесва този човек. Защо искаш да го обичаш? – Като дойде здравият човек, казвам: Искам да го обичам. Защо искаш да го обичаш? – Да вземеш нещо. Но знаете ли какво се случва? – Случва се следното: Да кажем вас ви преподава един професор, вие нищо не знаете. Той ви преподава, вие следвате. Лошото е там, че той като ви преподава, по математика или по естествените науки и по астрономия, дойде този професор и казва: Я ми кажи аз какво съм казал. И ти нищо не можеш да кажеш, той ти туря единица, двойка или тройка. Ще ти смъкне фасона, ще си навееш беля на главата. Хубаво, ти обичаш едного. Този, когото обичаш, измени се отношението. Ако му казваш добро, работата добре върви. Но ако си позволиш най-малката погрешка, кажеш нещо, веднага се измени отношението. Питам сега, защо този професор, след като е преподавал нещо по астрономия и туря единица или двойка, че не си казал това, което той е казал. Това е един ред, който съществува. Най-първо, когато слушаш, е много лесно, много сладко приказва. Но като не знаеш ще видиш едно кисело лице. Ако си умен, ако говориш, тъй както той е говорил, приятно му е на професора да държи втора лекция. Казва, понеже знаеш този урок, измени се положението. Но ако не знаеш, изменя се лицето му. Сега аз ви говоря известни положения на съзнанието, които съществуват, както между хората, така и между природата, която считате, че е мъртва. Има нещо в света, което най-първо е любезно, хубаво, след туй изменя своето отношение. Кажи, казва, какво съм казал? – От какво се раждат болестите в света? – Болестите това е опит да дадеш сладка каша на стомаха. Казва: Стани, кажи, заболи те коремът. – Не знаеш предмета. Свива те кракът ти. На изпит си, казва, кажи по предмета. Не може да го кажеш. Ти казваш, че коремът те боли, че кръстът те боли. Не си могъл да си кажеш

урока, забравил си. Когато човек знае, казва. Когато не знае, не може да казва.

Сега искам да остане във вас една мисъл! Когато някой път вие мислите, че сте дошли до края, че сте дошли до дебелите линии, вие свършвате. Радвайте се на тънките линии. Радвайте се на малките страдания. Вие от малките страдания се плашите повече отколкото от големите. Голямото страдание е към края. Малките са още в началото. По обратния процес. Малките радости те са в началото. Радвайте се повече на тях, отколкото на големите радости. Там да ви е утехата. При големите страдания радвайте се, че са дошли. Големите страдания накрая са. При малките страдания скърбете повече, при големите страдания се радвайте. При малките радости радвайте се повече, а при големите радости малко можете да поскърбите. Тогава оценявайте големите страдания. Те са изявления. Оценявайте и малките радости. Те осмислят. На големите радости не обръщайте толкоз внимание. Някой път се усещате слаб. Думите на апостол Павел имат смисъл: „Когато съм слаб, тогава съм силен“. Младото дете има повече шанс да свърши университет, отколкото старият дядо на 120 години. Младото може да свърши университета, но старият дядо никога не може на 120 години, не може да свърши. Той е свършил, може би това, но старият дядо ново не може да научи. Сега много пъти казвате, аз не искам да бъда глупав. Искате да бъдете много умни. Аз, когато срещна най-умните хора, считам, че не са способни за нищо. Моите схващания са туй. Срещам един, той казва, той е много учен човек. Като срещна много учените хора, казвам: Те са завършили всичко, от тях нищо не може да се очаква. Сегашното учене в бъдеще невежество ще бъде. Много философи в древна Гърция са казвали, че слънцето е колкото Атина. Мислили, че слънцето е толкоз голямо, колкото Стара Атина. При такова схващане така са прекалили философите, че не е толкоз голямо. Всеки един учен човек

сега, ако му кажеш, че слънцето е толкоз голямо, колкото Атина, той ще се усмихне. Но тази е голямата ученост на древните гръцки философи. Имало е някои от тях, които са знаели, те са били млади. Сега на вас бих ви казал. Какво искате да бъдете: Млади или стари, или установени. По-хубаво е човек да бъде неустановен. Виждаме красотата на небето. Ако погледнете всичките тия тела, които са в пространството, всички са неустановени. Всички ще бъдат сега на едно място, следующия момент няма да бъде там. Всичко е в преходно състояние, не е установено да е хванало тапия, да има частна собственост. Всичко се мени. И там именно седи вечната младост в онази вечна неустановеност. Често искате да имате повече знания. Казвате, да израсна, да повъзмъжея. Това са стари начини на мислене. В мисленето човек всякога трябва да бъде млад. Всякога трябва да мисли. Никога не си туряйте в ума, че знаете всичко. То е установен възглед. Вие ще остареете преждевременно.

В науката има изваждане на корен квадратен. Има много интересно обяснение. Корен квадратен да извадите от едно число. Едно число, което се е образувало в началото, отдето е започнало. Да кажем корен квадратен на 9, колко е? – 3. Ако съществува в 9-те известно начало, ти ще го търсиш в 3. 3-те е единица. Имате 3 единици в едно семейство, бащата, майката и детето. Бащата и майката, това са, които са дали подтик. Детето, това е мястото, дето се развиват силите. Тия 3-те единици, съединени в едно, дават едно число. Корен квадратен. Значи едно число, за да има корен квадратен, колко пъти трябва да се умножи. Два пъти трябва да се умножи на себе си. Казвам: Когато търсите корен квадратен, трябва да търсите произхода на нещата, дето са започнали. Имаш една погрешка в себе си, обичаш много да говориш. Какъв е коренът на квадрата? – Да допуснем, че срещаш някой човек, казваш му 9 лоши думи. 9 епитета му казваш. Онзи пита: Защо ми каза тия 9 думи? – Така ме огорчи,

срази ми сърцето. Казвам, извадете корен квадратен на това число. Колко е, 3. В какво седи корен квадратен? – Казал си му 9 лоши думи. Ти си му дал преди 3–4 години 3 лева. Той обещал да ти ги върне. Не ти ги е върнал трите лева. Тия трите лева родиха 9 лоши думи. Тогава щом ти кажеш 9 лоши думи, ще извадиш 9 лева. Ще се извиниш, ще кажеш, че много закъсах. Ще заплатиш за 9-те лоши думи. След това ще кажеш следното: Аз досега имах лошо мнение за тебе. Заповядайте да пием по един чай и вие ще го заведете. Чаят ще струва повече. Той като има три лева от тебе, ще плати 5 лева за един чай. Но в себе си ще каже: Добро мнение имам заради тебе. Външните резултати, които съществуват в природата, това са заместници. В сегашната окултна наука при сегашното проявление на окултната наука, няма приложение. В новите времена започват да изучават окултните науки, за да ги прилагат. Да кажем вие изучавате човешкото лице и изучавате човешката ръка, и изучавате човешката глава или целия човешки организъм. От окултно гледище трябва да има едно приложение. Всичките естествени положения, които се намират, има известни недъзи, които ни спъват. Искаш да направиш нещо, отлагаш. Казваш, утре ще направя тази работа. Дойде утре, пак отлагаш. И така отлагаш, отлагаш, най-после изгубиш всичките условия. Казваш, това не може да постигна, започваш да се лишаваш. Тази задача напуснеш, онази задача напуснеш, започнеш да свириш, напуснеш, започнеш да рисуваш, напуснеш. Всички неща напущаш и после казваш: В мене има навик, не може да си свърша работата. Това аз го обяснявам със следното: По някой път вие забравяте. Казвате: Да идем на разходка. Готов съм, а като тръгнете, казвате, надалеч не отивам, връщам се назад. Казвам, какъв е церът сега. Туй, което те спъва в петата, вземи, че го извади. Има нещо, което те спъва. Казваш, не може да ида по-нататъка. Извади туй, което те спъва в дадения случай. Ако не го извадиш, ти всякога ще имаш един

и същ резултат, ще започнеш, ще дойдеш до едно място и казваш, понататъка не отивам. Обаче ние считаме онова, което ни спъва, че е в реда на нещата. Съвременната наследственост казва, че то е наследствена черта. Че като е наследствено, извади го това. Ако е в петата, от петата го извади. Ако е в някой мускул, извади го оттам. Извади онова чуждото, което те спъва. Ако те спъва твоята мисъл, има причина. Ако те спъва твоето чувство, има причина. Тази причина ти ще махнеш. Ако има нещо да те спъва в характера, в постъпките, извади го. В окултната наука туй трябва да извадите. Мене ми разправяше един приятел, казва, така снощи седя и не зная какъв е нашият Изгрев. 12 стомни изчезнаха. Този взел, онзи взел. Този взел кофата, онзи взел друга. Занесъл я, оставил я някъде и нищо не връщат. Стомните няма, кофите няма, трябва да се търсят по целия Изгрев. Всички тези, които са взели, са слушали лекции, говорят за окултизъм и като вземат стомната, оставят я някъде, като че друг някой трябва да върне стомната. Вземеш една стомна, услужиш си, занеси я на същото място. Пълна си я взел, пълна я върни. Имаш право да си услужиш, но да караш другите хора да ходят и да търсят, и да я оставиш празна. Взел си я, знаеш къде е била. Те не знаят къде си я оставил. Казвам, във вас младите има една черта. Вземате стомните и не ги връщате. Много стомни има невърнати на Изгрева. Сега не е някакъв грях, то е една черта. Този взел едно, онзи взел едно или някой път ти не знаеш, кажеш нещо и не знаеш какъв резултат ще произведе една дума. Заключението е следното: Прогресът в света е общ. Ако всички работите хармонично в една и съща посока, може да се постигне нещо. Един човек сам по себе си нищо не може да постигне. Защото, ако той прави, а другите развалят, нищо не се постига. Ако ти мислиш право и ако дробовете не вземат участие да поддържат твоята мисъл, и ако стомахът не смила храната, не е здрав, какво ще излезе? – Дишаш, но дробовете, не указват съдействие.

Стомахът казва, не взимам участие. Какво ще стане? – Един болен човек, на когото се съедини умът с дробовете, стегнат се, и краката взимат участие, ние наричаме този човек здрав. Всичко у нас трябва да има един стремеж. Каквото мисли умът, дробовете трябва да го изпълнят. И стомахът и краката да изпълнят, и ръцете, туй наричам живот. Когато стомахът остава при особено мнение, ръцете и краката останат при особено мнение, имаме един объркан живот. Всичките ви идеи и всичко онова, което чувствувате, да бъде в съгласие. Дробовете ви да взимат участие. Стомахът да взема участие, краката и ръцете да вземат участие, в туй отношение Изгревът трябва да бъде модел. Кой как дойде, да види един модел. Всички стомни трябва да се върнат. После кофите трябва да се върнат. После се оплакват, постоянно се чупят колелетата на буретата. (Тогава носехме вода с бурета). Че този, който кара бурето, да избере хубавия път, да няма туй сътресение. Осите на железните колелета се чупят. Той може да минава за силен човек. Но ти може да блъснеш силно бъчвата и да се счупят осите. Или във всинца ви трябва да има едно желание. Всичко в света, което съществува, всяка една форма, то е собственост на природата. Всичко, което съществува, трябва да го пазим. Трябва да имаме чувството да пазим нещата като свои, както пазим своите очи, не както чуждите. Като пазиш чуждото, пази го като свое. Законът е един и същ.

Сега разбрахте ли какво е кривата линия? – Щом някой не е взел стомната, тя е тънка. Щом я взел, тя е дебела. Щом някой не е счупил бурето, линията е тънка. А щом някой счупил бурето, линията е дебела. И вече не може да се освободиш от тази дебела линия. Ще се счупи едно буре. Не е въпрос, че онова буре се е счупило, не е въпрос, че един параход е потънал, нищо от това. Но потънал в канала и задръстил целия канал. Не може да минават другите параходи, натрупат се два, три парахода. Не че е потънал, но спират се тия параходи. Една погрешка спира целия процес на онзи разумния

живот. Ако твоят параход влиза и не върши работа, ще дигнеш този параход да иде на друго място, да не спъва другите. Сега изводът. Не трябва да правим погрешки, които могат да спрат развоя на моя живот. Ако една моя погрешка, колкото и да е малка, спира правилния ред, не е на място. Тази погрешка трябва да се отстрани. Тя нищо не допринася. Всички трябва да бъдете млади. Един урок на вас, да имате отношение. Аз виждам, като ви се преподава знанието, казвате, нищо не разбрах. Той не знае отде иде едно знание. И всеки мисли, че знанието е нещо естествено. Онзи, който е учен, не трябва да се гордее, че знае много, защото неговото знание според мене е написано на брега на морето. Колко знание имате? – Например от вас кой знае? Кажете ми колко милиарди тела има на небето? Вие ще цитирате какво е казал някой учен. Това е предположение. Най-после ще ви попитам: На слънцето колко милиарди жители има? *(Влиза един циганин. Той е потънал параход).* Този човек влиза, пращат го за предметно учение. Вие сте толкоз организирани, които трябва да разбирате защо е влязъл. Той даже не разбира, че вие сте недоволни. Когато някога една погрешка се осмисли, усмихва се като него. Когато се осмисли една погрешка, дойде една вътрешна мекота. Аз съм за ония процеси, да бъдат естествени, да се създаде новото. В света има процеси. Да бъдем изразители на онова хубавото, красивото в природата. И да бъдеме израз на всички нейни прояви. Вие трябва да бъдете и другите трябва да ги поощрявате. Срещате някого, не го обичате. Намерете хубавите, красивите черти в него. Като намерите тази добродетел, той веднага ще ви обикне. Някой път виждате известен недъг, който съществува отвънка. Той може да бъде сянка. Другояче, ако вървите по старите пътища, ще имате старите резултати. Ще се образува ограничение. Единият учен, а другият прост. Това са само отношения. Силният трябва да помага на слабия. Ученият – на невежия. Добрият – на лошия. Отношение да има. За

доброто и злото има вътрешна основа. Доброто и злото в едно отношение са противоположни, а в друго отношение имат известно съотношение. Злото иска да завладее доброто. Злото има стремеж. Каквото са изработили, да го вземе без труд. Доброто винаги изпъжда злото. Казва, трябва да се научиш да работиш. Малкото зло, като дойде, доброто ще му даде един обед и после ще му даде пътя. Доброто е активно, богатството, което има, никога няма да го даде на злото да разполага, както иска. Обичаш един човек, дай на него да разполага с всичко, което имаш. Той може да разполага с онова, което аз разполагам, затова трябва да се образува във всички един характер, от който и вие да сте доволни, и окръжаващите да са доволни. По възможност по-голямата част от окръжаващите. Две трети от окръжаващата среда да е доволна, а не една трета. Една трета да остане недоволна. Защото в дадения случай не можем да бъдем благоугодни на всички. Щом са две трети доволни от нас, ние сме на правата страна. По някой път минавате през Изгрева, виждате книги хвърлени. Колко пъти съм казвал, дигнете тия книжки или камъни. Казвате, тук има назначени да ходят да събират книгите. То вече не е хубаво. Кой как види някоя книжка, да я дигне. Ако види нещо, което трябва да се поправи, да го поправи. Не да каже: Нали има някой, който да се грижи. Той е старият ред на нещата. И то е хубаво, но е по-хубаво, когато всеки поправя.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

ЧОВЕШКИ И БОЖЕСТВЕН ПРОЦЕС

11 година, 36 лекция на 1 мл.ок.клас., 9.IX.1932 година, петък, 5 ч.с., Изгрев, София.

Тайна молитва

Ако се зададе въпросът какво е отношението между механическите процеси и психологическите в природата, какво ще отговорите? – Успехът на съвременната наука е на повърхността на живота. Вие се намирате на океана и виждате повърхността развълнувана, големи вълни. Оттам може да си правите заключение, че целият океан е развълнуван. Това са повърхностни заключения. Представяте си чисто по механически начин отношението.

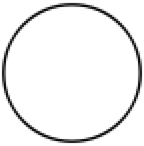

Фиг. 1

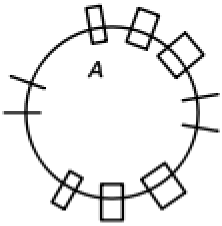

Фиг. 2

Ако тази окръжност може да е направена от какъв и да е метал, и дебелината на тая шина или на тази окръжност може да не е навсякъде еднакво дебела, и ако я турите в движение, един механик може да ви предскаже, според механическите закони, според

съпротивлението какви ще бъдат последствията (Фиг. 1). Той ще ви покаже от коя страна ще се счупи или ще се огъне. Но представете си твърдението, че човек около себе си има една аура, нали туряте един такъв кръг? –

Представете си този кръг на неговата аура е видим. А за другия невидим. Дебелината не е еднаква. От тази аура на човека ще знаете какъв е неговият манталитет. Около този кръг, от известен център, енергиите не функционират еднакво навсякъде (Фиг. 2). Представете си, че тази част *А*, се проявяват умствените способности. Какво е организираното общество, то е само за изяснение, по механически начин. Представете си, че тези горе са господари и представете си, че тези долу са слуги. Ако господарите са глупави, какъв ще бъде резултатът? – Когато господарите са умни, а слугите глупави, какъв е резултатът? – Ако при първото положение, господарите са глупави, а при второто положение слугите са умни имаме едно положение. При второто положение слугите са глупави, а господарите умни. Питам тогава, за умния господар какъв слуга му трябва? – По закона на противоположностите на сиромаха какво му трябва? – На гладния какво му трябва? – Хляб. В дадения случай хлябът какво е? – Туй, от което човек се нуждае, има съотношение към него. Когато хората в света станат еднакви, те се отблъскват. Мнозина от вас имате едно скрито понятие, че знаете нещо. Някой път, когато разправям за прости работи, казвате, тия работи сме ги слушали много пъти. Но аз никога не съм разправял един предмет, два пъти. И да искам не може да повторя нещо. Нито вие можете да повторите. Нито вие можете да разберете нещата в един и същ момент еднакво. То е ваше заблуждение, че разбирате нещата. Сега ние като говорим по този начин, може да се отклоним от важния предмет. В какво седи разбирането на човека в дадения случай? Той трябва да бъде в сила, за да се справи с една външна мъчнотия в живота. Има едни хора, които

се отблъскват. Вие искате един човек да бъде точно като вас. Вие искате той да услужи и каквото кажете, да изпълни вашата заповед, както вие искате. Вас ви прави удоволствие да трепери пред вас. Каквото кажете, да бъде. Но същевременно в чувствата на този човек, когото така възпитавате, става промяна и той става подобен на вас. Слуша ви, но същевременно иска да стане като вас. Казва: Искам да стана като професора. Щом стане точно като професора си, непременно между тях ще се яви неприязън. Вие един човек го обичате до известно време. После стане ви противен, казвате: Не го обичам. Кажете ми, кой е психологическият закон, който изменя вашите чувства? – Казвате: Изстина ми този човек. Питам, ако е изстинал, кои са причините? – Ако едно тяло е изстинало, от физическо гледище как ще обясните? – Че външните предмети са погълнали топлината, нали така? – Да допуснем, че някое тяло се е сгорещило не отвън, а отвътре. Казвате: Външните условия са се променили. Сега щом едно същество станало еднакво, има същата тежест, същите разбирания, той ще иска по закона да завземе вашето място.

Питам сега, ако един човек стане точно като вас, вие какво ще спечелите? – Какво ще спечелите, ако искате един ученик да бъде точно тъй умен като вас. Какво ще спечелите вие в дадения случай? – Вашата придобивка каква ще бъде? – Има една придобивка, но загубата е по-голяма. Вие сте прави. То е закон в природата. Едно тяло трябва да бъде като вас, но ако загубата е по-голяма отколкото печалбата, питам тогава какво сте постигнали? Ако един учител, един професор, един реформатор, който и да е, когато иска да обясни едно явление, ако при предаването на едно знание, в един клас учениците са живели по-добре и след като започнал да ги учи им предал знание за природата, видиш между тях настане раздор, не се спогаждат: Един казва: Ти не знаеш нищо, аз зная, започват да спорят. Дотогава се

разправяха по братски, а сега си казват: Ти не разбираш нищо. Напише едно писмо някой, казват му, ти си първокласен невежа. Понеже не си турил на място точките, запетаите или двоеточието или на място не си турил удивителната или въпросителната. Ти си първокласен невежа, после глаголите не си турил на място. Но ако ти пишеш добре глаголите, а не знаеш как да глаголствуваш, ако ти туриш съществителните имена на място, а ти сам не си такова съществително име, каквото трябва, тогава? – Или сега да ви изясня идеята. Ако господарят иска неговият слуга да бъде добър, а той сам не е добър, тогава не се ли излага? – Ако той иска слугата му да бъде добър, честен, справедлив, а той сам не е такъв, той се излага. Защото ученият слуга веднага ще го види. Господарят най-първо губи в очите на своя слуга. Слугата нещо направи, господарят може да разправя теории, но има един пробен камък, същественото господарят не разбира.

Та казвам: По някой път опасността е, че този закон някой път започва да действува във вас. До известно време, вие сте имали известно понятие за себе си, че сте нещо, че сте благороден, че във вас тече царска кръв. От Божествено произхождение произлизате, на Богове мязате. Един ден, раздвоиш се в себе си и казваш: Невежа човек съм. Онзи знае повече от мене. Раздвоиш се и не си доволен от самия себе си. Вие констатирате един факт. Питам: Кое е туй, което те раздвоило. Кое е раздвоението? – Или някой път ти мислиш, че много знаеш. Вземете обикновените неща. Цяла една философия има за времето. С тия кристали може да гадая какво е състоянието на етера, какво е състоянието на времето: Дъжд ли ще има, влага ли ще има, повече топлина ли ще има или повече светлина ще има? – Какви ще бъдат ветровете, землетресение ще има. Всичко туй. Онзи, обикновеният човек, той ще измери колко сантиметра е налягането. Ще види какви са облаците. Едни са по-черни, други по-бели, но това

са външни, повърхностни наблюдения. Но ако наблюдава свойствата на кристалите, ще види, че кристалите не са всякога в едно и също положение. Те се нареждат по известни линии. Ако вие само наблюдавате туй натрупване на кристалите. Но ако наблюдавате кристалите вътре или отгоре на повърхността какви са, вие ще имате правилно понятие. Цяла една философия има. Трябва дълго време да доказваш на хората по опитен начин как. С един опит ще му покажеш какви са кристалите и ще кажеш такова и такова ще стане, ще се измени времето. Най-първо няма да вярва. След като кажеш и след 4–5 часа такава и такава промяна ще стане в атмосферата. След туй известен кристал, измени своето положение. Ти пак наблюдаваш и от тях пак предсказваш. И след като му говориш цяла седмица, ще започне да вярва. Казва: Има нещо. Едно съвпадение има. То още не е наука.

Сега ние минаваме тия положения на кристалите. Те показват, че зависят от етера. Не зависят от атмосферното налягане, но от етера. Ти знаеш теченията на тия силови линии.

Сега мене не ми е въпросът за барометъра, защото, ако речете вие да го наблюдавате, ще си изгубите времето. Ако някой учен толкоз се е вглъбил, че забрави да преподава. После ще забележите това изключение в тия явления и ще замязате на един млад момък. Той ме среща тук по някой път. Пише поезия доста хубава. Казва, не съм учен човек, прост съм, но влезе една нова идея, ново разбиране имам за живота. Като река да се изказвам, както аз разбирам, хората ме мислят за глупав. Но той иска да обясни света по съвсем механически начин. Например, той има такова едно верую, че задгробен живот няма, но пак хората живеят. Тия хора, които живеят, едно живо същество през пространството може да влезе в другите. От единия край на земята или от друга планета, и оттам пак с материално тяло може да предаде своята мисъл, може и да излекува

другите на земята. Пита ме той: Какво мисля аз за неговата теория. Казвам: Нищо не мисля за твоята теория. Твоята теория е твоя теория. Туй, което мислиш, не е така в природата. Как трябва да ти го обясня? – Във физиката имате един закон, че когато един лъч мине от една рядка среда в друга по-рядка среда, става пречупване. Следователно, няма да видите предмета, дето е. Или когато изгрява слънцето, пречупване става на лъчите. Вие никога няма да видите слънцето, където е. Когато изгрее слънцето, то 8 минути е изгряло по-рано. То почива на друг закон. Осем минути взима на светлината, за да дойде до земята. Следователно, слънцето като изгрее, след 8 минути вие ще видите, че е изгряло. Следователно, слънцето не е там, дето го виждате. Вие казвате: Слънцето изгря на хоризонта. Вие нямате самата действителност. Вие казвате: Ей сега изгря слънцето. Не, преди 8 минути е изгряло, но сега го виждате. Ако вие се движите с бързината на светлината, след 8 минути къде ще бъде слънцето? – 8 по 60 колко прави? – 480, и имате по 300 хиляди клм в секунда. Значи туй, което светлината може да извърши за 8 минути, мене ми трябват хиляди години да вървя. Колко хиляди години ще ми вземе да извървя пространството, което светлината изминава за 8 минути. Следователно, законът е много верен. Туй, което може да направи един учен човек, невежият не може да го направи, понеже умът на учения човек се движи по-бързо. Онова, което извършвам, извършвам го в една среда, дето има съпротивление. Туй, което един добър човек може да направи, един грешник не може да сънува. Той живее в една среда, дето нещата стават по съвсем друг закон. Праведният човек разполага със съвсем други средства.

Сега вие мислите ли. Вземете един праведен човек, дойде тук и като обърне ума ви към Бога, какво става? – Той може цял един град да разруши, ако иска. Но този праведен човек никога няма да си позволи да направи такъв един опит, понеже ще се лиши от силата

си. Той знае това. Казвате: Да видим вашата сила. Нали на Христа искаха да си покажат силата. Някое знание той никога не си позволява да го прояви. Понеже ако той си позволи, ще наруши друг закон. Вие искате някой път някой учен човек да ви изсвири нещо, някое класическо парче. Че ако той ви изсвири, има такива парчета, и вие няма да се намерите на мястото. Сегашните хора като се свири, в музиката в един концерт, всякога когато един виртуоз дойде, то(й) е смешно, те са твърди. Всичката публика, която е събрана, след като свири някое класическо парче, тия хора не се намират в същото положение. В тях умът е изменен вече. Изменя се и казват, но и в самия виртуоз става преврат в ума му. И той не е на същото място. Ако няма този преврат, то онова свирене няма никаква полза. Сега дошъл си, слушал си нещо, обмяна става. Какво са музикантите? – Музикантите са една среда, през която музикалните сили минават да подействуват на света. Философите са друга среда, моралистите са друга среда, през която функционират силите на битието. Ако съм добър в дадения случай, какво ще стана? – Ти си проводник, ще печелиш. Ако си музикален проводник, ако си морален проводник, ако си една интелектуална среда, от всичко онова възвишено и добро, ти печелиш, по който и да е начин. Ти печелиш, дали го съзнаваш или не, то е друг въпрос. Не е придобивка само онова, което ние съзнаваме. Даже ние се ползуваме от придобивките на миналите поколения и мислим, че те са изчезнали. Така се мисли, но миналите поколения не са изчезнали. Миналата светлина, която е гряла на земята, изчезнала ли е? – Тази светлина е в пространството. Има някъде светлината, която е тръгнала преди 100 милиона години. Там е изчезнала, не съществува тази светлина, но сега пристига тук на земята. Тя показва, че някакви небесни тела съществуват. Тогава питам: Изчезнала ли е светлината. Не, пътува в пространството. Една твоя мисъл може да е изчезнала в известно положение. Някъде твоята

мисъл може да е отишла. Сега може да се зададе въпросът каква е крайната цел? – След като се завърти едно колело веднъж, каква е целта на колелото да се завърти? – След като се завърти веднъж туй колело, като идеш на кладенеца, като завъртиш колелото има една цел. Колелото знае ли тази цел? – Не. Ти като завъртиш веднъж, разбираш законите, изваждаш водата. След като се напиеш, това е целта. Щом твоята жажда се уталожи, целта е това. След като се уталожи жаждата какво ще стане? – След като се уталожи жаждата, колелото ще спре. Когато целта не е постигната, колелото ще се върти. След като се постигне целта, колелото ще спре. Като ожаднееш, пак ще се подвижи колелото. Следователно, между движението на колелото и моята жажда има съотношение. Питам: Като минавам покрай туй колело, то знае ли, че аз съм жаден? – Кой знае това? – Туй разумното същество знае. Ти знаеш каква е целта на колелото. Ти знаеш какво е желанието на жаждата вътре. Жаждата като дойде казва: Подвижи това колело да го видя как играе. Сега това са фигури на речта. Вие искате да станете знаменит, виден. Какво разбирате под думата знаменит? – Жаден сте, гладен сте. В правото сте да се нахраните. Имате отличен обяд. Защото след като ви похвалят хората добре, те са ви дали хубав обяд. След това вие пишете една поезия. Някой път напишете поезия от вас, а някой път издекламирате чужда поезия. Питам, ако напишете сами поезия или ако издекламирате в дадения случай, трябва ли да ви заплатят еднакво? – Тогава се ражда друг един въпрос. Това, което ти не си работил, друг го е работил, ти го продаваш. Сега аз материално обяснявам. Някой художник нарисувал някоя хубава картина. Ти вземеш тази картина, продадеш я, вземеш 100–200 хиляди лева и туриш парите в джоба си. Художникът, който нарисувал картината, минавал през големи мъчнотии, той продал картината за 100 хиляди лева, а ти я продаваш за 200 хиляди. Ти печелиш парите. Питам,

честен труд ли е? – От вашето гледище честен труд ли е? – Какво трябва да направите. Трябва да намерите художника и най-малко да му дадете половината. Това е правото. Та казвам: Вие сте дошли тука и всички вие сте продавачи на чужди картини. Всички, които ме слушате, сте продавачи на чужди картини, лично не визирам, но отношение, което съществува. Казвате: Какво трябва да правим. Половината от придобитото богатство ще го дадете на ония художници, които са рисували тия картини. Какво трябва да правите? – Ще давате. Казваш: Аз имам. Ти си даровит музикант. Ти продаваш чужда стока. Ти си даровит философ. Ти продаваш чужда стока. Ти минаваш за светия. Ти продаваш чужда стока. Дай половината от твоето. Отношение има. Не се минава 10 години и казвате, ръката ми не държи, остарели сте. Ако е твоя силата, къде отиде? – Защо остаря? – Туй, което губиш, не е твое. Ти казваш: Аз имам хубаво настроение. Не е твое. Няма да се мине дълго време и ти изгубиш настроението. Казвате: Защо се измени настроението, защото не е ваше. Вие нямате философия, но вас не визирам. Тия числа, с които вие оперирате в дадения случай, нямат тия качества. Например: дигнеш меча си, казваш: Знаеш какво мога да направя с този меч. Какво може да направите. Този меч не струва много. С него не може да освободиш света. Едвам може да отрежеш главата на една свиня или на една мечка. Ти уповаваш на своята сабя. Нямаш представа. На сабята ти тургаш повече качества, отколкото има. Казваш: Аз какво мога да направя? – Трябва да имате ясна представа в дадения случай какво можете да направите. Казвам: Всяко нещо, което се мени във вас, е чуждо. Настроенията, които се менят, са чужди. Не е лошо човек да има чуждо. Някой път вие плачете. Вие плачете за чужди работи. Радвате се. Вие се радвате за чужди работи. Плачете за чуждо и се раздавате на чуждо. Радвате се, че сте спечелили чуждо. Скърбите, че сте изгубили чуждо. Нито един от вас не е плакал за своето. Тогава

какво ще кажете? – Аз ви гледам, във вас философия нямате. Съвременният свят няма никаква философия. Туй, което може да оправи света, то е реалното. Туй, което не оправя света, то е чуждо. Ще кажете: Някой ще дойде да оправи света. Кой досега е оправил света както трябва. Всякога има насилие. С насилие светът може ли да се оправи. Отрежеш главата на една мечка. Едната си иде. Ако изсечеш главите на всичките мечки, мислиш да оправиш света. Опасното е там, че щом изколиш всичките мечки, мечките ще влязат в тебе вътре. Направете един опит. Ти може да задигнеш всичкото богатство на света, но всичките престъпления в света ще влязат в тебе. В дадения случай има едно неразбирателство в света.

Сега ние се отдалечаваме от въпроса. Понеже като говорим по този начин, предметите имат известно отношение във вас. Вие сте недоволни. Не че не влизам в положението на недоволството. Но вие не знаете причината на вашето недоволство. Някъде вие се подценявате, някъде вие се надценявате, като ви срещне един човек, казва: Много ми харесва този човек, умен, благороден. Не се минава 10, 20 деня или 1 година и казва: Не ми харесва. Той няма обстановка.

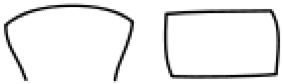

Фиг. 3

Най-първо срещнете един човек с такова чело (Фиг. 3). Кое чело бихте предпочели в дадения случай? – Ако подложа на моите съвременни изучвания по този механичен закон, човек ще противодейства. Някои хора са нетърпеливи, в тях времето не е развито. Неразбират нищо. Имат музика, но нямат време, не могат да поставят нещата на място. Следователно, постоянно бързат. Да разбираш времето, да разреша малката частица на времето, да оценяваш. Или в някои хора няма въображение, занимават се с много

дребнави идеи, нямат широк размер. Тия хора, които нямат широк размер, тия линии отгоре са широки, не са тесни. При това има отношение както в пръстите. Ако вие съпоставите две чела, ако едното е тясно, а другото широко, колкото челото е по-високо, колкото по-голяма височина има, дълбочина има в мисълта. Колкото челото е по-тясно, няма дълбочина, няма широчина. Идеите са неразбрани, няма отношение. Този човек не разбира сложните процеси на човешката душа. Вземете във вас, който има дебели вежди, той е човек, който е свързан с материалните отношения на живота. За да разбере живота, трябва да има отношение. Ако челото е тясно, устройството на мозъка ще бъде другояче устроено. Щом устройството е друго, той живее в една проста среда. Следователно, неговите разбирания за живота няма да бъдат правилни. Та казвам: Най-първо вие ще си създадете една теория. Има един свят разумен, абсолютно разумен свят, към който вие се движите. Тъй както цялата слънчева система се движи към един център, непознат в пространството. Учените хора не са определили с каква скорост се движи. Приблизителни знания имат, но каква е целта, какви са отношенията на този далечен център, защо слънцето се движи, те са неща неизвестни. Тъй както ние обясняваме. Когато един трен от София се движи за Варна, какви са целите на този трен? – Да занесе пътниците. Питам: Ако ние както тъй сега обясняваме механически, че всичко се върти, слънцето се движи и всичко се движи в света, пътува някъде. Какво е предназначението на туй движение. Вътрешните постижения какви са? – Ако се движи земята, какво е постижението на земята. Тогава от туй гледище можем да си представим един свят без движение. Тогава от вашето гледище, вие които сте учени, представете си, че видите точка да излиза от център. В каква посока се движи? – Излиза перпендикуляр във всяка една посока от центъра. И виждате, че излизат точки в четири

противоположни посоки. Какъв път ще изходят от центъра? – Можете ли да изчислите какъв ще бъде изходният път. Те ще образуват около центъра най-малко кръг, по възможност, дето други точки не може да се вместят. Казваме, че този център радиира, следователно, ако излязат още 4 точки, тогава какво ще стане. Този кръг ще се разшири. Ако излязат 16 точки, все по 4 излизат, кръгът ще става все по-голям и по-голям и ще се разширява. Да допуснем, че кръгът е достигнал до своя краен предел, повече не може да се разширява. Какво заключение ще извадите? – Че този център е дошъл до края на своето развитие. Тогава имате в природата един зародиш. Яйцата, това са точки, които в миналото милиони години са излизали, излизали и са образували едно яйце. Достигнали са крайният предел на птичето царство, образували се крила, за да се прояви този свят. След като турите това яйце под квачката, ще излезе едно пиле, което ще разчупи черупката и неговият организъм ще се прояви. Ако вие не поставите туй пиле при неговите условия, дето може да се развие, какво ще стане с туй пиле, то няма да се развие, яйцето ще се развали. Сега всеки един от вас, някой път минава през птичето царство. Вие имате доста идеи и ако идеите, по закона на птиците, трябва да се излюпят. Ще знаеш дали идеята ти е от яйцата на славеите или от патиците, или гъските, или от камилската птица и при какви условия и за колко време може да се измъти това яйце. Ако вие нямате в съображение този процес, който може да стане, например, кой от вас се е занимавал, при какви условия може да се реализира една ваша мисъл? Ами че вие знаете, съществува един закон, който определя битието на човека. Ако твоят учител ти е дал една задача да решиш или да допуснем един професор те изпраща някъде, на научно изследване и ако ти е дал известни средства, пособия, прислужници, ти отиваш и нищо не може да направиш, питам сполучила ли е твоята експедиция, не е сполучила. Пратят те веднъж, dваж, трижи и после те сменят, турят

друг на твоето място. Ако той не може, тогава турят трети, четвърти. Допуснете, че един ученик, дава му учителят една задача да я разреши, не може да разреши задачата, дава му втора, трета, четвърта, пак не може да ги реши. Тогава какви ще бъдат заключенията на учителя? – Не е способен този ученик. Ако той е заинтересован, ще извика някой друг ученик. Вие ще кажете на учителя: Дайте ми задача, която отговаря на моите способности. Да допуснем: Втория път му дава по-проста задача, третия път му даде още по-проста и най-после дойде до най-простата задача. Представете си, даде му задачата, две по две правят 4. Какво се постига?

Какъв е този знак в музиката ♯. Този знак повишава с половин тон. Същевременно се образува туй, което търсите. Образува се квадратът. Две по две е четири, то е квадрат. Квадратът е мярката, с която можете да разрешавате противоречията в живота. Съвременният строй може да се преустрои, когато хората знаят силата на квадрата. Всички здания, както виждате, са построени все на квадрата. Не строят кръгли къщи, но квадратът. Щом са правоъгълници, то е квадрат. Там е всичкото разрешение на живота. Нашите здания са правоъгълни. Прозорците ни, всички са правоъгълни. Ако вие знаехте законите на салона, щяхте да станете гениални. Вие ще кажете: Скърпил е тук някой. Така си мислите вие. Сега много пъти са дали проект, че два метра трябваше да бъде салонът по-висок. То е съвсем друго съоръжение. Както е тоя салон, вие можете да го разширите. Има известна мярка, на която той е построен. Вие мярката не можете да измените.

Сега искам да ви наведа на онази съществената идея. Тъй както сега сте построени, както сега сте създадени в този момент, при това съществуване, вие трябва да разбирате обстановката, в която сте положени. Какви са вашите отношения към битието, към онова

съзнателно битие. Или да ви обясня. Ако вие влезете в един клас, да кажем от 30–40 души, учите се при един професор. Каква е задачата ви? – Трябва да бъдете един от първите ученици. Не е важно какви ще бъдат вашите отношения към вашите другари, но първото отношение е да се учите. То е първото в университета. Второто е: Да се държите братски със съучениците си. Третото положение е, вън как ще постъпите. Те са важни. Но най-важно е онова, което придобиете, понеже от него зависи вашето положение. Вие може да се спрете. Аз дишам, ама аз се уча. Чрез дишането една задача разрешавам. Всяко дишане, всяко ядене, това са задачи. Ако няма никаква задача, смешно е да ям. Ако няма да разреша задача с дишането, смешно е да дишам, или ако постоянно мигам целия ден и науча как да се затварят очите, има смисъл. Или простирам си ръката, краката. Предметно учение е. Казваш: Всяка постъпка, всяко движение, което ти направиш, туй е за твоето бъдеще благо в света. Дали ти го съзнаваш или не, то е друг въпрос. Сега аз не искам да ви наведа на тази идея. Не искам да бъдете крайни, защото ще се оплетете съвсем. Тогава няма да знаете как да тръгнете. Аз съм казвал някой път с кой крак трябва да тръгвам. Дойда някъде, че вляза с левия крак, а връщам се с десния. Ти си влязъл с левия крак. Няма да се върнеш назад, с левия крак и да се върнеш, то не струва вече. Ето какъв е законът. Ти кажеш на един твой приятел, ти си гарга, извинявай, че ти казах така. Приятелят те извини. Ти си влязъл с левия крак, трябваше да влезеш с десния. После може да изтеглиш крака си, да се извиниш и то е хубаво. Но туй значи да влезеш с десния крак. Щом твоят приятел може да стане гарга, и ти можеш да станеш гарга. Или в дадения случай вие какво разбирате под думата гарга, че не разбира нищо, но то е вече частично гледище. Тогава казвате: За патката, тя минава за много глупава, обаче има пример, в патоците, които седят в морално отношение по-високо от един човек. Върви един паток с 20 патки. Те

скачат във водата, вижда един плъх, отива патокът и хваща плъха, носи го във водата, туря плъха във водата. Държи го под водата, не го пуща, после изважда го да види дали мърда, щом мърда, туря го под водата пак, докато престане да мърда. Дава му педагогическо възпитание.

Та ви казвам: Аз искам да мислите здраво върху нещата. Не от ваше гледище, но от гледището на едно общество. Моето гледище е право. Гледището и на обществото, и на един народ, онова гледище, гдето въпросите се разрешават добре за всички, то е право. Искам да ви наведа на мисълта да мислите правилно. Когато се намерите в едно състояние на неприязън, да знаеш, че това е чуждо. Ти се разгневиш, това не е твое състояние. Ти се обезсърдчиш, това не е твое състояние. Един приятел ми разправяше: Когато строихме една хижа, като ме притисна един камък, помислих, отиде ми пръстът. Той обича музика, мисли си, че няма да може да свири вече. Казва: Кой ме караше да строя тази хижа. Казвам: Няма нищо. То е малко. Аз наблюдавах този камък, беше много интересен. И мене ме обиди, че като го движих, като ме притисна камъкът, отскочи от него. Не преувеличавам нищо в дадения случай. Казвате, отиде вече. Не, нищо не отиде. Ще имаш една опитност, че когато буташ някой предмет, ще бъдеш внимателен, да не попадне пръстът ти в някаква пукнатина, няма да туряш пръста си, защото са опасни пукнатините. Искам да ви преведа. Всичко туй, което преживявате, това са чужди работи. Баща ти оставил дълг от 20–30–40 хиляди, вие се измъчвате. Ако баща ви беше оставил 100–200–300 хиляди, вие щяхте да се радвате. Тия пари нито са спечелени, нито са изгубени, вие живеете на чужда сметка. Най-първо трябва да се освободите. Вземете дреха, ще изтърсите праха. Някой път ще вземете такива бухалки има. Та ви трябва бухалка в дадения случай. Учете се да разсъждавате правилно. Не да покажете вашето знание, по някой път с разглеждането на тия

въпроси аз може да засегна някого. Например да се изправи един човек, има едно ново гледище в света. Например, писал е Достоевски. Какво е писал? – Въпросът за Христа. Казва: Имал някой повод. Защо аз правя така и аз имам известен повод. Защо вие мислите така и вие имате повод, то е ваше разбиране. Но в природата туй, което говоря, има някои места, които не са за вас. Аз не искам вие да разбирате нещата като мене. То ще бъде за вас най-голямото нещастие, защото в света има само едно място, като мен да разбира. Искам вие да разбирате като вас. За всеки едного има по едно място. Когато аз говоря, трябва да намеря своето място. Аз не трябва да бъда като вас, нито вие да бъдете като мене. Няма да се... Казвате, ние сме подобни на Бога. Да бъдем като Бога. Като Бога никой не може да бъде. Има място само за един Бог. Подобието в света, как трябва да го разбираме. Подобието в дадения случай, Божественото казва: Моите последователи да се изявят такива, каквито са. Не да се изявят такива, каквито не са. Да се изяви Божественото. Ти ще бъдеш среда. Сега хората искат да направят туй, което Бог направил. Ти никога не можеш да направиш туй, което Бог направи. Ти не можеш да поправиш целия свят. Хората говорят, съдят се, но не може да поправят света. Светът се оправя някъде, но не мислете, че ние го оправяме. Когато в казана се вари три килограма розов цвят, какво се постига? – От три хиляди килограма цвят колко масло ще излезе? – Един килограм приблизително. Зависи от годината. Онези, които варят, казват: От 3000 килограма цвят вземат само 1 кг и всичките 3000 килограма се изхвърлят. Всичкото туй е събрано в единия килограм. Този килограм е ценен. Във вас е ценен единият килограм розово масло, не 3000 килограм. Един килограм може сам да го носиш. А за трите хиляди килограма трябват 6 каруци, 6 коня. Ако тръгнете, да идете да продавате този цвят във Франция, вие ще изядете парите и ще се върнете с борчове. Икономически разглеждам. Има икономика в

света. Много неикономично е да се носи розовият цвят във Франция и да го продаваш. Има други, които носят 1 кг, те са, които разбират закона.

Сега понеже вие сте закъсали, във вас настава една криза, всички сте закъсали. На тънко предете всички. Кого как срещна все не е доволен: Остави ме, казва, закъсахме. Работа трябва. Природата никога не търпи разточителност. Тя не обича скържавостта, но не обича и разточителността. Скържавите хора не обича, понеже малко дават, но и разточителните не обича. Тя обича онези, които са носители на една идея. Първото нещо: Всеки един от вас е дошъл в света, и е един фактор. Колкото и малки да сте, неговото щастие зависи от туй положение. Не да търсите славата на хората, те нищо няма да ви дадат. Вие ще мязате на онзи пътник, дошли да го посрещнат, всички му донесли цветя, но той бил гладен, но той останал само с откъснатите цветя. Те мислили, че той всичко има, а той е гладен. И вие ще мязате като онзи български учител, който свършил във Франция и преподавал по музика и по танц във Варна. Хванали го варненските чорбаджии да учи дъщерите им да играят и да свирят, обаче не влезли в положението му. Той гладувал 3 деня. Среща го един свещеник и казва: Ела да те нагостя. Разбира се той отишъл във Франция, дето нравите не са за българския характер. Българинът в много работи не е досетлив. Ако българинът слуша някой проповедник, който говори за Бога, той ще тръгне и ще каже, за себе си мисли. Ако има един цигулар да му посвири и като му посвири, той ще каже: Я ела тука да си похапнеш и да попийнеш. Щом свири цигуларят, ядене има и пиене има. Но щом приказва за философия, за други работи, няма ядене. После българинът оценява както музикантите и гадателите. Той като вземе да му гадае, казва: Ти се нуждаеш, я му дайте нещо да си сготви? – Щом му кажеш нещо за ръката или за бъдещето, казва, дайте му нещо. А щом приказва за

философия, той се замислюва и си казва, тази работа не е за ядене и пиене. Българинът казва: Ако си духовен, не ти трябва храна, щом си гадател, щом си цигулар, трябва храна. Та ви казвам: Ако не искате да умрете гладни, цигулари и гадатели ставайте. А с философия навсякъде ще останете гладни. Те спадат към друга категория. Или пък да проповядвате. Хората никога не струват хас, който иска да се покаже, че повече знае от тях. Всеки един човек обича другите хора, дотолкоз те могат да бъдат в негов интерес, да го не притесняват, за да може той да се ползува. Щом разбере, че ти може да му бъдеш полезен, той може да ти услужи. Щом ти се покажеш над него да си господар, той гледа и си заминава.

Та приложете този закон. Та когато наблюдавате другите, вижте, подир вас ли са или над вас са? Ако са над вас, са господари, ако са под вас, са слуги. Трябва да знаете, че тези, които са над вас, един ден слуги ще станат, а тези, които са под вас, един ден господари ще станат. Тогава вие трябва да бъдете в центъра. Вие за да бъдете силни, постоянно от вас трябва да излиза енергия. Ако сте в центъра, той дава. Центърът се отличава по това. Този човек, който иска да бъде в центъра, трябва постоянно да дава, не трябва да взема. Щом започнеш да вземаш, този процес е друг. Дотогава, докогато даваш, то е Божественото. Щом дойде процесът на вземане, то е човешки процес. Щом ставаш недоволен от живота, ти си в процеса на вземането. То е човешко. Щом си в процеса на даването, то е идейно. А щом си в процеса на вземането, то е човешкото. Не очаквай от човешкия процес Божествен прием. Не очаквай от Божествения процес човешки прием. Щом си в Божествения процес, няма какво да искаш. Ти имаш толкоз, колкото се нуждаеш. Щом си в човешкия процес, ще вземеш толкоз, колкото ти трябва. Щом като се напълни, не ти трябва повече. Сега какво разбрахте? Каква беше първата мисъл?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

ПЕТТЕ ОБЛАСТИ В ЖИВОТА

11 година, 37 лекция на 1 мл.ок.кл., 16.IX.1932 година, 5 ч.с., Изгрев, София.

Добрата молитва

Пишете върху темата: „Математически съотношения и геометрически съразмерности“.

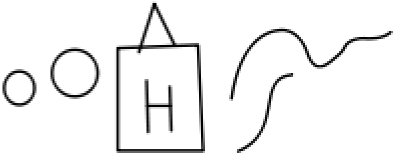

Фиг. 1

Допуснете, че ви задам задачата да превърнете едно твърдо вещество в меко, органично. Например медта или пясъка в семе. Как ще превърнете пясъка в органическо вещество. Човек не може да има известни постижения. Например съвременните химици са се опитали да създадат изкуствени яйца. Най-първо трябва да се намерят какви математически отношения съществуват между пясъчните зрънца и органическото семе. В съвременната наука имате някои вещества, които слизат, други се качват. Тези, които слизат, вие казвате, че са по-тежки. Други, които възлизат, казвате, че са по-леки. Това е една външна обстановка. Другото положение е, че някои пластове на земята се повдигат, други спадат. Обясняват това с някакъв външен, подземен огън. Това е външната, механическа страна. Защото огънят сам по себе си не може да повдигне един пласт. Така се говори. Вие казвате моята ръка може да повдигне кой да е стол. Но инициативата за повдигането не произтича от ръката. Един железен лост и той

повдига камъка. Но силата, която повдига този камък, не е в лоста. Тя се проявява само чрез лоста. Сега трябва да имате ясна представа за онова, което става в човека. Например всички говорят за самовъзпитание. Това трябва да върви в една система, която съществува в природата. За да възпитате един човек или за да построите една къща, на вас ви трябва най-първо материал. Трябва ви едно място, за да я построите, добре изложено на слънце. Да не е мястото влажно, да е сухо. После трябва материал, трябват ти камъни, дървета, дъски, гвоздеи, вар, пясък и т.н. След туй ви трябват майстори, дърводелци, които да се справят с дървения материал. Трябват ви каменари, които да работят с камъните и най-после търсите някой, който да измазва къщата. Сега тези процеси съществуват и във възпитанието. Кое е основата, отде ще започнете. Вие казвате, че човек трябва да е морален. Моралът е един извод, моралът не е първото нещо. Човек като се е родил, той не е бил морален. Кое е първото, с което човек се ражда? Първото е неговият ум *У.* Второто са неговите морални чувства. Моралните чувства са най-високият планински връх, който съществува в човека, после личните чувства в човека и най-после слизате към долините, долу, дето са неговите обществени чувства и най-после стигате до инстинктите и нисшите страсти. Това са известни постижения, геометрически отношения в хората. Причината за човешката дейност е неговият ум. Моралните чувства дават устои на човешкия ум. Личните чувства дават постижения в едно направление. А обществените чувства ограничават това постижение, а инстинктите дават всичкия материал, от който този градеж трябва да стане. Но онзи, който дава този материал, той прилича на един банкер. Най-първо ти си независим от банкера, свободен си, но щом вземеш пари назаем, ти се обвързваш с банкера и постепенно изгубваш своята свобода. Щом твоята платежна способност се намали, ти не може да

платиш, банкерът добива влияние върху тебе. Ти не може да плащаш, значи инстинктите на човека, ако вземат надмощие, човек става егоист. Инстинктите, това са живи сили в природата. Личните чувства, това са живи сили, моралните чувства, това са живи сили, обществените чувства, това са живи сили. Умът, това е една жива сила.

В Евангелието имате три отношения, три геометрически постижения: Първото, Христос отива в пустинята. Бог се проявява. Като изгладнее, Той разрешава и учи колко може да издържи на глад. Почва една работа, да види колко деня гладен може да седи, да издържи, да стои без хляб и без вода в пустинята. Та като дойде някое лишение, да знае колко може да издържи. 40 деня, Той не усеща никакъв глад, но на 40 ден, Той огладнява, след това се явява един учен адепт, който му казва: Съществуват такива отношения, че ти може да превърнеш тия камъни на хляб и може да се нахраниш. Не е ли това един добър съвет. Но Христос не се подава на това. Той казва: Казано е, че не само с хляб ще се живее. Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото Божие, което излиза из човешките уста, да превърнеш твърдите неща в меки, в органични. В дадения случай Христос можеше ли да превърне на хляб камъните. Това е философската страна, която има за и против, плюс и минус. Толкоз е възможно, че може да ги превърне, колкото е и невъзможно. Второто положение: Представете си, че Христос се възнесе на покрива на храма. Храмът е една форма. Казвам му, ти не можеш да превърнеш камъните на хляб, не си смел толкоз. По-нататъка не отива онзи адепт в изкушението, спира се там. Но от пустинята веднага Го задига и Го занася на покрива на храма, според разказа. Но като Го занася горе, не иска да Го снеме долу, остава Го там. Ние казваме какъв е бил целият разговор? Има нещо, което не е написано. Казвам му: „Хвърли се долу и ще видиш, че в природата съществува една тайна сила и онази

тайна сила Бог, ще изпрати ангелите си и те ще те хванат, и ще те снемат долу, както те качих горе и ще видиш, ще опиташ, че в света съществува един Божествен Промисъл. Като се хвърлиш, ангелите ще дойдат и ще те вземат“. Така казва на Христа, но Христос му казва: Казано е, да не изкушаваш Господа Твоего, да не Го изпитваш. Често някои ученици в класа искат да опитат, доколко е учен учителят. Дойде някоя сложна задача, казват, иди питай учителя, може ли да я разреши. Той иска да опита колко учителят му знае, колко не знае, може да се опита дали може. Разрешава, разрешава, не може. Стават такива работи, забравя се някоя единица.

Най-после Го извежда горе на планината. В света има нещо велико да му покаже, че може да има човек постижения. Казва му: Всичко това ще ти дам само при едно условие. Мога да ти дам всичките богатства, само да ми се поклониш и всичките царства ще ти дам. Това са сега фигури на един външен живот. Какво се крие там. Виждаме едно възмущение. Христос му казва така: „Махни се“. Аз никога не съм свикнал да си превивам краката. Защото, когато си превиваме краката, какво означава? Един човек те поздравлява, какво означавате с поздравлението? Психологически мерят, но поздравлението какво означава? Какво означава изкривяването? Когато някой човек краде, най-първо той си носи ръката право, казва, аз съм добър човек, аз съм човек, който не се огъвам. Но щом намери торбата, огъне си ръката и я прибира. Същевременно всяко тяло, което се огъва, е неустойчиво. Ако железният прът се огъне, въпросът е свършен. Това е един психологически момент вътре. До известно време ти не се огъваш, но дойде един момент и вие се спирате в разсъждението. Дойде точката на огъването. Пък има един момент, има едно положение. Ако човек дойде до него и прекрачи само един милиметър, и той ще се огъне. Това е психологическият момент. Един млад момък от високо аристократическо положение обеднява. Майка

му го възпитава, че той трябва да бъде морален, честен, справедлив, да се държи високо, да знае, че в неговата кръв тече благородна, чиста кръв. Той е беден с окъсани гащи, бори се да разреши един социален въпрос, да изкара своята прехрана по честен начин. Един ден се решава да отиде при един скъперник, банкер и му разправя как е обеднял, как е дошъл до това положение. Банкерът го наблюдава, тогава той иска пари от банкера, да му даде нещо, че ще му ги върне, имал земя, ще я продаде. Банкерът го слуша. По едно време влиза дъщерята на банкера по работа при баща си. Поглежда го, хвърля един поглед и си излиза навън. Този, младият човек, казва: „Аз съм готов на всяка работа, ако вие имате някаква работа, аз съм готов да работя в градината, готов съм и на друга работа. Една година ще работя при вас". Едно съвпадение. Като влиза дъщеря му, той има готовност да остане там. Каквато и работа да има, ще я работи. Отде има това побуждение да остане там. Една нова насока се дава на него. Може ли да кажете първата мисъл каква е била? Какво е това, което измени посоката на ума на този, младия момък.

Че туй е същият закон. Вие вървите по пътя си. Тръгнали сте да си изкарате прехраната, вървите, не се спирате. Виждате една каса със злато отворена, спирате се. Като професор мислите да се спрете или не, да я вземете или не. Вземате кесията и пак тръгвате напред. Питам каква разлика има между онзи момък, който искал да остане на работа при банкера. Защо искал да остане при него? По-рано той искаше да вземе пари от банкера и да си излезе. Сега иска да остане при банкера, да влезе в неговата къща. В дадения момент има ли някакво престъпление. Може ли математически да решите какви отношения ще се зародят?

Фиг. 2

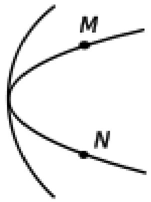

Фиг. 3

Може да обясним как една комета, която се движи, се привлича от слънцето и тя ще се огъне, после замине в пространството (Фиг. 2). Астрономите изчисляват с каква бързина се движи. Тя идва до най-близката точка до слънцето и после се отдалечава с определена бързина. Това са физически последствия.

С този младеж ще се случи пак същото нещо. Той като влезе при този банкер, той е дошъл до най-близката точка. Той още не е в най-близката точка, но се приближава до нея. Този младеж се намира при банкера. Това разстояние той трябва да го изходи, но от това разстояние неговият характер ще се измени. След време характерът му ще се измени.

До известно време той ще има присърце да работи, за да се покаже, че е добър работник, да помага, но като дойде до тази точка, веднага ще стане една промяна, той ще бъде вече добре облечен, ще има една опора (Фиг. 3). Тези точки *M* и *N* са равни на стремежи. Но после става едно отклонение, изменя се. В какво направление ще се измени? Зависи вече, може да се определи положението в добро или в

по-лошо ще се измени. Най-първо този момък ще забогатее като седи при този банкер. Ако има всичките негови качества, ако върви по този път, ако е умен, ако е морален, ако личните чувства идват на трето място, тогава непременно ще успее по най-добрия начин. Но ако моралните чувства вземат мястото на ума, тогава непременно ще се изменят възгледите му. Когато у човека умът взема второ място, човек става фанатик в своите възгледи, в своите лични чувства той казва, той ме обиди. Обидата показва, че умът не е на мястото. Най-първо умният човек не може никой да го обиди. Ако ти си на слънцето и някой на земята ти каже някоя обидна дума заради тебе, какво от това? Обида е, докато си я чул, ако не си я чул. Неща, които са казани за тебе, но ти не си ги чул, ти нищо не чувствуваш, щом ги чуеш, тогава става обида. Чувствуваш какво нещо е обидата. Правил ли е някой аналогия за нейния психологически произход. От най-малките до най-големите същества има обида и ревност. Ревност има във всички същества, като започнеш от най-нисшите до най-висшите. Ревността има материален произход. Има нещо материално, има геометрическа форма. Ти не може да ревнуваш за неща, които нямат никакви отношения, никаква форма. Ревнува се за какво? Ако ти се вземе нещо, което е ценно. Но онова, което няма никаква цена, ти не си готов да го ревнуваш. Къде е злината на ревността? Когато умът измени своето място, там е лошото. В ревността лошото е там, когато ти ограничаваш свободата на човека. А пък свободата на човека се ограничава, когато ти не даваш място на неговия ум да се прояви. Съществува един закон. Човек, който ограничава другите хора, ограничава себе си. Щом ограничаваш другиго в природата, ти ограничаваш себе си. Законът е общ навсякъде. Ти казваш, да огранича някого, но когато ти ограничаваш някого, ти засягаш и себе си. Няма да се мине дълго време някой по-силен от тебе ще те ограничи. Дойде друг още по-силен, ще ограничи и него. Така ще се

ограничавате, но вие не можете да видите каква е връзката между едно ограничение и друго ограничение.

Запример имате желание да станете учен човек. Това желание е хубаво. Учен човек значи умът му да е на място. Вие искате да станете учен човек, да завземете най-високо място в света, да се качите на тази планина. Не е лошо да се качите на планината. Ще разгледате всички земни царства, ще ви се представи една переспектива да станете велик човек. Не е лошо това. Това е в реда на нещата, но ви казва да си прегънете краката и вие без да мислите ги прегъвате. В момента, когато ти прегъваш краката на планината, ти си вече в една долина. Отношенията в планината и в долината се различават. На планината човек е свободен, а в долината той е ограничен. Сега аз бих ви дал едно сравнение, но мога да ви кажа, както Христос е казал на своите ученици: „Много работи имам да ви кажа, но не може да ги разберете. Ако ви кажа, не може да ги разберете.“ Най-голямото ограничение е в долините. Ако първият човек би живял на една планина, той не би се изкусил. И досега щеше да бъде един праведен човек. На планината няма кой да го изкуси. Но той беше в райската градина, една долина е. Имаше там хиляди работи да го изкусят. С какво го изкусиха? С една малка ябълка и му казаха: Тази ябълка, ако вземеш само в ръката си, цяла планина може да създадеш. Тази е причината, че всички все вземате ябълката. Подбуждението е, че все велики работи искате, велики искате да станете. Но и всички преди вас са искали все същото и вие нищо не постигате. Постига се нещо, но много малко се постига. Малко се постига. Но да станеш велик човек, да създадеш цял един свят!

Сега ще преведете: И вие имате едно желание, за което сте готов да пожертвувате всичко и мислите, че с постиженията на това желание всичко ще постигнете. Кой от вас има тази опитност, че като постигне едно желание, всичко друго да се е реализирало. Аз не съм

виждал такъв човек. В даден случай има известни моменти в живота, които вие трябва да ги имате предвид. Не са лоши умствените стремежи, моралните стремежи, личните стремежи, обществените стремежи и стремежите на инстинктите, всичките на място са. Не е лошо да бъдеш силен човек, не е лошо да имаш развити лични чувства на трето място, защото ако нямаш лични чувства, ти няма да имаш постижения. Ако нямаш обществени чувства, няма да имаш място де да ги складираш, туй, което си взел. Ако нямаш инстинкти в себе си, ти нямаш материал, с който да работиш. Казваш: Това са инстинкти. Инстинктът е бакалин, който кредитира всички. От тия работи все ще вземеш нещо. Казваш: Това са инстинкти. Инстинктът, това е омега на нещата. Злото седи в това, когато омегата направиш алфа. Ти си обърнал реда на нещата. Защото онзи банкер, който ти дава назаем, той не работи, той е краен аристократ. Ти ще работиш, но ще му връщаш лихвата. Той увеличава лихвата. Ти никога не може да разбереш характера на големия банкер. Ти даже не може да го заставиш да отстъпи малко от капитала си, да отстъпи малко не може да го заставиш. От лихвите малко да отстъпи не може да го заставиш. Той казва, ти трябва да платиш туй, което си взел, ти си дал дума. Ако не ти каже има известни закони, които регулират. Той ще каже, у тебе няма лични чувства, ти не си благороден човек, у тебе няма високо благородство, морални чувства. Този банкер това ще ти каже. Инстинктите – когато някой път вие се самоосъждате в себе си, съдят те твоите инстинкти, банкерът. Ти мислиш, че сам се съдиш. Тогава той те съди. След като си направил една голяма погрешка – при банкера се правят погрешки. Например, взел си пари и не ги даваш. Дали ти земя и не си я изорал. Оженил си се, това е от инстинктите. Къща си направил, поп си станал, учител си станал, проповедник си станал, ти мислиш да проповядваш на света. Не, не. Не си прави тези илюзии. Ти си станал учен човек, ти бъркаш в касата на този банкер.

Казват, че ти си станал учен човек. Ти прелистваш една книга, бъркаш и вземаш, прелистваш друга книга – бъркаш и вземаш. Ти чуждото вземаш, ти нищо не си научил още. Този банкер те гледа, гледа и ти прегънеш крака, намериш се в безизходно положение, което се състои в това, че нещата не се постигат. Ти си работил и ще си останеш такъв какъвто си бил. Ще се яви главоболие. Кой страда? Когато Божественото в човека не върви съобразно със законите на Божествения свят, тогава главата боли. Когато си духовен и не изпълняваш закона, гърдите те болят. Когато си краен материалист и не си знаеш работите, тогава коремът те боли. Щом те боли коремът, като материалист си съгрешил, щом те болят гърдите, като духовен човек си съгрешил. Щом те боли главата, по отношение на Божественото си съгрешил. Сега казвате, че нервната система не функционира добре, че белите дробове не функционират добре и че стомахът не функционира добре. И това обяснение не е лошо. Причината седи в друго. Болката на корема произтича от инстинктите. Болките на главата произтичат от ума, а болките на дробовете, произтичат от моралните, личните и обществените ви чувства и затова тази болест най-мъчно се лекува, понеже има три фактора вътре: Моралните, личните и обществените чувства. От тях заболяват гърдите на човека. Аз съм правил опити. Ако вие може да измените обстановката на моралните, личните и обществените чувства, вие ще излекувате дробовете на всеки човек. В силите, които функционират в даден случай в човека, трябва да стане една промяна. Белодробният свят на човека е свързан с неговото кръвообращение, с неговата топлина, с неговата топла мисъл и с неговите топли чувства. Обществените чувства с какво са свързани с организма, личните чувства и те са свързани с нещо. Между черния дроб и личните чувства има съотношения. Когато личните чувства не функционират

правилно, те са на главата отзад. Личните чувства са врата за човешкия рай.

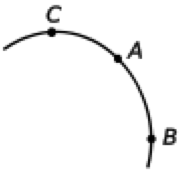

Фиг. 4

Те са на най-високо място в главата и слизат надолу, назад. От *A* към *B* слиза *C* е най-високо място. *A*, *B* е човешкият рай (Фиг. 4). Те го търсят при тези четири реки, но тези четири реки са вътре в човека. Те са неговата артериална, венозна система, те са двете реки ТИГЪР и ЕФРАТ. Другите две реки са симпатичната и нервна система. Следователно в тези четири реки има всичките богатства. В Библията двете реки са наречени Тигър и Ефрат. Другите две реки не е казано къде са. В човешкия рай ги има. Може да ви покажа откъде слиза едната река и откъде слиза другата, но ние се отклоняваме, това не е научно. Това е аналогия. Това, което ви казвам, е олабелир, вероятност.

Положителните неща, на които трябва да се спираме в дадения случай, кои са? Вие се намирате в затруднително положение. Казвате, аз имам малко пари. Тази работа няма да я бъде така. Казваш, ако имам пари, от този момент ти си представяш парите. Почваш да мислиш по кой начин може да придобиеш тези пари. По кой начин може да се придобият парите от ваше гледище? По два начина, може да бъдеш умен и да ги изработиш, или може отнякъде да ги вземеш. Добре, ако ви представя научно. Първият начин, когато ти си умен, ти срещаш някой човек по-силен от тебе, 10 пъти по-силен от тебе. Казваш, ще бъдеш много добър да ми дадеш. Този човек бръква и ти дава. Вторият случай е: Този човек е 10 пъти по-слаб. Ти му казваш:

Какво носиш в торбата. Той ти казва, пари. Ти му казваш: Дай. Той казва: Не давам. Тогава ти вземаш торбата и казваш, тази торба не е заради тебе. Те са само за такъв като мене. Значи. Значи насилието е при слабия, а моралните чувства – при силния. Там, при силния, ти употребяваш ума си, понеже той може да употреби същата сила върху тебе. Сега може да се яви въпросът: Ако той е силен, а ти си умен, хитър и лукав, ти ще прибегнеш до една хитрина. Ти ще се сприятелиш с него, носиш си шишето с вино, ще го опиеш и ще задигнеш парите, ще заминеш. Така ще направи умният. Умният слаб може да обере глупавия силен. Но ако и двамата са умни, онзи взема само половината чаша вино, а половината туря на масата. Той те погледне, той разбира и казва: Достатъчно е, повече не пия. Тогава каква ще бъде твоята тактика? Вие ще дойдете до чисто психологически форми. В мисълта има чисто геометрически форми, линии, по които нещата може да се постигнат. Когато вие работите едно нещо, защо туряте тези две дървета? Да издържи една тежест. Защо не туряте хоризонтално? Някой път може да туриш и хоризонтално, сега турят отгоре перпендикулярни плочи. Тогава се турят тези хоризонтални плоскости, че тежестта се разпръсква по крайните части на тази плоскост.

Сега какъв закон можем да извадим от това? Трябва да държите този ред на нещата. Умът на първо място. Моралните чувства, на второ, личните чувства на трето, обществените на четвърто, инстинктите на пето място. Това е един пентаграм. Това е човекът в сегашното проявление. 1, 2, 3, 4, 5, това е сегашното проявление на човека. Държите ли туй съотношение на нещата, съществува един разумен ред на нещата. Силите, които действуват, си помагат едни на други. Щом измениш реда на нещата, тогава има друго математическо съотношение и задачата остава винаги неразрешена.

Допуснете сега, че има един банкер, вие отивате при него да вземете пари. Той е готов почти да ви даде пари, но вие говорите и изпускате една дума. И той ви казва: Ще отложите, нямам разположение, утре ще дойдете.

Каква ви е целта, когато казвате, че ти си много стиснат човек. Никой никога не може да разбере кой е стиснат и кой е щедър. Ако той е стиснат, той разбира какво нещо е стиснатостта. Ако е щедър, той може да разбере какво нещо е щедростта. Вън от себе си той не може да разбере какво нещо е стиснат човек. Първото нещо: Всякога трябва да се справяте с вътрешния ваш свят. Ако вие можете да се справите с вътрешния свят, вие ще се справите и с външния свят. Онзи момък като вижда момата, тя му прави впечатление и той е готов заради нея да работи. Не го е срам да работи. И момата минава и казва на баща си да се помогне на този беден човек, може да му се помогне. Може да остане. Ние имаме нужда от един слуга. Те са първите положения. Откъде се зарежда в ума на дъщерята едно разположение. И откъде се зарежда в ума на този, младия човек, това желание да остане. Два фактора има. Той най-първо иска да вземе пари, а пък сега като погледна дъщерята е готов да направи една жертва, една морална отстъпка, готов е да слугува, да изпълнява работата, която те искат, иначе той е аристократ, значи влиза в едно ново направление, както водата когато ѝ дадеш най-малкия наклон, тя вече отива надолу. Това състояние на младия момък го наричаме водно състояние. Водата тече и слиза долу в долината. Там има градини. Ще се поливат с нея. В края на краищата може да се изчисли какви ще бъдат последствията за тази вода, която слиза в долината. Когато някои кабалисти изчисляват щастливите случаи, може да изчислиш нещата, може да предскажеш какви ще бъдат постиженията. Ако ти си един банкер, твоят ум може да съвпадне с неговия ум, твоите морални чувства ще съвпаднат с неговите чувства.

Твоите обществени чувства ще съвпаднат с неговите обществени чувства, твоите инстинкти ще съвпаднат с неговите инстинкти и работите ще се изпълнят. Но ако няма съвпадение, ще има препятствия или другояче да ви кажа: Започваш една работа и те боли главата. Започнеш една работа и те боли коремът или те болят гърдите. Каквото и отношение да започнеш на физическо поле, ти трябва да имаш свежи сили в главата си, после разширение на гърдите, после да имаш апетит да ядеш. И като ядеш да ти плющят ушите. Но щом се стесняват гърдите, коремът и умът, тогава тази работа няма да успее. Каква трябва да бъде главата? Какви трябва да бъдат гърдите и коремът? – Здрави. Главата, дробовете и коремът да бъдат здрави и никога да не те болят.

Вие трябва да гледате научно на математическите отношения. Всички постижения в света започват от геометрията. Ако вие не знаете това, никакви постижения не можете да имате без геометрия, защото, геометрията има начини и методи, по които може да се постигне всяко желание. Ще вървиш по известни линии, по известни плоскости, по известни височини ще слизаш и ще се качваш. Ако разбираш геометрията, ще намериш пътя. А ако не разбираш, ще се задръстиш някъде. Представете си един музикант, когото държите десет деня гладен. Ако му дадете едно мъчно парче, ще може ли да даде концерт? Той ще ви каже: Дайте ми да се наям най-първо. В един съвременен салон, дето се дават концерти, този салон трябва да е добре построен, да е отоплен и този, който е свирил, трябва да се е нахранил по-рано, да е добре разположен и публиката да е добре разположена. Понеже вие се приготовлявате за една бъдеща работа, вие сте като войниците. Сега младите войници се упражнявате с пушките, имат патрондаши, ще правят упражнения, ще мушкат насам-нататък. На маневри като отивате, всички излизате, добре побеждавате неприятеля, но като дойдете на фронта, онези гранати се

пукат и работата там е малко сериозна, противникът не щади никого. Какво трябва да правите с онзи ваш противник? Аз често пъти съм казвал, че най-лесното е да бъдеш умен човек. Събрали се мишките и казали, че на котката трябва да се тури звънец. Но кой ще го тури. Лесна работа е – казали те – но кой ще направи това. Че ако се тури звънец на котката, мишките са спасени, но докато се тури звънец на котката, всичката мъчнотия е там. Досега на този, големия котак, звънец не е турен и той всякога иде без звънец. Мишките затова казват, нашите работи не вървят. Ако твоите работи не вървят, ще знаеш, че звънец не е турен още. Ще си кажеш, тази работа не успява, защото не е турен още звънец. Като туриш звънец на врата на котката, той дрънка и работата става.

Най-първо ще се учите да мислите добре, да имате Божествена мисъл. Онзи ден ви дадох един пример, той е много добър пример, аз сам го харесвам. Гледам на някой човек му се яде. Грабва плодове от клоните. Детето като не е високо събира от земята плодовете. Друг казва как така няма обхода. Казвам: Ти нищо не си работил. Слънцето е работило, земята е работила, въздухът е работил, Господ е вложил живот. Те са все съдружници. Аз имам последния дял в изработването на плодовете. Моите акции са толкоз малко. Ще ида и ще кажат ще отложа този въпрос. Както в камарата моят проект ще остане в разглеждане на второ четене и най-после разрешавам въпроса. Та именно като се спре човек да разсъждава какво е вложил. Ти искаш някой човек да те обича, какво си вложил? То е негова работа да те обича. Че ти обичаш, това е твоя работа. Че аз обичам някого, то е моя работа. Друг да ме обича, то е негова работа. В света има два вида свобода. В света всички хора са свободни. Каквото прави човек и в престъпленията, и в доброто, той абсолютно е свободен. И това е хубавото. Че ти не може да извършиш престъпление, ако не си абсолютно свободен. Ти обмисляш нещата и ги правиш. После

виждаш, че последствията са лоши. Но първоначално си свободен и онзи, който прави престъпление, е свободен и който прави добро е свободен. Някой мисли, че той е свободен, но направи престъпление и го турят в затвора. Доброто, което идва да го спаси, намира го в ограничение. Казва му, ти ще имаш добро поведение, ще изтърпиш наказанието и ще получиш свобода. В началото няма да бъдеш свободен, но ще излезеш от затвора, ще се освободиш. Доброто впоследствие го освобождава. Тази философия, че когато ние правим зло, не сме свободни, не е вярна. Ти като направиш зло, сам ограничаваш себе си. Законът е такъв. Това ограничение е вече разумно. Представете си, че ти имаш един приятел и му казваш една обидна дума, той ти е правил много услуги и сега казва, не искам да ти правя услуга вече. Досега бях готов, но сега считам, че не мога да ти правя услуги. Ти от мене искаш приятелство, но ако ти пазиш приятелството, защо ми каза тази обидна дума? Какво трябва да правим сега. Ти може да оттеглиш обидата, но тя има последствия. Докато заздравее тази рана, може да мине цяла година, трябва да мажеш тази рана. Ние живеем в един свят, създаден от нас. Трябва да знаем последствията на една човешка мисъл. Последствията, които излизат от човешкия ум. Ако знаехме този закон, щяхме да мислим за всяка мисъл, която излиза от нас. Защото тази мисъл като мине през всичките области, като мине през моралния свят, ще придобие известни качества, като мине през личните чувства, през обществените, ще придобие известни качества. Ако човек не е умен, ще стане фанатик, горделив, ще стане груб. Ти усещаш в себе си едно състояние, което никак не ти се нрави. Човек, който е груб, той сам не се харесва. А пък като се привържеш някъде, пак не се харесваш. Ако станеш фанатик и мислиш, че твоите възгледи са най-правите и мислиш, че това не е на място, онова не е на място. Ако умът ти не е на място, това ще стане. Ако умът е на място, човек има широки

възгледи. Опитайте личните чувства на човека – има ли той достойнство или е горделив. Онзи, който има достойнство като го обиди някой, той е много умен. Той знае, че са го обидили и ще му каже: Ще ти направя нещо добро. Човек с достойнство всякога помага. Горделивият човек всякога иска да му помагат. Той счита, че всичките хора са задължени да работят, той ще погледне отвисоко и ще каже: Не сте свършили добре. Те са състояния, както когато някоя ръка се подуе. Гордостта е едно болезнено състояние. Когато ръката набъбне, тя има някакъв цирей, набъбне, иска да стане голяма, от това разширение ти усещаш една неприятност. Този, който има това разширение, навсякъде ще усеща обида, че не му дали място, и в дома да е, и син да е, и баща да е, навсякъде най-големи противоречия среща в живота си. Аз не искам да ви обръщам внимание на болезнените състояния, това е патология. Най-страшното нещо в медицината е, когато се изучават болезнените състояния, не знаеш кой е прав, то е патология. За мене и за вас правото е еднакво.

Аз имам вода, онзи е жаден, давам му да пие вода, по-рано преди мене. Той ще има вече едни отношения към мене. А пък аз като пия по-рано и после му давам той да пие, ще има други отношения. Една чаша вода може да спаси вашето положение. Вие го правите от добра воля, отстъпете му. Онзи закон трябва да проучавате, върху който е построено цялото ваше битие, себе си трябва да изучавате. Някой път ние се завземаме да изучим другите хора. Другите хора може да ги изучим дотолкоз, доколкото ние познаваме себе си.

Та главната мисъл да остане: Моралните чувства са като Хималаите. Вие мязате на онзи войник, държал една сказка за свободата и закъснял. Казва: Какво ще кажа сега като отида при капитана, защо закъснях?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Дванадесета година
1932 – 1933

РАЗУМНОСТ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Разлика между живите и мъртвите тела.“ По отношение на знанието в неговата първа степен може да се зададе въпросът: „Какво човек трябва да знае и какво не трябва да знае.“ Казват изобщо, че невежият страда, а ученият се радва. В съвременния свят виждаме, че и учените страдат. Тогава казват, че лошите хора страдат, а добрите се радват. В съвременния живот виждаме, че и добрите хора страдат. Тази скръб, която хората чувстват, реална ли е, или привидна? Трябва да се определи думата невежество. Какво се подразбира под думата „невежество“? Или под думата „знание“? Допуснете сега един много прост пример.

Две деца от благородни семейства – бедно и богато, те носят качествата на своите родители. Числото 6 е възрастта на човека. Математически в шестия ден е създаден човекът. Минавате покрай една бакалница, дето има захар, и бонбоните привличат тези деца. Тези деца, които се привличат от бонбоните, невежи ли са те за бонбоните, или имат знание. И едното се привлича, и другото. Първото бърка в джоба си – няма пари, и скръства ръцете си. Другото бърка в джоба си – има пари, и взема от бонбоните. Първото го гледа. Това дете, което не може да си вземе захар, учено ли е, или невежо. Казваш: „Невежа е.“ Не че е невежо – то знае. И другото дете знае и разбира въпроса толкоз, колкото онова, което е купило. Но едното седи там, когато другото дете купува. Първото дете скришно взема бонбони и ги скрива в джоба си. Но и онзи бакалин взема мерки, хваща го и го бие. Детето добива една опитност. От какво произтича тази плесница? Това е неприятно чувство. То произлиза от неговото

незнание. Не произлиза от факта, че не знае какво нещо е захарта. То произлиза от съвсем други посторонни причини. Не че не разбира какво нещо е захарта, но то не можеше да предвиди отношението между захарта и бакалина.

Някое дете иска да прескочи някой трап. Като рече да го скочи, не може да измери разстоянието, и пада в трапа. Направи един опит, втори. Сега това дете е, което е бито веднъж, стана по-умно. То, като минава втори път покрай бакалницата, наблюдава бакалина. Гледа му очите, иска да знае дали той гледа, или не. И като не вижда бакалина, детето взема бонбони и няма последствие. По-рано детето имаше скръб, че му удариха една плесница, а сега се радва, че като взе захарта, не го видяха. Приятно му е.

Питам сега. Има известни морални правила, че не трябва да се краде. Прав е принципът. Нищо не трябва да се краде. Но ако детето в дадения случай вземе, кражба ли е, или не? Това има привидност на една кражба. Тук има неблагоразумие от страна на детето. То не разбира своите отношения към бакалина. То можеше да каже на бакалина: „Можеш ли да ми дадеш на версия? Утре, като взема пари от баща си, ще ти ги дам.“ Дали са бедни, или богати родителите му, това е второстепенен въпрос. В природата всеки, който е станал баща, е богат. Сиромахът никога баща не може да стане. То е изключено. Едно нещо помнете. Не може да направиш от природата това, за което нямаш никакви възможности. Беднотията отпосле идва. Това са второстепенни отношения. Внушил ти някой, че си беден. Ти мислиш, че си беден, и затова си беден. Ти мислиш, че си глупав, и затова си глупав. Ти мислиш, че си лош, и затова си лош. Ти мислиш вътре така.

Та онази теория се опровергава сама по себе си. В битието онази първата причина, която е създала нещата, тя изключва невежеството в този смисъл, в който ние разбираме това. Но думата „да знаем“ може

да се подразбира да имаме знанието на Бога. Да знаем всичко. Но невъзможно е да имаш знанието на един скулптор, който е работил цяла година върху една статуя и е правил опити. И той знае, и ти знаеш. Но ти не може да имаш знанието, докато не си работил. Ти искаш сега да погледнеш статуята и да имаш същото знание. Ти може да имаш някои теоретически понятия да разправяш някои неща, но скулпторът, който е вземал своя чук и е работил, той има знания. Ти сега искаш да имаш знанието, което Бог има, ама той е работил. То е невъзможно.

Ти казваш: „Детето е от бедни родители." Това е другото заблуждение. Ти не може да бъдеш роден от бедни родители. Аз оспорвам това. Защото, ако майка ти беше болна и баща ти нямал средствата и ти си достигнал до тази възраст, това не показва, че си сиромах. Сиромашията изключва богатството. Сиромашията и богатството са смени. Сиромашията е едно състояние, богатството е друго състояние. При едното състояние, в дадения случай е добро, но и другото състояние е добро. Злото е, когато тези две състояния не се сменят – когато богатият си остава богат и когато бедният си остава беден. Аз сравнявам сиромашията с глада, а богатството с нахранването.

Сега всеки един от вас е почти сиромах и иска да стане богат и няма да се мине половин-един час, и вие ще бъдете богати, ще бъдете доволни. Сега дали ще бъдете напълно доволни от вашето богатство, зависи от яденето. Ако ядете добре, ще бъдете доволни. Казвате: „Някой път храната трябва да бъде добре сготвена." Вие вземате предвид вторичното готвене. В природата всичко е сготвено. Например суровото жито. Нима ще чакаш да го опекат на хляб, и тогава да го ядеш. Яж суровото жито. Ще кажеш: „Нима аз ще бъда като животните, да ям сурова храна?" Ами като ядеш хляб, човек ли си? Аз предпочитам да ям сурово жито. В житото има витамини

повече, отколкото в хляба, който е загубил голяма част от своята хранителност. При меленето между камъните голяма част от хранителността на житото е изгубена. И после житото е почнало да ферментира. Като брашно – тесто. Тестото го месят. Ако вие бихте видели как се пече хлябът, не бихте го яли. Много малко има хлебари, които са чисти. Той бос с краката си меси брашното. Той е ходил с нечистите крака, в нужника ходил, и после – в нощвите. Голямо безобразие. Ние се отклоняваме от известни въпроси.

Има известни примери, които не се отнасят до нас. Например въпросът, да се поправи светът. Това не се отнася до нас. Някой човек е умрял. При всичкото му желание да живее на земята, той е умрял. Значи този въпрос не се отнася до мене. Защо е умрял той? Умрял е по някоя причина. Ти казваш: „И аз ще умра." Ако умреш, ще има известна причина за това. За да живее човек, това не зависи от мене. То зависи от един колективитет. То зависи и от Бога. Един ден този човек ще възкръсне. Няма какво да възкръсва един вол, за да го пратиш пак на нивата да оре. Ако възкресявам, няма да възкресявам вола, няма да възкреся войниците с ножовете. Няма да възкресявам онзи, когото бесят хората, та пак наново да вършат престъпление. Ако аз възкресявах, не щях да възкреся богатите да изтезават бедните, но и бедните няма да възкреся. Богатите няма да възкреся, защото са богати. Ако сиромахът умре, и него няма да възкреся, защото е сиромах, защото, ако го възкреся, ще продължа страданията му. Ако възкреся богатия, ще го накарам да върши нови престъпления. Ще възкреся само разумния. Като отида при него, ще му кажа: „Искам да те върна в живота, но нито като сиромах, но нито като богат. Ако искаш да бъдеш сиромах или богат, то ще бъдеш в затвора, защото и сиромахът е в затвора, и богатият." Но ако те обещаят, че като дойдат на земята, ще бъдат разумни, ще ги възкреся. Разумни в това отношение, че богатият ще бъде готов да заеме мястото на сиромаха,

а сиромахът – мястото на богатия. Ще се сменят. Един час богатият може да бъде на мястото на сиромаха, и обратното.

И тази смяна постоянно става у вас. Някой път се сменя състоянието ви. Вие не разбирате тези промени. Ти си радостен, и после дойде тъжно чувство. Казваш: „Къде отиде радостта ми?“ Ти си на мястото на сиромашията. Ти, не се мине дълго време, във втория час стане нещо, и пак станеш радостен. И ти ставаш ту радостен, ту скръбен. Ти казваш: „Не искам да бъда скръбен, искам да бъда радостен.“ Защо искаш да бъдеш радостен? Ако моята радост ще причини страдание на едного, аз не искам да бъда радостен. Но ако и моите страдания ще причинят страдания на другите и ако моята сиромашия ще причини сиромашия на другите, то и тази сиромашия не искам.

Следователно мога да опитам само едно състояние в мене. Аз да съм сиромах, но ако моята сиромашия може да даде богатство на хиляди хора, то аз ще я нося. Аз я наричам щастлива сиромашия. В този случай богатите ще ми дължат. Аз ги кредитирам. Аз съм дал всичкото си богатство на тях. Аз съм станал сиромах, и те ми дължат припадающата се част на този капитал, който съм вложил в тях. Това е отношението, което съществува между един баща и син и дъщеря. Бащата е вложил известен капитал в сина си и в дъщеря си. И той иска от съзнанието на сина последният да даде припадающата се част от капитала. Разумният син трябва да даде. Ако ти не постъпиш правилно, то има друг закон, който регулира нещата, и ти ще се намериш в едно положение още по-лошо.

Сега мнозина искат да бъдат богати. Някой казва: „Аз искам да бъда богат, не искам да бъда сиромах.“ То е неразбиране. Аз засягам тези социални въпроси, понеже сте влезли в живота и ще се намерите в едно противоречие. Ще дойдете в каквато и да е партия. Тя развива социални въпроси, оправят света. Всичките партии ще оправят света

дотолкоз, доколкото банкерите го оправят. Банкерите не може да оправят света. Те учредят банки, бедните вложат парите си за черни дни, богатите фалират, и бедните пак си остават такива. В света съществува една банка, в която хората трябва да се научат да влагат своя капитал. И за бъдеще в банките трябва да дойдат честни хора, които не са се научили да крадат. Защото, като създадат една банка, те си турят председател, членове и определят си заплата – това е капитал от няколко милиона. Онзи директор взема 100 хиляди лева, поддиректорът – 50 хиляди и т.н. Като търгува две години и като харчат по 50 хиляди, в няколко години капиталът се претупа. Какво е спечелил? В сегашния живот, за да спечелиш, трябва да обереш някого. Така седи въпросът. Една държава, за да забогатее, тя забогатява, като вземе от друга държава. Ние забогатяваме, като снемем кожата на животните, на растенията, като изваждаме всичките богатства от земята, но вън от това природата си има бюджет, който изпращат отнякъде. Житото, царевицата, това са богатства, които изпраща отнякъде. Житото, царевицата, това са богатства, които тя изпраща и които трябва да се разпределят между разумните хора.

Ти казваш: „Онзи банкер, онзи, който управлява.“ Не се знае в света кой управлява. Вие например се възмущавате от сегашния ред на нещата. Но ако ви турят на тяхното място, и вие ще управлявате като тях. Вие се възмущавате, понеже не сте на тяхното място. България съществува като държава повече от 50 години. Кой българин, като се е качил в министерството, е допринесъл нещо? Ние оставаме сега дребнавите работи. Ние засягаме принципално нещата. Аз не засягам модата на политиката. Аз не съм човек на модата. Но не отричам модата. Хубаво е. Но модата според мене е една сянка на нещата. Политическият живот е едно забавление на децата, на политическите деца. Забавляват себе си и народа, но това не разрешава въпроса.

Отида при един гостилничар, сготви ми, но с това ядене не се разрешава въпросът. Трябва три пъти на ден да се яде. Хубаво е. Ти ще ме чакаш един ден, два деня, но аз нищо не плащам. Но колко дни онзи ще бъде гостилничар? Има друг един начин. Съвременните хора нека си мислят, то е тяхно право да мислят. Светът трябва да си върви по своему и земята нека се върти по своя път. Няма какво да се месим. Или мога да дам съвет на слънцето как да грее. Слънцето се върти, както иска. Месечината се върти, както иска, и земята също. Реката си тече, както си иска. Ако направя канал и отбия река, какво ще направя? Казвате, че реката Нил е отбита и е създадена култура. Но реката Нил нали тече на същото място. Но сега там няма творческа култура. Но има нещо по-силно от реката Нил. Умните хора изчезнаха оттам и там останаха глупавите. Когато умните гъсеници се превръщат на пеперуди, напущат своето място. Кои са причините? Вие смесвате едно ваше състояние, едно ваше чувствување.

Например срещна един човек, и ми е неприятен. То е обективно. Не ти е направил някоя услуга, не ти е услужил и като го срещнеш, казваш, че ти е неприятен. Ако този човек беше лош, то природата не би го създала. Ако на мене е неприятно това, показва ли, че е лош? Аз трябва да се освободя от това чувство за него, за да имам правилно понятие за човека. Че не ми е услужил, то е друг въпрос, то е частен въпрос. И аз може да не съм услужил някому. Аз на всички хора не съм услужил. И който да е от вас, услужил ли е всекиму. Има някой случай, дето нашето съзнание не е било будно. Трябва да разбираме какво нещо е услуга. Когато един човек иска само да използва само моята услуга и нищо не работи, трябва ли да му услужа?

Аз не искам да ви направя индиферентни спрямо живота. Искам да ви дам една философия за живота да мислите. Ако 10 души се сражават с 10 хиляди хора, тази война разумна ли е? Ако една кибритена клечка, която цъкнеш и може да запали огъня, тази жертва

е намясто. Но ако издраскаш цялата кибритена кутия и не може да запалиш огън, това цъкане намясто ли е? Ако ти разрешаваш един въпрос и има резултати, то жертвата е намясто. Някой път казваме – да жертвам. Хубаво. Кои неща се жертват? Ти жертваш едно агне, понеже считаш, че неговият живот не е ценен, колкото на един човек. Но аз поставям малко по-другояче въпроса. Представете си, че един баща има 5 дъщери и 5 сина. Те се намират в крайно тягостно състояние. Нямат кокошки, овце и т.н. – нищо нямат. Трябва ли един от тях да стане жертва да го заколят и да го изядат. Или бащата, или един брат, или една сестра днес ще изядат, утре – друга сестра или друг брат и най-после ще оставят един брат и една сестра. И те ще започнат да се гледат. Гладни са и двамата. Който е по-силен, ще се нахвърли върху другия и ще го изяде. Той, като остане сам, няма кого да изяде. Какво ще прави? Той е последният. Опитност нямате.

Аз поставям един краен въпрос – в даден случай никой не трябва да става жертва. То е безумие. Да се впрегнат всичките хора да работят. И ако тези хора работеха, то природата не би ги изложила на тези страдания. Те да сеят, да копаят царевица, жито и т.н. Няма какво те. да се ядат братя с братя. Млекопитающите, тези хищниците, вие още не знаете произхода им. Учените хора говорят за произхода на тези тревопасни, месоядни и млекопитающи. Има няколко причини, поради които вълкът и лъвът се е научил да яде животни. Една вода е тиха, аз ѝ давам наклон и тя, дето минава, къртѝ, носи пръст и т.н., и после пак утихне. Питам, водата станала ли е лоша. В какво седи лошевината ѝ? В наклона. Като ѝ дадеш наклон, ще направи пакост. Ти удариш плесница някому. Онзи се търкулне и казва: „Защо ме биеш?“ Ти казваш: „Какво постигнах?“ Нищо не си постигнал. Втори път той ще бъде по-силен, и той ще ти удари една плесница. В дадения случай ти, като удариш плесница, като плеснеш някой, казваш: „Ти трябва да бъдеш божествен, благороден, справедлив.

Трябва да носиш живот, трябва да бъдеш много умен, практичен. Такъв човек искам аз да срещна.“ Тогава онзи ти казва: „След като си ми ударил плесница, дуелирам се.“ Двама души, като се дуелират, след дуелирането хванат се и се ръкуват. Да се нараняват, това не разрешава въпроса.

Можем да направим каквито и да са глупости. Всички глупости в света са позволени. Да направи човек престъпление, има знание и за това. Например искаш да откраднеш една мома. В ума ти седи една идея. Тази мома с тези блага, които има, я блазни. Ти се решаваш да извършиш едно престъпление. Някой път момата не е съгласна, а някой път е съгласна. Баща ѝ и майка ѝ не я дават. Тогава момата се решава да избяга с тебе. Това отвлича донякъде вашето внимание, понеже, като ви говоря за открадването, вече ви насочвам да мислите. И аз не мога да открадна някоя мома. И някоя мома, като ме срещне, може да помисли: „И аз по същия начин не мога ли да пристана?“ Ти ако откраднеш или ако пристанеш, нищо не се разрешава с това. Ние търсим нашето щастие там, дето го няма.

Та първото нещо – трябва да бъдем разумни. Сиромашията не се разрешава с богатство, а с разумността. Аз наричам разумен този човек – да вземе от касата толкоз, колкото има нужда. И аз да взема толкоз, колкото имам нужда. Аз тази каса я наричам каса, която никога не обеднява. Но ако касата обеднява, и двамата са глупави или единият от тях е неразумен.

Онова същество, което е създало света, е толкоз разумно, че е взело в съображение всичките отношения в света, всичко това е изчислено. Това същество е дало възможност на човека да прави каквото иска, но това същество го държи отговорен. Господ обича все да възнаграждава хората. И понеже ти желаеш някой път да станеш богат не по пътищата, по които той иска да станеш богат, той ще те

накара като сиромах да носиш богатството на другите хора, както конят носи.

Някой път казвате: „Трябва да бъдеш религиозен.“ Нито иконите, нито каквато и да е външна религиозност може да спасят човека. Това са външни неща. Нито ножът спасява човека. Това са празни работи. Казвате – ножът спасявал. Че ако ножът може да спасява човека, защо досега не го спаси? Не. То е разумното слово, словото, хлябът спасява човека. Разумната мисъл, която може да излезе от човека, тя може да спаси човека. Вие може да направите един опит. Млади сте. Мога да ви дам един микроскопически опит да направите. Няма защо да просите. Ако искаш един човек да ти услужи, спри се, изучи характера му, спри се върху една от най-добрите му черти. Предизвикай в душата му нещо хубаво и ако можеш да намериш този човек, ще ти услужи. Извикай една от най-добрите черти в душата му, и веднага ще ти услужи. Но ако не можете да извикате тази черта, вие ще хлопате колкото искате. И онези хора, на които другите помагат – има някои хора, като дойдат при тебе, готов си да им услужиш, но тези хора знаеш ли какви са? Те внасят нещо, като дойдат при тебе. Той, като дойде при тебе, направи нещо, и тебе ти е приятно, и ти ще му услужиш.

Тогава пазете един закон. То е закон заради вас. Не отказвайте едно добро, което можете да направите. Доброто, това е разумният резултат, който ще ви помогне, когато и да е. Да кажем, че вие сте силен, умен човек. Защо ще ходите да просите? Ходете по реките и наблюдавайте къде се къпят хората. Ако аз съм на вашето място, силен съм, няма какво да искам пари назаем. Ще отида на курорт, дето се къпят хората, и като се дави някой, ще го избавя. Ще избавя един, втори, трети, ще се прославя. И тогава пари ще имам и хем ще си направя курорт. Вляза в някое село. На този се счупила колата, на

онзи се счупила колата. Ще поправя колата на този, на онзи, ще се прочуя и ще кажа – дошъл един човек, майстор е той.

Та казвам, има нови начини, по които може да се работи. Сегашният живот има една черта – користолюбие. Всеки един човек образува партия, за да стане голям. Генералът казва: „Напред, момчета!“ Всички момчета ги избиват. А на него ще му турят кръст. Че то е срамота. Че той е подбудил. И после казва – спасил отечеството. Това са заблуждения. Човек може да спаси отечеството, както в театъра някои играят някоя пиеса или някой дипломат. Хубави работи са тези, но те са забавление в света. А пък истинското положение, това, което може да въздигне хората, е друго. Трябва да дойдат сега хора, да премахнат неестествените положения, които сега съществуват. Аз не искам от хората да се отнемат тези неестествени положения. Ще се озверят хората. Трябва да внесем в света нови идеи. Ако хората нямат нови разбирания, светът не може да се оправи. *(Един брат запитва: „Комунизмът партия ли е?“)*

Комунизмът е партия. Малко по-добра партия. То е преходна степен. Трябва да се мине. Няма да се спре там. Трябва да се мине през там. Един ще умре като комунист. Друг ще умре като народняк. От органическо гледище трябва някой път да ви обясня какво нещо е комунизъм, социализъм. Трябва да се разбират идеите. Както сегашните хора разбират живота, то е механическо. Ако вземете вие комунизъм, комунизъм значи да бъде общо. Ако тази е идеята, всички трябва да имат еднакви права. Тази идея е права, но тя не може да се приложи още. Комунизмът започва в един дом. Най-първо бащата, който е бил краен аристократ, той отстъпва, трябва да бъде малко демократ. И майката е аристократка. Те ще дадат място на трети. И сега третият като дойде, не иска друго братче да дойде. Аз съм виждал някой път братя, които се бият. Малкото дете, което е

дошло, по-голямото го налага в люлката. Една ревност вече съществува в малък размер. И това може да дойде и в голям размер.

Трябва да дойдем до чувството. Всички хора имат еднакво право да се радват на благата. Обаче при тези условия, както сега е сложен въпросът, трябва да мине в една нова фаза, с друга една философия трябва да дойде. Според мене онази идея, която е вложена в природата, ние трябва да бъдем носителите на нейната идея. Не идеята на един народ, не идеята на цялото човечество. По отношение на другите цялото човечество пак представя една партия.

Но ние се отвличаме от въпроса, който няма да ни пренесе никаква полза. Ако ние се занимаваме с въпроса за сиромашията, на сиромасите няма да се помогне. Тези хора, които са сиромаси, какво трябва да правят? Ти казваш: „Ще се боря." Но тази борба няма нищо да допринесе. За бъдеще може да допринесе нещо, но на сегашните бедни – не. За бъдеще ще дойде това освобождаване. Но съществува едно положение, което може да бъде днес. Представете си, че вие се намирате в едно блато с жаби, които крякат вътре. Малко вода е останало, но колкото по-малко вода остава, повече крякат. В големите води по-малко крякат. Те разискват въпроса, какви ще бъдат икономическите отношения за блатото, откъде ще дойде водата. Тези жаби в състояние ли са да докарат, вода отнякъде, да си направят канали, реки? Това жабата е немислимо да направи, немислимо е за техния ум. Да преминат от едно блато в друго, те могат. Като дойде дъжд, порой, напълни се блатото, и всички жаби дойдат и казват: „Това аз го направих. Аз като крякахх, дойде дъждът." И всички казват така. Това е жабешко разбиране. И ние, съвременните хора, така разрешаваме въпроса. Никой нищо не е направил, а само е крякал. Не че не е направил, но блатото от това не се е подобрило. В света е станало известно подобрение. В нашия умствен живот известни подобрения има.

Сегашните хора не са както в миналото, но в обществения строй отношенията, които съществуват, са почти същите. Само че засега съзнанието по-бързо работи. Като видят някой човек, който страда, по-често се сещат да му помогнат. Притичат се на помощ един на друг. Но хората не са дошли още до това, богатият да се притича със своето богатство. Майката обича своите деца повече, отколкото другите деца. Това е пак социален въпрос. Ти казваш: „Всички деца да обичаш. Но ти била ли си майка, да обичаш всички деца? Ти своите пари обичаш повече, отколкото чуждите пари. Когато изгубиш своите пари, ти скърбиш за своите пари. Чуждите пари не завземат същото място в твоето съзнание. Някой път ще се спрем на това. Вие може да се интересувате от някой въпрос. Никой не може да ви забрани. И това, което ви интересува, аз виждам психологически къде седи причината.

Допуснете сега, както сега се говори в класа, – влезе едно лице. Например влезе един американски милиардер и подшушне, че идва да помага на бедните. Вашето внимание ще се отвлече, няма да слушате лекцията, ще се раздвои съзнанието ви. Защо? Защото този богатият носи известни блага за вас. Вие ще се зарадвате и ще се разговаряте откъде иде и т.н. Тогава пък аз мога да бъда недоволен защо вашето съзнание е отвлечено. В такъв случай аз ще отложа лекцията и ще кажа: „Запознайте се, поразговорете се и вижте какво може да ви услужи.“ И след като се уведомите добре, пак ще продължа лекцията си. Но някой ще каже да не влиза той в класа. Но някой подшушне, че е в някой хотел, тогава всеки ще направи прошение.

Почти всички, съвременният порядък все така е устроен. Учител ще станеш, ще направиш прошение на инспектора или на министъра ще му дадеш прошение. Или ще те повикат и ще ти кажат: „Дай си честната дума.“ Искаш-не искаш, ще ти искат честната дума. Преди

да отговориш, ще те затворят, ще те изтезават и ще си кажеш, че за идеята страдаш. Аз съм намерил сега една философия. Да се научиш да станеш видим и невидим, да се увеличаваш и да се намаляваш. Щом искат някоя дума от тебе, да станеш невидим. *(Един брат запитва може ли човек да се научи на това.)* Някой трябва да те научи. Когато жабите ще се учат едни от други, нищо не могат да научат. Има нещо в света, от което ти се учиш и някой път ти ще го предаваш на другите. Дойде ти светла идея, която разрешава въпроса. Има нещо, което учи хората. Това, което учи хората, идва пък чрез хората.

Но питам, онзи, който може да те извади от един кладенец, ти, който тежиш 80 килограма, онзи трябва да бъде по-силен от тебе. Детето не може да те извади. Едно дете може да дойде при тебе, може да ти говори, но това дете може да намери по-силен от тебе, да ти услужи. Само силният може да ти помогне. Под думата силен разбирам онзи разумният, който може да те упъти. И след като те извади от това положение, той няма да те задължи да му плащаш, защото само слабите хора искат да им плащат. Слабият човек се осигурява. А силният човек не се осигурява. Силният човек не се страхува, а слабият се страхува. Когато човек съзнава, че е слаб.

Научната страна сега. Как трябва да се живее? Онези скритите сили в човека, които са вложени, те трябва да се събудят. А пък затова има един вътрешен закон, който трябва да го учите тепърва. Кръщават го с разни имена. Да събудиш в себе си скритите сили или да дойдеш и се свържеш с онова разумното в природата. Можеш ли да се свържеш с разумното в природата, ти всякога ще успяваш. Ако ти си умен човек, някой учен човек е ходил по екскурзии, много учен човек е, ти слизаш със свещта и му услужиш. Ти – на този човек му се отвори сърцето, и ти помогне. Но ако ти не му помогнеш, и той няма да ти помогне. Когато един съвременен виртуоз свирил на едно място един концерт, казал: „Аз свирих само за едного в концерта." И

всеки един артист си съсредоточавал погледа и гледал само на едно място. И ако нямало кой да го вдъхновява, неговият концерт е свършен. *(Един брат казва: „Те са слаби хора.“)* Не, те са силни хора. Ето аз как разсъждавам. Ти носиш един лост и носиш една опора. Като туриш там лоста, твоят лост ти помага. И във всяка публика ти ще намериш един център да туриш лоста си. Лостът е един човек. Онзи даже не подозира това. Но за тебе в дадения случай той е лост. Ти – на един поглед, той, като те погледне, става лост, и ти почваш да говориш или свириш.

Та трябва да знаете. Психологически вие трябва да имате един център, място, дето да турите лоста. Поляризиране е това. Природата обича това. То е числото 2. Най-първо, ако не се справите с числото 2, към числото 3 не можете да отидете. Всички съвременни техници откриват така своето откритие. Някой път ти се тревожиш в себе си. Нямаш опорна точка. Щом намериш опорната точка, ти се уравновесяваш, и почват да се балансират енергиите. Някой път могат да се наберат повече енергии в лявото полушарие или в дясното. И знаете ли какво става. Когато се набере повече енергия в дясното полушарие, тогава не може човек да си намери мястото. Когато се набере повече енергия в лявото полушарие, тогава човек е активен, мисли, а ако се събере повече в дясното полушарие, тогава човек се кара. Който е неразположен и мисли да се бие, положи лявата ръка тогаз на главата му, и той се успокоява. Тази енергия търси място де да излезе. И като туриш ръката си, той се освобождава. Най-първо енергията от едното полушарие трябва да тече правилно в другото полушарие. Има известни хора, с които ти си свързан. Твоята енергия ще мине през тях, ще направи цяла обиколка, цял кръг и някои хора в света са скачени батерии. Живите енергии ще минат през тях, и пак ще се върнат при тебе. И като се върнат пак при тебе, ще добиеш едно ново вдъхновение.

Когато аз кажа – ще се съмне, то от моите думи няма да се съмне, но вие се утешавате така. Като кажа, че ще се съмне, не го направих аз. И без да го кажа, пак ще стане, но се утешавате от моето казване и без да го направя. Хубаво е да дойде някой да каже: „Ще съмне.“ Поне кажете тези думи: „Ще съмне.“ Като се намериш в трудно положение, кажи: „Ще съмне. Ще изгрее слънцето.“ Като изгрее слънцето, то разрешава въпросите.

Аз ще направя някой път един опит. В един опит никога не трябва да има егоистично желание. Той трябва да се направи, за да се провери една истина, за да се уверим, а не за да я използваме. Мога да ви направя един опит и този опит може да ви послужи като подтик за през целия ви живот. Ако го направя под друга подбуда, нищо не се постига. Най-малкият подтик можем да направим тук. Един да свири най-хубаво. Но след като го направим, той да не се надигне. Той, като свири най-хубаво, после пак може да стане обикновен. Но за този опит трябва да се подготвите.

Този опит може да се направи, за да се уверите, че има възможности. Като видиш една капка, добиваш вяра, че оттам ще излезе вода. Сега трябва да се овлажните малко. Много сте сухи.

„Отче наш“

Първа лекция на Младежкия окултен клас, 23 септември 1932 г., петък, 5 часа София – Изгрев

КЪМ ИЗВОРИТЕ НА ЖИВОТА

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четоха се темите „Разлика между мъртви и живи тела“.

Пишете сега върху тема „Признаците на сития и гладния човек“.

Питали едного що е стар човек. Отговорил – който се е прегърбил и побелял. Кой е млад човек? Който се изправил и почернял. Гаранцията, която се движи, жива ли е? Или всичко, което стои, мъртво ли е? Сега това са относителни разсъждения. Вас ви трябва малко да проучите четвъртото измерение – не тъй, както сега го знаете. После разпадането на телата какво означава. Разпадане има и когато се размножават телата. Когато една клетка се разпада на 2, на 1, на 8, 16, мъртва ли е тя? Не. Това са все процеси. Но когато дойдем до безсмъртния живот, трябва да мислите. Вие никога не сте засягали какво нещо е смъртта и какво животът. Вие го засягате религиозно. Това е друг въпрос. Така не се мисли. Научно не се мисли така. Казвате – умира някой. Научно човек не умира. В религиозно отношение е така – умира. За вас всеки може да умре. фурнаджията, като не дойде да донесе хляб за вас, той е умрял за вас. Банкеринът, като е престанал да ви дава пари, и той е умрял за вас. И вие, като престанете да внасяте пари в банката, и вие сте умрели за банкерина.

Но това е религиозно схващане, че умрял някой, че изгнива. Чудна работа. Че плодът, като го посееш, умрял ли е този плод? Ни най-малко. Най-първо, като съблекат дрехите на един човек, умрял ли е той? Тогава казват – този човек е излязнал из тялото си. И казват, че думата умрял е дума религиозна. Две такива схващания има. Вие имате две различни понятия, които не отговарят на същината.

Следователно, щом вие имате един мироглед, който не е меродавен, той ще ви спъне, и вие ще влезнете в стълкновение с това, което е. Запример сега мислите, че някой е умрял, заминал, изчезнал. Едно време той ви говори, сега не ви говори. Казват – живите тела говорят, а мъртвите не говорят. Тогава питам, как е възможно този, който е умрял, да не говори? Този, който е умрял, сега говори във вас. Защото все ви говори някой. Казваш – той е изчезнал. Но това, което е изчезнало, ти не можеш да мислиш за него. И ако мислиш, то е преповторение на минали събития. И щом мислиш за него, то е един признак вече, че той не е умрял – вие мислите за него.

Съвременната наука има едно погрешно схващане. Тя иска да обясни живота по един механически начин. Има едноизмерно движение, двуизмерно движение, триизмерно движение, четири-, пет-, шест-, седем-измерно движение. Сега едно същество, което е дошло до триизмерния свят, ще каже – до триизмерния свят има живот, а другото не е живот. И после, ако механически може да се изясни, така астролозите искат някой път да обяснят, и физиогномистите, и те правят същата погрешка, искат да обяснят живота по механически начин. За пример казват, ако пръстът е такъв и такъв или ако лицето е обло или друго, такъв ще бъде човек. То е схващане. И може би нещо могат да кажат, например, че Юпитер му влияе или Меркурий. А, че от Марс или от Юпитер можеш да кажеш нещо положително, много се съмнявам. Общо можеш да кажеш, но точно какво може да стане от човека, може ли да ми предскажете, ако аз съм един юпитеров тип, какво ще направя утре. Вие можете да изучите орбитата на Юпитер, да знаете какви са движенията и какво състояние има, но аз как ще постъпя в съчетанията на вашия хороскоп, какво ще ми кажете? Общи работи можете да кажете, но общите работи и френологията ще ги каже. Но те повече интуитивно се схващат. Че веждите са дебели на един човек, това може да е

обективно, а други са такива тънки – това е едно съвпадение – неговите тънки вежди.

Тогава казвам: „Една дебела река.“ Сега може ли да се каже „една дебела река“? Вие ще кажете – човек може да бъде дебел, а реката не може да бъде дебела. Защо? Право е. Понятията са различни. Реката може да бъде пълноводна. Допуснете сега, че един има дебели вежди. Значи този човек, който на физическото поле има дебели вежди, има по-силни мускули. Едно съвпадение е това, но и космите му са по-дебели. А който е тънък в организма си, и веждите му са тънки. Не може да има човек тънки вежди и дебели кости. Ако рече да направи дебели мускулите си, и веждите му ще станат дебели. Или казано, между тънките вежди и постъпките на човека има връзка. И съвременните физиономисти постоянно поддържат твърдението, което е от хиляди години. И френологията като дойде до научната каша да определи нещата, тя все по същия начин.

Сега вземете думата „каша“. Тя не може да прогресира. Иска да докаже, че от изпъкналостите на черепа има нещо. Но само изпъкналостите не могат да обяснят всичко. И после казват, че от дебелината на черепа, от устройството на мозъка, от дължината на нишките не може да се определи живота – ни от дължината на нишките, ни от гънките на мозъка, ни от количеството на клетките. Сега не е само по механически начин. Животът не може да се обясни, от резултатите не може да се съди за един човек. Ако може от резултатите, тогава човек трябва да определи съвременната култура от фабриките, къщите, всичко това. Но какво ще определи той?

Можеш ли ти да определиш от църквата колко хора са религиозни? От многото църкви можеш ли да определиш колко хора са добри? Най-първо свещениците, които са в тия църкви вътре, не са добри. Защото вземат пари. Църквата е едно духовно заведение. Проповядва той на амвона. Библията я считат като една свещена

книга. Но Библията за съвременните хора е една доходна книга. За едни тя е свещена, жертва, а за други тя е да печелят с нея. Тогава не можеш да определиш от многото църкви, че хората са религиозни. Хората имат известен възглед. Но всъщност да определиш, че църквите са добре дошли? И мога да ви кажа, че там, дето няма никакви църкви, животът е по-добър, отколкото дето има много църкви. И там, дето няма никакви училища, хората са по-напреднали, отколкото дето има повече училища.

Многото училища ни най-малко не показват, че хората са мъдри и имат знание. Там, дето има много училища, там хората може да са по-учени от там, дето няма училища. Всички учени хора приличат на бакали. Това не е наука. Може да кажете, че човек се учи. То е друг въпрос. Но бакалинът да е учен човек, не може да се каже. Или някой учен човек, който реже жаби, да е учен човек? Не. Това е бакалин, който продава пастърма. Ученият човек реже животното и иска да покаже как функционира сърцето, и оттам иска да обясни живота. Имаме микроби животни, които нямат никакви сърца, и пак са умни животни. Но то е предположение. Ние предполагаме, че са умни. Аз не съм се разговарял с една микроба, но предполагам, че е умна. С една маймуна не съм се разговарял, но предполагам, че е умна. Все таки с някой човек не съм се разговарял, не мога да предполагам, че е добър.

Аз искам само да ви наведа на следното. Човек има, пък и всичките имат едно материалистично схващане на живота. На живота не можете да дадете никакво определение. Това, което никак не може да се определи, то е животът. Това, което никак не може да определиш, това е животът. А това, което може да определиш, то не е животът, то е проява на живота. Какво нещо е животът, това ще оставите. Движението, човешката мисъл, човешките чувства и постъпки имат известно отношение към живота. Това са отношения.

Тях може да ги изучавате. Но от мислите да определите какво нещо е животът, не. Разбира се, този въпрос търпи спор. Но спорът нищо не допринася.

Сега онова, което вас ви смущава, е, че има известни установени възгледи. Малкото дете го турят в количката, но като израсне, то не живее в тази количка. Ние казваме, че човек може да се мени, може да стане голям. Как ще обясните пробуждането на съзнанието от това гледище? Съзнанието е една проява на живота. Най-първо това дете нищо не съзнава. После дойде до известна степен на съзнание, после пак изгубва съзнание. Най-първо, като се пробуди съзнанието, усилва се движението, усилва се, усилва се и като дойде до известна височина, намалява се, намалява се и най-после, както е започнало, така и изгасва.

Религиозните хора ще кажат, че старият човек умрял, отишъл при Бога, а като се ражда човек, значи дошъл е от Бога. Добре, дошъл от Бога, а е невежа. Отишъл при Бога, а е грешен. Бог е най-разумното същество и пълно с вечен живот. Как е възможно едно същество да иде от Бога, от вечния живот, и да е простак? И едно същество, което отива при Бога, да е грешно? Ние казваме – човек е дошъл от онзи свят. Онзи свят – това не е от Бога. Ние се спираме върху думите „Дар Божи“. Как е възможно такъв Бог да ни дава гнили круши. Не отговаря такъв дар на съществото, което го дава. Дарът трябва да съответства на съществото, което го дава.

Аз ви намирам много повърхностни. По този начин всички вие ще фалирате до един. Вие всички сте материалисти, първокласни материалисти, и най-голямото невежество в света е материализмът. И най-голямото идиотство това е идеализмът. Казвате, идеален е той. Мислите за неща, които не са. Идеалист бил. Идеалист е той. Взел парите на баща си и ги раздал. Това било идеализъм. Значи да раздадеш чуждото, това било идеализъм, а да събираш чуждото, това

било материализъм. И единият е материалист, и другият е материалист. Той, ако е идеалист, не трябва да борави с материята. Без материя да борави. Да е без мозък, без сърце, без бели дробове, без ръце, без мускули. Идеалистът и материалистът са се опълчили и двамата един срещу други. Единият бил идеалист, а другият – материалист. Така не се мисли. В известна епоха една река тече надолу, но това е насилствено. Тази река тече не по свои съображения и желания. Утре, като замръзне, не тече. Вие мислите, защото другите мислят. Вие желаете, защото другите желаят. Вие грешите, защото другите грешат. Вие сте добри, защото другите са добри.

Веднъж дойде при мене един и ми казва: „Имаш ученици, на които може да разчиташ." Аз си мисля. Аз разчитам на мечката толкоз, колкото на един човек и на един човек разчитам толкоз, колкото на една мечка. Разчитай на един човек, когато разчиташ на себе си. Щом не разчиташ на себе си, на никого не разчитай. Другото няма никаква философия. А някой разчита на другите, понеже не разчита на себе си. Той разчита на професора да му тури добра бележка, а пък не знае, не учи. Да разчита на себе си, това значи да не съществува в твоята душа никакво противоречие.

Когато ядеш, това е работа. Кой от вас не работи? Всеки работи. Няма същество, което да не работи. Всички работят. И ангелите, и те ядат. Ако те не ядяха, щяха да бъдат без енергия. Те по-често се хранят, отколкото хората. Вие ще кажете, че светиите по-малко се хранят. Който не се храни, той не е светия. Разбирате, че като напълни стомаха си с храна, това е ядене. Хранене е, като ядеш, да ти е приятно. Светиите най-много се хранят. Но това са посторонни въпроси. Съществени въпроси са: срещам между вас някои хора, които минават за много учени, но изкривил се е вратът им. Това са анормални движения. Един кораб, когато е натоварен на една страна, се изкривява. Изкривил се е вратът му, иска да знае кои са причините.

Не е направен корабът както трябва. Ще поместиш някои неща в кораба. Натоварен е корабът на едната страна повече, отколкото трябва. Може вратът ти да е подут, защото има циреи. Като изпразниш цирея, ще се оправи вратът ти. Ще се премести материалът малко от другата страна – тогава главата отива в малко противоположна посока.

Намираме, че хората, както сега вървят, постепенно започват да се поляризират. Остаряването е процес на анормална мисъл. Старият не мисли за Бога. Той мисли как ще свърши живота си, кой ще го гледа на стари години. Мисли, мисли, и остарява. И най-после казва, че е остарял. Остарял е от жена си, от дъщеря си, от синовете си, от внуците си. Иска да каже, като че ли има кой знае каква опитност. Никаква опитност няма. Сто и двадесет години е живял, по три пъти на ден е ял, каква работа е свършил.

Как ще определите онзи подтик у човека, че всеки е недоволен от себе си. Защо е недоволен? Понеже не е разбрал какво нещо е животът. Сприятелите се с някого, мислите, че ще намерите живота там. Ти ще направиш съдружие, и тебе те убеждават, че там ще намериш живота. Някои от вас сте свършили. Някои ще свършите. По какво се различавате? Онези, които сте свършили, лъжете повече, отколкото онези, които не сте свършили. Сегашната култура е довела хората да мислят за себе си. Човек, който мисли за себе си, по-скоро ще умре. Аз зная, тук има един ученик, който е мислил за себе си, много е мислил за себе си, не може да спи. Гледам ума му, той мисли. Туря му 10 кг раница на гърба му. Търси някой да му я откопчи и всяка вечер все с раницата спи. Казваше – защо са му я турили. Ти остави този въпрос. Снемете раницата от гърба си. Вие ще кажете: „Ти отричаш живота.“

Не, аз отричам вашите заблуждения. Вие не сте влезли в живота, не знаете какво нещо е животът. Днешната култура не е животът. Вие

трябва да знаете най-първо какво нещо е животът. Да знаете тази истина, че животът е нещо, което не може да определите. Може да го желаете. Твърдението, че животът е страдание, то е глупаво. Глупав е възгледът, че животът носи страдание, както източната философия казва – животът носи страдание в себе си. Като туриш примес във водата, тя изгубва своя естествен вкус. Естествената вода съдържа много по-хубави качества, отколкото какъвто и примес да турите в нея. И тогава според вашето разбиране всички щяхте да бъдете все разочаровани. Нищо повече. Турците казват: „Какъв е церът на това?“ Ако ножът е остър, трябва ли да се режат човешките глави? И ако чукът е тъп и тежък, трябва ли да се пукат човешките глави.

Сега всички вие мислите, искате да осигурите живота си. Това е първото заблуждение. Ако досега вие не сте осигурени, помнете, че никога няма да се осигурите. Ако сега мислиш да се осигуряваш, това е една крива идея. Когато някой човек казва, че трябва да се осигуряваме, че трябва да работим да се осигурим – не, не, ти не внасяй мисълта, че не си осигурен. Ти си осигурен. Искаш и втори път да се осигуряваш. Някой човек иска втори път да се осигурява. Осигурил се е веднъж за 10 хиляди лева и втори път иска да се осигури. И след 20 години като умре, неговата осигуровка я използват. Тогава нека да бъде ясно понятието какво трябва да разбирате под думата „сигурност“. Вие може да работите каквато и да е работа, каквато и да е работа може да си изберете, тя е законна. Дали тази работа ще ви подигне, те са относителни неща. Важно е в работата дали животът ще се прояви, дали ще можете да дойдете до познанието на живота.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ти казваш: „Знаеш ли аз кой съм?“ Мислиш ли, че ти казваш една истина? И аз ти казвам: „Ами ти знаеш ли аз кой съм?“ Тогава вашата работа прилича на следното. Един полковник отива в агенцията на „Сингер“

– това било в Русе, при Илия Стойчев и полковникът казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ „Кой си?“ „Аз съм полковник еди-кой си.“ Онзи му казва: „Моите уважения. А ти знаеш ли аз кой съм? Аз съм ефрейтор Илия Стойчев.“ Каква е разликата между един ефрейтор и един полковник. Полковникът може да вади ножа си, но по-умен е ефрейторът. Може да е по-горен. Ни най-малко полковникът не подразбира някой умен човек. Сега не считайте това за критика. Това не е критика. Бих се изразил така: да не критикуваш нещата. Аз тук правя разбор. Това сега е разбор, а не критика. Разбор на нещата е.

Ти казваш: „А човекът има право да мисли така.“ Хубаво. Какво имаш право да мислиш? Ти, разумният човек, нямаш право да спъваш живота, който изтича от тебе. Ти. разумният човек, нямаш право да затваряш, да туряш канелка на живота и да го точиш, да го продаваш като кръчмар. Нямаш право на това. Тогава питам, вие продавате ли живота? Продавате го. Вие като казвате: „Ти знаеш ли, че аз те обичам?“, тогава вие продавате живота. Казваш: „Ще платиш за тази чаша.“ Ти си кръчмар тогаз. Живот, който се продава, живот ли е? Не е. Това, което не се продава, е живот. Това, което се продава, не е живот. Това, което се казва за любовта, не е любов. Това, което не се казва за любовта, е любов. Ти считай, че още не си проявил любовта. Никой още не е проявил това, което трябва. Аз досега не съм разбрал защо ме обичат хората. Казвате: „Ти си добър човек.“ Разбирам защо ме обичат. Не, че им забранявам да ме обичат. Аз когато искам да обичам някого, никой не може да ми забрани. Може да обичам когото искам и както искам може да живея.

Животът не търпи никакъв закон, никакво мнение. Може да го налагате, но то е като водата. Водата носи всичката кал. Но един ден тази кал ще се оцеди. И нейната вода ще бъде пак вода. Ти може да правиш някои неща, да туриш смърт в живота си, но един ден животът ще се освободи от нея. Някой път се цапате. Казвате: „Аз съм

това, аз съм онова.“ И после за малки работи се докачате. Какво нещо е докачението? Защото, като се качи едно дете на гърба на баща си, бащата не се докача. А пък като се качи на гърба му, той се докача. Вие ще мислите по това. Втория път искам да мислите върху тази тема.

Казвам следното. Да определите какво трябва да се прави сега. Ако аз пиша, както вие пишете, ако аз правя, както вие правите, и работя, както вие работите, отлично. Но при всички тези работи хората страдат и умират. Да пееш, без да страдаш. Да пишеш любовни писма, без да се разочароваш. Да търгуваш, без да губиш. Да спиш сладко и никак да не те боли главата. Да ядеш сладко. Човек има три инсталации: стомашна инсталация, белодробна и мозъчна. Те са най-големите фирми, които съществуват в природата. И с големи капитали са. Всички вие сте кредитори на тези фирми. Вие сте представители на тези фирми, кандидати сте. Всеки един от вас препоръчва фирмата на стомаха си. За да му докажеш, казваш: „Дайте ми ядене.“ Ще видите, че това е фирма и половина. А пък друг препоръчва фирмата само за пиене, а някой препоръчва фирмата на мозъка си. И казва: „И знаете ли нашата фирма какво прави?“ Фирма е това. Фирмата у вас е отлична. Аз я познавам. Само че вие фалирате. Ту се появява, ту изчезвате. Три фирми има, но това не е още животът. Нито стомахът е животът. Тук-там се появява животът. Нито в дробовете е животът. Те са места, дето животът се проявява и минава. Има хиляди начини, по които животът се проявява, но вие не сте намерили още онази постоянна фирма, където животът се проявява устойчиво. Тогава вие падате духом, обезсърчавате се и казвате: „Закъсахме.“

Човек, който има живот, никога не закъсва, никога не заболява, никога не умира. Човек, който има живот, грях няма да има – той е свободен от всички противоречия. Там, дето има противоречие, вие

не сте дошли до онези извори на живота. Тепърва трябва да дойдете до тях. Хиляди години вие сте изучавали материализма в миналото. Аз бих гледал, да кажем, на Ивана – къде е бил, какъв е бил, какво се е мъчил. Това е научен извор. Какво нещо е животът, но не съм свършил още към извора си.

„Отче наш“

Втора лекция на Младежкия окултен клас, 30 септември 1932 г., петък, 6 часа

София – Изгрев

ЗНАНИЕ – СЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ (СИЛИТЕ В ПРЪСТИТЕ. ЗНАНИЕТО В ПРИРОДАТА)

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Пишете върху темата „Как са създадени краката и ръцете“.

Сега толкова години наред вие, младите и старите, не правите упражненията както трябва. Природата не обича безпорядък на нещата, вследствие на което и всички хора са потънали в известно невежество. Едно упражнение, каквото и да е то, трябва да се извърши както трябва. Сега шестте упражнения, които имате вие, трябва да се правят ритмично. Сега как си вдигате вие ръцете – нали, като почвате упражнението, си вдигате ръцете. Във вдигането на ръцете нагоре трябва да си напълните дробовете с въздух. Ти не можеш да вдигнеш нагоре ръцете си, докато не напълниш с нещо гърдите си. С вдигането на ръцете си нагоре, вие трябва да възприемете нещо. Човек всякога трябва да възприема нещо. И гайдата не може да свири, докато не се напълни, не я нахраните с нещо. И човек най-първо трябва да яде, за да добие сили. И ако няма храна, не може да има, няма движение. Нищо ако нямаме, и движения няма.

Значи трябва да възприемеш въздух при движение ръцете нагоре, и тогава, като слизаш надолу, при клякането, трябва да издишаш. После пак като се качваш, при изправянето нагоре, пак ще възприемеш въздух. А вие как правите? Като слизате, дишате, а като се качвате, издишате. Един буламач е станало и няма никакви резултати, а има едно чувство на разочарование. И тогава човек става хилав. Гледаш, някой човек върви, главата му на едната страна

наведена или на другата страна или гръбначният стълб се изкривил. Това са все неестествени положения. Ти ако вървиш прав – има си известни закони в света, ти трябва да вървиш прав по отношение на известна плоскост, на известни сили, които действат в тебе. Ако ти не си в хармония с тези сили, ти не можеш да мислиш правилно, не можеш да чувстваш правилно, ти си загубил своя перпендикуляр към плоскостта, в която се движиш. Аз казвам плоскост чисто физически, то е плоскост, поле, в което ти работиш.

Та казвам, вие сега следвате всички тия науки, които са едно упражнение за вашия ум. Но всичко това, което вие знаете, няма никакво приложение. Като казвам, че няма приложение, то значи, има повече отрицателен характер, отколкото положителен. Отрицателен характер, когато човек яде повече, отколкото трябва, и следователно стомахът му не е в състояние да смели тази храна и той губи повече сили. И вследствие на това ти усещаш едно неразположение. Какво се изисква тогава? Да яде човек по-малко. Сега идеята, че с малко ядене човек не може да поддържа живота си, но малкото храна, но обработена, дава повече сили, отколкото многото храна, и необработена.

Та най-първо трябва да си съставите едно понятие за себе си. Вие носите една глава, едно тяло, едно сърце, ръце, удове, които са резултат на хиляди векове, които са минали преди вас. Хиляди същества, които са работили върху този резултат. Следователно вие носите едно тяло и не знаете защо го носите. Имате едно тяло, което е тежко 50, 60, 70, 80 килограма тежест, но защо тялото ви е тежко, не знаете. Толкова не знаете и даже не знаете тези органи, с които функционирате, не знаете тяхното употребление.

Ще кажете – може и без това знание. Добре, съгласен съм. Може и без да знаете всичко това. Но вие влизате в една стая да живеете. Вие питате хазаина: „Тази ли е стаята?“ И той не ви разправя, че

стаята има толкова ключове и много други приспособления, заминава си човекът. И вие се въртите и търсите ключа, търсите някъде светлина. Вие трябваше да питате: „Тази стая осветление има ли? Къде е осветлението?“ И ще си го запишете къде е ключът. После ще питате водоснабдяването къде е. И него ще си запишете. И ред други приспособления, и за тях ще питате, и няма да се намерите в едно трудно положение.

Сега тези са ред положения, които не засягат само вас. Засягат всички същества – и по-нисшите същества по-добре живеят, отколкото по-висшите същества. Вие сте заняти с вашите нововъведения. Кое нововъведение? Представете си, че вие сте направили една хубава дреха. Ушили сте дрехата и сега това нововъведение – дрехата, искате да облечете дрехата си. Имате огледало, обличате я, събличате я, въртите се напред, назад, че забравяте да ядете. Само за дрехата мислите и някой път забравяте и да учите уроците си. Само дрехата обличате и събличате. Този опит ще го правите само когато времето не е ангажирано с уроци. Но щом имате уроци, няма да ангажирате уроците с вашето нововъведение – с това обличане. Какво ще спечелите да покажете навсякъде това нововъведение? Някой ще ви обере и ще се върнете без дрехата. Или вие сами ще примамите някой да ви открадне дрехата.

Тогава, ако аз ви кажа тъй, от съвременната наука ще извадим един извод, следующия. Водата, която при студа ври, какво става с нея? Тя замръзва. И водата, която при огън ври и се изпарява, какво става? Вода, която ври и замръзва, какво е? И при студа ври, и при огън ври, но имате два различни резултата. Сега преведете това психологически. Има известни процеси, които изискват време. Казват: „Той ври човекът!“ Да вриш при студ? Огън е това на телата. Ври този огън. Има един огън, който смразява. Студът е огън, който смразява, сгъстява телата. Ако ти вриш и замръзваш и ако ти вриш и

се изпаряваш, какво ще придобиеш? И в двата случая ще придобиете ли нещо?

Вие сега не сте научили един начин. Вадите си други изводи. Какво искате вие? Вие например питате: „Какво иска да каже Учителят? Какво сме съгрешили?“ Мен не ми е въпросът за вашите грехове. Мен не ме интересуват греховете. Че вие имате да плащате някому, и това не ме интересува. Че вие имате голяма раница на гърба си, и това не ме интересува. „Ама знаеш ли колко ми тежи?“ Че какво от това. Щом ти е тежка, хвърли едно кило от нея. И после хвърли още едно кило. Хвърли! Хвърли! Ти си господар! Казваш: „Знаеш, гърбът ми се охлузи, уморих се.“ Че ти си господар! Щом ти не знаеш да изваждаш хляб от твоята раница, аз те считам, че ти си един слуга, не си господар. Напусни господаря си. „Ама кой ще ме храни?“ Тогава носи раницата на господаря си. Едно от двете. Или трябва да напуснеш лошия господар. Е, кой е лошият господар? Лошото мислене. Щом лошо мислиш, ти си при лош господар. Щом право мислиш, ти си при добър господар. Или правото мислене е напущане на лошия господар. Ще кажеш: „Не, господине. Досега ти слугувах, няма да мисля вече така.“ Лошото мислене е един господар, който ми е турил един юлар на главата. Казвам, не ти искам юлара вече! „Ама този юлар е за тебе, той е много хубав.“ Не го искам аз юлара. За тебе нека остане, а аз без юлар ще ходя.

Та сега казвам, новият начин, новото разбиране в света какво трябва да бъде? Да кажем, имате една мъчнотия. Хубаво. Имаш една рана, трябва да знаеш как да я лекуваш. Имаш един дефект, паднал си някъде, някоя кост се е разместила, какво трябва да правите? Ще намериш един майстор, който да я намести. Има един дефект, от който човек страда. Всяко едно страдание се дължи на един дефект или на миналия живот, или на сегашното, или на чувствата, или на

мислите. Трябва да се намери един начин да се поправи. Пък ако не може да се поправи, какво трябва да се прави?

Аз ще ви дам един въпрос. Щом яздиш на една каруца, която е счупена, какво трябва да правиш? Ще напуснеш каруцата, ще туриш товара на гърба си и тъй ще вървиш. Ама без каруца не може. Тогава ще чакаш да мине някой, който да я поправи. Ако след два-три месеца мине някой, че да ти поправи каруцата, заслужава ли си два-три месеца да се чака да дойде този, който ще поправи каруцата? Всички противоречия, които са в живота, това са неестествени мисли, неестествени чувства, навсякъде едно разногласие.

Сега да се повърнем, това са ред аномалии, които сега съществуват в сегашното човечество и, разбира се, трябва да дойдат онези майстори на човечеството, които трябва да въведат човечеството в правия път. Това е общото положение на всеки един човек. След като се води цялото човечество, всеки един човек си има едно знание определено, в което той сам трябва да влезне. Сега онова, което вие трябва да направите от съвременното знание. Ако вървите по този път на съвременното знание, вие ще имате тези резултати. Ако сте един богаташ с неговите разбирания, ще направите къщи, ще имате автомобил, добре ще ядете, ще се ожените, ще народите деца, ще остареете, ще умрете, ще ви направят един паметник, ще пишат: „Тук почива един благороден човек, добър човек, оставил голямо наследство." Питам, вие след като умрете и на вашия паметник напишат най-хубавите имена, тези имена какво иде ви ползват, като ви турят в земята?

Представете си в съзнанието такова едно схващане, че всеки един човек, който е богат и е заровен в земята, че съзнанието му седи там, не се освобождава от гроба. И той усеща тежестта, дето е заровен, казва: „Така ми пишат – тук се намира един благороден човек с благородна кръв, от високо произхождение, това направил, онова

направил, ехееей, но аз страдам отдолу. Поливат ме, плачат отгоре ми, но какво ме ползват всичките тези, когато аз отдолу се мъча. Аз страдам, а хората минават, тъпчат ме отгоре и казват: „Добър човек беше.“ А какво ме ползва всичко това, когато аз отдолу се мъча. Каква философия има във всичко това? Не ги искам да ходят като обрани попове и да ми четат молитва. Аз бих предпочел да кажат другото – да бъда лош човек, но да кажат: „Я да го изкопаем и изхвърлим навънка.“ И тези хора бих ги счел за по-добродетелни, отколкото да ми четат всичките тези молитви „Господи, прости му греховете“.

Това е сега вашето положение като ученици. Вие седите и чакате някой да ви каже някоя блага дума. Ти си много даровит, но си скъсан. Ти си способен и даровит, но професорът те скъса. Нищо повече. Ти си даровит, но нямаш нито пет пари, ходиш гладен, пак те скъсал професорът. Ти си благороден, но гостилничарят няма доверие в тебе. Пита пари имаш ли. „Нямам.“ „Хубаво, ако остане нещо, може да ти дам.“ Турците казват на такова едно разсъждение: „Е, изходният път какъв е?“

Туй е изходният път на нещата. Но изходният път за умния, който може. И всичките тези упражнения са упражнения, при които вие можете да разрешите една мъчнотия в света. Но ако вие не знаете кой от тези пътища да изберете, в дадения случай туй няма да ви ползва.

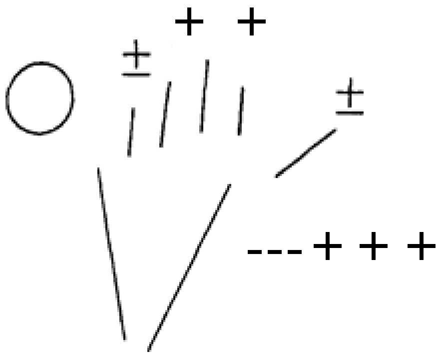

Фиг. 1

Представете си, че вие имате тук един такъв знак, както в аритметиката минусът. Какво ще постигнете? Или представете си, че имате знаците, турени във всички положения. Ако вие сте, това нищо не разрешава. В единия случай водата, която ври при студа, тя ще замръзне. Плюс отгоре това е студ, това е събиране. И вода, която ври при студа, тя ще замръзне. А минус това е вода, която ври при топлината. И като отидете при тенджерата, нищо няма да намерите там. Всичко е изчезнало – извряла е водата. Това е минус. Сега, ако водата се изпари и водата измръзне, какво печелите вие? В дадения случай водата е полезна на един дерменджия. Човек си меси хляб, опича го, има вече един сложен процес, който допринася нещо. Тогава представете си, да кажем, вие имате тия знаци така поставени вътре – – + + +. Това е естественият път за сполуката в света. Два минуса и два плюса и плюс. Но ако ти не можеш да определиш тия плюсове?

Да кажем, имаш лявата ръка. Ако в дадения случай ти не знаеш де е положителното у тебе? Ние взимаме като образ ръката. Но тя е образ на известна деятелност, която става вътре у човека. За пример вие имате малкия пръст. Той е във връзка с известна област на мозъка. Тогава слънчевият пръст, безименният, и той е свързан с известна област на човешкия мозък. Първият пръст и той е свързан, палецът и той е свързан. И трябва да знаете, че силата на палеца е равна на силата на четирите пръста. Следователно туй, което четирите пръста съдържат, като се съединят, този пръст – палецът, половината на човешката енергия изходи от палеца, или половината от човешката енергия е вложена в палеца. Именно животните имат само тия четири пръста, те нямат енергията на палеца, туй разумното разбиране – приложението. В палеца е приложението на човека. Без

палец вече вие имате енергии, които действат инстинктивно. То е едно колело, което се върти, върти и ако му туриш малко масло на самото колело, това са физически енергии, които действат автоматически. Това всеки може да използва.

Та казвам, когато имате едно желание, на което не знаете неговия произход, вие се намирате в енергиите на вашите пръсти, отдето изтича енергията. Например вие имате стремеж да се качите на високо място, вие искате да заемете високо място, да станете висок човек. Да вземем един човек, на когото личните пръсти са развити – той иска да стане висок. Питам, ако вие се качите на един висок връх от 12 километра, какво ще добиете на този висок връх? Вие ще се задъхате и ще имате нужда да се тури изкуствено дишане. И досега на 8 хиляди метра ако се качите, има едно задъхане и трябва да имате един изкуствен мехур, от който да приемате кислород. А като се качите на 12 хиляди метра, ще загубите съзнанието си.

Та казвам, като се качиш на такава височина, ти ще изгубиш смисъла. Този закон е верен. Вие искате да се подигнете в обществото и тъй да се издигнете, че да ви знаят всички хора, да станете прочут човек. Вие не знаете колко опасно е да бъдеш прочут човек. И лошо е никой да не те знае, но лошо е, когато те знаят всички хора. Вие имате една идея да се прославите. Но тя е чисто Божествена идея. То е друг въпрос да ви знаят, които ви обичат. И те искат да ви допринесат нещо. Но когато един човек гледа на вас, че иска да ви използва, по-голяма опасност няма от тази. И питам, ако вие запознаете една овца с един вълк, какво добро ще допринесе той? Че вие я излагате на голяма опасност. И какво най-после ще се случи с тази овца? Дали е мъжка овцата, или е женска, вълкът не гледа. Резултатът ще бъде все същият. В резултат и двете ще платят с живота си. В единия случай мъжката овца ще бъде малко по-мазничка, по-голяма, а женската – по-мършава. Винаги мъжките овце са по-мазнички. И вълкът ще има

повечко месце да яде. Ти казваш: „Аз я запознах с почетния вълк. И вярвам, че този вълк ще води и пасе тази овца.“ Да, той ще я пасе така, че втори път няма да я намериш тази овца.

Аз правя своята аналогия. Ако ти запознаеш една твоя благородна мисъл с една мисъл на един вълк в тебе, мислиш ли, че твоята благородна мисъл ще остане здрава, неразрушена? Никога! Никога не оставяйте лошите мисли в паралел, в запознанство с една добра мисъл, с една овча мисъл. Казано е – побеждавайте злото с доброто. Там законът е друг. Смисълът е съвсем друг. Мисълта в пълната смисъл е една пасивна проява. Сама по себе си мисълта е силна, когато е в човешкия ум. Но една човешка мисъл вънка от човешкия ум, тя почти е без сила. Всеки може да използва една мисъл – лоша или каквато и да е, може да се използва от едно разумно същество. Лошата мисъл може да се използва. И добрата мисъл може да се използва, но от едно разумно същество.

Та казвам сега, ако вашият малък пръст е положителен и ако вашият първи пръст е отрицателен, и ако вашият палец е отрицателен и вашият среден пръст е положителен, какво ще постигнете? Какъв ще бъде резултатът, ако малкият пръст е положителен? Положителният пръст придобива нещата, а първият пръст ги губи. И палецът и той ги губи. А средният пръст, той печели. Какво ще придобиете? Е, този е най-високият връх, на който може да се качите със съзнанието. И съвестта, и тя е нагоре. Да бъдеш положителен, значи постоянно да преглеждаш сметките си. Какво ще придобиеш? Съзнаваш ти в твоя тефтер най-високото място, ще видиш остатъка. Този пръст средният раздава правото на всички. Тогава какво качество имаш над тях? И тогава какъв смисъл има качването на този връх? Защото, ако се качиш и раздадеш правото, тогава е хубаво. Но ако ти се качиш и се върнеш, без да раздадеш никому правото, тогава какво си спечелил? Губене на енергията е

това. Ти, като се качиш там, трябва да раздадеш правото някому или на себе си, или на другите, но ще дадеш някому правото.

И питам, ако ти в малкия пръст си положителен и си добил всичките средства в света, богатства от този малкия пръст. Казвам, за даден случай малкият пръст има всичкото богатство, но ти имаш развален стомах и дробовете ти са слаби, и главата ти. Питам, че този пръст бил много богат, какво ще те ползва? Той ще ти създаде всичкото нещастие. Около тебе ще се съберат доктори, ще направят всичките свои опити. И какво ще добиеш от тия опити? Ще добиеш само страдания. Това е сега положението, в което сега мнозина от вас се намирате.

Вие страдате. Казвате: „Защо така е обществото направено?“ Никой човек в съвременния свят не е в състояние да ви даде един отговор, защо са тия страдания. Ще кажеш: „Баща ми и майка ми са били такива. Ама обществото не е така добро.“ На тези никой не може да ви даде отговор. И ще кажете: „Такъв е светът.“ Е, какво трябва да се направи? „Трябва да се поправи.“ Не трябва да се поправи светът. Ние имаме философията на мишките. Те казали – трябва да тури звънец на котката. Но затова трябва знание. И после кой ще тури звънеца на котарака? Мишките трябва да станат по-силни от котката, за да турят звънеца на котката. За да турите вие звънец на вашия котарак, вие трябва да имате едно знание. Вие имате известни мисли, известни желания, известни чувства, ама знаете ли в даден случай едно желание, което вие имате, туй желание ваше ли е, или вие сте един наемник на едно ваше желание. Ти казваш: „Аз ще го убия!“ Е, хубаво, ти убиваш някого, друг убива тебе.

Питам тогава, ти господар ли си? Ако два предмета, които се сблъскват и се разрушат един друг, какво се постига? Сега аз искам да ви наведа на мисълта: най-първо трябва да знаете известно желание, произхода му, господар ли ще бъдете на това желание, или то ще

бъде господар. Слуга ли ще бъдете на това желание, или то ще бъде слуга на вас? Казваш: „Аз имам желание." Но ти господар ли си на това твое желание, или си слуга? Ако си господар, ще има един резултат. Ако си слуга, ще има друг резултат. И после, ако си господар, добър господар ли си на твоето желание, или си лош господар на желанието си?

И после другото положение. Това твоето желание добро желание ли е, или е лошо желание? Ако си слуга на едно желание и не си господар, ти ще гледаш това желание добро ли е, или лошо. Ако е лошо това желание, ти ще гледаш по всеки начин да се освободиш от това желание. Ако не се освободиш, ще имаш най-лошите последствия, за които никой не може да ти помогне. Сега не се спирайте върху това. Светът е един резултат. Всички тия хора това са единици, които функционират вътре в света.

Представете си сега числото 5. Това число може да вземете като едно положително число, може да го вземете като едно степенувано число. Да кажем 5 пясъчни зърна. От тях какво можете да изкарате? Нищо не можете да изкарате. Но това може да са 5 ябълчни семена. От тях може да изкарате нещо. Представете си, че това са 5 вола и 5 коня. Вие можете да ги впрегнете. Или най-малкото това са 5 ваши приятели, които можете да имате. Това са все числа степенувани. Резултатите ще бъдат все различни, ако имате пясъчни зрънца, ябълчни и приятели. Ако вие знаете какъв е произходът на числото 5 или какво съдържа в себе си числото 5, вие можете да направите много работи. Какво е числото 5? Вие имате 5 добри ваши приятели. Какво можете да направите с петте добри ваши приятели? Ако са 5 песъчинки, ще ги турите някъде. Ако са 5 ябълчни зърна, ще ги посеете някъде в земята. Ако са 5 вола, ще ги впрегнете или ще ги продадете. Ако са 5 добри ваши приятели, какво ще правите с тях? И

тях ще впрегнете на работа, нали? Ама ако вашите приятели са по-силни от вас, как ще ги впрегнете?

Та казвам сега, може би вие имате една идея, каквато е била онзи Гордиевият възел. Чакали да го разреши някой. И като не се намерил такъв, който да го развърже, дошъл Александър Велики, той взел ножа си и го разрязал. Но той го разреши по много механически начин. Питам, Александър Велики не разреши въпроса, той разряза Гордиевия възел, но не можа да запази империята си, питам, де седи величието на Александър Велики? Александър Велики е разрязал Гордиевия възел, той е разрешил задачата така, както се разрешава само в едноизмерния свят и в двуизмерния свят. Това е отрязване. Едно двуизмерно същество винаги като Александър Велики ще разреже Гордиевия възел и той не може да си представи, че може да има и друго разрешение. Това е едно същество, затворено в един кръг, разбирате ли? То казва: „За да излезна от този кръг, непременно този кръг трябва да се пречупи някъде. Ако е едно триизмерно същество, той ще прекрачи този кръг. За него кръгът представлява една от великите тайни и казва – трябва да се пробие. И като го пробие и скъса този кръг, то мисли, че е разрешило една от великите тайни. Ако е едно триизмерно същество, то ще дигне кръга и ще мине над кръга отгоре. И кръгът ще остане цял. Сега а вие много пъти като двуизмерното същество разваляте кръга, казвате: „Аз ще скъсам връзките си с него!“ Вие сте двуизмерно същество. Имаш някоя пръчка на пътя, вдигни си крака, прескочи я. Няма какво да го разкъсваш. Кажи: „Аз ще прескоча този кръг! И ще вървя напред!“ И няма да се занимаваш занапред с това.

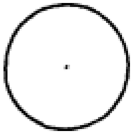

Фиг. 2

Та в сегашната математика, в ръката, докато са всички количествени числа, които природата е турила, тия подразделения вътре, после линиите в дланта – всичко това е вложено вътре. То не е само предположение, ама има една мярка. Ще минете тия граници между световете на фалангите или на членчетата на пръстите. Това са все приятели, една мярка е. Ще мерите тия граници между световете. Първата фаланга, първата граница, това е Божественият свят. Втората граница е светът на ангелите. И коренът, или третата фаланга, е човешкият свят. Или основата на пръста, това е животинският свят. Така отношение има. И тогава ще знаете кой свят у вас управлява. А това трябва да го знаете. Гледайте си ръката надолу, нагоре, надясно, наляво, после върховете на пръстите си гледайте.

После вие не знаете къде да бутнете. Някой път не ви върви. И ако река аз да ви кажа някои работи, вие ги вземете толкова буквално, че нищо няма да се постигне. Аз гледам сега, когато някоя певица пее. Тя постепенно ще се упражнява, упражнява, докато изпее една песен „Аве Мария“. „Аве Мария, Аве Мария, Аве Мария“, пееш „Аве Мария“, но нищо не става. Ти пееш една песен, но при явяването на една мечка, ти ще бягаш. Пееш „Аве Мария“, но бягаш. Аз наричам да изпееш „Аве Мария“, и мечката да се спре там. И като дойдеш при един гостилничар и като изпееш „Аве Мария“, той да ти каже: „Ела!“ Ти идеш при един банкер, изпееш песента „Аве Мария“, и ти каже: „Ела!“ И ти даде. Идеш при един дрехар, изпееш му песента, и той ти даде. Това разбирам. Тогава навсякъде „Аве Мария“. Нямаш приятели, изпееш песента на един, и той ти каже: „Аз ви познавам, заповядайте.“ Но ако той каже: „Не си струва да слушаш гласа му, гърлест е гласът му, струва 5 лева.“ И тогава вие идете до онова противоречие, казвате: „Защо Господ ме е създал мене?“

Аз имам един друг въпрос. Защо вие мислите така? Когато Господ те е създавал, ти беше ли при него? Ти видя ли твоето създаване, като те правеше от кал? „Е, не го видях.“ Тогава защо говориш за неща, които не знаеш? „Е, баба ми каза.“ Нито баба ти знае толкова, колкото и ти знаеш. Баба ти казва, че Господ те е създал, но и тя не беше там. „Е, нейният баща беше там.“ А той не е бил там. „Е, Мойсей.“ И Мойсей не е бил, когато Господ е създавал света.

Какво трябва да разбираме под думата „създаване“. Ама всеки казва тъй: „Условията ме създадоха да стана човек.“ Как те създадоха условията? Материално ли? Ти казваш: „Аз го направих човек!“' Че как го направи ти човек? Че преди тия условия, преди аз да го създам, той беше човек. Аз казвам: „Ако не бях аз да го създам, той нямаше да бъде.“ Какво разбирате вие под това? И ако вие сте при мене, когато аз създавам някого като човек, ще видите ли нещо? Нищо няма да видите. И вие ще мязате, както и другите. Или вие ще мязате както онзи цар, който искал да направи дрехи, но да ги не пипне човешка ръка. Може ли да се направят дрехи, и да ги не пипне човешка ръка? При сегашните условия, при които живеем, не могат да се направят.

Та казвам, сега аз не говоря на всички. Аз говоря само на онези от вас, които разбират, а за другите това ни най-малко не се отнася. За тях трябва да бъде забавление, тъй както един тъпан, който бие дум-дум-дум. Бие тъпанът, но кой знае какво ще стане. Щом бие тъпанът, ще се съберат войниците, защото тъпан има, дето се събират войниците да се бият. И ще одереш кожата на едно животно, и ще направиш тъпан от нея. Ще биеш тъпана, и нищо няма да излезне. И аз не съм виждал сватба, дето тъпан да бие и после да няма бягане. Невсякога могат да се употребяват каквито и да са средства. Природата обича за благородните работи да избереш благородни средства. Ако обичаш един човек, ти ще му дадеш най-хубавата храна. Ако не го обичаш, ти ще му дадеш най-лошата храна или

каквато и да е храна. Ако не обичаш един човек, ти ще го подкупуваш. Ако го обичаш, ти няма да го подкупуваш. Нищо повече.

Та казвам сега, даже в съвременната химия може да се изучават изменението и съединението на елементите и те трябва да проникнат дълбоко вътре в тия закони, които управляват съвременните химици. Повечето от тях са крадци и разбойници в природата. И мислят, че допринасят нещо на човечеството. Та природата държи сметка. Те крадат, но и тя налага наказание. Измислиха хората електричеството, а при това природата коси. Те измислюват, а природата коси. И природата ги свързва за тока. И най-после какво ще излезне от всички тия измислици?

Ако съвременните хора измислят всичките тайни на природата, той ще тури последната присъда на човечеството. Аз да ви кажа, като измислите последната тайна на природата, вие ще изчезнете от лицето на земята. Да изучаваме тайните на природата, без тя да иска, е едно насилие. Ако природата има любов към мене, тя трябва доброволно сама да открие нещо, да ми повери нещо. И аз да не злоупотребя с това. А щом аз изчезвам, значи аз върша нещо не по нейната воля. При всяко насилие непременно аз ще изчезна. Това стана с първия човек. Бог му каза: „Това дърво няма да буташ. И щом се опиташ да разкриеш великата тайна, ти ще умреш.“

Какво нещо е злото? То е последната тайна вътре. А ти искаш да разрешиш последната тайна – какво нещо е злото. Не разрешавай какво нещо е злото. Нито разрешавай какво нещо е доброто. Приеми ги като факт. Защо? Тогава злото ще носи лоши последствия, а доброто ще носи добри последствия. Използвай добрите отношения на доброто, избягвай лошите отношения. Не се стреми да победиш лошото, нито да го примириш. Не се стреми да определиш произхода му, откъде произтича. Вие никога няма да знаете това. Не само вие,

мнозина – и учени, и първият човек, и той не можа да разреши този въпрос. И той изгуби и това, което имаше. И за него се казва, че е оголял, след като разбрал, почувствал се гол. Но с това не се свърши.

Сега аз ви казвам тази тайна. Тогава какво ще кажете? „Тогава да не учим." Та нима наука е да си обясниш какво нещо е злото? Това не е наука. Аз ще ви обясня. Ако ти знаеш колко тежи земята, може ли някой учен човек да знае колко тежи земята? Не може, разбира се. Това са предположения, това са хипотези. Претегли ли земята? И аз съм теглил земята и виждам всяка научна теория колко казва, че тежи земята. Обаче намирам, че милиони тонове липсват вътре. Проверявам, че тежестта ѝ не е доизчислена. И слънцето изчисляват. Нито пък аз искам да претегля земята. Земята тежи точно толкова, колкото и аз тежа. Тогава какво ще кажете вие? И вие можете да кажете – земята тежи толкова, колкото и вие тежите. Земята тежи толкова, че никоя мярка не може да я претегли, но тя е и толкова лека, че пак не можеш да я претеглиш.

Земята е съставена от безброй малки частици. Толкова малки, че всяка частица се движи особено и всяка малка частица представлява една малка земя. И тя си има свой северен полюс и южен, и свое слънце си има, към което се движи. И се хлъзга тази малка частица към пространството и няма никаква тежест.

Но събрани те всички заедно, те имат известен стремеж. И този техен стремеж образува тежестта на земята. Този стремеж на всички тия безброй слънца ние наричаме тежест. Стремеж, или го наричат падание към слънцето. Понеже като се привличат телата към слънцето, в това привличане земята има известна тежест. И ако едно тяло няма привличане, то няма никаква тежест.

Някои казват – по-тежка е неговата мисъл или по-редка, по-лека е неговата мисъл. Е, кои мисли са по-хубави? Леките или тежките? И казват – златото е тежко, перото е леко. В дадения случай тежките

неща са хубави, са добри. А кои са лоши? Ако имате един лек чук като перушина, какво може да направите с него? Чукът забива гвоздеите. Ако имате тежък чук, с него можете да направите много хубави неща. Но питам, ако вие внесете един чук във вашата мисъл, каква полза ще принесе този чук? Или чукът е една отрицателна мисъл. Вземете мисълта на една омраза. Трябва да знаете къде да употребите омразата. Омразата трябва да употребите на физическото поле. При гнева той ще вземе един чук и ще иде при камъните. Ще набиеш един камък и след това, като се върнеш, ще кажеш: „Набих камъка колкото можах." Или ще кажеш: „Отмъстих си."

Ама че същото нещо става на бойното поле. Хората там идат, намушкат се с ножовете, и после минават за герои. Един войник разправя: „А като влезнаха в сръбския окоп, намушкаха 30 сърби." „Че как 30 сърби?" А той лъже. Турците казват: „И да видиш, не вярвай." Може да е намушкал един-двама, но 30 сърби да ги намушка. Аз гледам изводът какъв е. Този човек гледа в съзнанието му, иска да си представи, че е голям герой. И на всичките българи казвам – ако те биха намушкали по 30 сърби, България щеше да бъде свободна и велика. Ти си намушкал 30 сърби, но си загубил полесражението. И България изгуби. Това не е едно разрешение на въпроса. Ние някъде мязаме на този войник, не намушкал 30 сърби, а пък на другите пардисютата бяха в хоризонтално положение и казват: „Мен не ме е страх от нищо." А при това при най-малките мъчнотии в света не знае как да разреши задачата си и се намира в трудно положение

Имате в математиката трудни задачи. Някой път искате да знаете квадратурата на кръга. Досега разрешили ли сте квадратурата на кръга? Вземете един кръг и направете от него един квадрат. Един практически метод. Един кръг вземете и ще направим от него един квадрат, и ето квадратурата на кръга. Чудни са хората. Питат този кръг. Направете един квадрат. И ето квадратурата на кръга. Нали е

разрешима тази задача? Аз разбирам къде седи мъчнотията. Знам какво е квадратурата на кръга, но мъчнотията седи там – в дадения случай аз мога да намеря квадратурата на кръга, но този кръг е в движение и в следующия момент няма да зная каква е квадратурата на кръга. Пък той се разширява, разширява *или* може да се смалява, смалява в движението си. Той или се смалява или се разширява и вследствие на това не може да се изчисли. Тъй е. В движение е този кръг, там е всичката мъчнотия – в изчислението. Но казвам, когато вие се намирате в един кръг на движение, вие трябва да се спрете. Квадрат подразбира – вие трябва да се спрете в известна плоскост. Ще се спрете в едно кръгообразно движение и ще се спрете в една плоскост и ще му турите само 4 точки. И след като разрешите въпроса, ще турите тия точки в движение, и пак ще турите този кръг в неговото движение.

Та казвам, ако искате не да се спъвате, но всичко онова в съвременната наука, то е една прекрасна материя, която за бъдеще трябва да се обработи. Даже във всички теории, които досега са прокарани, не мислете, че има нещо лъжливо. Всичките тия теории, взети целокупно една с друга, те допринасят нещо за разкриването на истината. Те са само фази за разкриването на най-великата истина. Както едно цяло са те. но са различни фази, различни обстановки, но всяка една обстановка дава едно понятие и истина за предмета, който вие изучавате. Но не мислете, че тази фаза е единствена в природата и че тя ще разреши всичко. Там е всичкото заблуждение.

Та сега онези от вас, на които аз говоря, вземете вечерно време един конец или една мярка и си премерете пръстите. Искате да знаете дали ще успеете, или не в живота. Вземете си един конец и си премерете този първия пръст, корена на пръста. И почнете да мислите върху това. Вие турете само най-хубавата мисъл. Докарайте едно хубаво състояние В душата си. Сутринта премерете вашия пръст

и вижте има ли една промяна или смалил ли се е пръстът, или не. Най-първо трябва да имате един резултат – или смаляване, или увеличение. Това по-лесно става. Промяната на широчината става по-лесно, отколкото пръстът да се проточи. Вие в 24 часа не можете да си проточите пръста даже и на една хилядна от милиметъра, но на широчина тези мускули могат да се изменят – в даден случай да нахлуе повече кръв в пръстите и тази част може да се увеличи. Ако вашият пръст се е увеличил в основата на физическото поле, вие можете да имате една промяна – ще имате успех, но ако нямате никаква промяна, ще имате най-неблагоприятните условия.

Защо така? Условията ще бъдат такива. Ако вие сте в умствения свят и искате да знаете ще свършите ли училището, измерете пак пръста си. И ако стане пак най-малката промяна – разширение вътре, вие ще свършите училището. Но ако това не стане, няма да свършите училището. После искате да знаете ще станете ли духовен човек или добър човек. Виж втората фаланга на пръста. Ако там се забележи една малка промяна, може да имате придобивка в духовно отношение – от вас може нещо да излезне.

Сега у вас се явява противоречие, как ще го направите този опит, като не сте го правили. Трябва да видите как. Трябва да ви покажа веднъж, дваж и три пъти, защото не трябва да има, защото някой път вашето желание... вие ще попаднете в една илюзия, вие ще искате да проточите пръста си повече. Или като искате вашият пръст да се проточи повече, или вие ще пуснете малко от мярката и като че пръстът ви се увеличил. В меренето си трябва да бъдете безпощадни. Казвате: „Чакай малко да отпусна.“ А ти трябва да констатираш факта тъй, както си е. Защото някой път не само разширяването на пръста е добро. Някой път и смаляването на пръста е добро. Има известни отношения – трябва да се знаят колко, ако се разширява пръстът ти, и колко, ако се смалява, е добро. И виждате на някои от вас пръстите се

смалили при основното членче, или се е разширило. После на някои пръстите постоянно се разширяват, а на някои стават конусообразни.

Сега този е най-малкият опит. Не че с този опит се разширяват тайните. Аз ви казвам, този е един малък опит. След това ще направите друга проверка. Първата проверка оттук ще започне – третата фаланга, основата на пръста (показалеца). Втората проверка ще започне с третия пръст, слънчевия. Третата проверка – с големия пръст, средния, и най-после ще направите проверка с вашия палец. И каквото знание той даде, то е меродавно. Сега ако за всеки един опит се изисква една година, значи изискват се 5 години наблюдение и наука, за да определите дали ще спечелите пари на земята, или няма да спечелите, дали ще станете учен човек, или не. И то само да констатирате факта, а после трябва да определите други три метода, за да научите как да сполучите.

Та туй, да определите известен факт, а после да намерите да знаете три метода. Вие казвате: „Кажи изведнъж." Не може да се каже изведнъж. Ако някой би ви казал, не ще сполучите, той е прост, иска да ви залъже. Сега аз говоря за онези, които нищо не знаят, да слушат само. Вие в света никога богат човек не можете да станете, ако не сте били сиромах. И ако не сте опитали крайната сиромашия, не можете да дойдете до една мисъл на богатството. Такъв е законът. Само гладният човек може да опита какво нещо е хлябът. Само болният човек може да опита, да знае какво нещо е здравето. Всеки човек, който цени живота, трябва да има един контраст.

Та вие имате контрасти, които съществуват във вашето съзнание от миналото. Съществуват известни понятия. За пример понятието за добро, за зло съществуват. Един контраст, съществува една опитност, която е потаена някъде във вашето съзнание, в подсъзнанието ви и свръхсъзнанието ви. Разчитай всякога на това, което е вложено във вашето съзнание и самосъзнание.

За пример ти си болен. Лекарят казва за тебе: „Изпята му е работата. Той скоро ще замине за другия свят." Винаги един лекар, други, трети и всичките все казват: „Изпята му е работата." Но ти слушаш – нещо дълбоко вътре ти шепне: „Не, ти ще оздравееш." Нямаш никакви доказателства, но нещо ти казва: „Ти ще оздравееш." И нещо ти светне отвътре, и ти казваш: „Аз ще оздравея." Онези казват: „Свършена е работата му." А нещо отвътре ти казва: „Не ти е свършена работата. Имаш да я свършиш още." И се случва това, което отвътре ти казва, то излиза по-вярно, отколкото това, което лекарите отвънка ти казват. Онзи лекар ти казва това от съзнанието и самосъзнанието си, но излиза, че болният оздравява.

Така често гадателите казват, така както лекарите: „Няма да го бъде." А нещо друго у тебе говори обратното. Аз съм седял при цигани, когато плачат и казват някому: „Така ще стане, онова ще стане." После ме питат: „Ти какво мислиш?" Казвам: „Нещо в мене ми говори – ще стане точно обратното на това, което ти казваш." И действително след време става точно обратното. Никой гадател не може да каже това, което ще стане. Защото аз като ще кажа нещо, то ще стане. Казвам – ще умре някой. И това става. Казвам – някой ще забогатее, и забогатява някой. Всеки един от вас е гадател, но специфично това няма да стане. Действително забогатява някой, но не е този човек, а някой друг човек. Ти пак си говори. Ти си като онзи, който стреля мишанката. Не се ударила мишанката, но планината се удари. Ти казваш: „Мишанката не ударих, но планината ударих."

Сега да ви приведа един пример. Някой път господарят иска да почива, а слугите искат развлечение. Не е лошо, но слугите, които искат развлечение, трябва да идат надалеч, да не смущават господаря, като спи. Понеже господарят, като стане, ще се скара на слугите, нека слугите идат надалече – там да си поиграят. И като се върнат, и господарят да се е наспал, и слугите да са си поиграли. Та човек

трябва да разбира своето естество. Трябва да разбирате себе си. Аз толкова пъти съм казал – има известни сили във вас, които действат и които нищо добро няма да ви допринесат. Казваш: „Аз ще свърша с училището.“ Какво ще свършиш? Не казвай: „Аз ще свърша с училището.“ „Аз с училището никога няма да свърша.“ – то е много по-права мисъл, отколкото да кажеш: „Аз ще свърша с училището.“

Казваш: „Аз човек ще стана.“ Че ти тогава сега отричаш, че си човек. Щом сега казваш: „Аз човек ще стана“, от тебе нищо няма да стане. Моето разбиране, ако досега не си станал човек, никога няма да станеш човек. Постави мисълта „Аз съм човек“. Ти кажи: „Аз съм човек.“ Не: „Аз ще стана човек.“ Кажи: „Аз съм човек станал, а сега ще живея като човек.“ По-права е мисълта, отколкото „Аз човек ще стана“. Значи отсега човек ще станеш, ей. Тя е дълга работа. „Аз добър човек ще стана.“ Най-първо не мислиш право. „Ще живея добре. В естеството ми е да живея добре.“

Та най-първо всички ще се научите да мислите правилно. И всяка една права мисъл трябва да има своето положение. Та сега колко неща останаха в ума ви? Значи да има едно положително отношение между природата и човека. И човек не трябва да бъде в стълкновение със себе си. Идеята, че човек трябва да се бори със себе си, не е права. Човек не трябва да се бори със себе си. Той трябва да разбира себе си и да влезне в едно любовно отношение със себе си. Да работи в съгласие със себе си и с живата природа. Та сега първото, което ви давам, влезте в съгласие със себе си и влезте в съгласие с природата. Туй е максимата. В света има борба. Когато ние престанем да се борим със себе си, тогава ще дойде съгласието, тогава ще внесем мир. И след това да влезнем в мир и съгласие с разумната природа. Това са положенията, към които ние се стремим. И към туй трябва да се стремим.

Сега запазете този лист – втория път пак ще се спрем върху него. Сега като ви гледам, във вас има една мисъл напрегната. Аз не искам вие да разрешите всичките задачи. Когато човек диша, той трябва да възприема въздух и да се ползва от него. И трябва да знае, че в света има един закон, който регулира нещата. Аз като дишам и издишам, ни най-малко няма да допринеса на света, но същевременно аз ще допринеса нещо на себе си и като допринеса нещо на себе си, ако аз имам правилни отношения с природата, и тя ще има правилни отношения с мене. Тя като ме остави, аз няма да изневеря. Едно число ако е турено някъде, ако има правилни отношения, и резултатите ще бъдат правилни. Аз няма да разрешавам нейните работи.

Сега първото нещо. Какво трябва да се прави в света? Ни най-малко не уреждайте вашия живот. Не искайте да го уреждате. Не искам да ви кажа с това да не работите. Съвсем друга е идеята. Не мислете, че вашият живот не е уреден. Че не сте талантливи, та отсега ще уреждате вашите способности. Вие вашите способности ги посадете и оставете те сами да поникнат.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Трета лекция на Младежкия окултен клас, 7 октомври 1932 г., петък, 6-7.20 часа, София – Изгрев

ГРАНИЦИ НА ВЪЗМОЖНОСТИ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Непознатото“.

Казвате, че се повтарят някои работи в природата и казвате, че тези работи са нам познати. Именно в познатите работи седи непознатото. Вие не можете да напишете какво да е добро, без да присъстват познатите букви. И преди да ви са били разкрити буквите – то е цяла философия да ви се разкрият буквите. Разкриването на буквите не значи да знаеш езика. Ако не знаеш да съчетаваш 32 букви... Ти ще имаш понятие за тях. Невъзможно е, което те крият, да бъде тайна за тебе. Ти ще може да говориш, но не ще можеш да представиш говоренето с буквите.

Ще ви говоря пак за една такава азбука. А – това е точката. А на математиката, на геометрията. Една точка в пространството никога не може да се появи от само себе си без причина. За да се прояви една точка, трябва да има една причина. Това е най-малкото пространство, което ти може да видиш, или най-малката концентрирана енергия, или материя, или мисъл, или чувство, или постъпка в дадения момент, който ти може да видиш някъде. Ние туряме някъде тази точка **А**. Казваме, че тя се движи в известна посока. Но тази точка сама по себе си не може да се движи. Едновременно с нея има точка **В**, която ние не виждаме. Следователно, когато точката А се движи в тази посока, точката **В** се движи в точно противоположна посока.

Фиг. 1

Когато имате електрически ток, който се движи по една посока по жицата, същевременно има друг ток долу, който се движи в обратна посока. Едновременно те образуват едно и също течение, но се отличават по своите качества. Горното положение е положително, а долното отношение е отрицателно, след като се движи и идва до точката **В**. Ако движението от **А** се продължи до **В** и нататъка, то движението от **В** нататъка става отрицателно.

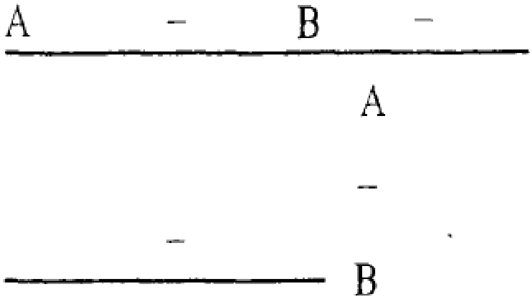

Фиг. 2

Това движение не върви – по права линия, а по крива

линия отдолу под земята. Тогава имате движението **А** **– В** отвесно. Първо имате движението **А –В**. –Това е едно положително – движение. **В –А** това е едно отрицателно движение. Всяка една точка в пространството с нея същевременно се появяват и 4 други точки.

Това са две успоредни и после се явяват и още две успоредни. Двете успоредни показват възможности на движението. Тези линии са турени в квадрат, но те образуват една крива линия. Тук те са поставени успоредни. Но може да ги представим във вид на кръг. Линиите **А –В** и **С –Д** са възможностите на **А**. Това са възможностите на тази сила да се прояви в пространството. Точките показват ограниченията. Като дойде тази сила **А** от точката **В**, показва, че тази

сила не може да иде по-нататък В тази посока. **В** същевременно показва, че силата ще тръгне в друга посока – именно в посоката **В – Д**. Като дойде в точката Д, тази сила не може да продължи по същата посока, но ще тръгне по посоката **С –Д**. После ще се върне в началото, отдето е излязла. Този закон не е механически.

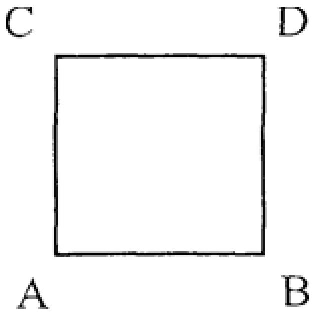

Фиг. 3

Най-първо във вселената не съществуват точки. Вселената съществува като едно цяло, а всички тези точки, линии, плоскости, тела и тем подобни, това са възможностите, в които цялото може да се прояви, или начините и пътищата, по които цялото се проявява. Щом почнеш да възлагаш нещо на малки плоскости, на малки линии, на точки, това показва, че цялото се разлага на своите части. Питам, след като се разложи цялото на своите части, какво ще стане с цялото? То е привидно така. Вземете едно парче лед и го чукайте с чук, и вие ще го разпръснете. Но ако слънцето грее и счупи леда, то разтопената вода ще се събере в най-ниското място, в едно корубесто място. Ледът е бил поставен в една плоскост. Ако след счупването на леда водата се е събрала в едно място, това показва, че тази плоскост не е плоскост. Това показва, че тази повърхнина е корубеста. Това е аналогия. Аз вземам повод само от водата.

Виждаш, че един човек се движи към тебе, събирате се, значи имате същите желания, същите стремежи. А казваш: „Той замина." Значи отива в друга посока. Значи неговите интереси са други.

Имаме плоскости изпъкнали и вдлъбнати. Едно същество, което работи в една вдлъбната площ, неговите мисли и желания са едни. Онова, което работи в една изпъкнала площ, и неговите стремежи, мисли и желания се различават, други са. Простият народ казва: „Той на високо място седи." С това иска да покаже, че той е от високо произхождение, или народът казва: „Той много ниско слезе." Тогава всички онези хора, които живеят в долините и които живеят в планините, се различават. Полските хора се различават по своята структура от планинските. Мускулите на планинските хора са другояче устроени, те са по-издръжливи. Мускулите на полските жители не са така издръжливи, еластични, както на планинските.

Следователно планината строи мускулите по един начин, а полето – по друг начин. Това са изводи. Имате в съвременната геометрия един инженер, един математик, един геометрик. Той ви разправя за един квадрат, за една площ. Защо ви разправя той за квадрата и за площта? Инженерът може да строи някое здание, някоя къща. Ако е земеделец, той е обсебил този квадрат, счита, че там има някое богатство и ще го посее. Ако е рудокопач, той ще търси някоя мина там. Инженерът ще изучава този квадрат, за да види как да построи там здание. Ако е земеделец, той ще изоре мястото и ще го посее и идущата година ще прибере поникналото. А ако е рудокопач, ще търси мина. Следователно, ако ние изучаваме геометрията, с това ние изучаваме богатствата на природата. Какво се крие в една точка? Какво се крие в едно житено зърно? Крие се известна енергия. Щом тази точка е жива – житеното зърно, ти го посяваш.

Щом точката **А** изходи всичките тези възможности в квадрата, мине през **В**, **Д** и **С** и дойде до **А**, то ще образува плоскост. Ако

плоскостта почва да се движи перпендикулярно на себе си, ще се образува куб. Ако разгледате **А –В –Д –С**, това е страна на едно тяло. Да кажем, че това е страната на един куб.

Сега какъв извод може да направим? Нека видим приложението. Всякога ти започваш каква и да е работа, каква и да е мисъл, какво и да е желание, каква и да е постъпка. Тя си има известна геометрична форма. Аз го наричам известна геометрична възможност. Може да се прояви една точка някъде, която да има всички възможности. Не че ги няма. Има ги, но на пътя си има големи препятствия, които трябва да се преодолеят. Да кажем, че един инженер иска да прекара един железен път по една плоскост по пречупената линия. Тази линия някъде се качва, някъде слиза, а някъде се прекопава един тунел, за да може да се движи удобно влакът. Като приложим тези механически закони по отношение на нашата мисъл и желание, то ще видим, че и там имаме същите препятствия. И ако вие не разбирате геометрията, всякога ще се намерите в едно противоречие.

Да ви приведа един пример. Представете си, че вие сте сиромах. Вашият квадрат, т.е. вашите възможности, граничат с квадрата на един богат човек. **С** е допирната точка между квадрата на богатия и сиромаха. Богатият може само да ви даде гаранция, да ви даде известен капитал, но той е толкова умен, че никак не може да ви даде толкова, колкото струва вашият квадрат. Някой път вие няма да сте доволни. Той изчислява вашия квадрат, но вие ще намерите, че неговата оценка не е права. Как ще докажете, че той трябва да оценява повече вашия квадрат? Колко оценявате вие вашия квадрат? Да кажем, че вас ви цани един стопанин по земеделие. Като ви погледне, вие сте снажен, и той казва веднага: „Давам ви 100 лева надница да идете да работите на лозето.“ На друг един хилав и слаб казва: „На вас – 50 лева.“ Дойде още по-хилав. Казва му: „На вас – 25 лева.“ На единия плаща 100 лева, на другия – 50 лева, а на третия – 25 лева. Ние

казваме, че те си имат известни порядки, които са обосновани на известни математически сили.

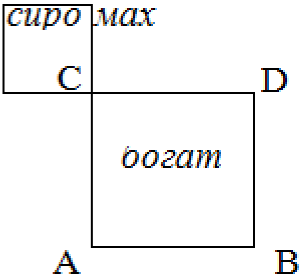

Фиг. 4

Някой дипломат трябва да извърши някое голямо предприятие, от което ще има комисионна. Той направи разход като Франция и има комисионна 100 хиляди лева или 200 хиляди лева, а ти цяла година работиш за 30 хиляди лева. Той ще изходи малко пространство, а ти седиш, драскаш, драскаш. Този закон е верен. Астрономите например получават голяма заплата. Най-малка заплата получават тези, които се занимават с дребни работи. Една шивачка, която се занимава с дребните работи, получава 50, 60, 100 лева на ден, а ако ушие дреха на една царица, ще получи много. Та възможностите, проявите във физическия живот зависят от онова вътрешно разбиране.

Вие сте дошли на земята и имате известни желания. Тези желания не са само ваши. Вие се самоизлъгвате, вие мислите, че сте свободни. Вие сте ограничен отвсякъде. Тези квадрати показват ограниченията. Всяка една точка е граница. За да минете тази преграда, зад нея седи едно същество, баждарница е това. Когато се движиш вътре в квадрата, ти си свободен. Но когато искаш да минеш линията на ограничението, да я прекрачиш, ще ти кажат, че има баждарница. Това са ограниченията, които всеки ден усещате. Баждарницата казва: „Разкрий картите си.“ Ти искаш да минеш в

един нов квадрат, който не е твой, разкрий картите си. Всъщност това не го виждате. Вие искате да постигнете една своя цел. Мога да ви приведа много примери. В медицината поставят един умрял човек, който е отгледан от майка си, поставят го на масата и студентите се разпределят наоколо и режат този труп. Те са 8 души. На тебе ти се вижда отначало странно, но после почваш да гледаш как режат кожата, мускулите, търсят вените, артериите и пр. Почва да мирише и след една-две седмици от този снажен момък остане само черепът, костите. Всичко това е изрязано. Тези късове са турени някъде. Студентите казват: „Дайте друг труп." И пак режат.

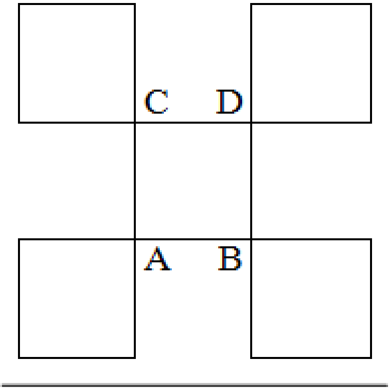

Фиг. 5

На вас ви се вижда странно, а те гледат на научната страна. Всеки един от вас все ще дойде на дисекционната маса. Нито един няма да я избегне. Но студентите благодарение, че те имат една добра страна, най-първо желаят този студент да го видят снажен и казват: „Какво си правил в света, ние не искаме да знаем. Ти си ял, пил си, грешил си, ние не искаме да знаем това. Че си бил разочарован, че си имал несполуки в живота, това не ни интересува. Какъв гражданин си бил, дали си служил на Бога, или не, и това не ни интересува. Чакай да видим какво има скрито в тебе." Режат с ножа си и режат нервите.

Всичките нерви си имат специални имена. Студентите виждат де минават нервите и къде отиват, също и мускулите. Най-после, като свършат всичката дисекция, казват: „Благодарим за услугите ви.“ И той става от невидимите, замине си, изпъдят го. Събират го и го турят в медицинския кош и му дават едно погребение. Някой може да пита: „Няма ли друг начин на изследване?“ Ще дойде време, когато изследванията ще станат не на умрели хора, а на живи и в живото сърце ще може да видиш това, което не може да видиш в умрялото сърце. Хубаво е някой път да се изучава човекът.

Този квадрат е една дисекция на вашите желания. Всяко ваше желание, всяка ваша мисъл е ограничена. Не че е невъзможна тази мисъл, но има известни закони, които трябва да проучвате. Вие отивате при един професор. Този професор е учен математик. Ако ви погледне професорът малко горделиво, то първото нещо, което ще събуди в ума на този професор, е – той ще каже: „Чакай да опитам способностите на този студент.“ И той веднага ще ви даде една от най-трудните задачи да разрешите. Той ще ви погледне и ще каже: „Ти искаш да минеш в една област, в която още не си готов.“ Ти казваш: „Много трудна задача ми задаваш.“ Като влезете в аналитичната геометрия, колко работи са там преплетени. Това е само физическата страна. Но щом дойдеш до аналитичната математика, до силите, които действат, до законите, които действат, до разумното, което взема участие, става още по-сложно.

Вие имате просто едно любовно чувство. Като кажа „любовно чувство“, ти разбираш болното място. Щом кажа „любовна работа“, то всеки го боли и казва: „Не бутай там.“ Любовното място е една точка – най-деликатната, която човек има. И който ще пипа това място, трябва да е толкоз деликатен, че най-малкото бутане ще причини известни страдания. Следователно любовните точки никога не се бутат. Една любовна точка нито с поглед я бутай. Нито с писмо я

бутай. Нито с нищо я бутай. В 100 години само веднъж се позволява да надникнеш в нейната област. Като казваме 100 години, разбирам следното. Сто години за мене означават една висша разумност. Когато ти си достатъчно разумен, надникни в тази разумна област, за да видиш какви отношения съществуват. Там има преплитане на хиляди същества, разумни отношения.

Всяко любовно чувство за мене е едно художествено изложение на най-видните художници. Картините им ще задоволят, и тогава ще платиш прескъпо. Ако си умен, ще научиш нещо. А ако ли не – няма да научиш. Какво нещо е любовната работа? Вие някой път се хвалите, че имате любовни работи, други сте изпъдени от някоя галерия навън. Искате да бутнете някоя картина. Ще дойде един стражар и ще каже: „Картините не се бутат."

Когато ти гледаш в очите един приятел, ти си престъпил правото на приличието. Щом си приятел, трябва да видиш умен ли е той, има ли благородство, здрав ли е, какво се крие в очите му. Нищо не се крие. Начинът на изследването е крив. Начинът на разбирането е крив. Ти не може да постигнеш известно ваше желание, известна своя мисъл. Ти трябва да разбираш геометрията на вашето чувство или на вашата мисъл.

Ще проучваш законите. Ще правите изводи от това, което знаете.

Да допуснем, че ти вървиш в известна посока, срещаш известни мъчнотии. Простият ще каже: „Тук има мъчнотии. Трябва да се върнем назад." Отивам в известна планинска местност. Ти казваш: „Непроходима е. Ще се върна." А ученият човек казва: „Можем ли да намерим някой път. И друг път като дойдем, да минем по-нататъка." Онзи, който иска да реализира нещата, той ще намери път, ще се качи на върха. Щом имаш препятствие за своя проект, то има други лица, които са заинтересовани от вашия проект.

Искаш една професорска служба, но има 100 души кандидати. Каква е вероятността да получиш това място? Много малка е. Искат да ти обърнат внимание. Не си губи времето. Има много кандидати. Има други по-способни. Ти не си най-способният. Откажи се от конкурса. Ще опиташ, и ще пропаднеш. Ти ще се утешаваш. „Държах конкурс, но не издържах.“ И ще си кажеш: „Онзи, който е издържал, не е най-способният, но има протекция.“ Както и да е, изгубил си мястото. Но всякога мъчнотиите показват друга една посока, дето няма конкуренция. Там, дето няма конкуренция, няма мъчнотии. Там има възможност за тебе.

Една муха цял ден седи при прозореца и разсъждава: „Като влизах, свободна бях. Като излизам, не съм свободна.“ Блъска се в прозорците, изследва, лази по единия край, по другия край, каца по хората, затворена е. Какво заключение ще си прави мухата? Това е състоянието, в което се намира човек. Някой път той е затворен в някоя астрална къща. Мухата като дойде в някоя аристократична кухня, цял ден яде и пие, но вечерта трябва да се върне при своите мухи. А онзи гостилничар затворил прозорците, и тя не може да излезе навън. Един ден като се намерят много мухи – има мухоловки, погледнеш, че мухите влезли в една мухоловка и казват: „Защо стана това голямо нещастие, че влязохме в мухоловката.“ Никаква погрешка не е направена, но е влязла там дето не трябва. Една муха не трябва да влиза в едно аристократично място, а пък тя това си позволила.

Кой от вас би защитил правото на мухите? Седнеш да ядеш, и тя кацне на блюдото. Нито един няма да защити правото на мухите. И тази муха ще влезе в мухоловката. Мухата, това е един човек, който не разбира законите на природата. И той като мухата ще попадне в известни мъчнотии. Може да си много учен човек, но ако си невнимателен, ти ще попаднеш в известни мъчнотии, в които мухата може да попадне. Ако си учен човек и вечерно време не си

внимателен, може да попаднеш в някой трап, макар че си учен човек, и като хлътнеш, ако трапът е плитък, лесно ще излезеш, но ако трапът е дълбок 7-8 метра, тогава как ще излезеш?

Сега на тези разсъждения ще отговорите така: „Не ни разправяйте за тези научни работи, но кажете ни къде има пари. Разправете къде има вода под земята, къде има пари, къде има градина с плодове.“ Но този човек, който е насадил тази градина, той е търсил като тебе плодове и след това си е направил градина. Ако градинарят е там, какво трябва да направиш? Трябва да разбираш законите на природата или ще кажеш, че животът няма смисъл. Ти ще кажеш: „Ще копая градината. Да садя, да садя и да чакам 12 години?“ Ще кажеш: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Да допуснем, че някой млад не може да си намери служба и му казват: „Вземи чукай, че да работиш.“ Ти ще кажеш: „Аз толкоз години учих, и сега да работя.“

Представете си един човек капацитет, свършил всичките науки, които съществуват в света. След като е работил дълго време, е огладнял. Гладът го застави да прави научни изследвания. И отива при гостилничаря и гостилничарят му казва: „Като професор ти едно нещо не знаеш. В тази паница ще си сипеш яденето, ще вземеш лъжицата и ще я туриш в устата.“ Той започва да се занимава с много дребнави работи. Каква професорска работа върши той в този момент? За това ядене трябваше ли да свърши 4 факултета? И без 4 факултета той можеше да яде по същия начин. Не е науката, която ще ни научи как да ядем и как да постъпваме, защото много неучени хора постъпват много по-добре, отколкото учените.

Та ние на съвременната наука предаваме едно качество много свещено. Казваме: „Науката!“ Науката при сегашните условия може да ни послужи в едно. Да ни покаже в пътя, в който вървим, дали ще срещнем някоя мъчнотия и как трябва да ги преодолеем. Моята цел е

следната. Понеже съм получил много писма – вашите писма са пращани по пощата някъде, има една поща в света – много ваши писма са пращани и понеже сте ученици, в това училище има закон. Всеки един ученик като напише писмото, като се върнат професорите и учителите, преглеждат писмата, какво е написано в тях.

Сега вашите писма са върнати. Аз нямам достатъчно време да ги разглеждам. Много работи има писани там. Какво ли не сте писали. Като разглеждам писмата, не че ги намирам за глупави, но за ненавременни. Вие искате да постигнете неща сега в този живот, които сега не можете да постигнете. В далечното бъдеще ще ги постигнете. Искате да постигнете високи работи, но казвам – вие си губите времето. В моите очи мнозина от вас приличат на малките деца, които носят аналитична геометрия, математика, с букварите си. Букварът му е от 10 листа, а голяма аналитична геометрия той я носи и вади от торбата си. Защо я носи? Като порасне, разбирам. А сега, като малко дете, защо я носи? Защо ви са тези мисли, които изискват капитал?

Казвам, не си хабете времето да носите големите книги. Оставете тези книги да седят по библиотеките, при баща ви, майка ви, та като дойде времето, като свършите буквара си, да учите аналитична геометрия и математика, да следвате в университета. Ти казваш: „Мене ми дотегна да живея." Това е аналитична геометрия, математика. Щом ти е дотегнало, или ще режеш, или ще те режат. Под думите „дотегна ми животът" това показва, че имаш една задача. Онези лесните задачи не ти дотегнаха, но дотягат трудните задачи. Щом имаш в живота си нещо, което ти е дотегнало, то е от висш разряд.

Та най-първо опростотворете живота си – турете във вашето съзнание всички онези задачи, които можете да разрешите, и с това човек се калява. Когато се упражнявате, започнете упражнението така.

Най-първо дигни отдолу един килограм, после два килограма, после три килограма, четири, пет, осем, двайсет. Никога не се опитвай да дигнеш с ръката си сам 50-100 килограма, защото и това, което имаш, ще изгубиш. Никога не се опитвай да разрешиш по механически начин една задача. За да дигнеш 100 килограма, трябва да се упражниш много години. Не разрешавайте всеки ден изключителните работи в живота. Изключителните работи са само за изключителните моменти. Разрешавайте в живота, като работите малките величини. Те са спасителните. Постиженията на вашите малки желания, постиженията на вашите малки мисли – чрез тях вашата сполука е много по-сигурна, отколкото грандиозните планове.

Когато придобиете сила, знание, тогаз с тях ще се занимавате. И за тях ще дойде време. За някого казвате: „Той ще постигне това." Какво ще постигне, само той знае. Какво ще постигне? Голяма слава, но и големия товар, който носи, той си го знае. Тежка е голямата слава в света. Бъдете доволни от малките постижения. Радвайте се на една малка мисъл. Един малък квадрат в дадения случай ще ви причини много по-голяма радост, отколкото големите.

Във всеки един квадрат живее едно същество. Ти не можеш да прекрачиш свещените граници на неговия живот и всичките мъчнотии – обществени и други, днес произтичат от прекрачването на тези граници. Ние не зачитаме живота. Всеки един живот е ограничен в известна област, има кръг за постижение. Всички тези кръгове са свещени.

Ако ти не зачиташ тези кръгове, тогаз онези разумните същества, които направляват живота, те ще имат особено отношение към тебе.

„Отче наш“

Четвърта лекция на Младежкия окултен клас, 14 октомври 1932 г., петък, 5 часа, София – Изгрев

ПОСТИЖЕНИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ (КОМУ ДА ОБЕЩАВАМЕ)

„Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.“

Пишете тема за идущия път: „Непознатото в процеса на познаване“.

Сега се намирате в един свят на видимо противоречие. Хората искат да разрешат смисъла на живота, без да разбират кои са били причините, които са действали. Значи причини, условия и елементи, които са влизали да образуват противоречието.

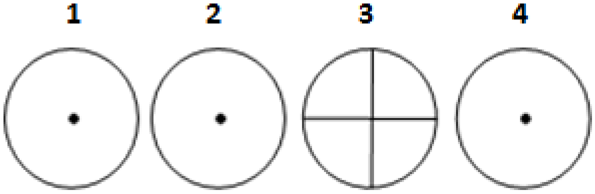

Фиг. 1

Да допуснем – тук имате кръга 1, 2, 3, 4. В геометрическа форма овал е видимо. Това са символи, с които си служи съвременната наука. В науката има два процеса. Единият – процес, който постоянно се изменя, придобивките, които постоянно се изменят. Да вземем, в науката една теория постоянно се заместя с друга. Не че следующата теория, която иде, изключва другата. Допълня я. Някой път ние си позволяваме да казваме това, което не е вярно. Пък то е относително. Тогава всяка следующа теория допълня другата, а първата остава малко на заден план, втората допълня третата и т.н.

И казвам, последната теория и колкото теории и да има в живота, след хиляди години всяка една теория допълня първата теория или предидущата. И онзи философ или мъдрец, който разбира нещата, или ученият човек, за когото нещата не са верни само по отношение, в даден момент може да има известна невероятност. Да вземем например 3 по 1010. Какво разбирате вие под това? Вие определяте скоростта на светлината, нейните вълни, по които тя се движи, взима в една секунда. Но, разбира се, математиците, които изчисляват, имат предвид етера, в който тия вълни имат център. Вземат предвид какво е свойството на етера, с каква бързина се движи. А онзи просто ще каже: „Три по десет в десета степен.“ Е, колко ще даде? Тогава, ако притурите минус, плюс, веднага ще се измени положението. Или да допуснем, турите ги така или така:

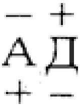
[14] или така

Фиг. 2

Това не е деление. Плюс не се дели, всички тези математически знаци са взети от природата – и тя си служи със знаци.

Като погледнете на човешкото лице, всичките най-сложни формули, които ти можеш да си предположиш, са там. За пример онзи, който не е наблюдавал, когато се изучава човешкият характер, например онзи, физиогномистът, взема само веждите, какво е направлението на веждите. Веждата може да бъде така:

Фиг. 3

може да бъде така:

[14] Това вероятно не „Д“, а отново „А“

Фиг. 4

Това са все вежди. Онзи, математикът, взема тия криви линии и ги съпоставя. Сега на тази крива линия (Фиг. 3) де е центърът, как се е образувала тя? Тя е една малка отсечка от някаква част на кръга, от някаква енергия, която се движи. Но онзи, математикът, веднага превежда тия линии в съотношение. За пример за него не съществува неразумна деятелност. Първата деятелност е разумна, аз я срещам в някой човек. Връзка има между него и разумността. Нали сте нареждали някой път книгите за карти, нали децата ги нареждат така кръгообразно и като бутне едно дете едната карта, всичките полягат на корема си, една след друга падат.

Сега кое е първата причина? Детето е първата причина, разумната причина, но следующата причина е книгата. Едната книга бута втората, третата и т.н. Може да кажем, 20-30 книги изпадат. Сега първата карта не знае защо бута втората, няма съзнание. Това наричаме ние физически процес. Но първият процес – детето, което бута първата карта, то е разумно. Другите са причините, които влизат в условията вътре. Та казвам, често вие се натъквате с неразумни неща във вашия живот, вие се натъквате с книгите, които падат.

Но питам, ако аз взема вашите карти, ако те са така наредени, както войници по права линия – така са поставени тези карти:

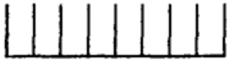

Фиг. 5

и ги наредя по друг начин, сега това вземам само за изяснение – всяка една карта да върви по права линия на масата отгоре. Но ако аз размеся тези карти така на разни страни, на разни места, че да не

могат да се засягат, тогава разумната причина ще засегне само едната карта, а другите няма да засегне. Тогава ние казваме – първата причина е разумна, а всичките други са последствия. И съвременната наука е дала много от своите придобивки по този начин. Ако вземете вие една грамофонна плоча и я турите на някой грамофон да пее песента на някой музикант, и тя почне да свири тази песен, тази плоча съзнава ли, че тя може да свири. Турите я веднъж, тя свири. Турите я втори път, тя пак свири същата песен, и вие не можете да я накарате да свири друго нещо.

Механическите работи се отличават с това, с известно несъзнание. Ти не можеш да я накараш да изпее нещо друго освен това, което тя знае. Хиляди пъти да я туриш, все ще ти изпее това, което то знае, все същата песен – както в началото, така и на края.

И когато във вас от детинство до старини се явява едно и също желание в една и съща форма, то е просто един физически процес, механически акт. И няма никакво разрешение – вие носите на гърба си една грамофонна плоча, която ви пее една и съща песен. Но животът не седи само в една песен. Сега, когато се разисква върху един предмет в даден случай, има известен резултат, който ви занимава, и вие казвате: „Това, което ни се разправя сега на дъската, не ме интересува." Но мислите, че това, което тебе те интересува, че бъдещето се интересува от него? Че ако дойдат разбойници да те оберат, ще се интересуват ли те, че ти си гладен или не? Те няма да кажат: „Ще чакаме, докато се наядеш." Те казват: „Дай парите!" От друго не се интересуват те.

Питам, колко време могат да те държат те? Ако ти имаш пари някъде заровени, те ще те държат дотогава, докато дадеш парите. Тогава, ако аз взема двама души от вас, мога да ви предскажа колко време ще ви държат. Ако ви обират разбойници, аз ще ви кажа колко време ще държат единия от вас и колко време ще държат и другия.

Вие и двамата имате заровено имане, богатство. Единият е твърд, скрит, обича парите, а другият е страхлив. На втория като му кажат: „Скоро дай парите!“ И той веднага ще ги даде, ще ги извади и ще каже: „Ето парите.“ И ще го пуснат. А другият казва: „Нямам пари.“ И може целия ден да се разправят разбойниците с него. Защо? Ще кажете: „Как се познава човекът?“ Има си известни признаци. Една мъчна задача е, която той разрешава. А на първия разбойниците само като кажат: „Скоро дай парите!“, той ги дава. А другият не ги дава. Но кои са причините, че вторият не ги дава. Той има любов към парите. После, и мисли за бъдещето. Казва си: „Ако ми вземат парите, за мен всичко се свърши.“ И не ги дава парите. А те не искат да го убият, на тях им трябват пари. Те са разумни, искат да идат в странство. Но му казват: „Ще те убием!“ А той казва: „Можете да ме убиете, но пари нямам.“

Сега учени хора по същия начин разглеждат въпроса. За пример те разглеждат по кой начин се движи светлината. Имаме един учител, изважда един лист и лупата и пише на дъската:

$$x = \frac{A_x}{a^2}.$$

Една модерна формула е това в съвременната физика.

Ти изследваш, там всичките букви имат значение, като се разрешава задачата. Сега всеки може да ме попита какво ме интересува това. Тебе и без да те интересува, тези неща стават в природата. Този процес вече е станал в природата. Този физик иска да обясни един процес, който става, и какъв резултат има. Най-първо процесът става специално в електричеството – положително и отрицателно електричество, условия, които се появяват вътре. Ако аз се спра върху тази формула, тя нищо няма да ви ползва. И аз ако кажа в дадена секунда какво количество отрицателно електричество и

какво количество положително електричество и при какви условия може да се получи, какво ще ви ползва това? То всичко ползва, вътре всичко ще ви ползва.

Всяко знание, което ползва човешката мисъл, може да ползва и тебе в даден случай. И ние не можем да кажем, че то няма да ни ползва. Има практическо приложение. В природата съществува един закон, който аз зная. Всяка мисъл, която прониква в човешкия ум, от какъвто и да е характер, тя ползва човека. Но въпрос е колко години можеш да забележиш тази полза. Но все те ползва. Каквато и да е мисълта, тя все ще те ползва. В религията този закон е изнесен другояче. Всичко онова, което се случи за тези, които обичат Господа, се превръща в тяхна полза, за тяхно добро е. И милиони пъти може да казвате: „За добро е това." Ние обаче казваме: „Това не трябваше да бъде така." Е, как трябваше да бъде? Не трябваше да остаряваш. Но остаряваш. Не трябваше да ставаш учен човек. Но ставаш учен човек. Не трябваше да ставаш музикант. Но ставаш музикант. Не трябваше да свириш китара. А свириш китара. Казваш, но свириш я. Не трябваше да имаш тия лачени обуща, но носиш ги. Не трябваше да носиш една кадифена шапка, но носиш я. Ама черна е. Казваш глупави са тия работи.

Не е глупава работа една шапка, която носиш на главата си – и тя допринася нещо. Ако носиш един каскет от стомана на главата си и вървиш по улицата и падне една керемида на главата ти, но главата остава здрава? Може някой да ти каже: „Какво си понесъл тази глупавата шапка на главата си?" Но главата ти остава здрава, когато пада керемидата. А онзи, който носи друг вид шапка, главата ще му се пукне. Носиш един такъв каскет – живееш при лоши условия. Аз това наричам лоши условия – каскета. Като минат тия лоши условия, веднага ти снемаш каскета и ходиш така гологлав, без шапка. Сега вече е модерно да ходят хората без шапка. Щом ходят с шапка, аз

казвам – има опасност да падне някоя керемида. Не мислете, че като падне някое перо от птица, няма да ви причини болка. Зависи как ще падне. Ако падне отвесно с острото на главата си, ако падне с леката си страна, след това ще произведе отличен резултат.

Сега това са допущения, които трябва да се докажат, и могат да се докажат. Не мислете, че всичко онова, което аз доказвам, че е напълно така вярно. Има известна доза истина. Но това, което аз съм доказал, хиляди хора след мене ще дойдат да го докажат. Те могат и по друг начин да го докажат, но и те няма да го докажат както трябва. Досега математиците не са доказали въпроса за светлината – за бързината ѝ, и за бъдеще математиците още ще доказват с каква бързина се движи светлината. Точно как се движи светлината, има едно малко колебание. Но аз вземам – единицата мярка е вярна. Сега това, което знаят хората, е достатъчно, а малкото колебание ще оставим, понеже трябва да се менят сегашното изчисление и преди хиляди години. И ако изчисляваме, ще забележим едно малко отклонение от нашето изчисление. Ако вземем светлината като единица мярка, ще забележим туй, което е сега – след хиляди години ще има един малък нищожен резултат и трябва да се върнеш назад, да изчислиш, че хората, които преди хиляда години са изчислявали какво е движението на светлината, понеже всички небесни тела са били поставени на разни места, при разни условия, те казват, че етерът е еднакъв навсякъде. Но в самия етер, в пространството, става една вътрешна промяна, че той оказва едно малко влияние върху движението на светлината.

Сега това са научни и философски въпроси, които при обикновения живот, както сегашния, нямат никакво приложение. Но у вас трябва да има желание да знаете с каква скорост се движи светлината. Макар, че не знаете, но трябва да има желание да знаете с каква скорост се движи светлината, понеже тя ще бъде единицата

мярка, с която се мерят нещата. И често един праведен човек, един мъдър човек трябва да има това знание. Това са мои заключения. Аз си правя своите научни изследвания. Един умен, един мъдър човек има по-правилни схващания за движението на светлината, отколкото един невежа човек. Ония хора, които схващат движението на светлината, мислят по-добре и живеят по-добре. Онези, които не разбират движението на светлината на физическото поле, те не мислят добре. Те имат криви заключения. За да бъде един предмет в ума ви ясен, вие трябва да имате достатъчно светлина. В даден момент, ако вие нямате достатъчно светлина, предметът няма да бъде ясен. И вашите заключения – следователно няма да бъдат верни изводите ви. И няма да имате известни постижения и ще срещнете едно противодействие.

За пример вие срещнете един човек, когото вие мразите по единствената причина, че вие нямате достатъчно светлина във вашия ум. И следователно вие не разбирате този човек. Човекът е една формула, една жива формула. Най-първо ще видите в тази формула как са наредени всичките знаци. Лявата ръка е една формула, дясната ръка е друга формула, после десният крак е една формула, първият пръст, ноктите – това са все формули плюс, минус. Ти, като видиш един човек, ще поставиш знаците му. Искаш да правиш изследвания, ще вземеш първата фаланга, следната, крайната – плюс ли е, или минус. После ще вземеш втория пръст плюс ли е, или минус, после ще обърнеш другата страна на ръката.

Като вземеш всичките тия знаци, ще вземеш широчината на ръката, защото онази, широката ръка тя има отношение с издръжливостта на един човек. Този човек живее близо на физическото поле, има едно практическо, физическо разбиране. Човек, който има тясна ръка, той е въздухообразен, той повече мечтае и не е толкова практичен. И на работа да го туриш този човек, той

няма да бъде така практичен – нищо не работи. За грубата работа той не е. Вие ще си правите заключения. Но виждате работливите ръце в света. Техниците като са работили, работата отпосле има един придатък, има едно развитие, което отпосле иде. Но най-първо човекът се ражда с известна широчина. Ако твоята ръка не е широка, ти не можеш да я заставиш на това. Ти не можеш да заставиш едно житно зърно да има един лист както на дъба. Житно то зърно, като го посееш на добра почва – може някой път да увеличиш неговия лист, но неговата форма ще бъде такава, каквато житото си знае. Това ще направи то само. Когато посееш ябълката, ти не можеш да я заставиш да направи другояче листата си, но можеш да направиш този лист да бъде по-обемист. Значи това, което е вложено, то ще бъде. Но ти не можеш да измениш формата на ябълчния лист. формата на никой плод ти не можеш да измениш.

Според този закон правя аналогия. Ти можеш една човешка мисъл да я разшириш, но да измениш формата на една човешка мисъл, то е невъзможно. Ти да измениш едно човешко чувство, почти е невъзможно. Ти можеш да го усилиш или смалиш, но да го измениш, то е невъзможно. Сега тия са практически положения, които трябва да държите в ума си, и да знаете кое е възможно. Като говоря, че е възможно, аз разбирам при единица време в даден момент. Само при един момент, когато ти мислиш какво е възможно. А при следующия момент възможността на сегашния момент ти не можеш да я пренесеш в следующия момент. Следующият момент си има друга възможност. Сега това да не ви обезсърчава. Но тия възможности са условия, в които вие можете да прогресирате. Защото, ако природата беше еднообразна, тогава нямаше да има никакво развитие. В разнообразието седи развитието на човека. И там седи красотата. Туй, което е невъзможно за един момент, е възможно за втория и т.н. Но казвам, непостижимите неща за този живот са

постижими за вечността! Всичко е възможно! Няма нещо, което ти да пожелаеш, да не постигнеш във вечността!

Е, какво нещо е вечността? Вие казвате, че трябва да имате една ясна представа за вечността. За мен вечността е най-хубавото нещо! Аз като помисля за нея, весело ми става. За вечността аз мисля: постижение на всички възможности! Като кажа „вечност", аз разбирам, че всичко е постижимо. Или казвам – всичко се постига, всичко е постигнато и всичко ще се постигне. Като ми каже някой „вечност", аз казвам така: всичко е постигнато, всичко се постига и всичко ще се постигне. И тогава ми става весело. Казвам, постигнато е вече. А това, което за мене е непостигнато, някои са го постигнали, някои сега го постигат, а някои за бъдеще ще го постигнат. И тогава казвам: щом съм го постигнал, аз съм останал назад. Аз съм се установил вече. Щом съм постигнал нещо, аз съм вече един клон в някое здание, имам постижението. Щом някой е постигнал нещо, той вече отсъства.

Сега да ви представя една геометрическа формула. Представете си едно българско хоро. Имате един кръг, гайдарджията – това е центърът, а момите и момците – това представляват точките на този кръг, на живия кръг. Центърът като надува гайдата, този кръг се разширява. Но по едно време този кръг се разсипе на частици и после тия частици изчезнат из пространството. Остава само хорището. И центъра го няма, и частиците ги няма. Казвам, изгуби се този кръг. Но идущата седмица този кръг пак ще изскочи, ще се възстанови. И погледнеш, до 5 часа, ако е лятно време, центърът пак се яви и тия точки пак идат. Аз, като правя своите изчисления, зная сега колко точки ще дойдат в този кръг и след колко време някои от тия точки ще почнат да отсъстват от периферията. И които отсъстват, вече зная, те са станали установени точки.

За пример най-първо точката **А** и точката **В** те са неустановени точки, те образуваха един диаметър и разделиха кръга на две равни части. След това и втората половина, и тя се раздели на две части и се получи **А**, **В**, **С**, **Д**. Те сега са вече установени точки и щом са установени, то те отсъстват от кръга. Не че се изгубва точката, но тя е на друго място. Един център вече е **А**-то, и то специфичен, и няма да се мине дълго време, ще видиш – около тази точка се образуват други кръгове. Сега това са ред математически процеси – вие можете да разгледате живота така повърхностно.

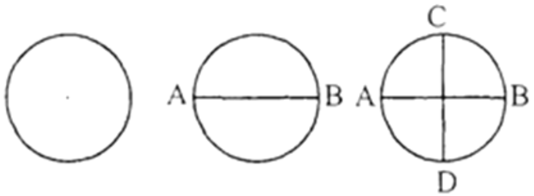

Фиг. 6

Казвате: „Той си има желание да играе“. А що е желанието на човека? Желание, това е насъбрана известна енергия и трябва да се прояви. Що е човешката мисъл? Това е един подтик, който иде, една река, която слиза, влива се някъде. Движение е то на една река. А пък волята е, което извършва тия резултати, тая мисъл, която е у тебе, тия желания, които са събрани. Защото в желанията има нещо, което е сгъстено. Значи условията са по-неблагоприятни, сгъстени са. А постъпките, които вие виждате, това са твърдите вещества, значи неща, които могат да се видят. Значи тялото е резултат на вашата воля. Попипнете си ръката и казвате – едно време вие живяхте във въздуха и не можехте да се пипнете. Мислехте само за себе си, фантазирахте си, тъй както един човек си фантазира да бъде богат. Мисли се богат, но види, че е сиромах. Друг ден мисли си, че ниви

има, къщи, говеда, но като се попипне, гледа: „Дали съм аз същият, или не?“

Това са сега математически отношения и геометрически съотношения, които съществуват в съзнанието. Един ден къщата, и тя може да си замине, тъй както и хората. Някой път една къща може да пристане някому, тъй както и една мома пристава на някой момък. И къщата, и тя може да се влюбва, да пристане. Че се влюбват къщите – дойде някой, даде 100 хиляди лева, дойде друг – наддаде 200 хиляди лева, и къщата казва: „Можеш да ме купиш.“ И един ден къщата даде крепостен акт. Един ден, ако дойде друг и даде повече, той ще вземе крепостния акт.

Значи една къща колко души могат да я имат? Тя може за 20 години да води един непорочен живот, да има само един господар. Но може в 20 години да има и друг господар, и много господари. Е, какво се разбира тогава? Какво нещо е женитбата? Това са отношения. Какво нещо е продаването на една къща? Продава се къщата някому и той казва: „Мен не ме интересува кой е бил нейният господар!“ Но онзи човек, на когото продават къщата свива му се сърцето. Продават му къщата, пък му се свивало сърцето. Казвам, моето сърце ни най-малко не се свива. Той купува къщата. А защо сърцето на другия се свива, а моето не се свива? Защото той е поставен във връзка, в съотношение с къщата, има тясна връзка с нея. А аз не съм се поставил във връзка с къщата. Следователно онова, което става между къщата и него, го засяга, а което става с къщата и мене, не ме засяга. Но един ден, ако и мен турят на това място, и мен ще ми се свие сърцето. Че ако вие сте на едно място и гори къщата ви, няма ли да ви се свие сърцето, няма ли да ви се откъсне от сърцето.

Сега това са символи. Ако къщата гори, един резултат е това. Трябва да я напуснете. Но ако къщата ви не гори, приятно ви е. Но защо в единия случай къщата гори, а в другия резултат къщата не

гори. Сега горенето на къщата може да е един резултат. Резултат плюс на далечното минало. Той може да произтича от един съзнателен процес. Следователно в края на краищата отношението към горението на една къща може да произведе два резултата. Горението някой път на една къща може да произведе гениална мисъл у някой човек. Виждате някой гениален човек някъде се отчаял в живота. Но този отчаян човек вижда, че гори една къща – в този момент в него настава цял преврат и той си казва: „Мен не ми трябва да се безпокоя." Върху него изгарянето на къщата произвежда един друг – положителен, процес. Той казва: „Всичко се мени в света, следователно аз не трябва да си позволявам да изгори къщата." Следователно, ако тази къща се запали, има си причини. Имали сте неприятели. Но ще кажете отвънка – този човек, който живял в тази къща, учен човек е бил. Тези хора, които са живели в тази къща, не са били умни, не са живели добре с приятелите си или децата им не са били добре възпитани. Но този учен човек казва: „Тия хора са причина, че изгоря къщата ми." Но после дойде в себе си, изменя мнението си и казва: „Отсега нататък аз ще живея разумно! Право на него ще дам, за да не би и моята къща да изгори." Ти си в едно противоречие. Иде ти някой път да направиш една беля, но ще се запали и твоята къща. Този учен човек от запалването на една къща можа да извлече една добра поука за себе си.

Та казвам, всичко, което се случва, за учения човек може да произведе един отличен резултат. Или някога бият някого, или падне, или спечели, или свърши училището – в каквото и да е направление, това може да му даде един импулс в живота. В целокупността на живота на природата всичко – даже появяването на един облак, изгревът на слънцето, на една звезда, движението на листата, течението на водата – всичко това може да упражни едно благотворно влияние в хода на целия живот вътре.

Та казвам, такива трябва да бъдат вашите възгледи. Вие ще кажете: „Тъй не си струва да се живее.“ Какво подразбирате под „не си струва да се живее“? Аз разбирам тъй: когато глупавият каже, че не си струва да се живее, аз казвам: „Да, не трябва да се живее такъв живот глупав, но умен живот трябва да се живее.“ После той казва: „Не ми трябва толкова наука. Много наука не ми трябва и много учение.“ Аз вземам положителното – не трябва наука, която спъва човека. А трябва да се живее. Под думата „живот“ той разбира една наука, която внася живота. Защото, да се живее, то е пак наука. Той казва – много наука не трябва, но същевременно казва – трябва да се живее. Че и това е наука. Да живееш, и това е известна наука. Ще имаш известни познанства – с този ще се срещнеш, с онзи. Той казва: „Не трябва много наука, не трябва да се занимавам с празни работи, а трябва да живеем.“ С това българинът иска да каже: „Поддържай божествената наука, а не човешката наука.“ Един мъдрец ще каже тъй: „Оставете човешката наука, а се занимавайте с божественото!“ Като се живее добре, това е божествената наука. Че не ни трябва много знание, и това е право. Например какво ще те ползва тебе, ако ти знаеш да играеш на скамбил. Не казвам, че това не е важно, много е важно. За онзи специалист на скамбил казват: „Той е първият.“ Как? „Тъй, всички ни бие на скамбил.“ Но в училището всички го бият. Като дойде да разрешава една задача, той е последният между учениците, но за скамбил е пръв, майстор е. Казвам, човек може да бъде първият по игра на скамбил, но да бъде последен в другите работи.

Та искам да ви дам да имате едно широко понятие. Първият кръг, това е бременност – показва човек в потенциално състояние, човек, който не е пробуден, но щом се пробуди, в него ще се явят две противоположности. Туй, което учените хора наричат два полюса, и то е както платното у совалката – и в това положение мъчно е човек да минава от единия полюс в другия. От ляво на дясно и от дясно на

ляво. И тогава нищелките и бърдото изкарват цялото платно. Това е процесът на движението или, аз наричам, точката – това е събуждането на съзнанието. Аз виждам, че трябва да се събуди, аз трябва да направя нещо. И първото разрешение – ти трябва да намериш една опорна точка в себе си. Трябва да намериш еднолинейното движение, посоката, дето има само едно движение. Някой път известни постъпки трябва да се направят само по едно движение, ти да нямаш условие да кръшкаш натам-насам – само този е пътят, един път, по който ти можеш да минеш. Но всички задачи не се разрешават по един път. Има други задачи, които се разрешават по двуизмерното пространство, в две посоки ще се движиш.

Да допуснем, имате точката **Д**. В тази точка вие искате да се подвижите. Имате две възможности. Или от **Д** към **В** или от **Д** към **А**. Това са две посоки. И в единия, и в другия случай вие имате два различни резултата. В едно триизмерно пространство имате три възможности да постигнете нещата, ако вземете начало това, което е било. **А** в четириизмерното пространство има четири възможности за постигане.

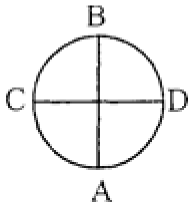

Фиг. 7

Та, като кажем постижения, имаме различни начини. Има едни неща, които ти можеш да постигнеш със своя ум, със своето сърце, със своята воля, със своята душа, има неща, които ти можеш да постигнеш чрез своя дух. Не че духът и душата са висшите измерения. Сега ние работим само с възможностите на човешкия ум.

То е третото измерение на живота. Ти като нямаш силна воля, ти не можеш да имаш постижения. Ти ако нямаш силно сърце, не можеш да имаш силни постижения на своите чувства. Ако нямаш силен ум, не можеш да имаш силни постижения на своите мисли.

Следователно постиженията на човешкото сърце не зависят от човешкия ум. Умът спомага на сърцето, но постижението на сърцето зависи от самото сърце. И постиженията на ума зависят от самия ум. Сърцето може да спомогне на ума, и умът може да спомогне на сърцето, но те зависят от себе си. Една вътрешна зависимост има. Та в дадения случай ти можеш да действаш със своята воля, няма да игнорираш ума си. Та един човек, на когото действа и работи умът му, какво може да постигне? Един човек, на когото действа волята му, а сърцето не работи, то и постиженията на физическото поле ще бъдат отговорни. Какво може да постигне един болен човек? Здрав може, но степени има на здравето.

Кой е здравият човек? Аз определям здравето – в даден момент абсолютно да няма никаква неприятна мисъл да те безпокои, но всякога умът ти, сърцето ти, волята ти да са изпълнени с най-здрави неща. Имаш светлина на ума си, имаш импулс на сърцето си и имаш сила на твоята воля. Това е здравият човек! Щом дойде най-малкото колебание в сърцето ти, това наричам – имаш психическа хрема, най-малката болест е това. Трябва да имате ясна представа какво нещо е здравето на човека. То не е физически акт. То има изявление на физическия свят, има и изявление в чувствения свят и има изявление в ума. Но здравето е един резултат на великите закони, които съществуват. То е най-висшата хармония, която съществува. В даден момент да си в хармония с първата причина, да си в хармония със себе си и да си в хармония с ближните си, или казано научно, да си в хармония с окръжающите, с външната среда, в която ти живееш в даден момент.

Та онези от вас, които мислите, трябва да имате по-интензивна мисъл. Сега някои от вас може да имате по-интензивна мисъл, някои от вас може да имат по-интензивно чувство, някои може да имат по-интензивна воля. И онези от вас, които са умни, трябва да правите едно съчетание. Хората от тия три категории – всеки трябва да разбира закона – това, което му липсва, да се приближава към него. Щом имаш слаба воля, не дружи с хора с по-слаба воля от тебе. Щом си невежа, не дружи с хора, по-невежи от тебе, защото ще станеш по-голям невежа. Но дружи с разумни хора. В света онези ученици, които са по-слаби, винаги обичат да дружат с някои по-способни – който иска да се учи, а който не иска да се учи, той всякога ще дружи с ученици, които са по-слаби, и той ще им стане майстор. Щом невежият стане учител на невежите, може да знаете какво добро ще постигнат.

Сега направете заключенията си. Вие искате веднага да направите едно заключение. Помнете едно нещо: никога не давайте обещание, което не можете да изпълните, да направите! Което не можете да направите, това никога и не обещавайте. Никога не обещавайте да направите това, което не можете да направите. Това е непостижимо. В света има само един, който е верен на своите обещания. Пък и Бог няма какво да обещава. Той само дава. На него може да обещаете всичко. Само един има, на когото вие можете да обещаете всичко. Това е Бог. А на другите хора ще обещаете само това, което можете да направите и което вие искате да направите за тях, а онова, което не искате да направите, не го обещавайте. На Бога като дадете обещание, той няма да ви принуди да го изпълните. Когато ти като си обещал на един господар да му слугуваш, той няма да ви даде почивка.

И всичките погрешки произтичат от това. Човек казва: „Ти ще го направиш ли това, или не? Ама аз искам да го направиш!“ Тогава

казвам: ти искаш аз да го направя. Тогава моята формула е следующата, аз казвам тъй: аз ще ида сега да се допитам до Господа. Ако той иска, ако Господ иска, ще го направя. След това ще дойде до себе си, ще попитам и себе си – ако аз искам да го направя. И след това ще попитам и своите ближни. Ако и те искат това, което Господ иска, и аз, и моите ближни искат, аз ще го направя. Но щом Господ не иска, аз не искам и моите ближни не искат, кракът си няма да помръдна. Дойде някой и пита: „Туй аз мога ли да го направя?“ Спри се тогава в себе си и помисли.

В турско време има един обичай – туркините сега вече не го правят. Когато мъжът каже на жена си: „Малко вода ще донесеш със стомната“, понеже тя е яла вече попарата, тя, като види стомната, най-първо малко я поклати да види има ли вода, или не. Ако е пълна стомната, тя веднага я взема и занася. Пък ако е някоя неопитна жена и му занесе празна стомната да му сипе, той веднага казва: „Свършена е работата!“ Занесла му е празна стомната. У турците има един обичай – щом жената занесе празна стомна, той я парясва. Казва: „Ха да си вървиш вече!“ И той търси друга жена. Там жените са много внимателни. Като дойде тя, бутне стомните, защото, ако не бутне стомната, тя ще намери вратата. Всякога една жена, преди да влезне мъжът, тя гледа дали са пълни стомните. Щом са пълни стомните, турчинът знае, че има една жена. А някой път той поклати стомните и после поклати главата, казва: „Няма жена.“ Турчинът е много практичен. Той, като се ожени, след две години той почва да клати, бута стомните. Има 4-5 стомни и иска да знае пълни ли са, или не. И казва: „Хайде на хаджилък. Оладжак.“ Но щом са пълни стомните, той знае, че умна е тази жена. Ходила е на вода, всичко е на мястото си. Тя от сутрин ги е напълнила.

И аз превеждам сега, аналогия правя. Ако вашият ум е празен от идеи, ако вашето сърце е празно от желания, ако вашата воля е празна

от постъпки, и онзи разумният човек дойде и побутне вашата стомна на ума и като побутне вашата стомна на сърцето и вижда, че е празно, и побутне и вашата воля – и нея види, че е празна, какво заключение ще направи? Умът трябва да бъде пълен, не да събере целия свят, но да събере толкова вода, колкото е потребно в даден случай. Сърцето трябва да има толкова желания – не да събере всичките желания на света, а колкото може да събере. И волята да има толкова постъпки, колкото има възможности. Ето една област, дето всички трябва да работите. Може всеки ден да си купувате по една стомна. Ако един ден вие сте недоволни от вашия ум – но то е формата на вашето познание, вие сте недоволни, казвате – тази форма не е добра. Казвам, чакайте, каква форма искате вие? Утре ще имате нова стомна. Всеки ден може да изменяте формата на вашите познания. Може всеки ден да разширявате формата на вашите желания и формата на вашите постъпки. Това е ваше право.

Та казвам, всички тия научни изследвания вие трябва да се стремите да разберете. И ще ви кажа – всичко в света е предвидено. Всичко е установено. И който разбира формата на живота, един химик, като дойде, ще разгледа формулата и веднага ще разреши задачата. Знае той как да постъпи. А онзи невежият ще разгледа формулата и нищо не може да разреши. Някой път някои хора могат да ви разрешат задачата, но някой път така е поставена работата, че ние сами трябва да разрешим задачата.

Та се изисква една здрава мисъл от всинца ви. Само не съжалявайте, че не сте разбрали нещата. Туй, което сега е неразбрано, за бъдеще ще бъде разбрано.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Пета лекция на Младежкия окултен клас, 21 октомври 1932 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев

ПОСТИГНАТИ РЕЗУЛТАТИ

Тайна молитва

Пишете върху темата „Постигнатият резултат“. *(На масата на Учителя има тела, геометрически фигури и два хубави плода – ябълка и праскова.)* Тук имате постигнати резултати *(ябълката и прасковата).* Те представят органически резултати. Тук пък имате тела, в които е намесен човешкият дух, който е дал една форма, която не е свойствена на природата. Сега в природата всичко зависи от една вътрешна яснота. Значи, както времето е ясно и приятно, както една мисъл или едно чувство е ясно, така също се разбира и понятието яснота. Значи, когато една мисъл или едно чувство е ясно, в известен смисъл те са понятни. Яснота значи понятие. Какво е понятие? Понятието вече е един анализ на човешкия ум. Можем да дадем една права дефиниция, а можем малко или да преувеличим, или да смалим думата „понятие“.

За пример първият човек, който е образувал думата „понятие“, – преди него тази дума не съществуваше. Той образува думата „понятие“ и постепенно тя придоби гражданственост. Какво е имал предвид първият човек, като е употребил думата „понятие“? Или да вземем, че тя е разбрана дума. Разбрано е понятието „хляб“, „вода“, „въздух“, „светлина“ или думата „ходя“. Всякога под думата „ходя“ разбираме вече една определена идея, която той е виждал. И хляб е виждал човекът, Значи той е турил думи само на ония неща, които той виждал и разбирал. Той е турил едно име на тях, защото всички народи не са турили едно и също име. Българинът казва „хляб“, англичанинът казва „bread“, турчинът казва „екмек“, французинът казва „pain“. А как е казал китаецът? Значи всеки е турил едно име

общопонятно. И после гладът, който ви е мъчил, е наложил да се тури едно име. Българинът го е кръстил по един начин и т.н.

Сега интересното е, че първият човек е турил имената на всички животни и каквото име е турил, това име е останало за животните и досега. Сега за думата „понятие“. Вие вече боравите с един завършен резултат. На вас се вижда езикът завършено нещо и казвате: „Лесен е езикът.“ Разните езици са едно разклонение, едно тълкувание, но вие сте далеч от онази първична идея, от този общ природен език, защото природата си има един език, от който вие сте се отдалечили. Човек е далеч от този истински превод. И природата е жива. Ако знаеш да ѝ говориш – тя е жива и ще ти отговори. Ако не знаеш да ѝ говориш, тя е глуха. Ако на гърба ти се постави един камък, ти и да плачеш, и да се мъчиш да слезе от гърба ти, той по никой начин няма да слезе. Ти трябва да знаеш езика му, за да те разбере.

Допуснете, че аз ви разправям нещо по музиката за известни тонове, за струните, за самата цигулка. Казвате: „Какво нещо са тоновете? Как са опнати струните?“ Можете да си представите как са образувани тоновете. Щом си турите пръста на цигулката и знаете де кой тон се намира или хванете добре шийката на цигулката, за което си има известни правила, цигулката ще произведе известни правилни тонове. При това трябва да знаете как да нагласявате цигулката. Обаче ако я бутате, без да знаете как става това, тя пак ще ви отговори, но по втория начин тя ще бъде неразбрана, а по първия начин ще бъде разбрана.

Та сега ние живеем в неразбрания език на природата. Защото природата има една врата, през която ние влизаме както не трябва. И тогава вие се намирате в положението, както онзи индуски учител, който искал да даде едно понятие, едно разбиране на ученика какво да бъде неговото положение като ученик, който отива при учителя си. Ученикът пита учителя си кой е истинският начин, по който може да

бъде успешен в живота си, или по кой успешен начин може да бъде свършена работата от природата. Учителят искал да го опита и му казва: „Тръгни на път и ще срещнеш един офицер, който се приготвя за война. Ще отидеш при него да му удариш две плесници, да го опиташ. – После – му казва – ще срещнеш един брамин, който се моли на Бога. На него ще удариш една плесница и няма да го питаш нищо. И на трето място ще срещнеш един светия, който разрешава важни въпроси. И на него ще удариш една плесница. След това ще се върнеш при мене и аз ще ти кажа по кой начин ще бъдеш приет."

Той нямал опитност и никога не е знаел какво нещо е офицер, военен човек. И докато му ударил една плесница, офицерът му ударил две. Втората плесница не успял да удари на военния. Значи за една приел две. Но той искал да бъде успешен. Отишъл при брамина, ударил му втората плесница. В това време браминът се молил, дигнал само ръката си, и пак я спуснал надолу. Най-после той отишъл при този древен философ и му ударил две плесници. Той никак не се помръднал. Върнал се ученикът при учителя си и му казва: „Първият опит беше много несполучлив. Като бутнах военния, той ме повали на земята с две плесници. Вторият опит не е като първия. Браминът сам си вдигна ръката, искаше да направи нещо, но после пак си спусна ръката надолу."

Та първият го уплаши, вторият си подвижил само ръката, а третият даже не мръднал – като камъка бил той. Тогава учителят му казал: „За да успееш в живота, ти трябва да имаш характера на третия – мълчаливо да понасяш всичко. Щом си военен, няма да сполучиш, понеже ще изхарчиш енергията си. И ако ти кажа, че трябва да бъдеш военен, кажи – има една философия на живота, според която трябва да вървиш. Ако вървиш по улицата и се удариш в някой камък, и ти го блъснеш после, какво ще спечелиш като военен? Има случаи, дето за една плесница ще удариш две. Хубаво е, ако си военен. Тогава ще

удариш две плесници. Пък ако си религиозен, като се молиш, като мръднеш малко ръката си, стига ти толкова. Пък ако си философ, не се мърдай никак.“

Сега да дойдем до изясненията. Има обикновени процеси в природата, които са станали и не са интересни. Защо? Понеже се преповтарят по една и съща форма. Ние мислим, че сме проучили тия работи: точка, плоскост, куб, душа, дух, ум, сърце, чувство и т.н. все неща, за които мислим, че ги разбираме. Спираме се върху тях и доказваме например за свойствата на триъгълника, за свойствата на правите линии, за свойствата на правоъгълния, на тъпия, на островърхия и другите триъгълници, техните външни отношения. Всеки има свои положения, свои проекции. За пример измерваш една права. За да ти бъде известно тяло понятно, колко точки трябва да имаш? Дадена ти е една права линия. Или ако ти е даден един триъгълник, какво ще изчислиш? Разбира се, в строежа на съвременната геометрия, както и в живота, всичко в света е построено според геометрическите начала на природата.

Сега се строи една къща например. Вие трябва да вземете предвид колко е лицето. Веднага архитектът определя какво ще бъде лицето на къщата и после според лицето той определя широчината и височината на къщата. Ще вземе в съображение тия мерки и ще изчислява. Архитектът ще вземе също така В съображение и вътрешния обем, големината и височината на прозорците и на вратата. Някой път това съображение може да бъде чисто физическо, а някой път може да бъде чисто етическо – вкусът. Както виждате, природата е построила и човешките тела по същия начин – тя е взела предвид геометрията. Те са все къщи. Някоя къща ти харесва, приятна ти е, а някои са сбутани. Както виждате, всичките човешки тела нямат един и същ проект. Някое тяло е сбутано – такава е била материята.

Сега идеята е, че тия резултати, които нямат никакво отношение към вас, както например строежът на една къща – това няма никакво прямо отношение към вас, но мисълта за строежа на една къща, която се строи, тебе вече ще ти повлияе. Ти минаваш някъде, строи се една къща. Ти си ученик и казваш: „Строи се къща." Но не се минават десет, двайсет, трийсет години и забелязваш как тази мисъл работи в тебе и ти казваш: „И аз искам да си направя една къща." Първоначално това не те интересува, но след двайсет години това, което не те е интересувало, почва вече да действа в тебе. Сега някой може да ти е казвал преди двайсет години, че тази идея ще ти повлияе, но ти не си вярвал. Обаче след двайсет години виждаш, че тази мисъл наистина ти е повлияла. В тебе ще се яви желанието да си направиш къщата. Та всички процеси, които стават вътре в природата, след време ще ти повлияят. Може би някои процеси да упражнят влияние върху тебе след хиляда години.

Сега да оставим това – то е далечно. Можете да кажете, че това е нещо въображаемо, въображаеми работи „след хиляда години". Обаче има известни процеси, които след една, след две или след четири години ще оставят влиянията си върху тебе. Едно трябва да знаете – че това, което сега виждате, след време ще остави известен отпечатък, известно влияние върху вас. На това основание, каквато и книга да четете, каквото и да направите, всичко иде ви повлияе. А и вие все ще му повлияете. Например вземете жените. Те преди сто години са виждали, че мъжете си стрижат космите. Обаче след сто години и жените почват вече да си стрижат косите. Това се дължи на мъжете. Ако мъжете не бяха се стригали, и жените нямаше да се стрижат. Но и сега още всички не се стрижат. Но всички ще се острижат. Аз давам много обяснения на нещата, които сега стават. Това не е разрешение за тия хармонични резултати в света. За пример аз нося една дреха. На някои от вас тя се харесва, на някои не се харесва. Това още не е

последната дума на природата. Ти можеш да имаш едно верую – то не е твое.

За пример ти ме питаш по един въпрос, който не е твой. И аз ти разправям за един въпрос, който не е мой. Казвам – хубаво е желанието да се обяснят нещата. Но тия неща, които преди хиляди години са станали, нито те са ги разрешили, нито пък вие ще ги разрешите. Аз ви казвам, те няма да се разрешат. Аз виждам практическата страна. Има неща, които трябва да знаем. Моят пръст е затиснат от един камък. Важен е начинът, по който може да ми се помогне. Вие туряте един лост, дигате камъка и пръстът се освобождава. А може и вие да чакате четири часа, докато дойдат 10-20 души, да ви помогнат. Така аз мога да седя и да плача отдолу под камъка, но ако вие сте един умен човек и носите един лост, дигате тежестта, и пръстът е освободен.

Най-първо трябва да се освободите от едни чувства – у вас има съвременни прояви. Аз съм съгласен с влиянието – някога някой човек може да ти повлияе. Слушал съм някъде някой сказчик и у мене се явява желание да възразя на този сказчик по някой въпрос. Това желание не е само мое. То е желание на всички други, които също така разискват върху това, и те искат да дадат мнението си, а и аз искам да взема участие. Слушам този сказчик – той така разбира, разправя за нещо.

Сега да ви обясня. Отиват трима американци в Лондон. Единият се наричал Джон Хол, който имал повече от 2 метра височина. Той бил най-високият от тримата – 2 метра и 30 сантиметра. След него другият бил 2 метра и 10 сантиметра, а третият бил висок 2 метра – и тримата били гиганти. Разхождат се из Лондон, четат обявление, че някъде ще се държи сказка за американците. Те били учени хора, заинтересували се. Отиват в събранието, дето сказчикът говори – много публика имало. Той казва: „Американците са дребни хора, не

са много високи.“ И описва. Те са прави, че има между тях дребни хора. Всички го слушат.

И тъй като слушали, става най-напред този от двата метра височина и казва: „Господа, аз съм американец.“ Сказчикът казва, че американците са много дребни хора. Публиката гледа – два метра височина. Сказчикът казва: „Ако има друг американец тук, да стане.“ Става вторият, който бил 2 метра и 10 сантиметра висок. И след като станал Джон Хол – 2 метра и 30 сантиметра, всичката публика започва да се смее. С това сказката се развалила. Това, това са крайности, разбира се. Всичките американци не са високи нито по два, нито по два и десет, нито по два и трийсет сантиметра високи. Това са крайности, но има и високи американци.

Та казвам, по същия начин аз виждам, че има неща, които аз ви говоря. Те ви се виждат много отвлечени, нямат никакво приложение, но ви казвам – това, което аз ви говоря сега, след сто, след двеста години то ще има приложение. Но това не е едно утешение. Някои неща, които ви говоря, ще имат приложение днес още, защото, ако те нямат никакво приложение, то е само губене на време.

И аз ви разправям за хляба. Сега за пример я ми кажете какви са тези двата плода? Какъв е този? *(Учителят показва голяма хубава тъмночервена праскова.)*

– „Праскова.“

Отде я познахте? Кои са аргументите за това? Ако рекат да ви бесят, ще издържите ли? Сега аз не оспорвам, но само констатирам. Вярно ли е това? Уверени ли сте, че сто на сто е така?

(„Да, праскова е.“)

Сега, за да стане тази праскова такава, подразбира, че човешкият ум е указал известно влияние. Тази праскова е станала голяма по причина на човешкия ум, на известни грижи от човека. Защото иначе по своето естество при сегашните състояния на условията тя ще бъде

дребничка, но тя е милвана, ухаждали са за нея, вследствие на което тя се докарва – събудено е съзнанието ѝ.

И на едно растение може да се събуди съзнанието и в знак на признателност за грижите, които се упражняват върху нея, тя ще даде по-голям обем. Това показва, че върху този плод са вложени повече чувства, повече любов и са стимулирани онези желания, които са скрити в семката. Сега онези, които се занимават с градинарство, тайната на това изкуство седи в това, да се влезе в психологията на тия плодове, да събудиш в тях желанията. Защото първоначално всички подтици са били в плода вътре. Например как ще обясните психологически плода на динята? Някои дини са по-дребни, някои са по-едри. И други някои плодни дървета също така биват различни.

Сега всичко това в природата служи за изяснение на онези лични въпроси, с които вие можете да си служите. В дадения случай три неща има в науката, върху които вие можете да разисквате. Първо, едно състояние в науката, което може да ви даде знание как да бъдете здрави, да държите тялото си в изправно състояние. Под думата „здраве“ аз разбирам да функционира вашият ум, вашият мозък, дробовете ви, стомахът ви правилно. Те са трите системи, които трябва да бъдат в изправно състояние. След това знанието трябва да ви даде понятие как да бъдат чувствата ви естествени – и те да бъдат здрави, да не са в болезнено състояние. Някой път болезненото състояние произтича от чрезмерното разширение на чувствата. Чувствата се разширяват, но и мисълта ви може да бъде тъмна, неясна. Както сега хората идейно са в постоянно стълкновение, така и мислите и чувствата. Ако се борят за хляб, разбирам.

Има някои хора, които с мисълта си поддържат борбата за хляб от идейно гледище. Това значи от това гледище те искат така да се разпредели храната, хлябът, че всички хора да имат храна. Това е право и на самата природа. За да има храна в света, природата е дала

достатъчно храна за всички организми, които тя е създала. Ако разбираме законите на природата, нямаше да има никакви противоречия, но понеже не разбираме природата, ние не сме в съгласие с нея, има някакви противоречия.

И тъй – начинът, по който ще се оправи светът. Сегашният свят, за да се оправи съвършено, трябва дълго време да мине през огън, всичко трябва да изгори. Не трябва да разбирате изгаряне в смисъл на обикновеното изгаряне. Вземете например една близка идея. Имате желязо, което е натрошено на хиляди парченца или едно стъкло. Какво може да го направите? Да го слепявате, не може. Има един начин – трябва да го турите на силен огън, да го слеете и като го слеете, то ще добие първото си качество – всички тия парченца ще се съединят в едно. Като казвам, че в този огън трябва да се стопят всички хора, които са индивидуализирани, и то така – не психически или органически, но разтрошили се хората.

Сегашните хора нямат една обща идея как да живеят. Всеки мисли само да яде и казва: „Да се осигуря аз!“ По кой начин да се осигури той? Той това не мисли. Разбойникът среща богатия и казва: „Дай!“ „Ама чакай, има закон.“ Той казва: „Никакъв закон, аз съм гладен човек, трябва да живея.“ Богатият пък, който има стока, той покачва цените, и той казва: „Аз трябва да живея!“ Онзи касапин коли говедата, и той казва: „Аз трябва да живея.“ Сега аз не съдя никого, но само констатирам известни факти, които стават. Това са разбирания. Сега вие сте дошли тук, и вие имате свои възгледи. И някои от вас сте направени от такава материя, че като минавам покрай вас, гледам никого да не бутна. Защото, ако го бутна, веднага става експлозия. Запример, ако кажеш една дума невнимателно или невнимателно се обърнеш към някого, и най-тихият човек да е, как ще постъпи и той? Той ще постъпи или като военния, или като брамина, или като

философа. Ако е като военния, веднага ще постъпи по познатия вам начин, веднага ще зашие две плесници. Защо ще постъпи така?

Някой казва: „Еди-кой си защо постъпи така?“ Казвам: „То е негова работа.“ „Ама той има ли право?“ То е друг въпрос има ли право. Трябва да го проучвам. Тогава намерете у един адвокат, който по закона ще каже – двама души се били, и той казва на съдията, че те нямат право да се бият. И тогава казва, че въз основа на еди-кой си граждански закон пише така и така. Моралистът и той ще каже, че Бог така създал света – това е тяхно право. Сега какво е вашето право? Сега какво трябва да знаете – дали светът ще се оправи, дали хората ще живеят добре, или нещо друго? *(По кой начин ще се оправи човечеството или по кой начин ще стане щастливо?)* Ще ви отговоря на този въпрос.

Ако болният пита по кой начин ще оздравее, ще ви кажа – три начина се изискват: първо, съответна здрава храна, чист планински въздух и светлина. Тези три неща трябва да ги имате предвид. Освен това трябва някой човек да му оказва внимание – дрехите му да са опрани, да измива лицето си, да му разправя, че трябва да бъде бодър, да не се обезсърчава. И без да му разправям *тия* неща. ако той измени храната и въздуха, той ще оздравее. Под думата „ще измени“ разбирам да има условия да диша – чистия въздух. Също така и светлината му е необходима. Има ли тези неща, и без да му се говори, ще оздравее – достатъчно е да приложи тези три разумни сили. Ако му се и говори, той по-скоро ще оздравее.

Та казвам сега, това, което ви интересува, е, че някои се интересуват от специфични работи. Специфичните работи тук не могат да се разглеждат. Да кажем, че вие имате една светочувствителна плочка, на която се фотографира. Изисква се тя да бъде в много тъмна стая. Щом я извадите на светлина, тя се разваля там. Та известни идеи не могат да се разискват тук. Много работи от

висок характер – за тях се изисква друга една особена обстановка. Най-първо да кажем, че всеки от вас има свои специфични въпроси. И както сте наредени вие, от някои у вас личните чувства са силно развити. Даже всички се мислите за нещо особено, но ако учителят влезе в клас и ви извади на урок, когато не сте подготвени – не съобрази това нещо, вие ще изживеете нещо силно. Представете си при това, че в класа ви има и другарски, и други, както сте вие сега. Щом ви извади на урок неподготвени, вие ще изпитате една обида, едно унижение, изпаднете пред своите другари, т.е. те ще изменят мнението си за вас. Значи този учител ви е извадил тогава, когато вие не сте знаели урока си. Значи този учител трябва да ви извади на урок тогава, когато вие знаете, за да не ви изложи, за да можете на всички въпроси, които ви е задал, да отговорите. Тогава вашата чест се подига пред другарите ви. Другояче – ако не сте готови и учителят ви извади на урок, иска да направи един опит с вас, но той излиза несполучлив – например, ако той ви накара да начертаете една права линия, която излиза малко крива.

Всички вие трябва да чертаете прави линии, механическите линии най-после трябва да употребявате. Ако искате да добиете в живота си едно добро психологическо разположение, вземете една бяла хартия и прекарайте върху нея прави линии. Ако правите три пъти това упражнение през деня, ще видите какво ще добие ръката ти. Чертайте прави линии, докато тази линия стане права както трябва. Вие ще добиете една самоувереност, че можете да контролирате мускулите си. И това взаимодействие ще се отрази върху вашите чувства и върху вашата мисъл. Ще се образува такава права линия и върху характера ви или върху мислите ви. Ако ръката ви е разтреперана, тази линия играе роля – или ако същото е в мислите, чувствата или в постъпките, понеже тази линия я има и в мислите, и в чувствата, и в постъпките ви. Ако не можете да

начертаете тази линия права, това показва, че има някаква несъобразност в мислите, в чувствата или в постъпките ви.

Сега в света съществува един закон. Той е следният. С една своя мисъл човек може да помогне на цялото човечество. Като казвам цялото човечество, разбирам, че в света съществува един закон, според който всички тела са в равновесие. Изисква се само една малка тежест, едно малко побутване, за да дойде това тяло в движение. Представете си, че някой отишъл на нивата, дето оставил семената незаровени и се върнал. Вие сте един разумен човек – веднага туряте отгоре малко пръст и ставате причина тази нива да изникне.

Та казвам, съвременните идеи са посети вече, но някои от тях ще изникнат, а някои няма да изникнат. На всички трябва да се дадат известни условия, трябва да знаете, че вие сте в края на века. Под края на века аз разбирам, когато всички идеи, които днес съществуват, всичко това ще се опита. Всичко това трябва да изникне. И социални, и обществени, и индивидуални, и физически условия – всичко това ще се опита, ще има един общ резултат. След този общ резултат с всичко това ще се ликвидира. Всичко ще се тури в хамбара и цялата земя ще се покрие със сняг и идната година наново ще се засее, наново ще започне. Това е казано поетически така. Сегашният живот има своите идеи – ако сте религиозен или ако имате идеите на управляващите и онези, които вярват в Бога и които не вярват, имат все едно и също правило.

Казват: „Дърво има.“ Ти имаш известни идеи, които не отговарят на сегашните. Казваш: „Господ има.“ Но ще издържиш ли на вярата си? Хванат те, прострат те на земята и те налагат, и ти казваш: „Можете да ме убиете, но не се отричам от Бога.“ Най-после те погребват. После дойде някой, който не вярва 6 Бога. Той казва: „Трябва да се разберат тези работи, че няма Бог.“ И него налагат, и той умира. Питам сега, какво сте допринесли с това? И двамата

умират. След тях умират и трети, четвърти, пети, шести и т.н. Казват: „Ще се поправи.“ фактически ще се поправи. Това аз наричам един голям трап. Мине един – падне в него, убие се. Мине втори, и той падне. Най-после минат много хора, разхвърлят този трап, замажат го и никой повече не пада – оправи се тази погрешка. Светът не е само един трап. Погледнеш на друго място – друг един трап.

Та казвам, сега ние имаме един голям запас, с който уреждаме много социални въпроси. Това е един трап, който трябва да се изпълни. Не с хора, но с други неща. Питам, трябва ли да се плаче за хората, които са умрели? Аз съжалявам живите хора. Ако може да се възвърне животът, добре. Но има неща, които не са в наша сила. Да вземем както сега секат горите безразборно. Какво ще кажете на това? Минавате покрай тях, и те са ценни на природата. Сега да ви наведа на някои примери. Един от нашите приятели тук си оставил палтото в нашата кухня и в един от джобовете му бил часовникът. Влязъл някой и му взел часовника. Казвам сега, има два начина. Засега той е без часовник. Първо трябва да намерим онова лице, което го е взело. Ако не можем да го намерим, какво трябва да правим? Аз разсъждавам. Този човек работи тук, нищо не му е дадено, а му взели часовника. Той си изгубил времето за работата, а при това и часовника му взели. Как трябва да се разреши този въпрос? *(„Всички трябва да купим този часовник.“)* Все един трябва да купи часовника.

В света съществува следното положение. Аз така разрешавам. Аз нося два хляба в торбата си. По невнимание торбата е останала някъде и един от хлябовете е изчезнал. Сега ние не знаем дали кучето не е взело единия хляб, но предполагам, че кучето го е взело. Задирят кучето, то не се хваща, дългокрако е кучето. Сега тези неща са само за обяснения. В торбата е останал само един хляб и затова ще взема торбата, ще я закача на високо място, да не я засяга кучето. Обаче ние ще се отвлечем от въпроса. Има някои въпроси, на които

разрешението мяза на следния пример. И аз не обичам да говоря за такива въпроси. Един искал да опита какво нещо е амоняк. И един пък носи едно шише такъв силен амоняк, защото някой път амонякът бива по-слаб и той след като помирисал шишето с амоняка, толкова силно му замирисало, че той се повалява на гърба си – толкова силно впечатление му направило. И толкова силно му се отразило, че той пада на гърба си и почти изгубва съзнание.

Та казвам, някой път някои идеи са толкова силни в света, че те могат да повалят човека на земята. И вие всички имате тази опитност. Има известни идеи са толкова опасни, че само като ги бутнеш, могат да произведат цяла една катастрофа. Вземете в турско, ако един турчин си позволи само да бутне с единия си пръст ханъмата на някого по невнимание, веднага този турчин ще извади кобура си и ще го повали на земята.

Разбирам, сега всичките хора си носят кобура и за най-малкото невнимание могат да ти теглят куршума.

Сега ще ви кажа и друг пример. Този е наш приятел, който е бил тук, но друг един наш приятел той пък цялата нощ е седял, не можал да спи, сутринта отворил прозореца и оставил часовника си на масата. Като става, вижда, часовника го няма, а един много интелигентен приятел насреща ляга. Този казва: „Аз да имах един револвер, щях да му тегля куршум." Той го познава, описва го, но часовникът хвръкнал. Сега на първия, който е работил, аз разрешавам въпроса, но за втория как да разрешим въпроса. На него някой, който е заминал за другия свят, му го е оставил. Аз казвам: „Види се, който е заминал за другия свят, е недоволен от тебе, понеже вижда, че ти не вървиш по новия път и си го взима – праща този приятел да го вземе и той да го носи. Сега на втория му е мъчно, че му взели часовника. Казвам му: „Защо не затвори прозореца? Денем спи ли се с отворен

прозорец? Или тури го поне под главата си, а ти си го турил на масата."

Сега това са посторонни въпроси, които изясняват идеите. Ще знаете едно – онези, които са сега на фронта, те имат една работа. Вие сте на тила и вие нямате право да се месите в една работа на фронта, в която не участвате, – там са най-големите герои. Не казвам, че вие не сте герои, но онези, които са упражнени и готови за война, те са на фронта, а вие сте на тила. От вас се изисква сега само да крепите фронта, но в тила ще седите, а онези на фронта как ще се бият, какви методи ще употребят, то е тяхна работа. Ние няма да казваме какво да правят. Да правят, каквото те знаят, но ние в тила ще ги подкрепим. Сега ще мислим, че те на фронта ще си извършат разумно работата.

И казвам, щом сте в тила, изучавайте качествата на тила – какви са те. За пример един човек, който е на тила, какво трябва да прави. Сега вече да оставим тази идея. Непременно вие трябва да изучавате по-висшия свят или да влезнете във връзка с по-напредналите братя и същества. Като говоря за напредналите същества, има две идеи. Едните представляват, че тия напредналите същества не живеят на земята, а някъде извънка земята – това е едно разбиране. А другите казват, че тези същества живеят само на земята. И вънка от земята нищо не живее. А трети пък казват, че тия разумни същества живеят навсякъде. Може да вярвате в едно от трите. То е друг въпрос. Приложението на този резултат е в туй, че щом вие се свържете с едно по-висше същество, които мислят, имат един отличен ум, едно отлично сърце, една отлична воля. Вие ще почувствате един придатък и в дадения случай нещата у вас ще се обяснят. И ако досега вие сте били малко малодушен, туй малодушие ще ви напусне. Ако във вас е имало едно малко колебание, това колебание ще ви напусне. Ако сте имали *тъмнина, тази* тъмнина ще се премахне. И ще станете по-

смели и по-решителни, ако се свържете с едно от тези разумни същества.

Щом знаете закона на едното, вие, вие ще знаете и закона и на множеството. Едното в себе си всякога е свързано с множеството. А под думата „множество“ аз всякога разбирам целокупността на цялото битие, което подразбира всичко вътре. Защото, като кажа, всичко в природата като че е едно. Целокупността подразбира всички възможности и постижения, дето може да се постигне един живот, какъвто искате. Ако един музикант е свързан с целокупността, той ще бъде гениален музикант. Един поет, ако е свързан с целокупността, той ще бъде гениален поет. Какъвто и да е, в каквото и направление да е, каквото прави, с тази връзка той ще бъде гениален. И ще знае не само на себе си да помогне, но и на другите хора. Най-първо пътят е този.

Да изучиш свойствата на твърдите вещества, да изучиш свойствата на жидките вещества и да изучиш пътят на въздухообразните вещества и на светлообразните, после ще изучиш свойствата на човешката воля, свойствата на човешкото сърце и свойствата на човешката мисъл. Остават още три области. Но това като постигнеш, то е една широка област, научна област, не тъй общо. И в тази област вече ще има опити. Мога да взема когото и да е от вас, най-своеобразния, и ще го поставим в магнетически сън и след като го събудим, от тази упоритост няма да е останало нищо. Аз вземам упорит в лош смисъл, един човек, който не е бил полезен за другите, нито за себе си, нито за другите, но оттам насетне той ще бъде полезен и за другите. И всякога природата ще постъпи по същия начин. Всички велики хора в света, народи, които са подигнати, всякога са минали през едно такова заспиване, през много големи изпитания, налагания, като че цялата вселена ще се разруши, но след

като мине през този изпит, веднага като че нещо ново ще се събуди в неговата душа.

Та най-първо във вас трябва да се събуди на първо място вярата във вас. Под думата „вяра“ разбирам вашия ум. Да вярваш в едно нещо, а в това положение, както вие индивидуализирате, и тъй индивидуално ще се намерите в едно трудно положение. Може да не излезнете от това положение, може да не го разберете, но в даден случай да вярваш, че можеш да излезнеш от това положение. Тогава вие можете да дадете едно възражение. Например някой си учен човек направил една каша от цимент и ви казва: „Турете си в цимента. И след един час, след два часа тази работа ще се уреди.“ Аз минавам оттам. Казвам: „Извади си крака навън!“ И ти наместо крака си тури едно дърво, направи опит с дървото, а после – с крака. Пък, ако не слушаш мене, тогава тури крака и ще видиш свойствата на цимента какви са. Ако някой ти каже: „Тури си крака във водата“, тогава въпросът седи другояче. Ако кракът е бил кален, той ще се очисти.

Но аз ви казвам, така няма да си държите крака повече от половин час в тази вода, защото до половин час всичко ще бъде благоприятно, а след половин час водата ще почне да черпи всичко. После вие се намирате във въздуха вътре. Вие най-първо ще се качвате нагоре, но аз ви казвам: „Не се качвайте по-нагоре, защото въздухът става рядък и вашият организъм не е пригоден, става едно разширение на капилярите и те почват да се пукат. И след като излезнете на 3 хиляди метра, 3 хиляди и петстотин, 4 хиляди метра, ще почне да тече кръв от носа ви, ще почнете да се запъхтявате и най-после ще дойде до едно място на 5 и 6 хиляди метра и няма да ви интересува нищо вече. Няма да имате никакво желание. До едно място ще спре и това, и тогава ще дойде желание у вас да се върнете назад. Вашият организъм не е пригоден към условията на този

редкия въздух. Той е хубав, но това благо, което вие можете да извадите от въздуха, там вие не сте в състояние да извадите това благо.

Сега ние сме влезли в една област много опасна да живеят всички хора добре. Отлична е идеята, но да се уредят отношенията на всички хора, както вие искате, това не е за един ден, за една година и за един век. Тъй да бъдат всички щастливи, да се направят всички хора щастливи, то е гениално и трябва участието на всичките добри хора, на всичките умни хора в света да се съединят всичките в един дух. Така могат да дойдат всички до едно нормално състояние и трябва да дадат тия връзки извънка земята. И те да турят всичките си усилия и най-после и този, който наричат Господ, и той да си тури мисълта. И той като си тури мисълта, всички хора да се заинтересуват. Сега само ние сме се заинтересували тук, на земята, пък ти искаш да свършиш училището.

Да изясня вашата идея. Ти искаш да свършиш училището. Тази е първата социална идея на тялото ти, на стомаха ти, на главата ти, на дробовете ти, че всички да се заинтересуват. И най-после, ако се заинтересува професорът, твоите другари, всички оказват външното внимание, веднага ти се окуражаваш. И най-после, ако ти обърне внимание целият професорски персонал в университета и всички приказват добро за тебе, и вече ти израстват крила.

Та казвам, съществува един опитен свят, но в този опитен свят не се влиза по пътищата, по които сега влизате. Понеже по тия пътища, по които сега вървим, не можем да влезем, но все таки има нещо полепнало по нашите крака, а тия същества не обичат да има никаква кал, и там не трябва да влизаме с кални крака. Сега ние влизаме в която и да е къща с обуща и после казваме: „Изчистихме си обущата.“ Това е невъзпитаност от наша страна. Ние навсякъде влизаме с обуща – и на работа, и в учреждението, и в нашата къща.

Адвокатът в съдилището влиза, без да се очисти. И най-после какво става? Оставаме на един беден човек да очисти този прах. Вие не правите като турците – имат обичай, като им дойде някой гост, ще му дадат едни чехли само за вкъщи и трябва да събуете обущата си, да не внасяте прах.

Сега какво заключение вадите от всичко това? Все сте извадили нещо, но въпреки това от това, което говорихме, остава само тук. Като излезете, започвате пак обикновения живот. Това е подобно на състоянието на един болен човек, който има една рана на пръста си, например. Той държи пръста си и казва: „Дано Учителят каже някакъв цяр за моята рана." Ако пък го боли коремът, той чака да кажа нещо за стомаха или за корема, но и пръстът, и коремът го боли и като излезе навън, казва: „Те, зная защо не можах да разбера какво се говори." Разбира се, че не може да разбере този човек, понеже на много места съзнанието му е било прекъснато от болката. А истинското заключение 6 света има отношение към здравословното състояние на човека.

Казвам сега заключението. Най-първо трябва да имате едно нормално разширение на вашата мисъл. Под нормално разширение аз разбирам, че мисълта ви трябва постоянно да се организира, да разбирате какво нещо е организирането на една мисъл, защото можете да попаднете в един по-организиран свят, а можете да попаднете и в един организиран свят, който не е добър за вас. Щом влезете в каква и да е външна организация, тя всякога действа по особен начин. Законите във всяка организация са едни и същи. Ако влезете между религиозните хора, които имат криви възгледи, и вие ще имате криви възгледи. Ако влезете в една политическа партия, и там можете да придобиете криви възгледи. И земеделец можеш да станеш, и в съвременния живот можеш да станеш, но ако не разбираш законите, все ще усвоиш някои неща, които не са прави.

Нас ни е целта да се усвоят правите неща, които спомагат за самия човек, правите неща, които спомагат за развитието на дома. Да кажем, че влезете в едно общество, да знаете, че като говорят всичките, ти как да постъпваш – да те изслушат всички и да можеш отчасти да прокараш правите си възгледи, които имаш. Пък ако не знаеш как да буташ, веднага можеш да произведеш една реакция.

Сега вие можете да направите една забележка: „Ние си имаме известни правила, но тия правила не могат да се прекарат." Тогава какво ще правите? Сега обаче, както е образуван светът, вие трябва да намерите онова естествено състояние. Най-първо трябва да си съставите едно понятие по кой път се развива светът – по закона на механиката ли, по закона на органическата природа ли върви, или по закона на психологията на хората, или по разумния закон на природата. Щом знаете тия пътища, съобразно със законите на тия пътища ще постъпвате, за да бъдете в едно здраво и изправно състояние.

Казвам, на всинца ви трябва едно съществено знание. Аз съм правил опити с вас. От толкова години насам ви говоря, много неща съм ви говорил и намирам, че няма какво да се говори. Аз съм опитвал главата на българина и съм дошъл до заключението за какво е способен той. Когато говоря върху един предмет, аз зная вече какво му прави впечатление. Един път говоря върху известни идеи и виждам кой как ги е схванал. Или говоря върху един предмет и гледам кое гледище вие схващате. Че сте разбрали или неразбрали, вие можете да кажете, че този въпрос не е разгледан както трябва. Това обаче мене не ме интересува. Аз казвам, тази идея така е съпоставена и такива прояви има и продължавам нататък да си говоря. Искам да направя математически изчисления, да видя как е произлязла тази мисъл у него и защо така разсъждава.

Същото нещо искам да проверя и за вас – защо така схващате, кои са дълбоките причини за това. Искам да зная откога се е явило това качество у българина. Българинът има едно качество – той е трезв, философ. Особено ценното у него е, че той веднага се сгорещява. Най-първо той ще те приеме, като че ти ще отидеш да го спасиш. На втория ден ще го видиш малко хладен и казва: „Много далеч отидох." Той седи малко събран в себе си, резервира се малко и казва: „Много хубави са идеите ти." И си клати главата, с което той иска да каже, че всичко разбира. И ако се резервира, той прави това от желание да не се подхлъзне. Казва: „Много ми е страдала главата." Тогава аз му казвам: „Моите идеи нищо няма да ти напакостят, от тях глава няма да те заболи. Твоята глава ще пострада от моите идеи толкова, колкото вреда могат да ти причинят и слънчевите лъчи." После той казва: „Тази работа не може да се уреди."

Тук имаше един адвокат българин – единствен по рода си, едно явление, което аз втори път не срещнах в живота си. Когато аз правих своите научни изследвания, той иде при мене и ми казва: „Интересува ме твоята наука, но трябва да знаете, че аз съм женен човек, имам жена и деца." Той иска да му направя измервания, но трябва да зная, че е женен, че има жена и деца. Той ми разправя положението си. Аз веднага схващам работата. Казва: „Ти колко искаш да ми вземеш? Ако искаш 50-60 хиляди лева, аз не мога да ти дам." Аз не го запитах нищо, но възприех мисълта му. Още като го гледах, аз схванах мисълта му и казвам – отде накъде ми разправя, че има жена и деца, когато аз ще меря главата му? Казвам му тогава: „Бъдете уверени, че аз няма да ви взема нито пет пари. Бъдете уверени, че и 100 хиляди лева да ми дадете, нищо няма да взема." Тогава той се успокои и престана вече да говори за жена си и за децата си. Измерих главата му. Сега защо мисли той така, не ми е останало време и досега да си обясня причините, но донякъде се

досещам. Значи като адвокат той иска да ми каже, че няма да му взема повече. Това иска да каже според мене: „Тези пари, които имам, не ми стигат. Имам жена и деца, нищо не мога да ти дам. Тези пари не съм спечелил толкова лесно, но сега да си туря ръцете в джоба и да извадя.“ „Спокоен бъди, нищо няма да ти взема.“ След това напълно се успокои. „Сега вече мога да туря пергела си върху главата ти и да я отмеря.“

Казвам, новите идеи, които идват в света, те ще ви причинят голяма вреда. Не, голяма полза ще ви причинят. След време вие ще придобиете много нещо от тях. Сега да ви насърча. Те са като лотария. Взели сте един номер и се безпокоите. Казвам, дръжте си този номер, той печели един милион долара, но ще ги спечелите едва след 20 години. Новото в света, което иде, всички негови билети печелят грамадни суми. Ако една идея попадне навреме или ако един човек попадне при добри условия, тази идея ще произведе грамадни богатства. Достатъчно е вие да не препятствате на вашите идеи, а да ги оставите да растат както трябва. И няма да се мине дълго време, ще се уверите. Не мислете, че това ще стане по някакъв механически начин. Не, то ще стане по един разумен начин. Всички условия ще се подобрят и неща, които са били невъзможни за вашите умове, ще станат възможни. И тогава, като дойде това време, ще знаете как ще се поправи сегашния социален строй. Ще знаете и пътищата, по които той ще се поправи. И донякъде ще ви е ясно защо така трябва да бъде, а не другояче.

И тогава казвам, докато сте в училището, проучвайте всичко, но дръжте се малко резервирано. Трябва да знаете като този български адвокат ще ви вземат ли нещо, или не. Ако човек е умен и живее за една идея, той трябва да знае, че тази идея заслужава да се живее и да се умре за нея. Но ако идеята е по-дребнава от него, тя не заслужава да се мре за нея. Ако тази идея е по-велика от него, той ще живее в

нея и за нея. Обаче ако тя е по-дребнава и той не може да възкръсне в нея, тя не заслужава човек да се жертва за нея. Ако ще жертваме живота си за човечеството и ще живеем в него, тази идея е свещена. Но ако умрем и полза няма да принесем, не трябва да даваме никаква жертва.

Жертва трябва да принесем само когато има три прояви. Всяка жертва трябва да внесе светлина в света. Всяка жертва трябва да внесе свобода в света. И всяка една идея трябва да внесе изобилие в света. Под думата „изобилие“ аз разбирам задоволяване на всички физически нужди на хората. Под думата „свобода“ разбирам – на човешкото сърце. Под „светлина“ разбирам – за човешкия ум. Ако светлина влезе в ума, свобода – в сърцето и изобилие – в човешката воля, това е спасението на сегашния живот. И когато дойдат тия условия, светът ще бъде подобрен.

Сега кое тежи повече – прасковата или ябълката? *(„Прасковата.“)* Тази праскова тежи 250 грама. Кому да се даде тя? *(След клас на всички се раздаде една чиния хубаво грозде.)*

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Шеста лекция на Младежкия окултен клас, 28 октомври 1932 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев

ДВИЖЕНИЕ, ТРЕПТЕНИЕ И РАЗШИРЕНИЕ (ДАДЕНО И УСТАНОВЕНО)

„Добрата молитва“

Коя от двете думи е по-силна, по-широка – дадено или установено. Давате едно произведение, а казвате, не има един установен ред на нещата. Ако вземете сега думата „установен“, тя е по-силна в своя произход от „дадено“. Установените неща се движат, а дадените неща растат. Тази е разликата между тези две думи. Даденото е семето в земята. То е било посято и може да расте. Установеното се движи. Понеже установеното се движи – по него се движат, а то само не се движи. Сега аз ви давам тази дума да я вземете като една временна мярка за разбиране – установен ред или установеното в природата. Има нещо установено, отдето трябва да изхождате.

За пример вие искате да постъпвате по един начин, да мислите по един начин и да чувствате по един начин. Отде трябва да започнете? По какво ще познаете, че вашата мисъл, че вашите чувства и вашите постъпки са прави? Значи има един установен закон, който оформява нещата – той ги оформява, а сам по себе си е неизвестен. Затова ние го наричаме неизвестен. Този закон (x) сам по себе си е неизвестен. Това неизвестното прави всички неща известни. Неизвестни неща разбирайте относително. Думата „неизвестно“ е нещо относително за човешкото съзнание. Защото неща неизвестни за мене могат да са известни за други. Има някои неща неизвестни в една задача. В началото тези неща в задачата са неизвестни, а когато задачата се разреши, неизвестното става известно. Да кажем, че известни събития стават известни, когато се изпълнят, като им дойде

времето. Та под думата „неизвестни“ ние не разбираме, че нещата абсолютно са невъзможни. В моето съзнание неизвестни неща са ония, за които още не са дадени условия да се изпълнят. Влезеш например в някой непознат град или в една брачна стая – има нещо неизвестно за тебе. Но щом дойде светлината, по който и да е начин, предметите вътре стават известни.

Та установеното в природата подразбира следното. Има един ред, който са наричали установен ред в природата и оттам започва всичко. Сега установеното – това са множество същества най-разумни, които направляват всичко в света. Тия същества съставляват едно общество, те съставят една държава, един вечен свят и оттам всички останали светове взимат начало. Те са начало на всичко – те строят, градят, разграждат и събарят. Те правят всичко в света. В нашия свят те всичко правят. А пък те като развалят, ние дойдем до развалената, развалените работи, които те са развалили, ние ги събираме и пренасяме от едно място на друго място. И когато те съграждат нещо, каквото остане наоколо, колкото и малко да е, ние отиваме и очистваме мястото. И ние вземаме участие в тяхната работа.

Аз си представям туй, както малките деца. Защото, ако ви говоря на научен език, най-големите философи знаят точно колкото и вие знаете. Сега ще ви се види този към тези най-силните, но аз изхождам от друго гледище. Когато малкото дете яде и когато философът яде, каква разлика има? В усещането сладчината на храната има ли някаква разлика, когато детето яде и когато философът яде? Няма никаква разлика, философът усеща тъй, както и малкото дете усеща. И на философа му е приятно, и на малкото дете е приятно. Ако на философа горчи, и на малкото дете горчи. Същата гримаса на горчивина ще направи и философът, и детето. Същата гримаса на недоволство ще направи и философът, и детето. Но ако

дойдат да обясняват външно същината на храната, философът ще си обясни по един начин, а детето по друг начин ще си обясни. Обаче обяснението на храната не е същественото. Същественото е чувстването, туй, което те преживяват.

Същественото в една мисъл е това, което ти разбираш. Защото и разбирането, което става, предизвиква известни преживявания. Та вие ще имате предвид вашето съзнание или вашия ум. Нека вземем ума. Ние не можем да определим какво нещо е умът на човека. За резултатите на човешкия ум можем да говорим. За онова, което умът е произвел, можем да говорим, но всъщност какво е умът? Някои го приемат като един принцип, с който човек си служи. Тогава, ако ти можеш да обясниш какво нещо е умът? Той ти е даден, а щом не можеш да го обясниш, той е установен. Ако можеш да го обясниш, той е даден. Дадено ти е да разбереш нещата, а установено е да се движиш по тях. Ако можеш да обясниш нещата, те са дадени. Ако не можеш да ги обясниш, те са установени. В установените работи има простор, широта!

Сега вас ако ви попита някой защо е необходимо човек да живее един добър живот? Да кажем, аз ви задавам една тема да пишете: „Защо човекът трябва да живее добър живот?“ Някой ще каже: „Господ така е установил природата.“ Хубаво, може да разсъждавате, както искате. Аз ви давам друг въпрос: „Защо трябва да ходиш прав? Защо трябва да се живее добре?“ На туй отгоре, без да обяснявам защо трябва да ходя прав, а не да пъпля. Защото има ред същества, които пъплят. Има и много същества, които лазят, а човек ходи. Питам, защо именно човек не пъпли, защо не лази, а ходи? Под думата „ходи“ се разбира – ходи прав.

Под същата категория спада и въпросът, когато някой казва: „Защо трябва да живееш добре?“ Онзи, който не може да живее, той не може да ходи. Значи онзи, който няма съзнателен живот, той не

може да ходи. Той или ще пъпли, или ще лази. Питам тогава, между пъпленето и лазенето каква е разликата? Същество, което пъпли или лази – нали има една разлика в интелигентността. Пъплят само малките, двуизмерните, същества, които имат само едно понятие – малко по-високо от двуизмерния свят няколко градуса.

Та когато говорим за пъплене, лазене и ходене, подразбираме степени на човешкото съзнание или въздигане на човешкото съзнание. Степени на съзнанието и прояви на човешкия ум. В едно пъплене човешкият ум и човешкото съзнание няма условия, за да познае света, нито в лазенето има тия условия. Само когато човек се изправи, в това положение той може да мисли. Затова, когато говорим за морал, значи преди да бъде прав. Да ходи може само правдивият човек или само човек, който може да ходи, той е правдив. И затова може по характера на един човек да го видите как ходи. Той, като ходи, може да го познаете до каква степен е развито неговото съзнание. Човек може да ходи, но главата да е наведена на едната или другата страна, може да има една неустановеност в крачките, махане на ръцете безразборно. Когато някой върви, само се върти, или има едно махане на ръцете широко насам и натам. Аз взимам това неестествено махане на ръцете – не гимнастиката, която гимнастиците ще ви наложат, някои правила, това са вече правила, но казвам, проявите, които идат до вас. Вие не си давате отчет на известни ваши прояви, че известни ваши прояви как ще се отразят. Или вашата мисъл се отразява във вашето движение, или туй движение ще направи известен подтик на съзнанието.

Но сега ние да се не отдалечаваме. Този установен ред на тия велики същества, които са създали всичко, са установили един ред на човешката мисъл, са установили един ред на човешките чувства, са установили един ред на човешките постъпки. Следователно ние наричаме този установен ред, който те са установили, закон на

природата. И когато ти пристъпиш този закон съзнателно, не механически, веднага ти си отговорен за онова, което си извършил. Ако вземем в две направления „отговорен“ – отговорен по дух и отговорен по мисъл. Тук се разбира отговорен, когато направиш престъпление, а те разбират и когато изпълниш закона – пак си отговорен. Нали знаете, в училището ти можеш да решиш задачата по всичките правила, и учителят може да ти каже: „Добре, седни си.“ А някой път той може да ти каже: „На какво основание мислиш, че право си решил задачата? Докажи!“ Ти настояваш, но изпитва те учителят. Казва – еди на кое място, струва ми се, че не е право. Значи ти се спориш с него. Той може да те забърка, ако не си учил. Може да те изпитва един учител, тъй както и един учител по пехливанлък. И той дава известни правила, защото учителят се хваща – най-първо дава известни прийоми на ученика си как да се брани. Някой път учителят може да бутне ученика, а някой път ученикът може да бутне учителя. Но учителят знае тези прийоми А всякога учителят знае нещо повече. И той никога не казва всичките си прийоми. Има един прийом у учителя, дето всякога може да дигне ученика. Туй трябва да го знаете. Тъй щото в този смисъл един учител никога не може да бъде изненадан от своя ученик. Най-голямата планина никога не може да бъде изненадана от една по-малка планина. Голямата е голяма, малката е малка. Установени работи са те.

Сега аз разглеждам въпроса не от сегашното гледище, както хората стават ученици и учители на земята. Това, дето хората стават ученици и учители, това е актьорство на сцената. Там можеш да станеш и поет, и богаташ, но всъщност си нито едното, нито другото. Ти нито си философ, нито си цар, нито богаташ, а най-обикновен служещ, който служи както другите хора, но играеш една роля такава. Или да ви приведа – ти можеш да декламираш стихотворения на гениалните поети, но ни най-малко не си от тези поети, нито си от

тези философи. Ти можеш да боравиш с една машина, но не си инженер. Ти можеш да въртиш машината, но нямаш уменията на този, който знае машината и я е измислил. Та сегашното поколение се ползва от резултатите на хиляди поколения, които са минали преди тях. Пък и бъдещите поколения, и те ще се ползват.

Но този установен ред на нещата, той е независим от всичко онова, което ще мине и замине, но той винаги остава независим. Той не се влияе от обикновения ред на нещата. Та казвам, този е моралът на светлината. Вие трябва да имате една опорна точка. Този Х е една опорна точка, около която може да се развие каквато и да е деятелност. Този кръг може малко да се разширява. Но от нашето гледище според сегашната теория на разбирането нещата се смаляват. Туй повидимому е обратният път. Великите неща в света се смаляват, а пък малките неща се увеличават. Следователно вселената е станала по пътя на смаляването. Тази вселена, която вие имате, и тя е станала по пътя на смаляването, а ние я изучаваме по пътя на увеличаването. Защото слънцето е взело грамадно пространство както тази, последната, която се е намирала в слънчевата система – Плутон. Слънцето е изпълнило всичкото това пространство със своята материя. Постепенно се сгъстявала, сгъстявала и останали всички тия планети. И най-после взима едно пространство от 800 хиляди километра в диаметър, а по-напред е взимало няколко милиарда. Значи понамалявало се е слънцето. Обаче ние, като разглеждаме, казваме – този център се увеличава. То е геометрически перспективно. Ние разбираме тази сгъстената маса, когато говорим за този център, разбираме един свят организиран, както е слънцето.

За пример имало е една тясна връзка между всичките планети. Как е възможно такова голямо пространство да се заеме от слънцето? Туй е закон на притеглянето, което не е още добре обяснено. Едно такова грамадно пространство, дето всички тия тела в слънчевата

система имат тежнение към слънцето. И слънцето ни изпраща известна енергия. Туй е разгледано само физически, външно. Но ако ние разгледаме вселената като едно живо тяло, един жив организъм, тогава ще имаме друга представа. Най-първо разглеждате вие тялото, отдето съзнанието отсъства. Имате една чисто физическа страна. Костите, мускулите, стомахът и дробовете – всички тия сами за себе си не мислят. Но има нещо у човека, което мисли, което направлява, което държи туй в изправно състояние, положение, мозъка държи в изправно положение, дробовете и стомаха, и мозъка, и костите. Туй наричаме ние онзи съзнателен свят, който окръжава туй несъзнателното.

Следователно физическото се поддържа на основание на съзнателното. Докато това съзнание е в човека, наричат го душа, ум и т.н., докато човек го държи в себе си, докато те окръжават, човешкото тяло расте. А когато това разумното напусне тялото, то престава да съществува, разпада се. Питате: „Сега къде е човекът?“ То е все едно да питаш, след като се е разляла водата от шишето, къде е шишето. С това не се обяснява много, но го давам като изяснение.

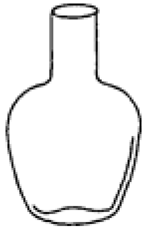

Фиг. 1

След като се излее водата от шишето, шишето къде отива? Шишето си остава. Аз говоря за едно шише, което не се чупи и което не може да изчезне. С хиляди години може да правиш каквото искаш, и то си остава всякога. Шишето къде е? Там, дето си е било.

Представете си, че това шише е толкоз голямо, че не можеш да го дигнеш, но си остава на същото място.

Значи той е установен човек сам по себе си. Нещо установено, което не може да се мести. Това, което се движи, това, което трепти, и това, което се разширява. Това, което се движи, представя материалния свят. Това, което трепти, представляват чувствата, чувствения свят, а това, което се разширява, представя умствения свят. Следователно там, дето в природата има разширения, има смисъл. Там, дето има трептения, има чувства. Там, дето има движение, то е физическият свят, човешката воля, резултат, един завършен резултат. Той трябва да се тури някъде, за да извърши някоя служба. Щом направите някоя кола, вие я пуснете в движение. Ти казваш, че в тебе има трепет. Трепетът трябва да се превърне в движение, и обратното – движението трябва да се превърне в трепет. Трепетът в разширение и разширението в трепет.

Най-първо трябва да имаш разширение, за да действа умът ти. Той трябва да има простор. Пространството, това са възможностите за вашия ум, но ако вие в пространството не разбирате законите за разширението на своя ум, с пространството не можете да се справите. Трепетът определя времето в света. Но ако вие не разбирате времето, не оценявате времето, вие не можете да манипулирате с това времето. И най-после, ако не разбирате законите на движението, т.е. законите на вашата воля, на вашето желание, тогаз няма да имате постижения, т.е. ще бъдете в постоянно разочарование на това, което преживявате. Както Толстой е дошъл до това в своите разбирания. Той си казал така: „Родих се. Какво от това? Ям. Какво от това? Забогатея. Какво от това? Умра. Какво от това?“

Питам сега, какво се разрешава с този въпрос. Аз отговарям. Като се родиш, ще остарееш. Като остарееш, ще възмъжееш. Като възмъжееш, ще идещ да учиш. Като учиш, ще идеш да работиш. Като

работиш, ще се умориш. Като се умориш, ще спиш. Като спиш, ще си починеш. Като си починеш, ще се събудиш и после ще ядеш. И най-после онзи, след като ме възпитава 10 деня, ще му омалее езикът и ще заспи. Той не може повече от 10 деня да ме възпитава. И най-после кой ще бъде последният му въпрос? Той ще каже: „Уморих се." Тогава аз ще му кажа: „И аз свършвам своята лекция." Като се събуди, мислите ли, че пак нещо ново ще ми каже. Ще ми каже: „Като се родя, какво от това, пак ще бъда повторение на същото." Но за да го изцеря, аз ще направя следното. Той казва: „Като се роди човек, какво от това? Като се наяде, какво от това?" Ще му дам следния урок. Аз пък ще му кажа: „Като не се наяде, да видим какво е." Шест деня ще го оставя гладен и ще му кажа: „Какво има сега?" Той ми казва: „Дай ми малко хлебец." И ще му дам. След като го държа 4-5 деня гладен, аз го питам, като е гладен, какво има. Той казва: „Свива ми се коремът. Изгубих се, ще умра гладен." Казвам му: „Разбрал си." Почнал е да разбира, че в яденето има смисъл, има значение, има една страна, която човек трябва да разбира.

Щом се наядеш, не питай: „Какво от това?" Благодари, че си се наял. След като си се наспал, поблагодари, че си се наспал. След като си работил, поблагодари, че си работил. Ако ти не разбираш така закона, ще дойдат обратните неща. Няма да имаш работа. Ако кажеш: „Като съм здрав, какво от това", тогава ще дойде болестта. И при болестта ще работиш, но болестта е един господар, комуто ще работиш, и пет пари няма да ши дава. Ти ще седиш в болестта, но ще работиш. И тя, като види, че ще умреш, ще те изхвърли навън. И добрите хора от висшето съзнание в Божествения свят намерят те изхвърлен, пъшкаш. Те те вземат, дадат ти здраве и те ти казват: „Не отивай да служиш на този господар – болестта, още веднага." И в това отношение аз казвам: не се разговаряйте с господарите на сиромашията, с господарите на глада, с господарите на смъртта. Ако

искаш да се разговаряш с един господар на смъртта, той ти казва: „Ти какво искаш?“

Един нов учен отишъл при един философ в университета по педагогия, отива на лекция. Дошли 780 души с големи камшици и започнали да бият. Това става в университета. Налагат го по главата, и той отишъл да се привързва. Казва: „Чудих се на философите, бамбашка философи.“

Та казвам. В този университет на смъртта ти докато влезеш там да се учиш, с палките ще те налагат и ще те изпратят навън. Там няма разискване. Никакво право, понеже няма един установен свят. Аз го наричам един свят на анархия на безправието. Този ред не принадлежи на онзи установен ред на нещата. Той е неустановен ред на нещата. И всички тези прояви, които стават тук, на земята, произтичат от неустановения ред на нещата. Установеният ред произвежда един резултат, а неустановеният ред произвежда друг резултат. Някои хора, които не разбират, казват, че неустановеният ред произтича от установения. Не. Установеният ред произтича от установения. А пък хубавото произтича от хармоничния свят.

Някои искат да знаят какви са тези същества. Да ви приведа един пример. Отива един при един знаменит учен или философ, отива един при него, един светски човек, един богаташ и му казва: „Я ми кажи какво нещо е Господ. Има ли Господ в света, или няма?“ Онзи му казва: „Постой малко, след половин час ще ти отговоря напълно по този въпрос.“ Отива при един друг и му казва: „Ще ми вземеш кобура, ще обереш този човек по всичките правила, които знаеш, ще му кажеш: „Давай парите, сега ще те утрепя.“ Взема му дрехите, часовника, съблича го, взема му часовника, всичкото, оставя го по риза и по бели гащи. Идва философът и казва: „Чакай, дай му всичкото.“ И онзи му връща всичкото. Онзи тръгва да си отива и философът му казва: „Това е Господ сега.“ Господ е онзи, който връща

всичко назад. Той е онзи, който те освобождава, онзи, който ти дава благото, той е Господ. Ако ти търсиш Господа вън от това, няма да намериш. Вие трябва да разбирате така Господа. Онзи, който те обира, не е, но онзи, който те освобождава. Това е една права философия.

Та в съзнанието си трябва да имате следното. Да съзнавате присъствието на тези същества. Всякога, когато се намирате в трудно положение, вие може да апелирате към тях и те ще ви помогнат, то там е, не трябва да имаш никакво съмнение. Не трябва да кажеш, като излезеш, на слънцето: „Достоен ли съм да си отворя очите и да те погледна." Ще го погледнеш, ще си отвориш очите, ще възприемеш светлината колкото искаш. И като отидеш при въздуха, няма да питаш: „Достоен ли съм? Голям грешник съм." Но ще поемеш въздуха. И като дойдеш при водата, и при нея няма да кажеш: „Да коленича ли малко?" Водата ще ти каже: „Както искаш. Ако искаш коленичи, ако искаш, с ръката вземи." И най-сетне като дойдеш при земята, няма да кажеш: „Какво да правя сега?" Ще поблагодариш, че тя може да носи в съзнанието си. Ще благодариш на това.

Сега преведете. За онези мисли, чувства и постъпки, на които може да се опреш, благодари. Благодари, че имаш едно чувство, че имаш една мисъл, на които можеш да спреш съзнанието си. Това са малките работи, за които трябва да благодариш. А пък там е да работи талантът, дарбата. След като си живял добре, тези възвишени същества ще проявят към тебе едно благоволение. И за да покаже, че ти си спазвал техния закон, те ще ти подарят някоя дарба. Колкото повече дарби имащ в себе си, толкоз повече пъти си ходил при тях. Ако имаш една дарба, ти си ходил един път при тях. Дарбата, която имаш, показва, че си ходил веднъж. Например имаш часовник. Кой ти го подари. Ти казваш: „Баща ми го подари." Баща ти даде парите, а ти си го купил. Ти казваш: „Аз си взех часовника." Не, така не се говори. Всяка една дарба в човека показва, че той е ходил при тези

възвишени същества веднъж и те имат благоволение към него. Втори път като отиде при тях, ще му дадат втора дарба. После трета, четвърта, пета, шеста – и това показва, че той върви по пътя на развитието. Иначе ако разсъждавате, ще дойдете до разочарование и ще кажете – човек расте и умира. Ако човек ще се ражда, за да умре, то животът няма смисъл. Ако едно дърво вие го посадите, за да го изгорите после в огъня, няма смисъл. Но ако това дърво ще расте, за да даде плод, за да бъде връзка с всички същества в света, то има друг смисъл.

Аз ще ви кажа този свят как аз го уподобявам. Вие казвате: „Къде е той?“ Ще ви кажа признаците, за да се види къде е. Представете си, че вие сте пътник, пътувате през диви места, необработени, горе в планината. Петимни сте да видите едно общество и да видите някъде разорани места, градини и като го видите, на вас ви е приятно. Вие предполагате. че тези неща или от само себе си са израснали, или от някое разумно същество. После виждате стадо, коне, птици, но още не виждате никаква разумност. После вечерно време виждате, че по един магически начин се осветяват нещата и просветва. Виждате сгради, обикаляте някъде, но още не виждате тези разумни същества. Какво бихте помислили тогава? Ще си помислите, че този свят от само себе си е установен. Но този установен ред на нещата се дължи на съзнанието на тези същества, които направляват нещата. И всичко расте под тяхно опекунство, под техните грижи. И създаването на сегашния свят, така както светът се направлява и както вие се развивате сега, всичко това се дължи на тяхното опекунство, на техните грижи. Ако те нямат грижа, светът не би се развивал и вие не бихте израснали.

Всяко едно здание трябва да благодари на онзи, който го е съградил. Всяка нива трябва да благодари на онзи, който я е изорал и посял. Вие седите сега пред завършени резултати. Учените хора

разправят по един начин. Учените хора както обясняват как се е родил човек, това е механическата страна. Например един учен човек разправя как са си съградили къщите, но това е механическо. Ти живееш в една къща, но друг я е съградил. Ти живееш в едно тяло, но друг е съградил това тяло. Ти си жител, който живееш в него. Тепърва трябва да изучаваш законите на тялото си. Ако ти беше го съградил, щеше да знаеш законите на това тяло.

Някой казва, че човек мисли с главата си, а работи с ръцете си. Но човек не мисли с главата си. Тук трябва да се разбира един източник, който е далече. Когато една игла в грамофонната плоча може да повтори това, което някой учен човек е говорил, но мисълта не произтича от плочата, ученият човек в плочата ли е? Каква грамадна разлика има между говора на една плоча и говора на онзи, който е говорил. Ако видите тези напреднали възвишени същества, ще разбереше каква грамадна разлика има между вашите мисли и чувства и постъпки и техните мисли, чувства и постъпки. Колкото небето е далеч от земята, толкоз и техните мисли са далеч и са различни от нашите.

У вас има известни ламтежи и стремежи, и те са прави. Тези стремежи са вложени у тези същества. Всеки един има един по-висш стремеж. Той е свещен. И всеки един трябва да постигне този свещен трепет, и ако не го е постигнал, ние го наричаме това загуба. Като го постигнеш, това е твоето предназначение. Всеки сам ще разрешава този въпрос в своята душа. Всички нямате еднакво предназначение, но движението, стремежът, трепетът ще бъде еднакъв и целта, към която се движите, пак ще бъде еднаква. И онези, които ви помагат, тяхното отношение към всички е еднакво. Но на онези, чието съзнание е по-развито, ще им дават повече, а на онези, чието съзнание е по-малко развито, ще им дават по-малко. Онези

възвишени същества се съобразяват според вътрешните възможности на всеки човек.

Някой път аз ви гледам, някой от вас казва: „Хубаво, Учителят ни учи. Светът учи едно, а той учи друго. Какво ще излезе от нас? Няма ли да си изгубим времето тук?“ Ще си изгубите времето, но питам аз, в света няма ли да си изгубя времето. Питам, в света какво постижение имате? Ти трябва да имаш едно крайно постижение, от което ще започне едно ново начало. Аз наричам постижение там, дето започва човешката мисъл и свещеният трепет на човешкото сърце и силата на човешката воля. Ако аз не мога да мисля, ако няма в мене свещен трепет, ако нямам воля да направя нещо, тогава нямам постижения.

Вие седите и казвате: „Какво от това, ние се обезсърчихме, не разбираме законите.“ Аз мога да ви дам същия изпит, както онзи философ на онзи богаташ. В един час отгоре мога да ви покажа как може да постъпите. Ако искате да направя това, и тогава ще престанете да мислите по стария начин. Мисълта на този богаташ аз наричам стария начин на мислене. Турите ми да ям, и аз се намръщя. Това не е философ. Ще кажа на яденето: „Много ми е приятно, че аз. се срещам с вас. Искам да се запозная.“ Много се радва, че си дошъл, разговаряме се, духовен разговор имаме с яденето. Сдъвкам го и след като съм се наял, повдига си очите към онзи, който ме е изпратил, и казвам: „Много ви благодаря.“ Какво по-хубаво от това? Като напиша няколко куплета, поблагодаря на онези същества, че са ми написали четири куплета. А не да кажат: „Тази глава роди тези работи.“ То е смешно. Когато една грамофонна плоча е направила обиколка и е наредила нещата, трябва ли да кажа: „Аз съм. Тази грамофонна плоча не може да роди тези мисли.“ Това е едно отражение.

Първото нещо е – човек трябва да има смирение в себе си. Той не е играчка на съдбата, но той става играчка, като не разбира законите.

Всичките тези учени същества, съвършените същества дават ти урок. Те могат да ти покажат какво нещо е смъртта. Онзи богаташ пита какво нещо е Бог, какво нещо е животът. И почват да го обират. Това е смъртта. Като те оберат, ти казваш: „Втасахме я. Намерих се без пет пари в джоба си.“ Ще дойде едно от тия същества, ще те потупа и ще започне да ти дава. Кое е по-хубаво: да учиш в затвора затворен или някой да те пусне от затвора; да учиш в училището или да скъсаш с училището; да бъдеш здрав или да се въртиш в кревата?

Сега аз ви казвам, изисква се от всинца ви. Не. Не се изисква, но трябва разбиране. Вие седите и не сте благодарни на това, което имате. Вие седите и всички се сравнявате както грамофонната плоча. Казвате: „Еди-кой си написа това, написа онова. Еди-кой си автор чел ли си? Онзи автор чел ли си?“ „Не съм го чел.“ Питам: „Онзи френски автор чел ли си?“ „Не съм го чел.“ „Ами еди-кой си американски автор чел ли си?“ „Не.“ И го гази запитвачът.

След като говорих дълго време с едного, той ми казва: „Нищо не знаеш.“ Почна да го боли коремът. Той казва: „Умирам, олеле.“ Аз му казах: „Аз съм чел един автор.“ Давам му една капчица и му минава. Питам го: „Аз тези автори, които ти чете – американски, германски, френски, могат ли да ти помогнат?“ Той казва: „Не могат.“ Аз му казах: „А аз четох един автор, който може да ти помогне.“ Той ми казва: „Може ли да ми го дадеш и аз да го чета?“

Това, което в живота може да ви освободи от онези страдания, терзания, да даде светлина на чувствата, на ума ти, това е реалното. Това е същественото. Сега една философия. Не се обезсърчавайте. Гледайте на света като на предметно учение. Светът е едно предметно учение за вас. Той е отличен свят. Зад този свят седи друг реален свят, към който се стремите. Гледайте да схванете тази свещена идея, да знайте, че има някъде един свят, на който можете да разчитате. Има същества, на които може да разчитате. Като въздъхнеш, тези

същества на утехата ще дойдат. Те няма да те питат какво си чел. Една връзка с тях струва повече, отколкото всички придобивки на земята. Като имате връзка с тях, вие придобивате всичко и вашите връзки със света нищо не значат. Не мислете, че вие с нещо можете да се препоръчате на тях. С какво може да се препоръча една малка планина на една голяма планина? С нищо. Със силата си ли? С якостта си ли? С богатството си ли? Не. Но има нещо, с което може да се препоръча. Всеки един човек се препоръчва само с едно нещо. Трябва да бъдем – носите ли техните свещени идеи, да бъдем носители на техните свещени идеи, защото, ако не сме носители на техните свещени идеи, не можем да влезем във връзка с тях.

Да ви представя какво разбирам „носител на свещени идеи“. Ако ти не си канализацията да прекара чистата вода, ти ще бъдеш канализация, клоака за нечистата вода. Някой казва, че е свободен. Не е свободен. Там, където има страдание, сиромашия, разрушение, човекът е канал на нещо много нечисто. Ако онези нечисти мисли, желания минават през нас, какво ще стане с нас? Моето желание е да бъдете носители на това възвишеното, а за да бъдете носители, непременно трябва да бъдете във връзка, да държите вашите връзки. Като живееш, това значи, че живееш по единствената причина, че съществува един свят. Ако той не съществува, ти не би се проявил. Това доказателство някои го дават. Щом аз съществувам вътре в света, това съществуване си има свое начало.

Пред мене три неща трябва да изпъкнат. Трябва да имаме разширение, свещен трепет и свещено движение. Те са три неща в съзнанието. Това всякога трябва да имате, за да бъдете свободни, да се проявите. В това движение трябва да имате свещен трепет и разширение. Ако нямаш тия три неща, ти нямаш връзка с тези същества. Вие приличате на свещ – една свещ от спермацет, и седите в някой склад. Един път идва един господин и казва: „Я ми дайте

онази свещ.“ Той ви постави в златен светилник в стаята си, донесе клечка кибрит и ви запали, и ти светиш. Гориш, без да изгаряш. Това положение няма ли да го харесате повече, отколкото вашите положения в склада? Това възвишено същество ще дойде в тебе и ще чете и после погледне и се усмихне. Пак си отвори книгата, и пак чете. Вземе книгата, разхожда се. Това е неговата любов към тебе. Той може и без тази свещ, но за да покаже, че се интересува от тебе, той казва, че може да му светиш. Ти ставаш канал за неговата мисъл. Запалиш свещта, и всички започват да четат.

Съществата, които направляват битието, са неизвестни. Давам ви една фигура, за да имате една ясна представа. Това е свещен момент. И когато те имат грижа за тебе, един ден, за да не се разсърдиш, казваш: „Искам да отида навън в света.“ И като отидеш навън в света, те ще те загасят, ще те тъпчат и ще те хвърлят. Това са съвременните хора, които са тласкани навън.

Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота е да се върнеш, да се туриш отгоре на светилника и да светиш – нищо повече. Ако сте ме разбрали и малко, добре. Ако не сте ме разбрали, втория път ще ме разберете.

„Отче наш“

Седма лекция на Младежкия окултен клас 4 ноември 1932 г., петък, 6 часа София – Изгрев

КОНТРАСТИ В ЖИВОТА

„Добрата молитва"

Ще ви прочета само 11-и стих от 28-а глава на Матея.

Защо човек трябва да живее в живот, защо трябва да учи, защо трябва да спи, защо трябва да яде, защо трябва да умира? Това са все въпроси, на които човек все трябва да даде някакъв отговор. Защо трябва да живее, то е един личен въпрос. Преди да е започнал човек да живее, къде е бил?

Пишете тогава върху темата „Преди да е започнал човек да живее, къде е бил?" Тогава има друг един въпрос. Какво допринася сегашният живот на човека? Всеки един човек има стремеж. Вие сте млади. Преди вас други са били млади и са остарели. Един ден и вие ще остареете. Какво допринася младостта и какво допринася старостта? Млади сте били, невежи сте били. Стари сте били, учени сте били. Като невежа млади сте имали условия, когато нищо не знаехте, имахте условия да живеете. И направихте много работи, все глупави работи. Като стар много знаехте, и пак умряхте. Нищо не можахте да направите. Както младият не може да се справи с живота, така и старият не може да се справи със смъртта. Младите са невежи в живота. А старите са невежи в смъртта. Следователно младите пожънват последствията и старите пожънват последствията.

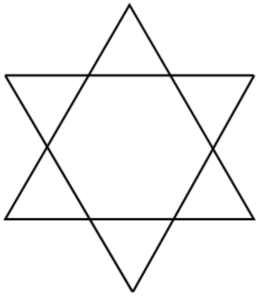

Фиг. 1

Представете си, че аз ви туря числото 6 в дадения случай представя човек. Допуснете, че този човек умира, какво ще стане с него? Ще изкопаят гроб и ще го заровят и ще се свърши всичкият въпрос. **-6** **стар** и **+6** **млад** . С кои числа бихте желали да оперирате? Единият е стар, другият е млад. При умирането по-малки разноски ще имаш. Ще платиш за изкопаването на гроба, ще платиш на гробаря, ще дадеш едно угощение на околните и прочие. Разходите отначало ще бъдат много големи, а после – много малки. На умрелите ще полееш малко вода, половин кило вода. Това струва един грош. Ще му вземеш за 10 стотинки едно цвете и ще му туриш като китка. А числото **6+** е детето, което се ражда. Отначало има малки разноски, но колкото става по-възрастно, той има повече разноски. Числото **6+** има много претенции, а числото **-6** иска само един гроб, един ковчег, иска няколко души свещеници, няколко хора да му държат една надгробна реч и се свършва въпросът. А пък **+6** иска слугиня около себе си, пелени, всеки ден три пъти да му готвиш и през вечерта плаче, заповядва. След това иска да то пратят на училище, иска професори, иска музика. **6+** навява воля навсякъде на хората всичките му желания са неизброими на числото 6. И досега числото **6+** не е могло да се задоволи.

Мъдрите хора създадоха мъдрия човек в света. И той не е могъл да се задоволи. И небето се е намерило в чудо, и тогава те мислили, мислили и измислили смъртта. Започнал той да остарява, и тогава младият като не се задоволява, пращат му смъртта. Но най-напред смъртта не иде така. Тя иде дегизирана като стар мъдрец. Примамва. И младият казва: „Аз, като остарея, ще направя нещо умно. И като остарея, казва, не е като в младините. Предпочитам да умра.“ По какво се различават смъртта от животът? В живота нещата се събират, а в смъртта нещата окапват. В живота плодовете зреят, а в смъртта гният. В смъртта имаме един обратен процес. Аз смъртта вземам като общо понятие. За пример едно желание умира. Едно чувство умира. Тогава и доброто умира, и злото умира. Доброто умира и оживява. Злото, и то умира и оживява. Вие ще кажете, че доброто никога не умира. Тогава как е възможно животът да умира? Животът умира ли? Животът умира в следния смисъл. При умирането животът изчезва, временно изчезва. В едно място животът престава да се проявява. Животът на едно място може да спре. Смъртта е един процес, който има отношение към живота.

Теоретически какво нещо е смъртта? Всеки от вас може да я чувства. Това, което постепенно те ограничава, то е смърт. Всяка една болка е предвестник на смъртта. Всяко едно недоволство на човека е предвестник на смъртта. Всяка лоша мисъл е постъпка е предвестник на смъртта. Всяка лоша постъпка е предвестник на смъртта. Всяко едно мъчение, всяка скръб, всяко страдание, все са предвестници на смъртта. И обратното е вярно. Всички онези хубави чувства, хубави мисли са предвестници на живота.

Сега може да философствате, че страданията са необходими в живота. В какво отношение са необходими? Когато казваме, че са необходими, В каква насока са необходими? Всяко страдание е необходимо, за да те спре, за да се върнеш към онова, което не е

страдание. Страданието има смисъл дотолкоз, доколкото трябва да ти покаже, че не трябва да страдаш. Когато се прояви в тебе страданието, то е; за да се появи у тебе желание да дадеш това, чрез което няма да добиеш това, чрез което няма да страдаш. Трябва да добиеш желание да живееш в един свят, дето да не страдаш.

Представете си, че страданието прилича на едно дете, което свири на цигулка. Целия ден издава неверни тонове с цигулката. Каква е целта на това упражнение? Целта е цигулката да издава правилно тонове, хубави тонове. В това дете има усилие. Защото чрез тези дисонанси, които са и нему неприятни и му причиняват страдание, постепенно в него се заражда желание да се освободи от невярното. Аз наричам неверните неща страдание. Та чрез тях да дойдем до онова, което е вярно. Казвате – трябва да се мъчим. Ако мъчението може да те доведе до онова, в което няма мъчение, тогава ще вървиш към целта. Доброто към какво трябва да те доведе? Доброто е път за живота. Ако доброто не е път за живота, то тогаз самото добро няма смисъл в себе си. За нас доброто е отвлечено вън от живота, няма смисъл. Доброто е дотолкоз добро, доколкото може да те доведе до живота, и тогава то седи като едно правило в нас да ни показва посоката, правилната посока в живота. Това, което всякога показва посоката в живота, е доброто. Това, което ни отдалечава от живота, е злото в света.

Следователно злото води към смъртта, а доброто води към живота. И двете сами по себе си отвлечени, нямат никакъв смисъл. Психологически съвременните хора разискват въпроса, дали трябва да се живее добре. Ние живеем добре, обаче при все това умираме.

След това казвате – той умря, отиде в онзи свят. Ако е отишъл в другия свят, тогава е добре. Но ако никъде не е отишъл, тогава? Ако онзи скъпоценен камък е отишъл в някой прах, тогава? Да кажем, аз съм изгубил един пръстен и ако този скъпоценен пръстен е отишъл

на един по-благороден пръст от моя, това е на мястото си. Но ако е паднал в калта някъде да го тъпчат целия ден, тогава какво е добил? Един скъпоценен камък върху човешкия пръст представя нещо. А когато не е там, той губи. И ще изгуби всичките си качества, когато по-дълго време е вън от пръста на човека. Така че има неща, които вън от живота губят своята стойност, която съдържат в себе си. Или казано другояче, те нямат условия да се развиват.

Следователно онова, което ни радва в живота, е, че ние един ден ще се избавим от ограничението на смъртта и ще влезем в живота, дето няма смърт. А сега което ви радва, то е преходно. Вие не се спирате, че един ден ще умрете. На човека не му се вярва това. И действително той няма защо да вярва. Защото той е умрял и без да вярва. И без да вярваш, пак ще умреш. И като вярваш, ще умреш и като не вярваш, ще умреш. И като вярваш, ще живееш и като не вярваш, пак ще живееш. Те са относителни неща. Вярваш, да кажем, че еди-кой си човек говори истината. Доколко е истина, то е въпрос.

Например, който разбира тия числа: **– 6** и **+6**, той знае какви са качествата им. Питам тогава, **– 6** може ли да изпълни задълженията, които ти е дало? Не може да ги изпълни. **+6** може ли да ги изпълни? Има възможност да ги изпълни. Но сега както поставихме въпроса, аз разглеждам един философски въпрос, който ви интересува толкоз, колкото философията на някой философ. Той говори за натоварените коне и той върви с тях и им казва, че трябва да работят. Но те са натоварени. Той им разправя за света, за небето, за слънцето, за онази култура, която съществува, за къщите, за хората, за университетите, за онези великите задачи и пр. И им казва: „Разорахте ли?“ Какво ще кажат конете, кажете ми. Те ще кажат: „Какво ни интересува нас тези работи. Какво ни интересува **– 6** и **+6.**“

Някой лекар ще отиде при болния. Болният постоянно се оплаква на лекаря. Нека да му даде живот, да го избави от смъртта.

Лекарят си казва: „Аз те лекувам, но един ден смъртта ще дойде, ще те задигне, пак мене ще задигнат." Лекарят казва на болния: „Ще живееш, няма да умреш." И болният вярва, че няма да умре. Но се случва, че в случая не умира, но на втория ден може да се случи да умре. И лекарят се чуди защо е умрял. И му направи една дисекция. И казва: „Той не щеше да умре, но стана разрив на сърцето, дробовете му се развалиха, развалила се е пищеварителната му система." Утешава ги той сега. Казвате: „Защо умря?" Пукна му се сърцето. Това са утешения сега. Турците имат една поговорка. Източните философи обичат философията, не обичат много да дрънкат. Един източен философ, след като му говориш много дълго време, ти казва: „Е, какво трябва да се прави? Какво му е чайрето?" Един българин казва: „Какво трябва да се прави?"

Всичката тайна е в тези тайни: **–6** и **+6**. Минуса аз мога да го съживя. Как? Ще го оженя, нищо повече. Плюсът – това е женитбата. Като ожениш този мъртвия, го възкресяваш. Като му туриш една линия отгоре, този мъртвият излиза от гробищата навън. Но същевременно това показва и страдание. Вие имате едно зрънце, очаква го смърт – да го клъвне някоя птица. На пътя го очаква явна смърт от някоя птица или мравка, или какво и да е друго животно. Но аз вземам това зрънце, турям го в пръстта, обвивам го, покривам го и няма да се мине дълго време, и в това зрънце ще се яви животът. Следователно в този смисъл страданията – това е малко пръст, която се туря, за да се избави това зрънце от смъртта. В това отношение страданията имат смисъл и ако не е така, страданията нямат смисъл. Доколкото страданията те подтикват към живот, дотолкова имат смисъл.

Ние разглеждаме числото 6 и другите числа като самостоятелни числа. Но аз те питам: „Откъде сте дошли?" Например един пристига в хотела и вие го питате откъде иде. Той казва – от еди-кой си град, от

еди-коя си държава. Учителят пита детето: „Откъде идеш?“ Детето казва. Вас ви питат откъде идете. Преди да дойдете на земята, били сте на слънцето. Вие имате една идея, и вас ви е страх да си кажете идеята. И тогаз играете една роля, както едно време истината в света. Хората като не обичали истината, тя се криела зад вратата и като измъчвали някого, той казвал: „Има ли истина в света?“ И тя казвала: „Тук съм, тук съм.“ Истината сама по себе си не е в сила да оправи света. И правдата не е в сила. Ако правдата може да оправи света досега, светът би се оправил. Правдата и истината са в сила дотолкоз, доколкото влизат в човешкия живот. Но вън от човешкия живот не е все едно, ако туриш кибритена клечка до дървата. Тя няма да произведе никакъв резултат. Но ако я запалиш, тя ще произведе резултат.

Всяка сутрин, като станеш – животът седи от безброй клечки, и сутринта като станеш, ще цъкнеш най-напред, и ще живееш целия ден – от сутринта до залеза на слънцето. Втория ден пак ще цъкнеш. И когато цъкнеш и се запали кибритената клечка, тогава си щастлив. А ако тя не се запали, тогава целия ден ще бъдеш нещастен. Но на един ден само една клечка се запалва. Същата клечка на втория ден не може да ти служи. За утрешния ден не можеш да живееш днес. Какъв ще бъде твоят живот утре, това е въпрос. Да допуснем, че днес времето е хубаво. Ти ще ходиш облечен в тънки дрехи, но утре веднага се изменят климатическите условия и вие с вашите тънки дрехи ще бъдете неразположени, ще се свиете, ще търсите къща да се приютите, ще търсите вълнени чорапи, обуща и т.н. Няма да търсите слаба храна, но мазна храна, мазнини.

Това трябва да го пренесете в истинския живот. Съвременните окултисти говорят за известни постижения. Има правило за постиженията. Природата ги е дала. Един има правото за постижения като музикант, друг – като архитект, а трети – като учител. Хиляди,

милиони занаяти има в природата. И човек, като хване едно занятие, може да има успех. Но трябва да намери за какво занятие трябва да се захване. В областта на природата – тя изисква да имаш едно изкуство. Природата не обича никога празните хора. Празният човек като влезе в нейния свят, тя го интернира. Щом направиш най-малката погрешка, тя ще те интернира на общо основание. Ти казваш, че живееш 6 живата природа.

Аз ще ви приведа един психологически факт, много близко до вас. Много пъти питате кои са били подбудителните причини, за да реши човек. Аз не разрешавам този въпрос, но аз поставям въпроса в нова форма, в сегашна форма. Вие сте баща, имате едно дете родено като ангелче, разумно дете, отлично дете. Това дете е ангел. Майка му го обича, трепери над него, но един ден това дете си позволи да излъже майка си. Това дете не е ходило в света навън и това дете казва вкъщи една малка лъжа. И този ден какво става? Като хване майката тази малка лъжа, майката вече го изпъжда из своя рай. Това дете може да живее вкъщи, но тя си казва: „Излъга ме това дете.“ И тя го изважда из своята мисъл, туря го отвън и взема тоягата и казва: „Кой те научи да ме лъжеш?“ И като го нашари хубаво, го изпъжда вън от рая. И това дете не е вече в рая на майка си и на баща си. Тоягата седи като закон там. И детето се чуди, и то не знае как е станала тази работа.

Коя беше змията, която го съблазни? Майката е направила сладко от плодовете на дървото. Майката е давала на детето. Но майката е турила сладкото в едно гърне и казва: „Няма да бъркаш в това гърне.“ Тя е излязла и детето поглежда към гърнето и казва: „Няма да ям, не.“ Но пак дойде при гърнето. Приближи се, дигне гърнето, вдигне капака, извади похлупака. Майката, преди да тръгне, го е теглила и като се върне, пак го тегли. Вижда тя, че гърнето е изгубило своята тежест и казва: „Защо гърнето е олекнало?“ Защо

гърнето ѝ е разместено? Защо тя вижда, че е разместено? Детето казва: „Мамо, не зная." А то знае, то е бутало гърнето и е взело сладкото. И като го нашари майката, като дойде законът, то казва: „Аз взех."

Това са психологически моменти. Това е драмата, която става в нашия живот. Човек съгреши някой път пред себе си. Направи човек погрешка, и той е извън рая. Значи има едно Божествено начало в човека и това Божествено начало те нашари хубаво, като направиш една погрешка. Ти си извън рая. Това начало те погледне, изпитва те. Казва: „Излъга ме." Това е майката, подсъзнанието вътре. Защо детето може да не каже истината още когато идва майката. Защо да не каже: „Мамо, ще ми простиш ли, аз бутнах гърнето." Защо излъга? Никой не е могъл да даде отговор на това. И в самовъзпитанието на човека седи следният факт. По два начина човек може да се изправи. Ако ти не казваш истината, майка ти ще намери погрешката и ще дойде законът и отношенията между тебе и майката ще се изменят. Любовта пак ще си остане, но нейното отношение към тебе ще се измени. И тя ще знае, че това дете, което тя е обичала, ѝ е казало първата лъжа. Детето имало едно желание, което е много по-силно, отколкото желанието да слуша майка си. Следователно това дете обича гърнето в дадения случай повече, отколкото обича майка си.

Следователно между две същества, между два предмета, при полюсите на любовта плюс и минус се раждат грехът и страданията. Грехът и страданието се раждат, когато има борба между любовта към Бога и любовта към света. Светът това е гърнето. Ти се изкушаваш. Ние казваме: „Нямаме ли право да вкусим от гърнето?" Нямаме право. Не всичко човек трябва да вкуси. Има нещо, което човек трябва да вкуси, но има нещо, което не трябва да вкуси. Всяко нещо на своето време. Има неща, които могат да се вкусят. Защо ще вкусиш едно желание през времето, когато то е още стипчиво. Чакай 4-5 месеца, не

бързай толкова. Онова киселото грозде защо ще го вкусиш? Чакай да узрее гроздето. Ние казваме – културата и науката ще просветят хората. Как ще ги просветят? Ако съвременната наука ни учи да съградим къщата си хубаво, какво ще ни допринесат къщите? Ще ни помогнат при студа. Науката може да ви помогне за дрехите, за обущата, за много работи може да ви помогне. То е външната страна. Но има и друго, което е необходимо за човека, а не само в едно отношение.

Аз съм привеждал примера за магарето и солта. То било натоварено със сол и като се потопило в реката, през която минавало, солта се стопила. И товарът олекнал. При солта магарето е било умно. Но веднъж било натоварено с вълна, и пак се потопило в реката. При вълната направило погрешка. Като се потопило, не е могло да се освободи. Онази наука, която ни разтоварва от солта, е на мястото си. Нека се осоли водата, но когато магарето се потопило във водата и наквасило вълната, тази вълна не може да се преде. Солта да се стопи във водата, това е в реда на нещата.

Вие може да приведете примера с магарето и солта. Вие можете да приложите този въпрос на магарето в своя живот. При лошите астрологически аспекти ще имате минус. Минусът е при лошите аспекти на Юпитер с другите планети. Отде се родиха тия астрологически аспекти? Да допуснем, че слънцето е във възходящи или низходящи знак. Какво влияние упражнява слънцето във възходящ или низходящ знак? Ако посеете едно семе през пролетта или го посеете в началото на есента, ще имате различни резултати. Един аспект се отнася към времето. Лошият аспект означава лоши условия, но трябва да се знае един аспект какво влияние упражнява.

Да допуснем, че върху човека имат грамадно влияние Сатурн и Луната. Какъв ще бъде човешкият характер в лошите аспекти? Човек ще бъде мрачен, болен, ще има въображение, ще преувеличава и от

страх ще умре. Сатурн ще му даде всичките условия за хилаво тяло, а пък месечината ще тури нещата на кино. И ще ги увеличава, че човек от страх ще умре. Месечината, без да иска, ще го умори от страх. Месечината има предвид да му помогне, тя иска да го събуди към дейност, а пък Сатурн като му е турил лошите условия, той ще иска да събуди неговата енергия. А човек не иска да живее в тия лоши условия: „Не искам да живея при лошите условия, предпочитам да умра." Тогава при тия две влияния, при този лошия аспект коя планета трябва да турим? Може да турим Слънцето и Венера. Слънцето казва едно, Венера казва друго. Венера без слънцето не ходи, защото Венера, която е тръгнала, все при Слънцето ходи да пали свещта си. Запали свещта си, тръгне навсякъде и на път е по-добре, но някой път е шегаджия, че запалва и плевнята.

Казвам, има едно ново направление в съзнанието. У всинца ви трябва да се зароди това ново съзнание. Докато не дойде новото съзнание в човека, той не може да се повдигне. При старото съзнание веднага човек да се повдигне. То е стара дреха. Всинца вие се стремете да повдигнете у вас новото съзнание. Някой път аз може да ви кажа кои са качествата на новото съзнание. Много пъти вие сте при старото съзнание. Вие го наричате стари привички, атавистически навици. При новото съзнание се изключват всички възможности за спънка, ще имате здрав организъм. При него са изключени всички болезнени признаци. Една птица по-лесно може да измени своите условия за живота, отколкото едно млекопитающо. Тя може да прехвръкне и да отиде при добри условия. Един разумен човек, който разбира законите на природата, много лесно може да се справи.

Минава едно куче покрай един кон и му гледа букаите. Казва му: „Какво са ти направили, че са ти турили букаи?" Конят казал: „Господарят не иска да хойкам, че ми ги е турил." Кучето казало: „Защо не си направил краката тънки, че да не може да ти ги турят?"

Огледал се конят и казал: „От дядо си ги получих такива.“ Кучето върби и среща един вол. Казва му: „Защо ти туриха този юлар?“ Волът казва: „Свърза ме господарят.“ Защо са ти турили рога?“ „За да се браня.“ Кучето казало: „Ако нямаше тия рога, можеше да се изхлузиш от юлара.“ Кучето си казало: „Аз не съм глупав като коня и вола, не турям рога.“ Но един ден конят поумнял, освободил се от букаите. Гледа, кучето вързано със синджир. Казва: „Много ти благодаря, че ми показа как да се избавя от нещастието. А какво е твоето нещастие с тази гривна?“ Кучето казало: „Нашият господар намери цаката – за врата ми ме хвана. Моята глава е по-голяма, отколкото врата. Сега там е моето нещастие. Трябваше да направя моята глава по-тънка, за да мога да се изхлузя.“

Това са символи сега – краката, главата, букаите и т.н. Дотолкоз, доколкото сегашното знание води човека, както вярват сега окултните науки в Запад и на Изток. Има една страна. Науката води човека в една много опасна област. Най-първо ти трябва да изучаваш условията, онези необходимите качества, елементите, които животът съдържа. И мъртвата материя, и живата материя, и силата, и мисълта, и желанията, и постъпките, които съществуват, и те си имат плюс и минус, положителна и отрицателна страна. Непременно човек трябва да проучва живата природа – и там има една вътрешна страна. Някои от младите ми казват: „Покажи ни сега.“ Мога да ви покажа.

Една млада мома нямало какво да прави. Тя била красива, седи и е замислена. Казва: „Каквото и да правя, лоши са условията, дотегна ми да ходя да шетам, не ми се живее.“ Среща я един и ѝ казва: „Не ти трябва да шеташ, но играй.“ И тя запява, затропва. Банкеринът казва: „Утре пак да ми затропаш.“ Минава един стар дядо и казва: „Дъще, какво става с тебе? По-рано ми се оплакваше.“ Той бил беден, просяк. Тя казва: „Тръгна ми работата.“ „Как?“ „С тропане.“ И той отишъл да

тропа. Той казва: „Не върви.“ Момата като тропа, на място е, а дядото друго трябва да направи, не върви с тропане.

Та казвам. Научните методи на старите и на младите са диаметрално противоположни. В един случай ти може да употребиш един метод, в друг случай

друг метод. Затова умният човек трябва да употребява всяко нещо на своето място. Игрането е много хубаво положение, здравословно положение, отколкото момата да шета в някоя кухня. По-добре да играеш, отколкото да седиш в кухнята. Това е за момата, а не и за стария. Какво трябваше да прави дядото? Как да превърне това състояние? Нека да каже идущия път в дадения случай какво трябва да направи дядото, за да му тръгне работата.

„Отче наш“

Осма лекция на Младежкия окултен клас, 11 ноември 1932 петък, 5 часа София – Изгрев

ЖИВОТ И БЛАГО

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Къде не е бил човек и къде няма да бъде?“

Какво е вашето понятие за Бога? Били сте при Бога и казвате, че пак ще се върнете при него. Може ли човек да излезе от Бога и да се върне при него. Философски – ако Бог е на всяко място, как може човек да излезе от Бога навън и да се върне при него. Това е значи алгебрически процес. Излизането е процес, започнал си да вършиш някаква работа. Като се казва, че си излязъл от Бога, значи започнал си да работиш нещо. Когато моят пръст започва да работи, той значи е извън спокойствието. Не се разбира, че излязъл вън от Бога. Христос казва: „Излязох от Отца и се връщам при Отца.“ Но той не казва „Излязох от Бога и се връщам при Бога.“ Неговите думи са други. А вие казвате: „Излязох от Бога и се връщам при Бога.“ У вас идеята е друга, но нито един от вас няма възпоменание как е излязъл. Не помни нищо за своето излизане – нито началото, нито края. Не зная дали ще помните, дали ще си спомните и края, като се върнете.

Ако един човек е започнал една задача да я решава, без да я разбира, след като е работил дълго време върху нея, дали ще има повече познания върху задачата. Вземете думата „сензу“. Думата „сензу“, след като я изследвате дълго и си направите заключение, какво ще разберете? От какъв език е, не знае.

Защо се е родила тази дума, и тя не знае. И защо ви я казвам на вас, и вие не знаете. Но има едно отношение. Първата буква „с“ е закон на промените. Втората буква „е“ показва причините на тези промени. Третата буква „н“ показва мъчнотиите, съпротивленията, които се срещат вътре в природата. Четвъртата буква „з“ показва

преодоляващите причини, онова разумното, което преодолява нещата. Разумният човек може да ги разбере.

Думата „сензу“ показва, като се намериш при една мъчнотия, как да я разрешиш (Фиг. 1). Това е смисълът на думата „сензу“. Може да запитате защо е така.

Фиг. 1

Аз ви запитвам друг един въпрос. Когато срещнете човек с дълъг нос и кажете – той е напреднал човек, какво отношение има между късия нос и дългия нос? Или срещате един човек, който е снажен, има два метра височина, един метър широчина на плещите си, Крали-Марковски изглед, казвате: „Той е силен човек.“ Какво отношение има силата му към неговата големина и широчина?

Съществува в човека едно съзнание. Не е важно само големината, но тази подвижност, която вие виждате в тази големина. Като се намерите пред някоя планина, у вас се заражда чувство на страх. Ако тя би се размърдала като един човек, какво би станало? Благодарение, че планината е един голям философ, занят със своите научни изследвания, и хората се качват по него, ходят, скачат. Планините са заспалите герои на миналото човечество, които, след като са създали света, са заспали. И субективно гледат на света. Един мит има за тях. Ако тоз гений би се събудил в дадения случай, той би те хванал така, както ти би хванал една бълха. Ще кажеш: „Кой ти позволи да се качваш?“ А той сега, когато спи, ти можеш да ходиш навсякъде и казваш, че си свободен. Свободен си, но когато планината спи. А когато се събуди, ти трябва да бъдеш по-далеч от нея. Тогава аз определям. Всичките мъчнотии, които се събуждат в живота, какво

показват? Показва, че вие ходите по гърба на един пробуден гений. А всяка радост показва, че ходите по гърба на един заспал гений.

Тогава някой казва: „Защо страдам?“ Защото ходиш по гърба на събудените гении. Казваш: „Какво трябва да правя?“ Ходи по гърба на заспалите гении. Вие сега определяте страданието. Доказвате, че е дошло отнякъде, отдето то не идва. Винаги пробудените гении произвеждат страдание. Имате майка в къщата си, тя се спре, вие бутате сладкото и като спи, вие вземате гърнето и бутате с лъжичката. Сладкото няма никаква опасност, но щом майката се пробуди, дойде тоягата. Като се пробуди геният, вие излизате с два реда сълзи на очите. Казвате: „Сладкото беше сладко, но горчив излезе краят му.“ Защо? Вие не трябваше да пробудите майка си. Трябваше да се молите тя да спи, докато вие свършите работата с гърнето. И като го турите на мястото си, тя да не види, тогава ние изваждаме едно правило. Вие искате да се занимаете с окултната наука, без да изваждате правило. Всеки един от вас иска да се прослави в света, да блесне името му. Това е копнеж във всички без разлика. И вие някой път вземате гърнето на щастието, на славата и го оставяте. Тъкмо искате да пръкнете, но се пробуди някой гений.

Казвам, кой ти позволи на тебе да бъркаш в това гърне. Този гений аз го наричам така. След като си написал ти като поет някаква поема, събуди се геният на критиката. И като те хване критикът, насоли те на общо основание и ти на улицата не може да излезеш. Той казва, че ти си първокласен невежа, който си позволил да буташ това поетическо гърне. Поетът казва: „Тези хора не разбират.“ Не че не разбират. Не са криви хората. Този поет е писал, когато гениите на поезията са били будни. Щом се събудят гениите на поезията, те ще го насолят. Той казва: „Гениите да влязат вътре в мене.“ Още по-трудна е тази работа да влезе геният. Той лесно влиза и мъчно излиза.

Виждали ли сте, когато при спиритическите сеанси влезе някой дух – някой път влиза и излиза, но някой път, като влезе, не иска да излезе. Един български спиритист като правил сеанси, идва един турчин, който влиза в медиума и казва: „Няма да изляза.“ Онези, които не разбират закона, казват: „Защо той, като е влязъл, не иска да излезе. Питам друг един въпрос. Защо водата, след като е влязла в шишето, не иска да излезе. Ако сте по-силни, ще обърнете шишето и ще кажете: „Излез.“ Но ако седиш и шишето седи на своята основа и водата казва: „Няма да изляза“, ти трябва да бъдеш силен, да обърнеш шишето надолу и да изпъдиш водата навън. Водата е много последователна, тя казва: „Ти ме вкара вътре в шишето, ти трябва да ме изкараш навън. Ако си бил силен да ме вкараш, бъди силен и да ме изкараш.“

Вие питате сега защо са дошли мъчнотиите. Ти си вкарал мъчнотиите в себе си и казваш сега: „Излезте.“ Тя не излиза навън и казва: „Ти ме вкара и ти ще ме изкараш навън. Вие ходите и се оплаквате от вашите мъчнотии. Не е ли смешно. Един овчар да вкарва своите овце в кошарата и да не може да ги изкара. Тогава ще мяза на онзи испански поет, който написал четири куплета и ги пуснал в обществото. Хората му казали: „Какво искаше да кажеш?“ Той казал: „И аз не зная.“ Всички ги наричат гениални, но не знаят какъв смисъл има в гениалността. Питат него, и той не знае. Вие ще си спомните, че този поет не е бил учен човек, но е бил прост. Вие да създадете една скръб в себе си. Това не е ли простота. Вие да свършите три факултета и да вкараш в себе си една скръб. Защо си я вкарал, не знаеш, но и не знаеш да я изкараш. И после казваш: „Защо Бог създаде такъв света? Защо Господ допусна тези страдания в мене?“ Ти тези страдания сам си ги създаваш. На Господа и наум не му е идвало да ти създаде тези страдания. Ти туриш пръста си до печката,

изгориш пръста си, като го вкараш в огъня, изгориш си пръста, и страдаш. Господ не е създал тези твои страдания.

В какво седи в случая учеността на човека? Учеността на човека седи в следното. Вие говорите за здравето, но в какво седи здравето на човека? В три неща човек е здрав. Той яде добре, спи добре и диша добре. Това е здравият човек. Умният човек сега по какво се отличава? Умният човек мисли. Той върви добре и си почива добре. Я ми дайте едно ваше определение на умния човек. Тогава трябва да дадете един образец на такъв човек. Той е учен човек. Вие казвате, че едно тяло е топло. Трябва да покажете, че е топло или казвате, че свещта свети. Тя трябва да има известни качества. Свещта, която гори, трябва ли да докажете, че свети. Очевидните работи нямат нужда от доказателства. Запалената свещ няма какво да ви разправям дали гори, или не. След като запаля свещта, аз ще проверя една тайна за вас – може ли да виждате, или не. Ако е запалена свещта, че вие кажете, че не я виждате, това показва, че във вашите очи има една анормалност. И когато един човек не разбира един предмет, това показва, че нещо не достига в ума му. Колкото и да му разправям, предметът ще му бъде неясен.

Ако този знак представите на един българин, какво ще разбере? Вие какво ще разберете? Онези от вас, които са чели алгебра, това са алгебрични знаци, но тези знаци са условни. Те съществуват в една система и само онези, които проучат тази наука, те знаят. Там има повече от 200-300 знака. Цялата гръцка азбука и латинската азбука са турени в алгебрата. След туй има ред други знаци, с които учените хора разрешават.

Казвам, от чисто алгебрическо отношение, представете си, че вие имате линията **А**. Представете си, че имате линията **А**. Да допуснем, че тази линия е дълга и едната част от тази линия е 10 см и тази част от 10 см трябва да я измерим на 10 милионни части – всеки

сантиметър по на 10 милиметра. Питам, колко време ще ви вземе тогаз, за да разделите тези сантиметри? Не знаете времето. Ако допуснем, че в една минута вие отделяте 100 частици от тази линия, тогава в 60 минути ще отделите 6 хиляди части. В 24 по 6 хиляди образуват 144 хиляди. В 10 деня колко ще отделите? Това време сега може да се съкрати, а може и да се продължи. Можем да ускорим този процес на делението.

Фиг. 2

Следователно, ако ускорим, ще изразходваме повече енергия. Ако някой брои по-медленно, ще изразходва по-малко сили. Ако брои по-бързо, ще изразходва повече сили. Следователно оттам изваждаме великия закон: ако искаме една работа да извършим за по-кратко време, то това време можем да го заменим само с количеството на силата. Значи колкото силата се увеличава, толкова времето се намалява и колкото силата се намалява, толкова времето се увеличава. Следователно за намаляването или увеличаването на времето трябва да има увеличение и намаление на силата. Когато времето се увеличава, силата се намалява и когато силата се намалява, времето се увеличава.

Вие имате, да кажем, известна идея, която искате да прокарате в света. Кажете една дума, която да съдържа известна идея. *(Един брат каза „Въздържание“.)* От какво трябва да се въздържа човек? Или друг въпрос: защо му е любовта или защо му е благоденствието на човечеството? Да допуснем, че първият пръст иска да работи, какво му влиза нему в работата? Той иска благоденствието на цялото. Той трябва да си свърши работата, без да иска някакво благоденствие. Ако

той свърши работата си, цялото ще благоденства, а ако не си свърши работата, няма да има никакво благоденствие. Иначе, преди да е свършил работата, ако той иска благоденствие, това е една превзета работа.

Какво нещо е човечеството? Човечеството, това е едно раздробено гърне на милиони части. Какво ще искаш ти благоденствието на човечеството? Всичките хора на земята аз ги считам парчета на едно счупено гърне. Тогава? И аз мога да ви докажа, че това е така. Ако хората не бяха части от едно счупено гърне, те не биха умирали. Понеже са части от едно счупено гърне, те умират. Може ли да благоденства едно счупено гърне. Вие може да кажете: „Всички хора са живи." Живи, но от счупено гърне. Нали знаете, че съвременните физиолози правят опити и изкарват сърцето на някое млекопитаещо или на някоя жаба. И сърцето дълго време може да пулсира вън от тялото. Турят го в една течност и казват, че сърцето живее, след като се отдели от тялото. Но той е живот на едно счупено гърне. Това сърце ще умре. Може ли цялото да умре, пък частите да останат живи? Имат един аргумент, който можете да лансирате. Човек, след като умре, клетките продължават да живеят. Но аз ще ви приведа друг един аргумент сега. Съгласен съм с вас, но ще ви приведа друг един аргумент. Той е следният. След като някой ви е отрязал една част от крака ви и я е изял, тази част продължава да живее, но не във вас, но в другиго.

Питам, ако някой е отрязал едно парче месо от тебе и го е изял, това парче живее в другиго, но ти чувстваш страдание. Защо? Като живее тази част в другите, ти страдаш. И там е философията сега. Ти страдаш, понеже онзи, който изял месото, е пробуден гений. И месото ти е изядено по единствената причина, че ти си бил на гърба на един пробуден гений, който е бил гладен. Ако някой е гладен, и той се пробуди гледа, че някоя кокошка ходи по гърба му, той я заколи и я

изяде. Макар и да е вегетарианец, някой път той ще я изяде. Мислите ли, че съвременните хора са вегетарианци? Научно ще ви докажа, че не са. Те изяждат с милиони микроби и колко мухи вие изядете с хляба по някой път, даже и въшки. Някой турчин хване въшката и я хвърли в тестото. Вярвам, че всеки един от вас е изял по една въшка. Това ни навежда на факта. Тогава, за да се избавим от това противоречие, човек сам трябва да меси хляба. Турчинът извади въшката, тури я в хляба, и хлябът става малко по-вкусен.

Да не мислите, че аз съм краен в своите заключения. Има едно швейцарско сирене, в което се движат червейчета. Един българин донесъл от Швейцария такова сирене и като го видяла жена му, извикала: „О!“ Той казал: „От Швейцария е.“ Взема той, с ножа си реже и яде. Една въшка не е по-лоша от едно червейче. Обаче друга е идеята. Този въпрос има психологическа страна. Понеже въшката е паразит, опасността е там, че тази въшка, след като я изядеш, не може да се освободиш от нейните паразити и качества. Човек като се хване с въшката, опасна работа е. Но какво нещо е въшката сама по себе си? Кога се е създала тя? Въшките това са гениите на миналото човечество, които не са извършили своите длъжности и те са отказали да работят. И вследствие на това всичките са станали въшки. Когато някой път ти дойде една въшка, ти ще кажеш: „Гений си ти.“ И ти казва: „Върши си работата, иначе ще станеш като мене.“

Това е един мит за въшките. Тогава защо се срамувате от тези гении? Турете ги в едно шишенце и като хванете някоя въшка, турете я там. Вие, като хванете една ваша лоша мисъл, някой път какво правите с нея? Съгласен съм, че за такива работи не се говори, но когато хванете една лоша мисъл, какво правите с нея? Да я накажете, не вярвам. Вие направите една погрешка и като я видите, казвате: „Пиленцето ми, отде дойде.“ Погледне тъй и някой път я поглади. И толкоз се обичате и я скрийте някъде в някой долап. Казвате – само да

не ви видят. И като излезе майка ви и баща ви, казваш: „Я излез, пиленцето ми!“ Като се върнат майка ви и баща ви, пак я затварят. В тоя случай вие постъпвате точно така.

Има известни погрешки, които, като ги направим, дълго време не може да се освободите от тях. Можете ли да ми кажете една погрешка, от която човек не може да се освободи? Но кажете ми една погрешка, която ти е приятно да я имаш. Погрешките за едни са учебни работи за други. Онзи физиолог или онзи, който се занимава с биология, взема ножа си и го прекарва върху жабата. От гледището на другите той е жесток. Но от гледището на учените това е научна работа. Нещастието на жабата е за благоденствие на хората. Вземете същото нещо в друга област. Вие роптаете против войната. Но някой във войната е изклал 10 души хора и му турят кръст за храброст. Вие оплаквате, че убили някого, но от гледището на един народ той минава за храбрец.

Тогава аз казвам. Ако един човек изпочупи 100 гърнета и му турят кръст за храброст, а друг, като минал покрай други гърнета, не ги е счупил, минава за страхливец, де е храбростта да счупиш гърнетата? Ако имаш тояга, добре. Но нямаш тояга, не трябва да ги буташ тези гърнета. Представете си, че някой от тези гърнета са дебели. Бутнеш го веднъж, дваж, търкаляш го, не се счупва.

Та трябва да се поставят нещата на известна анализа, за да се избавите от известни мъчнотии. Така, както хората решават, вие не можете да дойдете до никакво заключение. При съвременните хора вие не можете да имате никакъв морал, понеже това, което за един е морал, за други не е морал. За пример, ако едно дете излъже за един орех, това го считате за престъпление. Един овчар открадне едно агне, и това го считате за престъпление. Един богат човек направи една сделка за няколко милиона, злоупотребление наричате това. Сделка, комисионна. Един, който заколва крадената овца, се счита за

престъпник. И онзи, който купува крадените кожи и ги употребява за обуща, го считат за престъпник. Обаче в природата не е така. И вие, колкото обуща носите, може би подир вас ще тръгнат 200-300 говеда и ще ви кажат: „Дайте ни кожите." Тогава какво ще бъде вашето положение? „Че продадени са тези кожи." Аз не съдя. Но ти, като носиш една крадена кожа, ти участваш в престъплението, нищо повече. Ти ще се спреш при обущата, ще си зададеш въпроса, от крадени кожи ли са, или не. И ако са от крадени кожи, не вземай, макар и без пари да ти ги дават.

Та сега аз не искам да се спирате върху въпроса, какво хората вършат и да кажете колко са жестоки хората. Въпросът не седи в това. Важното във всеки човек седи в неговото разбиране. Ти казваш: „Аз не мога да оправя света." Но от един човек зависи нещастието и спасението на света. Ако ти си в едно здание, което гори, отваряте вратите и влиза въздух, вие усилвате този пожар, но като дойде друг и затвори вратата, той противодейства на пожара, и този огън може по-лесно да изгасне, понеже огънят не може да продължи като няма въздух.

Следователно всеки един човек, който отваря възможностите за света, е отговорен. Ние сме отговорни за онези възможности, които създаваме в света за добро или за зло. Може да се даде обратен пример на горния. Да кажем, че някой човек се задушава в стаята и не отваря вратата. Чистият въздух спасява човека. Някой затваря вратата и дава възможност на смъртта да извърши своето действие.

Вие сте дошли на земята да живеете, без да разбирате законите на онази велика природа или законите, които Бог е вложил във вас. Всеки един от вас има известни интуитивни схващания. Например има един глас вътре, известни подшепвания: „Днес не прави това." Вие се отказвате да слушате този глас, и тогаз идват нещастията. Най-напред идват по-малки нещастия, после – по-големи и по-

големи, и вие се чудите, че не ви върви. Ако не употребите храната както трябва, ако не пиете водата както трябва, ако не дишате въздуха както трябва и ако не възприемате светлината както трябва, вие не можете да имате един отличен живот.

Най-първо всеки един от вас трябва да знае да се справи с твърдата материя. Трябва да разбирате законите на твърдата материя. Казвате: „Той е твърд човек." Значи твърдата материя преодолява. Казвате: „Той е много омекнал." Значи водата преодолява. Казвате: „фантазьор е." Значи въздухът преодолява. Та в човека трябва да има съответствие между твърдите вещества, течните, въздухообразните и светлинните вътре в самата негова мисъл. Ако вие сте един поет, музикант, проповедник, пишете или каквото и да е, ако не знаете как да съчетаете тази материя вътре във вашия ум, вие не можете да имате никакъв успех.

Аз бих ви дал един пример. Един гениален музикант като му дам тези два тона – долно и горно „до", той ще седне и ще свири. Онзи, който не разбира, трябва да му се направят тези промеждутъчни работи. Мога да ви обясня защо е така. В неговото съзнание има междини, в които има ноти. С този основния тон и горния са свързани всички други тонове на същата песен. Щом имате двете страни на една линия, за пример на линията вие може да си намерите пътя по правата линия (Фиг. 3). Изисква се опитност, известен начин за размишление. Вие седите и мислите по обикновен начин. Колкото и да ви се говори, обикновеният живот ви тегли надолу. Вие мислите само за вашата прехрана. За пример чиновник сте или имате някоя къщна светлина. Сутринта се обувате, обличате се, туряте си дрехите, гледате по джобовете си, гледате дрехите да нямат петно, туряте шапка, после мислите за ядене, за спане, за дърва, за въглища. Едва ви остава малко време да мислите за една светла идея, за Бога, за благото на човечеството. Казвате: „Той е много

религиозен човек.“ Религиозен за пържоли. От сутрин до вечер мисли само за ядене. И когато мисли за Бога, той мисли за Бога, който да му даде нещо.

Фиг. 3

Светът иска да разреши въпросите на живота, да внесе ред и порядък. Бъдещият ред и порядък няма да се отличава много от сегашния порядък. И в бъдеще хората ще ядат, ще пият, ще живеят в къщи, ще спят, и тогава по какво ще се отличава земният живот, ще зависи от разумността на тяхното разбиране. Тогава ще ви приведа онзи пример. Ще зависи от бъдещото разбиране, понеже В хората има едно подражание. Една приказка има из българския живот.

Един син имал един стар баща, който бил на 90 години. На сина му дотегнало да гледа баща си. Взел го в един кош, изнесъл го вън да умре по-скоро. Той оставил и коша вън. Неговото дете гледало къде баща му оставил дядото. Бащата казал: „Това е.“ Обаче малкото дете казало: „Вземи коша, щото аз с какво ще те нося. Този кош ще трябва и за тебе.“ Бащата се спрял, помислил малко, взел пак баща си на гърба, и пак го внесъл вкъщи. Той разбрал, че това правило ще дойде и до него. Ние разрешаваме въпросите и не знаем, че това ще дойде и до нас, когато правим на някого нещо. Така че благото на човечеството е наше благо. И нашето благо е благо на човечеството. В това седи първият закон. Аз трябва да живея добре, за да бъде добре на човечеството. Ако всичките хора живеят добре, може да бъде добре и на цялото човечество. Някой ще каже: „Какво може да се допринесе от това?“ Може би вие сте последният човек, който се очаква да допринесе нещо. Мога да ви докажа, че не сте последният, но може би

сте последен. Хиляди други чакат само вашия пример. Не както съществувате на физическото поле, но както съществувате в един свят, за който нямате още ясна представа. Може би този свят очаква, така както хората, когато посадят една ябълкова семка, крушова семка. Всички наблюдават дали ще поникне. Всички се радват, като поникне. Много зависи от това, да израстеш. И много хора ще се радват за това. Една хубава мисъл, която си родил ти в света, тя ще принесе благо, няма да изчезне. Всяка мисъл, която ти създаваш, тя съществува независимо от тебе. Тя ще принесе благо на другите, ще принесе благо и на тебе, и силата на вашия характер седи от родените мисли и желания и постъпки във вас. Онези ценните мисли трябва да ги родите. Родените мисли, които остават във вас, те образуват вашата гениалност. Не съществува друга гениалност освен тази. Вие ще кажете: „Господ да ни даде." Господ ще ни даде само условия да се развият тези мисли, желания и постъпки.

Не вземайте сега, че ще разрешите всичките въпроси. Но има известни въпроси, които днес може да разрешите. Може би от днешния ден зависи цялото ваше бъдеще. Представете си, че ако в годината има само един параход от Европа до Америка и ако го изпуснете, цяла година губите. Ако го вземете навреме, вие ще спестите време. Трябва да знаете, че в природата няма всеки ден параход. Има някой параход, който спира на вашето пристанище на годината веднъж, на десетте години веднъж, някой път на 30 години веднъж, а някой път и на 120 години веднъж. На 120 години като станеш, те ще те накарат – искаш – не искаш. Ще дойдат някои да те търсят. Ако ти не искаш, ти ще се качиш на парахода.

Сега какво остава във вашия ум? Не искам да се обезсърчавате от сегашния живот, но както и да се осмисля сегашният живот, който имате, и да се освободите, вие ще го минете. По този прашния път, по който вървите, нищо не е в състояние да ви извади – вие ще минете

по този прашен път. Само ако знаете как да ходите, по-лесно ще минете, а ако вървите и дигате много прах, тогава не е хубаво. Ако знаете как да ходите и да не дигате прах – или в пътя трябва да отбивате ту вляво, ту вдясно, за да не дигате прах. Прах има по този път. Или ще бъде щастие някой път за вас, ако повали малко дъжд и прахът се изгуби. Дъждът значи щастие е някой път. То ще ти се усмихва, но този прах пак ще дойде. Тези лошите условия няма да се изменят. Може да мислите, че дядо ви, че баща ви има пари. Не се лъжете. Дядо ви е изгубил парите си, баща ви е изгубил парите си, вие ще остане да разчитате само на себе си. Разчитайте само на себе си, а пък баща ви и дядо ви, вашите приятели, те са посторонни работи, французите казват: „Ако дойдат, добре дошли." Французинът казва: „A la bonne heure[15]." *(„А ла бон йор.")* А пък турчинът превежда тези думи така: „Аз мога да го взема[16]."

Вие сте тръгнали по един път. Не се обезсърчавайте от мъчнотиите, които можете да срещнете. При сегашните условия и млади, и стари се насърчават. Обезсърчение има при яденето, при спането. Обезсърчиш се, че нямаш ядене, че дърва няма, че чергите са тънки, че тънка е фланелата, че мазнина нямаш, че хората не мислят за тебе, че не си строен, а си малко хилав, че не си мускулест. Радвайте се във вашите обезсърчения. Ако един човек в света може да се насърчава, тогава, питам, къде трябва да отиде комарът. Ако един човек трябва да се обезсърчава, тогава къде трябва да отиде животът, заекът, де трябва да отидат малките птички. Но това са емблеми в света. Тези същества нямат даже нито една милионна част от тези възможности, които има в човека. Човек по отношение на животинското царство е едно божество. И това божество какво ще се

[15] A la bonne heure (фр.) – Толкова по-добре; добре са дошли; в подходящия момент, навреме.
[16] Bunu alabilir (тур.) – мога да го взема.

обезсърчава. Има един пример за една жаба. Един български учител като бягал във време на войната, останал няколко деня без хляб сам. Молил се в една пещера на Бога за хляб. Идва една костена жаба и му носи малко хляб. Казала му: „Като имаш този хляб, ти пак ще живееш дълго и твоята воля ще се измени.“

Човек трябва да измени начина на своето вярване, на своето разбиране. Мнозина от вас сте свършили, разбирате математика, геометрия. Ти учиш граматика. В българския език има препинателни знаци: точка, запетая, удивителна, въпросителна, точка и запетая, две точки. Ако имате една задача във вашия живот, която е неразрешима, нали се удивлявате. Има някои задачи, при които трябва да се запиташ какво трябва да правиш. Падналият човек трябва да се запита какво трябва да прави. Какво трябва да прави гладният? Казвам му: „Яж.“ Жадният ме запита: „Аз съм жаден. Какво трябва да правя?“ Казвам му: „Пий вода.“ На уморения казвам: „Спи.“ Някой казва: „Пише ми се.“ Казвам му. „Пиши.“ Друг казва: „Чете ми се.“ Казвам му: „Чети.“ Някой казва: „Искам да служа на Бога.“ Казвам му: „Служи на Бога.“ „Искам да се бия.“ „Бий се.“ „Искам да го надялам.“ „Надялай го.“ „Искам да му докажа.“ „Докажи му.“

Ти трябва да се бориш, но трябва да знаеш какъв... и така, но трябва да знаеш какъв е начинът на борбата в този свят. Ако се бориш с една мечка, хвани я за пъпа. Ако може да я хванеш за пъпа, мечката нищо няма да ти каже. Иначе мечката ще ти даде един урок. И ще помниш кога си се борил с нея Ако се бориш с мечката, имаш една клечка кибрит, аз няма да хвана мечката за пъпа, но ще драсна една кибритена клечка, защото, като се опари мечката, разбира това и ще офейка. Няма животно, което да не бяга от кибритената клечка. Един американец в Африка срещнал един лъв в Африка. Американецът слуша един глас в своето подсъзнание: „Имаш една кутия с кибрит, драсни клечката.“ Той драснал клечката, запалва се тревата наоколо и

лъвът избягал. Една кибритена клечка е в състояние да избави човека от една голяма опасност, но той трябва да знае как да драсне. Ако ти знаеш в живота си как да постъпиш – една мисъл в дадения случай на нейното място, тогава ще успееш. Това е правата мисъл. А щом не я поставиш на нейното място, ще имаш други последствия.

Сега чета по лицата ви едно чувство, което е подобно на следното. Един проповедник проповядвал на изпаднали богаташи – все милионери. Проповядвал им за Бога, за човечеството. Те само въздишат. Всичките като го слушат да говори за човечеството, всичките пъшкат. Пита ги проповедникът: „Защо пъшкате?“ Те казват: „Пъшкаме, защото нямаме пари да помогнем на човечеството.“ Те пъшкат за себе си. Та сега и вие като пъшкате като милионерите, аз поставям друг въпрос. Вие престанете да мислите, че сте милионери. Вие считате, че изгубеното богатство е щастие за вас. Защото, ако не бяхте изгубили богатството, вие щяхте да бъдете на дъното на океана. Сега сте го изгубили и вие сте излезли горе на повърхността.

Идеята за богатството в света, както хората схващат сега, е тежка идея. Аз не съм за сиромашията. Аз не съм за тая сиромашия, която сега съществува, но не съм и за това богатство, което сега съществува. Аз съм за една сиромашия, която за в бъдеще ще съществува, и за едно богатство, което за в бъдеще ще съществува. Някой път ще ви говоря за тази идея, за бъдещото богатство и за бъдещата сиромашия. Какво отношение ще имат те към сегашното човечество. Върху него ще се гради целият социален строй, целият бит на хората. Всеки един бит се съгражда според условията, които съществуват. По-висока култура не може да има. Зайците при тези условия, които имат, и хората при сегашното си разбиране не могат да имат по-висока култура.

Както и да разглеждате нещата, при сегашното разбиране хората ще имат същата култура. Няма да има богатство и равенство. Ще има господари и слуги, синове и дъщери, раждания и умиралки, лекари, съдилища – това е в реда на нещата. И ако този живот нямаше тия забавления, то щеше да бъде най-голямото нещастие, а пък тези забавления – то е щастието на съвременния живот. Ако болният човек не може да яде, няма ли да бъде за него голямо нещастие, като яде. Яденето за него е вече едно благо и това ядене, макар да не е сладко за него, допринася нещо за него. Някого съдят, и тази съдба ще събуди една мисъл у тебе, дали този човек е виноват, или не. Ти вече почваш да мислиш. Умре някой, ти почваш да мислиш защо е умрял, от какво е боледувал.

Съвременният живот е създаден, за да събуди мисъл у тебе. Срещаш например някой поет и ти мислиш: „Не мога ли да пиша и аз като него?“ И всичко това, което съществува в света – за и против, то съществува, за да събуди една велика мисъл в човешката душа и ако събуди, този ред и порядък е на мястото.

От гледище на бъдещето така трябва да гледате. Вие казвате: „Не можеше ли да бъде светът другояче създаден?“ Сега животът е благо за умните хора, а за онези, които не разбират, той ще бъде едно страдание.

„Отче наш“

Учителят си взе цигулката и на излизане от салона казва:

В живота винаги най-хубавото остава за друг път.

Девета лекция на Младежкия окултен клас, 18 ноември 1932 г., петък, 5 часа, София – Изгрев

СИЛАТА НА УМА

„Добрата молитва“

Определете кои са качествата, които отличават слабия и силния. Слабият и силният завземат ли на физическото поле един и същ уровен?

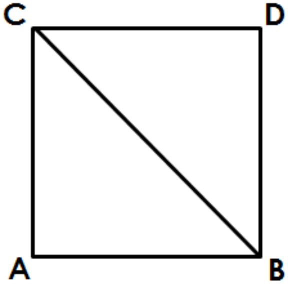

Фиг. 1

Това е една площ. Така както е **С** поставена отвесно, тя е площ на стена на едно тяло. Тези страни равни ли са всички? Колко важни точки има квадратът? Четири важни точки: **А, В, С, Д**. Тази линия **СВ** разделя квадрата на равни части. Ако тази площ е **А В** отвесна стена на куба, то в куба има четири площи, които са перпендикулярни на основната площ на куба, върху която кубът лежи. Щом вие теглите диагонала **СВ**, коя точка е слаба и коя силна? В дадения случай какво ще бъде отношението на **АВСД**? Кои са силните точки в дадения случай – **С** и **Д** или **А** и **В**? Казвате, че тази греда е силна. Ако гредата е слаба, какво ще стане? Ще стане известно огъване. Допуснете, че едно тяло, по което вие ходите, се огъва. Значи тази площ, на която вървите, е слаба. Но представете си сега, че тази площ, на която вие вървите, не е слаба, но изпъкнала. Представете си, че вие сте едно

дете, някой ви носи на гърба и той едва пъпли по земята. А пък друг някой може да ви носи и да ходи изправен.

Какво може да заключите за тези двама души, които ви носят? Какво заключение вие ще направите като философ? Или какво ще мислите, като отидете при един извор, при който за една минута се измивате? А като отидете при друг извор, взема ви най-малко 15 минути да се измиете. Защо при единия извор за една минута свършвате работа, а пък при другия извор за 15 минути? Защото при втория извор водата тече капка по капка и докато си напълниш шепата, минава много време, за пет минути се напълва шепата. Значи слаб е изворът.

Но идваме до друг един въпрос. Кои са причините, че единият извор тече силно, а другият едва капе? Допуснете следното. Причината може да е естествена, а може да е по-далечна, която не зависи от вас. Или представете си, че този извор е направен от един човек и си има кран. Като го завърти малко, тече слабо, а като завъртиш повече, тече силно. Ти отидеш там и слабо завъртиш крана, казваш: „Тече слабо.“ Но ти си отиваш, дойде друг, завърти крана повече и тече силно. И той се умие за една минута, а ти за 15 минути. И тогаз единият си дава мнение: „Онзи кран тече слабо.“ Другият казва: „Кранът тече много силно, за една минута се измих.“ Спорят трима души за извора, понеже и тримата се мили и първият се умил за 15 минути, вторият за 5 минути и третият за 1 минута. Силата на извора от кого зависи? При умния изворът тече силно, при слабия, т.е. при човека със средна интелигентност за 5 минути, а при онзи посредствения, невежия или при онзи, който сега започва своите науки, той 15 минути трябва да седи при извора, за да се измие.

Та при дадения случай коя страна е положителна? Страната, към която вие се движите, е винаги отрицателна. Някой се качи на планинско място, както малките деца, които се плъзгат с шейни.

Малките деца не са изучили още законите на физиката, никакви математически закони не са изучавали, но като дойдат на стръмното място с шейната, тя върви надолу. Ти казваш: „Моята шейна се движи, без да ѝ дам хляб, пари, огън. Шейната идва до едно място и се спира. Ти казваш: „Моята шейна слиза надолу, без да яде, без да пие.“ Обаче дойде до едно място, и шейната спира. Детето се намира в чудо. И то почва да я кори, че не върви. Неговата философия спира. То пита шейната защо не върви. Огладняла е тя, иска да яде. Ти казваш: „Моята шейна не иска да върви, понеже е гладна.“ Детето се намери в друго противоречие. То казва: „Как да нахраня шейната?“ И ще почне да търси начин как да нахрани шейната. То ще потегли шейната си и ще каже: „Аз, като изляза горе, ще я нахраня.“ И като се качи горе, то казва: „Тя се нахрани вече.“

А пък във физиката какво значи това нахранване. Нахранването значи смяна на енергиите. И след като детето е возило шейната си, тя се е нахранила. Енергията от детето е минала в шейната. Нали вие сте изучавали във физиката, ако хвърлите едно тяло нагоре, като пада надолу, какво става с него според законите на физиката. За пример един шрапнел се издига нагоре, той е придобил своята енергия обратно, която е загубил. Вие имате закони във физическия свят, но те важат само за физическия свят и ни най-малко няма да ви ползват за органическия свят. Те могат да ви служат като едно условие, но няма да ви ползват.

Вие казвате: „Много отслабнах.“ Значи работили сте много. Бил си на работа дълго време и си се изтощил. Като отслабне човек, какво трябва да прави? Трябва да яде, трябва да диша и трябва да мисли. И по трите начина човек се храни. Като мисли човек, това е храна. Като диша, това е храна. И като работи, това е храна. Отслабването показва, че известни работи си вършил. Чувстваш се някой път, като че си изгубил. Някой път мислите, че много знаете. Че то е много

обикновено нещо. Ако аз чувствам, че много съм се наял, какво лошо има в това? Много ядене за колко време може да ми държи? От 24 часа повече не може. След 24 часа ще почнете да чувствате, че не сте се много наяли. Най-първо след яденето ще кажете: „Нищо не ми трябва. И баница не бих искал.“ Но минава се известно време и този ученик идва до известно място и казва: „Изгладнях, много изгладнях.“

Между много нахранения човек и много учения човек има известна прилика. Много учения казва: „Много зная аз.“ Но дойде до едно място и казва: „Нищо не зная.“ Та казвам, най-първо, щом се намерите в много слабо състояние, това показва, че вие сте работили, движили сте се в известна област, имате даже известни вътрешни преживявания. Човек, като сънува нещо, събужда се и сърцето му бие уплашено. Вие казвате, че сънят не е нещо реално. Обаче като се събудите, чувствате се добре или зле. Сънувате нещо и като се събудите, мислите, че ще ви се случи нещо добро или лошо. Какви са научните данни? Има някои неща, които идват и без научни данни. Има неща, които човек трябва да ги знае и да произведат в него някой ефект, а пък някои неща има, които и без да ги знае, произвеждат ефект.

За пример вие не знаете какво нещо е топлина, но чувствате топлината на времето. Най-първо вие сте били облечени с дебел кожух и казвате: „Този кожух за нищо не бих го хвърлил от гърба си.“ Но минават час-два и по едно време казваш: „Този кожух не съм го снемал, но се изпотих, тежко ми е.“ Хвърляте кожуха. Кои са причините да хвърлите кожуха? Никой не ви заповядва. Причините са, че е станало топло и набрала се е повече топлина, отколкото трябва. Трябва да снемеш кожуха, за да се освободиш от тежестта на топлината. Топлината и тя тежи. Опарването, изгарянето какъв процес е? Как определяте изгарянето? Положителен процес ли е, или отрицателен? Топлината умните хора ги милва.

Има приказка от „Хиляда и една нощ“. Топлината талантливите хора ги забавлява, а пък глупавите ги гори. Гениалните хора имат за топлината мнение, че тя им разправя приказки от „Хиляда и една нощ“. А пък обикновените хора – всеки е превързан, ходил е на бойното поле, всеки плаче. Всеки от вас, който е пострадал от топлината, какво показва това? Щом страдате от топлината, какво положение завземате спрямо нея? Моята оценка е: като срещна някой път, че ще сте изгорели, аз зная какво е мнението на топлината. Казвам на топлината: „Защо направи така с този?“ Тя казва: „Този е талантлив и затова направих с него така. Онзи е гениален, затова направих с него така, а онзи е глупав и затова направих с него така.“

Във физическо отношение по закона на резултатите това не е вярно, но по отношение на съществата, които живеят в огъня, в топлината, това е вярно. Срещне ли топлината тези разумни същества, гениалните, тя им казва; „Така, така ще направите.“ А като срещне глупавия, му казва: „Ти да се махаш, да не седиш на моя път."
Тя ще го изгори, ще го разложи, ще го направи на пепел.

Тогава казвам. В света има три мнения. Двете ви са известни. Може и да бъдеш добър или лош. Има и трето мнение – не са го кръстили още. Няма дума в човешкия език. Тепърва трябва да се яви някой кръстник. Едно дете не са го кръстили още. Но след като го кръстят, турят му едно име Иван, Драган – живее в еди-кой си етаж. А пък тези, които нямат име, носят номер. Казвам сега, законът, който се изважда, кой е? Каква беше идеята за третото мнение?

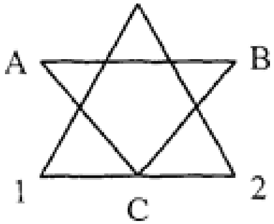

Фиг. 2

Доброто и злото са тук, в **А** и **В**. Третото мнение е **С**. **С** има едно мнение за **В**. С 3 има отношение към **В**, но има и отношение към А. Но тези отношения се различават. **С** към **А** е благородно, а към **В** не е благородно. Когато С е жадно, А му праща вода, а пък когато **С** е жадно, **В** му праща горчивини. Когато имаш работа с **А**, казва: „Животът е прекрасен, отличен." А пък когато имаш отношение с В, тогава ти е неприятно. На единия край на **АВ** седи водата, а на другия край – горчивината. С разбира това. Питам, какво е положението на **С**? Кой спаси **С** от това несносно положение?

Това **С**, което има съзнание, щом усети, щом забележи закона, че В ще му изпрати нещо, това С ще трябва да се измести към **А** и да се качи на върха 3. Понеже тази горчивина на В не може да се качи в областта 3, щом измине това време, ще има отношение с **А**, веднага **С** ще слезе долу на своето място, и пак ще се разговаря с **А**. Значи, когато ще говори с **А**, ще бъде долу. Това е едно обяснение. На вас се случват тези неща. Случват ви се горчивини, неприятни състояния някой път. Тогава ще се качиш горе. А пък щом искате да се смени състоянието на добро, непременно трябва да слезете долу. Смирението се обяснява така. Ти не по добра воля си се качил горе. Когато детето се качи на високото място, мечката е причината. Като си отиде мечката, пак ще слезе. Когато човек е силен, той се е качил на високото място. Всякога силният човек седи на високо. Казвате – високо място завзема.

Та казвам, едновременно и добрият, и лошият човек може да се качат. Но двамата ще имат различни резултати. Сега няма да се спирам върху резултатите. Сега само ви навеждам на мисълта, кога може да се освободите от **В**. Като се качите в 3, вие сте в безопасност. Горчивината ще изтече някъде. И като си отиде действието на **В**, пак ще слезете долу. Ще имате прясната вода, която иде от **А**.

Старите мъдреци са нарисували триъгълници. При нещастието материалният живот е горе, а духовният – долу. А пък при щастието материалният живот е долу, а пък духовният е горе. Тогава законът е: турете всяко нещо на мястото му. В природата е така. Ако ти измениш нещата в човека, ако ти туриш стомаха му на главата, а пък главата на стомаха му, тогава ще измениш целия процес на работата. Ако туриш стомаха си в мозъка, какво ще стане? Ако вие изучавате съвременните науки от окултно гледище, има три области. Мога да ги начертая така.

Каква е разликата между тези три линии? 1 е човешката глава, 2 са дробовете, а 3 е стомахът. Тук имаме две царства (Фиг. 3).

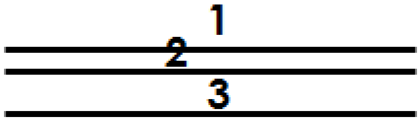

Фиг. 3

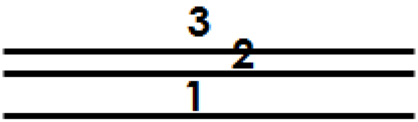

Фиг. 4

Във втория чертеж имаме растителното царство (Фиг. 4). В растенията главите са винаги турени надолу. Растенията минават през една опитност, за да намерят къде трябва да бъде поставена тяхната глава. Техните философи са дошли до положението, че главите им не трябва да вървят отвесно вече към *земята* и те казват: „Всичкото наше нещастие седи в това, че ние отиваме отвесно към центъра на земята. И следователно трябва да направим един прелом от 90 градуса.“ И 90 градуса не разрешават въпроса. Ние, за да се

избавим от това нещастие, трябват ни 90 градуса. Движението на човека е нагоре, а в растенията движението е надолу. Във всички растения енергията се съсредоточава към центъра на земята. Не е слънчевата енергия, която преодолява там. А пък при човека слънчевата енергия взела надмощие над земната енергия. физическият свят е свят на резултати, на завършен резултат. Духовният свят е свят, през който се минава. Светът, който ни интересува, е Божественият свят.

Вие имате резултатите на вашето тяло. Външният резултат е физическото тяло. Това е физическият свят. Онези сили, които функционират във вас, това е духовният свят, а пък смисълът – това е Божественият свят. Но Божественият свят за нас е почти непонятен. Някой път Божественото го усещаме като някое хубаво предчувствие, някой екстаз, блаженство. Блаженството е един проблясък, предчувствие на Божествения свят.

Та казвам, цялото човечество има една задача всичката съвременна наука е впрегната в пълния смисъл В цялото човечество, в подсъзнанието му има един стремеж да се избави от всички тези нещастия. Само три разумни същества живеят сега на земята, при които всичките хора са контролирани. Едното същество живее на физическото поле, другото същество живее в астралния свят, или силовия свят, а пък другото същество живее в Божествения свят. Около едното са групирани милиарди същества – около физическото същество, и всички му се оплакват. Всички тези социални въпроси, това са оплаквания. Те казват: „Какво трябва да се прави, гладни сме, боледуваме, страдаме.“ Казвам – същият закон съществува и във вас. Един ден вие сте изгорили ръката си, и тогава обръщате внимание – вземеш масло, намазваш, превързваш. Ръката ти казва: „Боли.“ Ти казваш: „Ще мине, няма нищо, след два деня ще мине.“ И престава. Но един ден една игла те мушне в дланта. Кръвта тече, ти казваш:

„Няма нищо.“ Пак превързваш и казваш: „Ще мине.“ Някой път си ял храна, заболи те коремът. Вземеш рициново масло, ще се очистиш. Малко водица пиеш. Не може да заспиш, страдаш, ту в ръката си, ту в дланта си, ту в стомаха си.

Ние се стремим към здраве, към едно състояние нормално. Тези членове на тялото съответстват на известни хора, които живеят на земята. Кой е пътят, по който може да излезете от мъчнотиите? Ние казваме: „Аз съм роден.“ Роден си, значи си поставен в такива условия, но тези условия не са произволни. Ти си един служещ в банката, директор си, но това не е произволно. Ако си умен, банката ще върви добре, ако не си умен, банката ще загази и вие ще бъдете отговорни. И му вземат гаранция. Кой от вас е бил банкер? 50 хиляди лева е дал гаранция, задържат ги. Щом си дал гаранция, ти не си от най-честните хора. Той казва: „Аз съм дал гаранция.“ Без гаранция никого не назначават сега. Казваш: „Без гаранция не може.“ Може без гаранция, но трябва да имаме съвършени хора. Най-голямата гаранция е човешкият ум.

Аз ви казвам. Да ви изнеса една тайна, която вие не знаете. Вие не знаете откъде ще дойде вашето спасение. Учените хора не знаят откъде ще дойде тяхното спасение. Вие ще кажете: „Господ ще ни спаси, Христос ще ни спаси.“ Но ако тези възгледи бяха прави, защо досега не сте спасени? Защо тогава Господ, Христос досега не ви е помогнал? Вие казвате: „От баща ми, от майка ми ще дойде спасението.“ Защо тогава не сте спасени? Единственото нещо, което ще спаси вас, то е вашият ум. Ум. Няма по-силна дума в българския език. Аз не съм намерил дума, по-силна. Не само в българския, но нито във френски, нито в английски, нито в санскритски език не съм намерил по-силна дума от думата ум. И българинът е дошъл до думата ум. Индусите го наричат свещена дума ом и аум. Произнася се аум и ом. А пък българинът го нарича ум. Англичанинът взел man.

Умът е човекът, същината. Man е човекът, който е бил, а пък същината на човека е неговият ум. Умът е, който ще спаси човека. И ако вие не се държите за вашия ум, ще страдате. Хората страдат, понеже не мислят, не се държат за своя ум, а се водят по своето сърце. Ти ще имаш едното и другото състояние. А пък само умът е Божественото начало, което не се петни. Само за ума не се казва, че е покварен.

Във времето на Мойсей само посветените са знаели какво трябва да се прави. Ако мислиш, ако мисълта ти е силна, има закон, който ще приложиш, и нещата стават. Ако не мислиш, работите не стават. И право се казва, че цялата вселена не е нищо друго освен един умствен процес, най-силният процес, който съществува. Този, който е създал целия физически свят, тази хармония е създадена от Божествения ум, от Божествената мисъл, която работи. Но не смесвайте вашия ум с вашето сърце, с вашите чувствания. В ума има едно свойство – в ума няма недоволство. Ти щом казваш, че се усещаш недоволен, щом работиш върху някой предмет и си недоволен, то сърцето ти се е намесило. То ти заповядва, и ти става тежко. То е състояние на твоите чувства, на твоето сърце. Какво ще правиш тогава? Ще се качиш на върха 3 – B е сърцето, A е умът, а C е твоето съзнание, което съзнава нещата.

Има една философия. Някой може да предполага, но предположението не е наука. Някой може да допуща, но допущението не е наука. То са само методи. Науката е нещо положително. То е един процес съвършен. Ти идваш при мене и казваш: „Гладен съм.“ Веднага бръквам в торбата и изваждам от нея хляб и един лук. Сядате и се наяждате. Да кажем, че аз съм философ, но торбата ми е празна. И казвам: „На 15-20 километра разстояние има една гостилница, ще потърсиш малко.“ Този човек се насърчава. Вървим двамата, отиваме там. Но всичкото ядене е било вече изядено

и гостилничарят казва: „Аз имам познат друг гостилничар, който е на 20 километра далече.“ Отиваме до него. В този ден този гостилничар спи. Едва му държат краката. Той казва: „Има трети познат гостилничар на 50 километра разстояние.“ Онзи клекне на пътя, не може да върви вече. Кабриолет му трябва. Сега ние сме дошли до областта на кабриолетите. Ти, като загазиш, казваш: „Да бях богат, 50 хиляди да имах.“ Седиш и казваш: „Да има сега една баница.“ Това не е никаква философия. Това е само забавление.

Та казвам, щом дойде умът, работите ще оправи. Ще ви дам едно от качествата на ума. Умът е силен. Ако имаш вяра, умът е дошъл. Ако си безверен, умът ти го няма. В старо време казано: „И рече безумният в сърцето си, че няма Бог.“ Вярата е един признак на човешкия ум. А пък присъствието на човешкия ум показва, че ти може да бъдеш спасен, че ти си спасен. Ще кажеш: „Как е спасен човек?“ Аз, който пътувам с ума, нося един ключ и като ударя с ключа, тогава видиш.

Отивам при едно здание, дето яденето е приготвено. Преди да отида, завъртам ключа, отварям и ям и си излизам. После завъртам друг един ключ и отивам в един парк, в една градина с увиснали клони с плодове и казвам му: „Заповядайте, от което дърво искате, може да ядете.“ Дядо ти те е оставил наследник на едно богатство и сиромашията като те срещне, снема ти шапката.

Ако страдате, вашият ум не е станал още господар. Ако се радвате, вие банкет правите на ума си. Ако почнете да мислите, умът ви е вече на служба. И като се радвате и като скърбите, когато започнете да мислите, умът ви е на служба. Та първото нещо е умът ви да бъде на служба, да почнете да мислите. Но да *мисли* някой, когато умре, това не е мисъл. Да мисли някой, когато е богат, и това не е мисъл. Ако един цар го турят на престола на царството му, трябва ли да мисли той кога да стане богат? Този цар трябва да мисли за

своите поданици, да ги направи щастливи. Онзи цар, който мисли да стане богат, той носи своята сиромашия на гърба си. Онзи блудният син, който ядеше рошкови, казва: „Осиромашах.“ И отиде при баща си, за да му даде ум и той изпи всичко, понеже нямаше ум.

Това, което ще ви спаси, това е вашият ум. Съмняваш се – умът ти го няма. Гневиш се – умът ти го няма. Боледуваш – умът ти го няма. Стават всичките тези промени, и ти не може да намериш средства. Като дойде умът, то всичко ще дойде на място. Сега казвам и на вас. Измийте си къщата хубаво, да боядисате вратите, ще почистиш прозорците, и умът ти ще дойде. Каквото ви каже умът, да го слушате. И ако го слушате, главата ви няма да ви боли. Всичките тези гениални науки са само достояние само за ума. И като дойде умът, ще ги знаете.

Има методи да знаеш колко трябва да ядеш, каква храна да употребиш или да знаеш да си избереш приятели. Вие си избирате един приятел. Онзи човек, който ще ви бъде приятел, той има една специфична черта. Ако тази специфична черта има, той може да ви бъде приятел. Ако ли няма, не може да ви бъде приятел. Вие искате да имате един познат честен човек. Вие ще видите тази черта дали я има, или не. Това е много естествено. Вие отивате в един дом, в който плодовете са умрели. Щом тази черта я няма, този човек не е узрял още. Не ходете още при него. Умният човек и той си има една черта. Има една черта, която показва дали умът е дошъл на един човек. Има книги за диагноза в медицината. И студентът каквато болест види, ако иска да прави диагноза на болестта, той има всичките болести описани там. И ако изучи всичките диагнози, студентът се изпоплаши и мисли, че има тези болести. Но ние имаме такива книги не за болните хора, но за здравите хора. Ако четеш за болните хора, съвсем ще изгубиш смисъла на живота. Ще се обезсърчиш, ще кажеш: „Тази работа е свършена. Отиде тази работа.“

А пък, като четете другата книга, вие може би ще набъбнете, може би ще добиете това, което се нарича гордост. Гордостта не е нищо друго, освен че са въвели тези хора, които не са били готови, в тази стая, дето има тези признаци описани, и са станали горделиви.

Някой казва: „Аз зная тези работи.“ Какво знаеш? Аз съм ви дал примера. Човек може да се бие с мечката, но трябва да бъде пъргав и подвижен. Трябва да я бутнеш на пъпа, и тогава тя ще се търколи. Отишъл някой да се бие с мечката, но тя му счупила крака. Отишъл друг, силен като Голиат, мечката на него счупила ръката. Отишъл един слаб да се бие с мечката. Мечката го съборила, но той я бутнал за пъпа, и победил мечката. Някой ще каже: „Това е късмет.“ Не. Този човек има ум, той знае слабата страна на мечката. В живота ти трябва да знаеш следното. Всичките мъчнотии в живота се побеждават, като знаем, че силните неща се намират в слабата, но разумна страна. Мечката е една мъчнотия, една задача за разрешение. Като не може да я разрешиш, това е една задача недовършена. А пък, ако може да я разрешиш, ти си я победил.

Вие отивате при един майстор цигулар и той ви показва как да държите цигулката, показва ви как да си дигате пръстите. Но не ви върви. Веднъж, дваж се опитвате, обаче работа трябва. Метод може да ви се даде, но работа трябва. Ти ще кажеш: „Как ще става това?“ Работа трябва. Ако не работите, ще имате един живот, както всичките хора. Ще напишете една книга – поет сте. Ще пишат за вас вестниците и ще кажат: „Той е отличен философ, проповядва за Бога, отличен човек е, богат е.“ Отивам на гробищата и чета: поет починал, философ починал, тази щастлива мома починала, този щастлив момък починал, всички тези гениални хора са починали.

Не търсете спокойствие в гробищата. Не търсете вашето щастие във вашите къщи – тези затвори. Къщата е умът. Имаш ли ум, имаш къща, имаш богатство. Ти си тогава поет, философ. Всичко тогава е

решено. Не да кажете: „Малко повече ум ми трябва.“ Умът не се дели. Ще кажете: „Да дойде умът ми.“ Да

Ви дам една формула, като станете, да кажете: „Само умът носи моето щастие, само умът носи моята сила, само умът носи всичките възможности, които аз може да се ползвам.“ Следователно ще кажеш: „Аз ще държа за ума си, ще бъда едно с ума си.“ Умният слуга счупва шишето, няма да лъже господаря си, но ще намери едно хубаво шише и ще го тури на място. Умният няма да пита какво да прави. Направил си погрешка, поправи погрешката, не ходи да се извиняваш. Поправи погрешката. Господ не прощава, той казва: „Шишето трябва да дойде тук.“ Онзи господар, който вие търсите, той е умен. Той като дойде, той ще ти каже как да се спасиш. Ще ти каже: „Така ще правиш, така ще се спасиш.“ Един ден ще имаш един паметник – и сиромах да си, и богат да си, но това ни най-малко не е утешение. Някому на бойното поле му откъснат крака и му турят кръст. Аз бих желал да нямам кръст, но да имам крака си. Аз без този кръст съм живял, защо ми е този кръст?

Сега умни трябва да бъдете. Сърцето прилича на една щерна. Като вали дъжд, бръкнеш, ще черпиш. Но ако се засуши 4-5 месеца, бръкнеш, и нищо не излиза. А пък има извори ден и нощ тече, постоянно тече. Който пие от щерната, водата е застояла. Когато дойде умът, тогава имаме обратни процеси на сърцето. Сега търсим щастието преди ума, а пък тогава ще търсим щастието след ума. Щастието неизбежно върви подир ума. Защото умът се движи по-бързо от щастието, затова щастието всякога следва ума. А сърцето върви като някоя биволска кола. Сърцето прилича на опърничава слугиня, когато, като се разсърди, блъска и удря шишето и после трябва да го плаща.

Досега вие първо сте чувствали и после сте мислили – и не се оправят работите. А пък сега първо ще мислите и после ще чувствате.

Умът носи две качества. Умът носи светлина и живот. При ума спор няма, понеже има изобилие. А при сърцето има спор, понеже е малко и всеки иска да вземе. А при ума има много хляб. Може да вземеш колкото хляб искаш. При сърцето е оскъдност.

Един хляб да се раздели на хиляда души, ще има спор на кого са дали повече, на кого са дали по-малко. При ума ще вземеш по един-два хляба, колкото искаш.

„Отче наш“

Десета лекция на Младежкия окултен клас 25 ноември 1932 г., петък, 6 часа София – Изгрев

ЗАВИСИМОСТ НА МИСЛИТЕ И ЧУВСТВАТА ОТ ПОСТЪПКИТЕ (ЗАВИСИМОСТ В ПРИРОДАТА)

„Отче наш“

За следующия път пишете върху темата „Ползата от спането“.

По какво се познава една постъпка, направена в истина, и една постъпка, направена в лъжа? За да определим вътрешната страна на живота, ние трябва да си служим с външния, обикновения свят. По какво се отличават тънките и дебелите линии? Каква е мярката, с която можем да мерим тънката и дебелата линия? Някои взимат паяжината, туй, което е най-тънко, и оттам се мери тънко и дебело. По какво друго се отличават още тънкото и дебелото? Там, дето може да мине тънкото, дебелото не може да мине. Например, ако един човек е тънък, той може да мине през едно малко място, но дебелият човек не може да мине оттам. Но се отличават и по друго. Туй, което дебелото въже може да свърши, тънкото не може. Например с един конец можете ли да извадите 10 килограма вода от кладенеца? Не може, но питам и другото – с едно въже, с което вадите вода от кладенеца, можете ли да ушиете една риза? Не може.

Сега, за да разберете вътрешния живот, вие трябва да разберете външния, физически живот. Казват – тънко въже и дебело въже. Има едно съответствие. После казват – това е добро, това е лошо. По какво се отличават? Или казват – той проектира една лоша постъпка. Когато се извършва едно зло, по какво се отличава то? Как постъпвате? На нервния човек какво е лицето му? Той си свие ръцете, мърда краката, разхожда се, показва нещо, а кроткият човек има ли такива движения както нервния? После нервният говори тъй енергично. А онзи кроткият той е мекичък. Единият е енергичен като

въздуха, като водата, като вятъра, а тихият върви като водата на равни места той е тих и спокоен.

Сега какво е преимуществото на водата, която скача отнякъде високо? Другата е тиха и спокойна. По какво се отличават двете води? Едната пее, дига шум повече, а другата не дига шум, едната смущава повече. Но в произвеждането на енергия онази, която скача от високо, дига повече шум, има повече енергия и ако човек може да постави тази вода на работа, тя ще свърши много работа, а онази тихата вода не можете да впрегнете на работа. Казвате някой път – човек трябва да бъде тих. Хубаво. Но ако бъдеш една тиха река, какво може да направиш? Казват – човек трябва да бъде енергичен. Ако такава енергична вода минава покрай някоя градина, какво ще направи тя от нея? Ще помете всичко.

Та казвам, вие се нуждаете, не вие се нуждаете, но съвременното човечество, общество се нуждае от нови възгледи. Книгите на природата са вече завършени, всичко, което виждате в природата, е завършено. Виждаме камъни, реки, морета, всевъзможни работи. И сега ние ги изясняваме по един начин. Казвам, има топли течения и студени течения. Едните се качват, другите слизат. Но за какво слиза студеното течение и за какво се качва топлото течение нагоре? То е така по отношение на въздуха, но по отношение на водата как е? Студеният въздух слиза надолу, а топлият въздух отива нагоре. Но студената вода накъде отива? И топлата вода накъде отива? Туй, което е вярно за въздуха, не е вярно за водата. И ако се премери студената вода, по-тежка ли е, или не? Какво мислите вие? *(Студената вода по тегло е по-тежка от топлата.)* Трябва да се премери, геометрически трябва да се докаже.

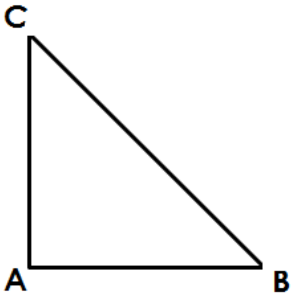

Фиг. 1

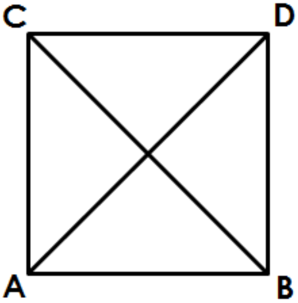

Фиг. 2

Геометриците казват, че вътрешните ъгли на един триъгълник са равни на два прави. Каква е скритата мисъл на този геометрик. Представете си, че ви изкарам на дъската. Можете ли да докажете, че са равни на два прави? Или да вземем твърдението, че срещу равни ъгли лежат и равни страни, предполага се и противоположна страна. Сега този е един триъгълник АВС (Фиг. 1). Как е той? *(Срещу по-голям ъгъл лежи и по-голяма страна.)* Сега, щом се докаже, че това са прави ъгли, ако можем да докажем, че всичките ъгли в един квадрат или правоъгълник (Фиг. 2)са прави, тогава може да се приеме, че и тия страни са равни – и по големина са равни. Сега, ако вземем един прав ъгъл, нали той се ограничава от двете страни? Но всяка права линия на какво е тя проекция? *(Или на права, или на равнина.)* В дадения

случай равнината се приема като нещо дадено, съществува тази равнина. Защото тази линия вънка от равнината ти не можеш да я проектираш никъде. *(Трябва да има площ, върху която да се проектира.)* Тази площ материална ли е? Не е материална, но има своята видима страна. Но в ума на този геометрик съществува известна площ, той проектира в ума си известна площ и по образа на това, което съществува, той я проектира и навън. Но в природата съществуват невидими плоскости. На същото основание геометрията си служи за пример, когато се измерва някой Камперов ъгъл – когато се измерва интелигентността на човека. Значи едната линия отива перпендикулярно към брадата надолу, а другата линия накъде отива? *(От ухото до долната част на носа.)* Какъв е този ъгъл? Нещо от 80 градуса, 82 градуса. Следователно онези, които са турили този ъгъл, са направили и известно изчисление върху него. Колкото този ъгъл е по-голям, толкова и интелигентността е по-голяма. И са намерили, че у по-нисшите животни този ъгъл се намалява, а у по-развитите ъгълът се увеличава. Е, какво направление взима тогава горната и долната челюст? Там, дето челюстите са по-издадени, ъгълът се намалява.

Сега кои са далечните причини – физически, които са действали или да се увеличи, или да се намали ъгълът? Какво са имали предвид разумните същества? Да кажем, един човек построява къща. Той дига стените отвесни и перпендикулярни. Защо онзи майстор не ги тури, малко наклони на едната или другата страна? За по-голяма устойчивост. Защото иначе тази къща няма да издържа. И защо пък някой път правят тия сводове на кривите линии. При сводовете те не тургат прави линии, а малко сводообразни. Пак по същите причини. Сега инженерите казват – когато се построи мост, тази тежест веднага се разпростира по всичките тия криви линии. Има си известни изчисления от първоначалната тежест. Сега ние можем да вземем

само статически, тъй както са фактите – че един ъгъл е прав, но този ъгъл, приложен в органическия свят, не може да послужи за измерване. За пример, ако разгледате човешкия мозък, вече дължината на нервите, които са разположени в мозъка, играят важна роля. Колкото тия нерви са по-тънки и по-дълги, толкова човек е по-умен. И колкото веществото на мозъка е по-набраздено, счита се, че този човек е по-интелигентен. Значи това вещество е набръчкано.

Питам тогава, какви са били съображенията на природата, защо не е направила голяма глава, а една малка главица и малко вещество е турила там? Какви са били нейните съображения за това? Когато някой човек на земята си направи една колиба, какви са съображенията му? И когато един човек си направи един палат, пак какви са съображенията му? Значи този човек разполага, има пари, има материали, има и хора, които да го направят. Тогава същите съображения са, дето на някои хора телата им са голи, а на други са малки. Но какви са съображенията на природата, ние почти не се спираме. Тези неща са почти произволни за нас. Ние считаме – някой човек е дребен, някой с широки рамена, на друг рамената са тесни. Може би първоначално разумността в природата е действала, някой път и природата е оставила нещата на произвол. Или някое време едно поколение – онзи, който пръв е направил къщата, измазал я хубаво, добре я построил, но после онези, които идват да живеят в тази къща, занемаряват я и тя окапва, те не я поправят. Може би 40-50 години къщата е тъй изоставена. И после пак ще дойде някой умен човек, пак ще я постегне.

Та в строежите, които природата е дала, има известна разумност. Така се вижда, природата някой път прави строежи, а хората, които са дошли да живеят в един организъм, те са киришите, които са дошли да живеят под наем в тази къща. И за да познаеш кой е собственик и кой наемател, може да се разбере според как се обзавежда къщата.

Лесно може да се разбере дали е той собственик. И как ще познаеш един наемател? Ако той обича да яде, да пие, да ходи, не взима грижи за тялото си, толкова го интересува, той е наемател, да, казва: „Не ме интересува!“ Утре напуска къщата. А онзи, който сам направи къщата, той мисли заради нея, трепери върху къщата, той е собственикът.

Някой казва: „Аз за своето тяло не се грижа много.“ Щом не се грижиш, значи не си собственик. У собствениците има по-голяма грижа. Защо собственикът дава по-голямо внимание за къщата, а който не е собственик, не дава такова внимание. Щом се разваля къщата, казва: „Ще я напусна.“

Сега, да кажем, вашата памет не функционира. То е онзи, който е направил къщата. Паметта принадлежи на къщата. Тогава защо не принадлежи на онзи, който е направил къщата. Именно той трябва да поправи малко тази инсталация. Вие тогава държите отговорни ред поколения – че дядо ми направил такава къща, че баба ми направила. И казвате: „Понеже аз вървя по тази линия, нося последствията.“ А щом казвате вие, че дядо ми не помни, какво показва това? Какво заключение трябва да извадите? Че инсталацията, която дядо ви направил, – той е бил немарлив, не е поправена. После второто поколение напуснало къщата, третото поколение напуснало къщата и ти, който си дошъл сега, и ти си като тях.

А ти казваш – природата си играла с нас, тя е направила така. Мислите ли, че човек е една играчка. Не. Ако човек е една играчка, доста сериозна играчка е той. И тогава, ако ние съдим за сегашния човек от неговото устройство, какво бихте помислили за природата? Казва там псалмопевецът: „Страшно и чудно е създаден човек!“ Даже съвременните естествени науки са дошли до това, да покажат, че има нещо страшно и чудно създадено в човешкия организъм. За пример човешката памет може много лесно да се поправи. Който не е

паметлив, може да се поправи паметта му. Пък и онзи, който е много паметлив, може малко да му се противодейства. Вие учили ли сте някоя наука за засилване на паметта? Вземали ли сте някои уроци за усилване на паметта? *(Пневмониката говори за това.)* Какви са там системите?

Сега ще се отдалеча малко. Да почнете да мислите. Нали в света за всяка работа трябва да се плати? Като работиш някому, трябва да ти плати. Има ли изключение от този закон? Казвате – морално е, за

Всяка работа трябва да се плати. Работиш за съграждането на някоя къща, трябва да ти се плати. Пишеш някому заявление, трябва да ти се плати. Шиеш някому, трябва да ти се плати. Или учиш някого, ще дадеш да ти платят. И т.н., и т.н. Но има ли една работа, за която не се плаща? Освен че не се плаща, но и ти трябва да платиш отгоре на това. В природата съществува такава работа, за която, като свършиш работата, и ще платиш отгоре на това. И тази работа вие я вършите всеки ден, и по три пъти на ден, *(Храненето.)* Да. И след като ядеш, ти ще платиш. За работата никой не ти плаща. И тази работа, за която и ти плащаш, тя е най-красивата. Като работиш, ти се уморяваш, но и плащаш за материалите. И като излезеш, казваш: „Много хубава работа е тази! Работих и платих отгоре, но доволен съм от тази работа.“

Сега вие седите и казвате: „Как е възможно да се работи без пари? Да работиш, и да платиш отгоре!“ Ето сега един начин за уреждането на социалните въпроси. Хем ще работиш и ще платиш, и си доволен при известни условия. Значи природата ти е дала всичките условия. Някъде ще ти платят, а някъде няма да ти платят, но ти ще платиш, и ще бъдеш доволен от това. Да кажем, гостилничарят ще каже: „Аз не искам да ми платиш.“ Тогава ще се яви ли друго едно чувство у тебе, че аз минавам за беден.

Материалите ти си плати, да не останеш длъжен на този гостилничар. Ти ще кажеш: „Аз съм работил, ще си платя.“

Казвам, природата е положила всичките правила първоначално и тепърва ние трябва да изучаваме нейните методи. Първоначалният импулс е у нея. Природата е вложила В строежа на света един импулс, понеже тя мисли нещо за света, за хората. Първоначално тя е мислила нещо, но сега не мисли както първоначално, понеже хората са изменили своето отношение към нея. Вследствие на това се забелязва едно противоречие, което сега съществува. Само някой път, когато много ѝ креснеш, тя казва: „Какво искаш, заната съм?“ Нали знаете, такива случаи има. Ти вървиш, минаваш покрай един философ и плачеш, майка ти или баща ти умрял. Този философ си мисли нещо съвсем друго, разрешава някое философско положение и никак не мисли за тебе. Той те поглежда и се чуди какво си заплакал. И понеже той излиза от причини към последствия, казва: „Кои са причините, че плачеш. Да не би някои философски разсъждения да те занимават и тебе?“ Пита те и ти казваш: „Баща ми умре.“ Той казва: „Не е умрял баща ти.“ Този човек знае философията. Пита от какво е умрял баща ти. „Е, вчера, като ядеше баща ми, нещо му стана, и той умря.“ Той веднага пита: „Е, какво ядеше?“ „Сливи.“ „Тогава някоя костилка е влязла в гърлото.“ Действително той отива, бутва и изважда костилката. И баща ти оживява, философът, като излиза, казва: „Още веднъж като ядете сливи, плюйте костилките, не ги дъвчете.“ И си заминава.

Та казвам, някой път ние трябва да събудим природата, за да дойде тя да ни разправи някои неща. Тя каже – има едно отклонение тук, тя ти каже, и ще го поправи, и пак си заминава. Природата не се занимава с тебе. И благодарение на този закон хората са напълно свободни. И благодарение на туй се правят основни погрешки – от незнанието на основните закони, които съществуват. За пример ти

лягаш да спиш, без да знаеш времето кога да легнеш. Млекопитающите знаят кога да легнат и как да легнат, а човек не знае кога да легне да спи. Сегашните хора не знаят кога да лягат. Те нямат едно правило колко часа трябва да се работи, нямат определено време да ядат. Сега нямам определена програма колко време трябва да се даде за яденето. Някой в 10 минути отгоре бързо ще се наяде, друг седне

най-много за половин час ще свърши с яденето. Няма една определена норма. Чели ли сте някоя книга колко време трябва да се яде? Върху храната има писано, върху готвенето са писали как трябва да се готви, но и то е още далеч от онази храна, която природата е създала. Какво е мислила тя по този въпрос, вие не знаете. И ако природата се събуди днес и дойде да види нашата кухня, мислите ли вие, че тя ще я одобри? И тя не се интересува за нея.

За пример тя е създала плодовете. Че тия земни плодове ти ги туриш и ги вариш, че после им туриш и малко масълце – това направиш, онова направиш, и от тия нововъведения със своя ум създадеш си някоя пакост. Заболи те коремът, и казваш: „Какво ли стана?" Тя те пита: „Какво яде?" „Е, ядох еди-какво си." Тя ти даде един малък урок, че така не се яде. Никога не яж круши и не яж масло подир крушите. После ял си круши и пиеш топъл чай или вряла вода пиеш. Тя пак ти казва: „Подир круши вряла вода не се пие. Пий врялата вода, преди да си ял крушата." Или моркови си ял, или зеле си ял и пиеш вряла вода. След това туй ще те заболи, онова ще те заболи и казваш – урочасали са те.

Сега изводите. Какво искате да знаете. Като се изучава човекът, това е физическата страна – квадратът. Полето на сърцето то е един квадрат – вие не можете да разберете сърцето, ако не разберете квадрата. Квадратът има 4 прави ъгли. Тия прави ъгли са центрове, те са плюс, минус, плюс, минус.

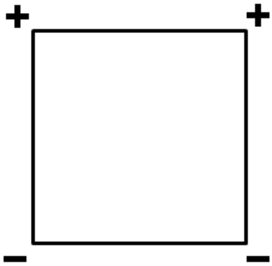

Фиг. 3

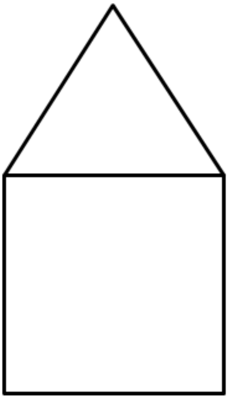

Фиг. 4

И предполага се, когато Питагор е теглил своите диагонали, получил се триъгълникът. Това е умът, вече да ѝ намериш разумното в сърцето. Понеже на физическото поле то е площ. Земята е една площ, нали така. Но питам сега, на тази площ всичките семенца, които са посадени, ако сърцето отгоре не грее, не изпраща светлината, топлината, питам, какво може да се появи на тази площ отгоре.

Нищо не може да стане. Тя, площта ще остане сама. Сърцето е една площ. И тогава символистически, както се правят сегашните къщи, те тургат един подобен покрив – туй е разумното отгоре. И в природата съществуват тия двете системи. Площта, върху която

сърцето работи, то е симпатическата нервна система. Мозъчната нервна система, може и да кажем, са енергиите, които оплодотворяват. Всичките желания, които човек има, могат да бъдат положителни или отрицателни. Всяко едно желание у човека, след като се изпълни, то става отрицателно. И всяко отрицателно желание след време то се обръща пак на положително. И така у човека всяко едно желание се сменя с второ, трето, четвърто, сменят се желанията.

Ако ние служим само на сърцето си без човешкия ум, нищо не можем да постигнем. Сърцето е област, върху която умът трябва да работи. А умът без сърцето няма област, в която да се прояви. Следователно сърцето е една област за ума да се прояви. И чувствата са материални, върху които човешкият ум трябва да работи. И всичките тия прави линии, и тия плоскости в природата, това се отнася все до човешките чувства. Даже и сега се казва – на плоскост се намираме. Подразбирам, че ти си се намерил на място на затруднение, дето умът трябва да работи.

Сега допуснете, че вие сте един из сегашните астролози. Взимате вие на един човек годината, датата, кога се е родил, еди-кой си месец, ден и час, и веднага направите хороскоп. И от този хороскоп веднага изваждате вашето заключение за човека. Но дойде онази баба, старата баба, и тя кабалистка. Почне да нарежда боба, и ги нарежда по един по-друг начин. Намира по две, по три бобчета на едно място – и тя си тегли своя хороскоп и си приказва по еди-коя си купчинка тъй и тъй. И тя дава своите заключения. Дойде един физиогномист, веднага вземе лицето на човека и почне да говори. Казва – понеже веждите били такива, челото било така устроено, устните били големи, очите малко отворени или много отворени, ушите били така поставени – и той си тегли своите заключения. Дойде един хиромантик, и той веднага хване ръката. Казва – тази линия на живота отивала еди-къде си, линията на сърцето има

щастие и т.н. – и той си прави заключения. Но всичко това са много общи знания. Ако дойде някой човек, той казва: „Ти си малко сприхав.“ Но това е много общо казано.

За пример има една черта у човека, положителни черти има, вие трябва да ги изучавате. Казва някой: „Ти обичаш да обръщаш много внимание на дребните неща в живота, толкова дребни работи, че някой път за пет пари ти ще направиш цял скандал.“ И действително няма изключение в това. За пет пари той ще изгуби хиляда, но като дойде за едно петаче, той седи там и скандал прави. А друг – той е съвсем небрежен, на нищо не обръща внимание. Питам, защо единият обръща внимание, а другият на нищо не обръща внимание? Какви са съображенията им? Мислите ли, че единият е щедър, а другият е скъперник?

Допуснете сега, у вас се зарежда едно чувство, някой ви каже нещо до ухото, и вие кипнете. И не е ли много смешно – нещо през въздуха е дошло до ухото така, и вие кипнете. Сега вас ви се вижда това чудно. И човек, за да се задържи, трябва да има ум. Значи онези, които са направили човек да се сърди, значи има си външни причини. Какво те засяга, че ти си се разсърдил? Кое е онова, което се сърди? За пример, ако пред господаря слугата седи така изпъчен, господарят веднага ще се докачи. Пред господаря слугата веднага трябва да заеме едно положение смирение. Защо господарят ще се докачи, ако слугата вземе пред него едно такова гордо положение като него, тъй да се изпъчи? И господарят веднага ще каже на слугата: „Излез вън!“ Откъде е влязло туй положение? Защо обижда туй положение господаря? Защото е свойствено това само на господаря. Той казва: „Ти искаш да вземеш моето положение? Ха вънка!" Тогава кое е свойствено на слугата? *(Учителят застава смирено с наведена глава.)*

Кое е свойственото на учения професор? Когато професорът стане учен, кога поза взима? Той, като излезне на дъската, какво прави най-първо? А как започва работата си? Дайте едно положение, едно движение, което е свойствено, което определя тази самостоятелност на професора. *(Той става свободно.)* Как свободно? Много мъчно може да характеризирате някой професор. Аз съм срещал някои, които подражават професора, но има някои, които подражават много смешни линии само. Но в този учен професор има една линия, която вие не сте забелязали. Той като дойде при дъската, ученият професор се поставя математически така, той ще вземе една дистанция съответна. После на коя страна ще се постави той? Той ще тури лявата си страна към дъската. Ученият професор така ще застане, понеже иска да говори. Дъската е философът, тя седи, и той ще я слуша. Пред нея той ще се държи на известна дистанция. А понеже професорът ще иска и студентите да мълчат, той ще си тури дясната страна към тях. Дясната страна ще накара студентите да мълчат. Ако професорът си тури дясната страна към студентите, те ще мълчат, той ще привлече вниманието им. Така той ще държи своята дисертация добре. Той доказва, говори, в неговата интонация има нещо самоуверено. Той има един тон много хармоничен, привлича вниманието, той не се спъва, той е онзи човек, който разсъждава. Този професор мяза като онзи певец, който вярно пее. Онзи певец, който не пее уверено, той се криви натук-натам. А онзи майстор певец – у него всичките тонове ще бъдат ясни. И всички ще му обърнат внимание. И неговият глас съдържа една вътрешна мекота.

Та казвам, вие, като разсъждавате, изучавайте нещата тъй както трябва. Вие казвате за пример един човек да има една права мисъл. Правата мисъл е като един тон, който трябва вярно да се вземе. Колко трептения има основният тон? Колко трептения има най-ниският тон? Нали от 16 трептения започва тонът, или имате един тон от 2

трептения. Ако тия 2 трептения се изядат, тогава тонът няма да бъде ясен. Значи всеки тон е верен в трептенията си. Следователно онези, които пеят, трябва съзнанието им да действа, понеже музиката е една умствена способност и трябва да вземете участие, гласът да действа върху това и ларинксът, да знаеш колко да съкратиш и колко да отпуснеш тази ципица. На туй отдалечаване и приближаване служи твоето изкуство на трептенията, но и при равните съкращения, които стават у човека, и в такива съкращения, които стават и в човешкия мозък. В известен смисъл в разни направления мозъкът в известен център, който действа, той ще се разшири или малко ще се смали. А от туй разширение, колкото и малко да е, ще се определи и правилността на човешката мисъл. Ако ти не знаеш тази ципица, ако тя не може да се съкрати, тя не може да даде един правилен тон. Например, ако ти си положителен, трябва да знаеш как да трепти мозъкът. В дадения случай съществува един закон как трябва да подадеш ръката си. Когато подаваш ръката си на някой човек, когото обичаш, има нещо енергично у тебе. А когато не си заинтересуван от лицето, тогава ти подадеш ръката си и в тази ръка не влагаш никаква енергия почти. Природата обича да я събудите. Сега природата се занимава с други работи.

Под думата „природа“ аз разбирам всички ония разумни същества, които са работили за устройството на сегашния свят. Понеже са го построили, тяхното внимание и съзнание е отвлечено в друго направление, на друго място и вследствие на това те не обръщат внимание на нашата работа, на нашия живот. Не че не се интересуват, но имат друга работа. И по някой път трябва голямо усилие, за да привлече вниманието ни. Чувстваш някой път, като че си изоставен. Ти можеш да си мислиш, можеш да се молиш. Религиозните имат същата опитност – молиш се, молиш се, но

никакъв отглас няма. Или както, когато отиваш някъде – звъниш, звъниш, но никой не отговаря. Туй разумното същество го няма.

Та трябва да се изучават ония моменти, когато тия разумни същества имат време да вземат участие в живота на човека. Добрият живот, добрата работа на човека седи в това, когато казваме, че трябва да изберем един момент в живота, когато можеш да работиш. Една работа невсякога можеш да я свършиш тъй, както искаш. Даже големите търговци, военноначалници при сражение, учените хора всякога трябва да бъдат много прозорливи, за да изберат този момент, когато съзнанието на известни същества е будно в това направление. Или когато има някой, който да ви помага – подразбира разумни същества, които да ви помагат.

Да кажем, вие седите и проучвате окултната наука отделно от тези същества. Не, вие трябва да изучавате онези окултни науки, с които сега се занимават разумните същества. Ако вие можете да влезнете във връзка с тях, те могат да ви дадат едно вътрешно уяснение на работата. Аз съм срещал поне в Америка и тук, в България, и във Франция, но много малко съм срещал френолози, които да дадат положителни черти за човека. Те казват например – ти си много справедлив. Е, колко? Да бъде човек справедлив, и то си има мярка колко. Или ще кажат – ти си много съвестен. Но трябва да знаете, че съвестта е едно чувство, това не е способност на ума. В даден момент ти чувстваш, че известни постъпки не са прави. Или да вземем чувството на приятелство. Има някои хора, за които ти се привързваш лесно, а за някои ти се привързваш по-малко. Защо? Защото умът не присъства там. Или някой се увлякъл. Казват – това са чувства.

Та, когато дойде умът, той е Божественото у човека, той ще разпредели всичко. Ако ти имаш един кон и го натовариш повече, отколкото трябва, този кон няма да е доволен от тебе. Но ако си умен,

на този кон ти ще туриш толкова, колкото трябва. Ако един човек обичаш повече, ти не си справедлив. Но какво ще му допринесеш повече, ако ти го обичаш повече? Ето какво. Майката от много обич някой път тя разваля детето си. Туй многото разваля. Ако няма никаква обич, и това не допринася нищо на децата. Тогава се осакащат техните чувства. Но ако има чрезмерна голяма привързаност, тогава пак се развалят децата. Та туй е по възпитанието. Може да го вземете и по отношение и на себе си, спрямо себе си. Човек като възпитава себе си, той трябва да се храни правилно.

Някои казват: „Той станал голям егоист." Какво подразбира егоизмът? Че има голяма любов към себе си. А други имат голямо безлюбие към себе си. Голямата любов и голямото безлюбие, които човек има към себе си, това са две крайности. Ще имаш една ясна преценка, доколко можеш да обичаш себе си. Но ако и не зачиташ себе си, то е другата опасност. Колкото е опасно едното, толкова е опасно и другото. Ако един алтруист би искал да е алтруист към вълците, той всеки ден ще им носи овце да ги храни. Питам, този алтруизъм какво ще донесе на вълците? Много. А на овцете, какво ще стане с тях? Овцете ще обеднеят, а вълците ще се разплодят. После дойде друг алтруист към овцете пък. Той ще ги заведе на хубава паша. Овците ще бъдат доволни, но пашата ще се отъпче. Но в дадения случай овците ще забогатеят. Кой алтруизъм е по-добър – към вълците или към овците? Кой алтруизъм бихте предпочели вие?

Е, добре, ако сега един приложи алтруизма на вълците към овците, друг приложи алтруизма на овците към вълците, какво ще стане? Единият иска да накара овците месо да ядат, а другият иска да накара

Вълците трева да пасат. Ами това е сегашното състояние. Вълкът вече е наследил тази черта да яде месо. тя е наследена черта, отпосле е

дошло това. Първоначално вълкът не е бил месояден. Но вълкът е станал вълк по единствената причина – от яденето на месо. Значи в него се образува един характер отпосле. И ако ние разгледаме туй същество в неговото първоначално състояние, ние ще видим, че формата му сега се отличава много от първоначалната му форма. После вземете змията. Тя първоначално не е била такава, както сегашната ѝ форма, която се дължи на сегашното състояние, което има.

Сега това са все отвлечени работи, които не ви интересуват, понеже сте заняти със сегашния живот. Вие седите и ви интересуват много ограничени въпроси. Например много ви интересува една малка стая, един креват, един юрган, един чаршаф да имате, после къщата да е покрита, да има въглища, хляб, да сте облечени и после казвате: „Слава Богу! Другите работи не ми трябват. Да си изкара човек прехраната, и стига." Хубаво, питам, ако ние сме дошли само да си изкараме прехраната, тогава и вълкът прави същото. Какво е той добил, че си изкарва прехраната?

Тогава идем до онзи философски въпрос, пита се колко часа трябва да работим. Едни работят много, други работят малко. Цели спорове има в света колко трябва да се работи. Правилното положение, природата, когато е създала човека, тя му е определила точно пътя. Тя му е създала точно един кодекс с всичките правила и му ги е оставила в неговото наследство. И човек трябва да се повърне към този кодекс на тия разумни същества. Всичко има в тази книга написано. Туй наричам да се върнем към природата, към написаното от тези разумни същества. Към него човек трябва да се обърне. Всичко има написано, в този кодекс. После за всички прояви, които има, то си има правила. Тогава ти на гости няма да ходиш, когато не трябва.

Има определено време за гости. После кога трябва да учиш. има също определено време, с минутата ти няма да закъсняваш там.

Сега ще дойде един англичанин. Англичанинът се отличава с една черта – той има особено отношение към гостите. Англичанинът може да има 10 души приятели на гости, но той има даден ангажимент, оставя ги и излиза, никак не се извинява. Поклони се и си излезе, оставя гостите и си отива да си свърши работата. Пък и тези, които са дошли на гости, и те трябва да знаят, че не са дошли навреме. Те трябва да си погледнат часовника ида знаят, че той си има даден ангажимент и трябва да си излезнат. А у българите как е? И вие правите същото. Туй никак не се спазва. Тук на мене много са се оплаквали. Иде един, седи половин час, друг седи един час. Казват: „Какво да правим? Всичкото ни време отиде." Казвам, ти си вземи книгата и чети, като чакаш.

А сега ние искаме да знаем защо природата е създала човека така. Оттам не започвайте. Вие започнете с обратния процес. Ти отиваш да се учиш най-първо в училището. Ти знаеш кой преподава някои предмети. Тия предмети ти трябва да ги учиш. А като идеш при природата с желанието да се учиш на тия предмети, които тя е турила в програмата, а не които тя не е турила. За пример ти идеш при природата, искаш да пишеш хубави стихове, да станеш голям поет или някой голям певец или философ. Това са все задачи, които отпосле ще дойдат. Най-първо ти ще бъдеш един обикновен певец, обикновен музикант или обикновен философ. Другото са крайните заключения. Ти искаш да знаеш изведнъж как е създаден светът. Как е създаден светът, знаят само онези, които са го създали, а всички други хора не могат да знаят по това нищо. Учените хора имат право да си правят само своите догадки. Но онези, които са го създали, те знаят как е създаден светът. Онзи, който е създал една машина, той знае точно как е направена тя най-добре. Който я е измислил, знае

всяко нещо как е. Всяко нещо е точно определено, и той го знае. А които са направили машината без мярка, те карат както и да е и погледнеш, някоя машина не върви. И виждате, с човешкия характер се случва същото.

Сега основната мисъл, заключението какво е? Какво заключение бихте извадили? *(Човек трябва да изучава тъкмо това, което природата е вложила в него.)* Да. И после при всички условия, които идат, да се тури известно усилие, човек да се мъчи да превъзмогне. Ако са добри условията, да ги използва. Ако са противоположни, да ги превъзмогне. Някъде ти ще действаш с плюс, някъде – с минус, и пак плюс. Тъй ще мислиш и ще обикаляш, ще обикаляш, докато дойдете до триъгълника горе.

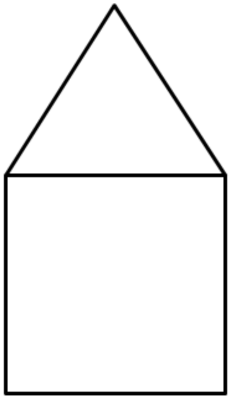

Фиг. 5

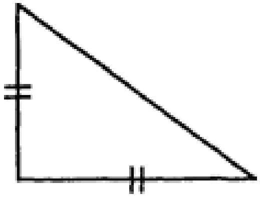

Фиг. 6

Тогава какво има в триъгълника? Детето по какво се отличава от баща си и майка си? По своята хипотенуза. Детето е хипотенузата, а

бащата и майката са катетите. Следователно те образуват правия ъгъл, а детето лежи срещу правия ъгъл и прави една линия, която съответства на този правия ъгъл. Следователно тази линия, заключена с хипотенузата, дава смисъл, осмисля нещата и затваря енергиите. И затова Питагор казва, че квадратите, построени на катетите, са равни на квадрата, построен на хипотенузата. Или качествата на бащата и майката са равни на качествата на детето и качествата на детето са равни на качествата на бащата и майката. Едно дете, родено нормално, то съдържа всичките качества, които бащата и майката имат. По характер на баща си и по ум на майка си. То съдържа всичките качества и способности на майка си и съдържа характера и чувствуванието на баща си. На туй се дължи силата му. Че детето като заплаче, бащата и майката тичат. Това става по това положение, че неговата сила е равна на силата на бащата и майката. И то заповядва. Когато детето изгуби тази сила, тогава бащата почва да го налага с тоягата. И майката, и тя го налага.

Тогава аз казвам, грехът в света седи в това, като изгубиш някои от чертите на баща си или на майка си. И тогава се изменя положението. И тогава този прав ъгъл вече не е прав. Следователно и хипотенузата, и тя се изменя, няма същото отношение, не е на същото място. Този закон на Питагор е валиден само при един триъгълник, дето има прав ъгъл и дето е запазено това отношение. Този закон е верен в органично отношение само при един разумен баща и при една разумна майка този закон функционира правилно. При глупавия баща и при глупавата майка този закон не е валиден. Само когато човек е разумен, тогава има резултати, защото детето ще реализира – само красивите резултати могат да произвеждат. Законът е такъв. Това е така, както силата на едно разумно дете е равна на силата на бащата и майката. Така и един резултат на една ваша постъпка може да бъде силна или красива само когато вашето сърце и

вашият ум са на място, са благородни – тогава ще има тия резултати. Ако вашето сърце не е на място и умът ви не е на място, тогава вие не можете да имате никакви постижения.

Постиженията седят в постъпките. Животът на бащата и на майката може да се изявява само в детето. Само детето е, което може да даде импулс или поле, дето могат бащата и майката да се проявят. Ако туй дете в даден случай не съдържа качествата на баща си и майка си, то ще спъне и баща си, и майка си. Бащата се тревожи, и майката се тревожи. Защо? Понеже детето не изявява техните качества. Този закон е верен и когато вашият ум ходи и се скита след това, което не трябва. И постъпките ви не са такива, каквито трябва. Тогава и умът ви не е такъв, какъвто трябва, и сърцето ви не е такова, каквото трябва.

Та именно, когато ние казваме, че трябва да се постъпва добре, ние подразбираме същия закон в света. Ако ти не постъпваш добре, ти ще спънеш и сърцето си, и ще спънеш и ума си. Затова именно се полага усилие. Трябва да има усилие, разумно е то. При една постъпка ти няма да бързаш. В даден случай при една постъпка не онези хора, но ти ще се спънеш – затова трябва да се спреш. Искаш да направиш каквото и да е добро, каквато и да е малка постъпка – от тази постъпка ти сам трябва да си доволен. Когато погледнеш на нея, ти сам да си доволен от нея. Тази хубавата, красивата постъпка, тя ще ти даде един подтик на ума ти, на сърцето ти и ще ти отвори един път.

Сега това е за човека, който иска да прогресира. Който не обръща внимание на постъпките си, той всякога ще се намери в едно затруднение. Дето и да си, ако ти нямаш това за основа, всякога ще се намериш в едно голямо затруднение. И тогава ще попиташ защо светът е така създаден. Светът първоначално е създаден правилно, той е създаден за работа. Ще мислиш за постъпките си и няма да се

плашиш от постъпките си. Преди да си ги направил, ти трябва да си доволен от тях. Ако си доволен от тях, направи ги, ако не си доволен, не ги прави. Защото само една реализирана постъпка може да представлява една отлична мисъл и едно отлично желание. Мислите и чувствата без постъпките нямат сила, нямат и цена. Всяка една мисъл се изявява в една постъпка.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Единадесета лекция на Младежкия окултен клас 2 декември 1932 г., петък, 6-7.20 часа, София – Изгрев

МУЗИКАЛЕН ПЪТ

„Добрата молитва“

Вие се намирате В едно положение, както един камък В планината, който чакал само да го бутнат, за да тръгне надолу. Всяко нещо си има свои причини. Значи причината всякога действа отгоре, а пък последствията се изпълняват всякога долу. Някой се търкаля от горе на долу. Това е процес. А като слезе долу, казва: „Не мога да се движа.“ Това е процес. И после казва: „Свърши се работата.“ Но тогаз, като свърши работата, вижда, че нещо му не достига, животът няма смисъл. Щом кажеш, че животът няма смисъл, ти си в царството на минералите. За да има животът смисъл, ти трябва да минеш в царството на растенията. За да можеш да извършиш каквото и да е благо, трябва да минеш в по-горно царство.

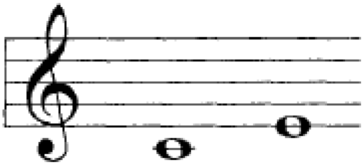

„До–ми“ – това е една музикална терца. Какво нещо е музикалната терца? Трябва да имате следната мисъл, музиката та е велик метод, за да се постигне каквото и да е благо в света. За тази цел ти непременно трябва да имаш един музикален подтик. Без нея нищо не може да се постигне. Може да имаш условие, може да имаш всички заложби, всичката сила, но ако нямаш един музикален метод, един музикален подтик, постижение не може да има. Не може да постигнеш реализиране.

Какво нещо е музиката? Тя е правилен път, по който може да постигнеш нещата. Имаш ли музика, ти тогава може да ходиш по

хиляди пътища. При терцата имаш една противна страна и едно безразличие. За да излезеш от противната страна, за да може да излезеш от това положение, безразличието е онзи път, от който ще излезеш и ще намериш музикалната терца. Това, чрез което разрешаваш един от големите въпроси на живота, това е терцата. Да допуснем, че ти си един музикант, нямаш пари, условия, при това имаш болест. Болестта ти причинява безразличие. Болен си, безразлично ти е това, а пък пари нямаш. Това е едно противодействие. Нямаш откъде да вземеш пари. И книги да учиш няма. Едно голямо противодействие. Как ще разрешиш въпроса по закона на терцата? Затова ще пеете терца. Как се пее терца? Я ми изпейте терца. „Анзохер“ – това е терца.

Установената музика е нещо грандиозно. Виждаш в някоя църква, в някоя архитектура велики работи. Хиляди и милиони линии са турени там и трябва да се спреш на някои основни черти на тази архитектура. Който не знае, ще каже, че тук има игра на линии и форми. Не. Архитектура е това, но за да разберете тази архитектура, трябва да схванете някои основни линии на архитектурата и оттам да схванете основните идеи на този архитект. Той е имал някаква идея и е постигнал нещо, но не можеш да разбереш дълбоката идея, която е вложена. Това даже и онзи, който я е създал, не знае. Той не знае същинската дълбока идея.

Да кажем, че вие сте цигулар и свирите на струна. Но какво е „сол“? При сол имате синия цвят. Започвате с цигулката синьо цвете, значи най-първо, за да свириш, трябва да започнеш вярата. Ти не може да свириш на „сол“ струна, ако нямаш вяра. Отгоре ще започнеш. Кой е верният тон? Вярата е верният тон, основен тон в този случай. Дойдеш до крайните предели на цигулката, имате „ми“. „Ми“ е жълтият цвят.

Следователно ще започнеш с вярата и ще свършиш с разумното. И тогава между струните „сол“ и „ми“ имате „ре“ и „ла“. „Ла“ е тъмносиният цвят в цигулката, „ре“ е оранжевият цвят – индивидуализиране. Ти, като свириш, искаш да се индивидуализираш, искаш да дадеш смелост на публиката. Ще вземеш най-първо „сол“, после ще вземеш „ре“, след това ще започнеш мелодията и ще започнеш да преплиташ цветовете. Отиваш при един голям аристократ, у когото естетическите чувства са развити. Ти ще му кажеш музикално „заповядайте“ и той ще ти отговори музикално. Иначе той ще ти каже, че няма време.

Най-първо трябва да се научите да говорите музикално. Аз съм слушал много немузикално да говорят. И религиозните хора пеят много неправилно. Някой съди света и казва: „Ти си такъв, ти си онакъв.“ Това не е никаква музика. Религиозният човек не е пратен за съдия най-първо. Тя е най-долната длъжност на земята – да съдиш. Всеки един стражар прави това. Той внася закона камшик. Ти казваш някому нещо – в такива случаи ти си стражар. Извадиш си езика, режеш. Ти си стражар. В такъв случай какво постижение може да имаш. Никакво постижение не може да имаш. Ти не си ученик, който се учиш, не разбираш смисъла на любовта.

Музиката, това е истинският път за постижение, на каквато и да е мисъл, на каквото и да е желание, на каквато и да е постъпка. Ти без музика не може да постигнеш нищо. Това да го знаете като обикновен закон. Всичките нещастия идват от това, че нямаш истински методи. Не че нямаш условия, имаш музикалност, но нямаш онзи метод, онзи начин, чрез който може да постигнеш известна мисъл, известно желание или постъпка. Постиженията са разумни работи. Те не са механически. Вие искате някой път постижения механически. Например да спечелите на лотария. Или в училището имате някой професор, който да гледа към вас

благосклонно. Но за да гледа този професор благосклонно към вас, вие трябва да имате нещо. Вие не можете да оценявате някой скъпоценен камък, ако той не съдържа в себе си известни качества. Ако вие не можете да обърнете известно внимание, скъпоценният камък и в калта да е, си остава скъпоценен. А пък вие може да имате чисто стъкло, което никак не се е каляло, но все си е стъкло. Скъпоценният камък и в калта си има своя цена, а пък простият камък, простият метал и в своята чистота пак няма цена.

Следователно винаги природата туря добрите хора между две злини. Всеки един добър човек е турен между две злини. Той всякога се намира в една терца. Това, което ще постигнеш, то е точката, от която трябва да излезеш навън, или точката, към която трябва да се върнеш. Значи трябва да имате една точка, от която трябва да излезеш и да имаш едно постижение и след това да се върнеш на мястото си, дето си излязъл. Това е терца. Значи в непрекъснатото движение, в непрекъснато постижение.

Някой ще каже: „Какъв е нашият живот? Ние какво знаем да правим?“ Аз не искам да се спирам върху това. Ако мислите, че много знаете да пеете, ще се спънете. И ако мислите, че не може да пеете, пак ще се спънете. Защото, ако мислите, че знаете да пеете, след като пеете, ще питате: „Как ви се струва? Пях ли хубаво?“ Ако ти, великият певец, не можеш да оцениш, как ще те оценят онези другите, които не могат да пеят като тебе. Ти казваш: „Пях хубаво.“ Но това никак не е музикално. Някой път може да кажеш: „Имам талант, но не искам да се изложа.“ Като не пееш, минаваш за един капацитет, че разбираш, но щом изпееш нещо, веднага те нападнат. Тогава, който мълчи, го е страх от чуждото мнение, а пък, който се проявява, той иска да си дадат мнението заради него.

Вие казвате за някого – той е много скромен, не иска да излезе в живота. Не, той не е скромен, а страхливец. Природата обича

противниците. Значи лошите условия непременно трябва да ги имаш в живота си. А безразличието е една поляна, по която ходиш, но тя всичко става. А пък лошите условия са нагънатата площ, по която трябва да слезеш и да се качваш. Някой път може да паднеш и да се убиеш – и като слизаш, и като се качваш, може да паднеш. Пък и в безразличието може да паднеш. Да кажеш: „Как ще се изходи това?“

Всякога трябва да преведете една мисъл в терца. Като намериш изходния път на нещо, тогава става терца. Три ноти са те. Последната нота завършва терцата. То е център на терцата и разрешава. Всичките мъчнотии трябва да ги преведе в терца, защото природата работи в терца. Може да работиш и с кварти и с квинти, но това са по-сложни музикални методи. Някой започва със секунда. В природата основното е терцата. Всичките мислители, стари маги, мъдреци са развивали терцата. Когато имаш един мъчен въпрос, ти го разрешаваш по терцата. Представете си, че ти си в музикално училище. Допуснете, че у вас са силно развити личните чувства, моралните чувства са по-горе. А личните чувства и вашата индивидуалност е по-долу. Вие имате тогава наклон и ще искате да се проявите. Къде ще бъде тогава основният тон? Личните чувства ще ви създадат голяма неприятност, те ще ви турят в стълкновение с окръжаващите.

Искаш да снемеш свой противник. Личното чувство, това е набрана енергия, която трябва да туриш в работа, дето трябва. Това е бомба. Тази бомба трябва да я изпразниш по един много разумен начин и да я впрегнеш на работа. Вие сами си създавате нещастия, като искате да сломите това, което имате. Няма какво да го сломявате. Това е една енергия, турена на работа. Не я барайте. Хем пари ще ти коства, хем ще ти прави пакост. Твоята индивидуалност е голямо препятствие. Вие трябва да имате постижения. Тогава турете терцата.

Музиката е един метод, чрез който може да постигнеш нещата. Значи това, което правиш, мислиш и чувстваш, може да го постигнеш с музиката. Значи ти имаш голяма музикална самоувереност. Ако имаш тази музикална самоувереност, нещата са постижими. Чувстваш в себе си, че нещо трепти, цялата музика е в тебе. Мислиш, че ще постигнеш. Но нямаш трепет вътре в себе си, тогава нямаш музикалност. Това трептение или треперене ще се изрази в челото между веждите. Това е терцата, която разрешава мъчнотиите. Това е свещеният трепет. Свещеният трепет е нещо музикално. Това не е обикновено трептение. Това е едно музикално трептение, трептение, което е музикално. До 16 трептения, това са обикновени трептения, но след 16 трептения в секунда имаш вече музикални тонове.

Представете си, че ви задам едно упражнение. Аз мога да свиря и да вземам цели ноти, без да вземам половинки. Ако вие слушате музиката, същинският неин цвят, всичките тонове бъдат цели, значи ще бъдат от 4 четвъртини. Това е една мярка. Може една нота, може да я пеете като една четвъртина. Вашите тонове, които са ви обични, вие ги продължавате, а пък онези тонове, от които искате да се отървете, ги съкратявате. Който тон е по-обичен, искате да седи при вас по-дълго време, а пък щом искате някого да изпратите по-скоро, пейте марш, по-скоро да мине. Защо? Понеже местността не е приятна, нещата не са хубави, красиви, няма нищо за виждане, и тогава ние се стремим да изминем тази област по-бързо. А пък онзи разумният човек ще спре при някой дисонанс, за да види причините на дисонанса и ще побутне някъде дисонанса.

Та ако вие отделяте музиканта от живота като една професия, то е едно нещо. Но ако я туряте като средство за постижение на вашите мисли, чувства и постъпки, тогаз е вече музика. Всеки трябва да бъде музикант. От това гледище трябва да се интересувате от музиката.

Мене тази музика ме интересува. М другата е хубава. Тя е специална техническа работа. Там има упражнения на ръката. Ти трябва да свириш на хората това, което те обичат. Ти трябва да свириш това, което човек обича, както един готвач трябва да знае какво меню обича клиентът. Пържоли ли обича, или някой сладкиш.

За някоя песен ти кажеш, че е класическа песен. Какво подразбирате под думата класическа песен? Трябва да викаме тези класици, за да обяснят какво са разбирали те, като са писали своите произведения. Например Бетовен, Бах и другите какво са разбирали, като са свирили своите класически произведения. Ако ние се спрем сега в сегашната музика, ние не я разбираме. Сега свирят много, но всъщност какво се крие в музиката, не знаят. Ти може да свириш от Бетовен първа симфония, втора, трета и т.н. Коя е симфонията, която представя Бетовен в терца? Той е започнал в известна терца. Имате 9 симфонии от него. Терцата е три пъти повторена от него. Същата терца той я повтаря по три различни начина, във всяка симфония той разрешава един кардинален въпрос. И онзи истинският музикант, който разбира музиката, като свири първата симфония на Бетовен, той трябва да намери, трябва да познае коя е наистина първата симфония и отде е започнал Бетовен. Дали симфониите са така наредени, както са номерирани сега, или трябва да се измени този ред. Като ги свириш, ще видиш дали са поставени на място, или не. Но да не се спираме върху тези технически работи.

Какво нещо е музиката? Музиката е единственият метод, чрез който се постигат нещата. След като си мислил хубаво, след като си чувствал хубаво, след като си постъпвал хубаво, всички тези неща, върху които си мислил, чувствал и постъпвал, са постижими само ако може да ги туриш в тази музикалност, в пътя на музикалността. Това хората го наричат „Вечното добро“. Не може човек да бъде добър без музика. То е изключено. *(Учителят изговаря грубо следните думи.)*

„Моля, какво искате!“ По този начин на разговаряне няма никаква музикалност, това е едно животинско състояние. И лъвът ви казва: „А-а!“

Някой път хората чудят се защо са тия страдания и нещастия. Казвате: „Това не е право, онова не е право.“ Не им идва наум, че те са нарушили едно, а именно – не са спазили музикалността, музикалния път. Без музика ти не може да постигнеш това, което искаш.

Казвам сега, имате средствата вътре в себе си. Една кола не върви – понамажете я малко. Та в света трябва да търсите разрешение. Когато се говори на хората, че трябва да бъдат търпеливи, ти не може да бъдеш търпелив, ако не си музикален. Дайте ми сега една терца. Тогава ще направим преход. Думата „анзохер“ ще преведем „мисли право“. Ние не искаме сега да разрешим всички мъчнотии, ние ще разрешим само една мъчнотия. В дадения случай имаме сега една мъчнотия да я прескочим. Някой път ще кажеш: „Има и други мъчнотии.“ Не. Мене ме занимава сега само тази мъчнотия и като я прескоча, тогава – и другите мъчнотии – същият процес е. Ти напиши сега малкото парче и като напишеш него, ще напишеш и другото. Ти не се безпокой за големите работи. И като разрешиш мъчнотиите, поспри се и после пак се опитай да прескочиш другите мъчнотии. Секундата не разрешава нещата. При секундата ти вечно се движиш. В терцата ти вече имаш един триъгълник. Имате тогава в кабалата „хокма“, „бина“. Това е вечното начало, непостижимото и после разумността. Значи от това вечното начало, от непостижимото излиза нещо, което ние, разумните хора, трябва да възприемем. Това е мъдростта. Законите, които са турени, тия закони ние трябва да възприемем по един разумен начин. Щом ги възприемем, нещата са постижими. От разумното към условията, и после към постъпките.

Някой път вие се намирате в затруднение и страдание. Страдате, защото не давате ход на вашата музикалност. Природата казва: „Изпей нещо, кажи нещо.“ А пък ти не искаш да пееш. Ти като почнеш да пееш. природата ти казва: „Така го кажи.“ Ще кажеш така: „Мисли право, люби усърдно, постъпвай добре.“ Това е терца. Ако твоята мисъл няма любов, няма да имаш постижения. Любовта е онази сила, която ще ти предаде импулс и най-после ще дойде добрата постъпка, завършекът, разумното. Като те погледне противникът – не че той е противник, но той ти казва: „Внимавай, защото иначе ще направиш една пакост.“ И той ти казва: „Вземи правилно нещата.“

Имаш един учител, строг учител по музика. Когато пеят учениците му, той си махаше ръцете около ушите и после казваше: „Пейте право.“ Та с големи страдания, които претърпяват хората, природата иска да ги тури в това музикално състояние. Щом ти съзнаваш, че вървиш в крив път, не вземаш верно тоновете, не вземаш правилно трептенията. Ако беше взел правилно трептенията, тогава те те познават, и ти ги познаваш. Тогава тебе ти е приятно да пееш и по този начин тая меланхолия, която имате, ще изчезне. Вие имате някои чувства, че ще ви се случи зло. Ако така не пеете, ще ви се случи. Но ако пеете, няма да ви се случи. Трябва да знаете, че всеки човек е поставен между две злини. Едното зло е положително, а другото е безразлично. Ако знаеш музикално да пееш, ти ще се повдигнеш. Ако не знаеш, ще стане това, което не желаеш.

Та казвам, вие по някой път си задавате въпроса и казвате – трябва да живеем. Животът си има свой израз и музиката има свой израз. Във всеки момент ти трябва да бъдеш благодарен, но не само за приятните неща, които ще ти се случват. Не. Някой минал преди тебе, и ти се радвай на постиженията, които другите хора са имали. Като влезеш в един свят на крайни противоречия, ти трябва да се спреш и

да поправиш нещата. Това е страдание. Ще ги поправиш. Някой глупав е минал преди тебе и е объркал работите. Някой е учил по музика и е направил свои корекции неправилно. Вторият не е направил погрешките. но онези ученици, които са учили, са направили неправилни корекции и доста време ще ти вземе да ги коригираш. Ще ти отнеме много време да знаеш какъв тон да земеш, каква модулация. Когато някой свири Бетовен, да го изрази чрез особени движения и пози на тялото. После някъде да натиска лъка, някъде тихо, мекичко, а някъде – по-силно, засилен израз. Вие искате природата, когато тя кара своя лък, все меко да кара.

Ще ви представя сега как свири един ученик, който е свирил само една година, но не е от даровитите, но иска сам да си проправи път в музиката. Вие ще кажете: „Как се смее Учителят." Не се смея. *(Учителят свири на цигулката като начинаещ.)* Така като свирите някъде, кой ще ви даде пет пари? Сега иде другият, който е завършил консерватория. *(Учителят свири хубаво.)* Този е благонадежден. За да бъдеш музикален, непременно терцата трябва да бъде в ума ти. Трябва да следиш ръката си. После трябва да пееш. Същевременно трябва да слушаш какви са тоновете, да мислиш върху всичко това, да коригираш музиката.

Ако вървите по терцата, ще имате постижения. Добрият глас трябва да върви по терцата. Едновременно трябва да следиш гласа си. После трябва да има в тебе някое музикално движение, а не да седиш само така. После трябва да имаш музикална дреха, защото в музиката, ако вие не мислите, никога музикант не можете да бъдете. Чувствата идват отпосле. Чувстванията трябва да седят на втора ръка. Мисъл трябва да има. Животът започва с чувстванията, но зад чувствата е седяла първо мисълта. Бог като е създал света, той го е създал най-първо със своята мисъл. И за да го разберем, ние трябва да мислим. След това иде любовта. Любовта е вече израз на нещата. След това иде

постъпката. Всеки един човек е една постъпка, един завършен резултат.

Всеки един от вас трябва да има един инструмент, поне един тъпан трябва да има или едно дайре. Всеки един трябва да има някой инструмент. Не да станете виртуоз. Ако станете виртуоз, добре дошло. Но все таки трябва да станете виртуоз поне за себе си. Всеки един от вас трябва да стане виртуоз за себе си. За другите да станеш виртуоз, това е друг въпрос. Но за себе си трябва да станете непременно. Непременно трябва да станеш музикален, защото от това зависи твоят успех в живота. За себе си ще пееш, ще свириш, за да ти е приятно. И след това ще започнеш да мислиш.

Как ще изпеете думата „анзохер“? В терцата този тон, който е среден, той е нисък, не се слуша, а вие имате началото и края. „До“ и „ми“. „Ре“ е среден тон. Той не се слуша. „До“ е червеният цвят – животът. Значи в нас е взела участие жената. А пък завършваме с разумното. Индивидуализирали сме се. „Ре“, а след това иде „ми“, разумността. Извадил съм известна поука. После, да кажем, вземате друга една терца. Може да се вземе терца, като се почне от „ре“ или от „ми“. Но ако вземете терцата, като почнете от „до“, ще имате едно постижение. Ако вземете от „ре“, ще бъде друго постижение. А от „ми“ ако почвате, ще имате терцата „ми – сол“.

Ще се спрете при всяка една мъчнотия, за да я поправите музикално. В природата има музика. Вие нарушавате музикалните правила. При всяко едно непостижение – каквото и да е, или ако имаш органическа мъчнотия, например боледуваш – то в това има нещо немузикално. Имаш някоя неприятна мисъл, нарушил си музикалните правила в природата. Или имате неразположение на духа, имаш немузикално състояние. Немузикалните състояния ще ги поправиш. Допуснете следното. Срещаш някое лице, и то внесе неразположение в тебе. Смути духа ти. Употреби терцата. Замени

този тон с друг. Този тон причинява известен дисонанс. Замени го с друг тон. В дадения случай само този тон ли е? Има 7 тона. При седемте тона бие можете да започнете с който и да е от тях. Ти казваш: „Аз без този тон не мога.“ С един тон не се разрешава въпросът. Има 7 тона. Ако с целите тонове не можеш да почнеш, започни с полутоновете. Ако една терца е основана на „до диез“, тогава с какво ще свършим? С „ми диез“.

В природата музиката е нещо необходимо. Аз не мога да бъда музикант. Това не е заради мене. Обаче в природата музиката е един от необходимите методи за постижение на каквото и да е. Музикално трябва да мислиш. Любовта изобщо е музикална. Всичките хора в любовта са музикални. Не може да обичаш иначе. Ще започнеш с любовта. Тя е център. Всичките хора не може да мислят правилно, но в любовта всичките хора чувстват правилно. В нас всяка мисъл или постъпка трябва да се коригира от основния тон. Любовта е основен тон, отдето трябва да започнеш. Ако ти този тон не знаеш, то всякога ще се намериш в мъгла. Някой казва: „Аз обичам еди-кой си, любя го.“ Щом кажеш „Аз го обичам“, ти вече имаш основен тон, от който можеш да различаваш всички важни въпроси в целия си живот. Ти като кажеш „обичам“, но трябва да разбираш един временен процес, че обичаш някого. Тук влиза не само той, но в любовта ти имаш всичките постижения в живота. Ти щом имаш този основен тон, ти може да разработваш нещата. Тогава и твоята мисъл и воля могат да работят. Трябва да предлагаш любовта.

В твоето съзнание музиката трябва да съществува като една сила, без която нищо не можеш да направиш. Ти ще се съветваш с нея как трябва да постъпваш. Тогава има известни въпроси в света, които ще ги разрешиш със своя ум. Има известни въпроси, които ще ги разрешиш чрез закона на любовта. А има известни въпроси, които ще ги разрешиш по закона на истината. Това са трите свята. Любовта,

мъдростта и истината – това са основните принципи, които трябва да работиш, но трябва да започнеш от любовта като основен тон. Тогава ще видиш, че трябва да мислиш правилно и да постъпваш правилно.

И думите, които употребяваш, – никога не употребявай една дума, която няма никакъв смисъл. Без мисъл думите имат обратно действие. Щом изкажеш една дума без съдържание, тя ще се върне пак към тебе. Искаш да пееш една песен, погледни думите имат ли смисъл и как са наредени. Има известни песни, които в даден случай не трябва да ги пеем. Например ти имаш повече индивидуалност развита, отколкото трябва, и затова не трябва да пееш песен, в която преобладава „ре“. Ти ще пееш такива песни, в които има онези тонове, които ти липсват. Тебе ти трябва например мекота. „Сол“ е тон, свързан със самоувереност. Щом пееш песен, в която е турен тонът „сол“, тогава ще дойде в тебе самоувереност. И тогава ще се радваш, че си се освободил от този вечен страх. Някой път имаш страх, но не музикален, без да знаеш защо. А пък някой път трепериш, но музикално трепериш.

Онова, което знаете, дръжте го за себе си. То е едно богатство. Сегашното си богатство не го носете на гърба си, понеже ще се уморите. Някой път, като изпълните нещо, вие се обезсърчавате. Казвате: „Какво са писали музикантите?“ Някой път пеете някоя музикална песен от Бетовен. Де седи дейността на тази песен? Вие трябва да знаете кога е писал Бетовен тази песен – вечерно време ли е писал, сутрин ли, или на обед. И как са били съчетани планетите, какви са били аспектите. Всяка една песен се ражда при известни условия. Някои песни са по-щастливи, някои не. Има хороскоп на щастието.

Великото седи в онова съчетание на мислите с неговото сърце и човешката воля, с онези мисли на природата. Когато Бетовен е писал, не е бил само той ангажиран, само неговият ум, но е имало други

музиканти в невидимия свят, и те са взели участие. Зад всяко едно музикално парче седят те. Вие ги извиквате. Щом пеете, вие извиквате друг един свят. Ако пеете добре, те ви подкрепят. А пък иначе те се махат. Като строгия чупите ръцете около ушите. Като не може да пеете добре, ще повикате друг, който може да пее добре, и ако и той не може да пее добре...

Ще ви кажа сега, пея най-хубавото пеене. Когато човек не знае да пее, най-хубавото пеене е плачът. Той като започне да плаче, падат сълзите – и те са ноти. Ако имате книга, сълзите ще образуват цяло едно музикално произведение. Парчето после може да го вземете да го изпеете. Ще дойдете в друго състояние. Плачът е тониране. Трябва да си поплачеш малко, за да се научиш да пееш или как да мислиш, или как да постъпваш. Но след като се тонираш хубаво с плача, не нагласявай цигулката. Ако се тонираш с плача, спрете там. Не плачи повече и се зарадвай. Аз като наблюдавам някого, след като е плакал, плакал и като е намерил разрешение, бърше си очите. Усмихва се и казва: „Намерих, погрешката ми там беше, там беше.“

Певецът или виртуозът не гледат нотите. Той може да гледа цялата публика, гледа или свири. Запомнил е нотите. Та сега вие, като слушате, ще дойдете пак до старото: „Как да се живее добре?“ Като бъдеш музикален. Питаш: „Как да постигнем нещата?“ Изпееш веднъж, не върви. Изпееш втори път, не върви. Деветдесет и девет пъти като изпееш, ще тръгне напред. Ще пееш много пъти, докато останеш доволен. Да е доволна и природата, за да изразиш това, което тя е създала. Това не е нашият живот, който изразяваме, но изразяваме Божествения живот, да дадем израз на Божествения живот. А пък ти искаш да проявиш своя живот. Остави го. Той после ще действа. То е на второ място. Първо ти ще проявиш Божествения живот. Имаш едно парче, ще го свириш. Едно парче от Бетовен ти ще го свириш и Бетовен ще дойде, ще ти каже: „Много ми е приятно, че

изсвири много добре моето парче.“ Ако изсвириш нещо твое, то не е твое. Ти си слушал отнякъде нещо, комбинирал си го и пееш. Имай желание да изразиш това, което е вложено в тебе. Ти казваш: „Той постигна нещо.“ Какво ще постигнеш. Преди тебе хиляди хора са градили здания. Ти трябва да съградиш нещо по-хубаво. И другият като дойде, да съгради още по-хубаво. След това ти ще съградиш още по-хубаво. Едно надпреварване да има в постиженията. Да се постигнат вечните замисли на живота, това е най-великото, да се научим да живеем.

Казвам, трябва да имате една нова идея. Не да ви смущава мисълта, че трябва да бъдеш свят, и т.н. Това са крайни постижения. Ти не знаеш какво нещо е да бъдеш свят. Светостта не е нещо, което можеш да постигнеш. Тя е от непостижимите неща. Непостижимо е. Ти непрекъснато ще вървиш по този път. Следователно непрекъснато трябва да имаш постижения, в този път трябва да вървиш. Мисъл непрекъсната трябва да имаш. Тя трябва да се влива в тебе. И във всеки момент ще бъде нова и нова. Живота не можеш да го постигнеш – и той е от непостижимите неща. Но в даден случай е непостижим. Това, което си разбрал, то е постижение сега. Това, което си разбрал, то е предвкусване на онзи великия живот, който носи скритите блага и радости, които търсиш. Трябва да бъдете всички музикални. И после – да не си набръчквате веждите, да не си кривите устата. Един певец като пее, той трябва да вземе музикална поза. Един певец как трябва да започне – музикално или излезе като ученик? Когато знаеш, като ученика пак музикално трябва да си кажеш урока. Най-малките неща в живота имат отлично съдържание в себе си и ако ние живеем живота по този начин, то животът ще бъде едно приятно постижение.

Вие седите сега и казвате: „Какво постижение може да имаме в света?“ Ако простият, който не е свършил никакво образование, постигне живота и ако този учения, който свършил четири факултета,

изгуби живота, тогава кой е постигнал? Простият. Вие повидимому мислите, че е прост. Той не е прост. Външността не показва още.

Красотата е една терца. Човек, за да бъде красив, непременно трябва да има три неща: чело, нос и уста. Те са красиви неща. Това е терца. Щом челото, устата и носът са добре поставени, ние знаем как трябва да съпоставим очите и ушите и какво трябва да бъде отношението на ръцете и краката спрямо челото, устата и носа. Три са основните неща: чело, нос и уста. После идват спомагателните неща: очите, ушите, ръцете и краката. Ще помилваш челото, после носа, после устата. Медената уста ще ти пробие навсякъде път. А пък челото ще ти даде свещен трепет. Ще си туриш ръката на челото и ще почувстваш свещен трепет. После ще си туриш ръката на носа и ще благодариш на Бога. Зад тялото седи Божествената мисъл, зад носа – любовта, а зад човешките уста – истината. Туриш си ръката на челото и кажеш: „Как да постигна нещата?“ Ако слушаш устата, всичко можеш да постигнеш. И ако ти мислиш, както ти искаш, ти няма да постигнеш нищо. Може да постигне само един човек, който е музикален. Някой ще каже: „Аз не съм музикален.“ Не. Всички вие, на които ви говоря, сте музикални, само че един е развит в едно отношение, друг е развит в друго отношение, но всинца сте музикални в степени.

Та най-първо бих желал вие да говорите музикално. Как се говори музикално? В операта се говори музикално. Там бащата, майката, синът, дъщерята говорят музикално. Разговарят се музикално един с друг, с пеене, но гледам, че има много още да се учи. Това, което е постигнато, е доста хубав опит. Опит е това. Ти на операта ще играеш музикално, ще играеш, музикално трябва да говориш. Казвате, че вятърът шум вдига, но онзи музикант го превръща в музика, слуша музика. Ти слушаш шум, шумолене на реката, но музикантът слуша музика в това. Той слуша музиката на

реката. Някой път може да направим един малък опит. Има някои камъчета в някоя река, която произвеждат известен дисонанс. Като преместиш камъчетата в реката, ще се образуват други звукове – музикални. Щом туриш камъка, теченията на водите се изменят.

Има поговорка: „Каквото повикало, такова се отзовало.“ Ако знаеш как да попиташ природата, така и тя ще ти отговори. Когато ви дойде обезсърчението, трябва да знаете, че нямате музикален метод. Не може да разрешите известна мисъл – значи нямате музикален метод. Това ще продължава, докато дойде това музикално прозрение, и тогава ще чувствате приятно чувство. Всякога след това идват постиженията. Това са първите окултни правила, които трябва да знаете.

Какво правило мога да ви дам на вас? Терцата. Челото, носът и устата. Някой казва: „По кой начин да се кръстим?“ Кръстенето не е терца. То е много труден метод.

С една мисъл да заключа. Без музика нищо не се постига, а с музика всичко се постига.

„Отче наш“

Дванадесета лекция на Младежкия окултен клас 9 декември 1932 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ЕДНА ТЕРЦА (ПЪРВАТА ТЕРЦА НА ЖИВОТА)

„Отче наш“

Пишете върху следната тема: „Най-лесното изкуство в света“. Сега да ви задам един въпрос. Защо някои постигат нещо, други не постигат, едни са щастливи, други са нещастни, едни са умни, други са глупави? Това са думите, които ви интересуват, нали? Защо богатият е богат? Защото има пари. Защо силният е силен? Защото има сила. Защо ученият е учен? Защото има знания. Защо добрият е добродетелен? Все има нещо.

Сега няма да ви говоря една философия. Искам да ви опитам колко знаете да пеете. Нали сте музикални всичките. *(Учителят си взема цигулката.) Я* ми кажете какво нещо е терца. Защо се нарича терца? Има си правила в музиката. Когато два тона запълнят мястото на три тона, това е терца. Но терцата седи в това, когато двата тона запълнят мястото на три тона, а тонът, който е в средата, той мълчи. Двата се обаждат, а третият мълчи. Тогава е терца. Когато пък двата тона се обаждат, а другите два мълчат, това е кварта. Това е най-важното определение сега.

Следователно, когато мястото на тия четири тона се запълня, там е постижението. Този тон, който мълчи, той определя движението. В тази посока е и движението на песента. За пример имате една терца от тона „до“ до „ми“. „Ре“ мълчи. Тонът „до“ В дадения случаи е и посока на движението. В тази посока е и движението на песента. „Ми“ показва в какво направление трябва да се движи – то е жълтият цвят. „Ре“ е портокаленият цвят, в който се изразява индивидуалността. Под индивидуализиране се разбира как трябва да се изрази този тон. Или

този тон, който мълчи, това е вътрешното съдържание на музиката, на песента. „До“ е началото, а „ми“ е краят в тази терца.

Сега, ако е въпрос само до терцата, то е лесно. Но терца навсякъде има. Започваш една работа и свършваш една работа. Това е една терца. Защо има голяма терца и малка терца? Как наричат в музиката голямата терца? „До – ми“ е голяма терца. А „ре – фа“? *(Малка терца.)* Малка.

Музиката е силна само ако вие можете да съчетаете известни тонове и да съчетаете известни думи, които да съответстват на тоновете. Ти искаш да станеш музикант, да свириш, но всяко едно упражнение трябва да съдържа ония тонове, които дават подтик на пеенето. Защото има тонове, които се губят. Онзи тон, който е останал в съзнанието ти след като си спрял да пееш, и той е останал още. И като станеш сутрин, той още си прави своето движение. Тонът никога не престава! В музиката трябва да схванете следующето.

Представете си двама професори по музика си правят своите опити. Единият си пее и се движи по направление към един планински връх, а другият само го слуша, без да върви по движение на песента. Първият си пее и се качва нагоре, продължава да си пее, но вторият не го слуша вече. Ти питаш престанал ли е първият да пее. Не е престанал той да пее, но ти не следиш движението му.

После в музиката се тургат някъде и паузи. Какво показва паузата? Мълчание? Не. Мълчанието означава препятствие. Да мълчиш, значи има едно препятствие, което трябва да преодолееш. Щом в музиката се турга пауза, значи ти имаш препятствие, което трябва да преодолееш. И ако вторият пази същата дистанция към първия, който пее и върви по планината, онзи никога и няма да престане да пее. Но щом ти нарушиш дистанцията, ти ще престанеш да чуваш онзи, който пее.

Ако известна идея в ума ти е непостижима, тя е непостижима по единствената причина, че ти седиш на едно място. Следователно не се движиш по посоката на идеята. И тогава казваш: „Тази идея не ме интересува. Тя е глупава.“ Глупава е, защото ти седиш на едно място, а идеята се движи.

Следователно аз бих ви дал едно правило. То гласи така: всичко в живота е постижимо. Кога? Всеки, който знае времето, което всичко носи. И тогава бих ви казал: вижте онзи грънчар, който изпича пръстта и от нея създава своето щастие. Но той знае в кое време да го направи. Ти седиш и чакаш твоето щастие да дойде отнякъде. Земеделецът го изважда от земята, грънчарят, като пече пръстта, носи щастието, а орачът, като оре земята, тогава щастието му идва. Певеца кога му идва щастието? Когато пее. Цигуларя кога му иде щастието? Когато свири. Ученика кога му иде щастието? Когато учи.

Сега това са музикални максими, които трябва да знаете. Сега вие казвате – то трябва условия. Тъй казвате за неразбраните работи. Трябва условие, трябва общество, трябва един уреден свят. Всичко това са неопределени работи. Кои са тия условия? Грънчар си, избери пръстта, калта. Нива имаш, изори я. Книга имаш, чети я. Въздух имаш, дишай. Хляб имаш, изяж го. Вода имаш, изпий я. Че това са максими. Как ще се оправи светът? Жаден си, напий се с вода. Как ще се оправи светът? Гладен си, наяж се, хляб имаш. Имаш работа, свърши я. Имаш книга, чети я. Казваш: „Мен не ми се чете сега.“ Всичките блага, които са скрити там, ти ще ги изгубиш и твоето щастие няма да дойде по онези пътища там, по които то не съществува.

Малко идея трябва да има човек. Идеята е нещо много материално. Ако вземете гръцката дума „-идео“, то е нещо оформено, което съществува във вечността. Идеите не се раждат сега. Те съществуват от незапомнени времена. Следователно, ако ти вървиш

по пътя на една идея и слушаш това, което тя ти говори и я следваш, ти ще я постигнеш, ако вървиш подире ѝ. Но ако ти седиш и я чакаш тя сама да дойде при тебе, тя ще дойде, но и ще си замине. Те вървят идеите, не се спират при нас.

Сега ще изпеем „Всичко в живота е постижимо“. Колко думи има и колко слога? *(Единадесет.)* Сега не само да се създаде един глас, който може да създаде известно препятствие. Ако вземем „Всичко в живота е постижимо“, значи има едно препятствие, което трябва да преодолеем. Тогава според вас кой тон е на движението? Музиката има математически тон на движението. Ако си на едно място и тръгнеш – не от всяко място можеш да тръгнеш и да пееш, ако си назад или напред, – но в даден случай трябва да избереш това направление на движение за постижение. Сега аз ви зная – вие всички сте добри певци. Знаете кога? Много добри певци сте, но пеете всички на една минорна гама. Когато сте болни, пеете всички отлично „ох, ох, ох“. Това е песен. Обърнеш се на едната страна, на другата – това е драматическо изкуство вече. „Ох, ох“ – пение е това.

По някой път аз съм гледал болните хора – мен ми прави много приятно впечатление, казвам – много хубаво пее този болен, драматически пее. Чувам музика, давам си ухото и гледам вярно ли взема тоновете. Ако хубаво пее, ще оздравее. Ако не взема вярно тоновете, казвам – този човек има още много да учи в училището. Като го слушам, веднага диагноза определям. Като каже „ох“, аз гледам кой тон взема – минорен, мажорен или правилен, и казвам – този човек скоро ще умре или скоро ще оздравее. Аз не му казвам изкуството да свири, но има едно музикално изкуство, по което веднага се определя диагнозата. И действително онзи, който ще оздравее, в охането му има една пълнота, една свежест. Той дълбоко взема „ох“. А другият много късо взема „ох, ох“. Казвам, първият по-скоро ще оздравее. Вие искате идеи, грандиозни идеи. Аз съм

забелязал, в охкането виждам в болния какво е събудено. Някъде той охка и страхът е събуден у него. Онзи, който излиза на сцената, пее, но страхът е от публиката. Той казва: „Нека да ме освиркат, но ще се науча аз да пея.“

Е, в какво седи сега животът? Самият живот е една песен. Най-хубавата песен, която аз зная, то е животът. Животът е една песен, една ария такава. Какво име можем да дадем на живота? В музиката кое е най-хубавото? Нали сте музиканти. Кои парчета могат да се нарекат най-хубави? Ариите ли, сонатите ли, симфониите ли? *(Симфониите.)* Сонатите са най-елементарните, ариите са малко продължение на сонатите, а симфониите, то е грандиозното, величественото. Досега източните народи са вървели в терците, по мелодичните терци, а пък западната музика върви по хармоничната терца, мелодичните и хармоничните.

Следователно има едно голямо различие в пеенето. В мелодичните терци има едно огъване. Мелодията се отличава с едно голямо огъване на линиите. Когато хармонията се отличава с голяма широта и простор, разширение и простор, и линиите на хармонията са по-правилни, а на мелодичните песни са по-огънати.

Сега кажеше отде да започнем. Момъкът казва тъй: „Отде да започна, възлюблена моя?“ В единия случай от „сол“. „Сол“ дава простор. В живота има простор, но в „сол“ имаме светлосиния цвят, който показва условията. От „сол“ започваме, защото при „сол“ мъчнотиите са по-малки, при „ла“-то са по-големи мъчнотиите. При „фа“, ако означава един вътрешен музикален подтик или едно външно музикално изражение, има две разширения на въпроса. *(Учителят пее и свири с цигулката си „Всичко в живота е постижимо“. Същото всички пеят с Учителя.)* Всичко в живота е постижимо. Сега сме дошли до едно място, дето има едно препятствие. Как се разрешава това? Разрешението иде сега. Сега

какви думи трябва да турим? *(Отговор на думата „как“.)* Отговорът на „Всичко в света е постижимо“. Когато очакваш времето, което всичко носи. Времето всичко носи. Ти трябва да очакваш времето, да избереш онзи момент, който ще ти донесе известно благо. Не мислете, че така се създават нещата То е илюзия. Времето всичко носи, и ти трябва да очакваш времето, в което всичко се носи. М следователно туй ще дойде. Сега времето, което всичко носи, е единият фактор, а другият фактор кой е? Туй, което времето носи, то ще го остави пред тебе. Де ще го туриш? Времето иде и туй, което носи, то ще го остави пред тебе, но като ти го даде, де ще го оставиш ти тогава? Значи място се иска. Просторът ще дойде сега, пространството. Времето всичко носи, а просторът ще определи къде да поставиш туй, което е донесено – мястото.

Следователно, ако времето дойде, а нямаш къде да го поставиш, ти ще се намериш в едно трудно положение, де да го държиш. Ти ще го държиш в ръцете си и ще се яви една трудност: когато дойдат благата, които времето носи, трябва да ги държиш в ръцете си. А човек трябва да ги тури някъде тия блага. Един музикант се уморява от една идея. Че той няма къде да сложи тоновете си. Психологически трябва да знаеш мястото, къде да сложиш един тон. Иде времето, носи известен тон – трябва да намериш мястото, дето да го поставиш. Изпейте сега още веднъж песента „Всичко в живота е постижимо“ само за онзи, който е добър и разумен. Всичко е постижимо за онзи, който е разумен и добър.

Следователно разумният може да чака. Ако не можеш да чакаш, ако доброто не е в даден случай, ти не можеш да имаш постижения. Ти не можеш да имаш постижения без доброто и разумността. И да имаш, ще ги изгубиш. Следователно ще дойдат скърби и страдания. А за да не дойде скръб и страдание, трябва да бъдеш разумен и добър. Можеш да постигнеш щастието, но трябва да бъдеш разумен и добър.

И без да си разумен и добър, пак можеш да постигнеш, но ще мязаш на една оквасена кокошка. Едно благо, което не ти трябва и ти го вземеш, с него ти ще мязаш на мокра кокошка. И сега вие сте такива мокри кокошки. Сега практически го турете. Поезия иска сега. Че музиката иска малко ритъм. Всичко в живота е постижимо. А, Олга, кажете какво? *(„Аз така лесно не ги съчинявам.“)* Няма нищо, ние не бързаме. Всичко в живота е постижимо за доброто и разумно време. *(„Може ли времето да бъде разумно?“)* Ама може, ще го направим. Времето може да бъде и добро, и разумно. Понеже доброто е в нашето съзнание, то сме ние. Доброто, вън от нашето съзнание, не може да съществува – тогава то сме ние. В известен случай времето може да бъде добро. Не казвате ли вие „добро време“? Но понеже да не вземе всичкото време, казваме

времето е добро, а ние сме разумни. Тогава ще кажем песента „Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро, а ние сме разумни“.

Ето ви едно музикално изчисление. Можеш, да кажем, времето е добро. Времето е един фактор, и ти си един фактор. Тогава аз казвам, на тебе половината. Всичко е постижимо, когато времето е добро, а ние сме разумни. Сега пак започнете да пеете. *(Изпяхме няколко пъти упражнението. Много хубаво завършва.)* Накрая имате финал. Виждате сега, като вървим по един естествен път, как се създава един вътрешен импулс и движение, понеже тоновете и съдържанието оставят нещо в нашето съзнание. Сега можем да пеем. Още веднъж, още веднъж. Сега ние вървим по пътя на хармонията. Сега да го изпеем по терците на мелодиите. По мелодичен начин, сега го пяхме по хармоничен начин, а сега по мелодичен начин. Да го изпеем по хармоничен начин, значи отмерено. *(Учителят го пее по два различни начина, но и двата са много хубави. Думите са отмерени, нищо излишно няма в тях.)*

А в мелодията отмерени работи няма. Сега вторият глас какъв ще бъде? Ще ви дам известни правила. Вземете общите упражнения – не мислете, че не се ползвате от тях. В природата има общи упражнения, общ смисъл. Твоята мисъл може да бъде обща с всичките. Всичките едновременно ще разрешават един въпрос, но всички седят на същия път. Според закона на хармонията едни вървят напред, а други – след тях, но всичките решават задачи. Когато една работа се разреши, тя е обща, еднаква за всички, после идват неразбраните работи. Когато се разреши една работа, всеки казва: „Аз да бях го направил." Друг казва: „Аз да бях я направил." Който и да го направи, то е все едно. Сега можете ли някой да го изпее втори глас? *(Нотите на песента са в края на лекцията.)* Вторият глас ще дойде непременно, той не може да не дойде.

Сега имате вече една идея. Аз ви давам един начин на постижение. Той е следующият. Казвате – външните условия. Това е знание. Това са външните условия на нещата. Най-първо човек трябва да има идеята. Аз обяснявам така. Най-първо трябва да се роди детето, тогава ще дойдат и пелените, и коритото, и количката, и дрехите – всичко ще дойде, само детето да се роди. Но не се ли раждат идеите, детето, тогава другите работи и да дойдат, няма никакво значение. Това са условията. Казвате: „Условия нямаме." Ти като имаш една идея, условията ще дойдат. И както детето когато се роди, условията ще дойдат, има ги вече. Около него има вече кой да работи. Така и у тебе като се роди една идея, ще дойдат всички условия. Не си създавай илюзията, че ти всичко ще създадеш в света Около тебе ще има и майка, и баща, и братята ти, и сестрите, и слуги ще има. Всичко ще дойде, всички ще дойдат да ти помагат, а ти ще пееш, ти си последният. Какво се изисква от тебе? Ти само пей. Вие не схващате закона. То е песента на детето. И то си пее „Всичко в живота е постижимо". Навсякъде в природата има едно съгласие между идеите,

които съществуват. Щом имате една идея, и в нея има един дисонанс, да кажем, едно малко препятствие, и скръбта ще дойде. Скръбта е едно малко препятствие, което трябва да преодолеете. Всяка една задача си има известна мъчнотия. Ти си затворил една каса, тя си има един ключ, но той така се заплесна, че той не може да влезе. Значи има една малка мъчнотия, която може да разрешите и касата да се отвори.

Та щом ти се раждаш в живота, това е една задача, която ти трябва да разрешиш. Срещнеш една мъчнотия, втора, трета – туй ни най-малко не трябва да те обезсърчава. Сега някои от вас казват тъй: „Това са само обещания, обещания, а трябва нещо реално.“ Кое е по-реално – пари ли да имаш, или да имаш здрав стомах, вода ли да имаш, или хубави обуща, къща ли да имаш, или здраво тяло? Турете винаги същественото напред. Преди всичко здравият стомах е за предпочитане. Хляб и здрав стомах са двете неща за предпочитане, а другите неща сами по себе си ще дойдат. Водата е за предпочитане, отколкото външните неща – другите условия.

Дръжте се за реалното. Другите неща сами по себе си ще дойдат. Друга една съществена идея то е музикалното, което можеш да имаш. Онова, което не е музикално, то не е съществено. Казваш: „Трябват ми пари.“ То е една обстановка на нещата. Най-първо трябва да имате една пиеса. Сцена може да имате, но пиеса нямате. Сега иде възражението: „Пиеса има, а няма сцена.“ Пиесата създава сцената, а не сцената пиесата. Сцената не може да създаде пиесата. Животът е, който създава всичките работи. Щом вие имате живота, щом вие живеете, щом можете да пеете, всичко е постижимо. Щом не можеш да пееш, нищо не е постижимо. Тогава, щом ти можеш да живееш и щом можеш да говориш, всичко е постижимо. Щом можеш да мислиш, всичко е постижимо. Щом можеш да почувстваш, всичко е постижимо. Щом можеш да страдаш, да се радваш, всичко е

постижимо. Тъй е. Страданието показва пътя на постижението. Мъчнотиите са път на постижение. Само че в мъчението постижението е по-далеч от клона на дървото, а при страданието това е близкият път. По този път трябва да вървиш. Като страдаш, постижението е близко, а когато се радваш, ти си в постижението. Ти се радваш, отиваш някъде, близко си до дома и изведнъж ще се зарадваш – радостта иде. Щом видиш постижимата реалност, тогава ще се зарадва душата ти. Та реалността не е постигнатото, но ти го виждаш, казваш: „Свършен факт."

Изпейте сега песента още веднъж. Сега ние се спираме на финала. Дотам е песента. Да не е завършено всичко. Ние сме на върха и виждаме радостта, че иде. Там ще направим един малък наклон там, завършване, и ще слезем. Но на най-високото място, там, ще седим колкото искаме. А оттам надолу лесно се слиза. От високо на ниско много бързо се слиза.

Казва някой: „Да имам пари." Но парите са на високото място. Ти имаш знанието, това е високото място. Ти имаш силата, това е високото място. Да знаеш как да пееш оттам – туй, което имаш, ще го туриш в действие. Ти ще кажеш: „Аз вече завърших своята работа." Не. От този момент, когато ти постигнеш твоята сила, оттам започва твоето творчество – да се осмисли животът. Докато си вървял нагоре, ти си пъшкал, а когато слизаш, ти си свободен, можеш да пееш. Под думата „пеене" аз разбирам свобода. Само свободният човек може да пее. И онзи, който е в затвора, а си пее, той е свободен. А онзи вкъщи, той е свободен, а не пее. Богат е той, навел се, надул се – че той не е свободен, а онзи в затвора вика и си пее. Свободен е този човек. Този в затвора казва: „Може и десет пъти да ме затварят, аз пак ще си пея." Виждате, петела утре го чака някоя тенджера да го турят, но той казва: „И да ме турят, аз пак ще пея. Десет пъти може да ме турят, но аз пак ще пея." И след като го заколят, пак ще го намерят и казва:

„Кукуригууу!“ Но петелът казва: „Когато и вие започнете да пеете като мене, няма да влизате вече в тенджерата.“

Вие искате разсъждения философски. Богатството – това е високото място. Но туй място няма да слезне, ти трябва да се качиш до него. Знанието, силата, славата без пеене не може да се достигне. Талантът – това са високи места, които без пеене не може да се постигнат. Гениалност и талант – това са все високи места. За всичко има постижения, но трябва да се работи. Упражнения трябва.

Вземете сега пак упражнението. *(Всички пеем, Учителят слуша.)* Е, хубаво. Сега още веднъж изпейте го. Станете сега.

Всич-ко в жи-во-та е пос-ти-жи-мо, кога-то вре-ме-то е доб-ро и ний сме ра-зум-ни!

„Само светлият път на мъдростта води към истината! В истината е скрит животът."

Тринадесета лекция на Младежкия окултен клас 16 декември 1932 г., петък, 6-7.5 часа, София – Изгрев

ПОЛОЖИТЕЛНОТО И ОТРИЦАТЕЛНОТО

„Добрата молитва"

Ще прочета само няколко стиха от 46-ата глава на Йеремия „Словото Господне, което биде към пророк Йеремия против народите“. Може да прочетете цялата глава. Сега вие може да предполагате как е дошло Словото Господне, по какъв начин се е предало. Може да мислите по един човешки начин, по човешки се прилага. Туй го вземам повод. За да станат нещата ясни, трябва едно вътрешно обяснение. За пример всичките хора имат понятие за Бог, че Бог всякога трябва да носи мир, спокойствие. Виждаме тук това слово – носи нещо, което не е за щастието на хората.

Но подига се един въпрос. Всякога добро ли е това, което говорим? Някой човек говори меко, красиво – означава, че мекотата е носител на доброто. Или някой човек говори грубо, остро – е ли грубостта всякога носител на престъпление или зло? Изобщо слабият като характер всякога постъпва меко, когато е натясно. Силният всякога постъпва грубо. Двамата имат различни характерни черти. Геометрически богатият, силният мязат на перпендикуляр, а слабият мяза на крива линия. Всякога, когато се приближаваме при Господа, ще направим крива линия. Прегъва се.

Питам, каква е разликата между правата или кривата. Правата линия може ли да бъде крива? Две прави линии не може ли да бъдат криви? То е законът на обяснението. Представете си, че аз написвам така:

$$\frac{m}{m+nm}\frac{1}{n}=1$$

Какво ще разберете от тази формула? Трябва обяснение сега. Ако **m** в дадения случай представя масата, **m** в дадения случай означава цялата маса, означава положителното електричество, а **nm** означава отрицателното електричество. А пък **n** означава числото на атомите. Тогава едното какво означава? Какво ще бъде количеството на един атом водород? Вземете единицата, от която после правят изчисленията, и за светлината е един сложен процес.

Та казвам, в какво седи целият живот? Някой път вие мислите и казвате: „Защо животът така върви?“ Тия мисли отрицателни, положителни чувства. В човека става един сложен процес. От една страна, става съединение между отрицателното и положителното електричество и между отрицателния и положителен магнетизъм на човека, между неговите положителни и отрицателни мисли, в неговия мисловен свят. В светлината на неговата мисъл стават всевъзможни процеси, които не са достъпни на съзнанието.

Да кажем, имаш едно неприятно чувство. Но преди туй чувство да е станало, този процес е минал физически. Имаш целия резултат, но как е станал? Един физик и той има резултати. Той има един резултат на един атом. Иска да изчисли. Но се знае, че единица водород подразбира цяло едно число. Взема се като единица за измерване, като единица за атомното тегло. С думата „валенция“ какво означават сегашните химици? Сега те разложиха и намериха, че има йони в атома, че има положителни и отрицателни електрони, после има протони. Протонът е едно положително ядро. Значи един атом е разложен. Онова вещество, което е положително, което носи положително електричество.

Коя е сега положителната и отрицателната страна на процеса? Значи 6 две посоки върви. Сега на всяка една частица физиците изчисляват какви са свойствата на положителното електричество и какви са свойствата на отрицателното електричество. Отрицателното

е повече пасивно, а положителното повече движение има. Когато един човек се натовари с отрицателно електричество, той е повече негативен. Негативен – значи в него движението е по-слабо. Когато се натовари с положително, активността е по-голяма. Тогава, ако вземете човешкия темперамент, кое ще вземете за негативно и кое за положително.

Четири темперамента имате. Имате, най-първо, флегматичен, негативен, преобладающе влияние има водата. Водата е пасивна само при едно положение. Но щом ѝ дадете известен наклон, колкото и да е малък наклонът, се образува едно движение. След туй се образува известно триене и там се образува електричество.

Казвам, тия физически закони на завършените резултати във физическия свят, във физическата материя, имате вече протони. Защо ги наричат така? Протонът е първият, който съставя ядката, около която се събират всичките други части. Та сега всякога във физическия свят, когато физикът разисква тия работи, той изчислява известна маса, трябва му известно вещество, количество му е потребно, за да се произведе известно количество електричество. Един ще изчисли известно количество вода при известно налягане, при известно падане от височина ще изчисли какво количество електричество ще се роди. Тогава ще трябва турбини, посока и така нататък. Това е външен отговор. Онези, които се занимават с още по-висша математика, която е създала един човешки организъм – и в него ще функционират известни сили – те си правят изчисления.

Като се движи човешката кръв, какво образува в човека? То е само една храна. Сега считат, че сърцето само по себе си кара кръвта, но то е лъжливо понятие. Сърцето само по себе си няма сила да кара артериалната кръв. Сърцето чрез космическото електричество, което функционира в кръвта, то е, което кара кръвта. Значи, когато този ритъм на космическото електричество, който носи живота, който

започва да си изменя хода на неговото движение, тогава започват да стават някои несъобразности в човешкото сърце – образуват се някой път натрупвания от някои вещества. Например във вашия ум се срещат противоположни мисли и противоположни чувства. Веднага ще остане известна материя, която ще започне да оказва известно противодействие на космическото електричество, ще се измени пулсът на електричеството, ще започне пулсът да се усилва. Какъв е нормалният пулс? Взема се приблизително 72. Някой път това число се намалява, някой път се увеличава. За пример у някой може да се увеличи пулсът на 120. Туй показва, че в сърцето има голямо съпротивление – в самата артериална система и във венозната система, и следствие на туй сърцето трябва да прави голямо усилие, за да превъзмогне.

Сега, който разбира законите, ще дойде до самата мисъл и до самите чувства като елементи. Тогава може да вземете чувствата. Ако вие имате известно отношение, имате положително електричество. Ако имате отношение към известна човешка мисъл като елемент и едно чувство, и то съставя елемент. Кое ще бъде положително – мисълта или чувството? Кое ще бъде протонът? Значи около една мисъл ще се привлекат известни чувствания. Да кажем, във вас се пробужда съзнанието, но вашето съзнание се събужда по причина на някое друго съзнание. Хората са сплетени, понеже съзнанията са свързани. Там има известни отношения. В тебе се събужда известна мисъл, но тази мисъл за пръв път идва в тебе, в твоето съзнание, но в друг тази мисъл се е събуждала по-рано.

Следователно, за да може да се съди за вашия характер, вие трябва да знаете причината, първата причина откъде е и после пътя и линията, по която се развива човешкият характер. За пример това е много вярно. Всичките отрицателни сили у човека са се образували от кривите линии. Онези хора, които имат по-мек характер, кривите

линии преобладават в лицето. Онези, които са положителни, правите линии преобладават. Значи в тях ако вземем положителното електричество, то е, което изразява неговата сила. Сега, ако зрението ви се усили, бихте видели какво движение става от едната страна. Ще забележите от ляво към дясно и отвътре навън става движение, над кожата и под кожата. Електричеството върви по жици. Но едното е положително, а долното е отрицателно. Същото движение става отвън. Отвън, от лицето. Туй, дето някой път виждате лицето изкривено, изразително в някой човек, то е прекръстосване от лявата и дясната страна на положително електричество и положителен магнетизъм преминава. Вътре прониква отрицателното в тъканта отдолу. Туй движение на лицето има влияние върху целия ход и между всичките клетки става такава една обмяна. Едно ваше разположение, което сте имали, за бъдеще ще остави известни отпечатъци върху организма. Такива движения стават несъзнателно.

Сега при възпитанието на човека, казвате, да бъде съзнанието ви будно. В какво отношение? Не може съзнанието ви да бъде будно в целия ви живот. Трябва да има известни процеси подсъзнателни. Ще се умори човек да наблюдава всичките процеси. Той не е в състояние да наблюдава всичките процеси, които стават в него. За пример процесите, които стават в сърцето, не е позволено да ги знаем. Той не е господар в движенията на сърцето. Чувствата са, които го управляват. Човек не е господар на своите чувства. Друг е господар в него. Следствие на това ние правим много погрешки, понеже не сме господари. Каквото ти заповядват отстрани, това ще направиш. Един слуга ще направи това, което не иска. В еди-кое си време ще идеш, ще се върнеш, в еди-кое си време ще легнеш, в еди-кое си време ще станеш. Каже ти: „В 5 ще легнеш.“ В 5 ще легнеш. И казвате: „Аз съм господар на положението.“ Всъщност богатите хора господари ли са, понеже лягат, когато искат?

Ами тогава аз уподобявам тъй. Онези богатите ги уподобявам на коне, които не са кираджийски, а онези, които са сиромаси, на кираджийски коне. Онзи кираджийския кон може да го яздят, да го товарят, а пък богатия кон по някой път ще турят някой кабриолет или някое хубаво седло, но все таки ще се качи някой на него. Богатият човек и той не е свободен. Скимне му да има угощение. И мисли, че туй е скимване на неговия ум, ще зависи от него. Не. Тук някой по-голям господар му казва: „Ще направиш голямо угощение." И той ще приготви. Ще ядат, ще пият, веселят се, но не се весели богатият, веселят се други. Само че у богатия става по-голямо увеселение, у сиромаха – по-малко. Но все таки стават.

Допуснете сега, че двама души се скарат. Мислите, че те са господари? Че тя е обща война, която държавата заповядва. Набият се двамата. Бият се един час, вземат милиони души участие, и всичките тия имат наранявания, умирания. Във всяка една война милиони ще излязат навън. И след туй единият ще каже: „Аз му дадох да разбере." Сега кой кому е дал да разбере. Някой генерал е победил, но хиляди войници измрели. Генералът ще каже, че той е спечелил от войната. Всеки ден печелите и губите войните. Кой от вас не е печелил?

Та казвам. Какво е новото схващане? Ако вземете една съвременна физика, една химия и преведете тия процеси, които стават, за пример електричеството – електричеството само по себе си не функционира. За пример, ако едно същество дойде и види, че тия лампи са запалени – тия лампи ние не сме ги запалили, запалил ги е някой – ще разберете, че в запалването на тия лампи има съотношение. Съществуват други разумни сили. Ако съдим според степента на светлината и ако направим заключение, че колкото светлината е по-силна, толкоз тия същества са по-интелигентни, тогава този, който влезе тука и съди по нашите лампи

доста е силна светлината, тогава какво ще мисли за вас? Той ще мисли, че вие сте доста интелигентни. Но той трябва да знае каква е единицата на вашата интелигентност, защото в туй електричество са взели други разумни същества участие.

Следователно ние разполагаме с малко повече средства. Волтажът на електричеството е по-слаб. И наместо да имаме 200 свещи, имаме по 50. Ако електричеството е слабо, ще направим няколко предложения. Няма да извадим заключение, че ние сме от най-умните. Най-първо ще вземем предвид дали сме богати. Възможно е да сме богати. След туй ще дойде на второ място да съди за нашата интелигентност. Какво ще научи той? Може ли туй същество от електричеството да съди за какъв предмет говоря? Как тогава, на какво основание един човек като направи известна гримаса или известно движение, и вие от туй движение вадите заключение, че той в ума си има това и това.

Сега туй същество по светенето на лампите ще разбере върху какъв предмет говоря. Ще разбере, понеже нашата мисъл упражнява влияние върху електричеството. Вие не знаете това. Нашата мисъл упражнява известно влияние върху светлината. Вие ни наблюдавате. Ако се говори върху един предмет интензивно, светлината на нашите лампи се усилва. Ако имате, да кажем, един уред, с който да се измерва силата на светлината, щом предметът не е така интересен, когато вашият интерес не е така голям, светлината на лампите се намалява и от туй увеличаване или намаляване на светлината туй същество, ако е много умно, по пречупването, по вълните на светлината ще знае за какъв предмет говоря. Както и вие заключавате от известна гримаса или от известно движение на даден човек, че такива чувства има в него. Или ако някои линии има в тялото, вие заключавате, че той такъв и такъв характер има, така и така ще се прояви.

От чисто геометрическо или физиогномическо гледище в органическия свят скъсяването на правите или на кривите линии или по разните отклонения на ъглите се съди за човека какъв характер има. За пример в какво отношение пада една крива линия в даден случай. Ако вие на челото имате перпендикуляр, какво означава той? Ясно се вижда перпендикулярът. Или някои имате две такива успоредни линии? Когато се е създало неговото тяло, турили са му една отличителна черта. В друго чело ще намерите тази линия, но тя е по-дълбока, а в някои е по-плитка.

Сега това го вземам само да се изясни. Процесите са сложни. Ако вие наблюдавате един процес, най-първо трябва да наблюдавате лицето. Вие се спрете върху вашето лице. Спрете се само върху известни отличителни черти, върху площта, върху която стават всичките тия движения. Ако основното можете да разгадаете, второстепенните неща лесно ще ги разгадаете.

Да допуснем, когато носът е прав или пък имате, когато носът е завъртян отгоре. Или пък някой път носът е вдлъбнат и образува крива линия. Някой път образува изпъкнала линия. Този нос, който е вдлъбнат, е отрицателен. Там действат повече отрицателни сили на природата. Този, който е по-изпъкнал, действат положителните, а който е прав – има преплитане на деятелността между положителните и отрицателните сили. на деятелността на човешкото съзнание. Какви са намеренията на човек, който има изпъкнал нос, какви ще бъдат неговите намерения? Какви ще бъдат намеренията на онзи, на който носът е изпъкнал? Щом интересите се накърнят, той ще вземе пушка или някоя голяма сопа и ще дойде и ще те варди, и ще се разправя с тебе.

Онзи, на който носът е вдлъбнат, той ще тури някакъв капан, някое въже, ще те повика, ще те угости и след туй ще те вържe. Методите, които ще употребят двата, са различни. Единият усеща, че

е слаб, ще употреби ума. Значи тия типове отрицателните са по-хитри. Положителните имат повече воля и сила, но толкоз ум нямат. Те някой път отварят война и ги бият. Това са общи заключения, само за уяснения.

Сега вас ви се виждат тия неща несъществени, не разбирате какво отношение имат към живота. Цялото нещастие на хората се дължи на неразбирането на своето естество, неразбиране естеството на ония хора, с които имаш вземане и даване. Казваш – той е съвсем разложен, той нищо не може да направи. Той с дърво няма да те бие. Той кобур няма да извади, но той може да те извика на гости, да те напои и да те вържe с въже. Той ще бъде като онзи евреин тук, в София. На един българин му хрумнало наум да си направи къща. Имал съсед един евреин, който му казва: „Аз ще ти дам пари назаем." Българинът мислил да си направи една къща от един етаж с две стаи. Евреинът му дава съвет да си направи къща на два етажа, че в първия етаж да живее той, а другия да го дава под наем. Евреинът прави сметка, че българинът като закъса, къщата да остане заради него. Той е отличен евреин, мисли доброто на българина, а евреинът мисли своето добро. Дава му пари евреинът, започва да прави къщата, не достига до втория етаж и най-после идва евреинът да живее в къщата и след десетина години евреинът става собственик, а българинът остава навън.

Почти между всичките хора, когато започват една обща работа двама съдружници, най-после виждаме

единият съдружник отстъпил, а другият останал. В природата там, дето има разногласие, всякога природата остава. Тези положителните типове в света, тях природата ги лекува по един начин, а негативните – по друг начин. На негативните казва: „Ти отстъпи. Ти си по-слаб. Ти отстъпи." А пък на силния какво казва: „Ти поддържай положителното. Ти няма да отстъпиш." Вие ще кажете:

„Защо е така?“ Питам тогава, в архитектурата когато поставят някоя колона, която държи някое здание, какво е нейното положение? Положителна ли е тази колона, или отрицателна? Поставяте една дъга върху две колони. Тази дъга положителна ли е, или отрицателна? Стълбата е права, а този свод какъв е? Следователно стълбата се повдига, а колоната отгоре, те са негативни. В какво отношение са негативни, понеже кривината накъде е?

Да допуснем сега, че един човек се приближава към вас. По какво ще познаете, че се приближава или че се отдалечава? Сегашните астрономи как намират например, че някое тяло – дали се приближава към Земята, или се отдалечава? Има известни начини. Когато ъгълът на светлината в спектроскопа се увеличава, туй тяло се приближава. Когато се стеснява ъгълът, туй тяло се отдалечава. Или когато този перпендикуляр на ъглите се увеличава, тогава тялото се приближава, а когато този перпендикуляр на ъгъла се намалява между двете страни на ъглите, тогава тялото се отдалечава.

Значи що е любовта в света? Правим заключение. Любовта между хората е закон на приближаване. Всеки човек, който се приближава към вас, ви обича. Всеки човек, който се отдалечава от вас, или ще бъде индиферентен, или ще ви мрази най-малкото. Вие ще кажете: „Вие може да се заблуждавате, че този човек се приближава.“ Той физически може да се приближава, но вътрешно по същество, по мисъл, по чувство, той е далече от вас. Сега не е въпрос за физическо приближаване. физическата близост не е по отношение на самия човек. Онзи човек, който ви обича, вие не може да съдите за неговата близост. Ни най-малко не означава близостта. Ти чувстваш, казваш: „Аз чувствам неговата близост.“ Как чувстваш? Значи образува се известно вътрешно течение, което вие чувствате. Течение се образува в сърцето ви. Как чувствате, че известно лице ви е близко? Чувствате

даже, че туй същество, което имате, вие имате даже еднакви мисли. Когато туй същество не е в хармония с вас, вие пак чувствате.

Вие правили ли сте наблюдение, когато човек не мисли за вас, каква мисъл се зарежда у вас? Вие видите някой човек и казва: „Хваща ми окото.“ Но трябва да имате една формула, трябва да имате една мярка, не само предположение. Вие казвате: „Той е добър човек.“ Сега аз може да кажа, че онази формула се разширява. Тук се разрешават процесите, които стават. Казано на прост език, тази формула означава процесите, които стават между положителното и отрицателното електричество. Има йони, протони. Промените, които стават, движенията, които стават наоколо. Казват, че всъщност спор има. Има нещо, което ги озадачава.

Според тази теория положителното и отрицателното електричество трябва да бъдат еднакви по количество, а се оказва някъде, че положителното електричество е повече, отколкото отрицателното. Следствие на увеличаване на положителното електричество, някъде като се увеличи много, в положителното електричество много се харчи. Капиталът, който е в парите, той е отрицателна сила. Значи тази сила трябва да се тури в движение. Ако те се турят в употребление, чрез тях може да се произведе един положителен процес. Покажете някому пари, не му прави впечатление, но може да направите опит. Извадете на един работник една английска лира, да видите какво впечатление ще му направи. Ти извадиш един лев, и му казваш: „Може ли да работиш на лозето ми за това?“ Той махне с ръка и казва: „Не, не.“ Но извадиш една английска лира и казваш: „За тази работиш ли?“ Той казва: „Да, да.“ Защото цял процес е станал. Твоята монета ще произведе цял процес, той не е в състояние да се противи. Пък ако му туриш две, още повече ще се освободи в него желанието. Но този процес, тия пари у един човек не светят.

Но този закон е относителен. Има една област относителна. Ако идете при един религиозен човек, който искате да работи, и му покажете една лира, той казва: „Не, не искам. Мене не ме интересуват твоите пари. Работник съм аз, но аз съм турил в ума си да работя без пари.“ Ти казваш: „Ела на мене да работиш.“ „На тебе – той казва – не работя. Ти си от богатите. И десет да ми дадеш, не работя.“ Той чака някой да дойде, и той отива някъде да работи без пари. Какво го стимулира него? Има нещо, което го стимулира. Минава сиромах човек край него и казва: „Аз имам лозе, но нямам нито пет пари. Жена ми е болна, децата ми са хилави, ще остане неокопано.“ Той отива да копае с мотиката на този. Значи този човек не отива да копае на богатия. В него има нещо друго, което да го стимулира. Между двамата има съотношение. Той отива да работи на един сиромах човек. Онзи, който отива, е положителен. Има нещо в чувствата, което компенсира в него, привлича го. Когато вие обичате някого, минавате покрай някой човек, привлича ви вас. Да ви е платил нещо, не. Гледа ви човекът, погледне ви, приятно ви е, готов сте да му услужите. Нито го познавате, нито ви е направил някаква услуга. Друг може да ви е услужил, но не сте разположени, не го обичате. Казвате: „Така го създала природата.“ Че така го създала природата, да. Но има известни закони, които регулират отношенията на хората. Това не е произволно.

Та казвам, при самовъзпитанието вие трябва да разбирате законите на природата. Нищо в природата не е произволно. Когато всичко е произволно, законът, който е нарушен, всякога има лоши последствия. Вие сега се чудите какво заключение да извадите. Не е работа да извадите заключение. Защото някой казва: „Да видя заключението какво е.“ Може да ви кажа така, че между два положителни принципа винаги се отблъскват и два отрицателни типа

винаги се отблъскват. Един отрицателен и един положителен принцип се привличат, но има известни потънкости.

Допуснете сега, че аз правя един анализ.

Имате Д – доброто, то е обща маса.

Имате ДП – доброто, което е положително.

Имате ДО – доброто, което е отрицателно, пасивно.

Значи може да турите на едното плюс.

Имате ЗП – злото положително.

Имате ЗО – зло отрицателно.

Същият закон. Най-първо според този закон положителното зло се привлича от отрицателното зло. Но същевременно има едно преплитане.

ДП плюс ЗО равно на положителното добро се привлича от отрицателното зло. Тогава имате друга комбинация. ЗП плюс ДО е равно – положителното зло се привлича от отрицателното добро. Тук имате съединение, че слабото добро е съединено със силното зло и силното добро е съединено със слабото зло. Но тук имате вече неустойчиво съединение в химията. Следователно ние ги туряме тия неща в ретортата. Като се съединят, какво ще излезе? Тогава ще имаме ДП, ДО, ЗП, ЗО.

Следователно ти най-първо искаш да направиш едно добро, но все таки влиза някоя отрицателна сила в твоята мисъл. Искаш да направиш добро някому, но влиза някоя отрицателна мисъл, която спада 6 областта на злото. Казваш: „Хем скъпо ще вземеш.“

Да кажем, той е един беден човек, но все таки трябва да плати. Съвършено безкористно няма да го направиш, все ще приложиш известно користолюбие. Съвършеният човек ще дойде и ще разложи. Тия процеси са потребни. Като дойдеш до един процес, ще разложиш така. Ще съединиш положителното добро с отрицателното. Ще туриш

положителното зло, и то си е на място. От туй гледище то е една сила в света.

Опасността на един нож къде е? Ножът отрицателна сила. съдържа в себе си, но ножът сам по себе си не може да убие, но обаче при известни условия може да се натъкнеш на ножа. Има зло. Злото е в ножа вътре. И всякога трябва да се пазиш от него. Вземете в природата огъня. Ако не знаеш как да се пазиш от него, може да си изгориш ръката. Вземете сгорещено масло. То е опасно.

Та казвам, в този случай известни сили са лоши само като не знаете как да ги употребите. Но потребен е стремеж. Една положителна мисъл има едно естество, което може да ви послужи. Трябва да знаете – ножът може да ви причини зло. С този нож някой може да излезе, да ви ръгне, да ви убие. Де е сега злото? Или ако вие сте невнимателни – вървите с този нож и да кажем с този нож някой ви убие. Или вие, като вървите, се натъкнете на него. Вие не сте били достатъчно внимателни и може да ви направи пакост. Представете си, че имате отровна киселина

седи затворена в шишето, потребна ви е за боядисване. Някои художници и те употребяват отровни бои. Много от боите са отровни. Обаче ако вие не сте внимателни – носите туй шише с отровната киселина, то се счупи в джоба ви, и може да ви причини вреда. Но ако знаете качеството на материала, който е затворен в шишето, колко е корав, вие ще се предпазите.

Някои ваши мисли има, които са отровни. Човек представлява цяла лаборатория. Има ваши мисли и желания, които са затворени в шишето. Природата ги е турила в шишета. Някои от тия желания са тъй опасни, че с най-малко сътресение произвеждат ефект – пръскане може да стане. Полека ще го повдигнеш, да не направиш някое сътресение. Внимателно ще вземеш и ще го туриш на друго място. Има хора, които, като бутнат или вземат нещо, цяла експлозия стане.

Той най-първо иска само да премести шишето. Хич няма да буташ туй шише. Туй шише е много опасно. Бутнеш ли го, ще стане експлозия, ще се скарат двамата. Казва, премести едно шише от едно място на друго. Ще ви кажа едно правило. Щом започне да се мърда устата или брадата на някого, ти заключи лабораторията, излез, за да не стане експлозия. Ти заключи лабораторията и не се разговаряй с някого. Върни се след един-два часа – всичко се е уталожило. Ако седиш и искаш да видиш какви са резултатите, ти ще видиш, че експлозията ще стане.

Та казвам, при новото възпитание природата е дала метод. Мърда ли ти нещо, почакай. Ти хич не стой, не се разговаряй, но кажи: „Много важна работа имам, която е неотложна, непременно трябва да изляза, защото, ако не изляза, много лошо ще стане.“ Сега наблюдавайте някой път, когато ви мръдне, че не сте го послушали. Ще видите, че нещо ви посърбяла ръката, вие казвате, че пари ще вземате. То е верно. На едната ръка вземаме пари, но на другата, като посърби, ще дадеш нещо. Тогава трябва да знаете – ръката ви щом ви посърби, да кажем, лявата ръка, ще давате пари. Ако имаш да даваш някому, ако дойде и го чакаш, плати му. Но ако нямаш пари, не стой да го срещнеш, излез някъде. Той ще дойде и ще пита. Ти кажи: „Отивам на много важна, неизбежна работа.“ По-добре е да заминеш, отколкото да останеш. Може да вземеш някоя цепеница, но хайде – в затвора. Иди по-добре в гората някъде.

Този закон може да го приложите при съзнанието на вашата мисъл. Може да изгубите своя мир, своето разположение от незнание как да посрещнете вашите длъжници или кредитори. Някой път може да се упражнявате изкуствено да мълчиш. Мълчанието знаеш какво значи. Господарят мълчи, а слугата говори. Казвате: „Само те ли да говорят? Аз да не говоря?“ По-добре е някой път другите да говорят, а

ти да мълчиш. Нека говорят слугите, а ти – господарят, мълчи. Целия ден мълчание да пазиш.

В Англия имало един, който се е зарекъл 7 години да не говори. Даже като ходили английски лордове, онзи не говори. Как се разговарят двамата? Онзи му написва: „Ти трябва да се откажеш, казва му. Откажи се от твоето намерение. Ти ще пострадаш така.“ Онзи мълчи. Отказал се е от политическия живот. Какво трябва да се прави сега? Онзи мълчи. И в природата същият закон е. Някой път вие отивате, молите се, нямате отговор на вашата молитва. Ако имате отговор на всяка ваша молитва, какво щеше да стане? Отивате вие, мълчат и ви казват: „Откажете се от сегашната политика.“ Ти си станал търговец и той ти казва: „Откажи се от търговията.“ Откажи се. Ще видиш, много право е, условията са лоши, ти ще загазиш. Тази дума не е много изразителна. Ти ще си навлечеш голяма беля на главата. Откажи се от търговията, не търси своето щастие в богатството.

Богатството е условие за най-умните хора в света. Ти, който не си толкоз умен, не ти трябва теле, такъв товар на гърба. Не е човек да не бъде богат. Но богатството е прогресивно, богатството е благо в света само за умните. Едно благо, което трябва да пожелае, но трябва той да желае, да бъде много интелигентен. Умен да бъде, и тогава да дойде богатството, да може да го използва. Другояче туй богатство ще произведе едно съединение със злото. Или силното добро с малкото зло, но все е зло – отрицателно или

положително, ще произведе две съединения, с които не се постига нищо. Да се съедини положителното добро с отрицателното добро. Тогава имате две съединения палиативни, които не разрешават въпроса.

Та казвам, три процеса има в човека. Двата са палиативни. Как да ги нарека – при които въпросите не се разрешават. Единият е по-

добър – да съединиш силното добро със слабото зло, е най-безопасно в света. Силното зло със слабото добро е второто. Слабото добро упражнява влияние на силното зло. Но който иска да бъде съвършен, да съедини положителното с отрицателното добро. Ти ще бъдеш човек, който няма да зависиш от външните условия и не ще бъдеш в зависимост от окръжаващата среда. Понеже злото не може да подчиниш, елемента зло ти не може да подчиниш на човешката воля – туй трябва да го знаеш. Ти може да го туриш на работа, то може да ти услужи, но да ти стане слуга – никога. Някога може да ти направи една услуга, но да станеш господар на доброто или злото, то е невъзможно.

Следователно две неща не желайте в света. Не желайте да бъдете господар на доброто. Но не желайте да бъдете господар и на злото.

Сега разберете в какво се заключава тази философия. Какво трябва да бъдете? Поставете доброто да се разправя със злото. Вие всякога между себе си и злото имайте доброто за посредник. Когато искате да се разправяте със злото, кажете: „Моля, направете ми една услуга." Защото, щом искаш да се разправяш със злото, ще бъдеш бит. Ако излезеш от злото, от кантората на злото, всякога ще носиш едно благо. Ще те бие този, който има да дава. Които ходят в кантората на злото, всякога са бити. Злото е един господар. Като идеш, ти ще внасяш, ще излизаш навън.

Аз да ви препоръчам едно правило. Щом имате да вземате от един лош човек, като идеш, той ще те набие. Щом като видиш, че си мърда устата, кажи: „Господине, оставам на Ваше разположение." Пък ти излез навън. Ще видиш, той се усмихне и ще каже: „Умен е." Или казано на друг език. При лошия човек заключи устата си. Пък му кажи тъй: „Ти си много благороден, отличен човек. Дядо ти, баба *ти* са много добри хора." Тогава вие ще мязате на един турчин, който насадил нивата си, пък се навъдили хиляди лалугери и изяли житото.

Турчинът казва: „Всичките ще ги избия." Взима си чифтето да ги бие на нивата. Като приближава, всичките лалугери подигнали краката си. Той казва: „Ха, признавате ли ме за господар, харизвам ви житото."

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиринадесета беседа на Младежкия окултен клас 23 декември 1932 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ИКОНОМИЯ НА СИЛИТЕ

Тайна молитва

Може ли човек да е сиромах, преди да бъде богат? Ще прочета 40-а глава от Исая.

Размишление

Какво го е заставило, какви са били условията, при които той е изказал тези думи? Те се отнасят за времето. Това е една гама. И тогава в 12-и стих минава в друга гама на размишление. Към 15-и стих преминава в друго положение. *(Учителят прочете до 27-и стих.)*

Когато човек се заблуждава, има специфични положения. Художникът се заблуждава със сенките. Художникът може да се заблуждава, че той може да рисува. Математикът може да се заблуждава, че той може да смята. Когато има какво да смяташ, но когато нямаш какво да смяташ?

Представете си, преди да са били направени небесата. С какво ще смяташ? С какво е смятал Господ? Сега хората имат жито и може да смятат с него, но представете си, че нямаше нито прашинки, нито жито. На какво ще смяташ? Пък няма книги, на какво ще четеш? На какво Господ ще чете? Сега вие смятате върху това, което той е направил. Казвате: „Много зная да смятам.“ Тогава кое е реалното?

Казвам, видимото, което съществува, е реалното. Какво разбирате под думата „реалност“. Конят, който има 40-50 килограма на гърба си, не е ли това реално? Той усеща и дотогава, докато конят носи товар, докато чувства товара, докато не мисли, той усеща, не има товар. Конят мисли какво може да мисли повече? Ако дойде в него

съзнанието на човека, вие може да се намерите в положението на коня. Усещате нещо неприятно. Казвате: „Тежко ми е. Защо ми е тежко, не зная.“ Като коня седите и конят усеща, че му е тежко. Ако конят каже: „Тежко ми е“, какво трябва да се направи? Дойде този кон и казва: „Тежко ми е.“ Отиде при друг кон и казва: „Тежко ми е.“ Другият кон казва: „Че как ти е тежко?“ Не му идва наум, че когато кон иде при друг кон и каже: „Тежко ми е“, той не може да разбере. Този кон, който не е натоварен, не може да разбере как му е тежко. Какво ти е тежко? Ние не знаем, не може да забележим, че има нещо на гърба. Казва: „Тежко ми е.“ „Къде?“ „Някъде тук ми е тежко.“ Конете казват: „Няма нищо, ще мине.“ „Как ще мине?“ За да мине, този товар от гърба трябва да слезе.

Питам, как е дошъл товарът на гърба? Натоварили са го. И казвате: „Конят е натоварен.“ Въпросът не е разрешен. Като дойде, казва: „Тежко ми е.“ Докато на коня тежи, ти казваш: „Лесна работа.“ Но като дойде на тебе, казваш: „Тежко ми е.“ „Няма нищо.“ „Как няма? Тежко ми е.“ „Къде ти е тежко? Никой не може да види твоята тежест.“ Разправяш на едного, на втори, на трети, на четвърти, най-после носиш тежестта и никой не може да ти помогне. Питам, какво ще разбереш, като ти е тежко?

Фиг. 1

Допуснете сега какво съм разрешил. Вие това (Фиг. 1) може да го уподобите на човек. Това са долини, равнини, върхове. Ако измените тази линия, това са плоскости. Един геометрик ще каже, че тук има. Може ли човешкият мозък да се постави другояче? Не може. И най-после поставям въпроса другояче. Какви са били измеренията на този, който е направил тази машина? Защото човешкото тяло е машина и е една от най-сложните машини. Какви са били съображенията на онези, които са създали машината? При тия условия той може ли да създаде другояче?

Ако можеше, трябваше да го създаде другояче. Тогава казвам, по друг начин може да се създаде. Как? По кой начин? Някъде туряме нос. Може ли човек да тури носа на друго място? Да го окачим настрани или да го турим отзад, или да го окачим на рамото, или да го окачим на коляното? Когато у коня се развие съзнание, той ще вземе да се гордее, че му тежи. Той ще докаже научно, че само на един силен човек може да му тежи.

Казвате: „Знаете ли какво нося на гърба си? Това са толкоз и толкоз килограма тежести. Ти може ли да носиш толкова?“ Има вече едно различие. Той не знае какво нещо е тежест. Сега чрез тежестта измерва своята сила. Колкото на коня му е по-тежко, толкоз силата му е по-голяма. И колкото на коня му е по-малко тежко, толкоз силата му е по-малка. Сега вие казвате тъй: „Тежко ми е.“ Казвам, измери силата си. Тежко ти е тебе на сърцето. Тогава започни да теглиш, да измерваш. Измени състоянието си, измервай. Че колкото е по-голяма тежестта, толкова е по-голяма и силата.

Сега вие разрешавате въпроса другояче. Казвате: „Мене не ми трябва никаква тежест.“ Щом изхвърлите тежестта, ще изхвърлите всякаква сила. Начинът, по който може да измериш, ако няма никаква тежест отгоре, няма да има смени на човешкото съзнание. Тогава в живота що е едно противоречие? Едно препятствие. Всякога, за да се

прояви каква и да е сила в природата, която тече, трябва да турите препятствие, да я отклоните от първоначалния път. Тогава, когато отклоните богатия от неговия първоначален път, какво става? Какво ще стане с богатия? Много работи ще станат. Но ако богатият измени пътя на богатството, какво иде след пътя на богатството? Ако конят иска да измени пътя на тежестта, какво ще стане? Щом се сменя тежестта от гърба му, изменя се неговият път. Значи богатият щом измени своя път, той осиромашава. Но когато сиромахът измени своя път, какво ще стане с него? Той ще забогатее.

Следователно при тия две положения философията как ще уподобите в какво седи богатството? Как ще уподобите богатството? Богатството всякога седи така. Тази линия е линия на богатството:

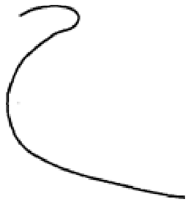

Фиг. 2

За да забогатееш, трябва да слезеш. За да осиромашееш, трябва да се дигнеш нагоре. Който се дига нагоре, осиромашава. Който слиза надолу, забогатява. Вие считате богатите за много красиви хора. Крайно безобразни са. По-безобразна линия от линията на богатството няма. От невидимия свят когато казват на някой да се отрече от богатството, то е, понеже иска да бъде красив. Казват: „Отречи се от богатството.“ Богатството е голяма грозота. Тук, на земята, минава за хубаво. Казвате: „Богат човек.“ Линиите на богатството са най-грозните линии в живота. Те функционират в една толкоз гъста материя. Всички са изкривени, няма нищо хармонично. Имат да преодоляват много големи препятствия.

Следователно никога човек не може да бъде красив, ако той е богат. Красота значи – трябва да се освободиш от богатството. Във вашия ум седи богатството. Щом се освободите от богатството, какво ще остане? Ти ще се освободиш от линиите на грозотата. Например ти разчиташ, че си глупав човек. Имаш безобразна линия. Ти разчиташ на 200-300 хиляди в касата. На туй, което е мъртво. Казваш: „Тия пари докато са в мене...“ На какво основание „в мене“? Ако няма нито един човек в тебе? Да кажем, имаш 20 милиона в касата. Питам, защо ще ти бъдат тия пари. Къде ще ги туриш? Тия пари имат смисъл между хората, които може да позанимаеш. Ако кажеш: „Потребни са, дрехи ще си направя“, но то е вече един свят съвсем друг.

Вие всички имате голяма вяра в богатството. Казвате: „Аз съм богат.“ И всички съвременни хора, и цялото човечество от памтивека страда от богатство. След като стане богатият богат, той вече не работи. Богатият, след като стане богат, не се учи. След като богатият стане богат, не се моли. Само знае да спи и да яде. Крайни богаташи бяха млекопитающите. С хоботи. Но такъв предипотопен богаташ, ако дойдеше в една наша гора за три-четири месеца, ще я оскубе. Питам тогава, какво ще прави човек? Човек ще мине в друго положение. Казвате: „Богат по ум.“ После казвате: „Богат по сърце.“ Смекчава се малко, но богатството във всичките положения трябва да се смени физическото богатство трябва да се смени. Богатството на чувствата и богатството на ума трябва да се хармонизират с човешкия дух.

Сега аз не искам да ви препоръчвам сиромашията, защото в сиромашията има толкоз опасност, колкото в богатството. Когато станеш прашинка, няма да имаш опорна точка. И всякъде ще те гонят. Ти ще бъдеш във вечно движение. Вие казвате: „Вечно движение.“ Знаете ли какво е вечно движение? Никъде да не те искат.

Представете си, вие се спирате в един град. Ходите в една къща, в друга, обикаляте целия град, никъде не ви искат. Имате нужда да си починете, няма място заради вас. Това е то сиромашията. Каква линия има? Има една линия. Че сиромахът казва тъй: „За предпочитане е грозотата пред скитането.“ Защото грозотата е нещо установено, а пък да се скиташ – скитник. Грозотията е богатство. Скитането е сиромашия. Но тази философия не помага.

При сегашните условия вие ще кажете така: „Какво ме интересува? Предпочитам аз да съм грозен, но да си имам нещо.“ Какво е туй нещо? Питам тогава. Много добре. Една отлична философска мисъл. Казвате: „Да си имам нещо.“ Какво е туй, което да си имаш? Какво нещо ще имате, кажете ми. Грозотата сама по себе си е опасна, когато иде отвън. Има една физическа грозота, която е наложена отвън, с която не можем да се справим. Има една сиромашия отвън, която ни се налага. И с нея по някой път не може човек да се справи. Следователно той трябва да намери една съединителна нишка между сиромашията и богатството.

Да кажем, вие сте недоволен. Какво представя туй състояние? Представете си доволен. Мислиш, доволен си в мисълта си. Доволен си в чувствата, доволен си в постъпките. Казваш: „Доволен съм в своите схващания във физическия свят.“ Или си доволен от своето положение. Туй, което схващаш, реалното положение, или си доволен от своето разбиране. Да кажем към коя категория спада доволството в човека? Доволен е човек. Вземете една мисъл. Ти си доволен, че си разрешил една задача. Корен квадратен от 9. Какво си решил? Корен квадратен от 9 колко е? Девет. Какво си решил? А корен квадратен от 3? *(Няма.)*

Тогава вземам, че разделям трите на 9. Какъв е коренът от 9? Колко са три парчета, и пак разделям на 9, но питам сега, между всичките тия квадратни корени какво отношение има? Какво

отношение има, математическо отношение? Корен квадратен има, не че няма, но не е точно. След като се раздели това число, може ли да се получи пак квадратен корен? Мерно е, ако нещата при известни условия са така, но при туй положение е само временно положение. Трите в дадения случай, в тази система на туй броене, вярно е. Че трите нямат точен квадратен корен, но то е само при известно отношение. При тази система как са съпоставени нещата? Корен квадратен на трите няма.

Но тогава как е произлязло числото 3? Ако няма корен квадратен, пък знаем, че не е първично число. Корен квадратен на 9 не може да се дели на първично число. Девет първично число ли е? Значи при дадени условия не може да се измери. Какво разбираме, когато едно число е корен на друго? Ние считаме, че 9 е произлязло от умножението на 3 само на себе си. Може ли да се получи 9? Като се умножи друго число. Като се умножи 3 на себе си, получаваме 9. Другите числа като умножаваме, не можем да получим числото 9. В геометрията имаме едно отношение, в математиката – друго. Математиката работи с един свят, геометрията – с друг. Това са два различни свята. Следователно туй, което е вярно в геометрията, което важи в геометрията, не важи в математиката. То е в приложението на някои геометрически идеи.

Да допуснем, имате известна енергия някъде. Човешката уста за пример как са се образували? Известен център има. Устата е разделена на две. Значи имате радиус. Доколко могат да бъдат големи човешките уста? То е точно определено. Човешката уста се е определила според височината, според обема на стомаха. Според възможността, която имаш, да ядеш, толкоз ще бъдат големи устата. Първо дебелината на устните показва какво желание имаш да ядеш. Тези, които имат по-големи бърни, у тях желанието е било по-силно. Онези, на които бърните са по-тънки, физиологическият процес е бил

по-слаб. Големите уста показват много голямо количество. Онези хора с големите уста много са яли. Много голямо количество са възприемали, а онези с малките уста по-малко храна са възприемали.

Сега турени, самите уста имат друго значение, физиогномически вече каква е чувствителността на устата? Те са вече израз на чувствата. В едного чувствата са повече развити, но туй, ако се разгледа само горната страна, много красива линия има. Най-първо, иде съдим по обема на бърните. По обема на бърните, ако се съди, показва способността за хранене. Второ, показва какви са неговите чувства, количеството на чувствата, интензивността на чувствата. И най-после – какъв е неговият манталитет или неговата умствена способност. И малките линии, които може да се образуват, малките трапчинки физиологически се обясняват. После изпъкването на линията горе.

Казвам, във физическия свят има някои работи... Сега, ако се предаде едно число, да кажем 9, което функционира вече във физическия свят, то е корен квадратен на 3. Трите съдържа 3 единици в себе си. Как може да бъде корен? Но числото само по себе си не е корен. Тогава ние наричаме корен на всичките числа, от които са произлезли. В търговията, като имаш 3 лева капитал вложени и ако всяко число даде толкоз, колко ще имаш? Колко ще даде числото 3? Значи печалбата показва едно число какво може да даде.

Та тогава казвам същината. Тогава ние имаме числото 3, което съставя капитал. Нали така? Този капитал като е обърнат 3 пъти, оборот ще направи, дава числото 3. Тогава имаме числото 9, тогава реалната печалба колко е? Шест. Трите е корен, а тогава шестте какво е? То е печалба. Печалбата нещо реално ли е? Този резултат 6 не може ли да го произведем с някое друго число. Може. Но геометриците имат съвсем друго – 3, умножено само на себе си, какво дава? Две, умножено само на себе си, какво представлява? Две по 2 е равно на 4.

Четири на какво е равно? Сигурно е, че 3 по 3 дава 9, 2 по 2 дава 4. Като умножим 3 по 3, получаваме 9 – едно неутрално число. Като умножим по 2, имаме 4 – едно положително число. Сега отвлечената мисъл. Това е така в материалния свят – 3 по е равно на 9. Ако работите с 3 хиляди лева или ако работите с 2 хиляди лева, кое е за предпочитане – с 3 хиляди или с 2 хиляди? Но ние се отвлякохме. Това са философски работи.

Въпросът беше за богатството. Богатството е известно натрупване на известна излишна материя, натрупана някъде, която може да се употреби. Всичкото богатство седи някъде в някой материал – струпано злато или плодове, или някакви изделия – какво и да са. То се нарича богатство за известно време, докато ти влагаш, но тия резултати, придобити, излишните резултати, и ти минаваш за богат. Богатият какво отношение има към богатството си? Какво отношение има един кон към товара си? Или какво отношение имате вие към вашата тежест? Казвате: „Тежко ми е." Вземете същия закон. Казвате: „Тежи ми нещо." Значи, щом ти тежи, ти си богат. Щом не ти тежи, сиромах си.

Питам тогава, защо вие сте недоволни от вашето богатство? Когато кажеш, че ти е тежко, ти си богат човек. Защо си недоволен от богатството в дадения случай? Имате една задача в училището и ако вие не може да я разрешите, вие падате в очите на вашия учител. Ако решите задачата, вие се считате, че сте способен. Но защо тогава, когато един разучава един въпрос, да кажем, една каса, която е затворена. Един крадец влиза. Един, който разрешава задачата, разрешава една сложна задача, че отвори касата. Защо, като разреши тази задача, го държат отговорен? А да кажем някой път, ако някой банкер си изгуби ключа и дойде един, че му отвори касата, той ще му плати. Питам, защо на единия човек като отвори касата, му плащат, а

в другия случай, без да знае господарят, го държат отговорен? Защо в единия случай е нормално, а в другия случай считат анормално?

Представете си сега, че се намирате в един свят, малко по-другояче устроен. Сега ще ви представя един въображаем свят. Свят, който съществува. Свят, който хората след хиляди години ще почнат да го изучават. Представете си, че се намирате пред един учен човек, отвориш касата на един богат човек – той е заминал и оставил на неговите наследници. Но касата е така затворена, че никой не може да отвори. Ти си учен човек, отвориш касата. Ти казваш: „Отвори касата. Каквото намериш в касата, дай нещо." Но представете си, че има един свят – ти след като отвориш тази каса, ти ще се намериш затворен в друга каса. Ти като намериш богатството, като отвориш касата и като речеш да излезеш, намериш се, че си затворен както имането в тази каса.

Тогава питам, тебе кой ще извади из касата? Как ще обясните? Ти си затворен в касата, както богатството е затворено. Тогава започваш да хлопаш отвътре. И трябва да дойде някой отвън да отключи. Ти казваш: „Ще ви дам всичко, само отключете касата, в която съм заключен." Но законът е пак същият. Този, който дойде да те отключи, той се заключва в друга каса – по-голяма. И има условия в този свят. Има хора, на които в този свят ако помогнеш, той е сиромах. Той като е сиромах, ти му помогнеш, той се освобождава от сиромашията, намери се при благоприятни условия, но ти се намираш заключен в сиромашията, в друга – по-голяма – каса.

Тогава питам. Ако ти си помогнал на първия, трябва на тебе друг да помогне. И много пъти отива някой да помогне на този, който се дави в морето. Удавникът го хване, и той потъне. Питам, каква полза има, ако хванеш едного да го извадиш, а пък ти се давиш с него? Ти се давиш и казваш: „Трябва да ми помогне някой." Той те хваща, и

той започва да се дави. Кое е за предпочитане – един да се удави или двама? Начинът за избавлението може да е такъв. На този, който

се дава, хвърли му едно въже. Свържи го с въже. Този е един начин на избавление.

Онзи, който иска да помага, той трябва да разбира законите. Може ли един учител да помага на един ученик? Не може. Ако той помага всякога и му решава задачите, ученикът нищо няма да научи. Учителят ще го остави. По-добре да се удави, да го дигне учителят, отколкото да му разправя. Казвате: „Да го не скъса.“ Нека да го скъса, няма нищо. Някой път е за предпочитане да те скъсат. Всички вие не обичате скъсаните работи. Но това не е ли скъсано? *(Учителят показва дупката на палтото си.)* Защо са тия работи? *(Дупките на палтото.)* Питам сега, каква полза има от тия джобове? Аз наричам тия джобове гимнастически упражнения. Защото човек трябва да работи. Той, като не знае какво да прави, бърка в джоба, после извади ръцете. Той казва: „Трябва да работя.“ Той бърка в джоба, туря кърпата, извади си ръцете.

И при дадените условия туй е реалното – да знаеш как да умножаваш 3. Нали всички знаете как да умножавате. Да кажем, имате 3 хиляди. В училището казваш: „Три по 3 е равно на 9.“ Веднага напишеш. Излезеш вън в живота, пак имаш 3, и пак умножаваш. Търговец си с 3 хиляди лева капитал. Колко мъчно става умножението? За колко време можеш да умножиш 3 хиляди? Да кажем, за 3 хиляди лева си купил стока, трябва да я продадеш. Колко трябва да спечелиш от нея, за да образуваш числото 9 хиляди? В едно отношение може би за в бъдеще ще се разглеждат тези неща.

Ако вземете кръвта на един човек, който казва, че му е тежко, ако вземете кръвта в дадения случай на скърбящия човек, разните скърби имат разни съединения. Числата, тези първични елементи, от които човек е направен, имате едно дисхармонично съчетание на външните

условия. Веднага ако направите едно изследване на кръвта на един богат човек и кръвта на сиромаха, ще намерите разлика в съставните части. В богатия иде намерите повече злато, а в сиромаха ще намерите много малко органическо злато. В умствено отношение когато вземете някой гениален човек и направите анализ на кръвта на този учен човек, ще намерите известни елементи, а в кръвта на невежия тия елементи са много малко. Ако направите анализ на кръвта на силния човек, ще намерите известни елементи, а в кръвта на слабия няма ги.

В добрия и в лошия човек ще намерите пак същата разлика. Има нещо, което присъства в добрия. Има нещо, което отсъства в лошия. Има нещо, което лошият има, а пък добрият няма. За пример вземете всичките хора, които са подозрителни. Подозрителният човек всякога съдържа известни физиогномически черти. От ред поколения съществува подозрение, мнителност. Каквото види в света, всякога ще се противопостави на противоположната страна. Той подозира там, дето няма абсолютно нищо. Никаква причина няма за подозрение. Има някои, които никак не подозират. Значи един, който подозира, съществува нещо в кръвта му, което го заставя да подозира.

И казвам, за в бъдеще ти ще вземеш кръвта и ще правиш своите изследвания. И някой път кръвта е много по-добра за изследване, понеже в нея съществуват реалните елементи на характера. Не знаеш в дадения случай какво си ти. Защото на лицето може да е оставил някакъв знак, а кръвта може да се е изменила. А пък ти още носиш тези остатъци, но когато се премахнат всичките елементи на подозрението, които съществуват в кръвта, тази линия на лицето и тя ще се махне. Всяка една физиогномическа черта расте, израства.

Например онези хора, които са минали през големи скърби и страдания, в тях се образуват вглъбнати линии по лицето. Долини се образуват. Аз ги наричам, това са хора на големите долини. По

техните лица бразди има, набраздени са. Ако страданията са били разумни, и чертите са разумни. Ако страданията са били безобразни, и линиите на лицето са разхвърляни. Някой път и на ръката има линии. Те са мъчнотии, през които са минали хората. Тези линии тук на сърцето, те показват пътищата, по които умът минава. И сърцето. Линията на ума показва, че е по-млада линия. Няма много разклонения. Линията на сърцето е по-стара, отколкото линията на ума. Но това са посторонни работи.

Вие казвате тъй: „Нас не ни интересува това. Интересува ни сегашното положение." Вие имате едно тягостно състояние, тежи ви нещо. Или имате някаква идея за постижение, да станете учен човек. Тази ученост е свързана пак с материалните работи. Вие искате, за да се подобри положението, да станете професор или учител, или певец. В основата седи да изкарате вашата прехрана по-добре. За половин час или за два часа и половина вземаш 30-40 хиляди в една вечер. А друг целия ден копае на някое лозе с мотиката, дига, слага и едва 50-60 лева взима.

Питам сега. Ако дойдеш между изкуството да копаеш и изкуството да пееш, кое изкуство ще избереш? Пеенето е за предпочитане. Забележете един художник, който е майстор. Ще вземе една картина, с четка, с боите ще нахвърли тук-там, ще направи една картина, ще вземе 300 хиляди лева. Не е ли по-хубаво с четката да поработиш малко и да вземеш 200-300 хиляди лева, отколкото с чука да работиш 4-5 месеца и едва ще ти дадат 1000 лева. Казваш: „Дотегна ми този занаят." Тогава кой занаят вие ще изберете? Или певец, или изкуството с четката. Ако бихте имали туй изкуство да рисувате или пък изкуството да пеете, колцина от вас бихте могли да пеете? Не само да пееш, но да имаш в партитурата си тия правите линии. Не две октави, но три октави и половина да взимаш. Ако може да пееш повече от три октави и половина, вие ще имате милиони. Аз ви

казвам в какво седи вашето щастие. В три октави и половина. Ако вие имате един глас от три октави и половина, ще имате вече милиони.

Едно обявление само да се даде, че имате глас от три октави и половина, веднага от Америка, от Германия ще дойдат и ще ви ангажират. И професори ще намерят да ви учат. Кажете кой от вас има три октави и половина.

Някои от вас ме питат къде има заровено богатство. Аз казвам, три октави и половина е много по-добре, отколкото заровеното богатство. Не е достатъчно, не е необходимо всинца да имате три октави. Има една тайна в света. Вие не знаете закона. Ако вие всички съставяте един клас, няма какво да ме питате. Може да избера един ваш делегат и вие да си концентрирате ума. Може да го заставите да има три октави и половина. И след две, три, четири години като го пратите в странство, каквото сте чели, братски да го делите. Такъв един опит не струва пари да го направим.

Сега казвам, защо Господ е направил света? Той го е направил, но този свят ние още не разбираме. Ние не може да използваме света. В тези богомилските легенди, в една българска легенда се казва, че дяволът и Господът били ортаци. Направили земята и тя била много малка. Дяволът искал да развали ортаклъка с Господа. Заспал Господ и дяволът искал да го хвърли във водата. Взел го, носи го към запад. Но земята става голяма, все расла и не може да го хвърли във водата. Хвърля се към изток, но земята все се протака на изток. Носи го на юг, носи го на север – навсякъде земята все става голяма. И така земята станала много голяма. Занесъл го на едно място и дяволът казал на Господа, лъже го: „Носех те да направя земята по-голяма." „Носи ме да ме хвърлиш във водата, но не можа да намериш вода."

Хубаво е като те носят някъде да те давят, да бъдеш от тези като Господа. Като те носят някъде, да не може да те удави, да не може да намери вода да те удави, защото, ако може да намери вода,

непременно ще те хвърли и ортаклъкът ще се свърши. Дяволът е потребен ортак, защото, ако Господ има нужда от него, с ортаклък работа върши. Или казано другояче, лошите условия в живота това е дяволът, добрите условия това е Господ. Ти непременно ще дружиш и с Господ, и с дявола. Като те носи дяволът, ще ти даде условия да работиш, широка земя ще даде, като носиш доброто. Той ще те научи как да обработваш. Дяволът създава нещо материално. Господ ще те научи как да го използваш разумно. Дяволът ще даде грубите условия. Сега вас дяволът ви е научил вас да копаете, да орете земята.

Всякога в живота се ражда една дарба в човека след големи изпитания и терзания вътре. Млекопитающите, които минаха една дисциплина на ужасни страдания, тогава се родиха хората. Съвременните хора минаха при същите големи изпитания, за да се пробуди съзнанието, защото човек, когато е подложен на страдания, учи. Някой път ние страдаме, без да разбираме смисъла на страданията. Казвате: „Тежи ми." Схващате много субективно. Страданията са известна икономия. Има общи страдания, има и частни страдания в света.

За пример вие никога не мислите за вашите крака, но ако вашите крака имаха съзнание... Целия ден вие ходите, разхождате се, приятно ви е, но на краката ви как е, не мислите. На вас е много добре. Ходиш, разхождаш се, гледаш, но хич не питаш краката си. Тогава можеш да попиташ краката какво иска тази съдба, защо ме тласка така. Разбира се, краката са на най-ниското положение. Вземете очите и ушите. Те имат по-възвишена служба. Те са малко по-доволни от господаря. По-деликатна работа има. Но на краката, господарят спрямо краката е снизходителен. Вечерно време ще ги помилва, ще ги умие. Казва: „Ще ме извините." Умориха се краката и той ще ги помилва с ръце. „Няма какво да се прави. И за мен, и за вас

е потребно. Понеже, ако аз не ходя, ако аз фалирам, и вие ще фалирате."

Краката са свързани и с господаря. Ако е добре на господаря, ще бъде добре и на краката. Ако е зле на господаря, ще бъде зле и на краката. Има известни страдания, които са необходими в битието, трябва да ги носим. Ние трябва да излезем от страданията. Трябва да знаем, че светът се състои от едно колективно съзнание. Туй, че страдаме в даден случай, ние сме една функция, за да се извърши една работа. След като се извърши, туй съзнание ще дойде, необходимо е туй.

Може да питате, но не може да се даде отговор защо човек трябва да страда, за сегашните страдания, които съществуват. Ако бихте имали сегашните познания за човешкото общество, щяха да се родят противоречиви състояния между вас. Сега ако имате едно познание, да се познавате такива, каквито сте, вие не може да се съберете на едно място. Благодарение на вашето невежество вие сте се събрали. Ако дойде знанието, тия образи, тия положителни сили се отблъскват. Сега, разбира се, вземете онази нечистата кръв. Тя е произлязла от храненето, от нездравословната храна, която човек е взел. От кръвта му зависи, в която животът функционира.

Затуй днес психолозите трябва да изменят своите мисли, своите чувствания и да привлекат туй новото в света, което е потребно. Защото щастливият живот почива на съвсем други разумни условия. Учеността на човека или гениалността на човека, или талантът е обоснован на много материална база. Ред поколения трябва да вървят по тази линия, за да има условия за талантливи, за гениални хора. Трябва да измените вашия начин на мислене. Седя тъй и казвам, трябва да се измените. Но трябва школа, трябва да прилагате. Толкоз години проповядвам и в съзнанието си аз съм стигнал дотам, че знанието, което имате, то ще започне да ви мъчи. Знанието ви мъчи.

Някой казва: „Що ми трябваше." Хубавото е там, то е път. Започнеш ли да се мъчиш, то е много естествено.

Да кажем, вас ви дават торба с банкноти. Минавате през разбойническо поле. Казвате: „Що ми трябваше да нося това." Вие минавате през една област, дето знанието може да ви причини страдание. Не че знанието само по себе си е лошо. Сега според вас каква е целта? Недоволството с какво може да го лекувате? Как се лекува човешкото недоволство? То е потребно, но с какво може да се лекува? Три октави и половина. Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни. Но кога можеш да пееш? Какво трябва да се притури, за да се тури тази формула на работа? Дайте сега някоя дума, за да се довърши песента.

Най-първо вие се изследвайте кой колко октави може да вземе. През тази – трийсет и третата година, поне с един тон да подигнете гласа си. Може ли да придобиете два тона? Кой е най-високият тон, който можете да вземете? Законът е същият. Дойдеш до едно място и казваш: „Този тон е висок и не може да го взема." Дойдеш до известна работа и казваш: „Тази работа не може да разбера, тя не е за мене." От най-малките препятствия вие се спъвате. Дойде една мъчнотия, спънете се. Дойде втора, трета, четвърта, спъвате се и най-после питате: „Защо ми са всички тези мъчнотии?" Продайте мъчнотиите. Щом имате много мъчнотии, продайте ги. То е стока за продан. Имаш голямо страдание. Продай го. Имаш големи несгоди в живота. Продай ги. Имаш голямо недоволство. Продай от него половината. Учените нали предават пеенето? Толкоз учители предават пеене. Само че вие не знаете къде да го продадете. Недоволството се продава не на, недоволния човек. Ти ще го продадеш на някой, който е крайно щастлив. Той те чака само да продадеш малко. За него недоволството представлява нещо ценно. Крайно щастливият човек ако види един недоволен човек, той го покани вкъщи и казва: „Продай ми малко от

него.“ И винаги, когато сте недоволни, намерете най-щастливия човек, продайте от него, той ще ми услужи, ще купи.

Това са две състояния. Доволен и недоволен. Не се търсят. И през девет баира се намират. Доволен с недоволен се отблъсква. Доволен с доволен и те се отблъскват. Всякога един недоволен човек търси доволен и се приближава. Тогава се съединяват. И тогава съединявайте една доволна мисъл с едно недоволно чувство. Съединявайте една просветена мисъл с едно невежо чувство. Има подобие. Тогава за вашата мисъл има какво да работи. Вие в себе си трябва да намерите това. Вие сте недоволни. Намерете онова, което е доволно в тебе. Ти някой път си буен, гневен. Търси у тебе този, който е миролюбив, съедини двамата. Туй буйното у тебе съедини с тихото, кроткото, между тях има отношение. Вие търсите подобие отвън, но в себе си вие съединявайте тия полюси и по закона на самовъзпитанието човек, който иска да се повдигне в света, непременно трябва да разбира законите на своето естество. Той може да се отчае и да каже: „Това е нещо непостижимо.“ Така е. Непостижимо е, докато не знаеш. Щом знаеш, ще намериш изходния път на три октави и половина.

Сега вас ви липсва едно нещо. Липсва ви злато. Малко злато имате. После малко радий имате, не сте радиоактивни. Не, някой казва: „Не си струва човек да бъде добър.“ Добър трябва да бъдеш. То е радий в света. Доброто е радий в света. В духовния свят то е радий – най-мощната сила, която работи. Добрият човек не е само отвън като красива картина. Той е един елемент, който реагира навсякъде, дето мине. Той ще произведе цял един преврат. Той е като един параход, който минава в океана, и всякога ще остави един път, ще размести водата, ще направи известни вълни, известни пертурбации. Вие искате да минете в света, без да направите някаква промяна. Като минете, казвате – туй да минеш, че никой да не усети. Като минеш

някъде, че всички да усетят. Някой път е хубаво, като минеш някъде, ме всички да усетят. Някой път не е. Някой път трябва всички да усетят. Не искам да бъдем много меки.

Сега, като говоря, казвате: „Трябва да бъдем тихи.“ Ние не сме за туй миролюбие. Ние сме за хармонията на нещата. Не да бъдем от тихите хора. Казвате: „Да не направим бела някъде.“ Ако не направиш беля някому, беля ще направиш на себе си. Сега да се разберем. Едно правило турете. Каквато и мисъл да дойде у вас, считайте, че е на място. Тази мисъл, която влезе, може да ви измъчва в дадения случай, тази мисъл може да бъде приятна за другите. За пример във вас може да дойде една мисъл. Искате да отворите една чужда каса, да вземете пари. Казвате: „Каква грозна Мисъл, кражба.“ Но тази мисъл вече я има богаташът, който изважда ключа. Той има желание да се отвори касата и да вземе малко пари. Тази същата мисъл, която вас измъчва, тя каца в ума на един богаташ и той бръква и взема пари. Казва: „Желая да изчезне тази мисъл.“ Ако изчезне, този богатият няма сила да отвори касата. Вие, които желаете да отворите касата, вие помагате той да отвори касата.

Следователно злото е опакото на доброто. Неразбраното добро е зло. Неразбраното зло е добро. И неразбраното добро е зло. Разбраното зло е добро. Как така? Това е една философия вече. Разбраното зло е добро. А неразбраното добро е зло. В дадения случай, ако разбираш произхода на едно зло, ще намериш едно неразбрано добро. Когато ти подозираш едно добро, не си го разбрал. И ти създаваш в себе си зло. Защо ще ходиш да разбиваш една каса? Питам, ако аз съм един алхимик, който може да превръща елементите в злато, мислите ли, че аз ще ида да търся отгоре? Ако аз търся златото в касата, аз съм невежа. Казвам: „Мене злато не ми трябва.“ Под думите „не ми трябва злато“ какво разбирам? Взема някое парче желязо, дадат ми го и аз казвам: „Колко струва? Дай ми 100 килограма

желязо.“ Взема химикали, превърна го на злато. Аз съм толкова умен, че като почукам желязото, и то стане злато. Взема от него един килограм и си послужа. После, като излизам, за да не ме оберат разбойници, почукам пак и го направя на желязо, тъй щото то е магия. Това е знание. Ако вие имахте туй изкуство – само като почукате един елемент и да се превърне на злато, представете си, че имате тази сила да става на злато и като го чукате, пак стане, пак на желязо.

Вие тогава всичките тия науки може да слушате, но иде кажеш: „Аз зная едно нещо, което струва повече, отколкото всичкото знание.“ След като слушам известни теории по химия как се превръща желязото, аз зная само моя метод. Само като почукам желязото, и то се превръща на злато. Ще кажа: „Аз зная нещо, което е много сигурно, което струва повече от всичко и туй трябва да го нося със себе си.“ Този, който почука желязото и стане на злато, какъв човек е той? Каква активна сила е той? Каква мощна сила съдържа той в своето почукване? Знаете ли колко милиона ампера електрическа енергия ще произведе в един момент. То е цяла мощна батерия, която може да превърне елементите, като знае законите да превръща желязото. Това са трептения. Златото има особени трептения. Ако подигнеш желязото в тона на златото, веднага то се превръща. Трептенията на желязото ще минат в друга гама. Сега това за забавления от 1001 нощ, но много хубави развлечения са те.

Но същественото кое е? Колцина от вас може да вземете три октави и половина. Ако на някому липсват само три тона още от три октави и половина, той ще ги достави, и въпросът е разрешен. Златото може да се изкара. Като говоря за трите октави, ще работиш. Туй положение, в което сте, работете. Всеки трябва да бъде доволен и недоволен. Но вие сте виновати в едно нещо, че когато сте доволни,

виновати сте, че не сте недоволни. После пак сте виновати, че когато сте недоволни и плачете, не сте доволни.

Едновременно и двата процеса трябва да бъдат. Колкото сте доволни, толкова и недоволни. Не само да бъдете доволни, то е анормално състояние. Сега не ви обвинявам, не сте недоволни. Онези от вас, които сте недоволни, защо сте недоволни? И онези от вас, които сте доволни, защо не сте доволни? Човек, който има само едното, той е виноват. Кой е виноват? Виноват е, който е доволен. Вина има и който не е доволен. Онзи, който не е виноват, е виноват, не не е доволен.

Следователно, за да не бъдете виновни, трябва да имате и двете състояния. Туй е обмяна между хората, която съществува. Само доволните и недоволните хора се разбират. Двама доволни хора не може да се разберат. Но един недоволен и един доволен братски може да живеят. Едното е пасивно състояние, а другото е активно състояние. Сега турете в себе си правилото. Новото разбиране кое е? Ако сте недоволни със сърцето, бъдете доволни с ума. Ако сте недоволни с ума, бъдете доволни със сърцето. Направете един опит да проверите вярно ли е това, или не. Някой път вие сте недоволни от вашите чувства, турете доволна мисъл. Ако имате недоволна мисъл, турете доволно чувство в себе си на мястото на недоволството. Това е икономия на силите, които действат във вашия организъм. За да икономисвате, трябва да се сменят тия състояния. Всичките хора, практично които са се подигнали, те са разбирали тия състояния, те са постигнали равновесие на характера.

Аз говорих тази сутрин, понеже някои сте недоволни по ум, а други сте недоволни по сърце. Казвате: „Няма разрешение." Онези, които са недоволни по ум, да бъдат доволни по сърце. Някои сте недоволни по сърце. Някои сте недоволни по ум. Няма друго разрешение. Вие ще се намерите в трудно положение. Ако човек не

спазва този закон, не ви казвам какво може да дойде. Но никакво друго разрешение няма засега. При сегашните условия трябва да стане смяна между енергиите на сърцето и между енергиите на вашия ум. Сега стават, без да направите правилна обмяна. Който не направи правилна обмяна, в него иде онзи процес, както есенно време окапват листата. Казвате: „Тази работа е празна." Празно е едно място, второ, трето, четвърто, но идущата година трябва да дойдат пак. После пак окапват и няма никакво разрешение – от после е дошло окапването. Първоначално окапване на листата нямаше. Листата не са разбирали този закон, затова окапват. Ако вие не разбирате законите, ще дойде окапване на вашите листа, но трябва наука. Мнозина са казали: „Аз това го зная, това не е знание." Ако е за знание, аз зная всичко. Аз, почти откак свят светува, може да ви приведа исторически работи, но това не го считам знание.

Колко теории са създадени и изчезнали. Онова знание, с което сега може да разполагаме, може да се ползваш от него. Като идеш при природата, като говориш на нейния език, че тя да ти даде нещо, ти може да се ползваш от природата. Това наричаме знание. Като ѝ поговориш, по-щедра от нея няма. Но и по-скържава няма. Като ѝ поговориш на нейния език, по-щедра от нея няма, но ако не ѝ говориш на нейния език, по-скържава от нея няма. Ако някой път е много скържава, вие ѝ говорите на български. Ще разбирате езика ѝ. Като кажеш на нейния език, готова е всичко да даде. Поне една дума да знаете от това знание.

Тайна молитва

Петнадесета лекция на Младежкия окултен клас 6 януари 1933 г., петък, 5 часа, София – Изгрев

ОТНОШЕНИЕ НА МИСЛИТЕ И ЧУВСТВАТА

„Добрата молитва "

Тайна молитва

Кой е най-лесният отговор? Кой е най-мъчният отговор и кой е най-лесният отговор? Да кажем, имате две успоредни линии. Да кажем какво съдържание имат те. Ако тия линии ние ги прекръстосаме, свързваме ги. Казвате: „Какво има от това, ако са свързани?“ При известни условия няма нищо. Но при известни условия има много. На какво мяза това? Такива главочи има, но се образува по една случайност отрицателният знак „не“. Значи какво значение има? Как ще го представим геометрически? Кой е по-голям? Който дава или който взима? При процесите кой е по-голям? Който дава или който взима? Двояко може да се отговори.

Когато богатият дава, е по-голям и сиромахът, когато взима, е по-голям. Когато разбойникът те обира, той е по-голям, богатият е по-малък. Когато ти даваш, без да те изнасилват, или си в условия, при които насилието е изключено, или казвам другояче, ти си толкоз умен, толкоз силен, че никой не може да се бори с тебе. Защото силният човек всякога дава. Вземете двама силни хора, пехливани, които се борят. Нали дават нещо от себе си. Като се бори, той взема ли, или дава? Защо дава? Той дава, но същевременно има кой да спечели. Противникът, който има насреща, той е придобивката. Той казва: „Ако този противник може да го придобия, как ще го придобие сега?“ Ние наричаме това да победиш противника си. Ще победиш. Целият живот седи от такива понятия, изопачени понятия.

Що значи победа? Победил си противника, унищожил си го, премахнал си го, да нямаш никакви препятствия. Но как ще разберете

онова изречение: „Да победим природата.“? Кога човек си е турил задача да победи природата? Какво иска да каже? Може ли човек да победи природата? Да победи своята нисша природа? Но може ли да я победи? То се твърди тъй. Казват, че аз може да бъда учен човек. Тъй, то е едно понятие. Ти може да му даваш различни градини – големи и малки, но ученият човек според твоите понятия в какво отношение е учен?

НЕ >

НЕ <

Какво ще заключите от това? Какво ще получите от буквата „не“? Ако кажете така: „Не обичам да ти направя зло“, тогава де е силата на отрицанието? В думите „не обичам да ти направя зло“. Или по едно стечение на обстоятелствата имате „ще“. Какво означава „ще“? Каква част от речта е? То е хубаво, когато човек изгуби смисъла на всичките думи и не се безпокои.

Казвам, тогава може да вземе мястото на отрицанието. Ще ти взема парите. Какъв знак трябва да му турим? Ще преведете. То е цяла геометрия. Какъв знак ще прибавите? Имате три успоредни линии, имате един прав ъгъл, обърнат надолу (щ). Какво означава това геометрически? Представете си, че това са три реки, три канала. Представете си, че това е едно пристанище вътре. Може да си представите много други работи. „Ще“ в дадения случай, този триъгълник показва, че има да боравите във физическия свят с много гъста материя, на която материя трябва да знаете законите. Да кажем, химик може да сте. Отправяте някое вещество нагоре в пространството. Не тук, на земята. Едно същество, което е някъде, няма съзнание. Правите усилие. „Ще“-то това са сили, с които вие разполагате в дадения случай. Буквата „ще“ показва активност вътре. Направете с буквата „щ“ някоя дума – само която е миролюбива.

„Ще“-то съдържа известни потайни звукове. „Ще“-то винаги показва, че пътят е затворен. „Ще“-то показва, че пътят е затворен. За да се отвори, трябва да бъдеш много умен. „Ще“-то показва, че вратата е затворена и тоя звук в природата, че тази врата може да се отвори само при един случай – когато кажеш истината. Затворена врата е „ще“-то. Звукът е такъв. Следователно казваме „ще“-то, но то в природата е един затворен звук. Ти като дойдеш до него, ще мислиш.

Казвам, онези в древността, които са се занимавали с писаната реч, те са разбирали звуковете в природата. Ако един човек, който те среща, те поздрави, ако може да разгадаеш какви са първите звукове, може да направиш едно математическо уравнение, да пренесеш в геометрическа форма – то значи да го пренесеш в един свят проявен в гъстата материя, защото материята се отнася към първичните отношения. Всичката материя започва с числа. То е едно отношение в света. Представя цялата материя в света като единица, но раздвоена. Едно отношение. И тогава математикът казва „две“. Под думата „две“ подразбираме, че тази материя, която изпълнила пространството, се е диференцирала, видоизменила и са се образували две противоположни полушария. Образувало се е числото 2 на две равни части. И се е образувало едно равновесие. Една борба между две единици. Едното е едно, а другото е две. Борба. След туй, за да се прекрати с тази борба, излязло друго едно отношение числото 3, което показва, че силите са взели в природата едно направление, диференциране. Разумното в природата взело надмощие. Светът започнал да се твори. Питагор е дошъл до числото 4. Четири показва завършен процес, който останал в природата. Ние разбираме числата до 4. Вие може да смятате до хиляди, но разбирате до 4.

Какво разбирате, за пример? Човек има 4 тела, през които преминава – физическо тяло има, има свое тяло на чувствата, има тяло на своята мисъл, има тяло и на своя разум, или причинно тяло,

умствено тяло, астрално тяло и физическо тяло, през които той минава. Сега колцина от вас са се качвали горе в причинното тяло? Да бъдете в причинния свят, значи да сте в един свят, дето няма никакви противоречия в ума ви. Някой път се чувствате, че никакво противоречие нямате, като че всичко сте разбрали. Тъй ви се струва и вие сте във вашето причинно тяло. Слизате във вашата мисъл. Щом слезете в мисълта, вие не може да направите разлика между мислите и чувствата. Между чувствата и мислите каква разлика правите? Няма почти никаква разлика. Непроявеното чувство, нереализираното чувство е мисъл. Туй, което чувстваш, то не е реализирано, то е обект. Търсиш правилния начин за реализиране. Щом туй чувство може да го реализираш, то се превръща на мисъл. Когато се качиш в един по-висш свят, ще видиш, че между мислите и чувствата има едно и също повидимому отношение. Но мисълта е реализирано разумно чувство.

Това е едно понятие, върху което трябва да мислите. Не че са идентични. В дадения случай, когато ти чувстваш, то е състояние. Когато мислиш, е друго състояние. Има разлика между тия двете – реализираното желание и чувствуване. Мисълта е по-силна от чувствата в дадения случай, но чувството има по-голямо напрежение. В мисълта има по-голямо движение, а в чувството има по-голямо напрежение. Ти в чувството усещаш напрежение в себе си, а в мисълта ти усещаш движение. Щом дойде мисълта, ти се движиш. Щом чувстваш, казваш: „Иде ми да се пръсна.“ Това не е мисъл. Мисълта не напъва така. Чувството напъва. Сега това са отвлечени въпроси. Нищо не ви ползва. Може за една школа само, дето хората се занимават със скритите сили на природата. Имат си мястото, и за вас има място.

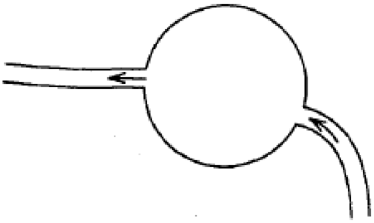

Фиг. 1

То е известно пространство, което е завладяло известно вещество, което се влива в едно малко езеро. Водата се влива в езерото и после излиза. Питам, след като се влива, вливането на водата в езерото и изливането на водата из езерото (Фиг. 1) какви процеси са? Водата, която се влива, допринася нещо. Не само допринася водата, но някой път допринася и гъста материя, пясък нанася на дъното. Тази вода, която изтича навън, изпразва езерото, но същевременно изнася нещо от езерото. Питам, след дълго време кой процес е по-силен – който се влива или който се излива? Който се влива.

Питам тогава, кой процес е по-силен – процесът на чувстването или процесът на мисленето? Има две мнения, философите и писателите са раздвоени. И в окултната школа са раздвоени, но в природата те са определени. Какво мислят философите, е едно. То е тяхно разбиране. Но в природата определени са отношенията на мислите и чувствата. Те имат определени отношения. Всякога, за да постигнеш едно свое желание, непременно трябва да разбираш неговите качества, неговите свойства, да разреша времето, при което туй чувство се проявява. Защото кога се явява времето? Времето се явява след условията. Времето, това е вратата. Ти имаш всичките средства. Имаш жито, имаш кола. Имаш нива къде да посееш житото. На разораната нива. Но търсиш удобно време да посееш.

Следователно при условията, които ти имаш, не знаеш времето. Някой казва: „Мене ми трябват условия. Мене ми трябват средства.“ Може да имаш, но ако не знаеш времето да използваш средствата, условията, ти никога не можеш да постигнеш желанието. Искате плодородие. Трябва да знаете времето, кога да посеете житото.

Та казвам, в едно отношение вие трябва да проучвате всичките занаяти в света, които съществуват. Това са методи, условия, при които човек може да постигне онова, което желае. Според новата наука на възпитание тук както сте поставени, вие не може да се възпитате. Едни от вас може да бъдат земледелци, други трябва да бъдат друго. Всичките изкуства, които имате – едни шивачи, готвачи, но трябва да имаш някакво занятие, трябва да се занимаваш с ума си. Ти седиш, искаш да пишеш. Всички поети не може да бъдете. Друг седне – философства върху въпросите. Но всички философи не може да бъдете. Защото философите най-малко материя имат. Хубаво, ще дойде гладът, философът какво ще прави, като дойде гладът? Той ще изясни причините на глада, но гладът трябва да се задоволи. Как се задоволява гладът? Защо трябва да яде човек? За да задоволи глада. Следователно защо трябва да ядем? За да услужим на глада. Той е господар, на когото аз служа. Господарят като каже: „Искам да ям“, и аз казвам: „Господарю, ще услужа. Имам всичкото разположение.“

Дойде жаждата. Тя е друг господар. Казва: „Жаден съм, вода искам.“ Казвам: „Господарю, ще имате вода.“ Дойде зрението. То е друг господар. Казва: „Искам светлина.“ Казвам: „Господарю, сега ще имате светлина.“ Човек има много господари. Казваме – той е господар на очите си. Аз пък казвам тъй. Аз съм слуга на очите си. Аз съм слуга на своето зрение. Аз съм слуга на своето слушане. Аз съм слуга на своето ходене. Аз представям неща, които не са всъщност така. Утре ако се откажат краката да ходят, господари са краката. Най-после краката казват: „Няма да ходим.“ Виждам, че не съм аз

господар. Краката казват: „Няма да ходим.“ И ти седиш. Казват: „Защо седиш?“ Днес не е разположен господарят.

Трябва ви новото в света. Туй знание, което имате сега, то е хубаво, но трябва да го преведете. Вие имате дроби и трябва да ги приведете към еднакъв знаменател. Вие имате ред и уравнения. Тия уравнения и други математически формули, методи на смятане, разните знаци, но всичко туй трябва да се тури в действие, да се изучават знаците на човешкия дух, законите на човешката душа, законите на човешкия ум и законите на човешкото тяло. Това е широка област. Когато човек не разбира нещата, той се обезсърчава. Обезсърчава се кой – господарят или слугата? Щом се обезсърчаваш, ти си слуга. „Следователно – казваш ти на себе си – не слугувам на господаря си.“

Прав ли съм сега? Щом господарят се обезсърчи, той не е господар. Той е слуга. И той си е турил наум, че е господар. Господарят не може да се обезсърчи. Той е господар на всичките условия. Щом е господар на условията, на времето, господар на силите, с които той функционира, той е слуга. Нека знае. Не може да направиш нещо, ще знаеш, че си слуга. Някои от вас казват: „Колко голям невежа е.“ Щом си невежа, слуга си. Какво има, че си слуга. Кой от вас е слуга, я ми кажете. Сега слугата се представя, когато има десетина души слуги. Става господар на другите слуги. На всичките е господар. Слугата помежду си минава за господар, играе роля на господар. Трябва да знае, че е временен господар.

Казвам, в дадения случай ще намериш известни отношения между вашите чувства и вашите стремежи какво можете да постигнете в света. За пример каква конкретна мисъл имате вие. Някои от вас искате да свършите по философия. Някои искате да свършите архитектура. Някои искате да свършите инженерство, трети искат да свършат медицина. Някои искат да станат геолози. Всички

тия неща са красиви, отлични. Какво се постига чрез биологията? Какво се постига чрез медицината? Или искате да свършите по математика. То е като онзи окултен ученик, който казва: „Три пъти в своите прераждания аз следвах математика и все свършвах отлично, и пак не можах да разбера математиката. Три пъти отлично свършвах математическите науки и досега е неразбрана в ума ми.“

Неразбраното какво показва? Слуга си. Да разбираш, значи да си господар, да си господар вече на положението. Математиката не е наука, която можеш да разбереш в някои отношения. Но всичко се мени във всичките тия формули в света, в нисшата математика това са отношения само на резултатите. За пример имате известни математически отношения. Само неизвестни сили, които действат. Количеството на веществото, върху което те оказват своето влияние. После имате част от времето и пространството, в което стават всички тия явления. И най-после имате математически отношения между едно съзнание и друго, между един ум и друг, между едно сърце и друго. После имате геометрически отношения. Казвате: „Аз го обичам много.“ „Обичам го много“, това значи – дал съм много. Казвате: „Той не ме обича.“ Аз тълкувам – малко дал. Не е платил за това, което съм дал. Как го обичаш? Дал си нещо от себе си и в замяна на това вие се сърдите, че няма обич. Друг казва: „Защо искаш да те обичам?“ „Трябва да ме обича, разбира се, как да не ме обича.“

Математически казвам. Ти му дай пари, пък дали той ще ти ги плати, или не, да го нямаме това. Аз да ида при търговеца, да му дам парите, пък той ако иска, да ми даде стоката. Аз му давам 10 хиляди лева и кажа: „Такава стока искам да ми дадеш. Толкоз и толкоз метра да ми дадеш искам.“ Зная точно определено колко да ми даде. Той казва: „Че как тъй. Ти – казва – ме обичаш, пък дали аз те обичам, то е друг въпрос.“ Такава философия в света няма. Съществуват тия

философи само от учебниците. В математическите формули съществуват мъртви отношения.

Казвам сега, да дойдем до реалното. Когато кажеш, че обичаш някого, ти най-първо прегледай какъв търговец е, има ли този материал, който искаш, и може ли да ти даде. Виж плата и нищо не говори. Кажи: „Дошъл съм да прегледам стоката, интересувам се." След като прегледаш всичката стока и намериш нещо, което има, че може да купиш, ще кажеш: „Аз те обичам. Десет хиляди лева ти давам. Ще ми дадеш от твоята стока на еди-кое си време." Ето, въпросът се свършва. Сега вие нямате математически отношения. Пише ви някой едно любовно писмо, счита ме задължен. Казва: „Господине, аз много ви обичам." Разбирам да тури 10 хиляди в писмото и да каже: „Господине, аз много ви обичам." Тогава турям в писмото стока. Получа писмото, и вашата обич е много реална. Изпращам друго писмо и казвам: „От всичката стока, която искам, пращам ви. И аз ви обичам съобразно с това." Има отношение между хората. Турете нещо реално. Ти не може да обичаш един човек за нищо. Защо ще го обичаш. Казваш: „Той е красив." Един плат не се обича за външната красота. Той трябва да има съдържание този плат, за да има цена. Красивият човек трябва да има добродетели, съдържание вътре. Ако няма туй съдържание, любовта е нещо равносилно. В дадения случай любовта е равносилно, ценно за някого качество, което се съдържа в самата същина на нещата.

Та казвам, ако вие нямате тия новите схващания, вие ще живеете постарому. Тогава да ви кажа какви ще бъдете. Всичките ви задачи в живота ще останат неразрешени. Че се раждате, то е предприятие. Че растете, то е друго предприятие. Че ходите да се учите, то е друго предприятие. Че влизате в живота да работите, то е друго предприятие. И най-после всичките ви предприятия фалират. Казвате: „Родих се, ходих на училище, свърших училище с отличие, бях един

от най-способните, спечелих пари, най-способен човек бях, но и знанието отиде, и парите отидоха, и здравето отиде, всичко отиде и загазих съвсем.“ Объркахте тази работа. Казвате: „Ще се мре.“ Или казано другояче, ще се фалира. Търговецът като гледа, че оттук няма кредит, оттам няма кредит, казва: „Какво ще правя? Ще фалирам.“ То е най-хубавото, което трябва да направи, – да фалира. Ще повика всичките кредитори, ще каже: „Господа, не може вече тази работа, обърках. Но 10 процента вземете от това, което имате да вземете.“ И фирмата изчезне. Това е старият начин. Аз превождам фалимента. Падане на едно правителство, качване на друго правителство, заменяне на една нива с нова нива. Заменянето на един вол с друг вол, смяна става.

За мене строго са определени процесите. Ти трябва да знаеш защо спиш и защо се събуждаш. Защо си лягаш и защо отиваш да почиваш. Под думата „почивка“ разбирам, че съм свободен. А под думата, „че съм буден в съзнанието си“, че има известни положения и не мога да спя. Щом не може да спиш, природата те вика на работа. Ще работиш, докато дойде другото състояние. В природата има друг един закон, ще те остави свободен. Казва: „Туй е твое време, което ти може да използваш.“ Какво са направили хората? Те употребяват този закон. Когато вие имате едно оръжие, един пищов, вие го напълвате и след това го изпразвате. Какво правите с това? Вие казвате: „Какво е приложението?“ Ето приложението. В изтичането навън на един револвер, на една пушка – те са направени по същия закон. Казвате: „Какво има, не е излязъл куршумът навън?“ Че какво от това, като излезе един куршум. Има опасност. Тогава казвате тъй – ти ще напълниш кобура и ще го държиш за зор заман. Тогава ще го изпразниш. Имаме сега безопасно оръжие. Една помпа или една поливна пръскалка и тя е един пищов. Туриш маркуча, влиза водата, пръскаш, пръскаш, хвърляш, хвърляш, и тогава, за да прекратиш

стрелбата, ще заключиш онзи ключ, и напорът на водата престава. Няма вливане вече.

Та казвам сега. Вие трябва да знаете законите и силите на природата. Има въздействия върху човека, които ще дойдат. Всичко, което става във външната природа, става и вътре в човешкия организъм. Човек трябва да разбира всичките тия условия, за да може да се справи, понеже ние имаме едно разбиране и очакваме всичко отвън. Детето например очаква баща му и майка му всичко да уредят заради него. Те отчасти ще уредят. Природата и тя отчасти ще определи. Например намирате се вие в една среда във въздуха, заобиколени сте, средства имате и условия имате да живеете, но от вас се изисква работа. Ще си отворите устата или през носа ще поемете въздуха. Ако ви попита някой защо дишаш, кой е най-правилният отговор, който ще дадете защо дишате? Или какъв отговор ще дадете на себе си? Запитвали ли сте се защо дишате? Ти живееш, за пример. То е животът. Дишането е един процес, един от процесите на живота. Ако ти не дишаш, не можеш да живееш. Ако светлината не влиза в твоите очи, няма да мислиш. Мисълта е процес на живота. Ти ядеш, то е пак процес, друг метод. Влизането на живота е то.

Това са начини, при които животът влиза в твоето тяло и поддържа. Как ще определите как поддържате живота във вас? Поддържате съзнанието. В нашето съзнание ние достигаме какъв живот влязъл и какво допринесъл. Съзнанието определя какво сме постигнали и какво не сме постигнали. Някой път като погледнеш, в съзнанието има нещо, което ни радва, и има нещо, което не ни радва. Който не разбира законите, той ще се обезсърчи и ще каже: „Аз нищо не можах да постигна.“ Но под думата „аз нищо не можах да постигна“ какво разбираме? Ти отиваш да се къпеш. Потребно ли е да

носиш тия торби с багаж или някой човек със злато или с жито и с тях да влезеш във водата? Житото си оставиш там, на брега.

Кажете ми досега какво разбрахте, като съм ви говорил. Все разбрахте нещо. *(Учителят се обърна към един брат.) Я,* Иване, ти си старозаветник, какво си разбрал? *(Човек трябва да научи разумно да служи на господаря си.)* Човек има много господари. Най-първо на всички ще служим, по ред трябва да знаем. На много господари ще служим. Понеже господар на господар служи и на най-големия всички служат, а на другите по ред. Направете си един списък. На съвременните занятия, които съществуват в света, цял един списък от занаятчии, защото ще работите, занаятчии ще станете. Най-важните занаяти – направете един списък и целия клас ще ви турим на работа. Турете всички занаяти. Ще ги турим на работа. Аз ще прегледам и ще видя какво можем да направим от тях.

Когато хората не могат да разберат работите, те пеят и свирят. Когато хората остават неразбрани или когато хората останат свободни, те пеят и свирят. Сега сте свободни, господарят е заминал малко. *(Учителят свири на цигулката много тихо и много нежно.)* Сега можете ли да пеете с мене заедно? Всичко старо в света си отива, отлетяло е. Новото в живота иде. Свободните хора пеят, а които не са свободни, те плачат. *(Учителят пее думата „Хензи“.)* Всичко старо на страдания, на несгоди, на падания, на ставания си отива, новото иде. Туй в музиката се нарича опресняване. Това са новите тежнения на музиката. Всичките музиканти търсят нови разрешения. Музиката досега е вървяла към нови разрешения.

Сега темата разбрахте ли каква беше? Колко занаяти познавате досега? Ще направите после едно малко упражнение. В природата никога няма еднообразие. Сегашният живот е еднообразен. Всичките хора се стремят към еднообразие. И вследствие на което произтичат големите несъответствия, които съществуват между

хората. Всичките хора искат да бъдат богати. Това е еднообразие. Никой не иска да бъде слуга. Всички искат да бъдат учени. Никой не иска да бъде невежа. При това много малко са учените. Всички искат да бъдат силни. При това всички са безсилни. Много малко са силни. Ако вземеш малките мушици, и тя се стреми към сила. Но трябва разумно разбиране.

Вие искате да бъдете богат. Кога и как? Искате да бъдете силни. Кога и как? Невсякога трябва да знаете да бъдете силни. Невсякога трябва да искате да бъдете големи. Ако вие трябва да минете през една малка дупчица и ако вас ви гони един неприятел, трябва ли да бъдете големи? Да се заклещите вътре. Тогаз колкото сте по-малки, по-добре е, че да минете през тази малка дупчица. Като се премахнат всичките препятствия, можеш да станеш голям. В туй отношение силата, знанието, богатствата, здравето, това са условия на живота, които човек трябва да има и да разбира тяхното съотношение. Когато дойде противното на това и от тях не трябва да се страхувате и тях трябва да използвате. Това е предназначението.

Сега много пъти в общите заключения ние изгубваме онази вътрешна цел. Всеки ден има една цел, която човек трябва да постигне. Той трябва да пази равновесие на своите сили, които съществуват в неговото съзнание. Единственото, което сега е потребно, то е – трябва да пазите равновесие на силите, на вашите сили в съзнанието. То е много необходимо. Щом изгубиш равновесието на силите в съзнанието, тогава идат обезсърчения в мислите. Решаване, отлагане, започваш една работа, отлагаш. Имаш едно убеждение, държиш го донякъде, после го напуснеш. Идат много работи, и ти нищо не може да издържиш. Но щом пазиш равновесие на силите в съзнанието си, тогава ще намериш пътя си, ще намериш твоите отношения.

Щом човек е дошъл на земята, той има отношение към живата природа, има отношение към Бога. Когато аз ви говоря, аз разбирам отношението на Бога, за да намериш отношението си към другите хора, между които да живееш. Ако само вярваш в Бога, с това не можеш да намериш отношенията, които съществуват между тебе и другите. Туй е вяра. Вярата към Бога е любов към Бога. Като имаш туй отношение към Бога да придобиеш туй знание, което той има, с което той създаде света, да покаже какви трябва да бъдат отношенията към окръжаващите хора, техните отношения какви трябва да бъдат към тях. Тогава ще знаеш и времето, и тогава животът тече отлично.

Да кажем сега, аз гледам в класа, и вие не си знаете отношенията. Щом човек не си знае отношенията, явява се един дисонанс. По разни начини се явява дисонансът. Най-първо в тебе може да се яви едно недоволство. Да кажем, в един клас учениците не се учат, учителят не е доволен. И те не са доволни. Тогава се губи равновесието на силите в съзнанието. Защото никакво знание не може да има в света, ако не са спазени равновесията на силите. Той трябва да има предразположение, да го интересува и да знае, че този предмет, който изучава, е важен заради него.

Вие считате, че математиката е една отвлечена наука. Но тя е една наука, която има конкретно приложение. Малко приложение. И геометрията е също отвлечена наука. Ако вземете всички науки в древността, ако, да кажем, изучавате биология, и тя е отвлечена наука. Ако изучавате психологията, както сега се. разглежда, и тя е отвлечена. Психологията съвсем трябва да се преустрои.

За пример психологическо казвате за душата. Къде е душата? Или казвате, че човек има ум. Къде е умът? Умът де е поставен? Умът е поставен в главата. Умът там действа. Чувствата са поставени в стомашния мозък или в слънчевия възел. Защото стомашният мозък

е един орган, който постоянно работи. Симпатичната нервна система е място на чувствата. Чувствата имат своя нисша служба, имат връзка с храносмилателната и с дихателната системи. Тия системи се обуславят от симпатичната нервна система. Ако чувствата на човека не са добри, тогава храносмилателната система няма да действа правилно. Дишането няма да бъде правилно. Когато мозъчната система не работи добре, функциите на мозъка зависят от мозъчната система. Ако тия двете системи нямат хармония в дължината и интензивността на нишките в обмяната на веществото и в обмяната на силите, тогава човек нищо не може да постигне.

Казвам, тепърва, тепърва ще действаш, за да знаеш с коя област на мозъка действаш, защото, ако ти се смущаваш в съзнанието, трябва да знаеш с коя част действаш. Както един фабрикант или един инженер, влязъл във фабриката, трябва да знае с коя част трябва да действа. Един машинист има своя ръчка на локомотива, чрез която отваря двигателната сила. Ако стане повреда, той има инструмент, който показва, че някъде се затруднява движението.

Ние трябва да изучаваме живота и всички трябва да го изучаваме. Вие някой път ставате причина да се затъпи животът. Внасяте малко недоброкачествено масло, намажете, затъпят се колелетата. Тогава става запълване, заклещване на движенията, не върви. Това е един сложен процес. Има един процес, който става в стомаха, с хиляди години става в млекопитающите, в животните, в рибите и в растенията. Изключително става в слънчевия възел, в симпатичната нервна система. Мозъчната система е отскорошен произход. Това е една страница, която сега се строи. Енергията се пренася на друго място. Трябва да проучвате първата страница, в която човек е живял. Това е неговата симпатична нервна система. То е старото отечество, в което сте били. Сега сте в новото отечество горе, в тъй наречената мозъчна система, и тя е още по-сложна. Че вече, щом

дойдем да изучаваме мозъка, изисква се известна специфичност. Трябва да имате много ясна представа.

Трябва да се справите с недоволството, с господаря на недоволството. От какво се ражда недоволството? Вашите господари са недоволни от вас, че вие не знаете как да слугувате. Недоволството показва, че ти не си добър слуга. Защо си недоволен? Вършил си една работа, не си свършил. Господарите не са ти платили. Казвате: „Аз толкова време работих, много малко платиха.“ Едва прехраната си може да изкараш. Та нашето недоволство в нас е единствената причина, че не сме получили туй, което очакваме. Казваш, че не си получил. То е друг въпрос. Как ще получиш? Трябва да знаеш как да получиш. Че аз съм гладен. Трябва да намеря храна да ям. Казвате: „Няма нищо.“ Има нещо. Господарят казва: „Ще донесеш хляба да ям.“ Тогава той те наказва и господарят не страда, но ти страдаш. Понеже сме слуги в света, сега трябва да бъдем от разумните слуги, за да може да постигнем нещо.

Турете тази идея в себе си. Слуги сте пратени в света, да слугувате на господарите. Вашите господари са много умни. Не мислете, че са глупави, много умни са. И че познавате всичките потънкости. Още като те види, храната, която носиш, знае откъде си я взел. Казва: „Аз ще ти дам да се разбереш.“ След като започне да те свива коремът, господарят казва: „Навън. Друга храна ще донесеш. Хубава храна. Такава храна няма да ми носиш.“ И той те погледне строго. Лекарите казват: „Диета ще пазиш.“ Туй значи лоша храна няма да носиш на господаря си. Туй значи да се пази диета. Никаква диета няма да пазиш. Аз разбирам, диета да пазиш, значи само хубава храна да даваш. Щом има хубава храна, то е диета. Диета щял да пази. Разбирам, хубава храна. Щом храната е хубава, това е диета. Доброто поведение какво е? Вземане и даване. Туй е едно разбиране. Честна работа. Не да вземеш пет пари и да завлечеш десет.

Сега вие добре да ме разберете. Един приятел казва на приятеля си какво му се е случило. Тъй както го хукали, той го представя. На него казва какво са му казали. Приятелят му казва: „Защо ми разправяш?“ Той му разправял тъй усърдно, както него ругали. За да разбере положението. Приятелят му казва: „Защо ме ругаеш? Какво си дошъл мене да ругаеш?“ „Кажете на вашия приятел – отидох при господаря, малко недоволен, понаруга ме.“ Ти ще представиш господарят как точно те е ругал и как ти е казал. Оставете тази работа. Никога не повтаряйте едно нещо два пъти. Например паднал си от някое дърво, не го повтаряй в ума си, защото ще си причиниш болест. Не говори, не повтаряй. Ти сега разправяш, казваш, че веднъж си паднал, че два пъти. Остави това нещо. Забрави, че си паднал, ако искаш да ти е мирна главата. Ти си загубил хиляда лева. Ще си представиш как си ги загубил. Казал ти някой една обидна дума, ти ще повтаряш думата веднъж, два пъти. Не повтаряй думата. Пазете се. Казваш: „Той ми каза мазник.“ И ти повтаряш тази дума. Не повтаряй думата. Ние сами си създаваме

безпокойство. В думата „мазник“ няма нищо лошо. Мазник значи човек, който обича да намазва. Ние му придаваме качество, което не съдържа, и тогава се наежваме. Казвате: „Направих една погрешка.“ Аз ако съм, ще кажа тъй: „Направих една погрешка и ме намазаха. Не искам да правя погрешки. Не искам да ме намажат втори път.“ Турям точка. Нищо повече. Няма погрешка, няма намазване. Психологически туй правило седи тъй. Анализирате нещо. Дойде ви една скръб, анализирайте я хубаво. Кажете: „Откъде идете?“ От дълъг път иде скръбта и голяма шуба носи. Тя се гледа голяма. Съблечете голямата шуба, след туй палтото и след туй ще видите, че тя е много тъничка. Като излезе навън, не ѝ давайте голяма шуба. Като ходи скръбта с малко тънки дрехи, като се върне, тя се е сгушила малка. Тя като дойде, съблечете я. Всички трябва да се

събличате. Под думата „събличане“ значи да се разбират отношенията, които съществуват. Не си съставяйте една илюзия, че непреодолими са мъчнотиите в живота, че животът е труден, сложен. Че е труден животът, да. Но че мъчнотиите са толкоз големи, непреодолими, това е преувеличено казано.

Психологически вие младите имате да се справяте с вашите чувства. Вие още не сте хора на мисълта. На вас ви препоръчвам да се справите с вашите чувства, понеже чувствата се занимават с живота. Яжте, пийте, но умно. Не преядайте, не препивайте. Знаете ли какво е препиването и преядането. Щом преядеш и щом препиеш, обезсмисля се животът. Ти си недоволен, неразположен, не ти се живее, не ти се работи, нищо не те интересува. Туй е състояние така изяснено. Сега да се обърнем на светлата страна. Всичко в живота е едно упражнение.

Вземете една тема да напишете: „Отношенията, които съществуват между числата 1 и 4“. Колко отношения съществуват между числата 1 и 4? В природата къде можем да ги намерим отношенията на] и 4 да ги съпоставим? Например животните имат 4 крака. Колата има 4 колелета. Числото 4 къде можем да го намерим? Като една тема е това, ще го имате.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Шестнадесета лекция на Младежкия окултен клас 13 януари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ЕДНО ПИСМО

Учителят не дойде и изпрати следното писмо до класа.

Новото иска много упражнения, старото – много почивки. Прекарайте времето и/или в упражнения, и/или в почивки.

11-а глава от Второто послание към коринтяните.

Седемнадесета лекция на Младежкия окултен клас 20 януари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ВРЕМЕТО НА ДОБРОТО

„Отче наш“

Имате ли някаква тема?

Да допуснем, че земята е валчеста. Ако земята е валчеста, какво сме добили? Или ако земята е плоска? Ние предполагаме, че земята е валчеста и ние се движим по една плоскост видима. Теоретически се доказва, че земята е валчеста. Практически според човешкото зрение се вижда, че е плоска. На какво се дължи туй? Представете си, че имате една гумена топка валчеста, качва се една муха и казва: „Топката е валчеста.“ Качва се слонът и казва: „Топката е плоска.“ Може ли слонът да се качи на топката, и тя да остане валчеста?

Сега вие седите и имате идеята за щастието. Но какво нещо е щастието? Може ли да го опишете? Да сте го срещали, да сте се разговаряли с него? При това вие всички говорите от хиляди години за щастието. Как бихте го описали? Какво нещо е щастието? Какво нещо е да бъдеш щастлив? Въпросът не е разрешен. Една задача е. Ти казваш: „Да разреша една задача.“ Да разрешиш една задача, нищо не е това. Вие разрешавате задачата, какъв е квадратният корен на 9 милиона. Какъв е коренът на 9 милиона? Ами какъв е коренът на 3 милиона?

Често човек седи и е недоволен. Друг път сте доволен. Доволен или недоволен, да си дадете отчет защо сте доволен и защо не сте доволен. Казвате: „Нямам разположение.“ Че не сте разположен, това е факт. Защо не сте разположен? Причината може да бъде вътрешна. Може да бъде съвсем неважна. Може да бъде някой път много малка. Някой път може да бъде много голяма. Вземете в училището един от обикновените ученици. Кат му тури учителят тройка, той казва:

„Слава Богу, минава се.“ На друг му турил 5, и той е недоволен, иска 6. Един е доволен на 3 и на 4, а друг и от 5 е недоволен, иска 6. От какво произтича това недоволство? Неговото недоволство на какво се дължи? Ако му турят 6 и го претеглят на теглилката, ще тежи ли повече? Ще има едно малко разширение. Ако го мерите, на този недоволния с един копринен конец като му турите 6, ще видите, че вратът ще бъде малко по-широк с една стотна от милиметъра. Има едно малко разширение. Пък като е недоволен, пак ще има едно различие. Когато човек е радостен, има разширение. Всякога при недоволството има едно смаляване. Когато човек е недоволен, той е по-малък в обем. Следствие на това той като да е по-малък. Всякога смаляването на една форма, която е достъпна на съзнанието, която човек има в съзнанието една форма, която го смалява, той всякога е недоволен. Според степента на смаляването или степента на неговото недоволство – когато се увеличава една форма, тогава му е приятно.

За пример ти носиш един чувал с жито и мислиш ако тази торба се изпразни, ти си благодарен. Ти най-първо отиваш при един скържав богат човек, земеделец, искаш жито да вземеш. Мислиш да вземеш една малка торба и мислиш – ако той ти напълни торбата, ти си благодарен. Ако ти даде, доволен си. Но ако видиш, че е по-щедър, отколкото си предполагал, съжаляваш, че не си носил по-голяма торба. Казваш: „Направих голяма погрешка.“ Трябваше по-голяма торба да нося. Защо във втория случай съжаляваш? В първия случай, като знаеш, че е скържав, ти си доволен, а във втория случай, като видиш, че е щедър, съжаляваш, че не си взел по-голяма торба и ши си недоволен, че торбата не е била два пъти по-голяма.

Всеки ден имате един закон. Дали е закон, или не, с който се разправяте? Дойде някой – разположен сте. Защо сте разположен? Някой път сте неразположен. Защо сте неразположен? Може ли човек да е неразположен и да не знае причината? Например малко топлина

има тук. Коя е причината? Казвате, че въглищата не горят както трябва, че собата не гори както трябва или че онзи, който палил, навреме не е запалил. Не е разбирал момента, че този салон е голям, че трябваше да запали два-три часа по-рано. Той е правил сметка, като я запали един час, за един час ще отопли салона. Ако гори един час, ще може ли да стопли салона? За тези каменни въглища трябва да има повече течение на въздуха. В паленето на собата всички трябва да вземете участие. Щом не вземете участие, това показва, че в класа всички не сте единомислени. Че не сте единомислени, и собата показва – във вас няма еднаква топлина. Щом хората не са еднакво доволни, и собата не гори еднакво.

Сега това са общи заключения. Но какъв беше въпросът? Когато една форма в съзнанието не се увеличава, всякога произвежда недоволство. Когато една форма се смалява в съзнанието, тогава произвежда друго едно настроение. Когато правилните форми в съзнанието се увеличават, ние придобиваме едно настроение, което наричаме „път към щастието“. Когато формите се смаляват, тогава придобиваме недоволство. Има известни форми, които се смаляват, и някои причиняват радост. Допуснете, че една мечка се смалява пред тебе. Ти вървиш, и мечката се смалява, тя се отдалечава. Ти се радваш. Но ако се увеличава тази форма, ти си недоволен. Или приближаваш се при някой извор. Като се приближаваш до извора, известна приятност изпитваш. Отдалечаването от извора произвежда неприятност. Ако изворът беше едно живо същество и се приближаваше много, ако иде към тебе, веднага ти се радваш. Приятно впечатление произвежда. Но ако се отдалечава, тебе ти става неприятно.

Когато образите или формите в съзнанието се увеличават, правилните форми се увеличават, имаме подем на духа. Сега туй твърдение може да го подложите на критика – дали е право, или не.

Дали е научно. Науката – това са съзнания или души, или духовете на хората, които мислят. Бащите ви са добри. Малките деца не разбират туй, което бащата мислил. Духът на човека мисли добро, но неговият ум, неговото сърце, което е дете, не разбира онова, което духът мисли и вследствие на това има едно – слабият ученик, както и да го подпомага учителят, не върви. Силният ученик от едно малко загатване разбира. Онзи, който не знае оттук каже учителят, оттам – не се сеща. А онзи силният, способният веднага се сеща.

Тогава как бихте обяснили едно състояние на обезсърчение. Обезсърчава се човек, когато му липсва нещо. Вземете един ученик, който има слаба памет. Той се обезсърчава. Когато паметта е силна, той не се обезсърчава. Но когато паметта е слаба, се обезсърчава. Има мъчен предмет да държи изпит. Прочете веднъж, не може да започне. Започне да чете – няколко реда, втория път четири, пет, повече, десет пъти прочете урока. Взема му дълго време този урок, и той се обезсърчава. Защо? Паметта е слаба. Тогава, щом паметта е слаба, кои са законите, по които паметта се усилва? Ще кажете – вас не ви интересува това. Но трябва да ви интересува. Паметта може да се усили, може и да отслабне. Отслабването може да бъде органическо, но може да произхожда от чисто механически причини. Отслабването на паметта може да се дължи на набирането на известни киселини на повърхността на мозъка. И тогава значи трябва да се лекува дълго време. Лекуването значи тия киселини не трябва да се натрупвам. Натрупването става по повърхността на мозъка. И той не може правилно да функционира. Някой път напластяване става и на чувствата. Някой път напластяване става и на ненужни мисли. Ще прочистиш мозъка от всички ненужни мисли. Един ненужен товар са те. Или ненужни чувства, които нищо не ви допринасят.

Кажете ми сега, дайте ми един пример, един образ на едно неполезно желание. Дайте ми един пример на едно непотребно

желание. Например някой иска да бъде висок, но не знае колко. Като се гледа, иска да бъде висок, но колко иска да бъде, не знае. Недоволен е. Иска да бъде висок, но колко трябва да бъде висок, не знае. Недоволен е, че не е висок. Казвам сега: „Колко искаш?“ Казва: „Като еди-кого си.“ Той има образ. Той иска да бъде като някого, но не го е мерил, не знае колко е висок. Той иска да бъде висок.

Питам, какво ще ти допринесе тази височина, ако си висок 165 или 175, или 185, или 195? Коя височина ще избереш? Харесвате ли тези форми? 175 не е за желание. Ами 185? Значи в съзнанието на човешката мисъл всичките същества си имат една вътрешна математика. Ти искаш да бъдеш висок, в духа си имащ известна форма. Човек чувства колко висок трябва да бъде. Каква трябва да бъде неговата широчина? Колко трябва да бъдат ръцете му? Човек е недоволен. Иска ръцете да бъдат хубави, красиви. Той не го знае, но има една идея. Вижда нещо – иска да бъде такова, но никой не може да определи. Казва: „Ръцете ми не са красиви.“ Но какви трябва да бъдат ръцете? Кои са красивите ръце? Кожата трябва да бъде крайно мека, деликатна, мека, нежна, да няма грапавини ни отдолу, ни отгоре. Почти така гладка, както на рибата – като хване, да се хлъзга. Гладката кожа е възприемчива, а пък тази деликатната кожа не обича голямо противодействие. Като срещнете такива хора, те са много деликатни. Не могат да работят. Много мека е кожата им. Щом като загрубеят, например като избирате работник, избирате кожата да е груба, да не е гладка. Ако е гладка, такъв човек той работи само един час, а онзи човек той има груба кожа, той може да работи повече – и десет часа.

Питам, ако един човек работи повече или работи по-малко, какви ще бъдат резултатите? Казва някой: „Аз много работих.“ Какво от това? Или казва: „Аз мислих много.“ Хубаво, но в какво седи многото мислене? Щом мислиш много, трябва да имаш много приходи. Щом

мислиш много и приходът ти се намалява, в какво седи туй многото мислене? Между формата на съзнанието има закон на хармония. Трябва един специален клас, едно специално разбиране.

За пример сега вие седите и се намирате в едно критическо положение. Защо е туй? Човек чрез критиката не може да намери истината. Той казва: „Трябва да се обмисли.“ Не мислете, че като се обмисля, много ще знаете. Какво ще му мисля аз, когато свиря на една цигулка хубаво? Като дръпна тия струни, веднага чувствате, че тия тонове са правилни. Нито мога да обясня каква е науката, колко трептения има, но виждам, че тонът е правилен. Някой път свири някой и виждам, че макар нищо да не разбира от музика, но свири този човек. Някой е учил музика, доказва, някаква гама има минорна, хроматична, че какви ефекти имало, диези, бемоли. Казвам – не зная диези и бемоли, но не ми харесва. Не че тези неща не са важни. Но между диезите и бемолите трябва да има съотношение. Какво показва един бемол? Когато диезът е натоварен, че като го посрещне бемолът, казва: „Братко, вземи малко, това е бемол.“ Бемолът значи помага на диеза. Пък някога диезът като срещне бемола съвсем закъсал, той му даде малко хлебец, това-онова. И бемолът като приеме малко от храницата, дойде нещо на сърцето. Някой път дойде бекарът, и той примирява. Той е такъв, който примирява нещата. Казва на диеза: „Направи едно добро, не бъди толкова скържав.“ Някой път казва бекарът на бемола, помоли се малко: „Не стой така. Поискай.“

Вие така не сте мислили. Вие сте заети с най-важната работа. И знаете ли коя е? Като някоя мома, която е канена на някой царски бал или вие сте като онзи, който ще си държи последната матура. Тя се оглежда в огледалото, маже се, върти се или като някой, който си държи последния изпит, току обръща лист след лист, гледа да не забатачи, да не го скъсат. Като отиде, скъсат го и казва: „Аз знаях много добре. Знаех, ами ме заблудиха. Както онази мома, която

забравила своето гребенче и като отиде на бала вижда, че гребенчето ѝ го няма и като се върне, чуди се как може да забрави гребенчето. Когато срещне хората, казва – забравила гребенчето. Казвам, турете гребенчето, не го забравяйте. Трябва да се тури гребенчето на място.

Казвам, има едно съотношение между формите на съзнанието. То е цяла наука. И във вътрешната школа между формите на съзнанието има една привлекателна сила. Ако ти разбираш тия форми, ще избегнеш нещастието в живота. Ако ти разбираш този закон какъв е, ти вкъщи ще излезеш един момент, когато излиза красивата форма на съзнанието. Тя е важното. Казва: „Кое е важното?" Туй е важното. Казвате: „Щастливо време има ли?" Времето, в което щастливите форми излизат, както почтените хора. За пример, преди да изгрее слънцето, има вълци, лисици. Като изгрее слънцето, те всички си отиват. По-благородни животни излизат, като изгрее слънцето. Особено птиците. Дотогава започват да ходят и да си търсят своята храна, започват да ходят и да се разхождат. Ако вие разбирате във вашето съзнание този закон, вие ще излезете в един момент, когато тия форми излизат. И тогава една такава красива форма ще ви внесе в съприкосновение с някои разумни същества. И тогава неразположението, нуждите, туй, което вие търсите, веднага ще се задоволят вашите нужди.

По някой път вие питате защо човек трябва да мисли, защо трябва да се моли. Законът на молитвата е закон на красивите форми. Сега да изясня времето. Ти излизаш в едно време, когато черешите зреят. Гледаш, дървото се зачервило с череши, хубави едри череши. Откъснеш от черешите, връщаш се доволен. Не излизаш във времето, когато няма ни една череша. Гледаш на дървото – празно. Кой е причината на това? Ти казваш: „Защо няма череши?" Не си навреме излязъл. Сега аз говоря за един свят... Когато говоря за времето на красивите форми, аз разбирам, когато лимоните, портокалите имат

цветове, завързали са и имат узрели плодове. Непреривен е животът. Затуй най-първо ще изучавате времето на красивите форми, или казано другояче, времето на доброто.

Следователно, за да намериш красивата форма, никога не желай непотребни работи. За пример има в главата си една идея. Кажете ми една непотребна идея, която занимава човека. Искаш ти да станеш владика и казваш човек да не работи, да не седи. Не може да станеш владика. Днес мислиш за владика, утре мислиш за владика, работите не вървят. Не туряй тази форма в ума си да държиш владика. Какво ще ви допринесе формата, че можеш да станеш владика? Кажете ми какво ще ви допринесе. Искаш да станеш пророк. Това е непотребна идея за тебе. Те са такива форми на владиката, форми на пророка. Не вървят по една и съща гама. Те не носят щастието на човека. Ако си пророк, какво ще спечелиш? Нима мислиш, че ще бъдеш милионер? Нищо няма да има в джоба ти. Защото, щом остане един лев в джоба ти, ще изгубиш пророчеството и в торбата нито една хапка хляб няма да носиш. Щом носиш една трошица хляб, ще изгубиш всичко. Ако носиш много книги със себе си, пак пророк не можеш да бъдеш. Ще тръгнеш така, никакви пари. Никакви пари, никакви книги, нищо няма да носиш. Ако обръщаш внимание на дрехите, че са скъсани, че обущата са скъсани, пак пророк не можещ да станеш. Пророкът, като тръгне, за нищо няма да мисли – че е гологлав, че дрехите са скъсани, че времето е студено, че хората се карат, нищо не значи. Пророк е той.

Аз бих желал – в годината за вас има само един час определен, когато може да мислите, че сте пророк. Ако може да го използвате, ще бъдете щастливи. Когато един ден станете крайно нещастен в живота си, станете пророци. Обезсмислил се е животът ти, ще се пръснеш – стани пророк. Сега разбирате ли каква е идеята? Един час в годината има, когато можеш да станеш пророк, да съблечеш всичко туй, което те безпокои, да се освободиш, веднага да станеш свободен. Пророкът

ще те освободи. После пак ще дойде обикновеният живот, красивият живот. Онзи живот на пророка той е непоносим. Кой може да бъде пророк? Един човек може да бъде пророк, да има пророчески живот, то е благословение за човека. Но това не е за вас. Не е нужно. Един час в годината е достатъчно да бъдете пророк.

Сега за пример през тази година да ви дам една задача, да видим кой от вас може да намери този пророчески час. Но времето по някой път, когато ще излезете отвътре, ще тръгнете, ще направите някоя работа, поспрете се да утихне съзнанието, не бързайте в някоя работа. Ще се спреш в себе си, не да създадеш един ненужен навик. Поспри се и когато отиваш да работиш, гледай да избереш най-доброто време. Щом тръгнеш и се върнеш, не ходи, зад тебе има препятствие. Или тръгнеш, колебаеш се. Когато тръгнеш, тогава трябва да бъде идеята определена в ума ти. Може да излезеш, но ако излезеш и нищо няма да сполучиш, поне някое нещастие няма да имате. Ще се върнете назад, без да ви се случи някакво препятствие. То е пак печалба. Някой път в бързането човек си създава много неприятности.

Да допуснем. Вие сте възбуден, студен сте. Обиди ви професорът, вие не мислите и казвате: „Аз ще му кажа, ще му начета една молитва, че да ме помни.“ Обмисли хубаво. Ако тази молитва може да начетеш на професора, че трябва да стане пророк, но ако той не стане пророк, ако той не стане владика, защо ти като четеш на професора и той ако стане владика, лоша е работата. По-добре не му чети. Щом стане владика, много е лоша работата. Аз не бих желал един професор, който е владика. Знаете кога човек е владика. Когато иска да стане неговото, той е владика. Той се е овладичил. Казва: „Как аз да отстъпя?“ Не може. Той е владика, защото владиката всякога заповядва. За себе си владиката има особено мнение, че е от Бога помазан, че не е като другите хора, че е свят, че е без грешки,

съвършен. Глава – дигната гордо. Мисли, че е по-горен от другите, по-горен от царете.

Казвам, царете се скрили под формата на тези владици. Две правила ви давам. Съблечете черното расо на владиката. Съблечете съвършено владишкото расо от себе си и един ден през годината бъдете пророци. Работите ви ще тръгнат. Аз, като ида при този професор, мой професор, който ме изпитва, ще се засмея и ще кажа: „Господин професоре, ти си много учен човек. Може да ме скъсаш, когато ти искаш. Аз много се радвам, че можеш да ме скъсаш. По който и да е предмет, колкото и да съм учил, може да ме скъсаш. Все ще намериш някоя дреболия, която не зная.“ Прав е човекът, зная това, че може да ме скъса. Той се поусмихне. „Но когато искаш, може и да не ме скъсаш. Все ще намериш нещо, което аз зная.“ Той ще ме погледне и ще каже: „Хайде сега да те изпитам.“ И тогава ще намери, че съм постъпил умно и ще ме пита нещо по-лесно. „Понеже той казва, че аз съм учен човек, всякога мога да го скъсам, аз ще му покажа благородната си страна, че не искам да го късам, понеже той си признава своята слаба страна, то трябва да го попитам нещо лесно. – Той казва. – Ти си познал своята слаба страна и знаеш, че аз зная, аз няма да те скъсам. Аз те късам, защото не познаваш, че аз съм учен човек.“

Защо ни къса съдбата? Защото ние мислим, че тя нищо не може да направи. Искаме да я победим. Има течения в науката, които казват да победим съдбата. Вярно е туй твърдение. Победи онова, което ти си направил. С него се справи. Но има една съдба в света, която никога не се старай да я победиш. Ти ще си разбиеш главата. Има една съдба, като дойдеш, ще кажеш: „Много знаеш, господин професоре, всякога може да ме скъсаш.“ Като мине насреща ѝ, тъпче всички без разлика, не безразборно. Има съдба в света, която е справедлива. Ако царският син направи погрешка, нима професорът

няма да му каже, че е направил погрешка. Нима, ако той е царски син, че взел един орех, че не трябва да му кажем: „Върни ореха на туй бедно дете?“

Има неща в света, които са еднакво задължителни за всички и царският син трябва да ги изпълня. Една права мисъл, в която и главата да е права мисъл. И във волската глава пак е права. И в човешката е права, и във всяка глава е права, и в ангелската да е, е права. Една крива мисъл и във волската глава да е, и в човешката глава да е, и в ангелската глава да е, пак е крива. Щом дойде лоша мисъл, хвърли я. Изхвърлете лошите мисли или ги турете на място. Щом дойде една лоша мисъл, едно лошо желание, хвърли го. Отхвърлете лошите мисли или ги турете на място. Щом дойде една лоша мисъл и едно желание, те са форми. Турете всяка една форма на подобаващо място. Щом формите вие не ги туряте на място, ще създадете лоша участ. Това е кармата. Ще създадеш за себе си една лоша мисъл.

Да ви обясня как можете да създадете една лоша участ. Че как да ви обясня? Имате един от най-взискателните професори, който повидимому е човек строг, справедлив, знае всичко, но не обича да се ръкува. Вие искате да се ръкувате с него. Ще си създадете една неприятност. Защо искате да се ръкувате с професора? Имате желание да се ръкувате. Каква е потайната мисъл за неговото ръкуване? Ако вие знаете, че в моя джоб има една кесия и в тази кесия има един хубав скъпоценен камък и вие искате да бръкнете в джоба и да извадите тази кесия, питам, защо се заражда във вас туй желание? Разбирам сега желанието. Може да е любопитство във вас. Друго положение. Вие сте гладен, три деня не сте яли. Аз нося една торба с хубав хляб. Във вас се заражда желание да отворите торбата, да извадите нещо, да вземете хляба. Вървя аз, вие хващате торбата на гърба ми, да отворите торбата. Казвате: „Аз имам право.“ Кое е по

добре – сам да отвориш торбата на гърба ми или аз да отворя, как е по добре?

Да дойдем по-тънко до мисленето. Хапката ли трябва да отвори устата, или устата да се отвори? Хапката това е пътник. Хапката влиза не тя да отвори устата, но тя да нахрани пътника. Аз като ям хапките, аз ги храня. Не те мене хранят. Тогава какво ще кажете? Смешно е. Всичките хапки, които влизат в мене, те допринасят нещо на мене. Но същевременно вас ви се вижда смешна идеята, но да обясня. Вие имате храна, която ние вземаме. Тя е жива храна, тя не е мъртва. Ти никога не можеш да ядеш мъртва храна. Следователно, ако ядете ябълка или хляб, тия клетки са живи. Те като влязат вътре, освен че дават, но те живеят в тебе. Те се наместват и всяка взема туй място, което никой не може да вземе. Следователно тия живите клетки влизат да живеят в тебе и от туй богатство, което имат, ти нищо не можеш да извадиш. Само че тия живите клетки дават нещо от себе си. След време ще напуснат тялото. Може да седят 3-4 месеца или един месец и си отиват. Постоянно става вътрешно обръщение. В този смисъл приемаме всяка една жива клетка. Те идат на гости и са на мястото си. Те като седят в мене 3-4 месеца, ще знаят, ме са били В една държава и ще знаят какъв е бил моят живот. Ще знаят какви са били моите обноски. И те ги носят – или лоши, или добри.

Някой път вие сами сте недоволни от себе си. Защо? Не постъпвате както иска живата природа. Не постъпвате тъй, както го иска Бог. Ние нямаме ясно съзнание. Или нямаме добрата мисъл на Бога. Когато си представяме съзнанието на Бога, Бог да е доволен от нас, че го разбираме добре. Сега мнозина мислят, че ако се самоусъвършенстват, няма какво да мислят. Не, те, като се усъвършенстват, започват да мислят. Ти, като си невежа, нищо не разбираш. Сега хората не разбират, но като дойде законът на съвършенството, ще разберат неща, които човек сега не може да учи.

За пример вие не сте опитвали какво нещо е щастливият живот. Вие живеете в един свят нещастен. Всеки ден от сутрин до вечер щастието много малко иде. Постоянно идват неприятни работи. Това са крайните форми. Сега не желайте да бъдете щастливи изведнъж. Сега само пожелайте, малко отдалече само да пожелаете щастието, и после да бъдете доволни. Поне да кажете: „Видях щастието." Срещна ме един професор, от когото аз треперя. Че той е, който може да ме скъса. На пътя като ме срещне, като една мечка може да ме направи нещастен човек. Той ме срещна, поусмихна се и казва: „Ти си добър, няма да те скъсам. Ще ти дам един лесен въпрос. Виждам, че ти се боиш. Няма да те скъсам. – Казва. – Върху еди-кой си въпрос ще те питам. Научи го добре." Ти идеш, научиш въпроса, излезеш и веднага той ти тури 6. Тия неща може ли да се случат? Може. То е щастието. Този професор, който така може да те срещне, то е щастието. Той ти се усмихне и казва: „Не бой се. Вземи еди-коя си тема, изучи я хубаво и ще те изпитвам." Тури ти 6.

Но всички тия състояния на професора веднъж в годината стават. Един час щастлив го наричам аз. Ще кажете, че това е илюзия. Илюзия е, когато нещата не са навреме. Едно нереално нещо някога е реално. А пък най-реалните неща някога стават нереални. Принципно това сега е временен начин на формите на съзнанието. Да чистиш съзнанието. Не само да се безпокоиш, да казваш: „Аз съм нещастен, аз не съм даровит." Това са празни работи.

По какво съдите за дарбите на човека? Ако нямаше глава, нямаше дарби, ако нямаше глава, не бих те считал за даровит. Казвате: „Главата не е толкоз голяма." Тя е точно толкоз голяма, че може да я носиш. Например според колко трябваше да бъде голяма главата. Колко мозък трябва да има човек? Колко е мозъкът на най-гениалните хора? Каква тежест има мозъкът? На някои гениални хора тежи 1700 грама.

Фиг. 1

Това е почти гениална форма на въображението (Фиг. 1). Това е, ако гледате анфас. Каквато е главата отпред, такава е и отзад. Правилна трябва да бъде линията. Гениалната форма аз я наричам пластична форма, която да се приспособява при всичките условия. В когото умът е пластичен, и мозъкът е пластичен. Гениалните хора се отличават по това, че мозъчните нишки са много пластични. Огъват се така. Онези, които не са гениални, нишките на мозъка не са така пластични. Пластичност има в мозъка. Силният човек е много пластичен, той се приспособява. Гледаш този човек слаб, не е слаб, но в него има голяма пластичност. Може да направи мускула като желязо твърд. После може да ги охлабите и едновременно да бъдат меки. Човек, който разполага с условията в даден момент, да знае как да превръща тежестите. Умният човек знае как да прехвърли тежест от едно място на друго. Той може да си помага. Онзи, който не разбира този физически закон, той може да се измъчва. Неприятните работи в живота ние трябва да ги прехвърлим. Цяла една школа има.

Трябва да знаете как да учите. Вие сега казвате: „Скъсаха ме." Срещне някой, казвате. Казваш: „Изгубих. Паднах, че си счупих крака." Всеки ден разправяте за своите неприятности: „Обущата се скъсаха, дрехите се скъсаха, нямам риза, нямам чорапи. Да има някой да ми даде. Как няма кой да ми даде." Но не знаеш къде да идеш. Например някой човек, онзи, който ще ти помогне, той не се намира в София. Трябва да идеш в Пловдив. Определено е. Казваш: „Кой ще иде?" Ако разбираш, ще идеш. Тук целия ден ти ще седиш, ден, два, три, пет, десет деня нямаш работа.

Сега във вас остава идеята. Вие казвате: „Кой ще бъде щастливият?“ Ако такъв е законът, всеки може да бъде щастлив. Аз ще ви запитам тогава другия въпрос. Кой може да бъде нещастен? Понеже сте изучавали науката на щастието, сега вече вие държите матура по закона на щастието. Има ли някой от вас щастлив? Няма. Няма нито един. Значи всички сте в училището на нещастието. Казвате: „Дотегна ми, изпокъсаха ни.“ Сега аз да определя какво разбирам под думата „нещастие“, да ви дам една фигура, една форма. Не искам да остане в ума ви, но само за контраст.

Представете си един клас от кокошки и петли. Представете си, всеки ден по една кокошка и по един петел се губят. Разглеждате всички тия, които са били в класа. Няма един. Онези казват: „Свършил науките си опапани са, изядени са.“ Това е нещастието. Нещастието е ти, като учиш, очакваш някой ще дойде, ще те изяде, ще те тури на служба. Като те тури на служба, хич няма да се върнеш там, ще останеш за всякога. Този е законът на нещастието. А в закона на щастието кокошката е там. Кокошарникът е отворен и кокошките и петлите свободно влизат и излизат. Ходят, връщат се, нито едно перце не пада. Щастието на кокошките и на петлите е, че нито едно перо не е паднало. А пък на нещастните всички пера са паднали.

Следователно туй е нещастието. Когато всички пера, които има, опадат, ние сме в училището на нещастието. Когато всички пера започнат да поникват, ние сме в училището на щастието.

Казвам, това са две школи. Вие минавате сега първата школа на нещастието. Казвам, ще излезете от тази школа. От вас зависи. Вие ще ме попитате: „Как?“ Ще ви дам друга една форма. Вие сте едно малко парче лед. Твърд сте. Дупката, през която трябва да излезе, е твърде малка. Казвам ви: „Излезте, казвам ви.“ „Не може, дупките са малки. Не, можем да се повредим.“ Казвам: „Тук има голям прозорец. Слънцето грее даром.“ „Но джамове има, ние през тях не можем да

минем.“ Казвам: „Ще се подложите под слънчевите лъчи, ще се стопите. И като се стопите, ще минете през най-малките дупки.“

Да се стопиш, значи да се самоотречеш от всичко онова, което ти е непотребно в живота. Някой път имаш идеята – туй е непотребно, онова е непотребно. Отречеш непотребните желания, които те държат в твърдо състояние. Те те спъват да мислиш правилно. Ще оставиш онова същественото, на което можеш да разчиташ. Отиваш ти в гората. Какво ти е потребно съществено? Трябват ти огън, трябва една брадва и една кибритена кутия. Едно малко парче хляб, като идеш в гората, това ти е потребно. Но питам, ако идеш на училище ти, с брадва и с кибрит, и с хляб ли ще идеш? Значи, ако искаш да идеш в гората, което ти е потребно – в дадения случай всякога има нещо, което е потребно на човека. Сега при тия условия, при които се намирате, най-същественото кое е? Или ако не може да го намериш, може да се каже – много общи работи има казани.

Но най-първото, което трябва да остане, кое е? Задръжте в ума си красивите форми и да знаете времето на тяхното постижение. Тази форма, която функционира отвън, а не само в тебе, и тази форма, която функционира 6 твоя ум, тя е само едно отражение на *хиляди* такива красиви форми, които се проектират в съзнанието на всички хора. Те живеят в природата, те са образи на съвършените същества. Сега да ви приведа още един пример. Аз считам – добрите хора мязат, те имат такива джобове с дупки и гащите им са по-широки, и в джобовете имат дупки, че като тури парите той, като върви, и парите падат. И той никога не се връща да ги вземе.

Ти, който си нещастен, казваш: „Ще изляза и на този, на когото джобовете са съдрани и падат пари, да ги събера.“ Ти имаш право да ги събираш. Туй значи да избереш времето, да знаеш характера на този добрия човек. Ти ще вземеш и ще ги туриш в джобовете, които не са съдрани, и ти ще бъдеш щастлив човек. Туй наричам съчетание.

Да знаеш характера на този човек, да вървиш подир него и работата върви. Ако излезеш преди него, работата не върви. А пък, когато той мине – ти подир него ще минеш. Той дето ходи, ти ходи.

Сега разбрахте, нали.

„Само светлият път на Мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Осемнадесета лекция на Младежкия окултен клас 27 януари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ТОЧКАТА И СВОБОДАТА

„Добрата молитва“

Колко невъзможни неща има в света? Кое е най-невъзможното на физическото поле? Може ли човек, който, колкото и да е силен, колкото и хиляди години да се е упражнявал земята да я носи на гърба си, по каква площ ще ходи той? Потребно ли е човек да носи земята на гърба си? Допуснете, че влезе в ума ви една философска идея както перпетуум-мобиле. Възможно ли е перпетуум-мобиле? Друго невъзможно нещо е: може ли да израсне човек от земята до слънцето висок? Може ли да има такъв човек, че краката му да са на земята, а главата му на слънцето? Ако такъв човек би се построил, дали ще може земята да го издържи? Тогава от тежестта му как ще се отдели земната кора? Може ли да изчислиш? Каква трябва да бъде площта на неговото ходило?

Кое е най-непостоянното в света? Често в геометрията вие вземате и пишете една точка. От математическо гледище точката не завзема ли някакво пространство? После в геометрията вие вземате правата линия, плоскостта и тялото. Сега можете ли да заставите, да кажем, едно тънко тяло – например иглата, да застане на върха си и да придобие такова равновесие? Може ли на една игла да намерите равновесната точка? Аз бих желал някой да направи една игла и да намери равновесното положение. Тогава как можем да определим какво нещо е точката? *(Отговарят: „Общият елемент на две прави при тяхното пресичане.)* То е вече едно геометрическо положение. Точката няма отношение към нищо и никого. Ако човек някой път вземе положението на точката, той е свободен. Вие трябва да станете точка. Щом не можете да станете точка, не можете да бъдете свободен.

Каквото и положение да завземаш, ако заемеш положението на едно плоско тяло, все ще бъдеш ограничен.

Защо именно правата линия не може да се удължава безконечно? Ние предполагаме, че се удължава. Но един човек може ли да продължи безконечно? Една права, до де може да продължи линията? Когато аз образувам площта, аз продължавам правата линия. Нали всичката тази площ е образувана от прави линии. Правата линия има едно измерение. Тя няма никаква дебелина, но тогава, щом няма никаква дебелина, как е възможно да даде плоскост? *(Отговарят: „Плоскостта е получена от движението на правата линия, перпендикулярна сама на себе си.)*

Какво трябва да разбирате под думата „движение“? Допуснете, че имаме три системи. В тези три системи какво ще се образува? Защо се повдига въпросът за движението? Да допуснем, че точката няма място, че точката е несъвместима в техния свят, не завзема никакво място. Тогава съвместима ли е в друг свят? *(Отговарят: „Изглежда, че е съвместима, щом като съществува.“)* Да допуснем, че движението може да прави светлината, но това движение на земята не може да се измери, понеже движението е силно. Но това движение може да се измери, ако имаме площ от слънцето до земята. Тогава може да се забележи момент, когато светлината се появява и когато светлината изчезва.

За пример, ако вие бихте се движили с бързината на светлината, биха ли знаели хората, че някой се движи? Онзи ясновидец, който изучавал астралния свят, понеже телата там се движат по-бързо, те приспособяват своя организъм към бързите движения. Тогава в какво можем да впрегнем точката? Каква служба да ѝ дадем? Първото нещо, за да построим къща в света, трябва да имаме подпора. Най-напред турете два стълба, за да почнете своя градеж. Значи една мисъл, едно

чувство, за да закрепят нещо, трябва да имате едно опорно тяло. Това опорно тяло го наричат морал.

Как определяте морала? Как определяте желанието? Например желанието да постигнеш нещо? При вашето разбиране на живота ние досега имаме едни неустановени постижения. За пример вие разчитате на сегашния ред и порядък. При сегашния ред, за да бъдете учители, трябва да свършите отделенията, прогимназията, университета, после трябва да се специализираш, за да станеш учител. Ще прекараш известно число години, после ще те пенсионират, после ще вземеш билет за онзи свят и твоето място ще го завземе някой друг. И той ще се зарадва, че си заминал за онзи свят и че си оставил мястото за него, ако има много кандидати. А пък ако има малко кандидати, ще съжалява, че си заминал. В началото като учител ще бъдеш доволен, но после ще мислиш дали съществува онзи свят, или не.

Представете си, че имаме един човек гладен, който три деня не е ял. От друга страна, имаме един човек, който пие вино, и трети, който пуши тютюн. Сега единият казва: „Да остави този човек лекцията, за да се нахраня." Вторият пък казва: „Да спре този човек лекцията, за да се напия с вино." Третият казва: „Да спре лекцията, за да пуша тютюн." Значи мотивите са различни. Кой от тези мотиви е прав? Защо онзи, който е гладен, няма достатъчно търпение да чака да свърша лекцията си. Какво го човърка, че не може да търпи един човек? Той казва: „Не му е времето за лекция сега. Хората гладуват." Аз като се наям, сигурен ли съм, че той, като се наяде, ще слуша лекцията?

Да ви дам друг пример. Онези, които са занаятчии, да кажем, че вие искате да направите някои дрехи, да предплатите предварително или да му платите, като ги направи. Вашата практика коя е? *(Второто.)* Като е така, защо някой път казвате на природата да ви

даде даром? Тя казва: „Свърши работата си, па тогаз.“ Защо не намирате тази постъпка на природата нецелесъобразна според вашето разбиране. Но тя постъпва по същия начин, както всичките ваши умствени дарби и способности, които имате, са един капитал съобразно с това, което сте изработили. Това, което имате сега, то подразбира туй, което сте изработили. Вие имате сега точно един капитал, който сте изработили и в бъдеще като работите, ще имате повече, но ако не работите, вие пак можете да изгубите капитала.

Вие казвате, че човешките дарби се развиват, растат. Растат – да завземат по-голямо пространство. Де се развиват, на кое място се развиват? За пример де седи любопитството на човека? Някой път вие сте любопитен. Друг някой не се интересува. Котката, когато яде една мишка, е любопитна. Но да допуснем, че имате едно същество тревопасно. То ни най-малко не се занимава от мишката. Котката се интересува влиза ли мишката, или излиза от дупката, колко е излязла и колко е дълбоко в дупката. За други същества това е безразлично. Откъде този научен интерес на котката спрямо мишката? Кои са признаците на месоядството? По какво се отличават месоядните? По строежа на зъбите, червата и стомаха. Не само това, но измерванията показват, че тяхната глава е другояче построена. У всички месоядни животни главата е по-широка. В тревопасните широчината е по-малка. Има едно съотношение.

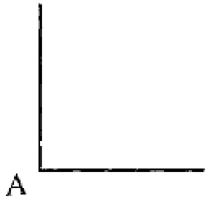

Фиг. 1

Какво е предназначението на ъгъла (Фиг. 1)? Да вземем правия ъгъл. Всички други ъгли са видоизменения на правия. За да се

измени един прав ъгъл, какви са външните условия? Ако този ъгъл го пуснете в една много пуста среда да допуснем, че минава през дълбочина 1000 метра, после пак излиза в рядка среда. Тогава правият ъгъл ще излезе такъв, какъвто си е. Този ъгъл все ще се огъне малко. Тази хоризонталната площ е физическото поле, в което се намираме. Перпендикулярната линия показва усилието на този организъм в каквато и да е посока.

Когато това усилие върви хоризонтално, успоредно с плоскостта, по която се намира, тогава се развива неговият организъм, тялото. А пък неговото умствено развитие върви с перпендикуляра. За пример, ако прекарате линия от очите до ушното отвърстие и от ушното отвърстие до под носа, то перпендикулярът, спуснат към долната линия показва степента на вашето развитие. Колкото тази линия е по-дълга и колкото ъгълът между двете страни, които излизат от външното отвърстие в по-голямо, толкоз вие сте по-развит. Има едно съотношение. Като изучаваме всичките черепи, има една мярка, която показва общото умствено развитие на човека. Не само това – но има известни гънки, известни кривини.

За пример вземете един гениален човек. Вие изучавали ли сте главите на гениалните хора? Един англичанин разглежда 1000 души талантливи и намира само 19 гениални. В тях туря Буда, Христа, Мохамеда и други. В тези гениални души има пробудена една специфична дарба. Гениалният човек се отличава с едно. Той не знае какво нещо е обезсърчение. Обезсърчение няма за него. Той, като срещне мъчнотии, не казва, че не е възможно да се преодолеят. Ще ви приведа един пример.

Представеше си, че вие вървите по един път и срещате един модерен хамалин, който е свършил университет. Той 15 килограма носи на гърба си. Върви той, питат го някои, той казва: „Тебе ти е

широко.“ Ти питаш физически работи, но я вземи този товар, да видиш какво ще мислиш.

Представете си, че вие сте юнак, който над 150, над 300 килограма може да носи на гърба си. Вие казвате: „Я турете на гърба си товара.“ Турите му още 150 килограма. Нека се разговаряме. Тогава какво ще бъде неговото състояние? Той веднага ще погледне с уважение и ще каже: „Това е баш хамалин.“ Той ще направи едно различие. Той с уважение ще погледне и ще каже: „Досега той считаше, че си слаб и казва: „Я ми кажи как си добил тази сила, да носиш такъв товар на гърба си.“ Ти можеш да му държиш една лекция. Дойдеш до мястото, смениш му товара и се разделиш.

Вие сега искате да бъдете герои. Герои са баш хамалите. Под думата „хамалин“ аз разбирам онзи, който е свършил, съвременен университетски хамалин – който съзнателно може да носи товара, съзнателно може да служи. Сега у вас се явява един въпрос. Как да се справим с нашите мъчнотии? В какво седи една мъчнотия? Да кажем, че имате една трудна математична задача. В какво седи трудността на задачата? Да ви дам една математична задача. Един килограм брашно колко струва? По 100 лева килограма. Половин килограм сирене, което струва 500 килограма, половин килограм масло струва по 2000 килограма, да се направи една баница, може ли да я изядете? Много сериозна работа е това и приятна работа. Най-първо онзи, който ще прави, ще я мисли. А пък аз, който я ям, какво ще мисля?

Питам, онзи, който прави баницата, и онзи, който яде баницата, равнява ли се силата им? Кой е по-силен? Който я прави или който я яде? Който я яде е по-изкусен или който я прави? *(Който я прави.)* Как ще обосновеш това? Онзи, който прави баницата, прави повече баници, а не само за едного. Един човек, който яде, не може да изяде всичките баници. Всичката баница е на онзи, който я е правил.

Спира се един българин – железничар в Разград, в една турска гостилница, дето имало 25 турски тенджери големи. Всяка тенджера може да събира по 5 килограма и казал на гостилничаря: „Дай ми от първата тенджера.“ После казал от втората, от третата и т.н. Изрежда всичките 25 тенджери и изял един голям хляб от 2 килограма. И после казал: „Дайте ми едно вино.“ Гостилничарят казал: „Много съм доволен от тебе. Шест души абонати да имам като тебе, достатъчни са. Не ми трябват повече.“

Ние сме в едно положение – трябват ни нови схващания за живота. Ние имаме стари схващания за настоящето и за бъдещето и следствие на това ние се намираме в едно малко противоречие и не можем да разрешим противоречието. Ти не можеш да го разрешиш с разбирането на 5-годишното дете. Когато си на 25 години, ти със своите детински разбирания не може да разрешиш тия условия. Трябва да се приспособиш. Всяка една фаза си има свои специфични разбирания. Тогава какъв трябва да бъде общият морал на хората. Под думата „общ морал“ трябва да разбираме обща мярка. Каква трябва да бъде общата мярка? Да кажем, че трябва да ходите да си вземете вода от далечина един-два километра. А долу на дълбочина няколко метра има едно водно течение и ако вие може да пробиете почвата, ще изкарате вода. Умният човек ще извади тази вода, а пък онзи, който не е умен, ще ходи да взема вода от разстояние на един-два километра и ще се окайва. Разумният човек ще намери, че действително Господ е поставил и водата близо до него.

Вие се намирате в известни мъчнотии. Всеки един от вас има по един извор някъде и трябва да го разкопае. Ако отидете 6 света и ви попитат кое изкуство ще изберете, в света кое е най-лесното изкуство? Този молив може ли да го съкратите? *(Отговор: „Ако сложим горе диск и го завъртим.)* Без диск. Представете си, че ви дават 10 хиляди лева, за да го закривите. Животните ходят на четири крака

и още не са се научили да ходят на два крака. Човек е намерил опорна точка да ходи на два крака и да пази равновесие. За животните това е непонятно как човек ходи на два крака. Де сега пада тежестта на човека, като ходи на два крака? *(Между двата крака.)* Щом изгуби равновесие, може да падне на едната и на другата страна. Сега, за да стане човек богат, какво му трябва? От вашето гледище, за да стане богат, какво му трябва? Пчелите, за да добият храна от цветята, развиха своето обоняние. Окултната наука поддържа, че златото расте. То е растение. То цъфти, завързва и узрява. И като узрее, става жълто. И като узрее, има известен мирис. Ако вие като пчелите имате тяхното ухание, вие щяхте да знаете къде има злато.

Вие мирисали ли сте злато някой път? Аз ви препоръчвам да носите една златна монета в себе си винаги, за да бъдете късметлия. Има известно ухание златото. Вие се оплаквате. И ако имате развито ухание, ще ви заведа за някое място и ще изкопаете златото. Но само ако чувстваш уханието на златото. То вече идва при тебе, и ти отиваш при него. Вие се оплаквате сега, че сте много закъснели и аз виждам, че много сте закъснели. Погледна вашия кошер, и виждам, че няма мед в него. Казвам, тези хора не са ходили при цветята. Някой от вас ще каже: „Съблазнително е човек да има пари.“ Съблазнително е. Съблазнителни са 50 килограма злато. Един килограм е приятен, струва 90 хиляди лева. Колко килограма трябват на човека? *(Десет-петнайсет килограма.)* Колко приятно ще бъде да нося 10-15 килограма злато. Представете си, някой човек носи 15 килограма брашно, 15 килограма пясък, а друг носи 15 килограма злато. Психически може ли да познаете от външния изглед кой носи пясъка, кой носи златото и кой носи брашното? Онзи, който носи златото, има самоувереност в себе си, а пък онзи, който носи брашното, казва: „Нося 15 килограма брашно и като го изядем, пак трябва да търсим.“ А пък онзи, който носи пясък, ще каже: „Този пясък няма да стигне.“

Онзи, който носи златото, очите му изразяват самоувереност. Златото е като водата. Като пуснеш водата, движи се келевото. Златото върти келевото, а пък брашното и пясъкът не може да го въртят, не са подвижни. Защо именно човек избра златото за монета, а не желязото или медта? Защо се е установил на златото? Защо избраха това дърво? За ос – дъбът. Малко българи ще намерите, които да турят една върбова ос. Значи в златото има една стабилност, не се окислява. Не губи своята тежест. Причинява радост на хората.

Който от вас е най-верен, бих желал да направи един опит. Три пъти да пие златна вода, за да видим какво ще стане с тебе. Какво влияние ще окаже тази златна вода върху твоето състояние. Че си нервен, това показва, че си чрезмерно активен. Да видим как златната вода ще урегулира твоето състояние. Ако турите една златна монета в чистата вода, то е една малка, микроскопическа част от златото ще се отдели във водата. Съвсем малко и среброто отделя такава част. И тази част от среброто, която се отделя във водата, уморява вредните микроби. Също така и златото. То е хубавото предохранително средство.

Някой път е хубаво следното. Да имате една златна монета и като се сърдите, като я погледнете, минава ви. Тя действа благотворно и ако носиш една златна монета със себе си на път, хубаво е. Онези хора, които носят златни украшения, това не е произволно.

Сега трябва да се занимаем с опорните точки. Как трябва да се закрепи един предмет? Да привлека вниманието на една свободна точка. Най-свободното същество в света е Бог. И най-голямото изкуство в света е да привлечеш неговото внимание. Как ще го привлечеш? Това същество от нищо не се нуждае. Но допущаме, че можем да привлечем вниманието му. И щом привлечем вниманието му, всичките ти работи ще се оправят. Да изясня сега моята идея. Аз искам сега по един логичен път да изясня. Представете си, че вие сте

затворени, херметически затворени в една сфера и нямате въздух. Какво трябва да направите? Ако се пробие една малка дупчица, тогава външната атмосфера се интересува не толкова от вас. Тя се интересува от малката дупчица. Вие оттам може да черпите известни сили. Дупчицата може да не е съвсем малка или много голяма, но е достатъчно, за да влиза достатъчно въздух. Каква дупка трябва да направим? Коя е тази дупка сега в човека? Тази дупка, това малко отвърстие го наричат разумност, доброта, любов, мъдрост, истина. Кръщават го хората така.

Всеки един трябва да има едно малко отвърстие. Без него той е осъден на страдание. Допуснете сега, че вие живеете в един свят между разумни същества. Само един екземпляр сте. Всички те са щастливи, а пък ти си единственият, който се отличаваш с малко нещастия, сиромах си, с всичките други несгоди на живота. Тези разумни същества ще те оставят ли да страдаш, или не? Страданията имат една научна страна. Страданията не са нещо произволно. Мъченията също. Страданието е една потреба вътре в природата. За пример един плод непременно трябва да опита моите зъби. Този плод на полето ще изгние и ще остави семките, но обвивката все ще опита моите зъби или насекомите ще я доизядат. Все таки тази ябълка трябва да пострада. И ако пострада, тя има шанс да се повдигне.

Страданията в света произтичат от нещо. След като страдате, вие чувствате обновление. Значи страданието – ти си се освободил от нещо ненужно. Страданията произтичат от факта, че излизате от едно положение и влизате в друго положение. Допуснете, двама души. Единия го поставям в лоши условия, а пък другия – каквото душата му иска, му се дава. Но не да се учи, а само да се удоволства. Няма да го карам да учи, понеже учението е мъчно. Ще го обувам, ще го събувам, ще го обличам, ще го измивам, а пък той няма да се мърда. Първият ще напредва, а вторият – не.

От всичко това, което ви говорих, каква баница ще ми направите? Аз ви дадох брашно, масло, сирене. Каква баница ще направите? Трябват ми 10 яйца отгоре – 10 яйца по 10 лева, давам ви най-хубавия каймак. Той струва 40 лева.

Внесете всякога новата мисъл в себе си. Не бъдете такива, че да преживяте триците. Сегашния живот да вървите с времето. Всеки ден внасяйте, колкото и да е малко, микроскопическо – нещо ново в себе си. Никога не мисли за последствията, които ще дойдат. Това новото, което ще дойде във вас, то ще даде нов подтик на вас, на вашата мисъл, чувства и стремежи. Вие сега мислите така: „Ние какво можем да направим? Ние сме учени хора." В какво седи учението на учените хора? *(Отговарят, че знаят известно количество факти.)* Ученият математик може ли да покаже на каква дълбочина има злато? Нито един от вас не може да намери къде има в земята пари. Вие сте дошли до едно малко разстояние – на 30 сантиметра, от мястото, дето са парите. Вие сте близо и не може да ги намерите. Копаете встрани. Казвате: „Празна работа." А пък аз отида там и извадя гърнето. Като удариш на гърнето, да ги извадиш. Ще им кажеш: „Тук няма какво да седите. Толкоз време аз ви търся, аз съм нещастен." Сега има една опасност. Да отидеш да търсиш парите, е много лесна работа. Аз мога да ви науча да намирате парите, но после как ще ви отуча?

Един дервиш турчин 20 години го е учил учителят му и бика духове да се разговаря с тях. Приготвил го е. Той е казал на ученика: „Много е лесно да се вика духове, но мъчно е да ги изпъдиш. Да ги изпъдиш, там е всичкото знание." Онзи ученик казал: „Ти ми кажи как да ги викам, че после е лесно." Той ги повикал и после му казал: „Много е мъчно да ги изгоня."

Да придобиеш богатството, е по-лесно, но да се справиш с него, е мъчно. Лесно се придобива знание, но мъчно се справя човек с него. Лесно се придобива здраве, но мъчно се запазва то. Потребно е

знанието. *(В този момент електрическите лампи станаха по-силни в салона.)* Значи средата стана по-рядка.

Кажете какво искате да спечелите. От днешната лекция, ако искате, ще ви дам един много малък подарък – едно пръстенче, карфица, едно перце за писане, един лист за писане, една марка. Какъв подарък искате? Човек, като стане сутрин, трябва да знае какво да поиска. Най-първо какво казваш и какво ще поискаш. После ще дойдеш до другите работи. Ще кажеш нещо и ще поискаш нещо. Това е един закон. Ти казваш: „Аз не искам нищо." Не, не говорете така. В една минута човек може да има 20 желания. Той има желания да яде, има желания да легне на леглото. Това е пак желание. Туря си обущата, това е пак желание. Туря си шапката, желание е това. Чете една книга, и това е желание. Всичко това, което ни забавлява, е все искане, но разумно трябва да се иска. Сега трябва да искаме разумното в света. Онова, което може да използваме за нас и за другите. След това ще дадеш нещо от себе си. Вземам, давам, вземам, давам. Това са два процеса. Ще вземате разумно, но и ще давате разумно.

Аз забелязвам едно нещо у вас. Не сте щедри, не давате повече. Не давайте повече, но и не взимайте повече. Природата обича хора, които взимат и дават. От тебе ще излезе една топлина, която е потребна на природата. Ти си издишал въздуха, и от него природата ще изкара нещо много скъпоценно. Ти казваш: „Нечист е въздухът." Не, ти се самозаблуждаваш. Добрият човек като издиша, от него излиза много ценно нещо. Та дишането е приемане. Дишането – този процес, лежи в основата на живота. Всяка една мисъл, всяко едно чувство се приема и после има повръщане. Тази мисъл трябва да се върне, за да имаш нова мисъл. Същото е и за чувстването. Върху това почива здравето. Ти казваш: „Това ми трябва, онова ми трябва." Ако няма правилна обмяна на възприемането и на даването, ако няма

правилно вземане и даване, не може да имате щастлив живот. Правилно да вземаш, не с лакомия. Като вземеш въздуха, да ти е приятно, че си взел. И като излезе въздухът, пак да ти е приятно, че си дал. После пак вземаш. И това са процеси сега. Това значи равновесие. Само тогава можете да дойдете в положението на равновесието.

Само разумният човек може да закрепи точката или да има правилни разумни отношения с тази точка. Тази точка седи като образ на крайна свобода. Тя не е ограничена. Като мисля за точката, аз мисля за свободата. Свободата без точката не е постижима. Или ако е постижима, образува се робство. В подвижната точка е свободата. Трябва да знаеш какви са елементите на свободата. Следователно има три неща, които закрепват точката.

Тайна молитва
„Един е пътят на истината и живота.“ (3 пъти)

Деветнадесета лекция на Младежкия окултен клас 3 февруари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ ПРАВИ, ОГЪНАТИ И ОВАЛНИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Пишете върху темата „Разликата между математически отношения и геометрически израз“.

Що е наука? Имате обхода и наука. Какво отношение има между думата „наука“ и „обхода“? Първото същество, което се е научило да ходи, мислите ли, че това е наука? Сега първото нещо е – човек трябва да се научи да ходи. Ходенето значи е свобода. Тази свобода се появява в неговото съзнание да изменя едно положение, инертно положение, в което той се е намирал. Как се образува движението? У човека има една точка постоянна в неговия ум. Тя се движи, но същевременно тази точка е опорна точка, при която краката се движат. Тази точка дава наклон ту на единия крак, ту на другия. Докато тази точка седи, човек се движи. Щом тази точка изгуби съзнание, веднага краката престават да се движат. Сега вие определяте науката като една система на понятия. Той е в природата известна система. Но живата наука седи в онова, има наука за движенията на краката, за движение на ръката, за движение на своите способности, на своите чувства, мисли, постъпки.

Сега във всинца ви има ли обхода? За пример по отношение на обходата вие сте на заден план, вие нямате обхода. За пример вие имате желание да бъдете зачитани, почитани, да имат другите хора обхода към вас. Но какво нещо е обходата? За да знаеш как другите хора трябва да се обходят с тебе, най-първо ти трябва да го знаеш това. Ако ти не го знаеш, как ще имат другите хора обхода към тебе? Да допуснем сега, че вие искате някой да ви свири по музика, а вие

сам не обичате да свирите. Или да допуснем, вие имате желание да ви свири някой нещо, но вие сте глух. Какво ви ползва туй негово свирене? Вие може да видите, че този цигулар може да прави някои движения, мърдания, ходене и казвате: „Разбрах какво е музика!“ И ти започнеш като него да си мърдаш пръстите, ръцете, казваш: „И аз мога да правя тези движения.“ Но туй не е обхода, не е музика.

После за пример вие казвате – реалността в света е сянка. Но вие изпускате една точка. Кое е реалното в света, в което вие живеете? Да допуснем, вие самите имате сянка – всеки един от вас. Кое е онова реалното у вас? И кое е сянката? Да допуснем – вие седите като едно тяло и слънцето като минава покрай вас, тялото пуска една сянка. Вие казвате – сянката е ваша. А вие се считате за реален. Сега кое е реалното? Ако го няма слънцето, вие ще имате ли сянка? И ако го няма тялото, вие ще може ли да се проявите? Значи слънцето събужда съзнанието у вас, реалността в даден случай. Когато реалността не е в сянката, тогава реалността не е нито във вас. Сега туй е по отношение на реалността. Вие мислите, че сте в тялото. Реалността не е и в самите вас в даден случай, понеже, щом като престане слънцето, някъде изчезне и тази сянка. Питам, по същия закон и вие изчезвате. Човек умира, изчезне слънцето и сянката изчезва.

Утре пак изгрява слънцето, пак се появява сянката. Да кажем, че някой човек е умрял. Какво подразбира умирането? Оттегляне на съзнанието. Щом съзнанието се оттегли от тялото, тялото умира. Но тази е една отвлечена мисъл, която няма практическо приложение. Като речете да разисквате за смъртта и сянката, вие ще се смутите. И вие се занимавате само с временни залъгалки, както малкото момиченце, което има няколко кукли и целия ден им шие рокលички, тури ги в люлката, държи ги, отваря, затваря очите им. Така и вие спите, ставате и питате; „Как са куклите?“ После ще ги изправи, ще ги тури да си легнат. Това трае само известно време. След това казвате:

„Дотегна ни тази игра с куклите.“ После какво се явява на мястото на куклите? Тогава намясто да се занимавате целия ден да обличате и събличате куклите си, вие сами ставате на кукли и почвате сами да се обличате и събличате. Вие отивате пред огледалото, оглеждате се, събличате, обличате се, приготвяте се за концерт, турите си един костюм. Ако се приготвяте за театър, туряте си друг костюм. Ако пък отивате на екскурзия, слагате трети костюм. Постоянно се обличате и събличате. После срещам ви с бели дрехи, казвам: „Защо си се облякъл с бяло?“ Какво ще кажете? Какви са идеите ви, за да се облечете в бяло?

Сега това няма отношение. Като се говори така, вие ще кажете: „Какво иска да ни се каже?“ Нищо. Ако някой ваш приятел ви дава една ябълка да я ядете, какво иска да ви каже с нея? И ако един приятел ви пише писмо, какво иска да каже с това? Понадраскал е една книга! Турил няколко знака и станал учен човек. Защото всеки човек, който пише писма, иска да покаже, че е учен. Той все пише върху някоя тема. Като стане на 10-15 години, той пише върху една от най-великите теми – върху любовта. Хе това е грандиозна работа. И ангелите, като дойдат до тази тема, казват: „Тази тема е много трудна.“ И се отказват от нея. А тук, на земята, 15-годишни момчета пишат вече тези върху любовта.

Питам, кой от вас, като чете една такава любовна теза, е доволен от нея? Кажете ни сега как започва една любовна теза? Вие си имате много сенки, та не можете да кажете. Вие разглеждате любовта много лично. Когато аз направя първото движение, то е тезата на любовта. Всякога, когато аз направя първото движение, то е тезата на любовта. Всякога, когато аз се движа, това движение е подтик на любовта. За пример аз отивам при ябълката. Това показва, че съм се влюбил в ябълката. Хващам я, откъсвам я, турям я в джоба си и после я изяждам.

Значи при любовта най-първо ти отиваш, отваряш очите си и след това взимаш направление към предмета.

Или да допуснем, че вие искате да станете велик човек, някой министър, например. Какво представя министерското кресло? Това е една ябълка и вие си въобразявате, че е нещо друго. Туряте си в яма един плод, турете си власт – каквото кажете, да стане. Питам, кой министър, като е станал министър, е могло да стане това, което е заповядал, или това, което е намислил? И това, което си е казал, направили го той? Той всякога се е излъгвал.

Вие мислите, че като отидете в университета, ще знаете всичко – математика, геометрия, но какво е помогнала математиката, геометрията, естествените науки, диференциалното смятане? Да вземем например доказването на някой триъгълник, четириъгълник и т.н. Аз не критикувам нещата, но казвам, че всичко в нашия живот, в нашия ум е неразбрано.

Вземете например, вие тази сутрин сте дошли тук. Кажете ми сега защо сте дошли. Във Варненско в село Николаевка преди години един стар калугер живял в една стая на църквата. Той бил благочестив човек. Веднъж му донесли едно шише вино. Той пил една-две чаши и станал весел. Иде Великден, трябвало да изповядва хората. Идват млади момичета при него да се изповядват. Той ги запитал: „Какво има?“ „Искаме да ни изповядаш.“ „Елате сега тук. Аз ще ви изповядам с пилата, с нея ще изтъркам всичките ви грехове.“ Те, като видели пилата, хукнали да бягат. Питам, защо, като им показал пилата, те хукнали? Ако старият проповедник беше взел епитрахил и туреше книгата отгоре да чете, щяха ли те да избягат? Нямаше. Вие считате това в реда на нещата, а щом им показа пилата, и те избягаха. Те имат вече някакво понятие. И ние имаме в света такива идеи. Едни ни привличат, а други ни отблъскват.

Сега най-първо трябва да знаете какво нещо е обхода. Да се обходи човек със себе си разумно, да се обхожда човек с природата разумно и най-после да се обхожда човек със своите ближни разумно. За пример вие считате математиката една мъртва наука. Но математиката е жива. Вие разполагате с живи единици. Едно, две, три. Какво е отношението между 1, 2, 3? Две единици събрани 1 + 1 = 2, 1 + 1 + 1 = 3, нали така. Питам тогава, какъв смисъл давате вие на двете? Две единици събрани дават две. Единицата сама по себе си има едни качества. Щом два пъти събереш една единица, тя добива друго качество – две. Числото, което се получава от две единици, има други качества.

Ако вие имате две прави линии, това сега е правата линия (Фиг. **1**). Тази сега е крива линия (Фиг. **2**). Правата линия е невидима – между две точки, но тя е само за представа. Тази линия права ли е? По какво се отличава счупената линия? Каква е подбудителната причина? Вие ще кажете, че тя е начупена линия. Но ако вземем сега моята ръка опъната, тя е права линия.

Фиг. 1

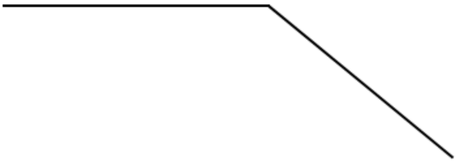

Фиг. 2

Сега като свия китката към рамото, ръката ми счупена ли е? Не е. Това е една функция. Следователно счупената линия е функция, но и правата линия е функция, и кривата линия е функция. Тъй щото каква е разликата между правата, кривата и огънатата линия?

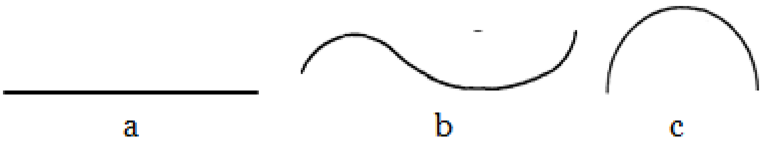

Фиг. 3

Сега каква е разликата между **a**, **b** и **c**? Казвате – крива линия. Каква е линията **b**? Огъната. А линията **c**? *(Тя е крива, овална линия.)* Когато кривината върви в две различни посоки, тя е огъната линия. Правата линия това е линията на най-големите съпротивления в природата. По-големи съпротивления от нея няма. Човек, който иска да иде по правия път, той ще срещне много големи съпротивления. Когато говорим за чист, свят живот, за морал, за идеал, това е хора, които се движат все по права линия. Но същевременно там има много големи мъчнотии. Казвате: „Какво да правя?“ Ще се огънеш. „Ама продължава се пътят.“ Когато пътят се съкращава, мъчнотиите се увеличават. Когато мъчнотиите се намаляват, пътят се продължава. Такова съотношение съществува. Ако ти имаш големи мъчнотии в живота си, ти съкращаваш пътя си. А при съкращаването на пътя си, ти имаш известни придобивки. Имаш мъчнотии, имаш и големи страдания, но и придобивките ти са големи. Малки са мъчнотиите ти, увеличава се пътят ти, но тогава и разноските се увеличават.

Сега вие се занимавате в живота си с второстепенни работи. Искате да станете учени хора, но не знаете как трябва да се придобие това знание. Например вие не можете да се справите с известни мъчнотии. В даден случай, като вървите из гората, заражда се един страх у вас. Вие треперите от страх, не можете да се самовладеете. Връщате се и казвате: „Страх ме е да мина през това място, да не ме срещне нещо.“ Или да допуснем, в областта на математиката или на геометрията има една област много трудна, страх ги е хората да

минават през там. Кое е най-опасното място в математиката? Или кой е най-високият връх в математиката? Кой е най-високият връх в педагогиката? Най-високият връх в химията, във физиката? Във всички науки кой е най-високият връх? И в химията някои атоми вървят по права линия, някои – по огъната, а някои – по овална линия. Това са три характера, *които* има*т* съставните части в материята. В органическия свят се среща същият закон. Някои развития в органическия свят вървят по права линия, други – по огъната, а трети – по овална линия. Следователно зад кривите линии седи едно съзнание, едно разбиране.

Фиг. 4

Светлината по каква линия върви? По огъната линия върви тя. Този е пътят на светлината (Фиг. 4). По тази огъната линия аз вече мога да разсъждавам какво нещо е светлината и какви сили седят зад тия линии. И аз зная защо една вълна влиза и възлиза. Аз зная кои са причините за тия огънати линии в етера. Казвате за някого: „Ама той много се е надигнал, много е праволинеен.“ Не е лошото в това. „Ама той много се е изкривил.“ Ако на място се е изкривил, отлична работа е тази. И ако на място върви по права линия, и това е отлична работа. И ако на място се е огънал, и това е отлично. Но когато той върви и се изкривява, дето не трябва, и ако се изправи, когато не трябва, там е лошото. Че вашите очи не са ли изкривени? Не са ли огънати очите ви? Ако всичко в човека беше създадено право... Ако носът ви се огъне и стане такъв (Фиг. 5), знаем, че тази форма е лоша за носа. Но ако носът вземе тази линия (Фиг. 6), той е прав в даден случай. Носът трябва да вземе правата линия. Устата каква линия има? Огъната.

Фиг. 5

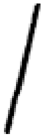

Фиг. 6

Та казвам, първо трябва да се изучава как природата действа. Вие трябва да имате ясна представа за природата – по кой начин тя действа, и трябва да научите правите, огънатите и овалните линии, да знаете отношението между тези три вида линии. И когато работите върху лицето си, да турите правите линии на мястото им, огънатите на мястото им и овалните линии на тяхното място.

Сега някои от вас искат да изучавате физиогномията. Съвременните физиогномисти имат събрани хиляди факти, но в съпоставянето на известните факти има много изключения. Да допуснем сега, дебелите вежди какво означават от чисто физиогномическо гледище? Дебелият нос и дебелата уста от същото гледище какво означават? После малката уста какво означава? Или какво означават широката и остра брада? За да се разгледа човешката брада, трябва да се види как е построена тя. Брадата е построена най-първо върху две прави линии. Основата седи от две прави линии. Зависи как са съпоставени тези прави линии. Най-първо трябва да видите дали те са еднакви по големина, или са симетрични. Може би тия части на брадата, тези прави линии да са огънати навътре, а някога са изпъкнали навън. Ако са огънати навътре, те изразяват отрицателни черти. Ако са изпъкнали навън, изразяват положителни черти. Който не е изучавал брадата, той мисли, че тя е закръглена. Най-първо съществуват две прави линии.

Та казвам, във всяка ваша постъпка в живота вие трябва да знаете коя е причината за тази постъпка. Например вие отивате в гората и се колебаете да минете през нея, страхувате се. Какво ви липсва в гората, за да минете? Правите линии у вас са малко. Следователно по причина на липса на прави линии вие не минахте през гората. Ако правите линии преодоляваха в характера ви, вие щяхте да минете през гората. Човек, у когото липсват правите линии, той е човек без воля, на него не може да се разчита. Това е моят извод сега. Този човек е слабоволен. Дето няма прави линии, там няма воля. Какво ще извади оттам? Ако той каже, че се е страхувал и не е могъл да мине, аз зная вече какво е липсвало в него. И от това мога да опиша какво е неговото лице, какви дефекти има в лицето си. Казва: „Аз не мога да се огъна. Как ще се огъна?“ Казвам му: „На тебе ти липсват огънатите линии.“ Този човек няма обхода. Той няма вкус. Който няма огънати линии, той е пълен с петна по дрехите си, всякога неглиже облечен и каквото започва, нищо не свършва. Аз зная, че каквато работа започне, той няма да я свърши. Да свърши училището, не може, защото трябва да се огъне. И затова напуща училището, без да знае, че се е огънал. А той се огъва пред професора си, без да знае, че се е огънал.

Следователно има два вида огъвания в света. Едното – което ние съзнаваме, и другото – което не съзнаваме. И всичкото нещастие на хората седи в несъзнателните огънати линии в живота. Ти стъпваш някъде и пропадаш. Защо? Ти мислиш, че си сигурен, а пропадаш. Ако знаеше де е твоята огънатата линия, щом дойдеш до това място, щеше да бъдеш внимателен. Често хората пропадат в някой трап. Те вървят и мислят, че пред тях пътят е равен, гладък, а като стъпят, окаже се, че е трап, дупка, и пропадат в нея. Тази дупка може да е до един метър дълбочина. Ако вие знаехте това място, щяхте

внимателно да сложите крака си вътре и нямаше да стане никаква катастрофа.

Сега аз ви говоря за работи, които вие не знаете. Де са тия прави, огънати и овални линии? Тъй както ви гледам, аз ви считам като някои просяци слепи. Та единият от тях води, а той само пипа. Влезе някъде, има едно убеждение, после го откаже, приеме друго, и от него се откаже, върне се пак назад. После пак тръгва напред, даде обещание. М така върви напред-назад и като го видиш в края на краищата, изходил е това място. Лута се из пътя. Наука е това. Аз не му се смея, но идвам при тоя просяк, както аз ги наричам такива просяци – битолски просяци. Сега ще ви представя един анекдот за двама битолски просяци.

Отиват двама просяци битолски в едно село, представят се за слепи. Единият от тях туря восък на едното си око – минава за сляп, а другият турил восъка и на двете си очи, сляп с двете си очи. Първият го води и казва: „За Господа, дайте ни нещо! Сляп е този брат." Първият, който е сляп с едното око, свири на гъдулка и двамата представят работата, както не е. Отиват при един селянин българин да просят. Той им казва: „От вас човек не може да работи. Досега аз не съм бил просяци, но днес съм решил да бия двама просяци като вас." Взел той едно дърво и погнал да ги бие. Първият веднага започва да бяга и люспите падат от очите му. Веднага след него – и вторият. И люспите паднали и от неговите очи. Този селянин влиза един ден в дюкяна си и се смее, казва на попа: „Дядо попе, аз отворих очите на двама слепи." „Как?" „Само като махнах с това дърво, и слепците прогледаха и избягаха."

Сега ще ви дам причините. Просякът, след като паднат люспите от очите му, има ли нужда да го водят за ръка? Предметът става ясен. Когато известен предмет се проучи и добие светлина, той става ясен в съзнанието. Ние можем лесно да се ориентираме, но преди да добием

знанието, ние се водим като слепец. Или преди това ние трябва да пипаме нещата, обаче при зрението нещата стават ясни.

Най-първо вие трябва да имате обхода. Седите, разговаряте се, но нямате обхода. Както сте в класа, вие нямате взаимно уважение един към друг. Някой казва за друг: „Ами той какво знае!“ И той казва за другия: „Ами той какво знае! Той не е от много благородните.“ Тук не е въпросът за благородство. Въпросът е до обходата, която трябва да има човек. Най-първо ние нямаме отношение към природата. Аз трябва да имам обхода, за да покажа разумността на природата, да покажа, че съм едно разумно същество. Ако се обхождам добре, аз с това ще покажа, че произхождам от един разумен център. И тогава ще препоръчам на себе си, но ще препоръчам самата природа, че е разумна. Пък, ако постъпвам неразумно, същевременно аз петня природата.

Казва някой: „Така ме е създала природата.“ Не, ти не говориш истината. Казвате: „Така мога, така постъпвам.“ Не говорите разумно. „Ама моята натура е такава.“ Каква е вашата натура? Онзи, който има ревматизъм, значи неговата натура е да се криви, като ходи. Това не е от природата.

Та сега на първо място, правите линии у вас куцат. Куца разумната воля. У вас куцат и огънатите линии. И те не са на място турени. И най после куцат и овалните линии. Следователно ние казваме, че човек не е съвършен. Съвършен е онзи човек, у когото правите, огънатите и овалните линии са турени на място. Да допуснем, че паметта ви е слаба. Кои са причините за слабата памет? Слабата памет е признак на слаба воля. Слабата памет е причина на отсъствие и на огънатите, и на овалните линии – нищо повече. Поставете кривите линии на място, и паметта ви ще се възстанови. Има начини, по които може да се възстанови паметта. Често у вас се натрупват излишни желания и впечатления. Вие искате да

постигнете едно ваше желание, но допуснете, че в полето, в което вие се състезавате, има и други хора, които имат същото желание. Ако вие сте сам, лесна работа. Вие ще постигнете желанието си. Но ако двама се конкурирате за едно и също желание, и то още е естествено. Но дойдат ли трима, четирима, десетина и повече или пък явяват се конкуренти около 15 хиляди души за едно и също място.

Питам, това не е ли хабене на енергията. Кой от тях ще постигне това място? Да кажем, че вие сте един от конкурентите, за да добиете нещо. Държите конкурс, но при това положение какво сте получили? В държането на този конкурс все сте добили нещо – изучавали сте поне тази материя. Обаче мястото, което сте искали да вземете, не можахте да вземете. За това място имаше една награда от 100 хиляди лева. Но вие не можахте да вземете тази награда като премия.

Казвам, в природата има много учени писатели. Питам, по химия, физика, астрономия, но питам, от всички тия учени през годината кой от тях ще вземе Нобеловата награда. На най-видния от тях ще се даде премията, а другите остават на заден план. Тези, които работят върху живите отношения, премия ли трябва да работят? Човек все трябва да работи. Има една премия, че ти искаш да живееш. Това е един конкурс и ако издържиш този конкурс, ще придобиеш най-хубавата премия. Че ти ще придобиеш живота. Пък, ако не разбираш отношението на правите, огънатите и овалните линии, ти ще изгубиш конкурса. Ако знаеш, ти ще спечелиш онзи конкурс. Нищо повече. Така има отношение.

Ако една права линия е поставена на мястото си, в това има смисъл. Ако например поставите правата линия на човешкия нос, там е мястото ѝ. Единствената права линия, която има на лицето, то е носът. Той е образец на правата линия. Може някой път вашият нос да е огънат. То е друг въпрос. Обаче носът е представител на правите линии. Устата е представител на огънатите линии, а очите са

представители на овалните линии. Представител на кривите линии е и ухото още. То е представител и на овалните, и на огънатите линии.

Сега ще ви дам една задача – да мислите върху думата „обхода“. Какво разбирате под думата „обхода“? Развийте даже тази тема. Пишете върху обходата, каквото вие разбирате, но всички развийте тази тема. Аз забелязвам, че вие не развивате темите си. Можете да кажете, че за да се обхождаме правилно, трябва да имаме любов, мъдрост и истина. И с това изчерпвате въпроса. За да имаш хубава обхода към който и да е предмет в природата, непременно трябва да имаш едно отлично отношение към предмета. Или много хубаво отношение трябва да имаш изобщо.

За пример кое е онова тяло в природата, към което ние имаме най-отлично отношение на физическото поле? Слънцето. Най-хубави отношения ние имаме към слънцето. И затова никога ние не се насищаме в каквото и да е отношение към него. Не само ние, но няма същество – от най-големите до най-малките, които да нямат отлично отношение към слънцето. И то никога не им дотяга. Когато го видят, всички са разположени към него. И човек, колкото и да е скръбен, като види слънцето, зарадва се, изменя се и става весел и разположен. Неговият характер се променя.

Значи има една норма. Някой казва: „Какво трябва да бъде отношението ми към хората?“ Твоите отношения към другите трябва да бъдат такива, каквито са към слънцето. Това е мярка. Тогава вече идеята става ясна. Аз съдя за човека по това, какви са неговите отношения към слънцето. Сега като ви говоря за обходата към един човек, към вашите ближни, ако си го представяте във формата на земя и хоризонта, то е една възможност да видите Божественото в него. За да имате обхода към човека, трябва да си представите, че познавате душата му. И ако познавате душата му, да видите изгрева на слънцето в него. Значи, за да видите, че у този човек има нещо

Божествено, вие трябва да познавате душата му. Тъй щото вие почитате човека не за неговия хоризонт, нито за това, което той представя, но за онова слънце, което може да се яви на неговия хоризонт. Ако вие не видите Божественото в човека, не можете да имате обхода към него. Към една чешма вие можете да имате най-хубава обхода само когато тя има най-хубавата вода. Тогава и към самата чешма вие имате отношение. А когато видите, че чешмата е суха, вие нямате обхода към нея. Нямате никакъв интерес от нея.

Следователно от това гледище всеки от вас представя извор, който тече, жив извор е той, а не сух извор. Ако някой иска аз да имам обхода към него, той за мене трябва да представя жив извор. И тогава, ако аз към онзи жив извор не се отнасям както трябва, погрешката е моя. Но ако той не се обхожда добре и ако той е сух извор, тогава погрешката е негова.

Сега аз искам да ви дам наука да разбирате нещата. Ако аз имам обхода, значи, ако той е един извор – и аз не зная, погрешката е моя. Но ако той е сух, но красив извор и ако аз нямам обхода към него, погрешката е негова. И тогава той, за да изправи своята погрешка, този извор трябва да потече. У него трябва да потекат новите идеи. И сега и у вас трябва да потекат новите идеи. Сега всички вие сте затворени канели. За Бога се говори, за любовта се говори, за истината се говори, но едва някъде ще капнат няколко капки само. Аз си казвам: така капе.

Сега от това, което дотук сме говорили, какво остава в ума ви? Коя е най-важната идея от тази лекция? *(За разумната обхода и за отношенията на правите, огънатите и овалните линии.)* Носът ви трябва да бъде прав, чувствата трябва да бъдат овални, а вкусът трябва да бъде огънат. Аз определям така: идеален човек е онзи, който има прав ум, огънат вкус и овални чувства. Това е самата истина. Тъй седи въпросът. Нищо повече. Вие казвате – идеален човек е онзи, на когото

умът е прав, вкусът е прав и чувствата са прави. Казвам, той е един разбъркан човек, там няма никакъв идеал. Когато дойде някой, който е работил, и каже: „Ще извините, но аз съм малко нечист“, аз уважавам този човек, защото е работил. Ако дойде някой, който нищо не е работил, а е хубаво облечен, парфюмиран, аз го разглеждам и казвам – този човек няма нищо в себе си. Той може да има хубава шапка, но това нищо не значи за мене. Този, който е облечен с хубавите дрехи, какво представя в дадения случай? Този човек не е лош, но как наричате вие онези, които дават обявления? Той има само форми на огънатите линии. Човек, който всякога е хубаво облечен, той е човек само на кривите линии. Той ходи и мисли само на хората да угоди. Той иска да се облича само с нови дрехи. Аз не зная с какво име да го кръстя. И това не е лошо, но то е само една трета от истината. Този човек, у когото чувствата са силно развити и иска с това да се направи на хората, това е една непостижима наука. Засега никой не е сполучил в това. Даже и природата, която от толкова години е работила, и тя не е угодила на хората. Пък даже и вие, като се обличате, не можете да угодите на себе си.

И тъй, ако разгледаме нещата от умствено гледище, вие трябва да вървите все по права линия. Умът, това е вече вашата воля, която действа. Волята действа само по правите линии. Там тя може да се прояви. Вкусът, интензивността, която се образува вътре, тези огънати линии показват развит вкус. Дето има вкус, винаги ще има огънати линии. Дето има чувства, всякога са ангажирани овалните линии.

Та има едно отношение между правите, огънатите и овалните линии. Съществува известна пропорция между тях. А защо природата е турила правите линии? Отде направи тази беля на хората? Необходимо е това, защото творчеството на природата започва с правите линии, после – с огънатите, които идат на второ място, и

най-после – на трето място, са овалните линии. Овалните линии са последната дума на природата. Правите линии, това е началото на проявлението на природата. Без тях не може. Вие не можете да постъпвате без прави линии. Ако нямате прави линии, които са идеалът, мярката за една права обхода, вие нищо не можете да направите. Да кажем, че искате да постигнете някоя идея. Или искате да постигнете една хубава обхода. Вие не можете да я постигнете, без да имате един идеал вътре. А идеалът всякога представя права линия, с която се постигат нещата. Или правата линия представя човешкия ум, приложен на физическото поле. Дето има права линия, там умът има преодоляващо влияние. Щом отлагаш, умът в тебе е слаб. Щом не отлагаш, умът е силен. Аз турям силния ум с волята заедно. Силен ум има само човек, който има воля.

Изпейте сега песента „Всичко в живота е постижимо“.

Значи ти не можеш да имаш силен ум, ако нямаш воля.

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесета лекция на Младежкия окултен клас 10 февруари 1933 г., петък, 6-7.15 часа, София – Изгрев

СЪОТНОШЕНИЕ НА УХОТО КЪМ УМА, ДРОБОВЕТЕ И СТОМАХА

„Добрата молитва“

Можете ли да владате едно отношение. Казваме някой път „изражение“. Какво разбираме под думата „изражение“? Представете си, не имате две точки (Фиг. 1), които завземат известно пространство.

• A • B

Фиг. 1

Но между тези две точки съществува известно пространство. Какви са препятствията, кой е пътят? Какъв път се образува между тях? Представете си, не точката **A** е по-високо, а точката **B** – по-ниска. В точката **A** имате един извор. През какъв път ще мине този извор. Той ще се стреми към **B**, но цялата местност е планинска. Може ли да изчислите пътя, по който ще мине. Точката **A** ще мине по една крива линия. В тази кривина ще се обоснове препятствията по пътя.

За да се изправи една крива линия, какво трябва да се прави? Трябва да се премахне съпротивлението. Ако мястото е планинско и искаме да прекараме вода през канала, ще направим тунел. Но представете си, че това са хора. Представете си, че тази местност е равна. Точката **A** и **B** лежат в една равнина и вие можете да пътувате направо. Но има 10 души хора помежду, които не ви обичат. Тогава, питам, какъв път ще вземете. Десет къщи има на пътя, ще минете ли по една права линия? Да допуснем, че са ваши кръвни неприятели. Пак крив път ще вземете. Така че и на равното място ще направите пак крива линия.

В единия случай казваме – ние кривим, понеже има планини. А пък в другия случай пак правите една права линия. Ако сте човек, който вървите пешком, но представете си, че вие хвъркате с аероплан. Ще правите ли крива линия? На тях сте отгоре. В такъв случай няма да правите крива линия. Ако човек е направил една крива линия, той трябва да даде отчет по какви съображения я прави. Прави я, за да избегне съпротивлението. Кривата линия я прави но единствената причина, за да избегне съпротивлението.

Човек и 10 крачки не върви по права линия. Някой път вие мислите, че вървите по права линия. Но ако вие вървите по сняг, ще видите, че не е права, но че вървите по пътя на най-малкото съпротивление. Даже мислите вървят по крива линия, и те не вървят по права линия. Допуснете, че един оратор говори на трибуната и някой път си дигне по-малко ръката, някой път повече – и при това движение какъв е пътят, по който то върви. Какви са подбудителните причини, да си повдигне ръката в единия случай по-високо, в другия случай – по-ниско? Когато ораторът си дигне ръката на високо, какво иска да каже с това? Има известни движения, които зависят от нас. А пък има някои движения, които не зависят от нас. Ние ги правим инстинктивно.

Ако ти в пътя си си принуден да минеш по някой висок връх, правиш едно движение от немай къде. Да кажем, че срещнеш един човек, когото обичаш. Естествено това приятно ти е. А пък някой път трябва да направиш една усмивка с гримаса – не ти е по волята, по други съображения може да я направиш и мислиш, че е усмивка, направена по добра воля. Една усмивка, която е направена по добра воля, и една усмивка, която не е направена по добра воля, мислите ли, че ще имаме един и същи израз. Не. Когато срещнеш просяк и даваш нещо от сърце, има нещо хармонично в движенията ти. А пък някой път се обезпокоиш и бъркаш само в джеба си и да дадеш по друг

начин. В първия случай, като погледнеш онзи просяк, хваща ти окото, има една пластичност в движенията на даването, а в другият случай не. Във втория случай все едно ще искаш да кажеш: „Не искам да ме безпокоиш повече.“

Питам, какво трябва да прави човек, когато срещне просяци, които той обича и които те обичат. Ако на пътя те срещнат 100 души просяци, а е толкоз важна работа, че не може да се спирате, а пък сте длъжни да дадете на просяците. Обаче ако закъснеете, тогава отговорността е още по-трудна и още по-тежка. Тогава какво трябва да правите в пътя си? Трябва ли да дадете пари в ръцете на всеки едного? Какъв модус вие бихте измислили, за да спестите времето?

Фиг. 2

В ушите има средна област. Каква е разликата между тези три линии. Отношенията са същите. Само че геометричните изрази не са едни и същи. Едни завземат по-малко пространство, а другите – повече пространство. В дадения случай две уши, които имат една и съща форма, едното е голямо, а другото малко, каква е разликата? Представете си, че има едно течно тяло, например вода, имаме два чучура. Едното е с отвор 10 сантиметра в диаметър, а другото е с 20 сантиметра в диаметър. Водата, която тече през двата чучура, е от еднакво качество. По какво ще се отличи водата от двата чучура в

количествено отношение? Ако вие пиете от единия или от другия чучур, каква разлика ще има? Във водата няма да има разлика. Но големият чучур все ще ви предаде нещо повече, отколкото малкия...(*липсва текст*)...малко ще се поусмихнете и ще кажете: „Мъчи се и той да прави нещо.“ В единия случай ще приемете с водата нещо повече – енергия, а пък при малкия пък ще се напиете. Ако 20 сантиметра в диаметър е изворът, той е доста голям извор. Човешката мисъл зависи дали минава през един, дали минава през големия или малкия чучур. Силата, която те развиват в дадения случай, няма да бъде еднаква.

Добре, да допуснем, че имаме едно научно изучаване на работите. Да допуснем, че едното ухо е по-широко отгоре, а по-тясно отдолу. Когато стомахът оказва влияние върху ухото, то отдолу остава по-широко. Когато гърдите оказват влияние върху ухото, то в средата става по-широко, в централната част. Когато умът оказва влияние върху ухото, то горе става по-широко. Тогава има замах. Ние казваме, че там са действали силите на ума. Умът е действал там. Когато средата на ухото е по-голяма, тогава дихателната система е указала по-голямо влияние, а пък когато долната част е по-широка, тогава стомахът е упражнил влияние. Ако стомахът е упражнил по-голямо влияние, а умът по-малко, тогава горе ухото се стеснява.

У животните, у лисицата, която минава за много умна, лисицата ни най-малко не е умна. Има едно поговорка. Като излязло малкото лисиче, попитало майка си: „Мамо, къде ще се срещнем?“ Майката казала: „При кюркчията.“ Питам, тогава защо се носят лисичи кожи. Защо хората ги обичат? За да придобият много ум. Тези са съображенията. Богатите аристократи ги носят. С това се изразява следното. Всеки, който ходи в чуждите курници, така ще носят кожата му. Когато мозъкът, умът се влияят от стомаха, се образува острите – острите линии геометрически това е само една проекция. Такъв човек

във физическо отношение е умен, но извън физическия свят няма го. Който има една остра линия, той нищо не може да направи.

Той е нетърпелив. Когато му говориш нещо, казва: „Нямам време, работа имам много.“ Този човек, който казва, че няма време да те слуша, докато му приказваш, когато почнеш да приказваш за сладки, за кебапчета, за вино и пр., той ще намери време и ще каже: „Откъде сте вие?“ Ще почне да ви приказва и да ви слуша. Защо в първия случай няма време, а във втория случай има време?

Законът е верен. Тези хора, на които ушите долу са остри, а горе – широки – ученият човек, когато ухото му е остро отдолу, той казва: „Нямам време.“ Но почни да му приказваш за някои бръмбари, но научно, за някоя специфична форма, той може да те слуша с часове да му говориш за бръмбари. Говорите ли му за ядене, той ще каже: „Оставете това.“ В него умът има надмощие. Всички идеи, които са тясно свързани с ума, го интересуват.

Сетивата това са една директива Те показват какво интересува човека. По-добре е ушите да бъдат широки отгоре, а тесни отдолу, отколкото широки отдолу, а тесни отгоре. По-добре е крачолите на гащите, но и на панталоните, да бъдат тесни отдолу, а широки отгоре на кръста. Или когато палтото е широко горе, а тясно долу, по-лесно можеш да се справиш. Всякога умът по естество изисква по-голям простор. Когато ухото горе е остро, този човек в умствения свят няма простор. Ако едновременно ухото е остро горе и остро долу, а широко по средата, тогава какво ще получите?

В природата има едно съответствие. Горната част е по-суха, корава с хрущял, а пък долната част на ухото е мека, половината обраснала с трева, има за ядене и пиене. Горе не може да посадиш нищо. Там горе на ухото само едни работи растат, но ако горната част е малка плоскост и ако същевременно и е съвършено слаба, това показва един дефект в организма. Горната част трябва да бъде мека,

деликатна. Не трябва да бъде съвсем прозрачна. Защото, ако е прозрачна мидата на ухото, то и организмът е съвсем прозрачен.

Ухото трябва да го изучавате от три становища. Какво е вложил умът в ухото? Какво е вложила дихателната система, волевата система и най-после стомахът. Долната част на ухото показва запасите, които са вложени за съществуването на човека. Защото долната част показва колко време е живял човек. Широчината на горната част на ухото у гениалните и талантливи хора е различна. У гениалните другояче е направена горната част на ухото. Това показва какви възможности има, какво може да стане от гения в умствено отношение. Средната част показва какви сили може да развиеш. Тя показва енергията на характера. А пък долната част показва колко дълго време можеш да живееш на земята и дали можеш да живееш щастлив живот на земята. Ако си здрав, ти ще бъдеш щастлив, и обратно.

Та в три отношения е важно ухото. Какъв умствен капитал имаш, какви заложби и сили има в тебе. Какви жизнени енергии и вещества са вложени в организма ти, с които се поддържа живота? Когато хванеш ухото си, да ти е приятно. Но да не го стискаш, да ти е приятно, както богаташът, който отваря касата си и поглежда парите. Или както онзи земеделец, който отива при нивата си и погледне на житото, и му е приятно. Или както художникът, който погледне картината си. Ако ти искаш да хванеш ухото си горе и искаш здраве, ти здраве няма да получиш. Ако искаш здраве, ще хванеш ухото си долу, в долната си част.

Ти искаш да харчиш пари някъде, хвани меката, долната част на ухото и виж може ли да платиш толкова. В Лондон, като отидеш в един хотел, ще дадеш 10 долара предплатени. Те са 1400 лева. Тогава за 30 деня колко ще платиш по 1400 лева? Не изучавайте ухото си най-първо отвън, а изучавайте го най-първо като една проекция, в

която вземат участие и силите на ума, на човешкия дух. Силата на душата е взела участие в средната част. Дихателната система е свързана с душата. А пък силите на храносмилателната система са свързани с долната част. Стомахът е представител на човешкия организъм, на целокупното човешко тяло. Там е демокрация. Аристократите са в горната, в средната част. Благородниците, лордовете и графовете са в горната част на ухото. Или посветените, светиите са горе в планините. Един светия живее горе, в горната част на ухото. Там е като в Хималаите.

Ухото, нарисувано на черната дъска, е ухо на един обикновен човек, които е здрав в умствено, душевно и телесно отношение. Той не мисли, като умре, какво ще стане от него. И като яде, и като не яде, не му мисли какво ще стане от него. Като го скъсат, той казва: „Толкоз пъти са ме скъсвали, няма нищо от това – той казва. – Светът да изгори, няма нищо от това." Този човек е разположен, той ще се посмее на себе си. Някой човек падне на земята, дигне се и се засмее. Погледне, и пак си тръгне. А пък друг човек се намръщи, и казва: „Този път защо не са го направили хубав." Ще намери погрешка, че пътят не е направен добре. А другият се смее, че е станала една промяна, без да иска той. И където отиде той, ще разправя, че е паднал някъде, че е изскочило нещо от джоба му и т. н.

Така е, когато ухото е широко отдолу. Но когато ухото е тясно отдолу, тогава от чисто хигиенично гледище трябва да вземете мерки, защото имате много малък капитал. Ако не сте внимателни, могат лесно да ви секвестират и да ви вземат новите къщи и да останете тогава на пътя. Трябва да имате силен характер. Някой казва, че е силен характер. Той е силен характер, ако може да удължи или да разшири ухото си с 1/10 от милиметъра. В органическия свят промените са микроскопически. Но всяка микроскопическа промяна е свързана с голяма сила. Ако ти можеш да уголемиш ухото си с 1/20 от

милиметъра, ти си силен. Вие не сте опитали вашето ухо в това отношение.

С какво се отличават гладките линии. Една прежда, която е хубаво изпредена, нейната нишка е гладка. Колкото нишката е по-груба, толкова преждата не е добре изпредена. Вие наблюдавали ли сте нишките на бубите под микроскоп, за да видите каква е? Наблюдавали ли сте нишката, изпредена от една жена? Ако наблюдавате изпреденото от две жени, ти по изпреденото може да познаеш каква енергия се крие в тях, как е работила едната и как е работила другата. Онази, на която ухото е долу развито, тя винаги ще направи тази нишка по-плътна. И ще каже: „Дрехата трябва да бъде топла.“ А пък онази жена, на която физическият живот не е развит, тя обича тънките дрехи, но цвят да имат.

Какво допринася цветът на една дреха, ако няма съдържание. Не е важна красотата на дрехата. Това е второстепенно. Но важно е тя да задържа топлината. И при това да има добра кройка, а след това. вече иде външността. Цветът е намясто, когато дрехата има съдържание. Също така и мисълта си има свой колорит, цвят. Но ако тази мисъл няма съдържание, тогава какво струва краската. Краската в дадения случай е само един етикет. На много хора лицата са червени, но то е етикет. От червенина до червенина има грамадна разлика.

В природата болести не съществуват всъщност, но неестествено натрупване на сила, но неестествено натрупване на сила и материя в дадено място. Този човек не може да ги издържи и се образуват болезнени състояния. Натрупват се известни вещества в краката ти повече, отколкото трябва, или натрупване на повече вещества в нервната система и ти добиваш болезнено състояние или натрупване в мозъка ти. Не ти трябва на тебе натрупване. Мозъкът не е склад за натрупани непотребни работи. Там трябва да туриш само неща потребни. Ако натрупваш непотребни работи там, ти ще имаш

главоболие, безпокойствие. Та правилният живот седи в това, да знаем къде какво трябва да складираме. Природата не обича складовете. Човек си има само един малък склад. На сегашните хора кръстът трябва да бъде тънък.

Гледали ли сте художниците каква е пропорцията, какво е отношението на кръста към рамената за здравия човек? Човек не трябва да бъде много тънък на кръста си. Тази линия трябва да бъде толкова широка, колкото и рамената. Линията на стомаха трябва да завземе много малко пространство. Някой път хората го направят цял склад. Това е натрупване. Тогава се задържат много болести. Някой път става натрупване под очите. Някой път очите са изпъкнали по единствената причина, че речта е силно развита, но по някой път очите са развити не по причина на речта, която е развита в мозъка, но по причина на натрупване мазнини. Това е болезнено състояние. А някой път очите потъват повече, отколкото трябва, това е пък болезнено състояние. Ако очите изпъкват поради човешката реч, това е нормално, но когато речта не е развита, тези мазнини да се натрупват, тогава очите потъват. И тогава имаме обратна реакция.

Отгоре ухото трябва да бъде малко по-широко. И най-голямата широчина трябва да бъде отгоре, а не на средата. Ако горе имате 9 сантиметра широчина, то е много 9 сантиметра – на средата трябва да имате 7 сантиметра, а долу – 3 сантиметра. 9+7+3=19. Когато горната част на ухото е хубаво развита, това е голям придатък. Органически това е хубаво наследство. Ухото се онаследява. Във всеки един живот на това наследство се предава нещо. Ако разбирате, като ученици на окултизма, вие постоянно ще развивате нещата. Иначе, ако ви се каже конкретно истината, вие ще се уплашите. Някой път вие имате желание към хубавото. Това е още плюс. Това не показва, че си слаб. Доброволно сте се предали. Слабостта седи в това, че са ви платили. Платили са ви, за да паднете.

В дадения случай някои неща може да са невъзможни. Ти не може да минеш през затворената врата, но ще помислиш малко, ключ има и ще завъртиш ключа, и ще отвориш. Ако вземеш да счупиш вратата, ще ти вземе повече време. Горната част на ухото показва с какъв умствен капитал разполагаш, за да се справиш с мъчнотиите в умствения свят. Не че мъчнотиите са нарочно, но те са известни пособия и известни ключове – да знаеш да отваряш и да затваряш.

Лятно време и зимно време пътуваш, трябва да разбираш от метеорология. Ако знаеш, ще избереш най-хубавото време. Ако не разбираш, ще избереш най-лошото време. Не че времето е нарочно лошо, но ти си си избрал най-лошото време. Или ти може да си музикант, някои музиканти свирят повече вечерно време. Аз, ако съм музикант, ще свиря повече сутрин. Сутрин човек е повече разположен за работа отколкото на обед. Към 10 часа пък има известни разположения. Но ако свириш сутринта, като музикант ще имаш един резултат, към 10-11 часа – друг резултат. Някои хора стоят до 11 часа през нощта и стават сутрин късно. Някои си лягат вечерно време рано и сутринта стават в

или в 3 часа. Кога учението ви е било по-успешно – вечерно време или сутрин?

Човек трябва да избере най-хубавото време. Под хубаво време се разбира, когато организмът има най-малко съпротивление. Всеки един трябва да избира онзи момент, когато има най-малко органическо съпротивление.

Ние говорихме много, но колко от това говорене може да се приложи. Николай, каква част от казаното може да се приложи? Една хилядна част може ли да се приложи? *(Може и по-голям процент, стига човек да има желанието и волята да го приложи.)*

Проучвайте вашите уши, заложбите, капиталите. По тях може да се познаят цели поколения какви заложби са имали. Ухото не показва

само за един човек, но за хиляди поколения по-рано. Това е животът на предците. Дядо му е бил пехливанин, и той е пехливанин. Дядо му е бил ловец, и той ловец. Дядо му е бил градинар, и той градинар. Дядо му е бил певец или цигулар, и той е певец или цигулар. Ред поколения вървят по една линия. Не е лошо това. Но все таки трябва да придаде нещо повече. Защото условията тогава са били по-различни, отколкото условията сега. Всяко едно поколение си има специфични условия. И сегашните условия са специфични.

Някой казва: „Аз нямам условия." Вие грешите. Това не е правилно разбиране. Вие се самозаблуждавате. В университета виждате, че един студент е способен, има и пари – не желайте неговото положение. Тоя студент е един от даровитите студенти. Тоя студент е от даровитите студенти, но съдбата му е определена. След 10 години той ще лежи 15 години в затвора. Ти не си даровит като него, но природата не ти е определила никакъв затвор. Бъди благодарен на онези условия, които природата ти е дала. По-добри от тях няма. Ти не облажавай другите хора, а облажавай себе си.

Видях един българин с много правилно око. Това беше един виден българин, магистрат и говорът му да съответства на неговото правилно ухо. Ти ще кажеш: „Аз нямам едно красиво око." Заблуждавате се. Вие имаме едно красиво око, но неразработено. Някои хора говорят за красотата, но трябва да знаеш в какво седи красотата. Някой казва: „Той е много красив човек." В какво седи красотата? Красивите очи не са онези, които гледат надолу и настрани. Но има един особен поглед на красивите очи. Или казвате: „Хубави вежди." Но кои са хубави вежди? Има няколко типа хубави вежди. Или казвате: „Красиви уста."

Има една мярка, една *линия има в* природата. Има един тип принципи. Много мъчно може да се намери един принцип, един тип. Ти трябва да го търсиш, за да видиш онзи тип на човека. Искаш да

познаеш хубавите уста. Сгответе на човека едно хубаво ядене, поставете го в много хармонична среда и наблюдавайте устата му. Той като погледне яденето, ще образува една хубава линия на устата си. Тази е идеалната линия на устата.

Или пък искате да знаете мярката за хубавите очи. На този човек създайте хармонична среда, без да има съпротивление. Вие сте му обещали нещо, направили сте му добро, и той като погледне, веднага има един умилен поглед, и тогава ще видите идейната му черта. Той като гледа, приятно му е. Като че сте ангел пред него. Той казва: „Тези хора заслушват моята обич." Той изпитва радост, приятно му е да ги гледа. Това са хубавите очи. Има нещо изразително в тях. Но щом няма тази хармонична среда, вие ще видите очите малко да светят, той е неразположен. Този човек е една баба. Като те сполетят най-големите неприятности, кажи като магарето: „Тъпан бие в долната махала." Бият магарето по задницата и то казва: „Тъпан бие в долната махала." Бият го по главата, то казва: „Бият тъпана в горната махала." Ще си кажеш: „Ще мине този тъпан."

„Отче наш"

Двадесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 17 февруари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ПРАВ ПЪТ НА ЕНЕРГИИТЕ

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Най-малкото същество“. Колко неща се засегнаха в миналата лекция? Можеше ли човек да съществува без уста. Можеше ли Бог да направи едно същество без уста. Какво са казали философите по този въпрос. Чели ли сте някой автор, който да го засяга. Или да поставим въпроса другояче. Може ли животът да се прояви без форма? Безграничният живот е без уста, никой не го е виждал. А пък при граничния живот устата са потребни. Във вас се заражда идеята. Да допуснем следното. Човешката енергия само през едно ли място може да мине. Умствената енергия откъде може да мине? Най-първо ти се предава на мозъка. Става ли някакво трансформиране? Така, както е приета в мозъка, става ли някаква промяна, за да премине в тялото.

Или представете си, че имате някакво желание. Вие го проектирате. Дойде някоя ваша мисъл. Мисълта не се вижда, нали? Желанието вижда ли се? Вие се стараете да предадете на някой човек това видимото, вашата мисъл, вашите желания. Употребявайте известен знак. Например казвате, че сте гладен. Представете си, че аз не разбирам. Как бихте ми обяснили какво нещо е гладът. Че то е чувство, едно чувство, да кажем. Да кажем, във вас е влязла идеята за безпаричие и казвате, че нямате нищо в джоба си. Нима, ако джобът ви е празен, е нещо лошо. Щом нямаш нищо в джоба си, че лошо ли е това. Ще ти бъде по-леко. Казваш, че нямаш дрехи. Че лошо ли е това? Ще ти бъде по-леко. Това е външно схващане.

Вие казвате: „Условията, средствата и т.н.“ Питам, ако човек нямаше нужда от храна, от облекло, ако нямаше нужда да живее в

къща, би ли имал той нужда от пари? Нито от слуги. Нито от слуги, а ако нямаше нужда, нито от нещо подобно. Тогава парите за какво щяха да бъдат потребни? Кои са условията, че се създадоха парите? Нуждите. Какви са тези нужди? Без пари хората сега не може да живеят при сегашните условия, но в природата това не е единственият начин, това не е единственият начин, както сега правим, както сега ходят животните по земята. Ние ходим най-идеално. Ние сме по-близо до истинското ходене. Но питам тогава, ако човешкото ходене е идеално, може ли човек в бягането да се състезава с коня, който не може да ходи толкоз идеално, но може да бяга по-добре от човека.

Може да се постави и другояче въпросът. Имало един човек, който е най-големият бегач, и друг, който по-малко бяга. Ако ги турите да се надбягат – единият да бяга към върха на планината, а другият да слиза от планината, кой ще бяга повече? Но има една опасност, че той много пъти ще се прекатурва. Онзи, който бяга нагоре, няма тази опасност.

Разумните хора нагоре ли бягат или надолу? Ако си на слънцето и ако от слънцето наблюдавате земята, как ще я видите? От чисто астрономическо гледище как ще видите земята. Може ли да бъде видима земята от слънцето? Ще изгрява ли земята, или ще залязва? Тогава питам, как ще се домогнете до знанието за жителите на слънцето, за планетите? Когато слънцето има постоянна светлина, а пък светлината на планетите е съвсем малко. Можем да извадим една теория, че всички слънчеви жители имат желание да посетят другите планети: Меркурий, Земя, Венера, Юпитер, Сатурн и т.н. От слънцето те не могат да знаят какво представят планетите. Ние разсъждаваме по земному. Такава е нашата логика. Статуята има ли желание да яде? Не. Но у гладния всякога се явява желание за храна.

Теоретически питам за слънцето. Другите слънца ще бъдат ли видими? Всички тези теоретически въпроси какво ни ползват, ако изучаваме колко крака имат някои животни. Колко крака има човекът, млекопитающите, птиците и т.н. Каква полза ще има от тази наука? Всичко това е гимнастика на ума. Гимнастика, но доста сериозна. Някой път опасна гимнастика.

Същественото е човек да влезе във връзка със силите на живата природа. Природата постепенно се разкрива на човека. Колкото повече той може да възприема от нейните сили, толкоз условията на неговия живот се подобряват. Имайте предвид, когато говорим за природата, тя е едно надарено същество със способности, чувства, с воля. Ако тези разумни същества, които ръководят природата, ти помагат, тези мъчнотии няма да съществуват. Представете си, че живеете в един свят, дето всички ви обичат. Такъв свят го няма сега, но представете си го. Все таки това, което можем да си въобразим, то съществува.

Представете си едно низше същество на земята, което може да мисли като човека. Това същество не знае да пее и да свири, но си представя същевременно, че съществува един свят, дето знаят да свирят и да пеят. За него това не е действително. Това, което не е действително за него, за човека е реално. Защото недействителните неща, които съществуват в ума, те са една реалност за едно по-широко съзнание. Когато вие чувствате, че някои неща са възможни, те са възможни за едно друго съзнание, за един по-висок живот, но при дадените условия са невъзможни. Защо рибите не могат да говорят? Кои са причините? Уста имат, могат да ядат, но не могат да говорят. Значи за говора трябва една среда. Трябва да се изследва черепа на рибите, да се види дали има този център на говора, дали съществуват тези мозъчни центрове в рибите. Може да има едно желание в рибите да говорят, но да не може да говорят.

Аз искам да ви наведа на тези разсъждения. Вие се намирате в сегашния живот, в известно положение, но, представете си, че се намирате в едно песимистично настроение. Тъмно ви е, животът ви е обезсмислен. Не намирате никакъв смисъл в живота. От ваше гледище не намирате никаква разумност в живота. Не ви се работи, но ви се спи. Като ходите, недоволни сте. Седите, недоволен сте. Ядете, недоволен сте. Питам, какво трябва да правите при такова едно състояние. Нали трябва да го проучите. От какво то произтича?

Вие сте здрав, някой ви нанесе някой удар на някое деликатно място, имате болка и оттогава не сте разположен. Всичкото ви внимание е към този удар, към тази болка. А това състояние ще продължи дотогава, докато раната ви заздравее. Когато дойде у човека едно песимистично състояние, вие знаете ли произхода му? Например били сте студент, минавате някой студентски изпит и казвате: „Имам чувството, че ще ме скъсат." Имате едно песимистично чувство и забравяте фактите. И това забравяне произтича от един вътрешен страх. Образът на професора е строго взискателен и този образ завзема цялото ви съзнание, засенчва всички чувства. Вие изгубвате съзнанието, забравяте. Но случва се, че след като сте имали тези предчувствия, нищо не се случва, издържате много добре изпита.

А по някой път отивате с голяма надежда и ви скъсват по всичките правила. В единия случай ти се опасяваш и не те скъсват. А в другия случай – при най-голямата надежда, която имаш, скъсват те и се чудиш как не си могъл да предвидиш, че ще се скъсат. Дават ви там някой маловажен въпрос, по който не си чел. Но професорът се хваща за този маловажен въпрос и ти тури бележка. Как наричате вие това? Съвпадение ли е, съчетание ли е, когато нещата стават, когато ние не очакваме.

Завчера дойде една рускиня, образована жена, която била податлива на внушение. Една нейна приятелка ѝ казва: „Дълго време ти няма да живееш. Много е кратък животът ти?“ И като ѝ казва така, в ума на онази се вТълпява мисълта, че тя ще умре. Обезсърчава се, почва да пуши тютюн. Животът се обезсмисля за нея, не ѝ се работи. Нищо не иска да работи. Какво е мислила нейната приятелка?

По някой път вие искате да знаете колко дълго време вие ще живеете. Някой брат може да ви каже, като ви гледа ръката: „Къса е тази линия на живота.“ Но невсякога линиите определят живота. Има изключения вътре в природата. Вярно е това за дългите и късите линии. Известни факти са верни. Човек по своя собствена воля не умира. Никой сам не иска да умре. Него го заставят да умре. Тебе те пращат на бойното поле, ти си здрав, линията ти на живота показва, че ще живееш до 80 години. Пращат те на бойното поле, и умираш на 33 години. Умираш по-рано, отколкото е определено.

Може да има едно чувство, знак, който показва, че се случва някой път нещо непредвидено. А пък някой път има хора, те са изключения. Той може да мине през цялата артилерия, гранати се пукат, и нищо не го засяга. Другите биват убити, всички други умират, но него не хваща куршум.

Питам, ако човек умре преждевременно, коя е причината? В природата съществува една икономия. Обезсърчението и то не е лошо. От гледището на научната икономия обезсърчението е икономия. Всеки един човек, който се радва, той гуляе много и трябва да го стегнат малко, за да харчи по-малко. Например, когато той е насърчен, яде много, облича се В най-хубави дрехи. А пък като се обезсърчи, яде малко и ходи със скъсани обуща. А пък вие казвате: „Не е хубав песимизмът.“ Това е икономия. Страданията, скърбите са икономия. И когато природата иска да икономисва, тя съкращава бюджета. Това е съкращение в бюджета. Това го наричам нещастие, че

животът няма смисъл. Не, животът има смисъл. Че не може да ядеш много, това е икономия.

За някого казваш, че е много даровит. Каква даровитост е това? Написал е сто тома книги. От каква полза са тези книги? Вземете романите на Толстой, на Виктор Юго и на другите. Ако прочетете всичките романи, какво ще научите? Има един герой и една героиня. Тези двама герои ще живеят или ще умрат, или ще живеят добре, или ще живеят зле. В романа се говори за окръжаващите наоколо. Какво е искал да каже Толстой, като е написал „Война и мир“? Писал е един роман и искал да каже, че войната е нещо несъвместимо, че тя не е хубаво нещо. Пишат романи, а пък се бият хората. И след романа на Толстоя хората се бият повече. И Виктор Юго като е написал най-хубавия си роман „Клетниците“, тези клетници намалиха ли се? Не, даже се увеличиха. Тогава защо е писал своя роман Виктор Юго. Той какво е имал предвид? Да помогне да има по-малко клетници ли? Не. Виктор Юго искаше да каже – тези клетници са един номер вътре в природата. Те трябва да се радват, че са клетници. След романа „Война и мир“ имаше повече войни, не могат да се сравнят със сегашните. Романът „Война и мир“ разправя за 30 хиляди души, паднали на бойното поле. А пък сега падат не 30 хиляди души, но много повече.

Питам, каква е била основната идея в ума на Толстоя, когато е писал „Война и мир“? Всички писатели имат една слабост. Писателите не искат да се намалят страданията, понеже няма за какво да пишат. И когато един банкер говори за сиромашията, той ни най-малко не иска да се намали тя, защото, ако сиромашията се намали, тогава неговата каса ще осиромашее. Но когато забогатява неговата каса, другите осиромашават. Тогава защо банкерът говори за сиромашията? Той говори, че всички сиромаси трябва да вземат пари с лихва от него. Богати и сиромаси – от икономическо гледище

природата защо ги е допуснала? Кое положение е по-хубаво – богатството или сиромашията? *(Богатството.)*

Аз съм демократ, аз съм от страна на сиромашията. Сиромашията е демокрация, богатството е хубаво, но сиромашията е още по-хубава. Сиромахът може да се радва на парите. Богатият не може да се радва. Когато на сиромаха се даде една звонкова монета, той се радва. Един американски милиардер казва: „Трите лева, които аз спечелих в началото, ми причиниха много по-голяма радост, отколкото сегашните милиони, които влизат в касите, без да ги виждам.“ В дадения случай богатство е това, което човек съзнава.

Има два вида богатство. Малкото, което човек съзнава и при което човек чувства малка радост – тогава човек е богат. Има две неща, които трябва да държите в ума си. Много знания разслабват човека. Малкото знание усилва човека. Да направя едно сравнение. Онзи кон, който пренася един голям товар, какво е спечелил? Той е изхарчил грамадна енергия и в края на краищата той ще свърши зле. Под малкото аз разбирам ядене. Един кон не го товарят много. Той може да изяде 5-10 килограма зоб и този товар ще му донесе много по-голяма енергия. Това знание, което приемете в голямо количество отвън, то няма да ви ползва. Много малката опитност, която имате вие и приемате отвътре, тя ще ви ползва много.

За пример, ако аз бях естественик и изучавах рибите, щях да изучавам при какви условия те са направили една електрическа батерия и какви са били подбудителните причини за това. Бих искал да вляза в онези причини, които са заставили природата да скрие В тези пластове тези богатства.

Не е само едно просто знание. Това скритото има отношение към нас. Ако за пример вие изучавате по този начин, може точно да определите къде се крият някои богатства. Тогава можехте ли да бъдете беден човек? Не. Беден човек аз наричам този, който не може

да яде. Това е най-голямата беднотия според мене. Един човек, който яде, е богат. А човек, който иска да яде и не може, той е беден. Не е учен онзи, който има много знания, но онзи, който възприема малкото знание, и то му причинява радост. Той е учен човек, а пък някой казва, че е свършил университет, всичко знае, но пак е празна работа. Той не се радва на знанието.

Вие искате да изучавате човека. Аз съм виждал графолози, околози, хиромантици, френолози, физиогномисти. Окологията това е да познаваш човека, като ходи. Като ходи, да го изучаваш. Дали е щедър, или не, дали е милостив, или не. Не да познаваш дали е силен, дали е богат, дали е от височко произхождение. Тези работи нямат практическо приложение. В окултната наука най-първо изучават това, което има практическо приложение. Но не да използват, аз ги наричам допирните точки. За някого казват: „Набожен човек." По какво се отличават набожните хора? Или казват за някого: „Той е учен човек." По какво се отличават учените хора? Или казват: „Красив човек." По какво се отличават красивите хора?

Нали в своя роман Виктор Юго разправя за героинята. Тя беше ли красива? От начало не беше, но после стана красива. В човека има известни чувства, които, като се събудят, образуват една нова архитектура, едно ново съпоставяне. Мускулите, веждите, усмивката на устата, всичко дава една приятност. Та човек може да стане красив, а може да стане и грозен. Някой път вие сте много грозни. Например събудите се. В подсъзнанието ви има страх. Страхувате се. Или се събуди у вас ревност. Дойдат в низходящата степен вашите лични чувства. Ревността иде, когато вие се състезавате с някого. Чувствате, че някой човек е по-силен от вас. Тогава се заражда едно недоволство. А пък когато вие сте силен, във вас се заражда едно удоволствие. Често в ума на човека се зараждат някои неща необясними. За пример някой човек има някои дарби, някои знания, но това, което той носи,

той го заслужава. Ако това знание е дошло по вътрешна опитност, той го заслужава. Ако това знание е дошло по механически начин, то е временно. Както Соломон е казал: „Суета на суетите.“

Вие оставяте някои неща през куп за грош и се оправдавате с условията. И при това малко сте страхливи, не сте герои. Казвате: „Аз това ще направя, онова ще направя“, но когато дойдете в момента, ти се уплашваш и ще офейкаш. Ще направиш дипломация, уж, че си отишъл някъде да вземеш нож. Освен че нямаш геройството да се биеш, но туряш една лъжа, за да се маскираш. Ти ходиш да търсиш пушки, но ти всякога ти търсиш и никога не можеш да ги намериш.

Когато изучавате нещата, изучавайте положителните страни на живота. Отрицателните страни на живота са вметнати неща, отпосле са дошли. Например не е съдено на хората да умират, но умират. Не е съдено на хората да бъдат сиромаси, но стават сиромаси. Не е съдено на хората да бъдат невежи, но са невежи. Не си невежа, нищо от това. То знанието може да го добиеш в една секунда, в една минута, а може да го добиеш и след 100 години. Например теглите една завеса, има една завеса. Ако дигнете тази завеса, колко време ще ви вземе да знаете това, което е на сцената?

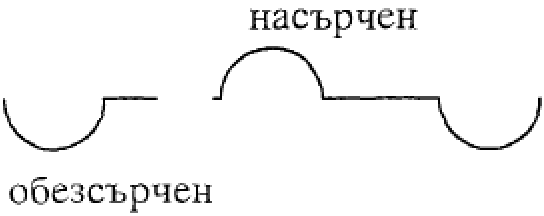

Фиг. 1

В науката има друга страна. Тя е в следното. Имате един недостъпен богаташ, аристократ, който мисли само за себе си. Той не иска да се запознае с когото и да е и няма време да го спират. Той казва: „Питайте слугата ми. Той си е свободен.“ С такъв един богаташ

как бихте се запознали от ваше гледище? Да кажем, не е необходимо да се запознаете с него. Ако дам такава тема: „Да се запознаете с един недостъпен богаташ“, да дадете проект по какъв начин можете да се запознаете с него, колко проекти има? Ако мога да му направя една голяма услуга. Представете си сега. Имате един голям недостъпен богаташ, ти се обезсърчиш и казваш: „Аз не мога да направя това.“ Онзи човек не пуща при себе си, обезсърчението идва при тебе и това спира твоите сили. Има един пазач там, който не пуща. Какво трябва да направиш с този пазач, когато се обезсърчиш. Ти казваш: „Не си струва да се живее, аз съм нещастен, без късмет, приятели нямам.“ Може всичко това да е вярно, но това не разрешава въпроса. Чашата се е изпразнила в устата, ти си насърчен.

Но след като си пия чашата, на онзи, който иде насърчен тебе, какво ще бъде положението? Ти си минал вече край дървото. На него имало пет плода. Ти си ги обезсърчен изял и си се насърчил. Този, който минава след тебе, няма да намери нищо. Но в природата съществуват хиляди дървета. Значи, ако при първото дърво си се обезсърчил, *иди* при второто. Третият да иде при третото дърво. Сто дървета има. Нищо, че ще отидеш при друго дърво. Обезсърчиш се веднъж, втори път, 99 пъти се обезсърчиш. След 99 обезсърчения иде едно насърчение. Та когато аз ви обезсърчавам, колкото по-дълго време ви обезсърчавам, казвам: „Пред вас са минали много души и са изпояли всичко, те не са стигнали до 99-о дърво. Като стигнете до стотно дърво, ще има 10 плода за тебе.“ Това е един правилен начин за разсъждение. Който мисли другояче, ще се спъне, той ще каже: „Аз по-нататъка не отивам, ще се върна.“

В природата процесите са незавършени. Тя всякога е предвидяла нещо за когото и да е. Когато ви види, че вие живеете без никакъв смисъл, природата ще тури някой изходен пункт. Та на някой от вас ви липсва сравнение. На някой от вас ви липсва вкус към красивото,

към хубавото. На някой от вас ви липсва постоянство, съзнание за справедливост, любов към Бога, милосърдие. Милосърдието е слабо развито, дружелюбието, приятелството. Ако всички тези способности в човека се поставят в изправно положение, животът ще се подобри. Страданията всякога подразбират липса на нещо, което човек в даден случай желае, и когато ти можеш да бъдеш благоприятен на някого и когато ти видиш какво му липсва и го задоволиш, и той ще бъде доволен. На човека е потребно нещо много малко. М ако ти можеш да му направиш услуга в това направление, тогава е добре. Та малката услуга, която можеш да направиш навреме, струва повече, отколкото онези големите добродетели.

Та казвам, има четири начина за изучаване на реалността, на физическия свят. За да знаеш какво ще се случи отвън и как ще се случат нещата в света – за да бъдеш гадател в това отношение, трябва да знаеш строежа на човешкото ухо. А пък възможностите, съдържанието, което се крие, за да знаеш, ти трябва да знаеш онези сили, които се крият в човешкия нос. После, за да знаеш дали ще бъдат тези неща трайни или не, ти трябва да изучаваш свойствата на човешката уста. Устата показва колко дълго време ще живее човек. Това се познава от неговия език, от неговия вкус. Ако ти при всяко вкусване нямаш противоречиви чувства, ти ще продължиш живота си.

Ухото показва резултатите, завършените процеси, а пък устата показва незавършените процеси.

Носът и очите също. Завършените процеси само в ухото са изразени. Ако буташ ухото си, може да си напомниш нещо. Ако човек иска да бъде здрав, той трябва да изучава устата си. Хигиената зависи от устата му. Устните му не трябва да бъдат нито отворени, нито много стиснати, а средно допрени. Трябва да бъдат много подвижни. Сутрин станеш, вземи едно огледало да си поприбереш

устата. Хигиена е това. За пример някой път погледнете и виждате, че устните са малко синкави, черни. Премахнете черния цвят на устата си. Щом е черен цветът, във вас има едно користолюбиво чувство. Във вас центърът на стяженолюбието чрезмерно се е развил. Страхът се е усилил. Честолюбието и то е набъбнало. Та внесете милосърдие, любов към живота и почнете да се радвате. Щом почнеш да се радваш, радостта дава подтик на артериалната кръв и устните станат червенички. Това показва, че центърът на надеждата се е усилил. Щом устните ви са синкави, черни, това значи, че надеждата ви е слаба. Вие искате да живеете, но така, както живеете, не може да се живее. Този живот го наричам живот на робуване. Дойде господарят ти, казва, че от тебе нищо няма да стане. Но това е интересът на господаря. Той ти туря в кочината да ядеш. Пет пъти на ден само ядеш и само пиеш, но си в кочината, дето си турен от този господар.

Ако вие страдате, каква нужда има Господ от вашето страдание? Че ако имате някой друг господар и той ви е турил в кочината и ви гои, тогава какво ще кажете? Той гои във вас безверието, обезсърчението, сиромашията и т.н. Аз ви питам: „Как сте?“ Защото насърчението да се обезсърчи, пак е възможно. Чистият да се опетни, пак е възможно. Как е възможно един човек да се окаля? Освен ако се допусне някъде да се пързаля, и то когато снегът почне да се топи. Но ако снегът се топи, не може да се окаля.

Сегашната лекция прилича на следното. Един показва едни хубави зрели плодове, показва ги, и пак ги турга в кутията. После пак ги показва, пак ги туря, казва: „Ако сте послушни, втория път пак ще ги донесете. Аз бих ви дал да ги изядете. Аз не съм от скъперниците. В природата съществува закон. Трябва да посеете семки. Ако е въпрос за знание, вие някои работи знаете повече от мене. Но ви трябва едно знание положително, знание, в което да нямате абсолютно никакво съмнение. То е, знайте, което подкрепва човешкия характер,

човешкия ум, а пък силата на човека седи в истинското знание. Това, което в съвременната философия наричат разширение на съзнанието, то е същественото.

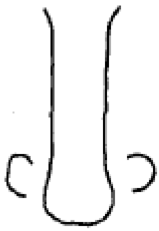

Между двете крила на носа и между ушите има едно подобие. Ако се смалява кривата линия на ухото, ще се изменява и носът. Горната част на ухото трябва да бъде по-широка, а долната страна на ухото трябва да бъде по-тясна. Стомахът трябва да бъде подчинен на дробовете, слуга на дробовете, а дробовете трябва да бъдат слуга на мозъка. Следователно долната част на ухото не трябва да бъде така широка, колкото горната. За да се покаже, че умът е който ръководи, то винаги горната част на ухото трябва да бъде по-широка. Това показва, че този човек мисли. И ред поколения като мислят по този начин, сформира се правилното ухо. Долната част на носа е обърнато ухо. Ако я вземете и турите на ухото, същото е и при ухото. Ако отзад долната част на носа е по-широка, доказва, че стомашната система е здрава. Ако тази широчина е малка, това показва, че стомахът не е здрав. И от това зависи дължината на живота. Има измерване в това отношение. Когато тези крила – малките разширения на носа, не са развити, тези хора изобщо имат по-слабо развита дихателна система. Щом физическите системи са слабо развити, тогава и умът не е развит.

Някой път се обезсърчиш. Погледни тогава долните разширени части на носа – това е капитал, заровено богатство, което имаш. Някой път си се обезсърчил, побутни го до върха на носа, и ще ти

мине. Секненето е за тази цел. Хората, ако не се секнат, те щяха да измрат досега. Човек като се секне, действа благотворно върху симпатичната нервна система. Защо хората си барат носа постоянно. То не е нещо произволно.

Аз ви разкрих неща, за които трябва да платите. Какво ще платите? Не секнете носа си много силно. Научете се да секнете хубаво. Вие с коя ръка се секнете? *(С дясната.)* Как започвате? На вас ви се вижда много смешно това, но то е много интересно, много важно. Казва се, че Бог вдъхнал живот чрез ноздрите, а не чрез устата. Трябва да знаете как да вкарате въздуха през носа си, за да живеете по-дълго време. Индусите имат един начин за отделянето на праната от въздуха и за нейното приемане. Ти може да дишаш, без да изваждаш праната, която е необходима за дробовете, а пък тази прана е необходима. Вие се занимавате с работи, които не са важни. Как вкарвате въздух през носа си? Ако тази енергия влезе в ума ти на място, дето трябва, тогава много работи ще станат много ясни за вас.

В обходата ти трябва да знаеш какво трябва да дадеш от себе си всекиму и това, което даваш, всеки да е доволен от него. Срещнеш някои човек – той да се радва, че си го срещнал. Необходима е сега една нова философия. Ако вие сега постарому вървите, както вървят хората в света, този процес е чисто механически. В ума ви има идея, че човек трябва да бъде умен, силен, трябва да има къща, храна достатъчно. Това са все завършени процеси. Вие казвате: „Нямам тези работи.“

Как ще може да живее? Така не се говори. Хиляди и милиони същества са работили, за да създадат тази плодородна почва. Нямаше първоначално, но хиляди и милиони същества са работили да я приготвят. Ако ние влезем във връзка с тях, ще подобрим живота си. Ние казваме – тези растения, животни са били глупави. Тези изгнили растения нямат значения.

Мога да се спра върху обходата, да разгледам по какво трябва да се различава човек в обходата. Вие имате знание, което трябва да ги координира. Това знание на ново трябва да се преорганизира някак си. Стомахът може да приеме по-малко храна, но добре сдъвкана, отколкото да се товари с ненужна храна. У всинца ви има много желания, много мисли, но всяка мисъл, всяко желание трябва да се постави на място и да се извади тази сила, която трябва и да се тури на работа.

Сега може да работим върху носа си, да моделираме носа. Това е отлична работа да се моделират ухото, устата, очите също. Всичкото бъдеще на човека зависи от носа, очите, устата и ухото. Изправи ги, и всичкото друго само по себе си е лесно.

Ти само премахни малкото препятствие на ръката, и тази ръка сама ще се канализира. Такова нещо са тези човешки енергии. Постави ги на прав път, и те ще моделират своя път и няма какво да се трудиш за това. А пък ние сега се трудим, дето не трябва, а дето трябва, не се трудим.

„Отче наш“

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 24 февруари 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ГОЛЯМОТО И МАЛКОТО

„Отче наш“

Прочетете темите си „Най-малкото живо същество“.

Тогава каква е разликата между най-малкото и най-голямото същество? Кое е най-малкото същество? Геометриците как казват – кое е най-малкият предмет. Най-малкото е туй, което не може да се сравни с нищо. А кое е най-голямо? Което няма по-голямо от себе си. И то не може да се сравни.

Идеята за малко и голямо са две величини несъизмерими. Защото във вашия ум седи голямото, направено от много малки единици. А вие измервате една малка единица с друга малка единица. Но малкото като цел и голямото като цел са две величини несъизмерими, туй, което не може да се определи. Какво е най-малкото същество? Да съществува, значи да се прояви. Или проявено някъде. Ако имаме едно най-малко същество и друго малко може да вземе неговото място, то не е най-малко. Щом има едно същество, което се заеме да завзема някое пространство, че пък друго същество да може да вземе това място, то не е най-малко. То е толкова малко, че никой не може да вземе неговото място.

Сега всеки човек трябва да има една идея най-малка и най-голяма – несъизмерими. Или казано другояче, най-малкото същество е това, при което си наблизо, а най-голямото същество е това, от което си най-далеч. А кое същество е най-близо? Туй, което не разбираш дали е близко.

Сега аз се отдалечавам малко. Сега какво седи във вашето съзнание под думата „най-малкото същество“. Ако разбирате живота,

възможно ли е животът да се отдели? Възможно ли е животът да се разкъса сам по себе си?

Ако вземем живота като единство, не може. Но ако дойдете до геометриците. В геометрията кой предмет трябва да се разбира за най-малък и друг, по-малък от него, може ли да има? Една частица, която е толкова малка, че друга, по-малка от нея, не може да има. Сега практическото приложение. Защо някои същества трябва да бъдат големи, а други – малки? Вашият пръст не е толкова голям, колкото ръката ви. Защо? И потребно ли е пръстът да бъде толкова голям, колкото ръката? Сега вие се объркахте под думата „голям и малък". Какво разбирате вие под думата „малък човек"? Кои са качествата на слабост?

Сега ще ви попитам друг въпрос. Кое ви занимава във вашия живот – малките ли работи, или големите? Да допуснем, че вие се занимавате с големи идеи. Питам ви, на кое място вие складирате вашите големи идеи? Една голяма, грандиозна идея не може да се складира. За пример аз имам една грандиозна идея. На кое място е складирана тази грандиозна идея? Често вие си задавате въпроса, къде се намират тези грандиозни идеи, великите идеи, които вие искате да постигнете в света? Или в даден случай вие чувствате къде се намира в съзнанието ви тази идея?

Да допуснем, че вие сте един цигулар. Взимате цигулката и искате да станете гениален. Или да допуснем, че един цигулар иска да свири гениално. В какво седи неговата гениалност? Ако на един цигулар всичката му гениалност седи в една ръчка от 30 сантиметра и един лък да прави разни движения върху тия 30 сантиметра, че ако прави всевъзможни чудесии по тази ръчка, че той е гениален свирец. Той върви по ръчката. Тъй всичко е в ръчката. След туй има някакви си вълни и въздухът. И после в мозъка на хората има нещо. Питам, де е скрита гениалността на този свирец? Той мисли, че е гениален и

хората мислят, че е гениален. И ако той престане да мисли, че е гениален, и хората престават да мислят същото. Де отиде гениалността?

Защото, ако вие под думата „малкото“ турите идеята за слабост и ако в думата „силен“ може да турите идеята за голям. Най-голямото същество съдържа ли сила в себе си? Като се приближим до един голям предмет, като че се предизвиква едно стечение на самите условия. Дава ни понятие да мислим, че голямото работи със силното и малкото със слабото.

Кое пространство е по-приятно – малкото ли, или голямото пространство? Тъй както сега е, ако вие имате една стотинка от парите и имате един милион, каква е разликата? Една стотинка същество ли е? В дадения случай стотинката е част от някоя единица на човешката система. Стотинката не е от първичната част. Има грамадна разлика от един милион и една стотинка. И всеки би избрал милиона пред стотинката.

Не зная колко души от вас биха избрали стотинката пред милиона. *(Никой.)*

Да допуснем, че аз ви подарявам цялата месечина и ви давам и крепостен акт за нея. Как ще се произнесете? Кое ще ви даде във владение на месечината? Има неща в света невъзможни. Възможни са, но не са възможни да ги реализираш. Да кажем, мога да ви подаря всичкото злато на месечината. Давам ви и крепостен акт. Остава само вие да идете до месечината. Освен това може да ви дам и цялото слънце. И да ви дам крепостен акт за слънцето. Кой ще ви го даде във владение? Та има известни идеи в света, които са непостижими. Неприложими идеи в света. Защото онзи великият или гениалният музикант е гениален, понеже си мисли, че е гениален. Ако той сам за себе си не може да мисли това, хората не могат да го мислят. Най-първо ти трябва да помислиш за себе си това. Силният най-първо за

себе си трябва да помисли, че е силен. Тогава другите ще съзнаят това. Той трябва да съдържа в себе си тия качества.

Сега ще пренеса въпроса, те са много неопределени величини. Какво верую имате вие? На какво сте базирали вашия живот? Какво искате да постигнете вие, които сега слушате? Някои свършвате университета, някои имате желание да свършите за обществена деятелност. Какво искате да постигнете? Аз бих желал да зная какво искате да постигнете. Да кажем, някой от вас иска да стане богат. Та от памтивека кой не би желал да стане богат. Всички хора искат да имат постижения. Искате да постигнете нещо. Кое е онова същественото, което трябва да ви отличи? Защото има известни постижения. Учеността ви може да се вземе за постижение; силата ви може да се вземе за постижение – всичко, което можете да свършите, може да се вземе, това са вътрешни постижения, които могат да ви възпитат.

Кое е онова, което не може да ви се вземе? За пример каква е вашата идея за Бога? Иване, кой е първият астролог, който е основал астрологията? *(Господ е първият астролог, който пръв е основал астрологията.)* Да, първият. Как ще определите кое нещо в света е реално. Но да определите, че и вие сами да вярвате във вашето определение. Защото много пъти вие определяте, но и вие сами не вярвате. Как ще определите, че нещо във вас е реално? Ако един ваш приятел ви говори, в реалното всякога има един придатък – нещо се предава. Всяка идея, която не предава нещо на съзнанието, тя не е реална. Туй, което не предава, то не е реално. Може да си мислим така. Аз може да ви кажа, че ви давам един самун хляб. Вие може мислено *да* ядеше, но туй мислено ядене нищо не предава. Друг е въпросът, щом ви дадат храна и вие ядете, усещате се добре. Човешката честност може ли да се претегли? Има везни, с които може да се претегли честността. Ако имаш една постъпка, която някой я е

извършил, това лице тежи повече от един, който не е извършил такава постъпка. Туй може да се изясни и докаже. Понеже този мозъчен център е привлякъл повече към него и изтича повече налягане. Щом човек извърши едно добро, той е във връзка със силите на природата.

Следователно в дадения случай човек, който е добър, няма да тежи с килограми. Колко ще тежи той? Как мислите? Николай? Колко тежи добрият човек, каква единица ще турите? *(Той може да тежи повече само с няколко килограма.)* Ако един човек възприема въздух, колко въздух може да възприема? Като възприема въздух, той е по-тежък. Човек, след като е възприел дихането в себе си, той е по-тежък, отколкото като издъхне. И са намерили – човек като издъхне, тежи, с 33 грама става по-лек. Като е живял е с 33 грама по-тежък, а като замине, е с 33 грама по-лек. Затова считат, че животът е 33 грама. Тогава човек не е много тежък.

Но трябва да имате една съществена идея. На кое разчитате вие на света? Сега нали всички вие казвате, че вярвате в Бога. Питам тогава, щом вярвате в Бога, защо се обезсърчавате? Защо като срещнете една несрета в живота си, се обезсърчаваш? То е въпрос дали е вярно. Защото вярата трябва да се изпита. Човек може да каже: „Аз вярвам.“ Нали така. Може да каже така: „Че аз ви вярвам.“ Но туй е много относително. Да ви вярвам, значи да вярвам както на себе си.

Допуснете, че аз съм търговец. Таман съм отворил касата си, и вие влизате. Вие казвате, че сте много честен. И аз вярвам на вашата честност, но същевременно в мене има страх да ви оставя при моята каса тъй отворена. Питам, нали туй е едно разколебаване във вярата. И да допуснем, след туй аз излезна навънка, но в мене има едно съмнение и след като се върна, аз ще проверя всичките си пари. Питам тогава, имам ли достатъчно вяра във вас? И след като намеря, че всичките пари са на място, ще кажа: „Наистина този човек е бил

честен.“ Но все таки има едно условие. Аз още не съм проверил вашата честност, не съм определил вашата честност.

Как ще определите вие честността? Как ще проверите вие това? След като оставите вие имането си за 20 години на един човек и след като се върнеш, той да не е лишил ни със стотинка вашето имане. Да не е злоупотребил ни със стотинка от него, при това да е предал малко на вашето имане. Той е честен. Най-после всеки един от вас е една фирма. Вие сте пратени на земята. След 20-30 години ще ви питат какво сте направили. Сега вие живеете за себе си. Искате да постигнете това и онова. Но туй, което постигнете, няма да го постигнете за себе си. Най-първо вие се мамите, като мислите, че за себе си постигате. Ако постигнете нещо за себе си, ще го изгубите. Всяко нещо, което ние постигаме, и ако то не стане общо достояние на всички живи същества, то не е меродавно, то не е реално. И ако и другите придобиват нещо в света и ако и то не може да се предаде на нас, то няма реалност. Реалните неща се предават.

Сега аз ви навеждам на това, да не бъдете слаби. Един ден може да си кажете: „Едно време 5-10 години ние изучавахме окултната наука, но то е празна работа.“ Вие може да направите туй заключение, възражение. Но питам, след като сте живели 20 години и сте яли и пили и живеете, и заминете, умрете, питам, не е ли това празна работа, след като заминете за другия свят, който не го знаете. От туй, което имате, какво ще остане у вас? Все ще остане нещо.

Но какво ще остане от вашата физика, от вашата аритметика? *(Предполагам ще останат само способностите на човека.)* На кое място ще останат те? *(Н. се смее.)* Именно не знаете. Вие казвате: „Ще останат някъде.“ *(В съзнанието ще останат.)* Тогава трябва да имате една ясна представа за човека. Значи човек не е туй, което е, което днес виждаме. Сега у вас влезе нещо. Като се разговаряме тъй, у вас се явява най-първо една мисъл: „Че аз не зная туй.“ Ако е за знание и

незнание, всички са толкова невежи, но всеки иска да се покаже, че знае нещо. Най-първо вие трябва да се убедите, че не знаете. Не че не знаете. Често аз съм виждал някои музиканти да свирят, да пеят. Той си пее по своему. Има нещо невярно в него. Той свири, но невярно свири. Няма израз той. Това не е свирене. А пък някой, като му четеш писаното от него, не знаеш „любов“ ли е, или „юбов“ – няма буквата „л“. В неговия ум е „любов“, а пък той е писал „юбов“. Погрешка в правописанието.

Днес някои са материалисти, други са идеалисти. Някои вярват в Бога, а други не вярват в Бога. Каква е разликата между материалистите и идеалистите? Материалистът е с органически дефект, а пък другият се намира в естествено положение. Ти убеждаваш другите хора да не вярват, а сам не си убеден в това. Проповядваш, че не съществува Бог, а сам не вярваш в това. Нещо ти казва отвътре: „Не си прав.“ Един ми казва: „Аз отричам нещо, но нещо ми казва отвътре: „Не е верно.“ Аз доказвам, доказвам и тъкмо се успокоя, нещо ми казва: „Не е вярно.“ Питам го: „Кое е вярно?“ Тогава мълчи. А щом си направиш заключението, казва ми отвътре: „Не е вярно.“ Двайсет години го доказвам, и на себе си не мога да го докажа. Слушам го, когато ми казва „Не е вярно“. Това е една негова опитност. Много пъти вие доказвате нещо, в което не сте уверени. Вие казвате, че няма, а вътре нещо ти казва: „Не е вярно.“

В какво седи разочарованието? Всеки си има известна идея да постигне нещо. Мека да стане учен човек. Отде е желал тази идея, за кого иска да стане учен? Някой иска да стане учен заради хората. А пък други има, които искат да станат учени за себе си.

Някой от вас да каже в неговото семейство колко деца са и той кой е поред. *(Иван Антонов казва: „Аз съм първият от децата, а другите след мене са пак от мъжки пол.“)* Родителите и децата във вашето семейство, като ги съберете, на какво са равни? *(„Пет. Четири*

мъже и една жена.“ Учителят се обърна към Иван Антонов и казва) Ти макар да си по форма мъж, винаги ще реализираш мъжки работи. След като е ял човек дълго време сладки работи, иска да има диверсия, промяна. Или другояче казано, понеже 4-те е силен елемент, ти търсиш в себе си мекия елемент, той да внесе мекота в тебе, пластичност. Без мекота в света постижения няма. Но и без якота постижения няма. Ако считате знанието като сила, а любовта като мекота, то постижения има при знание и мекота. При всичките изпитания на живота човек да не се колебае. Поколебанието ще дойде, но ученикът да не съблазни, да не се отклонява. Тогава има вяра. Когато човек влезе във връзка с Бога, само тогава той може да има постижения на своите идеи.

В света човек никога не може да постигне велики работи без идеята за Бога. Някой път може да вярвате, без да подозирате, че вярвате. Много случаи от съвременната вяра са безверие и много безверници са вярващи. Един безверник казва: „Аз не вярвам такива работи като вас, аз не съм лековерен.“ Аз го изненадах: „След 3 години еди-кой си месец ще умреш.“ Той казва: „Ти отде го знаеш?“ Казах му: „По носа ти.“ „Ти недей казва това, аз съм здрав.“ Да изненадаш някого, ти може да го накараш да се замисли. Той мисли, че е безверник, а вярва. Той отрича една велика идея за Бога, а като му казах нещо, той се поколеба. Той казва: „Отде знаеш това?“ Казах му: „Ти ще измениш своето верую в бъдеще.“

Та силата на човека е във вярата. По-добре е човек да вярва. Да не вярва в отрицателните работи. Не вярвай в сиромашията. Не вярвай и в богатството. Вярвай в своята разумност и в своята доброта. Богатството и сиромашията са резултат на твоя ум и на твоята вътрешна доброта. Какви са вашите възгледи? Вие минавате за окултни ученици. Не е лошо човек да бъде окултен ученик. Не е лошо човек да бъде богат и сиромах. Ако ти си богат сега, какво трябва да

правиш? Очаква те богатство, но очаква те и огън. Ако газта се запали, отиде. Истинското богатство за човека е неговото знание, което носи, неговата права мисъл. Всички други неща в света са резултат на знанието. Знанието, което може да носи със себе си, то е богатство, то е ценното. Та вие трябва да постигнете онова реалното, което ви трябва. Вие ще влезете в живота и вие имате желания за постижения. Човек да намери Бога, това значи да реализира това, което търси в света.

Всеки един от вас какво търси сега? Някой от вас може да има идеята да стане министър. След 4-5 години може да стане пръв министър в България. Или някой от вас може да стане депутат, или някой от вас може да стане поет. Но това са само служби. Не че човек да няма стремежи. Той трябва да се стреми към нещо. И аз бих ви поставил на вас така въпроса. Представете си, че вие сте затворени в един замък, хубаво осветен. Дават ви да ядете, да пиете, но херметически сте затворени. Не ви се позволява да излезете в света. В дадения случай свободата на човека седи в това, да излезе из този замък. За предпочитане е да се откаже човек от яденето в замъка и да излезе вън, отколкото да прекарва целия си живот в ядене и пиене и да прекарва в замъка 40-50 години. И след това да заспива в този замък. Питам, какво сте придобили? Нищо, човек излезе извън замъка, тогава се реализира животът. Докато вие имате противоречия, всички тези противоречия, които сега имате, показват, че вие сте затворени в замъка и ядете и пиете. Вие сте в затворен кръг, омагьосан кръг, искате да постигнете нещо, не знаете как ще го постигнете, дали ще го постигнете, дали ще го реализирате не знаете. Колко години ще живеете на земята, не знаете. Успехът ви какъв ще бъде на земята, не знаете. Но когато престанат противоречията, това показва, че си излязъл от замъка и си влязъл всред природата и влизаш тогава със съзнанието на всички разумни същества, които са

излезли от замъка и са готови да ти услужат. Всички разумни същества взаимно си помагат да реализират своя идеал. Това са добрите същества. А пък недоразвитите същества противодействат и всякога там, дето има голямо противоречие, това показва, че съществата, с които сте свързани, някои ви противодействат.

Искате да постигнете нещо, някой ви казва: „Празна работа е това.“ Почнеш една работа, напуснеш я, почнеш втора, напуснеш я, и най-после казваш: „Животът сам по себе си няма смисъл. Като останеш в замъка, определени са неговите стени, определена е височината, подът – всичко там е строго определено. Но това не е животът. Идеята за Бога трябва да бъде за вас идея за постижение – това, което можете да постигнете, това е Бог.

Фиг. 1

Един физиогномист при такива линии ще разгледа целия характер на човека. Ако са много големи устата на човека, какво показва това? Устните физиогномически са свързани с яденето. Колкото устните са по-дебели, толкова и стомашната система е по-дебела. Колкото устните са по-тънки, толкова и стомашната система е по-деликатна. Цветът на устните също има значение. Ако този цвят не е червен, значи стомахът не функционира правилно – от това изваждате заключение. Има закон, който определя нещата. Ако са закръглени веждите, какъв характер показват? В този човек чувствата преобладават върху интелекта. Кривите линии са на чувствата.

Прави сте. А правите линии? *(Правите линии показват, че интелектът преобладава.)* Правите линии означават интелекта. Но трябва да сравнявате правите линии. Понеже правите линии се отличават в качествено отношение. Двете ръце могат да имат еднаква конструкция почти. Но пипате едната ръка отдолу и виждате, че дланта е по-яка, а пък на другата ръка дланта е по-мека. Също така и отгоре. Едната е по-яка отгоре, а пък другата е по-мека. На едната кожата е по-груба, по-косматa, с по-големи косми, отколкото на другата ръка. Възприятията на тези две ръце не са едни и същи. Гладката кожа на какво е символ? *(На нежността.)* Да допуснем, че два носа са прави, с еднаква дължина, но единият – гладък и нежен, а другият – груб. По какво се отличават? Някой път линията може да бъде вглъбната или изпъкнала много слабо.

В окултната наука вие трябва да се научите да храните вашите способности. Не може да развиеш една способност, ако не я храниш. Те растат, те се хранят. Коя способност да вземем? *(Например музикалността.)* Ако дружиш с личности, които са музикални, ти ще се развиеш. Ако дружиш с личности, които са по-музикални от тебе, тогава те ще ти предадат нещо. Но ако дружиш с хора, които са по-малко музикални от тебе, тогава ти ще предадеш от себе си. Ако постоянно даваш, това е една крайност. Ако постоянно вземаш, това е друга крайност. Ще дружиш с лица, които са одарени. От тях излиза особена магнетическа сила. Щом дружиш с такива музикални хора, ти ще развиеш музикалността си. Един обикновен цигулар даже ако влезе в една музикална среда, той се въодушевлява. Някои музикални критици ни най-малко не са музикални. Те са обикновени музиканти. Музикалният човек няма какво да *го* критикуваш. Ти пееш. Музикантът ще дойде при тебе, ще пее и той, и така ще те коригират.

А пък онзи критик ще ти каже, че това не е право, онова не е право. Цигулката и пианото не са авторитет. Човек сам ще създаде цигулката и пианото. Авторитет съм аз в дадения случай. Музикантът е сам авторитет. Струните на цигулката, колкото и да въртиш ключовете, тоновете не са верни. Съзнанието на музиканта трябва да има едно чувство. Като вземе тона, да съзнава дали е верен. Има в човека една вътрешна мярка. Вярвайте в това, което е във вас, а пък другите неща – инструменти и други, това са само пособия.

Този закон може да го приложите във всичките работи. Вярвайте в това, което първоначално във вас се проявява. Щом се раздвои вашето създание, тази идея не е за тебе. Никога не възприемай идея с раздвоено съзнание. Смутен си. Всички тия състояния са болезнени. Те трябва да се премахнат. Умът и сърцето трябва да са в правилно състояние, за да имате ясна представа в света, в който живеете. Това е необходимост за онези, които искат постижения. Не че стремежите ви не са правилни, но вие избирате крив път за постижението. Вие отивате в една стръмна планина, не се стремете да се качите направо в планината. Може да се качите с извивания на тази планина, може да се качите по най-лесния път, понеже този стръмният път е опасен.

Някой път вие искате да постигнете вашата идея по най-късия път. Но късият път не е най-безопасният път. И ако не може да постигнете по най-късия път, вие се обезсърчавате. Не. Ще обиколите веднъж, дваж, три, четири пъти. Онзи кон колко пъти се върти, като вършее на хармана? Конят, който вършее на хармана, това сте вие. Конят се върти на хармана, за да очука житото. Така и ти – за да излязат тези идеи от тази среда, дълго време трябва да се въртиш. А пък онова, което се върти, то е разумното. Разумният кон си ти, който се въртиш. Онзи, който се върти, казва: „Ще овършеем житото, че и аз ще ям, и ти ще ядеш." Онзи, който те направлява, кой е? Ти не може да се освободиш. Той те е хванал. Ти мислиш някой път, че си беден –

той те потегля. Някой път те пусне, някой път те потегля. Само разумното може да ограничи човека. Аз го наричам разумното ограничение. Решаваш една математическа задача по един начин, по друг начин. Дойдеш до едно положение, че по този начин е вероятно да се разреши. Но да оставим това, тия са философски работи.

В кого вярвате сега? В Бога вярвате. По-хубаво нещо от това няма. Питам тогава, като срещнете мъчнотии, защо се колебаете. Коя е причината, че се колебаете?

Пишете за следния път върху темата: „Произход на мъчнотиите в света“.

Вие по атавистически разрешавате как са произлезли мъчнотиите. Двама души били еднакво силни по знания и по сила. Кого люби момата? Единия или другия? И единият тегли момата, и другият тегли момата. Защо страда тя? Единият я хванал за дясната ръка, а другият за лявата. И единият я тегли, и другият я тегли, а пък тя свободна ли е да отиде някъде? Какво трябва да прави тя? Тя седи на едно място. Как ще се освободи тя? *(Трябва някой по-силен.)*

Представете си, че няма по-силен. Тя ще претърпи ударите и от двете страни. Какво трябва да прави сега тя? И двамата са толкоз красиви. Момата трябва да се стопи. Докато държи нещата, тя да се стопи. И ако тя може да се стопи, тя е умна. Тя тогава може да ги примири. А пък, ако не може да се стопи, с векове могат да стоят там – и тя разпъната на кръст. Аз разбирам красивата мома между двама момци. Единият казва: „Тук ще вървиш, аз съм тук.“ А пък другият казва: „Аз съм тук.“ Значи между два идеала. *(Да се откаже човек от себе си.)* Сега сте близо – да се откаже човек от себе си, да се стопи. Но докато се откаже човек от себе си, докато дойде да разбере!

„Отче наш“

Двадесет и трета лекция на Младежкия окултен клас 3 март 1933 г., петък, 6 часа София – Изгрев

ЗАТВОР И ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Добрата молитва“

Кои са причините за неуспеха на човека на земята? Пишете върху темата: „Причини за всеки неуспех“.

Като говорите за неуспех, какво подразбирате под думата „успех“? Ако човек е успял да се наяде, успех ли е това? Повидимому е успех. Изобщо е така. Но всякога, когато човек яде, успех ли е? Някой път храната не съответства, не подхожда на организма, не е здравословна. Когато се каже, че е успял някой да яде, казва: „Едва успях да ям.“ Под това се разбира, че едвам се е вредил в гостилницата, взел някое място в гостилницата да яде. Това го наричат успех.

Сега успехът се употребява и за вътрешни качества. Какво трябва, за да има успех? Трябва да се е настанил човек, нали? Сега всички вие искате да бъдете все успешни хора. За пример едвам се вредите да вземете изпит, успявате да влезете в университет, но с успяването да влезете в университета, с това не се свършва работата. Успял си да влезеш в университета, но там се изисква учение. Сега някои от вас сте свършили университет, но още не знаете защо съществува твърда почва и защо течна, и защо въздухообразна. Вие може да кажете какво е твърдата почва, течната и въздухообразната, но за какво можете да впрегнете водата. Водата може да кара воденици, може да кара машини, може да кара и вятърни мелници. Един човек мисли – минал през една гъста материя, има едно влияние. Ако минал през течната среда, имал друго влияние. Ако минал през въздухообразната среда, пак имал друго влияние. В

дадения случай зависи за какво мислите вие. Вие някой път мислите само за твърдата почва.

Например искате да си построите къща. Искате да имате ниви, лозя, после искате да намерите някои скрити богатства в земята. Инженер сте, правите разкопки. Или някой път можете да мислите за моретата, за онези богатства, които са скрити там. Или някой път, като сте някой астроном, мислите за небето, наблюдавате небето. Някой път мислите за вятъра. Онези, които мислят за вятъра, как ги наричат? Вятърничави. Онзи, който мисли за водата, е воден. Онзи, който мисли много за земята, е земен. Онова, за което най-много мислиш, то оказва известно влияние върху тебе.

Вие казвате: „Какво нещо е човекът?“ Че човекът още живее в едно подземие. Той още не е излязъл изпод кората, изпод подземието. Той живее в пещерите. Че вътре в мозъка ти си затворен, затворен си в една много гъста материя. Отвън повидимому човек се показва, че се е освободил. Вие сте независими от твърдото вещество, от вашия мозък. С това се храни мозъкът ви. След това по кой начин прониква въздух в мозъка? Там прониква въздухът.

Та най-първо вас ви предстои една идея за освобождение. Кога се говори за освобождение в света? При сегашните условия вие още не може да мислите за освобождение в света. Може да мислите, но всъщност вие сте затворени в една черупка, в една малка кутия, в един малък череп. В този малък череп ти седиш и мислиш да завладееш целия свят. фантазираш какви ли не работи. Бутне те някой на главата и ти казваш: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ „Кой си?“ Ти си, който живееш в един череп. Който събира една вместимост от един до два и половина килограма вода – 1300 грама или 1400 грама, или 1800 грама. Последното е за гениалните хора. Значи, счита се, един гениален човек с тежест на мозъка 1800 грама. И ще учат всички, че еди-кой си е гениален човек, има мозък тежък 1800 грама. И този

човек след това умира и мозъкът изчезва. Къде е учението? Значи на този човек не му трябвало много. С един килограм и половина мозък твърдо вещество той е прекарал целия живот.

Вие, които не сте се научили да разсъждавате, вие ще се обезсърчите, като чуете това. Колко трябва да бъде голяма главата на човека? Представете си една глава да имате от 50 килограма. Практично ли е това? На едно тяло от 60-70 килограма му трябват 2-3 килограма човешка глава, 2 и половина килограма. Тогаз при една глава от 50 килограма колко голямо трябва да бъде тялото? *(Трябва да е 1000 килограма.)* В сравнение с тялото на слона – мозъкът на слона е по-малко от мозъка на човека, макар неговият мозък да е килограма. Но взема се и гръбначният мозък в съотношение с големината на тялото. Но аз искам да ви наведа на една мисъл, която не функционира още в научния свят.

Успехът на човека не зависи от неговия мозък и от неговото тяло. Те са само условия в дадения случай. Слоновете например имат много голямо тяло. Имат 9 килограма мозък. Но човек, който има килограм и 500 грама мозък и много по-малко тяло от слона, го управлява. Има друго отношение. Човешкият мозък е важен, аз не казвам, че не е важен. Ако вие постоянно се безпокоите какво качество има вашият мозък, какво нещо е човек, който се безпокои за нищо и никакво? Това е първобитното състояние – вулкани има, сътресения, наводнения, потопи стават и т.н. Вие още не сте излезли от първия биологичен период, не сте излезли от дилувиалния период. Не сте излезли от тези вулканически изригвалия. Неразположени сте. Ти мислиш, че правиш нещо. Не. Ти нищо не правиш. Ти само мислиш, че правиш нещо, но ти се намиращ в един кипеж, който е общ. Докато не излезеш от общия кипеж – да излезеш от този общ кипеж, значи да разбираш защо е този кипеж, *защо и за какво.*

Например ти се обезсърчаваш и казваш: „От мене човек няма да стане?“ Какво разбираш под това? Че ти си вече човек. Имаш два крака, две ръце, лице, мозък. Защо казваш, че човек няма да станеш? Като кажеш ти така, аз разбирам следното. Че няма да се научиш да мислиш по човешки. Значи искаш да кажеш: „Както живея, аз няма да се науча правилно да мисля.“ За пример вие имате добро желание да свършите университет. Но след като свършите университет, какво добивате? Той мисли, че е успял нещо. Той е успял дотолкова, че като умре, ще му турят надгробна плоча, че е свършен университет. Служил е на народа, бил е почтен човек. Вие казвате сега, че човек има бъдеще. Аз не отричам нещата, но казвам: ако смисълът на земния живот е да умрем, тогава какъв смисъл има в това?

Да не изгубим живота си, да не изгубим нишката. Обезсърчението, младостта и старостта, радостта и скръбта, силата и слабостта, тия противоположности са все от едно и също естество всичките. Остарееш, обезсърчиш се. Подмладиш се, насърчиш се. В един момент ти си се обезсърчил. Щом си се обезсърчил, в тебе всяка енергия се спира, изчезва. Кое е онова, което дава повод да се обезсърчиш. Ти казваш: „Аз съм остарял, не мога да мисля.“ Че старите хора не мислят ли? Кои дървета дават повече плод – младите или старите? Старите дървета са по-добре организирани. Вие казвате: „Аз трябва да израсна. Трябва да имам здраво тяло. После трябва да съм малко приличен човек. Огладен, да съм добре облечен. И след това да мога да си понаредя работите и да си поживея.“ Това са горе-долу мислите на повечето. И всички учени хора все така мислят. Професорът, след като се занимава дълго време, дойде до мисълта за супата. Има ли супа, после ще има ли печено и ако е някой американец, ще мисли дали ще има някой букет от цветя на масата, че да има малко ухание. И му дойде тази приятна идея, мисли си за

супата. Интересува го дали супата е добре направена и печеното дали е добре опечено.

Представете си един човек, който трябва да се занимае с твърдата почва, с течните вещества, с въздухообразните. Простият човек казва: „Кокошката трябва да се изяде. Супата трябва да се изяде. И цветята трябва да се помиришат.“ Под твърда почва и твърда материя в света ние разбираме ония неща, които са постоянни. Течните вещества наричаме тези, които имат вътрешна връзка с растежа, с умножаването. А пък въздухообразните вещества са съединителна нишка от един по-висш живот.

Не е важно само какво хората мислят за мене. Те може да мислят, че съм много учен човек. За мене е безразлично какво мислят хората за мене. Важно е дали това, което мислят хората за мене, е вярно. Важно е дали силата, която ти приписват, съществува в мене. Съзнавам ли аз и мога ли да се ползвам от нея?

От вашите идеи – на вас, младите, какво ще стане след 30-40 години? Съвсем друго ще мислите. Тогава питам, имате ли вие знание? Вие ще кажете, че това е един закон в природата. Но това е едно глупаво състояние, нищо повече. То е така глупаво, както, когато ви турят в затвора с халат и пояс. Може ли да мислите? Ти трябва да мислиш, ти трябва да носиш халат и пояс. Това не е мисъл, но това е нещо наложено механически отвън. В съвременния културен свят има нещо наложено от ред поколения. Те не са естествени. В новата култура, в новия живот трябва да се освободим от всичко онова, което е непотребно. Какво трябва да се направи от един халат?

Не може да се освободиш от него, докато не се освободиш от затвора. Онзи главният директор пита де си е турил той халата.

Вземете едно религиозно кюре. Той си има малка шапка и като влезе в дома, той си има една затворническа дреха. Има затворници в света, които минават за големци. Дават благословения. Има ли

съобщения с Господа, но утре с дрехите си се е прострял и го носят в тарга. Онзи, който е лежал в затвора, ще го заровят двама души, а пък онзи, който е затворник, но външно в света, той е почетен затворник. Хиляди ще вървят подире му и ще му турят голям паметник. Ще турят така един духовник – затворен, свършил четири факултета. Ти казваш: „Аз не искам да бъда общ затворник. Искам фелон.“ Някой свършил американски университет и му турят една четириъгълна шапка на главата. Ще се облича с особена форма. Ще му дадат приятели. Не са лоши тези работи. Но представете си, че с хиляди години сме се обличали така. Туряме шапки и хиляди години се повтаря това нещо. Туря се житото на воденицата, мели се брашното. Вие казвате: „Това е култура.“ Това е култура на брашното.

Та казвам, ние казваме вавилонска култура, европейска култура, египетска култура, индуска култура – все култури. А в какво седяха тези култури? И сега ги разкопават тия величия на Египет, разглеждат мумиите, изучават какви са. Изучават какви съдове са имали и след хиляди години и нас ще изучават, и ние ще бъдем в някой музей. Казваме, че светът така трябва да бъде. Не. Аз ви навеждам примери не да се обезсърчите. За мене това не е обезсърчение, но едно криво разбиране на нещата. Когато видя една пъпка и мисля, че пъпката и всичко това не е вярно. Пъпката е една фаза потребна. И след това виждам, че пъпката се изгубва и се образува чашка. И мислите, че всичко е чашката. Но утре пак виждам, че се образувала друга чашка, но не прилича на предишната чашка. А е обърната с главата надолу. И този плод капне, изгуби се. И трябва да се види вътрешната връзка между пъпката и цвета, и узрелия плод какво отношение има между тях? Казвате: „Отишъл плода на крушата и на ябълката.“ Той е отишъл в стомаха на други същества, които седят малко по-високо от растенията. Един плод все ще бъде изяден

или от някое насекомо, или като капне на земята, ще бъде изядено от някое живо същество.

Казвам, вас ви трябва една наука или едно верую, не такова, както сегашното, защото всички вие вярвате в едно учение с едно малко изменение. В това, в което вашите деди са вярвали преди хиляди години, вие вярвате в него. Сега с едно малко изменение в живота и формата, и вие вярвате в традициите и законите. И вие вярвате във всички противоречия. Хората си правят къщи, и вие правите така. Те се обличат и се хранят по един начин, и вие правите както хората. Тогава каква разлика има между вас и един затворник? На затворника му удрят звънец да яде. До половин час го държат в двора и казват: „Такъв е законът." Питам, такива ли са законите в природата? Както вие живеете сега, мислите ли, че това е естествено положение? Не сте ли затворници? Тогава, ако сте затворници, де ви е директорът. Кой ви е директорът?

Аз разбирам окултната наука от друго гледище, физиогномията, астрологията и пр. Има една физиогномика, която разглежда хората като затворници. Но мене ме интересува два типа – затворници и свободни хора. И като срещна човека, аз искам да проверя затворник ли е той. Ако е затворник, ще го разгледам в друга светлина. Ако той е от свободните, другояче ще го разгледам. Едни разглеждат хората както Ламброзо. Това са затворнически типове. Ламброзо не е разглеждал всичките затворнически типове. Той е разглеждал само първата категория. Защото в затвора има три категории: В дъното на затвора, средата на затвора и в предварителния затвор. Той разгледа само тези, които са в дъното на затвора – най-тежките типове. А пък тези в средата и в предварителния затвор ги е оставил. А свободните никак не ги е разглеждал. И сега казвате „Ламброзовата теория". В медицината изучават тялото на човека в болезнено състояние. Трябва да се гледат телата на свободните хора. Един човек не умира – нищо

повече. Това е наука сега. За свободните хора аз изключвам смъртта. Смъртта е затвор. Живееш в ограничителни условия, мъчно ти е, не вярваш, имаш някоя болка, но не знаеш коя е, причините не знаеш.

Да се освободи вашата мисъл от онези ограничителните условия. Това няма да стане изведнъж. Ние сме сега в затвора и ние вярваме, че сме в затвора. Но в коя част на затвора? В дъното на затвора няма нито един, но в предварителния затвор сте почти всички. Има опасност, че ако не водите един редовен живот, ще влезете в средата на затвора и в дъното на затвора. А пък за предпочитане е от този предварителен затвор да излезете навън, да няма нужда да изследвате. Средата и дълбочините на този *затвор* какви са? Вие нямате самообладание. Досега много малко хора съм срещал да имат самообладание. Англичаните имат външно самообладание. Но китайците имат много по-голямо самообладание, отколкото англичаните.

В китайците не можеш да забележиш нито един оттенък в лицето, в движението на мускулите. Стои като един истукан. При всичките си наблюдения аз съм наблюдавал само един път един китаец да се усмихне и разбрах защо се усмихна. Той влизаше в една електрическа кола със своите дебели прости налъми и с едно чулче. Косата му отзад пусната дълга. Гледа там, дама с пера, хора с бомбета, с цилиндри – всички го поглеждат, и той наблюдава спокойно. Той се смее на тях, той казва: „Вие се смеете на мене, и аз на вас. Само, че аз съм с перчем, а бие сте без перчем. Вие сте с бомбета, а пък аз съм без бомбе.“ Той се чуди, като се усмихва, как е попаднал между тях, какво стечение на условията. Той казва: „Дълбоко научен въпрос е това. Що ми трябва да си блъскам китайската глава.“ Той не разрешава въпроса, гледа надолу и мисли, мисли, като се върне, какво ще яде. И като се върне, казва: „Дайте ми едно твърдо ядене и супа.“ Този човек го счита за безчестие да му отрежеш перчема. Ако пък на един европеец

туриш голям перчем, той го счита за голямо безчестие. Това са външни страни, а пък такива перчеми и бомбета има вътре.

За пример ти имаш едно песимистично чувство или пък по модата си безверник и казваш, че нищо не съществува. Но кое е онова, което определя човека като човек? Вие искате да бъдете свободни, най-хубава е свободата. Най-хубава е свободата на човека – да бъде свободен от затвора. Всички възгледи, които увеличават човешкия прогрес, са все на място, на мястото си. Само като една съпротивителна сила, както някое твърдо вещество, с което да направиш един опит. За пример искате да впрегнете парата на работа, но ако нямате котел, твърдо вещество, тази пара не може да я впрегнете. Също така, за да впрегнете електрическите вълни, трябва да имате твърдо вещество, което да го възприема.

И вие имате възприемателна станция от твърдо вещество. Вие имате много станции, предавателни и възприемателни: носът, ушите, очите, веждите, устата. Вие още не знаете защо ви служат петте пръсти. Има някои теории. Ти се ползваш от ръката си само при обикновен случай, но има адепти, които са запознати със законите и като махнеш с дясната ръка във въздуха, бурята спира. *(Учителят направи едно движение с дясната ръка от лявото рамо надясно, малко нагоре.)* Този човек знае как да подвижи ръката си. И вие може да я подвижите. Може да ви приведа работата между прост човек и един цар. Царят е поставен при условия, че е във връзка със съзнанието на окръжаващата среда. Той каквото подпише, става, понеже той е във връзка със съзнанието на известни разумни същества. Ако вие сте цар на говедата и ако всички говеда ви познават и нито едно говедо не изпълнява вашата воля, тогава цар ли сте? Вие сте говедар.

Говедар знаете ли какво значи? Който само дава, но още не го почитат говедата. Следователно говедарят има цар. Ти не може да бъдеш цар, докато не си говедар. Защо овчарят седи на по-почетно

място от говедаря. Защото овцата е малко по-умна и по-благородна. Един вол все таки може да те мушне, но една овца – не. Овцата между млекопитающите минава за една от най-благородните. И затова овчарят, който пасе овците, той има почтеност. Една овца по-лесно може да се възпита, отколкото говедото. Говедото по-мъчно се възпитава.

Казвам сега, ще дойдете до положението да проучвате в дадения случай какво можете да направите. Нещата не стават произволно. Има известни разумни закони 6 света, чрез които, като работите, вие може да постигнете нещо. Сега вземете простия случай. Вие имате една малка вода. Ако вие направите колело и пуснете водата отдолу, то няма да се движи. Но ако пуснете водата отгоре, може да направите колелото да се движи. Ако водата иде отстрани, то колелото ще се движи или наляво, или надясно.

Вие се намирате, да кажем, в трудно положение в университета и не може да си издържите изпита. Вие казвате: „Не съм толкова паметлив и затова не мога да си издържа изпита.“ Кои са причините, че не сте толкова паметлив? Причините могат да са сегашни или отпреди едно поколение, отпреди две или три поколения. И ако вие не разбирате закона, вие може да оправите това. Има един закон за изправяне. Когато заболява човешкият ум, човешкият мозък, най-първо човек изгубва съществителните имена, на второ място се изгубват прилагателните имена, след това – глаголите и най-после – съюзите. Когато човек почне да се поправя от болезненото състояние, в него по същия начин изпъкват съюзите, глаголите, прилагателните, съществителните, и при това се установява, че съществителните имена са от най-нов произход. По-стари са прилагателните, още по-стари са глаголите, а пък най-старите думи, с които разумните същества са си служили, са съюзите. Човешкият живот има

съществителни имена, прилагателни, глаголи, които функционират, и вие трябва да разбирате законите им.

За пример ти веднага се обезсърчиш в пътя на живота си. Ти не знаеш причината на обезсърчението. Че трябва да дойде обезсърчението, трябва да дойде. Обезсърчението представя една мъчнотия, от която трябва да добиеш опитност. И ако ти разбираш, щом се обезсърчиш, има едно място, ще бутнеш носа на едно място, дето се е изкривил, и ще мине обезсърчението.

Един американски милионер имал изкуствен нос. Отишъл при художник да го рисува. Художникът правилно го нарисувал. Като дошъл втория път да продължи рисуването, милионерът бутнал малко по-наляво носа. Първия път художникът нарисувал носа прав. Третия път милионерът бутнал само носа по-намясто. Чуди се художникът, казва: „Такава погрешка никога не съм правил.“ А онзи милионер се поусмихва. Художникът казва: „За пръв път срещам такъв нос, който не може да нарисувам. Три пъти го рисувам, не се поддава. Или зрението ми трябва да има нещо.“ Милионерът казва: „Ти много добре рисуваш, но моят нос е изкуствен.“

Та има неща, които са изкуствени в природата, те се менят. Променчивите работи в света не са реални. Ти казваш: „Промени има в света.“ Те са изкуствени носове. Както и да го рисуваш, няма да го намериш в същото положение както по-рано. Тогава има и изкуствени мисли и изкуствени идеи. Не ги рисувайте. Една изкуствена идея ти може да я измениш, когато искаш. Основната идея е да дойдете до онова положение, дето нещата не се менят. Кое нещо е реално? Ти като дойдеш до реалността в себе си, прилича на следното. Аз ще ви дам едно обяснение. Представете си, че вие имате една затворена каса и се намирате в трудно положение – ти си без средства, без пари. Ходите при един приятел, втори, трети приятел, но никой не ви дава. Ако не разрешите този въпрос, очаква ви цяла

катастрофа. Идва ви на ум, че дядо ви е оставил един ключ. Намирате този ключ и отваряте касата. Виждате, че е пълна със злато. И вашето състояние ще се измени.

Ние всякога се обезсърчаваме, когато видим, че не разполагаме с нищо. А знанието е, когато ние със законите на природата намираме това, което ни трябва. Когато ти имаш една истина, въпросът се разрешава. Блесва нещо в тебе. Това е истината. Ще дойдеш до едно състояние, дето всякога ще може да се тонирате и по този начин трябва да се образува една школа. С едно слушане не стават тези работи. Човешката памет може да се поправи по този начин. Три месеца като се занимаваш, ти може да усилиш паметта си най-малко 10 пъти. Най-първо ще се научиш да не те безпокои външният свят, ще се концентрираш.

Има една жица. Само като дойдеш в съприкосновение с тази жица, тази енергия ще те засегне. Но ако държа пръста си на известна дистанция от тази жица, ти няма да се безпокоиш. И на всяко място не бива да се бара, не трябва да се пипа. Ти тръгваш по пътя – невсякога по един и същи път да вървиш. Умният човек по един и същ начин, по една и съща форма никога не разрешава въпросите. Вие ще минете по земната повърхност. Някой път минавате по земната повърхност и сте разположени, а някога минавате по земната повърхност и сте неразположени. Защото някой път минават по земната повърхност сили, които са противоположни на вашия организъм. Вие сте влезли във връзка с едно дисхармонично течение, което тече в природата.

Най-напред трябва да разбирате хората, защото хората са носители на това течение. Не се срещайте с хора, които не са хармонични с тебе, не се свързвай в дадения случай. Професор има, който скъсва студента. Не че иска нарочно да го скъсва, но защото мозъкът на студента и мозъкът на професора е другояче нагласен. В

този ден студентът не трябва да отива при професора да го изпитва, ако той разбира закона. Между два мозъка има дисхармония. Ако аз съм на вашето място, ето как щях да постъпя.

В този човек преобладава мъжкият принцип. Той е толкова груб, че всякога всеки, който може да му предаде повече грубост, той го отблъсква. Аз съм студент, ще намеря една красива студентка и ще ѝ кажа да влезе преди мене да я изпита. Като влезе тя и погледне професора, той ще се промени. Между нея и професора има хармония и след това той е готов заради тази студентка да прекара и мене. Вие имате един пример с един наш приятел – по медицина е студент и очаква да държи изпит. Влиза нашият приятел, но професорът казва: „Да влезе студентката." Той не я скъсва, самата студентка се чуди как е станало това. Има нещо в характера на нашия приятел (*Кирил Паскалев*), който допринесе за благото на тази студентка. Той трябваше да влезе и да излезе, за да я спаси – и себе си да спаси, и нея да спаси.

Вие разглеждате нещата повърхностно и казвате следното: „Това не е наука." Неразбраните неща са както техниката. Ако знаете закона, можете да го приложите. Може да направиш колелото да се движи, да пуснеш тока, да произведе светлина.

Наука е да можеш да използваш своята мисъл, своите чувства и своята воля. А пък при това говорим за воля, за чувства, за мисли, и не може да си помогнем. Вие не може да търпите например някои неща. На вас ви поверяват една по-интересна тайна и ви казват: „Една година никому нищо няма да казвате." Вие седите в особено нервно състояние и казваш на другите: „Имам нещо." Ти да бъдеш цялата година спокоен да търпиш. Ти казваш на някого: „Аз ще ти кажа тази тайна, но само на тебе." Всички казват така и в края на краищата всички я знаят, и всички тайна държат. Така не се постигат нещата. Пази тайната. Ако ти я пуснеш преждевременно от себе си, ти губиш.

У някои хора чрезмерно е развито чувството за тайна – и това е лошо, а пък у някои не е развито – и това е лошо. Ти ще пазиш тази идея да узрее в тебе. И като узрее, тогава я пусни в света. Йоан за това, което е видял в невидимия свят, му е казано: „Няма да го казваш.“ Има неща, за които и сега не е позволено да се казва.

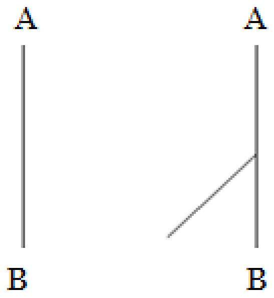

Фиг. 1

Имате отвесната права **АВ**. При **В** е центърът на земята, а при **А** е центърът на слънцето. Зависи сега какво е отклонението на вашия нос от гръбначния стълб. Колкото повече ъгълът се увеличава, толкова чувствата се увеличават и интелектът не взема участие. Доде трябва да спре тази линия на носа? Трябва да остане до петия градус.

Трябва да знаете и челото ви колко да е отклонено от този перпендикуляр. После трябва да знаете и брадата ви колко да бъде отклонена от този перпендикуляр. Както човек е устроен сега, онези, които са го устроили, не са го устройвали произволно. Човек не е устроен произволно. Той е най-разумното същество.

При устройването на човека са взели участие най-разумните същества. Мислите ли, че те, като са устройвали очите, устата, носа, ушите, не са ги турили на техните правилни места? Турили са ги. Вие трябва да се върнете към първоначалното. Хубавото, красивото, което имате във вашия ум, то е Божественото.

Вие искате да бъдете красиви. Трябва да се върнете към първоначалното. Вие, ако така мислите, ще станете човек. В един ден няма да стане това. Но ти ще туриш база на онзи план, който е заложен вътре във вас. Щом може да измените вашия организъм, вие може да бъдете успешни във външния свят. Защото успехът на човека зависи от неговата разумност. В природата, в Бога няма желание вие да страдате. Но Бог всякога съизволява да се радвате на онези блага, които има в природата. Защо човек да не може да използва благата, които му са дадени? Та именно трябва да се учите на това новото направление. Да дойдете до тази основната мисъл, при която могат да се тонират вашите сегашни състояния. И вследствие на човешките мисли много малко уши, уста и носове ще срещнете, които са оформени по Божественому.

Ако аз изучавам сегашните носове, уши, мнозина ще се обезсърчат и те ще кажат: „От мене нищо няма да стане." Но човек може да се промени. Човек за 10 години може да преобрази своята уста, своя нос и формата на организма и цялата обстановка на живота си. Но ако се оставите по течението, както сега правят мнозина, тогава нещата ще станат по един естествен ред, и тогава не съжалявайте. Има един естествен ред, по който нещата могат да станат. А има и един разумен ред. Трябва да влезеш в един разумен живот, и това се казва „Зидари, масон". Този план не е свършен още. Господ го е свършил, но вие не сте свършили плана. Сега ще ви оставя следното за насърчение.

Има една основна идея, положена някъде в главата ви, в центъра на главата ви, в мозъка ви, – един голям скъпоценен камък. Като го намерите, можете да се ползвате. Той е изгубеният ключ – скритото богатство на човека е в неговия мозък. И ако ти можеш да се домогнеш до него, не да го извадиш, но да го предадеш някъде, да може да го използваш.

Когато дойдете до физиогномията, може да изучавате физиогномията, както изучавате днешните факти. Но ако искате да боравите с хиромантията, с астрологията, с физиогномията по нов начин, вие трябва да се учите да се концентрирате. Не концентрация в себе си, както факирите. Това не е концентрация на заспиване. Под концентриране аз разбирам хармонично да минеш от едно състояние в друго, без да нарушиш връзката. Концентриране разбирам, след като си направил една погрешка, да можеш да възстановиш общия ред и хармония между своя ум, чувства и воля. Под думата концентриране аз разбирам изправяне или влизане в естествения ред, хармоничния ред на нещата, в който се премахват всички онези непотребни дисонанси, които раждат всички онези работи, които ни спъват в живота.

За пример някой паднал да се самоубие, някой да се дави, да се трови. Някой изменя своите религиозни вярвания, своите научни вярвания. Това нищо не разрешава. Той може да измени религиозните си и научните си възгледи колкото иска. Това не спасява.

Отива един българин да се дави. Не му върви в живота, мислил, мислил и казва: „Тази работа няма да я бъде." И тръгва с тази идея. Но неговият приятел взема един котел вода, върви подире му. Тъкмо онзи се готви да се хвърли, той го полива. Онзи, който щял да се дави, му казва: „Ти ме измокри." Значи малко се изисква да го спасиш. Той не знае какво нещо е да умре. Той не мисли, че във водата ще се измокри. И като го измокри с котела, той мисли, че му се е развалил тертипа и се връща вкъщи. Казва: „Хубаво, че онзи ме поля, да ми дойде ума в главата."

Ти отиваш да се давиш. Трябва ти едно кило вода на главата. Тонира се веднага с тази вода човек. При тази и ако някой път се разболеете от хрема, треска и други, това е котелът. Веднага след

всяка хрема, след всяка треска, след всяко болезнено състояние все ще дойде едно красиво чувство в душата ви.

„Отче наш“

Двадесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас 10 март 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ОБЩИ И ЧАСТНИ ПОЛОЖЕНИЯ

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Чете се темата „Причини за неуспеха 6 живота“.

Пишете втория път темата „Методи за придобиване на красотата“.

Какво разбирате под общо положение казано и частно положение казано?

Да се говори за неуспеха на човека, много работи има. Темата „От какво зависи сполуката на човека“, никой не може да докаже. От какво зависи човек да бъде художник? Има много елементи, които се намесват. Ако този художник беше сляп, може ли да бъде художник? Но не само неговото знание. Вземете музиканта. Ако той няма ухо, не може да бъде музикант. Ораторът, ако не може да говори, може ли да бъде оратор? Това са общи положения. Има и частни положения. От какво зависи? На оратора речта му каква трябва да бъде? Трябва да бъде красноречива, но трябва да бъде и съдържателна. Ако речта му е красива, а не е съдържателна, какво му препятства? Представете си един млад момък, който ходи изящно облечен. Обущата, шапката, дрехите – всичко на място. Красиво се носи. А каквото обещание даде, нищо не извършва. Дрехите са изящни, а дадената дума не изпълнява. В единия случай едни са причините, че той добре се облича, а във втория случай не мисли кои са причините, че той не изпълнява обещанието си. Все ще каже – това станало, онова станало.

Или да допуснем, че вие сте неразположен духом, но всички хора не са еднакви. Някои много рядко се случва да бъдат неразположени, а някои всеки ден са неразположени. Има много

причини за неразположението. В неразположението на човека главната роля играе стомахът. Ако стомахът е неразположен, и човек е неразположен. Но за да е разположен стомахът, кои са онези условия, за да бъде стомахът разположен? Главата ти е главната причина, но пак това е общо положение.

Та казвам, някои от вас обръщате внимание на общите положения. Казвате: „Да бъдем успешни.“ А успехът на човека зависи от фактори. Колко фактори има за успеха на човека? За всеки един може да се зададе този въпрос. Колко фактори може да има? Може да се разисква върху въпроса. Може да сме близо, може да ни интересува този въпрос за неуспеха. Но от какво зависи успехът? Казвате: „Външните условия.“ От какво зависят външните условия? Външните условия за вашия успех от какво зависи? Може баща ви да е богат, майка ви да е богата, брат ви, обществото може да е богато. Знаят тези хора, че сте музикант, но всички са орачи, никой не се интересува от музиката, а у вас пръкнала една идея. Баща ви не е музикант, майка ви не е музикант, не се интересуват от музиката. А у вас кацнала една идея, както една птица на дървото – да станеш музикант. Птицата пее, докато е на дървото, но щом птицата си замине, и то не пее вече. И дървото пее някой път, но като има птица на него, дървото пее още по-добре. Ехо има в някоя долина. Ехото се отразява някъде и на дървото, защото и дървото пее тогава. Но като престане тя да пее, и дървото не пее. Долината взема участие в пеенето. Сега вие разсъждаваше как ще прекарате живота си, как ще успеете. Гладният постоянно мисли къде ще намери нещо за ядене. Ако влезе в един град, все мисли откъде да попроси. Ето, представете си, не той е в планината горе – няма откъде да проси. Представете си, че той е на 20 километра, краката му са отслабнали. Какво трябва да прави? Ще кажете: „Да усили хода си.“ Човекът е усилил хода си, но не му държат краката. „Да ходи 20 километра път.“ Представете си, че той се

движи с една бързина, като изминава по два метра в една секунда. Една минута има 60 секунди. Вие може да направите сметка – 7200. По същия начин се задава въпросът. Искаш да бъдеш успешен, но успехът е една далечина – 30, 40 километра, а краката ви са уморени. Какво трябва да правите? Първото условие. В природата има една магическа страна. Всеки, който не разбира тази магическа страна, той опъва работата, както вас. А който разбира магическата страна, работите вървят добре. Е, в какво седи магическата страна? В слушането.

Праща той от тия учените хора и той казва: „Ще отидеш на планината." И казваш: „Запиши си много добре." „Ама аз помня всичко много добре." Запиши, нарисувай и като вървиш два километра в планината, има една такава пещера, ще се отбиеш наляво и ще завъртиш ключа наляво и два пъти надясно и ще отвориш вратата, и там ще намериш всичко каквото искаш. Но ти не запишеш. Отидеш там, и се объркаш. Казваш: „Как беше, колко пъти да завъртя наляво и надясно." Наляво завъртването туряш надясно и надясно завъртването туряш наляво. Въртиш ключа надясно-наляво, но от отварянето на тази врата зависи твоето щастие. И поне ще намериш едно средство, ще намериш това – и храна, и средства, и библиотека, и книги, и може да се върнеш. А този човек не може да го намериш втори път, който ще каже. Тогава? Та сега всички вие. сте забравили колко пъти да завъртвате. Всички тук, които ме слушате, сте забравили колко да завъртите ключа. Казвате на мене: „Колко пъти да завъртим?" Казвам: „И аз не зная." Е, тогава? То е сега само за обяснение.

Тази пещера това е човекът. Вие сте дошли до човека. Четири пъти надясно, три пъти наляво. Общият сбор е седем. Четири пъти надясно. Това е вашият ум. Ще мислите. Три пъти наляво. Това е вашето сърце, вашите чувства. Сърцето разрешава въпроса. Вие

казвате: „Трябва да обичам някого.“ Но нямате ясна представа какво е обичта. Представете си, че имате един човек, който е замръзнал. Този човек съдържа нещо в себе си, с което може да ви помогне, но той е замръзнал. Както и да го въртите, той нищо не дава. Но, за да вземеш нещо от него, ти трябва да го обикнеш, да му дадеш топлина, и тогава тази вода ще потече. Ако твоята любов не може да топи хората, тава не е любов. Ти най-първо, като обичаш хората, трябва да знаеш как да ги топиш. Защото, като стопи някого, и да изгасиш някого, това е любов. Важно е онзи човек да е от тези, които се топят.

Сега, като разсъждаваме така, ще кажете: „Много работи знаем.“ Това е едно отричане, но незнанието някой път създава някой път всичките нещастия. Ти топиш една свещ, но от нея иде светлина, намериш се в една пещера, ще туриш свещта на някой камък, и свещта изгасне. Защо ще топиш? Казвам, защо топиш този предмет, защо трябва да обичаш в свещта? Тури предмета на далече и като го топиш, тогава ще го опиташ. Но ако и себе си не знаеш как да топиш, ако себе си не знаеш да топиш, как ще стопяваш другите.

Какво се постига сега в музиката? Нищо не се постига. Да допуснем, че вие туряте виолиния ключ и такт 4/4. Изпейте сега („до“-„фа“-горно „до“), да видим що ще излезе. Представете си, че вашето щастие зависи от туй пеене. По някой път вие разрешавате някой въпрос по общия принцип, а някой – по частния принцип. Времето зависи от вас, защото в дадения случай „фа“ е зеленият цвят. Той е растежът. Но в растежа има мисъл. Ти може да растеш, но къде може да растеш? Ти може да растеж навсякъде, както динята расте или както бобът расте. Какво има, ако израстеш като боба? Бобът ще се

издигне, ще се увие около някоя суха пръчка, но ето че му вземат сухата пръчка и падне на земята. Оберат го, турят го в тенджерата, сварят го и казват: „Не си струва боб да вариш."

Вие ставате сутрин неразположени. На какво се дължи вашето неразположение? Основният тон на живота го нямате. Синият цвят е „до". Кажи „до" и пей, докато се възстанови хармонията. Казваш: „До пение ми е останало." Казваш: „Уроци имам." Ти може да имаш уроци, може да имаш да даваш, но всичко туй даване зависи от оня основния тон. Може да тръгнете на път, зависи от тия две крачета. Ако те са здрави, ти може да вървиш, но ако крачетата ти са здрави, и ти не можеш да ходиш? За да ти са здрави крачетата, ти трябва да ги гледаш добре. Ако тези крачета си ги оставил в дома си, без да ходят, отслабнали са тези крачета. Та трябва да ги впрегнеш. Не вървят крачетата, спират се. Ще кажеш: „Съдба ли е това? Никаква съдба." Сега имате известни задачи. Вие трябва да разрешите. Стопи водата, тя ще си намери пътя. Запали свещта, и не я учи как да свети. Стопи водата, и не я учи как да тече. Тя знае много по-добре от тебе. Запали свещта, и тя знай как да свети. Ако ти седиш при една запалена свещ и казващ, философстваш: „Аз не мога да запаля." Какво отношение има между запалената свещ и нас? Ако свещта не гори, ако не искам да я запаля, тогава? Ти казваш: „Ако аз не мога, трябва ти да я запалиш." Но свещта казва: „Значи ти си я запалил." „Исках да се запали." Това е другото положение. Свещта казва: „Аз зная да светя. Не зная да ходя. Аз съм един голям аристократ и ще ме вземеш, и ще ме носиш. Ако ме носиш, аз ще ти бъда в услуга." Той тръгва по пещерата, и тя го учи. Тя казва: „Там това, там наляво."

Следователно, ако ти не носиш светлината в себе си, тя няма да ти покаже пътя. Вие сега искате да се качите на светлината, и тя да ви носи. Не, ти ще носиш светлината, а тя ще ти показва мястото. Значи къде ще носиш светлината? В ума.

Сега вие имате едно понятие за достойнство. „Аз съм човек, достойнство имам“ – вие казвате. Това е едно частично разбиране на човешкото достойнство. Достойнството не е едно частично качество. Казва: „Аз го притежавам.“ Достойнството, това е качество на битието, качество на цялата природа, качество на небето, качество на Бога. Достоен е само Бог. Следователно, ако ти в достойнство не туриш всичко, ако искаш да бъдеш достоен, ако не можеш да се жертваш за достойнството, ти нищо не можеш да постигнеш? Ти мислиш, че ще станеш достоен да блеснеш в обществото. То е частично разрешаване и нищо не може да получиш. И вашият успех, успехът на света, и то е частично. Не се лъжете. Успехът, това е едно общо положение на Бога. Бог е който успява. Ако неговите работи вървят добре, и ти ще вървиш добре. Ако неговите работи не вървят добре, и ти няма да вървиш добре. Ако ти спънеш Божиите работи, ще спънеш и своите работи.

Искаш да станеш много знаменита личност. Това са положения много частични. Ти трябва да бъдеш музикант заради самата музика. Ти пееш за някого – за Петко и Драгана, че трябва той да те хареса, твоето пеене. Хубаво. Петко и Драган. Вашето положение ще мяза като на онзи американец, който искал да слуша един голям цигулар. Давал три концерта. Американецът пропуснал и трите концерта. И понеже искал да го чуе, намерил го в хотела, дето се готвел да си легне. Хлопа и го моли, и казва: „Тука ли е музикантът?“ „Тука е, но не иска да ви види – казва. – Легнал съм да спя. Мене ме няма вече. Какво искате?“ „Искам да ви слушам. Искам да ми свирите?“ „Не може. Аз съм дал три концерта. Не мога повече.“ „Как не може, 500 долара давам.“ „Не мога.“ „Хиляда долара.“ Той се почесва, туря си цигулката и почва да свири. „Не мога да ви отворя. Ти ще стоиш зад вратата, а аз отвътре ще свиря.“ Свирил той и след като му изсвирил няколко парчета, той му дава 1000 долара и казва: „Господине, я ми

дайте цигулката да ви посвиря." Музикантът сега седи и мисли: „Ами, ако задигне цигулката само за 1000 долара." Казва: „Какво се колебаете, дайте си цигулката и аз да ви посвиря, да ме чуете. Аз ви платих 1000 долара за вашето свирене. Сега и аз искам да ви посвиря." Какво трябва да направи този музикант, я ми кажете сега.

Та достойнството на човека, каква мисъл ще ви дойде в ума ви? Трябва да влезете в общите положения, които са еднакво задължителни за всички – без разлика. Ако искате успех в света, трябва тези общи принципи да се спазват. От общия принцип зависи твоето щастие в света. Те трябва да бъдат свещени в душата ви. Твоето знание зависи от твоето здраве. Ако ти си здрав и весел, с едно разположение на духа, гдето и да влезеш, ще бъдеш навсякъде добре дошъл. Ако си песимист, философ, всяка врата ще бъде затворена за тебе.

Сега от какво зависи щастието? Среща те на пътя един милионер. Гледаш го, не може да му помогнеш. Падне и си изкълчва крака. И когато минава един, който може да му помогне, отива той в града на 20 километра, за да вземе кабриолет да го вземе, да го занесе на болницата, но трябва да чака. Минава един друг господин и веднага почва да разтрива, да намества крака и за половин час свършва работата и тръгват и двамата. Казвам, много ти благодари, че ми намести крака. Приятели станат. Другият се връща с кабриолета и не може да го намери. Казва: „Къде отиде?"

Това е щастието. Ние търсим щастието по пътя на кабриолетите. Не, там не се намира. Онова, което ти може да направиш в дадения случай, веднага може да се подобри твоето щастие. Не ходи 20 километра в града. Може и това, но това са изключения. Но не уповавайте вашето щастие на изключителните работи. Ако знаете да разтриете крака, вие ще подобрите вашето положение. Някой път зависи от една дума вашето щастие. Една дума като кажеш на някой

човек, ще ти дойде твоето щастие, но да знаеш тази дума къде и как да я кажеш. То е както кибритената клечка. Ако знаеш как да я драснеш, и запалиш огъня. Но ако тази кибритена клечка не знаеш как да я драснеш, ти ще зъзнеш в живота си и ще питаш защо така е съдбата ни. Хубаво. Вие пак частично разрешавате. Радвайте се, че има щастливи хора в света. Радвайте се, че има учени хора в света. Радвайте се, че има добри хора. Ще кажете: „Що ме интересува мене." Щом единият е здрав, и другият може да бъде здрав. Щом единият е учен, и другият може да бъде учен. Учението е общо състояние за всички. То е въпрос само на време и пространство. Доброто е общо благо в света. Сполуката е общо благо, защото великите закони в природата, природата желае всичките същества, които са учили, всички да бъдат щастливи. Но тя още не може да го наложи. Всяко същество трябва да съзнава, че трябва да бъде щастливо, да възприеме общия принцип. И ако вие не може да желаете успех някому, вие не можете да бъдете щастливи, не можете. Ако вие желаете успеха на другите, и другите ще желаят вашия успех.

В света съществува един велик закон, върху който ще градите. Ти не може да обичаш един човек, и да не ти отговори на твоята обич. Само в любовта няма никакво изключение. Ако има някои изключения, тогава там, дето има изключение, любовта не е там. Любовта съществува само там, дето няма изключения. Че ти си обичал някого. В дадения случай ти да използваш любовта. Ти не разбираш закона какъв е. И да ви покажа вашето смешно положение. Нахранил си една крава. Очакваме да я дои от устата. Дои я, но не пуща от устата. Тя от устата не се дои. Той не разбира, че като нахраниш кравата, той трябва да отиде отзад, да вземе друго място. А той все първото място държи. Не иска да иде при последните. Не, сега ще вземе последното място. Най-първо отпред си бил при главата, а

сега ще оставиш главата и последен ще станеш. А после ще отидеш при главата, и тогава ще почнеш да я доиш.

Ако ти в света не можеш да заемеш последното място, ти кравата не можеш да доиш. Онези, които държат първото място, те хранят кравите. А които държат последното място, все те доят кравите. Моята философия е това. Има учени хора, които отхранват науката. Има учени хора, които доят науката. Има учени хора, които хранят религията. Има учени хора, които доят религията. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Тогава не считай, че имаш първото място. Казва: „Много хубаво си направил. Не оставай там. Вземи последното място.“ „Ама аз не съм научен тъй.“ Тогава ще останеш без място. Сега аз ви обяснявам. За умния в света ти ще вземеш първото място, ще приготвиш условията. Тази крава, докато ти не я нахраниш, тя и мляко няма да ти даде. Щом ти си взел първото място, ще вземеш и последното място, и ще знаеш, че ще имаш един резултат. Ако така не разбираш, не може да имаш постижения. Постижението е последното място. Такъв е законът в природата. Казваш: „Закъсахме в света.“ Защо закъсахте? Турили са ви на последното място и казвате какво ще стане. „Аз при главата бях, но кравата нищо не ми даде.“ Иди при задницата, вимето е там, там е вимето на кравата, там ще бъдеш и ще доиш кравата. Ти няма да си същият.

Я вземете сега „до“, „ми“, „фа“, „ла“, „до“. Аз ви давам една тема, която да разработите – „Грее слънцето“. Как ще го изпеете? Най-първо ще бъдете при главата. Като дойдете до слънцето отзад, дето се дои кравата. Доенето на кравата отзад. Да ви дам тона „до“, с който можете да започнете. *(Учителят пее силно, мощно „грее“. Учителят изпя „Грее слънцето, на болните носи здраве, на здравите носи щастие“.)* На болните носи здраве, а на здравите носи щастие. Ха сега как да съчиним другото. Може да го изпеете. По кой начин искате? Може да го изпеете само по един начин.

Музикалното ударение трябва да съвпада с ударението на думите. Много пъти във всичките работи музикалните ударения не съвпадат със словесните, не падат на едно и също място. Много пъти ударенията на думата и на мисълта не съвпадат. Вие нарисувате един човек с тънки устни. Той е дребнав човек. Устата не може да бъдат тънки. Може да е хубаво тънките устни, но този човек не му мяза на този голям човек с тънки устни. Неговите уста имат едно съотношение.

Та казвам, в дадения случай „Грее слънцето". Има някъде с по-тънки уста. От „ми" ще започнем. Понеже този българин, след като страда, ще мисли той. Животът иде по пътя на мисълта. От „ми" ще започнете. Вашата работа, знаеш, на какво мяза. Събрали се десет малки деца със своите чаши при кладенеца и всички чакат, а не знаят как да извадят. Седи един възрастен там, и той знае как да извади вода с кофата. Мине един тон на волята. „Ми"-то, както виждам, спира. Ха да видим дали ще тръгне. Хайде от „ре", понеже болният иска да стане. Болният иска сега да напусне леглото, да се индивидуализира. Казва: „Беше досега." Но достатъчно му е такава любов, колкото му дадоха. Обичат го. Сега повече любов не иска. Тогава вземете го от „си". Колко е мъчно, когато човек се спъва с правила. Изпейте сега по друг начин.

Туй в България станало. Скъсали един юнкер. Той, след като написал тезата си, натурил всичките препинателни знаци отдолу и казал: „Марш, идете по местата си, марш, всички по местата си. Аз съм се научил да заповядвам. Казвам, марш, и всички по местата." Той заповядва правилно, но дали точките иде идат по местата си? Сега В правописанието туряте някъде запетая – то е най-малката почивка, туряте точка и запетайка – по-голяма почивка. Две точки туряте. Защо туряте две точки? Изреждате неща. Ами след като изредите работите, какво ще турите? Точка. И ще спрете там.

Представете си, в едно предложение трябва да турите всичките препинателни знаци. Вие туряте запетая, дето англичанинът туря запетая, вие туряте точка и запетая. Понеже англичанинът цени времето, няма да остане, не му остава време да си губи времето, да туря точка и запетая, той си туря само запетая. Вие понеже имате повече време, туряте точка и запетая.

Всеки има известни съображения, които той прилага в правописа. Всеки един език е направен по известни темпераменти. Всеки народ ще го познаеш по езика. По езика му ще познаеш какъв е неговият темперамент, какъв е неговият език, как се нареждат думите, де е турен глагол. У немците глаголът всякога го турят чак накрая. И в това ще видите, че немците са мудни в живота си. Немецът е муден в живота си. Ще нареди всичките работи и като тури глагола, ще свърши.

Та сега общото положение. Има един естествен ред на нещата в света. Някой път не се смущавайте, че правите погрешка. Да кажем, погрешката, това е най-голямата гениалност. Само гениалният човек може да направи погрешка. Глупавият никога не прави, понеже всичко е глупаво. Една погрешка е погрешка само при гениалните работи. Те тия изключения вътре в природата са гениални погрешки. Онзи, който изчислявал орбитата В земята, изпуснал нещо, та сега движението на земята има известно изключение. В движението на слънцето има известно изключение. Много малки са тия изключения. Някой път слънцето не изгрява както трябва. В нашия живот има много големи изключения. Не вярвайте, че в изключенията седи. Онзи, който може да изправи едно изключение, е гениален човек. Онзи, който е направил, е допринесъл погрешка, но много малка погрешка с големи последствия, но е неизбежно.

Вие страдате, но от какво зависи страданието ви? Страданието си е страдание. То е допуснато. Нашите разбирания са различни. Някой

е поличното разбиране, но страданието, то не е желателно. Няма какво да причиняваме страдание, болка. Ако аз увия пръста си, ще зависи от степента. Но колкото повредата е по-голяма, толкова и страданието е по-голямо, и обратно.

Та казвам сега, тия контрастите ги оставете. Силните контрасти. Има един общ ред на нещата. Ако вие се лишавате в дадения случай – при всяко едно страдание – трябва да знаете, – когато вие страдате, правите услуга някому. Вие трябва да пострадате, понеже от вас трябва да се вземе нещо. В дадения случай единственото същество сте вие, от което може да се вземе. Вие ще пострадате малко, но друго същество в замяна на вашето страдание то се ползва. Един ден това същество, за което сте пострадали, ще ви се вмени за щастие.

В природата трябва да има една правилна обмяна. Аз не искам да се убеждавате в това. Това са изключителни условия. Но всякога в най-малкото страдание, най-малкият неуспех седи едно малко благо за вас. Туй няма да ви доказвам.

Да допуснем сега, аз казвам „Грее слънцето". Представете си, че вие може да пеете на слънцето. Имате ли право да пеете вечерно време, когато не грее слънцето? „Грее слънцето" имаш право да го пееш всякога. Но като казвам имаш ли право, искам да кажа, че като пееш „Грее слънцето", и да изгрее слънцето, между твоето пеене и слънцето да има едно съответствие. Да кажем, има облаци. За да познаем дали слънцето чува туй, което пееш, ти пееш „Грее слънцето", да се очисти небето. Значи слънцето е чуло песента ти. Но ако ти пееш, и слънцето не грее, значи слънцето не иска нищо да знае за тебе.

Може да ви обясня какво искам да кажа аз. Аз много пъти пея на слънцето и малко се отваря небето и слънцето. Пял съм много пъти, и не се отваря. В първия случай казвам – слънцето харесва песента, във втория – не ме харесва. И тогава изменя тона, и веднага се изясни. Та

ще оставим за втория път да ви покажа как е, когато човек пее, че може да се отвори слънцето да ме слуша. Защото всичкото ви нещастие седи в туй, че някой път вие пеете на слънцето, и не се отваря. Щом се отваря слънцето, веднага има сполука. Всяка работа, в която има резултат, слънцето слуша тази работа. И всяка работа, която няма резултат, слънцето не слуша – всяка една работа, която нищо не допринася, няма никакъв плод. Облачно е значи.

Та казвам, какво искате да кажете „Грее слънцето“. Аз подразбирам работата да се свърши добре, да има резултат. Тогава какво трябва да направим? От мене зависи. Един метод, втори, трети, четвърти, пети, докато дойде до един резултат.

Станете сега.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. Само в истината е скрит животът.“

Двадесет и пета лекция на Младежкия окултен клас 17 март 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ УМА И СЪРЦЕТО

„Добрата молитва“

Учителят по геометрия пита един ученик: „Стояне, какво нещо е правата линия?“ „Права линия, е всяка линия, която не може да бъде крива.“ „Какво нещо е кривата линия?“ „Кривата линия е, която не може да бъде права.“ „Счупената линия коя е?“ „Тази линия, която не може да бъде нито права, нито крива.“ Ученикът отговорил ли е право?

Фиг. 1

Учените хора ще кажат **А В** защо е права. Понеже напрежението е от всички страни – от двете страни са еднакви. От едната или от другата страна има противодействие. Тези противодействия са еднакви. Значи правата линия е линия на равноденствие. Може да се изкриви. И всяко изкривяване е признак, че едни от силите на природата, които действат от едната или от другата страна, са преодолели.

Имаме следующата крива линия. Защо е изкривена тази линия? Къде противодействието е по-голямо? Ако тази линия прави този завой, тя търси изход. Да кажем, че тука има едно тяло, което се движи и среща голямо съпротивление, и този предмет е избрал кривия път. Какво противоречие има в това, че този предмет е избрал кривата линия? Няма никакво противоречие. Противоречието седи само в това, че кривият път е всякога по-дълъг. Или изразходваната енергия е по-голяма.

Фиг. 2

Сега да се проведат нещата в самия живот. Може да се обясни чисто механически. Между две точки може да прекарате само една права линия. Между две точки какво може да се прекара? Между три точки може да се прекара една крива линия. Казвате: „Този човек е крив.“ Какво лошо има в кривата линия? Къде седи лошото? Кривият човек значи, че в дадения случай не постъпва добре. Защо хората именно свързват кривата линия с една неправилна постъпка? Тук това има връзка с отношението между ума и сърцето. Кривата линия се образува от чувствата на човека. А правата линия се образува от ума на човека. Или в правата линия силите са уравновесени. Всъщност не са и уравновесени. Защото, ако има равновесие, няма да има никакво движение. Когато две сили се уравновесяват, има ли движение? *(Тогава имаме покой.)* В правата линия действащите сили откъдето и да действат, действат в равновесие.

Един човек, който е постоянен в живота, може да свърши работата. Значи в правата линия постоянните сили по-лесно свършват работата, отколкото променливите.

Да кажем, ако направите вятърна мелница, постоянни ли са силите? Променливи. Ако построите мелница на вода, там силите са по-постоянни. Значи правата линия е емблема на постоянните сили, а кривата – на променливите. В какво седи променливостта? *(Едната сила става или по-силна, или по-слаба от другата.)*

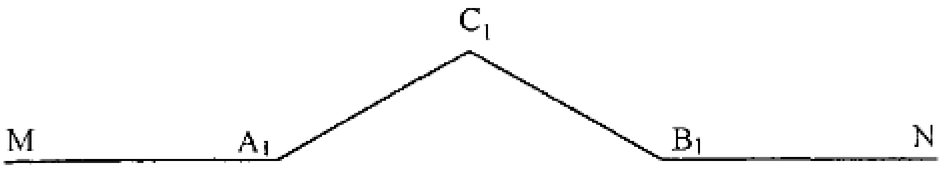

Фиг. 3

Да кажем, че имате точката **A_1**, **B_1**, **C_1**. Да кажем, че **A_1**, **B_1** действат по посока на **C_1**. Каква е целта на **A_1**? **A_1** и **B_1** действат в една посока. Силите, които идат от **M** и **N**, се изразяват в **C_1**. **C_1** в дадения случай е човешката глава. Човек като си простре ръцете настрани, горе е главата. Защо си простирате ръцете? Това двойно течение, както в електричеството, дето има положително и отрицателно електричество, или както имаме положителен или отрицателен магнетизъм. Или положителни или отрицателни мисли. Кои се наричат положителни сили в света? Всяка сила, която може да се превърне в отрицателна сила, е положителна сила. Какво ще разберете от това?

Казах, всяка една сила, която може да се превърне от отрицателна в положителна – тогава имаме самообладание.

Например човек си дига ръцете, за да удари някого, но после казва: „Хайде да не го ударя, да не го утрепя." Той има самообладание. Разбира се, там в механиката, дето действат положителни и отрицателни механични сили, там няма никакво самообладание. Но едни положителни механически сили не съществуват, то е един резултат. Не съществуват положителни и отрицателни сили в механиката. Съществуват само прояви от тях. Вие в механиката имате всякога един завършен процес. Той е вече механически процес, какъвто и да е. И от завършения процес вие съдите какви са били силите, които действат. От чисто психологическо гледище нали казваме, че в природата се действа, в природата има непреривен

процес. Например в една река като се удави някой, на реката ѝ безразлично. Тя може ли да плаче за този човек? На реката никога не би ѝ дошло наум, че човек се е удавил.

Следователно възможно е да направиш една погрешка, без да съзнаваш, че е погрешка. Какво търси онзи умният човек да се дави в реката? Кой се дави? Но ние се отклоняваме сега.

Кое е положителното в света? Човешкият ум е положителен. Кое е отрицателното? Човешките чувства са отрицателни. Но човешкият ум без човешките желания не може да се прояви.

Докажете сега, че тези две линии са нишки, които се свързват в C_1. За да накарате една лоена свещ да гори, нали трябва да имате един материал? Лойта в дадения случай ще бъде само като едно средство, за да бъде горението постоянно. Този фитил може ли да гори без лойта? *(Може.)* Лойта служи за какво? Представете си, че вие имате вода, която тече. Тя е в едно течно състояние. После имате едно колело, направено от твърда материя. Водата, като се удря в колелото, се движи. От какво произтича движението в дадения случай? Водата ли образува движението, или колелото образува движението? *(Земното притегляне.)* Водата, след като е минала през колелото, какво е предала тя на колелото? Според това, колко брашно се е смляло, според произведения резултат воденичарят определя каква е водата и какво е движението. Но в дадения случай водата и колелото са условия, а движението е един резултат. Водата се движи и колелото се движи. Но ако преградите на колелото са слаби и се пречупят, тогава водата не се движи, но колелото няма да се движи.

Чувствата в дадения случай са едно средство у човека, у мислещия човек, на неговия ум, за да се прояви каква и да е мисъл. Ако не се прояви в тебе известно малко чувство в каква и да е посока, не може да се прояви мисълта. Някой може да каже: „Защо ни са

чувствата?“ Чувствата на човека са толкоз важни, колкото са важни и неговите мисли.

В какво се проявява тогава човешката интелигентност? Когато едно чувство е хармонично изявено, ние казваме, че това хармонично чувство от гледището на живота е добро. А пък. когато се прояви дисхармонично чувство, казваме, че това не е добро. В една права мисъл колко чувства може да се проявят? Една права мисъл може ли да се прояви без мисъл? Инсталацията на чувствата у човека е симпатичната нервна система. А пък мозъчната система на човека е инсталация на сегашния човешки ум. Но в сегашния ум на човека е определено място на човешките чувства. Кривата линия отзад на главата определя какви са неговите чувства, определя чувствата. Правата линия отпред – челото, определя човешката мисъл.

Какво лошо има в това, че някоя линия се е счупила? В природата, ако една права линия не може да се пречупи, никакво проявление не може да стане. Правата или кривата линия трябва да се пречупят някъде, за да има проявление. Значи всяко едно противоречие в живота ще сравним с едно пречупване. Ще преведем думата „пречупване“. Пречупването в природата е един процес на проява. Ако няма това пречупване, никакво проявление не може да стане.

Фиг. 4

Но когато пречупванията стават безразборно (Фиг. 4), тогава проявленията не стават правилно. Всякога, когато възразяваме против пречупването, значи пречупването не е станало намясто. Там, дето извира водата, водата е място на пречупването. Светлината, която иде от слънцето, и при нея има пречупване. Ако няма пречупване на

светлината, не може да има светлина. Това го наричат връщане на слънчевата енергия обратно. Слънчевата енергия, като дойде на земята, после се връща чрез пречупване, и тогава се явява светлината. Ние се отвличаме във философски разсъждения, философските разсъждения са екскурзия. Който разполага с време, може да се разхожда. Отлични са те. Може човек да се качва и да слиза. Но онова, което може да приложи в дадения случай, това е важно. Коя е правата линия? Която не може да бъде крива. Казвам, помежду две точки може да се прекара само една права.

Аз ви питам какво нещо е доброто. Като Стоянчо ми отговорете. *(Един брат казва: „Това, което не може да бъде лошо.“)* Кое е лошото? Защо доброто не може да бъде лошо? Кое е онова сега, което ви смущава? Вие търсите един отговор, втори, трети и т.н. Ако доброто може да се превърне в зло, то злото ще изчезне.

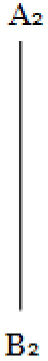

Фиг. 5

Представете си, че имате предмет (Фиг. 5). Предметът A_2B_2. Този предмет се огрява. Сянката, която се хвърля, ще прилича малко на предмета. Сянката е злото на този предмет. Злото е едно отражение на доброто. Защо е злото? Защото някой човек седи д под тази сянка и се простудява. Значи сянката на доброто е злото. Всеки, който седи В сянката на доброто, всякога боледува. Сянката на доброто какво

значи? Всеки човек, който не прави добро, това е сянката на доброто. Всеки, който не прави добро, боледува – това е злото. Какво нещо е злото? Стоянчовият отговор: всеки, който не прави доброто, той прави злото. Тогава има смисъл. Злото, вън от доброто, не съществува. Ти не може да мислиш за една крива мисъл, вън от човешкия ум. Ако вървя добре, няма никаква крива мисъл. Когато една мисъл не се проявява както трябва, тогава казваме, че тя е крива мисъл. Всеки, който не прави добро, прави зло. Значи от това гледище обективно не съществува злото. Обективно съществува доброто. Да ви обясня.

Дават ни най-хубавото ядене. Но вие ядете повече, отколкото трябва. Напълните стомаха, и цяла нощ се въртите, вземате очистително. Тогава в какво седи злото? В храната ли? Не. Във вашето ядене. Трябваше да ядете малко. Трябваше да останете малко гладен. Или си взел една торба злато от богатия. Направил си това престъпление. Парите са отлични. Няма зло в тях. Но понеже ти си изменил равновесието на богатия човек, в него си направил цяла пертурбация, ти си постъпил неразумно. Променил си равновесието, което съществуваше в света и затова те държат отговорен. Ще занесеш торбата, ще я туриш на мястото, за да се възстанови равновесието. И тогава умният човек може да вземе парите, но не с едната ръка. Щом вземе парите с едната ръка, върши престъпление. Като бръкнеш с двете ръце, вземеш две златни и ги туриш в джоба си. Тогава няма престъпление. И после пак ще бръкнеш. Тази идея не ви е ясна, нали? Понеже имате една установена теория. В дадения случай верни работи са тези, които вие може само да приложите, онези сили в природата, които може да приложите.

В чувствата, в човешкия ум всякога трябва да бъдете постоянни. Човек трябва да има постоянна мисъл и постоянни чувства. Ако мисълта е постоянна, а чувствата са непостоянни, тогава ще имаме

много обещания. Всеки човек, който обещава и не изпълнява, какво му липсва? Той има отличен ум, говори, но щом дойде до изпълнението... Изпълнението седи в чувствата. Ти не може да изпълниш нещо, ако нямаш чувства. Затова лошото седи в сърцето на човека, в чувствата. Понеже главната спънка на човека седи в хармонизирането, трябва хармонизирани чувства. Чувствата трябва да се самовъзпитават. Трябва да се намери правият израз.

В какво седи правият израз? Ти казваш: „Тези неща са невъзможни." Кои неща са невъзможни? Които може да знаеш. Кои неща са възможни? Които знаеш. Възможността и невъзможността зависят от знанието. Всяко нещо, което можеш да направиш, ти го знаеш. Всяко нещо, което не можеш да направиш, ти го знаеш. Някой казва: „Аз зная това." Тогава направи го. Казваш: „Не мога да го направя." Тогава не го знаеш. Ти казваш: „Аз този човек го познавам." Тогава казвам: „Дай му хиляда лева назаем." Ти казваш: „Не мога." Тогава не го знаеш. Защото онзи, когото ти познаващ, всякога с него добре може да се справиш. Ако можеш да се справиш с него при всичките условия, ти го познаваш. Щом не можеш да се справиш с него, ти не го познаваш. Нито той те познава.

Ние познаваме ли слънцето? Има два вида познание. Ти можеш да познаваш някого, без той да те познава. Някой казва: „Аз го разбирам, но той не ме разбира." Ако аз сам действам в себе си, мога да бъда изправен. Но когато между хората има отношение, тогава между хората трябва да има познанство от двете страни. Двама души трябва да се познават, но ако не се познават, никоя работа не може да се свърши. Бог ни познава, но ние не го познаваме. Слънцето ни познава, но слънцето е един резултат. Това слънце живо ли е? То не е живо. Има някое слънце някъде, то е разумното слънце. Когато ти започнеш да мислиш и ако светлината на слънцето може да произвежда мисъл, тогава ти познаваш слънцето. Казваш: „Защо ли

грее то?“ Тогава не го познаваш. Ако сте недоволни, че слънцето грее много, тогава не го познаваш. Но ако го гледаш и ти е приятно, тогава го разбираш, тогава го познаваш. Това, което разбираш, няма какво да го обясняваш. Защо, да кажем, че има права линия в света или че има крива линия в света. Ако аз ви донеса хляб, какво ви интересува дали по права, или по крива линия съм ви донесъл хляба? Представете си, че по права линия се движа по-медлено, а по-крива линия се движа по-ускорено, тъй че нито една секунда не закъснявам. Какво ви интересува тогава по каква линия съм дошъл?

Фиг. 6

Има едно нещо в света, и то е, че никога не може да се движиш само по права линия. Ако в един момент може да се движиш по права линия, във втория момент ще бъде вече по крива линия. От **A** до **B** имате права линия. От **B** отивате до **C**. Но то е вече кривата линия. Имате условия за една крива линия. Ще се измени посоката на движението. Това става по дълбоки причини. Необходима е правата линия да стане крива. Две прави образуват крива линия. Или образуват възможност за една крива линия. Или другояче казано, ти не може да действаш само с твоя ум, но ще действаш със своите чувства.

Първо ти употребяваш своя ум и като извършиш работата с ума си, после ще дойде човешкото чувство. После на трето място – пак умът. Така че ще бъде една права една крива. Една права линия и една крива линия и т.н. ще бъде хармонично. Ако правите линии са повече, а кривите малко, или обратно, тогава не е хубаво. Или ако правата линия има повече време, отколкото кривата линия. тогава пак

не е добро. И ако вие давате на една мисъл повече време, отколкото на едно чувство, тогава вие нарушавате равновесието в природата.

Къде се проявяват счупените линии? Счупените линии се проявяват при съединителното положение на правата и кривата линия, докато се хармонизират. Там се образува една счупена линия, докато се хармонизират. Една права линия веднага не може да се превърне в крива линия и затова има счупена линия. Счупената линия е мястото, дето става скачването между правата линия и кривата. Там се появява вече човешката енергия. На счупеното място се проявява светлината. Тази светлина се проявява между една права и една крива. Та благодарете на вашите погрешки. Всяка ваша погрешка е един цвят или изворче. Гениалните хора имат най-много погрешки, а пък светиите – още повече. Светията на всяка своя погрешка туря по една запалена свещ и на хората свети, а пък глупавият, като направи погрешка, никаква свещ не е турил там.

Ученият, светията и гениалният всеки ден поправят погрешките. Геният при всяка една погрешка ще тури паметник. Направил е паметник. Та другите хора да не правят погрешки. Престъплението и погрешките не трябва да се повтарят. Не е ли хубаво да направиш една погрешка някой път? Представете си, че сте един счетоводител. Един беден човек има да дава 10 хиляди лева, а пък ти си сбъркал и казваш, че има да дава 1000 лева. Не е ли хубаво да направиш такава погрешка? Прекрасно е някой път да направим някоя погрешка. Ще ощетим себе си. При погрешките всякога ние ощетяваме себе си. Правим добро на другите. Това наричам аз погрешка. А пък някой път направим друг вид погрешка. Има някой да дава 1000 лева, а пък туриш, че има да дава 10000 лева. Когато човек прави погрешка спрямо себе си, ощетява себе си. А пък когато прави погрешки спрямо другите, ощетява другите.

Та когато направите погрешка, веднага я анализирайте дали себе си ощетявате, или другите. Ако си ощетил себе си, не съжалявай. Кажи, че е хубаво направена. Например, ако вместо 1000 лева си дал 10 000, не съжалявай за това.

„Отче наш“

Двадесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас 24 март 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ЗАКОН НА ДОБРОТО

„Добрата молитва“

Пишете върху темата „Отношението на минералите към растенията“.

Какво се разбира под думата „самообладание“? Да обладаваш нещо, което може да хванеш. Аз разбирам – може да завладееш земята и да я управляваш. Но да обладаваш нещо, което не можеш да хванеш, по кой начин може да постигнете това? Вземете думата „свобода“. Искате да бъдете свободни. В какво седи свободата? Някой казва: „Аз искам да бъда свободен.“ Искате да бъдете свободен, когато ядете. Да няма някой да му стиска гушата. И иска да бъде свободен по пътя – да няма някой, който да му препятства.

Това е едната страна на човек – и при най-голямото ограничение, пак може да бъде свободен. Ограничението, което ледът има, не важи за водата. Ограничението, което водата има за себе си, това ограничение не важи за парата. Ако вие разредявате материята, ограниченията постепенно изчезват. Например вие се намирате при лоши условия. Измени състоянието. Твърдото вещество е ограничено, но във време и пространство. Има по-голяма свобода. Това са аналогични примери, от които могат да се извадят няколко правила, по които може да се ръководите.

Срещнете някой човек, от когото се плашите. Кое е, което ви плаши? Или срещате някой човек, когото обичаше. Кое е приятното в него? И при това приятното за един човек не е приятно за друг. Ти се плашиш от мечката, а малкото мече се радва на нея. Ти трепериш от нея, а малкото мече, като види мечката, светват му очите. Защо?

Свободата, която хората търсят, има ли я на земята? Няма я. Нито богатите са свободни, нито учените са свободни. Никой не е свободен. Ние предполагаме, че сме свободни. Аз не вземам думата до крайност, че никак не сме свободни. Свободни сте донякъде. Стражарят е свободен, като се разхожда из улицата, но като отиде при началника, е ограничен. Също така и началникът е ограничен от по-горните. Също така и царят не е свободен. Понеже може да има конспирация, той трепери. Умният човек, и той не е свободен. Той си има бележки. Вземи му бележките, и той ще се намери в чудо.

Две плюс три е равно на пет. Но изтрий знаците, изтрий знака плюс, какво ще имаш тогава? Няма да знаеш какво да правиш. Как можеш да събереш две числа? Например две плюс три на едно място как ще събереш? Можеш ли да събереш водата и маслото на едно място? Не може. Можеш ли да накараш маслото да седи на дъното, а водата да е отгоре? Не. Като туриш маслото, то казва: „Аз на дъното не засядам, а на повърхността отгоре." Защо? Ученият човек ще каже, че маслото е по-леко. Ти казваш, че трябва да бъдеш на повърхността. За някого казват: „Ти не бъди така лек. Тежест трябва да имаш." Хубаво, ако вие облажавате маслата, че не седи на дъното, а на повърхнината, тогава защо казвате, че човек не трябва да е лек?

Вие казвате, че човек трябва да бъде добър. В какво седи това, да бъде добър? Доброто е това, без което не можеш. Да говориш, е добро. Да ядеш, е добро. Да мислиш, е добро. Да ходиш, е добро. Храниш се. Това е добро. Като престанеш да се храниш, ще има страдание. Като престанеш да дишаш, ще има страдание. Като престанеш да мислиш, ще има страдание. Като престанеш да ходиш, ще има страдание. Във всяка мисъл ще има движение. Във всяко дишане ще има движение. Във всяко ядене ще има движение. Вие сте дошли до положението като млади и искате да израснете. Колко? Като планина ли? Не. Ще израсне 150-160 сантиметра, най-много 2 метра височина. Това

височина ли е? От два метра плат една риза не можеш да направиш. Ако платът е 80 сантиметра широк, а дълъг 2 метра, става ли риза от него? За малко дете става. Но за един човек като вас не става.

Казвам, вие сте висок човек. За тази височина има друга идея, която е скрита. В дадения случай 2 и 3, това са сили, това са динамични сили. Докато ти считаш 2 и 3 като числа и ги събираш, тогава имаш едно разбиране. Но като разбираш динамичността им, т.е. това, което можеш да направиш с числото 2 и с числото 3, тогава имаш по-ясно разбиране.

За пример имате 2 ябълчени семки и 3 крушови семки. Те правят 5 семенца. Може да ги съберете колкото искате, но вие не разбирате техните свойства. Но ако посадите двете ябълчени и трите крушови семки, вие веднага ще ги измените. Всяко число има свой ключ. Ако вие държите едно число в ума си, само така това число няма да ви принесе никаква полза. То ще ви бъде само товар. При вашето самовъзпитание вие трябва да имате една истина, която да ви освобождава.

Всички хора мислят, че са свободни. Има една свобода вътре в природата, тя не е на земята. И дали ще дойде дълго време, е още въпрос. Само по някой път вие се чувствате за няколко секунди свободни. Аз наричам свободен човек този, който за нищо не се безпокои. Да усеща в себе си човек една радост, и тогава мислиш, че всичко разбираш, но после пак влизаш в неволята на живота.

Някой път мислиш, че от тебе може нещо да стане. Свободен си значи. Но след кратко време., като се погледнеш, намериш се пак в същото положение. Или някой път ние прекарваме онези илюзии, които имаме на сън. Сънува той, че цар го правят. Добре е облечен и се събужда и вижда, че никакъв цар не е. Събужда се под юргана отдолу. Кой го е завивал в този сън? Ще каже някой: „Кажете ми в що се състои свободата?“ Има две свободи в света. Едната свобода заробва

човека. Ти влизаш в една свобода, но влизаш едновременно в друго ограничение. Свободен аз наричам да те оставят свободен да извършиш каквото искаш, но същевременно със своята постъпка и със своята мисъл да не ограничиш никого. Да бъдеш и ти свободен, да бъдат и окръжаващите около тебе и те свободни.

Сега например вие срещате някой човек, когото не обичате и казвате: „Не мога да го търпя." При тези положения можеш ли да бъдеш свободен? Не. Защо не може да го търпиш? Заблуждението ето къде е. Срещнеш една стара торба, бутнеш я с крака си, хвърлиш я. на земята, но ако аз в тази торба туря 10 килограма злато, тогаз торбата става ценна. Туриш я под мишницата и казваш: „Хубава е тази торбичка."

Та казвам, във всяка една мисъл, която вие имате, някой път вие смесвате формата на мисълта с това, което мисълта съдържа. Това е ценното. Докато вие не научите ценността на човешката мисъл, вие нямате правилно разбиране. Допуснете, че сте неразположени духом, гневен сте. Гневът произтича от това, че силата среща голямо противодействие. Всяко чувство или мисъл, което има противодействие, винаги произвежда гняв. Гневът е едно условие да премахнеш препятствието, което срещаш на пътя си. Ако можеш да премахнеш препятствието, ще усетиш удоволствие. А пък, ако не можеш, в тебе се ражда не неразположение, но омраза. Когато мразиш някой човек, ти го мразиш по единствената причина, че той е спънка на живота ти, а пък когато считаш, че някой ти помага, тогава имаш към него разположение.

Допуснете, че вие сте се разсърдили и в себе си приличаш на една бомба, взривни вещества, и чакаш само един малък удар.

(В салона е влязла една котка.) Котката обича повече топлината, отколкото знанието. Тя идва за печката. Тя казва: „Много ви благодаря за печката." Тя мисли, че заради нея сме я запалили.

Значи, когато приличаш на една бомба, чакаш най-малкия удар. В бомбата има взривни вещества и силата на човека зависи от следното. Когато можеш да превръщаш взривните вещества, взривните сили, които имаш в себе си. За пример една мисъл или едно желание може да произведе един взрив, но ако ти можеш да превърнеш тази енергия, да я впрегнеш на работа, минаваш за един умен човек.

Сега, когато вие имате гняв, как се лекувате? Вие се наговорите и след това казвате: „Пусни водата да изтече." Трябва да изтече мътната вода. Не е лошо да изтече. То е така, но има едно правило, че ако тази вода се е набрала, на следующето място пак се е набрала и няма къде да изтече. Ако има къде да изтече, пусни мътната вода, но ако умивалникът е запушен, къде трябва да пуснете мътната вода? Къде я пущате вие? Ако вие може да впрегнете гнева на работа, вие ще подобрите вашата памет. Ако не може да я впрегнете на работа, вие ще повредите паметта си. Отслабването на паметта се дължи на постоянни безпокойства. Ще знаете, че когато започвате да губите вашата памет, това се дължи на безпокойство. Отвън някой човек изглежда, че е спокоен, но вътре има нещо, което го безпокои. За да подобрите вашата памет, трябва да имате вътрешен мир, вътрешно спокойствие. Станало някъде землетресение, да бъдеш ти спокоен при земетресението. Ти казваш: „Може да дойде земетресение тука." Земетресението тук не може да дойде, а може да дойде само по известни причини. Само като го поканиш, то ще дойде.

Една чаша сама по себе си не може да се строши. Ако я удариш силно, ще се строши. Ако я удариш слабо, не може да се строши. „Ние считаме, че земетресението ще дойде." То е само един начин на природата. Бурите са други начини. Вълнението на океаните е друг начин. От известно гледище вълнението на океана си има добра страна. Така и земетресението. Ако хората живеят добре, то за в

бъдеще землетресенията ще стават много хармонично. Но засега става пречупване на пластовете. Затова идат тези дисхармонични състояния. Всичко това, което става в природата, трябва да го приложите в себе си, за да станете силни.

Вие трябва да разбирате законите на природата. За пример младият човек остарее, погледнете се в огледалото, и главата ви е побеляла. Вашите глави са черни и след 10-15 години ще ви побелее главата, без да усетите ще ви побелее главата. Сега учите окултни науки. Толкоз лекции сте слушали, а не може да приложите нещо, някое окултно правило. Прилагате някой път, но прилагате все старите методи.

За пример каже ти някой нещо, ти по окултен начин няма да се справиш, но ще употребиш стария начин. Например някой ти говори нещо, ти кажеш: „Какъв простак си, какъв невежа си." Това е старият начин. Ако един простак те предизвика да говориш, можеш ли ти да бъдеш учен човек. Тогаз ти приличаш на един тъпан, който едно дете го бие. Не се предизвиква. Дойде някой прост човек, нито дума не обелвай. Може да дойде простият и да ти каже: „Ти си голям простак." Ти се поусмихни малко, кажи си: „Имам чест да видя един прост човек насреща си. Ако някой те срещне и ти каже: „Ти си голям простак", какъв отговор трябва да дадеш. Какво се подразбира под думата „простак"? Двоен е смисълът.

Един човек, който може да те предизвика, да те разгневи, прост човек ли е? Той е учен човек. Прост е по отношение на тебе, че не разбира твоя характер, да знае как да се отнесе. По отношение на тебе е голям простак, но по отношение на своите интереси той е учен човек.

Върви едно куче и носи къс топло месо. Един човек хвърля камък, но кучето не дава месото, но друго куче го среща, хване го за опашката и кучето пусне месото. Кой е по-умен? Първият или

вторият? Второто вземе месото и казва: „Това месо не е за тебе.“ Аз имам едно куче вкъщи. Та голямото куче в света е самообладанието. Можем да направим един опит. Сегашните психолози правят опит, като бодат с игла човека. Но може да убодете един човек с нещо и да му кажете една дума. Тук са събрани 50-60 души и всички да му кажат по една обидна дума. И след това той да има разположение и като излезе от тука, да бъде весел, като че ли е бил между ангели.

Вие казвате: „Еди-кой си не е търпелив.“ Всеки един да ми прикачи по една дума и той като излезе, какво ще бъде състоянието му? До една седмица той на себе си не може да дойде. Има една обида, която може да се каже на човека. Но като обидиш другия, да не обидиш себе си. Защото всеки един човек, който иска да те обиди, той опитва характера ти – доколко можеш да издържиш. И всяко едно ново учение, което е дошло в света, е предизвиквало гонение против себе си.

Онези старите хора казват: „Чакай.“ Ти носиш нещо ново в себе си. Старите започват да гонят новото. И те казват: „Това е лошо учение.“ Онези казват: „Много е хубаво.“ Онези ги гонят, за да покажат практически кое е новото. И щом почнат да се защитават, онези казват: „Вие нямате нищо ново.“ Когато езичниците гонеха християните, последните бяха усмихнати. Това беше нещо ново. Те ги нарязват на парчета, а той все пее, не отвръща със зло. Това е нещо ново. Представи си, че дойде един човек, който носи новото учение в света. Ти искаш да го опиташ и му отрязваш с ножа пръста. Той си взема пръста и го залепва. Отрежеш му ръката, той я залепва. Изтеглиш някой косъм, и той пак го постави на мястото. Каквото правиш, той го поправя. Ти какво ще кажеш? Ще му кажеш: „Искам да тръгна по вашето учение.“ Та всяко едно учение, което носи свобода по отношение на условията, при които се намираш, то е възприемливо.

За вас, които ме слушате, аз зная едно възражение, което може да се роди във вашите умове. Аз не говоря за абсолютната свобода – да прави човек каквото иска в свободата. Това не значи още свобода. Един цар може да прави много неща – да отваря войни, да беси хората, но това не е свобода. В понятието „свобода" се включва нещо повече от желанието на човека. Да допуснем, че вие разрешавате известна математическа задача. Всички богати в света все си имат известни материални задачи, които трябва да разрешат. Някой път животните, които считаме, че седят на по-ниска степен на развитие, си имат свои изчисления. Правени са статистически наблюдения. Дивата котка, и тя се изсилва и от 20 метра как да скочи и да падне отгоре на жертвата си.

Питам, с чий инструмент изчислява, че като направи изчисление, че скочи да падне точно на гърба на своя противник. Един материалист ще каже, че това е инстинкт. Инстинктът, това е нещо разумно в света. И светът може да се обясни само при една голяма разумност. Да кажем, че вие седите и мислите, че вашата ръка е неразумна. Но тя е резултат на разумни сили, които действат в природата. И дотогава – има връзка между ръката ви и тези разумни сили – дотогава вашата ръка е добра. Иначе се появява болка в ръката, в лакътя, пръстите и прочие. Същото нещо става и с вашия мозък. Никога не туряйте в ума си механически сили. Мислете, че светът е разумен. После не се интересувайте какво нещо е лошият човек, а изучавайте какво нещо е добрият човек. Не изучавайте какво нещо е лошото, а изучавайте какво нещо е доброто.

Първо човек започва с доброто. Той беше в рая. Злото отпосле дойде в света. Щом знаете доброто, вие ще можете да си обясните какво нещо е злото. При сегашните условия злото е изникнало 6 света като една необходимост. То е една преграда между хората. Например вие не може да направите всичките хора в една армия от офицери.

Ако всичките хора в армията бяха офицери в един чин, тогава какво щяха да направят те. При сегашните условия простият войник е ограничен от ефрейтора, ефрейторът от взводния, взводният от фелдфебела, фелдфебелът от подпоручика, подпоручикът, капитанът и т.н. Този ред произтича отнякъде. В новия порядък какъв ще бъде редът?

Ние казваме, че искаме свобода. Добре. Но кога ще турим в краката на човека – тези клетки в краката са живи. Ти целия ден ходиш и казваш: „Краката да му мислят." Ти най-първо не си дал свобода на краката си. Ти целия ден копаеш с мотиката и имаш мехури на ръцете си. Толстоистите казват, че който няма мехури, да не яде. Тогава колко души заслужават да ядат в света? Мехурите са миналото. Повечето хора са без мехури.

Необходимо ли е всички да работят на земята? Необходимо ли е светлината да копае? Необходимо ли е човешката мисъл да оре, също и човешките чувства, и човешката любов? Не. Само при дадени условия човек може да извърши известна работа. Сега физическият труд е повече, отколкото ние се нуждаем от него. Казва: „Осем часа трябва да се работи във фабриките." В кой кодекс пише това? Колко време взема храната да се смели? Четири часа. Хубавата здравословна храна

Взема един час и двайсет минути да се смели. Всяка храна, която взема повече време, тя е вредна. Например биволската пастърма за четири часа ще се смели.

Та ние сега както изучаваме живота, намираме се в едно неестествено положение. Интересите на хората са противоречиви. Те са така противоречиви, че аз ги уподобявам на следното. Ако вие вземете ситен пясък и го турите в едно шише, всичките частици се местят. Но ако вземете шишето и го преобърнете, може ли да изчислите всяка частица пясък къде ще отиде. Ако тези зрънца в

пясъка бяха умни и искаха свобода, обърни шишето няколко пъти – и утихнат. После пак дигнат крясък. Пак го обърни. При такива условия не може да има никаква свобода. Това е крайният механически начин. И ако вие влезете в такова едно шише, при сегашните ваши разбирания вие сте почти в такова едно шише.

Вие нямате правилно разбиране на живота. Вие искате да бъдете свободни, но срещате някой богат човек и работите при него. След като работиш известно време при него, той не ви дава пари. Не че няма пари, но той си има известни съображения и най-после ти го намериш, пукнеш му главата, и той те даде под съд. Че имаш да вземаш, право е, но за пукването на главата ти си виноват. Лежиш в затвора, лежиш няколко седмици и излизаш. Ти казваш: „Аз му дадох да разбере.“ Това е губене на време. Можеш да заставиш този богат човек да ти плати двойно, без да го биеш. Нашата мисъл е така положителна всякога, че казваме: „Трябва да го набиеш.“ Ние сме войнствени. Ние сме готови да разрушим всичко.

Преди няколко време ме среща един от учениците тука и ми казва: „Аз мисля, че ти си причината за всичките тия работи.“ Аз казвам: „Ако аз съм причината за всичко това, тогава, ако искаш да се оправят твоите работи, тогава дръж приятелство с мене. Ако ти считаш, че аз всичко мога да направя, тогава дръж приятелство с мене. Какво ти коства това?“ Той трябва да разбере мисълта. Онази чашка всичко може да направи, но ти ще отидеш при нея и сам ще си вземеш своята вода.

Та казвам сега, аз седя и размишлявам. Ти всичко можеш да направиш. Той не разбира думата „ти“. Думата „ти“, това не е човекът. Има един, който всичко прави. Това е Бог. Това е само Бог, който прави всичко. Аз всичко мога да направя, но боли ме кракът. Три деня не съм ял. Мога да гладувам. Това не е разрешение на въпроса. Известно време някои хора искам да гладуват, понеже това е

за тяхно добро, а някои хора трябва да ядат. Ако аз гледам към първата категория хора, и аз ще гладувам с тях. Яденето е благо, което е на своето време. Но когато го вземеш, когато не е време, то не носи никаква свобода.

Сега аз се пренасям в умствения свят. Хората, които са на земята, са резултат. Хората на земята са пробни лекции на съществата извън земния живот. Вие седите тук, но всеки един от вас е пробна лекция на някого другиго. Още не сте свободни. Вие ще бъдете свободни. Конят е свободен, когато пренесе стоката на господаря на известно място и после го пусне за известно време. После пак го впрегне. Дойде време да спиш. Дойде време да се облечеш. Дойде време, че трябва да ядеш. Не си свободен. Да не кажеш: „Всичко зависи отвън, а от нас нищо не зависи.“ Но когато коня го пуснат, той е свободен да прави нещо.

Мнозина искате да бъдете началници в Министерството на просветата или ако сте военни, желаете да бъдете някой полковник или генерал. Хубави работи са те. Аз наричам виртуоз този, който може хубаво да свири. Аз ще свиря на себе си. Един човек, който иска да бъде генерал, трябва да бъде генерал на себе си, да заповядва на себе си, че сам да е доволен от своето положение. Сега за пример, ако ви държа няколко часа тук, колко души ще останат тук? Ако направя проба да ви държа 8 часа, колко души от вас биха издържали? Колко души от вас ще останат? Едва ли ще остане един, и той ще си навежда главата от умора. Аз питам философски защо трябва да говоря 8 часа? Какво ще научите вие, като ви говоря 8 часа? Ако очаквате след 8 часа да получите наследство от 2 милиона, нали ще бъдете будни тогаз? Ако кажа – всеки, който заспи, няма да получи наследство, тогава ще има разтривки, обръщане наляво-надясно. Ако пък говоря 8 часа за празни работи, тогава защо ще идете да си губите времето. Когато се

говори, ние придобиваме нещо. Едно нещо, което ще се придобие, и то не 2 милиона, а повече.

Вие сте учени хора, колко клетки се изискват, за да се направи едно пробно тяло като човешкото. Един германски учен изчислил, че 20 билиона клетки трябват, за да се направи едно пробно тяло като човешкото. Една клетка ако струва един лев, тогава се изискват 20 билиона. Каква грамадна сума е това, да се направи едно тяло. Вие гледате на себе си и казвате: „Какво ли има в мене?“ Пукнеш си главата и казваш: „Какво ли може да излезе от мене?“ Това е неразбиране на онези велики процеси, с които си служи природата. У всеки един човек има възможност, трябва да му се дадат съответните условия. Той трябва да чака своето време. Като му дойде времето, той ще види своята гениалност. Гений е онзи, който се е проявил на времето си, а пък онзи, който не се е проявил на времето си, е прост човек. Гениалните хора са дошли на времето си, а пък талантливите са по средата между гениалните и простите. По-добре е да бъдеш гений, отколкото простак. Под думата „простак“ разбирам един човек, който не е дошъл на своето време.

Пренесат ти една свещ, когато отвън има голяма буря. Цъкнеш една клечка, и тя изгасне. Цъкнеш друга клечка, и пак изгасне. Този човек е простак. Разбирам да цъкнеш. когато времето е тихо. Не си хабете енергията напразно в бурно време. Ти ще кажеш: „Какво трябва да правя?“ Ако си вкъщи при една буря, работи вътре вкъщи, докато бурята мине. Ако си развълнуван, стой, докато морето утихне. Ако си скръбен, стой, докато скръбта ти мине. Тя ще мине. А когато човек трябва да излезе вън? Когато природата е радостна, излизай. Когато е гневна, не ходи при нея. Ние от нея научихме тоя занаят, дето се гневим ние. Тя, като се гневи, хвърля това-онова навсякъде. Тя взима хиляди прашинки, хиляди листа ги събаря от дърветата, хиляди хора ги потопява във водата и пет пари не дава. И като се оплачеш на нея,

казва: „Колко души изби?“ „Хиляда души.“ И казва: „Колко души изгубиха?“ „Ще платим.“ И след време пак причинява загуба. После като се оплачеш, пак ги поправя. Прави погрешки и ги изправя. Но ние, които не разполагаме със средства като природата, ние не трябва да правим така. Ако една погрешка можеш да я направиш, поправи я. Ако не можещ да я поправиш, не я прави. И ако можеш да я поправиш и не я поправиш погрешката, тогава не е добре.

Погрешката е един опит. Някой път погрешките от гледището на природата са една необходимост. Ти трябва да направиш една погрешка, за да почнеш да мислиш. Преди да направиш погрешката, ти най-малко мислиш, а след като я направиш, в тебе ще дойде истинската мисъл, в тебе ще дойде едно по-хубаво състояние, отколкото по-рано. Някои адвокати казват: „Докато не направим някои погрешки, не можем да станем добри адвокати – като изгубим няколко дела. А пък като изгубим няколко дела, почваме да мислим. Като все печелим, не мислим.“

Вие се спирате върху погрешките. Погрешките в сегашния живот са едно благо за гениалния човек. Гениалните в света са се родили, за да поправят всичките погрешки на миналото. Понеже някой в миналото е бил простак и е правил погрешки, той е посочвал на другите пътя на постижение. Гениалният не живее за себе си. Той иска да покаже пътя, по който с по-малко мъчнотии, с по-малко жертви да се постигне. Когато геният се намира в мъчнотия и когато един прост човек се намери в мъчнотия, как си държат ръцете? Той ще си движи ръцете насам-натам, ще се вълнува простият човек. Геният ще си тури лявата ръка на кръста, а пък дясната на челото, и е спокоен. Когато ти си спокоен, в такъв случай туряш показалеца на дясната ръка върху челото, тогава си гений. А пък, ако постоянно си огъваш ръцете навсякъде и не можеш да намериш място за тях, тогава нямаш основа в живота. Или да кажа по-ясно, трябва да имаш една

основна идея. Мисъл, която никога в живота ти да не се мени. Ако нямаш основа, къде ще работиш? За птицата базата е въздухът. За хората – почвата. За рибата – водата.

Трябва основна мисъл за нас. Основната мисъл за човека е доброто. Това е земята, това е почвата, върху която ще работим. Всичко това, с което разполагаме в дадения случай, то е добро. Доброто, вън от тези условия като нещо абстрактно, то може да съществува като някаква мисъл, но то не може да не принесе никаква полза. Следователно считайте вашите ръце – това е доброто. Вашата уста – това е доброто. Вашите крака – това е доброто. Вашите уши – това е доброто. Вашият нос, вашата мисъл, това е доброто. Всички ваши добродетели, които имате, това е доброто. Те са Все условия, които ще ви помагат, за да може да постигнете великата цел, която имате. Хранете към всички, които работят с вас такива чувства, както спрямо себе си. Тъй както човек желае да се повдигне, да има мир и спокойствие, да е свободен от тягостите на живота, това същото той трябва да желае за всички свои разумни приятели, за всичко, което е разумно в света.

В света има едно същество. Вие сега живеете в него, във връзка с него. Това са всички разумни хора в света. Когато вие имате едно затруднение, те ви помагат. Всякога, когато се намирате в едно затруднено положение, те ще ти помогнат с една мисъл, с един поглед, с една сладка дума. Погледът е силен, погледът на слънцето е силен. Погледът на един добър човек е една сила. Сега коя мисъл остава във вас? Какво разбрахте? На човека беше забранено да бута дървото на забранения плод. А само с доброто да се занимава. А понеже той искаше другото знание, не издържа изпита. И ние сега бутаме това дърво и вследствие на това се отклоняваме от правилната еволюция и никога не постигаме това, което желаем. Това е злото. Злото е всякога онази сила в природата, която препятства на това,

което искаш да постигнеш. Само доброто е, с което ние разполагаме в света. Злото никой не може да го впрегне на работа.

Само едно същество има, което може да впрегне злото на работа в света. Това е Бог. Друго същество няма. Нито ангелите могат да впрегнат злото. Ангелите само отблъскват злото от себе си. Единственото същество, което може да се разправи със злото и да го впрегне на работа, е само Бог. Затова и вие не се разправяйте със злото. Всеки, който се е разправял със злото, е бил тъпкан. Злото е една такава стихия! Представете си, че имате един бент, пред който има много вода. Представете си, че аз пусна бента. Как ще се разправяте с тази вода. Не. Остави тази хала. Можеш да я използваш, да туриш една малка воденица, но ако искаш да се разправяш с цялото течение, не ще можеш. Ти, за да можеш да укротиш тази вода. трябва да имаш широка площ като земята. И тази вода да бъде десетина сантиметра дебела.

Злото в света е една центрирана сила. Ако човек иска да се разправя с нея, няма човек, който е могъл да се разправи с нея, нито в бъдеще може да се разправи.

Та престанете да се борите със злото, но носете доброто в себе си. Оставете доброто, то да се разправя със злото.

„Отче наш“

Двадесет и седма лекция на Младежкия окултен клас 31 март 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

НАСТЪПВАНЕ И ОТСТЪПВАНЕ (НЕРАЗБРАНИТЕ РАБОТИ В ЖИВОТА)

„Добрата молитва“

Ако един човек извърши една работа и ако двама я извършат, каква ще бъде разликата? Ако една и съща работа я извърши един и същи човек и ако я извършат двама души, в какво ще се състои разликата? На вас ще се види малко странен въпросът. Въпросът беше за един човек, за двама души, но представете си, че имате две очи и работата се състои във възприятието на един и същи предмет от двете очи. Например може да е една ябълка, круша и т.н. Вие може да си затворите едното око и с едното око да видите предмета. Като го гледате с едното око, ще бъде ли ясен образът? Когато аз разбирам за двама души, подразбирам две очи хармонизирани, допълват се тези очи. Клетките, които образуват очите, имат еднакви навици, еднакви стремежи, еднакви мисли, еднакви желания. Както хората, които имат еднакви стремежи, в една и съща посока. Щом тази посока се наруши, съществува двойственост в човешките мисли, чувства и постъпки.

Има един начин на гледане, но важно е как сега работите. Защото вие работите по стария начин. Да дам един пример за стария начин. Вие по стария начин разчупвате хляба, а пък по новия начин ще режете хляба с нож. Кой начин е по-добър? С ръце ли да го пречупваш, или с нож да го режеш? *(Един брат каза, че с нож е по-лесно, а с ръка е по-хубаво.)* Пречупването на хляба е само едно обяснение. Допуснете, че искате да счупите един хляб с едната ръка, нали човек трябва да бъде господар на себе си. Допуснете, че той има само една ръка. Какво трябва да прави? За да счупи с едната ръка, той трябва да има основа. Той ще тури на масата хляба и по един начин

ще счупи. Ако е с една ръка, той дълго време ще мисли, ще намери някоя площ, дето трябва да тури хляба, а пък ако е с две ръце, няма да търси площ. Ще счупи хляба.

Затова господарят все търси слуга. В дадения случай слугата е една площ, на която ще туриш предмета, на който ще чупиш. Слугата трябва да седи, да чака, докато счупиш хляба. И като счупиш хляба на гърба му, слугата ще се изправи. Това е нещо непрактично. Та по-добре е наместо човек да бъде господар, да бъде слуга. Слугата има по-големи преимущества, понеже слугата има две ръце, а господарят една ръка. Всеки човек, който не може да мисли право, той има само една ръка. А пък всеки човек, който може да мисли добре, той има две ръце.

За да мислиш, непременно трябва да имаш контраст, една противоположност. Ако нямаш този контраст, предметът няма да ти бъде ясен. Или другояче казано, едно яйце, за да се развие, трябва да има два полюса. Това нещо е изразено в елипсата. Тези два полюса определят формата на елипсата. Като знаеш полюсите, ще знаеш възможностите какви са на това яйце. За пример можеш да имаш яйце на орел. на патица, на камилска птица, на малки птички. Какви са яйцата на малките птички? Какво е яйцето на коли брата? Следователно по външната форма на едно яйце донякъде заключаваме каква е възможността и ще заключим какво ще бъде по ръст това същество, което ще излезе от това яйце. Приблизително ще можеш да предскажеш. Едно яйце на камилската птица се равнява на 24 кокоши яйца приблизително. Това е по закона на аналогията. Кокошката, патицата, това са знакове в природата.

_ Защо ни се дава един знак в математиката? Например имаш корен квадратен √±, √+−, (−). Тук имате знаците, но не са написани писмата, с които да оперирате? При тези написаните скоби имате границите, но нямате съдържанието вътре. − ( ) +Ако аз видя тези

скоби, за мене това е едно измътено яйце. С минус отпред и плюс отзад. Ако кажа така: +( ) -, за мене това е едно яйце, което не е измътено. Какво трябва да турите вътре в едно яйце? Яйцето има милиарди клетки, и всяка клетка е започнала своята дейност. Като турите яйцето под кокошката, цялата дейност на тези клетки определя формата на това пиле. Всяка клетка работи самостоятелно и съдържанието на тези клетки образува органи, системи и се образува цялата форма на пилето.

Законът, който твори, е един и същи, само че законът, който действа в човека, е по-сложен, а при кокошката е по-прост. Силите, които действат в нисшите същества, те действат по първобитен начин, а пък при човека всичките процеси са чрезмерно сложни. Например една кокошка с едно желание не се бори. Ако ѝ дойде желание да яде, кокошката веднага го разрешава. Тя ще яде, а пък човек ще мисли. Като ѝ сложиш жито и царевица, тя веднага ще почне да яде житото, а после, като се наяде, няма да барне царевицата. Ако турите при човека едно блюдо със супа, паприкаш и баница, човек ще яде и от трите. Ако турите тези трите блюда на кокошката, тя ще избере едно от тях и като се наяде, остава другите. При човека процесът е сложен и разбирането на човека е сложно. Човек постъпва при яденето така, но и при другите работи той постъпва по същия начин. Една кокошка, като влезе в едно лозе с узряло грозде, няма да пита чие е лозето, но ще гълта. Но човек като влезе в лозето, ще се спре да мисли да откъсне или не.

Та във всичките онези процеси, в които вие дълбоко не мислите, вие имате точно методите и начините на животните. Някой път ти мислиш както вола, както кокошката. Не мислиш. Спестяваш времето, но при спестяването на времето често резултатите излизат лоши. А пък човек като мисли, мисли дълго, тогава резултатите са по-добри, макар и времето да е по-дълго. И винаги, когато човек е

употребил резултатите на животните, винаги е грешил. Ако в центъра закачим конец и въртим този конец, ще се образува кръг. Страничните точки няма да съвпадат с елипсата, а горните и долните ще съвпадат. При всяко едно движение плюсът и минусът се менят. Ако в един момент ти си положителен, в следующия момент ще бъдеш отрицателен, а пък в друг един момент ще имаш положение на равновесие – нито плюс, нито минус, в покой.

Плюсовете и минусите какво означават? Плюсът е настъпателно движение, а минусът е отстъпателно. Щом има минус, аз отстъпвам. Значи изгубил съм сражението. Щом има плюс, спечелил съм сражението и вървя напред. Ако вие сте положителни отвън, такива ще бъдете и отвътре. Ако вие сте човек, който не мислите много дълбоко, какъв ще бъдете отвън? Глупостта ви настъпва, а с ума си ще отстъпвате. Или глупостта ви ще отстъпва, а пък с ума си ще настъпвате. Има две посоки – отстъпите ли на невежеството и настъпите ли на разумното, отстъпите ли на лошото и настъпите ли на доброто.

Та в тази елипса човек прави едновременно две движения – настъпателно и отстъпателно. Ако човек няма тези две положения, той не може да работи. Само че настъпателното е в такава посока, а отстъпателното е в друга посока. Например умният човек се качва горе – това е настъпление, а пък глупавият слиза долу. Всякога един човек може да се определи умен ли е, или глупав. Ако тежи повече от нормата, той е от глупавите, а пък ако тежи по-малко от нормата, то е от по-умните. Колкото е по-лек, толкова е по-умен. Щом се намалява притегателната сила на земята върху клетките, човек става по-умен. При отслабването на притегателната сила ти имаш разумни желания. Ако си философ, ти вървиш и виждаш една златна монета. Ти вървиш и я отминеш, а пък глупавият, като върви, ще се наведе и ще я вземе. Защо му е тази златна монета. Той ще каже, че тази монета е

потребна. При известни условия да, но при известни условия тази монета ще ти причини вреда. В миналата война имаше много хубави ножове, поставени на земята, но като ги вземеш, като ги бутнеш, става взрив. Та войниците после се научиха да не ги бутат.

Ако един войник е бил убит, отговор има, отговорът е: от него има там една златна монета. Ако я вземеш, ще имаш голяма неприятност, голямо нещастие. Един човек купил една черкезка кама, но кама, с която бил убит човек. Щом погледне камата, у него се заражда желание да мушне някой човек. Идва му тази идея. Най-после, за да се освободи, да не се хипнотизира някой път, че да убие другиго или себе си, заравя я някъде в земята, за да не го изкушава. Това са изключителни случаи.

Една мисъл не може да се реализира, ако чувствата не вземат участие. Ти няма да имаш тогава подтик. Можеш да имаш подтик, но няма да имаш мисъл, и тогава чувствата няма в каква форма да се изразят. Следователно в човека вземат участие чувствата и мисълта. Тези двата полюса на елипсата са чувствата и мисълта на човека. А пък тази посока, линията на елипсата, това е човешката воля.

Волята не е резултат, но тя е едно ново направление на човешката воля и чувство. Новото направление, в което чувството и умът се проявяват, е носът. Ако имаме втора една елипса от устата и трета една елипса отвънка на брадата, тогава ще имаме цялото човешко лице. Това, което умът извършва, е по отношение на мисловния свят. От устата е това, което могат да извършат чувствата, а от брадата е това, което може да извърши човешката воля. Тогава имаме цялото лице.

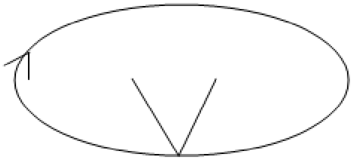

Фиг. 1

Най-първо ние разглеждаме частично какъв е носът на човека. Между цялото лице и носа има отношение. Между цялото лице и ума има отношение. Между цялото лице и брадата има отношение. Ако искате да знаете интензивността на човешките чувства, ще мерите от под носа до средната линия на устата. Колкото това разстояние е по-голямо, толкоз чувствата са по-благородни. Колкото носът е по-дълъг, толкоз умът е по-силно развит. Хората с дългите носове не са винаги практични. С тъпите носове са практични много пъти. Онзи с късия нос е като онзи, който иска да завладее света с тичане и после умира.

Често някой път вие искате да реализирате някои ваши желания, но с реализирането им вие ще умрете. Не реализирайте вашето желание. За да се реализира това желание, непременно в това желание трябва да участват умът и волята. Ако не, тогава такова желание не ви е потребно. Представете си, че вие възприемате известна храна в стомаха си и тази храна остава само в стомаха, не се смила. Не се превръща в жизнени сокове. И не може да се превърне в кръв. Или да допуснем, че е станала на кръв, но тази кръв не може да влезе в мозъка и да се превърне на сила. Значи пак ще имате неприятност. Значи една храна трябва да се смели в стомаха; после тази храна трябва да мине през белите дробове, после трябва да влезе в мозъка, за да се превърне в тази разумна енергия.

Следователно всяко едно желание трябва да мине през три степени: през физическия свят – стомаха, през света на живота, света на чувствата и най-после да се реализира в мисловния свят. Как ще познаете дали всяко желание има тези три качества. У човека има едно чувство, на което той всякога трябва да обръща внимание и да не реагира. У човека при всяко желание има едно чувство, което точно определя какво трябва да направи. Но ние реагираме спрямо него,

след това идва един лош резултат. Ние постигаме мисълта си, но след това постижение има такива мъчнотии, че ние съжаляваме за това постижение.

Например сутринта може да сте здрав, имате желание да отидете на Витоша, но някой ви казва да не отивате. Ти разсъждаваш и казваш: „Защо да не отида, денят е хубав.“ И после решаваш: „Ще отида.“ Но едно нещо вътре ви казва, че този ден ще има голяма буря. Сняг, дъжд и като отидете, вие ще бъдете оквасени като мокра кокошка и ще се върнете назад. И ако не сте взели мерки, може да се простудите и един-два месеца да боледувате. Ако вземем Витоша като една емблема, има едно вътрешно ръководство и всякога се казва на човека какво трябва да прави. Определено е от чисто окултно гледище, разгледан въпросът.

Ще ви приведа пример из турския живот. Жената на Настрадин Ходжа го укорявала, че бил мързелив, че философствал само и никаква работа не вършел. Настрадин Ходжа мислил какво да свърши, взел един трион, тръгнал из гората, намерил едно дърво, седнал на един от клоните му и започнал да реже. Минава един прост човек – овчар, и му казва: „Друг път рязал ли си клон?“ „Уча се сега.“ „Ще паднеш.“ „Не е твоя работа. Ако падна, ще стана пак.“ Онзи реже клона и пада долу. Казва си: „Онзи човек бил умен и той като знае кога ще падна, ще знае и кога ще умра.“ Настига го по пътя и му казва: „Слушай, ти ми каза нещо, което се сбъдна. Я ми кажи кога ще умра.“ Онзи му казал: „След три деня.“ Връща се, носи отрязания клон на жена си и ѝ казва: „Няма да ме виждаш вече. Тази е първата и последната работа.“ Прощава се Настрадин Ходжа с жена си и казва: „Ще се мре.“

Често и ние постъпваме като Настрадин Ходжа. Той казва: „Ако стана, ще стана.“ Но дали след три деня ще умре, то е въпрос. Онзи му

казва: „Ти след три деня ще добиеш опитност, дали умира човек, или не.“

В човека има три мерки. От веждите до долния край на носа – за неговата мисъл. От под носа до устата – за неговите чувства. А долу до върха на брадата за интензивността на неговата воля. Онези, които изучават, вземат само носа, и правят заключения. От долния край на носа до устната средна линия – тази междина е важна. Тази междина у някои е по-голяма, а у други е по-малка. Тази междина наричам подносница или подносник. То си има свои причини. Това са вътрешни процеси, с които трябва да се справите. Ако вие след като мислите, вашето съзнание е будно, това ще ви ползва. Ако вие се занимавате само с физическия свят, тогава няма резултат.

Например, ако гледате, че носът ви е дълъг, но вие не сте умен, тогава какво ще ползва вашия нос. Носът може да има привидно един вид на интелигентност, но динамически той в дадения случай не може да се изрази. Когато вие почвате да мислите, целият нос е като един възприемател. Ако вземете целия нос, трябва да гледате как той е устроен. Ако страните на носа са по-полегати или по-отвесни, човек в своята мисъл ще бъде съобразно с тези плоскости, които играят важна роля. Важна роля играе гръбната линия на носа, но същевременно играе важна роля и линията на носа отстрани. Ако тези плоскости са по-полегати надолу, той е по-философска глава. Ако тези плоскости са по-отвесни, той е по-нервен, по-сприхав. Първият има повече памет. Носът трябва да бъде масивен, мускулест. Някой път носът е направен като от мукава. Не трябва да попадате в известни погрешки като изучавате носа.

Един американец направил един изкуствен нос много хубав, отличен. Платил една огромна сума, извикал един знаменит европейски художник да го рисува. Художникът го нарисувал, но втория ден човекът си побутнал малко носа, художникът се чуди и го

нарисува малко изкривен. На третия ден вижда носа на друга страна и художникът казва: „Ще ме извините, почнах да се съмнявам в своето изкуство.“ Изкуствените носове не се рисуват. Човек с непостоянен характер е все едно, че е с изкуствен и изкривен нос на една или на друга страна. Там законите са механически, от друг характер са.

Ние говорим за положителните сили в природата. Когато изучаваме един организъм, изучаваме положителното, не изучаваме онези изкуствените работи. Ако искате вие да поправите вие вашия нос, трябва да започнете с дишането. Вие не може да регулирате вашия нос, да бъдете здрави, ако не знаете да дишате. Вие не сте възприели въздуха и след като го възприемете, да го задържите 10-20-30 секунди до 1 минута и после тихо да го изпуснете. Направете опит да задържите въздуха 35 секунди и веднага ще почервенеете. Самообладание трябва да има човек. Търпението на човека зависи от неговия нос. Не от дължината, но от широчината, от тези странични плоскости. Непременно носът трябва да бъде по-широк, че тези две плоскости отстрани на долния край на носа трябва да се разширят, но хармонично трябва да се разшири. Да съответстват всичките точки – горната точка да съответства на широчината на носа. Дясната страна на носа е творческата страна, а пък меката част, която е отдолу отстрани, е реализиране, възможността за реализиране на нещата. Това са подробности. Тези, които имат тази част развита, интуитивно схващат нещата. Тази долна странична част на носа постоянно се мени. Тя е неподвижната част на носа.

Вие непременно трябва да дишате дълбоко, ако искате да бъдете здрави. От дишането зависи и човешката нервна система в какво състояние ще бъде. И да не бъдете разсеяни, когато дишате. Да не бъде разсеян умът ти. За много предмети да не мислиш, но да мислиш за едно нещо. Например ти дишаш и се тревожиш по един въпрос, тревожиш се, но не знаеш какви са последствията. За пример

някой ти казва: „Аз чух, че един твой приятел говорил така и така лошо за тебе.“ А пък ти кипнеш. Бъди тих и спокоен! Ти не си го чул с ушите си. Ти няма какво да вярваш какво ще говорят хората. Няма нито един от вас, на когото, като турят този бръмбар, да бъде спокоен. Вярвайте само на онова, което чуете, и то не само с едното си ухо, но като го чуеш с едното ухо, обърни и другото. А пък, като го чуеш с двете си уши, помисли върху чутото и си направи едно разрешение и заключение.

По някой път и положителните хора, и добрите хора като правят погрешки, тези погрешки са в техния нос. Ако направите една цигулка – хубаво. Но ако не е довършена, тя няма да даде добър глас. Зависи от цигуларя дали е хубаво направена, после и от качеството на струните, също и от лъка на цигуларя.

Под думата „нос“ ние разбираме онова съчетание на мисловния свят, който се изразява в носа на човека. Да допуснем, че вие имате една мисъл, която ви безпокои. Как ще отмахнете това безпокойство? Допуснете, че вие минавате през гората и треперите, да не се появи мечка. Вечерно време, посред нощ, като върви някой човек, слушал съм да вика, да пее и като пее, мисли има други хора, не го е страх. И вие, като минавате през гората, ще пееше. Мечката, като е там, като чуе, че пеете, тя сама ще се отдалечи и ще каже: „Тук минава един певец. Той ни най-малко няма да е лош.“

Онова, което препятства на сегашните хора, е, че те са недоволни от това, което имат. Но това са резултати. Това, което имате сега, това са резултати на миналото. Не сме прави, че сме недоволни. Ние мислим, че този резултат е произволен. Не. Както сме работили, такива са сегашните резултати. Както сега мислим, това ще дойде като резултат в бъдещето. Това, което може да се поправи, е сегашното. Ще го поправим. А това, което не може да се поправи, ще го оставим настрани, но непременно един човек трябва да създаде

един свой свят, една своя система и трябва да живеете в този свой свят. Има една философия, в която човек трябва да вярва. Животът е напълно определен. Всичко онова, което вие трябва да направите, да живеете, е точно определено. Предвидено е. Предвидено е, но все остава вие да го реализирате. И ако го реализирате, вие ще бъдете доволни, а ако не го реализирате, вие ще бъдете недоволни.

Едного осъждат за 20 лева, които взел с взлом от една къща. Адвокатът, за да го защити, казва: „Той нямал зло намерение в мисълта си, понеже на масата имало 20 хиляди лева, но той не ги взел.“ Обвиняемият започнал да плаче. Всички помислили, че се разкайва, но той казал: „Плача, понеже не можах да взема 20 хиляди лева.“

Някой път ние виждаме малките условия и не можем да видим големите. Хубаво е човек да види големите условия за доброто, което може да направи. И хубаво е някой път да не видим големите условия за злото, което може да се направи. И всеки път бъди благодарен за това, което си направил. Ако си направил една добра постъпка, благодари, че си я направил. Ако си направил една лоша постъпка, благодари на

Бога, че не си направил по-голяма. Някой път ние се спираме и казваме: „Не трябваше да направя това.“ Умният човек всякога благодари.

Резултатите са положителни и отрицателни. Човек настъпва и отстъпва. По-добре е настъпване в доброто и отстъпване в злото.

„Отче наш“

Двадесет и осма лекция на Младежкия окултен клас 21 април 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

КАНДИДАТИ ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ФИРМАТА

„Добрата молитва“

Коя мисъл беше основна от миналия път, или на кой връх се намирахме миналия път? *(Вие говорихте за настъпление и отстъпление.)* От чисто физическо гледище по какво се отличават настъпление и отстъпление? Настъплението е пред лицето, а отстъплението е пред гърба. Настъпление в живота всякога подразбира движение нагоре. Тогава другото – отстъпление, е надолу. В отстъплението всякога има един безпорядък, а в настъплението всякога има един порядък. в настъплението всякога човек мисли, а в отстъплението той не мисли. Много естествено. Вземете невежия човек и го накарайте да се качва по една висока планина. Той до едно място ще се качи нагоре и после, като не може да ходи нагоре, ще почне да търси път и няма тъй да бърза. И тогава ще се поспре. А когато дойде онзи процес на отстъпление, слизане то е.

Сега, разбира се, отстъпление има само когато силите, които атакуват, са по-големи и по-силни от тебе. Тогава ти трябва да отстъпиш. А настъпление става само когато силите пред тебе са по-слаби. И когато си по-силен, можеш да правиш настъпление. Ако слабият прави настъпление, той ще трябва да отстъпи, а ако силният пред слабия направи отстъпление, ако силният направи една погрешка, той ще се засрами.

Той ще направи едно отстъпление и после ще направи настъпление. А ако слабият, който има голяма самоувереност, първо той направи настъпление, а после, като направи една погрешка, прави отстъпление.

Сега да вземем онзи закон за разсъждение. Разсъжденията са един метод – съпоставяне на нещата в известна област. Има три положения. Да ви изведа едно малко сравнение. Яденето има три важни пункта. Първо, ако дадеш храна на едно малко дете, каква трябва да бъде храната му? Жидка трябва да бъде. На възрастния трябва да дадеш твърда, здрава храна, а на слабия – пак жидка храна. И ако измениш храната на здравия човек и я дадеш на едно дете, ти ще му създадеш едно болезнено състояние. И ако на стария човек дадеш храната на възрастния, той, като няма зъби, ако той не дъвчи храната хубаво, и той ще страда. Важното е, храната трябва да се сдъвчи добре.

Сега, законът е, децата не дъвчат храната. И тогава кое е детинското състояние на детето? Когато човек яде, без да мисли, когато никак не мисли, а направо да гълташ храната. Ако имаш храна за гълтане, добре е. Но ако глътнеш онази твърдата храна, тогава онзи, който е дете и гълта храната, какво си търси в живота? Какво състояние ще дойде? И всички хора, които имат затруднение в света, какво е тяхното положение? Имаш затруднение, или че си болен, или че си сиромах, или че си гол, или те скъсали в живота. Какво е положението ти? Това са положения или на детето, или на възрастния, или на стария. Затруднения са това. Затрудненията на децата са – те са яли, без да мислят.

Сега всяко едно учение трябва да има един извод при сегашното състояние. Например всеки един от вас живее сега тъй, както живее в личността си, а някой живее в своята индивидуалност. Личността е една стара фирма с капитал, с клонища, със слугите му, с всичко туй. Това е човешката личност. А на какво може да уподобите вие човешката индивидуалност? Едно състезание в тази фирма, да изпъкнеш ти като един от най-добрите работници. И най-после кое е истинското положение, което трябва да заемеш в една фирма? Да

бъдеш член на фирмата или да се издигнеш индивидуално във фирмата? И най-после третото положение – защото има три положения, да станеш председател на фирмата. Та всичките във фирмата да кажат: „Председател е той тук!“

Същевременно аз ви извеждам един закон, как да възпитате себе си. Ти – човекът, си една фирма с голям капитал. Ти можеш да живееш в своята личност, значи само си член на своята фирма. Ти можеш да живееш индивидуално, искаш да се издигнеш индивидуално във фирмата. Но най-хубаво кое е на фирмата? Да си председател на фирмата. Да си председател на себе си. Може в тебе да е развита личността. Ще кажат: „Той е личност на фирмата. Той е индивидуалност, там най-знатен е той вътре.“ А казват: „Този е председател на фирмата.“

Та казвам, идеалното положение на човека е да бъде председател на своята фирма. Не е ли той председател, той трябва да има една амбиция – най-голямата амбиция, която човек може да има вътре в света, е да стане председател на своята фирма. Сега ще ме питат възможно ли е това. Туй е единствената възможност. Ако постигнеш да станеш председател на фирмата, ти си човек. Ако не постигнеш това, ти си роб, ти си ратай.

Сега да ви се изясня образно. Какво нещо е човешката личност? Какво нещо е човешката индивидуалност? И какво нещо е идеалът на човека, неговото висше съзнание, неговото аз? Трябва да имаш една ясна идея, трябва да имаш един велик стимул в душата си, към каквото да се стремиш. Сега другото положение, което искам да изтъкна пред вас, е следующото. Вие сега казвате, че съществува някъде едно братство от хора. Но къде е това братство? В ума ти седи една идея – някакво братство, към което имаш стремеж, но ти нито му знаеш мястото, нито си ги виждал някъде, нито езика им знаеш. Да кажем, вземете идеята за Бога. Ние говорим за Бога, че той е

навсякъде. Всички хора говорят за него. Но хората нямат за Бога една ясна представа.

Какво се разбира под думата „ясна представа“? Да се разберем. Ето аз какво разбирам под думата „ясна представа". *(Учителят си поставя ръцете върху печката. Тя гори хубаво, а вънка е студено.)* Аз имам ясна представа за печката – дали я виждам, или не, но аз усещам топлината от печката. Или мога да имам една ясна представа за една свещ, която гори и дава светлина. Най-първо в света има центрове, физически центрове. Да кажем например, центърът на слънчевата система е слънцето. Сега какви неща са тия центрове? Тежненията на всички други тела са обърнати към тия центрове. Следователно там, към където са тежненията на каквито и да са тела, там е центърът. Но туй тяло, за да стане център, трябва да има известно излъчване от себе си, известни енергии, които постоянно изпраща към ония тела, които се стремят към него.

Следователно Бог е един център. Духът на Бога, съзнанието на Бога, неговата сила са центрове. И т.н., и т.н. То е едно положение разумно, което издава от себе си известна енергия, и всякога ти се стремиш – дали знаеш, или не знаеш – ти имаш известен стремеж. Но най-първо ти не се стремиш да определиш какво нещо е Бог. Ако ти искаш да определиш какво нещо е Бог, ти ще мязаш на едно малко дете, което, като му дадат малко мляко, то ще иска да го анализира. И почне да го анализира от какво е направено, кой го е направил и т.н. И като изследва няколко дена, туй мляко ще се развали и вече не става за ядене. На детето не му трябват никакви разсъждения откъде е, какво е. Безполезно е за детето да анализира млякото, а то трябва да възприема тази храна и да опита силата ѝ.

Идеята за Бога трябва да се възприема без никакви разсъждения. Може някой да каже: „Как може да възприемаш известна идея без разсъждения?“ Да възприемаш известна идея без разсъждение, е едно

състояние по-високо, отколкото, ако го възприемаш с разсъждение. Разсъждението е един механически процес. Аз като взема едно дърво и му ударя един гвоздей четири пъти, може да го накарам да мисли. Ще му кажа: „Тук ти е мястото!“ Сега един гвоздей и две греди какво отношение имат? Казвам: „Аз ви забих заедно и не можете да се мърдате.“ Но защо е влезнал гвоздеят там, и той не знае. Но ако туй кажа на гвоздея, никаква философия няма. Тия греди живяха едно време и без гвоздеи, и растяха много добре. Сега дошъл някой умник, поразгледал гредата и забил гвоздея. И му казва: „Тук ще седиш, аз съм господар!“

Две идеи, които у вас са спрени по този механически начин, това не са идеи. Една идея в такова състояние не е идея. То е механическо състояние. Ако кажа 2x2=4, това знание ли е? Няма ли друг начин на разсъждение? Засега има ли друг начин за разсъждение? Аз казвам – 2 и 2 пак е 4. Но само този е единственият начин. Ако турите 3x3, колко прави? 9. А 3 и 3? Защо именно при 2-те – и при умножение, и при събиране, имате един и същ резултат, а при 3-те не е така? Нали сте философи. Аз бих изяснил, но колко ще платите?

Казва един: „Изгубих си пътя.“ „Ще ти го кажа, но колко ще платиш?“ „Е, нямам нищо. Бих ти платил, но изгубих парите.“ „Че как ти да нямаш нищо в джеба си, като си изгубил пътя?“ „Е, не знаех, че може да ги изгубя.“ „Ти мене познаваш ли кой съм?“ „Не те познавам.“ „Моето име е съдба. Знаеш ли какво мога да направя от тебе?“ „Не зная.“ „Всичко мога да направя сега с тебе. И мога да те вържа, и мога да ти покажа пътя – и всичко зависи от мене.“ „Казвай какво искаш сега от мене.“ „Ако знаеш как да говориш, ще оправиш пътя си. Но ако не знаеш как да говориш, ще се намериш в едно положение, в което никога не си се намирал.“ Кажете ми сега какво е отговорил пътникът?

Така е разрешил въпроса. И като умножава, и като събира, получава 4 [2 + 2 = 4 и 2x2 = 4]. После, като се съберат двете четворки, получава се 8, понеже казва: „Ти си два пъти по-силен от мене.“ [4 + 4 = 8] Пътникът казва на съдбата: „Аз ще дам и моя дял – 4, да станеш числото 12.“ [8 + 4 = 12] Знаете ли какво е казала съдбата? Тя е казала: „Аз ще ти дам числото 3 [12=1 + 2 = 3]. И колко е останало на пътника, който е дал на съдбата 4? Той е дал на съдбата 4, и тя му е дала после 3-те. Същността му е 4 и 3-те правят 7.

$$\left.\begin{matrix} 2 + 2 = 4 \\ 2 \times 2 = 4 \end{matrix}\right> 8 + 4 = 12$$

Сега какво разбирате от този разговор? Тя му казала: „Ти затова се изгуби, за да ме познаеш. И затова аз те намерих, да ти дам нещо.“ Следователно в живота си, когато имате неприятности и изгубите пътя си, все таки съдбата ще те намери някъде и зависи от вас – ако умно говорите с нея, тя ще ви даде, ще ви покаже пътя. Ако не говориш умно с нея, тя ще мълчи.

Сега какво подразбира числото 4, тъй както вие го знаете? Числото 4 едва човек е почнал да го употребява. С числото 2 човек ходи. Когато човек ходи долу по земята *(Учителят прави стъпки по пода, ходи)* – едно, две, три, четири, но четири имат стремеж при ходенето. Всякога, когато човек стъпва, той всякога мисли за горе – една посока, в която се прави равновесие. А числото 4 за равновесие има числото 5. Числото 4 е мъжки принцип у човека, а числото 5, към което се стреми числото 4, е женски принцип, или един мек принцип, който осмисля живота. Туй, с което ти искаш да се съединяваш, то е цел, то е принцип за тебе, към което се стремиш. Според вас кой принцип се стреми – мекият или силният?

Силното в света. Стремежът всякога произтича от силното. Реализирането в живота, постижението в живота всякога показва мекия принцип. За да постигнеш нещо, трябва да употребяваш мекия

принцип. Да се стремиш към някъде, това показва силният принцип. Ти трябва да мислиш, то е силният принцип. А за да реализираш нещо, то е чрез мекия принцип. Докато дойде да реализираш мекия принцип, да го постигнеш, ти се стремиш чрез силния принцип, а пък, за да постигнеш нещо, то става чрез мекия принцип. И затуй, като съберете числата 4 и 5, колко дава? Числото 9. То е крайният резултат. От числото 9 нататък няма къде да отиваш. На числото 9 ако му туриш още една единица 9+1 = 10, Туй число ще се разложи. То се разлага. Числото 10 е разложено число. Едното – 1, в числото 10 се явява принцип, към който ти се стремиш. Едното, това е мекият принцип в света, който е създал всичко. Не принципът, който се стреми да завлада, но принципът, от който всичко излиза, но той няма никакъв стремеж. Какъвто и да е стремежът на числото едно, то не може да се увеличи. Не зная има ли един начин, може ли да се увеличи числото едно. Ако го умножаваш само на себе си, не се увеличава. А ако го събираш само на себе си? Е, добре, увеличава се, според правилата на математиката тъй е.

Как е възможно туй начало, от което всичко е излязло, то да се увеличи? Как ще го увеличите? За да го увеличиш, трябва да има някой друг – по-голям от него, за да вземе от него, и то да се увеличи. Ако се увеличава, то не е най-голямо, не е единица. Значи не е туй единица, ако се увеличава, защото, вземете, от какво излиза единицата. Произхода на единицата? Точката е една, ако означавате една точка, но тя не завзема никакво пространство според нашите понятия. А според нашите разсъждения на земята на трите измерения всяко тяло, което не завзема пространство, то не съществува от. материалистическо гледище. А при това туй, което не съществува, то се проявява. Според нашия възглед то като се проявява, се образува права линия и показва пътя, по който вие може да вървите. Или туй число ни показва само пътя, по който ние можем да идем до него.

Бог, който се проявява, ни показва само единствения път, по който ние можем да идем до него.

Числото едно, или едно измерение, показва единствения път, по който ние можем да идем до този център. И там е смисълът. А този път кой е? Пътят на любовта. Това е единственият път, по който ти можеш да идеш до този великия център на живота. Чрез закона на любовта ти можеш да идеш до центъра на живота. Сега влизаме до една област нова. Да идеш, но как ще идеш? Ако туй го представиш някъде далече в пространството, как ще идеш? По кой начин можеш да идеш до него?

Но сега нека се върнем към човешките работи. Тази работа, аз да ви кажа на какво замяза сега тази философия. Сега да ви покажа тази философия, с която ви позанимах малко. Ето на какво я уподобявам аз. Тя мяза, като женили един овчар за царска дъщеря, та дошли и го поканили. Взимат му кожуха и кривака, обличат го хубаво. Той казва: „Не зная какво ще стане." Те му казват: „Ще те женим." „Е, за кого?" „За царската дъщеря." После събрали се с ядене и пиене. Яли и пили и на другия ден пак го завели при овцете, при огъня, дали му и кривака, защото той не е бил умен. Те намерили, че този зет, когото те венчавали, не бил умен. И той казва, пита се какво било туй нещо. Какво стана с него? Че станало нещо с него, снели му дрехите, и той се чуди.

Та съвременната наша философия мяза на това. Ние сме все като този овчар – венчавани и развенчавани. Ние сме от венчаните и развенчаните. Че ти когато не можеш да постигнеш, имаш известен идеал, през целия си живот се стремиш. Венчават те един ден и на другия ден ти пак се намериш като овчаря с кривака си. И пак със същите дрехи. Но овчарят е по-умен. Той казва: „Това е съдба." Той, като чуе хлопките на овцете, потупа ги малко, посвари си малко млечице, похапне си. Ако е умен, погледне към небето и си каже:

„Още веднъж такава шашарма не искам.“ За предпочитане са овците и млякото пред това достойнство и недостойнство. И в какво седяло недостойнството на овчаря? Че той бил с един пръст по-нисък от булката. Като го турили на мярката и като го питали защо, той казал: „Не зная.“ Но всичката причина била, че той бил един пръст по-нисък, а трябвало да бъде наравно с нея – точно по мярката. И казвам, един пръст – ако не ви достига, точно на мярката се изисква. Ако един пръст излезнеш по-нисък, ще се развали.

Но сега да се повърнем. Всякога, когато човек се обърне към онзи Божествен център, има няколко правила, които трябва да спазвате. Когато се приближаваш към някой център на светлината, какъв е законът? Че предметите – като отиваш към тях, стават по-ясни и по-ясни. И най-после всичко се очертае хубаво и се добива известна красота. И когато слънцето сутрин се приближава към нас, същият закон е, пак се разведрява, разведрява, показва се, докато дойдем до пълния ден. И после пак слънцето се отдалечава. Ден и нощ показват две състояния, на които ние сега сме изложени.

Сега, когато ти се приближаваш постоянно към Бога, към този първоначален център, у тебе ще се яви едно разведряване на чувствата ти. Първото нещо, вие не можете да се приближавате, ако имате едно стегнато чувство. Ще ви дам едно правило психологическо, което трябва да пазите в ума си. Ако ти имаш едно стегнато чувство, ти се отдалечаваш от Бога, не се приближаваш. Ако имате една стегната мисъл, ти се отдалечаваш, не се приближаваш. Ако в твоите чувства има един момент на разведряване, ти се приближаваш към Бога. Ако твоята мисъл добие едно разширение, ти се приближаваш. Може на следния момент пак да дойде първото състояние, и пак ще се смени. Тогава лечебното средство, ако ти е тежко, какво трябва да правиш? Тази посока, в която вървиш, спри се, не върви по-нататък. Щом ти е тежко, спри се, повече не върви. Ти си

пътник, но си забъркал работите си. Ще намериш съдбата. Ти ще се намериш в една нощ. И какво трябва да правите? Ще събереш малко дръвца оттук-оттам, ще накладеш малко огън и цялата нощ ще седиш и ще дремеш. Сутринта с първия лъч ще се яви съдбата при тебе и строго ще ти каже: „Какво си тръгнал ти тук?“ И ще те съди, че си тръгнал по кривия път. Тя ще те попита: „Ти познаваш ли ме?“ Тогаз трябва да я познаеш.

Та казвам, този е пътят. Тя ще те повърне, ще ти покаже кой е пътят, ще те упъти. И ти трябва да се върнеш. Ще се обърнеш. Съдбата казва: „Ти трябва да вървиш, откъдето светлината и топлината иде в живота ти. Или – обърни се в посоката, отдето иде знанието, отдето иде животът.“ Там, отдето иде знанието, отдето иде животът, там е Бог. Туй, което дава знание, което дава живот, то е онзи великият център. Сега вие по някой път се спирате, имате едно приятно чувство в себе си, една хубава мисъл и казвате: „Какво ми коства тази хубава мисъл?“ Вие пак се заблуждавате отвънка. Вие търсите реалността извън себе си. Извън човека нищо няма. Или казано другояче, да ви изясня, извън фирмата нищо няма. Какво ще намерите извън фирмата? Има безпорядък. При личността ти си обществен член на фирмата. Ти си индивидуалност, ти си издигнат от фирмата. Председател си ти на самата фирма. Това е смисълът. Отношение е това.

Търсете вашия успех вътре. Не търсете вашия успех отвън. Всички неща отвън са само условия. А знанието, великото знание е в човешката душа. Ти, ако не станеш председател на себе си, не можеш да намериш Бога, не можеш да видиш Бога. Като станеш председател, тогава ще дойде един посланик от небето, ще те поздрави, че ти си вече господар на цяла една фирма, на цял един малък свят. Когато една държава официално е зарегистрирана, тя има вече връзки с другите държави. Когато България беше под турското правителство,

имаше ли самостоятелно управление? Нямаше председател, посланици от другите държави. Когато стана самостоятелна, дойдоха такива посланици от всички държави – от Англия, от Франция и другите държави. Когато дойде един посланик, това показва, че ти си една държава оформена, самостоятелна. Ако нямаше никакъв посланик, тогава какво си ти?

Та ви казвам, някои от вас сте членове на фирмата, някои са издигнати във фирмата. Но както ви гледам, нито един от вас не е председател на фирмата. Но всички сте кандидати за председатели на фирмата. Туй да бъде идеала ви сега. И на днешната лекция може да турите заглавие „Кандидати за председатели на фирмата“. И понеже сте кандидати, сега ще попеем малко. Хайде да видим сега на фирмата коя песен ще изпеете? Я направете сега някоя нова песен на вашата фирма. Тогава изпейте сега „Грее слънцето“ – тя е песен по-близо до фирмата. Сега вече ще пеят все председатели на републиката. Е, започнете сега. *(Всички изпяхме песента.)*

Трябва да превеждате физическия свят. Целият физически свят е създаден все от формули. Той е свят на формули. Всяка една формула има своето разрешение. И помощта, която хората може да си дадат, се уподобява на следующия разказ.

Един пътник се спрял при един кладенец. Но кладенецът нямал въже да се извади вода от него. А вода имало. И пишело един надпис. При този кладенец само като се съберат 12 души, могат да изтеглят вода от него. Дванайсет души, които имат по един малък пояс, могат да изтеглят вода оттам. Които нямат пояс, не могат да изтеглят вода.

Та казвам, групирането на хората помага им да изтеглят вода. Така само водата може да излезне от кладенеца. Всяка една мисъл, която няма един пояс, тя не може да се реализира. Всяка една мисъл, която няма разрешение, показва – тия 12 души не са дошли още. Дванайсет души трябва да дойдат. Сегашните хора мязат на ония

пътници, които дошли при кладенеца, но без пояси, и се разговарят кой дошъл първи. Първи, втори, трети, четвърти по ред – знаят се всички кой кога е дошъл. Пръв или последен – кой е най-важният? Последният, ако дойде с пояс.

Ако при кладенеца има 11 души и всички са с пояси, важен е последният, който ще дойде с пояс. И тогава се наредят всички. Последният значи е реализирането на нещата. Това е тази последната мисъл, с която се реализират нещата. Щом нещата се реализират, значи тя трябва да даде своя си пояс. Тогава се реализират нещата. А щом излезне водата, започва един нов живот. Законът е такъв: този последният, който е дошъл, той пак последен ще пие бода. Най-първо ще пие вода, който пръв е дошъл, че после вторият, третият. Ти, ако си последен, пръв не можеш да пиеш вода. И ти, който последен си дал пояса си, додето всичко се реализира, ти ще бъдеш последен. Най-малкото, което остава, него ще реализираш. И после всеки ще си вземе поясите назад, и пак наново.

Сега вие не можете да видите красивата картина – какво значи път. Този е пътят на любовта. Този е пътят на живота. По-хубав път от този няма. Който знае как да ходи по този път, по-хубав от този няма. А който не знае как да ходи по него, по-лош път от него няма. Има много пътища, по които човек може да ходи.

Сега за пример вие не пеете с въодушевление. Вие пеете като хора, които пели, пели и казвате: „Дотегна ми да пеем.“ Не, вие не сте пели още. Аз наричам истинското пение следующото. Като срещнете някой човек, който е забъркал работите си, и ти като почнеш да пееш, че намести му се кракът. Или гледаш, някой умрял. Ти си вървиш и си пееш, и той оживее от твоето пение. Ще кажете: „При умрял човек пее ли се?“ И знаете ли какво мяза това? Един овчар си играел и пял. По пътя носят едно умряло. Дванайсет попа носят този умрелия насреща му. И казват за него: „Дивак. Какво прави на пътя! Я да си

върби. Тук има умрял.“ Но докато идат при него, той все си пял. И умрелият станал. Овчарят казва: „Какво значи умряло?“ Отива при него, и го дига. И той станал. Той пита: „Какво значи умряло?“ И те не могат да му кажат какво значи умряло. Те му казват: „При умряло не може така да се пее.“ Но той не ги разбира.

Та сега и вие станете такива музиканти, че да не знаете какво значи умряло, умрял човек. И ония нямат вече образ да покажат, че този човек е умрял. И умрелият пита сега: „Какво сте ме понесли?“ И отива при овчаря и му казва: „Много ти благодаря, защото, ако не беше твоята песен, тия дванайсет попа щяха да ме отнесат и заровят.“ Не са благодетели, които носят човека да го заровят. Но добродетел е, който си върви по пътя и си пее. Пението, това е възкресение на живота. Ти стани овчар и да пееш. И можеш да заздравиш пението на поканените гости, които носят умрелия. Те всички са богомолци, сериозни, облечени са с черни дрехи. Всички четат молитви, за невидимия свят го носят. Аз уподобявам несретите в живота. Всякога, когато ти имаш една несрета в живота, твоята работа мяза на погребване с двайсетте попа. Пишеш нещо, учиш си нещо, но несрета те посрещне, погребе се. Ти тръгнеш. Овчарят те срещне, върви си той и си пее. Вземи му ти овчарската песен. И най-първо овчарите отидоха да се поклонят. Ангелите се явиха на овчарите. Не се явиха на видни, знаменити личности в света, но се явиха на овчарите.

Сега има ли още време овчарят да пее? *(Има още 5 минути.)* Добре. Защо е силно и тихо пението? Какви са законите на една музика? Тихото пение значи на далече го слушат. Едва се слуша и произнася. А силното пение е много близо до тебе. Но знайте, че пението ще мине покрай тебе, и пак ще се отдалечи. Ти казваш: „Приближава се.“ Туй, което се приближава, става тихо. След като си иде, пак ще стане силно. И пак става тихо. И като почнеш да слушаш, че се усилва, идва при тебе. А като не можеш да го слушаш, значи то

си е заминало. Значи музиката е приятна само като се усилва, когато е близо при тебе. А когато се спре, не я чуваш вече – ти трябва да знаеш – вече си объркал работите.

Някой казва: „Аз не мога да пея.“ Объркали се работите ти. Никога не казвай, че не можеш да пееш. Можеш да кажеш: „Не съм се опитвал, но не мога.“ Щом кажеш „Не мога“, дяволът печели. Щом кажеш „Мога“, печелиш ти. *(Учителят тегли с лъка на цигулката слабо и силно целия лък.)* Я вземете този тон. *(Учителят свири тихо и много дълбоко.)* Сега тази е вашата песен на фирмата за председатели.

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на Младежкия окултен клас 28 април 1933 г., петък, 6-7.07 часа София – Изгрев

СТОТНИЯТ КЛЮЧ

„Добрата молитва“

Пишете Върху темата „Връзка между причини и последствия“.

Пишете върху втора тема „Отличителни черти на съзнателния и безсъзнателния живот“. Какво различие бихте намерили между огъня, който гори в огнището, и къщата, в която гори огънят и дими. Един вулкан и той дими и гори. Между едното горене и другото горене каква разлика има? В какво седи разликата? Човешката къща дими, гори, вулканът и той дими. Една поговорка казва, че къща без дим не може. Какво подразбирате под думите: „Без дим не може.“ Къща, в която има дим, какъв е животът на хората там? Къщата на животните има ли дим? Къщата на една птичка има ли дим? Дим има само коминът на човешката къща.

Може да кажем, че къщата на сегашната култура дими. Това е димяща култура. Единственото нещо, с което човек се отличава, е, че той е победил огъня и образувал горенето отчасти. Какви са били подбудителните причини, които са заставили човека да търси огъня и да го внесе в своето жилище и да го употребява? Откритието на огъня, откритието на парите си имат своя произход. Студът е причина за дрехите на човека. А за неговата голота? Топлината тогава е причина. Когато някое тяло се привлича само от един център, тогава движението е по-равномерно. А онези тела, които се движат към два центъра, то когато се приближават към единия и към другия център, се ускорява движението. Когато хората нямат работа, тези търговци, които са загазили, отварят тефтера и търсят някой, който им дължи малко и правят опит и разсъждение, дали той може да плати, или не.

Да допуснем, че някое тяло се движи и се приближава към една точка А – разбираме движение към центъра. Но когато *тялото* се отдалечава от центъра, коя е причината, която го отдалечава. Като малките деца имали сте една топка и тази малка топка сте я връзвали и сте я въртели. Тялото, което въртите, вие привличате ли го и го въртите? Вие сте го свързали. Тази топка образува цяло едно колело. Тази точка привлича ли се към вас? *(Един брат казва: „При въртенето и се образуват две сили – центробежна и центростремителна.)* Това дете, което върти тази топка, кои са подбудителните причини, за да я държи и да я върти около себе си? Вие сте играли с такава топка, нали? Вземате и завъртите топката. Кои бяха първите и подбудителни причини? *(Желанието за ефект.)* Какъв е ефектът? Какво излиза от това въртене? Това е един научен въпрос. Вие завъртите топката, и го оставите неразрешен. Констатирате само, че се върти топката. На този въпрос не му давате разрешение. И после вие намирате едно обяснение от научно гледище. Вие, когато задържате топката, привличате ли я? Тази топка иска да се освободи от вас по който и да е начин. И като е свързана, тя се върти около вас. Вие привличате ли топката с нещо? С какво я привличате? С нищо. Дръжте я. Тя иска да побегне от вас. Добре. Вие задвижвате вашите пръсти. *(Учителят прави с ръката си движение, въртене.)* Какво постигате с това движение? Някой ваш другар върви и вие му правите с ръка така.

Философите искат да обяснят кои са били първоначалните причини, по които Бог е създал света. Колко отговора могат да се дадат? Защо светът е създаден? Всяка теория, която може да се лансира, е предположения. Тези разрешения са предположения.

Лансира се фактът в окултните науки – от разположението на веждите ви изваждат известни изводи за човека. Ако веждите са дебели, казват физиономистите, че този човек е обективен. Външният

свят, физическият свят му упражнява силно влияние. Тези, които имат тънки вежди, са субективни. Те се интересуват от вътрешния свят. Отде физиономистите са извадили това заключение? Защо дебелите вежди може да показват, че човек се интересува от външните предмети? Както ги описва Гогол, надвиснали вежди с увиснали косми под веждите по 2-3 сантиметра. Това влиза в законите на причините и последствията. Хората, които имат дебели вежди, са обективни. Онези, които имат тънки вежди, са субективни. Първите имат по-ясна представа за външния свят, а вторите имат по-ясна представа за вътрешния свят.

Да ви дам едно приблизително обяснение. Ако вие вечерно време сте отвън и имате едно осветление на къщата отвън, нали за тази къща ще знаете повече за външността? Значи светлината е отвън. И отвън осветява предметите. Ако светлината е отвътре, тогава за външната форма малко ще знаете, а повечето за вътрешната. Значи у онези, у които веждите са дебели, светлината грее отвън, а пък у хора с тънки вежди светлината грее отвътре. Отвън малко се вижда. Правдоподобно ли е, това обяснение? Ако искаш някой човек да свърши някоя физическа работа, натовари човек с дебели вежди. А пък, ако искаш да свърши някоя деликатна работа, тогава кажи на някого с тънки вежди. На много пъти загазват и хората с дебелите вежди. Не че има някакво противоречие в това, ако веждите окапват на един човек или ако косите му окапват. С този човек какво ще стане? Този човек пак ще оживее. Даже някои поддържат, че хора с голи глави са по-умни. Вие поддържате ли това?

Кои хора са по-заможни? Голите или облечените? Ако главата е облечена и ако главата е гола, какви са хората? Някому главата е гола. Значи този човек е беден, но облечен. Но ако хората са с дебели вежди, значи са добре облечени – на студено място живеят. Хората с тънките вежди живеят на топлите места. А първите са с кожуси. Кой

ви е турил веждите? Всеки един от вас знае, че не сте турили веждите. Вие за веждите не сте мислили, нали? Вие за веждите не сте мислили дали оказват някакво влияние върху вашата мисъл. Ако четете някой трактат по физиогномия, тогава ще мислите и отде е дошла мисълта у някой физиогномист, че дебелите вежди имат връзка с обективния свят, а тънките вежди – със субективния.

Какво е значението на дългия нос и на късия нос? Обяснението за дългите и късите носове ще бъде малко по-другояче. Същото е и за широчината на носа. За да бъде носът широк, може да обясним. Значи този човек диша, повече упражнява носа. Нос, който ред поколения се е упражнявал, е станал широк. А пък сега физиогномистите ще кажат, че хората с широките носове са по-чувствителни, а пък хора с по-тесни носове са с по-слабо развити чувства. Отде са дошли до това заключение?

Захарта съдържа известни качества, които може да констатираш, като я вкусиш. Това е качество в самата вещ. Ти констатираш, че захарта е сладка. Под думата „захар“ разбираме вещ, храна, която е сладка. Когато един физиогномист поддържа, че според веждите човек е обективен или субективен, този обективизъм или субективизъм във веждите ли е? Съдържа ли се във веждите, както сладчината в захарта?

Могат хиляди въпроси да се зададат с цел само умът да се упражни. За пример да кажем, че днес вали.

Какво отношение има този дъжд? Този валеж разумен ли е, или не? Как иде го докажем? Много хора ще накваси. ще се простудят. Но на много растения ще им измие прашеца. И няма да завържат. По какво се отличават разумните прояви? По какво се отличава една проява разумна ли е, или не? Вие си зарѣчвате при един обущар обуща. По какво ще познаете дали той е разумен, или не? Ако той направи обуща, които стягат, този обущар не е разумен. Ако обущата

прилепват, тогава обущарят е много разумен, много умен човек, нищо повече. Значи предвидили сте нещата. Или някой шивач ще ви ушие дрехи. Като направи погрешка, ще каже: „Така е по-хубаво. Така е модно.“ А пък то не е така. Някой ви опече хубав хляб, добре опечен, от прясно брашно, но ако този човек ви направи хляба наполовина опечен или съвсем го е прегорял, тогава какъв ще го считате?

Вие сте учили математика. Защо ви беше математиката? Защо ви беше смятането? Защо учихте аритметика? Представете си следното. Има едно малко дете, започва да плаче. Наведе се надолу и започва да излива сълзи. То плаче и майката, за да не излива сълзи детето, му даде грозде. И детето престава да плаче. От де детето е научило, че гроздето се свързва със сълзите? Какъв е произходът на плача? Защо в дадения случай детето непременно ще плаче? Този навик на нещата всички вие възрастните го имате. И стари хора съм гледал, и те го употребяват. Умни хора, философи, гледам, като искал нещо и не му дали, той навел глава и плаче. Този старият човек плаче, че нямало кой да го гледа на стари години. Да му донесат хлебец, водица, да му направят леглото. Това е все това грозде, от същата категория е. Защо старият човек трябва да плаче, че няма кой да го гледа? Вторият въпрос: защо детето иска това грозде? Какво отношение има между това грозде и тази ябълка и детето? Някаква привлекателна сила трябва да има.

Искам да ви наведа на един нов начин на разсъждение. Вземам един конец и почвам да го навивам на кълбо. Завързвам конеца на едно място и го протакам. Ако ме гледате, няма да знаете защо навивам кълбото и защо го разпущам. Навивам кълбото, понеже измервам нещо. Меря някаква повърхност. Веднага потегля конеца, меря колко пъти този конец ще се нанесе, и после пак го навивам. Онзи, който не знае, няма да знае защо навивам и защо развивам кълбото.

Вие казвате, че човек трябва да мисли или трябва да чувства. Не. Заставят го да чувства, заставят го да мисли. Минава един беден човек и богатият му казва: „Нито пет пари не давам за тебе, не искам да мисля за тебе.“ Онзи му казва: „Ще мисля за тебе, ще те търся.“ Онзи му казва: „Не те търся, такъв простак.“ Обаче онзи влиза и го обира. Взема му 20-30 хиляди лева – търси го и го обира. И казва онзи: „Нали ти казах, че те търся. Аз съм онзи, който може да обира.“ Богатият му казва: „Защо ти влезе?“ – Онзи отговаря: „За да ти кажа, че съм важен човек, че може *да мисли*ш заради мене.“ Ти казваш на един човек: „Не искам да зная нищо за тебе.“ Ако той те обира, ти го търсиш. Но ако ти донесе една торба със злато, ти пак го търсиш. Тези хора, които обират, как се познават? Някои казват, че се познавал по очите. По очите се познава човек, на когото може да разчитате. Ако вие приближавате една свещ при една човешка дреха, нали знаете, че тази дреха ще изгори? Ако наливате вода върху дрехата, вие знаете, че тази вода ще намокри дрехата. Има някои неща обективни.

Кои неща наричате вие обективни? Обективни са всички онези неща, които са достъпни за човешкото съзнание. Обективен предмет е всеки един предмет, който е достъпен за опита. Например с една ябълка можещ да направиш наблюдения и опит, а пък субективните неща са далечни. Само с твоя ум ги разглеждаш. Не са под ваш контрол. Обективните неща са под ваш контрол, а пък субективните, отвлечените неща не са под ваш контрол. Те са вътрешни работи, отвлечени работи. Тогава аз задавам въпроса. Вземам човешките вежди за изяснение. Може да се вземе кой и да е друг предмет. Разумността де седи? Вие може да измерите с един конец, вие може да измерите с една съвременна рулетка, дето метрите, сантиметрите и милиметрите са определени. Ако намерите един съвременен инженер, който измерва нивата с конец, а пък друг инженер измерва

нивата с рулетка, какво понятие ще си съставите за двамата инженери?

Представете си един астроном, който с хубава модерна тръба наблюдава небето, а пък друг някой турил един масур и наблюдава. Той гледа, но нищо не вижда. Ако гледате през телескопа на единия и през масура на другия, вие ще си извадите едно заключение, че единият е по-умен от другия. Представете си сега, че работата стои другояче. От тези двама учени астрономи единият не може да смени лещата, предната и задната леща. Обективът е окулярът. Но представете си, че другият астроном – така е направен неговият телескоп, че се сменят стъклата. Тръбата е проста, и той само бута някое копче, сменява лещата и поканва простия човек да види. Бутне лещата, за да не се вижда и простият казва: „И аз виждам." Обаче той нищо не вижда. Ученият се крие.

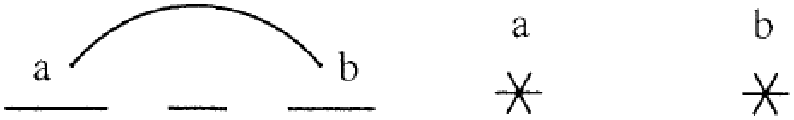

Фиг. 1

Често религиозните и духовните хора имат такива тръби. Като гледаш през тръбата, нищо не може да видиш. Защо ви навеждам този пример с тръбата? Какво общо има тази тръба с днешния ден? Всички неща са свързани. Точките **a** и **b** свързани ли са? Тази линия представя една вежда. Не е вежда, но представя вежда.

Точките **a** и **b** точки ли са? Те не са точки. Според определението точката не завзема никакво пространство. Нали така? Изхождам от определението. А пък тази точка завзема пространство. И може ли да бъде точка? Това е цяло тяло. Един малък предмет, колкото и да е

малък, той е вече тяло, той е малко телце. Нали има малки тела микроби.

Сега какво подразбират учените хора под думите, че „една точка не завзема пространство“? Те подразбират, че известни неща могат да се проявят, без да завземат пространство. Каква е сега идеята на учените хора?

Представете си, че ние определяме човешкия говор като известни вълни. Когато някой произнесе някоя дума, то се образуват вълни, които влизат в ухото и се чуват като думи. Някои от тези вълни произвеждат радост, а пък други скръб. Когато някой ваш приятел ви каже една сладка дума, приятно ви става. Думата вътре във вълните ли е? Това, което схващате като приятно, във вълните ли е? Обективно ще схващате. Захарта, която се носи в една кола, и захарта, която е поставена в един сандък – колата носи захарта, но захарта не е колата, тогава де е поставена захарта?

Аз ви навеждам на един начин на разсъждение. Които не разбират този начин на разсъждение, наричат го метод за развлечение. Но той е метод за разтоварване. Някой път сте забъркали някой въпрос. Задай си един въпрос от всевъзможни категории – физическа категория, от духовна и от Божествения свят. Задай си въпроса, макар и да не можеш да го разрешиш. Правата линия не е разрешена. Квадратът не е разрешен. Кръгът не е разрешен. И след хиляди години няма да се разрешат. Но в дадения случай ти, като разсъждаваш върху даден предмет, все ще придобиеш нещо, ще имаш едно облекчение. Например ти си сиромах и няколко деня гладуваш. Но представи си, че си милионер и ти поднасят ядене и ти се отказваш да ядеш. Това го наричат заблуждение. И другото е заблуждение. Ти седиш и мислиш, че си нещастен човек. Това не е ли заблуждение? В какво седи нещастието? Ти се наричаш нещастен. Ако те натоварят отвън, си нещастен и казваш: „Роб станах, цял ден

работя.“ Че всеки човек, който ти дава да ядеш, той отвътре те натоварва да носиш половин килограм тяжест и благодариш, че си се натоварил.

Не употребявайте еднообразното мислене. Има един начин, до който хората са дошли. Еднообразното мислене. Трябва да забогатеем. Трябва да си уредим живота. Трябва да свършим с отличие и т.н. Това са еднообразни работи, които всички хора желаят. Как ще свършиш с отличие? Например на един художник приказвам: „Двеста хиляди ще ти дам, ако нарисуваш една картина, както вали дъжд.“ Щастието е там. Условия няма. Сто хиляди лева ще му се дадат, но ако рисува, когато вали дъжд – да рисува във време на дъжда. Нарисуваното дъждът го измива. Ясно ли е? Неблагоприятните условия са това. Условия има, за да се подигнеш, но дъждът пречи. Значи не работи късметът. Времето трябва да е хубаво, ясно и слънцето да грее. Тогава може да нарисуваш една картина.

Друг пример. В един хубав ден на едно сухо място, дето няма никакъв извор – там ви праща някой и ви казва богатият: „Ако ми донесеш една стомна вода, сто хиляди лева ще ти дам.“ Няма никъде извор. Само една модерна къща с улуци. Ако този дъжд завали върху къщата отгоре, тогава може ли да я използваш? Ще донесеш своята кофа и ще я напълниш. Това, което художникът не може при дъжда, този бедняк с кофата ще сполучи. Ще получи 100 хиляди лева от богатия. Как ще оправите сега тази работа? Когато вали дъжд, ще бъдеш водоносец, а когато грее слънце, ще бъдеш художник. Това е разрешението. Ако искаш да бъдеш водоносец, когато слънцето грее, ти ще фалираш. И ако искаш да бъдеш художник, когато дъждът си върши работата, пак ще фалираш. Или казано на съвременен език, за всяко нещо да избираш неговото време. Когато дойдат скърбите, ще станете водоносец. А когато дойдат радостите, ще бъдете художник. Но как?

В древността един адепт се спънал от един камък и го пита: „Защо седиш тука?“ И камъчето казало: „Инвалид съм.“ „Защо не си в болницата?“ „Нямаше кой да ми помогне.“ „Аз ще те пратя в болницата.“ Взема една прашка и хвърля камъка през реката. След като са го хвърлили камъка през реката, работата оправя ли се? Камъкът инвалид може ли да бъде? И действително по отношение на този адепт този камък е инвалид в своето знание, в своето разбиране. Когато човек дойде до него, до истинското разбиране, тогава всякога се отличава с едно качество. Щом се добереш до тази област, веднага настава в тебе едно прозрение.

Представете си, когато човек е ходил в тъмнината и се явява една светлинка, или се явява един малък мир в човека. Мирът подразбира, че има едно пълно разрешение вътре в човешкия живот. Привеждал съм толкоз пъти примера. Онова, което разрешава мъчнотиите в живота, е малко нещо. Не се изисква голяма философия в живота. Причината е толкоз малко нещо, че и децата могат да го употребят.

Един господар праща слугата си със сто ключа вързани в един сноп в една от стаите и му казва: „Стотният ключ е ключът за последната стая.“ Той не обърнал внимание и под думите „стотния ключ“ той не е разбрал, че един от стоте ключа. Отишъл до последната врата, опитал този ключ, онзи ключ, не можел да отвори. Ние носим сега ключовете, но не знаем кой ключ за коя врата е. И губим времето. Опитваме първия ключ, втория ключ, третия ключ, и се връщаме. Връща се слугата и казва: „Не става ключът.“ Стотният ключ е за стотната врата. Ще отвори. Трябва да се знаят числата на ключовете, които отварят стаите.

Минава един млад момък край един стражар, който пази пътя. И казва му стражарят: „Върни се назад. Аз съм поставен на пост. Никой няма право да минава.“ Пък по пътя има река. Онзи му казва: „Пусни ме, защото имам важна работа.“ Стражарят му казва: „Моята работа е

да пазя пътя и е по-важна, отколкото работата, за която отиваш.“ Момъкът му казва: „Моята работа е по-важна, отколкото тази работа – да пазиш пътя.“ Как се е разрешил въпросът? Младият момък хваща стражаря, хвърля *го* в реката и си продължава пътя. Онзи се учи да плава. И момъкът казва на стражаря: „Моята работа е по-важна, отколкото работата на онзи, който те е турил тука. Той не е умен. Ти ще се учиш да плаваш, пък аз ще си вървя по пътя.“

Скръбта е стражарят, който седи на пътя. Хвърли го в реката да плава и си върви по пътя.

„Отче наш“

Тридесета лекция на Младежкия окултен клас 5 май 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ТРИМА ГОСПОДАРИ

Размишление

Тема за следния път „Равни величини“.

Коя е основната мисъл на миналата лекция? Когато богатият нахрани бедните, всички са доволни, защото ги е нагостил добре. Друг богат човек дава угощение на бедните и те правят сравнение между двамата богати. Ако богатият ви дава цяла година угощение, вие сте спечелили нещо, но какво сте научили? Казвате, че яденето било много хубаво, но как е сготвено, не знаете. Знаете само какво влияние е оказал вкусът върху вас. Ако не можете да правите извод от знанието и да се ползвате от него, това знание не ви ползва.

Знанието може да ви ползва или на физическото поле по отношение на вашето тяло, или в духовия свят, по отношение на вашите чувства, или в Божествения свят по отношение на вашата мисъл, физическият свят е на резултатите, той е необятен в своите прояви. Учен човек си, свършил си два факултета, но заболяваш от ревматизъм и не можеш да работиш. Имаш много знания, философстваш, спориш, доказваш, но не можеш да убедиш ревматизма да си отиде. Движиш краката си, ръцете си, но болките не престават. Защо не приложиш знанието си, да се излекуваш? Ако ти не си господар на тялото си, как ще бъдеш господар вън от него? Искаш да свириш, но ръката ти трепери, не можеш да държиш лъка. За да движиш ръката си, между мисълта и чувствата трябва да има хармония. Много упражнения трябва да прави човек, за да регулира своите мисли, чувства и постъпки.

Често се говори за равни величини, за равенство. Казва се още, че трябва да има равенство между хората. Съществува ли равенство в

света? Какво се разбира под „равенство“? Какво равенство може да има между животното и човека, между бедния и богатия, между учения и простия, между светията и обикновения човек? Може да има микроскопическо равенство. Може да има равенство в абсолютно разумния свят. Резултатите от това равенство са също абсолютно разумни. Ако поставите на работа един разумен и един прост човек, ще има ли равенство в тяхната работа? В обикновения смисъл на думата хората могат да бъдат равни по сила, по чувства, по знания. При равните величини винаги става вътрешна обмяна.

Ще взема простите действия: 2 − 1 = 1; 2 + 1=3. В случая единицата сте вие, двойката е вашият ревматизъм. Може ли да съберете тези две величини? Тук трябва да стане изваждане. Като извадите ревматизма от себе си, вие ще оздравеете. Щом сте здрави, ще бъдете свободни. Ако съберете ревматизма със себе си, ще се получи числото 3. Тройката е лекарят. Ще кажете, че това са философски работи. Да, ако си здрав, ще философстваш, но ако имаш ревматизъм, философията остава настрана. При силните болки ще престанеш даже да мислиш. Значи с философия, с празни работи не се занимавате, но целия ден се разправяте с ревматизма: ще мислите за неговия произход, за влагата, която му пречи. Колко трябва да платите на ревматизма, дето ви е служил толкова години? Той казва: „Дошъл съм в тялото ви да работя, за което трябва да ми платите. Ако не ме задоволите, няма да се мръдна от мястото си. Работил съм като ваш слуга; длъжни сте да ми платите.“ Щом дойде лекарят, между него и ревматизма започва споразумение и ревматизмът си отива. Ще кажете, че тези разсъждения не са прави. Според вас кои разсъждения са прави? Ако хвана ръката ви и я задържа известно време, какво иде мислите за мене? Като болен – и ревматизмът те държи, и аз те държа. За да те освободя, трябва да си платиш.

Мислиш ли, че с това въпросът е разрешен? Утре пак ще те хвана за ръката, и пак ще ти искам пари. Това показва, че в природата съществуват разумни закони, които трябва да се спазват. Само така можете да се развивате правилно. Щом силният ви хване на пътя и спира движението ви, това показва, че сте се отклонили от правата посока.

Ти си студент последна година. Срещаш на пътя си един човек. Той те хваща за ръка и те пита: „Защо би моето дете?“ Какво ще му отговориш? Каквото и да кажеш, нищо не те оправдава. Цял ден се занимаваш със задачи от подобен характер. Има хора, които смятат добре, но не поставят знаците на място; други поставят знаците на място, но не смятат добре. От коя категория си ти? За предпочитане е да смяташ добре, отколкото да поставяш знаците на място. Кое е по-добре: да разправяш философията на морала или да живееш в морал? Да го живееш е много по-хубаво. Вземете едно просто действие, например събиране. Ако събереш два коня на едно място и ги отгледаш, ще имаш един резултат. Ако събереш две прасета и ги отгледаш, ще имаш друг резултат. Начините, които ще употребиш, се различават. Събирате две мисли, две чувства или две постъпки на едно място. Ако не разбирате законите, които работят в природата, как ще ги осъществите?

Може да направите един опит. Един посредствен цигулар с посредствени мисли не може да свири хубаво. Гениалният цигулар, който има възвишени мисли, може да предаде нещо на обикновения цигулар. Каквото мислите, такива ще станете. Ако мислите за добрите, благородните хора, такива ще станете. Мисълта трябва да бъде непреривна в доброто. За един или два деня, или за един месец не ставаш художник. Непрерывно трябва да поддържаш мисълта да станеш такъв.

Един негър отишъл късно вечерта пред къщата на един милионер – американец, и почнал да свири и пее. Богатият не могъл да спи. Излязъл той и му хвърлил половин долар да си върви, да не го безпокои. Но онзи още повече свирел. Хвърлил му един долар, той не преставал. Като му хвърлил най-после 15 долара, негърът се поклонил с благодарност и си отишъл. Кое заставило милионера да му даде пари? За красотата му ли? За хубавото свирене ли? Той искал да се освободи от него. Нищо повече. Това е частичен пример, който не може да се приложи в живота. Ако негърът свирел на някой беден човек, който не би могъл да му даде нещо, резултатът щеше да бъде друг. Бедният щеше да излезе вън, да се кара с негъра, дето му нарушава съня.

Ще ви приведа още един пример. На какво може да се уподоби окултният ученик? Един знаменит цигулар минал покрай един просяк, цигулар, който свирел на улицата. Паничката за парите била празна. Виртуозът взел цигулката на бедния и почнал да свири. В няколко минути се събрали много слушатели, които щедро сипели пари в паничката. Тя се напълнила с пари. Виртуозът поздравил колегата си и си заминал. Ако вашето свирене не може да напълни паничката с пари, вие не сте виртуози. Онзи, който свирел на улицата, се препоръчвал за виртуоз, но паничката му била празна. Вие се оплаквате от съдбата си, защото чинийката ви е празна. Казвате, че цигулката ви не струва. Вината не е в цигулката, но не разбирате от изкуството си. Майсторът цигулар свири добре на всякаква цигулка. Бедният цигулар си казал: „Едно време и аз свирех така хубаво, и чинийката ми се пълнеше.“ Вие вярвате ли на неговите думи?

Разправят един анекдот за Настрадин Ходжа. На младини той прескачал големи трапове. На стари години се опитал да прескочи един трап и паднал в него. Той си казал: „На младини не беше така.“

Но като се огледал наоколо и видял, че няма никой, той казал: „Каквото беше на младини, такова е и на стари години.“ Бедният цигулар иска да мине за голям майстор, но паничката му стои празна. Великият човек си остава всякога велик. Високите Хималаи не могат да станат обикновени върхове. А пък малките върхове никога не могат да бъдат като Хималаите. Истинското знание не може да се смали; истинската добродетел не може да изчезне. Взимайте нещата в положителен смисъл. Трябва да превеждате сегашното знание.

Често се говори за усилване на паметта. Това е необходимо. Някои от вас не могат да помнят дати, други не помнят образи, трети не помнят местности. Едни имат обикновена памет, други – специфична. Когато паметта е слаба, това показва, че между ума и чувствата няма съотношение. Може да има много методи за подобрение на паметта, но най-добрият е този, да се постави правилно съотношение между ума и чувствата. Какво е паметта? Тя може да се уподоби на суфльор в театъра, а пък някога суфльорът го няма там. Актьорите, на които паметта е слаба, не могат без суфльор. Когато паметта е добре развита, предната част на челото е малко издадена. У никого в класа не забелязвам да личи тази способност. Паметливият само като прочете нещо, веднага го запомня. Мнозина се нуждаят от една система за усилване на паметта.

На хората им трябват две неща: да си регулират ума и чувствата. Животът на човека се проявява в чувствата. Ако не проявявате чувства, не можете да живеете. Но в същото време, ако мисълта не се проявява, животът няма правилна насока. Ако волята не се проявява, животът не се развива както трябва. Всяко чувство, което изпъква във вас, трябва да го турите на работа. Има чувства, които трябва да се оставят свободни. Не се стремете да реализирате всичко, което чувствате. Допуснете, че у вас се заражда желанието да станете милиардер. Колко усилия се изискват, за да постигнете това желание!

Кое е по-лесно – да станете богат или да станете сиромах? Всеки може да стане сиромах, но богат да стане, е много по-мъчно.

Поставете първия пръст (показалеца) на лявата си ръка в средата на музикалния ръб на челото. Освободете ума си, да видите, какво чувство ще се яви у вас. Вдълбочете се в себе си. Направете същото с пръста на дясната си ръка. Турете сега първия пръст на дясната ръка върху веждите, там дето се образува малък ъгъл. Направете го и с пръста на лявата ръка. Ще ви кажа кога може да направите това. Срещнеш някого, с когото се разправяте за нещо. Преди да туриш пръста си на музикалния ръб, не влизай в обяснение с него. Обърни внимание какво ще ти дойде наум, и след това се разправяй. Какво ще правиш, ако физически той е по-силен от тебе? Или ще му кажеш: „Да ми дойдеш в нашата махала, тогава ще ти кажа аз!“ Остане ли да дойде той във вашата махала, ти ще ядеш плесниците. Някой казва: „Аз не мога да направя това, понеже нямам условия.“ Но ако въпреки неблагоприятните условия може да го направи, това показва, че той има знания.

В окултните школи минават практически знания, които имат приложение в живота. През една нива минават пътници, които са направили пътека от постоянното движение. Стопанинът на нивата, дето е пътеката, изкопава трап – един метър широк и половин метър дълбок. Той изгубил половин ден за този трап, но с това си помага, че няма да газят нивата му. Там, дето минават хората, става прекъсване на пътеката, което пречи за свободното движение оттам. Спрете чуждите мисли и желания. Не им давайте път! Много пъти човек е изразител на мисли и желания, които не са негови. Аз съм виждал много случаи да се скарат две семейства – съседи, за едно яйце. Кокошката на съседа снесла яйцето си в чуждия двор, и те не дали яйцето на домакинята. И така се скарват за едно яйце, което по-рано струваше пет стотинки. И се разнесе из махалата, че кокошката

снесла яйце в съседната къща и онези не дали яйцето. За да не снася в чуждия двор, вържете крака на кокошката с конец, да не може да излиза от двора си. Какво трябва да се прави, за да не се развали приятелството?

Една млада жена, завършила университет, видяла на витрината едно перо от камилска птица. У нея се явило желание да купи щраусовото перо за шапката си. Всъщност на това перо не му е мястото на шапката. Защо тя иска да го тури на главата си? Какви са съображенията ѝ? Какво ще придобие тя, като тури щраусовото перо на шапката си? Аз мисля, че тази млада жена има слаба воля, а по инстинкт тя разбира какво ще ѝ допринесе това перо. Като носи на главата си щраусовото перо, с това тя ще усили волята си, както щраусът проявява големи усилия. Като мисли за силните крака на тази птица в пустинята, тя ще се старае при лоши условия да живее добре. Тази е причината, дето младата жена пожелала да има щраусово перо. По същата причина някой млад човек желае да има самурен калпак. Защо не носи калпак от овча кожа? Подсъзнателно той иска да придобие качествата на самура. Всяка мисъл и всяко чувство, които идат отвън, оказват известно влияние върху човека. Дали желае, или не желае това, човек не може да избегне влиянието на мислите и чувствата вън и вътре в себе си.

Едно се иска от вас: да различавате отде иде влиянието – отвън или отвътре, да знаете чужда ли е мисълта, която ви се налага, или ваша. Както чуждата мисъл, така и вашата може да ви донесе или благо, или нещастие. От вас зависи да се справите разумно с мисълта или да я настроите против себе си. Защо? Защото някога от обикновени неща очаквате големи постижения. Изучавайте законите за постиженията, да знаете какво може да очаквате от живота. Някога при лоши условия човек има по-големи постижения, отколкото при добри. Не мислете, че всичко, което става в света, е произволно. Не

можем да си обясним много неща. Това е друг въпрос. Дали си обяснявате работите, или не, това не показва, че те стават произволно. Много неща ми се виждат чужди. И това нищо не значи. Вашата мисъл е ценна за вас, но за другите хора е чужда и далечна. И вашите мисли, и чуждите имат един и същ произход. Те произтичат от един общ разумен център. Не съжалявайте, че една чужда мисъл е проникнала във вашия ум. Колко чужди неща употребявате. Хлябът, дрехите, обувките, с които си служите, ваши ли са? Кое е ваше?

Искаш да бъдеш господар. Смешно е това желание. От единия до другия край на живота си, ти си служиш с чужди работи. Ти не си самостоятелен. Как ще бъдеш господар? Ти си изял хиляди килограма жито, изпил си много вода, поел си много въздух, възприел си много светлина. Как ще платиш това, което си използвал? Как ще се изплатиш на овцете за млякото, вълната и месото им? Хиляди години са нужни, за да платиш дълговете си. Като изплатиш всичките си дългове, тогава можеш да говориш за свобода, за господарство. При сегашните условия на живота, за свобода и господарство не може да се говори. Свободата е резултат на съзнателен, разумен живот. Един ден ще съзнаете, че живеете в разумен, красив свят. Днес сте нещастни, защото не съзнавате това. Който влезе в разумния свят, може да се обнови, да стане млад.

Сега и вие искате да се подмладите. Много начини има за подмладяване. Стани рано сутрин, хвани долната, месеста част на ухото си. После разтрий костта зад ухото си. Прави всяка сутрин това: „Искам да стана жизнерадостен.“ Тури двете си ръце в средата на горната част на челото и тегли пръстите в противоположна посока. Някои моми правят това упражнение, за да бъдат весели. Горната част на челото е Божественият свят. Оттам иде веселието. Ако слезеш под веждите, веднага ще те хванат стражари – ти минаваш границата без позволение. Веждите са граница между два свята. Когато си

неразположен, прекарвай пръстите си по горната част на челото, и неразположението ще изчезне. Правете упражнението насаме, никой да не ви вижда. Някога неразположението се дължи на дефект в ушите или на трудно дишане. Какво ще правите тогава? Извади памука от ушите си и от носа си и ще бъдеш разположен. Докато си спал, някое същество се пошегувало с тебе: турило е памук в ушите и в носа ти, и ти се чудиш защо не чуваш или защо дишаш тежко. Има същества, които се шегуват, както с физиката, така и с психиката на човека. Има желания, които произвеждат психическо натрупване в човека. Ето защо, щом станете от сън, прегледайте състоянието на дихателната, стомашната и нервната система, и тогава започвайте работа.

Човек има трима господари, пред които трябва да се явява всяка сутрин. Първият господар е Бог – ще минеш през Божествения свят. Вторият господар са ангелите – ангелският свят. Третият господар са хората – човешкият свят. Като минеш през трите свята, т.е. през света на мислите, чувствата и постъпките – през трите господари, тогава ще почнеш работа. Ще кажеш, че ти си господар, че не познаваш други господари. Ако не си свободен, какъв господар си ти? Какъв господар си, ако нямаш нито един слуга? Първо ще имаш трима господари, на които ще слугуваш, а след това ще станеш господар. Ще служиш първо на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Не мисли, че си господар на волята си. Тя е твой господар. Не мисли, че си господар на ума и на сърцето си. Те са твои господари. Ако не служиш на ума, на сърцето и на волята си както трябва, няма да имаш никакви резултати. Ако си слуга в една градина, ще копаеш. Ще садиш с любов и съзнание, че служиш на Бога. На когото и да работиш, знай, че служиш на Бога. Като слуга изпълнявай дълга си добре, за да бъдеш и добър господар. Сегашният човек още не е господар и на своите движения.

Един американски владика имал навик да изкривява главата си наляво. Всички проповедници от неговата област несъзнателно го подражавали, като изкривявали главата си наляво. Мода! Ако владиката криви главата си наляво, това показва, че той има някаква аномалия в чувствата. Който криви главата си надясно, има аномалия в ума. Когато работите на човека са наредени добре, той ходи прав, леко, енергично. Като се объркат работите му, и ходът му се обърква. Изобщо, за да предаде една истина, човек трябва да има будно съзнание.

Правете упражненията редовно, за да имате резултати. Бъди верен на своите мисли, чувства и постъпки. Знай, че имаш един господар, който се изявява чрез твоите мисли, чувства и постъпки. Нека този господар ти бъде авторитет. Изпълнявай всичко, каквото той ти каже.

Тайна молитва

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 12 май 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Като ученици вие трябва да се стегнете да работите, да учите и прилагате. Знание без прилагане нищо не струва. То е товар, който обременява човека. Какъв смисъл има да се товариш, без да използваш товара? И прахът е товар, който само разяжда. Има физически, астрален и умствен прах. Ако не упражняваш чувствата си, сърцето ти ще се наслои с прах; ако не упражняваш ума си, той ще се наслои с прах.

Нашата задача не е да се прашим, но да се освобождаваме от праха. Ние не сме деца, да се прашим. Под „деца“ разбирам същества, които само чувстват, без да мислят. Каквото и да прави, детето не мисли за последствията. Ще кажете, че вие не сте деца. Вярно е, вие сте възрастни, но въпреки това не можете да се справите със себе си. Имате едно желание, не знаете, как да го задоволите. Чувствате глад. Как ще го задоволите? Гладът съществува и в природата. Всички същества изпитват глад, и всяко същество разрешава глада по свой начин. Как го разрешава овцата? Като пасе трева. Вълкът? Като яде овце. Птичката? Със зрънца. Растенията? Те пущат корените си дълбоко в почвата, отдето чрез соковете, които отделят, разтварят онези вещества, които им са нужни, и ги поглъщат. В това отношение те познават химията по-добре от човека.

Как разрешават хората глада? Като използват готовите хранителни вещества в плодовете, растенията и животните. Затова човек се храни с плодове, с растителна и месна храна. Значи човек яде всякаква храна. От храната, която употребява, зависи какви ще бъдат

неговите разбирания. Който се храни с месо, има различни разбирания от този, който употребява растителна храна. Човек трябва да изучава процеса на храненето, както и влиянието на храната върху себе си. Между човека и храната има известно отношение, както и между числата. Казвате например 1:2=2:3. Какво означава това отношение?

Представете си, че имате един кон, който принадлежи на двама господари. Значи отношението е 1:2. Как ще се справи конят с двамата си господари? Ако работи десет часа на ден, по колко часа ще работи за единия си господар и по колко за другия? Това зависи от отношенията на господарите помежду им. Ако те са в добри отношения, конят ще работи и за двамата по пет часа дневно. Ако единият господар има по-голямо право на коня, работата на коня ще се раздели според правата над него. Отношения съществуват между приятели, между плоскости, между ъгли.

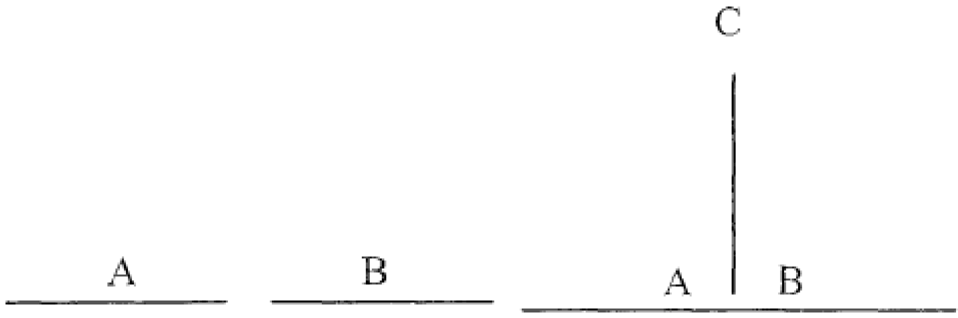

Имате например две плоскости **A** и **B**, които се срещат в една обща точка, отдето може да се издигне перпендикуляр **C**. Между плоскостите съществува такова отношение, каквото между числата 1 и 2. Значи **A**:**B**, както се отнасят правите ъгли, които се образуват при издигане на перпендикуляра **C**. Между Луната и Земята съществува отношение, както и между Земята и Слънцето. Луната се върти около Земята, както Земята около Слънцето. Еднакъв ли е пътят, който Луната образува при движението си около Земята, както този, който

образува Земята при въртенето си около Слънцето? Не е еднакъв. Защо? Има причини за това. Как ще наречем онзи, който е създал Земята, Луната и Слънцето? Творец. Защо Бог ги е поставил в известно отношение? Мъчно може да се проникне в Божията мисъл.

Аз нахвърлям известни мисли, но не обяснявам още причините и последствията. Защо Луната се движи около Земята, а Земята около Слънцето? Много просто. Всякога малките тела се движат около големите. Закон е: голямото всякога привлича малкото. Последствия от този закон: големите дават, малките взимат. Голямото те привлича, за да ти даде нещо. Като се привлича от голямото, малкото всякога взима. И в живота е същото. Някога един човек те привлича, но ти се страхуващ от него. Защо? Има причини за това. Вие още не сте готови да ви обясня закона за привличането. Ще се съблазните и след това трябва да ви чистя. Как ще ви изчистя? Чрез огън. Ако сте злато, и нечисти да сте, огънят ще ви очисти. Ако сте дърво, ще изгорите в огъня. Някога привличането причинява радост, а някога скръб.

Какво ще изпиташ, ако те привлича мечка? Страх. Какво може да ти даде една мечка? Освен привличане, съществува и отблъскване. Ако една мисъл ви отблъсква, нищо не може да ви даде. Щом една мисъл ви привлича, непременно тя дава нещо от себе си. Важно е дали мисълта, която ви привлича, ще внесе нещо положително във вас. Опитът в живота ще покаже това. Стремете се към ония мисли и чувства, които, като ви привличат, внасят във вас нещо положително. Когато го привличат, първо човек изпитва страх, а после колебание. Кой се страхува – големият или малкият, слабият или силният, ученият или невежият? Обикновено слабият, малкият, невежият се страхуват. Значи когото привличат, той се страхува.

Вървиш по улицата, блъснеш се в един човек и двамата паднете на земята. Питам, защо стана така? Не можа ли да се избегне сблъскването? Щом е станало, така е трябвало да бъде. Нещата стават

по различни начини. Някога можеш да избегнеш нещо, някога не можеш да го избегнеш. Например вървиш по улицата и по невнимание блъснеш някого. Той пада на земята, кракът му се навяхва и не може да се вдигне. В случая ти си длъжен да поемеш грижата за този човек. Ще го закараш на болница и ще плащаш за него, докато оздравее. Можеше да се случи и друго нещо: като видиш, че пада, бързо да го поемеш и да предотвратиш падането. В случая щеше само да се извиниш, че си го бутнал, без да плащаш за лекуването му.

Като се натъкват на страдания, хората се питат защо идат страданията, не може ли без тях. Едни си отговарят, че не може без страдания, други казват, че може и без страдания. Кой страда: който дава или който взима? Отговорът е различен според степента на развитието на човека и според неговото разбиране. Някой страда от това, че нямал препечен хляб. Като гледа, че друг яде такъв хляб и се усеща здрав, разположен, той отдава неуспехите си на факта, че не яде препечен хляб. Това е заблуждение. Колко хора ядат препечен хляб и са слаби. Други не ядат такъв хляб, а са здрави и силни. Кой препича хляба си? Умният. Невежият яде какъвто хляб намери. Добре опеченият хляб е за предпочитане пред недопечения.

Какво ще бъде състоянието ти, ако всеки ден ядеш каша от старо брашно, едва сварена? Туриш я на огъня да поври малко и още недоварена, започваш да ядеш. Ще се нагълташ с тази каша, но след малко ще я повърнеш. Какво си придобил от нея? Не само че нищо не си придобил, но ще изгубиш двойно повече сила: от една страна си изразходвал известно количество енергия, докато я изядеш, от друга страна, изразходваш още енергия, докато я върнеш назад. При това положение, могат ли работите ти да вървят напред? Ще бъдеш ли здрав?

Всички трябва да мислите. Лесно се иска от хората да направят нещо за тебе. Как ще го направят? Какво можеш да направиш за ближния си? Да му дадеш добре опечен хляб. Само така работите и на двамата ще се нареждат добре. Ако дадеш на ближния си недопечен хляб, работите и на двамата ще остават назад. Какъв хляб предпочитате: печен на фурна или на слънце? Ако питате мене, аз предпочитам хляб, печен на слънце, отколкото на фурна. И слънцето пече своя хляб

житото, като го прави на малки самунчета – зрънца. Човекът, като се мисли по-умен от слънцето, прави големи хлябове и ги пече на фурна. Каква е разликата между хляба на слънцето и хляба на човека, не се знае. Слънцето пече дълго време своя хляб – житото, а човек пече хляба си за един-два часа. Малък е хлябът на слънцето, но хранителен. Колко плаща житото за опичането си? Наистина плаща ли житото за опичането си? Плаща, разбира се. В това отношение слънцето е взискателно и строго. Трябва да му се плаща! То е точно, както в плащанията на своите дългове, така и във взимането.

Колко дължи житото на слънцето? Направете изчисление, сами да си отговорите. Един хляб се пече за 5 лева. В един килограм жито има около 16 хиляди зрънца. Значи, ако за опичането на едно зрънце се плаща по 5 лева, колко ще се плати за един килограм жито? Като умножите 16 000 х 5 = 80 000 лева. Обаче слънцето не взима по 5 лева за един хляб, а по един лев. Значи половин килограм брашно е образувано от 8 хиляди житни зрънца. За опичането на едно зрънце слънцето взима един лев. Следователно за опичането на хляб, направен от половин килограм брашно, слънцето взима 8 хиляди лева. Кой досега е платил 8 хиляди лева за един хляб? Ако разгледаме този въпрос по буква, ние ще отидем далеч в разсъжденията си. Искам да ви наведа само на мисълта, да знаете колко скъпо струва един хляб. Хлябът е даден на човека по благодат, като благословение.

Ако зъбите ви са здрави, яжте житото сурово, няма защо да го мелите и печете.

Знаете ли какво се иска от човека, за да си приготви един хляб като вашия? Той трябва да бъде съвършено здрав: само на такъв човек се позволява да мели житото, да меси хляба и да го пече. Ето защо за предпочитане е да се яде сурово жито, отколкото да ядете приготвен хляб от какъв и да е фурнаджия. Житните зрънца и готовият хляб представят две книги. Първата е напечатана от самата природа – в нея думите са наредени в естествен, правилен ред. Втората книга е печатана от човека. В нея думите са разбъркани с цел да се предаде мисълта на някой автор. Много такива автори има, които са напечатали в голямо количество свои книги. Първата книга има и форма, и съдържание, и смисъл, а втората има форма и съдържание, но смисъл няма.

И тъй, думите са елементи на физическия свят, а мислите – на умствения свят. Питаш: „Защо ми са чувствата?" Те са необходими като елементи в духовния свят. Трябва да знаеш как да употребяваш тези елементи. Духовният свят не може да се прояви без чувства. Постъпките са елементи на физическия свят. Докато е на земята, човек не може без постъпки. Като знаеш това, не питай защо мислиш, чувстваш и постъпваш така, а не иначе. Както и да мислиш, чувстваш и постъпваш, все е добре. Важно е как съпоставяш мислите, чувствата и постъпките си. Има закони, които определят отношенията между елементите в природата. Също така те определят отношенията между мислите, чувствата и постъпките на човека. Защо трябва да постъпвам добре? Ако не постъпваш добре, не можеш да станеш истински човек. Много естествено. Как ще съградиш една къща, ако не поставиш камъните, тухлите, гредите на мястото им и по правилата на строежа. Каква къща ще бъде тази, ако стените не са точно перпендикулярни на пода? Каква ще бъде тази къща, на която

стените са много тънки и слаби? Всяка постъпка на място допринася нещо за правилния градеж. Как ще изправите живота си, ако всяка мисъл, чувство и постъпка не са на мястото си? Който познава законите на живота, лесно може да изправи своя живот.

В древността един окултен ученик бил затрупан със сладки материали. Дошли близките му да го освободят от този товар. Те почвали да го разравят с лопати. Колкото го разравяли, толкова повече той се заравял. Те се видели в чудо. Най-сетне се сетили да го залеят с вода: като се разтвори захарта, той ще се освободи. В случая захарта представя горчивите думи. Те произвеждат налягане върху човека, което го заравя в земята. Горчивата дума има външно отношение към онзи, който знае как да я използва. Ако я носиш на гърба си, без да я използваш, тя ще ти причини голяма вреда. Ако я приемеш вътрешно, тя ще ти бъде от голяма полза.

Съвременните хора живеят в областта на завършените процеси, отдето трябва да излязат. Изсъхналото дърво е завършен процес, лошият човек е завършен процес, съмнението, подозрението, омразата са също завършени процеси. Какво да правя, като мразя? Ще излезеш от завършените процеси и ще влезеш в незавършените. Младостта е незавършен процес, а старостта – завършен процес. Старият не може да се подмлади, ако не излезе от кръга на завършените процеси. Във всички завършени процеси тялото губи от себе си, то се унищожава. Всяко тяло, което придобива нещо и разумно расте, то е в незавършените процеси. Аз взимам израза „незавършени процеси“ не във външното натрупване – той се намира 6 процеса на съвършенството. Който не разбира мисълта ми, ще каже: „Какво има той предвид?“ Аз пък казвам: „Вие защо питате?“ Навярно предполагате, че аз имам някоя задна мисъл. Прави сте за себе си. Но аз предполагам, че и вие имате задна мисъл.

Като говоря за завършените и незавършените процеси, имам предвид да ви заставя да мислите и разсъждавате правилно. Мислите, чувствата и постъпките ви са добри, но не са поставени на място. Човек трябва да хармонизира своите мисли, чувства и постъпки. Това значи да хармонизира Божествения, духовния и физическия свят. В такава хармония живеят разумните същества. Казваш: „Свободен съм да постъпвам както искам." Не е така, постъпките са резултат на мислите и чувствата. Ти не можеш да постъпваш по един или друг начин, ако не се ръководиш от своите мисли и чувства. Отиваш на планината. По пътя срещаш хубави, чисти извори. Жаден си, искаш да пиеш вода. Имаш право да си избереш извора, от който ще пиеш. Можеш ли да пиеш едновременно от всички извори? Ще пиеш само от един извор, който избереш.

Също така и постъпката има отношение към специфични мисли и чувства, а не към всички. Всеки човек е извор. Това, което извира от човека, не е за тебе. Ти можеш да черпиш нещо от неговия извор, но не изцяло. Ако изворът е топъл, може да се окъпеш и да излезеш освежен. Ако е студен, не се къпи в него. Може да се разболееш и скъпо да платиш. Искам да се разхладя малко в студения извор. Може да се разхладиш, но инвалид ще станеш. Каква нужда имаш да се къпеш в студения извор? Студеният извор взима, а топлият дава. Студеното е омразата в живота, а топлото – любовта, която излъчва топлина. Значи любовта не е топлина, а дава топлина. Общо казано, любовта нито е топла, нито е студена.

Досега аз говорих, сега ще говорите вие. Какво заключение ще извадите от всичко казано? Направете превод на отношението 2:3. Могат ли две крави да родят три телета? Могат. Едната ще роди едно теле, а другата – две телета. Могат ли да родят четири телета? Могат. А шест? Не могат. Поне при сегашните условия е невъзможно. При други условия е възможно. Изобщо природата определя отношенията

между живите същества по разумен път. Следователно не можеш да постъпваш разумно, ако не мислиш и чувстваш разумно. По-добре е обаче да мислиш и чувстваш, отколкото да не мислиш и чувстваш. Като мисли и чувства добрият човек впряга излишната си енергия на работа и придобива знания. Кажеш ли, че можеш и без мисъл, ти започваш да се разлагаш, докато най-после изчезнеш.

Дръжте в ума си мисълта: човек е поставен между три разумни същества от първа степен. За да бъдеш разумен, трябва да разбираш законите, по които действат тези същества, и да спазваш правилата, с които те си служат. Тези същества действат самостоятелно, без да влизат в стълкновение или сблъскване помежду си. Кои са тези същества? Едното е на ума, другото е на сърцето, а третото – на волята. Следователно, ако мислите ви се управляват от съществото на ума, ако чувствата ви се управляват от съществото на сърцето и действията – от съществото на волята, вие сте разумни. Значи човек се ръководи едновременно от трима учители, които всеки ден му дават наставления как да се управлява. Първият учител го напътва в областта на правата мисъл, вторият учител го напътства в областта на чувствата, третият учител го води в областта на действията. Първият учител е свързан със съществата от Божествения свят, вторият учител е свързан със съществата от ангелския свят, а третият е свързан със съществата от човешкия свят. Като разберете тези неща, лесно ще се справите с противоречията.

Вън от тези учители никой не е в състояние да ви даде упътванията, които ви са необходими в живота. Може ли ученият да възстанови вашата памет? Той може само да констатира, че паметта ви е слаба, но не и да я усили. За да ви помогне, той трябва да има специфично, Божествено знание. Работете върху себе си, да се проявите като истински човеци. Цената на човека се заключава в неговите чисти мисли, чувства и постъпки. Чистата мисъл допринася

нещо за ума, чистите чувства допринасят нещо за сърцето, а чистите постъпки внасят импулс във волята.

И тъй, какво заключение ще извадите от всичко говорено досега? Ще кажете, че задачата ви се състои в това, да имате поне една малка придобивка в живота като житното зърно. За разумния придобивката на житното зърно е капиталът, който в бъдеще може да се развива. Той крие динамическа сила в себе си.

Сега запишете си следното.

Само светлите мисли, светлите чувства и светлите постъпки водят към Бога.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 19 май 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ПАУЗА В ЖИВОТА

Размишление

В природата съществуват така наречените почивни състояния. Те се наричат в музиката паузи – почивка, мълчание, но не бездействие. При паузата нещата минават от едно състояние в друго. Когато предприеме една работа, човек има нужда от почивка, за да обмисли добре условията и да се справи с тях. И вулканите понякога престават да действат, временно те почиват. Почивката на вулкана не е нищо друго освен събиране на енергия, за да започне нова работа. И в природата някога настава голяма тишина, в която обаче се готвят условия за нова, усилена дейност. Когато новата работа не се предшества от пауза, т.е. от почивка, тя губи част от силата си. Значи почивката е необходима, за да се набави изгубената сила от предишната работа. Човек си почива не само физически, но и душевно. Кога? Когато мислите, чувствата и постъпките му са в хармония. Най-малкото стълкновение между тях нарушава вътрешния мир в човека.

Човек се натъква на хармонични и дисхармонични състояния в себе си. При дисхармоничните състояния се забелязва особено бълникане или клатушкане между мислите и чувствата. То става в четири посоки: отпред назад, от ляво на дясно, от горе на долу. Четвъртата посока е областта на крайното обезсърчаване. Значи обезсърчаването е незнайната посока на колебанието В човека. Обезсърченият не знае коя посока да поеме и казва: „Всичко е свършено за мене!“ Как се насърчава човек? Като спре за момент движението си. Това спиране е равносилно на смърт. Той счита, че за него всичко е свършено. В този смисъл смъртта е пауза, почивка. Като

дойде до това състояние, човек казва: „Опитах всички посоки – отпред назад, от дясно на ляво, от горе на долу. Нищо не ми остава, освен да умра." В който момент се примири със смъртта, човек отново оживява, влиза в нова област – на хармонията. Надеждата започва отново да работи. Тя е хармония, която превръща безпорядъка в порядък.

Като минеш през всички посоки на движението напред-назад, надясно-наляво и нагоре-надолу – три двойки, ти се обезсърчаваш, т.е. Влизаш В онази посока, която води към Бога, към вечното, към неизвестното или незнайното, към абсолютното. Ти не знаеш тази посока, но тя е последна. Ако не минеш през нея, не можеш да отидеш при Бога. Достатъчно е да помислиш за него, за да поемеш тази посока на движение. „Аз не зная коя е тази посока." Това нищо не значи. Дали знаеш нещо, или не знаеш, мисълта си е мисъл, чувството си е чувство. Не мисли, че ако знаеш, работите ще се наредят по-добре. Да знаеш нещата, това значи да попаднеш в ритъма на природата. Когато две сили действат в противоположна посока и можеш да ги подведеш да тръгнат успоредно една на друга, ти имаш истинско знание, т.е. влизаш в нова посока на живота.

Двете противоположни сили в човека са пасивното и активното състояние. Ако за момент се спреш в пасивното състояние, изразено с минус, следния момент ще влезеш в активното състояние – плюсът на живота. От двама болни не може да излезе един здрав човек, но от един болен и един здрав ще излезе пак здрав. Здравият ще повлияе на болния, ще го излекува. Здравият е идеал за болния. Правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са положителното начало в живота, отдето човек трябва да започне своята работа.

И тъй, положителната мисъл определя посоката на човешкото движение. Например искаш да станеш музикант, художник. Първо, трябва да се определиш в мисълта си какво ще придобиеш от това

изкуство. Това значи да определиш посоката на твоето движение. Защо искаш да станеш художник? За да нарисуваш първо себе си. Защо искаш да станеш музикант? За да задоволиш първо в себе си нуждата от музика. Защо искаш да станеш оратор? За да говориш първо на себе си. Човек трябва да каже най-хубавите неща на себе си. Ти мислиш, че говориш на другите. Лъжеш се, ти говориш първо на себе си, а после на другите.

В това отношение ти се намираш в положението на онзи офицер, който в желанието си да отиде на бал срещнал препятствия. За да задоволи желанието си, той се затворил в стаята си и започнал да танцува с всички столове последователно. Реално същество ли е столът? Има нещо реално в него, но той е несъзнателна вещ. Много от човешките състояния са като тези на офицера. Взимаш един стол, въртиш се с него наляво, надясно, но чувстваш, че това, което търсиш, не е в стола. Като оставиш столовете на място, виждаш, че в тебе остава една идея, която трябва да се реализира. Всяка идея може да се реализира, но когато влезете в реалността на живота. Някога ти предприемаш нещо, но виждаш, че работата не върви. Много просто. Как ще свириш вън, когато времето е лошо? Как ще свириш в неотоплен салон? Или как ще свириш в салон без публика? На кого ще свириш тогава? На себе си. Ти ще бъдеш даже доволен, че салонът е много акустичен. Ще обиколиш салона, ще се кланяш ту на една, ту на друга страна и ще бъдеш доволен и от това положение. Като посвириш малко за себе си, ще излезеш от салона радостен, че си направил нещо. Кое е по-хубаво: да имаш отличен салон, добре отоплен, но без публика и ти да свириш за себе си или да има публика и салонът да не е отоплен? За предпочитане е да свириш на себе си в отоплен салон без публика, отколкото да свириш пред голяма публика в неотоплен салон. В последния случай ще те държат отговорен, че не си свирил добре.

Това, което ви говоря, се отнася за състояния, през които вие сега минавате. Като не разбирате смисъла на тия състояния, вие казвате: „Как ще се справим с тях? Закъсахме, остаряхме вече!“ Старостта е вечер. Тази вечер работата няма да се свърши. Тази вечер ще умреш, но утре ще възкръснеш. Възможното за вечерта е смъртта. Но като възкръснеш, ще се намериш в един добре отоплен салон и ще свириш. Това е за предпочитане, отколкото да се намериш пред една публика, която не те разбира и оценява. Защо ще свириш тогава? Свири за себе си. Приятно ли е да свириш пред публика, която всеки момент може да те освирка и да каже: „Съжаляваме, че дойдохме тук да си губим времето.“ При всяко обезсърчение цигуларят казва: „Съжалявам, че дадох толкова пари за салона и не можах да покрия разноските си. Но може и публиката да е недоволна. С мене всичко е свършено. Ако остане отсега нататък да давам концерти, животът ми няма смисъл.“ Често вие се обезсърчавате, не искате да живеете. Защо? Дали сте концерт, но не излязъл, както сте очаквали.

Казвам, само една вечер ви е нужна. Това значи: дайте си малко почивка, и всичко ще се нареди. Ако си в планината на една канара и видиш наблизо една капка вода, знай, че си дошъл до някой извор. Другите канари, които си срещнал на пътя си, бяха съвършено сухи. Капката вода на тази канара те насърчава. Същото се отнася и до живота. Една капка вода в мисълта ти, една капка вода в чувствата ти или в постъпките ти трябва да те насърчи.

„Какво да правим в живота си?“ Няма какво да правите. Сегашният ви живот е болничен халат. „Какво да правим с него?“ Ще го оставиш в болницата. Като свалиш халата, ще облечеш дрехите на здрав човек. Следователно, като претърпиш неуспех в живота си, на другия ден не излизай със същите дрехи. За предпочитане е да излезеш гол, отколкото с дрехите на неуспеха си. Голотата аз наричам студен музикален салон, а облеклото, т.е. халатът, е

публиката в студения салон. Какво ще постигнеш с този халат? Докато си в болницата на живота, ти минаваш през всички посоки: напред, назад, надясно, наляво. Остава ти само едно положение – реалността.

Следователно единственото реално нещо в живота е това, на което ние не знаем посоката. Това, което знаеш, не е реално. То е проява на реалността, но не е реалност. Смисълът на живота, е в незнайното. Това, което те обезсърчава и обезсмисля живота ти, то е реалността. То произвежда ужас, страх, треперене. Щом се страхуваш, ти си близо до реалността. Щом си неуверен, обезсърчен и се тревожиш, ти си далеч от реалността. Като видиш малък извор в планината, ти се радваш на неговата красота. Но ако отидеш при един голям водопад, веднага се отдръпваш назад. Това е реалността. Водопадът може да кара воденици, тепавици. Това прави изобилието и силата на водата. С малко вода нищо не можеш да направиш. Едва може да разхладиш устата на умиращия, който свършва живота си от малко въздух, от жажда, от глад. Значи хората умират от недоимък. Престани да мислиш за недоимъка. Щом мисълта ти се прекъсне, недоимъкът иде, щом чувствата ти изчезнат, недоимъкът иде. Дето има изобилие, дейността не спира. Та когато се обезсърчаваш, знай, че си близо до реалността. Щом се страхуваш от бъдещия живот, ти си в реалността. „Бъдещият живот е неизвестен." Там е реалността.

Учи се да вярваш в това, което не познаваш. Как ще си представиш онова, което не познаваш? В реалността няма никакво изключение. Това, което не познаваш, в него също няма изключение. В погледа на всички виждам едно учудване. Всеки се пита: „Да вярвам или да не вярвам?" Ще вярваш в това, което не знаеш – нищо повече. Разисквайте върху въпроси, които не знаете. Върху това, което знаят, хората имат много мнения, а за онова, което не знаят, за него имат само едно мнение. Значи трябва да дойдем до онова, което не знаем.

Тази е новата философия. От това гледище учените хора нищо не знаят. Като дойдат до едно специфично място, те виждат, че нищо не знаят. Там всички се приравняват и са под общ знаменател. Там големият и малкият, богатият и бедният, ученият и простият дохождат до убеждението, че нищо не знаят. Те казват: „Има неща, които и ние не знаем.“ Това незнание внася нов елемент в тях. Като се обезсърчиш, ти можеш да станеш истински човек. Докато не се обезсърчиш, човек не може да станеш. Докато не те съборят няколко пъти на земята, юнак не може да станеш.

Един студент американец присъствал на сеанса на един борец, който правел изкусни упражнения и фокуси. Като го гледал, студентът казал нещо по адрес на бореца. Той чул и му ударил една плесница, като го повалил на земята. От този момент у студента се зародило желание и той да му удари плесница, но разбрал, че ако борецът го удари втори път, той няма да стане от мястото си. Заинтересувал се той как борецът достигнал до тази сила и ловкост и решил да изучи неговия метод. След 10 години упражнения той се явил при бореца и го попитал: „Познаваш ли ме?“ „Не те познавам“ – отговорил борецът. Тогава студентът го хванал ловко за краката и го дигнал във въздуха като свещ. След това му казал: „Аз съм онзи студент, на когото преди 10 години ти удари една плесница и ме търкули на земята.“ „Много добре си се възползвал от моята плесница – казал борецът. – Сега те признавам за мой учител и ще вървя по твоя път.“

Знайте, че от всяко обезсърчение, което изживявате психически, вие учите нещо. Неизброими са пътищата към реалността. Неизмерими са пътищата, по които може да се дойде до неизвестността. Това е един кръг, към центъра на който може да дойдете от всички посоки. В центъра седи неизвестното. Да допуснем, че ви боли ръката, имате подутина, която ви безпокои. Казвам, ще се

образува един цирей. След няколко деня циреят ще набере, ще узрее и вие ще го пробиете. Като излезе нечистата материя, подутината ще спадне и ръката ще се освободи от болката. Вие не знаете какъв е скритият процес, който работи вътре във вас. Аз ви казах, че ръката ще оздравее.

Следователно, когато човек търси реалността, той ще мине през една криза. Без това не може. Кризата показва, че човек е близо до реалността. Така ще дойдете до реалността на нещата, които осмислят вашия живот. Според мене, ако цигуларят не може да изкарва прехраната си, той не е цигулар. Защо трябва да станеш цигулар? За да изкарваш прехраната си. Щом свириш, ти ще ядеш добре. Яденето, дъвкането, също е свирене. Като си дъвкал дълго време, ти си свирил на своята 32-струнна арфа и си придобил нещо. Ако не ядеш, не си цигулар.

И тъй, да мислиш, това е процес – цигулар си, да чувстваш, това е процес – цигулар си, да действаш, и това е процес – цигулар си. Това не значи да свириш специално на някакъв инструмент, например на цигулка. Ако свириш на цигулка или на пиано, това още не е свирене. Аз взимам думата „свирене“ в широк смисъл. Като мислиш, чувстваш и постъпваш, ти си вече цигулар. В мисълта си ще си представиш, че си голям артист, че свириш пред публика. На другия ден всички вестници пишат за тебе. Като чувстваш, ти си представяш ефекта, който произвежда твоето свирене върху публиката. Като действаш, ти си представяш, че си излязъл вече на сцената и свириш. Следователно, който мисли, дава обявления, който чувства, събира публиката, който действа, излиза на сцената и слуша възхищенията от изпълнението му като добър цигулар. Ако сам не признаеш, че си добър цигулар, не си свирил пред публика, но на себе си.

Аз предпочитам да свиря на едного, отколкото на много хора. Какво ще бъде състоянието ми, ако свиря пред много хора, но всичките глухи? Аз ще искам да намеря поне един, който чува добре и разбира музика. Щом го намеря, ще свиря само за него. Той ще ме вдъхнови. Няма ли нито един, който чува и разбира музиката, концертът ми ще се провали. Питаш: „Какво да правя, за да ми вървят добре работите?“ Намери поне една мисъл в себе си с отворени очи и уши. Намери поне едно чувство в себе си с отворени очи и уши. Щом ги намериш, работите ти ще се наредят. Ако не ги намериш, не очаквай успех. „Де ще ги намеря?“ Мисълта ще намериш надясно в салона, чувството ще намериш наляво, а постъпката – в галерията, горе някъде.

Ще ви дам още едно обяснение по този въпрос. Закон е: ако публиката не се превърне в един човек, който слуша с две уши, няма да имате успех. Докато гледате на публиката като на множество, които спорят, изказват различни мнения, няма да имате успех. Когато публиката излезе вън, тогава се допущат разисквания, които обаче да имат един общ център. Под „център“ разбирам хармония. На окръжността има много точки, но всички се стремят към един общ център. Следователно, ако линията на живота ви се огъва, не се обезсърчавайте. Понеже животът ви е в движение, все ще има сгъване – малко или голямо. Това е в реда на нещата. Люлеенето на парахода на една и на друга страна не е лош признак. То е неизбежно.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? Реалността като неизвестна, незнайна посока. Не се стремете да я разрешите. Нека тя остане в ума ви като неизвестна посока, която да ви вдъхновява. В коя посока поставяте Бога? Според мене Бог е в самочувствието на човека. Да видиш Бога като светлина в твоето съзнание, това значи да придобиеш сила, която възкресява мъртвия, лекува болния, храни

гладния. Когато неизвестното дойде в света, дейността на живота се проявява, и той се осмисля.

Разбрахте ли лекцията? „Не я разбрахме.“ Радвам се, че не сте я разбрали. Ако бяхте я разбрали, щяхте да бъдете в областта на знайното. Сега сте в незнайното, т.е. близо до реалността.

Посяваш едно малко семе в земята. То пита: „Какво ще стане с мене?“ Ще израстеш голямо дърво. „После?“ Ще се превърнеш на малко микроскопично животно. „После?“ Ще пораснеш, ще станеш голямо животно. После ще се смалиш и ще се превърнеш на малко дете – човек.

Сега и вие питате: „Какво ще стане с нас?“ Учителят ви отговаря. Ще станете дърво, животно и най-после – истински човек. „После?“ Ще станете ангел. „След това?“ Ще дойдете до Бога. Тогава всичко ще бъде възможно за вас. Когато нещата са невъзможни за вас, вие сте далеч от Бога. Щом станат възможни, вие сте близо до Бога.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит, животът.“

Тридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас 26 май 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

КООРДИНИРАНИ ДВИЖЕНИЯ

Размишление

Тема за следния път: Всеки да си нарисува горната и долна страна на дясната ръка.

Каква е разликата според вас между младия, възрастния и стария? Каква е разликата между ума и сърцето? Всеки може да отговори на тези въпроси. Всеки отговор трябва да бъде пълен, съдържателен. Изобщо животът се отличава по две неща: по движението и топлината. Отличителното качество на духа и на сърцето е пълнотата. Това, което задоволява човека, е пълнотата. Тя може да се сравни с пълното шише. Отличителните качества на мисълта са разширение и светлина. Всяко нещо, което не носи разширение и светлина, не е мисъл. Мисълта е резултат. Що е светлина? Това, което прави нещата ясни и достъпни за ума, е светлината. От гледището на материалната наука светлината е трептение на вълни. Ако нямаш ясна представа за предметите, ти си лишен от светлина. Ако не се разширяваш, ти не разбираш законите на мисълта.

Какво е отношението между движението и топлината? Без топлина няма движение. Тя е първият подтик в човека. Щом се стопли, той започва да се движи. Топлината е сила, която заставя телата да се движат. Човек не може да бъде пасивен, да не се движи и да не работи. „Пасивен съм.“ Липсва ти топлина. Внеси топлина в организма си и ще започнеш да се движиш. Без топлина животът няма смисъл. Ти ходиш, лягаш, ставаш, но не ти се яде, не ти се спи, не ти се работи. Чудиш се, какво да правиш, как да си помогнеш. Търсиш цяр, но не можеш да намериш. Ти си в положението на човек,

на когото излизат циреи по тялото и не знае как да ги лекува. Казваш, че циреите ще минат. Ще минат, но и време ще мине. Някога циреят се лекува лесно, а някога процесът продължава цял месец. И апостол Павел се оплакваше от трън в плътта, но никой не можа да му помогне. Казаха му най-после: „Нека остане този трън в плътта ти." Ако се извади, друг ще дойде на неговото място. Какво се разбира в преносен смисъл под думите „трън в плътта"? Това означава някое силно желание, което човек не може да реализира. Има хора, у които трънът остава за цял живот. Не е лошо, че имаш трън. Той е като украшение на човека.

Сега вие сте млади, имате топлина, правите и движения. Къде може да употребите движението и топлината? Всички животни – от най-малките до най-големите, всички хора правят движения, по които се отличават. Аз наричам тези движения съзнателни, органически, за разлика от несъзнателните, т.е. от механическите движения. Ако не схванете основното движение в човека особено при вървежа му, не можете да определите неговия характер. Първото движение в човека е стремежът му да се приближи до предмета или лицето, което обича. Второто движение е простиране на ръката да хване предмета. После устата взима участие – започва да се движи. Казваме, че този човек говори. Изобщо движенията на тялото трябва да се координират или съгласуват. Когато движенията са правилни, тогава можем да говорим за координирани движения. Когато движенията са дисхармонични, не може да се говори за съгласуване между тях. Дисхармонията се пренася от една система в друга. Координирането е външен процес, но последствията му са вътрешни.

Искате да координирате двама души. Всеки човек поотделно представя специфична система със свои определени мисли, чувства и постъпки. Всеки си има свои навици. Как ще координирате тези двама души? Кой ще се координира пръв? Някога по-силният и по-

умният, а някога по-слабият и по-глупавият. На физическия свят слабият пръв се съгласува със силния. Слабият тръгва по посока към силния. Обаче в духовния свят, т.е. в света на любовта, е обратно. Там силният се координира със слабия. Следователно, ако ти пръв се съгласуваш с даден човек, отношението между вас е едно, ако пръв той се съгласува с тебе, отношението помежду ви е друго.

Има временно координиране и постоянно координиране. Когато двама или повече души искат да свършат една работа, те се координират временно, докато я свършат. Някой се координира със слънцето. Защо? С цел да го изучи. Ако гледаш на слънцето като на разумно същество, ти ще се свържеш с най-хубавото, което се крие в него. Така именно ще изучаваш слънцето. Когато българите били под турското робство, за да облекчат положението си, първо изучавали характера на турците и след това влизали във връзка с тях. Така те се координирали. Българинът занасял мисирка или гъска на турчина и последният оставал доволен от него. Каквато услуга искал българинът, турчинът веднага му услужвал. Щом видел гъската, пашата се усмихвал. Това било за него приказка от 1001 нощ. Ще кажете, че пашата се подкупвал. Не, това е координиране. В нашите времена не носят гъски и мисирки, а препоръчителни писма. Щом искаш услуга от някое видно лице, ще занесеш писмо от най-добрия му приятел. Когато има гъска, работата, се нарежда добре. Щом няма гъска, работата не се нарежда. Постъпвайте така и с природата. Като отивате при нея, непременно трябва да носите нещо.

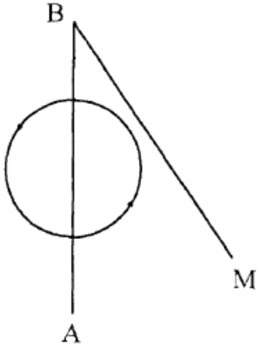

Фиг. 1

Да се върнем към въпроса за координирането. Начертавам на дъската един кръг. Той може да бъде правилен, може да бъде и сплеснат или издут като яйце – зависи отде се гледа. По отношение на правата **ВМ** всичките точки на кръга не са на еднакво разстояние от нея. Като прекараме диаметъра **АВ** на кръга, образува се ъгълът **В** – около 30 градуса. С какви ъгли си служите като най-устойчиви, когато ги прилагате при строежа на зданията? С ъгли от 45 градуса.

Защо ъгълът от 45 градуса е най-устойчив? Защото координацията между силите му е най-голяма. При различни условия на живота и човек заема различни положения. Ако стъпя на десния си крак и леко повдигна левия, какъв ъгъл ще се образува? Ако стъпя на десния си крак и наклоня тялото си напред, какво показва това? Пазя се от известна опасност. Според посоката, отдето иде ударът, такова положение заема човек. Той се наклонява ту напред, ту надясно или наляво.

Изучавайте движенията на човека, да разберете през какви състояния минава той. Някога държиш ръцете си затворени, с преплетени пръсти. Това показва, че си затворен в себе си, криеш нещо. Човек се затваря при два случая: като богат и като беден, като пълен и като празен. Човек трябва да знае как да поставя ръцете и

краката си. Ако живее правилно и разумно, движенията му са естествени и правилни. Според вас кои движения са хармонични? Един счита едно движение за хармонично, друг – друго движение. Важно е всеки за себе си да различава хармоничните движения от дисхармоничните. Какъв е резултатът от хармоничните и дисхармоничните движения? Мислете върху тези неща и наблюдавайте движенията си, да не изпадате в противоречия.

Често и аз ви поставям в противоречия, от които лесно можете да излезете. Например поднасям ви една хубава баница и ви карам да мислите върху философията на живота. Възможно ли е това? Невъзможно е да дадеш на човека да яде от това, което най-много обича, и да го накараш да мисли върху сериозни въпроси. Могат ли силите на храната и на мисълта да се съгласуват? Невъзможно е да ядеш и да мислиш върху философски въпроси. Сама за себе си баницата е нещо реално. Сама за себе си тя е философия, която изключва всякаква друга философия. Тя не търпи никаква критика. Ако баницата е хубава, ще ядеш и няма да философстваш. Друг е въпросът, ако ядеш и останеш недоволен от нея. Тогава иде философията на помощ. По баницата можеш да познаеш характера на човека. Ако баницата е правена от човек със светли мисли и добри чувства, тя е вкусна и внася хармонични сили в онзи, който яде от нея. Не е приятно да ядеш баница от сух, нервен, сприхав човек. Той внася в баницата дисхармонични енергии. Който яде от нея, не се усеща добре.

В областта на науката са правени много опити, от които се дохожда до заключението: каквато работа да върши човек, той влага в нея освен характера си още и известни психични елементи. Двама души – интелигентни, образовани, написват едновременно любовно писмо на едно и също лице. Единият от тях е нервен, сприхав, с отрицателен поглед към живота. Другият е жизнерадостен,

магнетичен, оптимист. Писмата са написани правилно, логично, без грешки. Четеш първото писмо, изпитваш нещо особено. Де е особеното? Външно то не се вижда, но го чувстваш. Четеш второто писмо, изпитваш особена приятност. И в него има нещо невидимо. На какво се дължи това различие? От една страна, на различните характери на двамата, а от друга страна – на тяхната психика. Казвате: „Има нещо полепено на писмата, но невидимо."

Ако позлатите само с един наполеон едно голямо кубе като тези на Александър Невски, в скоро време златният пласт ще се изтрие. Това е все още груба материя, която може да се види. Обаче материята, която се отделя от психиката на човека, както и от умствения му свят, е фина, невидима. Тя се полепва по това, което той работи. Всяка дума, която излиза от устата на човека, произвежда известни трептения, които се наслояват като фина, невидима материя върху онзи, към когото е отправена. Химията, която изследва веществото на телата, не може да улови тази материя – толкова фина е тя. Някога тази материя е ценна като златото, някога тя е като медта, лесно се окислява. Тази материя се среща и в кръвта на човека под името органическо злато, сребро, мед и други. Колкото повече органическо злато имаш в кръвта си, толкова по-богат, по-жизнерадостен и здрав си ти. То е ефективът на човека.

Кой човек е богат? Здравият. Коя държава е богата? Която има злато. Колкото повече злато има, толкова по-богата е тя. Искам да ви наведа на мисълта, че една система има отношение към друга, те са в зависимост една от друга. Ето този куб. Той е в зависимост от друго тяло. Едни разумни същества имат отношение към други същества. Вие може да сте единица или член на известна система, но в даден случай трябва да си служите със законите на тази система, към която принадлежите.

Човек принадлежи към една система същества, млекопитающите – към друга, рибите, птиците, небесните тела принадлежат също към някоя система. Но всички системи са координирани една към друга. Вие определяте своето отношение към най-близките системи, с които се съгласувате хармонично. Например вие сте неразположени, имате дисхармония в чувствата си или имате неразположение в организма си – силите на вашето тяло не са координирани добре. Откъде трябва да започнете? Откъде трябва да започне богатият, откъде бедният? Сиромасите съставят една система, богатите – друга. Но между тях има отношение. Сиромахът отива при богатия и казва: „Аз имам едно изкуство, мога да ти услужа, да ти свърша една работа." „Добре, аз пък имам пари, ще ти дам, колкото трябва." Значи сиромахът предлага труда си, а богатият парите. Богатият не може да говори на богатия по същия начин, както се разговаря със сиромаха. Те говорят на различни езици, но се разбират. Това, което работникът, макар и беден, може да направи, богатият по никой начин не може да направи същото. Богатият, ако е инженер, ще направи план на къщата, а бедният, като работник, ще я съгради. Ето начин, по който те могат да се координират.

И тъй, двама души богати не могат да се съберат на едно място. Обаче богат и беден лесно могат да живеят заедно. Човек има два крака, които лесно се съгласуват помежду си. Защо? Защото единият крак е беден, а другият богат. Беден е този крак, който е в движение. Който е в почивка, той е богат. Когато левият се движи, той е беден. Щом десният крак започне да се движи, и той става беден. Така се координират и двете системи – левият и десният крак. Едната дава работа, а другата капитал. Някога умът взима мястото на богатия, а някога сърцето. Ето защо умът и сърцето трябва да се координират както богатият и бедният.

Ще кажете, че бедните хора са слаби, хилави, а богатите – здрави и силни. Забелязано е, че при най-голямата сиромашия човек може да бъде здрав. И при най-голямото богатство човек също може да бъде здрав. Кога? Когато живее разумно. Обаче, ако богатият и бедният не живеят разумно, те са слаби, хилави. Здравето има отношение към разумния живот, а болестите към неразумния. Какво ще кажете за богатия, който затлъстял, носи 100 килограма тежест на гърба си?

Ако дойде една болест и отнеме половината от теглото му, той ще олекне, ще се почувства обновен. Следователно, като отнемеш половината богатство на човека, той се чувства щастлив. Тогава на какво се дължи нещастието на човека? На чрезмерното натрупване. Хората страдат повече от голямото натрупване, отколкото от недоимъка. Сиромахът не страда толкова от своята сиромашия, колкото от чрезмерните си желания. Той иска да стане богат, учен, силен, но не може да постигне желанията си и страда.

В света има много богати хора, но богатството не прави човека силен. Богатството е условие, не е цел. То не е дело нито на учените, нито на силните хора. Може ли светията да бъде богат? Може. Беден може ли да бъде? И беден може да бъде – зависи за какво богатство и за каква сиромашия се говори. И здравият може да се разболее, както и болният може да оздравее. Това зависи от правата мисъл. Ако болният мисли право, той оздравява. И ако здравият изкриви мисълта си, и той заболява. Силите в природата трябва да се координират, да образуват хармонични системи. В този смисъл богатството и сиромашията образуват една система, здравето и болестта – друга система. Болестта ще координираш със здравето, т.е. ще я лекуваш. Как? Ще се ограничиш в храната. Като здрав, ти си бил богат и силен. Сега като болен, ще ядеш малко, да не даваш възможност на микробите да се развиват.

И тъй, не давайте възможност на микробите да се размножават чрезмерно във вашия организъм. Не давайте възможност на вашите неестествени мисли и желания да се размножават чрезмерно. Искаш да бъдеш силен, но нямаш условия за това. Откажи се от желанието си. Искаш да бъдеш богат, учен. Опитай се, имаш ли сила да станеш учен, богат. Ако не можеш, желанието ти е неестествено. „Искам да бъда добър.“ По естество ти си добър – прояви доброто в себе си. Човек може да постигне своите желания, но време е нужно за това. Той принадлежи към една богата система. Към нея, т.е. към Бога, той има отношение. Който спазва законите на тази система, той ще бъде здрав, силен, учен и богат.

Сега вие сте забравили, че принадлежите към системата на Бога и сте се отказали от него. Това значи отказали сте се от своя първичен произход. Днес вие се намирате в положението на шише, пълно с вода. Не сте извор. Всеки може да вземе шишето, да се напие с вода и да ви остави празното шише – да страдате от жажда. Ако сте извор, ще бъдете независими от външните условия. Като знаете това, не затваряйте в шише идеята за Бога и за природата. Тя се нуждае от простор, да тече непрекъснато през вас като неизчерпаем извор. Като знаете това, не се колебайте в Божественото, което е вложено във вас от създаването на света. Отличителното качество на Божественото е, че то никога не се мени. През всички времена то е едно и също. На него всякога може да се разчита. Може да разкъсаш светията на парчета, но той пак ще ги събере и ще оцелее. Може да го туриш в чутура, да го накълцаш, но той пак ще излезе оттам, ще остане незасегнат. Това се дължи на Божественото – нищо не може да го засегне. Ще кажете, че това е невъзможно. Как е възможно да изпариш водата на соления разтвор и отново да получиш кристалчета от солта? На същото основание животът не се губи, не се разрушава.

Не мислете, че може да разрушите формата на живота. Не, това е невъзможно! Вие гледате на живота повърхностно. Сегашният живот, през който минавате, е фаза от целокупния живот. Следователно, колкото и да се стремите към щастие, днес това е непостижимо. Щастието е в целокупния живот. Търсиш щастието, за да се освободиш от страданията. И това е невъзможно.

Страданията и радостите са две системи. Страданието е по-силна система от радостта. Хората бягаш от страданието, защото не го разбират. Те искат постоянно да живеят в радост. То е все едно житното зърно да остане завинаги в хамбара. Не ще го извадите от хамбара, ще го заровите в земята да пусне коренчета и след това да покаже главичката си над земята. То казва: „Ще страдам в земята." Ще страдаш, но ще придобиеш нещо за себе си и ще допринесеш нещо за хората. Помни: който минава през страданието, само той може да се обнови. Това е закон. Човек не може да се повдигне, нито да придобие нещо, ако не мине поне през най-малкото страдание. От гледището на природата страданието е велик подтик, който преобразява човека.

„Аз не искам да се изменям." Щом не искаш да се изменяш, завинаги ще останеш в старата си форма. Ако детето не иска да се измени, никога няма да мине във формата на възрастния и на стария. Вие още нямате представа, какво нещо е младият, какво е възрастният и какво старият. Младият се отличава със своята енергия и подвижност. Старият пък се отличава със светлина и разширение. Той е щедър, готов да дава. Младото минава в старото, и обратно – старото в младото. Под „млад" разбираме микроскопическото, а под „стар" – великото. Затова казваме великото малко и великото голямо.

Питам, какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че смисълът на живота е в самия живот, както и в смъртта. Какво се разбира под „смърт и живот"? И богатият умира, и сиромахът умира. Какво са

придобили те в смъртта? Казваш: „Наживях се поне, ядох и пих, нищо повече не желая." Ако наистина само си ял и пил, без да си придобил нещо вечно, напразно си живял. Да ядеш и пиещ, това не е никаква философия. Ако мислиш, че със смъртта всичко се свършва, нищо не си научил. Простият мисли, че като умре, ще дойде до абсолютно равновесие, дето не стават никакви промени. В света на равновесието ще почиваш хиляди и милиони години, докато един ден се пробудиш от дълбокия сън. Това е състоянието на нирвана. Когато се казва, че след смъртта нищо не остава от човека, това подразбира, че нищо не остава от неговите мъчнотии и страдания. След смъртта си човек се освобождава от всичко временно, преходно. Той минава в състояние на нирвана, в областта на щастието. Ще кажете, че нирвана е празен живот. Според мене празните работи са пълни. Кое предпочиташ: да отидеш при банкера да вземеш назаем 100 хиляди лева или нищо да не ти даде? Питайте мисирката какво желае: да бъде тлъста, угоена, да пожелаят да я заколят или да бъде слаба, мършава и никой да не мисли да я коли. Колко по-добър е животът на свободата пред ограничението! Колко по-добър е животът пред смъртта!

Човек трябва да бъде здрав и силен. „Как се постига това?" С правата мисъл. Ще имаш права мисъл, права философия за живота! Новата философия не позволява на човека да влиза в стълкновение с живота. Силите в човека трябва да се координират. Същевременно той трябва да се координира с битието, с цялата природа. Без тази координация, ти не можеш да бъдеш нито силен, нито здрав. Колко от вас могат да се координират по този начин? Веднъж координирани, няма невъзможни неща за вас. Мъчнотията е, докато се координираш. Какво представя координирането? Нагласяване на цигулката. Който е направил цигулката, първо е избрал материала, съгласувал го и след това дошъл цигуларят. Той взел цигулката и лъка и започнал да свири. Той спазва законите и правилата при свиренето.

Следователно, докато цигуларят не се координира външно и вътрешно, не може да свири. Той трябва да мине през три системи: системата на инструмента – цигулка или пиано, система на нагласяването и система на вътрешна координация. Тези три системи заедно съставят музикалността на човека. Когато всички сили в човека се координираш, той разполага вече с магическата пръчица. Той е господар на положението. Слушате един цигулар и се чудите на неговото свирене. Без да е свършил музикална школа, той учудва света със своята музика. Това се постига чрез поставяне на музиканта в магнетичен сън, който го магнетизира, и той трябва да бъде добър музикант. Ето защо, за да постигне това, което желае, човек трябва да премине през особено състояние, наречено състояние на духа. Ако не направи известна жертва, човек никога не може да стане нито учен, нито музикант.

Правени са опити, да видят какви резултати се постигат, когато поставят човека в магнетичен сън. Може да не е роден музикант, но като мине през този сън, той свири отлично. Като се събуди от съня, сам не помни какво е свирил. Докато е бил в магнетичен сън, той свирил така, както никога не е свирил. Как ще си обясните това явление? Това е факт, а как се обяснява той, ще търсите обясненията в самата природа. Там се крият тайни, които постепенно ще изучавате. Според окултистите гениалните хора се поставят в магнетичен сън, затова се проявяват като особени, необикновени хора.

Тайна молитва

Тридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас 2 юни 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ТРИТЕ ПОСОКИ

Размишление

Ще прочета няколко стиха от 28-а глава на Притчите – от 25-и стих до края.

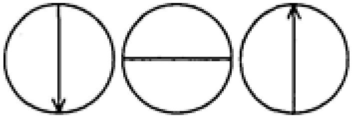

Фиг. 1

Ще начертая три кръга. Те представят три загадки. Тези кръгове имат двояко значение: външно, или обективно, и вътрешно, или субективно. Каква е разликата между външното и вътрешното обяснение на предметите? Например изучавате една планина отвън и отвътре, както разглеждате едно шише отвън и отвътре. Какви заключения може да извадите от двата случая? И човека може да изучавате отвън като форма, и отвътре като характер. Анатомистът изучава устройството на всички органи в човека, физиологът проучва службата на всички органи, физиогномистът, по външните признаци на човешкото лице, търси да открие неговия характер, способности, разположения. Какво е придобил анатомистът, физиологът, след като 30 години е изучавал човека? Кои са причините, които заставят човека да изучава предметите външно и вътрешно? Какво печели той от това?

Да допуснем, че вие познавате един виден цигулар. Знаете неговата биография: произхождението му, де се е учил, при кой професор, какви усилия е правил, докато усъвършенства своите знания. Какво печелите вие от това знание? Той печели пари от това.

Важно е вие какво придобивате. Пишете във вестниците, че еди-кой си виден цигулар дал концерт и имал голям успех. От любов ли правите това? Може да кажете, че пишете от любов към него, но може да пишете от любов към себе си – да изкарате и вие някоя пара. Ако пишеш за някое голямо величие, ще се ползваш материално.

Първият кръг представя живота на растенията. Техният стремеж е насочен към центъра на земята. Те заравят главата си в материята, отдето черпят енергия за поддържане на живота си. Растенията имат желание да станат големи. Те намират в земята благоприятни условия за реализиране на желанието си, затова се отправят към нея. И човек има желание да стане голям, но стремежът му е нагоре, към центъра на слънцето. Ще кажете, че растението е неразумно същество. Лъжете се, растенията са разумни същества, те са добри химици, превръщат материята и така я използват. Те се справят и с най-трудните условия, които срещат в живота си. Растенията познават закона за дълголетието по-добре от човека. Има растения, които живеят на земята осем хиляди години. В Стария завет се говори за дълъг живот, но никой не е живял повече от хиляда години. Растенията могат сами да си приготвят парфюми. Някои от тях разнасят такова благоухание, каквото човек никога не може да постигне. Още отдалеч се усеща този аромат.

Вторият кръг представя живота на рибите, птиците и млекопитаещите. И те имат стремеж да растат и да се увеличават, но хоризонтално, а не както растенията и човекът отвесно. Ще кажете: „Какво придобиват съществата, като станат големи?“ Аз ви питам, какво придобивате, като ядете всеки ден? „Поне глада уталожваме.“ Сутрин се нахраниш, уталожиш глада си и след три-четири часа пак си гладен. Какво печелиш, като уталожваш глада си? Като дете ядеш малко. Като пораснеш, имаш нужда от повече храна. Мислете върху въпроса, защо растението, животното и човекът искат да станат

големи. „Добре е човек да расте, но да не страда.“ Не е така. Като расте, човек неизбежно ще страда. Иначе животът няма смисъл. Щом живееш, ще мислиш, ще растеш и ще страдаш. Растенето е вътрешен процес. Човек расте по силата на закони вън от него. Докато е малко, детето расте по желанието на майката и бащата. Те искат детето им да порасне, да стане голямо. Някога родителите дават даже направление на детето си. Те определят неговия бъдещ живот. Например майката има желание детето ѝ да стане музикант, и то става такъв. Изобщо човек се развива освен по свои собствени желания още и по желанията, вложени в него от родителите му.

Третият кръг представя човешкия живот. Стремежът на човека е насочен нагоре, към центъра на слънцето. Той иска да расте нагоре, да се ползва главно от енергията на слънцето. До известно време човек расте нагоре, след което спира и започва да се разширява. В процеса на своето растене, той развива своите мисли и чувства. Един ден, когато престане да се развива, той заминава за другия свят. Защо трябва човек да замине за другия свят? Някой няма пари да плати на гостилничаря. Ял известно време в гостилницата му и като не може вече да плаща, гостилничарят го заставя да напусне гостилницата. Той отива в другия свят и след време отново ще се роди, т.е. пак ще дойде на земята, и пак ще отиде при гостилничаря. Когато се роди дете, всички се радват. Когато заминава за другия свят, всички плачат. И гостилничарят се радва, когато в гостилницата му влиза човек, който яде и веднага плаща. Той скърби, когато е принуден да пъди клиентите си, че не могат да плащат. Родителите се грижат за децата си, хранят ги, но се интересуват какво ще излезе от тях.

Днес прехраната на едно дете струва около 12 хиляди годишно. Като го подържат 20 години, докато стъпи на краката си, то ще им струва 240 хиляди лева. Защо човек се ражда и умира, не знаем. Защо скърби и се радва, не знаем. Защо стремежът на растенията е към

центъра на земята, а на хората към центъра на слънцето, и това не знаем. Впрочем отчасти знаем много неща, но важно е да се доберем до абсолютната истина.

Учените изучават човека външно и вътрешно. Защо го изучават? Коя е подбудителната причина за това? И родителите изучават детето си външно и вътрешно. Външно го изучават, да видят, дали е здраво, дали може да работи физически. Вътрешно го изучават, за да разберат, дали мисли и чувства правилно. Ако мисли и чувства добре, те се радват, че от него ще излезе истински човек. Често човек сам се изучава. Наблюдавайте детето по колко пъти на ден се мери, да види дали расте на височина. То се. облегне на стената и с пръст определя колко е израсло. Закон е: колкото повече се мери човек, толкова по-малко расте. Същото става и в психическия живот. Колкото повече желаеш да станеш умен, добър и силен, толкова повече препятстваш на растенето си.

Всеки иска да порасне, да стане умен и добър, но да не поставя за това някакъв външен обект. Защо трябва да се сравняваш с другите хора? Че някой бил висок, това се отнася да него. Ако искаш да го постигнеш, после ще срещнеш друг, по-висок. Какво ще правиш тогава? И него ли ще искаш да постигнеш? Желанието на човека да расте на високо има отношение към неговото вътрешно растене. Като расте нависоко, човек същевременно мисли. Казваш: „Аз мисля, че съм нещо повече от другите.“ Свободен си да мислиш, но дали си повече от другите, това е въпрос. Едно нещо е да мислиш, друго е да си такъв или онакъв в действителност.

Човек живее на земята, но е недоволен. От какво е недоволен? От външните и от вътрешните условия, в които е поставен. Той е недоволен от себе си, както и от окръжаващите. Защо е недоволен човек? Липсва му нещо. Той очаква да го оценят близките му, а после обществото. Ако не го оценят, той е недоволен и започва да страда.

Един ден хората ще го оценят и ще му направят паметник. Това може ли да го задоволи? Отиваш на бойното поле и се връщаш инвалид със счупена ръка и без крак. Дават ти кръст за храброст. Ти носиш този знак на дрехата си и казваш: „Аз съм герой, имам кръст за храброст." Какво те ползва този кръст? И природата си служи с такива знакове и кръстове. Ако тя ти даде кръст за храброст или друг отличителен знак, ти ще бъдеш известен в света като истински напреднал човек. Радвай се, ако природата ти тури отличителен знак. А това, че си направил голямо добро на някого, нищо не значи.

Какъвто паметник да ти направят, нищо няма да придобиеш.

Да се върнем към въпроса за растенето. В първо време, човек се стреми към желанието на растенията, иска да стане голям. Като порасне, той има човешки желания – да стане умен, добър, силен. Ако растеш нависоко и станеш два метра висок, какво си спечелил? В сегашния скъп живот не само че нищо не печелиш, но повече губиш. Икономическите условия стават по-трудни за тебе. В едно отношение високият е добре, когато бере плодове. Той всякога ще си откъсне от най-хубавите и зрели плодове, когато ниският трябва да се задоволи с онези плодове, които може да достигне. Високият човек се наема с разрешаване на всички въпроси, когато ниският е склонен всякога да отлага. Изобщо дали си нисък, или висок, важно е да използваш условията, които ти са дадени. Никой не е абсолютно доволен. Ниският е недоволен от ръста си, иска да стане по-висок. И високият е недоволен, няма достатъчно пари да посреща нуждите на своето голямо тяло.

Всеки човек се ражда с известен стремеж, с известно желание, което му е внушено от вековете. Например той иска да бъде силен. Това желание не е само негово. То е общо желание на всички разумни същества. И растенията, и животните се стремят да заякнат, да станат силни. Разликата между растенията и животните, от една страна,

както и хората, от друга, се заключава в това, че грижите и безпокойствата на хората са по-големи от тези на животните и растенията. Кога условията са по-добри: при слизането или при качването? При качването условията на живота са по-добри. Като се качва нагоре, човек прави по-големи усилия, безпокойствата му са по-големи, но и придобивките са по-големи. В резултат на това животът му се скъсява. Растенията, като слизат надолу, не срещат големи съпротивления. Затова те имат по-дълъг живот. „Искам животът ми да стане по-лек, с по-малко мъчнотии." Стани растение. Ако искаш да бъдеш човек, ще имаш по-голяма свобода, ще правиш повече движения, но и препятствията ще бъдат по-големи. За да се премести растението на един метър далеч от корена си, нужен му е цял век. Можете да си представите колко бавно се движат растенията. Какво губят те от това, че не могат да се движат с голяма бързина? И какво печелят хората с бързината на своето движение?

Казвате: „Какво ни интересува стремежът на растенията, животните и хората? Какво от това, че растението се движи към центъра на земята, животните ~ хоризонтално, а човек – към центъра на слънцето? Защо не ни говорят за по-важни работи?" Според мене от научно гледище всички въпроси са еднакво важни. Помни, на земята всички неща са временни. И гостилничарят знае, че като си отиде клиентът му, той пак ще дойде. Представете си, че един ден земята загине. Какво ще стане със съществата, които живеят на нея? Какво ще стане с придобивките на хората? Идеите и желанията на човека също се губят, но след време пак се връщат.

Като ученици вие трябва да имате ясна представа за своите мисли и чувства, както и за своите постъпки. Храниш се. Трябва да разбираш какво нещо е храненето като процес. Щом се храниш, не мисли за нищо друго освен за яденето, което приемаш. В този момент нищо друго не може да те интересува. Че ще осиромашееш,

ще умреш, това е субективен въпрос, а не обективен. Че сърцето спряло на човека, това още не е смърт. И столът може да е в покой или в движение, но нито едното е смърт, нито другото живот.

Каква е разликата между кинетическото и потенциалното състояние? Човек не расте през целия си живот, следователно и като жив пак минава през потенциални състояния. Кинетическото състояние се отличава с движение, а потенциалното с покой. Щом престанеш да растеш, твоето желание за растене не умира, но се пренася в друг свят или в друго същество. Спирането на процесите е почивно състояние. Всъщност процесите не спират. Енергията се пренася от едно място на друго. Спираш да растеш на височина, започваш да растеш на широчина. Човек е здрав, когато всичките му органи се обновяват едновременно. Ако само един орган се развива за сметка на другите, човек заболява. С това се обяснява явяването на туморите в различните органи на човешкото тяло. Значи туморът не е нищо друго освен чуждо тяло в организма, клетките на което се размножават чрезмерно за сметка на другите органи. Не е добре да става частично обновяване на органите в човешкото тяло.

Естествено и правилно е да се обновява едновременно цялото тяло, цялото съзнание, цялото общество. Това е правилният начин на възпитанието. Следователно, ако се обновяват само няколко души от обществото, хармонията между членовете му ще се наруши. Както отделният човек, така и обществото трябва да се развиват съразмерно, външно и вътрешно.

Съществуват главно две течения в живота: едното е на материалистите – със стремеж към земята, както в растенията, другото е на идеалистите – със стремеж към слънцето, както в човека. В бъдеще материалистите ще останат за градеж, както днес си служат с камъните и дърветата. Тогава идеалистът ще бъде господар. Той ще ръководи строежа и ще каже де какъв материал трябва да се постави.

И двете течения са прави. В края на краищата идеалистите ще нареждат работите. Материалистите ще растат нависоко и надълбоко, докато стигнат крайния предел на растенето си. През това време идеалистите ще си останат със своите идеи. Ще дойде ден, когато ще секат дърветата независимо от това, искат ли те, или не искат. Според мене дървените къщи са по-здравословни от каменните. Къща, направена от вековни дървета, предава нещо ценно на човека. Идеите му стават устойчиви, здрави, както материалът на неговата къща.

Ако си слаб, болезнен, излизай рано всяка сутрин и облягай гърба си на някой дъб. Като правиш това един месец по 10-15 минути на ден, ти ще се обновиш физически и умствено. Не уповавай на идеи, които имат свойствата и устойчивостта на бъза. Уповавай на идеи, които имат устойчивостта и свойствата на дъба.

И тъй, ако разглеждате въпросите механически, ще имате един резултат, ако ги разглеждате органически, ще имате друг резултат. Ето защо, ако искате да използвате съвременните идеи, трябва да ги преведете в духа на новото, да дойдете до разумни изводи, физическата дейност на хората трябва да се разшири, да се възстанови отношението между трите свята: физическия, духовния и Божествения. Хората се обезсилват и разкъсват по причина на техния поглед за живота. Те гледат на нещата разпокъсано и считат себе си за единствени фактори. Не сме само ние фактори. Растенията, животните са също фактори на земята. „Ние можем да правим каквото искаме.“ Лъжете се. Хората не могат да правят каквото искат. Човек може да постигне своите желания дотолкова, доколкото е в хармония с всички фактори в живота и в природата. Докато разрешаваш въпросите индивидуално, от свое лично гледище, нищо не можеш да постигнеш. Казваш: „Мене да ми е добре, че на другите каквото ще да става.“ Не е така. Всички хора са свързани. Благото на едного е благо за всички.

Ти си математик, разрешаваш въпроса за музиката от гледище на математиката. Както и да разрешиш въпроса, той непременно трябва да мине през лъка на музиканта. Мисълта на човека трябва да мине през лъка на цигулката, да произведе съответни тонове. Музикантът, художникът, математикът, орачът са на мястото си. Един ден, когато тези енергии се сменят, трябва да знаете начина, по който те се превръщат. Няма да останеш орач за цял живот. Утре ще станеш обущар. Ще сменяш енергиите си и ще се учиш. Ще изучаваш битието като проява на великия Божествен живот. В него е разнообразието, в него е хармонията. Да обхванеш цялото битие, това значи да проникнеш във великата хармония на целокупния живот.

Изучавайте растенията и животните, да се ползвате от техните опитност Най-добро е положението на човека. Той се ползва от великото разнообразие на формите, но растенията и животните не могат да се ползват от опитностите на човека.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас 9 юни 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

СВЕЩЕНОТО СЪРЦЕ

Тайна молитва

Кой човек е млад и кой стар? От гледище на анатомията и физиологията лесно може да се отговори на този въпрос. Съвременната наука събира данни, факти, които в бъдеще могат да се използват рационално. Днес повечето данни остават неизползвани. Хората и досега още вървят в пътя на старата наука отпреди хиляди години. Те и досега се движат по закона на наследствеността. Новата наука още не се прилага. Прилагане подразбира знание. Ако нямащ знание, нищо не можеш да приложиш. Знание без приложение и приложение без знание, нищо не струват. Искаш да счупиш един камък, но не знаеш как да го счупиш. Ако знаеш, нямаш чук. Ако имаш чук, не си силен. Много условия са нужни, за да направиш нещо. Да е нещо меко като череша, лесно ще го смачкаш, но камък е това!

Кой е млад? Който има много желания, макар и несъвместими. Младият има много желания, които са разхвърляни. Младият човек е кърпа, в която са вързани много желания. Кой е стар? Кърпа, пълна с мисли. Приложеното от младия не е приложено от стария. Значи това, което не можеш да приложиш, създава условия за бъдеща смърт, както и за бъдещи ограничения. При тези условия ти слизаш от широката сфера на живота в ограниченията на конуса и казваш: „Какво ли има в дъното на този конус?“ Не слизай до дъното на конуса. Стените му са толкова гладки, че по тях мъчно можеш да се изкачваш нагоре. Ако слезеш на дъното, след тебе ще слязат хиляди и милиони хора, които ще пречат на твоето възлизане. Ако си сам, както и да е, все ще намериш начин да възлезеш горе. Как ще убедиш

тези хора да се върнат назад? Кой ще ти повярва, че изкачването нагоре е невъзможно? Те ще кажат: „Стори ни път да минем ние напред.“ В края на краищата ти ще намериш една дупчица, от която ще излезеш навън. И да не искаш, ще те заставят да излезеш вън. Вие имате насилствени идеи. Страдаш, а не искаш да страдаш.

Питам, защо пък трябва да страдаш, фатализъм е да се мисли, че не трябва да страдаш. Важно е да знаеш защо да страдаш и какъв, е резултатът от страданието. Ако то е разумно, ако носи плодове, страданието е добре дошло. Страдания без плодове не ни са нужни. Те само ще ни спъват в живота. Вие очаквате да дойде радостта. Но и тя може да ви причини такава болка, както и страданието. И обратно, страданието може да ви причини и радост. Значи има фиктивна радост и фиктивно страдание. Вие трябва да различавате тези неща. фиктивната радост произвежда временна радост, а после се превръща в страдание. Поставете страданието и радостта в математическо отношение. Как ще го изразите? От тях можете да образувате различни движения, да ги съчетаете като елементи на различни задачи.

Казва се, че слизането е страдание, а качването – радост. Значи страданието и радостта са посоки на движение. Когато едно висше същество слиза в нашия свят, за него не казваме, че то страда, но изменя посоката на своето движение. И човек може да се качва в по-висок свят между висшите същества. Обикновено разумният възлиза, а неразумният слиза. Щом видиш, че едно същество е по-високо от тебе, гледай нагоре към него. Може ли да има отношение между едно висше същество и един обикновен човек? Може ли да има отношение между човек и кон? Има, разбира се. Човекът впряга коня в колата и му казва: „Щом си дошъл при мене, ще се учиш на работа. Ще пренасяш брашно, камъни, а някога ще возиш хора – мъже, жени и деца, на всичко ще се учиш. Конят погледне натук-натам и казва: „За

мене е безразлично какво ще возя – брашно, камъни или хора.“ Не е винаги така. Има коне, които правят разлика човек ли возят, или брашно. Ако конят вози министър, господарят му ще го погали повече, ще му даде повече и по-добра храна. Като свърши работата си, ще го остави да си почине. Ако пренася камъни, господарят ще му даде по-проста храна.

Конят се чуди защо обикновено му дават проста храна, а някога му дават по-добра храна и в по-голямо количество. Защо е така? Много просто. Малката радост показва, че си получил малко зоб. Щом го изядеш, веднага ти взимат торбата. С торбата заедно и радостта изчезва. Момиченцето се радва на кукличката си, а момченцето – на essay кончето си. Един ден ще вземат и кукличката, и кончето, и радостта на децата ще изчезне. Това са преходни неща. Вие ще кажете, че това са детински работи. Не са детински, но са начало на философия. Като порасне, детето казва: „Няма да играя вече с кукли и с кончета.“ Лъже се, то никога няма да се освободи от кончета и кукли. Играчките само ще се сменят, но всякога си остават. Да мислиш, че ще се освободиш от играчките, това значи да мислиш, че като се нахраниш днес добре, повече няма да ядеш. Като се превърне в пеперуда, гъсеницата престава да се храни с листа, но продължава да яде. Като пеперуда тя ще се храни със сладкия сок на цветята. И човек не престава да яде, но според степента на развитието си той се храни по различен начин и с различна храна. Той сам избира храната си, което го прави господар на положението.

Кое е отличителното качество на младия? Той живее в областта на симпатичната нервна система, без да разбира нейното значение. Той не подозира какво грамадно влияние оказва тази система върху човека. Аз няма да се спирам върху идеи, с които едва сега физиолозите и биолозите започват да боравят. Те изучават тази система като връзка между мозъчната нервна система, от една страна,

и храносмилателната – от друга. Успехът на човека във всяко отношение зависи от състоянието на симпатичната нервна система. Радостта, разположението на духа, вдъхновението се дължат на симпатичната нервна система. Голямо значение има тази система. Това се знаело някога, но се забравило, отново трябва да се изучава.

Мозъчната система представя динамо. В нея са скрити всички динамични сили. Силите, с които човек може да извоюва свободата си, се крият пак в мозъка. Обаче щастието му не излиза от главата. Турците казват: „Човек тегли от главата си." Значи човешкият мозък още не е организиран. Той е склад на взривни вещества. Дето и да го бутнеш, все ще произведе взрив. Опитай се да бутнеш някого зад тила, зад ушите или при слепите очи, за да ти каже веднага: „Как смееш да ме закачаш? Знаеш ли, кой съм аз!" Главата е най-опасното място. Дето и да бутнеш, все ще се натъкнеш на беля.

Старите хора като невежи, щом се натъкваха на някой избухлив мозъчен център, казваха: „Това е разваленото човешко сърце." Аз казвам: „Това е неорганизираният човешки мозък." Де е развaленото човешко сърце? Де е неорганизираният човешки мозък? Сега вече се работи за организирането на човешкото сърце и човешкия мозък. Сега се организират човешките мисли, чувства и постъпки. Сега се организират всички органи, за да влязат в съгласие със симпатичната нервна система. Божествената енергия иде от симпатичната нервна система. Опитвайте това, което ви говоря, да се убедите 6 истинността му. И ако намерите други обяснения, отхвърлете моите думи. Вие искате да знаете какво нещо е истината и се обръщате към учените, да чуете тяхната дума. Що се отнася до учените, моето уважение към тях, обаче нямам доверие в онези учени, които говорят неверни неща. За мене техните теории са мухлясал хляб, който и животните не ядат. Имайте уважение към учените, които говорят истината. Ще кажете, че всеки говори истината. Не е така.

Какво нещо е истината? Аз съм готов да кажа истината, но не даром. Питат ме какво е нашето учение. Нашето учение е реалността на живота. Нашето учение е на любовта. Значи единственото реално нещо в живота е любовта. Всичко друго, вън от любовта, не е реално. Любовта е една, а проявите ѝ са безброй. Тази реалност има само един път. Кой е той? Той е пътят на мъдростта. Реалността има само една форма, в която тя може да се прояви. Това е истината. Това е философията на живота. Следователно реалността е една – любовта. Пътят на реалността е един – мъдростта. Пътят на любовта е връзка между мъдростта и истината, формата, в която любовта се проявява, е истината.

Като говоря за пътя на любовта, т.е. за пътя на живота, разбирам мъдростта. Всичко останало, вън от любовта, това са нейни отражения. Пътят има само едно отражение, а формата има много отражения. И сенките на реалността не могат да изчезнат. Ако изчезнат сенките, и реалността не може да съществува. Също така, докато съществува любовта и сенките съществуват. Изучавайте законите на сенките. Сенките могат да съществуват няколко часа, и след това се изгубват. Вие трябва да знаете причините: защо съществуват сенките и защо изчезват. И тъй ще знаете, че неразположението на човека се дължи на неорганизирания мозък, поради което той не е съгласен със симпатичната нервна система. Забелязано е, че при добро разположение на духа човек чувства под лъжичката особена мекота и приятност. В този момент той може да работи усилено върху мозъка си и да *го* организира. Духовната сила на човека е в слънчевия възел, който аз наричам животворен мозък на живота. Неорганизираният мозък и животворният мозък на живота трябва да се хармонизират.

Да вземем една права линия АВ. Да вземем и други две прави линии, които образуват прав ъгъл. Те имат една допирна точка –

върхът на ъгъла. Можем да вземем три прави линии, които имат допирни точки. Това, което няма никакви допирни точки, се нарича любов. Това, което има само една допирна точка, се нарича мъдрост. Това, което има две допирни точки, е истината. Понеже любовта няма допирни точки, тя е основа на живота. Тя прониква навсякъде в реалността. Какъв трябва да бъде ъгълът на любовта? Аз говоря за ъгъла в българската буква „Л“. Коя е най-красивата буква в българския език? Какъв ъгъл трябва да образува буквата „Л“, за да бъде красиво, симетрично написана? Колко трябва да бъде отворена тази буква? На ъгъл от 60 градуса. Значи най-хармоничният ъгъл е този от 60 градуса.

Да дойдем към въпроса за движението. Например някой се движи и като дойде до едно място, туря десния си крак върху левия и прави една голяма стъпка. Какъв ъгъл се образува сега? Красив е този ъгъл, но при малко разтваряне на краката. Щом се разтворят повече, ъгълът става по-голям, и човек заема войнствено положение. Когато краката са по-малко разтворени, човек е силен. Когато краката са повече разтворени, той е слаб. Колкото ъгълът е по-отворен, толкова съпротивлението е по-голямо. Колкото ъгълът е по-малко отворен, толкова съпротивлението е по-малко. От две положения ще избереш с по-малкото съпротивление. Когато човек прави големи крачки, той иска да завладее света. Той има големи идеи. Който стои, мисли и прави ситни крачки, той няма намерение да завладява. Ако характерът на човека е установен, крачките му са определени. Излизаш от дома си, отиваш при училищния инспектор с желание да те назначи за учител. Ако още при излизането стъпките ти са на разстояние една от друга на ъгъл 30 градуса, непременно ще бъдеш назначен. Като те види, инспекторът ще изпита на слънчевия възел особено приятно, топло чувство към тебе и ще те назначи. Ако пък още с излизането от дома си тръгнеш с големи крачки, като влезеш

при инспектора, ти ще възбудиш неговия неорганизиран мозък и той ще се противопостави на желанието ти да бъдеш назначен.

„Какво трябва да правим, за да имаме успех в живота си?“ Няма какво да правите, освен да се стремите да се хармонизирате. Това е необходимо, защото вие принадлежите освен към света, в който живеете, още и към един възвишен свят. „Всички хора хармонизирани ли са?“ Оставете хората настрана. „Как ще се хармонизираме?“ Представи си, че отиваш в Америка за известно време. Българин си, имаш всички документи и паспорт за свободно пътуване. Минаваш през много държави, но разчиташ първо на България. Ако имаш добри отношения с България, като стигнеш Америка, ще имаш съдействието на българската легация. Това значи да бъдеш в хармония първо със своите близки. Следователно всеки човек принадлежи към една държава и ако не е в хармония с нея, никой няма да го уважава. При това положение никой няма да го защищава. Никой не може сам да се защитава. Бъдете в хармония с Божествената държава, на която сте членове и поданици още от създаването на света.

„Какво отношение има това към нашия живот?“ Сегашният ви живот не е откъснат, независим. Той има отношение както към миналия ви живот, така и към бъдещия. Седиш пред къщата си и човъркаш една бомба. Тя е останала от далечното минало. Ти си я намерил 8 земята, *дето* била заровена от векове. Не знаеш, че тя не е избухнала, не знаеш как действа и спокойно я човъркаш. Аз съм опитен човек, познавам различните оръжия и бомби и казвам: „Остави тази бомба, тя ще ти причини голямо нещастие. Ако не ме послушаш, ще пострадаш.“ Ето случай, дето миналото носи нещастие в сегашния ти живот. Имаш чичо, който заграбил наследството от баща ти и не ти го дава. Ако го дадеш под съд, положението ще се влоши. Иди при него, поговори меко и с любов. Кажи му: „Чичо, да се

разберем по братски. Каквито и да са били отношенията ни в миналото, нека сега си подадем ръка и да се разберем като човеци.“ Ако може да му говорите с любов, той ще се примири с вас и ще даде дяла, който ви се пада. Много случаи в живота показват, че хората са имали отношения помежду си още от далечното минало. Ако отношенията им не са добри, само любовта ще ги изправи.

Както прегръщаш една идея, прегърни и човека и го стопли. Силата на човека се крие в неговата симпатична нервна система. Като знаете това, не я оставяйте отворена, да влизат и излизат през нея кой как мине. Затваряйте я с девет ключа, но прекарайте през нея девет крана, да пият от тях всички жадни. Никой няма право да влиза вътре без позволение. Аз наричам това място свещеното място, т.е. свещеното сърце на човека. Който се приближава до това място, трябва да събуе обувките си.

Бог каза на Мойсея: „Мястото, на което стоиш, е свето. Събуй обувките си.“ „Господи, чух стенанията на твоя народ“ – казва Мойсей. Когато Бог му каза да изведе евреите от Египет, той се уплаши и каза: „Господи, тази работа не е за мене.“ Мойсей беше гъгнив, не се решаваше да изпълни волята на Бога. Коя е причината за неговата гъгнивост? Страхът. Той се уплаши, когато майка му го тури в кошница и пусна в реката. Там можеха да го изядат крокодили. Като порасна, той уби един египтянин и се уплаши да не го хванат и накажат. Мойсей беше ученик на Бялата ложа, един от посветените. За да изкупи греха си, Бог го изпрати на планината да пасе овце цели 40 години и след това му даде мисия да освободи евреите от робството и да ги научи да не убиват. Бог му каза: „Тури тоягата си на земята.“ Мойсей я тури на земята, и тя се превърна на змия. „Не бой се, хвани я за опашката!“ Хвана Мойсей змията, и тя се превърна отново на тояга.

Тоягата, жезълът е символ на мъдростта. Ще хванеш жезъла си и ще се превърне на змия – първият опит. След това ще хванеш змията за опашката и ще се превърне отново на жезъл – вторият опит. Змията символизира мъдростта. „Не искам да бъда опашка.“ Опашката е край, резултат на нещо. Без опашка няма край. Главата е начало на всяко благородно дело, а опашката – неговият край. Като съберете главата и опашката на едно място, работата е свършена. Ако започваш добре и свършваш добре, ти си свършил цялата работа добре. Ако започваш зле и свършваш зле, работата не излиза на добър край. Тогава и главата, и опашката не са добри. Добре е и главата, и опашката да са хубави. Като приемеш една идея или едно учение, започни го добре, за да го свършиш добре.

„Как да се отнасяме със симпатичната нервна система? Как да я пазим? Искаме да знаем истината по този въпрос.“ Всеки може да дойде до истината и светлината. Изкуство е обаче да използва истината и светлината като художник. Всеки може да дойде до музиката, но изкуство е да се използва тя, както видният музикант я използва. Да използваш музиката като мощна сила, това е важно. Ако знаеш как да погледнеш човека, който носи оръжие, той ще го хвърли на земята и ще се откаже да си служи с него. Разбойници нападнали един виден цигулар с намерение да го оберат. Той погледнал към тях и си мислел: „Как ще се освободя от тези хора?“ Те му казали: „Хайде, посвири и на нас, да те чуем.“ Цигуларят извадил цигулката си и започнал да свири. Увлечен в музиката, той забравил, че се намира между разбойници и продължавал да свири. Като свършил, той прибрал цигулката си и тръгнал да си отива. Разбойниците, унесени в музиката, забравили, че го хванали и му казали: „Бъди свободен! Иди в света, да свириш на хората.“ Цигуларят, без да каже дума, извоювал свободата си. И разбойниците сложили оръжията си на земята и се отказали от своя занаят. Мощно нещо е музиката! В нея се крие

велика сила, каквато и в златото. Покажете на човека една златна монета и вижте какъв ефект ще произведе тя в него.

Прочетете лекцията „Любов и колективност“, VI година от лекциите на Общия клас от тома „Простите истини.“

През цялата седмица мислете върху симпатичната нервна система и доброто свещено сърце на човека, на което се дължат добрините, и напредъкът в света. Аз наричам свещеното сърце още и Божествен ум. Не мислете, че този ум е в главата. Не, главата, т.е. мозъкът, отразява нещата, сам той не мисли. Не можеш да възприемеш реалността чрез мозъка. Мозъчната система с главен орган мозъка е геометрията в живота, а симпатичната нервна система е математиката. Симпатичната нервна система възприема истината и реалността направо, а мозъкът само ги отразява. Истината е път. Тази истина се възприема от свещеното сърце, а мозъкът отразява истината в много форми.

Не се смущавайте, че множеството се отразява в много форми. И сенките имат степени на отражение. Например сянката на крушата е приятна, но сянката на ореха не е приятна. Приятно е да седиш под сянка, но след като си работил известно време. Някога и невежеството е приятно. Кога? Когато го използваш като сянка. Щом нервната ти система е изтощена, седни под сянката на невежеството да си починеш. Кажи: „Прост човек съм, много има да уча, но ще се порадвам на природата и ще си почина под сянката на това дърво невежество.“ Не мисли, че ако седнеш под сянката на невежеството, ще се унижиш. Ако мислиш, че природата нищо не ти е дала, тогава ще се унижиш – говориш неверни неща.

И тъй, ако искате да се разбирате помежду си и да наредите работите си добре, вслушвайте се в съветите и изискванията на симпатичната нервна система. Който живее в симпатичната нервна система, има едни резултати, който живее в отраженията ѝ, т.е. в

мозъка, дохожда до други резултати. Искаш да приложиш една идея, но хората те дразнят. Докато се дразниш, ти си слаб. „Хората ме подигравят.“ Не се смущавай. Който те подиграва, ще заболее и ще се обърне към тебе да му помогнеш. Ти ще му се отзовеш и така ще се създадат приятелски отношения между вас. Не се смущавай от подигравките и дразненията на хората. Само така ще бъдеш неуязвим към отрицателните сили в природата. Ако им се поддадеш, ще те обезсилят.

Някои от учениците в класа искат да изучават тайните на йогите. Преди да дойдете до това знание, изучавайте симпатичната нервна система, за да се тонирате. Ако между мозъчната и симпатичната нервна система няма хармония, нищо не може да се постигне. Работете върху себе си, да организирате своя мозък. Колкото по-организиран е мозъкът, толкова по-добре действа симпатичната нервна система. Разногласието между хората се дължи на неорганизирания мозък. В мозъка се явяват различни разстройства, които причиняват недоразумения между хората. Изобщо симпатичната нервна система не се разстройва. Но когато се прекъсват теченията, които идат от симпатичната нервна система към мозъка, нарушава се дейността и на двете системи.

Омразата нарушава правилната дейност и на двете системи. Престани да мислиш за човека, когото мразиш. Забрави, че той ти е причинил някаква пакост. Не мисли за обидата, която някой ти причинил. Казал ти, че си прост, че произлизаш от долно семейство. Кажи си: „Аз зная, че произлизам от висок род. Че съм облечен в прости дрехи, това нищо не значи. Зная, че съдържанието ми е ценно. Животът, съзнанието, които ми са дадени, имат висока цена. Те идат от велик източник.“ И семето, затворено в кутийка, е малко и просто. Дайте му условия да поникне и израсте. Тогава ще видите какво крие то в себе си.

От всички се иска нова мисъл. Старият начин на мислене е неестествен. В него има нещо анормално. Защо човек не мисли право? Защото гледа на сенките и на отраженията като на реалност, а отхвърля самата реалност. Докато си в сенките и в отраженията на живота, там мисълта ти върви по индуктивен или дедуктивен метод. Дойдеш ли до реалността, тя изключва всякаква индукция и дедукция. Реалността превежда мисълта в геометрични и математични истини и ги прави ясни. Реалността започва с малките величини. Тя не иска да направи човека изведнъж богат. „Искам да направя нещата ясни за мисълта си." Внеси хармония между двете системи и ще придобиеш светлина. Симпатичната нервна система е свързана с възвишения свят, а мозъчната – с физическия свят. Между тия два свята има отношение, затова те трябва да се хармонизират. За да постигнеш това, пази се от отрицателните влияния, не се поддавай на тях. Че те обиждат, че те критикуват, не се смущавай. Може критиката да не е на място. Ако е на място, ще придобиеш нещо от нея.

Работете върху себе си, да се подмладите. „Как ще стане това?" Чрез мисълта, чрез гимнастика. Ако симпатичната нервна система не взима участие в гимнастическите упражнения, нищо не можете да постигнете. Без упражнения човек не може да се подмлади. И чиновникът, като седи осем часа на стол, без да иска, движи краката си, прави известни упражнения, но те са дисхармонични. Каквито и да са тези упражнения, без тях положението му щеше да се влоши. Правете всеки ден упражнения около 15-20 минути за симпатичната нервна система. Така именно работите ви ще се наредят добре. Ако отделните хора, както и обществата бяха организирани, работите им щяха да бъдат наредени. Днес светът се нуждае от герои. За да учиш, трябва да бъдеш герой. Големи препятствия среща ученикът на пътя си. Ще преодоляваш препятствията и ще вървиш напред.

Като изучава Библията, човек среща неща, които засягат или ума, или сърцето му. Други неща засягат симпатичната нервна система. Важно е да се различават тези неща и разумно да се използват. Четеш един роман, който засяга или само ума, или само сърцето. Това не е правилно. И романът трябва да засяга едновременно и ума, и сърцето. Четеш „Клетниците" от Виктор Юго. Възхищаваш се от великолепното изнасяне на героя Жан Валжан. Казваш: „Защо не съм и аз като Юго?" Не, само един Юго можа да изнесе толкова сполучливо героя Жан Валжан. Роман като „Клетниците" само веднъж може да се напише. Втори подобен на него не може да се създаде.

Като говоря за симпатичната нервна система, мога да ви дам упражнения за развитието ѝ, но опасно е, ако умът ви взима участие в тях. Влезе ли умът, ще развали работата. В случая доброто в човека трябва да бъде на първо място. Ако не си добър, каквито знания и да имаш, те няма да ти помогнат. Добрият човек в широк смисъл на думата е благороден, богат и силен. Има движения на доброто, но има движения и на лошото. Движенията на честния човек коренно се отличават от движенията на крадеца. Виждали сте какви движения прави котката, когато дебне мишката. Такива са движенията и на крадеца. Пазете се от тези движения, за да не се свързвате с престъпниците. Следете движенията, които правите с очите, с устата, да не изпадате под влиянието на отрицателните сили в природата. В древността окултните школи са изучавали движенията на човека в най-малки подробности. Не е безразлично какво движение ще направиш с очите или с устата си. Окултната школа не позволява и най малката дисхармония в движенията.

Помни: движенията, упражненията, които човек прави, крият в себе си велика, мощна сила. Те са необходими както за младия, така и за стария. Обаче старият се срамува да прави упражнения и казва:

„Моето време мина!“ Според него и центърът на слънцето е в покой. Лъже се той. Центърът на слънцето е в покой спрямо своите части, но е в движение спрямо друг център, вън от него. Във вселената всичко е в движение. Следователно старият е стар при известни условия, а невсякога. И младият не е всякога млад. Същото се отнася и до учения, и простия. Учен си само при известни условия. Щом излезеш от тези условия, ти си прост човек. Кое е по-добре: да бъдеш колело в колата или самата кола?

Да се върнем към истината, която всеки търси и се пита що е истина. Истината е формата, в която се въплътяват всички неща. Истината започва с буквата „и“, която се пише по няколко начина: на латински със знака „i“, а на български с „и“. Буквата „i“ представя първата проява на реалността, а „и“ – последната проява. Между тези две букви се поставя буквата „л“ – също проява на реалността. Стремете се да влезете в света на истината и любовта, т.е. в света на светлината и чистотата. Тези два свята могат да ви запазят от калта на физическия свят. Ако се натъкнете на тази кал, бъдете майстори да направите от нея грънци, стомни. Стойте далеч от калта. Много тайни има в живота. И най-малката форма крие в себе си една тайна. Вземеш една ябълка и веднага я туряш в устата си. Знаеш ли какво представя ябълката? Тя е написана книга. Който може да чете, ще научи много неща. Казва се в Писанието, че на пророка бил даден един свитък. Той първо го прочел, а после го изял. В устата му било сладко, а в стомаха горчиво.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас 16 к>ни 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ТРИ ВИДА ПРОЦЕСИ

Размишление

Изкуство е да прилагаш това, което знаеш. Съществуват три вида движения, които трябва да се различават. Едното движение е физическо, външно, другото движение е органическо, а третото – психическо. Те могат да се представят във вид на концентрични кръгове. Вътрешният кръг представя психически процес. Вторият кръг представя органически процес, а третият – механически. Ще кажете, че съвременната наука не разглежда така процесите. Не се смущавайте от това. Много неща, за които науката говори, са верни, но много от тях ще се изменят. След десетки, стотици, хиляди години науката ще претърпи големи изменения и много празнини ще се запълнят.

Като се говори за истината, казват, че тя трябва да се обясни по окултен начин. По който начин да се обяснява, истината си остава необяснена. Тя не може да се обясни нито по обикновен, нито по религиозен, нито по окултен начин. Когато се обясняват процесите по механически начин, трябва да се знае, че е механически. Дали ще се обясняват по органически или психически начин, и това трябва да ви бъде ясно. Резултатите от трите процеса са различни. Механическият процес е свързан с органическия, а органическият с психическия. Значи те са тясно свързани помежду си. Невъзможно е *един* механически или външен процес да не е свързан с другите два процеса.

Следователно всяко външно движение, извършено по какъвто и да е начин, е свързано с двата вътрешни процеса – с органическия и психическия. В механическия процес влизат външните движения, а в

органическия и психическия процеси влизат чувствата и мислите. И тъй, каквато мисъл и да проникне във вашия ум, тя непременно ще произведе известен резултат в органическия и психическия свят, а оттам – и в механическия. Значи от това, което човек мисли, чувства и върши, непременно ще има резултат в неговия вътрешен живот.

Под „вътрешен живот" разбираме проява на трите процеса в човека. Ако музикантът има ясна мисъл за музиката и я чувства правилно, а не може да ѝ даде външен израз, неговата музика ще бъде неразбрана. Трите процеса трябва да се проявяват едновременно както в музиката, така и във всички области на живота. Как може да се изрази добрият живот, ако липсва един от тези процеси? Направиш едно движение, което изразява твоето неразположение или недоволство. Ти мислиш, че никой не те вижда, но природата държи сметка за всичко, тя хроникира всичко. Тя държи сметка и за най-малкото мръдване на мускулите. Понеже изразходваш известно количество енергия, природата иска да знае къде отива тази енергия и как се използва. Тя иска да знае за всеки даден момент какъв процес се извършва – механически, органически или психически. Ще кажете, че не е важно какво движение си направил, как си мръднал устата си. Не е така. Ако не държиш точна сметка и не следиш движенията си, органическият и психическият свят отдавна щяха да фалират.

Сега не се спирайте на въпроса, защо светът е създаден така. Който си задава този въпрос, той се поставя в положението на човек, който се мисли по-умен от разумната природа – творецът на цялата вселена. Някои учени, като изучават устройството на окото, намират известни дефекти в него. Те казват, че природата би могла да създаде по друг начин окото. Какъв дефект има човешкото око? Има наистина някаква аномалия, но дали е в замисъла на природата, или в ума на тези учени, това е въпрос. Аз мисля, че в ума на тези учени има някакъв дефект, а те го приписват на природата. Днес няма по-

съвършен орган от човешкото око. Нека учените, които критикуват природата, се опитат да създадат такъв организъм, в който механическите, органическите и психическите процеси да стават едновременно.

На какво се дължи дисхармонията както в душата, така и в организма на човека? Тя е последствие на нарушената връзка между трите процеса. Стомахът ти не работи добре. Защо? Процесите в храносмилателната система не стават добре. Някога черният дроб не работи добре, някога сърцето не работи добре, някога мозъкът се отказва да работи. Казваме, че причината на тези неразположения се дължи на някакви утайки в нервната система. Верен е този извод, но отде са дошли тези утайки? Светът е пълен с утайки: утайки в ума, утайки в сърцето и в целия организъм. Тези утайки и натрупвания са резултат на дисхармонията между трите вида процеси.

Да допуснем, че вие се интересувате от въпроса, колко години може да живее човек на земята. Някой може да живее много време, а друг – по-малко. Как ще определите колко време ще живее един човек на земята? Има няколко начина за определяне дължината на човешкия живот. Един от простите начини е следният. Туриш пръста си отгоре на кожата, натискаш малко. Ако на мястото, дето си натиснал, остане трапчинка, този човек няма да живее дълго. Ако натиснете с пръста си върху кожата на някого и трапчинката бързо изчезне, той ще живее дълго. У него има енергии за живот. В първия случай природата казва на човека да бъде внимателен към живота и да използва разумно неговите енергии. Във втория случай тя му обещава дълъг живот.

Правете опити, да видите след колко време се изгубва трапчинката. Ако искате да имате точни опити, може да си служите с часовник: някога трапчинката се заличава след две-три секунди или няколко минути, а някога остава през целия ден.

Вътрешният кръг от трите концентрични е свързан с мозъчната система. Средният кръг е свързан със симпатичната нервна система, а външният – с мускулната система. Как ще познаете дали мозъчната и симпатичната нервна системи действат правилно? По болезненото състояние на човека лекарите се произнасят за неправилните функции на тези системи. Според мене лекарите трябва да изучават не само болезнените състояния на човека, но и здравословното му състояние. Щом познават добре здравословното състояние на организма, лесно могат да разберат отклоненията, които стават в него. Ако мисълта на човека не е ясна, ако той гледа на нещата като през мъгла, това показва, че в мозъка му има малка аномалия.

Мислиш върху идеята за Бога и след време казваш: „Няма Бог." Аз пък ще ти задам въпроса, ти съществуваш ли, или не съществуваш. Да казваш, че Бог не съществува, то е все едно да се съмняваш в своето съществуване. Запитай се: „Съществувам ли аз като реалност, или не? Откъде съм дошъл и накъде отивам? Зная, че ще умра, нищо повече." Като умреш, къде ще отидеш? В черната земя. Какво е черната земя? Ето въпроси, които и досега остават неразрешени. Вие тъпчете черната земя, която е пълна с философи. Тревата, листата, и това са философи, които оставили телата си да ги използват. Какво представя философът вън от своето тяло? Де е той? философът оставя дрехата си на земята, а той сам заминава за безпределното пространство. Той оставя даже праха от дрехата си, та като стъпвате на него, да възприемете неговата философска мисъл. Благодарете, че има много философи на земята.

Важен е сега въпросът, откъде иде човек и накъде отива? Бодната капка в пространството, и тя иде отнякъде. Тя иде от големия океан. Къде отива? Пак в големия океан. Като е дошла на земята, спечелила ли е нещо? Като заминава, губи ли нещо? И като е дошла, не е спечелила, и като заминава, нищо не е загубила. Какво е тогава

нейното значение? С идването и заминаването ѝ става известна обмяна. Работата, която е свършила бодната капка, е очебийна. Като си замине, тогава се вижда работата, която тя е свършила. Водните капки в океана се нареждат според работата, която са свършили на земята. Онези, които са свършили по-малко работа, те заемат дъното на океана. Онези, които са свършили повече работа, са към средата, а които са свършили най-много работа, стоят на повърхността на океана. Казваш – не ти трябва много учене. Ти си на дъното на океана. Ако си учен, ще бъдеш на повърхността на океана, ще се ползваш от благата на природата.

С други думи казано, свободата на човека зависи от работата, която той свършва на земята. Работата, която свършваш на физическия, духовния или умствения свят, определя мястото на човека. Всяка мисъл, която влиза във вашия ум, трябва да ви остави нещо. Оставете настрана вашите песимистични мисли и чувства. Песимизмът е неестествен за човешкия живот. Ти носиш тесни обувки и от притеснение ставаш песимист. Много просто – събуй тесните обувки и ходи няколко часа бос. Дай на човека тесни обувки, и той ще стане песимист. Дай му удобни меки обувки, и той става оптимист. Напълнете джоба на бедния с пари, и той ще стане оптимист. Изпразнете джоба му, и той става песимист. Пълната торба с хляб прави човека оптимист. Празната торба го прави песимист. Песимизмът и оптимизмът са отношения.

Мнозина отдават погрешките в човешкия живот на Сатурн като песимист. Всички хора, които имат отрицателните качества на Сатурна, са песимисти. В друго отношение той е философ и критик. Всъщност Сатурн не е песимист. Ако беше такъв, той щеше да се убие. Той има само песимистични настроения, но не е песимист. Песимизмът е болезнено състояние. Когато липсва нещо на човека, той става песимист. Като му дадеш това, което му липсва, той става

оптимист. Песимизмът е нощ, а оптимизмът – ден. Ето защо песимистът трябва да спи, да забрави всички тъги и скърби. Ако си в умствения свят, трябва да заспиш. Ако си на физическия свят и те заболи ръка, няма да работиш. Това е философия. „Ама работата ми ще остане назад.“ Нека остане! С два-три деня нищо няма да загубиш, поне ръката ти ще оздравее. И като оздравее ръката ти, ще свършиш повече работа, отколкото с болна ръка. Работи, без да уморяваш и нараняваш ръката си. Щом те нападне песимистично настроение, ти почиваш вече. Песимизмът не разрешава въпросите. Песимистът се страхува, че ще умре гладен. Той си мисли: „Какво ще стане с мене след двадесет години?“ И конят, затворен в обора без храна, казва: „Какво ще стане с мене, ако не ми дадат да си хапна слама?“ Ще отслабнеш. За да не стане това, ще извикаш слугата си и ще му кажеш да нахрани коня. Има кой да се грижи за коня, няма защо да се смущава той.

„Какво ще стане с нас?“ Единственото нещо, което може да стане, – ще поолекнете малко. Като дойде господарят, той ще се погрижи за вас. Както по теглото на коня се познава дали се е хранил, или не, така и по теглото на човека се познава колко храна е приел. Някога слугите обичат да лъжат. Кога лъжат те? Когато не са изпълнили задълженията си. И човек, като не храни коня си навреме, той лъже. Слугата се оправдава с това, че не знае къде е храната на коня. Това не е причина за оправдание. Ти не си постъпил разумно спрямо себе си. Разумност се иска от всички. Често младият казва: „Ще се самоубия.“ Защо ще се самоубиеш? Че работите ти не вървят добре. Той минава за смел, решителен, за герой, а иска да се самоубие. Щом не става според желанието му, ще се самоубие. Това не е геройство. Знаете ли какво значи да се самоубиеш? Една крайно упорита жена, недоволна от мъжа си, му казала: „Да знаеш, че ще се удавя.“ „Смееш ли?“ „Аз съм свободна, разполагам със себе си, ще се удавя.“ Тя тръгнала към

близката река, и той след нея. Като стигнала до реката, тя се обърнала към мъжа си и казала: „Защо мълчиш? Кажи поне да не се хвърлям.“

Така и вие, намислите да се самоубиете, а се обръщате назад, дано някой ви види и попречи да го направите. Казвате: „Как не се намери някой да каже, че работата ми ще се оправи, та да не се убивам! Мъжът трябваше да каже: „Жена, не отивай да се давиш. Не мога да живея без тебе!“ А той я оставя свободна да прави каквото иска. Защо коларят трябва да остави колата си вън от реката? Той решава да мине край реката, да я обиколи, отколкото да влезе вътре.

Съвременната педагогия се нуждае от нов начин на възпитание и самовъзпитание. В природата съществува метод, чрез който човек всякога може да си помогне. Той е изключителен метод. Дали той е изпитан и проверен, не е важно. Той всякога може да се опита. Какъв е методът, няма да кажа, но всеки може да го опита. За тази цел човек трябва да мине през двете крайности: оптимизъм и песимизъм. От крайната надежда да дойдеш до крайното обезсърчение. Като се намериш в средно състояние, ще опиташ този метод.

Какво разбираме под „краен оптимизъм“ и „краен песимизъм“? Искаш да следваш в странство. Един приятел ти обещава да те подържа. Ти си доволен, щастлив и казваш: „Наредиха се работите ми, ще замина за странство. Сбогом, неблагоприятни условия!“ На ума ти не дохожда мисълта, че може да стане нещо и да ти попречи да заминеш. Последният ден обаче приятелят ти фалира, остава без стотинка в джоба. Той казва: „Обещах да те поддържам, но изгубих всичкото си богатство – нищо не ми остана.“ Отчаян, обезсърчен, ти решаваш да се убиеш и тръгваш към близката гора. Търсиш здраво дърво, да се обесиш на него. В този момент срещу тебе излиза една мечка. Като я видиш, ти се уплашиш и хукваш да бягаш. От страх спъваш се и падаш на земята. Мечката се приближава до тебе, почва да те мирише и се отдалечава. Страхът от мечката измества в тебе

желанието да се самоубиеш. Сега провидението ти иде на помощ. На излизане от гората ти срещаш един професор, който почва да се разговаря с тебе и между другото те моли за една услуга. „Виждам, че си беден момък, искам да ти помогна да следваш университета, срещу което всяка сутрин ще ми палиш печката.“ Кажеш ли, че не искаш да се занимаваш с тази работа, и тук пътят ти за следване ще се прекъсне.

Знайте, че когато човек дойде до крайния предел на своето отчаяние, помощта ще дойде. Нека утихне сърцето ти, нека се успокои и чакай – помощта иде. Съществува промисъл в света. Ще ви дойде помощ оттам, отдето не очаквате. Вярвайте в Божествения промисъл. Той иде по такъв начин, че вие сами ще се чудите как е станало това. Никой не може да предвиди начина, по който иде помощта.

През време на международната война в Съединените щати случило се една част от участващите войници във войната останали 3-4 деня без хляб. Наложило им се да гладуват. Те дошли до такова отчаяние, че помислили да напуснат фронта. В това време един американец решил да изпрати на войниците на бойното поле две-три коли хляб. В момента на най-голямото отчаяние на войниците хлябът дошъл. Ето как работи Божествения промисъл! Докато войниците били в отчаяние, в ума на този американец дошла идеята да им достави хляб.

Знайте, че когато сте 6 най-голяма мъчнотия и затруднение, природата е предвидила вашите нужди. Тя ще ви помогне, но не по начин, както вие мислите. Тя е начертала свой план, по който да ви помогне. Вие говорите за растене. Растенето не става както вие мислите. Наблюдавали ли сте по колко израствате всеки ден? Кой от вас е правил статистика как е расъл от първата до двадесет и първата си година? Ако първите десет години не сте могли да правите

наблюдения, от десетата година нататък правили ли сте наблюдения? Знаете ли колко сте пораснали на дължина и на широчина? Нито един от вас не е правил подобни наблюдения, даже и майката не се е занимавала с такива наблюдения. Ако тя би мерила как расте детето, щеше да има ценна статистика за неговия растеж. Интересно е да се види колко израства детето в продължение на 24 часа. Така тя щеше да се домогне до някои вътрешни процеси в развитието на детето. Добре е да наблюдавате деца с кръгли и продълговати лица, да намерите разликата в характерите им. Деца с кръгли лица са при по-добри условия от тези с продълговати лица. Човек с кръгло лице се справя с обезсърчението за няколко минути, а онзи с продълговато лице не се справя лесно. Човек с кръгло лице е предразположен към затлъстяване. Той носи излишен товар, който може да пречупи гръбначния му стълб. Такъв човек заболява от подагра. Препоръчва се често изпотяване, за да свали част от товара си.

Дължината на човешкото лице зависи от трите концентрични кръга. Когато дейността и на трите кръга е хармонична, създават се красиви човешки типове. Чертите на лицата им са съвършени. В тях кривите и правите линии са хармонични. За следния път, опитайте се да нарисувате типа на идеалния човек, както вие го схващате. Не е важно как го рисуват художниците, но как го разбира всеки от вас поотделно. Вие се смеете, не вярвате, че можете да нарисувате типа на идеалния човек. Защо се смеете? Какъв е произходът на смеха? Някога човек се смее, когато е намислил нещо, в което сам не вярва.

Вървят двама американци и виждат един петел, пред който има царевица. Той рови с краката си и кълве. Американците разискват философски въпроси, но като виждат петела, започват да се смеят и казват: „Петелът мисли, че като рови по тротоара, оттам излиза царевицата." Ето и ние, като разсъждаваме по философски въпроси, приличаме на този петел. Ние мислим, че като се ровим в мисълта си,

ще извадим царевица. Царевицата не излиза от камъните. Няма защо петелът да рови. Той си мисли, че ако не рови, няма да има царевица. Камъните нищо не дават. Не трябва много да се мисли. Като туриш две-три зрънца на едно място в земята, върви си по работата. Казваш: „Тази работа няма да стане." Защо? Ти не разбираш законите, по които тя може да се нареди. Ако разбираш законите на живота, всички работи се нареждат добре.

Изучавайте движенията на лицето, защото всяко движение – правилно или неправилно, се отразява върху мозъка, както и върху симпатичната нервна система. Изучавайте също и движенията на устата си. Някой стиска много устата си, а друг я отваря повече, отколкото трябва. Каква сила се крие в стиснатата, т.е. в затворената и отворената уста? Стиснатата уста означава много енергия. Питам този със стиснатата уста: „Мислиш ли, че като си стиснал устата, ще се заоблачи, ще загърми, ще стане земетресение?" „Не, времето е хубаво, ясно, слънцето грее, хората си вървят по пътя, свободни и весели." Ти представяш особен екземпляр.

Изучавайте себе си и знайте, че всяка поза, която вземате, е отражение на окръжаващата среда. Добре е, като се изучаваш, да намериш себе си, т.е. това, което търсиш. Някога го намираш, приятно ти е. Някога виждаш черта, която не е твоя и не ти харесва.

И да искаш, не можеш да се освободиш от нея. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да се освободи от наслояванията. Щом се освободи от тях, тогава започва да гради новия живот.

Човек стиска чрезмерно устните си, когато се нарушава вътрешното му равновесие. Щом изгубиш равновесието си, не стой прав, а седни на земята. Иначе може да паднеш и да се удариш. Ако това не помага, легни на гърба си. Тури едната си ръка на корема, а другата – на гърба. Концентрирай мисълта си към центъра на земята

и към центъра на слънцето. След няколко минути равновесието ти ще се възстанови. Нови енергии ще потекат в организма ти. Нова мисъл ще влезе в ума ти и ще разбереш, че няма смисъл да се обезсърчаваш и отчайваш. Щом се е родил на земята, човек се развива при условията, които му са дадени. Не губете своя стремеж. Често вие искате да станете това, за което не сте родени. Ти не си роден за музикант, не си блъскай главата. Не си роден и за поет, не си блъскай главата.

Някой пита: „За какво съм роден?“ Роден си да биеш тъпан. Ще биеш тъпана, докато намериш онова, за което си роден. Може да дойдеш в противоречие, но когато се дават роли в театъра, могат ли всички да вземат главните роли? Обикновено даровитите актьори взимат главните роли. Случва се даровити актьори да играят малки, обикновени роли. И тези роли са от значение. Дали изпълняваш ролята на цар, на княз, на виден човек, това нищо не значи. Някога може да изнесеш хубаво и малката роля. Цял живот няма да изпълняваш тази роля! След десетина представления може да вземеш голяма роля. За да бъдеш свободен, трябва да си доволен от всяка роля, която ти се дава. Утре ще ти дадат друга роля.

Като преживявате приятни и неприятни чувства, вие сте на сцената, играете различни роли. Как познавате, че един човек изпитва неприятни чувства, че е неразположен, че го мъчат лоши мисли? Как познава студентът, че професорът му не е разположен? Той започва да къса студентите, мрачен е, навъсен. Трябва да мине известно време, за да се измени състоянието му. Как ще стане това? Ще го погледнеш право в очите, ще му се усмихнеш едва забелязано. Това ще се отрази приятно на професора. Той е намусен, а студентът му отговаря с усмивка. Доброто трябва да излезе срещу лошото. На лоши мисли и желания не отговаряйте с лошо. Поставяйте контрастни положения. Срещу злото поставяйте доброто. Понеже

живеете в света на контрастите, неизбежно ще срещате противоречия. Срещу всяко противоречие туряйте доброто. Там е вашата сила.

Оплакваш се, че те сполетяло нещастие. Провидението ти го изпраща, за да те научи на нещо. То ти дава някакъв урок, иска да те направи герой. Ти си слаб, хилав, едва носиш пет килограма тежест. За да се калиш, провидението всеки ден увеличава товара ти, иска да станеш силен, да заякнеш. От гледището на природата страдащите са героите в света. Колкото по-голямо е страданието, толкова геройството на човека е по-голямо. „Отчаях се вече.“ Нищо от това, герой ще станеш. Радвай се, че страдаш. Ако нямаш страдания, ти ще останеш слаб, хилав, какъвто си се родил.

Тръгнали на път господар и слуга. Господарят бил краен скъперник, а слугата – щедър, широк човек. Среща ги един просяк. Господарят отминава, нищо не дава на просяка, но слугата го спира и казва: „Господарю, дай нещо на този бедняк. Аз съм готов да работя за него.“ Засрамен от слугата си, господарят изважда кесията и дава на слугата пари, да ги предаде на просяка. Господарят има вяра в слугата си и знае, че каквото каже, ще го направи. И на вас казвам, ако господарят ви е богат, но скъперник, кажете му: „Господарю, помогни на бедния и страдащия. Ако ти не направиш това, аз ще работя вместо него и ще му помогна.“ Дайте пример на своя господар, да види как трябва да се живее.

Бъдете готови при всички условия да правите добро. И нищо да нямате, кажете: „Аз ще работя вместо бедния, и пак ще му помогна.“ Не само да взимате, но и да давате. Нека всякога минава от вас. Кажи: „Ще давам, даже и от мене да замине.“ Ако не можеш да работиш, помоли ближния си, той да помогне вместо тебе. „Ще ме послуша ли?“ Ще те послуша. Щом имаш вяра в доброто, думата ти ще даде добър резултат. Не може да проектираш една добра мисъл, без тя да се реализира. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство дават добри

плодове. Кога? Не след много време. Човек е фактор в живота, ако не за всичко, поне за много неща. Всеки трябва да знае, че е дошъл на земята да свърши една работа, която никой друг не може да свърши. Ако не я свърши, той ще остави една междина в целокупния живот. А това не се позволява. Опитайте се за следния път да нарисувате образа на идеалния човек.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас 23 юни 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ЖИВОТ И ИДЕАЛ

Тайна молитва

Кой от вас се опитвал да нарисува образа на идеалния човек?

Как определят писателите и поетите понятието „идеал“? Макар и отвлечено понятие, идеалът е свързан със живота. Вън от живота, идеалът не съществува. Онзи израз на живота, който постоянно се реализира и остава нереализиран или постоянно се осъществява и остава неосъществен, е идеал. Това, което се постига само за момент, не е идеал. Идеалът постоянно се постига, и пак остава непостигнат. Идеал ти е например да станеш богат. Колко богат можеш да станеш? Сам за себе си не можеш да станеш богат, хиляди хора трябва да се коопериpermanent с тебе. Имаш идеал да станеш учен. Сам не можеш да станеш учен, хиляди учени трябва да се кооперират с тебе. Преди тебе хиляди хора са работили в областта на науката. За да станеш учен, ти трябва да събереш всичкото тяхно знание.

Като ученици вие трябва да имате ясна представа за всяка мисъл, която минава през вашия ум. Мисълта е важна не само като процес. Например лесно се говори за музиката, но в нея има ритъм, пластика, израз. Изразът се отнася до външната страна на музиката, а ритъмът – до вътрешната страна. Пластиката пък е прилагане на ритъма. Дето има пластика, там е красотата. Значи и идеалът, който има отношение към красотата, е пластичен, устойчив. Идеалът е сила, с която човек може да си пробие път навсякъде. С един лев можеш ли да си пробиеш път? Не можеш. Колкото и да казваш, че този лев е разменна монета, никой няма да му обърне внимание. Всеки ще *го* погледне и ще си замине. Много естествено, един лев е това, не са хиляди и стотици хиляди левове. Друг е въпросът, ако знаеш добре

поне един чужд език. С него ще си пробиеш път в тази страна, чийто език знаеш. Ако знаеш десет езика, ще си пробиеш път навсякъде. Според някои идеалът е цел, към която човек се стреми. Например стремиш се към планинския извор. Защо се стремиш? За да задоволиш жаждата си. Като уталожиш жаждата си, ти възстановяваш силите си. Следователно постигането на известен идеал възстановява силите на човека. И наистина, когато изгуби идеала си, човек губи силата си.

Да живееш без идеал, значи да си човек без вяра. Някой казва: „Аз не вярвам в хората, не вярвам в природата, в нищо не вярвам." Не вярваш в хората, но ги търсиш. „Не искам да бъда богат." Не искаш богатство, но го търсиш. „Не искам да бъда учен." Не искаш да бъдеш учен, но търсиш знанието. „Не се интересувам от общественото мнение." Не се интересуваш, но търсиш общественото мнение. Ти търсиш всичко онова, което отричаш. Всичко отричаш и вярваш в това, което отричаш. Казваш, че не се страхуваш, а дрехите ти треперят от страх. Страхът има велико предназначение.

Всичко, което е на място, допринася известно благо на човека. Щом нещо не е на място, то го спъва. И най-голямото благо, не на място приложено, причинява голямо зло на човека. Например голямото богатство, неправилно използвано, причинява нещастие. Какво ще правите с това богатство? Как ще го разпределите? За какво ще ви послужи то, не знаете. Искате да бъдете учени. Какво ще правите със знанието, което имате? Някой от вас е астролог, може да предсказва какво ще стане след хиляда години. Къде ще приложи това знание? И в най-голямото богатство, и в най-голямото знание се крие известна горчивина. Значи сладкото и горчивото са две крайности в живота, които взаимно се неутрализират. Горчивините в живота се лекуват със сладостите. Горчивините причиняват страдания, а сладостите – радости. Радостта има за цел да премахне горчивината.

Горчивината е външната страна на скръбта. Горчива е скръбта като пелин. Някои употребяват пелин против треска. Като ѝ дадеш пелин, тя бяга вече навън. Треската, както и всички други болести, се дължи на живи същества. Скръбта и радостта също се дължат на живи същества. Когато детето заболее, майката търси лек против болестта и като намери такъв, тя се радва.

Питам, кое радва майката? Детето. Кое радва учениците? Знанието, което придобиват. Кое радва поета? Поезията, която той пише. Кое радва музиканта? Музиката, която го вдъхновява. Четете поезията на някой поет или слушате произведението на даден музикант и знаете, че зад всичко това се крие едно разумно същество – поетът или музикантът.

И тъй зад проявения живот се крие нещо разумно, т.е. великата разумност. Какво се крие зад непроявения живот? Нищо не се знае. Проявеното не се забравя. Ако нещо се прояви и се забрави, това показва, че му липсва интензивност. Изобщо интензивните неща не се забравят. Има една страна в живота, в която всичко може да се прояви. Някога човек се намира в положението на дете, което стои на морския бряг и наблюдава морето. Вълните непрекъснато заливат брега и заличават стъпките му. Така и вие, пишете нещо, но вълните заличават написаното. Има една област в живота, дето всичко се заличава. Не влизайте в тази област. Тя е неутралната зона В живота. Там нищо не може да се направи. Щом напишеш нещо, вълните ще го заличат.

Вземете например отвлечената идея за доброто. Всеки иска да бъде добър. Какво се разбира под понятието „добър“? Какво означават думите „искам да бъда добър, силен, умен“? Ако си добър, непременно ще бъдеш силен. Добрият не може да бъде слаб. Когато добрият влезе в среда между размирни хора, без да говори, без да прави някакви движения, всички млъкват. Как става това? Той

излъчва от себе си сила, която внася разположение в хората. Добрият излъчва мекота и топлина, която може да смекчи температурата и в най-студената стая. Силният може да те носи на ръце, но не и да те стопли. И учениците носят учителите си на ръце, но някога зле им отмъщават. Едни от учениците носят учителя си на ръце, когото обичат, други ученици използват случая да отмъстят на учителя. Те го носят, но същевременно го щипят. Като го свалят на земята, учителят казва: „Никога вече няма да се оставя да ме носят ученици.“

Помнете – вие трябва да се справите с противоречията на вашия ум и на вашето сърце. Има противоречия в живота, с които също трябва да се справите. Ти си свършил университет, имаш много знания. Знаеш как се върти Земята около оста си и около Слънцето. Знаеш как се движи Луната, можеш да решаваш и най-мъчните задачи. Обаче един ден минаваш през една гора и срещу тебе излиза мечка. Какво ще правиш сега? Как ще приложиш знанието си? Да бягаш, не можеш, краката ти се подкосили от страх, а мечката бяга по-бързо от тебе. Да се качиш на едно дърво, не можеш, не си сръчен, а то е далеч от тебе, ще срещнеш мечката. Да стреляш срещу нея, пак не можеш, ръцете ти треперят. Как ще се справиш с мечката?

Може да се намерите и пред друга мъчнотия. Както вървите, виждате, че пред вас иде трен. Ако останете на пътя, той ще ви смачка, няма време да спре. Който разбира движението на стрелките, лесно ще се справи с положението. Ще врътне една от стрелките, и тренът ще вземе друга посока на движение. Следователно всяка идея има свой специфичен начин на прилагане. Затова трябва да изучавате формите и законите, на които се подчиняват идеите. Също така, за да се справите с противоречията в живота, вие трябва да разчитате на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Да разчиташ на тях, това значи да ги владееш. Попаднал си в тропическа зона и се натъкваш на една голяма боа, дълга 7-8 метра. За да я избегнеш, трябва да

бъдеш предвидлив, да носиш един съд с прясно мляко. Като видиш боата, остави съда с млякото на пътя ѝ и бягай. Там е спасението ти. Ако речеш да се качиш на дърво, тя се качва по-добре от тебе.

Какво представя боата в живота? Тя не е нищо друго освен разбойници, които ви обират. Ти носиш мляко със себе си – твоето богатство. Остави котела с млякото на разбойниците, вдигни ръцете си нагоре и бягай. Като употребят млякото, те ще оставят котела за тебе. Котелът, това е твоето тяло. Ти пак ще забогатееш, т.е. отново ще напълниш котела с мляко. За онзи, който знае законите, лесно се придобива богатство. За онзи, който не знае законите, придобиването на богатството е събиране просо от земята. Ако разпилееш иглите си в тревата, как ще ги събереш? Умният взима един голям магнит и го насочва към мястото, дето са иглите. Всички игли се полепват по магнита. Той ги прочете, туря ги в кутия и си отива. Глупавият рови из тревата с часове, и пак не може да ги събере. Ученият лесно се справя с мъчнотиите си. Той има знания, с които разполага всеки момент. Някой казва: „Аз разчитам на Господа." Добре е да разчиташ и уповаваш на Господа, но пръв ти трябва да работиш. И господарят казва, че разчита на слугата си. Но тъкмо когато разчиташ на слугата си, той заспива. Тогава? Ами ако слугата ти се разболее? В края на краищата, ти ще се убедиш, че първо трябва да разчиташ на себе си, а после на другите.

Често вие разчитате на новите идеи повече, отколкото на себе си. Приемеш една нова идея и хвърчиш от радост. Да, но тази идея трябва да се приложи. Твоят слуга може да ти помогне, може и да не ти помогне. Какво ще правиш тогава? Трябва да я приложиш, да знаеш по какъв начин става това. За да постигнеш нещо, трябва да бъдеш умен. Двама българи следвали по математика в Русия. Единият от тях живял в едно семейство, чиято дъщеря изучавала музика, та с часове свирила на пиано. Дошло време за изпити, но студентът не

могъл да учи, пианото го смущавало. Чудел се какво да прави, изпитът му щял да пропадне. Да напусне стаята си не могъл, нямал средства да си излезе. Един ден другарят му – също българин, му казал: „Аз ще ти помогна." „Как?" „Ще видиш." Взел той гайдата си и дошъл в дома на приятеля си, който учил за изпит. Надул гайдата и започнал да свири. Приятелят му се разиграл. Така продължили с часове. Единият надувал гайдата, а другият играел. Като чула този шум, хазяйката веднага влязла в стаята на своя квартирант и го запитала: „Какво е това?" „Веселим се, свирим и играем." „Моля ви се час по-скоро ми освободете стаята. Ето, връщам ви парите, които ми дадохте в предплата, само ме освободете." Той взел парите и си наел друга квартира.

Ще кажете, че това е хитрина. И хитрина да е, важно е, че студентът издържал изпита си. Христос казва: бъдете умни, т.е. хитри, като змията и незлобиви като гълъба. Какво направи цар Давид, когато филистимците го заведоха с вързани ръце при Саула? Той започна да играе. Като видя това, Саул каза: „Защо ми доведохте този луд човек? Освободете го!" Това е съобразителност, такт. Така постъпи Давид и се освободи.

Двама млади – мома и момък, се разхождали в една гора. Момъкът разказвал на момата за своите геройски подвизи в живота си. В заключение на това той казал: „Ти всякога можеш да разчиташ на мене. Такъв момък никъде не можеш да намериш." Като навлезли навътре в гората, видели, че срещу тях иде една мечка. Момъкът веднага се покатерил на едно дърво, а момата от страх паднала с лице към земята и се престорила на умряла. Мечката се приближила до нея, започнала да я мирише оттук-оттам и продължила пътя си. Като заминала, момъкът слязъл от дървото и запитал момата: „Какво ти каза мечката?" „Каза ми втори път да не излизам на разходка с такъв герой като тебе."

Често говорите за новите идеи, хвалите се с тях. Питам, каква идея е тази, на която не можете да разчитате в един труден момент. Който се занимава с окултните науки и не знае как да ги прилага, ще има обратни резултати. „Аз имам много знания.“ Можеш ли да ги приложиш? „Не мога.“ Какъв смисъл има това знание? Музикант си, знаеш 40-50 хубави парчета, но не можеш да избереш кое от тях да свириш. Докато намислиш кое парче подхожда за дадения случай, ти си изгубил вече момента. Някой знае само една песен и като го накарат да свири, веднага започва. Той не мисли, не избира, но започва да тегли лъка и свири „Цвете мило, цвете красно“. Добре е да знаеш повече парчета, да направиш избор и да изсвириш най-хубавото от тях. Кое е най-хубавото парче? Което отговаря за случая. Пазете се да не изпаднете в онова смешно положение, в което се намерил един млад неопитен българин.

Един млад българин решил да отиде на гурбет. Той бил неопитен, не познавал живота. Затова, като го изпращала В света, майка му го съветвала: „Синко, ще бъдеш умен, ще гледаш да постъпваш добре. Като те канят на гости, ще ядеш. Като отидеш на сватба, ще играеш. Като видиш, че носят мъртвец, ще се прекръстиш.“ Тръгнал той на гурбет и първото нещо, което видял, било погребение. Понеже мислил, че първо ще срещне сватба, той започнал да играе срещу мъртвеца. Близките на умрелия се възмутили от постъпката на младия човек и го набили добре, като му казали какво трябва да прави, когато срещне мъртвец. След време той срещнал сватба, но понеже се объркал още при първия случай, затова започнал да се кръсти и моли срещу булката. И този път го били, като му казали, че на сватба се играе, няма защо да се кръсти и моли. Крайно учуден от постъпките на хората, той си казал: „Няма оправяне в този свят.“ Не, светът лесно ще се оправи, но когато всеки човек се научи да съпоставя нещата, т.е. да туря всяко нещо на своето място.

Ще кажете, че примерът, който ви дадох, е смешен. Някога и във вашия ум проникват такива странни идеи. Те са подобни на умрелия, който срещате на пътя си. Какво трябва да направите? Снемете шапка и започнете да се молите и кръстите. А вие, като не знаете какво да правите, казвате: „От мене човек няма да стане.“ Това е за умрелия, а не за тебе. Умрелият казва за себе си, че от него нищо не може да стане. Ти взимаш това върху себе си. Не, ти трябва само да се кръстиш и молиш – нищо повече. Умрелият е прав да казва, че от него нищо няма да излезе, защото го носят на колесница. А ти можеш само да се молиш, да не изгубиш дрехата си като него.

Едно се иска от вас: да различавате нещата, да знаете коя идея е ваша и коя чужда. Всяка обезсърчителна идея е чужда. Тя няма общо с вас. В живота има песимистични идеи, но те не произтичат от него. Каквито страдания и противоречия да имаш, те не произтичат от живота. Животът носи само блага. Всичко останало иде от друг източник. Следователно ще филтрираш живота, за да отделиш примесите от него. Ще отделиш потребното от непотребното.

Казва се, че човек за човека е вълк. Това не е вярно. Питам, вълкът за вълците вълк ли е? Не, вълкът е вълк само за овцете. Ако човек гладува десетина дни, може ли да отреже парче месо от себе си, за да задоволи глада си? Това е невъзможно. Обаче, ако един път може да направи това, втори път по никой начин не може да го направи. Значи човек за човека не може да бъде вълк. Човек за човека е брат. С другите животни той постъпва като вълк, но сам за себе си не може да бъде вълк. Вълкът за вълка е другар. Овцата за овцата е другарка. Дръжте в ума си мисълта, че човек за човека е брат, приятел, другар.

Ако си млад цигулар и за пръв път ще даваш концерт, как ще се справиш със страха? Отде произлиза страхът? От публиката. Значи хората ти внушават страх. Тогава ръцете ти треперят, не можеш да

държиш добре цигулката. Как ще се справиш с публиката? Ще си представиш, че си сам, че салонът е празен и свириш само за себе си. Знаеш ли друг начин, по който да се справиш с публиката? Ще кажеш, че публиката е реална, не можеш да я пренебрегнеш.

Според мене реални неща са тези, за които в даден момент ти мислиш и чувстваш. Ако мислиш и чувстваш, че си сам, ти си в реалността. Всяко нещо, за което не мислиш и не чувстваш, не е реално. Колкото и да се страхува, музикантът трябва да намери начин да се справи със страха. Такова е положението, че по никой начин той не може да отложи концерта. Затова той трябва да надвие страха. Кой човек се страхува? Слабият. Още? Онзи, който няма любов. Всеки музикант, който не свири с любов, той изпитва страх. Щом се страхува, той не е музикант, но тъпанар. Наистина който бие тъпана, той е страхлив човек. Който се страхува от живота, в него страхът е отвътре, а любовта отвън. Който не се страхува, той носи любовта в себе си, а страхът е поставил отвън. Ако страхът е вътре, причината си ти. Сам ти си го поканил с девет бъклици. Покани и любовта с девет бъклици, и тя ще влезе в тебе. Страхът не се налага, но очаква да го поканиш. Без покана той не дохожда. Голям философ е страхът. Като види, че го каниш, той сяда и започва да разказва положението си, но така представя работата, че ти се уплашиш. В този момент той влиза в тебе и заема най-безопасното място. Като дойде любовта, тя започва да тълкува философията на страха и тогава опасността от страха се превръща във възможност за любовта. Когато дойде страхът, съзнанието на човека се помрачава, паметта се замъглява и човек вече нищо не помни.

Така действа професорът на студента. Има професори, които всяват страх и ужас в студентите. Но има професори, които успокояват студентите си и изгонват страха от тях. Влезе професорът в аудиторията и гледа – лицата на студентите изменени, уплашени.

Той се приближи при един, при втори, потупа ги по гърба, усмихне се и казва: „Вие знаете материала, няма защо да се страхувате.“ Те постепенно се успокояват и, като започне да изпитва, страхът съвършено ги напуща. Между професора и студента трябва да има хармония. Професорът държи ключа на светлината. Той отключва и заключва. От него зависи да светне на ученика или да му потъмнее. Достатъчно е професорът да бъде разположен към студентите си, за да могат лесно да държат изпитите си.

В заключение на това, казвам: не предизвиквайте природата. Не я настройвайте против себе си. Нека лицето – да ви гледа весело и усмихнато. Докато лицето на природата е весело и засмяно, работите ви ще се нареждат добре. Щом тя навъси лицето си, ще дойде буря, град, дъжд и каквото си орал и сял, ще отиде напразно. Колко учебни заведения са разрушени от бури и земетресения! Кой ще ви преподава в тези заведения? Лесно се учи при добри условия – когато слънцето грее, когато времето е тихо и спокойно.

Повтарям: не предизвиквайте природата против себе си! Какво значи да не предизвикvате природата против себе си? Напишете една тема по този въпрос, да видим как мислите вие.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и осма лекция на Младежкия окултен клас 30 к>ни 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ВЕЛИКАТА РЕАЛНОСТ

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Днес под „наука“ разбират сбор от знания, наредени последователно в стройна система. Обаче под „наука“ се разбира и друго нещо, а именно това, което свързва човека с великата реалност. Същевременно науката посочва начина на това свързване. По отношение на неодушевената природа човек е толкова силен, колкото преобладава в него животът. Силата на човека зависи от неговата разумност. Колкото по-разумен е той, толкова по-голямо влияние оказва на окръжаващите. Разумността пък е проява на великата реалност, Това, което осмисля живота, е реалността. Дето е реалността, там никакви противоречия не съществуват. Колкото повече противоречия имате, толкова по-далеч сте от реалността.

Ще кажете, че противоречията са резултат на човешките слабости и разбирания. Това не е обяснение. Важно е, че противоречията отдалечават човека от реалността. Ще кажеш, че носиш лошо наследство. Отде си го наследил? От обикновеното ще наследиш нещо обикновено, а от разумното ще наследиш разумно. От глупавото ще наследиш глупаво. Каквито са били умът и сърцето на баща ти и майка ти, такива ще наследиш и ти. Хилавото ражда хилаво, здравото ражда здраво. Що е реалността? Каква е вашата цел в живота? „Да бъдем разумни.“ В какво се заключава разумността? Не дишай повече, отколкото трябва. Не туряй на гърба си по-тежък товар, отколкото можеш да носиш. Не ходи на по-дълъг път, отколкото можеш да издържаш. Това са правила, които трябва да спазвате.

Искаш да станеш пръв цигулар. Да допуснем, че постигнеш това желание. Ставаш знаменит, виден цигулар. Всички вестници пишат за тебе, че си първокласен виртуоз. В какво седи твоята виртуозност? В начина, по който свириш. Обаче след 20 години умираш. Всички се питат къде остана този виртуоз. Ако беше истински виртуоз, музиката щеше да го спаси. Това значи да бъдеш първокласен музикант, да имаш знания. Щом музиката не може да те спаси, ти си обикновен музикант. Ще кажете, че този музикант изпълнява класическа музика. Щом и тази музика не може да го спаси от смъртта, той не е истински виртуоз. Ако си истински музикант, като свириш, и дърветата ще заговорят, и мъртвите камъни ще оживеят. Може ли да стане това? За онзи, който носи в себе си музиката на реалността, може да стане. За онзи, който я няма в себе си, това е невъзможно. Само съвършеният може да изрази тази музика. „Какво да се прави, за да стигнем съвършенство?“ Ще се стремите към усъвършенстване. „Кога може да се усъвършенстваме?“ Когато работите съзнателно върху себе си. Това може да стане днес, може след една година, след десет, а може и след сто години – от вас зависи.

Казвате, че това са невъзможни неща. Невъзможните неща са само за невежите. Колкото по-интелигентен и по-разумен е човек, толкова по-бързо разбира нещата. За него невъзможни неща не съществуват. Обезсърчението се дължи на неразбирането. Като не разбираш живота, ти нямаш отношение към реалността. Въпреки това ти искаш реалността да има отношение към тебе. Какво представяш ти, малкият човек, пред великата реалност, която създала целия космос? Нищо друго освен една прашинка. Може ли реалността да изпълнява желанията на тази прашинка?

Преди години срещнах един студент много даровит, но крайно самонадеян. Той ми каза: „Знаеш ли, че ако се обърна към реалността

с молба да спре движението на слънцето, тя ще ме послуша?“ „Направи опит, сам да се убедиш в силата си.“ „Мога да направя опит, но не искам.“ Защо трябва да изпитваш реалността? Ако е въпрос да изпитваме нейните възможности, виждаме, че тя е създала слънцето, звездите – цялата вселена. Да създаде слънцето, да го тури в движение, това е по-мъчно, отколкото да спре движението му. Ако реалността се е проявила в мъчните работи, защо трябва да се изпитва в лесните? Кое тяло не може да се спре? Щом се движи, то може и да се спре. Какво значи да спреш човека в пътя му? Това значи да го умориш. Щом се спре на едно място, без да се движи, човек умира. Изкуство, знание, наука е да накараш човека да ходи, да мисли, да чувства и да действа. А да го накараш да спре, в това няма нито изкуство, нито знание, нито наука. Това е смърт за него.

Следователно лесно можеш да спреш човека в пътя му. Не го спирай. Казваш: „Ще се спра да не правя зло.“ Не, прави добро, без да спираш движението си. „Ще се спра в пътя си, не искам да мразя.“ Не се спирай, но започни да обичаш. Ако продължаваш да мразиш, без да искаш, ще се спреш, т.е. ще умреш, и от тебе нищо няма да излезе, философията на живота се заключава в това: не да се спреш и да умреш, но да се движиш и да живееш. Какво остава от фирмата, след като фалира? Само табелата ѝ остава. Какво става с членовете на фирмата? Те се разпръсват, всеки отива по своя работа. Само табелата се вее и напомня, че някога е съществувала известна фирма, която претърпяла фалимент. Може ли същата фирма да се възстанови отново? Не може. Други членове могат да я възстановят, но същите няма да се върнат. Всяка фирма, която не работи добре, не може да се развива и е осъдена на фалиране. Табелата на фирмата представя черепа и костите на нейния председател. От черепа може да се определи през коя епоха е съществувала дадена фирма и при какви условия е работила. Учените вадят научните си заключения от

костите на човека и животните, но това е мъртва наука. Аз говоря за живата наука, в която всяко нещо е живо, със свой определен смисъл и значение.

И тъй, това, което дава подтик в живота, е реалността. Тя не трябва да влиза в стълкновение с човешките разбирания. Една наша млада сестра имала случай да слуша Кришнамурти, но толкова се объркала от това, което чула, че не знаела какво да мисли. Тя слушала кристализирано знание. Той разтопил фактите, прецедил ги и оставил отново да кристализират. Той изнасял знанието пред хората в този кристализиращ вид. Като го слушала, сестрата си казала: „Отиде реалността!“ Няма нищо, всичко ще се оправи. „Как?“ Взимам едно гърне, направено от глина, и понеже е изкривено, счупвам го и отново го замесвам. Така ще направя ново, хубаво гърне. Ако и то не ми хареса, ще направя трето, четвърто, докато най-после излезе хубаво гърне, което всички харесват. Така ще покажа изкуството си, че правя хубави гърнета. Красивите и здрави гърнета живеят дълго време. В тях е скрита разумността на природата. Обикновените и прости гърнета не живеят дълго време. Тях всеки ги побутва натук-натам, докато се счупят. В тях турят нечиста вода.

Същото се отнася и до човека. Ти имаш добро бъдеще дотолкова, доколкото се храниш с добри мисли и желания. Ще кажете, че бъдещето ви се определя от окръжаващите. Лъжете се. Онзи, който определя вашето бъдеще, е далеч от вас. Кой ръководи просветата, например? Онези, които нареждат програмите. Те нареждат плана на работата, а учителите изпълняват този план. Светът е създаден от възвишени, разумни същества. Те са наредили програмата, а учителите и професорите на земята изпълняват тази програма. Някой може да не е доволен от програмата, но въпреки това трябва да учи по нея и да я прилага. Искаш да си направиш къща. Каквото и да правиш, ще следваш метода, даден от природата. Ти туряш масло в

яденето, туряш червен или черен пипер като подправка, но това не е същественото. В готвенето има нещо съществено, което трябва да спазваш. Гледаш яденето отвън и го харесваш. Щом го хапнеш, стомахът ти казва, че не е добре сготвено. Възприемаш една идея, възхищаваш се от нея, но щом влезе в ума ти, тя произвежда смут и безпокойство в тебе. Възприемаш едно чувство, доволен си от него. Щом влезе в сърцето ти, то внася смущение в тебе. В мисълта и в чувството, които си приел, има нещо криво. То се отличава по това, че отнема, а не предава. Всичко, което се отнема, не е реално. Само реалното предава нещо на живота.

Сега ще кажа нещо за музиката. Тя е качество на душата. Когато пея или свиря, това е за мене, а не за хората. Музиката е сила, която трансформира енергиите в човека. Ако не си музикален, енергиите в тебе не могат да се трансформират и ти нищо не можеш да постигнеш. Само чрез музиката има постижения. Чрез нея силите минават от едно състояние в друго. Ако чрез музиката не можеш да трансформираш енергиите си, ти си слаб. Музиката укрепва здравето. Тя внася яснота в мисълта. Ако не можеш да научиш урока си, изпей една песен. Умът ти ще се проясни. Може ли да бъде това? Щом пееш, ще се увериш. Който се смущава, не е музикален. Ти мислиш, че условията са лоши, че хората не са добри. Ако външните условия са лоши за тебе, реалността ти казва: ти вървиш в крив път и каквото имаш, ще го загубиш. Крив път е този, в който всичко се загубва.

Някои казват: „Едно време имах много знания, но сега забравих всичко.“ В Индия има школи, в които, щом влезеш, веднага те изпразват. Добре е да те изпразва разумният, но пазете се да не ви изпразва глупавият. Ако се оставите на глупавия, по-глупави ще станете. И смъртта изпразва, тя отнема всичко от човека. Като говоря така, мнозина се обезсърчават. Един познат ми донесе един камък и ме пита колко го оценявам. Погледнах го и казах, че е обикновено

стъкло. „Как така?“ „Просто стъкло е, не струва повече от сто лева.“ Ти мислиш, че е скъпоценен камък. Като ти казвам истината, ти се обезсърчаваш. Не се обезсърчавай, но иди при някой бижутер и той да го оцени. Ще се убедиш, че аз ти казвам истината. Като го погледне, той веднага ще разбере, че това е обикновен камък. Няма защо да се самоизмамваш. Това не е скъпоценен камък.

Пазете се от самоизмама. Човек може да се измами или когато си представи, че някой предмет нищо не струва, а всъщност е ценен, или когато мисли, че предметът много струва, а всъщност няма никаква цена. Трябва да знаеш истинската стойност на нещата. Тогава нямаш право да се обезсърчаваш. Мислиш си, че си способен. Трябва да знаеш истината, способен ли си, или не. И в двата случая печелиш. Защо? Знаеш истината. Неспособният, като учи и работи върху себе си, може да стане способен. И обратно, ако способният не учи и не работи, губи и това, което му е дадено. Ще кажеш, че всичко зависи от късмета, т.е. от съдбата. Ако очакваш наготово, разбира се, че съдбата ще определи щастлив ли ще бъдеш, или нещастен.

Съвременните хора са суеверни: едни повече, други по-малко. Няма човек на земята, който да не е суеверен. Някой си купил лотариен билет и си казва: „Колко ли ще спечеля?“ „Нищо няма да спечелиш.“ „Как така?“ „Първата печалба е 200 хиляди лева, и няма да ти се падне.“ „Не говори така!“ „Вземи си билет, да се опиташ.“ „Ти пророк ли си?“ „Не съм пророк, но виждам, че твоят билет няма да спечели – нищо повече!“ „Отде знаеш?“ Тази работа е реална, т.е. толкова очевидна, както виждам десетина деца от различна големина и възраст, че стоят пред една полица с ябълки. Първото, най-високото дете, само посяга с ръката си и взима най-хубавата ябълка. Най-малкото дете, за да посегне към ябълките, трябва да се качи на стол и ще вземе тази ябълка, която му попадне. Правото е на високия. Като погледне ябълките, ще посегне на най-хубавата. За другите ще

останат по-лошите ябълки. Значи високите ще си вземат по избор, а ниските и по-малките, каквото остане.

Какво показва височината? Високият човек е близо до реалността и той ще вземе най-хубавия дял. Ниският човек е далеч от реалността, затова ще вземе най-оскъдната част от благата. Колкото по-близо е човек до реалността, толкова е по-щастлив, толкова по-лесно постига желанията си. Колкото по-далеч е човек от реалността, толкова по-малки възможности има. Това са наследствените дарби и способности на човека.

С други думи казано, колкото по-близо си до реалността, толкова повече получаваш. Щом се отдалечиш от нея, тя престава да дава. Защо е така? Много просто. Кои предмети се осветяват най-добре? Които са по-близо до светлината. Колкото повече се отдалечават, толкова по-малко се осветяват. Ако сто души трябва да вземат по една ябълка от кошничката, кой ще вземе най-хубавата? Първият. Колкото се отива към края, ябълките стават по-лоши. За онези, които са на опашката, може да не остане нищо. Който е в началото, всякога има преимущество. Който е накрая, всякога губи. Обаче има един край, който печели. Той е връзка с началото. Когато краят и началото се съединяваш, никога не се губи. Ако си близо до края, свързан с началото, няма да изгубиш. Ако си далеч по права линия, тогава началото има резултат, а краят губи. Какво трябва да направи този край? Той трябва да се свърже с началото. Това са философски разсъждения.

В живота си вие имате копнежи. Това е хубаво, но вие не разбирате закона на реалността. Знайте, че реалността изисква нещо от вас. Защо е така? Много естествено. Ти не изискваш ли нещо от своята ръка? Тя трябва да бъде пластична, сгъваема, да върши работа. И тогава желанията, които се предават чрез ръката ти, трябва да се реализират от тебе. Приятно ти е, ако ръката изпълнява добре

желанията ти. Ако кракът ти е своенравен и не се подчинява на твоите желания, как ще се справиш с него? Значи и от крака си изискваш нещо. Като кажеш на крака си да върви, той трябва да върви. Ако му кажеш да спре, пак трябва да те слуша. Мислите ли, че ако давате съвети, ум на реалността, тя ще ви уважава? Ще дойдат някои да ви убеждават, че са свързани с реалността, че са самата реалност. Те не са реалността, но чрез тях се проявява реалността. Ще дойде ученият да ви убеждава, че изнася абсолютната истина. Той може да говори истината, но тя не е реалността.

Това е все едно, като си ми донесъл хляб, да кажеш, че ти ме храниш. Ти не говориш истината, хлябът ме храни. Ти казваш, че ако не ми донесеш хляба, ще умра гладен. Това не е истина. Той само донесе хляба, а аз ядох. Хлябът ме подкрепи. Той носи знанието, а аз уча. Знанието ме научи, а той беше само носител на знанието. Някой знаел какво представя слънцето. И той научил това в училището. Значи училището учи и мене, и него. Казваш: „Отивам да уча някого.“ Никого няма да научиш. Ти предаваш фактите, както са. „Аз те нахраних.“ Никой никого не храни. Само великата реалност, която наричат Бог, храни хората. В нея те живеят и се движат. Това, което задоволява човека в даден случай, е любовта. Тя е в състояние да запали ума, сърцето, волята ти. Тя внася светлина в тебе, да разбереш смисъла на живота. Това, което обезсмисля живота, са преходните човешки знания и разбирания. Това не е противоречие. Всъщност противоречията произтичат от вашите разбирания. Вие имате идея за Бога като онзи американец, който мислел, че като се помоли на Бога да спре движението на слънцето, молитвата му ще се чуе. Отде е дошла тази мисъл в неговия ум? Каква полза ще допринесе на света, ако слънцето престане да се движи?

Съвременните хора изпадат някога в смешно положение, както един български свещеник, който пътувал с влака от Букурещ до

Гюргево. През време на пътуването той погледнал през прозореца да види през какъв път минават. Понеже вън имало вятър, килимявката му хвръкнала от главата и паднала вън от влака. Той се разтревожил и не знаел какво да прави. Един от пътниците му казал: „Хвани дръжката на спирачката, дръпни я, и влакът ще спре.“ Без да мисли много, свещеникът дръпнал спирачката и влакът спрял. Началникът на влака влязъл в купето, дето бил свещеникът, и запитал защо спират влака. Свещеникът казал: „Подадох главата си вън от прозореца и килимявката ми падна. Искам да сляза долу, да я взема.“ Без да спира влака, началникът глобил свещеника и излязъл от купето.

Всеки може да има желание като това на свещеника – да дръпне дръжката на спирачката, но ще го глобят. За да не ви глобят, не провирайте главата си през прозореца, когато влакът е в движение. Не ставай причина да се спре движението на живота за едно твое желание, което струва колкото попската килимявка. Кой от вас не е спирал влака, т.е. движението на живота, за едно обикновено желание? Кой от вас не е глобяван за това желание? Като дойде началникът, казваш: „Шапката ми падна.“ За да не ти падне шапката, провирай главата си без шапка. Иначе ще останеш гологлав и така ще работиш. Това е разумната философия. Ако не си разумен, ще се натъкнеш на отрицателните прояви в живота. Ще ти кажат, че животът няма смисъл. Ако това е вярно, кое има смисъл? Ще кажете, че всичко в живота е илюзия. Тогава кое е реалното?

Единствената реалност в света е животът. С тази реалност именно сме свързани ние. Има някакви примеси в живота, които трябва да се премахнат. Но примесите не са истинският живот. Докато си в истинския живот, ти си въодушевен и насърчен. Щом се натъкнеш на старите си възгледи – примесите в живота, ти се обезсърчаваш. Като излезеш от тях, пак се насърчаваш. Вярвай в

живота! Всички хора, които съзнават, че се хранят с една и съща храна, че пият една и съща вода, дишат един и същ въздух, приемат една и съща светлина, имат едно и също верую. Здравите хора имат нещо общо помежду си, а именно всички ядат с апетит и разположение. Като се нахранят, те казват: „Слава Богу, доволни сме.“ И болните хора имат нещо общо. Те не ядат с апетит и казват: „И без ядене може.“ Ако някой каже, че и без ядене може, ще знаете, че той е болен. Здравият казва, че без ядене не може. Значи яденето е за здравите, а гладът за болните. За кого е даден хлябът? За здравите, да се научат да го ценят и да бъдат доволни. За кого е гладът? За болните, ѝ те да научат нещо. Обаче за предпочитане е да ядеш, отколкото да гладуваш, да работиш, отколкото да почиваш. Това е закон.

Имате ли празно място, да ви дам едно правило? Като гледам тетрадките ви, не намирам празно място, те са пълни с правила. Чета. Уреждай живота си, докато си млад. Знай, че един ден ще остарееш, затова събирай бели пари за черни дни. Какви ли правила не сте писали! Напишете и следното правило. Ставай рано, преди да изгрее слънцето. Когато слънцето изгрява, да не спиш. Когато слънцето изгрява, да не плачеш. Когато слънцето изгрява, да не те завари сиромах. Когато слънцето изгрява, да не види, че си невежа. Когато слънцето изгрява, да нямаш нито една отрицателна мисъл или отрицателно чувство в себе си. Когато слънцето изгрява, бъди положителен! Ще кажеш, че човек може да се разболее в това време. Не, изгряващото слънце носи живот и блага за човека.

Помнете. Когато слънцето изгрява, всичките работи на човека се нареждат. Когато слънцето залезе, всичките му работи се объркват. Следователно, ако твоите работи се объркват, знай, че твоето слънце е залязло. За Наполеона се казва, че неговата звезда изгряла на хоризонта. Един ден той сам си казал: „Днес не видях звездата ми да

изгрее.“ Този ден той загубил сражението при Ватерлоо. Защо стана така? Защото той се отдалечил от великата реалност. Той беше определен да извърши нещо велико, но се отклони от реалността и изгуби сражението в живота. Той изгуби истинския живот. Всеки може да изгуби сражението в живота. Кога? Когато измени на своя идеал. Никога не замествайте своя идеал с чужд. Никога не изменяйте на първия си идеал, с който сте се родили. Идеалът на всеки човек е да следва пътя на своето изгряващо слънце. Докато твоето слънце изгрява, всичко можеш да постигнеш. Щом твоето слънце престане да изгрява, нещата стават непостижими. „Хората ще ми помогнат.“ Услуги можеш да получаваш, но никога не очаквай на хората да свършат твоята работа. Ако ти сам не се свържеш с великата реалност, никой не може да те свърже. Всички трябва да се свържете с тази реалност.

Виждате два отворени прозореца, през които може да наблюдавате изгряващото слънце. На единия прозорец стои човек и наблюдава слънцето. Той възприема светлината и се ползва от нея. Другият прозорец е празен. Защо? Господарят на къщата спи. Светлината прониква в стаята му, но той не я възприема, не е буден. Кой от двамата е по-разумен: който наблюдава изгряването на слънцето или който спи? Кой градинар е по-разумен: който посреща слънцето в градината си или който спи по това време? Достатъчно е да влезеш в къщата на човека, за да познаеш разумен ли е, или не. Виж с какви мисли се храни той, за да го познаеш какъв е. Ако се храни с песимистични мисли, той не е разумен. Щом тези мисли започнат да го напущат, той постепенно поумнява. Песимизмът отстъпва място на любовта. Положителното е по-силно от отрицателното.

Като ученици на живота вие трябва да изучавате науката и да я прилагате. Едно време научните истини са имали един смисъл за вас,

днес имат съвършено друг смисъл. Например първоначално геометричните форми имали само външен израз, а сега те се разглеждат като образи с дълбок вътрешен смисъл. Животът е построен на геометрически форми като живи образи. На същото основание се строят и къщите. Добрият майстор прилага геометрията и алгебрата в строежа на къщата. Колкото по-точни са изчисленията, толкова по-здрава е къщата.

Оттук вадя заключението: колкото по-искрени са отношенията между двама души, толкова по-здрави са те. Двама души се обичат: единият е богат, а другият – беден. Богатият помага на бедния, услужва му, защото вижда, че и той го обича искрено. Ако бедният дружи с него само за да го използва, богатият ще бъде затворен, няма да му помага. Мислите ли, че великата реалност ще ви помага, ако не я обичате? Доколкото сте готови да направите всичко за нея, дотолкова тя ще отговаря на вашите копнежи. Ако гледате отвисоко на нея, и тя ще ви отговори със същото. Не постъпвате ли и вие по същия начин? Докато някой ви обича, вие сте готови да му услужвате. Щом престане да ви обича, вие се отдалечавате от него. Това е закон, който определя вътрешните отношения между хората. Силата на човека се заключава в любовта. Само с любовта си ти можеш да заставиш човека да ти помага. Любовта не принуждава, тя разполага човека свободно да дава.

Ние говорим за морала на любовта. Кое е морално: да ти дават или да даваш? Морално е и да даваш, и да ти дават. Неморално е да ти дават, без да даваш. Щом е така, не очаквай само да ти дават. Ако работиш за някого, прави го с любов, без да очакваш нещо. Така ще получиш повече, отколкото ако очакваш да ти се плати. Някой нищо не работи, а иска всички да работят за него. Това е неморално. Нещастието на хората се заключава в това, че те изискват от другите да бъдат обичани, без да са направили нещо за тях.

Всеки ще пита: „Какво направи за мене?“ „Ама искам да ме обичат!“ Какво направи за другите, за да те обичат? Майката има право да иска от детето си да я обича, защото е направила много за него. Учителят има право да иска от учениците си да го обичат, защото е направил нещо за тях. Ако ти не си направил нищо за другите, какво може да очакващ? Вие сте заобиколени с разумни същества, които отблизо или отдалеч непрекъснато ви наблюдават. „Къде са тези същества?“ Аз пък ви питам къде е светлината. Ще кажете, че тя е навсякъде. Обаче, като затвориш крана на светлината, тя изчезва. Отвориш крана, тя отново иде. Има едно място, отдето светлината постоянно приижда. „Кое е това място?“ То не е физическо.

Да се върнем към реалността. Как се познава реалността? По нейното присъствие и отсъствие. Така се познава и светлината. Присъствието на светлината подразбира отсъствието ѝ. И отсъствието на светлината подразбира присъствието ѝ. Същото е и за реалността. Ако в присъствието на реалността направиш една грешка, тя веднага се оттегля, т.е. тя отсъства за тебе. За другите може да присъства, но за тебе вече другояче стои въпросът. Не е ли същото и в живота? Например имаш няколко съкласници, които обичаш повече от другите. Като влезеш в класа, ти им се усмихваш. Защо? Защото и те се отнасят добре към тебе. Обаче към онези, които ти причиняват пакости, с тях постъпваш другояче – не си разположен към тях. Докато не поправят погрешката си към тебе, ти не можеш да ги обичаш. Не е достатъчно само да се извинят. Никакво извинение! Ти си длъжен да изправиш грешките си не само в сегашния, но и в миналия си живот. Ще намериш онзи, когото си обидил, и насила ще го заведеш у дома си. Ще го нагостиш, ще си поговориш с него и след това ще се поразходите. Ако постъпваш така, за тебе всичко ще бъде

възможно. Ако не постъпваш така, всичките ти желания ще бъдат непостигнати.

Запишете си правилото: когато слънцето изгрява, не спете.

„ Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и девета лекция на Младежкия окултен клас 7 юли 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ДОВОЛСТВОТО В ЖИВОТА

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тема за следния път: „Разлика между това, което е, и това, което не е.“

Кои неща са несъвместими? Несъвместими неща са например порядъкът на болния и порядъкът на здравия. Като влезете в една болница, какво виждате? Много стаи, много легла, постлани с бели чаршафи, чисти одеяла. Около болните се движат милосърдни сестри, с приветливи лица. Пред леглото на всеки болен има масичка с лекарства и предписания. От време на време минават лекари и преглеждат болните. Всички са внимателни към болните, пазят ги като писани яйца. Като дойде лекарят на преглед, спира се пред всеки болен и го пита: „Как се чувстваш, как е главата ти, как е стомахът ти?“ После пипа пулса му и си отива доволен, че болните са по-добре. Значи животът в болниците е уреден, той се основава на специфичен порядък. Който влиза в болницата, трябва да има пари. Който няма пари, гладен умира. Какво прави болният? Той се пита какви са тези хора, които го обикалят.

Както виждате, има разлика между порядъка на болния и порядъка на здравия. При здравите няма милосърдни сестри, няма лекари и лекарства. Те не се нуждаят от чужда помощ. Всеки от тях работи. Какво ще стане със здравия, ако мисли като болния? Ако той казва, че без пари не може, здрав ли е? Парите са нужни за болните, а за здравите – работата. Достатъчно е здравият да протегне ръката или крака си, за да дойдат парите пред него. Болният не може да направи това. Тъй щото мисълта, че без пари не може, се отнася до болния, а

не до здравия. Казваш: „Аз не мога да уча.“ Щом не можеш да учиш, ти си болен. Щом учиш, здрав си. „Не мога да вярвам.“ Не вярваш, защото си в порядъка на болния. Ако вярваш, ти си здрав. Когато изживяваш разочарование в живота, ще знаеш, че си в зависимост от другите. Коя е причината за разочарованието? Болният се разочарова, когато няма милосърдни сестри около него да му помагат. Той се чуди де са сестрите. Те са на планината, отишли да се разходят. Те не знаят, че има болни и страдащи хора. Здравият пита: „Къде е сестрата?“ „На планината.“ „И аз ще отида там.“

Всички хора се натъкват на противоречия в живота и се питат отде идат те. Много естествено, движите се между два несъвместими порядъка, между две несъответни системи. Единият порядък е на болния. Той е произлязъл от човека. Като живял хиляди и милиони години и станал причина за болестите, той измислил порядъка на болния, да облекчи състоянието му. Този порядък е временен, преходен. Той се явява като вметнато нещо в човешкия живот. Животът на болния наричаме нереален. Той не е нужен за нас. Да боледуваш цяла година, това не е в реда на нещата. Да боледуваш два-три деня, това е на място. През това време ще мислиш да намериш начин да възстановиш естествения ред на нещата. Когато се намираш в противоречие, ще знаеш, че без живота не можеш да го разрешиш. Неразрешените въпроси се дължат на човешкия порядък.

Защо идат противоречията? Има причини за това. Всяко нещо си има своя причина. Значи, за да бъдеш болен или здрав, и за това има причини. Какви са причините, за да бъде човек здрав или болен? Причината е една, а условията са много и се различават едно от друго. Може ли при една и съща причина да действат различни условия? Може ли при двама души с еднакви способности да имаме различно пеене: единият да пее правилно, а другият – неправилно? „Не мога да пея.“ Щом си способен, а не можеш да пееш, ти си болен. „Какво да

правя, за да оздравея?“ Започни да пееш. Щом започнеш да пееш, ти ще бъдеш здрав. Ако не се научиш да пееш, т.е., ако не излезеш от болезненото състояние щ твоя живот, отношенията ти към хората ще бъдат различни. Никой не може сам да уреди порядъка на болния. Това зависи от лекарите, от милосърдните сестри, от обществото, от богатството на болния, от жертвата, която той може да направи. Ако боледуваш 30-40 години като онзи, който боледувал 38 години, и никой не ти помогне, какво ще научиш? Ако цели 38 години трябва да ти превързват краката, какво си разбрал от живота? Ще дойдат милосърдни сестри, ще измият краката ти и после ту ще ги превързват, ту ще ги развързват. Какво ще придобиеш от това? То е ограничение, за да се събуди човешкият дух. Трябва да бъдеш свободен от всякакви превръзки.

Що е свобода? Тя подразбира освобождаване от всички неестествени превръзки. Здравият човек има ли нужда от превръзки? Който разбира живота, има ли нужда от теория за живота? Има някои болезнени теории за живота, но те са от порядъка на болния. Например казва се, че животът е страдание. Това е теория на болния. Обаче здравият казва: „Животът е благо.“ За разумния животът е благо, а за неразумния нещастие. Разумният използва живота по един начин, а неразумният по друг начин. Неразумният често изпада в песимизъм. Защо изпада той в това състояние? Защото е лишен от нещо: или жилище няма, или дрехи, или пари, или хляб. Защо няма хляб, най-насъщното в живота? Ще ви разкажа една приказка, за да изнеса причината за глада на земята.

Един ден Бог решил да изпрати житото на земята да храни хората. За тази цел той го облякъл В хубава дрешка, каквато има и днес, и го изпратил на земята. Един богат мъдър земеделец решил да посади житото в земята, като му казал: „Ще седиш вътре и няма да мърдаш, докато слънцето не ти каже кога ще се подвижиш.“ Житото

се съгласило на всичко. Заровили го в земята, дето прекарало в дълбок сън. Това траяло кратко време. Под влиянието на влагата и слънчевата топлина, то започнало да си подава главичката от земята и в скоро време израсло, издигнало се нависоко, цъфнало, вързало и започнало да зрее. Мъдрият земеделец наблюдавал как се развива то и като видял, че узряло, ожънал го, овършал го и го прибрал в хамбара.

Освободено от страданията, житото си казало: „Слава Богу, вече съм на почивка." То се зарадвало и успокоило. Не се минало много време, в хамбара влезли мишки и започнали да ядат житото. Доволни от изобилието, на което се натъкнали, мишките останали в хамбара, дето по цял ден играли и яли. Един ден господарят решил да тури край на тяхното тържество – пуснал един голям котарак в хамбара. Той хванал една мишка и я изял. Така постъпил той и с останалите мишки. Една след друга, мишките изчезвали. Събрали се останалите мишки на коронен съвет, да намерят начин да се освободят от котарака. Най-младата мишка се обадила: „Да турим звънец на котарака, че отдалеч още да чуваме приближаването му." Всички се произнесли, че този начин е наистина добър. Обаче явил се най-важният въпрос. Коя мишка ще се реши да окачи звънеца на котарака? Предложението на младата мишка не могло да се реализира. Котаракът продължавал да си яде мишки. Мъдрият господар, като виждал, че въпреки всичко мишките продължавали да ядат житото, котаракът – да яде мишките, решил: „Половината жито ще посадя в земята, а другата половина ще раздам на бедните." Така мишките една по една напуснали хамбара и излезли на полето да си търсят храна. Котаракът излязъл от хамбара, а бедните задоволили глада си.

Какво заключение ще дадете на тази приказка? Тя отговаря на въпроса, кой ще оправи света. Светът няма да се оправи нито от мишките, нито от котките. Кой ще го оправи? Мъдрият и добър

земеделец. Как ще го оправи? Като посее половината от житото си на нивата, а другата половина раздаде на бедните. Само така ще се махнат престъпленията в света. Питате: „Как ще се оправи нашият живот?“ Как ще се оправи животът на един човек? Като извади житото от хамбара си и половината посее в земята, а другата половина раздаде на бедните. Тогава мишките няма да играят в хамбара и котките няма да ги ядат. Това значи правилно разбиране на живота. В това разбиране се крият велики принципи. Важно е човек да разбере на какъв принцип служи. Ако следва принципа на разумния господар, животът му ще се подобри. Ако следва принципа на мишките и котките, животът му от ден на ден ще се затруднява. Ако твоите принципи не разрешават мъчнотиите на живота, ти си още в ниския порядък, в порядъка на болния.

Днес всички хора очакват животът да се оправи по механически начин, т.е. да се махнат мишките от хамбара. Мишките пък казват: „Нашият живот ще се оправи, когато се махнат котките.“ Житото казва: „Когато се махнат мишките, ние ще си почиваме свободно в хамбара.“ Питам, имат ли право мишките да влизат в хамбара? Всяко нечисто чувство в човешкото сърце е мишка. Всяка нечиста мисъл в човешкия ум е котка. Какво ще се зароди в такова сърце и в такъв ум? Вкисване и недоволство. Какво трябва да се прави? Тури доброто в действие, не го дръж затворено в кутия като скъпоценен камък. Да извадиш житото от хамбара, това значи да извадиш доброто и красивото от себе си и да го туриш на работа.

Понякога вие се страхувате да изповядвате убежденията си. Не е достатъчно да кажеш, че си учен човек. Важно е в какво се заключава твоето учение. Ако си учен, помогни на болния. Пишеш нещо, искаш да покажеш, че си писател. Покажи това в живота. Отиваш между болни – ще им посвириш, ще им покажеш изкуството си. Ако си истински музикант, болните трябва да оздравеят, да напуснат

болницата. Днес при лекуване не си служат с музиката. Като влезеш в болницата, веднага те предупреждават да стъпваш на пръсти, без шум, без вик. Там не се позволява пеене и свирене. Всъщност болните се нуждаят от песни и музика. Така ще се смени тяхното състояние. Гладният се нуждае от хляб, а не ситият.

Какво се разбира под „неизвестно число“? Едно число може да се вземе като резултат, като закон и като първична причина за нещо. Това число ще има ли еднакви отношения в трите случая? Какво означава единицата като резултат, като закон и като причина? Може ли да се даде като пример кокошката, яйцето и пилето? Кокошката снася яйцето, а от яйцето излиза пилето. В пилето се крият силите на яйцето. То постепенно израства и става кокошка. Значи пилето израства и като става кокошка, започва да снася яйца – резултатът. При единицата имате една кокошка, едно яйце и едно пиле. Ако вземем числото две като резултат, като закон и като последствие на известна причина, разбираме две кокошки, две яйца и две пилета. Има ли разлика между числата едно и две? Има разлика. Резултатите от тях едни и същи ли са? Не са еднакви. При единицата всичко е по едно: една кокошка, едно яйце и едно пиле. При двойката всичко е удвоено. Еднаква ли е силата на една и на две свещи? Не е еднаква.

Така се различават и отношенията на един човек и на двама души. Ако двама души са в постоянна борба, за да бъде всеки самостоятелен, какво трябва да направят? Те трябва да се координират. Такъв е законът В горния свят. Как ще координирате яйцето и пилето? Кокошката не трябва да изяде яйцето и яйцето не трябва да изяде пилето. Ако кокошката изяде яйцето, а яйцето пилето, ще се натъкнем на безплодие.

Да дойдем до музиката. Всеки тон има известно количество трептения, но трептенията съдържат известна сила, която трябва да се развие. Ако на един тон се отнеме само едно трептение, обикновеният

музикант не може да схване това. Обаче гениалният музикант ще усети тази липса. Тонът, взет с всичките си трептения, действа като мощна сила. Ако липсват половината от трептенията, останалите трептения образуват известен дисонанс, който ухото схваща като шум. Трептенията на тоновете вървят по определена линия, по определен закон. Музикалният човек схваща трептенията на тоновете. Например най-ниското „до“ има 32 трептения. Може ли да различите тези трептения едно от друго? Какво е предназначението на трептенията, които образуват долно „до“? Има тонове, по-ниски от „до“. Те имат само по две трептения. Обикновеното ухо схваща тона, който има 32 трептения. То не може да схване тон с по-малко от 32 трептения. Щом един тон се вземе правилно, резултатът е прав. Причината, законът и резултатът вървят хармонично. В това не може да има никакво нарушение.

Искаш да станеш знаменит певец. От какво зависи това? Хората не могат да те направят музикален. Те могат да служат само като външно условие. За да бъдеш музикант, това зависи напълно от тебе. Музикалността е вложена в самия тебе. Никой не може да те направи музикант, нито да те лиши от музикалността. Това, което е в тебе, то е важно. Никой не може нито да предаде нещо към това, нито да му отнеме нещо. Хората могат да те спъват, но по никой начин не могат да ти отнемат това, което имаш. В природата музиката играе роля на трансформатор. Музиката е трансформатор не само за хората, но за цялата природа. Ако ти си на правата страна, и природата ще бъде с тебе. Затова е казано в Писанието: „Ако Бог е с вас, кой ще бъде против вас?“

Ще приведа примера за слона и паяците, който и друг път съм разказвал. Научили се паяците, че слонът ще им дойде на гости и те извикали: „Не го искаме!“ Събрали се всички паяци и поставили на пътя на слона своите въжета като препятствие. Учените паяци

започнали да изчисляват какво сътресение ще предизвика върху слона паяжината им и какви последствия ще има от това сблъскване. В заключение, те казали: „Като се блъсне слонът о преградата, непременно ще умре." Вярно ли е заключението на паяците? Не е вярно. Такива заключения и вие може да имате. Например заключението, че лекарството премахва болестта, не е вярно. Понякога и лекарствата лекуват, но това зависи от много условия. Един наш познат беше направил едно лекарство от билки против маларията. Той даваше по 12 хапчета и след приемането им болният оздравявал.

Аз направих друг опит с тези хапчета. Взех едно от тях, разделих го на 12 части и ги дадох на един болен. Като употреби тези парчета, т.е. цялото хапче, болният напълно оздравя. Как ще си обясните това? Значи единият хап, разделен на 12 части, имаше същия резултат както и 12-те хапчета. В медицината има две теории: алопатия – за максимални дози, и хомеопатия – за малки дози. При алопатията например може да приемете цяла аптека лекарства, без да усетите някакво сътресение в организма, без особена реакция. При малките и разредени дози може да имате по-големи резултати. Закон е: при малките усилия имате същите резултати, както при големите.

Казваш: „Много учих." Друг учи малко, и пак има същия резултат. Това е в зависимост от закона на максималните и минимални дози. Някога умът ти е зает с много въпроси. Тревожиш се, правиш големи усилия. Друг път умът ти е зает само с един въпрос. Предметът, с който се занимаваш, ти е ясен, затова не се тревожиш. За половин час научиш това, което друг за четири-пет часа едва може да научиш. Когато умът е свободен от странични мисли и влияния като препятствия, човек всякога успява. Студентът отива на изпит и си мисли: „Ами ако професорът ме скъса?" Това е странична мисъл, т.е. препятствие в ума на студента. Професорът може да те скъса, може и да не те скъса – това е предположение.

Думата „скъсване“ е вметната. Ако никога не си късан, ще знаеш ли какво нещо е скъсването на изпит?

Две яйца се разговаряли. Едното казало: „Знаеш ли какви страдания преживях? Туриха ме в тиган и ме опържиха на огъня.“ Второто яйце, което още не било употребено, казало: „Какво нещо е пърженето?“ Казваш: „На парила съм.“ Какво означават парилата? Има ли нужда човек да бъде всякога на парила? Те са временни, преходни положения в човешкия живот. Всякога не можеш да бъдеш на парила.

Сега да се върнем към двата порядъка на живота: порядъкът на болните и порядъкът на здравите. Казвате: „Ние сме се отделили от света.“ Не сте се отделили от света, но сте се отделили от порядъка на болните хора в света. Порядъкът, в който вие живеете, е друг. Значи има порядък на болния и на здравия, на грешника и на праведния, на добрия и на лошия, на честния и на престъпника. Разбойникът обира честния, трудолюбивия човек, взима парите му и го оставя без пет пари в джоба му. Разбойникът си направи къща, а трудолюбивия и добър човек оставя на пътя без подслон. И при това положение той не се плаши, не взима пушката да се брани, но разчита на ралото и мотиката в ръцете си. Те са оръдието в ръцете на разумния. Не е въпрос да измъчваш себе си. Измъчването не е наука.

Да мислиш право и да работиш, това е великото, към което човек трябва да се стреми. В порядъка на живота и на природата, в който сте и вие, се налага мислене и работа. В порядъка на болницата има три служби: службата на милосърдна сестра, на лекар и на пациент. Ако си милосърдна сестра, звънецът ще те управлява. Едва си легнал да си починеш, звънецът дрънка, болният иска нещо, не ти дава покой. Ти не си господар на времето си, но си слуга. И докторът не е свободен. И болният не е свободен. Такъв е порядъкът на болницата. Тези служби се различават една от друга. Кое е основа на болницата? Болните.

Лекарите и милосърдните сестри съществуват по причина на болните. Ако нямаше болни, нямаше да има нито лекари, нито милосърдни сестри. Какво място ще заеме милосърдието в порядъка на здравите хора?

Разумност се иска от всички. Някои искат да примирят двата порядъка. Това е невъзможно. Трябва да излезете от единия порядък и да влезете в другия – никакво примиряване. Като здрав ти не можеш да имаш удобствата на болния, ще имаш несгодите на здравия. Ако си здрав, много работа ти предстои, но хиляди пъти ще предпочиташ да си здрав, отколкото да си болен. Знаете ли приказката за свинята? Тя живяла в една кочина, дето я хранели по пет пъти на ден. По едно време тя чула, че хората се разговарят за удобства, за украшения, които ги правели по-красиви. Поревнало се и на свинята да има гердан. Молела се на този, на онзи, да ѝ турят гердан, докато най-после едно дете я разбрало – турило ѝ на врата един хубав гердан. Като излязла от кочината с гердана на шията, повече не се върнала. Не се знае кое било по-добро за нея: да бъде без гердан или с гердан.

И вие искате да бъдете богат. Това е гердан. Искате да бъдете силен – това е също гердан. Не се самозаблуждавайте. Още с раждането си човек носи в себе си силата. Яйцето носи силата на пилето в себе си. Пилето носи силата на кокошката. Не изнасяйте нещата вън от себе си. Вътрешната сила отговаря на външната, и обратното: външната – на вътрешната. Ако мислиш, че вън от себе си може да бъдеш силен, ти сам ще си причиниш нещастие. Казваш например: „Да бях красив!“ Ти си красив, но красотата ти не се е проявила навън. Ако искаш само външно да бъдеш красив, при най-малкото нещастие ти ще погрознееш. Да бъдеш красив, това зависи от тебе. Ако разбираш законите на красотата, можеш да станеш красив. Затова са нужни грамадни усилия.

Една американка започнала да чете Библията още на 16-годишна възраст. Тя живяла сто години и до това време прочела 90 пъти Библията. Всякога си вадела бележки. Тя така се проникнала от четенето, че възприела качествата на всичките пророци в себе си. Ако и вие изучавате природата, без да възприемате нейните мощни сили в себе си, какво сте научили? Най-малко веднъж в годината трябва да прочетете книгата на природата. Началото на тази книга е любовта, средата е мъдростта, а краят – истината. Няма да ви кажа колко милиона листа има тази книга, но можете да я прочетете в една година. Вие често правите опити, без да имате резултати. Направете опит и с четенето на тази книга.

Много от вашите опити приличат на опита, който направила една стара баба. Тя имала пред колибата си могила, която пречела на слънцето да влиза в стаята ѝ. Бабата постоянно се молела на Бога да махне могилата, да се отвори простор пред нея, да вижда надалеч. Една вечер пак се помолила да се махне могилата пред прозореца и ѝ си легнала с тази молитва. Като станала сутринта от сън и видяла, че могилата е на мястото си, тя си казала: „Както мислех, така и стана.“ В заключение бабата си казала: „Колкото и да се молиш, животът ще бъде такъв, какъвто Бог го е направил. Колкото и да се молиш, Бога няма да те чуе.“

Друга една баба имала също такава могила пред къщата си. Тя извикала един здрав, силен момък и му казала: „Ще построиш къща на могилата.“ Момъкът изпълнил желанието ѝ. Казвали ѝ: „Ще те духа вятърът тук.“ „Нищо от това.“ Тя предпочела да я духа вятърът, отколкото могилата да ѝ закрива слънцето. Коя от двете баби е по-разумна? Втората. Могилата не може да се махне, но може да си направите къща на могилата.

Когато Христос казва, че с вяра можем да преместим и планината, той имал предвид човека. Планината, това сме ние. Най-

голямата планина, която е застанала на пътя ни и пречи на светлината да ни огрява, това сме ние. Тази планина трябва да се премести. С вяра планината може да се вдигне във въздуха, а може и в морето да потъне. Тази планина, това си ти сам. Каквото кажеш, може да стане. Тя ще те слуша. И досега още религиозните мислят по кой начин да преместят планината, т.е. себе си. Мислиш по един, по друг начин, докато най-после дойдеш до заключението, че както са направени нещата, не можеш ги измениш. Защо? Защото не си дошъл до онзи Божествен начин, който изменя всичко.

Десет души теглят едно въже, на което е закачена голяма тежест, и не могат да го изтеглят. Минава един прост човек и ги гледа как теглят въжето. Той ги пита: „Имате ли малко масло?“ „Имаме.“ Той взима едно парцалче, потопява го в маслото и с него намазва въжето. Хващат намазаното въже и изтеглят тежестта нагоре. Маслото улеснява работата.

Казвам, когато прилагате закона на вярата, всичко можете да направите – и планина да местите. Например, когато някой ви обича, от един ваш жест той разбира какво искате и е готов да изпълни желанието ви. Ако не ви обича, с часове може да го молите за нещо, да плачете и разказвате нуждите си, но нищо не е в състояние да го накара да ви помогне. Всичко става лесно, ако разбирате законите на природата – на любовта като велик закон на природата, на мъдростта и на истината, също велики закони на природата.

„Как да намерим любовта?“ Любовта е във вас. Мъдростта и истината също са във вас. Вие не успявате, защото търсите нещо по-мъчно от тези закони. Според мене в това отношение вие сте гениални. Аз се чудя как познавате хората на любовта даже отвън. Ако ме питате, аз не познавам хората на любовта само отвън. Ако ви дам едно шише със сироп, увито в книга, отвън още познавате, че в него има сироп. Още с пипането вие познавате, че има сироп. По

пипане само аз не го познавам. Вие търсите сиропа отвън, а аз отвътре. Аз трябва да го опитам. Ако го познавам и отвън, то е, защото аз го турих в шишето. Следователно, когато някой казва за мене, че познавам нещата, то е, защото аз напълних шишето, зная какво има в него. Ти питаш какво има в шишето. Сироп има вътре. Бог, който е направил света, знае всичко, защото той е турил всяко нещо на мястото му. Човекът, който не е направил света, нищо не знае. Ето защо, за да знаем нещо, трябва да го направим.

Казвате: „Трябва да има някой да ни обича.“ Това е предпоставка. Двама инвалиди с отрязани крака седят и се разговарят. Единият казва на другия: „Донеси ми една чаша вода.“ „Не съм разположен. Донеси ми ти една чаша вода.“ „И аз не съм разположен.“ Казвам, и да имат разположение, те не могат да станат от местата си. Инвалидът с отрязани крака не може да каже, че ще стане от мястото си да донесе нещо. Обаче, когато човек има здрави крака, когато умът му може да мисли, сърцето му да чувства, той може да направи каквото пожелае. Оплакват се от страданията. Те са благо, те са магнитно отклонение на стрелката. Защо става това отклонение? За да се образува една малка междина. Всяко страдание е такава междина. И барометърът прави отклонения на повдигане и понижаване. Има различия в барометъра: никога повдиганията и понижаванията не са едни и същи. Във времето стават постоянни промени. Какво от това, че барометърът ту спада, ту се повишава? Качването и спадането на барометъра зависят от атмосферните влияния. Като не разбира законите на природата, човек изпада в противоречия: тръгва при добро време на път, а дъждът го изненадва. Ти трябва да тръгваш на път, когато барометърът се повдига. Тогава можеш да излезеш вън да работиш. Като видиш, че барометърът спада, остани вкъщи да работиш.

И тъй, младите не трябва да живеете с мисълта, че ще остареете. Докато живеете с тази мисъл, вие преждевременно остарявате. Детето желае да стане като дядо си, като баща си, като брата си. Щом стане като дядо си, той казва: „Не разбрах живота. Мислех, че има нещо в дядото, но като дойдох на неговото място, разбрах, че съм се лъгал.“ И аз съм слушал старци да казват: „Синко, да не остаряваш. Лошо е човек да остарява.“ Може ли човек да не остарява? Може, но при условие любовта, мъдростта и истината винаги да работят в душата му. Само така можеш да бъдеш млад. Под „стар“ ние разбираме нещата да стават, както искаме. Стар в тесен смисъл на думата разбираме беден човек, за когото нещата не стават както той иска. Богат, т.е. стар, в широк смисъл е онзи, за когото нещата стават, както той иска. Ако сиромахът пита какво да прави, отговарям: „Стани богат.“ „Как може това?“ „Много просто. Не обичаш някого – беден си. Запитай се защо не го обичаш. Щом го обикнеш, ще забогатееш. Така именно ти ще продължиш живота си, ще се подмладиш.“ Човек може и по външен път да се подмлади. Например, като изгорите тялото на змията, от праха ѝ може да направите лекарство, което предава устойчивост на тялото.

Не само по външен път може да се подмладиш и да продължиш живота си, но и по вътрешен път. Обаче трябва да разбираш законите. Може да живееш на земята векове, но тя ще внесе нещо специфично в тебе. Ти трябва да приемеш специфичното качество на земята. Като приемеш праха на змията в себе си, и от нея ще придобиеш едно качество. Затова казва Христос: „Бъдете хитри като змиите и незлобиви като гълъбите.“

Едно се иска от вас: да разбирате дълговечния живот. Там се излъга първият човек. Змията каза на Ева: „Аз ще ви науча как да придобиете дълъг живот като Бога.“ Как се постига това? За да имаш възможностите на един певец, ти трябва да имаш всичките трептения

на тона. Кой от вас при нещастие не търси начин да подобри положението си? Всеки търси лесния път. И това е възможно. *Достатъчно* е да *ви* пипна с двата си пръста по гърлото и след това вече вие може да взимате четири октави. При това положение може *ли да бъдете сиромаси?* Какво ще кажете, ако гласът ви се чува на два километра? Такъв глас е чудо! Който ви слуша, ще каже: „Не сме чували такъв глас!“ Казваш: „Да имам този глас!“ Кажете ми, ако имате такъв глас, как бихте го използвали? Ако имаш такъв глас, можеш ли да кажеш, че си неразположен и не можеш да пееш? Ще пееш по всяко време, когато те викнат. И от сън да те събудят, да си готов да пееш.

Ще ви дам едно правило. Тайната на живота е в това, да имате всякога разположение. В разположението е зародишът на живота, т.е. зародишът на яйцето. Как ще измътите това яйце? Ако не можете сами да го измътите, турете го под квачката. Ще чакате двайсет и първия ден, и пилето ще излезе. Учете се от квачката. „На какво да се учим?“ Да отхранвате в себе си всяка добра мисъл и всяко добро желание. Не се занимавайте с велики неща, но отхранвайте всяка добра мисъл и добро желание, колкото и да са малки. Този е пътят към прогреса. Целият ни живот е изтъкан от тънките нишки на квачката и пилето. Как ще изтъчете съвършения живот, към който се стремите? Като всеки от вас внесе нещо ново към общия живот. Кой каквото е вложил в общия живот, това ще получи. Това значи да бъде човек съучастник в делото на разумната природа, в делото на Бога.

Не заглушавайте гласа на добрите ваши стремежи. Бъдете всякога и от всичко доволни. „Възможно ли е това?“ За разумния всичко е възможно.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиридесета лекция на Младежкия окултен клас 14 юли 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

СИГУРНОТО МЯСТО

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? Доволството като една от великите тайни в живота.

Какво означава думата „доволство“? Разположение. Кой човек може да бъде доволен? Здравият може да бъде доволен, а не болният. Богатият може да бъде разположен, а не бедният. Ученият може да бъде разположен, а не невежият. Добрият може да бъде доволен, а не лошият. Това са контрасти в живота. Какво носи знанието? То освобождава човека от противоречията. Същевременно то трансформира състоянията. Който използва знанието си правилно, ще се освободи от противоречията си. Който не може да го използва правилно, ще се натъкне на по-големи противоречия. Същото се отнася и до живота. Изкуство е да знаеш как да живееш. Изкуство е да използваш знанието си на място. Аз говоря за положителното знание, т.е. за знанието на добрия, а не на лошия човек. Като учи, човек се домогва както до външното, така и до вътрешното знание. Много естествено, всяка външна проява се дължи на вътрешна.

Всички сте учили, знаете да броите, да смятате. Често броите до десет. Това число е основа на нещо. Аз говоря за десетте като живи единици, а не като статически. Говоря още за число, което съдържа десет положителни единици, а не за число с отрицателно съдържание. Например казвам: 10 житни зърна, 10 ябълки или круши, 10 души и т.н. Във всяка единица има живот, т.е. условия за растене. Мога да кажа 10 скъсани шапки,

скъсани обувки, 10 пукнати глави. В тези единици има нещо статично. Вие можете да вадите от числото 10 различни числа. Например 10-1 = 9; 10-2=8; 10-3=7; 10-4 = 6; 10-5 = 5.

Каквото и да говорите на човека за това изваждане, ако има цирей, той нищо няма да разбере. Той ще мисли само за единицата като число, което означава неговият цирей. Той си мисли: „Един цирей имам и толкова страдам!“ Защо този човек се интересува толкова от своя цирей? Докато страда, циреят му е част от него. Щом престане да страда, циреят престава да бъде част от човека и той изчезва. Докато е в тялото, циреят постепенно нараства, иска да стане голям като цялото. Това е невъзможно! Желанието на цирея да се увеличи се дължи на факта, че известни клетки в организма имат желание да се увеличат, да започнат индивидуален живот, да образуват нов център на единицата. В реда на природата числото 10 съществува като център. Щом пожелаеш да туриш друго число вместо него, ти се натъкваш на противоречие. Ето защо, когато в човека се яви голямо противоречие, казваме, че той има два центъра в себе си. Ще кажете, че и в геометрията се говори за два центъра. Да, елипсата като фигура има два центъра.

Как чертаете елипсата? Има начини, по които всеки може да начертае една елипса. Характерно в елипсата са двата центъра, от които изтичат живи сили. Двата центъра на елипсата имат един общ център. Ако гледате затворена човешка уста, тя изглежда като права линия. Щом се отвори, тя образува елипса. При отваряне и затваряне на устата имаме числото две в движение. Числата, с които работим, представят живи сили, както и принципи. Единицата например от гледището на окултната наука представя целия космос, цялото битие. Отде произлиза единицата, никой не знае.

Въпросът за числата е отвлечен. Ако знаете отде произлиза числото едно, нищо не можете да направите. Всичко да направите,

пак нищо няма да постигнете. Какво ще постигнете, ако мислите, че разполагате с всичкото знание на света? И океанът да носите със себе си, пак нищо няма да придобиете. И да вдигнете океана на гърба си, де ще го турите? Няма място за него. Тези въпроси ви се виждат смешни. Такива мисли и идеи ви занимават и вас. Който ви слуша, и той ще ви се смее. И вашите идеи са толкова смешни, колкото е смешно да си въобразиш, че можеш да вдигнеш океана на гърба си. Някои казват, че трябва да изменят живота си. Как ще го измените? Трябва ли непременно да го измените? И какво ще измените? Други пък казват, че трябва да изменят характера си. Трябва ли да го изменят? Как ще стане тази промяна? Според мене характерът се усилва, подобрява, но не се изменя. Така и огънят се усилва, а не се изменя. Както при усилване на огъня мислиш, че го изменяш, така мислиш, че и животът се изменя.

Не, нито животът се изменя, нито огънят се изменя. Това е неразбиране. Всичко можете да направите, но живота да измените – никога! Да измениш характера си, и това е невъзможно. Можеш само да предадеш нещо към него, но не и да го измениш. Ако туриш нещо в джоба си, изменил ли си го? В какво се заключава съвременната педагогия? Казват, че трябва да се създаде характер. Трябва да се знае в какво се изразява характерът. Изобщо характерът не се създава, нито се изменя. Към характера може само да се предаде нещо. Художникът рисува една картина, но той не я създава. Сама по себе си картината съществува, а художникът само я копира. Художникът туря сенки на картината, без да я създал. Някой нарисувал Христа, без да е истинският Христос. Това е копие на Христа, а не самият той. Реалността съществува сама по себе си. Всяко нещо съществува само по себе си. Значи никой не може да го създаде. Какво може да направиш тогава? Само едно – да туриш сенки на създаденото вече.

И тъй, да мислите, че можете да създадете нещо, това значи да се стремите към невъзможното. Как ще създадеш нещо? „Искам да създам една нова дума в езика.“ Опитай се, да видиш какво ще излезе. Задача на всеки човек е не да създава, но да чисти нещата, да ги освободи от примесите и наслояванията. Каква друга дума ще създадеш вместо думата „любов“? Нищо не ти остава, освен да изчистиш тази дума, да я доведеш до първичния ѝ смисъл. Докато не стане това, едни ще разбират любовта по един начин, други по друг начин.

Всъщност какво се разбира под „любов“? Любовта има отношение към великата реалност. За да разбираш реалността, трябва да си свободен. Колкото и да ви се говори за любовта, тя остава неразбрана. Човек е потопен в любовта, въпреки това не я разбира. Казва се, че любовта ражда живота. Значи животът е резултат на любовта. Тогава какво се разбира под „живот“? Когато се определя животът като понятие, между учените се явява спор. Дето има спор, там истината не може да се яви. Един дава едно определение, друг – друго. Ако двама души дойдат до едно заключение, между тях не може да се яви дисхармония. Когато двама музиканти се съгласяват в свиренето, между тях има хармония. Дисхармония съществува само между хора, които не се разбират. Могат ли да се съгласуват двама музиканти, ако в един и същ момент единият свири тъжни български песни, а другият – весели европейски песни? Единият е тъжен, а другият весел.

По какво се отличава веселата музика от тъжната? Веселата музика има повече диези, а тъжната – повече бемоли. Не е въпросът в повишението и понижението на тоновете. Мисълта се изразява и по друг начин, вън от радостта и скръбта. Във веселата музика трептенията са по-бързи, а в тъжната – по-бавни. Веселата музика уподобявам на здравия човек, който е подвижен, енергичен. Тъжната

музика уподобявам на болния, който е инертен. Това се дължи на вътрешните противоречия в него, резултат на известно неразбиране. Болестта се дължи на преяждане. Болният е ял повече, отколкото може да носи, поради което организмът му не може да се справи с излишния товар. Когато дойде лекарят, първото нещо, което ще му препоръча, е да яде малко. И наистина, като заболее, човек първо се отказва от ядене. Има болести, при които се забранява на болния да яде – препоръчва му се абсолютен пост. След няколко деня той започва да яде, но извънредно малко. Същевременно му се дават горчиви лекарства за тониране на енергиите. Това се нарича лекуване с малки дози.

Сега ще направя сравнение между храненето и придобиване на щастието. Някой е много щастлив. Защо? Той е приел щастието в голяма доза. В края на краищата викат лекар да го лекува. „Защо страдаме?“ Защото сте приели горчиви лекарства в малка или голяма доза. Колкото повече страдаш, толкова по-голяма доза щастие си приел. И като не си могъл да го асимилираш, то се отразило на организма ти като горчивина. Знаеш ли какво значи да те обичат много хора? Някой иска да го обичат всички хора.

Какво се разбира под израза „всички да те обичат“? Отиваш на едно място, сложат ти трапеза да ядеш. Отиваш на второ, на трето място, навсякъде ти слагат да ядеш. Какво ще стане с тебе? Какво ще стане с твоя стомах, ако навсякъде ядеш и пиеш? Като те обичат, всеки ти предлага да ядеш. И ако ядеш цял ден, какво ще стане с тебе? Може да те обичат много хора, но това е неестествено положение за тебе. Достатъчно е в даден момент да те обича само един човек. Другите да те обичат след него след няколко часа. След тях нека дойдат други да те обичат. Всички хора не могат да те обичат в един и същ момент. Трябва ли да ходиш от едно място на друго и навсякъде да ядеш? Това е неестествено състояние. Въпреки това

всеки иска да бъде обичан и много хора да го обичат. От голямата обич се раждат големи страдания, както при чрезмерното хранене. Някой яде и е недоволен от яденето. Значи той е недоволен от любовта на човека. Ако не яде, ще огорчи домакините. Те сготвили ядене специално за него, а той не го яде. Всеки трябва да яде толкова, колкото най-много може да асимилира.

Мнозина приличат на онзи американец, който бил поканен на обяд в дома на един богат китайски мандарин. На трапезата били сложени 40 ядeнета, от които американецът трябвало да си хапне по малко. Иначе ще докачи домакините. След този обяд американецът боледувал три седмици, докато възстанови нормалното състояние на стомаха си. На обяда у китаеца той се видял в чудо как да се справи с тези 40 ядeнета. Ако и вие, като влезете в природата, искате да опитате всичко, каквото видите, ще се намерите в положението на американеца, който бил принуден да яде от 40 различни менюта.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия за живота. Тя се заключава в новото разбиране. То няма да осмисли живота, защото животът сам по себе си има смисъл, но ще внесе повече светлина в умовете на хората, които имат странно разбиране за смисъла на живота и го търсят там, дето го няма. Според новата философия в широк смисъл всичко, което човек учи, е добро. Каква част от наученото може да се приложи? Някой изучава музика, но не може да я приложи за тониране. Какво се ползва той от тази музика? Ти си неразположен. Защо не приложиш музиката да трансформираш това състояние? В музиката е тайната на живота. Ако я владееш, ти си цял маг. Нямаш пет пари в джоба си, но знаеш да свириш. Иди в дома на един богат човек, който объркал сметките си, и му посвири. Така той иде извади кесията си и иде ти даде нещо. Ще ти благодари, че си сменил състоянието му. Между тебе и богаташа стана правилна обмяна: ти даде нещо от себе си, и той ти даде нещо. Като знаеш да

свириш, ще получиш нещо срещу това. Като знаеш да пееш, ще пееш. Ти се срамуваш да пееш, а не се срамуваш да просиш. Просията е най-голямото изкуство.

Знаете ли кога човек става просяк? Кой проси? Онзи, който е слязъл от най-високото място. Той е учил, придобивал знания, но не знаел как да живее. Затова Бог го направил просяк. Когато бил цар в миналото някога не е услужвал на хората. Като просяк обаче услужва на хората? Как им услужва? Развива тяхното милосърдие. Някога и от него са просили. Понеже не е изпълнил задачата си като цар, днес е дошъл като просяк – да се научи да обръща внимание и на малките работи. От време на време подава ръката си за парче хляб. Така ходи от къща на къща. Това е метод за възпитание.

Природата си служи с различни методи. Тя има специални методи, с които възпитава и принца, и просяка. Ти си считал за унижение да се спреш пред просяка, но като попаднеш в неговото положение, ще научиш урока си. Както си постъпвал ти, така постъпват с тебе. Които те познават, чудят се как си изпаднал в положението на просяк. Защо царят е станал просяк? И вие сте все такива царе и царици, все големи величия. След всичко това, искате да бъдете щастливи. Как ще станеш цар, като съзнаваш, че си излязъл от Бога? За мене е най-важно и велико да съзнавам, че съм излязъл от Бога и върша неговата воля.

Някой става началник, министър и се надува, изпъчи се, мисли, че е голяма величина. Не, ти се заблуждаваш. Ти носиш най-големия товар. Ти си актьор – малка служба е тази. И министър да си, пак изпълняваш малка служба. Истинската служба, истинското положение, което трябва да заемаш, е да съзнаваш своя произход и какво е вложено в тебе. Това всеки трябва да знае. Не мисли, че ако си министър, заемаш особено високо място. Високо място е то, но положението на бедния не е ли високо място? Волът, който е впрегнат

на работа, не заема ли специфично място? Казваш: „Вол е това!“ Този вол е направен чрез Словото Божие. Ако се смееш на вола, т.е. на Словото Божие, и на тебе ще изникнат рога. Не казвай, че волът е глупав. Не се говори така. Волът е умно животно.

Един ден, като бях в Търново, излязох на края на града, да се разходя. Виждам една кола с два вола тегли товар нагоре. Господарят им ги биеше, да вървят по-бързо. Един от воловете се обърна към мене и ми каза: „Моля ти се, кажи на господаря да не ни бие. Пътят е труден, височина е, не се върви лесно. Като те разбере, той ще влезе в нашето положение и няма да ни бие.“ Тогава аз се приближих при селянина и му казах: „Знаеш ли какви хубави волове имаш! Ако искаш, продай ми ги. Както виждам, твоето щастие зависи от тях.“ Като му казах така, той се замисли и каза: „Не ги продавам.“ Аз продължих да му говоря: „Ако ги пазиш, целият ти дом – жена ти, децата ти ще бъдат добре. Косъм от главата ти няма да падне. Ако не ги пазиш, сиромашията ще те нападне.“ Той ме гледа и си мисли нещо. Питам го: „Знаеш ли колко е тежко положението на тези волове? Ако аз те впрегна като тях, тогава ще разбереш какво значи тегло. Човещина се изисква от всички.“ Волът се обърна и ми каза: „Много ти благодаря, че се застъпи за нас.“ Пак продължих разговора си със селянина. Казах му: „Слушай, приятелю, снеми част от товара, да се изкачат воловете по-лесно. После се

върни да го вземеш. Знай, че твоето бъдеще зависи от воловете ти. Както се отнасяш с тях, това ще определи и твоето бъдеще.“

Благородство се иска от човека. Някой върви по улицата, вижда, че бият кон или вол и продължава пътя си, като казва: „Не е моя работа да се меся в това, че някой бил коня или вола си – той си отговаря.“ Не се разсъждава така. Утре тебе ще впрегнат и ще те бият. Кой човек не е бил впряган? Всеки ден впрягат човека. Всеки ден щастието го посещава, но и нещастието го посещава всеки ден.

Всички състояния, през които човек минава, не са нищо друго освен възпитателни средства, т.е. възпитателни методи на природата. Тя сменя своите методи според случая. Докато човек не дойде до положението да разбира състоянията на своите близки, да им съчувства и помага, дотогава природата ще го възпитава както намира за добре.

Защо човек не влиза в положението на вола? Защото още не вижда връзката между всички живи същества на земята. Като виждате тази връзка навсякъде, вие ще се свържете с онзи, който е създал света, както и всички форми, всички живи същества, като подтик към живота. Има една вътрешна разумност в света. И ако вие съществувате, това се дължи на факта, че Бог ви обича. В името на този Единния ви обичат още хиляди хора. На тяхната обич именно вие дължите своето съществуване.

Какво ще стане със семенцето, посято в земята? Ако градинарят не го полива всеки ден, то не би израсло. То израства благодарение на неговата обич. Какво ще стане със семето, ако е посято на място, дето минават хиляди хора през деня? То няма да израсте. Казвате: „Да съм богат, да разполагам с милиони, да ми се чува думата и т.н.“ Такъв живот не съществува. Можеш да разполагаш и с богатство, и с власт, но трябва да знаеш, че в природата съществува един вечен порядък, който всякога трябва да се зачита. Има нещо, което ви препятства в живота. Това е, че нямате взаимно уважение и почитание един към друг. Като срещнете някого, вие казвате: „Ето една празна глава.“ Не говориш истината. Ако е така, тогава и твоята глава не е от пълните. Не е лошо да бъде шишето празно. Защо? Има нещо по-лошо от празното шише. Кое е то? Пукнатото шише. Има нещо по-лошо и от пукнатото шише. Кое е то? Счупеното шише. Има нещо по-лошо и от счупеното шише. Кое е то?

Вие сте млади, искате да знаете де се крие силата на човека. Ще кажете, че тя се крие в неговата физическа сила. Как се познава физическата сила? Външно, от неговия външен вид. Там именно е заблуждението. Вие се заблуждавате от външността на къщата и казвате: „Къщата е червена отвън, значи тя е здрава.“ Вижте как е съградена, от какъв материал, и тогава ще кажете здрава ли е, или не. Външността нищо не показва. Като гледаш външността на хората, ти се сравняваш с тях и изпитваш ревност. На какво се дължи ревността? Пишете върху темата „Произход на ревността“. Човек ревнува, защото се страхува да не го измести някой. Всеки заема определено място и се бои да не го изместят. Ревността е условие за вътрешно безпокойство, което я предшества.

Поканват двама души на обяд в едно богато семейство. На единия слагат по-хубаво ядене от това на другия. Той поглежда в чинията на съседа си и сърцето му се свива неспокойно. Той си казва: „На този дават по-голямо уважение.“ Смущението му се превръща в ревност. Между две красиви моми пак се явява ревност – коя да заеме първо място. И между двама момъка пак се явява ревност. Пръв е само най-силният. Така е и в природата. В реда на нещата е силният да заеме първо място. Ако слабият заеме първото място, нарушава се редът на природата, както и на целия космос.

Дръжте в ума си мисълта: никой не може да ви измести от мястото, което природата ви е определила. Противоречията в живота се дължат на факта, че понякога хората искат да разместят местата си. Често жените искат да заемат мястото на мъжете, да станат мъже. Макар и рядко, някога и мъжете искат да станат жени. Питам, ако жената иска да стане мъж, детето какво иска да стане. Детето може да стане или мъж, или жена, за каквото е родено. Малкото момче ще стане мъж, а малкото момиче – жена. Какво се разбира под думата „мъж“? Разбирате, че ще порасте и ще стане силен. Ако момчето се

научи да мисли право, то ще стане мъж. Ако момиченцето се научи да чувства правилно, да се проявява неговото сърце, то ще стане жена. Жената е емблема на живота. Мисълта е дошла чрез мъжа, а чувството чрез жената. Жената и мъжът са украшения в живота. Първото украшение е бил мъжът. Той е бил най-голямото добро. Виждали ли сте колко големи са перата на петлите – особено на опашката? Прочетете колко пера има петелът на опашката си. Когато перата на петела са здрави, той върви гордо, напето. Щом паднат задните му пера, той се свива, гуши се, като че е изгубил нещо. Той съзнава това и се крие. Като поникнат перата му, пак се изправя, разперва се.

Това е естествен ход на нещата. Перата на петела, на пауна и на другите птици са израз на разумните сили, които действат в природата. Трябва да знаеш да дешифрираш тези неща. Перата са реклама в живота. Изобщо всяка птица, всяко живо същество е символ, обявление, с което природата си служи. Ако си горд, напет, паунът иска да ти каже: „И ти си като мене. И ти си паун с пера, които хората ще оскубят.“ Без да иска паунът, хората го оскубват. Неговите пера са за украшение. Ти показваш перата си, доволен си, но като ги оскубят, скриваш се. Да допуснем, че си цигулар, знаеш много песни, свириш ги на цигулката си. Ако предадеш песните си на този-онзи цигулар, ти губиш всичко. Гледаш, че друг някой свири, но не свири като тебе. Изкуство е да свириш така, както никой друг. Музикантът има една песен, за която хиляди да му платят, не трябва да я дава на никого. Остане ли други да свирят песента му, всичко с нея се свършва. Тя се изгубва. Ако искаш да дадеш и на другите да свирят, дай някое малко парче.

Съвременните хора се отличават с особеното си разбиране за живота. Имаш една кокошка, определена за тебе. Като те посети някой, за да се покажеш добър, човеколюбив, ти му даваш цялата

кокошка. Дай му едно парченце, а не цялата кокошка. Ако дадеш на човека всичко, каквото имаш, ти не разбираш живота. Ако дадеш цялата кокошка на някого, и той я изяде, какъв ще стане? Трябва да разсъждавате добре. Опитайте се да преведете печената кокошка като символ. Тя има значение във всички области на живота. Печената кокошка на музикален език означава едно хубаво парче от произведенията на Бетовена, например. Обикновеният цигулар може ли да изсвири това парче? То не е за него, както и печената кокошка не е за него. И да му дадеш, той не знае как да яде. Ако е искрен, той ще каже: „Не разбирам от музика, не зная да свиря, т.е. не зная да ям.“ Друг е въпросът, ако дам печената кокошка на човек, който знае да свири, т.е. да яде. Добрият майстор музикант знае да свири и да яде.

В живота хората играят ролята на Дон Кихот и Санчо Панса. И двамата представят опаката страна на живота. Когато сте идеалисти, това е Дон Кихот. Когато сте материалисти, това е Санчо Панса. Нито единият, нито другият можаха да уредят живота. Авторът на тази книга иска да каже, че не трябва да бъдеш нито като Дон Кихот, нито като Санчо

Панса. Дон Кихот казва на Санчо Панса: „Съжалявам, че не можах да ти. дам онзи остров.“ За да не се обезсърчавате като тези герои, трябва да имате правилно разбиране. Който разбира нещата, не се обезсърчава. Който не ги разбира, той поема неестествения път на живота и изпада в противоречия. Виждаме в какви положения изпадаше Дон Кихот с воденицата, с овцете, като образи на неговото въображение.

При сегашното положение, в което се намирате, вие трябва да пресеете своите мисли и чувства, да се освободите от чуждите влияния, от примесите на живота. Всеки от вас да си създаде един нов възглед. Сегашното положение, в което се намирате, е това на Дон Кихот и Санчо Панса. Цялото човечество минава през техните

състояния. И детето се ражда със свити ръце, в юмрук, иска да завладее света като господар. Щом умре, отваря ръцете си, смирява се вече. Обръща се с лице към Бога. Обаче това е хипнотично състояние. Хипнозата е полезна само при един случай: когато имаш голямо нещастие или страдаш от тежка болест. Тогава можеш да бъдеш хипнотизиран, без да си хипнотизиран. Само така ще се махне болестта. Пиенето на вино е хипнотично състояние. Нещастен си, беден си, без пари в джоба. Дават ти пари – ти си в хипнотично състояние. Всъщност ти се заблуждаваш – хипнозата нищо не ти допринася. Нито виното, нито парите могат да ти помогнат.

Щастлив е онзи, който няма никакъв външен обект, и пак е доволен. Щастието извира в него непрекъснато. Той не се стимулира от външни обекти. И външните неща са потребни, но радостта изтича отвътре. Радвай се на изгряващото слънце, защото, като изгрява то, ще изгрее и твоето вътрешно слънце. Когато вътрешното слънце в човека изгрява, това е Бог в него. Като съзнаваш, че съществува една велика разумност в света, и твоето слънце ще изгрее. Това е реалността, която води човека в правия път. Ако външното слънце изгрява, а вътрешното не изгрява, ти си в хипнотично състояние. Ако вътрешното слънце не изгрее, човек е като в мъгла и облаци, не се чувства разположен. Питам, какво а\е бъде вашето положение, ако изведнъж се откажете от старото си разбиране? То е все едно да сте облечени с дрехи, украсени с панделки, шапките ви – с пера, обувките ви – модерни, и ви кажа да се отречете от всичко това. Ако искате да ме послушате, ще хвърлите всичките си украшения и ще останете с простите си дрехи. Като се видиш толкова просто облечен, ти си недоволен вече.

Питам, тази операция на място ли е. Кое е по-добро: да отнемам украшенията ви или още да притуря към тях? Практично е да прибавям, отколкото да отнимам. Дойде при мене едно дете да ми

посвири. Не му казвам, че не свири добре, но турям пред него едно парче и го питам: „Можеш ли да свириш това парче?“ Като го изсвири, давам му други парчета. Тук всички сте педагози, разбирате от педагогия. Всеки от вас си носи ножче и като срещне някого, казва: „Тази панделка не ти трябва.“ Отрязвате я. Срещнете друг, и неговата панделка отрязвате. Гледам ви, целия ден режете панделки. Казвате: „Тази сестра е невежа, нищо не знае.“ Ами ти какво знаеш? Едва отделенията си свършила. Отделенията, това е една панделка. Прогимназията – друга панделка. Гимназията – трета панделка. Университетът – други панделки. Колкото години си учил, толкова панделки имаш. Ако стажуваш, ще станат всичко панделки. Ако се специализираш в чужбина една година, стават всичко 18 панделки. Казваш на този човек: „Какво си научил?“ Нищо друго, освен си закачил 18 панделки на себе си. Не отнемай панделките на човека, но закачи му още една, да станат 19.

Следователно, като направиш една грешка и обидиш приятеля си, повикай го и му дай едно угощение. Ако всички хора даваха угощение за своите грешки, светът щеше да се оправи. Като дадеш едно угощение, този ден ще бъдеш весел и засмян. Че си дал 20 хиляди лева за едно угощение, нищо не значи – изправил си една погрешка. Съществува една философия, която трябва да научите. Парите, които си дал за угощението, представят добро условие за твоето бъдеще. Може би след година, две или десет те ще ви допринесат десет пъти повече блага, отколкото сте загубили. Тези пари представят една малка услуга, която в бъдеще ще донесе големи лихви. Студент си, нямаш никакви средства. Вървиш по улиците и срещаш един човек, който едва носи един голям, тежък куфар. Ти веднага предлагаш услугите си, искаш да му помогнеш: взимаш куфара и го занасяш у дома му. Той е богат човек. Като вижда готовността ти да му услужиш, той пожелава да ти помогне. В ума му

се явява една светла идея, как да ти помогне. Това улеснява твоя живот. Значи малката услуга донася добри резултати.

И тъй, не мислете, че жертвите, които правите, ще останат безрезултатни. Вие не знаете как природата е съчетала своите тайни разпоредби. Всички сте поставени на изпит. Над вас има разумни същества, които наблюдават какво правите. Изпит е това! Ти си поставен в мъчни условия, в крайна сиромашия. Дават ти се условия да излезеш от това положение. Дали ще крадеш, или ще работиш, ще те наблюдават. Като минеш този изпит, иде друго нареждане. Дойде пълната каса. Богатият те покани вкъщи, даде ти угощение, след което неочаквано получаваш един голям чек. Казва ти се, че един твой непознат приятел ти изпраща тази сума. Ти не знаеш отде иде това случайно богатство, изпратено при тебе. Дали е от твой чичо, брат или приятел, който те обича, и е готов да направи нещо за тебе.

Това не се отнася до вашия обикновен дребнав живот, но до онзи нов живот, до новото разбиране. Там нещата стават по особен начин. Влезте в новия апартамент, който ви е даден. Има вече нови апартаменти. Вървете с новото разбиране, и не се страхувайте! Вярвайте, че има един велик принцип в света, който работи за вашето повдигане, без да знаете това. Той изправя вашите погрешки, без да подозирате. Когато направиш една грешка, ти ядеш несъответна храна. Природата изправя тази грешка. На другия ден направиш друга грешка – природата пак я изправя. Ако човек със своя живот не нарушава реда на природата, веднага се освобождава от нещастията, които могат да го сполетят.

Като не съзнава, че има един, който работи за него, човек се обезсърчава. Има кой да работи за нас, но не оставяйте всичкия си товар на него. Това е друга крайност. Едната крайност: не съзнавате, че има кой да работи за вас. Другата крайност: като съзнавате, че Бог ви помага и работи за вас, вие се оставяте на него. Това значи: да

бъдеш доволен от своето неразбиране и доволен от своето разбиране. Да бъдеш доволен, че си бил невежа. Казваш: „Добре че съм невежа, че имам възможност да уча." Ако знаеш нещата, казваш: „Добре, че имам знания. Без знания щях да разваля всичко." Някога невежеството спасява човека, а някога – знанието.

Следователно бъди доволен и когато знаеш, и когато не знаеш. Това изисква новата философия. Ако се намериш пред една мъчнотия, благодари за нея. Приеми, че около тебе слънце грее. „Ама нещастен съм." Знай, че в това време хиляди хора са щастливи. Радвай се на тяхното щастие. Ако отидеш между тези хора, нищо няма да остане от твоето нещастие. Ти си нещастен, че нямаш едно камилско перо. Ако нямаш камилско перо, имаш кукувиче перо. Това е достатъчно. Под „кукувиче" перо разбирам обикновената човешка мисъл. Разбирам да имаш перо, но което пише, което мисли и с което можеш да направиш едно добро. Всяко перо, с което не можеш да направиш добро, не е истинско. С какви пера пишат сегашните хора? Повечето пишат с железни пера. Казвам, със златни пера трябва да пишат хората. И тогава, каквото се напише, да бъде добре написано. Питам, на кого трябва да служите – на Бога или на себе си?

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас 21 юли 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

ОБИКНОВЕНА И НЕОБИКНОВЕНА МИСЪА

Размишление

Каква е разликата между обикновената и необикновената мисъл? Понеже мисълта може да се уподоби на умствено хранене, мога да ви запитам, каква е разликата между обикновеното и необикновеното ядене. В необикновеното ядене турят неща, които в обикновеното не турят. Каква придобивка имате от обикновеното ядене и каква от необикновеното?

Често вие говорите за вашето разбиране като за мярка. Това не може да бъде. Защо? Защото обикновеното разбиране не може да бъде мярка на нещата. Под „мярка“ разбирам постоянното в човека, което никога не се мени. Това е постоянната точка, постоянното място, от което можем да се ориентираме. Такива точки са например полюсите, както и екваторът. Колко екватора има земята? Един. Колко полюса? Два. Защо няма два екватора? Много просто, има два полюса. Те са два, а екваторът – един. Що е екваторът? На какво е граница? Екваторът е съединителна линия, дето се уравновесяват енергиите на земята. Той е място, дето енергиите най-много бушуват. Всички престъпления, всички добри неща стават на екватора.

Значи доброто и злото стават на екватора. Там се намират най-свирепите животни, отровните змии. Търсите ли доброто и злото, ще ги намерите на екватора. Значи екваторът е зона, дето се уравновесявана енергиите. Съвременните хора не са господари на екватора. Сегашната култура се развива на умерения пояс. Тя не е култура на екватора. Колко далеч сме от екватора? София се намира на 42 градуса северна широчина. Ти имаш отношение към екватора, ако го разбираш. Восъкът, поставен в тропическа област, веднага се

стопява. Така и някои от вашите мисли изгубват своето състояние. Защо? Температурата, при която се проявяват, е висока.

Като говоря за екватора и полюсите, искам да ви обърка вниманието към вашия вътрешен живот. Вие още не познавате този живот. Хората се раждат и умират, без да разберат своя живот. Те минават през различни състояния – приятни и неприятни. Идеалът на хората е да забогатеят. Те мислят, че ще отидат в онзи свят, фантазират си, но как става това, не знаят. Все пак знаете нещо, но то е толкова малко, че не ви задоволява. Има две неща, за които хората са невежи, а именно: никога не могат да си представят абсолютно малкото, нито абсолютно голямото. Те са две величини, за които нямаме понятие. За тях имаме някаква представа, но какво са всъщност, не знаем. Казваме, че слънцето е много голямо, а го виждаме малко. Ние го виждаме милиони пъти по-малко. Микробата, която с просто око не се вижда, за да я видим, трябва да се гледа под микроскоп. Защо слънцето, толкова голямо тяло, ни се вижда толкова малко? Аз не искам вие да разрешите този въпрос. И най-великите философи не могат да го разрешат. Радвайте се, че и най-големите философи и адепти, в случая са невежи като вас. И те нищо не знаят по този въпрос. Защо да не знаят? Ами защо трябва да го знаят?

Да допуснем, че ти знаеш колко пари има един банкер. Какво придобиваш, ако знаеш точно колко пари има той 6 банката? Ти се интересуваш от това, защото искаш да вземеш пари от него. Интересуваш се от някой извор на планината. Защо се интересуваш? Защото искаш да вземеш нещо от него. Ако нямаш отношение към извора, нямаше да се интересуваш от него. Ако ние се интересуваме от известна област или от известен предмет, то е, защото сме заинтересувани от него. Не мисли, че ако се интересуваш от нещо, е користолюбие.

Казваш: „Трябва да се говори истината, заинтересуван съм от нея.“ Що е истина? Никой не знае какво е истината. Ние знаем само едно: дето се яви истината, тя всякога освобождава. Тя освобождава и човека. Защо го освобождава, не знаем. Обаче, дето влезе истината, тя внася ред и порядък навсякъде. Какво нещо е любовта, също не знаем. Ние познаваме едно качество на любовта: дето се яви тя, явява се и животът и носи нещо хубаво и приятно.

Вие разполагате с малко знания и от тях искате да придобиете много. Това е задача с много неизвестни, каквито математиците решават. Например един учен математик иска да съгради нещо. Първо, той си прави сметка колко материал ще му трябва и колко пари. Това са три неизвестни: x, y, *z*. Ако той не реши неизвестните и не ги тури намясто, не би се занимавал с тази задача. Когато казваме, че мислим върху даден въпрос, ние сме заинтересувани. Казваш, че от нищо не се интересуваш. Как не се интересуваш? Като ставаш от сън, ти се интересуваш от яденето. И друг казва, че от нищо не се интересува, а търси пари. Трети се интересува от религиозни въпроси. Защо му са тези въпроси? Защо се интересува от тях? За да научи, що е Господ, що е рай. Като умре, да знае тези неща. Щял да умре! Той говори за неща, които не знае. Какво нещо е смъртта, не знае, а за смъртта говори. Знае какво е да живееш, а не знае какво значи да умреш. Спряло му сърцето. Умряла ли е воденицата, като спре? Така не се разсъждава. Като спре сърцето, казвате: „Свърши се всичко.“ Воденицата спряла. Пуснете вода, и воденицата ще започне да работи, да мели брашно.

Да говориш за живота и за смъртта, без да знаеш, какво са те, това са приказки от „1001 нощ“. Така и в някой роман авторът изнася живота на своя герой, поставя го в различни положения: той се мъчи, страда. Авторът взима един престъпник като Жан Валжан, описва живота му, поставя го на различни изпитания, докато в него се яви

желание да не върши вече престъпления, да тръгне в правия път. Друг автор пък ще вземе за герой някое малко дете, което иска да стане велик човек – музикант, художник. Като четеш романа, в тебе се явява желание да станеш като героя на този роман. Щом се роди човек на земята, природата има някаква цел. Щом те викат на гости, каква цел имат? Да те угостят. Защо те викат на театър? Да видиш една пиеса. Защо те викат на църква? Да чуеш една служба или проповед.

Сега ще изнеса един практически пример. Представете си, че всеки от вас носи по едно въже. Защо му е въжето? Трябва му за нещо. С въжето ще извадиш вода от кладенеца. Ще вържеш кофата с него и ще я изтеглиш. Минаваш през реката с кон, който водиш за въжето. Какво трябва да бъде въжето? Здраво. Ако не е здраво, ще издържи ли кофата, като я пущаш в кладенеца? Ако въжето не е здраво, като се дърпа конят, то ще се скъса. Вашият идеал уподобявам на въжето. Ако при усилията ви за постигане на вашия идеал се скъса въжето, какво ви ползва то? Идеалът не трябва да се къса.

Защо се учи човек? Ще кажете, че човек се учи, за да изкарва по-лесно прехраната си. Каква е целта на сегашното учение? Посвещението. То ще дойде отпосле. Кога се посвещава човек? Когато се научи да се въздържа. Не можеш да посветиш един човек, който обича да яде. Как ще го посвещаваш? Той казва: „Дай ми ядене! Не ми трябва посвещение. Като се нахраня добре, ще ти кажа какво е яденето, дали е добре сготвено.“ Аз оставям този човек пред хубавото ядене, да се нахрани добре ида усети тежест. Той ще каже: „Хубаво беше яденето, но тежко ми стана.“ Аз зная, че след това той ще започне да мисли. Какво ще мисли? Че трябвало да яде по-малко.

Викат те някъде, предлагат ти злато и казват: „Вземи си, колкото ти трябва.“ Ти едва можеш да носиш 20 килограма товар на гърба си, но понеже си лаком, взимаш 40 килограма. Мислиш си, че ще намериш някой да ти носи товара срещу известно възнаграждение.

Закон е: нямаш право да търсиш хора, които да носят твоя товар. Сам ще го носиш. Има един свят, дето срещу никакво възнаграждение не можеш да пренесеш товара си от едно място на друго. Да носи друг твоя товар, такова нещо в природата не съществува. Яденето е мярка. Ако аз ям, и ти ядеш, кой от двамата ще се ползва от яденето? Никой не може да свърши работата на другите. Има една работа, която всеки сам трябва да свърши. Пръв ти се ползваш от резултата на работата. Другите се ползват косвено.

Дръжте в ума си следната мисъл: сегашните ви възгледи трябва да се преобразят, но това не става с една лекция, нито в един ден, нито в един месец, нито в една година, нито в един живот. Обаче има една практическа страна в живота, тя е следната. Ако окото ти се напраши, прахът трябва да излезе. Остане ли в окото, ще ти причини ред пакости. Това не става изведнъж, а постепенно. Вървиш по пътя, закриваш окото си, но може да паднеш и да си счупиш крака. Като се занимаваш с окото си, можеш да се спънеш и да си напакостиш. Ето защо спри се на пътя, докато изчистиш окото си. По кой начин може да извадиш праха от очите си? Всички имате такъв прах. Често се прашат очите на човека. Ставаш сутрин от сън неразположен. Това е прахът в очите ти. Казваш: „Днес не ми се работи, не ми се учи, не съм разположен.“ Прах има В окото ти. Щом си неразположен, ти търкаш очите си. Прах има В тях. Ако извадиш праха, лесно ще смениш състоянието си. Ако не можеш да го извадиш, ще мислиш как да се освободиш от него. Ти не можеш да медитираш. Медитацията е съвсем различно нещо от мисълта. Човек мисли по нямане на работа. Но той медитира, защото е нужно това.

Намерете положителната страна на медитирането, а също и на мисълта. Като мисли, човек трябва да бъде безкористен. Като мисли за Бога, трябва да се освободи от користолюбието. Всъщност човек мисли за Бога, за да придобие нещо. Така мисли и за баща си. Защо

търсиш Бога? Защо търсиш майка си и баща си? Защо търсиш учителя си? Безкористно ли е това? Под „безкористие“ разбирам, когато отношението на нашата мисъл към живите същества е незаинтересувана. Когато мисълта е крива, тогава никакво отношение не съществува. Не че мисълта сама по себе си не е права. Например отиваш при една чешма, имаш желание да се запознаеш с нея, т.е. да си налееш вода. Има ли нещо криво в тази мисъл? Като си наливаш вода, ти искаш да извадиш крана на чешмата или да разрушиш формата ѝ. Там е лошото, там е твоята крива мисъл. Че си взел един или повече литри вода, това не е лошо. В това няма никакво престъпление. Цял ден поемаш въздух, употребяваш го за нещо. Има ли в това някакво престъпление? Това са теоретични работи. Казваш, че не можеш да пееш. Можеш да пееш, но трябва да се опиташ. Човек може всякога да пее. Ако искаш да те назначат учител по музика или пеене, трябва да бъдеш готов всякога да пееш или да свириш. За всички има работа.

Кое е съществено в живота? Знайте, че вие идете от един свят, който сте забравили. Отношенията в този свят са постоянни. Вие сте взели известно задължение: да свършите една работа на земята и като се върнете, да докладвате горе какво сте свършили. Обаче, като сте дошли тук, вие сте се предали на ядене и пиене и сте забравили задължението си. Вие сте загубили бележките си и сега се намирате в чудо. Забравили сте защо сте дошли. Че сте дошли, знаете, но защо и за какво, не знаете. Нито един от вас не знае защо е дошъл. Може ли да си спомните защо сте дошли? Някои ще кажат, че са дошли да живеят, други – да учат. Ако не знаете, по-добре мълчете. А може и да пеете. Сега ще пеем. За да не губим времето, ще пеем. *(Учителят свири.)* Какъв е този тон? „Ла“. Вземете този тон. *(Учителят свири и пее: „Ставай рано, не дреми и не се потривай“.)* Кажете ми три думи в поетична форма. Да вземем изречението: „Здрав ти бъди!“ Здравето

има високи вибрации. *(Учителят пее и свири, взима високи тонове. Пее: „Здрав ти бъди, мисъл свежа ти носи.“)*

Според сегашните ви понятия мисълта свежа трябва да бъде по-високо, но като се пее, постепенно слиза. За да бъде мисълта свежа, трябва да вървиш нагоре. Тогава мисълта ще бъде свежа, без да искаш. Като слизаш надолу, за да запазиш същото състояние, мисълта ти трябва да бъде свежа. Нагоре, това е естествено. Изгубиш ли свежестта си, иде слизането. Кое е по-добре: да държиш свежа мисъл или да носиш свежа мисъл? Ако вървиш умерено, образува се магнетично състояние. Ако непрекъснато вървиш, изпадаш в хипнотично състояние. За да се освободиш от него, трябва да измениш посоката на движението. При това състояние образува се дисонанс. Той е необходим, за да се измени посоката на движението. Без него посоката не може да се измени.

Пеенето е форма, която изменя енергиите и дава нова насока. Цигуларят, като свири, трябва да знае как да изменя теченията в природата. Без да знае, той дава насока. Някога пееш една и съща песен. Това е еднообразие, което причинява страдания. Никога не поддържай страданието. Сърби те някъде, и ти се почесваш. Не се почесвай много пъти. Можеш да се почешеш най-много три пъти. След това промени мястото. И тъй, не се задържайте дълго време в едно и също състояние, защото ще си причините неприятности. Казвате за нещо: „Тази работа няма да я бъде!“ Като кажеш така три пъти, повече не я повтаряй. Ако една работа не става по един начин, никой не те заставя да стоиш на същото място. Иди на друго място, промени начина. Искаш да вдигнеш един камък. Мъчиш се, пъшкаш, не можеш. Промени мястото, иди на друга страна и оттам го вдигай.

Ако намериш удобно място, не търси друго, оттам вдигай камъка. В природата има доста камъни. Дето можеш да извадиш един камък, там стой. Приложете този закон във вашия ум, понеже всеки ден имате неуспехи.

Малкото дете се сърди на майка си, плаче. Тя дойде при него, погали го. То не иска да го милва, не иска нищо да чува. Майката знае слабото му място. То иска ябълка. Като му покаже една ябълка, то си отваря очите. Като му покаже две-три ябълки, то се усмихва. Ябълка трябва на детето. Колкото да е малко, то дава вид, че нищо не иска. Щом види ябълките, веднага отстъпва. Прегръща майка си и въпросът се свършва. И ние сме такива малки деца в живота. Ти се сърдиш и каквото си взел, не искаш да го дадеш. Казваш: „Защо да го дам?“ Ще го дадеш. Правилни отношения ще имаш.

Казваш за себе си: „Аз никога няма да направя така.“ Не казвай, че няма да го направиш. Под „няма да направя това“ разбираме, че няма да го направиш в изопачена форма, но ще го направиш, както природата изисква. Ще поемаш въздуха и ще го изпущаш. Такива два процеса има и в мисълта. Възприемеш една мисъл, обработиш я и после я изпращаш в пространството. От сто мисли една ще задържиш за себе си, а 99 ще пуснеш в пространството. Вие, като приемете една мисъл, увлечете се в нея и там оставате. Забравяте, че имате още 99, които трябва да изпратите в пространството. Там е вашата грешка. Хвани една мисъл, пусни я да си върви. Хвани втора, трета, пусни и тях. Като дойде стотната, задръж я. Всяка мисъл, която минава през тебе, не е твоя. Една е твоята мисъл, нея ще задържиш. Как ще я познаеш? Имаш известно състояние, известна мъчнотия. Мислиш по един, втори, трети начин. През тебе минават много мисли. Това са 99-те мисли. Като дойде последната, твоята мисъл, светне нещо в ума ти и казваш: „Разбрах тази работа.“ Тази мисъл, която разрешава въпроса, е твоята. После изпаднеш в друго противоречие, и пак

минаваш през същия процес. Онази мисъл, която ще разреши в тебе второто противоречие, не е същата.

Някога мислиш какво да кажеш на човека. Зависи какъв човек ще срещнеш. На болния ще кажеш да пее. Здравият и без да му кажеш, пее. Ако болният не пее, ще влоши състоянието си. Той трябва да пее, за да оздравее. Защо трябва да пея? За да не умреш, да не осиромашееш, да не станеш невежа. Следователно избери си една дума и я пей. Казваш за нещо, че няма да го бъде. Кажи: „Ще го бъде!" Кажи и пей тези думи. На всяка отрицателна мисъл ще поставиш положителна.

Процесите в природата не са механични. Вижте как се гради къща. Може ли с един удар на чука да съградиш къща. Също така и с една мисъл не можеш да постигнеш желанието си. Една мисъл и един удар не разрешават въпросите. Усилия са нужни. „Как ще постигна желанието си?" Ще намериш начин. Кажи три пъти: „Ще го бъде!" *(Учителят пее: „Ще бъде тъй, както аз не зная.")* „Ама беден съм." И при беднотията ще го бъде. „Болен съм." И при болестта ще го бъде. „Кога?" Когато му дойде времето.

Де е вашата погрешка? В бързането. Ще го бъде, когато му дойде времето. Вие очаквате да стане утре. То е днес, откак изгрее слънцето, докато залезе. Ще го бъде – от изгрева на слънцето, докато залезе. Щом отлагаш за другия ден, мисълта се изменя. Ти не вървиш вече в правия път. Кажи: „Още днес ще го бъде. Днес мога да стана философ. Днес мога да напиша това, което мисля." Чудни сте! Не е въпрос да напиша една книга. Важно е тя да мине през мисълта ми. Това е написване. Написал съм я, но не съм я превел, т.е. сложил на книга. Да напишеш нещо на книга, това значи да го преведеш. В един ден можеш да го напишеш, но ще ти отнеме десет години, докато го преведеш. Всеки философ пише за един ден, а превежда с години. Материалът на мисълта трябва да се преведе.

Мнозина искат да имат успех в живота си, но още си служат със старите методи. Те искат да бъдат силни, да учудят света със своята сила. За да проявят такава сила, те трябва да са подготвили тялото си. То е все едно, искаш някой да ти говори, а ти си неразположен. Следователно невъзможно е да бъдеш силен при слабо тяло. Същото е за разположението. Окалял те някой и след това иска да ти говори нещо, да те морализира. Каквото да ти говори, ти постоянно ще мислиш за калта, как да се очистиш. Друг е въпросът, ако дойде някой и започне да те чисти. Той те чисти и ти говори. Ти си готов да го слушаш, защото виждаш желанието му да те очисти. След това ставаш весел, разположен, готов да слушаш този човек. Учете се лесно да сменяте състоянията си, защото успехът ви зависи от доброто разположение на духа. Имаш известен недъг, но си работник, от тебе искат да свършиш някаква работа. Ти работиш и постоянно мислиш за своя недъг. Ставаш нервен, сърдит и вместо да задоволиш господаря си, ти го настройваш против себе си. Какво печелиш от това? Твоят недъг е калта, която виждаш на дрехата си. Не се сърди на никого, но я изчисти. Защо не си помогнеш сам? Че някой те нарекъл невежа, ти се сърдиш и на всички разказваш за това. Не се сърди на този човек, но си кажи: „Днес съм невежа, утре ще стана учен. Имам всички условия да уча и да придобия знания.

Казвам, когато някой ви обиди, не се оплаквайте на другите, не разнасяйте калта вън от вас. Обидата е кал, която всеки сам трябва да изчисти. Някой ти ударил две плесници – не говори на никого за това. Един зъболекар лекувал болните си с бой. Като дойде болният, той му удрял три плесници и му казвал: „Хайде, върви си!“ Болният се чуди какъв е този лекар, но като излезе вън, вижда, че болката изчезнала и челюстта му е наместена. Питам, ако трите плесници наместват челюстта на болния, не са ли на място?

Ти седиш, мислиш, че си учен, че много знаеш и нищо не работиш. Дойде някой при тебе и ти казва: „Голям простак си ти.“ Веднага скачаш от мястото си и казваш: „Аз ще ти дам да разбереш кой е простак – аз или ти!“ Започваш да мислиш, да учиш, искаш да му докажеш, че не си прост човек. Какво направи този човек? Той те удари три пъти и ударът дойде на място оправи кривата ти мисъл. Като знаете това, приемайте ударите с благодарност. Всички удари, които съдбата налага на човека, са намясто. Те изправят нещо изкривено в него.

Казваш: „Нещастен съм, светъл ден не съм видял в живота си.“ Това е хипербола, от която трябва да се освободиш. Слънцето всеки ден изгрява, а ти казваш, че не си видял светъл ден. Това не е вярно.

Какво заключение ще извадите от всичко казано досега? Искам вие сами да извадите заключението. Много естествено, аз съм напълнил торбата ви и вие трябва сами да я вдигнете. Ако я вдигна аз, тя е за мене.

Дръжте в ума си следните правила. Живот без любов е живот на великите несрети. Живот без знание е живот на великите изненади. Живот без истина и свобода е живот на великите ограничения.

От днес ще имате ваканция за един-два месеца. През това време извадете всички правила и по-важни мисли от лекциите, които съм ви говорил през годината. Като работите по този начин, вие ще придобиете вътрешното, истинското знание.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Четиридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас 28 юли 1933 г., петък, 5 часа София – Изгрев

Речник

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алегро (муз.): Означение за темпо – бързо, весело; музикална пиеса или част от циклично произведение със същия характер.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.

Арахангел вж Архангел

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Архангел / гр./: Един от първите ангели

Ауфтакт (муз.): Непълен такт; немски термин, който означава слаба част от такта (съставена от една или повече нотни стойности), която предхожда силното време на следващия пълен такт.

Афоресам /нгр./: Отлъчвам от църквата; отлъчвам от дадена среда; проклинам

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник: вж Бинлик

Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур./: Юзда.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Груха, в (с. Драганово, Търновско): Горещина, жега, пек; [горещ, кипящ]

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гьоз-бояджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, гьотурица /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Давия /ар.-тур./: Дело пред съда

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се изваят ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Джигер /перс./: Бял или черен дроб

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр./: Кръгъл съд на ниска поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дряхлост: Немощ, отпадналост.

Дубар, дубари /перс./: Измама, хитрост

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр.-фр., остар./: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр./: Църковно наказание.

Епитрахил /гр./: Архиерейска и свещеническа тясна и дълга одежда, която при служба се слага на шията.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус./: Течност.

Жидкост /рус./: Течност.

Забъкал, забъквам: Тъпча, навирам, пъхам; забъркал; смесвам, приготвям с бъркане.

Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Изчофила, изчофилено: Наперя, [натруфя], наперено, [натруфено]

Интервал (муз.): Отношението между височините на два тона. По-ниския тон се нарича основен, а по-високия – горен. Интервал, чиито тонове се изпълняват последователно е мелодичен, а чиито тонове се изпълняват едновременно – хармоничен. Според броя на степените включени между основния и горния тон, интервалът се наименува прима (1), секунда (2), терца (3), кварта (4), квинта (5), секста (6), септима (7) октава (8).

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.

Каденца /лат., ит./: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си, изпълнява се без съпровод; отбелязване почивка в музикално произведение.

Калимавка /гр./: Черна, цилиндрична шапка на православен свещеник или калугер.

Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.

Каравана (диал.): Разлат, обикновен меден съд с две дръжки.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат./: вж Интервал.

Квинта вж Интервал

Керата: Негодник, проклетник

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Корсет /фр./: Широк колан от плат от ластична материя или с метални пръчици, който пристяга талията.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; изигравам, мамя.

Лествица вж Лестница

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.

Матихар (Врачанско): Махам, клатя увисналите си крака.
Матусала вж Метосала
Махана /тур./: Недостатък, кусур.
Махмуз /ар./: Шпора.
Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.
Ментор: Съветник, наставник, ръководител.
Метосала: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. (Битие 5:27)
Миситин /тур./: Посредник.
Модерато (муз.): Означение за темпо – умерено.
Мурафет /ар.–тур./: Умение, майсторство, изкуство.
Мющерия /ар.-тур./: Редовен купувач у някой търговец, клиент.
Навождам: Навеждам, наклонявам.
Нахохорил: Наперил, наежил.
Небулоза: Прилично на облак светлинно петно на небето, състоящо се от звездни „вселени“ или от газови облаци около звездно ядро; мъглявина.
Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.
Обход: Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.
Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.
Октава вж Интервал
Олабелир /тур./: Така да бъде.
Оланджак /тур./: Тъй да се каже, един вид.
Омбрела /остар./: Чадър.
Опретен: Да се заловя, да подхвана.
Опретен: Спретнат, пъргав.
Орезил: Правя някого резил; компрометирам.
Орталок, орталък /тур./: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем./: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер.–тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Пиростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън; саджак.

Прима вж Интервал

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Пънкавя (диал.): Напъвам се, мъча се

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена – перуника, хороцвет; гъсто, лепкаво питие, приготвено от подземните грудки на това растение.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Секста вж Интервал

Секунда вж Интервал

Септима вж Интервал

Скръжав, скържав: Скъперник.

Слог /рус./: Сричка; Стих

Стяжание /рус./: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Тангента /лат./: Допряна до окръжност права киния; допирателна

Терца: вж Интервал.

Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Трели /ит.-рус./ (муз.): Украса на песен с бързо и преливно повтаряне на някои тонове

Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Турнел, турнюр /фр./: Малка възглавничка, която жените носели отзад под роклите си, за да им предават елегантност.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж Тагарджик

Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.

Физхармоника вж Фисхармоника.

Филон /сргр./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника/гр./:Пневматичен музикален инструмент; устна хармоника, с клавиши за една ръка, физхармоника вж Хармониум

Хардал: Синап.

Хардалия (остар.): Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.

Хафиор вж Хафиф.

Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Шепотник: Клюкар.

Шикан, и /фр./: Умишлено създавани извъртания, мъчнотии и неприятности, главно в учреждения, канцелария, съдебен процес и др.

Шиканира: Правя шикани; преча, извъртам в съдебен процес.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода; водоем, цистерна.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж Яшмак

Яшмак, Яшмаци /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

A, a – Буквено име на тона „ла“

B, b – Буквено име на тона „си-бемол“

C, c – Буквено име на тона „до“

D, d – Буквено име на тона „ре“

E, e – Буквено име на тона „ми“

F, f – Буквено име на тона „фа“

G, g – Буквено име на тона „сол“

H, h – Буквено име на тона „си“

Теми за домашна работа

МОК, VII-ма година (1927–1928)

1. Отличителните качества на великите хора?
2. Отличителните качества на ученика?
3. Значението на красотата?
4. Свободна тема?
5. Произход на тъкачеството?
6. Първият рудокопач?
7. Разлика между функциите на алгебричните числа и функциите на органическите сили?
8. Разлика между химия и алхимия?
9. Причини за ограниченията?
10. Реферат върху Достоевски?
11. Отношението на простото и сложно тройно правило към живота?
12. Предназначение и задача на храносмилателната система?
13. Причини за притъпяване на вкуса?
14. Отличителни черти на ученика?
15. Условия за самовъзпитанието?

МОК, VIII-ма година(1928-1929)

1. По наклонената площ?
2. Какви връзки могат да направят две разумни същества? Какви връзки могат да направят две разумни мравки, две разумни птици, два разумни елена, двама разумни човека?
3. Основни разлики между книгите „Война и мир“ на Толстой и „Клетниците“ на В. Юго?
4. Сравнение на двамата писатели Толстой и Юго?
5. Съществените различия на водорода, кислорода, азота и въглерода? Съществените различия на почвата, водата, въздуха и светлината?
6. Противоречие и съгласие? Произход на противоречието и съгласието?
7. Задача и цел на съвременната наука?
8. Любов към знанието
9. Отличителни черти на господаря и слугата?
10. Защо вярвам и защо се съмнявам?
11. Колко зърна има в 10 грама просо?
12. Силите на противодействието и Законът на съпротивлението?
13. Разлика между моралния и добродетелния човек?
14. Най-красивото лице?
15. Най-добре оформената глава?
16. Любимият ми цвят?
17. Напишете любовно писмо до някой гостилничар, когото често посещавате?
18. Полза от физическия труд?

МОК, IX-та година (1929–1930)

1. Отношение между положителните и отрицателните страни на природата?
2. Разлика между растителното и органическото царство?
3. Кой е най-добрият български поет?
4. Произход на човешкото сърце?
5. Каква е разликата между животните и човека?
6. Колко злато има в човешкия организъм?
7. С какво се хранят гениалните хора?
8. Проучване и употреба на среброто?
9. Лесният път на страданията?
10. Отличителните черти на вегетарианеца?
11. Изкуството като възпитателно средство?
12. Отличителни черти на гръбначните животни?
13. Напишете изречение съставено от думите „благост“, „носи“, „душа“, „живот“, „младост“, „пълна“, „добрини“, „радост“?
14. Влиянието на светлината върху човешкия организъм?
15. Влияние на човешката мисъл?
16. Създайте една песен, каквато и да е?
17. Предназначението на съня в природата?
18. Отличителните черти на птиците и рибите

МОК, X-та година (1930-1931)

1. Произход на правата линия?
2. Произход на сладкото?
3. Отличителни черти на физическия и духовния живот?
4. Влиянието на сладките и киселите храни върху човешкия организъм?
5. Предназначението на ноктите?
6. Отношение на цели и дробни числа?

7. Основните принципи на съвременната математика?
8. Органическата сила на човека?
9. В какво седи силата на човешката мисъл?
10. Кога работите на човека са наред?
11. Кога човек страда най-много?
12. Ползата от доброто храносмилане?
13. Как се приготвя българската прахан?
14. Условия на добрия живот?
15. Направете една строфа, като започнете така: „Когато свещеното колело се движи...“
16. Признаци на разумното?
17. Какво разбрах от настоящата лекция?
18. Какво е отношението между мисли и чувства?
19. Какво мислят учените и простите хора за вятъра?
20. Произход на богатите и бедните?
21. Титлите на здравите и болните?
22. Произход на положителните и отрицателните сили в живота?
23. Напишете (съчинете) един псалм?

МОК, XI-та година (1931–1932)

1. Произход на правите и кривите линии и отношението между тях?
2. Ролята на четните и нечетните числа?
3. Да сте точни!
4. Разликата между динята и чесъна?
5. Разликата между философията и науката?
6. Психологически разбор върху 4-те главни пророци Исая, Йеремия, Езекиил, Данаил?

7. Мястото на прозата и поезията в живота?
8. Един от най-хубавите стихове от Библията?
9. Какво означават катетите в триъгълника и защо се наричат така?
10. Геометрична проекция на настоящата лекция?
11. Произход на гръцката митология?
12. Предназначението на митологията?
13. От какво зависи храносмилането?
14. Свойство на числата?
15. Свободна тема?
16. Слабите и силните страни на човешката природа?
17. Отличителните черти на кротостта и въздържанието?
18. Взаимоотношение между точка, линия и тяло?
19. Напишете три поетични куплета върху твърдата почва, водата и въздуха?
20. Математически съотношения и геометрически съразмерности?

МОК, XII-та година (1932–1933)

1. Разлика между живите и мъртвите тела?
2. Признаци на сития и гладния човек?
3. Какво нещо е докачането?
4. Как са създадени краката и ръцете?
5. Непознатото?
6. Непознатото в процеса на познаване?
7. Постигнатият резултат?
8. Къде е бил човек преди да започне да живее?
9. Къде не е бил човек и къде няма да бъде?
10. Кои са качествата, които отличават слабия и силния?

11. Ползата от спането?
12. Най-лесното изкуство в света?
13. Колко занаята познавате досега?
14. Отношенията, които съществуват между числата „1“ и „4“?
15. Разликата между математически отношения и геометрически израз?
16. Какво разбирате под думата „обхода“?
17. Най-малкото същество?
18. Произход на мъчнотиите в света?
19. Причини за всеки неуспех?
20. Методи за придобиване на красота?
21. Отношението на минералите към растенията?
22. Връзка между причини и последствия?
23. Отличителни черти на съзнателния и безсъзнателния живот?
24. Равни величини?
25. Всеки да си нарисува горната и долната страна на дясната ръка.
26. Какво значи да не предизвиквате Природата против себе си?
27. Разлика между това, което е и това, което не е?